Giới thiệu

Hồng Hoang sơ khai, thiên địa mịt mờ, vạn linh tranh đua vận mệnh.

Sau kiếp nạn Long Phượng, hai tộc Vu - Yêu quật khởi, trở thành bá chủ thiên địa.

Yêu tộc chưởng quản bầu trời, Vu tộc cai quản mặt đất, mâu thuẫn tích tụ dẫn đến cuộc đại chiến Vu Yêu kinh thiên động địa.

Trong trận quyết chiến sinh tử, Yêu Đế Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất bày ra "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", mượn sức mạnh của hàng tỷ tinh tú hòng diệt tuyệt Vu tộc.

Trước tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mười vị Tổ Vu còn lại đã liều chết lập "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận", triệu hồi chân thân của Bàn Cổ đại thần.

Điều không ai ngờ tới, sự triệu hồi này không chỉ gọi về một cỗ thể xác vô hồn, mà đã đánh thức chân linh của Bàn Cổ - người khai thiên lập địa, nay đã trọng sinh trở lại mang theo ký ức của một người xuyên việt cùng "Chí Tôn Hệ Thống Phụ Trợ".

Vừa phục sinh, Bàn Cổ với uy thế hủy thiên diệt địa đã tung một quyền đánh tan đại trận của Yêu tộc, cứu Vu tộc khỏi họa diệt vong.

Tuy nhiên, ngài nhận ra tu vi hiện tại chỉ còn là con số không, cần phải tích lũy "Thọ mệnh" thông qua hệ thống để khôi phục lại cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân vô thượng.

Con đường nhanh nhất để tích lũy thọ mệnh chính là liên kết vận mệnh (bind) với các hậu duệ huyết mạch và giúp họ đột phá tu vi.

Bàn Cổ bắt đầu kế hoạch chấn hưng Vu tộc và đối đầu với Thiên

Đạo.

Ngài tìm lại "Bàn Cổ Chi Tâm" để tái tạo nhục thân, đồng thời sử dụng quyền năng hệ thống để bổ khuyết khiếm khuyết lớn nhất của Vu tộc: ban cho mười hai Tổ Vu và các Đại Vu nguyên thần hoàn chỉnh, mở ra con đường tu đạo vô tận cho họ.

Sự kiện Bàn Cổ tái thế đã làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang, khiến Thiên Đạo Hồng Quân và Lục Thánh (Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề) lo sợ vị thế của mình bị lung lay.

Không dừng lại ở việc cố thủ, Bàn Cổ chủ động xuất kích.

Ngài một tay bóp nát thánh nhân Chuẩn Đề, đánh bay Tiếp Dẫn khi họ dám đến dò xét, khẳng định uy quyền tuyệt đối.

Tiếp đó, Bàn Cổ dẫn các Tổ Vu xuống U Minh Huyết Hải, thu phục Minh Hà Lão Tổ, luyện hóa Huyết Hải để lấy tinh huyết khôi phục sức mạnh.

Quan trọng hơn, ngài đã giải thoát Hậu Thổ khỏi sự giam cầm của Lục Đạo Luân Hồi, giúp bà ta thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo nhưng vẫn giữ được sức mạnh ngang ngửa Thánh nhân.

Nhận thấy Vu tộc sinh sản khó khăn, Bàn Cổ đã xúc tiến sự liên minh và thông hôn giữa Vu tộc và Nhân tộc, tạo ra thế hệ "Vu Nhân" mới với tiềm năng vô hạn, vừa có sức mạnh thể chất của Vu, vừa có khả năng sinh sản và trí tuệ của Nhân.

Điều này trực tiếp thách thức sự sắp đặt của Thiên Đạo Hồng Quân – kẻ muốn dùng đại kiếp để tiêu hao sinh linh, củng cố quyền lực.

Cuộc chiến giữa Bàn Cổ (đại diện cho sự tự do của chúng sinh) và Hồng Quân (đại diện cho Thiên Đạo vô tình) ngày càng leo thang.

Hồng Quân ngấm ngầm hỗ trợ Yêu tộc, ban cho Đế Tuấn và Thái

Nhất các báu vật để nâng cấp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lên tầm cao mới.

Đáp lại, Bàn Cổ truyền dạy "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" cho các Tổ Vu, đồng thời hồi sinh Đại Vu Khoa Phụ, giúp Hậu Nghệ và Hình Thiên đột phá giới hạn.

Trong trận đại chiến lần thứ hai, cục diện hoàn toàn thay đổi.

Khoa Phụ thăng cấp trở thành Tổ Vu thứ mười ba, Hậu Nghệ trong cơn tuyệt vọng và phẫn nộ cũng phá cảnh trở thành Tổ Vu thứ mười bốn, Hình Thiên hóa thân thành chiến thần vô địch.

Hậu Thổ dù chưa chính thức chứng đạo Thánh nhân nhưng đã nắm giữ Luân Hồi Đại Đạo, đủ sức áp chế các Thánh nhân của Thiên Đạo.

Cao trào đỉnh điểm là khi Bàn Cổ công khai vạch trần bộ mặt thật của Hồng Quân trước chúng sinh: kẻ coi vạn vật là quân cờ, thao túng kiếp nạn để mưu cầu siêu thoát cho riêng mình.

Với tư cách là Phụ Thần của Hồng Hoang, Bàn Cổ tuyên chiến để bảo vệ thế giới ngài đã khai sinh, mở ra một kỷ nguyên mới nơi chúng sinh không còn là "chó rơm" của Thiên Đạo.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 1

Hồng Hoang!

Đại thế thương mang, vạn linh cùng tranh đoạt thiên mệnh!

Kế sau đại kiếp Long Phượng, lại có Vu, Yêu trỗi dậy từ nơi vi diệu.

Theo thời gian trôi qua, hai tộc đều trở thành bá chủ thiên địa.

Yêu chưởng quản trời, Vu chưởng quản đất.

Cuộc "Vu Yêu đại chiến" oanh oanh liệt liệt chính thức mở màn!

Trải qua vạn năm chinh phạt, cuối cùng cũng đón trận đại quyết chiến.

Trên Cửu Trọng Thiên!

Tinh hà rực rỡ, nhật nguyệt cùng tỏa sáng.

Từng tòa thần cung lưu ly hạo hãn tắm mình dưới ánh tinh quang.

Mỗi một tòa thần cung ứng với một ngôi sao, nối liền với nhau, câu liên thành tuyến.

Uyển nhược như một con tinh thần cự long vô tận, phủ phục giữa thiên địa.

Đó chính là một trong Hồng Hoang thập đại hung trận — "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Lấy "Thái Dương Tinh", "Thái Âm Tinh" làm trận nhãn, hợp lực lượng của ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao trên trời, phụ trợ bởi mười vạn tám ngàn đại tinh, uy năng hủy thiên diệt địa!

Yêu Đế Đế Tuấn tọa trấn trận tâm, tay nắm "Hà Đồ Lạc Thư",

trong tiếng nổ vang rền thao túng đại trận.

Vô tận tinh thần chi lực bị dẫn dắt, hóa thành ngàn vạn thanh tinh thần cự kiếm lao thẳng xuống hạ giới!

Trên mặt đất, từng mảng lớn Chiến Vu đang gào thét bôn tẩu.

Kẻ nào kẻ nấy thân cao trăm trượng, thao túng rắn nước lửa, đạp không bắt rồng, có thần uy vô thất.

Chỉ dựa vào nhục thân thần thông hoành độ hư không, lao thẳng lên Cửu Trọng Thiên chém giết.

Đầy trời tinh thần cự kiếm rơi xuống. "Phốc, phốc, phốc!" Những Chiến Vu cường đại vô song còn chưa kịp tới gần, liền như cỏ rác ngã xuống từng mảng lớn.

Trước mặt "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", cho dù Vu tộc chiến lực kinh thiên, sát phạt cái thế, cũng chỉ đành luân vi kiếp tro.

Trên chín tầng trời, Đế Giang, Cú Mang, Chúc Dung, Nhị Thu, Huyền Minh, Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi — Vu tộc thập đại Tổ Vu nộ hống liên hồi, riêng phần mình hiện ra chân thân, điên cuồng công kích đại trận.

Phong, vũ, lôi, điện tập kích, thời không giảo sát!

Ngũ hành ma diệt, thiên bàn biến hóa, vạn loại thần thông tận số rơi xuống.

Nhưng "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" kia có Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" trấn áp, phòng ngự lao không thể phá!

Mặc cho thập đại Tổ Vu thi triển hết vốn liếng, cũng không làm gì được.

Mắt thấy cứ tiếp tục như vậy, Vu tộc sẽ bị đồ lục hầu như không còn.

Đại Tổ Vu Đế Giang gào thét một tiếng, đỏ mắt quát: "Chúng gia huynh đệ, kết 'Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận', triệu hoán Phụ thần chân thân!" Tê!

Lời này vừa nói ra, cường giả Yêu tộc lập tức hít ngược một hơi khí lạnh! "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận" là tồn tại hiếm hoi có thể địch lại "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Trận này hợp lực lượng của mười hai Tổ Vu, một khi kết thành, liền có thể triệu hoán trong truyền thuyết "Bàn Cổ Chân Thân" hàng lâm.

Uy lực có thể khai thiên tích địa, luyện lại địa thủy phong hỏa.

Ngay cả Thánh nhân cũng phải lui tránh ba phần.

Yêu Đế Đế Tuấn lại tính trước, nói: "Chư khanh không cần kinh hoảng, ngã đẳng sớm biết uy danh của 'Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát', cho nên từ thời thượng cổ liền đã trù tính việc này.

Trước có Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công giận húc Bất Chu Sơn thân vẫn, sau có Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ hóa luân hồi.

Đến nay chỉ còn mười Tổ Vu, làm sao kết thành 'Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát'?

Cho dù cưỡng ép kết trận, uy năng cũng kém xa tít tắp so với thời kỳ toàn thịnh!" Lời này vừa nói ra, chúng Yêu đều thở phào nhẹ nhõm!

Yêu Sư Côn Bằng cười to nói: "Bệ hạ trí lự thiên cổ, thiên địa hợp cai do Yêu tộc ta chưởng quản!" "Hôm nay liền giết sạch đám mọi rợ Vu tộc, Yêu tộc ta mới là thiên địa cộng chủ!" Đế Tuấn kính trực hạ tuyệt sát lệnh đối với Chiến Vu dưới mặt đất. "Giết!" "Oanh long long!" Vô tận tinh quang rơi xuống, thập đại Yêu Soái, ba trăm sáu mươi lăm Yêu Thần, mỗi người thống soái một cỗ Yêu quân, lao thẳng xuống hạ giới giết Vu binh.

Ngay khoảnh khắc hai bên đoản binh tương tiếp, "Bá!" Trong tay mỗi một tên Yêu tộc đều xuất hiện thêm một thanh huyết hồng tế kiếm, qua tinh thần chi lực gia trì, trở nên không gì không phá.

Nguyên bản Vu binh nhục thân cường hoành, có khả năng đao thương bất nhập, nhưng dưới thanh tế kiếm kia, lại trong nháy mắt bị chém phá nhục thân, chết không thể chết lại.

Song phương vừa mới giao thủ, Vu tộc liền lộ ra thế thảm bại!

Đại Vu Hình Thiên tay múa can qua, một búa chém nát một tên Yêu tướng, đoạt lấy một thanh tế kiếm, cẩn thận cảm ứng, không khỏi nộ hống thất thanh: "Nhĩ đẳng lại dám đồ lục Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, tội không thể tha!" "Đồ Vu Kiếm!

Chuyên khắc Vu tộc." "Đáng chết!" Nghe thấy lời ấy, thập đại Tổ Vu biết không thể đợi thêm được nữa.

Đại Tổ Vu Đế Giang càng nộ quát: "Hình Thiên, Hậu Nghệ, mau chóng cầm Tổ Vu tinh huyết nhập trận!" "Oanh, oanh!" Hình Thiên, Hậu Nghệ phá không, trong nháy mắt gia nhập trận doanh Tổ Vu.

Thập đại Tổ Vu, cùng với Hình Thiên, Hậu Nghệ trên tay riêng phần mình xuất hiện một cây cờ Đô Thiên Thần Sát to lớn.

Mỗi một tên Tổ Vu ứng với một cây Thần Sát Kỳ, chỉ có Hình Thiên, Hậu Nghệ phân biệt ứng với Thần Sát Kỳ của Cộng Công và Hậu Thổ.

Hai người riêng phần mình há miệng nuốt vào một giọt Tổ Vu tinh huyết do Hậu Thổ trước khi hóa luân hồi lưu lại hậu thủ.

Chương 2

Chính là vì có một ngày Vu tộc gặp nguy nan quan đầu, có thể tái khởi động "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận"! "Oanh long!" Tổ Vu tinh huyết nhập bụng, Hình Thiên, Hậu Nghệ khí tức trong nháy mắt bạo tăng, cùng Thần Sát Kỳ sau lưng tương dung.

Thập đại Tổ Vu còn lại đều phân ra một phần tâm thần, giúp đỡ hai người ổn định trận hình.

Mười hai cây hắc sắc Thần Sát Kỳ bay lên hư không, một đạo hắc sắc nồng đậm trong nháy mắt tịch quyển Cửu Trọng Thiên.

Kéo theo nhật nguyệt quang huy bên chân trời, ức vạn tinh thần đều bị che đậy.

Tuyên cổ thương mang, hạo hãn vô ngân!

Vạn thiên hỗn độn khí lưu cuồn cuộn, trong nháy mắt phá khai Cửu Trọng Thiên.

Tại vô cùng hắc vụ hỗn độn, một tôn thân ảnh vĩ ngạn hiển hiện, thân cao vạn trượng, thể phách như rồng.

Hắn cởi trần thân trên lộ ra màu cổ đồng, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, từng khối nhô lên, sung mãn sức mạnh vô thất. "Phụ thần!" Nhìn qua thân ảnh cao lớn vĩ ngạn kia, thập đại Tổ Vu đều động tình hô to.

Nhất ứng Đại Vu, Chiến Vu càng phủ phục xuống đất, khóc không thành tiếng.

Giống như du tử lưu lạc bên ngoài mấy vạn năm, cuối cùng đã tìm được chỗ dựa. "Phụ thần, Yêu tộc vì xưng bá Hồng Hoang, không tiếc đồ lục ức vạn Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, tàn sát ngô

đẳng!

Thỉnh Phụ thần tại thiên có linh, trảm diệt Yêu tộc, hộ Vu tộc ta xương thịnh!" "Thỉnh Phụ thần xuất thủ, trảm diệt Yêu tộc!

Hộ Vu tộc ta xương thịnh!" Thanh âm đợt sau cao hơn đợt trước.

Không ai chú ý, bên trong hắc vụ hỗn độn, đạo thân ảnh cao lớn kia hơi chấn động một tia.

Đôi mắt hỗn độn nguyên bản vô thần, bỗng phù hiện một tia thần thái!

Linh niệm tịch diệt vạn cổ, dần dần phục tô: "Địa Cầu...

Ngô Bàn Cổ...

Khai thiên Hồng Hoang... huyết mạch hậu duệ...

Vu..." Chợt hai mắt hắn trợn tròn: "Đại đảm Thiên Đạo, lại dám tính kế huyết mạch hậu duệ của ngô!" "Đại Đạo lừa ta!

A a a!!" Bàn Cổ chân linh trong sát na phục tô, hư không chấn động.

Hắn hiểu ra rồi.

Vô tận tuế nguyệt trước, hắn đơn thương độc mã xuyên việt hỗn độn, trở thành "Bàn Cổ" gánh vác sứ mệnh khai thiên!

Trước khi khai thiên, từng được Đại Đạo hứa hẹn: "Bàn Cổ huyết mạch hậu duệ vĩnh tồn tại thế, Hồng Hoang vạn linh cùng tôn trọng!" Chính vì vậy, hắn mới cam tâm tình nguyện khai thiên, chân linh nhập diệt.

Ai ngờ, vô tận tuế nguyệt trôi qua, huyết mạch của bản thân lại bị Thiên Đạo tính kế, tranh đấu cùng Yêu tộc, cùng đường mạt lộ.

Hoàn toàn bất đồng với lời hứa hẹn của Đại Đạo năm xưa!

Mắt thấy Yêu tộc đang tứ ý đồ lục Vu binh, Bàn Cổ nổi giận.

Gào thét một tiếng, mãnh liệt nắm quyền, nhắm ngay "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" hãn nhiên đấm ra. "Oanh long!" Thiên sập địa hãm, chỉ thấy một nắm đấm sắt to lớn vô cùng, quán xuyên quá khứ vị lai, tại hư không không ngừng phóng đại!

Bàn Cổ, bỉnh thừa thiên mệnh mà sinh.

Tại trong "Hỗn Độn Thanh Liên" thai nghén bốn ức tám ngàn vạn năm, sinh ra đã là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Sau lại tại trong hỗn độn hoành tảo ba ngàn Ma Thần, ngưng tụ Đại Đạo Pháp Tắc, tu vi vô hạn tiếp cận Đại Đạo!

Tuy rằng sau khi khai thiên tích địa đã ngã xuống, nhưng làm người xưa kia dùng sức một mình khai tịch Hồng Hoang, trảm ba ngàn Ma Thần như chém dưa thái rau, thực lực mạnh bao nhiêu?

Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất tại một khắc này cảm nhận được nỗi sợ hãi thật sâu.

Cho dù có "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" thủ hộ, trong tay lại có "Đông Hoàng Chung", "Hà Đồ Lạc Thư" các loại chí bảo, nhưng vẫn có loại run rẩy phát ra từ sâu trong linh hồn, bất an phảng phất tùy thời đều sẽ ngã xuống! "Không!" Hoàng đồ bá nghiệp ngay tại trước mắt, sao cam tâm một sớm thành không?

Bàn Cổ có mạnh hơn nữa, chung quy cũng chỉ là một cái truyền thuyết đã chết đi.

Đế Tuấn nộ mục trợn tròn, lệ quát nói: "Chỉ là mượn nhờ Tổ Vu tinh huyết ngưng tụ thành, cũng không phải chân thực tồn tại.

Tất cả Yêu tộc nghe lệnh, toàn lực vận chuyển đại trận!

Ma diệt hắn!" Ngàn vạn Yêu tộc chờ thời hành động, toàn bộ đại

trận lập tức bị thôi phát đến cực hạn. "Oanh long long!" Vô tận tinh quang bị tiếp dẫn xuống, chiếu sáng Cửu Trọng Thiên. "Bàn Cổ..." Đông Hoàng Thái Nhất ngửa mặt nhìn lên hư không, mâu quang phức tạp!

Trên thân kim hoàng chiến bào bay phần phật.

Một đôi mắt đen kịt gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh kia, trên thân bắn ra chiến ý vô thất.

Là Đệ nhất Chiến thần của Yêu tộc, chiến thiên đấu địa, sát phạt vô địch.

Đối mặt với vị trong truyền thuyết kia, không thể tránh khỏi sinh ra lòng tranh hùng!

Tuy nhiên khả năng chỉ là một cỗ tàn thân... "Oanh!" Đông Hoàng Thái Nhất chung quy không thể kìm nén được.

Tại một nháy mắt nắm đấm to lớn kia hàng lâm, cả người hắn đằng không.

Lấy "Đông Hoàng Chung" hộ thân, trong tay "Yêu Hoàng Kiếm" dẫn dắt ngàn vạn tinh thần chi lực, chém ra một kiếm tuyệt thế.

Hắn muốn đích thân xuất thủ, thử một lần thực lực của vị thượng cổ vô địch này.

Kiếm quang hoàng hoàng, che khuất bầu trời.

Trong thiên địa chỉ còn lại phong thái của một kiếm này.

Chúng sinh không ai không bị kinh diễm.

Ngay cả vị Thánh nhân tinh thông kiếm đạo ở Côn Luân Sơn kia nhìn thấy, cũng phải tán thán, một kiếm này đã cụ bị chiến lực của Thánh nhân.

Bàn Cổ đầy lòng lửa giận, vô ý thưởng thức một kiếm này.

Thái Nhất đối với hắn mà nói, cũng chỉ là con kiến hôi cường đại hơn một chút mà thôi.

Nắm đấm to lớn rơi xuống. "Oanh long!" Hư không phá toái, ngàn vạn hỗn độn khí lưu cuồn cuộn.

Kiếm quang kinh diễm tuyệt thế kia, ở trước mặt hắn lại như gà đất chó sành, trong nháy mắt sụp đổ! "Nhị đệ?" Đế Tuấn kinh hô một tiếng, liền thấy Thái Nhất bị dìm ngập trong hỗn độn khí lưu.

Cự quyền hoành quán thương khung kia lại không chịu nửa phần ảnh hưởng, lao thẳng tới "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Một khắc này, hắn mặt cắt không còn chút máu.

Thực sự chỉ là một cỗ hư thân sao?

Nguy cơ quan đầu, không lo được nhiều như vậy, hắn cưỡng ép thôi phát biến hóa cuối cùng của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Lấy ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm chủ, bảy trăm hai mươi Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm phụ, gia dĩ lực lượng của bốn ức tám ngàn vạn Thần Ma, dung hợp vô tận tinh thần, hồn nhiên nhất thể!

Uy năng hủy thiên diệt địa! "Oanh long long!" Vô tận tinh thần chi lực hội tụ, từng tòa thần cung lẫn nhau câu liên, uyển nhược diễn sinh thành một đầu Thái Cổ Tinh Thần Cự Long sống động như thật.

Dưới sự điên cuồng thôi động, đầu cự long này biến đắc như sở hữu sinh mệnh. "Ngang!" Tiếng long ngâm vang lên, cự long uốn lượn bàn toàn, chợt há miệng, "Ca sát!" Toàn bộ Cửu Trọng Thiên tựa hồ đều bị cắn nát hơn phân nửa!

Cũng tại sát na này, nắm đấm hỗn độn cổ phác kia, phảng phất đại biểu cho chiến lực đỉnh phong trên thế gian, hãn nhiên hàng lâm. "Oanh long!" Chỉ một quyền, Tinh Thần Cự Long liền bị đánh nổ đầu

rồng.

Ba mươi sáu cây chủ Tinh Thần Phiên tượng trưng cho đầu rồng "Oanh nhiên" tạc liệt.

Một đường thế như chẻ tre, tiếng nổ "Bành bành bành" bên tai không dứt.

Dưới sự chú mục của vạn chúng, Tinh Thần Cự Long trăm vạn trượng từng khúc tạc liệt.

Vô tận hỗn độn khí lưu cuồn cuộn, nhất ứng Yêu Soái, Yêu Thần, Yêu Tướng, Yêu Binh kết thành "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" đều bị thôn phệ trong đó.

Chương 3

Kẻ tu vi hơi yếu, đương trường bị ma diệt thành cặn bã! "Phốc!" Chủ trận Đế Tuấn thân hình run rẩy, máu tươi nhuộm đỏ đế bào.

Có "Hà Đồ Lạc Thư" thủ hộ, một quyền kia cũng chưa lấy mạng của hắn.

Nhưng chiến ý, đấu chí, lại dưới một quyền này hóa thành bột mịn.

Một quyền, đánh nổ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Hắn ánh mắt kinh khủng nhìn qua đạo thân ảnh vĩ ngạn vô biên kia.

Hắn, tuyệt đối không chỉ là hư thân, mà là chân chính Bàn Cổ Thần!

Vị Vô Thượng Chí Tôn "Bàn Cổ Thần" đã dùng sức một mình hoành tảo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai tịch Hồng Hoang!

Đông Hoàng Thái Nhất tại một bên khác ngoi đầu lên, cả người đều thành huyết nhân.

Nhờ vào Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" phòng ngự vô địch, tổng coi như giữ được một cái mạng.

Nhưng sự cường đại của "Bàn Cổ" lại khắc sâu tận đáy lòng hắn.

Tận mắt nhìn thấy hàng trăm hàng ngàn vạn Yêu tộc chết trong dư ba của một quyền kia.

Cũng không phải tận lực nhằm vào, chỉ là một quyền kia quá mức cường đại.

Không có "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" thủ hộ, Yêu binh Yêu

tướng ngay cả dư ba của một quyền kia cũng ngăn không được!

Đối mặt với vô thượng tồn tại không thể chống cự bực này, chỉ có trốn!

Thâm tri đại thế đã mất!

Hắn lập tức thôi động "Đông Hoàng Chung", "Ông!" Cuốn lấy một nhóm Yêu tộc gần nhất, biến mất tại Cửu Trọng Thiên.

Đế Tuấn đồng dạng thôi động "Hà Đồ Lạc Thư" mang đi một nhóm Yêu tộc.

Chúng yêu còn lại không ai không thảm bại, vong mạng đào tẩu!

Từ lúc Bàn Cổ chân linh phục tô, đến khi một quyền phá diệt "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", cũng chỉ là sự tình trong vài giây.

Nguyên bản Vu tộc đang xử tại tuyệt cảnh, sau khi ngắn ngủi thất thần, lập tức phản ứng lại.

Đại Tổ Vu Đế Giang thần tình chấn phấn, kích động vô cùng đại hảm nói: "Phụ thần thần uy vô địch, quyền phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, búng tay diệt Yêu Đình!

Chúng Vu tộc nhi lang, giết a!

Giết sạch đám súc sinh Yêu tộc này!" "Giết!" Chúng Vu đều như bị đánh máu gà, ngao ngao kêu, liền xông về phía Yêu tộc bên cạnh chém giết! "Phụ thần trọng sinh!" Tất cả Vu tộc chỉ còn lại một cái ý niệm này.

Ôm ấp niệm tưởng này, càng thêm sát phạt vô địch.

Chiến cục Vu Yêu lập tức nghịch chuyển, từng mảng lớn Yêu tộc bị đồ lục.

Tại lúc này, một đạo thanh âm uy nghiêm hoành đại vang vọng đáy lòng thập đại Tổ Vu: "Giặc cùng chớ đuổi, chân linh của ngô mới

tỉnh, không nghi cửu chiến chinh phạt.

Tốc tốc triệu tập tộc nhân, trở về tổ địa!" "Phụ thần?" Thập đại Tổ Vu tề tề chấn động, căn bản không dám trái mệnh, lập tức quát ngừng Vu binh đang truy sát Yêu tộc!

Chúng Vu tề tụ một đường, do Đại Tổ Vu Đế Giang cùng Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm liên thủ thôi động thần thông "Thời Không"! "Bá!" Chúng Vu biến mất tại trong chiến trường!

Chỉ có tiếng đạo âm ầm ầm truyền ra, vang vọng tại đáy lòng chúng sinh. "Ngô danh Bàn Cổ, Hồng Hoang chi phụ!

Hôm nay, truyền thừa của ngô, do ngô diên tục!

Hồng Hoang của ngô, do ngô thủ hộ!" Một tia đạo vận kỳ dị di tán trong thiên địa. "Ông!" Một khắc này, thiên địa chúng sinh không ai không tâm thần run lên, hạ ý thức ngẩng đầu nhìn trời. "Bàn Cổ Thần..." Nhất ứng Hồng Hoang đại năng càng không cố kỵ kiếp khí của đại kiếp, nhao nhao thò ra thần niệm, truy tìm cỗ đạo vận kỳ đặc kia.

Trên đỉnh núi Côn Luân, có thêm ba tôn đạo nhân.

Bên trái là một lão giả, râu tóc bạc trắng, diện mục cao cổ, trên thân lộ ra một vẻ thanh tĩnh vô vi; ở giữa là một đạo giả trung niên, đỉnh đầu khánh vân, diện tướng uy nghiêm; cuối cùng là một đạo giả thanh niên, buộc tóc cao quan, thần thái kiệt ngạo.

Ba người tề tề nhìn về phía Cửu Trọng Thiên.

Thanh niên đạo giả lẩm bẩm nói: "Yêu..." Tam Thanh vốn là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, được Bàn Cổ di trạch chứng đạo thành Thánh!

Giờ phút này Bàn Cổ chân linh phục tô, tự nhiên là người đầu tiên sinh ra cảm ứng.

Nhất thời gian, ba đạo mâu quang đều phức tạp khó tả!

Sâu trong Hỗn Độn, Tử Tiêu Cung!

Tại một nơi quanh năm không thấy bóng người trên cao đài, phù hiện một tia hư ảnh!

Ẩn có một tiếng khinh nghi truyền ra: "Thời cách mười ức tám ngàn vạn kiếp, lại xuất hiện...

Dị số đáng giết!...

Không ai có thể cải biến Thiên Đạo vận chuyển...

Cho dù là hắn!" Thiên Ngoại Thiên, Oa Hoàng Cung!

Một tập hồng bào, phong hoa tuyệt đại, mỹ diễm tuyệt thế Thánh Nhân Nữ Oa nương nương, tú mi hơi nhíu, trong đôi mắt tuyệt mỹ chớp động vài tia nghi hoặc: "Bàn Cổ Thần?" Phương Tây, bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều nhìn về phía Đông phương đại địa, người sau mâu quang lấp lóe, phảng phất đang tính toán gì đó.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, bởi vì sự kiện "Bàn Cổ" mà náo động đến long trời lở đất.

Lúc này!

Tại Hồng Hoang trung ương, Vu tộc tổ địa!

Bên trong thanh đồng thần điện cổ lão, thập đại Tổ Vu, Hậu Nghệ, Hình Thiên đều cung thân đứng thẳng.

Vừa rồi cưỡng ép ngưng tụ "Bàn Cổ Chân Thân", một thân tinh huyết sớm đã bị rút đi bảy tám phần, nguyên khí đại thương.

Chỉ có Đại Vu cảnh Hậu Nghệ, Hình Thiên càng bất kham.

Nếu không phải có mười Tổ Vu âm thầm tương trợ, e rằng sớm

đã bị hút khô rồi.

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Giờ phút này, toàn bộ ánh mắt đều nóng rực nhìn về phía thân ảnh cao lớn ở giữa kia.

Nguyên bản Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận chỉ là mượn nhờ Tổ Vu tinh huyết, cưỡng ép ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, nhưng hiện tại Phụ thần... trọng sinh!!

Tiếp nhận Bàn Cổ truyền âm một khắc kia, cả người bọn họ đều sôi trào, trong lòng kích động khó tả.

Giờ phút này Bàn Cổ, đã hóa thành kích thước người bình thường.

Bộ dáng tráng hán hơn ba mươi tuổi, làn da màu cổ đồng.

Thân cao chín thước, toàn thân cơ bắp cầu trát, tựa hồ ẩn chứa sức mạnh bạo phát vô thất.

Diện dung uy nghiêm, cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Thập nhị Tổ Vu vốn do tinh huyết của hắn hóa thành, tự nhiên nhất mạch tương thừa.

Hậu Nghệ, Hình Thiên huyết mạch chi lực hơi yếu, nhưng cũng là dòng dõi huyết mạch chính tông.

Đối với huyết mạch hậu duệ của mình, hắn có loại cảm giác thân cận trời sinh.

Nhưng giờ phút này không phải lúc ôn chuyện!

Trước mắt tuy rằng chân linh phục tô, nhưng nhục thân sớm đã ngã xuống.

Cỗ thân thể này bây giờ, bất quá là do thập nhị Tổ Vu tinh huyết

cưỡng ép ngưng tụ.

Thời gian dài, thập đại Tổ Vu không những sẽ bị thôn phệ không còn một mống, mà bản thân hắn cũng sẽ vì năng lượng hao hết, chân linh một lần nữa lâm vào trầm thụy vô hưu chỉ.

Việc cấp bách, phải đúc lại nhục thân!

Nếu trí nhớ không lầm, năm đó lúc ngã xuống, từng lưu lại một trái "Bàn Cổ Chi Tâm", hậu duệ huyết mạch của hắn cũng từ Bàn Cổ Chi Tâm mà đản sinh.

Nếu có thể tìm được "Bàn Cổ Chi Tâm", liền có thể trọng tụ nhục thân.

Ngàn vạn ý niệm, tại trong lòng hắn lóe lên.

Chương 4

Hắn giương mắt nhìn về phía mười Tổ Vu trước người.

Thập đại Tổ Vu lần đầu tiên đối mặt "Bàn Cổ", mạc danh có chút khẩn trương!

Giờ phút này, đều đã tán đi chân thân, nhao nhao hóa thành hình người.

Một mặt kích động bái nói: "Tham kiến Phụ thần!" Bàn Cổ sắc mặt cổ tỉnh bất ba, uy nghiêm nói: "Miễn lễ!" "Tạ Phụ thần!" Bàn Cổ đi thẳng vào chủ đề: "Chân linh của ngô phục tô, nếu không có nhục thân thừa tái, rất nhanh sẽ linh tư khô kiệt.

Năm đó ngô khai thiên địa, thân hóa vạn vật, từng lưu lại một trái tim.

Nhĩ đẳng có nguyện đi tìm về cho ngô?" Mười Tổ Vu nghe vậy đều thân hình chấn động, vội vàng nói: "Phụ thần có mệnh, ngã đẳng tự đương tuân theo!" Đại Tổ Vu Đế Giang nói: "Ngày xưa Phụ thần khai thiên thân vẫn, ngã đẳng đều do tâm của Phụ thần thai nghén ra.

Sau khi Vu tộc xuất nhập Hồng Hoang, tâm của Phụ thần liền lưu tại Bất Chu Sơn.

Phụ thần yên tâm, ngã cùng cửu đệ liên thủ, tối đa một khắc liền có thể trở về!" Cửu đệ trong miệng hắn chính là Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, hai người một kẻ chưởng khống Không Gian Pháp Tắc, một kẻ chưởng khống Thời Gian Pháp Tắc, dưới sự liên thủ, nghiễm nhiên có thể vượt qua thời không, tốc độ tự nhiên cực nhanh vô cùng! "Tốt!" Bàn Cổ gật đầu: "Việc này không nên chậm trễ, hai người liền đi mau về mau!" "Tuân mệnh!" "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, Đế Giang, Chúc Cửu Âm tự liên thủ đi lấy "Bàn Cổ Chi Tâm" không

đề cập tới!

Bát Tổ Vu còn lại cũng không có ở lâu, trước mắt Vu tộc vừa trải qua sinh tử đại chiến, trăm phế đợi hưng, cần thống kê tổn thất, an ủi các bộ lạc!

Sau khi lưu lại tối cường Đại Vu Hình Thiên, Hậu Nghệ thủ môn liền vội vàng rời đi.

Rất nhanh, thanh đồng thần điện to lớn liền chỉ còn lại một mình hắn. "Hô!" Bốn bề vắng lặng, Bàn Cổ thật dài thở ra một hơi.

Trong mắt tinh mang chợt hiện, khẽ nói: "Đạo Diễn Hệ Thống, mở ra!" Phảng phất xúc động một cái công tắc nào đó, "Ông!" Linh thức chấn động, sau một trận tiếng "Ca ca ca" cơ quan chuyển động, một đạo thanh âm kính trực truyền vào linh thức: *"Đinh!

Hệ thống trọng khởi... phong bế thời gian mười ức tám ngàn vạn năm!

Kiểm trắc túc chủ sở xử thời đại bất đồng, vì phục vụ chủ nhân tốt hơn, công năng hệ thống phát sinh biến canh. 'Đạo Diễn Hệ Thống' đổi tên thành 'Chí Tôn Phụ Trợ Hệ Thống'!

Số liệu hệ thống đang hiệu chỉnh..."* Còn có thao tác này?

Bàn Cổ ngạc nhiên!

Hắn vốn là một người xuyên việt, chỉ là xui xẻo xuyên việt thành Bàn Cổ!

Người đàn ông định mệnh phải khai thiên. [Đạo Diễn Hệ Thống] chính là ngón tay vàng ngày xưa của hắn, có thể thôi diễn hết thảy đại đạo công pháp.

Tại dưới sự giúp đỡ của [Đạo Diễn Hệ Thống], hắn một đường đăng đỉnh, hoành tảo Hỗn Độn ba ngàn Ma Thần, không ai có thể địch.

Nhưng cuối cùng, vẫn không thể đào thoát túc mệnh!

Ngay cả [Đạo Diễn Hệ Thống] cũng vô pháp cải biến kết cục này!

Nhưng chung quy vẫn lưu lại hậu thủ.

Nguyên bản sau khi khai thiên, hắn phải triệt để tiêu vong, nhưng dưới sự trợ giúp của [Đạo Diễn Hệ Thống], đã thành công bảo lưu chân linh, độn nhập vô tận hư không, dù là Đại Đạo, Thiên Đạo cũng không cách nào bắt được. [Đạo Diễn Hệ Thống] ẩn tàng tại trong chân linh của hắn, cùng nương tựa lẫn nhau!

Mười ức tám ngàn vạn năm thương hải tang điền, không ngờ [Đạo Diễn Hệ Thống] cũng phát sinh biến hóa. "Chí Tôn Phụ Trợ Hệ Thống sao?

Nghe có vẻ không tệ!" Rất nhanh, số liệu hệ thống hoàn thành hiệu chỉnh. *"Đinh!

Chí Tôn Phụ Trợ Hệ Thống mở ra..."* > **[Chí Tôn Phụ Trợ Hệ Thống]** > * **Túc chủ:** Bàn Cổ! (Nguy / Chân linh trạng thái) > * **Xưng hiệu:** Hồng Hoang Chi Phụ!

Bàn Cổ Thần! > * **Chủng tộc:** Vu Tổ! > * **Thọ mệnh:** 1000 năm! > * **Tu vi:** Không / Đại Đạo Thánh Nhân (Có thể tu luyện lại từ đầu, cũng có thể dùng thọ mệnh chuyển đổi)! > * **Công pháp:** > * *Hồng Mông Đại Đạo Quyết* (Bản tu sửa, Vô Thượng Đạo Quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể gia tăng thọ mệnh! > * *Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ* (Vô Thượng Thần Quyết) [Cấm]: Sau khi tu vi cường đại có thể sử dụng! > * *Hỗn Độn Chiến Thể* (0%): Bảng định tu vi! > * **Phụ trợ công năng nhất:** Dĩ Mệnh Tương Bác! > * [Dĩ Mệnh Tương Bác]: Lấy tiêu hao sinh mệnh làm đại giới, có thể để túc chủ tạm thời bạo phát ra một phần lực chiến đấu! (Tiêu hao 1000 năm thọ mệnh, có thể bạo phát Thiên Đạo Thánh Nhân sơ đoạn chiến lực!

Tiêu hao 10000 năm thọ mệnh, có thể bạo phát Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn chiến lực!

Tiêu hao 100.000 năm thọ mệnh, có thể bạo phát Thiên Đạo Thánh Nhân cao đoạn chiến lực!

Tiêu hao 1.000.000 năm thọ mệnh, có thể bạo phát ra Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong chiến lực!) > * **Phụ trợ công năng nhị:** Đồng Chu Cộng Tế (0 người)! > * [Đồng Chu Cộng Tế]: Bảng định tộc nhân, giáo đạo tộc nhân, sau khi tộc nhân đột phá có thể vì túc chủ gia tăng thọ mệnh! (Chú: Tu vi túc chủ mỗi khôi phục một tầng, có thể gia tăng số lượng bảng định!) Bàn Cổ nhẹ nhàng vuốt cằm với hệ thống mới.

Hệ thống chỉ có một tác dụng, đó là nghĩ trăm phương ngàn kế, khôi phục tu vi của hắn.

Mấu chốt ở chỗ "Thọ mệnh"!

Chỉ cần thọ mệnh đầy đủ, hắn có thể một đường khôi phục đến tích nhật đỉnh phong Đại Đạo Thánh Nhân cảnh!

Đại Đạo Thánh Nhân, đó là tồn tại siêu thoát Thiên Đạo.

Cuối cùng trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, lúc khai thiên địa, nghiễm nhiên hắn đã bước ra một bước cuối cùng, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Chỉ tiếc, từ lúc xuất sinh đã bị Đại Đạo tính kế, nhân quả quấn thân, mới có vẫn lạc về sau!

Nhưng một thế này đã bất đồng, nếu quả thật khôi phục Đại Đạo Thánh Nhân tu vi, hắn nhưng không nợ Đại Đạo nhân quả, ngược lại Đại Đạo, Thiên Đạo đều nợ hắn nhân quả.

Đến lúc đó, thiếu không được muốn thanh toán một trận.

Bàn Cổ hừ lạnh!

Lập tức thu hồi tâm thần!

Trước mắt hắn chỉ là con hổ giấy, danh đầu "Bàn Cổ" có thể hù dọa nhất thời, nhưng đoán chừng rất nhanh sẽ có người tới thăm dò. 1000 năm thọ mệnh...

Khóe miệng hắn bất tự giác co quắp!

Cũng chỉ đủ bạo phát một lần sơ đoạn Thánh nhân chiến lực, sau đó liền muốn tử kiều kiều?

Thọ mệnh mới là mấu chốt a!

Muốn gia tăng thọ mệnh, thứ nhất tu hành [Hồng Mông Đại Đạo Quyết], thứ hai [Đồng Chu Cộng Tế] bảng định tộc nhân.

Hiện tại tu vi bằng 0, không có danh ngạch bảng định tộc nhân.

Còn tu hành... ngay cả nhục thân đều không có, thì tu hành cái gì!

Hết thảy đều rơi vào việc mau chóng ngưng tụ một cỗ nhục thân, "Bàn Cổ Chi Tâm!" Bàn Cổ ngẩng đầu, trong mắt phóng xạ ra tinh quang nóng rực!

Tính toán thời gian, Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng nên trở về.

Hai người không có phụ kỳ vọng của hắn!

Bán khắc sau, tề tề trở về. "Phụ thần!" Đại Tổ Vu Đế Giang cung cung kính kính dâng lên một vật.

Vật này vừa mới xuất hiện, toàn bộ thanh đồng thần điện lập tức nhấc lên cuồng phong cự lãng. "Hô lạp lạp!" Bàng bạc hỗn độn linh khí phun ra, hư không từng khúc nứt toác.

Ẩn có chi tượng diễn hóa hỗn độn!

Đó là một trái tim to lớn, chu vi bị hỗn độn khí lưu bao bọc, phảng

phất như vật sống, một hít một thở.

Chương 5

Chính là "Bàn Cổ Chi Tâm" tàn lưu năm đó!

Thập nhị Tổ Vu liền từ trong trái tim này đản sinh, được trời ưu ái, sinh ra đã có đại thần thông, có thể chưởng khống quy tắc lực lượng.

Năm đó hắn đã chứng Đại Đạo Thánh Nhân, Hỗn Độn Chiến Thể đại thành, trái tim làm nơi cung ứng năng lượng thân thể, tự nhiên cường đại vô cùng!

Chỉ là, mười ức tám ngàn vạn năm trôi qua, không có nhục thân tẩm bổ, lại trước sau thai nghén mười hai Tổ Vu, duy trì Vu tộc như hôm nay, năng lượng của "Bàn Cổ Chi Tâm" dĩ nhiên bách bất tồn nhất.

Hôm nay chỉ còn là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Bàn Cổ đối với việc này sớm có so đo, cho dù năng lượng bách bất tồn nhất, nhưng dùng để đúc lại nhục thân, đã đầy đủ!

Ngay sau đó, hắn liền cho lui tả hữu, bắt đầu hấp nạp "Bàn Cổ Chi Tâm", đúc lại nhục thân!

Trong lúc này, Hồng Hoang đại địa sớm đã loạn thành một nồi cháo!

Hầu như tất cả sinh linh đều nghe thấy câu nói kia: "Ngô là Bàn Cổ...

Hôm nay!

Truyền thừa của ngô, ngô diên tục; Hồng Hoang của ngô, ngô thủ hộ!" Năm đó Bàn Cổ Thần khai thiên tích địa sau đó ngã xuống, thân hóa vạn vật.

Như hôm nay Hồng Hoang nghiêm khắc mà nói, chính là Bàn Cổ Thần.

Bây giờ Bàn Cổ Thần quy lai, là muốn làm Hồng Hoang chúa tể sao?

Đối với sinh linh tầm thường, tịnh vị chịu ảnh hưởng quá lớn.

Ai đương gia làm chủ, cùng bọn hắn đều không có quan hệ gì!

Chư thiên Thánh nhân cũng tốt, Bàn Cổ cũng được, cách bọn hắn đều quá xa vời.

Thậm chí một bộ phận sinh linh cảm thấy, Bàn Cổ Thần phục tô có lẽ là chuyện tốt.

Bảo không chừng dưới sự dẫn dắt của Bàn Cổ Thần, bọn hắn có thể có địa vị huy hoàng hơn.

Nhưng Hồng Hoang đại thần thông giả lại không cho rằng đơn giản như vậy.

Ai cũng biết, Hồng Hoang thể hệ hiện nay thập phần thành thục, trên có Hồng Quân Đạo Tổ lấy thân hợp thiên đạo, đại biểu cho ý chí Hồng Hoang Thiên Đạo.

Giữa có chư thiên Lục Thánh, thuận thiên ứng mệnh, duy hộ Thiên Đạo chính thống, hiệp trợ Thiên Đạo chưởng quản Hồng Hoang.

Dưới Thánh nhân đều là sâu kiến!

Hiện tại đột nhiên toát ra một cái "Bàn Cổ Thần", thể hệ này phân chia thế nào?

Lăng giá trên Thiên Đạo?

Chịu Thiên Đạo hạt chế?

Quan trọng nhất là, "Bàn Cổ Thần" trọng sinh rốt cuộc tu vi ra sao?

Phương Tây, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì!

Một béo một gầy hai đạo nhân ngồi đối diện.

Đạo nhân gầy như cây trúc Chuẩn Đề, trong mắt lóe lên sự duệ trí, nói: "Sư huynh, sự việc Bàn Cổ Thần trọng sinh, huynh thấy thế nào?" Tiếp Dẫn đạo nhân lược do dự một chút, nói: "Bàn Cổ đại thần khai thiên địa, tạo hóa vạn vật, đối với Hồng Hoang vạn linh có công lao cái thế.

Chỉ là như hôm nay có Lão sư hợp đạo, lại có chư thiên Lục Thánh cùng trị, Thiên Đạo trục tiệm hoàn thiện.

Giờ phút này Hồng Hoang, không nên tái xuất biến số!

Chỉ sợ..." Chỉ sợ Hồng Quân cùng chư Thánh, đều sẽ không dung nhẫn biến số này!

Chuẩn Đề hiểu rõ trong lòng, lại nói: "Vậy sư huynh đối với cục thế phương Tây chúng ta, nhìn nhận như thế nào?" Haiz!

Tiếp Dẫn đạo nhân tựa hồ bị nhắc tới chuyện thương tâm.

Một mặt khổ sáp bất đắc dĩ nói: "Phương Tây ta nghèo nàn, địa thế ác liệt, kém xa tít tắp so với phương Đông.

Lão sư lại..." "Lão sư lại thiên hướng về Tam Thanh, không chỉ thu làm thân truyền, ban thưởng Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp giáo vận.

Lại thưởng cho gia hỏa kia rất nhiều linh bảo!

Sư huynh đệ ta, chỉ được một kiện Công Đức Kim Liên..." Chuẩn Đề nói nốt lời Tiếp Dẫn chưa nói hết. "Sư đệ, haiz!

Tóm lại, không thể vọng ngôn Lão sư!" Tiếp Dẫn có chút đồi nhiên.

Cùng là đệ tử, chênh lệch quá lớn rồi.

Chuẩn Đề lại ánh mắt nóng rực nói: "Sư huynh, cái nhìn của Lão sư và Tam Thanh, cùng chúng ta không quan hệ.

Theo ta thấy, Bàn Cổ Thần trọng sinh khả năng sẽ trở thành chuyển cơ của Tây Phương Giáo chúng ta!" "Hả?" Tiếp Dẫn mày hơi nhíu, "Ý của sư đệ là..." "Đến lúc đó sư huynh liền biết rõ!" Chuẩn Đề thần bí cười một tiếng, cũng không nói toạc ra.

Thời gian thấm thoát!

Vu tộc tổ địa, thanh đồng thần điện!

Kể từ khi Đế Giang, Chúc Cửu Âm lấy về "Bàn Cổ Chi Tâm" đã qua bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Đổi lại bình thường, đối với bọn hắn mà nói, chỉ là búng tay một cái.

Nhưng hôm nay khác biệt ngày xưa.

Ai cũng biết Bàn Cổ đang đúc lại nhục thân, trước mắt chính là thời khắc quan trọng "Phụ thần" trọng sinh, do không được bọn hắn không khẩn trương!

Giờ phút này, thập đại Tổ Vu đều hộ pháp bên ngoài thanh đồng thần điện.

Cách cánh cửa thanh đồng dày nặng, bọn hắn có thể rõ ràng cảm ứng được bên trong thần điện có một cỗ khí tức bàng bạc đang thăng đằng, biến hóa, giống như chú chim non phá vỏ, đang trải qua trọng sinh tẩy lễ...

Bên trong thanh đồng thần điện!

Khắp nơi đều là hỗn độn linh khí nồng đậm, vân vụ mông lung, đưa tay không thấy được năm ngón.

Duy có trung ương đại điện, y hi có thể thấy được một đạo hình người.

Theo hô hấp của hắn, hỗn độn linh khí trong điện một quyển một thư, bị hắn thôn phệ luyện hóa.

Trong lúc này, đạo nhân ảnh kia càng ngày càng rõ nét, khí tức càng ngày càng trầm ngưng!

Cũng không biết qua bao lâu. "Ông!" Đạo thân ảnh kia sậu nhiên chấn động, đỉnh đầu thăng lên một cỗ thanh khí, hỗn độn linh khí trong điện sậu nhiên kịch liệt quay cuồng. "Hô lạp lạp", giống như giang hà đảo quán, tận số hướng về cỗ thân ảnh kia cọ rửa mà đi.

Chỉ một thoáng chốc, đạo thân ảnh kia liền từ hư chuyển thực, trong nháy mắt thành hình!

Đó là một hán tử chừng ba mươi tuổi, mặt như đao gọt búa chém, sung mãn uy nghiêm mạc danh.

Hắn cởi trần thân trên, làn da màu cổ đồng, cho người ta một loại cảm giác tràn đầy sức mạnh!

Chính là Bàn Cổ vừa đúc lại chân thân!

Tại sát na mở mắt, "Hưu!" trong mắt một tia tinh mang chợt hiện, lập tức ẩn giấu đi!

Lại nhìn thuộc tính bản thân, dĩ nhiên đã phát sinh biến hóa. > **[Chí Tôn Phụ Trợ Hệ Thống]** > * **Túc chủ:** Bàn Cổ! > * **Xưng hiệu:** Hồng Hoang Chi Phụ!

Bàn Cổ Thần! > * **Chủng tộc:** Vu Tổ! > * **Thọ mệnh:** 10.000 năm (+9000)! > * **Tu vi:** Thiên Tiên + / Đại Đạo Thánh Nhân! > * **Công pháp:** > * *Hồng Mông Đại Đạo Quyết* (Bản tu sửa, Vô Thượng Đạo Quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể gia tăng thọ mệnh! > * *Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ* (Vô

Thượng Thần Quyết) [Cấm]: Sau khi tu vi cường đại có thể sử dụng! > * *Hỗn Độn Chiến Thể* + (0.01%)! > * **Phụ trợ công năng nhất:** Dĩ Mệnh Tương Bác! > * **Phụ trợ công năng nhị:** Đồng Chu Cộng Tế [0/10 người] (Hiện tại bảng định 0 người)!

Thành công luyện hóa "Bàn Cổ Chi Tâm" đúc lại chân thân, tu vi khôi phục được "Thiên Tiên", thọ mệnh cũng gia tăng 9000 năm!

Phụ trợ công năng thứ hai mở ra, có thể bảng định mười người.

Chương 6

Không tệ.

Còn về dấu [+] phía sau tu vi...

Bàn Cổ tâm thần khẽ động. *"Đinh!

Tiêu hao 1 vạn năm thọ mệnh, có thể chuyển hóa thành Huyền Tiên cảnh!"* Được rồi!

Tổng cộng mới có 1 vạn năm thọ mệnh, cho dù tu vi tăng lên Huyền Tiên cảnh, cũng là vô sự vô bổ a!

Không bằng giữ lại ứng cấp. 1 vạn năm thọ mệnh có thể phát động một lần công kích Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn rồi.

Thiên Đạo Thánh Nhân tổng phân chín đoạn, nhất đến tam là sơ đoạn, tứ đến lục là trung đoạn, thất đến cửu là cao đoạn!

Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân không nghi ngờ là yếu nhất, Tây Phương Giáo Chuẩn Đề cùng Nữ Oa công đức chứng đạo, hẳn là ở giai đoạn này.

Bốn Thánh còn lại hẳn là ở trung đoạn!

Trong đó Thái Thượng Lão Tử cùng Tiếp Dẫn Thánh Nhân khả năng ở trung đoạn đỉnh phong, chạm đến Thiên Đạo thất đoạn.

Duy nhất có thể xác định cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ có Hồng Quân Lão Tổ!

Không cụ thể gặp người, cũng không tiện phán đoán!

Tiếp theo, phải tìm biện pháp, kiếm lấy càng nhiều [Thọ mệnh]!

Bàn Cổ trong mắt tinh mang chợt hiện, rất nhanh đã có biện pháp! "Oanh long!" Thanh đồng đại môn mở ra.

Thập đại Tổ Vu thủ ở bên ngoài sớm đã mòn mỏi mong chờ.

Trước đó, hỗn độn linh khí trong điện ba động, tốt xấu gì cũng có thể bắt được một tia động tĩnh.

Nhưng về sau, trực tiếp vô thanh vô tức, làm cho người nào người nấy tâm như mèo cào.

Có lòng muốn đi vào, lại không có cái gan đó, chỉ có thể mắt trông mong chờ ở bên ngoài.

Trước mắt thanh đồng đại môn vừa mở, bọn hắn hầu như đệ nhất thời gian vọt vào!

Khi nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trên cao đài kia, mười Tổ Vu đều thở phào nhẹ nhõm.

Vạn hạnh, bình yên vô sự! "Tham kiến Phụ thần!" Bàn Cổ khoát tay nói: "Đều ngồi đi!

Sau này ở trước mặt ngô, không cần câu nệ!" "Tạ Phụ thần!" Mười Tổ Vu phân tán ngồi xuống, nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt khó nén vẻ cuồng nhiệt.

Đại Tổ Vu Đế Giang nói: "Phụ thần, thân thể của ngài???" "Yên tâm đi!" Bàn Cổ trên mặt phù hiện một tia cười ý nói: "Chân thân của ngô đã đúc lại, linh nhục hợp nhất, sau này không cần lo lắng chân linh tịch diệt nữa." Thập Tổ Vu nghe vậy đều vui mừng ra mặt, bọn hắn lo lắng nhất chính là việc này.

Lập tức nhao nhao chắp tay nói: "Chúc mừng Phụ thần, đúc lại chân thân!

Từ nay về sau, thiên địa đương lấy Phụ thần làm tôn!" Bàn Cổ phất phất tay, không có tại đề tài này thâm nhập.

Tu vi của hắn chỉ có Thiên Tiên, nhưng chân linh lại là thực đánh

thực Đại Đạo Thánh Nhân.

Một chút nhìn thấu hiện trạng của mười Tổ Vu.

Tuy rằng trước đó mười Tổ Vu dưới sự can dự của hắn đã miễn đi vẫn lạc chi kiếp, nhưng tình huống lại không dung lạc quan.

Cái "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận" kia vốn cần mười hai Tổ Vu liên thủ bố trí, bọn hắn chỉ có mười cái, cưỡng ép thôi động đại trận, dĩ nhiên đã thương tổn bản nguyên.

Giờ phút này, tinh huyết trong cơ thể mười không còn một, cảnh giới đại điệt.

Nguyên lai người nào người nấy đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, hôm nay chỉ còn Đại La cảnh.

Cũng chỉ có Đế Giang và vài vị Tổ Vu bản nguyên cường đại, mới có thể miễn cưỡng duy trì tiêu chuẩn sơ nhập Chuẩn Thánh.

Nhưng đây chưa phải thảm nhất, vừa rồi hắn dùng chân linh quét qua Vu tộc tổ địa.

Phát hiện trải qua trận chiến này, Vu tộc túc túc tổn thất bảy thành chiến lực.

Cái danh Hồng Hoang đệ nhất đại tộc, khó mà bảo toàn.

Nhưng cũng không phải không có hi vọng!

Bàn Cổ trong mắt tinh mang chợt hiện, kính trực lựa chọn bảng định mười Tổ Vu! *"Đinh!

Túc chủ phải chăng xác định sử dụng 'Đồng Chu Cộng Tế'?"* Xác định! *"Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công bảng định Tổ Vu Đế Giang!

Thọ mệnh +100.000!"* *"Thành công bảng định Tổ Vu Cú Mang!

Thọ mệnh +100.000!"* *"Thành công bảng định Tổ Vu Chúc Dung!

Thọ mệnh +100.000!"* ... *"Đinh!

Bảng định danh ngạch đã đầy!"* > **Túc chủ:** Bàn Cổ! > **Tu vi:** Thiên Tiên / Đại Đạo Thánh Nhân! > **Thọ mệnh:** 1.010.000 (101 vạn)!

Nhìn con số [101 vạn] đỏ tươi kia, Bàn Cổ nhịn không được đỏ mắt.

Bạo phú a!

Không ngờ, sơ thứ bảng định lại có thu hoạch lớn như vậy.

Mỗi cái Tổ Vu trực tiếp gia tăng 10 vạn thọ mệnh.

Tài đại khí thô, Bàn Cổ trực tiếp tiêu hao 1 vạn thọ mệnh, khôi phục tu vi. *"Đinh!

Tiêu hao 1 vạn thọ mệnh, tu vi tăng lên tới Huyền Tiên!"* *"Đinh!

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, tu vi tăng lên tới Kim Tiên!"* Cảnh giới tiếp theo muốn 100 vạn thọ mệnh... số dư không đủ!

Bàn Cổ tâm hỏa nhiệt thoáng hạ nhiệt độ, chuyển sang cộng [Hỗn Độn Chiến Thể] tới 1%! *"Đinh!

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!"* Còn lại 80 vạn thọ mệnh!

Lại liên điểm ba lần, đem Hỗn Độn Chiến Thể cộng tới 4%, kham bỉ Đại Vu chi thể. > **Túc chủ:** Bàn Cổ! > **Tu vi:** Kim Tiên / Đại Đạo Thánh Nhân! > **Thọ mệnh:** 50 vạn! > **Công pháp:** > * *Hỗn Độn Chiến Thể* (4%): Kham bỉ Đại Vu chi thể!! > **Phụ trợ công năng nhị:** Đồng Chu Cộng Tế (10/30) [+20]! > * **Đã bảng định:** Đế Giang, Cú Mang, Chúc Dung, Nhị Thu, Huyền Minh,

Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi! > * *(Chú: 'Đồng Chu Cộng Tế' chỉ tại hỗ lợi hỗ huệ.

Túc chủ có thể tiêu hao thọ mệnh, phản bộ tộc nhân, trợ giúp trưởng thành!

Bao quát nhưng không giới hạn ở hoàn thiện công pháp, tăng lên tư chất, trị liệu thương tổn các loại)* "Hỗ lợi hỗ huệ" sao?

Nhìn dòng chữ phiêu hồng được tiêu chú đặc thù, Bàn Cổ cười.

Hắn biết nên làm gì rồi.

Giương mắt nhìn về phía thập đại Tổ Vu nói: "Nhĩ đẳng đều do trái tim ngô thai nghén mà thành, sinh ra đã có đại thần thông, chưởng khống lực lượng pháp tắc.

Đáng tiếc, Tiên Thiên Nguyên Thần có tổn hại, chú định đại đạo khó thành.

Chương 7

Thật là một đại hám sự!" Mười Tổ Vu nghe vậy, vội vàng nói: "Có thể được Phụ thần ân tứ, đã là may mắn tày đình.

Sao dám xa cầu cái khác?" "A...

Phụ thần, ngã đẳng tuy không tu nguyên thần, nhưng nhục thân thần thông chi cường, đủ để ngạo thị Hồng Hoang." "Phụ thần không cần đem việc nhỏ bực này quải tại trong lòng!" Thập Tổ Vu nhao nhao xuất ngôn quy khuyên.

Bàn Cổ cười không nói, phất tay chế chỉ mười người tiến ngôn, thản nhiên nói: "Thiên phú, căn cốt của các ngươi đều là thế gian đỉnh phong.

Nếu cả đời chỉ dừng lại ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, chẳng phải là quá đáng tiếc?

Ngô có biện pháp, để cho các ngươi sở hữu hoàn chỉnh nguyên thần, trọng tu đại đạo!" Oanh!

Lời này vừa nói ra, đối với mười Tổ Vu mà nói không thua gì sấm sét giữa trời quang.

Ai cũng biết, Vu tộc không tu nguyên thần.

Cho dù mạnh như Tổ Vu, nguyên thần cũng chỉ có một tia yếu ớt.

Có thể tu tới Chuẩn Thánh đỉnh phong liền đã là cực hạn.

Lại hướng lên đột phá, trong tình huống không tu nguyên thần, căn bản là không thể nào!

Trước đó, bọn hắn liền ý thức được điểm này.

Cái gì mà muốn lại hướng lên đột phá, kia đều là gạt người.

Lời nói lúc trước, bất quá là đang khoan ủi Bàn Cổ.

Như hôm nay nghe nói bọn hắn cũng có thể sở hữu hoàn chỉnh nguyên thần, cũng có thể trọng tu đại đạo... mười Tổ Vu lập tức sôi trào. "Phụ thần, ngài nói là sự thật sao?" Tổ Vu Chúc Dung tính tình thẳng thắn, nhịn không được hỏi.

Đại Tổ Vu Đế Giang lập tức a xích: "Tam đệ, làm càn rồi.

Phụ thần há có hư ngôn?" Nói thì nói thế, trong lòng hắn cũng không chắc chắn.

Dù sao chuyện này có chút quá lớn!

Mười Tổ Vu đều mắt trông mong nhìn Bàn Cổ.

Trong mắt tràn đầy khát cầu. "Tự nhiên là thật!" Bàn Cổ đạm nhiên cười một tiếng, cũng không tức giận.

Đối với Tổ Vu mà nói, không có gì trân quý hơn việc để bọn hắn sở hữu hoàn chỉnh nguyên thần.

Đã có quyết định, Bàn Cổ cũng không nói nhảm.

Lập tức lựa chọn vì mười Tổ Vu ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần. *"Đinh!

Túc chủ phải chăng xác định vì Tổ Vu Xa Bỉ Thi ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần?"* *(Chú: Vì Tổ Vu Xa Bỉ Thi ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần, cần tiêu hao 10 vạn thọ mệnh!)* Nhiều như vậy?

Bàn Cổ có chút giật mình!

Bất quá vẫn phải thử một chút.

Lập tức lựa chọn xác định! *"Đinh!

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, thành công vì Xa Bỉ Thi ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần!"* "Ông!" Ngồi xếp bằng tại một góc đại điện, lão

thập nhị "Thiên Khí Chi Tổ Vu" Xa Bỉ Thi toàn thân chấn động.

Đỉnh đầu sậu nhiên thăng đẳng một bồng thanh quang.

Bên trong hiển hóa ra một tôn thân ảnh cao lớn, nhân diện thú thân, hai tai tựa chó. "Lão thập nhị nguyên thần?

Hoàn chỉnh nguyên thần!" Tận mắt chứng kiến một màn này, chín đại Tổ Vu không ai không tâm triều bành phái.

Xa Bỉ Thi vừa đạt được nguyên thần, có chút ngây thơ.

Nhưng rất nhanh đã ý thức được. "Oanh long!" Nguyên thần cùng nhục thân tương hợp sát na, một đạo vân vụ tại quanh thân hiển hóa.

Bản nhân bởi vì cường hành thi triển "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận" tổn thương cảnh giới, lại trong nháy mắt hồi thăng một tầng.

Đại La đỉnh phong...

Chuẩn Thánh sơ kỳ! *"Đinh!

Đã bảng định tộc nhân 'Xa Bỉ Thi' tu vi tăng lên, túc chủ thọ mệnh +30 vạn!"* Còn có thao tác này?

Bàn Cổ trong lòng vui vẻ.

Lần này không cần vì bổ toàn nguyên thần cho mấy đại Tổ Vu còn lại mà phát sầu nữa rồi.

Hiện tại xem ra, mười Tổ Vu cảnh giới điệt lạc ngược lại là chuyện tốt.

Bởi vì sau khi [Đồng Chu Cộng Tế], người bị bảng định tăng lên tu vi, diệc khả gia tăng thọ mệnh cho hắn!

Trùng phục kiếm lời?!

Đương hạ hắn y pháp pháo chế, bắt đầu vì mấy đại Tổ Vu còn lại

bổ toàn nguyên thần! *"Đinh!

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, thành công vì 'Điện Chi Tổ Vu' Hấp Tư ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần!"* *"Đinh!

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, thành công vì 'Phong Chi Tổ Vu' Thiên Ngô ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần!"* *"Túc chủ thọ mệnh +30 vạn!"* *"Túc chủ thọ mệnh +30 vạn!"* ...

Rất nhanh, Xa Bỉ Thi, Hấp Tư, Thiên Ngô, Cường Lương, Huyền Minh, Nhị Thu, Chúc Dung, Cú Mang — tám đại Tổ Vu đều thu hoạch được hoàn chỉnh nguyên thần.

Tiêu hao 80 vạn thọ mệnh, phản bộ 240 vạn thọ mệnh.

Một đi một về, kiếm lời 160 vạn thọ mệnh!

Tám đại Tổ Vu này, đều rớt cảnh giới xuống Đại La đỉnh phong!

Còn lại Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm, giữ được tiêu chuẩn sơ nhập Chuẩn Thánh!

Bị hắn đặt ở cuối cùng! *"Đinh!

Túc chủ phải chăng xác định vì Tổ Vu Đế Giang ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần?"* *(Chú: Vì Tổ Vu Đế Giang ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần, cần tiêu hao 30 vạn thọ mệnh!)* Quả nhiên, thay thế Chuẩn Thánh sơ kỳ Tổ Vu ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần, cùng với việc ngưng tụ cho Đại La đỉnh phong Tổ Vu, hoàn toàn bất đồng!

Bàn Cổ vừa kiếm lời 160 vạn thọ mệnh, không hư! *"Đinh!

Tiêu hao 30 vạn thọ mệnh, thành công vì Tổ Vu Đế Giang ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần!"* *"Đinh!

Tiêu hao 30 vạn thọ mệnh, thành công vì Tổ Vu Cú Mang ngưng tụ hoàn chỉnh nguyên thần!"* Không xuất ý ngoại, hai đại Tổ Vu vốn bảo lưu được thực lực sơ nhập Chuẩn Thánh, không thể đương

trường đột phá.

Nhưng sau khi có nguyên thần, khôi phục càng nhanh, tu hành không còn hạn mức cao nhất, cam đoan ổn kiếm không lỗ!

Đến tận đây, còn lại 150 vạn thọ mệnh!

Trực tiếp thăng một cấp! *"Đinh!

Tiêu hao 100 vạn thọ mệnh, túc chủ tu vi khôi phục tới Thái Ất Kim Tiên cảnh!"* > **Túc chủ:** Bàn Cổ! > **Tu vi:** Thái Ất Kim Tiên / Đại Đạo Thánh Nhân! (Hạ nhất cảnh giới 1000 vạn) > **Thọ mệnh:** 50 vạn! > **Công pháp:** > * *Hỗn Độn Chiến Thể* (5%): Kham bỉ Đại Vu chiến thể! > **Phụ trợ công năng nhị:** Đồng Chu Cộng Tế!

Đã bảng định nhân số 10/40 (+10)!

Bảng định danh ngạch gia tăng 40!

Bàn Cổ lược suy tư một chút, liền để mười Tổ Vu gọi các Đại Vu trong tộc tới.

Chương 8

Đại Vu, là tồn tại trong Vu tộc các bộ lạc chỉ đứng sau Tổ Vu, tu vi tại Đại La Kim Tiên cảnh!

Tự như Hình Thiên, Hậu Nghệ, là những kẻ giảo giảo giả trong đám Đại Vu, trước kia tu vi tại Đại La đỉnh phong.

Có thể lực địch Chuẩn Thánh!

Hiện tại cũng rớt cảnh giới xuống tầm thường Đại Vu!

Không bao lâu, Đại Vu trong tộc nhao nhao tề tụ!

Lấy Đại Vu Hình Thiên, Hậu Nghệ cầm đầu, còn có các Đại Vu: Tương Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư, Tắc Sơn, Vu Hàm, Vu Tức, Vu Phán, Vu Bành, Vu Cô, Vu Chân, Vu Lễ, Vu Để, Vu Tạ, Vu La...

đẳng hai mươi bốn Vu.

Nghe nói Phụ thần Bàn Cổ triệu hoán, tâm tình chúng Vu tự nhiên kích động khó nhịn.

Bàn Cổ lần lượt đem bọn hắn bảng định!

Thọ mệnh +100 vạn!

Trong đó Hình Thiên, Hậu Nghệ huyết mạch mạnh nhất, các +8 vạn thọ mệnh!

Tương Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư, Tắc Sơn, Vu Tức sáu Vu thứ chi, các +5 vạn thọ mệnh!

Mười tám Vu còn lại, các +3 vạn thọ mệnh!

Bàn Cổ cũng không keo kiệt, lần lượt vì hai mươi sáu Đại Vu bổ toàn nguyên thần.

Bởi vì trước đó vừa trải qua một phen ác chiến, Hình Thiên, Hậu Nghệ rớt cảnh giới xuống Đại La sơ kỳ, chúng Vu còn lại cũng không khá hơn chút nào.

Sai biệt lắm mỗi cái Đại Vu tiêu hao 3 vạn thọ mệnh, liền bổ toàn nguyên thần.

Ngược lại sau khi bổ toàn nguyên thần, có mười tám tên Đại Vu đương trường khôi phục tới Đại La trung kỳ, các +5 vạn thọ mệnh.

Một đi một về, tịnh kiếm lời 18 vạn thọ mệnh!

Đến tận đây, thọ mệnh tổng ngạch 168 vạn!

Nhìn con số [160 vạn] đỏ tươi kia, Bàn Cổ bắt đầu tỉ mỉ mưu tính.

Tu vi tăng lên tới Đại La Kim Tiên cần 1000 vạn thọ mệnh, tạm thời không có khả năng! [Hỗn Độn Chiến Thể] đảo có thể lại thăng... *"Đinh!

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!"* *"Đinh..."* Tiếp liền năm lần!

Hỗn Độn Chiến Thể cộng tới 10%!

Tiếp theo mỗi tăng lên 1% cần 30 vạn thọ mệnh!

Ý nghĩa không lớn, hắn không có tiếp tục! > **Túc chủ:** Bàn Cổ! > **Tu vi:** Thái Ất Kim Tiên / Đại Đạo Thánh Nhân! > **Thọ mệnh:** 118 vạn! > **Công pháp:** > * *Hỗn Độn Chiến Thể* (10%): Kham bỉ Đại Vu chiến thể! > **Phụ trợ công năng nhị:** Đồng Chu Cộng Tế!

Đã bảng định nhân số 36/40!

Giờ phút này hắn, tổng không còn yếu nhớt như trước đó.

Thái Ất Kim Tiên tu vi, lại thêm nhục thân kham bỉ Đại Vu chiến thể, tuy rằng không đủ nhìn, nhưng chung quy cũng cường đại thêm

mấy phần.

Còn thừa bốn cái danh ngạch bảng định, tạm thời để trống đi!

Tu vi quá yếu, bảng định cũng không có tác dụng lớn.

Nguyên thần được bổ toàn, mười Tổ Vu, hai mươi sáu Đại Vu tự nhiên vô cùng cảm ân đái đức.

Bàn Cổ không chú trọng hư lễ, chỉ miễn lệ mấy câu, liền để bọn hắn tự hành trở về tu luyện.

Trước mắt mười Tổ Vu, hai mươi sáu Đại Vu đều đã sở hữu hoàn chỉnh nguyên thần, chính là thời cơ tốt nhất để khôi phục tu vi, trọng tu đại đạo, cần tranh phân đoạt giây.

Đợi khi chúng Vu tán đi, thanh đồng thần điện chỉ còn một mình hắn.

Bàn Cổ bắt đầu vận chuyển [Hồng Mông Đại Đạo Quyết].

Công phu mài nước, vì nhục thân tân sinh đánh cơ sở.

Nếu không không có cảnh giới, nhục thân lại không thể thông thạo nắm giữ, chung quy là kính hoa thủy nguyệt.

Theo thời gian trôi qua, nhục thân cùng chân linh của hắn triệt để hợp thành một thể, căn cơ hùng hồn, cùng thân thể nguyên lai giống nhau như đúc...

Thời gian trôi qua thật nhanh, búng tay liền mấy năm!

Một ngày, Bàn Cổ đang ở trong thần điện bế quan đánh bóng căn cơ, hốt nhiên tâm huyết lai triều. "Ông!" Tại sát na mở mắt, trong mắt một tia thần quang chiếu rọi, ánh xạ Cửu Trọng Thiên.

Cùng lúc đó, một áng tường vân phiêu nhiên giá lâm. "Người nào?

Dám ở Vu tộc tổ địa ta làm càn!" Nương theo từng tiếng bạo quát,

"Oanh long long" mấy trăm đạo khí tức cường hãn trùng thiên.

Từng tôn Đại Vu chiếm cứ bốn phương tám hướng, khí thế trong cơ thể bộc phát, huyết khí trùng tiêu, giống như cột khói đỏ thẫm, hám thiên động địa!

Thập đại Tổ Vu diệc tại giờ phút này phá quan mà ra.

Lấy Đại Tổ Vu Đế Giang cầm đầu, hiện hình vòng cung đem thanh đồng thần điện củng vệ ở giữa.

Thần điện là nơi Phụ thần bế quan, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào quấy nhiễu Phụ thần!

Tường vân dừng lại ở trên không tổ địa, tử khí hoành quán ba ngàn dặm, nhất ứng huyết khí, sát khí đều bị ngăn cách ở ngoài.

Đạo vận lưu chuyển, cho người ta một loại chân ý vạn pháp bất triêm, vạn kiếp bất phôi.

Trên tường vân, đứng đấy một đạo nhân gầy như cây trúc.

Trong tay nắm một cành cây màu xanh lục, lấp lóe thất thải bảo quang.

Hắn hướng về chúng Tổ Vu chắp tay nói: "Bần đạo Chuẩn Đề, gặp qua chư vị đạo hữu!" Thánh nhân?

Đế Giang trong mắt chớp động sâm hàn tinh hỏa chi quang.

Chúc Dung tỳ khí hỏa bạo, quản hắn Thánh nhân hay không Thánh nhân.

Lệ thanh a xích nói: "Chuẩn Đề!

Cho dù là Thánh nhân, cũng không được mạo phạm Vu tộc tổ địa ta.

Tốc tốc rời đi.

Nếu không ngã đẳng định không chịu để yên!" Chuẩn Đề mắt hơi híp, mảy may không thấy tức giận.

Cười a a nói: "Bần đạo tới đây, chủ yếu là ngưỡng mộ Bàn Cổ Thần!

Nghe nói Bàn Cổ Thần chân linh phục tô, tái hiện Hồng Hoang.

Hôm nay đặc biệt tới bái hội!" Nói xong liền nhìn về phía phương hướng thanh đồng thần điện, trong mắt phóng xạ ra hoa quang xán nhiên, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua! "Làm càn!" "To gan!" Thập Tổ Vu khí huyết bộc phát, trong nháy mắt phong tỏa Cửu Trọng Thiên.

Tề thanh a xích, nói: "Phụ thần há lại ngươi muốn gặp là gặp?" "Chuẩn Đề, đã là bái hội Phụ thần, sao có thể giá vân đứng ở trên tổ địa của ta?

Đây là tội đại bất kính!

Tốc tốc xuống đây!" "Tức khắc hạ xuống vân đầu, nếu không Vu tộc sẽ cùng tru diệt!" Bọn hắn cũng không phải kẻ ngu.

Chuẩn Đề vừa ra tràng tử khí đông lai ba ngàn dặm, lại có Thánh nhân đạo vận lưu chuyển, uy áp Vu tộc tổ địa!

Cái gì mà bái hội, phân minh là đối với Phụ thần không có ý tốt. "Chư vị đạo hữu, là muốn ngăn cản bần đạo bái hội Bàn Cổ Thần?" Chuẩn Đề híp mắt, vê "Thất Bảo Diệu Thụ".

Trên người một tia hoa quang lưu chuyển, cho người ta uy áp mạc danh.

Trầm giọng nói: "Đã như vậy, bần đạo đành phải đắc tội." Thoại âm chưa rơi, hắn một bước đạp không!

Chương 9

"Ông!" Một đạo ý chí bàng bạc hạo hãn, "Oanh long long" giống như thiên uy đảo huyền, lao thẳng tới mười Tổ Vu nghiền ép mà đi.

Thánh nhân sở dĩ là Thánh nhân, là vì có thể mượn "Thiên địa chi lực" làm của riêng.

Giờ phút này, mười Tổ Vu đều có loại cảm giác bị Hồng Hoang thiên địa bài xích.

Phảng phất địch nhân của bọn hắn không phải Chuẩn Đề, mà là toàn bộ Hồng Hoang thiên địa!

Nhưng thập Tổ Vu cũng không phải dễ trêu, tuy rằng tu vi chưa khôi phục đỉnh phong, nhưng đối mặt Chuẩn Đề khiêu khích, nghị nhiên không sợ! "Oanh long!" Mười cỗ huyết khí như lang yên trùng tiêu, trong nháy mắt xông phá thiên địa gông cùm xiềng xích.

Đại Tổ Vu Đế Giang một bước đạp không, uyển nhược vượt qua trùng điệp không gian, kính trực xuất hiện tại trước người Chuẩn Đề, nắm quyền liền đánh ra! "Oanh long", hư không tạc liệt, quyền ý khủng bố áp sập nửa bầu trời.

Chuẩn Đề thấy thế, vội vàng huy động "Thất Bảo Diệu Thụ". "Bá!" Một vệt thải quang quét qua, cỗ quyền kình khủng bố kia lập tức bị tháo đi.

Các Tổ Vu còn lại cũng không nói nhảm, nhao nhao thôi động thần thông pháp tắc của riêng mình.

Lôi điện tập kích, phong vũ giảo sát, ngũ hành ma diệt, thời không luân chuyển... "Oanh long long!" Hư không thoáng chốc bố mãn vết rạn mật mật ma ma, mắt thấy Chuẩn Đề sắp bị mười mấy cỗ lực

lượng khác biệt cắt chém. "Ông!" Một bồng kim quang hoành đại dũng hiện, theo đó liền thấy một đóa kim liên từ từ nở rộ, ngàn vạn đạo vận lưu chuyển, ánh xạ hư không.

Nơi kim quang đi qua, chủng chủng hủy diệt chi lực tận số bị san phẳng. "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên?" Đế Giang trầm quát một tiếng, trong mắt thêm mấy phần ngưng trọng!

Tổ Vu tuy rằng kiệt ngạo, nhưng không đại biểu không có kiến thức.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là hộ thân linh bảo của Tây Phương Đại Thánh Nhân Tiếp Dẫn.

Có khả năng vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất phôi!

Cho dù Thánh nhân xuất thủ, cũng khó có thể đánh vỡ phòng ngự của bảo vật này!

Chuẩn Đề có kim liên hộ thân liền coi nhẹ mười Tổ Vu tiến công.

Quang ảnh lưu chuyển, kính trực xuyên qua tầng tầng trở ngại, hàng lâm tại trên không thanh đồng thần điện.

Nhìn qua thanh đồng thần điện phía dưới, mắt hắn hơi híp.

Khóe miệng treo một tia cười ý nói: "Bần đạo ngưỡng mộ Bàn Cổ Thần đã lâu, hôm nay mạo muội mạo phạm, mong tiền bối chớ có kiến quái..." Trong miệng nói như vậy, nhưng hắn đã thò tay chộp tới thanh đồng thần điện. "Ngươi dám?" "Chuẩn Đề, mạo phạm Phụ thần, Vu tộc ta tất cùng ngươi không chết không thôi!" "Đại đảm Chuẩn Đề, muốn chết!" Thập Tổ Vu, chúng Đại Vu, Chiến Vu thấy thế đều nộ hống thất thanh.

Hầu như đệ nhất thời gian, "Xích lạp", Đại Tổ Vu Đế Giang thôi động "Không Gian Thần Thông", hoành khóa hư không!

Thời Chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm, cũng đem "Thời Gian Thần Thông" thôi phát đến cực hạn, ý đồ quang âm nghịch chuyển!

Các đại Tổ Vu còn lại đều thần thông tận xuất, diễn hóa vô biên sát phạt.

Hậu Nghệ giương cung lắp tên, "Liên Châu Cửu Tiễn" bạo xạ!

Tương Liễu chín đầu cùng xuất hiện, miệng phun chín loại năng lượng cầu!

Cửu Phượng băng hỏa song diễm tập sát!

Hình Thiên cầm búa sát lục! "Oanh long long!" "Bành, bành, bành!" Vô số đại chiêu tại trên không Vu tộc tổ địa nổ tung, phương viên vạn dặm chi địa tận số luân vi tu la chiến trường.

Năng lượng khủng bố bạo phát, dư uy hoành tảo cửu thiên thập địa.

Chuẩn Đề thân ở trong đó, phảng phất bị mấy chục quả bom hạt nhân tập kích. "Oanh long long" tiếng nổ không dứt bên tai, năng lượng khủng bố tàn phá bừa bãi.

Hư không phá toái, hình thành từng đầu hắc sắc liệt phùng khủng bố, giống như rồng rắn quấn quanh, mật mật ma ma, tứ vô kỵ đạn cọ rửa thân thể hắn.

May mắn có "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" hộ thân, vô cùng kim quang ánh xạ chư thiên, hiển hóa ngàn vạn diệu âm phật quốc.

Mặc cho năng lượng kia như gió táp mưa sa, tấn mãnh bạo liệt thế nào, cũng không cách nào lay động nó mảy may. "Xích lạp!" Đế Giang xé rách hư không, chặn tại trước người Chuẩn Đề.

Nhưng không đợi hắn có hành động, một vệt thất thải chi quang

lập lòe, Thất Bảo Diệu Thụ hoành không quét ra. "Ông!" Thốt không kịp đề phòng, Đế Giang đương trường liền ngã một cái té ngã.

Mắt thấy thanh đồng thần điện ngay tại trước mắt, Chuẩn Đề không còn lưu thủ! "Ông!" Trong tay Thất Bảo Diệu Thụ nở rộ ra thất thải thần quang, kẹp theo bàng bạc Thánh nhân chi lực, giống như thất thải thiên hà trút xuống, "Oanh long long" lao thẳng tới thanh đồng thần điện cọ rửa mà đi!

Chúng Tổ Vu, Đại Vu đều mắt trừng dục liệt: "Đáng chết, dám..." Muốn ngăn cản, đã không kịp nữa rồi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn xem thanh đồng thần điện bị Thánh nhân chi lực phúc cái... "Bành!" Ngay khi Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề hạ xuống, tưởng chừng như sắp bao trùm lấy toàn bộ Thanh Đồng Thần Điện! "Ông!" Trên bầu trời Thanh Đồng Thần Điện đột ngột hiện ra hư ảnh một bàn tay khổng lồ. "Oanh long" một tiếng, bàn tay ấy trực tiếp đâm thủng thần quang của Thất Bảo Diệu Thụ.

Linh khí trong phạm vi vạn dặm cuồn cuộn tụ về, trong chốc lát liền hóa thành một cự thủ vạn trượng.

Màu sắc tử kim, tràn ngập ý vị tôn quý uy nghiêm vô thượng.

Một chưởng vỗ thẳng xuống đầu Chuẩn Đề. "Oanh long!" Hư không sụp đổ, hơn nửa bầu trời đều bị bao trọn bên trong.

Trước mặt bàn tay khổng lồ kia, Chuẩn Đề kinh khủng phát hiện mối liên hệ giữa hắn và thiên địa lại bị cắt đứt, không cách nào mượn thiên địa chi lực để dùng.

Thánh nhân sở dĩ cường đại, chẳng phải là vì có thể lấy thân hợp thiên địa, tùy thời tùy khắc điều dụng thiên địa chi lực sao?

Mất đi thiên địa chi lực gia trì, hắn cũng chỉ là một Chuẩn Thánh bình thường mà thôi!

Cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong kình thiên cự thủ kia, tựa hồ có thể hủy thiên diệt địa, Chuẩn Đề hoảng loạn tột độ.

Hắn vội vàng hô to: "Bàn Cổ thần hưu muốn động nộ, tiểu đạo thành tâm hối cải, tuyệt không có nửa phần bất kính!" Trong khi miệng thì biện giải, Thất Bảo Diệu Thụ vẫn quét ra trong hư không. "Bá bá bá!" Từng đạo thất thải chi quang ánh xạ hư không.

Món thành đạo chi bảo ngày xưa đánh đâu thắng đó, hôm nay lại triệt để biến thành phế phẩm, căn bản không lay chuyển được cự thủ kia mảy may. "Oanh long long!" Kình thiên cự thủ đè xuống, hộ thân pháp bảo "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" cấp tốc lưu chuyển, từng đóa kim liên bay tán loạn trong hư không, nhưng chỉ trong sát na liền bị nghiền nát thành bã.

Một nỗi đại khủng bố về sinh tử dâng lên trong lòng, Chuẩn Đề thực sự sợ hãi rồi.

Liên tục cầu xin tha thứ: "Bàn Cổ thần bớt giận, tiểu đạo thật sự vô ý mạo phạm a!" "Bành!" Kình thiên cự thủ trực tiếp nghiền nát hộ thể kim quang của Chuẩn Đề, đem cả hắn lẫn "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" chộp vào trong tay.

Kinh khủng lực lượng bùng nổ, "Ca ca ca", bảo quang của Kim Liên bị áp súc lại chỉ còn trong phạm vi ba trượng!

Chuẩn Đề sắc mặt xám ngoét ngã ngồi trên đài sen, ánh mắt đầy vẻ kinh khủng nhìn bàn tay khổng lồ đang dừng lại chưa khép kín.

Có như vậy một khoảnh khắc, hắn đều tưởng rằng mình sắp chết rồi.

Chúng Tổ Vu, Đại Vu thấy cảnh này lại vô cùng khoái ý.

Cho nhà ngươi kiêu ngạo!

Kinh động đến Phụ thần, hắc hắc, lần này sướng rồi chứ?

Mẹ kiếp Thánh nhân?

Còn không bằng chó a!

Nhìn Chuẩn Đề bị cự thủ vây khốn, sớm đã sợ đến mức xụi lơ, chúng Vu đều tắc lưỡi cảm thán, bày ra bộ dáng xem kịch vui!

Thánh nhân cao cao tại thượng, bất tử bất diệt, chúa tể thiên địa.

Đây là lần đầu tiên thấy có Thánh nhân mất mặt như vậy!

Chuẩn Đề trên đài sen thấy thế, suýt chút nữa thẹn quá hóa giận mà chết!

Mẹ kiếp, quá mất mặt!

Da mặt dù dày đến đâu cũng không đỡ nổi cục diện trước mắt a!

Coi bần đạo là trò cười sao?

Chương 10

Trong lòng tuy thẹn quá hóa giận, nhưng càng nhiều hơn chính là sự úy kỵ và khủng hoảng đối với chủ nhân của bàn tay khổng lồ.

Hơi trấn định tâm thần, hắn vội vàng chắp tay nói: "Bàn Cổ thần, tiểu đạo vô ý mạo phạm.

Mong ngài đại nhân có đại lượng." Quả thực diễn dịch chân lý "biết co biết duỗi" một cách chân thiết.

Bên trong Thanh Đồng Thần Điện tịnh không có động tĩnh.

Chúng Vu tuy hận không thể xé xác tên miệng lưỡi trơn tru này, nhưng Phụ thần đang ở trước mặt, chỉ đành trầm mặc, bởi vì bọn họ tin tưởng Phụ thần sẽ có phán đoán của riêng mình.

Chuẩn Đề nội tâm thấp thỏm, há miệng đang định nói thêm gì đó, bỗng nhiên trong lòng báo động mãnh liệt. "Oanh long!" Bàn tay vốn đang dừng lại, đột nhiên nắm chặt.

Bảo quang của hộ thân Kim Liên lập tức tao ngộ sự nghiền ép vô tình, phát ra từng trận tiếng ma sát chói tai.

Chuẩn Đề thân xử trong đó, giống như bị hàng ngàn búa tạ oanh kích, kim thân minh diệt bất định, pháp lực hội tán, mắt thấy sắp bị ngạnh sinh sinh bóp nổ! "A Di Đà Phật!" Một tiếng Phật hiệu vang lên, thập phương hư không trán phóng vô lượng Phật quang.

Một luồng Phật ý đạo vận hạo hãn di tản trong hư không, tựa hồ có thể tiêu trừ lệ khí trong nội tâm con người, khiến người ta bất giác trở nên ninh tĩnh tường hòa.

Trên bầu trời Thanh Đồng Thần Điện, xuất hiện thêm một đạo nhân thân cao sáu trượng, mặt vàng, mặc áo bào rộng.

Đạo nhân chắp tay trước ngực, làm ra vẻ bi thiên mẫn nhân nói: "Được tha người hãy tha người.

Hôm nay sư huynh đệ ta mạo phạm, mong Bàn Cổ đại thần bất kể tiểu nhân quá." Trong miệng nói vậy, nhưng song chưởng giao thoa, trực tiếp vỗ về phía cự thủ. "Tiếp Dẫn?" Đế Giang nộ quát một tiếng, liền muốn tiến lên. "Ông!" Trên đỉnh đầu đạo nhân bay ra mười ba viên Xá Lợi Tử lớn nhỏ.

Thông thể tinh oanh thôi xán, lấp lánh vô cùng bảo quang. "Hưu hưu", mười viên Xá Lợi Tử phá không phi xạ, chặn lại mười Tổ Vu.

Ba viên còn lại xoay tròn, chiếu rọi hư không, phóng xuất vô lượng bảo quang, vây khốn chúng Vu tại chỗ. "Oanh long!" Phật chưởng hạo đại, tựa hồ có khả năng tồi thiên diệt địa.

Mắt thấy cự thủ sắp bị lay chuyển, Thanh Đồng Thần Điện bỗng nhiên chấn động mãnh liệt. "Hưu!" Một luồng thanh quang kích xạ mà ra.

Không có hoa lệ xuất tràng, cũng không có bá đạo khí kình, nhưng Tiếp Dẫn đạo nhân lại ngay lập tức nhận ra nguy cơ.

Trên gương mặt vốn cổ tỉnh bất ba hiện lên vẻ kinh hãi, rút lui lại rồi tung ra một chưởng! "Oanh long bành!" Tiếng nổ cực lớn vang lên.

Giây tiếp theo, Tiếp Dẫn đạo nhân như đạn pháo liên châu, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Thanh quang chiếu rọi cửu thiên thập địa, dần dần ngưng tụ thành một chữ lớn: "CÚT!" Cùng lúc đó, "Bành!" Cự thủ hợp lại, một tiếng kêu thê lương vang vọng Hồng Hoang, Chuẩn Đề ngạnh sinh sinh bị bóp nổ.

Duy chỉ có một điểm chân linh ánh xạ, đầu nhập hư không.

Cùng tiêu tán theo đó còn có "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim

Liên"!

Giờ khắc này, chư thiên chấn động.

Chỉ còn lại chữ "CÚT" khổng lồ chiếu sáng cửu thiên thập địa kia, in sâu vào đáy lòng chúng sinh Hồng Hoang!

Thiên Ngoại Thiên, Oa Hoàng Cung! "Hảo cường!" Mục kích một màn này, Nữ Oa nương nương ánh mắt tinh lượng, ẩn hiện vài phần mê say.

Côn Luân, Tam Thanh đạo trường!

Thông Thiên nhíu mày nói: "Chuẩn Đề chết rồi?" "Đâu có dễ dàng như vậy?" Nguyên Thủy nói: "Thánh nhân chân linh ký thác hư không, bất tử bất diệt!

Bất quá Chuẩn Đề lần này thảm rồi, cho dù có thể dưới sự trợ giúp của Thiên Đạo mà phục sinh, cũng phải tu luyện lại từ đầu." "Đáng đời!" Thông Thiên bĩu môi, hiển nhiên đối với Tây Phương giáo không có hảo cảm.

Nguyên Thủy lắc đầu, nhìn sang Lão Tử hỏi: "Sư huynh, có thể nhìn ra Bàn Cổ thần đang ở cảnh giới nào không?" "Không thể phỏng đoán!" Ngừng một chút, Lão Tử mới nói: "Thủ đoạn đối phó Chuẩn Đề Thánh nhân trước đó, tựa hồ chỉ có lực lượng Thiên Đạo Thánh Nhân tứ ngũ đoạn.

Nhưng đạo thanh quang đánh bay Tiếp Dẫn kia, tối thiểu cũng phải có lực lượng của Thiên Đạo Thánh Nhân bát đoạn!" Bát đoạn?

Nguyên Thủy, Thông Thiên đồng loạt chấn kinh!

Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thánh Nhân...

đây là cảnh giới Hồng Hoang đã biết!

Nhưng ít ai biết rằng, giữa các Thánh Nhân cũng có sự phân chia cảnh giới.

Lấy Thiên Đạo Thánh Nhân làm chuẩn, tổng cộng có cửu đoạn (chín đoạn), nhất đoạn thấp nhất, cửu đoạn cao nhất.

Chuẩn Đề là Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Nữ Oa có khả năng là Tam đoạn.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên tương đương, đều là Tứ đoạn.

Tiếp Dẫn cùng Lão Tử tương đương, tối thiểu cũng là Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, thậm chí có khả năng là Thất đoạn.

Có thể một chiêu đánh bay Tiếp Dẫn Thánh Nhân, chẳng phải tối thiểu cũng phải có lực lượng Bát đoạn Thánh Nhân sao!

Nguyên Thủy nhịn không được nói: "Sư huynh, Bàn Cổ thần năm đó khai thiên thân vẫn, thân hóa vạn vật.

Cho dù chân linh lưu tồn, nhưng thời cách mười ức tám ngàn vạn năm, làm sao, làm sao có thể còn giữ được chiến lực như thế?" Nhập diệt mười ức tám ngàn vạn năm, cho dù Bàn Cổ lúc còn sống là "Đại Đạo Thánh Nhân", nhưng dưới tình trạng chỉ còn chân linh bảo tồn, cũng không thể nào còn bao nhiêu sức mạnh.

Trọng đầu khổ tu, đó là cần thời gian.

Chứ không phải chỉ trong cái búng tay.

Theo lý mà nói, thập nhị Tổ Vu chỉ là cơ duyên xảo hợp mới hoán tỉnh được chân linh Bàn Cổ!

Ngày đó Bàn Cổ chân linh phục tô, một quyền đánh nổ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" đã là cực hạn.

Mặc cho Yêu tộc rút đi, tựa hồ cũng chứng thực điểm này.

Nhưng những gì nhìn thấy hôm nay, rõ ràng đã điên đảo nhận thức này.

Thông Thiên nói: "Cũng có thể là Bàn Cổ thần bảo lưu lại chiến lực lúc sinh tiền chăng?" Có khả năng sao?

Nguyên Thủy đảo mắt khinh thường!

Nếu Bàn Cổ bảo lưu chiến lực lúc sinh tiền, vậy Tam Thanh là gì?

Còn thập nhị Tổ Vu, nhật nguyệt tinh thần, thiên trụ Bất Chu Sơn, sơn hà hồ bạc thuở sơ khai...

Lão Tử liếc Thông Thiên một cái, lắc đầu nói: "Không có khả năng!

Việc này cổ quái, Ngô cũng không biết nguyên do cụ thể!" Thông Thiên tự biết mình vô lý, lập tức mặt đỏ lên, cúi đầu không nói bậy nữa.

Tam Thanh chính là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, ngay cả nguyên thần đều không còn, bảo lưu chiến lực kiểu gì?

Nguyên Thủy nhìn Lão Tử, chần chờ nói: "Vậy chúng ta..." Lão Tử thản nhiên nói: "Việc này lão sư tự có so đo.

Ngô đẳng tĩnh hậu là được!" Cơ hồ lời còn chưa dứt, một luồng đạo vận lưu chuyển, rơi xuống Ngọc Hư Cung.

Hư không chấn động, hiển hóa ra một dòng chữ lớn "CHÚNG THÁNH TỐC TỚI TỬ TIÊU CUNG"! "Ông!" Gió mát thổi qua, chữ thể tan biến vào vô hình!

Tam Thanh nhìn nhau, giây tiếp theo, đồng loạt biến mất tại Côn Luân Sơn.

Cùng lúc biến mất còn có Nữ Oa nương nương ở Oa Hoàng Cung, và Tiếp Dẫn Thánh nhân vừa bị đánh bay!

Vu Tộc tổ địa!

Theo việc Chuẩn Đề bị bóp nổ, Tiếp Dẫn bị đánh bay, cửa lớn Thanh Đồng Thần Điện "Oanh long" một tiếng mở ra. "Bá bá bá!" Mười Tổ Vu ngay lập tức tiến vào Thanh Đồng Thần Điện.

Đám Đại Vu cầm đầu là Hình Thiên, Hậu Nghệ thì thủ ở bên ngoài.

Bên trong thần điện!

Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài, quanh thân hiển hóa vạn thiên đạo vận, càng phát ra vẻ thâm sâu khó lường. "Tham kiến Phụ thần!" Mười Tổ Vu đồng thanh bái hạ, mặt mũi xấu hổ nói: "Chúng con thủ hộ bất lực, để Tây Phương hai đạo nhân kinh nhiễu Phụ thần.

Chúng con nguyện lãnh phạt!" "Thỉnh Phụ thần trách phạt!" "Được rồi, đều đứng lên đi!" Một luồng đạo vận lưu chuyển, mười Tổ Vu lập tức được nâng dậy.

Bàn Cổ đạm nhiên nói: "Chuẩn Đề tuy rằng bất kham, nhưng cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, không phải các ngươi có thể ngăn cản.

Chương 11

Nếu thật có tâm, sớm ngày đề thăng tu vi mới là chính lý!" "Phụ thần giáo huấn phải!" Mười Tổ Vu chắp tay vái chào, trong lòng âm thầm phát ngoan.

Quy căn kết để, vẫn là không đủ mạnh!

Bất luận tu vi đề thăng thế nào, nếu có thể khôi phục Chuẩn Thánh đỉnh phong, liên thủ lại cũng không đến mức bị động như thế.

Tối thiểu sẽ không bị Chuẩn Đề tên kia dùi vào chỗ trống.

Sau đó Tiếp Dẫn ra tay lại càng thêm khuất nhục.

Chỉ vỏn vẹn mười viên Xá Lợi Tử đã khiến bọn họ phân thân thiếu phương pháp.

Quá mất mặt!

Bàn Cổ không đi sâu vào chuyện này, đạm đạm nói: "Ngô khai thiên thân vẫn, đối với thiên địa mà nói, đã là quá khứ thức.

Như hôm nay Hồng Quân hợp Thiên Đạo, Lục Thánh trị thế, thế gian sinh linh đều theo Thiên Đạo vận hành!

Đối với bọn hắn mà nói, Ngô chính là dị số.

Thiên Đạo cũng tốt, Thánh nhân cũng được, chỉ sợ đều không dung thứ được Ngô!" "Bọn hắn dám!" Chúc Dung nộ khí xung thiên nói: "Thiên địa là do Phụ thần khai mở, Hồng Hoang là do Phụ thần tạo ra.

Thế gian hết thảy đều thuộc về Phụ thần.

Cho dù là Thiên Đạo cũng không ngoại lệ.

Chẳng lẽ bọn hắn dám phản bội hay sao?" Trong mười Tổ Vu,

người nữ tính duy nhất còn lại là Huyền Minh lại nan đắc duệ trí, lãnh thanh nói: "Không phải là dám hay không, mà là bọn hắn đang làm rồi." Lời vừa nói ra, trong điện lập tức lặng ngắt như tờ!

Đại gia đều không phải kẻ ngốc, Bàn Cổ chân linh phục tô tịnh không phải chuyện ẩn bí.

Ngày đó một quyền phá "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" càng là thiên hạ đều biết.

Người khác thế nào không quan trọng, nhưng Tam Thanh là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, cùng với Thập Nhị Tổ Vu giống nhau, đều là Bàn Cổ chính tông.

Thế nhưng từ khi Bàn Cổ chân linh phục tô đã mấy năm, cũng chưa thấy Tam Thanh đăng môn bái phỏng.

Rõ ràng là không coi ra gì.

Khó khăn lắm mới có một Thánh nhân đến cửa, kết quả vừa xuất tràng đã uy áp "Vu Tộc tổ địa", trực tiếp ra tay với thần điện mà Phụ thần bế quan.

Nếu không phải Phụ thần tu vi thâm sâu khó lường, e rằng hôm nay đã là một cục diện khác.

Hiểu rõ điểm này, chúng Vu đều phẫn hận mạc danh!

Hận Thiên Đạo, hận Thánh nhân, hận Tam Thanh cũng hận mình.

Nếu như tự thân thực lực đủ mạnh, sao có thể để Phụ thần chịu nhục nhã như vậy?

Trực tiếp quét sạch chư thiên Lục Thánh, lôi Thiên Đạo kia ra bạo đánh một trận, hỏi xem nếu không có Phụ thần khai thiên địa, thì bọn hắn lấy đâu ra chỗ mà tồn tại!

Mẹ kiếp, đều là Phụ thần nuôi lớn!

Còn có Tam Thanh, thứ khi sư diệt tổ!

Chư thiên Thánh nhân, không có Phụ thần khai thiên địa, thành cái môn tử Thánh gì?

Rõ ràng đều ngồi trên công lao bộ của Phụ thần mà hưởng thanh phúc, như hôm nay lại nguyên một đám trở mặt không nhận người. "Thật là đồ chó nuôi!" Chúc Dung nghẹn khuất vô cùng, hung hăng một chưởng vỗ nát cột đồng bên cạnh! "Đủ rồi!

Hưu được ở trước mặt Phụ thần phóng túng." Đại Tổ Vu Đế Giang khẽ quát một tiếng, thực chất là đang bảo vệ Chúc Dung.

Chúc Dung ý thức được mình thất thái, vội vàng cung thân nói: "Ngô loạn mất phân thốn, thỉnh Phụ thần kiến lượng!" Bàn Cổ khoát tay áo, bảo hắn lui qua một bên.

Kinh qua một trận náo loạn, chúng Tổ Vu phản đảo lãnh tĩnh lại vài phần.

Có được nguyên thần hoàn chỉnh, tâm tính tư duy hoàn toàn bất đồng với trước kia, không còn một gân chỉ biết hô đánh hô giết, rất nhanh liền suy diễn ra ý tứ trong lời nói của Bàn Cổ.

Đại Tổ Vu Đế Giang hiểu rõ Bàn Cổ sẽ không vô thỉ phóng tên, tất có hạ văn.

Lập tức chắp tay nói: "Vu Tộc ta trên dưới đều lấy Phụ thần làm tôn, Thiên Đạo cùng Lục Thánh không dung với Phụ thần, đó chính là tử địch của Vu Tộc ta.

Chúng con nguyện nghe Phụ thần hào lệnh, bát loạn phản chính.

Tuyệt không để cho lũ tiểu nhân kia được sính!" "Không sai!

Phụ thần mới hẳn là Hồng Hoang thiên địa chi chủ, Thiên Đạo cùng Lục Thánh dĩ hạ phạm thượng, tội không thể tha!" "Chúng con

nguyện tôn Phụ thần hào lệnh!" Chúng Tổ Vu nhao nhao bái hạ, không tiếc dư lực bày tỏ ý niệm thần phục.

Bàn Cổ hài lòng cười một tiếng.

Thập Tổ Vu biểu hiện khả quyển khả điểm.

Về phần Thiên Đạo và Lục Thánh... tổng có ngày thanh toán!

Đủ loại mưu tính lướt nhanh dưới đáy lòng, trên mặt hắn lại cổ tỉnh bất ba, đạm đạm nói: "Hôm nay Chuẩn Đề ra tay, ý tại thăm dò.

Địch nhân chân chính còn chưa đăng tràng...

Việc cấp bách, cần lấy việc đề thăng tu vi tự thân làm chủ." Nói một ngàn đạo một vạn, thực lực mới là chân lý!

Hôm nay tiêu hao 3 vạn năm thọ mệnh, trực tiếp đoái hoán Thiên Đạo tứ đoạn chi lực, bóp nổ Chuẩn Đề.

Lại lấy 30 vạn năm thọ mệnh làm đại giá, đánh lui Tiếp Dẫn.

Hiệu quả tạo thành tự nhiên vô cùng huyến lạn.

Nhưng chung quy không phải lực lượng của bản thân, không cách nào dài lâu!

Hơn nữa, thọ mệnh của hắn có hạn.

Qua trận chiến này, khó khăn lắm mới tích toản được 168 vạn thọ mệnh, trực tiếp sụt giảm xuống còn 135 vạn!

Không cần Hồng Quân ra tay, dù chỉ là chư thiên Lục Thánh tập kết, cũng đủ để tiêu hao sạch thọ mệnh của hắn!

Điều này làm hắn ý thức được nguy cơ, nhất định phải mau chóng hồi phục chiến lực tự thân.

Tối thiểu khôi phục Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, mới có sức tự vệ.

Lời này đánh trúng tâm khảm thập Tổ Vu, lập tức nguyên một đám cắn chặt răng: "Phụ thần yên tâm, chúng con định kiệt tận khả năng tranh thủ trong thời gian ngắn nhất khôi phục tu vi, tuyệt sẽ không kéo chân Phụ thần!" Bàn Cổ khoát tay áo, mâu quang chước chước nói: "Việc này không cần lo lắng, Ngô đã có toàn bộ kế hoạch." Khôi phục tu vi há có đơn giản như lời nói.

Không có ngàn vạn năm thủy ma công phu, làm sao có thể thành?

Dĩ vãng hoặc hứa có thể chờ, nhưng mắt thấy Thiên Đạo đã triển lộ địch ý, vậy thì không thể đợi thêm được nữa.

Thập Tổ Vu nghe vậy, đều tinh thần chấn động!

Nhao nhao cung thân nói: "Hết thảy tuân chiếu Phụ thần ý chỉ!" Cùng lúc đó, Hỗn Độn thâm xử, Tử Tiêu Cung!

Kể từ khi Hồng Quân tam giảng hợp đạo, đã du mười vạn ba ngàn tám trăm kiếp chưa mở cửa Tử Tiêu Cung, nay lại một lần nữa mở ra.

Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn lần lượt tiến vào Tử Tiêu Cung an tọa, y hệt năm đó ngồi dưới trướng Hồng Quân nghe giảng.

Chỉ là chiếc bồ đoàn cuối cùng trống không.

Chuẩn Đề đã bị đánh nổ rồi! "Ông!" Trên cao đài một luồng đạo vận lưu chuyển, hiển hóa ra một tôn thân ảnh cao lớn.

Một thân thanh y đạo bào, diện mục mơ hồ không rõ.

Duy có quanh thân tử sắc lưu quang phù không, tôn lên vẻ chí tôn chí quý.

Trong cơ thể một luồng khí tức hoành đại bộc phát, vô hình trung áp bách chư Thánh.

Chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Ngũ Thánh vội vàng chắp tay: "Tham kiến lão sư!" "Miễn lễ!" Một

giọng nói đạm mạc vô tình, nghe không ra hỉ nộ ái ố truyền ra.

Hồng Quân ánh mắt lưu chuyển, rơi vào chiếc bồ đoàn trống không cuối cùng, đạm đạm nói: "Thánh nhân giả, nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt.

Tôn thiên đạo hạnh, là thiên đạo cơ thạch, bất dung hữu tổn!" Lời còn chưa dứt, "Oanh" một tiếng lôi minh nổ vang, một đạo thân ảnh bằng không hiển hóa.

Một thân thanh sắc đạo bào, đầu búi tóc đạo sĩ, gầy như que củi, chính là Chuẩn Đề Thánh nhân vừa bị bóp nổ!

Chuẩn Đề vừa mới phục sinh, sắc mặt tái nhợt, bộ dáng nguyên khí đại tổn!

Thánh nhân nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt là không giả, nhưng hình ảnh lúc trước không ngừng phát lại trong đầu, khiến hắn run rẩy không thôi.

Đạo Tổ trước mặt, miễn cưỡng ổn định tâm thần, cung thân bái nói: "Đa tạ lão sư tương trợ!" Nếu không phải Hồng Quân ra tay, để hắn tự mình trọng tố nhục thân bằng chân linh, không biết phải đến năm nào tháng nào!

Hồng Quân phất tay, hắn liền ngoan ngoãn ngồi về bồ đoàn.

Chương 12

Lão Tử hỏi: "Lão sư, mắt thấy thời cục hiện nay, chúng ta nên tự xử thế nào?" "Thiên mệnh bất khả vi, đại thế bất khả nghịch!" Hồng Quân thản nhiên đáp lại mười chữ.

Lục Thánh trong lòng lại đồng loạt chấn động.

Thế nào là Thiên mệnh, thế nào là Đại thế?

Đại thế là "Vu Yêu lượng kiếp", Thiên mệnh là lấy "Vu Yêu chi tử" để tăng bổ Thiên Đạo!

Vu Yêu lượng kiếp Lục Thánh sớm đã thôi diễn ra.

Giống như Long Phượng đại kiếp năm xưa.

Sinh linh quá mạnh, nghiệp chướng chi khí tràn ngập thiên địa, cuối cùng nhất định phải giết chết, điền bổ lượng kiếp thiếu hụt, tăng bổ Thiên Đạo uy năng.

Đây là định số!

Thiên Đạo định số!

Đều đã lĩnh ngộ ý tứ của Hồng Quân.

Lúc này, lại có Chuẩn Đề hỏi: "Lão sư, Bàn Cổ thần đệ tử trước đó vốn khuyên thuận ứng đại kiếp, chẳng ngờ lại gặp họa này.

Dám hỏi lão sư, nếu Bàn Cổ thần nhất lực ngăn cản thì sao?" Hồng Quân nhìn về phía Chuẩn Đề.

Ngay lúc người sau trong lòng phát hư, đơn giản năm chữ truyền lệnh: "Chư Thánh cộng phạt chi!" "Hô!" Chuẩn Đề thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lục Thánh đồng thanh bái nói: "Cẩn tuân lão sư pháp chỉ!" Cùng

lúc đó, một đạo lưu ly tử quang đánh vào trên người Chuẩn Đề! "Oanh!" Vốn dĩ Chuẩn Đề chân thân trọng tố, hết thảy đều phải bắt đầu lại từ đầu, nhưng tử quang nhập thể trong sát na, tu vi trong cơ thể tức khắc bạo trướng.

Trong chốc lát liền khôi phục lại cảnh giới nguyên lai.

Thậm chí còn lược có tăng lên!

Cược đúng rồi!

Chuẩn Đề trong lòng vui sướng, vội vàng bái tạ: "Đa tạ lão sư ân tứ!" Lược tác chần chờ, Hồng Quân lại nói: "Không cần chủ động chiêu chọc người kia, các ngươi chỉ cần thúc đẩy đại kiếp, tĩnh hậu thời cục..." Tựa hồ là đang chuyên môn cảnh cáo người nào đó.

Lời còn chưa dứt, trên cao đài đã không còn bóng người.

Chuẩn Đề bĩu môi, ta lại không ngốc.

Việc không có lợi ai làm?

Biểu trung tâm, có một lần là đủ rồi.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung! "Thái Thanh sư huynh!" Chuẩn Đề gọi Lão Tử đang định rời đi lại, chắp tay nói: "Dám hỏi Đại sư huynh, tiếp theo chúng ta nên phối hợp với lão sư hành sự như thế nào?" Lời vừa nói ra, Tiếp Dẫn, Nữ Oa nương nương đều nhìn sang.

Dù sao Lão Tử cũng là Tam Thanh đứng đầu, lại là thân truyền đại đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ, hỏi một chút cách làm cũng là đương nhiên!

Lão Tử đạm nhiên nói: "Việc này lão sư sớm có chỉ thị, chúng ta chỉ cần thúc đẩy đại kiếp, xác bảo hết thảy tiến hành theo đúng quỹ tích ban đầu là được." Chuẩn Đề lần nữa truy vấn: "Dám hỏi Thái Thanh sư huynh, thúc đẩy như thế nào?" Ân?

Thông Thiên nhíu mày, có chút bất duyệt nói: "Chuẩn Đề, ngươi vị miễn có chút soi mói quá mức." "Ha ha!" Chuẩn Đề lại tươi cười đối đáp: "Sự quan đại kiếp, bần đạo không dám có nửa điểm qua loa." Thông Thiên hừ một tiếng, không thèm để ý nữa!

Lão Tử lại thâm thâm nhìn hắn một cái, đạm đạm nói: "Hết thảy tự có thiên định!" Nói xong liền không để ý nữa, cùng với Nguyên Thủy, Thông Thiên phiêu nhiên rời đi! "Sư muội..." Tam Thanh đi rồi, Chuẩn Đề nhắm vào Nữ Oa.

Vừa muốn mở miệng, Nữ Oa lại yên nhiên nhất tiếu nói: "Đừng, Đạo huynh, ta cô gia quả nhân một cái, có việc đừng tìm ta.

Ta quyết định rồi, lần này hồi cung liền sẽ bế quan, đại khái một lượng kiếp sẽ không xuất hiện.

Ân, cứ như vậy, tái kiến!" Lời còn chưa dứt, Nữ Oa nghiệp dĩ phi hồng miểu miểu!

Tại chỗ, Chuẩn Đề da mặt co giật một trận.

Ta đáng sợ như vậy sao? "Ai!" Tiếp Dẫn khẽ thở dài một tiếng nói: "Sư đệ chịu mệt rồi." "Vô phương!" Chuẩn Đề rất nhanh khôi phục tâm tình, không bị việc nhỏ quấy nhiễu.

Một bộ dược dược dục thí nói: "Tổng thể mà nói, lần này là thành công.

Ta đã thành công tranh thủ được quyền chủ động, tiếp theo..." Liếc nhìn Tử Tiêu Cung, bỗng nhiên ngậm miệng không nói.

Hoán đổi một bộ mặt cười nói: "Sư huynh, sự quan thiên địa vô tiểu sự, ngô đẳng Thánh nhân giai có chức trách.

Ta liền về Tây Phương hảo sinh dưỡng thương.

Vụ tất phải làm tốt sự tình lão sư giao phó." "Chính là lý này!"

Tiếp Dẫn chắp tay gật đầu. "Bá!" Quang ảnh lưu chuyển, hai người biến mất trong hỗn độn!

Cùng lúc đó, cách hỗn độn không xa.

Cảm ứng được Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rời đi, Nữ Oa nương nương âm thầm bĩu môi: "Tính kế ta?

Thật coi Nữ Oa ta là kẻ ngốc chắc?

Thượng cổ chi thời, Hồng Vân cái tên người hiền lành đó tin vào quỷ thoại của các ngươi, kết quả chết đến mức không thể chết lại.

Hừ!" "Bất quá, Bàn Cổ thần hảo tượng có chút lợi hại nha!!!" Nữ Oa mâu quang tại thanh thuần cùng vũ mị chi gian không ngừng chuyển hoán, bỗng nhiên giảo hoạt cười một tiếng, "Thật là, quang nhìn có tác dụng gì.

Muốn biết một người, thân thân tiếp xúc một phen chẳng phải sẽ rõ ràng sao?

Bàn Cổ thần... hắc hắc, thật khiến người ta chờ mong a!

Không được, ta gọi là đi trước nằm vùng, đánh vào nội bộ địch nhân!

Đúng, chính là như vậy." Nữ Oa cố tác nhất bản chính kinh, liếm liếm khóe môi, câu lặc ra một độ cong thần bí. "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, người đã phi hồng miểu miểu!

Hồng Hoang, Đông Nam chi cực.

Tại biên giới giao nhau với hỗn độn, có một vết nứt khổng lồ.

Quán xuyên đông tây, tung hoành mấy chục vạn trượng, sâu không thấy đáy.

Mắt thường có thể thấy được, huyết sát hung khí sản sinh từ toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, cuối cùng đều sẽ hội tụ về đây.

Kèm theo đó là vô số âm hồn quỷ vật, giống như vạn lưu chi nguyên, tận số chú nhập vào trong vết nứt kia.

Chảy về vực sâu không thấy đáy!

Cương phong gào thét, không gian bất ổn!

Một cái không cẩn thận sẽ dẫn phát hỗn độn loạn lưu, ngoại gia huyết sát hung khí nồng đậm hóa không tan kia, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không nguyện thiệp túc.

Giờ phút này, bên bờ vết nứt lại có mười một thân ảnh lần lượt đứng đó!

Cầm đầu là một hán tử tinh tráng.

Thân cao chín thước, thể phách hùng hồn, mặc một thân thanh y trường bào.

Diện mục cổ phác uy nghiêm, một đôi con ngươi thâm thúy thấu triệt, tự hữu mạc danh hấp dẫn lực.

Sau lưng hắn là chín nam một nữ, nam thì người nào cũng thể hình kiện tráng, uy mãnh bất phàm.

Nữ tử tuy tư dung bất tục, nhưng mi vũ gian thấu ra một mạt lãnh ý, cho người ta cảm giác người lạ chớ đến gần.

Một nhóm người này chính là Bàn Cổ cùng mười Tổ Vu! "Phụ thần!" Đại Tổ Vu Đế Giang hóa thân thành trung niên nam tử, thấp hơn một cái đầu, cung cung kính kính nói: "Chỗ này chính là U Minh nhập khẩu.

Tích niên Thất muội chính là tại đây thân hóa 'Lục Đạo Luân Hồi', vì thiên địa đáp kiến luân hồi thông đạo.

Đáng tiếc!

Vĩnh trấn U Minh!" Trong miệng hắn nói Thất muội, tự nhiên là

người thân hóa Lục Đạo Luân Hồi "Hậu Thổ"!

Theo lý mà nói, đại công đức như thế gia thân, đủ để chứng đạo thành Thánh.

Nhưng Hậu Thổ phi nhưng không thể thành Thánh, tự thân cũng vĩnh trấn U Minh, không được giải thoát!

Bên trong này nếu không có Thiên Đạo tính kế, ai tin?

Bàn Cổ lãnh hừ, Thập Nhị Tổ Vu đều là từ trái tim hắn dựng dục mà sinh, chính là huyết mạch hậu duệ.

Thiên Đạo tứ vô kỵ đạn tính kế hậu duệ của hắn như vậy, bảo hắn làm sao không giận?

Trong lòng ôn nộ, trên mặt lại không hiển lộ, đạm đạm nói: "Yên tâm đi, Ngô lần này đến, chính là vì giải cứu Hậu Thổ!" Lời vừa nói ra, chúng Tổ Vu đều phấn chấn.

Chương 13

Đối với tình huống của Hậu Thổ bọn họ vô năng vi lực, nhưng không đại biểu Phụ thần cũng không có biện pháp.

Chuyến này, nhất định phải cứu được Thất muội!

Đây cũng là một vòng quan trọng trong kế hoạch của Bàn Cổ.

Thân cụ luân hồi đại công đức Hậu Thổ, tuy tao Thiên Đạo tính kế, vĩnh trấn U Minh, nhưng cảnh giới lại là hàng thật giá thật Thiên Đạo Thánh Nhân.

Một khi đem cứu ra, bảng định một tôn Thiên Đạo Thánh Nhân, sẽ hoạch đắc bao nhiêu thọ mệnh?

Tạm thời bất luận.

Vu Tộc tuy vì sự xuất hiện của hắn mà cải biến vận mệnh nguyên bản, nhưng tiếp theo cũng sẽ đối mặt khiêu chiến lớn hơn.

Đến lúc đó, có một tôn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh Hậu Thổ gia nhập, cục thế lập tức sẽ phát sinh cải biến.

Vu tình vu lý, Hậu Thổ nhất định phải cứu.

Lập tức, Bàn Cổ cùng mười Tổ Vu tiến vào U Minh liệt phùng.

Tam giới hung sát huyết khí, oan hồn lệ phách cuối cùng đều sẽ kinh qua liệt phùng chú nhập U Minh, cho nên trong liệt phùng nguy hiểm vô cùng.

Cộng thêm vị trí nằm ở biên duyên Hồng Hoang đại địa, tiếp giáp với hỗn độn, nơi nào cũng tràn ngập không gian liệt phùng đáng sợ.

Tầm thường tu giả căn bản không có khả năng xuyên qua liệt phùng.

Nhưng Bàn Cổ cùng mười Tổ Vu lại không nằm trong số đó, Đế Giang đi trước mở đường, không gian thần thông trên người kích phát, nhất ứng huyết sát hung khí tận số bị bài xích ở bên ngoài, ngẫu nhiên sản sinh không gian liệt phùng cũng đều tránh bọn họ mà đi.

Thuận theo huyết sát trường hà một đường lặn xuống, thẳng đến khi xuyên qua một tầng kết giới màu đỏ. "Ông!" Đập vào mắt là một thế giới hôi ám, tứ diện hoang vu một mảnh, khắp nơi di mạn âm sát huyết khí.

Duy có một con huyết sắc trường hà bôn đằng, hội nhập vào U Minh cực địa!

Khi nhìn thấy thế giới hoang vu hôi ám này, chúng Tổ Vu đều ánh mắt trầm thống.

Thất muội phải sinh hoạt tại nơi đây sao.

Nhật nguyệt tinh thần, giang hà hồ bạc, vạn thiên mỹ cảnh đều vô duyên với nơi này.

Chỉ có một màu hôi ám, âm sát nhìn không thấy bờ bến!

Huyền Minh Tổ Vu lẩm bẩm nói: "Thất muội tâm thiện bực nào, duyên cớ gì lại đến nỗi này, duyên cớ gì lại đến nỗi này a!" Liên tiếp hai câu, vị nữ Tổ Vu ngày thường luôn giữ vẻ băng lãnh đã lệ rơi đầy mặt!

Đế Giang khoan úy nói: "Lục muội, đừng thương tâm.

Phụ thần đến đây chính là vì giải cứu Thất muội!" "A...

đúng...

Lục muội, đừng thương tâm nữa, đây là chuyện tốt." "Đúng, chuyện tốt!" Dưới sự khuyên bảo của mấy đại Tổ Vu, Huyền Minh rất nhanh cầm được nước mắt, chỉ là không còn vẻ băng lãnh như

trước, trong mắt luôn mang theo một tia hoảng hốt, tựa hồ đang truy ức vãng sự!

Là hai nữ tính duy nhất trong mười hai Tổ Vu, quan hệ giữa Huyền Minh và Hậu Thổ tự nhiên rất sâu đậm.

Bàn Cổ để mặc cho chúng Vu tăng tiến tình cảm, ánh mắt tứ hạ tảo thị, cuối cùng khóa chặt một chỗ!

Đế Giang sau khi an ủi xong các đệ đệ muội muội, tiến lên nói: "Phụ thần, chúng con hiện tại đi tìm Thất muội sao?" "Không vội!" Bàn Cổ đạm đạm nói: "Trước khi tìm Hậu Thổ, ta có một việc cần làm.

Hoặc là, việc này cùng giải cứu Hậu Thổ có thể xem là cùng một chuyện!" Ân?

Nghe được lời này, chúng Tổ Vu đều tâm thần rùng mình!

Đã có liên quan đến việc giải cứu Thất muội, vậy càng không thể đại ý.

Bàn Cổ cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Các ngươi có biết, trong U Minh này, có một nơi gọi là Huyết Hải?" Huyết Hải?

Huyền Minh đạo: "Con nghe Thất muội nói, năm đó khi nàng đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, từng gặp một huyết y đạo nhân.

Nghe nói kẻ này sinh ra từ U Minh Huyết Hải, tên là Minh Hà?

Đúng, Minh Hà!" Năm đó Hồng Quân tam giảng, chúng Tổ Vu tự trì thân phận là Bàn Cổ chính tông, đối với hắn chẳng thèm ngó ngàng.

Chỉ có Hậu Thổ thiên tính thiện lương khoan hậu mới đến Tử Tiêu Cung nghe giảng.

Cho nên đối với kiến văn về Hồng Hoang thiên địa, nàng biết nhiều hơn các Tổ Vu khác một chút.

Bàn Cổ tuy không biết những chuyện lặt vặt này, lại có thể từ ngôn đàm của mười Tổ Vu mà khuy tham một hai.

Lập tức gật đầu nói: "Không sai, chính là người này." Huyền Minh hiếu kỳ nói: "Phụ thần tìm người này làm gì?" Có quan hệ gì với việc giải cứu Thất muội?

Bàn Cổ mỉm cười.

Bên cạnh Đế Giang nói: "Con ngược lại có vài phần sai trắc.

Nếu có chỗ nào không đúng, thỉnh Phụ thần phủ chính!" Bàn Cổ ra hiệu cứ nói.

Đế Giang nói: "Phụ thần năm đó khai thiên địa thân vẫn, thân hóa vạn vật.

Mắt trái là mặt trời, mắt phải là mặt trăng, xương sống là thiên trụ Bất Chu Sơn...

Theo ý con, Huyết Hải hẳn cũng là một bộ phận thân thể của Phụ thần năm đó!" "Không sai!" Bàn Cổ gật đầu: "Huyết Hải chính là ô huyết của Ngô năm đó sở hóa, tập hợp âm sát hung lệ chi khí của thiên địa vào một thể.

Lâu dần, dựng dục ra một linh, chính là Minh Hà đạo nhân kia!" Chúc Dung kinh thán nói: "Như thế, Minh Hà chẳng phải cũng giống như chúng ta, đều là hậu duệ của Phụ thần?" Là, cũng không phải!

Mười hai Tổ Vu chính là từ tinh huyết của Bàn Cổ hữu ý truyền thừa mà sinh ra huyết mạch hậu duệ.

Tuy ô huyết cũng là một phần thân thể, nhưng Minh Hà đản sinh tịnh không bắt nguồn từ bản thân ô huyết, mà là do Huyết Hải về sau hối tụ ức vạn năm thiên địa kiếp sát chi khí mới sinh ra linh tính.

Cho nên Minh Hà, nghiêm khắc mà nói, không phải là hậu duệ của

hắn.

Nhưng cùng hắn lại có quan hệ không thể cắt đứt.

Bàn Cổ không đi sâu vào chủ đề này, chỉ đạm đạm nói: "Huyết Hải tuy là ô huyết của Ngô sở hóa, nhưng trong đó cũng bao hàm vài phần chân huyết.

Các ngươi nếu có thể đem nó luyện hóa, tu vi bị tổn thương trước đó liền có thể bổ toàn!" Mười Tổ Vu nghe vậy, đều thân hình chấn động, cảm tình Phụ thần là ý tứ này?

A!

Bọn hắn vốn là do Phụ thần tinh huyết sở sinh, nếu muốn liệu thương, không gì trực tiếp hữu hiệu hơn tinh huyết của Phụ thần.

Huyết Hải tuy là ô huyết sở hóa, nhưng ô huyết cũng là máu, cũng là một phần thân thể Phụ thần, tự nhiên có thể đề luyện ra "tinh huyết".

Hóa ra, đây là phương án khôi phục tốt nhất mà Phụ thần chuẩn bị cho bọn hắn?

Quả nhiên cường đại!

Kỳ thực đây chỉ là một tầng trong mưu tính của Bàn Cổ.

Bất quá đối với chúng Vu mà nói, biết một tầng này là đủ rồi.

Tuy sở hữu nguyên thần hoàn chỉnh sau trí tuệ có tăng trưởng, nhưng những thứ quá phức tạp, bọn hắn thật đúng là không nhất định hiểu.

Trong lúc nói chuyện, phía trước huyết lãng thao thiên, chặn đứng đường đi.

Chỉ thấy một cái Huyết Hải khổng lồ mấy chục vạn trượng, bên trong vô tận bạch cốt trầm phù, sóng cuộn cuồn cuộn, một cỗ hung sát

huyết khí phả vào mặt, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được sát phạt cùng khủng bố chi ý thấu xương. "Hảo một cái Huyết Hải!" Mười Tổ Vu nhìn Huyết Hải phía trước, đều mâu quang sậu lượng!

Mạc danh bị kích phát hung tính trong lòng!

Trên thân chiến ý thao thao.

Tổ Vu vốn không phải hạng người lương thiện, chiến thiên đấu địa mới là bản tính của bọn hắn.

Được Bàn Cổ ứng hứa, đều phóng khai khí thế tự thân. "Oanh long long!" Bàng bạc chiến ý, hung khí, tứ vô kỵ đạn cọ rửa hư không.

Lập tức, toàn bộ Huyết Hải đều bị dẫn động, bộc phát ra chấn thiên cự hưởng. "Hà phương đạo hữu, dám ở Huyết Hải của ta hành hung?" Bạn theo một tiếng quát tháo âm lãnh, "Ông" một tiếng, Huyết Hải phiên cổn, phía trên lập tức hiển hóa ra một tôn huyết y đạo nhân.

Niên kỷ chừng hơn hai mươi, da mặt trắng nõn, đôi mắt hẹp dài lộ ra vẻ âm ngoan hung lệ.

Thấy mười Tổ Vu sau không khỏi sững sờ.

Trước đó Vu Yêu chinh phạt, tranh đoạt thiên địa cộng chủ bảo tọa, cái tên Thập Nhị Tổ Vu, thiên hạ người nào không biết, người nào không hiểu?

Cho dù là Minh Hà tị thế cũng không ngoại lệ.

Nhận ra người khuấy động Huyết Hải là Vu Tộc Tổ Vu, hắn liền biết kẻ đến không thiện.

Mâu quang lấp lóe, tựa hồ chắp tay nói: "Không biết chư vị Tổ Vu đạo hữu, đến Huyết Hải ta có chuyện gì?" "Minh Hà?" Huyền Minh Tổ Vu tiến lên một bước, mi phong lãnh liệt, bức thị Minh Hà đạo

nhân nói: "Ngô đẳng mười hai Tổ Vu, được Bàn Cổ tinh huyết dựng dục mà sinh, là Bàn Cổ chính tông.

Nhữ chi đản sinh địa Huyết Hải, tích niên diệc là một phần thân thể Phụ thần.

Chương 14

Ngươi có thừa nhận là Phụ thần hậu duệ hay không?" Các Tổ Vu khác không nói, nhưng đều mâu quang chước chước nhìn chằm chằm Minh Hà.

Trên thân cỗ ý chí chiến thiên đấu địa như ẩn như hiện, tạo ra áp bách vô cùng.

Đúng là đám điên!

Minh Hà trong lòng thầm mắng, nhưng không dám chọc giận mười Tổ Vu.

Chuyện nhà mình mình biết, hắn nãi là Huyết Hải hấp nạp ức vạn năm sinh linh huyết sát oán khí, lệ khí, nộ khí, hung khí, tà khí mà thành, sinh thành là ma, là hóa thân của chí tà, chí ác.

Sao dám tự nhận là Bàn Cổ hậu duệ?

Mấy tên này ăn no rửng mỡ đến đây gây sự, hay là thăm dò?

Có khả năng!

Minh Hà vạn thiên ý niệm lóe lên, rất nhanh trầm tĩnh lại.

Mặt không biểu tình nói: "Chư vị đạo hữu nói đùa, Bàn Cổ thần thân phận bực nào, bần đạo tuy tự nhận bất phàm, nhưng cũng không dám tùy ý phàn xả tồn tại đẳng cấp ấy." Vậy là không nhận rồi?

Mười Tổ Vu nhìn nhau, trong nháy mắt đạt thành nhất trí! "Giết!" Khoảnh khắc tiếp theo, bọn hắn phân phân bạo phát!

Phong, Vũ, Lôi, Điện tập kích.

Thời không giảo sát!

Ngũ hành ma diệt! "Oanh long long!" Từng dòng pháp tắc trường

hà thô đại hạo hãn hoành quán Huyết Hải, già thiên tế nhật, trực bôn Minh Hà đạo nhân sát phạt.

Minh Hà làm sao ngờ bọn họ lại đột nhiên bạo khởi hành hung, nộ quát một tiếng, vội vàng lấy ra Nguyên Đồ, A Tỳ cầm trong tay. "Xích lạp!" Một vệt xích hồng, một vệt sâm bạch, hai đạo kiếm quang giao thoa, cắt nát Phong, Vũ pháp tắc trường hà.

Nhưng càng nhiều pháp tắc lại đem thân hình hắn bao phủ! "Tích ba... oanh!" Tội nghiệp Minh Hà, ngay cả câu nói cũng không kịp thốt ra, tại chỗ liền bị tám đại pháp tắc nghiền nát!

Ách!

Cứ thế chết rồi?

Chúng Tổ Vu một trận nạp muộn!

Mạo tựa cùng khí thế xuất tràng không phù hợp a! "Không đúng!" Đại Tổ Vu Đế Giang trong mắt bỗng nhiên phóng xạ ra tinh mang chói lọi.

Bức xạ một góc hư không, cười lạnh nói: "Thủ đoạn thật tinh diệu, đảo là ta coi thường người trong thiên hạ." Cơ hồ lời còn chưa dứt, "Bành" một tiếng, ngoài ngàn trượng Huyết Hải ầm vang nổ tung, một đạo thân ảnh phá hải nhi xuất, chính là "Minh Hà"!

Trọng tân ngưng tụ thân thể Minh Hà, vẻ mặt tức giận, ác ngoan ngoan trừng mắt nhìn mười Tổ Vu gào thét: "Vì sao?

Bần đạo rốt cuộc đắc tội chư vị chỗ nào?" Đang yên đang lành tiềm tu tại Huyết Hải, A Tu La tộc lại tị thế không ra, tự hỏi không đắc tội bất luận kẻ nào.

Vì sao Tổ Vu vừa gặp mặt đã hạ tử thủ?

Vừa rồi nếu không phải lấy Huyết Thần Tử thế hoán chân thân,

hắn đã bị giết rồi.

Huyền Minh lãnh thanh nói: "Huyết Hải là của Phụ thần sở hữu.

Ngươi đã không phải Phụ thần hậu duệ, lại chiếm đoạt Huyết Hải, chính là có tội!" "..." Minh Hà uất ức muốn thổ huyết.

Ta mẹ kiếp là tiên thiên thần thai linh đản sinh từ Huyết Hải, ta chiếm đoạt Huyết Hải?

Còn có lý do nào củ chuối hơn không.

Chúc Dung chiến ý thao thao nói: "Lục muội, cùng hắn nói nhảm nhiều thế làm gì?

Đã không nhận Phụ thần, vậy thì diệt." "Không sai, giết hắn!" Người hiền còn có ba phần nóng tính, Minh Hà tốt xấu gì cũng là lứa tiên thiên thần thai linh đầu tiên sau khi khai thiên tích địa!

Tại chỗ liền bị chọc giận.

Lệ thanh nói: "Tốt, tốt cho một đám Tổ Vu, hôm nay xem ai chết trước.

A Tu La tộc đâu?" "Oanh long!" Hầu như lời vừa dứt, Huyết Hải dưới chân sậu nhiên phiên cổn.

Từng đợt A Tu La xuất hiện trên đầu sóng, ai nấy thân tài cao lớn, thể phách hùng hồn.

Trên thân huyết quang lượn lờ, ma khí thao thiên.

Cầm đầu là Tứ đại A Tu La Vương, thanh nhất sắc Chuẩn Thánh cường giả.

Huy hạ A Tu La tướng nhiều không kể xiết.

Thật có thể nói là binh đa tướng quảng, tùng tập như mây.

Tổ Vu có chút kinh ngạc.

Trước mắt A Tu La tộc, ít nhất cũng có trăm vạn chúng.

Chủ yếu là khí tức trên người bọn hắn, người nào cũng sát phạt lăng lệ, khí tức kinh người, xem xét liền biết là bách chiến hung binh, phá hoại lực mười phần.

Trước đó cũng không biết, thiên địa gian trừ Vu Yêu nhị tộc, còn ẩn tàng một cỗ thế lực yêu nghiệt như vậy.

Có trăm vạn A Tu La chúng làm hậu thuẫn, Minh Hà lão tổ đáy lòng dị thường đạp thực.

Nhìn về phía mười Tổ Vu ánh mắt, trở nên hung lệ vô cùng.

Đều là đám gia hỏa đáng chết này, hại hắn bạo lộ bài tẩy.

Vốn định giấu kỹ, đợi Vu Yêu lưỡng bại câu thương thì dẫn dắt A Tu La tộc sát xuất U Minh, nhất thống Hồng Hoang thiên địa, nhưng hiện tại sớm bạo lộ cũng không có gì không tốt.

Hôm nay nếu có thể chém giết mười Tổ Vu, toàn bộ địa giới đều sẽ thuộc về hắn.

Đến lúc đó lại tảo trừ Yêu tộc dư nghiệt, xưng bá Hồng Hoang thiên địa.

Nhất niệm chí thử, Minh Hà lão tổ lập tức tự tin bạo trướng, lệ quát: "Các nhị lang nghe lệnh, hôm nay lão tổ dẫn các ngươi sát xuất U Minh, diệt Vu bình Yêu, xưng bá Hồng Hoang!" "Diệt Yêu bình Vu, xưng bá Hồng Hoang!" Trăm vạn A Tu La chúng lập tức bộc phát ra tiếng gào thét kinh thiên, trên thân huyết sát hung khí thao thiên.

Đại Tổ Vu Đế Giang hoành khóa hư không, đứng trên Huyết Hải, ánh mắt trầm trầm nói: "Hảo một cái Minh Hà, không ngờ lại có dã tâm như thế!" "Diệt Yêu bình Vu, khẩu khí thật lớn!" Huyền Minh Tổ Vu hừ lạnh!

Mười Tổ Vu kẻ thì khinh thường, người thì lạnh lùng, nhìn về phía Minh Hà ánh mắt đều tràn ngập sát ý.

Xâm chiếm Huyết Hải cũng tốt, đồ mưu Vu Tộc cũng được!

Kẻ này tất sát vô nghi. "Giết!" Đại Tổ Vu Đế Giang hiển hóa vạn trượng chân thân, hình như cái túi vàng, đỏ như lửa đan, sinh sáu chân bốn cánh, hồn độn không có diện mục!

Trường khiếu một tiếng, suất tiên sát xuất. "Oanh long long!" Huyết lãng thao thiên, toàn bộ Huyết Hải đều bị khuấy động.

Vô số A Tu La chúng đứng không vững, tu vi hơi yếu, tại chỗ liền bị chấn nhập hải trung.

Một cánh A Tu La đại quân vọng đồ tiến lên ngăn cản, bị hắn hư không đạp một cái, giẫm chết vô số, trận hình cũng bị đánh tan.

Các Tổ Vu còn lại cũng không nhàn rỗi, nhao nhao hiển hóa chân thân.

Kẻ thì thân chim mặt người, chân đạp song long!

Kẻ thì đầu thú thân người, thân khoác vảy đỏ!

Có kẻ mặt người thân hổ, hai tai xỏ rắn... cùng cực nhục thân biến hóa, võ đạo chi cực. "Oanh long long" trên thân huyết khí hám thiên động địa, thiên sinh thần thông pháp tắc bộc phát, lôi đình vũ điện, kim mộc hỏa thổ đều triển hiện ra sát phạt vô song.

Trừ bỏ Tứ đại Ma Vương, Tứ đại Ma Tướng miễn cưỡng có thể cùng một hai Tổ Vu chu toàn, số A Tu La chúng còn lại đều không phải địch thủ của một hiệp.

Đại Tổ Vu Đế Giang, Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, hoành khóa Huyết Hải, trực tiếp bộc phát tối cường thần thông, đánh về phía Minh Hà.

Minh Hà trước tiên triệu hoán ra "Nguyên Đồ, A Tỳ" hai thanh hung kiếm. "Xích lạp, oanh!" Một vệt thảm bạch, một vệt xích hồng, hai đạo kiếm ý huýnh nhiên bất đồng nhưng cũng hung lệ vô song tung hoành giao thoa, phong trụ thế tấn công của Chúc Dung và Huyền Minh.

Nhưng Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm, tinh thông thời gian, không gian pháp tắc, tốc độ thiên hạ vô song, không phải hắn có thể bắt được. "Hưu!" Lưu quang lấp lóe, hai đại Tổ Vu liền xuất hiện bên cạnh hắn.

Mỗi người nắm chặt nắm đấm, ầm vang nện xuống.

Chương 15

Tổ Vu không cần pháp bảo, nhục thân chính là chiến lực mạnh nhất. "Oanh long!" Song quyền lạc hạ, toàn bộ bầu trời phía trên Huyết Hải đều sụp đổ quá nửa, hai cỗ quyền ý hư không giao dung, trình hình bán nguyệt úp ngược xuống đầu Minh Hà.

Mắt thấy Minh Hà tránh cũng không thể tránh, sắp sửa gặp kiếp. "Ông!" Dưới chân hắn bỗng nhiên bốc lên một bồng hồng quang chói mắt.

Chính là một tòa đài sen mười hai phẩm.

Bên trên tinh hỏa lượn lờ, cánh sen đỏ rực từ từ nở rộ, từng tia lửa quỷ dị lượn quanh, vạn thiên hồng liên bay ra. "Oanh long long!" Dưới áp bách của quyền ý, vô số hồng liên hư ảnh nổ tung.

Nhưng lại có càng nhiều hồng liên sinh ra, vô cùng vô tận, ngạnh sinh sinh đỡ được quyền ý tập kích!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên?

Nhìn thấy mục tiêu xuất hiện, Bàn Cổ trầm giọng truyền lệnh: "Đoạt lấy Hồng Liên!" Mười Tổ Vu đồng loạt chấn động, lờ mờ đoán được khả năng có liên quan đến cứu trợ Thất muội, lập tức tập thể bộc phát. "Oanh long!" Do Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi thôi động "Thiên Tướng" mây che sương phủ, lại có Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô cổ động cuồng phong, hai đại Tổ Vu liên thủ, phong vân biến huyễn che kín toàn bộ Huyết Hải, đem một đám A Tu La tộc vây khốn trong đó.

Bốn Tổ Vu Kim, Mộc, Lôi, Điện rảnh tay, lao thẳng đến Minh Hà.

Cộng thêm Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Huyền Minh, Chúc Dung,

cục diện lập tức diễn biến thành tám đánh một! "Oanh oanh oanh!" "Bành, bành, bành!" Tiếng nổ không dứt bên tai, diễn hóa vạn thiên thần thông chiến pháp.

Minh Hà tay cầm "Nguyên Đồ, A Tỳ", lại có "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" hộ thân, tập công phòng vào một thể, không thể bảo là không mạnh.

Nhưng đối mặt với tám đại Tổ Vu cùng cảnh giới, lập tức thua chị kém em.

Cuối cùng sau một vòng mãnh công, bị Đại Tổ Vu Đế Giang bắt được sơ hở, một quyền nện vào vai! "Bành!" Cho dù Minh Hà kim thân cường đại, cũng bị nện đến đầu nặng chân nhẹ, thân hình một trận hoảng hốt.

Mười Tổ Vu sớm chiều ở chung vô số năm, sớm đã tâm ý tương thông.

Hầu như cùng một thời gian, Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, Vũ chi Tổ Vu Huyền Minh, Kim chi Tổ Vu Nhục Thu phát động mãnh công.

Tam hệ pháp tắc trường hà nghiền ép xuống, "Hô lạp lạp" vạn đóa hồng liên tiêu tán.

Thừa dịp hồng liên phòng ngự xuất hiện lỗ hổng, Lôi, Điện nhị Tổ Vu thao túng vô cùng lôi điện nện xuống! "Oanh long long!" Minh Hà lão tổ trực tiếp bị nện đến mộng quyển.

Thân hình nhoáng lên, lập tức ngã khỏi Hồng Liên! "Không tốt..." Minh Hà thốt nhiên cảnh giác, đáng tiếc đã muộn.

Tại khoảnh khắc ngã khỏi Hồng Liên, Chúc Cửu Âm đã chờ đợi từ lâu, thuấn thời phát động "Thời gian thần thông", một tầng quang mạc mỏng manh ngăn cách hắn ở bên ngoài, nhìn như chỉ cách một tờ giấy, lại tựa như cách cả một thời không!

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Đại Tổ Vu Đế Giang xuất hiện, dễ như trở bàn tay lấy đi Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên! "Không!" Minh Hà lệ thanh tê hống.

Là Huyết Hải chi chủ, Nghiệp Hỏa Hồng Liên chính là vốn liếng an thân lập mệnh của hắn.

Không dám tưởng tượng, không có Nghiệp Hỏa Hồng Liên thay hắn sơ lý khí cơ, sẽ có hậu quả gì. "Muốn chết?" Minh Hà trong mắt phóng xạ ra hung quang chói lọi, toàn bộ Huyết Hải trong giờ khắc này sôi trào.

Tứ diện Huyết Hải phù hiện mật mật ma ma cái bóng, mỗi một đạo thân ảnh đều giống hệt Minh Hà chân thân.

Trong nhất thời, trên Huyết Hải dường như xuất hiện vô số Minh Hà.

Thật thật giả giả, khó mà phân biệt!

Tổ Vu nhìn một màn này, có chút mộng!

Giờ phút này, Đại Tổ Vu Đế Giang đã trở về bên cạnh Bàn Cổ, đem Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên chuyển giao.

Tuy rằng sở hữu nguyên thần hoàn chỉnh, nhưng nguyên thần tu hành dù sao cũng nông cạn, không cách nào trấn áp "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên".

Bàn Cổ thì khác, hắn từ trong "Hỗn Độn Thanh Liên" đản sinh. "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" chính là một hạt sen của "Hỗn Độn Thanh Liên" sở hóa.

Cho dù hiện tại trọng tu nhục thân nguyên thần, nhưng chân linh khí tức lại sẽ không cải biến. "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" ngửi được mùi vị quen thuộc, cảm thụ được khí tức Đại Đạo Thánh Nhân cảnh ẩn chứa trong chân linh, lập tức ngoan ngoãn lựa

chọn thần phục. "Trả Hồng Liên cho ta!" Minh Hà điên cuồng, nhìn chằm chằm vào vị trí Bàn Cổ.

Giây tiếp theo, bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử "đồng loạt sát xuất"! "Oanh long long!" Sát na, huyết ảnh già thiên, tràn ngập toàn bộ thiên địa!

Ngọa tào... hảo dũng mãnh!

Mười Tổ Vu nhìn đến trợn mắt hốc mồm, đều muốn like cho hắn.

Tên này dũng khí từ đâu ra, dám đối với Phụ thần ra tay?

Nhưng bộ dáng nên làm vẫn phải làm. "To gan!" "Phóng túng!" Tổ Vu gào thét xuất thanh, nguyên một đám sử xuất hồn thân giải số, liền muốn diệt sát Minh Hà.

Chỉ là "Huyết Thần Tử" kia chừng bốn ức tám ngàn vạn, Minh Hà tàng thân trong đó, ai cũng không biết cái nào là thật, cái nào là giả, đàm hà diệt sát?

Cho dù Đại Tổ Vu Đế Giang chắn trước người Bàn Cổ, cũng rất nhanh bị mật mật ma ma Huyết Thần Tử trùng tán.

Nhìn đầy trời huyết ảnh, Bàn Cổ mặt không biểu tình.

Minh Hà quả thực không biết sống chết. "Thối!" Một chữ thốt ra, Bàn Cổ yên lặng mở ra năm ngón tay, tay trái chậm rãi đè xuống... "Ông!" Một bàn tay hư ảo khổng lồ xuất hiện trên Huyết Hải, cùng tay trái hắn làm ra động tác tương đồng. "Oanh oanh oanh", khí kình khủng bố bộc phát, giống như thiên khung sụp đổ.

Nơi cự thủ đi qua, nhất ứng huyết ảnh nhao nhao nổ tung.

Cuối cùng, hung hăng ấn lên "Huyết Hải"! "Oanh long!" Tiếng nổ cực lớn, huyết lãng cao phi.

Toàn bộ U Minh địa giới đều chấn động.

Vô số oan hồn lệ quỷ tê thanh tiêm khiếu, tứ tán bôn đào.

Đợi đến khi cự thủ tan đi, Huyết Hải đã bị chưng khô quá nửa.

Tứ phương đại địa nứt nẻ, mật mật ma ma vết nứt lan tràn ngàn dặm.

Nhìn qua xúc mục kinh tâm.

Bàn Cổ lại ở trong lòng yên lặng nói một câu: "Hôm nay tiêu hao 1 vạn năm thọ mệnh!" 1 vạn năm thọ mệnh, có thể phát huy ra Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn chi lực.

Trong tình huống Minh Hà chưa thành Thánh, muốn vỗ chết hắn dễ như trở bàn tay!

Bất quá, tên này cùng Huyết Hải đồng nguyên mà sinh, tự hào "Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử", đảo không phải là một câu nói suông!

Mắt thấy Huyết Hải còn có tác dụng, mới để hắn tránh được một kiếp.

Mười Tổ Vu vì sự tiên được cảnh báo, lui ra một bên nên bình an vô sự.

Huyết Hải phiên cổn, hồi lâu sau mới ngưng tụ ra một đạo thân ảnh có chút hư ảo, chính là "Minh Hà đạo nhân"!

Giờ phút này Minh Hà, sớm không còn vẻ hung lệ ngoan lạt trước đó, nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt tràn đầy sợ hãi, run rẩy nói: "Ngươi, ngươi là Bàn Cổ thần?" Giờ khắc này, hắn rốt cục đoán ra thân phận của Bàn Cổ.

Lần theo khí tức của thập đại Tổ Vu, hắn vừa xuất tràng đã đại chiến một trận.

Tiếp đó bị tính kế, mất Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!

Căn bản không chú ý tới Bàn Cổ ở một bên.

Hoặc là sớm đã nhìn thấy, nhưng khí tức tịnh không cường đại, bị coi thành thủ hạ của vị Tổ Vu nào đó.

Ai ngờ, vị này mới là đại lão ẩn tàng chân chính.

Ngày đó Bàn Cổ chân linh phục tô, đã chiêu cáo thiên hạ.

Chương 16

Ngay cả sinh linh bình thường ở Hồng Hoang cũng biết tin tức Bàn Cổ thần phục tô, Minh Hà tự nhiên cũng biết.

Chỉ là không ngờ Bàn Cổ sẽ đăng tràng như thế này.

Sự tiên toàn nhiên không phát giác được nửa phần đặc thù.

Cũng đúng, tu vi Bàn Cổ thần, há là hắn có thể cảm tri?

Minh Hà vẻ mặt nhận mệnh, giờ phút này có chút lý giải vì sao Huyền Minh Tổ Vu trước đó lại truy vấn, phủ nhận hắn có tự nhận là Bàn Cổ hậu duệ hay không?

Đáng tiếc, sai lầm thời cơ biểu trung tâm tốt nhất.

Nghiêm khắc mà nói, Bàn Cổ mới là chủ nhân của Huyết Hải.

Bởi vì Huyết Hải ban đầu chính là một bộ phận thân thể Bàn Cổ.

Minh Hà đáy lòng vạn phần khổ sáp, tại trước mặt vị vô thượng đại năng tích nhật từng nhất lực hoành tảo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai tịch Hồng Hoang thiên địa, hắn lại tính là cái gì?

Lập tức đổi nhiên nói: "Ngô tiên tiền không biết Bàn Cổ thần đương diện, nay rơi vào tay Bàn Cổ thần, muốn giết muốn chém, tất thính tôn tiện!" Nói xong, đảo ngạnh khí thêm vài phần, cứng cổ nhìn Bàn Cổ. "Phụ thần, để con đi chém tên này!" Chúc Dung Tổ Vu vẻ mặt dược dược dục thí.

Như hôm nay Minh Hà, mất đi hộ thân Hồng Liên, Huyết Thần Tử báo phế quá nửa, đạo hạnh cảnh giới đại giảm, chỉ còn Chuẩn Thánh sơ kỳ cảnh.

Cho dù tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh hung kiếm, cũng khó

cùng bất kỳ Tổ Vu nào tranh phong.

Bàn Cổ nhìn Minh Hà nói: "A Tu La tộc cũng là lục đạo chúng sinh chi nhất, tự Huyết Hải đản sinh, tuy phi huyết mạch truyền thừa của Ngô, nhưng cũng cùng Ngô có vài phần duyên pháp.

Ngươi có nguyện nhận tổ quy tông?" Thiên địa do hắn khai mở, nghiêm khắc mà nói, Hồng Hoang sinh linh đều nên tôn hắn một tiếng "Phụ thần".

Tu hành đến cảnh giới như Minh Hà, tự nhiên không ai nguyện ý đi chết.

Trước đó chỉ vì ngại mặt mũi, lại cảm thấy đắc tội chúng Vu, khó có đường sống, mới cứng cỏi một phen.

Giờ phút này nghe được Bàn Cổ nói, lập tức hỉ hình vu sắc.

Hầu như ngay lập tức, hành đại lễ tham bái: "Minh Hà, nguyện nhận tổ quy tông!" "Ân!" Bàn Cổ nhẹ gật đầu.

Khác với mười Tổ Vu, Minh Hà tịnh không phải đích huyết mạch truyền thừa, nay đã quy thuận, tự nhiên phải có thủ đoạn chế hành.

Dưới nhãn giới Đại Đạo Thánh Nhân cảnh tiền thế, thủ đoạn chế hành không có một ngàn cũng có tám trăm! "Ông!" Minh Hà thân hình run lên, chỉ cảm thấy trong thức hải dung nhập vật gì đó.

Nhưng mặc cho hắn sử xuất hồn thân giải số, cũng tham tra không ra.

Biết là Bàn Cổ đã hạ cấm chế, chút tâm tư nhỏ nhen vừa mới manh nha lập tức tan thành mây khói.

Cung cung kính kính bái nói: "Từ nay về sau, Minh Hà đương lấy Phụ thần làm tôn!" Lần này, là chân tâm thực ý quy thuận! "Đinh!

Thành công bảng định Huyết Hải chi chủ 'Minh Hà'!

Túc chủ thọ mệnh +10 vạn năm!" Thân là tiên thiên thần thai linh, Minh Hà căn nguyên đồng dạng không kém.

Lần đầu bảng định tăng thêm thọ mệnh liền tương đương với thập Tổ Vu.

Bàn Cổ phất tay, để hắn lui qua một bên.

Minh Hà tuy rằng tính tình lãnh ngạo, nhưng đó cũng là phải xem đối với ai, hiện tại đã ăn nhờ ở đậu, tự nhiên không dám cao ngạo.

Chủ động hướng về phía thập Tổ Vu cung thân kiến lễ nói: "Minh Hà, kiến quá chư vị huynh trưởng, tỷ tỷ!" Đồng vi Bàn Cổ hậu duệ, tự nhiên lấy huynh tỷ tương xưng, như thế cũng hiển đắc thân cận!

Thập Tổ Vu đối với hắn cũng không tồn tại cách ngại, phản chính Phụ thần đã nhận, vậy thì là người một nhà.

Trong nhất thời, đảo có vài phần huynh hữu đệ cung chi cảnh!

Bàn Cổ nhìn Huyết Hải bị bốc hơi quá nửa, đạm đạm nói: "Minh Hà, đem A Tu La tộc toàn bộ triệu ra." Minh Hà không dám hỏi nhiều, chỉ y ngôn đem A Tu La tộc toàn bộ gọi ra.

Không bao lâu, tứ diện bát phương liền bố mãn mật mật ma ma thân ảnh.

A Tu La tộc nhân tướng mạo kỳ lạ, nam thì người nào cũng hình như dạ xoa, xấu xí vô cùng.

Nữ lại mỹ nhược thiên tiên, diệu nhãn phi thường.

Trước đó cự thủ vỗ xuống, công kích không phân biệt, chết mất một nhóm lớn A Tu La chúng.

Nhưng A Tu La chúng vốn là do Minh Hà sáng tạo, số lượng đông đảo.

Trừ đi một nhóm đã chết, nhưng vẫn còn hơn trăm vạn.

Đợi khi trong Huyết Hải không còn sinh linh, Bàn Cổ trực tiếp tiêu hao 1 vạn năm thọ mệnh, đoái hoán một lần Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn chi lực! "Oanh long!" Một bàn tay kình thiên xuất hiện, hướng về phía Huyết Hải hoành áp xuống.

Minh Hà cùng A Tu La chúng thấy thế, đều sắc mặt trắng bệch, không thể kiềm chế nhớ lại một màn trước đó.

Minh Hà có tâm ngăn cản, lại không có cái gan đó.

Chỉ trong lòng kêu rên: Huyết Hải chính là căn cơ sở tại, trước đó bị một tát bốc hơi hơn nửa.

Như hôm nay lại một chưởng này xuống, là muốn triệt để đoạn căn cơ của hắn a!

So với Minh Hà một bộ sinh không thể luyến, thập Tổ Vu lại hứng thú bừng bừng, kỳ vọng cảm bạo bằng.

Bởi vì bọn họ biết Phụ thần đang làm gì.

Hắn muốn luyện hóa Huyết Hải, đề luyện "Bàn Cổ tinh huyết".

Tổ Vu vốn là "Bàn Cổ tinh huyết" sở sinh.

Một khi có "Bàn Cổ tinh huyết", chỉ cần một giọt, là có thể di bổ căn cơ bị tổn thương trong trận Vu Yêu đại chiến trước đó.

Tu vi trọng hồi đỉnh phong.

Bàn Cổ cũng cần tinh huyết tư dưỡng nhục thân.

Hiện tại cỗ nhục thân này, là do "Bàn Cổ chi tâm" ngưng luyện mà thành, chính tông thì chính tông, nhưng năng lượng "Bàn Cổ chi tâm" hao tổn nghiêm trọng, không đủ một phần vạn so với thời kỳ toàn thịnh.

Nếu có thể được tinh huyết đối ứng tư dưỡng, tự nhiên có vô cùng chỗ tốt.

Biến quan Hồng Hoang chư thiên, nơi có thể tìm thấy tinh huyết, cũng chỉ có "Huyết Hải". "Oanh long!" Dưới sự bao bọc của cự thủ, Huyết Hải ngưng thành một quả cầu khổng lồ, ngạnh sinh sinh bị đào ra khỏi mặt đất.

Một cái đào này cũng không phải chuyện nhỏ.

Xưa nay, Huyết Hải đều là nơi hội tụ âm tà, huyết sát, ô trọc chi khí của chư thiên, có tác dụng tịnh hóa thiên địa.

Có người động vào Huyết Hải, chẳng phải là đang đào góc tường của Thiên Đạo sao?

Hầu như đồng thời, "Ông!" Chư thiên chấn động!

Toàn bộ U Minh địa giới đều đang run rẩy, vô số ngọn núi sụp đổ, huyết hà chảy ngược.

Thiên trình dị tượng!

Hư không phù hiện một vết nứt màu tím, phảng phất như Thiên Phạt Chi Nhãn. "Oanh long long!" Vạn thiên lôi vân cuồn cuộn, tràn ngập diệt thế thần uy!

Thập đại Tổ Vu thấy tình hình đó, sắc mặt đều kịch biến.

Gần như ngay lập tức, bọn họ thuấn di xuất hiện xung quanh Bàn Cổ.

Minh Hà thoáng do dự, cuối cùng cũng cắn răng tiến lên. "Thiên Phạt Chi Nhãn", đó là Thiên Đạo hóa thân.

Thiên Đạo là gì?

Là đại biểu cho ý chí của trời đất Hồng Hoang.

Đều là một thành viên trong thiên địa Hồng Hoang, làm sao chống lại ý chí thiên địa?

Minh Hà sớm đã không biết ở đáy lòng mắng bao nhiêu câu chửi thề, thật là ra cửa không xem ngày, vướng phải chuyện xui xẻo này!

Tiên thiên hộ thân Hồng Liên bị đoạt, lại bị đánh nổ hơn phân nửa Huyết Thần Tử, cảnh giới rơi xuống, hiện nay còn phải trực diện "Thiên Phạt Chi Nhãn", ta đã tạo nghiệp gì chứ?

Duy chỉ có Bàn Cổ thần tình không đổi, liếc mắt nhìn "Thiên Phạt Chi Nhãn" trên bầu trời U Minh, đạm định phất tay nói: "Đều lui ra!" Thập đại Tổ Vu thoáng chần chờ, cung kính nói: "Tuân lệnh!" Minh Hà lại như trút được gánh nặng, ngay lập tức lui đi.

Đùa gì vậy, kẻ ngu mới đi cứng đối cứng với Thiên Phạt Chi Nhãn.

Còn về vị đại lão trước mắt này...

Chương 17

thôi được rồi, không nằm trong lẽ thường!

Hồng Hoang đều do người khai tịch, Thiên Đạo?

Thứ đồ chơi kia!

Bàn Cổ sau khi phất lui thập đại Tổ Vu, liền tự mình luyện hóa "Huyết Hải", hoàn toàn không để thiên địa dị tượng ở trong lòng.

Dường như hành động này đã chọc giận "Thiên Phạt Chi Nhãn". "Oanh long long!" Vạn thiên lôi vân cuộn trào, hư không xuất hiện chi chít những vết nứt, phảng phất như thông tới Thiên Ngoại Thiên, khắp nơi có thể thấy được lôi đình tàn phá, đó không phải là thần lôi bình thường, mà là "Tử Tiêu Thần Lôi", ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng kỵ ba phần!

Thập đại Tổ Vu, Minh Hà đều cảm ứng được sinh tử nguy cơ, ai nấy đều như lâm đại địch.

Cuối cùng, tại thời điểm thần lôi uấn nhưỡng đến cực hạn, mắt thấy sắp đánh xuống...

Bàn Cổ chợt ngước mắt.

Trong mắt tinh mang bạo trướng, lệ thanh quát: "Cút!" "Long!" Lưỡi trán xuân lôi, tựa hồ bao hàm vô thượng uy nghiêm.

Một đạo gợn sóng kỳ dị, lấy ngài làm trung tâm, thình lình khuếch tán ra. "Ông!" Đám lôi vân đang uấn nhưỡng đến cực hạn kia, bỗng nhiên đình trệ!

Một giây sau, liền như con thỏ sợ hãi, "tất ba" một tiếng, vạn mẫu lôi đình dập tắt, dường như sợ kinh động đến Bàn Cổ, âm thanh nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Nhanh chóng như thủy triều lui đi.

Còn về vết nứt màu tím nghi là "Thiên Phạt Chi Nhãn" ở chân trời, sớm đã biến mất vô ảnh vô tung.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức không thể tin nổi!

Thập đại Tổ Vu, Minh Hà, A Tu La chúng đều ngơ ngác nhìn một màn này, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Thiên Phạt, cứ thế mà sợ chạy mất sao?

Nhưng nghĩ tới thân phận của người lên tiếng, lập tức liền hiểu ra.

Đổi lại là một người khác thử xem, tuyệt đối sẽ bị đánh cho đến cặn bã cũng không còn.

Bàn Cổ lại cười lạnh: "Thăm dò sao?

Thật coi ta, người Cha của Hồng Hoang này là vật bài trí?" Thiên Phạt là thiên địa ý chí hiển hóa, tuy thiên địa ý chí không có tình cảm cá nhân, chỉ vận chuyển theo quy tắc đã định.

Nhưng Hồng Hoang thiên địa dù sao cũng do ngài khai tịch, thiên địa quy tắc có thể vận dụng lên người tất cả mọi người, duy độc đối với ngài là vô hiệu.

Chưa nói đến việc ngài có thủ đoạn khác, cho dù thật sự không có một chút tu vi nào, nhưng chỉ cần là "Bàn Cổ", thiên địa ý chí cũng không dám có nửa phần bất kính!

Dấu ấn của ngài sớm đã khắc sâu vào toàn bộ thiên địa ngay từ thuở khai thiên.

Quy tắc chẳng qua là sản vật sinh ra sau đó mà thôi.

Thiên địa ý chí sẽ không chủ động tập kích, vậy màn lúc nãy chỉ có một lời giải thích, là hợp đạo giả Hồng Quân đang can dự!

Cũng chỉ có Hồng Quân mới có bản lĩnh can dự Thiên Đạo hành sự.

Đương nhiên, tất cả đều nằm trong quy tắc.

Chỉ là sự tồn tại của ngài vốn đã siêu thoát khỏi quy tắc.

Cho nên quy tắc đối với ngài là vô dụng. "Hồng Quân, thủ đoạn của ngươi vị miễn quá bẩn thỉu rồi!" Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng, chuyên chú vào việc luyện hóa Huyết Hải!

Có Trung đoạn Thánh Nhân chi lực gia trì, "Huyết Hải" căn bản không có cơ hội phản kháng, trong chốc lát, liền có một đoàn khí huyết hồng ô trọc bị bóc tách ra.

Đó đều là vô tận hung sát tà khí dung nhập vào Huyết Hải sau khi khai thiên, tuy rằng cũng là một cỗ năng lượng cường đại, nhưng đối với ngài mà nói chỉ là rác rưởi. "Oanh long!" Đoàn huyết sát tà khí kia bị nhét thẳng vào cái hố động dưới mặt đất, thay thế Huyết Hải ban đầu, trở thành "máy lọc" của thiên địa!

Không còn hung sát tà khí, Huyết Hải trong tay thu nhỏ lại ngàn lần không chỉ, từ mười vạn trượng ban đầu, nay chỉ còn vài trăm trượng.

Nhưng bên trong vẫn còn rất nhiều tạp chất.

Dù sao, bản chất là ô huyết sở hóa, muốn từ trong ô huyết đề luyện ra tinh huyết, độ chuyển hóa thấp không nói, độ khó cũng tăng trưởng theo cấp số nhân!

Gặp trở lực, Bàn Cổ quả đoán gia tăng sức mạnh.

Tiêu hao 10 vạn thọ mệnh, đổi lấy một lần Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực! "Oanh long!" Thập đại Tổ Vu cùng Minh Hà chỉ cảm thấy uy áp từ bàn tay to lớn kia mãnh liệt bạo tăng mấy trăm lần.

Vẻn vẹn khí kình tàn dư dật tán ra, đã khiến bọn họ có cảm giác không thở nổi.

Huyết Hải bị bàn tay bao bọc càng không chịu nổi.

Gần như ngay khi Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực hiện ra, "oanh" một tiếng, vạn thiên huyết ti trực tiếp bị bốc hơi.

Cuối cùng, trong hư không chỉ còn lại mười tám giọt kim châu tròn vo, lấp lánh như ngọc tủy!

Mỗi một giọt đều to bằng nắm tay, chớp động thất thải bảo quang.

Minh Hà cảm ứng không rõ ràng.

Nhưng thập đại Tổ Vu thân hình lại tề tề chấn động, trong mắt mỗi người đều bắn ra tinh mang dài hơn thước.

Huyết mạch toàn thân đều đang sôi trào cuộn sóng!

Trong cơ thể dường như có vô số âm thanh biểu đạt sự khát vọng đối với tinh huyết.

Bàn Cổ lại có chút không hài lòng.

Huyết Hải to lớn như vậy, cư nhiên chỉ được mười tám giọt tinh huyết?

Độ chuyển hóa có chút dọa người.

Bất quá, chất lượng tinh huyết lại là thượng giai.

Ô huyết hóa thành Huyết Hải, hấp nạp vô số ức năm huyết sát hung khí, chẳng những không hao tổn lực lượng bản thân, ngược lại ngoài ý muốn bảo tồn được tinh huyết thuần túy nhất.

Cũng là một chuyện đại hạnh.

Búng tay nhẹ, "hưu hưu", trong đó mười giọt tinh huyết rơi xuống trước mặt các Tổ Vu, ngài thản nhiên nói: "Cho các ngươi." "Đa tạ

Phụ thần!" Thập đại Tổ Vu không ai không kích động vạn phần, khó có thể kiềm chế sự kích động sâu trong huyết mạch, vội vàng nuốt chửng tinh huyết. "Oanh, oanh, oanh!" Lập tức có mười đạo huyết khí trường long xông thẳng lên trời, giống như cột khói đỏ, hám thiên động địa.

Rất nhanh, Bàn Cổ đã nhận được hồi báo! "Đinh!

Đã trói buộc tộc nhân 'Thiên Ngô' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh trung kỳ), túc chủ thọ mệnh +70 vạn!" "Đinh!

Đã trói buộc tộc nhân 'Huyền Minh' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh trung kỳ), túc chủ thọ mệnh +70 vạn!" "Túc chủ thọ mệnh +70 vạn!" ...

Cú Mang, Chiêu Thu, Chúc Dung, Huyền Minh, Cường Lương, Thiên Ngô, Hấp Tư, Xa Bỉ Thi, tám vị Tổ Vu trước sau khôi phục tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tổng thọ mệnh 684 vạn! (+560 vạn).

Công hiệu của "Bàn Cổ tinh huyết" xa không chỉ dừng lại ở đó.

Nửa ngày sau, lại một vòng đề thăng mới! "Đinh!

Đã trói buộc tộc nhân 'Đế Giang' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh hậu kỳ), túc chủ thọ mệnh +100 vạn!" "Đinh!

Đã trói buộc tộc nhân 'Chúc Cửu Âm' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh hậu kỳ), túc chủ thọ mệnh +100 vạn!" ...

Ba ngày sau, thập đại Tổ Vu nhất trí leo lên Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Tổng thọ mệnh 1684 vạn! (+1000 vạn).

Sự đề thăng vẫn đang tiếp tục.

Minh Hà ở một bên nhìn đến mắt cũng đứng tròng.

Tu hành đến nay, chưa từng thấy ai tu vi đề thăng nhanh như vậy.

Ngắn ngủi ba ngày, liền từ Chuẩn Thánh sơ kỳ tấn thăng Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Gần như mỗi phút mỗi giây, pháp lực đều đang bạo trướng gấp bội.

Chương 18

Có ngốc nữa cũng nhìn ra mười tám viên huyết châu như ngọc tủy kia là vật bất phàm.

Đáng tiếc, hắn cũng chỉ có phần hâm mộ, không dám tiến lên xin Bàn Cổ.

Ai bảo hắn không biết điều chứ?

Giờ khắc này hắn có chút hối hận, nếu ngay từ đầu lúc Huyền Minh Tổ Vu hỏi, hắn thừa nhận thân phận hậu duệ Bàn Cổ là tốt rồi.

Có lẽ hiện tại "huyết châu" kia cũng có phần của hắn.

Huyết Thần Tử bán phế, hộ thân Hồng Liên đánh mất, pháp lực thụt lùi, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Sao một chữ "thảm" có thể diễn tả hết!

Hắn cũng cần "huyết châu" có thể nhanh chóng đề thăng tu vi a!

Bàn Cổ lờ đi Minh Hà đang nhìn chằm chằm bên cạnh, tên này cần phải gõ một chút.

Nếu vừa mới thu nhận đã cho hưởng thụ đãi ngộ ngang hàng với thập đại Tổ Vu, thì để thập đại Tổ Vu luôn trung thành cảnh cảnh nghĩ thế nào?

Mọi người đã tôn ngài làm chủ, tự nhiên phải nắm bắt tốt sự cân bằng giữa những người bên dưới!

Vô quy củ, bất thành phương viên!

Để Minh Hà dẫn dắt A Tu La chúng phong tỏa bốn phía, cũng không sợ có người đến quấy rối.

Bàn Cổ trực tiếp nuốt vào một viên "huyết châu!" "Oanh!" Khí cơ

trong cơ thể bộc phát, "trái tim" vốn ẩn giấu nơi lồng ngực phảng phất trong sát na bị kích hoạt. "Bành, bành, bành!" Tiếng tim đập mạnh mẽ trong nháy mắt vang vọng cửu thiên thập địa.

Hồng Hoang chúng sinh gần như trong cùng một thời gian, nhịp tim đều nhanh hơn vài phần.

Nhưng rất nhanh, tất cả tiêu tán vào vô hình, phảng phất một màn lúc trước chỉ là ảo giác.

Duy chỉ có thập đại Tổ Vu ngồi phía sau ngài, khí tức trên người trong sát na bạo trướng.

Tựa hồ mạc danh khế hợp với một loại quy tắc nào đó, tinh huyết vốn khó có thể dung hợp, trong sát na tản ra, dung nhập vào tứ chi bách hài, triệt để hợp nhất với bọn họ.

Cùng lúc đó, khí tức thập đại Tổ Vu lại lần nữa bạo trướng. "Đinh!

Đã trói buộc tộc nhân 'Đế Giang' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh đỉnh phong), túc chủ thọ mệnh +300 vạn!" "Đinh!

Đã trói buộc tộc nhân 'Chúc Cửu Âm' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh hậu kỳ), túc chủ thọ mệnh +300 vạn!" ...

Nửa khắc sau, tổng thọ mệnh 4684 vạn! (+3000 vạn).

Bàn Cổ không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp đề thăng tu vi! "Đinh!

Tiêu hao 1000 vạn thọ mệnh, tu vi khôi phục đến Đại La Kim Tiên!" (Chú: Cảnh giới tiếp theo cần 3000 vạn thọ mệnh!) "Đinh!

Tiêu hao 3000 vạn thọ mệnh, tu vi khôi phục đến Chuẩn Thánh cảnh!" "Đinh!

Túc chủ luyện hóa 'tinh huyết', thọ mệnh +100 vạn!

Hỗn Độn Chiến Thể +10%!" Túc chủ: Bàn Cổ!

Tu vi: Chuẩn Thánh / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 7000 vạn thọ mệnh!) Thọ mệnh: 784 vạn!

Hỗn Độn Chiến Thể 20% (+10%): Có thể so với Tổ Vu nhục thân! (100 vạn thọ mệnh +1%) Phụ trợ công năng hai: Đồng Chu Cộng Tế!

Đã trói buộc nhân số 37/60! (+20) Nhìn số liệu hoàn toàn mới, trong mắt Bàn Cổ hiện lên một nụ cười.

Thập đại Tổ Vu quả thật rất ra sức, ngoại trừ Đế Giang và Xa Bỉ Thi vốn có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, tám đại Tổ Vu còn lại mỗi người cung cấp 470 vạn thọ mệnh!

Nói cách khác, bình quân một viên huyết châu đổi lấy 470 vạn thọ mệnh!

Mua bán này quá hời.

Ngay cả viên huyết châu ngài uống cũng vậy, 100 vạn thọ mệnh, cộng thêm 10% Hỗn Độn Chiến Thể!

Trong đó phần 10% Hỗn Độn Chiến Thể tăng thêm kia, vừa vặn có thể đổi thành 300 vạn thọ mệnh!

Cộng lại cũng là 400 vạn!

Ngang bằng với thọ mệnh mà Đế Giang, Xa Bỉ Thi cung cấp!

Hệ thống quả nhiên tinh minh, một phần không nhiều, một phần không ít!

Chuẩn Thánh tu vi, cộng thêm chiến thể ngang ngửa Tổ Vu nhục thân, thực lực cũng tạm được.

Nhưng muốn đánh cờ với Thiên Đạo thì vẫn chưa đủ.

Hy vọng nơi "Hậu Thổ" kia, có thể cho ngài đủ thu hoạch.

Không biết trói buộc một gã Tổ Vu có cảnh giới ngang hàng Thiên

Đạo Thánh Nhân sẽ gia tăng bao nhiêu thọ mệnh?

Còn có Minh Hà cũng có thể thu hoạch một mớ thọ mệnh!

Trong mắt Bàn Cổ tinh mang rực rỡ, dĩ nhiên đã có kế hoạch tiếp theo!

Tu vi nhảy vọt hai cấp, khiến ngài lại có thêm hai mươi danh ngạch trói buộc!

Cộng thêm ba danh ngạch còn dư trước đó.

Tổng cộng hai mươi ba danh ngạch!

Thoáng suy tư, Bàn Cổ liền bảo Minh Hà gọi tứ đại Ma Vương, tứ đại Ma Tướng của A Tu La tộc đến.

Mấy vị này đều là những kẻ xuất sắc trong A Tu La.

Trong đó tứ đại Ma Vương là thân truyền của Minh Hà, tu vi Chuẩn Thánh.

Tứ đại Ma Tướng thì là ký danh đệ tử, cũng có cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Kiến thức được sự cường đại của Bàn Cổ, tứ đại Ma Vương và tứ đại Ma Tướng hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo hung lệ vốn có.

Quỳ phục trước mặt Bàn Cổ, thân ảnh cao lớn run lẩy bẩy, đồng thanh bái: "Tham kiến Bàn Cổ Thần!" "Miễn lễ!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Các ngươi là đệ tử Minh Hà, nay Minh Hà quy nhập dưới trướng Ngô, cũng coi như một mạch của Ngô!

Gọi đến đây, một là nhận mặt, thuận tiện ban cho các ngươi một hồi tạo hóa!" Nói xong, lần lượt trói buộc tứ đại Ma Vương, tứ đại Ma Tướng! "Đinh!

Thành công trói buộc A Tu La Vương 'Tự Tại Thiên Ba Tuần', thọ mệnh +10 vạn!" "Đinh!

Thành công trói buộc... thọ mệnh +10 vạn!" ...

Tổng thọ mệnh +72 vạn!

Khuyết điểm lớn nhất của A Tu La tộc là linh hồn và nhục thân không thể hoàn toàn hợp nhất.

Điểm này có liên quan đến Minh Hà.

Ngày xưa Minh Hà thấy Nữ Oa tạo nhân thành Thánh, liền động tâm tư, muốn mô phỏng Nữ Oa tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới để kiếm công đức chứng đạo.

Nào ngờ, bản thân tu vi không đủ.

Chỉ có thể tạo ra một đống thể xác, lại không có khả năng điểm hóa chân linh!

Thế là hắn làm bừa, bắt lấy hung hồn lưu nhập U Minh chư thiên, cưỡng ép đánh vào trong thể xác, mới có A Tu La nhất tộc ngày nay.

Loại thủ đoạn cưỡng ép tạo ra A Tu La này, nhìn như cường đại, thực chất linh nhục không thể hợp nhất, tu vi khó có thể đề thăng.

Nhất là tứ đại Ma Vương, tứ đại Ma Tướng, gần như đã đoạn tuyệt không gian thăng tiến!

Bàn Cổ cũng không keo kiệt, trực tiếp đoái hoán thủ đoạn phú linh! "Đinh!

Tiêu hao 3 vạn thọ mệnh, thành công khiến A Tu La Vương 'Tự Tại Thiên Ba Tuần' linh nhục hợp nhất!" ...

Trong chốc lát, tám đại cường giả A Tu La hoàn thành lột xác, linh hồn nhục thân hoàn mỹ hợp nhất!

Chương 19

Cảm ứng được biến hóa của bản thân, mấy người đều cảm kích trong lòng, nhao nhao dập đầu bái lạy Bàn Cổ, cung kính nói: "Đa tạ Bàn Cổ Thần ân điển!

Từ nay về sau, chúng ta tất đương cúc cung tận tụy, để báo thần ân!" Bàn Cổ tùy ý phất tay.

Cho dù tứ đại Ma Vương, tứ đại Ma Tướng không có đột phá ngay tại chỗ, nhưng linh hồn nhục thân hoàn mỹ hợp nhất, từ nay về sau, đại đạo một mảnh bằng phẳng.

Tin rằng rất nhanh sẽ có thể đột phá cảnh giới tiếp theo.

Đến lúc đó, lại có một khoản thọ mệnh lớn nhập trướng.

Tính đi tính lại, ngài vẫn lời 48 vạn thọ mệnh!

Minh Hà mắt thấy tám tên đệ tử đều có đề thăng, triệt để tiêu trừ tai họa ngầm của bản thân, nội tâm cũng vui mừng!

Dần dần đối với Bàn Cổ có thêm vài phần nhận đồng.

Thập đại Tổ Vu tu vi trở lại Chuẩn Thánh đỉnh phong, tinh thần cũng phấn chấn gấp trăm lần.

Có chút không kịp chờ đợi muốn gặp "Hậu Thổ".

Một đoàn người hướng về Lục Đạo Luân Hồi xuất phát.

Cực Bắc chi địa.

Một dòng trường giang vẩn đục chảy ngang đông tây, liên thông toàn bộ U Minh Giới.

Đó chính là "Hoàng Tuyền Hà" lừng lẫy đại danh.

Hồng Hoang chúng sinh sau khi chết, đều sẽ kinh qua địa giới liệt phùng tiến vào Hoàng Tuyền Hà.

Lại do Hoàng Tuyền Hà mang theo chảy qua U Minh, cuối cùng đưa vào "Lục Đạo Luân Hồi"!

Thuận theo Hoàng Tuyền Hà một đường đi ngược lên, cuối cùng cũng tới điểm cuối của Hoàng Tuyền.

Phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy một dòng trường giang vạn trượng, màu sắc vàng đục, sóng trọc ngập trời, bên trong ẩn có vô số sinh linh giãy dụa kêu gào, lại không ngăn được bước chân tiến về phía trước, theo trường giang một đường đi về phía Bắc...

Tại tận cùng Hoàng Tuyền, một tòa luân bàn màu xanh lục khổng lồ dựng đứng tại hư không Bắc Địa, mang lại cho người ta cảm giác tiếp thiên liên địa.

Bên ngoài nối liền sáu cột sáng thô to hạo đại, cắm rễ thẳng vào vô tận hư không, không biết thông tới nơi nào.

Đó chính là "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" do Hậu Thổ hóa thân, sáu cột sáng khổng lồ kia chính là "Luân Hồi Thông Đạo"! "Thất muội!" Khi cảm thụ được khí tức quen thuộc truyền đến trên luân bàn khổng lồ, Huyền Minh Tổ Vu rốt cuộc khó nén nổi nội tâm run rẩy, nhịn không được bước lên một bước cao giọng hô.

Chín vị Tổ Vu còn lại đều thần tình kích động, cố nén tình cảm trong lòng. "Ông!" Tựa hồ đã cảm ứng được.

Luân bàn khổng lồ kia chấn động một cái, ánh sáng xanh lục luân chuyển, hư không ngưng tụ ra một đạo quang ảnh.

Y hệt như thiếu nữ tuổi trăng tròn, một bộ váy dài màu vàng ngỗng, dung mạo tinh xảo, nụ cười tố nhã thanh đạm.

Không có tư sắc khuynh quốc khuynh thành, nhưng sự ôn nhu

trong đôi mắt kia, tựa hồ có thể đánh thẳng vào sâu trong linh hồn con người.

Đó chính là Hậu Thổ nương nương bi thiên mẫn nhân!

So với việc tính kế Thiên Đạo, vị Tổ Vu này thiên tính thuần thiện, không đành lòng thấy sinh linh thế gian sau khi chết hồn phách du đãng, không nơi nương tựa.

Vì vậy lấy thân hóa luân hồi, chỉ nguyện vì thế gian vạn linh cung cấp một phần che chở!

Tâm hoài thiên hạ, lại duy độc quên mất chính mình.

Cuối cùng luân lạc tới mức "vĩnh trấn U Minh"!

Quả thật đáng buồn đáng tiếc! "Thất muội!" Khi thân ảnh Hậu Thổ hiển hiện, các Tổ Vu rốt cuộc khó nén nổi kích động trong lòng, nhao nhao đạp bộ tiến lên.

Trong mắt tràn đầy lệ quang.

Rõ ràng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng đến đầu lưỡi lại một câu cũng nói không nên lời!

Chỉ có khóe miệng mấp máy, nặn ra một bộ mặt tươi cười. "Đại ca, Nhị ca, Tam ca...

Lục tỷ...

Thập nhất đệ, Thập nhị đệ!

Mọi người đến rồi?" Hậu Thổ lần lượt gọi từng Tổ Vu, thần tình có chút nhảy nhót, hân hoan. "Thất muội, chúng ta đến muộn!" Đế Giang nghẹn ngào nói: "Đại ca xin lỗi muội." "Không!" Hậu Thổ hoảng mang lắc đầu, nặn ra một nụ cười rạng rỡ nói: "Là muội nhất ý cô hành, liên lụy mọi người.

Chúng gia huynh đệ tỷ muội có thể đến thăm muội, tiểu muội đã

biết đủ rồi." "Thất muội!" Huyền Minh rốt cuộc nhịn không được.

Một bước tiến lên, muốn ôm Hậu Thổ vào trong ngực, lại ôm vào khoảng không.

Nhìn linh quang điểm điểm tán đi kia, nước mắt lã chã rơi xuống nói: "Thất muội, xin lỗi!" "Lục tỷ, đừng khóc... muội không sao." Hậu Thổ một lần nữa ngưng tụ quang ảnh, có chút tay chân luống cuống.

Muốn an ủi Huyền Minh, nhưng tịnh không có thực thể, chỉ có thể mờ mịt đứng tại chỗ.

Vẻ mặt áy náy nói: "Xin lỗi!" "Đừng nói xin lỗi, muốn nói xin lỗi, cũng là chúng ta xin lỗi muội!" Huyền Minh hít sâu một hơi, cưỡng ép lãnh tĩnh lại.

Nhìn về phía Hậu Thổ, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng, áy náy!

Các Tổ Vu nhao nhao nói: "Thất muội không sai, năm đó là chúng ta sai.

Chúng ta không nên trách muội, không nên không đến thăm muội!" "Đúng, là lỗi của ta!" "Thất muội, xin lỗi!" Năm xưa, vì chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi, các Tổ Vu sinh ra phân kỳ, trong lòng còn khúc mắc.

Hoặc giả, sớm đã không tồn tại khúc mắc, chỉ là sau đó Vu Yêu đại chiến vén màn, các Tổ Vu bận rộn bôn tẩu không dứt ra được.

Hôm nay gặp lại, chỉ còn lại tình thân tư niệm mấy vạn năm.

Sự chú ý của Bàn Cổ cũng không dừng lại ở màn tình thân hội diện của các Tổ Vu, ngài đang quan sát kết cấu của Lục Đạo Luân Hồi.

Sở dĩ gọi là Lục Đạo Luân Hồi, kỳ thực là do chân thân Hậu Thổ Tổ Vu sở hóa.

Cũng chỉ có nhục thân Tổ Vu cường đại vô cùng, mới có thể gánh

chịu "Lục Đạo chúng sinh" luân chuyển.

Chỉ là cứ như vậy, Hậu Thổ bị trói buộc tại trên Lục Đạo Luân Hồi.

Theo sát lục của Hồng Hoang gia tăng, càng ngày càng nhiều oan hồn lệ quỷ chảy vào U Minh, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, áp lực mà nàng gánh chịu cũng càng ngày càng nặng, hiện nay đã không chịu nổi gánh nặng.

Đừng nói thoát ly Lục Đạo Luân Hồi, ngay cả hiển hóa một cỗ hóa thân ở bên ngoài cũng khó!

Chỉ có thể dùng chân linh hình chiếu.

Có thể thấy được, vị đại đức Hậu Thổ này ngày tháng trôi qua thê thảm đến mức nào.

Điều này khiến ngài càng kiên định tín niệm giúp đỡ Hậu Thổ thoát khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Tổ Vu ôn chuyện cũng tiến vào vĩ thanh!

Có lẽ còn có lời chưa nói hết, nhưng cố kỵ có Bàn Cổ ở đây...

Rất nhanh, Huyền Minh Tổ Vu liền cười nói: "Thất muội, hôm nay chúng ta đến, cũng không chỉ là thăm muội đơn giản như vậy.

Chúng ta muốn mang muội đi, rời khỏi cái địa phương quỷ quái này!" "A!" Hậu Thổ nghe vậy liền kinh hãi, hoảng mang xua tay nói: "Không thể. 'Lục Đạo Luân Hồi' gánh chịu trách nhiệm luân hồi của chúng sinh, vô cùng quan trọng, ngô không thể tự ý rời vị trí.

Nếu không, thiên địa tất sẽ đại loạn." "Không muốn rời đi sao?" Huyền Minh có chút gấp.

Hậu Thổ nghe vậy, thần tình có chút ảm đạm, nhưng rất nhanh đã che giấu đi.

Cười nói: "Lục tỷ, tỷ biết muội thích yên tĩnh.

Ở đây cũng không có gì không tốt.

Mọi người có thể đến thăm muội, muội rất vui..." "Được rồi Thất muội!" Đế Giang trực tiếp cắt ngang lời trần thuật của nàng.

Cười nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Thất muội nhìn xem là ai?" Hậu Thổ thuận theo tầm mắt Đế Giang nhìn lại, mới phát hiện ngoại trừ huynh đệ tỷ muội nhà mình ra, còn có người ngoài.

Lập tức vẻ mặt ngại ngùng nói: "Xin lỗi, Hậu Thổ thất lễ rồi!" "Tiểu muội, nhìn cho kỹ, là ai!" Huyền Minh có chút vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Ân?

Hậu Thổ có chút mê mang, lại nhìn biểu tình của các huynh đệ có chút quái dị, lập tức lưu tâm.

Tế tế đánh giá Bàn Cổ.

Khi một tia linh thức thăm dò ra...

Chương 20

"Ông!" Toàn bộ 'Lục Đạo Luân Hồi Bàn' đều kịch liệt chấn động một cái. "Phụ thần?" Hậu Thổ linh thức hình chiếu ba động không ổn định, ánh thần tràn đầy kinh hỉ cùng nghi lự.

Huyền Minh Tổ Vu vừa đau lòng, lại trách cứ nói: "Thất muội, ngốc ở cái địa phương quỷ quái này, thật sự cái gì cũng không biết.

Phụ thần sớm đã chân linh phục tô rồi.

Trước mắt chính là chân thân của Phụ thần." Là thật?

Phụ thần đã trở về?

Hậu Thổ đốc tín vô nghi rồi.

Thập nhị Tổ Vu vốn do tinh huyết Bàn Cổ sinh ra, có thể không nhận ra bất luận kẻ nào, nhưng tuyệt đối sẽ không không nhận ra Bàn Cổ.

Cái loại lạc ấn bắt nguồn từ sâu trong huyết mạch kia, không cách nào thay đổi.

Gần như ngay lập tức, Hậu Thổ khom người hạ bái: "Vu tộc Hậu Thổ, tham kiến Phụ thần!" Thoại âm chưa dứt, khóe mắt đã ướt át.

Trong sâu thẳm nội tâm mỗi một danh Tổ Vu, đều có sự quyến luyến sâu sắc nhất đối với Phụ thần Bàn Cổ.

Tuy rằng trước đó chưa từng gặp mặt, nhưng không giờ khắc nào là không khát vọng Phụ thần!

Nay Phụ thần trọng sinh, cho dù là Hậu Thổ luôn ninh tĩnh nhu hòa, cũng không kìm được chân tình bộc lộ. "Miễn lễ đi!" Bàn Cổ đối với Hậu Thổ thập phần hài lòng.

Trong huyết mạch hậu duệ xuất hiện một vị khoan nhân từ thiện, đại đức chi sĩ như vậy, cũng là một loại quang thải.

Hậu Thổ lạy xong mới đứng dậy.

Có chút xấu hổ nói: "Ta hiện nay chân thân hóa thành 'Lục Đạo Luân Hồi', chân linh cần duy trì luân hồi thông đạo.

Hiện nay chỉ được một đạo linh thức hình chiếu, chỗ nào đãi mạn, mong Phụ thần chớ trách." Phụ thần đương diện, không thể dùng chân thân bái kiến đã là thất lễ, nhưng ngay cả chân linh nguyên thần cũng không cách nào hiển hóa xác thực là có hiềm nghi đại bất kính.

Nhưng Bàn Cổ thấu hiểu chuyện của Hậu Thổ, tự nhiên sẽ không quái tội.

Ngài thản nhiên nói: "Ở trước mặt Ngô, không cần câu nệ như vậy." Các Tổ Vu khác cũng cười nói: "Đúng vậy, Thất muội, trước mặt Phụ thần không cần khách sáo.

Chúng ta đều là người một nhà." "Đúng, đều là người một nhà." Hậu Thổ nghe vậy, trong lòng ấm áp.

Tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Hậu Thổ cùng Bàn Cổ tịnh không có nửa phần cách ngại, ngược lại lộ ra mạc danh thân cận.

Đã biết sự tồn tại của Bàn Cổ, liền không dám tùy ý như trước đó.

Tịnh không phải câu nệ, mà là tôn kính.

Lập tức, nàng mời mọi người tiến vào trong "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" làm khách.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn tuy là do chân thân nàng sở hóa, nhưng hiện nay sớm đã trở thành một phần tử của thiên địa.

Không gian bên trong vô cùng lớn, bao la vạn tượng.

Tại bên trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Bàn Cổ cũng gặp được

nguyên thần hóa thân của Hậu Thổ.

Cũng giống hệt như hiển hóa lúc trước, một thân váy dài màu vàng ngỗng, dung nhan tố khiết đạm nhã.

Một đôi con ngươi thanh triệt nhu hòa, khiến người ta mạc danh sinh lòng ấm áp.

Duy chỉ có sau đầu là một vòng công đức kim luân thạc đại, chương hiển sự bất phàm của nàng!

Giờ khắc này, Bàn Cổ ngồi trên cao đài, mười một Tổ Vu ngồi vây quanh bốn phía.

Ánh mắt ngài lưu chuyển, rơi vào trên người Hậu Thổ, uy nghiêm nói: "Hậu Thổ, Ngô có một lời muốn hỏi." "Phụ thần xin cứ hỏi!" Hậu Thổ theo bản năng ngồi thẳng người.

Các Tổ Vu còn lại cũng đều nín thở, biết là đã đến phần quan trọng.

Bàn Cổ nhìn thẳng vào đôi mắt Hậu Thổ nói: "Lúc trước nói với Huyền Minh, không nguyện ý rời đi Lục Đạo Luân Hồi, là lời nói thật sao?" "Ta..." Hậu Thổ vừa muốn nói, Huyền Minh liền vội vàng nói: "Thất muội, hãy suy nghĩ cho kỹ, Phụ thần đương diện, không được nói dối!" "Không sai Thất muội, có Phụ thần ở đây, có uất ức gì, đều có thể xin Phụ thần làm chủ!" "Lần này chúng ta đến, chính là muốn cứu muội thoát ly Lục Đạo Luân Hồi!" "Trước mặt Phụ thần, không được dối lòng!" Các Tổ Vu nhao nhao lên tiếng, suýt chút nữa xông lên ép nàng nói ra lời "thoát ly Lục Đạo Luân Hồi".

Hậu Thổ há miệng, ánh mắt quét qua từng khuôn mặt của các Tổ Vu, cuối cùng lại đối diện với đôi mắt uy nghiêm thâm thúy, tựa hồ có thể nhìn thấu tất cả của Bàn Cổ, cuối cùng chán nản khẽ thở dài.

Nỉ non nói: "Phụ thần tại thượng, Hậu Thổ không dám có sở ẩn

giấu.

Ta không phải không muốn, mà là không thể!

Năm xưa Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, trời giáng công đức, tuy rằng miễn đi tử kiếp, nhưng từ đó, ta cũng bị trói buộc với Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Nay, thiên địa sát lục gia trọng, vô số oan hồn lệ quỷ chảy vào U Minh, Lục Đạo Luân Hồi Bàn dĩ nhiên không chịu nổi gánh nặng.

Ngô nhất định phải dùng chân linh nguyên thần thời khắc trấn áp nó, mới có thể miễn cưỡng duy trì.

Nếu không, luân hồi thông đạo vừa vỡ, thiên hạ đại kiếp, cũng là kiếp nạn của Vu tộc." Nàng nói đúng, không phải không đi, mà là không thể đi!

Lục Đạo Luân Hồi Bàn không chỉ trói buộc nàng, không thể tự ý rời khỏi U Minh.

Hiện nay, càng cần nguyên thần chân linh thời khắc trấn áp Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nếu không liền có ý muốn sụp đổ.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn quan hệ đến ức vạn sinh linh Hồng Hoang, thiên thu vạn thế.

Một là Hậu Thổ tâm niệm Hồng Hoang chúng sinh, hai là nếu Lục Đạo Luân Hồi Bàn phá diệt, nàng cũng khó thoát cái chết.

Thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, vốn là có ý tăng thêm khí vận công đức cho Vu tộc.

Một khi Lục Đạo Luân Hồi Bàn vỡ, thân tử đạo tiêu không nói, một phần khí vận kia cũng sẽ tan thành mây khói.

Nói ngàn vạn lời, nàng đã bị triệt để tròng vào cổ.

Đổi lại là trước kia, các Tổ Vu có khả năng nghe không hiểu sự

kiện thâm ảo phức tạp như vậy.

Nhưng hiện tại nguyên thần đã được bổ toàn sớm đã kim phi tích bỉ (nay đã khác xưa), trong nháy mắt liền minh ngộ đạo lý trong đó.

Thậm chí có thể suy một ra ba, nhìn ra rất nhiều sự thực mà Hậu Thổ không nói ra.

Ví dụ như sau lưng có phải có mưu kế của kẻ nào đó hay không?

Khai thiên, tạo nhân, luân hồi là ba đại công đức của thế gian.

Nữ Oa năm xưa tu vi còn không bằng Hậu Thổ, duyên cớ gì có thể dựa vào tạo nhân công đức thành Thánh, Hậu Thổ lại không được?

Hơn nữa thân hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn, vốn là đại công với thiên địa, cớ sao hiện tại lại thành cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Ngay cả nguyên thần chân linh cũng bị vắt kiệt, không được một chút cơ hội thở dốc?

Nghĩ đến đây, thập đại Tổ Vu đều bi phẫn mạc danh!

Cả cái Hồng Hoang này có thể tính kế lên đầu Vu tộc có mấy người?

Không có, duy chỉ thiên địa Lục Thánh cùng Hồng Quân mà thôi!

Lại liên hệ tới việc Tây Phương Nhị Thánh nhân công nhiên giết đến Tổ địa Vu tộc lúc trước, muốn thăm dò hư thực của Phụ thần.

Bọn họ hà từng nhớ đến vĩ tích Phụ thần khai thiên địa năm đó?

Vong ân phụ nghĩa, ti bỉ vô sỉ!

Thập đại Tổ Vu trong lòng phẫn hận, đối với việc này lại bất lực.

Chỉ có thể đem ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Bàn Cổ!

Có thể giải cứu Thất muội (tỷ) chỉ có Phụ thần, có thể thay đổi tất cả cũng chỉ có Phụ thần.

Tổng có một ngày, cái Thiên này, phải lật lại.

Bàn Cổ không để thập đại Tổ Vu chờ lâu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hậu Thổ, kế đó trên mặt hiện lên một nụ cười.

Thản nhiên nói: "Đã là muốn trọng hoạch tự do, vậy Ngô liền trợ ngươi một chút sức lực!" Thập đại Tổ Vu nghe vậy, lập tức đại hỉ quá đỗi.

Nhao nhao khom người nói: "Đa tạ Phụ thần." Lại hướng về phía Hậu Thổ đang có chút thất thần nói: "Thất muội, còn đang đợi gì?

Mau tạ ơn Phụ thần!" Ách?

A!

Hậu Thổ có chút mộng, lại bị Huyền Minh kéo lấy, hướng Bàn Cổ thi lễ một cái: "Đa tạ Phụ thần!" Trong lòng lại mờ mịt, ta không phải đều đã nói rõ lợi hại trong đó rồi sao?

Vì sao Phụ thần... chẳng lẽ không hiểu?

Hậu Thổ mắt mở to nhìn Bàn Cổ.

Có lòng muốn nhắc nhở, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Dù sao, đây chính là Phụ thần a!

Chương 21

Ta có nên nói hay không?

Thôi, nếu Phụ thần đợi lát nữa phát hiện không có cách nào, vậy chẳng phải rất mất mặt!

Mắt thấy chúng huynh đệ tỷ muội một bộ thần tình nóng lòng muốn thử, nàng chỉ có thể đem tâm tư chôn ở đáy lòng, tổng không thể làm mất hứng của mọi người được?

Đã muốn thử, vậy thì thử xem sao.

Có lẽ như vậy mới có thể chết tâm.

Bàn Cổ mẫn cảm bắt được biến hóa tâm lý của Hậu Thổ, trong lòng cười khẽ, nhưng không để ở trong lòng.

Nha đầu này sao biết được thần thông quảng đại của ngài. "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" tuy rằng phiền toái, nhưng cũng không phải không có cách giải quyết.

Chủ yếu là, trong đó có dấu vết tính kế của một số người, hiện tại chỉ là bát loạn phản chính, để mọi thứ trở lại quỹ đạo.

Ai cũng không cản được.

Trong chốc lát, Bàn Cổ cùng thập đại Tổ Vu liền đi ra khỏi "Lục Đạo Luân Hồi Bàn"!

Hậu Thổ lưu một tia linh thức hình chiếu ở bên ngoài, không khỏi lo lắng nói: "Chúng gia huynh đệ tỷ muội, Phụ thần!

Hậu Thổ bao năm qua sớm đã quen với cuộc sống nơi này.

Nếu quả thật sự không thể làm... xin Phụ thần thu tay lại." Huyền Minh nghe vậy có chút sốt ruột nói: "Thất muội nói bậy bạ gì đó?

Phụ thần thần thông bực nào, sao có thể không có cách?" "Được rồi!" Đại Tổ Vu Đế Giang lão thành trì trọng, trầm giọng nói: "Lục muội, Thất muội không cần đa ngôn, Phụ thần tự có tính toán!" Huyền Minh, Hậu Thổ tự biết lỡ lời, lập tức hướng về phía Bàn Cổ thi lễ áy náy.

Bàn Cổ an ủi Hậu Thổ nói: "Không cần lo lắng, Ngô tự có vạn toàn chi pháp." "Hữu lao Phụ thần!" Hậu Thổ cung cung kính kính thi lễ xong, thân hình hóa thành quang điểm một lần nữa dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Các Tổ Vu thấy thế, trái tim không khỏi nhảy lên tới cổ họng.

Biết rằng thành bại phải xem một khắc tiếp theo này.

Bàn Cổ lại không có áp lực gì, so với năm xưa lực chiến Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần, khai thiên tích địa, chuyện của Hậu Thổ lại tính là gì?

Nhìn "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" tiếp thiên liên địa, mắt ngài khẽ híp lại, trong mắt bỗng nhiên xẹt qua một đạo tinh mang! "Đinh!

Tiêu hao 70 vạn thọ mệnh, đạt được một lần 'Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân' chi lực!" Tay trái hơi nâng lên, "Oanh!" Trong thiên địa tựa hồ xuất hiện một vệt đao quang tuyết lượng chói mắt, toàn bộ U Minh Giới đều bị chiếu sáng.

Một giây sau, nhắm ngay "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" mạnh mẽ chém xuống. "Xích lạp!" Toàn bộ U Minh Giới tựa hồ đều bị một chùm sáng chói lọi chẻ thành hai nửa.

Tựa hồ cảm ứng được nguy cơ, toàn bộ "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" đều rung động.

Vô số sinh linh đang kêu gào.

Cho dù thập đại Tổ Vu đã khôi phục tu vi Chuẩn Thánh đỉnh

phong, cũng nghe đến thần tư dao duệ, da đầu tê dại.

Duy chỉ có Bàn Cổ không chịu ảnh hưởng, mặt không đổi sắc, liên tục chuyển xuất sức mạnh!

Chùm đao quang tuyết lượng kia, tựa hồ giới hồ vu hư thực chi gian.

Khi rơi vào trên "Lục Đạo Luân Hồi Bàn", cư nhiên xuyên qua, chưa thương tổn nó mảy may.

Một đường thuận theo "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" lặn xuống, thẳng đến phần gốc rễ của nó! "Ông!" Lục sắc quang hoa luân chuyển, trong đó ẩn có một đạo thân ảnh mảnh mai hiển hiện.

Chính là "Chân linh nguyên thần" của Hậu Thổ.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, có sáu cột sáng cắm rễ tại trên nguyên thần, liên tục không ngừng rút ra nguyên thần chi lực của nàng.

Nếu như lúc đầu nàng chỉ là tọa trấn.

Vậy thì hiện nay, chân linh nguyên thần của nàng đã bị sáu đường luân hồi thông đạo chứa đầy vô số sinh linh trấn áp.

Hóa thành động cơ vĩnh cửu, liên tục không ngừng cung cấp sức mạnh cho luân hồi thông đạo.

Việc "lấy nô khinh chủ" như thế này, quả thực ác độc!

Các Tổ Vu tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy một màn này, hận đến muốn nứt cả hốc mắt.

Mãi đến hiện tại, mới biết được, Thất muội (tỷ) nhìn như nhu nhược đã phải chịu đựng tội lớn đến nhường nào.

Đáng chết Thiên Đạo Hồng Quân, đáng chết Lục Thánh thảy đều đáng giết!

Cho dù Bàn Cổ nhìn thấy, trong mắt cũng phiếm lên một tia lãnh ý.

Pháp lực thôi động.

Chùm sáng tuyết lượng kia chém thẳng xuống. "Ca sát!" Sáu cột sáng trói buộc nguyên thần chân linh của Hậu Thổ, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không có, ứng thanh đứt đoạn.

Chuyện này cũng không phải chuyện đùa.

Luân hồi thông đạo hiển nhiên coi nguyên thần Hậu Thổ thành động cơ vĩnh cửu, dùng cái này trấn áp vô số oán linh trong thông đạo, bảo đảm bọn chúng thuận lợi chuyển sinh.

Nay, nguyên thần Hậu Thổ giải thoát, cũng mất đi nguồn sức mạnh.

Khi vô tận sinh linh dũng nhập luân hồi thông đạo, toàn bộ luân hồi thông đạo trở nên không chịu nổi gánh nặng, phát ra tiếng "ca sát ca sát".

Phảng phất một giây sau, thông đạo sẽ sụp đổ.

Nguyên thần Hậu Thổ thật vất vả mới khôi phục tự do, thấy một màn này, lập tức mặt lộ vẻ lo lắng.

Cấp thiết nói: "Phụ thần, không được đâu.

Nếu không có nguyên thần của ta áp chế, luân hồi thông đạo căn bản vô lực gánh chịu..." "Không thể!" Huyền Minh Tổ Vu lệ thanh nói: "Cùng lắm thì đoạn tuyệt luân hồi thông đạo, Ngô thà chết, cũng không để muội chịu tội nữa!" Chỉ nhìn bộ dáng sát khí đằng đằng của nàng, nếu như ai dám lại để cho nguyên thần Hậu Thổ trấn áp luân hồi thông đạo, nàng sẽ liều mạng!

Các Tổ Vu còn lại, cũng ai nấy đều sát khí đằng đằng!

Hiển nhiên không muốn để nguyên thần Hậu Thổ lại đi tọa trấn.

Thà rằng hủy đi "Lục Đạo Luân Hồi"!

Gánh chịu không nổi, vậy thì sụp đổ đi!

Quan hệ gì đến Vu tộc chúng ta chứ. "Ai!" Tại lúc Hậu Thổ bất chấp tất cả, muốn trở lại Lục Đạo Luân Hồi Bàn trấn áp luân hồi thông đạo.

Một đạo thanh âm truyền đến: "Bình tĩnh chớ nóng, Ngô tự có đạo giải quyết!" Phụ thần?

Hậu Thổ ngẩn ra, nhìn về phía thân ảnh kia, tâm thần lại mạc danh an ninh lại.

Thập đại Tổ Vu càng là hai mắt tỏa sáng, thầm nghĩ giận quá hồ đồ rồi.

Có Phụ thần ở đây, tự có lưỡng toàn chi sách.

Đâu cần đến phiên bọn họ lo lắng suông.

Bàn Cổ dám đem nguyên thần chân linh Hậu Thổ từ trong "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" bóc tách ra, tự nhiên có vạn toàn chi sách.

Hồng Hoang đã khai, "Lục Đạo Luân Hồi" cũng là một bộ phận không thể thiếu của thiên địa, trong tình huống không ảnh hưởng bản thân, đương nhiên sẽ bảo toàn "Lục Đạo Luân Hồi"!

Trước đó đi trước một bước tới Huyết Hải, chính là vì việc này!

Tại lúc sáu đường luân hồi thông đạo không cách nào chịu trọng tải, mắt thấy sắp sụp đổ. "Hưu" một đạo xích hồng chi quang phi xạ ra, trong nháy mắt chui vào "Lục Đạo Luân Hồi Bàn".

Không lệch không nghiêng, rơi vào nơi nguyên thần Hậu Thổ tọa trấn trước đó. "Ông!" Vạn thiên hồng quang nở rộ, sáu cột sáng vốn bị chém đứt, lại lần nữa kết nối với nó.

Sáu đường "Luân Hồi Thông Đạo" khổng lồ bên ngoài đang rung

động không ngừng thuấn thời trầm tịch xuống.

Quang hoa lưu chuyển, viên nhuận vô ngại, thậm chí so với trước kia còn hài hòa hơn vài phần.

Lại nhìn căn bộ "Lục Đạo Luân Hồi Bàn", vật kết nối với sáu cột sáng kia lại là một đóa hồng liên thạc đại!

Chính là "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên!" "Thành rồi?" Các Tổ Vu thấy thế, đều lộ vẻ vui mừng!

Cho dù không hiểu, nhưng cũng có thể cảm giác được, "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" cùng "Lục Đạo Luân Hồi" thông đạo mạc danh tương hợp.

Hoàn toàn có thể thay thế nguyên thần Hậu Thổ, tọa trấn "Luân Hồi Thông Đạo"!

Chương 22

Hậu Thổ thân là chủ nhân "Lục Đạo Luân Hồi Bàn", so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng chuyện gì đang xảy ra!

Gần như sát na "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" cùng "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" tương hợp, trong lòng nàng liền dâng lên một cỗ minh ngộ.

Phảng phất "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" là vì "Lục Đạo Luân Hồi" mà sinh.

Có "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" ở đây, tự có thể rút lấy thiên địa chi lực, liên tục không ngừng vì "Lục Đạo Luân Hồi thông đạo" cung cấp viện trợ.

So với nguyên thần trấn áp, đây mới là phương pháp khế hợp nhất với "Lục Đạo Luân Hồi".

Chỉ là lúc trước khi lấy thân hóa luân hồi, Thiên Đạo tịnh không ban cho "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên"!

Những lắt léo trong đó quả thực một lời khó nói hết! "Chúc mừng Thất muội, thoát được lồng giam phản tự tại, từ hôm nay, chính là thân tự do." "Chúc mừng Thất muội!" "Chúc mừng Thất muội!" Thập đại Tổ Vu nhao nhao tiến lên chúc mừng!

Hậu Thổ trong lòng vạn thiên tạp niệm lóe lên, rồi cười hành lễ nói: "Để chư vị huynh đệ tỷ muội lo lắng rồi." Tiếp đó, trịnh trọng vô cùng hướng về phía Bàn Cổ bái nói: "Đa tạ Phụ thần ra tay tương trợ!" "Không cần đa lễ!" Bàn Cổ đạm nhiên cười một tiếng, nói: "Sau này, có dự định gì?" Hiện nay Hậu Thổ, tuy rằng không còn chân thân, nhưng nguyên thần chân linh dĩ nhiên tự do, Hồng Hoang thiên địa cũng có thể đi lại tự như!

Trong ánh mắt mong chờ của thập đại Tổ Vu, Hậu Thổ ôn nhu cười một tiếng nói: "Trước kia ta bất đắc dĩ, mới không cách nào cùng các huynh đệ tỷ muội tương tụ.

Hiện nay được Phụ thần tương trợ, chém đứt gông xiềng, tự nhiên muốn trở về Vu tộc, cùng chúng gia huynh đệ tỷ muội ở một chỗ.

Bất quá..." Các Tổ Vu vốn tràn đầy vui mừng, hai chữ "bất quá" vừa ra, lập tức xụ mặt.

Huyền Minh nhịn không được nói: "Thất muội, còn có gì không bỏ xuống được sao?" Hậu Thổ nhìn về phía nơi "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" tọa lạc, chần chờ nói: "Ta tuy trọng hoạch tự do, nhưng sự tồn tại của 'Lục Đạo Luân Hồi Bàn' quan hệ đến Hồng Hoang chúng sinh, không dung hữu thất.

Chỉ sợ ta cần càng nhiều thời gian..." "Không sao!" Bàn Cổ tự biết nàng muốn nói gì, đạm nhiên nói: "Ngô đã chọn được nhân tuyển, thay ngươi tọa trấn U Minh!" Nói xong, nâng tay vẫy một cái! "Ông!" Một vệt xích hồng chi quang bay lướt qua thiên địa, trong nháy mắt liền rơi xuống trước mặt các Tổ Vu.

Chính là Huyết Hải chi chủ "Minh Hà"!

Minh Hà vẻ mặt bất đắc dĩ hướng về phía Bàn Cổ bái xuống: "Tham kiến Phụ thần!" "Ra mắt chư vị huynh trưởng, tỷ tỷ!" "Vị đạo hữu này là..." Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Minh Hà, loáng thoáng cảm ứng được khí tức quen thuộc trên người hắn.

Kế đó toàn thân chấn động, đã hiểu ra.

Lúc này, Huyền Minh đã âm thầm truyền âm, đem một màn xảy ra trước đó báo cho Hậu Thổ.

Hậu Thổ nghe xong chỉ cảm thấy thán phục.

Lập tức hướng về phía Minh Hà chắp tay thi lễ nói: "Hữu lao

Minh Hà huynh tương nhượng, toàn cho tiểu muội một phen công đức!" Minh Hà nghe vậy, không khỏi nhìn thoáng qua "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" bên trong "Lục Đạo Luân Hồi Bàn".

Đương nhiên hiểu rõ nguyên do Hậu Thổ nói lời cảm tạ, đáy lòng mạc danh khổ sở.

Ngoài miệng lại vội nói: "Không dám nhận, toàn là phúc duyên tạo hóa của đạo hữu." Bàn Cổ nói: "Minh Hà, Ngô muốn ngươi dẫn dắt 'A Tu La nhất tộc' tọa trấn 'Lục Đạo Luân Hồi Bàn', có nguyện ý không?" Có thể không nguyện ý sao?

Minh Hà vội vàng bái nói: "Cẩn tuân Phụ thần ý chỉ!" "Ân!" Bàn Cổ gật đầu, búng tay nhẹ, một giọt "tinh huyết" rơi xuống trước mặt hắn.

Thản nhiên nói: "Lục Đạo Luân Hồi Bàn không dung hữu thất, ban cho ngươi một giọt 'tinh huyết', có thể giúp ngươi nhanh chóng khôi phục tu vi.

Ngày sau công đức viên mãn, chưa hẳn không có cơ hội chứng đạo thành Thánh!" Vốn dĩ Minh Hà có vài phần sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy "tinh huyết" sát na, lập tức mâu quang sậu lượng.

Đã thấy diệu dụng của "tinh huyết"!

Vốn bị đánh rớt cảnh giới, không có ngàn năm, vạn năm khổ tu, đừng hòng khôi phục.

Nhưng hiện tại, có "Bàn Cổ tinh huyết" chẳng những có thể nhanh nhất khôi phục cảnh giới, còn có thể mượn cơ hội chuyển đổi huyết mạch, khiến huyết mạch của hắn trở nên mạnh hơn.

Hơn nữa, không nghe Phụ thần nói sao?

Chỉ cần làm tốt, sau này liền có cơ hội chứng đạo!

Đây chính là hứa hẹn từ "Đại Đạo Thánh Nhân"!

Nghĩ đến đây, Minh Hà lập tức kích động vạn phần.

Vội vàng bái phục nói: "Phụ thần yên tâm, Minh Hà thề chết thủ hộ 'Lục Đạo Luân Hồi Bàn'!

Tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào mạo phạm." Tọa trấn "Lục Đạo Luân Hồi Bàn", tương đương với "Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên" vẫn ở trong tay hắn.

Thậm chí, còn có thể mượn nhờ lực lượng của "Lục Đạo Luân Hồi", diệt sát cường địch.

Vốn lo lắng sau khi Huyết Hải phá diệt, sẽ mất đi chỗ dựa lớn nhất.

Nhưng so với "Lục Đạo Luân Hồi", Huyết Hải tính là cái gì?

Đây đâu phải trừng phạt, rõ ràng là vô thượng phúc duyên a!

Tâm triều bành phái, Minh Hà một khắc cũng không dám trễ nải, "hưu" một tiếng bay thẳng vào trong "Lục Đạo Luân Hồi Bàn"!

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên vốn là bạn sinh linh bảo của hắn, hai bên tịnh không có trở tắc. "Ông" một đạo hồng quang lóe lên, Minh Hà liền cùng "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" trói buộc.

Trở thành người thủ hộ thực sự trong luân hồi thông đạo!

Hậu Thổ thấy vậy, triệt để yên lòng.

Thoáng suy tư, "Ông" một tiếng, công đức kim luân thạc đại sau đầu bỗng nhiên bay ra, rơi vào trên "Lục Đạo Luân Hồi Bàn"! "Oanh long!" U Minh Giới mạnh mẽ chấn động, lại nhìn "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" kia đã một mảnh kim quang chói lọi.

Được vô biên công đức gia trì, tự có chân ý vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất phôi.

Trừ phi Thánh Nhân ra tay, nếu không không ai có thể lay động "Lục Đạo Luân Hồi"!

Tọa trấn "Lục Đạo Luân Hồi", Minh Hà cũng được vô biên chỗ tốt, dưới ánh sáng công đức chiếu rọi, huyết sát lệ khí trên người hắn nhanh chóng bị luyện hóa, pha thêm vài phần ý vị phản phác quy chân.

Hắn vội vàng đứng dậy, hướng về phía Hậu Thổ xa xa cúi đầu!

Lần này thật sự lời to rồi.

Bàn Cổ cũng không ngờ, Hậu Thổ sẽ trực tiếp xá bỏ vô biên công đức.

Nên biết, Luân Hồi đại công đức, đủ để cho người ta lập địa thành Thánh.

Trước đó, Hậu Thổ bị trúng kế, hiện nay được ngài dùng vô thượng thần thông chém đứt ràng buộc.

Chỉ cần nàng nguyện ý, tùy thời có thể bước ra một bước cuối cùng.

Nhưng, nàng cư nhiên lựa chọn tặng ra Luân Hồi đại công đức?

Như vậy, "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" càng ổn cố vô cùng.

Chỉ là thôi cũng được, đều là lựa chọn cá nhân.

Hậu Thổ làm như vậy, cũng tịnh không hoàn toàn là chuyện xấu.

Mượn dùng "Luân Hồi công đức" tuy có thể chứng đạo thành Thánh, nhưng lại nợ thiên địa đại nhân quả, cả đời đều sẽ bị Hồng Hoang trói buộc.

Muốn siêu thoát, khó như lên trời.

Hiện nay Hậu Thổ, chưa hẳn không có vô hạn khả năng!

Tái ông thất mã, yên tri phi phúc?

Nghĩ vậy, trong mắt Bàn Cổ phiếm lên một tia cười ý, đối với người huyết mạch hậu duệ này càng thêm thưởng thức.

Tâm tùy niệm động, trực tiếp lựa chọn trói buộc! "Đinh!

Thành công trói buộc đại đức 'Hậu Thổ', thọ mệnh +100 vạn!" Hảo gia hỏa, 70 vạn thọ mệnh tiêu hao trước đó đã hồi vốn.

Hiện tại ngài cũng lĩnh ngộ được vài phần ảo diệu của hệ thống.

Thọ mệnh gia tăng khi trói buộc lần đầu, ứng với tiềm lực của người bị trói buộc có quan hệ rất lớn.

Giả như thập đại Tổ Vu, Minh Hà, lần đầu trói buộc trực tiếp gia tăng 10 vạn thọ mệnh.

Hẳn là loại tiềm lực khá lớn.

Lại như Hình Thiên, Hậu Nghệ, Tướng Liễu, tứ đại A Tu La Vương... gia tăng 8 vạn thọ mệnh.

Xếp vào thê đội thứ hai.

Tới phiên Hậu Thổ, trực tiếp gia tăng 100 vạn thọ mệnh, tiềm lực hẳn là đỉnh cấp rồi.

Cũng đúng, những người khác có thể thành Thánh hay không còn chưa biết.

Nhưng Hậu Thổ lại là thực đánh thực Thánh Nhân tư chất, chỉ bất quá trước đó đã từ bỏ công đức chứng đạo mà thôi.

Nhìn như chịu thiệt, thực chất tiền đồ càng thêm rộng mở, bảo không chuẩn tương lai có hi vọng siêu thoát Thiên Đạo thành "Đại Đạo Thánh Nhân"!

Chương 23

Từ lần đầu trói buộc, có thể trực tiếp gia tăng 100 vạn thọ mệnh, liền có thể nhìn ra đầu mối!

Nhận thức được tiềm lực của Hậu Thổ, Bàn Cổ cũng không keo kiệt. "Ông!" Búng tay nhẹ, liền có ba giọt "tinh huyết" rơi xuống trước người Hậu Thổ.

Thản nhiên nói: "Hiện tại ngươi chỉ có nguyên thần chi thể, lại không có 'Luân Hồi công đức' thủ hộ, cần sớm ngày ngưng luyện nhục thân mới phải!" Thập đại Tổ Vu thấy thế, đều có chút hâm mộ.

Nhưng càng nhiều hơn là vì Hậu Thổ mà cao hứng.

Ba giọt tinh huyết, một giọt dùng làm thân thể, hai giọt dùng khôi phục tu vi.

Bảo đảm có thể trong thời gian ngắn nhất, để thực lực trở lại đỉnh phong.

Hậu Thổ hiển nhiên rõ ràng sự trân quý của ba giọt "tinh huyết", nhất thời có chút tay chân luống cuống.

Tại sự khuyên bảo của thập đại Tổ Vu, mới đỏ mặt nhận lấy.

Chỉ là trong lòng âm thầm thề: Từ nay về sau, Phụ thần là tất cả, ai dám cùng Phụ thần đối đầu, tất giết chi!!! "Oanh!" Một giọt tinh huyết nhập bụng, Hậu Thổ bắt đầu quá trình trọng tố chân thân.

Thập đại Tổ Vu đều xếp hàng ở bên ngoài, vì nàng hộ pháp.

Luyện hóa Huyết Hải, tổng cộng ngưng tụ được "mười tám giọt tinh huyết"!

Thập đại Tổ Vu mỗi người một giọt, Minh Hà một giọt, ngài dùng

một giọt, lại cho Hậu Thổ ba giọt.

Đến tận đây, Bàn Cổ cũng chỉ còn lại ba giọt!

Sở dĩ cho Hậu Thổ nhiều như vậy, bởi vì nhìn ra Hậu Thổ tiềm lực cực lớn.

Nếu có thể lấy tinh huyết của bản thân ngài tạo ra thân thể, tương lai thành tựu bất khả hạn lượng!

Ngược lại tinh huyết kia, đối với ngài hiện tại đã không còn tác dụng lớn.

Cho Hậu Thổ mới là sự đầu tư tốt nhất.

Không bao lâu, liền thu được đợt đầu tư hồng lợi đầu tiên. "Đinh!

Bị trói buộc nhân Minh Hà tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh trung kỳ), thọ mệnh +70 vạn!" "Đinh!

Bị trói buộc nhân Minh Hà tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh hậu kỳ), thọ mệnh +100 vạn!" "Đinh!

Bị trói buộc nhân Minh Hà tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh đỉnh phong), thọ mệnh +300 vạn!" Tổng thọ mệnh 1332 vạn! (+470 vạn).

Rất nhanh, liền đến đợt tiếp theo. "Đinh!

Bị trói buộc nhân Hậu Thổ trọng tố Tổ Vu chân thân, thọ mệnh +300 vạn! "Đinh!

Bị trói buộc nhân Hậu Thổ tu vi đề thăng (Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên.....

Chuẩn Thánh đỉnh phong), thọ mệnh +536 vạn!" Tổng thọ mệnh 2168 vạn! (+836 vạn).

Nhìn con số 2168 đỏ tươi kia, Bàn Cổ không khỏi động tâm.

Minh Hà hồng lợi, trước đó đã có dự tính, 470 vạn!

Hậu Thổ lại có chút ngoài dự liệu.

Ngưng tụ Tổ Vu chân thân, cư nhiên cũng gia tăng 300 vạn thọ mệnh.

Lại thêm tu vi khôi phục từ đầu, tổng ngạch cao đến 836 vạn!

Nếu tính theo mỗi giọt tinh huyết 400 vạn thọ mệnh, ngài lỗ mất một giọt tinh huyết thọ mệnh.

Bất quá, Hậu Thổ chỉ là chân thân sơ tụ, tu vi sơ phục.

Dùng tinh huyết của chính ngài tạo nên nhục thân, tiềm năng vô cùng lớn.

Chờ khi Hậu Thổ đem những tiềm lực này toàn bộ khai quật ra, mới là mùa thu hoạch chân chính.

Ngài dám đốc định, trong đám người này nếu có ai là người đầu tiên đột phá "Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh", kia tất là Hậu Thổ không nghi ngờ.

Hậu Thổ có hi vọng đột phá "Đại Đạo Thánh Nhân cảnh", mới là điều ngài chân chính coi trọng.

Đến lúc đó, tối thiểu cũng sẽ có ức vạn thọ mệnh nhập trướng!

Chân chính đại hộ!

Tại lúc Vu tộc chúng Tổ Vu thắng lợi trở về.

Cửu Trọng Thiên, Yêu Tộc Thiên Đình!

Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, đoan tọa tại trên bảo tọa Đại Đế.

Huynh đệ hai người đều có vài phần sầu sắc.

Từ mấy năm trước, Bàn Cổ bị "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận" triệu hoán, chân linh phục tô, một quyền đánh nổ "Chu Thiên

Tinh Đấu Đại Trận".

Vô số Yêu Thần, Yêu Tướng đổ máu, thanh uy của cả Yêu tộc lập tức rơi xuống điểm đóng băng.

Ngay cả hai vị Yêu Tộc Đại Đế, cũng nơm nớp lo sợ đã lâu.

Sợ đám Vu man tử kia mang theo Bàn Cổ một đường giết tới Cửu Trọng Thiên, triệt để phúc diệt Yêu tộc.

May mắn là, mấy năm nay vẫn bình tĩnh.

Nửa ngày, Đế Tuấn dẫn đầu ném ra chủ đề, hỏi: "Nhị đệ, mấy năm qua đi, thương thế của đệ đã khôi phục chưa?" Năm đó Bàn Cổ chân linh phục tô, Đông Hoàng Thái Nhất muốn lấy sức một mình tương kháng, kết quả bị đối phương quyền cương đánh bay.

Nếu không phải có Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" hộ thân, sợ là sớm đã chết rồi.

Nhắc tới chuyện này, trong đầu Thái Nhất liền không tự chủ được hiện lên một màn ngày đó.

Sắc mặt hơi trắng bệch.

Lắc đầu nói: "Nào có dễ dàng như vậy?

Ngày đó người kia chỉ một quyền cương, liền đánh cho ta kim thân tạc liệt, suýt chút nữa thân tử đạo tiêu.

Như kim..." Hắn sắc mặt có chút ảm đạm nói: "Không có vạn năm chi công, chỉ sợ khó có thể khôi phục đỉnh phong!" Đế Tuấn nghe vậy không khỏi cười khổ nói: "Ta cũng không sai biệt lắm!" "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" bị đánh vỡ, thân là người chủ trận tự nhiên bị thương không nhỏ.

Trận chiến ấy, thập đại Tổ Vu tổn thất thảm trọng, nhưng nghiêm khắc mà nói, Đế Tuấn, Thái Nhất bị thương cũng không nhẹ.

Huynh đệ hai người nhìn nhau, đều thấy được sự bất lực trong mắt đối phương!

Chiến thiên đấu địa, vô cụ vô úy là không giả, nhưng đối mặt với sự tồn tại trong truyền thuyết kia, căn bản là bất lực!

Thánh Nhân là đỉnh phong của thế gian, nhưng người kia so với Thánh Nhân còn cao hơn một tầng thứ.

Ngay tại lúc này. "Bệ hạ, đại hỉ, đại hỉ a..." Một đạo thanh âm hân hoan vô cùng vang lên, tiếp đó liền thấy một tôn thân ảnh cao lớn, cất bước đi vào Yêu Hoàng Điện!

Ân?

Đế Tuấn, Thái Nhất đều trầm mặt xuống, đợi nhìn rõ thân phận người tới, mới thở phào nhẹ nhõm.

Đổi lại là người khác, tự tiện xông vào Yêu Hoàng Điện là tội chết.

Nhưng vị này...

Đế Tuấn quét sạch vẻ chán nản trước đó, trở nên uy nghiêm trầm trứ, hòa ái nói: "Yêu Tướng có hỉ sự gì a?" Người tới không phải ai khác, là Thiên Đình Yêu Tướng Phục Hy Đại Thánh!

Vị Phục Hy Đại Thánh này cũng không đơn giản, thân phận chân thực là đại huynh của Thánh Nhân Nữ Oa, bản thân là người đầy trí tuệ, là chân chính đại thần thông giả hiếm có của Hồng Hoang.

Đế Tuấn có thể suy diễn ra "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", không thoát khỏi quan hệ với hắn.

Vô luận là tài cán học thức, hay thân phận bối cảnh, đều đủ để Đế Tuấn lễ hiền hạ sĩ.

Phục Hy một thân thanh bào, ngũ quan tuấn lãng, phương kiểm

khoan ngạch, đôi mắt tựa hồ có vô cùng trí tuệ, khiến người ta mạc danh sinh lòng hảo cảm.

Vội vã hướng về phía Đế Tuấn, Thái Nhất bái hạ, khó giấu vẻ vui mừng nói: "Nhị vị bệ hạ, đại hỉ a!

Nhìn xem, thần tìm được cái gì?" Nói xong, cổ tay khẽ đảo, trong tay đã có thêm hai viên đan hoàn màu tím!

Chương 24

"..." Mới đầu Đế Tuấn không quá để ý, cẩn thận đánh giá, hốt nhiên tinh thần đại chấn, thốt ra: "Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan?" "Bá!" Thoại âm chưa dứt, một đạo thân ảnh đã xuất hiện trước mặt Phục Hy, chính là Thái Nhất.

Thái Nhất ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vật trong tay Phục Hy.

Ở khoảng cách gần, có thể rõ ràng cảm ứng được bên trong đan hoàn màu tím kia, tiềm tàng một cỗ linh hỏa, chính là đang cùng "Thái Dương Chân Hỏa" của bản thân hô ứng, truyền đệ ra từng trận huyền ảo khí tức. "Thật sự là 'Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan'?" Hắn không khỏi chấn kinh nói: "Thứ đan này không phải sớm đã sau khi khai thiên tích địa, biến mất rồi sao?" Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan, là do một vị Hỗn Độn Ma Thần thượng cổ chưởng khống "Hỏa Chi Pháp Tắc" luyện chế.

Đan này đối với cường giả tu hành "Hỏa Chi Pháp Tắc" mà nói, là vô thượng thánh phẩm.

Có thể gia thâm cảm ngộ đối với Hỏa hành pháp tắc, cũng có thể đề thăng tu vi.

Chỉ là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đều vẫn lạc trước khi khai thiên, loại vô thượng thánh đan này cũng tiêu thanh nặc tích!

Không ngờ, hôm nay cư nhiên lại gặp được?

Hai viên!

Huynh đệ hai người đều kích động, bởi vì "Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan" đối với bọn hắn mà nói, là vô thượng thánh phẩm.

Vừa vặn có thể tu bổ thương thế của bọn hắn, để bọn hắn trong thời gian ngắn trở lại đỉnh phong.

Thậm chí tinh tiến một hai cũng chưa biết chừng.

Đây, quả thực là thiên hàng phúc âm a!

Đế Tuấn nhịn không được nói: "Yêu Tướng, bảo đan từ đâu mà có?" Thái Nhất cũng vẻ mặt hiếu kỳ.

Năm đó huynh đệ hai người cũng không thiếu sưu tầm hạ lạc của vật này, kết quả lật tung Hồng Hoang thiên địa, cũng không thu hoạch được gì!

Phục Hy khẽ cười nói: "Việc này, cũng là duyên pháp.

Sáng nay ta đi..." Sau khi nghe hắn kể lại, Đế Tuấn, Thái Nhất đều đưa mắt nhìn nhau.

Thần đan đoạt được cũng quá dễ dàng rồi, Phục Hy nhân dịp đi ra ngoài, hốt nhiên tâm huyết dâng trào, đụng phải hai tên tiểu yêu sống mái với nhau, tiến lên xem xét thì phát hiện ra vô thượng bảo đan.

Hai người bọn hắn khổ tìm mấy chục vạn năm không được, người ta ra cửa tùy tùy tiện tiện nhặt được.

Cơ duyên này quá nghịch thiên rồi.

Thái Nhất lại không quản nhiều như vậy, vẻ mặt phấn chấn nói: "Yêu Tướng, chúng ta đều không phải người ngoài.

Ta cũng không nói lời khách sáo với ngươi, một trận chiến ngày đó, huynh đệ hai người chúng ta đều đã thụ thương.

Đang cần Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan chữa thương, không biết Yêu Tướng có thể hay không bỏ những thứ yêu thích?" Phục Hy nghe vậy tự cười nói: "Bệ hạ nói đùa.

Vật này tuy tốt, lại vô dụng với thần.

Thần đến đây, chính là vì hiến dâng bảo đan cho nhị vị bệ hạ." Đế Tuấn Thái Nhất nghe xong, đều vui mừng.

Đợi Phục Hy rời đi, Đế Tuấn nhìn hai viên tử sắc thần đan trong tay, lại mày hơi nhíu, trên mặt có thêm vài phần tư lự chi ý.

Trầm giọng nói: "Nhị đệ, việc này, có phải hay không có chút quái dị?" Quái dị sao?

Thái Nhất nhướng mày nói: "Ta thân thụ trọng thương, Phục Hy tìm được liệu thương thần đan.

Thần đan vừa vặn là thứ ta và huynh đệ khổ tìm mấy chục vạn năm không được.

Việc này xác thực quái dị...

Huynh trưởng cảm thấy có người đang tính kế?" "Tóm lại là quá trùng hợp." Đế Tuấn tịnh chưa nói hết.

Thái Nhất lại sái thoát cười một tiếng nói: "Huynh trưởng nghĩ quá nhiều.

Có người tính kế cũng tốt, vận khí gây nên cũng được.

Tóm lại thần đan không thể nào là giả chứ?" Nói xong, nhón lấy một viên Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan!

Vừa rồi huynh đệ hai người sớm đã thăm dò vô số lần, xác nhận là chính phẩm không nghi ngờ.

Không bị người giở trò gì.

Đế Tuấn lắc đầu nói: "Thần đan tự nhiên là thật..." Thoại âm chưa dứt, liền thấy Thái Nhất ngửa đầu trực tiếp nuốt xuống bảo đan.

Thản nhiên nói: "Đã là thật, cũng không bị người giở trò.

Ta cứ việc phục dụng khôi phục tu vi.

Quản nhiều như vậy làm gì?" Ân?

Lời này vừa nói ra, Đế Tuấn trước sững sờ, kế đó tự mình thông suốt.

Cười ha hả nói: "Đúng, là vi huynh chấp tướng rồi.

Huynh đệ ta đã đến nước này, nào quản tính kế hay không tính kế.

Tính kế thì như thế nào?

Dù sao đồ là thật.

Khôi phục tu vi mới là chính lý!" Lập tức huynh đệ hai người từng người nuốt vào một viên Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan, bế quan tu phục thương thế không đề cập tới!

Tại Hồng Hoang.

Trải qua Vu Yêu đại quyết chiến lúc trước, toàn bộ thiên địa nghênh đón sự bình tĩnh hiếm có.

Vu tộc cũng tốt, Yêu tộc cũng được, đều thương vong thảm trọng, giờ khắc này đang trốn ở mỗi góc liếm láp vết thương!

Bàn Cổ cùng mười một Tổ Vu cũng tại tháng trước phản hồi Tổ địa.

Nguyên lai, thế lực Vu tộc trải rộng khắp Hồng Hoang đại địa, giờ khắc này lại toàn bộ thu về.

Lấy Tổ địa làm trung tâm, trùng kiến mười hai bộ lạc.

Trong đó "Cộng Công bộ lạc", do thủ hạ Đại Vu "Tướng Liễu" của hắn tạm thay chức tộc trưởng.

Mười một bộ lạc còn lại theo quy củ cũ, do mỗi Tổ Vu kiêm nhiệm tộc trưởng.

Phía dưới thiết lập trưởng lão, vu tế các chức.

Tổng thể phân công minh xác, nhiệm vụ không lớn.

Vốn hết thảy sóng yên biển lặng, nhưng tại hai ngày trước, lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến!

Tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ cao tọa tại trên vân đài, trong điện bao la vạn tượng, tự thành thiên địa.

Phía dưới lại có hai vị mỹ nhân tĩnh tọa.

Một vị mặc váy dài màu vàng ngỗng, dung mạo tố khiết đạm nhã, một đôi con ngươi nhu hòa ninh tĩnh, có một loại sức mạnh khiến người ta an tâm.

Chính là "Thổ Chi Tổ Vu" Hậu Thổ vừa trở về.

Sát cạnh Hậu Thổ là một tuyệt thế nữ tử, một bộ phượng vĩ đại hồng trường bào, ngũ quan tinh mỹ tuyệt luân, dung mạo khuynh thành, đôi mắt đẹp lưu chuyển, cực tận vũ mị, trời sinh mị mà không tục, khiến người ta phanh nhiên tâm động.

Nếu như Hậu Thổ là một đóa thanh liên xuất trần, tố nhã cao khiết, di thế độc lập.

Vậy thì hồng y nữ tử kia liền như liệt diễm hoa hồng, đẹp kinh tâm động phách, đẹp kinh thế tuyệt luân.

Hai loại vẻ đẹp huýnh nhiên bất đồng, lại đồng dạng tuyệt thế va chạm vào một chỗ, lập tức khiến người ta vỗ án tán dương.

Khắp Hồng Hoang, có thể mị mà không tục, diễm quan thiên hạ như vậy, duy chỉ có Nhân Tộc chi mẫu - Thánh Nhân Nữ Oa nương nương!

Theo lý, Bàn Cổ cùng Thiên Đạo trình thế đối kháng.

Điểm này song phương đều biết rõ trong lòng.

Suýt chút nữa là xé rách da mặt.

Nữ Oa là một trong chư thiên Lục Thánh, vậy thì là người của phe Thiên Đạo.

Vu tộc lại là căn cơ của Bàn Cổ.

Song phương không thế như nước với lửa, cũng không nên hài hòa như thế này mới phải.

Nhưng Nữ Oa muốn tới, mới đầu tự nhiên không thiếu chịu đựng Tổ Vu xem thường, nhưng nhắc tới chuyện cũ cùng Hậu Thổ nghe giảng tại Tử Tiêu Cung, lại cùng Hậu Thổ kết hạ thâm hậu tình nghị.

Tổ Vu cũng không tiện đuổi người.

Hậu Thổ lại là cái tính tình nhu hòa, cứ thế để nàng ở lại.

Hôm nay, Nữ Oa lại chuyên môn bái hội Bàn Cổ.

Từ khi tiến vào Thanh Đồng Thần Điện, con ngươi của nàng không rời khỏi Bàn Cổ.

Chương 25

Cảm ứng được ánh mắt có chút nóng bỏng kia, Bàn Cổ nhíu mày, thản nhiên nói: "Nữ Oa đạo hữu đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng?" "Không có!" Nữ Oa quả đoán lắc đầu, cười hì hì nói: "Thiếp thân chỉ là ngưỡng mộ Bàn Cổ Đại Thần đã lâu, nghe tin Bàn Cổ Thần trọng sinh, liền mộ danh mà đến.

Mong Đại Thần chớ trách mới phải!" Tục ngữ nói, đưa tay không đánh người mặt cười!

Đối với nữ nhân Bàn Cổ cũng không có khái niệm gì.

Chỉ cảm thấy Nữ Oa có chút ý không rõ.

Cho dù là Đại Đạo Thánh Nhân chân linh, cũng không cách nào phỏng đoán.

Quả thật ứng với câu nói kia "lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển!" Trong lòng ý niệm chợt lóe, ngài đi thẳng vào chủ đề nói: "Ngô trọng sinh, đối với Thiên Đạo mà nói là dị số.

Nếu Ngô không đoán sai, Chư Thánh cùng Thiên Đạo ứng cùng một lập trường.

Đạo hữu là một trong Thiên Đạo Lục Thánh, làm như vậy có phải là quá đường đột rồi không?" Nói xong, ngài thật sâu nhìn Nữ Oa một cái.

Ngay cả Hậu Thổ ở một bên cũng nhìn ra manh mối, trước đó không để ý, chỉ nghĩ là Nữ Oa quá quấn người. "Nếu như thật là địch nhân, vậy..." Trong mắt Hậu Thổ ẩn có nhuệ khí lóe lên.

Nữ Oa nụ cười không đổi nói: "Cho nên, thiếp thân liền tới làm nằm vùng lầu.

Thiên Đạo tung nhiên vô tình, cũng sẽ thể lượng cho một mảnh khổ tâm của người ta chứ?" Nói xong làm ra một bộ biểu tình khổ sở, quả thật là khiến người ta thương xót.

Tuy rằng tại Tổ Vu nhìn lại, đúng là như thế.

Nhưng Bàn Cổ nói thẳng không kiêng kỵ như vậy, thật là ngoài dự liệu của người khác.

Bàn Cổ lại mảy may không chịu ảnh hưởng, nhìn vào trong mắt Nữ Oa, dần dần mang theo vài phần áp bách: "Đạo hữu, tốt nhất là nên thành thật trả lời!" Tuy nhiên tu vi của Bàn Cổ chỉ mới khôi phục lại Chuẩn Thánh, nhưng chân linh lại là "Đại Đạo Thánh Nhân cảnh" hàng thật giá thật!

Người thường có lẽ cảm ứng không sâu, nhưng Nữ Oa bản thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tu vi của Bàn Cổ, nguyên thần đều có thể liếc mắt nhìn thấu.

Duy chỉ có chân linh Đại Đạo Thánh Nhân cảnh kia, giống như một ngọn núi khổng lồ nguy nga, vắt ngang giữa thiên địa.

Tại trước mặt ngọn cự sơn này, nàng cảm thấy bản thân nhỏ bé không đáng kể, hệt như con kiến hôi.\n\n"Tí tách!" Trán Nữ Oa trong nháy mắt lấm tấm mồ hôi lạnh, vội vàng ngồi thẳng người dậy, không dám có nửa phần cười cợt như trước.

Nàng vẻ mặt cung cung kính kính bái nói: "Bàn Cổ thần thứ tội, Nữ Oa lần này đến thực ra có một chuyện muốn thưa."\n\n"Giảng!"\n\n"Ta muốn biết, công đức chứng đạo có biện pháp giải thoát hay không?" Nói xong, Nữ Oa ánh mắt sáng rực nhìn về phía Bàn Cổ.

Quan sát sắc mặt nàng, nào còn nửa phần yêu dã, mị tục như trước?

Ngược lại còn lộ ra một tia quang huy thánh khiết.

Thân mang "Tạo nhân" đại công đức, là Nhân tộc chi mẫu, Thiên địa Thánh nhân, há lại là hạng người chỉ biết mị tục?\n\nMột bên Hậu Thổ nghe vậy, đôi mày tú lệ lơ đãng nhíu lại, theo bản năng nhìn về phía Bàn Cổ.

Thông tuệ như nàng, đã đoán được vì sao Nữ Oa lại có câu hỏi này.\n\nBàn Cổ mặt vô biểu tình nói: "Công đức cũng tốt, tội ác cũng được, đều thuộc về thiên địa nghiệp lực.

Dùng công đức chứng đạo, liền cùng thiên địa kết hạ đại nhân quả.

Đạo hữu chẳng lẽ một chút cũng không biết?"\n\n"Ta đương nhiên hiểu rõ." Nữ Oa ánh mắt rực cháy nói: "Nhưng thiên địa là do Đại thần khai mở.

Có lời đồn rằng, Đại thần năm xưa lực trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, đã sớm siêu thoát Thiên Đạo, thành tựu vô thượng 'Đại Đạo Thánh Nhân' cảnh.

Người ngoài có lẽ không làm gì được Thiên Đạo, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không ngoại lệ.

Nhưng Đại thần hẳn là không sợ Thiên Đạo chứ?"\n\nGiờ khắc này, sự rực nóng trong mắt nàng tựa hồ có thể nung chảy người khác.

Năm xưa, nàng mông lung vô tri, chỉ biết trên đời có ba loại pháp môn chứng đạo, lại không biết thâm nông của nó.

Thế nên sau khi đạt được đại công đức tạo nhân, liền không kịp chờ đợi dùng "Công đức chứng đạo" để thành Thánh.

Kết quả sau khi thành Thánh mới biết được, công đức chứng đạo triệt để trói buộc nàng cùng Thiên Đạo làm một khối.

Thánh nhân bất tử bất diệt, tiêu dao thiên địa, nhưng thực tế lại bị Thiên Đạo chưởng khống gắt gao, căn bản không có cái gọi là tự do.

Đặc biệt là loại "Công đức chứng đạo" này, trói định với Thiên Đạo sâu nhất.

Một khi không cẩn thận, sẽ bị Thiên Đạo đồng hóa, triệt để hóa thành "Thiên Đạo khôi lỗi"!

Chính vì ý thức được điểm này, những năm nay, nàng mới luôn cư ngụ tại "Oa Hoàng Cung" trong Hỗn Độn, chưa bao giờ dám tùy tiện đặt chân vào Hồng Hoang thiên địa.

Là để tránh cho Thiên Đạo ảnh hưởng quá sâu đối với nàng, từ đó đánh mất cái tôi.

Lần này tìm Bàn Cổ, nàng cũng là mạo hiểm rất lớn.\n\nBàn Cổ chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, sắc mặt cổ tỉnh bất ba, tịnh không đáp lời.

Nữ Oa sắc mặt biến đổi, rất nhanh ý thức được.

Bàn Cổ cùng Thiên Đạo ở trạng thái địch đối, nàng lại là Thánh nhân thuộc phe Thiên Đạo.

Dưới loại quan hệ này, đối phương cho dù có biện pháp, dựa vào cái gì phải giúp nàng?\n\nNhất niệm chí thử, nàng lập tức cắn răng nói: "Hồng Hoang là do Đại thần khai tịch, Nữ Oa cũng là lứa Tiên Thiên Thần Thai Linh đầu tiên đản sinh khi thiên địa sơ khai, cũng chịu di trạch của Đại thần.

Xin Đại thần có thể trợ giúp ta một chút sức lực, từ nay về sau, Nữ Oa nguyện tôn Đại thần làm..."\n\nBàn Cổ phất tay, ngăn lại lời nói tiếp theo của nàng.

Hắn thản nhiên nói: "Nhĩ đẳng 'Thiên Địa Lục Thánh', dung nhập Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, liền cùng Thiên Đạo trói định.

Nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt, thực ra sinh tử không thể tự nắm giữ, sớm đã thành Thiên Đạo khôi lỗi.

Ngô xác thực có biện pháp để ngươi giải thoát, nhưng lại không phải hiện tại."\n\n"Xin Đại thần dạy ta!" Nữ Oa lần này triệt để phục khí, trực tiếp quỳ gối trước thân Bàn Cổ.\n\nBàn Cổ mặt vô biểu tình nói: "Không có gì khác, duy chỉ có tiêu hao Thiên Đạo chi lực, tĩnh chờ thời cơ!

Đợi khi nào Thiên Đạo động loạn, vô lực chưởng khống toàn cục, đó chính là ngày ngươi thoát kiếp." Tiêu hao Thiên Đạo chi lực...

Nữ Oa mày liễu nhíu chặt.

Trước mắt nàng có thể làm cũng chỉ là tránh đi Thiên Đạo, trốn vào Hỗn Độn, giảm thiểu tối đa sự chuyển hóa của Thiên Đạo đối với nàng.

Nhưng theo Hồng Hoang thiên địa hoàn thiện, Thiên Đạo sẽ càng ngày càng mạnh, thậm chí sẽ hướng về Hỗn Độn khuếch trương.

Sớm muộn cũng có một ngày, nàng sẽ rơi vào ma chưởng của Thiên Đạo.\n\n"Làm thế nào tiêu hao Thiên Đạo chi lực?" Ân!

Đột nhiên, Nữ Oa nghĩ đến cái gọi là Thiên địa lượng kiếp, bản thân nó chính là một loại thủ đoạn Thiên Đạo diệt sát sinh linh thiên địa để tăng cường bản thân.

Cái gọi là sát kiếp, bất quá là Thiên Đạo tự biên tự diễn một vở kịch mà thôi.

Mỗi lần lượng kiếp buông xuống, chết đều là lứa sinh linh đỉnh tiêm nhất trong thiên địa.

Sau khi chết, lực lượng của bọn họ tự nhiên bị Thiên Đạo hấp thu, vô hình trung tăng cường uy năng của Thiên Đạo.\n\n"Nói cách khác, muốn tiêu hao Thiên Đạo chi lực, liền phải ngăn cản đại kiếp?" Không những phải ngăn cản đại kiếp, còn phải tận khả năng tăng lên chỉnh thể thực lực của sinh linh Hồng Hoang thiên địa, bởi vì sinh linh

thiên địa thôn phệ linh khí, chính là sự hiển hóa của Thiên Đạo chi lực.

Sinh linh càng mạnh, thôn phệ linh khí càng nhiều, tiêu hao Thiên Đạo chi lực tự nhiên càng nhiều!\n\nGiờ khắc này, mắt Nữ Oa sáng lên, đã sớm vuốt thuận toàn bộ quá trình.

Tổng kết lại có hai điểm: Một, ngăn cản đại kiếp!

Hai, nâng cao chỉnh thể thực lực sinh linh thiên địa.\n\nKhi Nữ Oa đang suy nghĩ sự tình, Bàn Cổ cũng đang tự hỏi một số thứ.

Ví dụ như, kinh qua sự điểm hóa này, vị Nhân tộc Thánh mẫu vốn dĩ đối với Hồng Hoang Nhân tộc mặc kệ không hỏi này, sẽ làm ra thay đổi bực nào?

Lại sẽ đối với vị lai Nhân tộc sản sinh ảnh hưởng bực nào?

Chung quy cũng không phải là chuyện xấu.\n\nKhi Nữ Oa cùng Hậu Thổ kết bạn đi ra khỏi "Thanh Đồng Thần Điện", biểu tình người sau có chút buồn bực.

Nàng ý thức được Nữ Oa mấy ngày nay vì sao luôn quấn lấy nàng hỏi một số chuyện về "Luân hồi".

Chỉ sợ Nữ Oa sớm biết, Khai thiên, Tạo nhân, Luân hồi là thế gian tam đại công đức, cho nên mới từ trên người nàng tìm kiếm kinh nghiệm, mong thoát khỏi gông cùm xiềng xích của thiên địa.

Mấy ngày nay bị xem như kẻ ngốc, Hậu Thổ liền có chút thẹn quá hóa giận, nhịn không được hung hăng trừng Nữ Oa một cái.\n\n"Muội muội đừng kiến quái, tỷ tỷ ta cũng là bách bất đắc dĩ a!" Nữ Oa hướng nàng tinh nghịch chớp mắt, trên mặt hoàn toàn không có sự xấu hổ sau khi tâm tư bị vạch trần.

Nhìn gương mặt tuyệt thế đẹp đến kinh tâm động phách kia, còn có đôi mắt hồ mị biết câu nhân, cho dù Hậu Thổ là nữ tính cũng chịu

không nổi.\n\n"Vô sỉ!" Hận hận ném xuống hai chữ, Hậu Thổ ngẩng mặt bỏ đi.\n\n"Muội muội chờ ta với a!" Nữ Oa phát ra tiếng cười như chuông bạc, khẩn trương đuổi theo.\n\nBên trong Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ không để ý tới hai nữ đùa giỡn.

Lần này Nữ Oa khai thành bố công, làm cho hắn nhận được một chút dẫn dắt.

Ví dụ như, "Hồng Hoang Nhân tộc" vẫn luôn bị xem nhẹ!\n\n【Thọ mệnh】 là mấu chốt khôi phục Đại Đạo Thánh Nhân cảnh.

Muốn hoạch đắc thọ mệnh, trước mắt có ba loại phương pháp.

Thứ nhất, tu hành 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】! (Tỷ lệ chuyển đổi 1:10) Vận chuyển một năm "Hồng Mông Đại Đạo Quyết", đại khái năng hoạch đắc 10 năm thọ mệnh!

Thứ hai, luyện hóa những thứ tương quan với thân thể tiền thế!

Như 'Bàn Cổ Chi Tâm', 'Bàn Cổ Tinh Huyết'!

Thứ ba, 【Đồng Chu Cộng Tế】!

Trói định tộc nhân.\n\nCách thứ nhất tỷ lệ chuyển đổi quá thấp, hiện tại muốn tăng lên tu vi, động một chút là mấy ngàn vạn thọ mệnh.

Vậy chẳng phải phải bế quan mấy trăm vạn năm mới có thể đạt thành?

Cách thứ hai, không quá hiện thực.

Bàn Cổ Chi Tâm duy nhất một khỏa đã dùng rồi, Bàn Cổ Tinh Huyết cũng hóa thành một cái Huyết Hải, sớm bị luyện hóa.

Trừ phi không tiếc làm vỡ nát Hồng Hoang thiên địa, thôn phệ Nhật Nguyệt nhị tinh, lại đem toàn bộ Hồng Hoang thiên địa nạp vào

trong cơ thể, vậy thì đủ rồi.

Nhưng hiện thực sao?

Chương 26

Tính đi tính lại, chỉ có cách thứ ba là đáng tin cậy nhất.\n\nHiện tại, đã trói định mười một Tổ Vu, hai mươi sáu Đại Vu, Vu tộc tạm thời không còn nhân tài nào có tiềm lực quá lớn nữa.

A Tu La tộc đã trói định Minh Hà, tứ đại A Tu La Vương, tứ đại Ma Tướng, U Minh Giới cũng rỗng rồi.

Yêu tộc là kỳ tử của Thiên Đạo!

Là tử địch của Vu tộc.

Dưới loại tình huống này, Nhân tộc tựa hồ là một cái đột phá khẩu hoàn toàn mới.

Tuy rằng so với Vu, Yêu, A Tu La mà nói, Nhân tộc yếu ớt, nhưng Nhân tộc cũng có cái hay của Nhân tộc.

Đó là trời sinh "Tiên Thiên Đạo Thể", tiềm lực cực đại.

Lịch đại Nhân Hoàng càng là hạng người khí vận xương long.

Nếu có hắn ở sau lưng nâng đỡ, Nhân tộc đại hữu khả vi!\n\nTừng cái ý niệm trong lòng hắn chuyển nhanh, bắt đầu bắt tay vào hoàn thiện một kế hoạch!\n\nCùng lúc đó!

Tại Cửu Trọng Thiên, Yêu tộc Thiên Đình!\n\n"Ha ha ha!" Cùng với một trận cười to, Đế Tuấn, Thái Nhất song song xuất hiện tại Yêu Hoàng Điện.

Chỉ nhìn khí thế trên người bọn họ cổ động, hoàng uy hách hách, liền biết nhị đế đã thương thế tẫn phục.\n\nThái Nhất khó giấu tán thán trong mắt nói: "Hảo một cái 'Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan', vạn đạo đồng nguyên, trong đó ẩn chứa 'Hỏa chi pháp tắc', không những làm cho thương thế của ngô tẫn phục, mà 'Thái Dương Chân Hỏa'

cũng có tinh tiến.

Không hổ là bí bảo của Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần."\n\nĐế Tuấn cười tủm tỉm nói: "Ta đảo không có thiên phú như nhị đệ, bất quá nhờ một mai 'Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan' kia, cũng làm cho thương thế của ngô tẫn phục, tiết kiệm được vạn năm chi công.

Trận chiến này, Yêu sư đại nhân đương ký thủ công."\n\n"Lý đương như thử!" Thái Nhất tán đồng gật đầu.

Nếu không phải Phục Hy xuất môn nhặt bảo, huynh đệ hai người bọn họ muốn khôi phục, không biết phải đến ngày tháng năm nào.

Bất quá, tu vi khôi phục thì khôi phục rồi, nhưng nhất định phải đối mặt với đối thủ kia, huynh đệ hai người vẫn vui vẻ không nổi.

Chút tu vi ấy, ở trước mặt người nọ y nguyên chỉ là chuyện một quyền.

Lần sau, liệu có còn vận may tốt như vậy, nhặt được một mai 'Thiên Viêm Tử Cực Tâm Đan' nữa không?\n\nAi!

Đế Tuấn trong lòng thầm than, trên mặt lại không biểu lộ mảy may.

Hắn khoan ủi nói: "Nhị đệ không cần quá lo lắng, thực lực chúng ta khôi phục, tuy thượng bất túc để cùng vị kia chống lại, nhưng tổng cũng có vài phần sức tự vệ.

Từ từ đồ chi, tổng sẽ có biện pháp." Tự vệ?

Cũng đúng, tối thiểu không cần lo lắng bị một quyền đánh bạo.\n\nThái Nhất vừa muốn mở miệng, ngoài điện hốt nhiên truyền đến một đạo thanh âm âm lãnh tiêm duệ: "Thần Côn Bằng, khấu thỉnh nhị vị bệ hạ!"\n\nCôn Bằng?

Đế Tuấn, Thái Nhất đều nhíu mày.

Đây chính là một trong số ít đại nhân vật của Yêu Đình, phong hào "Yêu Sư", địa vị ngang hàng với "Yêu Tương" Phục Hy, chỉ dưới huynh đệ hai người bọn họ.

Rất nhanh, Đế Tuấn liền khôi phục như thường nói: "Yêu Sư thỉnh tiến."\n\nNgay sau đó, trong điện đi vào một người.

Ước chừng hơn ba mươi tuổi, một thân trường bào màu xanh đen, dung mạo âm trầm, ánh mắt hẹp dài, cho người ta một loại cảm giác âm lãnh.

Chính là "Yêu Sư" Côn Bằng!\n\nĐế Tuấn nói: "Yêu Sư có chuyện gì quan trọng?" Trước khi bế quan, hắn đã đem sự vụ Yêu Đình giao cho Phục Hy và Côn Bằng xử trí.

Hôm nay vừa mới xuất quan, Côn Bằng liền vội vã chạy tới, hiển nhiên là có việc.

Côn Bằng cung thân nói: "Hồi bẩm bệ hạ, thần lần này tới, là muốn hướng bệ hạ tiến cử một người.

Người này nói rõ, có phương pháp 'khắc địch chế thắng'!"\n\nKhắc địch chế thắng?

Đế Tuấn cười lạnh.

Phổ thiên chi hạ, xứng đáng làm địch nhân của Yêu tộc cũng chỉ còn lại Vu tộc.

"Khắc địch chế thắng" chi pháp, tự nhiên cũng chỉ có thể nhắm vào Vu tộc.

Chỉ là, hiện nay Vu tộc có vị kia tọa trấn, thì còn cái gì gọi là khắc địch chế thắng?

Bất quá, mặt mũi của Côn Bằng vẫn phải cấp.

Đương hạ hắn "A" một tiếng nói: "Vậy tuyên vào gặp một lần

đi!”\n\nRất nhanh, trong điện đi vào một người.

Mặt tròn, thân hình mập mạp, cho người ta một loại cảm giác châu tròn ngọc sáng.

Một thân Thanh Tịnh Lưu Ly pháp y, cái trán quang ngốc ngốc một mảnh.

Nhìn qua có chút chẳng ra cái gì.\n\n“Tiểu đạo Tu Bồ Đề, ra mắt nhị vị bệ hạ!” Bần đạo kia đi tới trước ngự tọa, cung thân thi lễ!\n\nThái Nhất sắc mặt hơi lạnh: “Người phương Tây?” Tuy là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng khí tức trên người Tu Bồ Đề, cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề giống nhau như đúc.

Thái Nhất năm đó cũng tại Tử Tiêu Cung nghe đạo, tự nhiên một chút liền nhìn thấu thân phận của hắn.\n\nTu Bồ Đề bị điểm phá, lại không kiêu không gấp.

Hắn cười ha hả nói: “Đông Hoàng bệ hạ hảo nhãn lực.

Tiểu đạo chính là đến từ phương Tây.”\n\nThái Nhất hừ một tiếng, không có tiếp lời.

So với Thái Nhất, Đế Tuấn phải cố toàn đại cục hơn rất nhiều.

Dù sao, hai vị kia hiện nay quý vi Thánh nhân, không thể tùy tiện đắc tội.

Đương hạ hắn uy nghiêm nói: “Không biết đạo hữu là môn hạ vị Thánh nhân nào tọa hạ?”\n\n“Gia sư Chuẩn Đề Thánh nhân.”\n\n“Nguyên lai là môn hạ Tây Phương Nhị Thánh nhân.” Đế Tuấn bừng tỉnh, nhưng khó giấu trong mắt một tia khinh thị.

Tiếp Dẫn thì thôi, Chuẩn Đề tư chất kém cỏi lại hào vô da mặt, thế mà cũng có thể thành Thánh, quả thực đổi mới tam quan của mọi người.

Trong lòng suy tính, trên mặt lại bất động thanh sắc nói: “Đạo hữu lần này tới có gì chỉ giáo?”\n\n“Tiểu đạo chuyên vì giải hoặc cho nhị vị bệ hạ mà đến.”\n\nThái Nhất nghe vậy không khỏi cười lạnh nói: “Khẩu khí thật lớn.” “Ông” một tiếng, trên người hắn tự có một cỗ khí thế đường hoàng bá đạo quét ngang ra.

Tu Bồ Đề nhưng vẫn bất ti bất kháng.

Hồi đáp này khiến Đế Tuấn, Thái Nhất đều thêm vài phần ngạc nhiên.

Không hổ là môn hạ Chuẩn Đề, có đệ tử bực này.

Tu vi sợ là đã có Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu không, không có khả năng tại dưới khí thế uy bức, vẫn như thế điềm tĩnh tự nhược.\n\nTâm tùy niệm động, Đế Tuấn tự lộ ra một nụ cười nói: “Đạo hữu chớ trách, huynh đệ ta tính tình luôn không tốt.” Tu Bồ Đề yên năng không biết hai người đang hát mặt đỏ mặt trắng?

Trong lòng thầm mắng, trên mặt lại bất động thanh sắc, cười ha hả nói: “Bệ hạ khách khí.

Tiểu đạo đối với Đông Hoàng bệ hạ luôn luôn bội phục, nào dám quái tội?”\n\nĐế Tuấn mỉm cười, nhẹ nhàng bâng quơ bỏ qua việc này.

Hắn túc dung nói: “Nghe Yêu Sư nói, đạo hữu có ‘khắc địch chế thắng’ lương sách?

Không biết có thể nói tường tận một hai hay không!”\n\n“Tự vô bất khả!” Tu Bồ Đề mỉm cười nói: “Mọi người đều biết, Yêu tộc ‘Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận’ quan tuyệt chư thiên.

Dùng 365 cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm chủ, lại có 720 cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, phụ trợ thêm ức vạn thần ma

chi lực, khiên động cửu thiên tinh thần.

Có thể diệt tiên thí thần, kham xưng Hồng Hoang đệ nhất hung trận.

Ngay cả Thánh nhân đều phải lui tránh ba xá!"\n\nĐế Tuấn, Thái Nhất nghe vậy, lại trong nháy mắt đen mặt.

Nếu là ngày thường có người khen Yêu tộc như vậy, đó nhất định là đại đại khoa tán, hai người cũng sẽ dữ hữu vinh yên.

Nhưng mấy năm trước, Bàn Cổ chân linh phục tô, một quyền oanh phá "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", cái gọi là "Hồng Hoang đệ nhất hung trận" liền thành trò cười.

Bây giờ ngay trước mặt nói lời này, phân minh là hung hăng tát vào mặt bọn họ a!\n\nĐương hạ, Thái Nhất ánh mắt trở nên bất thiện.

Thân chu đạo vận hiển hóa, ẩn có một hư ảnh thanh đồng cổ chung phù không, bao phủ Yêu Hoàng Điện.

Chỉ cần một cái ý niệm, "Đông Hoàng Chung" liền sẽ trấn sát kẻ miệng không che đậy này.

Thánh nhân đệ tử thì như thế nào?

Cho dù Tây Phương Nhị Thánh nhân thân chí, cũng không dám chiết nhục bọn họ như thế!

Ngay cả Đế Tuấn đều không có lên tiếng ngăn cản, hiển nhiên là bị chọc giận.\n\nMột bên phụ trách dẫn tiến Yêu Sư Côn Bằng, cái trán hiện lên một tầng mồ hôi lạnh rậm rạp.

Hắn vội vàng tiến lên nói: "Nhị vị bệ hạ, Tu Bồ Đề tịnh không phải ý này..." Liên hắn cũng không biết nên biện giải như thế nào, chỉ có thể xoay người trừng mắt nhìn Tu Bồ Đề nói: "Còn không mau đem lương sách của ngươi như thực bẩm báo?" Sự thật là, hắn cũng

không biết Tu Bồ Đề có lương sách gì.

Chỉ là đối phương nói rõ, phụng mệnh Tây Phương Nhị Thánh nhân đến.

Mệnh lệnh của Thánh nhân, tự nhiên không phải chuyện đùa.

Cho nên hắn liền trực tiếp thông báo cho Đế Tuấn Thái Nhất.

Ai từng nghĩ tên này một câu liền chọc giận nhị vị bệ hạ.

Hắn chết không quan trọng, đừng liên lụy ta a!\n\nTại dưới sự uy hiếp của "Đông Hoàng Chung", Tu Bồ Đề không dám lại thừa nước đục thả câu.

Hắn vội vàng nói: "Nhị vị bệ hạ, tiểu đạo tịnh không có ý mạo phạm.

Gia sư từng nói, Yêu tộc khắc địch chế thắng quan kiện, nằm ở trên 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'.

Chỉ bất quá, hiện nay 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' không đủ mạnh!"\n\n"Hồ thuyết bát đạo!" Thái Nhất khoát nhiên đứng dậy, liền muốn trấn sát kẻ to gan lớn mật này.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cùng cực toàn bộ chi lực Yêu tộc, lại có Hà Đồ Lạc Thư, Đông Hoàng Chung tam đại chí bảo áp trận, mà còn bảo không đủ mạnh?

Xàm ngôn!

Cho dù là sư phụ Chuẩn Đề của ngươi đối thượng, tại tình huống không có người giúp đỡ, cũng phải bị đại trận ma diệt.

Chương 27

Vậy mà dám nói Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta không đủ mạnh?\n\n“Nhị đệ!” Nghe được tên Chuẩn Đề, Đế Tuấn quát bảo ngưng lại Thái Nhất.

Hắn ngưng mày nhìn về phía Tu Bồ Đề nói: “Nhị giáo chủ có gì chỉ giáo?”\n\nThân thân cảm thụ sự bá đạo của “Đông Hoàng Thái Nhất”, Tu Bồ Đề không còn vẻ tùy tính như trước, vội vàng nói: “Hồi bệ hạ.

Sư tôn từng nói, nếu bố trận sử dụng Tinh Thần Phiên, tất cả đều là Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng trận pháp tự nhiên sẽ tăng vọt.

Lại có thêm, bệ hạ nếu có thể thôi đạo xuất biến hóa giai đoạn tiếp theo của ‘Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận’, túc dĩ trảm thiên đồ thánh!”\n\nThái Nhất nghe vậy, hàn ý sâm sâm nói: “Đem Tinh Thần Phiên bố trận, toàn bộ chuyển hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo a, ngươi thật dám nói khoác?” Tiên Thiên Linh Bảo sở dĩ gọi là Tiên Thiên Linh Bảo, liền bởi vì nó sinh ra từ thuở khai thiên tích địa, tiên thiên ngưng kết mà thành.

Nội uẩn tiên thiên chi khí, không phải hậu thiên có thể tạo ra.

Bố trí “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận” dùng Chu Thiên Tinh Thần Phiên, đều bởi vì Hậu Thiên Linh Bảo liền là cực hạn.

Giờ phút này, Tu Bồ Đề xuất hiện bảo đem Tinh Thần Phiên bố trận, toàn bộ đổi thành Tiên Thiên Linh Bảo...

Ta phi!

Đặc yêu ai không biết dùng Tiên Thiên Linh Bảo tốt hơn?

Lão tử không biết sao?

Lại còn thôi đạo xuất biến hóa giai đoạn tiếp theo của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", động động mồm mép là có thể thành sao?

Tức tiện là "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" như ngày nay, cũng là cùng cực trí tuệ của tất cả Đại Yêu Yêu tộc, thôi diễn mấy chục vạn năm mới thành.

Muốn hoàn thành thôi diễn giai đoạn tiếp theo?

Thời gian tối thiểu phải gấp mấy lần.

Cũng không nhất định thành công.\n\nThái Nhất giờ phút này đều muốn hoài nghi đầu óc vị Tây Phương Nhị Giáo Chủ kia, có phải bị lừa đá hay không.

Cư nhiên phái một tên xuẩn như vậy tới?

Mắt thấy song phương sắp sửa xé rách da mặt!\n\nYêu Sư Côn Bằng tâm niệm điện chuyển, vội vàng tiến lên một bước nói: "Nhị vị bệ hạ, hoặc hứa có một biện pháp?" Ân?

Ánh mắt Đế Tuấn Thái Nhất lập tức hội tụ lại.

Cường đỉnh lấy áp lực của nhị vị Đại Đế, Yêu Sư Côn Bằng vội nói: "Nhị vị bệ hạ hẳn biết rõ, trong chu thiên có một bảo, tên là 'Càn Khôn Đỉnh'!

Bảo vật này nội uẩn Càn Khôn chi lực, có thể nghịch chuyển âm dương, nếu có bảo vật này trong tay, chúng ta liền có thể đem vật bố trận, toàn bộ chuyển hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo!"\n\nCàn Khôn Đỉnh?

Đế Tuấn nhíu mày nói: 'Bảo vật này ngô đảo có nghe thấy, năm đó khi Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba, đã ban cho Thánh nhân Nữ Oa nương nương...' Nữ Oa?

Hốt địa hắn ý thức được.

Ngước mắt, ánh mắt rực cháy nhìn về phía Tu Bồ Đề.

Ý tứ này là sao?

Đi tìm Nữ Oa nương nương đòi "Càn Khôn Đỉnh"!\n\nTu Bồ Đề vội vàng nói: "Nữ Oa nương nương là Yêu tộc Thánh nhân, càng là Yêu Giáo Giáo chủ.

Sự quan hệ trọng đến đại sự Yêu tộc, nếu do nhị vị bệ hạ xuất diện, tự nhiên có thể từ chỗ nương nương cầu được 'Càn Khôn Đỉnh'.

Có Càn Khôn Đỉnh trong tay, đem Tinh Thần Phiên dùng bố trận chuyển hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo liền không phải việc khó.

Còn về phần biến hóa giai đoạn tiếp theo của 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'... ngô trước khi tới từng được Tiếp Dẫn sư bá ban xuống một bảo, 'Tinh Thần Vạn Đạo Đồ', đương khả trợ nhị vị bệ hạ một chút sức lực!"\n\nTinh Thần Vạn Đạo Đồ?

Thủ bút của Tiếp Dẫn Thánh nhân!

Đế Tuấn, Thái Nhất đều tâm đầu câu chấn.

Bọn họ có thể coi thường Chuẩn Đề, nhưng tuyệt không dám đối với Tiếp Dẫn bất kính!

Thậm chí có lời đồn, đạo hạnh pháp lực của Tiếp Dẫn trong Chư Thiên Lục Thánh, chỉ ở dưới "Lão Tử" - người đứng đầu Tam Thanh, là một vị cường giả chân chính.

Ký nhiên là Tiếp Dẫn xuất phẩm, vậy "Tinh Thần Vạn Đạo Đồ" đáng giá thận trọng đối đãi.\n\nThái Nhất yên lặng thu hồi "Đông Hoàng Chung"!

Đế Tuấn cười ha hả nói: "Dám hỏi Tu Bồ Đề đạo hữu, kia 'Tinh Thần Vạn Đạo Đồ' hiện tại ở nơi nào?"\n\nTu Bồ Đề chỉ vào đầu

mình nói: “Hồi bẩm Yêu Đế bệ hạ, kia ‘Tinh Thần Vạn Đạo Đồ’ ở trong cơ thể tiểu đạo.

Ngày sau nếu có chỗ dùng đến tiểu đạo, bệ hạ cứ việc sai bảo là được!” Thảo!

Không thấy thỏ không thả chim ưng.

Bất quá thu hoạch của Đế Tuấn Thái Nhất hôm nay cũng đủ lớn.

Tên này trong cơ thể có “Tinh Thần Vạn Đạo Đồ” do Tiếp Dẫn Thánh nhân ban cho, khả năng quan hệ đến biến hóa giai đoạn tiếp theo của “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận”.

Tự nhiên không thể qua loa.

Đương hạ dùng lời ngon ngọt an ủi, do Côn Bằng phụ trách chiêu đãi ở lại.

Chờ Tu Bồ Đề rời đi, nụ cười trên mặt Đế Tuấn biến mất, mày nhíu thật sâu.\n\nThái Nhất nhướng mày hỏi: “Huynh trưởng có việc gì khó xử?”\n\nĐế Tuấn ưu tâm xung xung nói: “Nhị đệ có từng sát giác, sự tình có chút không đúng?” Nói xong, liền lẩm bẩm: “Trước đó một đoạn thời gian, Phục Hy xuất môn nhặt Thần Đan.

Giúp ta khôi phục pháp lực.

Giải quyết Yêu tộc nhiên mi chi cấp.

Tiếp đó hôm nay, lại có giáo chúng phương Tây tới cửa, vì ta xuất mưu hiến kế, tăng lên Yêu tộc thực lực...”\n\n“Có chút không đúng!” Thái Nhất ngưng mày nói: “Quá trùng hợp.”\n\n“Đúng, quá trùng hợp.

Trùng hợp giống như có người cố ý an bài vậy!” Đế Tuấn cắn răng.

Huynh đệ bọn họ tìm kiếm Thần Đan mấy chục vạn năm, đều không thu hoạch được gì.

Kết quả mấy ngày trước đột nhiên lòi ra.

Yêu tộc trước đó thế lực đã leo lên đỉnh phong, tiến vô khả tiến.

Kết quả hôm nay có người tới cửa, cấp ra khả hành chi sách.

Tất cả những thứ này, nếu phía sau không có người mưu tính, vậy thật sự là gặp quỷ.\n\nHuynh đệ hai người nhìn nhau một cái, đều thấy được sự ngưng trọng trong mắt đối phương.

Một lúc lâu sau, Thái Nhất trầm giọng nói: "Huynh trưởng, việc cấp bách, lấy tăng lên thực lực Yêu tộc chúng ta làm chủ.

Về phần những cái khác có quan trọng như vậy sao?

Bọn họ muốn mượn đao giết người, vậy ta liền làm thanh đao kia, vớt đủ chỗ tốt.

Chờ tự thân cường đại đến trình độ nhất định, ai làm đao thật không nói trước được đâu!" Nói xong, Thái Nhất liếm liếm khóe môi, trong đôi mắt đen kịt phiếm ra một tia hung quang.

Tận hiển thị huyết bản tính.\n\nĐế Tuấn diệc là một đời kiêu hùng, rất nhanh liền minh bạch mấu chốt trong đó.

Bất quản lần này có phải trúng kế người khác hay không, tại trước khi không có đủ thực lực, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Duy có thực lực mới là tất cả.

Đương hạ hắn ánh mắt rực cháy nói: "Tốt, ký nhiên như thế, huynh đệ ta liền thuận thế mà làm.

Tổng có một ngày, phải để cho kia..." Hắn ngẩng đầu nhìn lên hư vô chi địa phía trên, tựa hồ có chỗ kiêng kị, không có nói tiếp.

Chuyển đề tài nói: "Ký nhiên như thế, ngô liền hướng Oa Hoàng Cung đi một chuyến."\n\n"Ta cùng đại huynh đi!"\n\n"Tốt!"\n\nĐế Tuấn, Thái Nhất tự vãng Hỗn Độn Oa Hoàng Cung đi không đề cập

tới!

Tại Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ triệu tập mười một Tổ Vu thản nhiên nói: "Vu tộc hiện trạng như thế nào?"\n\n"Hồi bẩm Phụ thần!" Đại Tổ Vu Đế Giang cung cung kính kính bái nói: "Bởi vì mấy năm trước Vu Yêu đại chiến, Vu tộc tổn thất thảm trọng.

Hiện nay mười hai bộ lạc cộng lại, chỉ còn dư một trăm hai mươi bảy vạn vu!"\n\nMột trăm hai mươi bảy vạn?

Bàn Cổ ngưng mày: "Lại ít như thế?" Nghe thì có vẻ nhiều.

Nhưng Vu tộc chính là có xưng hào Đại Địa Chi Chủ.

Hồng Hoang đại địa rộng lớn biết bao, một ngàn dư vạn vu ném vào, cũng chưa chắc có thể thấy bọt nước.

Huống chi khu khu trăm vạn vu?

Vu tộc xác thực sẽ có tổn thương.

Nhưng không đến mức chỉ còn lại một trăm hai mươi bảy vạn.

Đế Giang cười khổ nói: "Phụ thần, Vu tộc ta khí huyết cường thịnh, bản thân khó có thể dựng dục tử tự.

Mấy chục vạn năm tích lũy, thật vất vả mới có ngàn vạn chi chúng.

Lại tại lần đại chiến trước gần như đánh sạch.

Hiện nay chỉ mới mấy năm..." Không có nói tiếp, nhưng ý tứ trong đó lại rõ ràng.

Mấy chục vạn năm mới tích lũy được con số ngàn vạn, hiện nay chỉ mới mấy năm, có thể tăng thêm vài trăm vài ngàn tộc nhân đã là không tệ rồi.

Vài trăm vài ngàn, tương đối với Vu tộc hiện nay mà nói, căn bản là cửu ngưu nhất mao!\n\nBàn Cổ vô ngôn nói: "Không thử biện pháp khác?" Biện pháp khác?

Các Tổ Vu đưa mắt nhìn nhau.

Sinh dục tử tự còn có biện pháp khác sao?

Chương 28

Được rồi!

Nhìn đám Tổ Vu vẻ mặt ngơ ngác, Bàn Cổ biết là hỏi không.

Đám gia hỏa này cũng là gần đây sau khi sở hữu hoàn chỉnh nguyên thần, mới có vài phần đầu óc.

Trước đó hoàn toàn là hình thức làm bừa.

Đương hạ hắn đi thẳng vào vấn đề nói: "Ngô có một pháp, có thể làm cho số lượng Vu tộc trong thời gian ngắn bội tăng!"\n\nCác Tổ Vu nghe vậy, mạc không thân hình kịch chấn.

Đối với bất kỳ một chủng tộc nào mà nói, số lượng tộc nhân đều là mệnh mạch căn cơ sở tại.

Tộc nhân càng nhiều, tộc quần liền càng phồn thịnh.

Nghe được Bàn Cổ có biện pháp gia tăng số lượng Vu tộc, các đại Tổ Vu đều mãn tâm kinh hỉ, vội vàng cung thân nói: "Thỉnh Phụ thần ban cho!"\n\nBàn Cổ thản nhiên nói: "Có từng nghe Hồng Hoang 'Nhân tộc'?" Nhân tộc???

Đại Tổ Vu Đế Giang có chút chần chờ nói: "Là chủng tộc Thánh nhân Nữ Oa tích niên tại Bất Chu Sơn sáng tạo?

Nghe nói Nhân tộc thọ không quá trăm, trời sinh yếu ớt vô lực..."\n\n"Ta đảo nghe nói Nhân tộc tuy rằng yếu ớt, nhưng lại sở hữu Tiên Thiên Đạo Thể, cái nào cũng là hạt giống tốt để tu đạo.

Vị Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử kia còn thu một đệ tử Nhân tộc.

Bản thân cũng là Nhân Giáo Giáo chủ!"\n\n"Nhân tộc còn sống

sao?"\n\n"Còn sống, mấy năm trước, ta tại Nam bộ gặp được một ít chi nhánh Nhân tộc.

Bất quá xử cảnh kham ưu!" Các Tổ Vu mồm năm miệng mười, đem tin tức mình biết một cỗ não nói ra.

Tuy rằng không trực bạch, nhưng trong ngôn ngữ lộ ra sự khinh thị đối với Nhân tộc.

Dù sao, so với Vu Yêu, Nhân tộc quá yếu.

Chỉ có Hậu Thổ ngưng mày tư tác, phảng phất đang suy nghĩ mấu chốt trong đó.

Nàng cho rằng Phụ thần tuyệt đối sẽ không bắn tên không đích.

Tiên tiền nói vấn đề chủng tộc phồn diễn, hiện tại lại chuyên môn nhắc tới Nhân tộc.

Giữa hai bên...\n\n"Khái!" Một tiếng ho nhẹ, hấp dẫn chú ý lực của các Tổ Vu.

Mọi người nhất trí nhìn qua.

Hậu Thổ khiểm nhiên cười, nhẹ giọng nói: "Tích nhật ta tọa trấn Lục Đạo Luân Hồi, tiếp dẫn chư thiên oan hồn chuyển thế, từng gặp không ít nhân hồn.

Từ trong miệng bọn họ, tham thính được một ít tin tức.

Nghe nói Nhân tộc thọ không quá trăm, nhưng năng lực sinh dục cực mạnh.

Nam nữ kết hợp, chỉ cần mười tháng hoài thai, liền có thể đản sinh một đứa bé sơ sinh.

Một đứa bé sơ sinh, lớn đến mười ba mười bốn tuổi, liền có thể cưới vợ sinh con.

Không biết lời Phụ thần, có phải hay không có liên quan đến việc này?" Nói xong, nàng cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Bàn Cổ.\n \n"Mười tháng hoài thai, liền có thể đản sinh một đứa bé sơ sinh?

Mười mấy năm liền có thể lớn lên thành người?" Các Tổ Vu đều bị kinh ngạc.

Vu, Yêu dựng dục hậu đại, ít thì ba năm năm, nhiều thì trăm năm, ngàn năm đều có.

Tóm lại, sinh linh càng cường đại, càng không dễ dàng đản sinh hậu đại.

Tự na duyên cố Long Phượng, muốn phu hóa hậu đại, thậm chí phải mất mấy ngàn năm, vạn năm lâu.

Đó mới vẻn vẹn là phồn diễn ra hậu đại, hậu đại muốn lớn lên thành người, lại là một vòng chờ đợi mới.

Nhân tộc thế mà chỉ cần mười tháng liền có thể phân vãn, mười mấy năm liền có thể thành nhân.

Khó trách...

Giờ khắc này bọn họ có chút lý giải, vì sao Nhân tộc yếu ớt, lại qua mấy chục vạn năm, nhưng vẫn hoạt dược tại Hồng Hoang đại địa.

Tộc này, năng lực sinh dục quá mạnh mẽ.

Nếu như năng lực sinh dục này đổi lại là Vu tộc...\n\n"Hô hộc, hô hộc..." Các Tổ Vu trong nháy mắt hô hấp gia trọng, tề xoát xoát nhìn về phía Bàn Cổ.

Biện pháp của Phụ thần, chẳng lẽ là...

Bàn Cổ gật đầu khẳng định cách nói của Hậu Thổ.

Hắn cười khẽ nói: "Ngô có ý muốn Nhân, Vu thông hôn, đế kết

đồng minh chi nghĩa.

Như vậy, Vu tộc sẽ không còn chịu khốn cảnh tử tự khó sinh, các ngươi thấy thế nào?"\n\nLời này hoàn toàn là hỏi thừa, bởi vì Tổ Vu căn bản sẽ không có ý tứ ngỗ nghịch hắn.

Dừng một chút, có Tổ Vu cẩn thận từng li từng tí nói: "Phụ thần!

Không biết sau khi Nhân, Vu thông hôn, huyết mạch liệu có biến hóa?"\n\n"Biến hóa là tất nhiên." Bàn Cổ châm chước nói: "Vu tộc muốn gia tốc phồn diễn, nhanh chóng khuếch đại tộc quần, liền phải bỏ qua một số thứ.

Bất quá tân sinh Vu Nhân cũng tịnh phi toàn vô chỗ tốt.

Tuy rằng kế thừa lực lượng không mạnh như vậy, nhưng lại sẽ hấp thu ưu thế tiên thiên của Nhân tộc, vừa sinh ra đã sở hữu linh hồn hoàn chỉnh.

Nếu lại có ai kế thừa 'Tiên Thiên Đạo Thể', tu luyện càng có thể làm ít công to.

Nếu trong đó có ai, có thể kiêm cố sở trường của hai tộc Nhân, Vu, đó chính là nghịch thiên chi tư!" Bàn Cổ nói đến đây, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Tịnh phi không có khả năng!

Huyết mạch dị biến, hết thảy đều có khả năng.\n\nHắn cũng là kinh qua một đoạn thời gian cân nhắc, mới chọn con đường này.

Có hắn tồn tại, Vu tộc sẽ không còn theo Thiên Đạo quy hoạch đi hướng diệt tuyệt chi lộ.

Như vậy, Nhân tộc muốn quật khởi, cơ bản là không thể nào.

Duy có Nhân, Vu hợp lưu, mới có thể làm cho Nhân tộc tại Hồng Hoang loạn thế, chiếm cứ một chỗ cắm dùi.

Chờ đến hậu kỳ, Nhân Vu đồng lưu, sẽ không còn phân biệt lẫn nhau.

Đến lúc đó, ai là thiên địa cộng chủ, đều không quan trọng nữa.

Về phần cuối cùng Vu thắng Nhân, hay Nhân thắng Vu, phải xem huyết mạch của ai càng thêm cường đại.

Đối với loại chuyện này, Bàn Cổ luôn luôn sẽ không can dự quá sâu.

Vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, tại trong diễn biến chủng tộc huyết mạch, đồng dạng thích dụng.

Phản chính Nhân tộc cũng tốt, Vu tộc cũng được, cuối cùng đều là huyết mạch truyền thừa của hắn.

Kỳ thực nghiêm khắc mà nói, thiên địa vạn linh, đều là hậu nhân của hắn.

Chỉ là sinh linh chi tâm, khó có thể ước đoán.

Lại thêm có Thiên Đạo từ đó ngáng chân, hết thảy sớm đã thương hải tang điền.

Bất quá sớm muộn cũng có một ngày, hắn sẽ bát loạn phản chính.

Thiên địa chung quy về một mối!\n\nVạn thiên ý niệm trong lòng chợt lóe.

Mười một Tổ Vu cũng đã vuốt rõ tư lộ.

Kế sách hiện nay, Vu tộc muốn phát triển lớn mạnh, trừ bỏ cùng Nhân tộc hợp lưu ra, tựa hồ không còn con đường thứ hai.

Đương hạ do Đế Giang, Hậu Thổ dẫn đầu, đi hoàn thành tiếp hiệp với Nhân tộc.

Chọn Đế Giang, là vì thân phận đứng đầu Tổ Vu đủ nặng.

Chọn Hậu Thổ, chỉ vì nàng hóa luân hồi, có đại công với thế gian, Nhân tộc cũng nợ ân tình của nàng.

Lại thêm tính tình nhu hòa, dễ dàng làm cho người ta thân cận!\n \nTại thời điểm Vu tộc bắt đầu cùng Nhân tộc tiếp hiệp.

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Nữ Oa tà tọa trên bồ đoàn, cười híp mắt nói: "Nghe nói Đại thần định để Vu, Nhân hợp lưu, không biết có cần tiểu nữ tử xuất diện hay không?

Người ta dù sao cũng là một cái 'Nhân tộc Thánh mẫu', chút phân lượng vẫn phải có." Bính phải một nữ tử không ra bài theo lẽ thường như thế này, đối với đạo tâm là một cái khảo nghiệm cực lớn.\n\nBàn Cổ hơi hơi nhíu mày, thản nhiên nói: "Việc này, ngươi không tiện tham dự."\n\n"Được rồi!" Nữ Oa mím môi.

Sự thật là, nàng xác thực không tiện tham dự.

Dù sao nàng là người thuộc phe Thiên Đạo.

Nếu do nàng xúc thành Nhân Vu hợp lưu, tăng cường Vu tộc, vậy quá không hợp thích.

Thiên Đạo cũng sẽ không buông tha nàng.

Huống chi, cũng không phải chuyện lớn gì.

Đối với Nhân tộc hiện nay mà nói, Vu tộc chịu cùng bọn họ hợp tác, hẳn là chuyện cầu còn không được.

Càng đừng nói, phía trên Vu tộc còn có một cái "Bàn Cổ thần".

Chương 29

Vị đại lão khai thiên tích địa, cả cái Hồng Hoang thiên địa đều là của người ta, hỏi ngươi có sợ hay không?\n\nNữ Oa cũng là thuận miệng nói một chút.

Tâm tư chuyển động, hốt nhiên nhớ tới chuyện thú vị.

Nàng cười híp mắt nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, có biết Đế Tuấn, Thái Nhất kia đã thương thế thuyên dũ?"\n\nThuyên dũ rồi sao?

Bàn Cổ không thèm để ý.

Đế Tuấn, Thái Nhất chỉ là kỳ tử của Thiên Đạo.

Tuy là Tiên Thiên Thần Thai Linh đản sinh trên Thái Dương Tinh, sau khi Thái Dương Tinh thân vẫn do mắt trái hắn hóa thành.

Nhưng đã cam nguyện làm kỳ tử, hắn cũng không có sắc mặt tốt.

Đản sinh vốn là ngoài ý muốn, không giống như Vu tộc.

Đó mới là huyết mạch truyền thừa chân chính.

Khu khu hai con tiểu kim ô, hắn không để trong lòng.\n\nThấy Bàn Cổ không cảm thấy hứng thú, Nữ Oa toàn tức thổ lộ ra một cái đại bí mật nói: "Đại thần có biết, mấy ngày trước bọn họ đến Oa Hoàng Cung, tìm ta đòi một kiện bảo bối?

Là 'Càn Khôn Đỉnh', có thể hậu thiên phản tiên thiên.

Nghe nói, định trọng luyện 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'.

Một khi đem Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tất cả hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo... chậc chậc..." Nữ Oa đang tự trầm tẩm trong thế giới của mình, thình lình cảm thấy hàn quang chói mắt, ngẩng đầu đối thượng một đôi con ngươi thâm thúy của Bàn Cổ, tim đập trong nháy

mắt chậm nửa nhịp.

Nàng vội vàng giải thích nói: "Đại thần đừng hiểu lầm, không phải ta cho, là Thiên Đạo đối, là Hồng Quân lão tổ!

Ngày đó chân thân ta tại Oa Hoàng Cung tiếp đãi Đế Tuấn, Thái Nhất, hai người cầu thủ 'Càn Khôn Đỉnh', ta vốn không đáp ứng, nhưng Hồng Quân dùng bí pháp truyền tin, ta cũng không có biện pháp." Nữ Oa vẻ mặt ủy khuất, ta cũng không muốn a.

Nhưng ai bảo cánh tay vặn không lại bắp đùi?

"Càn Khôn Đỉnh" vốn là Hồng Quân ban cho nàng.

Người ta muốn cấp cho ai, nàng có biện pháp nào?\n\nBàn Cổ không cùng Nữ Oa so đo.

Hắn để ý chính là bản chất lộ ra từ chuyện này.

Minh Thiên Đạo hoặc là Hồng Quân, bắt đầu chính thức nhúng tay vào đánh cờ.

Hắn tại từng bước tăng cường thế lực Vu tộc, Hồng Quân lại đề thăng Yêu tộc.

Không cần nói, thương thế Đế Tuấn Thái Nhất khẳng định là hắn trị tốt.

Hiện tại lại ban cho hai người "Càn Khôn Đỉnh", trợ giúp cường hóa "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Đây là muốn đem Yêu tộc đẩy ra cùng hắn đánh lôi đài rồi?\n\n"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" nhìn lại, xác thực rất mạnh.

Chỉ bất quá, Đế Tuấn, Thái Nhất không thể đem trận này diễn luyện đến cực hạn, cho nên mới có thể bị hắn một quyền đánh phá.

Đương nhiên, thực lực hắn quá mạnh cũng là nguyên nhân chủ yếu.

Nhưng nếu theo như lời Nữ Oa, Đế Tuấn Thái Nhất hoạch đắc "Càn Khôn Đỉnh", dùng Càn Khôn Đỉnh tế luyện "Tinh Thần Phiên", làm cho nó hậu thiên phản tiên thiên, tất cả hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Lại bố trận, uy năng kia tối thiểu cũng sẽ gấp bội.

"Nếu lại có người ở sau lưng trợ giúp hai người thôi diễn ra biến hóa chung cực của 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'..." Bàn Cổ ánh mắt chớp động, phảng phất thấy được tương lai không xa: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" vừa ra, cải thiên hoán địa, trực tiếp khiên dẫn chư thiên tinh thần nhập trận, dùng chu thiên chi lực, diệt sát cường địch...

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" chung cực biến hóa, nội lý tự thành thiên địa.

Phàm là sinh linh lạc nhập trong trận, đều sẽ chịu trận pháp áp chế.

Trừ phi có người cụ bị thực lực đánh vỡ thiên địa, mới có thể phá khai đại trận.

Uy năng kia, cổ mạc không thua kém một vị "Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân" toàn lực xuất thủ.\n\n"Hồng Quân đang chơi với lửa a!" Cổ mạc trong đó cũng có thủ bút của Nữ Oa.

Dù sao mấy ngày trước mới vừa nói cho nàng, muốn thoát kiếp, liền phải suy yếu Thiên Đạo chi lực.

Sinh linh mạnh, tắc Thiên Đạo nhược...

Vu tộc là sinh linh, Yêu tộc đồng dạng cũng là.

Đương hạ hắn tà miết Nữ Oa một cái.

Người sau lập tức xù lông, làm gì?

Thật không phải ta làm a!

Đương hạ nàng trừng trừng một đôi mắt to, tận lượng hiển xuất vô tội.

Không mắt nhìn!

Bàn Cổ huy tay, trực tiếp tiêu hao 1 vạn thọ mệnh, điều động một lần Tứ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực, đem cỗ phân thân Nữ Oa này phủi ra khỏi đại điện.\n\n“A, nam nhân...” Ngoài cửa điện, Nữ Oa một trận nghiến răng nghiến lợi.

Tiểu quyền đầu mấy lần nắm chặt rồi buông, cuối cùng hóa thành yên nhiên cười một tiếng: Đại thần, chờ đấy cho ta!

Sớm muộn cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bản tọa!

Tiếp theo là ai?

Hậu Thổ muội tử không ở đây, còn lại đều là đại lão thô...

đúng rồi, Huyền Minh muội tử.

Nữ Oa ánh mắt tinh lượng, thiểm thân rời đi “Thanh Đồng Thần Điện”.

Công lược Đại thần, trước tiên từ người bên cạnh bắt đầu.\n\nVu tộc cùng Nhân tộc hiệp đàm, xuất hồ ý liêu thuận lợi.

Ban đầu khi Đế Giang, Hậu Thổ đăng môn, bị một trận hoài nghi, không phải là giả chứ?

Bởi vì Nhân tộc từ khi đản sinh đến nay, đã có trăm vạn năm.

Nhưng tại Hồng Hoang đại địa, lại chưa từng có tồn tại cảm.

Phong quang đảo cũng có.

Một lần Nữ Oa tạo nhân, tại Bất Chu Sơn đỉnh chứng đạo thành Thánh, dẫn động vạn thiên Hồng Hoang đại thần thông giả trắc mục.

Một lần Thái Thanh Lão Tử tại Thủ Dương Sơn vì Nhân tộc

giảng đạo bảy bảy bốn mươi chín ngày, "Lập Nhân Giáo", chứng đạo thành Thánh.

Đáng tiếc, hai lần đều không thể thay đổi xử cảnh của bọn họ.

Nữ Oa cũng tốt, Lão Tử cũng được, chứng đạo thành Thánh về sau, phảng phất như quên lãng bọn họ.

Mãi cho đến nay, Nhân tộc đều tại Hồng Hoang biên duyên địa đái giãy dụa.

Luân vi khẩu lương cho yêu ma, sinh hoạt khổ không thể tả.

Trước đây một trận, càng bị Yêu tộc đại tứ bộ sát, luyện chế "Đồ Vu Kiếm"!

Gần như diệt chủng!\n\nKhi Đại Tổ Vu Đế Giang cùng Tổ Vu Hậu Thổ biểu minh ý tứ về sau, cả cái Nhân tộc đều sôi trào.

Như mặt trời ban trưa, khả xưng Hồng Hoang đệ nhất cường tộc "Vu tộc", cư nhiên muốn cùng Nhân tộc kết minh?

Không phải đang nằm mơ chứ!

Sau lại nghe nói, là Phụ thần Bàn Cổ xuất diện thân tự xúc thành việc này.

Chúng Nhân tộc đốn thời gỡ xuống phòng bị trong lòng.

Bàn Cổ thần, ở trong lòng bọn họ, đó là vô thượng tồn tại còn vượt xa Nhân tộc Thánh mẫu Nữ Oa nương nương.

Là người khai tịch Hồng Hoang thiên địa.

Khả xưng chúng sinh chi phụ!

Thiên địa chi tổ!

Đẳng vô thượng tồn tại như vậy tự nhiên sẽ không lừa gạt bọn họ.

Ngay lập tức, ba vị Nhân tộc lão tổ cống hiến lớn nhất từ khi đản sinh đến nay: Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị, thân phó Vu tộc tổ địa, cộng thương kết minh chi sự.

Mục đích chủ yếu tắc là bái hội "Bàn Cổ thần", nhận tổ quy tông! \n\nTại Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ cao tọa trên vân đài, mười một Tổ Vu ngồi vây quanh bốn phía, trung ương đại điện tắc là ba vị Nhân tộc lão tổ!

Bên trái vị thứ nhất, là một cự hán cao chín thước, thân như tháp sắt, da dẻ ngăm đen.

Bên hông quấn một khối da thú long văn, tóc tai bù xù một đoàn.

Một đôi mắt phóng xạ ra tinh mang bức người.

Chính là vị đại hiền lão tổ đầu tiên từ khi Nhân tộc đản sinh đến nay: Hữu Sào Thị!

Chương 30

Sát bên Hữu Sào Thị, là một tráng hán ước chừng ba mươi tuổi, thân hình kiện thạc, thể phách như rồng.

Dưới cằm râu dài uyển nhược cương châm, căn căn đảo thụ.

Diện mục uy nghiêm phương chính, cho người ta một loại cảm giác không giận tự uy.

Nhân tộc đệ nhị vị đại hiền lão tổ: Toại Nhân Thị!

Cuối cùng là một thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Khác với hai vị lão tổ trước, vị này lại một thân thanh bào, pha cụ vài phần văn nhược chi khí.

Dung mạo tuấn lãng, tướng mạo thanh tú, duy có một đôi mắt thiểm động quang mang trí tuệ.

Nhân tộc đệ tam lão tổ: Tri Sinh Thị!\n\nTuy có lời đồn rằng Nhân tộc tiên thiên yếu ớt.

Nhưng ba vị lão tổ, lại thanh nhất sắc Chuẩn Thánh cảnh.

Trong đó Toại Nhân Thị mạnh nhất, là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hữu Sào Thị cùng Tri Sinh Thị, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ba người trên người đều có công đức lưu chuyển, là chinh triệu có đại công với thiên địa.

Giây lát sau, ba người tề xoát xoát bái hạ: "Ngô đẳng, tham kiến Bàn Cổ thần!"\n\n"Miễn lễ!" Bàn Cổ đạm nhiên một ngữ, tự có một đạo thanh phong cuốn tới, nâng dậy Nhân tộc Tam Tổ.

Tùy tay chỉ ba cái bồ đoàn trong điện nói: "Ngồi!"\n\n"Đa tạ Bàn Cổ thần!" Nhân tộc Tam Tổ cung cung kính kính bái tạ, mới an nhiên

lạc tọa.

Cũng giờ khắc này, bọn họ mới dám quang minh chính đại đi nhìn Bàn Cổ, vị vô thượng đại năng trong truyền thuyết "Khai thiên tích địa".

Chỉ thấy thân cao chín trượng, thể phách hùng hồn, sung xích cảm giác lực lượng vô thất.

Thể biểu vô tận đạo vận tùy thân, bảo quang ẩn ẩn, tử khí hoành sinh, đỉnh đầu một cỗ thanh khí thăng đằng, diễn hóa tam thiên đại đạo.

Đoan đích nguy nguy nga nga, làm cho người ta thán phục.\n\nĐệ nhất lão tổ "Hữu Sào Thị" tâm duyệt thành phục nói: "Đại thần khai thiên tích địa, công tại thiên thu, lợi tại đương đại.

Ngô Nhân tộc tuy do Nữ Oa nương nương sở tạo, lại chịu di trạch của Đại thần, sinh ở đây, trưởng ở đây, vĩnh viễn không dám quên ân huệ của Đại thần."\n\n"Vĩnh viễn không dám quên ân huệ của Đại thần!" Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị đều tề tề bái hạ.\n\nBàn Cổ mỉm cười nói: "Ba vị Nhân Tổ không cần câu lễ.

Ngô là Khai Thiên Chi Phụ, Hồng Hoang vạn linh đều là hậu duệ của ngô.

Chỉ là sinh linh chi tâm phản phục, ít có thủy chung.

Hôm nay Tam Tổ đương diện, ngô liền hỏi một câu, Nhân tộc, có nguyện nhận ta làm lão tổ tông hay không?" Tam Tổ nghe vậy, đại hỉ quá đỗi.

Không quản xa xôi trăm vạn dặm bôn tập, vì cái gì?

Vì cái gì không phải là nhận tổ quy tông sao?

Tuy Nhân tộc trên đầu đỉnh lấy hai vị Thánh nhân, nhưng hai vị

Thánh nhân kia một cái tị thế không ra, một cái thanh tĩnh vô vi, căn bản không quản Nhân tộc sống chết.

Hiện nay Nhân tộc sớm chiều khó giữ, dùng nước sôi lửa bỏng để hình dung xử cảnh, một điểm đều không quá đáng.

Nếu có thể được "Bàn Cổ thần" nhận khả, lại cùng Vu tộc kết minh, vậy Nhân tộc há không phải tại Hồng Hoang có một chỗ cắm dùi sao?

Đương hạ Tam Tổ chém đinh chặt sắt nói: "Nhân tộc vĩnh tôn Phụ thần 'Bàn Cổ', nếu vi phạm thề này, thiên tru địa diệt!"\n\n"Oanh!" Tình không một tiếng phích lịch, thiên địa kiến chứng.

Từ đây, Nhân tộc đều tôn "Bàn Cổ", nếu có vi phạm, Nhân tộc tất sẽ chết dưới thiên phạt.

Đây là Đại Đạo thệ ngôn, không dung sửa đổi.\n\nCùng lúc đó!

Côn Luân, Bát Cảnh Cung.

Nguyên bản cao tọa vân đài, đang bế mục tham ngộ đại đạo Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử, hốt nhiên thân hình kịch chấn.

"Ông" một tiếng mở mắt sát na, trong mắt tự có vạn thiên lưu quang hiện lên.

"Nhân Giáo Giáo chủ", độc chiếm Nhân tộc ba phần khí vận, mượn nhờ cái này chứng đạo thành Thánh.

Nhưng tại một khắc này, hắn lại cảm ứng được ba phần Nhân tộc khí vận mình chiếm giữ, thế mà bị cưỡng ép bác ly một phần.

Bấm đốt tính toán, lập tức mục lộ hãi sắc.\n\n"Bàn Cổ thần..." Oanh!

Trên người một tia khí thế kích đãng, thuấn thì truyền khắp Côn Luân!

“Ông, ông!” Linh quang chợt hiện, Bát Cảnh Cung nội nhiều hơn hai đạo thân ảnh, chính là Nguyên Thủy, Thông Thiên bị khí thế của hắn kinh nhiễu.

“Đại huynh làm sao vậy?” Nguyên Thủy nhíu mày, quét mắt tứ diện tịnh không phát hiện dị thường.

Thông Thiên cũng buông lỏng tay nắm chuôi kiếm, nghi hoặc nhìn về phía Lão Tử!

Giờ khắc này, Lão Tử sắc mặt đã khôi phục cổ tỉnh bất ba, thản nhiên nói: “Không sao.

Chỉ là Nhân tộc khí vận động đãng, ngô chịu liên lụy mà thôi.”\n\nNhân tộc khí vận động đãng?

Nguyên Thủy, Thông Thiên nhìn nhau một cái, đều thấy được sự chấn kinh trong mắt đối phương.

Hai người bọn họ một lập Xiển Giáo, một lập Tiệt Giáo, đều là đại giáo của sinh linh thiên địa, không cục hạn vào một chủng tộc nào đó.

Nhưng Nhân Giáo của Lão Tử, đó là chuyên môn vì Nhân tộc mà lập!

Lại có Tiên Thiên Chí Bảo “Thái Cực Đồ” trấn áp Nhân Giáo khí vận, cho dù đại kiếp cũng không thể lay động.

Ai có thể dẫn phát Nhân tộc khí vận động đãng, liên lụy Đại huynh?\n\nTựa hồ nhìn ra nghi hoặc của hai người, Lão Tử thản nhiên nói: “Bàn Cổ thần!”\n\n“Bàn Cổ thần?” Nguyên Thủy, Thông Thiên không ai không tâm thần chấn động.

Nếu là vị kia nói, được rồi, không thể dùng lẽ thường để luận.

Hai người đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, tâm tùy niệm động, rất

nhanh thôi toán ra tiền nhân hậu quả của sự tình.

Nhân tộc nhận tổ quy tông, phụng "Bàn Cổ" làm tôn.

Đến đây, Bàn Cổ độc chiếm Nhân tộc ba thành khí vận.

Nữ Oa, Lão Tử trên người mỗi người bị tước đoạt một thành.

Thật là bá đạo Bàn Cổ!\n\nNguyên Thủy nhịn không được nói: "Đại huynh, hắn vì sao lại làm như thế?"\n\nThông Thiên lại nói: "Bàn Cổ vốn là Hồng Hoang khai tịch giả, chư thiên sinh linh cho dù không phải huyết mạch truyền thừa, cũng chịu ân trạch của hắn sinh ở đây, trưởng ở đây, Nhân tộc nhận tổ quy tông cũng thuộc về bình thường." Lời nói thì có lý, Nguyên Thủy nghe xong, lại hung hăng trừng hắn một cái.

Đang định nói gì, Lão Tử lại nói: "Thông Thiên nói không sai.

Hồng Hoang vạn linh đều chịu Bàn Cổ thần ân trạch, một điểm này, ai cũng không cách nào thay đổi.

Cho dù bọn ta..." Dừng một chút, không có thâm nhập nói tiếp.

Hắn thản nhiên nói: "Được rồi, cận thử nhất sự, vô quan đại cục.

Bọn ta ba người cứ việc tĩnh tu đại đạo là được."\n\nThông Thiên tựa hồ có ý muốn nói gì nữa, nhưng bị Nguyên Thủy trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy như gai ở sau lưng.

Bất giác hừ lạnh một tiếng, tự triều chủ vị thượng Lão Tử bái xong, phất tay áo bỏ đi.

Nguyên Thủy có tâm muốn nói gì, lại thấy Lão Tử nhắm mắt bàn tọa, sớm đã thần du thái hư, đương hạ mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, cáo từ rời đi!

Chờ hai người song song đi xa, trên vân đài Lão Tử lại lần nữa mở mắt.

Trong mắt mang theo ba phần mê võng, bảy phần tình lãng.

Hắn thật sâu nhìn thoáng qua Cửu Trọng Thiên, lại nhìn xem Vu tộc tổ địa sở tại... cuối cùng vạn thiên ngôn ngữ tán lạc vô hình.

Chỉ quản bế mục tĩnh tu đại đạo!\n\nTại Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ được Nhân tộc Tam Tổ quỳ bái, đốn thì sinh xuất cảm ứng.

Minh minh trung, một cỗ bàng bạc khí vận giao tạp, rơi vào trên nguyên thần.

Đương tức, hắn liền lựa chọn trói định Tam Tổ.\n\n"Đinh!

Thành công trói định 'Hữu Sào Thị', túc chủ thọ mệnh +10 vạn!"\n"Đinh!

Thành công trói định 'Toại Nhân Thị', túc chủ thọ mệnh +10 vạn!"\n"Đinh!

Thành công trói định 'Tri Sinh Thị', túc chủ thọ mệnh +30 vạn!"\n\nTổng thọ mệnh: 2218 vạn năm! (+50 vạn) Ân?

Bàn Cổ không khỏi nhìn thêm "Tri Sinh Thị" một cái.

Người này tiềm lực thế mà cao như vậy.

Lần đầu tiên trói định đã gia tăng 30 vạn?

Tư chất này...

Trung Cao Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?

Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị đảo bình bình vô kỳ, cùng mười một Tổ Vu, Minh Hà ở cùng một cấp bậc.

Chương 31

Hắn đối với Nhân tộc Tam Tổ cũng có hiểu biết đơn giản.

Hữu Sào Thị dạy cho người ta kiến tạo phòng ốc, kết thúc thời đại lộ thiên huyệt cư, làm cho tính an toàn của tộc nhân đại đại tăng cường.

Toại Nhân Thị dùi gỗ lấy lửa, kết thúc thời đại nhân loại ăn lông ở lỗ, hỏa diễm năng xua đuổi dã thú, ngự hàn sưởi ấm.

Là cột mốc quan trọng trong lịch trình văn minh Nhân tộc!

Tri Sinh Thị chuyên sự sản xuất, dạy người ta học được chăn nuôi trồng trọt, không còn vì thức ăn mà phát sầu.

Hiện nay nhìn lại, Tri Sinh Thị mới là người tài ba trong Tam Tổ.

Vị lai thành tựu bất khả hạn lượng.\n\n【Đồng Chu Cộng Tế】tôn chỉ tại hỗ lợi hỗ huệ, bất quá Nhân tộc sinh ra là Tiên Thiên Đạo Thể, Tam Tổ lại là hạng người có đại khí vận, thân mang đại công đức, gần như không có khuyết hãm.

Bàn Cổ đơn thuần muốn giúp, thật đúng là không biết giúp thế nào.

Nhưng lại có thể cải thiện khốn cảnh của Nhân tộc, hoặc hứa đối với Tam Tổ mà nói, đây mới là quan trọng nhất.\n\nTrong lòng đã có định luận, Bàn Cổ tự nhìn về phía Tam Tổ nói: "Từ nay về sau, Nhân, Vu một nhà thân.

Tất cả sự tình Đế Giang Tổ Vu cùng các ngươi kết minh thông hôn, ngô nguyện vì các ngươi làm một cái chứng kiến.

Song phương bình đẳng hỗ lợi, không có phân biệt lớn nhỏ mạnh yếu.

Tương hỗ nâng đỡ, cùng sáng tạo huy hoàng!”\n\nTam Tổ nguyên bản lo lắng, Nhân Vu hợp lưu về sau, Nhân tộc sẽ trở thành phụ dung của Vu tộc.

Dù sao Vu tộc quá cường đại.

Mười một Tổ Vu đều là thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhất ứng Đại Vu, Chiến Vu, đối ứng Đại La, Thái Ất, Kim Tiên cảnh tầng tầng lớp lớp.

Phản quan Nhân tộc, ba người bọn họ đã là đỉnh phong chiến lực.

Đi xuống dưới Đại La Kim Tiên đoạn tầng, Thái Ất Kim Tiên có dăm ba cái, Kim Tiên năm sáu chục...

Mười hai Tổ Vu bộ lạc, bất kỳ một cái nào đều có thể nghiền ép bọn họ.

Dưới tình huống thực lực cách biệt như vậy, song phương khó có thể bình đẳng hỗ lợi.

Nhưng có Bàn Cổ chứng kiến, hết thảy sẽ không còn là vấn đề.

Tam Tổ đốn thì hoan thiên hỉ địa bái nói: “Đa tạ Phụ thần ân tứ, ngô đẳng định đương tận tâm kiệt lực, xúc thành Nhân Vu minh ước, tuyệt không để Phụ thần thất vọng.”\n\n“Ân!” Bàn Cổ khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Chi tiết việc này, do các ngươi tự hành thương thảo.

Ngô, liền không hỏi đến.” Chỉ cần nắm chắc đại phương hướng là đủ rồi.

Song phương như thế nào đế kết minh ước, tự nhiên do bọn họ định đoạt.

Mọi người cũng không dám quá phận quấy rầy, tái bái về sau, lui ra khỏi đại điện.\n\nBàn Cổ mở ra giao diện thuộc tính.\n【Chí Tôn Hệ Phụ Trợ Thống】\nTúc chủ: Bàn Cổ!\nXưng hào: Hồng Hoang

Chi Phụ!

Bàn Cổ Thần!\nChủng tộc: Vu, Nhân, A Tu La (Tam tộc chi phụ)!\nThọ mệnh: 2218 vạn năm!\nTu vi: Chuẩn Thánh / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 7000 vạn)\nCông pháp: Hồng Mông Đại Đạo Quyết (Tu chỉnh bản, Vô Thượng Đạo Quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết khả tăng gia thọ mệnh!

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ (Vô Thượng Thần Quyết) Cấm: Khả thôi động đệ nhất phủ!\nHỗn Độn Chiến Thể (20%): Kham so với Tổ Vu nhục thân! (100 vạn thọ mệnh +1%)\nPhụ trợ công năng nhất: Dĩ Mệnh Tương Bác!\nPhụ trợ công năng nhị: Đồng Chu Cộng Tế!

Đã trói định nhân số 48/60! (Mười một Tổ Vu, hai mươi sáu Đại Vu, Minh Hà, tứ đại A Tu La Vương, tứ đại Ma Tướng!

Nhân tộc Tam Tổ)\n\n7000 vạn là thọ mệnh cần thiết để khôi phục đến "Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh".

Còn thiếu 5000 vạn!

Danh ngạch trói định còn lại 12 cái!

Xem ra trong thời gian ngắn tu vi đề thăng lên giai đoạn tiếp theo là không có hi vọng rồi.

Lược một chút tư tác, hắn lựa chọn dùng thọ mệnh đề thăng "Hỗn Độn Chiến Thể"!\n\n"Đinh!

Tiêu hao 100 vạn thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!"\n"Đinh...

Hỗn Độn Chiến Thể +1%"\n"...

Hỗn Độn Chiến Thể +1%!"\n\nLiên tiếp mười lần. 【Hỗn Độn Chiến Thể】 (30%): Kham so với Sơ Đoạn Thiên Đạo Chi Thể! (300 vạn thọ mệnh +1%) 【Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ】: Khả sử

dụng tiền tam phủ! (Lực kháng Thiên Đạo Thánh Nhân)\n\nThặng dư thọ mệnh: 1218 vạn!\n\n"Hô!" Bàn Cổ thở dài một hơi.

Không dễ dàng a!

Chân linh phục tô đến nay, tổng cũng không còn tay trói gà không chặt nữa.

Tuy rằng tu vi là Chuẩn Thánh cảnh, nhưng có Hỗn Độn Chiến Thể, Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ gia thành, đã có được chiến lực Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu lại gặp Chuẩn Đề đạo nhân, không cần tiêu hao thọ mệnh đoái hoán một lần tính công kích, trực tiếp thi triển "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", đại khái suất cũng có thể đem hắn chém nát.

Chỉ là dù sao chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, pháp lực không đủ, e là chém không ra mấy búa.

Xem ra, tẫn khoái đề thăng tu vi mới là đạo lý cứng rắn.

Lại nhiều thêm 1000 vạn lỗ hổng...\n\nNgay trong ngày, hắn liền triệu tập hai mươi sáu Đại Vu, liên đồng Nhân tộc Tam Tổ.\n"Ông!" Một giọt "Huyết Châu" phá toái, cả cái thần điện nội đốn thì bị nùng úc tinh huyết chi lực sung xích.\n\nBàn Cổ trầm giọng nói: "Tốc tốc vận chuyển công pháp, luyện hóa tinh huyết." Hai mươi sáu Đại Vu nhận ra là vật gì, từng cái mắt bắn ra tinh mang, chấn hám mạc danh. \n\n"Đa tạ Phụ thần!" Giây lát sau, bọn họ liền hoan thiên hỉ địa bàn tọa trên đất, bắt đầu từng đoàn từng đoàn thôn phệ huyết khí tinh hoa.

Đây chính là Phụ thần tinh huyết, thiên cổ nan cầu a!

Nhân tộc Tam Tổ tuy không hiểu rõ, nhưng có thể cảm thụ được lực lượng cường đại ẩn chứa trong tinh huyết, không cần người điểm bát, liền tự hành vận chuyển công pháp, luyện hóa tinh huyết.\n \n"Oanh, oanh, oanh!" Trong chốc lát, liền có người mượn nhờ tinh

huyết chi lực đột phá.

Nguyên tiên Hình Thiên, Hậu Nghệ điệt cảnh xuống Đại La cảnh.

Lần này được "Bàn Cổ Tinh Huyết" kiêu trúc, huyết mạch phản tổ, đốn thì phát sinh biến hóa long trời lở đất.

"Oanh long long!" Hai người thương thế tẫn phục, không những trọng hồi Chuẩn Thánh hậu kỳ, huyết mạch cũng đang nhanh chóng thuế biến, nhục thân trở nên càng thêm cường đại, cảnh giới ẩn có ý hướng về Chuẩn Thánh đỉnh phong tiến phát.

Tương Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư, Tắc Sơn, Vu Tức đẳng lục vu, nhất cử đánh vỡ gông cùm xiềng xích, tiến nhập Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mười tám Đại Vu còn lại, cũng đều đạp nhập Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chỉ là như thế này, một giọt "Huyết Châu" có chút không đủ nhìn.

Bàn Cổ hào không lận sắc, trực tiếp phá toái giọt "Huyết Châu" thứ hai trợ giúp bọn hắn rèn luyện nhục thân, tiến hóa huyết mạch.\n \n"Oanh long long!" Tại dưới sự giúp đỡ của nùng úc tinh huyết chi lực, Hình Thiên, Hậu Nghệ tại nội hai mươi sáu Đại Vu, nhanh chóng cải hoán tự thân huyết mạch.

Cho dù không có lại độ đột phá tiếp, nhưng lại vì tự thân đánh xuống cơ sở lao cố, tư chất đề thăng, con đường sau này càng thêm rộng rãi.

So sánh ra, Nhân tộc Tam Tổ đề thăng không có lớn như vậy.

Hữu Sào Thị tiến nhập Chuẩn Thánh hậu kỳ, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị song song tấn cấp Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, đã là kinh hỉ lớn lao.

Được "Tinh Huyết" chú thân, chỗ tốt cực đại, ngày sau tự sẽ từng cái thể hiện.

Đối với Bàn Cổ mà nói, đó chính là hải lượng thọ mệnh nhập trướng.\n\nTổng thọ mệnh: 5142 vạn! (+3924 vạn)\n\nCận thử nhất thứ, liền thu hoạch 3924 vạn thọ mệnh.

Bàn Cổ ánh mắt rực cháy, hỉ thượng tâm đầu.

Hai giọt "Tinh Huyết" có hiệu quả lớn như vậy, kiếm bộn rồi.

Bất quá, cái này cũng có quan hệ với việc hắn làm nền trước đó.

Nếu không sớm vì hai mươi sáu Đại Vu bổ toàn nguyên thần, e là cũng không cách nào thuận lợi hấp nạp "Tinh huyết chi lực".

Càng đừng nói tu vi nâng cao một bước.

Nhân tộc Tam Tổ, hoàn toàn là nhặt được một cái tiện nghi có sẵn!

Tóm lại, kiếm lớn.

Bất quá kinh qua chiến dịch này, cũng chỉ còn lại giọt "Tinh Huyết" cuối cùng.

Xem ai có vận khí tốt như vậy.\n\nThời gian trôi qua cực nhanh, mấy trăm năm trong nháy mắt.

Có Bàn Cổ làm chứng kiến, Nhân, Vu liên minh tiến hành thập phần thuận lợi.

Mười một Tổ Vu cùng Nhân tộc Tam Tổ tự mình tọa trấn, trấn áp hết thảy tà túy quỷ mị.

Tuy rằng chỉ có mấy trăm năm trôi qua, nhưng Nhân tộc lại đối với Vu tộc tạo thành xung kích vô cùng to lớn.

Nhân tộc yếu ớt không giả, nhưng lại thiên tính thông tuệ, sức sáng tạo càng kinh người.

Kiến tạo phòng ốc, phanh nhẫm thực phẩm chín, may vá y phục... đều là Hồng Hoang nhất tuyệt.

Chương 32

Đối với Vu tộc xưa nay quen thói dã man mà nói, những thứ này mới mẻ vô cùng.

Dần dần, Vu tộc cũng bị cảm nhiễm.

Học theo Nhân tộc kiến tạo phòng ốc, phanh chế thực phẩm chín, mặc các loại y phục kiểu dáng...

Vu tộc vốn lấy man hoang trứ danh, dần dần nhiều thêm vài phần văn minh khí tức.

Nhân tộc cũng từ trong Vu tộc học được kỹ năng chiến đấu cao minh, pháp môn vận khí, song phương lấy thừa bù thiếu, ở chung thập phần dung hợp.\n\nTại dưới sự cố ý thôi động của mười một Tổ Vu cùng Nhân tộc Tam Tổ, lứa Nhân, Vu thông hôn đầu tiên đã sớm sinh hạ tử tự.

Giống như Bàn Cổ sở liệu, hậu duệ do Nhân, Vu đản sinh, xa không có cường đại bằng "Vu" thuần chủng.

Nhưng tính dẻo và tính trưởng thành lại càng mạnh hơn.

Số lượng nhiều lên về sau, cũng không thiếu xuất hiện một hai cái quái thai, đồng thời cụ bị thiên phú cường đại của cả phụ tộc và mẫu tộc.

Nhất thời gian, trở thành thiên tài được cả Vu, Nhân hai tộc truy phủng.

Ngắn ngủi mấy trăm năm, số lượng tân sinh Vu Nhân liền đạt tới con số ngàn vạn kinh khủng, viễn viễn siêu việt "Vu" thuần chủng!

Chỉ vì Nhân tộc năng lực phồn diễn quá cường đại, chu kỳ trưởng thành trời sinh lại ngắn.

Hai mươi năm một cái luân hồi, liền có thể lớn lên thành người.

Tại Vu tộc che chở, không còn lo lắng hãi hùng, hoàn toàn có thể yên tâm phồn diễn tử tôn.

Thế là, mấy trăm năm trôi qua, đối với tân sinh Vu Nhân mà nói liền là mấy chục cái luân hồi.

Cứ theo đà phát triển này, phá ức cũng không phải là chuyện không thể với tới.\n\nTại Vu tộc tổ địa, trong Thanh Đồng Thần Điện to lớn, Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài.

Trong điện có hóa thân Nữ Oa ngồi xếp bằng trên đất, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu thần điện, nhìn thấy từng tòa cung điện bằng đá khôi hoằng, san sát nối tiếp nhau mọc lên như nấm bên ngoài.

Dưới thần niệm phủ khám, lấy Thanh Đồng Thần Điện làm trung tâm, phương viên mấy trăm vạn dặm chi địa, tất cả đều bị Vu, Nhân hai tộc chiếm cứ.

Đây vẻn vẹn là hạch tâm chi địa.

Lại hướng ra phía ngoài mở rộng, bước chân của Vu, Nhân nhị tộc bắt đầu lại độ hướng về Hồng Hoang đại địa thẩm thấu, tối thiểu chiếm cứ một phần ba Hồng Hoang.

Thậm chí một ít nơi thiên viễn, cũng có thể nhìn thấy thân ảnh Vu, Nhân nhị tộc.

Trong đó, đặc biệt là những tân sinh Vu Nhân kia hoạt dược nhất. \n\nNhìn những tân sinh Vu Nhân rậm rạp chằng chịt kia, Nữ Oa không khỏi thần sắc phức tạp, nhìn thoáng qua Bàn Cổ trên vân đài nói: “Đại thần đây là muốn sáng tạo một cái tộc quần hoàn toàn mới sao?” Đúng vậy, Vu Nhân tộc quần.

Cứ phát triển như vậy, sớm muộn Vu, Nhân nhị tộc sẽ dung hợp, hóa thành “Vu Nhân” tộc quần!

Đến lúc đó, cái danh "Nhân tộc chi mẫu" của nàng cũng triệt để thành một cái hư danh.

Bởi vì khi đó không có "Nhân tộc" thuần túy.

Tuy rằng vẫn luôn không chú ý cái chủng tộc nàng tùy tay sáng tạo này, nhưng khi thật sự nhìn thấy một góc tương lai kia, nàng mạc danh cảm thấy chua xót trong lòng.

"Ngươi đang để ý cái gì?" Bàn Cổ liếc mắt nhìn một cái.

Nữ Oa trước tiên là sững sờ, kế đó ha ha cười to nói: "Ta để ý?

Không có khả năng!

Nhân tộc vốn là chủng tộc mà Thiên Đạo mượn tay ta sáng tạo ra.

Nhân tộc càng mạnh, ta cùng Thiên Đạo trói buộc càng sâu.

Hôm nay Đại thần dùng thuật 'Lý đại đào cương' chuyển hóa Nhân tộc.

Sau này Nhân tộc thuần chủng sẽ chỉ càng ngày càng ít, càng ít đi thì Thiên Đạo trói buộc lên người ta cũng càng nhỏ.

Ta cao hứng còn không kịp nữa là!" Nữ Oa vẻ mặt sướng khoái.

Bàn Cổ thâm ý nhìn nàng một cái, thản nhiên nói: "Vu cũng tốt, Nhân cũng được, đều là một trong những sinh linh thế gian.

Pháp tắc sinh linh, nằm ở chỗ mạnh được yếu thua.

Trên đời tịnh không có vật gì hằng cổ bất biến.

Phổ thông sinh linh là thế, ta cũng như thế.

Chỉ có không ngừng tiến hóa, huyết mạch lột xác, cường hóa bản thân, mới có thể sừng sững tại đỉnh phong!" Lời nói của Bàn Cổ tạo ra trùng kích cực lớn đối với Nữ Oa.

Nhìn khắp cổ kim, chẳng phải đều là cái đạo lý này sao?

Khi vừa mới sinh ra, hắn cũng chỉ là một Đại La Tiên nho nhỏ, hôm nay đã quý vi Thiên Địa Thánh Nhân.

Hiện tại cùng lúc ban đầu, có thể giống nhau sao?

Tự nhiên là không giống nhau.

Sinh linh tu luyện, từ Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, nãi chí Thánh Nhân.

Kỳ thực đều là một quá trình tự mình siêu thoát.

Nhân tộc cùng Vu tộc kết hợp, "Vu Nhân" đản sinh đồng dạng cũng là một chủng tộc đang tự mình siêu thoát.

Hai giả, tịnh không có bản chất khác biệt.

"Hô!" Trong đôi mắt Nữ Oa dâng lên một tia minh ngộ, chỉ cảm thấy đối với "Tạo Hóa Đại Đạo" của bản thân lý giải lại sâu thêm vài phần, lập tức trịnh trọng hướng về phía Bàn Cổ thi lễ một cái, nói: "Đa tạ Đại thần vì ta giải hoặc!" Bàn Cổ không cho là đúng, đây vốn là đạo lý đơn giản nhất thế gian, chỉ là người ta thường bị một chiếc lá che mắt mà thôi.

Giải khai khúc mắc, Nữ Oa cũng không còn so đo việc này nữa.

Nàng xoay eo cười một tiếng nói: "Đại thần có biết, Yêu tộc kia đã hoàn thành nghịch chuyển 'Đại Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên' hay không?

Trong đó ba trăm sáu mươi lăm cán Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, đều thanh nhất sắc là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bảy trăm hai mươi cán Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lại có một ngàn không trăm tám mươi cán Phụ Chu Thiên Tinh Thần Phiên, là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đúng rồi, nghe nói còn thôi diễn ra 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' biến hóa tầng tiếp theo.

Tăng thêm mười vạn tám ngàn cán Tinh Thần Phiên.

Phảng chiếu theo chu thiên tinh thần vận chuyển, có thể câu thông ức vạn Thần Ma chi lực.

Quả thực lợi hại!" Nữ Oa vẻ mặt tán thán.

Bàn Cổ hốt nhiên nhìn nàng một cái, nói: "Ngươi thật sự là Yêu Giáo Giáo chủ?" Nữ Oa trước tiên là sững sờ, kế đó ý thức được mình vừa mới đem tình huống gần đây của Yêu tộc bán đứng sạch sẽ, sắc mặt đỏ lên, toàn tức khôi phục như thường.

Nàng tín thệ đán đán nói: "Ta đương nhiên là Yêu Giáo Giáo chủ, hàng thật giá thật.

Nhưng Đại thần chẳng phải là Hồng Hoang chi phụ, Khai Thiên chi chủ sao!

Thiên địa vạn linh, bao quát cả Yêu tộc ở bên trong, cái nào không phải là hậu bối của ngài?

Nói cho ngài biết là chuyện đương nhiên a!" Được rồi, vẻ mặt nghĩa chính ngôn từ này thật khiến người ta không cách nào phản bác.

Tiếp đó, nàng lại tựa như nghĩ tới điều gì.

Nữ Oa giảo hoạt cười một tiếng nói: "Đại thần đoán xem, là ai giúp Yêu tộc thôi đạo ra 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' biến hóa tầng tiếp theo?

Lại còn có gia tư lớn như vậy để thăng cấp Đại Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Tức tiện là có 'Càn Khôn Đỉnh' tương trợ, cũng không có khả năng trong ngắn ngủi mấy trăm năm, đem toàn bộ Hậu Thiên phản

Tiên Thiên a!" "Tây Phương Giáo!" Bàn Cổ nhàn nhạt thốt ra ba chữ.

Khiến cho Nữ Oa đang chuẩn bị cả bụng liên hoàn sáo (mưu kế/ lời dẫn dụ) nháy mắt tắt đài.

Nàng vẻ mặt u oán nói: "Ngài làm sao biết được?" Người khác không biết, nàng còn không biết sao?

Bàn Cổ mấy trăm năm nay vẫn luôn tại "Thanh Đồng Thần Điện" tĩnh tọa bế quan, căn bản không hề rời đi đại điện.

Chẳng lẽ hắn vẫn luôn ở bên cạnh nhìn chằm chằm sao!

Việc Tây Phương Giáo ám trợ Yêu tộc tiến hành thập phần ẩn bí, nếu không phải huynh trưởng Phục Hy là Yêu tướng Yêu Đình, e rằng ngay cả nàng cũng không biết chút nào.

Nàng còn định mượn việc này bán cái nhân tình đâu!

Bàn Cổ mỉm cười, nói: "Việc này đơn giản.

Hồng Quân muốn để Thiên Địa Lượng Kiếp tiếp tục.

Tất định muốn đẩy ra Yêu tộc cùng ta đánh lôi đài.

Không đến thời khắc cuối cùng, hắn sẽ không thân tự xuống sân.

Tam Thanh từ hủ thanh chính (tự cho mình là thanh cao), tức tiện tham dự cũng sẽ quanh minh chính đại." Thiên Thiên lại tại Thanh Đồng Thần Điện, suýt chút nữa đem Yêu tộc bán đứng sạch sành sanh, tự nhiên không có khả năng là nàng!

"Đếm tới đếm lui, cũng chỉ có Tây Phương Giáo!" Nhìn ta như vậy có ý gì?

Nữ Oa suýt chút nữa bị ánh mắt của Bàn Cổ làm cho xù lông.

Chương 33

Tuy rằng Bàn Cổ không nói gì, nhưng nàng lại cảm nhận được nồng đậm bỉ thị.

Lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Cổ.

Đánh không lại, ta trừng chết ngươi!

"Ông!" Cơ hồ chỉ một ý niệm, một đạo đại lực bằng không tịch quyển.

Nữ Oa hóa thân ngay cả nửa điểm phản kháng chi lực cũng không có, kính trực bị quét ra khỏi thần điện.

Duy có một đạo đạm mạc uy nghiêm thanh âm truyền vào trong tai: "Còn dám phóng túng, trấn áp chân thân ngươi ba vạn vạn năm!" Tê!

Thật độc ác.

Nữ Oa không cấm rùng mình một cái.

Chân thân trấn áp ba vạn vạn năm, còn để cho người ta sống hay không?

Đáng giận Bàn Cổ thần!

Sớm muộn có một ngày...

Nàng vừa mới muốn mắng thầm.

Hốt giác trong lòng cảnh triệu tần tần, một cỗ nùng úc nguy cơ dũng hiện.

"Bá!" Cả người nàng tiêu thất không thấy.

Trực chí viễn ly "Thanh Đồng Thần Điện", mới dám tái độ hiện

thân.

Vọng hướng về nơi thần điện tọa lạc, trong mắt vẫn còn một tia kinh quý chưa từng thối lui.

Nam nhân này càng ngày càng đáng sợ!

Trong Thanh Đồng Thần Điện, khóe miệng Bàn Cổ câu lặc một tia thanh thiển hồ độ.

Nữ Oa ngay trước mặt hắn niệm thầm chân danh của hắn, làm sao có thể không bị cảm tri?

Hù dọa một phen, cho nàng một chút giáo huấn nhỏ.

Còn như Đế Tuấn, Thái Nhất, hắn tịnh chưa để ở trong lòng.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" dù mạnh, cũng không thể gián đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực.

Trừ phi Nhị Đế tu thành Thiên Đạo Thánh Nhân, lại phụ dĩ đại trận, mới có thể lọt vào mắt hắn.

Cùng chi cấu kết Tây Phương Giáo, chỉ là hạng khiêu lương tiểu sửu (hề nhảy nhót) mà thôi!

Tiếp Dẫn đạo hạnh đảo không tệ, đáng tiếc, không có chí bảo bạn sinh.

Tại trước khi chưa thể tu thành thông thiên triệt địa đại thần thông, không đủ gây lo lắng.

Bất quá việc này cũng cần phải cho Tổ Vu một lời nhắc nhở, miễn cho bọn hắn kiêu ngạo tự đại, cuối cùng thảm đạm thu tràng.

Chuyển thuấn lại nghĩ, Nữ Oa không phải là người giấu được chuyện.

Không bao lâu nữa, nàng cũng sẽ nhanh chóng báo cho Hậu Thổ,

Huyền Minh...

Gần đây quan hệ của ba nữ nhân này tựa hồ mật thiết hơn rất nhiều? ...

Cửu Trọng Thiên, Yêu Đình, Yêu Hoàng Điện!

Đế Tuấn, Thái Nhất cao tọa tại trên Yêu Đế bảo tọa.

Trong điện, lấy Yêu tướng Phục Hy, Yêu sư Côn Bằng cầm đầu, Thập đại Yêu soái, ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần, bảy trăm hai mươi Yêu tướng cùng nhất ứng Yêu Đình trọng thần đều tại liệt.

Nguyên bản, Phục Hy, Côn Bằng cư vu thủ vị, nhưng hôm nay lại nhiều thêm một cái đạo nhân mặt tròn.

Dáng dấp châu viên ngọc nhuận, thân mặc lưu ly pháp y, nhìn qua có chút không ra ngô ra khoai.

Trừ bỏ thiểu số người biết chuyện ra, các lộ Yêu vương, Yêu chủ đối với người này đều không hiểu ra sao.

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của bọn họ đã bị Đế Tuấn hấp dẫn!

Thân cư cao vị, Đế Tuấn mục quang quắc thước, khí thế bức nhân, tẫn hiển phong thái Yêu Đế.

Uy nghiêm thanh âm vang vọng đại điện: "Chư vị ái khanh, hôm nay Ngô có một chuyện đại sự tuyên bố.

Lịch thời ba trăm tám mươi hai năm, ta thành công đem 'Đại Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên' hai ngàn một trăm sáu mươi dư cán, toàn bộ hóa tác Tiên Thiên Linh Bảo!

Trong đó Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên ba trăm sáu mươi cán, là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên bảy trăm hai mươi cán, là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lại có một ngàn không trăm tám mươi cán Phụ Tinh Thần Phiên, là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đồng thời, ta thành công thôi diễn ra 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' hạ nhất biến hoán, tăng thêm mười vạn tám ngàn cán Tinh Thần Kỳ, có thể câu động ức vạn Thần Ma chi lực, triệt để đem đại trận dung vi nhất thể.

Thô lược cổ kế, uy năng tối thiểu sẽ tăng gấp mười lần trở lên!" "Oanh!" Lời này vừa nói ra, trong điện đốn thời nổ tung!

Trước đó "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" đã đầy đủ khủng bố, đủ để thất địch Thánh Nhân.

Hiện tại lại tăng gấp mười lần?

Hà kỳ đáng sợ!

Một gã Kim Giáp Yêu Tướng nhịn không được nói: "Bệ hạ, lời ngài nói là thật sao?" Nếu là ngày thường, hắn nhất định không dám phóng túng như thế.

Nhưng tin tức này thực sự quá chấn kinh.

Yêu tướng Phục Hy khẽ cười nói: "Vân Ma Tướng chủ, Bệ hạ làm sao có thể vọng ngôn? 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' thôi diễn ra biến hóa tầng tiếp theo, bố trận sở dụng Tinh Thần Phiên, tận số hóa tác 'Tiên Thiên Chi Bảo', uy năng tăng gấp mười, chỉ là thô lược ước tính.

Chân chính hiệu quả, chỉ sợ so với cái này còn phải cường đại hơn rất nhiều." Vân Ma Yêu Tướng nghe vậy, cũng ý thức được mình thất thái, vội vàng khom người nói: "Bệ hạ thứ tội, thần nhất thời thất ngôn!" "Vô phương!" Đế Tuấn đạm nhiên cười một tiếng nói: "Chớ nói là các ngươi không tin.

Nếu là ba trăm năm trước, ta cũng sẽ không tin tưởng.

Nhưng sự thật là như thế, ta làm được.

Thử nãi Thiên hữu Yêu tộc.” Oanh!

Bốn chữ cuối cùng, dùng thần thông kích phát, đốn thời, long long đạo âm vang vọng đại điện, thật sâu chấn hám tại tâm trí quần yêu.

Cơ hồ ngay một khắc sau, trong điện bạo phát ra tiếng hô chấn thiên: “Thiên hữu Yêu tộc!” “Thiên hữu Yêu tộc ta.

Trận chiến này tất năng nhất tuyết tiền sỉ (rửa sạch nhục xưa), triệt để sạn trừ Vu tộc man tử.” “Thiên thượng địa hạ, duy ngã Yêu tộc vi tôn.” “Yêu tộc vô địch!!!” Giờ khắc này, khí thế vạn yêu bị điều động đến cực hạn.

Hận không thể hiện tại xắn tay áo, giết tới Hồng Hoang đại địa cùng Vu tộc khô máu một trận.

Vu tộc chiến thiên đấu địa, không có não tử, tác vi lão đối thủ, Yêu tộc cũng không kém chỗ nào.

Bất quá, trên chiến trường xác thực cần loại khí thế hàm hóa, hãn bất úy tử (không sợ chết), thị sát thành tính này.

Đế Tuấn nhìn không khí nhiệt liệt trong điện, khóe miệng phiếm lên một tia tiếu ý.

Thừa dịp chúng yêu khí thế cao trướng, Yêu sư Côn Bằng, Yêu tướng Phục Hy, ngay tại chỗ đem Đại Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, cùng mười vạn tám ngàn Tinh Thần Kỳ phân phát đến trong tay đối ứng Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng.

Đại bả đại bả Tiên Thiên Linh Bảo tới tay, nào sợ sớm đã biết hiểu bộ phận nội tình các vị Yêu soái, Yêu thần cũng đều kích động.

Ba trăm năm trước thảm bại kia, ngột tự ký ức hãy còn mới mẻ.

Khả như kim dùng Tiên Thiên Linh Bảo bố trận, “Chu Thiên Tinh

Đấu Đại Trận" cũng thôi diễn đến giai đoạn tiếp theo, trận pháp uy năng tại nguyên tiên cơ sở thượng tối thiểu tăng cường gấp mười.

Chiến lực bực này, đều có thể ngạnh kháng Thánh Nhân.

Lập tức nhất chúng Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng đều tinh thần gấp trăm lần, chiến ý hừng hực.

Chờ chúng yêu trong điện lui tán, chỉ còn lại hai huynh đệ thời điểm, Đế Tuấn tá hạ tất cả ngụy trang, trong mắt phù hiện một tia mệt mỏi.

Nhịn không được nhìn về phía Thái Nhất bên cạnh nói: "Nhị đệ, ngã môn có hy vọng sao?" "Có!" Thái Nhất trả lời chém đinh chặt sắt.

Đế Tuấn cười.

Thời gian thấm thoắt, ngàn năm thời gian đạn chỉ qua!

Tại Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện.

Bàn Cổ cao tọa trên vân đài, quanh thân đạo vận hiển hóa, diễn hóa vạn bàn huyền diệu.

Trong điện có mười lăm cái bồ đoàn, giờ phút này lại bỏ không mười ba cái.

Chỉ có hai tôn bồ đoàn có người.

Chương 34

Tay trái là một hồng bào tuyệt thế mỹ nhân, phong hoa tuyệt đại, diễm quan thiên hạ, chính là Thánh Nhân Nữ Oa hóa thân.

Tay phải tắc là tố khiết đạm nhã, một bộ nga hoàng trường váy Hậu Thổ.

Lịch thời ngàn năm, Nhân, Vu nhị tộc, sớm đã lẫn nhau tương dung, không phân ngươi ta.

Kinh qua mấy mươi đời huyết mạch trọng tổ, tân sinh "Vu Nhân" đồng thời cụ bị nhị tộc ưu điểm.

Không chỉ thiên phú cực cường, trưởng thành kỳ ngắn, thực lực cường hãn.

Nghiễm nhiên có xu thế thay thế đơn nhất chủng tộc, trở thành tân sinh đại (thế hệ mới) độc chiếm đầu tàu!

Chủ yếu nhất là ngàn năm phồn diễn, tân sinh Vu Nhân số lượng nghiễm nhiên phá vỡ mười ức đại quan.

Đầy đủ chiếm cứ số lượng ưu thế về sau, nhất chúng Tổ Vu liền duyên theo tổ địa hướng ra phía ngoài khoách tán, ý đồ trọng tân đem Hồng Hoang đại địa nạp vào Vu tộc bản đồ.

Có chinh phạt có phản kháng, lại tăng thêm Yêu tộc từ đó phá hoại, mười đại Tổ Vu liền thân tự xuất động, tọa trấn một phương.

Cũng chỉ có Hậu Thổ hỉ tĩnh bất hỉ động, lại tăng thêm tổ địa cần thủ hộ, cho nên liền lưu lại.

Còn như Nữ Oa tự ngàn năm trước hóa thân tạo phóng, liền không hề rời đi.

Trăm nhàm chán nản Nữ Oa hóa thân, mâu quang lưu chuyển, nhìn chằm chằm Bàn Cổ trên vân đài, hi tiếu nói: "Đại thần, có thể biết hiểu Yêu tộc động thái mới nhất?" Chân thân của nàng thượng tại Oa Hoàng Cung, mỗi cách một đoạn thời gian, đều có thể thu nhận tin tức từ tứ diện bát phương.

Đều là loại tuyệt mật nội bộ của Yêu tộc.

Bàn Cổ thần tư không minh, nghe xong lại lười để ý tới.

Ngàn năm nay, Nữ Oa không thiếu cố ý tìm chủ đề bắt chuyện, đại đa số hắn không để ý, nhưng cũng có lúc sẽ nhịn không được lên tiếng.

Quả nhiên, không thể chống đỡ được ba phút, Nữ Oa liền như trúc đồng đổ đậu nói: "Cư ta thu được tin tức mới nhất, Yêu tộc 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' diễn luyện cũng không sai biệt lắm.

Mấy năm nay, Yêu tộc luôn có kỳ ngộ.

Giống như ra cửa nhặt được tiên đan, hoặc là một cước đá ra cái linh bảo linh tinh, thời có phát sinh.

Ngắn ngủi ngàn năm, huynh trưởng ta... khụ khụ, không nói hắn.

Kia Yêu sư Côn Bằng, bảy trăm năm trước, ý ngoại rơi vào một chỗ không gian liệt phùng.

Sau khi đi ra, cư nhiên được Thượng Cổ Hỗn Độn Thôn Phệ Ma Thần truyền thừa, Thôn Phệ Pháp Tắc đại thành.

Lại có Thập đại Yêu soái kia, nhân thủ một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tu vi người người đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần, thanh nhất sắc Chuẩn Thánh tu vi.

Bảy trăm hai mươi Yêu tướng, tu vi thấp nhất cũng là Đại La Kim

Tiên cảnh.

Còn có nhất ứng Yêu tướng, Yêu vương đều có kỳ ngộ.

Tổng chi, vận may của tất cả người Yêu tộc, phảng phất đều tập trung bùng nổ trong ngàn năm nay.

Chậc chậc!

Muốn nói sau lưng không có mỗ cái lão gia hỏa bút tích, đánh chết ta cũng không tin." Cũng chỉ có ở bên cạnh Bàn Cổ, nàng mới dám tứ vô kỵ đạn đàm luận như vậy.

Bởi vì ở nơi này, ngay cả Thiên Đạo đều giám sát không được.

Hoàn toàn có thể sướng sở dục ngôn.

Bàn Cổ thượng chưa biểu hiện như thế nào, Hậu Thổ nghe thấy lại thân hình kịch chấn.

Vọng hướng Nữ Oa, trong mắt nhiều hơn một tia chấn kinh nói: "Nữ Oa sư tỷ, lời tỷ nói là thật?

Kia Yêu tộc Chuẩn Thánh, quả nhiên vượt quá ba trăm chi số?" Số liệu này quá chấn hám rồi.

Vu tộc mãn đả mãn toán (tính hết mức), Chuẩn Thánh cũng không đến trăm vị.

Yêu tộc trước đây cũng chỉ tầm ba năm mươi vị bộ dáng, hiện như kim cư nhiên trực tiếp vượt quá ba trăm chi số?

Mới có một ngàn năm thôi được không?

Không phải một vạn năm, cũng không phải mười vạn năm!

Nữ Oa liếc mắt một cái nói: "Muội muội, quá phận rồi a?

Tỷ tỷ ta tốt xấu gì cũng là Nhân tộc Thánh Mẫu, một trong Thiên Địa Lục Thánh?

Có thể nói bậy lừa gạt người sao!" Hậu Thổ lại không có tâm tư để ý tới lời nói điều bì của nàng, nếu quả thật như Nữ Oa nói, vậy Vu tộc phiền toái lớn rồi.

Lập tức vẻ mặt cầu viện nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Phụ thần, ta..." "Vô nhu lo lắng!" Bàn Cổ mở mắt.

Thần sắc đạm nhiên nói: "Trong đại kiếp diệc có đại vận!

Như kim Nhân, Vu hợp lưu, tân sinh Vu Nhân phá mười ức.

Đã leo lên tới cực hạn, tiếp tục phát triển xuống dưới, mâu thuẫn nội bộ rất dễ đột hiển.

Lúc này, Yêu tộc xuất hiện ngược lại là chuyện tốt.

Có áp lực ngoại bộ tồn tại, vừa vặn có thể đem Nhân, Vu, dĩ cập tân sinh Vu Nhân, triệt để chỉnh hợp.

Kinh qua trận chiến này, trên đời tái vô Nhân, Vu chi biệt (không còn phân biệt Nhân-Vu)!" Hậu Thổ nghe vậy chấn hám mạc danh.

Ý tứ của Phụ thần là, muốn mượn nhờ Yêu tộc, triệt để chỉnh hợp Nhân, Vu hai tộc?

Cũng đúng, tuy nhiên Nhân Vu hai tộc đế kết đồng minh chi ước, như kim tân sinh "Vu Nhân" cũng có độc chiếm ngao đầu chi tượng, nhưng đối với thế hệ Vu, Nhân cũ, độc lập cá thể, trong lòng lẫn nhau khủng phạ đều tồn một chút ý niệm.

Thời gian ngắn còn tốt, trường thử dĩ vãng, mâu thuẫn điểm tất nhiên sẽ từ nội bộ dẫn bạo.

Hiện tại Yêu tộc hoành không xuất thế, ngược lại có thể để cho Vu, Nhân, dĩ cập tân sinh Vu Nhân triệt để chỉnh hợp, ninh thành một cỗ dây thừng, nhất trí đối ngoại.

Chờ qua trận phong ba này, tin tưởng mâu thuẫn giữa ba bên cũng

không sai biệt lắm đã điều hòa.

Phụ thần thật thâm mưu viễn lự!

Ý tứ gì?

Đem Yêu tộc coi như đá mài đao?

Một bên Nữ Oa nghe được mạc danh tâm hàn, nhịn không được nói: "Đại thần, người chết quá nhiều, có thể hay không sẽ tăng cường Thiên Đạo thu thúc chi lực?

Đến lúc đó..." Nàng lo lắng vô pháp thoát kiếp.

Tất cánh tiên tiền Bàn Cổ đã nói, muốn thoát kiếp, cần phải ma diệt Thiên Đạo chi lực.

Nhưng nếu Vu, Nhân, Yêu tam tộc tư sát, chẳng phải sẽ tăng cường Thiên Đạo chi lực?

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Thiên Đạo vận hành, phi sở nghĩ đơn giản như vậy.

Như kim Yêu tộc thực lực vô đoan phàn thăng, thiên địa sinh linh chi lực mấy lần điệp gia.

Ngươi cho rằng, Thiên Đạo còn thừa mấy phần lực?" Tê!

Lời này vừa nói ra, Nữ Oa không cấm hít sâu một hơi lãnh khí.

Cũng đúng, ngắn ngủi ngàn năm, Yêu tộc thực lực tăng vọt gấp mười lần trở lên.

Vu tộc không cần phải nói, Nhân Vu hợp lưu về sau, tân sinh Vu Nhân đột phá mười ức đại quan, tiền sở vị hữu cường đại.

Vậy chẳng phải là, so với ngàn năm trước, thiên địa sinh linh cường đại không chỉ gấp mười?

Như thế nhất lai Thiên Đạo...??

Nữ Oa phanh nhiên tâm động!

Nhịn không được nhìn Bàn Cổ một cái.

Bàn Cổ điểm đến là dừng.

Có một số lời, ngươi biết ta biết là được.

Hắn chỉ đối với Hậu Thổ nói: "Cảnh giới đã đạt, chỉ thiếu một tia cảm ngộ.

Sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên, mới là trợ giúp tốt nhất đối với Vu tộc." Hậu Thổ đối với Bàn Cổ là trăm phần trăm tín nhiệm.

Nghe vậy tự nhiên thần sắc nhất lẫm, cung cung kính kính bái nói: "Phụ thần yên tâm, Hậu Thổ tất định cần miễn, tranh thủ sớm ngày chứng đạo!" "Ân!" Bàn Cổ gật gật đầu, nhắm mắt tham tu đại đạo.

Hai nữ cũng các hoài tâm tư, không hề mở miệng.

Nhất thời gian, thần điện tái độ khôi phục sự ninh tĩnh! ...

Chương 35

Cửu Trọng Thiên, Yêu Hoàng Điện!

"Đủ rồi!" Cao tọa tại Đại Đế bảo tọa thượng, Đế Tuấn đột địa trầm quát một tiếng.

Mục quang chước chước, trực bức Tu Bồ Đề đạo: "Khi nào phát binh Vu tộc, bản tọa trong lòng tự có tính toán.

Luân không đến ngươi ở đây chỉ tay năm ngón!" Trong điện, một thân lưu ly pháp y Tu Bồ Đề lại không kiêu không táo, cũng không thấy nửa phần úy cụ.

Đạm định hợp thập nói: "A Di Đà Phật!

Tiểu đạo chỉ thay Đại sư chuyển đạt thiên mệnh.

Yêu Đế bệ hạ hành sự như thế nào, tự nhiên không phải tiểu đạo có thể chỉ sử.

Chỉ là ngàn năm nay, Yêu tộc được không ít thiên quyến.

Kỳ gian vẫn luôn là Ngô Sư ở giữa chu toàn.

Nếu quả như thời gian dài chưa thấy thu hoạch, chỉ sợ lần sau tới không phải là tiểu đạo nữa." Đây, phân minh là hiếp bách!

Đế Tuấn giận không kềm được.

Đúng lúc này.

"Cút!" Một đạo sát cơ vô hạn tiếng quát mắng vang lên, nhiệt độ cả Yêu Hoàng Điện sậu hàng.

Nguyên tiên không vô nhất nhân Đông Hoàng bảo tọa thượng, sậu nhiên phù hiện một đạo thân ảnh.

Phía trên có một ngụm Thanh Đồng Cổ Chung cao huyền, trán phóng vô lượng hào quang.

Tê!

Tu Bồ Đề mạc danh rùng mình một cái, trong mắt kinh quý nhất thiểm thệ.

Vội vàng khom người, "Bá" một cái tiêu thất tại trong điện.

Duy có một đạo dư âm truyền lại: "Thỉnh nhị vị Bệ hạ sớm làm quyết định!" Thoại âm chưa lạc, người đã phi hồng mịt mù!

Bạn tùy theo một đạo hừ lạnh, Đông Hoàng Thái Nhất xuất hiện tại hữu trắc bảo tọa.

Một thân minh hoàng trường bào, hắc sắc trường phát tùy ý phi tán.

Mi mục như kiếm, mục quang tự ưng chuẩn, trán phóng ra đường đường hoàng hoàng, bá đạo chi thế.

Đế Tuấn thấy thế, không khỏi hân hỉ nói: "Nhị đệ, thần thông của đệ lại có tinh tiến?" Giờ khắc này Thái Nhất, so với ngàn năm trước, khí thế càng phát ra cường hãn, phân minh là thần thông đại tiến chi thế.

Thái Nhất khẽ gật đầu nói: "Làm huynh trưởng chịu mệt.

Ngô ngàn năm bế quan, lược có sở đắc.

Chỉ là chung quy chưa từng bước ra một bước cuối cùng.

Bất quá, có 'Đông Hoàng Chung' tại tay, đương khả dữ Thánh Nhân nhất chiến." "Tốt rồi!" Đế Tuấn cười sướng khoái.

Ngàn năm nay, lần đầu tiên cảm thấy nhẹ nhõm.

Thái Nhất nhớ tới một màn trước đó, không cấm nhíu mày nói:

“Huynh trưởng, kia Tu Bồ Đề...” Nhắc tới việc này, Đế Tuấn liền một trận cười khổ.

Lắc đầu nói: “Lang tử dã tâm, Tây Phương Giáo nhập cục chi thời, ta liền biết một điểm này.

Chỉ là không nghĩ tới, bọn hắn lại không cần mặt mũi như thế.

Hôm nay Tu Bồ Đề đến, chính là muốn bức bách Yêu tộc ta xuất binh, công đánh Vu tộc.” “Thật to gan chó.” Thái Nhất mâu quang đẩu lệ.

Bá khí vô song nói: “Yêu tộc ta hành sự như thế nào, dung được người ngoài chỉ tay năm ngón?

Đại huynh chỉ quản yên tâm, Tu Bồ Đề nếu còn dám tới, Ngô tất trảm!” Đế Tuấn lắc đầu: “Vô dụng thôi.

Tu Bồ Đề chỉ là một cái loa truyền thanh, giết hắn đối với đại cục vô ích.

Thậm chí phía sau là Tây Phương Nhị Thánh, cũng vô quan đại cục.

Hiền đệ nên biết, mấy năm nay, Yêu tộc ta đột phi mãnh tiến, chúng yêu tu vi tiếp liên đột phá, nhất ứng Chu Thiên Tinh Thần Phiên toàn bộ Hậu Thiên phản Tiên Thiên, lại thành công thôi đạo ra ‘Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận’ hậu tục biến hóa...

Tất cả đều cùng cái bàn tay nhìn không thấy kia có quan hệ.

Thân xử Hồng Hoang, ý nguyện của Hắn, chúng ta căn bản không có cách nào cự tuyệt!” Đế Tuấn vẻ mặt khổ sáp.

Chung quy, vẫn là sống thành cái dạng mà mình chán ghét nhất.

Nguyên tiên Yêu tộc chiến thiên đấu địa, tiêu dao tự tại, giết người liền giết người, ăn thịt liền ăn thịt, hà kỳ khoái tai?

Đâu giống như bây giờ, tuy nhiên thu hoạch được vô thượng quyền hành, lại thành quân cờ trong tay người khác.

Ngay cả khi nào xuất thủ, đều bị người an bài rõ rõ ràng ràng.

Thái Nhất cắn răng, hận thanh nói: "Trách ta, nếu quả như ta có thể bước ra một bước cuối cùng, thành Thiên Đạo Thánh Nhân..." "Không!" Đế Tuấn lắc đầu nói: "Việc này cùng đệ không quan hệ, tức tiện Thiên Đạo Thánh Nhân y nhiên cũng bãi thoát không được.

Bọn hắn nói đúng, chúng ta căn bản không có lựa chọn, duy có một đường đi xuống.

Chúng ta hiện tại có thể làm là vớt đủ chỗ tốt, tranh thủ tại nhật hậu đại kiếp trung sở hữu tự vệ chi lực.

Nhược năng dĩ thử, đổi lấy huynh đệ hai người chúng ta chứng đạo thì cũng đáng!" Chứng đạo...

Thái Nhất trong mắt phù hiện một tia mê mông, sát na liền hóa tác một phiến kiên định.

Chỉ có chứng đạo thành Thánh, mới có thể cụ bị tư cách cùng Trời tranh phong.

Hiện tại, ngay cả tư cách đều không có.

Lần này nhất định phải chứng đạo!

Cách lần trước Vu Yêu đại quyết chiến bất quá ngàn năm.

Một ngày này, sự bình tĩnh của Hồng Hoang đại địa tái độ bị đánh vỡ.

"Oanh long long!" Cửu thiên chi thượng liệt nhật cao huyền, hai con Cự đại Tam Túc Kim Ô hư ảnh, ánh xạ thiên địa.

Vạn thiên hà quang lung tráo, trong đó ẩn ước khả kiến quỳnh lâu ngọc vũ, cung khuyết vô số, nhất ứng Yêu thần Yêu tướng sâm nhiên

đứng thẳng.

Toàn tức, một đạo uy nghiêm hùng hồn chi âm, vang vọng Hồng Hoang: "Vu tộc, họa loạn chi nguyên.

Thập Nhị Tổ Vu tự hàng sinh tới nay, liền tự trì thần thông, khi áp vạn tộc, nhiễu loạn Hồng Hoang, vọng đồ độc bá thiên địa.

Tích có Tổ Vu Cộng Công đụng gãy Bất Chu Sơn, thiên trụ đoạn liệt, thiên hà chi thủy đảo quán, Hồng Hoang sinh linh tử thương vô số.

Hạnh được Yêu tộc Thánh Nhân Nữ Oa nương nương bổ thiên cứu thế, mới bảo trụ được Hồng Hoang vạn tộc!

Đây chính là vết xe đổ.

Vu tộc bất diệt, họa loạn bất chỉ!

Ngô vi Thiên Đình chi chủ, Yêu Đế 'Đế Tuấn'.

Kim phụng thiên mệnh, thảo phạt Vu tộc!

Phàm chư thiên sinh linh giai khả thuận thế phạt chi." Án theo lời Đế Tuấn, Vu tộc Thập Nhị Tổ Vu giản trực là ác quán mãn doanh, tội nghiệt thao thiên chi bối.

Thiên địa chúng sinh, người người đều muốn tru diệt.

Cơ hồ lời hắn vừa dứt, "Oanh long" đông nam đại địa chấn động, một vệt lưu quang trực trùng cửu tiêu.

Lăng không hiển hóa ra vạn trượng Tổ Vu chân thân, hám thiên động địa, phảng phất như Ma Thần hư ảnh.

Đại Tổ Vu Đế Giang lạnh lùng nói: "Đế Tuấn, phóng cái rắm chó của mẹ ngươi.

Vu tộc ta nãi là Bàn Cổ phụ thần huyết mạch, thiên địa chính

thống.

Khi nào làm chuyện khi áp vạn tộc?

Phản đảo là Yêu tộc các ngươi, ỷ mạnh hiếp yếu, tàn sát sinh linh chi sự không thiếu làm.

Các ngươi đồ diệt Nhân tộc ức vạn sinh linh, luyện chế Đồ Vu Kiếm, cự kim bất quá ngàn năm, liền đã quên rồi sao?

Ngươi quên, nhưng có người không quên!

Lại nói Ngũ đệ ta nhân hà đụng gãy Bất Chu Sơn?

Còn không phải trúng gian kế của Yêu tộc các ngươi.

Các ngươi hại chết Ngũ đệ, còn dám ở đây đại ngôn bất tàm.

Vu tộc ta định cùng các ngươi bất tử bất hưu!" "Bất hưu bất hưu!" Bạn tùy theo từng tiếng nộ quát, Đông Nam Tây Bắc tứ diện đại địa, đều có lưu quang trùng thiên.

Lăng không hiển hóa ra từng tôn vạn trượng chân thân, trên người khí tức hám thiên động địa, tứ vô kỵ đạn cọ rửa hư không.

Chương 36

Chỉnh cái Cửu Trọng Thiên đấu tại long long chấn chiến.

Đang tại bên ngoài trú thủ Thập đại Tổ Vu từng cái mâu quang lãnh liệt, sát ý sôi trào, gắt gao nhìn chằm chằm Cửu Thiên thượng Yêu Đình sở tại.

Hận không thể hiện tại xuất binh, công nhập Yêu Đình!

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Mục đổ một màn này, Nữ Oa hóa thân cười ha hả nói: "Đừng nói, Vu tộc thật đúng là có bài diện.

Kia Tổ Vu chân thân hiển hóa, khí thế hám thiên động địa, uyển nhược Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần hàng lâm...

Chậc chậc, rất giỏi a!

Muội muội, không đi thấu cái nhiệt nháo?" Nói xong, nàng vẻ mặt trêu tức nhìn về phía Hậu Thổ.

Tựa hồ đang ức trắc Hậu Thổ khi hiện ra "Tổ Vu chân thân", là hà đẳng phong tư?

Hậu Thổ hạ ý thức liếc nhìn Bàn Cổ, sắc mặt hơi đỏ.

Chuyển mà hung hăng trừng nàng một cái.

Nữ Oa vẻ mặt vô tội.

Ta làm cái gì rồi?

Hậu Thổ lại không để ý tới nàng.

Chỉ nhìn Cửu Thiên chi thượng tinh la kỳ bố Yêu tộc đại quân, có chút lo lắng.

Nữ Oa thấy vô thú, bĩu môi nói: "Yên tâm đi, trước mắt đánh không nổi đâu.

Đế Tuấn tên kia giảo hoạt lắm.

Hôm nay tuyên chiến, là vì chiếm cứ đại nghĩa danh đầu.

Chân chính khai chiến nào có chuyện gióng trống khua chiêng như vậy?" Ai mà không phải lén lén lút lút đột tập...

Lời còn chưa rõ ràng nói ra.

Tốt xấu gì ta cũng là Yêu Giáo Giáo chủ không phải sao?

Sự thật quả nhiên như Nữ Oa nói.

Yêu tộc sấm to mưa nhỏ, tại thời điểm Thập đại Tổ Vu hiển hóa chân thân, khí trùng đấu ngưu, liền minh kim thu binh.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Rất nhanh, thiên địa một phiến tình lãng như thường.

Chỉ là Hồng Hoang lại rốt cuộc không phục hồi sự yên bình như trước, đại địa vạn linh đều có loại cảm giác tai nạn lâm đầu, phân phân tứ hạ đào thoán, muốn tìm một nơi ẩn bí.

Miễn cho tao thụ Vu Yêu đại chiến khiên liên, một thân tu vi hóa thành tro bụi.

"Xích lạp!" Mười đạo huyết khí hoành quán thương khung, đi thẳng đến Vu tộc tổ địa.

Tu du, liền hạ xuống thân hình.

Chính là vội vã chạy về Thập đại Tổ Vu.

Yêu tộc chủ động tuyên chiến, bọn họ tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

"Tham kiến Phụ thần!" Chúng Tổ Vu tề tụ Thanh Đồng Thần

Điện tham bái.

“Miễn lễ, ngồi đi!” Bàn Cổ tùy tay chỉ một cái, mặt đất nhiều hơn mười cái bồ đoàn.

Mười vị Tổ Vu khom người bái tạ chi hậu, mới lạc tọa.

“Phụ thần!” Đại Tổ Vu Đế Giang nói: “Yêu tộc hùng hổ dọa người, chủ động khiêu khơi mào chiến tranh, Vu tộc tuyệt không khiếp chiến.

Đại chiến sắp đến, Phụ thần có thể có chỉ kỳ?” Dư hạ chúng Tổ Vu, đều mục quang chước chước nhìn hắn.

Tuy Vu tộc hãn bất úy tử, nhưng dính đến chủng tộc tồn vong chi sự, tự nhiên không dám qua loa đại ý.

Có thể từ chỗ Phụ thần được một hai khải kỳ, cũng là chuyện tốt.

Bàn Cổ đối với sự xuất hiện của mười Tổ Vu tịnh không ý ngoại, thản nhiên nói: “Vu Yêu chi tranh, không thể tránh miễn.

Nếu có Thánh Nhân tham dự, tự có Ngô đi ngăn chặn.

Thánh Nhân chi hạ các ngươi chỉ quản buông tay một chiến.” Hô!

Được Bàn Cổ đáp ứng, chúng Tổ Vu đều thở dài một hơi.

Thánh Nhân chi hạ có gì đáng sợ?

Lập tức tề thanh bái nói: “Phụ thần yên tâm, trận chiến này, Vu tộc tất thắng!” Một bên từ trong miệng Nữ Oa biết hiểu không ít nội tình Hậu Thổ lại ưu tâm xung xung, xa không có mười vị Tổ Vu bàn tín tâm mười phần.

Lược một chần chờ, hướng về phía Bàn Cổ bái nói: “Phụ thần, Yêu tộc phía sau có Thiên Đạo tính kế.

Tầm thường tác chiến chúng ta không sợ, nhưng ‘Chu Thiên Tinh

Đấu Đại Trận' kia vừa ra, chỉ sợ Vu tộc ta không ai có thể cản!" Hậu Thổ lời nói cũng có ý tứ nhắc nhở các huynh đệ tỷ muội.

Quả nhiên, có Tổ Vu nghe xong, trong lòng sinh ra kinh ngạc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có mạnh như vậy sao?

Trước mặt Bàn Cổ không tiện nói, lập tức ám tự truyền âm tuân vấn.

Hậu Thổ cũng không giấu diếm, trực tiếp đem tin tức từ trong miệng Nữ Oa nghe được, một cỗ não báo cho Thập đại Tổ Vu.

Nghe xong lời Hậu Thổ, chúng Tổ Vu đều chấn kinh mạc danh!

Thanh nhất sắc Tiên Thiên Linh Bảo bố trận, mấy trăm Chuẩn Thánh cường giả, mấy ngàn Đại La Yêu tộc, nghịch thiên rồi a!

Bọn họ rõ ràng Hậu Thổ sẽ không tại loại sự tình này nói đùa.

Nhưng nếu quả thật như Hậu Thổ nói, Yêu tộc sở hữu thượng trăm Chuẩn Thánh, số ngàn Đại La, lại lấy Tiên Thiên Linh Bảo bố xuống "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Vậy uy năng trận này, sợ không phải muốn nghịch thiên?

Ngăn không được a!!!

Yêu tộc chiến thiên đấu địa, vô úy vô cụ là thật, nhưng cùng chịu chết là hai chuyện khác nhau a?

Đương hạ, chúng Tổ Vu đều mắt trông mong nhìn về phía Bàn Cổ.

Phụ thần, ta là đứa con mà ngài thương yêu nhất a!

Bàn Cổ da mặt hơi co rút, việc này trong lòng hắn sớm có tính toán, lập tức đạm nhiên uy nghiêm nói: "Ngô có 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ', có thể truyền cho các ngươi!" Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ?

Nữ Oa mâu quang sậu lượng.

Không cấm thốt ra: "Ta có thể học không?" Chúng Tổ Vu mục quang trong nháy mắt hội tụ, lúc này mới ý thức được, ở trong đây còn có một người ngoài a!

Vị này trên danh nghĩa là Yêu tộc Thánh Nhân, Yêu Giáo Giáo chủ!

Tuy nhiên cái vị Yêu Giáo Giáo chủ này thường xuyên đem tình báo quan trọng của Yêu tộc tiết lộ...

Đại Tổ Vu Đế Giang mâu quang lấp lóe, khuôn mặt băng lãnh nặn ra một tia tiếu ý nói: " 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' là tuyệt thế thần công tích nhật Phụ thần trảm Ba Ngàn Hỗn Độn Ma Thần, dùng để khai thiên tích địa.

Chỉ sợ không thích hợp truyền cho người ngoài.

Đúng rồi, tiếp sau đây Vu tộc ta nội bộ hội nghị, sự thiệp cơ mật.

Không biết Nương nương có thể hay không lảng tránh một chút?" Lời nói quan miện đường hoàng, nhưng thực tế thượng chỉ có một ý tứ: Đuổi người!

Nữ Oa phẫn phẫn nói: "Tin tức Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là ta nói cho Hậu Thổ muội tử, qua cầu rút ván cũng không cần nhanh như vậy chứ?" Là thế sao?

Đế Giang mâu quang lấp lóe, lại vô động vu trung.

Kỳ dư Tổ Vu cũng nhìn chằm chằm Nữ Oa, chờ nàng rời đi đại điện.

Huyền Minh Tổ Vu thần tình lãnh liệt, công tư phân minh!

Ở dưới là tỷ muội, ở trên thì án quy củ.

Hậu Thổ Tổ Vu chỉ có thể báo dĩ nụ cười áy náy.

Chuyện này ta cũng không giúp được!

“Được, đủ tàn nhẫn!” Nữ Oa hóa thân hừ một tiếng, “Bá” một cái thân hình tiêu thất không thấy.

Chúng Tổ Vu mới thở phào nhẹ nhõm.

Uy bức một vị Thánh Nhân, cũng không nhẹ nhõm.

Chương 37

Chủ yếu là trượng vào uy phong của Phụ thần.

Hồi thần lại Đế Giang, hướng về phía vân đài dập đầu nói: "Thỉnh Phụ thần chớ trách ta tự ý làm chủ!" Các Tổ Vu khác cũng phản ứng lại, nơi này là sân nhà của Phụ thần.

Bất quá Phụ thần vừa rồi không ngăn trở, chứng minh đã ứng thuận cử động này.

Bàn Cổ thản nhiên nói: " 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' là vô thượng chiến pháp ta sau khi sát lục Ba Ngàn Ma Thần, dung vạn thiên pháp tắc vào một thân sáng tạo ra.

Phi Ngô chi huyết mạch không thể truyền thừa.

Nữ Oa tức tiện ở đây, cũng ngộ không ra." Chúng Tổ Vu vừa nghe, đốn thời biết hiểu bọn hắn bạch đam tâm (lo lắng vô ích) rồi.

Cảm tình "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" đặt ở trước mặt người khác, người khác cũng học không được, chỉ có bọn hắn mới có thể tu luyện.

"Nhìn kỹ!" Bàn Cổ cũng không nói nhảm, tham thủ hướng hư không một trảo.

"Ông!" Chỉnh cái Thanh Đồng Thần Điện đốn thời sinh ra biến hóa, phảng phất hóa thành một phương thế giới.

Trên dưới thanh mông mông, không có nhật nguyệt, bất phân trú dạ, lọt vào trong tầm mắt giai là hồng mông một phiến.

Chợt, một cái đại thủ trảo xuất.

Vạn thiên linh quang hội tụ, tại trong tay hình thành một thanh cổ

phác đại phủ (búa lớn).

Giây tiếp theo, đại thủ huy động phủ đầu.

"Oanh long!" Một vệt phủ mang chiếu sáng thế giới, nơi đi qua, hồng mông giới vực đốn bị nhất phân vi nhị.

Thanh mông mông quang hoa cùng phủ mang giao chức, động tác đại thủ huy phủ, tựa hồ tại một khắc này ngưng cố sách giải (tháo rời), hóa tác vô số đạo thân ảnh huy phủ.

Mỗi một chiêu mỗi một thức đều không hoàn toàn giống nhau, lại ẩn chứa vô cùng áo nghĩa.

Tổ Vu vốn là chiến đấu cuồng nhân, truy cầu "Võ đạo chi cực"!

Tu du liền bị một búa này hấp dẫn, trầm tẩm trong đó!

Trên vân đài, Bàn Cổ bảo trì tĩnh tọa.

Trong điện mười một Tổ Vu, đều nhắm mắt bàn tọa.

Trên người lúc thì huyết khí cuồn cuộn, lúc thì khí thế trùng tiêu.

Mỗi một lần khí tức ba động, đều bị trong điện một cỗ vô hình chi lực át chế, không cho ảnh hưởng đến người xung quanh.

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, mỗi một phủ đều có vô số biến chiêu.

Ba mươi sáu phủ, thực tế thượng ba vạn sáu ngàn phủ đều không chỉ.

Hắn chỉ truyền "Tiền Tam Phủ", năng lĩnh ngộ mấy phủ, mỗi một phủ lại năng minh xác bao nhiêu chủng biến hóa, còn phải xem cá nhân ngộ tính.

Dĩ Tổ Vu như kim tu vi, miễn cưỡng có thể phát huy ra Đệ Nhất Phủ uy năng, Đệ Nhị Phủ liền muốn phí sức.

Chí vu Đệ Tam Phủ hoàn toàn là siêu thường phát huy.

Một búa chém ra về sau cơ bản cũng đẳng tử (chờ chết).

Cũng chỉ có đạp nhập Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, mới có thể chân chính nắm giữ Đệ Tam Phủ tinh túy.

Cho nên không phải Bàn Cổ không nguyện truyền càng nhiều, mà là truyền càng nhiều, bọn hắn cũng lĩnh ngộ không được.

Tam phủ đã là cực hạn.

Cổ kế mười một Tổ Vu trung năng có một hai vị lĩnh ngộ ra Đệ Tam Phủ đã là không tệ.

Không xuất Bàn Cổ sở liệu.

Chiến đấu thiên phú kinh nhân mười một Tổ Vu, khinh tùng lĩnh ngộ Đệ Nhất Phủ.

Có Tổ Vu lợi hại, càng là ngay tại chỗ đem Đệ Nhất Phủ thôi diễn chí tám mươi phần trăm trở lên.

Một búa này ra, đủ để miểu sát Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đệ Nhị Phủ, cũng cơ bản thượng không có ý ngoại, chỉ là lĩnh ngộ độ viễn tốn vu Đệ Nhất Phủ.

Mạnh nhất là Đế Giang, cũng chỉ thôi diễn ra Đệ Nhị Phủ năm mươi phần trăm.

Nhược một điểm, chỉ có một hai mươi phần trăm.

Đệ Tam Phủ, tạp xác (kẹt) rồi.

Tối chung chỉ có Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ ba người miễn cưỡng lĩnh ngộ.

Đế Giang thân vi Đại Tổ Vu, lại tinh thông Không Gian Chi Đạo, chiến đấu lực kinh nhân, cho nên mới có thể lĩnh ngộ búa này.

Chúc Cửu Âm tắc bởi vì tinh thông "Thời Gian Pháp Tắc", cường hành đem Đệ Tam Phủ lạc ấn tại trong thức hải, không ngừng thời gian hồi tố, ngạnh sinh sinh học được búa này.

Hậu Thổ không cần phải nói, tiên tiền trấn áp Lục Đạo Luân Hồi, dĩ nhiên sở hữu bỉ nghĩ Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực.

Chỉ là về sau thoát khốn, đem vô biên luân hồi công đức, gia trì tại trên "Lục Đạo Luân Hồi", cho nên mới không có Thánh Nhân tu vi.

Nhưng đạo cảnh của nàng, lại là hàng thật giá thật Thánh Nhân cảnh, khuy phá (nhìn thấu) Đệ Tam Phủ huyền bí cũng là trong tình lý.

Chỉ là, Hậu Thổ tại trong Tổ Vu là người không thiện chiến nhất, tức tiện học thành Đệ Tam Phủ, cảm ngộ độ cũng sẽ không có bao cao.

Tại lúc chúng Tổ Vu tu hành "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" bí pháp, Yêu tộc cũng đang điều binh khiển tướng.

Sở vị Yêu tộc, kỳ thực chính là một cái đại tạp quái (nồi lẩu thập cẩm).

Phàm là sinh linh sở chúc, giai khả bị nạp nhập kỳ trung!

Hồng Hoang cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu sinh linh.

Tại Yêu Đình thiết huyết thủ đoạn hạ, từng nhóm từng nhóm sinh linh gia nhập Yêu Đình, trở thành một phần tử của Yêu tộc Thiên Đình.

Hơn ngàn năm trước tranh phong cùng Vu tộc chết đi những Yêu kia, tự hồ chỉ là cửu ngưu nhất mao, rất nhanh đã bị bổ toàn chỗ trống, tiền sở vị hữu cường đại.

Yêu Hoàng Điện nội!

Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, ngạo lập vu đại điện

chi thượng.

Tả hữu là Yêu tướng Phục Hy, Yêu sư Côn Bằng!

Hạ liệt Thập đại Yêu soái Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thương Dương, Bạch Trạch, Khâm Nguyên, Thử Thiết, Quỷ Xa!

Lại có Tứ phương Hung thú Thao Thiết, Đào Ngột, Cùng Kỳ, Hỗn Độn!

Dĩ cập Tất Phương, Trùng Minh Điểu, Phì Phì, Chử Kiện, Khánh Kỵ, Quỳ Ngưu đẳng ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần, bảy trăm hai mươi Yêu tướng, đại tiểu Yêu vương ba ngàn sáu trăm dư củng vệ tại trắc.

Điện ngoại một cái nhìn không thấy bờ Yêu quân, duy kiến đắc thiết giáp sâm sâm, yêu khí trùng thiên, kính trực phúc cái đại bán cái Cửu Trọng Thiên.

Đế Tuấn, Thái Nhất trong mắt phóng xạ ra xán nhiên tinh mang, giờ khắc này Yêu tộc tiền sở vị hữu cường đại.

Thập đại Yêu soái, Tứ đại Hung thú, ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần thanh nhất sắc Chuẩn Thánh cảnh.

Nhất ứng Yêu tướng, Yêu vương đều là Đại La Kim Tiên.

Lại đi xuống dưới Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên bất kế kỳ số.

Yêu tộc chi thịnh huống, đã kham bỉ viễn cổ Long Phượng Kỳ Lân cường tộc.

Nào sợ đối thượng Thánh Nhân, cũng hoàn toàn không hư!

Giờ khắc này, Đế Tuấn trong lòng không còn bàng hoàng.

Chỉ có hùng tâm vô thượng nhất vãng vô tiền, thệ đoạt Thiên Địa

Cộng Chủ chi vị.

Một đán thành Thiên Địa Cộng Chủ, cùng Thái Nhất liền có thể huề cuồn cuộn đại thế, nhất cử đả phá chất cốc, chứng đạo thành Thánh.

Đây, chính là toàn bàn kế hoạch của hắn!

Cập chí chính ngọ, Yêu tướng Phục Hy thượng tiền bái nói: "Bệ hạ, giờ lành đã đến!" "Tốt!" Đế Tuấn trầm quát một tiếng, uy nghiêm thanh âm vang vọng thiên cung, "Tức khắc, binh phát Hồng Hoang đại địa.

Trận chiến này thệ diệt Vu tộc!" "Thệ diệt Vu tộc!" "Thệ diệt Vu tộc!" "Thệ diệt Vu tộc!" Bạn tùy theo tiếng rống chấn thiên, "Oanh long long" mấy ngàn vạn Yêu binh khai bạt, đi thẳng đến Hồng Hoang đại địa sát khứ!

Đế Tuấn Thái Nhất thân tự áp trận!

Côn Bằng, Phục Hy làm đại chiến tổng chỉ huy.

Lấy Tứ đại Hung thú làm tiên phong, Thập đại Yêu soái đái binh thân chinh.

Lánh có ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần sách ứng, bảy trăm hai mươi Yêu tướng thống lĩnh đại quân.

"Oanh long!" Cửu Trọng Thiên bích chướng phá!

Hồng Hoang đại địa thượng sinh linh, chỉ cảm thấy trời đột ngột tối sầm lại.

Chương 38

Mê mê mông mông ngẩng đầu nhìn lại, đốn thời nhìn thấy một màn kinh tủng.

Chỉ thấy thiên thượng địa hạ, tẫn là mật mật ma ma hắc điểm, chính là những hắc điểm hậu trọng như vân này che khuất thái dương quang, tạo thành thiên hắc giả tượng.

Sơ thủy không cảm thấy như thế nào, nhưng khi tiếng hảm sát chấn thiên kia truyền vào trong tai, "Thệ diệt Vu tộc!

Yêu tộc xưng tôn", đốn thời ý thức được.

"Yêu tộc, Yêu tộc tập kích rồi!

Chạy a!" "Chạy mau, Yêu tộc giết tới." "Tốc tốc đào mệnh!" Bạn tùy từng trận tiếng thét chói tai, vô số sinh linh khai khải đào mệnh chi lộ.

Có độn địa, có phi bôn, có đẳng không...

"Hưu, hưu, hưu" vạn thiên tiễn vũ từ cao không xạ lạc, những sinh linh độn địa cũng tốt, đẳng không cũng thế, ngay tại chỗ bị bắn thành cái sàng.

"Đừng giết ta, ta cũng là Yêu tộc a..." Cẩu thí Yêu tộc.

Giết!

Chân chính Yêu tộc, sớm đã tiến nhập Cửu Trọng Thiên.

Đại địa sinh linh nếu không phải Vu tộc, thì là Vu tộc tẩu cẩu, giai khả sát.

"Oanh long long!" Sau tiễn vũ, liền là thần thông yêu thuật oanh tạc, lôi đình phách sơn, hỏa thiêu phong lâm, chùy trấn đại địa...

Vạn yêu sở chi xử, thốn thảo bất sinh.

Mặc cho độn nhập địa diện, tránh nhập sơn lâm, đều nan đào nhất tử.

Vu, Nhân bộ lạc sớm có phòng bị, phái có chuyên nhân giám sát Yêu Đình động thái.

Cơ hồ phát hiện dị dạng đệ nhất thời gian, Vu, Nhân đại quân tập kết.

Hướng về phía Yêu binh Yêu tướng gần hạ xuống, trùng sát đi.

"Giết!" Cừu nhân kiến diện, phân ngoại nhãn hồng!

Vu Nhân cùng Yêu ân oán, vô nhu giải thích, duy có sát lục!

"Oanh, oanh, oanh!" Thần thông tàn phá bừa bãi, thần binh phi vũ.

Song phương kính trực tư sát tại nhất khởi.

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Mục đổ nhất thiết Bàn Cổ, mặt không biểu tình.

"Thiên địa có cùng tận.

Khi sinh linh cường đại đến mỗ chủng địa bộ, thiên địa vô pháp thừa tái thì liền sẽ dẫn động sát kiếp, dĩ thử tước giảm sinh linh chi lực, hình thành mỗ chủng quân hành." Nguyên bản đây là quá trình thiên địa tự ngã thích phóng, lại chính thường bất quá!

Nhưng khi hết thảy bị hữu tâm nhân lợi dụng, liền biến chất.

Như nhãn hạ Hồng Hoang, "Hồng Quân cùng Thiên Đạo Lục Thánh cao cư kỳ thượng.

Mỗi phùng sát kiếp hàng lâm, liền đẩy ra ức vạn chúng sinh đi đáng kiếp." Thực tắc bọn hắn cũng là một viên của thiên địa, chiếm cứ nhiều nhất thiên địa chi lực.

“Thánh Nhân mới là con sâu làm rầu nồi canh lớn nhất của thiên địa, là đạo tặc lớn nhất của đại đạo.” Nhược đồ một tôn Thánh, đủ để triệt tiêu mấy ngàn ức sinh linh tử kiếp.

“Nhưng lại có Thánh Nhân nào nguyện ý hi sinh, thành toàn ức vạn chúng sinh?” Như thế, liền hãm nhập tử tuần hoàn.

“Thánh Nhân càng mạnh, sinh linh càng yếu.” “Chung có một ngày, thiên địa tái vô sinh linh, tất cả sức mạnh đều sẽ bị mỗ vị Thánh thôn phệ.

Vị Thánh kia liền có cơ hội siêu thoát tự ngã, viên mãn đại đạo, thành Đại Đạo Thánh Nhân.” Đây chính là mưu hoa của Hồng Quân!

Chư thiên Lục Thánh đều là quân cờ.

Vừa mới bắt đầu hoặc hứa không biết chuyện, nhưng khi hiểu rõ rồi, thoát thân đã muộn.

Chỉ có thể tương sai tựu sai (lấy sai làm sai), dĩ kỳ hổ khẩu đoạt thực, năng tại tối hậu nhất khắc trích thủ thắng lợi quả thực.

Tuy nhiên loại khả năng tính này thiếu chi lại thiếu.

Nhưng chung quy là một loại khả năng không phải sao?

Bàn Cổ lý giải cách làm của những Thánh Nhân này.

Nhưng lại vô pháp dung nhẫn, Hồng Hoang hắn khai tịch, cuối cùng trở thành công cụ mưu tư lợi của người nào đó!

Quyết không cho phép Hồng Quân cùng Lục Thánh làm bậy.

Sự thật thượng, muốn siêu thoát, tịnh phi chỉ có một loại biện pháp.

“Thiên địa dựng dục sinh linh, bản ý tịnh phi trở thành gông xiềng của sinh linh.

Khi sinh linh cường đại đến nhất định địa bộ, tự khả đạp nhập hỗn độn tầm cầu cơ duyên, dĩ cầu siêu thoát!" Nhưng Hồng Quân minh hiển không có cái gan này, cho nên lựa chọn hi sinh Hồng Hoang ức vạn chúng sinh, thành toàn một mình hắn.

Đổi lời khác, chỉnh cái Hồng Hoang thiên địa sinh linh, liên đồng Lục Thánh, đều chỉ là dưỡng phân để hắn siêu thoát tự ngã mà thôi.

"Siêu thoát không sai, nhưng dùng 'Hồng Hoang Thiên Địa' ta khai tịch để siêu thoát, đó chính là nguyên tội!" "Trảm Hồng Quân, diệt Lục Thánh!" "Hồng Hoang không phải tư hữu vật của ai, là thuộc về ức vạn chúng sinh." "Ngô chi Hồng Hoang, Ngô thủ hộ!" Giờ khắc này, trên người Bàn Cổ sát ý mạc danh sôi trào.

Cách Thanh Đồng Thần Điện, Nữ Oa hóa thân đều cảm ứng được cỗ mang mang sát cơ kia.

Tế mật như phát, vô khổng bất nhập, chỉ làm cho nàng từ đầu lạnh đến trong tâm.

Vọng hướng Thanh Đồng Thần Điện phương hướng, mãn nhãn kinh khủng: "Là ai, chọc giận nam nhân kia?" Hồng Hoang đại địa!

Khi Yêu tộc từ Cửu Trọng Thiên sát xuống, "Oanh long long!" một đạo đạo khí huyết hám động cửu thiên thập địa.

Lấy Đại Vu Hình Thiên, Hậu Nghệ cầm đầu, Tương Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư...

đẳng hai mươi bốn vị Đại Vu, thống soái các bộ Chiến Vu phân phân nghênh chiến.

Vô nhu pháp bảo pháp thuật, nhục thân cường đại, chính là nghi trượng lớn nhất.

Tiên thiên truyền thừa thần thông là thủ đoạn khắc địch chế thắng.

Hình Thiên hiển hóa Đại Vu chân thân, là một người khổng lồ ngàn trượng, tay múa can thích (búa và khiên), kính trực sát hướng một chi Yêu quân.

Yêu tướng cầm đầu kia là một đầu Song Sí Bạch Hổ, vừa mới đối mặt.

"Bành" Hình Thiên thủ phủ rơi xuống, một cái đầu Bạch Hổ to lớn lăn xuống ngay tại chỗ.

Một màn này, đốn thời chấn kinh ba vạn Yêu quân sau lưng Bạch Hổ Yêu tướng.

Hình Thiên dường như Chiến Thần phụ thể, ngao ngao kêu liền xông lên.

"Oanh, oanh, oanh" phủ đầu huy động, một đường sát phạt.

Không có Yêu tộc nào là địch thủ một hiệp của hắn.

Ngẫu hữu công kích đánh vào trên người hắn, lại ngay cả lớp biểu bì bên ngoài cũng không thể công phá.

"Oanh long long!" Một đường trùng sát, ba vạn Yêu quân kính trực bị giết cái đối xuyên.

Tràng diện dũng mãnh vô địch như thế, đốn thời kích phát Vu tộc huyết tính.

Từng danh Chiến Vu nộ hống, đi theo sát phía sau.

Hai mươi lăm danh Đại Vu khác cũng không cam tỏ ra yếu kém, các tự hiển hóa Đại Vu chân thân.

Từng cái thân cao ngàn trượng, thể phách hùng hồn.

Nhục thân chi cường kham bỉ Tiên Thiên Linh Bảo, tầm thường đao kiếm chém xuống ngay cả một tia bạch ấn cũng không có.

Rất nhanh, tại dưới sự trùng sát thân tiên sĩ tốt của hai mươi lăm danh Đại Vu, Vu tộc chiếm cứ thượng phong.

Tuy nhiên thượng không Yêu tộc mật mật ma ma, nhìn qua thập phần đáng sợ.

Nhưng giờ khắc này, Vu tộc mới thật sự là đại địa chi chủ, giết đến vạn yêu đảm hàn!

Đế Tuấn, Thái Nhất ở trên Cửu Thiên, rất nhanh đã chú ý tới một màn này.

Trong đó người chú ý nhất, vô nghi là Đại Vu "Hình Thiên".

Tư này phảng phất thiên sinh vì chiến mà sinh, tay múa can thích, các loại chiến đấu bí kỹ tầng xuất bất cùng.

Tung nhiên mấy chục vạn Yêu binh, cũng nan dĩ vây khốn hắn, ngược lại bị hắn giết đến tè ra quần, hội bất thành quân.

Côn Bằng sát ngôn quan sắc, rất nhanh liền ý thức được người này dẫn phát hai vị Đại Đế bất mãn, đương tức hát lệnh nói: "Tứ Hung hà tại?

Tốc tốc chi viện Tây Bắc chiến trường!" "Ngang!" Bạn tùy theo một tiếng hống khiếu, hư không sậu nhiên tối sầm, một con khủng bố hung thú thể trường mấy ngàn trượng phá không mà đến.

Chỉ thấy hình trạng nó như hổ, sinh lông chó, mặt người chân hổ, miệng heo răng nanh, một đôi con mắt tinh hồng huyết sát, tự đái theo thao thiên hung khí.

Chương 39

Chính là Đào Ngột - một trong Tứ đại Hung thú!

Tại lúc đi ngang qua một chỗ Vu Nhân tụ tập địa, Đào Ngột trương chủy nhất hấp.

"Hô lạp lạp" thượng vạn Vu Nhân ngay tại chỗ liền bị nó hấp nhập trong miệng.

Bạn tùy theo tiếng nhấm nuốt "kẽo kẹt kẽo kẹt", huyết thủy tứ tiên, bị nó một ngụm nuốt xuống!

Ân?

Thanh Đồng Thần Điện nội, mục đổ một màn này Bàn Cổ sắc mặt hơi lạnh!

Vật này tuy cũng là một trong những sinh linh thiên địa, nhưng diệt tuyệt nhân tính, thị sát thành ẩn như thế, quả thực hãn kiến.

Thực chỉ câu động, "Ông"...

Cùng lúc đó.

Tại Vu Yêu chiến trường.

Mắt thấy Đào Ngột hung tính tất hiện, Hậu Nghệ nổi giận, bạo quát một tiếng, mãnh địa loan cung đáp tiễn.

"Hưu hưu!" Liên châu cửu tiễn.

Không ai chú ý tới một vệt linh quang tiểu vô thanh tức dung nhập.

"Oanh!" Hư không tạc liệt.

Duy có chín đạo tiễn hình quang trụ thô đại như cầu vồng, hoành quán trường không!

Cửu thiên chi thượng, Đào Ngột hung tương tất lộ, bỗng nhiên trong lòng cảnh triệu đẩu sinh.

Mục quang nhất tảo, đốn thời phát hiện chín mũi lợi tiễn bạo xạ hư không mà đến.

"Ngang!" Gào thét một tiếng, Đào Ngột mãnh địa tung không, hổ vĩ hoành tảo.

"Oanh long long" uyển nhược thiên trụ đảo tháp, nơi đi qua, nhất ứng hư không tẫn bị áp bạo.

Sớm nhất một mũi linh tiễn cùng chi tương xúc, ngay tại chỗ liền bị hổ vĩ trừu toái.

"Hưu hưu hưu!" Khẩn tiếp theo lại là tám tiễn cơ hồ bất phân tiên hậu bắn tới.

Đào Ngột thân hình đẳng na bất định, hoặc dùng song trảo phách hạ, hoặc dùng hổ vĩ hoành tảo, răng nanh tê giảo, lấy thân đi đụng...

Tại trong một trận "phanh phanh phanh" bạo hưởng, tiếp liên bảy tiễn bị mẫn diệt.

Chỉ là hung phúc bộ vị nhiều hơn một đạo thương khẩu vi bất túc đạo.

Mắt thấy chỉ còn một tiễn cuối cùng, Đào Ngột trong mắt thiểm qua một tia nhân tính hóa cơ phúng, tựa hồ cố ý trào lộng Hậu Nghệ.

Hắn phóng khí cào xé tê giảo, cũng không dùng đuôi quét nữa, kính trực dùng đầu đụng vào.

Đầu là địa phương kiên ngạnh nhất toàn thân hắn, kham bỉ Tiên Thiên Linh Bảo, một điểm cũng không kém Đại Vu chân thân.

Đào Ngột tự thân lại là Hung thú chi linh đản sinh sau khi khai thiên tích địa, như kim một thân tu vi đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, tự

nhiên vô cụ một mũi linh tiễn.

"Ngu xuẩn..." Ký cư tại Vu tộc tổ địa Thánh Nhân Nữ Oa nương nương, nhìn thấy một màn này, không cấm hung hăng mắng một câu.

Tại thân bàng Hậu Thổ nghe vậy, không cấm hoàn nhĩ nhất tiếu.

Toàn tức liếc mắt nhìn nơi "Thanh Đồng Thần Điện" tọa lạc, trong đôi mắt nhu hòa mang theo một tia thanh thiển tiếu ý.

"Bành!" Tại Đào Ngột mãn hoài tín tâm, dự định một đầu đụng nát linh tiễn, hảo triệt để đả kích Vu tộc tín tâm thì, ý ngoại xuất hiện.

Mũi linh tiễn cận thặng kia, dường như được thần trợ một bàn.

Tại lúc cách đỉnh đầu Đào Ngột không đến ba trượng, sậu nhiên gia tốc.

"Hưu" linh quang sạ hiện.

Giờ khắc này, Đào Ngột bỗng nhiên cảm ứng được, can đảm câu liệt.

Muốn tránh, đã muộn.

Cái đầu có lực phòng ngự cố nhược kim thang, tịnh chưa phát huy công hiệu ứng có.

"Phốc xuy!" Linh tiễn không gặp ti hào trở lực, liền tề căn một nhập (ngập tận gốc), liên đồng ý thức hải của hắn, tại sát na gian phá diệt.

"Oanh!" Đào Ngột thân hình định cách hư không, chết đến mức không thể chết lại.

Giây tiếp theo, kính trực từ Cửu Thiên chi thượng trụy lạc, "Oanh long" mặt đất bị ném ra một cái hố sâu ngàn trượng.

Tất cả mọi người đều bị một màn này kinh ngốc.

Một khắc sau, trong Vu Nhân bạo phát ra tiếng hô chấn thiên: "Nghệ, Nghệ, Nghệ..." Ngay cả chúng Đại Vu nhìn về phía hắn ánh mắt đều tràn ngập khâm phục, kính bội.

Liên châu cửu tiễn, trực tiếp bắn nổ một trong Tứ đại Hung thú hung danh hiển hách "Đào Ngột"!

Lợi hại a!

Nào biết được, Hậu Nghệ tay cầm Chấn Thiên Cung cũng vẻ mặt mộng.

Nhìn nhìn cung tiễn trong tay, trong mắt mang theo vài phần kinh ngạc: "Lão hỏa kế, ngươi mạnh như vậy sao?" Cút xéo!

Chấn Thiên Cung linh niệm "Ông" một cái chấn chiến.

Khụ khụ...

Lần này Hậu Nghệ triệt để mộng.

Không phải Chấn Thiên Cung?

Là ai giúp ta một tay?

Mặc kệ, giết trước đã!

Mắt thấy phía trước mật mật ma ma tẫn là Yêu tộc đại quân, Hậu Nghệ mâu quang trong nháy mắt lãnh liệt, loan cung đáp tiễn, "Hưu hưu hưu" kim tiễn bạo không xuất.

Vu Nhân nhị tộc lại bởi vì Hậu Nghệ siêu thường phát huy, người người bị kích phát đấu chí.

Từng cái ngao ngao kêu, triều Yêu tộc đại quân trùng sát đi!

Cửu thiên chi thượng, mục đổ một màn này Đế Tuấn sắc mặt trầm trầm, nhìn về phía Thái Nhất bên cạnh nói: "Nhị đệ, Đào Ngột chết ngươi thấy thế nào?" "Có chút không thích hợp!" Thái Nhất sắc

mặt cổ quái nói: "Hậu Nghệ là Vu tộc cường giả dưới trướng Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cũng không đến mức mạnh đến thái quá như vậy.

Chín mũi tên kia, bắn chết Chuẩn Thánh tầm thường cũng được đi.

Đào Ngột chính là man hoang hung thú di lưu từ thời đại Long Phượng Hồng Hoang, một thân cân cốt hoành luyện, kham bỉ Tiên Thiên Linh Bảo.

Như kim lại tấn cấp Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nào sợ Tổ Vu xuất thủ, cũng không có khả năng làm được sảng khoái lưu loát mạt sát như vậy." Đế Tuấn vẻ mặt tán đồng gật đầu, toàn tức mâu quang lấp lóe, đổi thành truyền âm nói: "Nhị đệ cho rằng, có phải hay không vị kia xuất thủ?" Vị kia?

Thái Nhất không cấm tâm thần kịch chấn, hiển nhiên rõ ràng Đế Tuấn nói là ai.

Diện thượng mang theo vài phần không xác định nói: "Hẳn là sẽ không đâu?" Hiện tại Vu Yêu tịnh chưa đến quyết thắng phụ quan kiện, đỉnh đa là món khai vị trước bữa ăn, dĩ thân phận vị kia, chí vu vì mấy cái tiểu binh tiểu tướng vi bất túc đạo mà xuất thủ sao?

Nhưng nếu không phải vị kia, vậy thật gặp quỷ rồi.

Diệc hoặc là Đào Ngột lên cơn, vừa vặn bị Hậu Nghệ bắt được trí mệnh phá trán?

Cho nên mới nhất kích tất sát!

Làm không hiểu!

Đế Tuấn lại mâu quang chước chước, hốt địa thăng lên một cái ý nghĩ.

Tham thủ chiêu một gã Yêu tướng, đưa cho hắn một vật.

Danh Yêu tướng kia khom người bái tạ chi hậu, đi thẳng đến hạ giới chiến trường.

Quan chú Vu Yêu đại chiến, tịnh phi chỉ có bản thân nhị tộc.

Cơ hồ cùng một thời gian, Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, Tam Thanh Thánh Nhân tề tụ.

Tại trước mặt bọn hắn có một mặt quang mạc cự đại, nội lý trình hiện chính là Vu Yêu giao chiến tại mấy trăm vạn dặm bên ngoài.

Cơ hồ tại sát na "Đào Ngột" hung thú bị trảm, "Ông" quang mạc vi bất khả tra xuất hiện sát na ba động.

Tam Thanh sắc mặt đốn thời cổ quái.

Nguyên Thủy kinh ngạc nói: "Có Thánh xuất thủ?" "Thánh Nhân chi lực." Lão Tử đưa ra khẳng định đáp án, nhưng không nhất định là "Thánh Nhân".

Sở hữu Thánh Nhân chi lực tịnh không nhất định là Thánh Nhân, nghe có khả năng là một câu lời nói vô nghĩa, nhưng từ khi vị kia xuất hiện về sau, hết thảy đều không giống nhau.

Nguyên Thủy nhịn không được nói: "Hắn cũng muốn nhúng tay sao?" Vì một cái nho nhỏ "Đào Ngột", đáng giá sao?

Chương 40

Thông Thiên tuổi trẻ, diện thượng phù hiện một tia khoái ý nói: "Ta đảo cảm thấy, vị kia cũng là tính tình trung nhân.

Đào Ngột thị huyết thành tính, ngay cả phàm nhân cũng không buông tha.

Nếu bảo bần đạo nhìn thấy, thiếu không được cũng muốn cho hắn một kiếm." Nguyên Thủy nghe vậy, không cấm đen mặt.

Huấn xích nói: "Tam đệ, chúng ta thân vi Thánh Nhân liền nên có Thánh Nhân uy nghi, Thánh Nhân da mặt.

Thiên Đạo vận chuyển, thiện ác tự có định số.

Sao có thể nhân một lời mà phán quyết?

Y ta thấy, ngươi nên tĩnh tụng Hoàng Đình Kinh, trọng tu tâm lộ, phủ tắc sớm muộn có một ngày đọa nhập tà đạo." Thông Thiên liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: "Nhị ca thật lớn uy phong, sao không đi bảo vị kia cũng tĩnh tụng Hoàng Đình Kinh?" "Ta..." Nguyên Thủy khí cực, thiên sinh nửa cái chữ phản bác cũng nói không nên lời.

Vị kia?

Cho hắn mười cái lá gan, hắn cũng không dám để vị kia đi tĩnh tụng Hoàng Đình Kinh a!

Lập tức hung hăng trừng mắt Thông Thiên, nói: "Ngươi dùng thái độ gì nói chuyện với ta?

Tam đệ, ta thấy ngươi thật nên tu tâm rồi.

Lại nhìn xem những năm này ngươi thu đều là đồ đệ gì?

Hạng người bị mao đái giác (có lông có sừng - súc sinh).

Từng cái không tu đức hạnh, chỉ có một thân nghiệp chướng.

Để cho đồng đạo nhìn Tam Thanh chúng ta như thế nào?" "Nhị ca, Tiệt Giáo ta làm bẩn Côn Luân?" Thông Thiên hoắc địa đứng dậy, mâu quang chước chước, trực bức Nguyên Thủy, trên người ẩn có một tia kiếm ý phù động!

"..." Nguyên Thủy không ngờ tới, Thông Thiên phản ứng sẽ lớn như vậy.

Sự thật thượng, tiên tiền lời nói kia xuất khẩu về sau, hắn có chút hối hận.

Nhưng sự đáo lâm đầu, bảo hắn nhận sai là tuyệt đối không thể.

Thái độ của Thông Thiên, triệt để chọc giận hắn.

"Đủ rồi!" Tại lúc hai người kiếm bạt nỗ trương, hốt địa một đạo thanh hát thanh vang lên.

Hư không ẩn có một vệt Thái Cực Đồ hư ảnh lưu chuyển, "Ông" vô luận Thông Thiên trên người kiếm ý, hay Nguyên Thủy thể biểu hỗn độn chi khí, đều bị thuấn gian trấn áp trở về.

Lão Tử vọng hướng hai người, trong đôi mắt không động hư vô, thấu lấy một tia hàn ý.

Lạnh lùng nói: "Ba người chúng ta từ khi đản sinh linh trí tới nay, liền ở cùng một chỗ.

Tương hỗ nâng đỡ, kinh lịch vô số gian nan hiểm trở, phương mới có hôm nay địa vị.

Các ngươi, chẳng lẽ muốn để người ngoài chê cười hay sao?" Tuy nhiên Lão Tử bình nhật ít phát ngôn, nhưng vừa mở miệng, nào sợ kiệt ngạo như Thông Thiên cũng từ đáy lòng phát sợ.

Hai người vội vàng bái nói: "Đại huynh kiến lượng, chúng ta nhất

thời mất phân thốn.” Lão Tử mâu quang lưu chuyển, tựa hồ nhìn một vị trí nào đó...

Diện thượng phù hiện một tia thương tang, chuyển thuấn tiêu tán vu vô hình.

Cả người một lần nữa khôi phục tiên tiền cổ tỉnh bất ba, đạm mạc nói: “Ngồi đi!” “Phải!” Ngọc Hư Cung nội phát sinh tiểu nhạc đệm, không vì người thế gian biết.

Nhưng mầm mống bất hòa đã chôn xuống, chung có một ngày bạo phát.

Giờ phút này!

Hồng Hoang đại địa chiến đấu, tiến hành đến giai đoạn gay cấn.

Yêu tộc dĩ Thập đại Yêu soái làm chủ, các tự thống lĩnh trăm vạn đại quân.

Lại có ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần, bảy trăm hai mươi Yêu tướng, huy hạ Yêu quân mấy chục vạn mấy vạn không đợi, lại không ai không phải tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Nơi đi qua thây ngang khắp đồng.

Duy có cường đại Chiến Vu, Đại Vu mới có thể cùng chi kháng hành!

Vu tộc khuyết hãm nằm ở chỗ số lượng hi thiếu, trăm vạn Vu đối mặt mấy ngàn vạn Yêu quân, tương hình kiến truất.

Hạnh hảo có Vu Nhân cùng Nhân tộc ở bên hiệp trợ.

Chỉ là Nhân tộc cùng “Vu Nhân” tuy nhiên số lượng chúng đa, nhưng chân chính cao đoan chiến đấu lực lại không có bao nhiêu.

Một đán đụng phải Đại Yêu, liền chỉ có phần bị làm thịt.

Bất quá, rất nhanh có Vu Nhân thông minh, cải biến chiến lược chiến thuật.

Không còn trùng sát tại phía trước nhất.

Mà là đi theo sát phía sau Đại Vu, Chiến Vu.

Một đán Đại Yêu bị kỷ phương cường giả lan tiệt, liền tấn tốc xuất kích, dĩ gấp mười, gấp trăm lần vu Yêu quân số lượng thượng tiền vây giết.

Như thế nhất lai, đốn thời thủ đắc bất phỉ chiến tích!

Tam phương tương hỗ phối hợp, tuy không thể đủ triệt để đánh lui Yêu tộc, lại cũng ổn trụ cục thế.

Phía trên, Thập đại Tổ Vu tịnh chưa tham chiến, mà gắt gao nhìn chằm chằm mấy danh Yêu Đình trọng thần cầm đầu là Đế Tuấn, Thái Nhất.

Tuy nhiên đại bộ phân Yêu quân tham chiến, nhưng thân binh trực thuộc Đế Tuấn, Thái Nhất, lại chưa lên sân khấu.

Song phương đánh giao tế cũng không phải một hai ngày, Tổ Vu rõ ràng sức mạnh của đám thân binh này.

Càng đừng nói Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng bốn vị Yêu tộc Thiên Đình đại lão đều chưa động.

Tự nhiên muốn nhìn chằm chằm một chút.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng mục quang, lại tập trung tại mỗ xử hạ giới chiến trường.

Chỉ thấy một gã Yêu tướng, tay cầm một cái Kim sắc Bảo Hồ Lô.

Mỗi khi gặp địch nhân, trong hồ lô liền có một đạo thanh khí trùng thiên, kỳ nội kết thành thân hình một cái oa oa.

Bạn tùy theo Yêu tướng đại kêu một tiếng: “Thỉnh bảo bối chuyển thân!” “Ông!” Bạch quang kích xạ, một gã Đại La Kim Tiên cảnh Nhân tộc cường giả ngay tại chỗ bị hái đi đầu lâu. "Vút, vút, vút!" Tên yêu tướng kia bản thân chỉ có tu vi Đại La sơ kỳ, nhưng hồ lô vàng trong tay lại giúp hắn một đường quét ngang, ngay cả cường giả Đại La đỉnh phong cũng bỏ mạng trong tay hắn!

Rất nhanh, sự tồn tại của tên yêu tướng này đã thu hút sự chú ý của các cường giả Vu tộc. "Ngăn hắn lại!" Theo một tiếng hét lớn, "Ông" một tiếng, hàng chục Chiến vu phi thân tới, đáp xuống bốn phía vây quanh tên yêu tướng kia.

Ở vòng ngoài, đông đảo Vu nhân và cường giả Nhân tộc cũng tầng tầng lớp lớp bao vây hắn.

Chỉ là khi nhìn về phía chiếc hồ lô vàng kia, trong mắt ai nấy đều mang theo ba phần kiêng kỵ.

Thân ở trong vòng vây, tên yêu tướng lại chẳng hề hoảng hốt, nhẹ nhàng tháo nắp hồ lô! "Ông" một tiếng, một đạo thanh khí bốc lên, ở giữa kết thành hình dáng một hài nhi trắng trẻo mập mạp, mày mắt đầy đủ nhưng hai mắt nhắm nghiền.

Yêu tướng cung kính cúi người vái chào, nói: "Mời bảo bối xoay người!" "Cẩn thận!" Một tên Chiến vu cầm đầu, đã có tu vi Đại La trung kỳ, mạnh mẽ bước lên một bước, "Bành" một tiếng giơ tay chộp thẳng về phía bảo hồ lô.

Nhưng đúng lúc này, hài nhi trắng trẻo mập mạp kia bỗng nhiên mở mắt, trong mắt bắn ra hai luồng bạch quang, "Ông" một tiếng lượn quanh đầu tên Chiến vu một vòng. "Bộp." Giây tiếp theo, đầu của tên Chiến vu kia liền bị hái xuống.

Màn này lập tức gây chấn động toàn trường! "Thứ quỷ quái gì vậy?" "Mọi người cẩn thận!" Một đám Vu nhân lập tức cảnh giác. ...

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ tận mắt chứng kiến tất cả, mày hơi nhíu lại: "Trảm Tiên Phi Đao?" Người ngoài không biết, nhưng Ngô biết rất rõ, "Trảm Tiên Phi Đao" thực chất được đúc thành từ việc thu thập tinh khí thần của Đại vu "Khoa Phụ", vệt bạch quang kia chính là sự hiển hóa tinh khí thần của Khoa Phụ.

Đại vu vốn chiến thiên đấu địa, khí huyết cường thịnh, lại được uẩn dưỡng trong hồ lô da vàng, càng thêm linh tính mười phần.

Cho nên mới có thể dễ dàng hái thủ cấp của Đại La Kim Tiên như lấy đồ trong túi.

Chỉ là, nếu tinh khí thần của Khoa Phụ vẫn còn, tại sao không thể hồi sinh hắn?

Hậu duệ huyết mạch Vu tộc, đặc biệt là huyết mạch Đại vu chỉ đứng sau Tổ Vu, đều thuộc loại tài nguyên không thể tái sinh.

Do đó, mỗi một Đại vu đều trân quý dị thường.

Huống chi, Khoa Phụ trong hàng ngũ Đại vu cũng là tồn tại có thể sánh vai với Hình Thiên, Hậu Nghệ.

Nếu có thể hồi sinh hắn, lợi ích đối với Vu tộc là rất lớn.

Tâm niệm xoay chuyển, Ngô rất nhanh đã có quyết đoạn, uy nghiêm nói: "Hậu Thổ!" "Ông!" Hầu như ngay khi dứt lời, một vệt linh quang hiển hóa, chính là Hậu Thổ Tổ Vu.

Nàng cung kính bái: "Phụ thần, người gọi con?" Phía sau Hậu Thổ, hóa thân của Nữ Oa đi theo sát, vẻ mặt tò mò nhìn Bàn Cổ.

Chương 41

Bàn Cổ không để ý đến Nữ Oa, ngón trỏ điểm một cái, trước mặt hiện ra một màn hình ảnh, chính là cảnh tượng tên yêu tướng kia đang cậy vào "Trảm Tiên Phi Đao" mà hoành hành ngang ngược!

Ngô thản nhiên nói: "Vật này là 'Trảm Tiên Phi Đao', do Tích Nhật Đế Tuấn chém giết Đại vu 'Khoa Phụ' rồi lấy tinh khí luyện thành.

Dưới Chuẩn Thánh, đều khó địch lại uy năng của bảo vật này.

Ngươi đi thu hồi vật này về đây, Ngô tự có biện pháp hồi sinh Khoa Phụ!" Khoa Phụ?

Hậu Thổ trong nháy mắt đỏ hoe mắt!

Bỏ qua Mười hai Tổ Vu không nói, những Đại vu như Khoa Phụ chính là lứa sinh linh đầu tiên được sinh ra của Vu tộc.

Năm xưa, khi thành lập "Vu tộc", Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ đã đi theo tả hữu, lao khổ công cao!

Với các Tổ Vu mà nói thì chẳng khác nào người thân.

Cái chết của Khoa Phụ năm xưa cũng là một ngòi nổ quan trọng cho đại chiến Vu Yêu.

Không ngờ, tên Đế Tuấn kia lại dám tước đoạt tinh khí thần của Khoa Phụ, luyện chế thành thứ yêu binh bực này!

Cho dù là Hậu Thổ sinh tính nhu hòa, thuần thiện, trong lòng cũng dâng lên một luồng lệ khí.

Dù sao, có nhân thiện thế nào đi nữa, cốt tủy nàng vẫn là "Tổ Vu"!

Ngay lập tức nàng cung kính nói: "Phụ thần yên tâm, con nhất định sẽ mang vật này về!" Dứt lời, "Vút" một tiếng, người đã biến mất tăm

tích! "Muốn chết a!" Nữ Oa nhìn vào trong màn hình, thấy tên yêu tướng đang cậy vào 'Trảm Tiên Phi Đao' thỏa thích thu hoạch đầu lâu Vu nhân, không khỏi khẽ than!

Nàng nhìn ra được, Bàn Cổ nhìn như lạnh lùng, thực ra đối với những "Vu nhân" này lại vô cùng coi trọng.

Cái chết của Hung thú "Đào Ngột" trước đó đã chứng minh điều này, hiện giờ vì một "Khoa Phụ" mà trực tiếp để Hậu Thổ ra tay.

Tuy không phải Bàn Cổ đích thân động thủ, nhưng so với trực tiếp nhúng tay cũng chẳng có bao nhiêu khác biệt.

Tên yêu tướng đáng thương kia, tưởng rằng có được bảo bối, nào biết đâu đường xuống hoàng tuyền đã gần ngay trước mắt.

Hậu Thổ ra tay thì hắn chết chắc rồi. "Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, Hậu Thổ đột ngột xuất hiện trên chiến trường cách đó cả triệu dặm.

Cả thiên địa dường như tĩnh lại một nhịp!

Hửm?

Dị động bực này lập tức bị "Đế Tuấn, Thái Nhất" trên Cửu Trọng Thiên cảm nhận được.

Hai luồng ánh mắt chiếu xuống, khi nhìn thấy Hậu Thổ, không khỏi ngẩn ra.

Mắt thấy Hậu Thổ muốn đi xuống chiến trường hạ giới, Đế Tuấn lãng thanh nói: "Lấy thân phận của đạo hữu mà nhúng tay vào cuộc chiến hạ giới, có phải là hơi quá phận rồi không?" Các Tổ Vu đối với sự xuất hiện của Hậu Thổ cũng bất ngờ, bất quá đây là muội tử nhà mình, đương nhiên phải bênh vực.

Chúc Dung Tổ Vu tại chỗ đốp chát lại: "Thối lắm, thất muội nhà

ta thích làm gì thì làm!

Ngươi làm gì được?" "Chư vị, không nói lý lẽ sao?" Đế Tuấn híp mắt lại, trong mắt bắn ra một tia tinh mang.

Thái Nhất bên cạnh càng trực tiếp hơn, tế ra "Đông Hoàng Chung", trên người khoác chiến bào vàng kim phi vũ, tỏa ra sát khí trùng thiên.

Phục Hy, Côn Bằng tuy không rõ nguyên do, nhưng cũng tùy thời chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

Hậu Thổ thay đổi tính tình nhu nhược ngày thường, nghiến răng giải thích với các huynh trưởng Tổ Vu: "Cái 'Trảm Tiên Phi Đao' kia được luyện từ tinh khí thần của Đại vu 'Khoa Phụ', giết người không chớp mắt, Yêu tộc sỉ nhục Đại vu tộc ta như thế, sao có thể để yên?" "Cái gì?" Lời này vừa thốt ra, lập tức như ném vào thùng thuốc súng!

Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang vội truy vấn: "Thất muội, lời muội nói là thật sao?

Đó thực sự là do tinh khí của Đại vu 'Khoa Phụ' luyện thành?" "Thiên chân vạn xác!" Hậu Thổ trầm trọng gật đầu. "Đáng chết!" Đôi mắt Cú Mang tức thì trở nên đỏ ngầu, bởi vì Khoa Phụ là Đại vu đệ nhất trong bộ lạc của hắn, hai người tuy không phải cha con nhưng tình cảm hơn cả cha con, không cần nói cũng biết sâu nặng thế nào.

Năm xưa khi Khoa Phụ bị "Đế Tuấn" chém giết, hắn suýt chút nữa đã giết lên Cửu Trọng Thiên để báo thù.

Vốn tưởng đã qua hồi lâu, chuyện này dần chôn sâu trong lòng, nhưng hôm nay cư nhiên lại bị lật ra.

Lại còn máu chảy đầm đìa như thế!

Súc sinh Yêu tộc, lại dám bóc tách tinh khí thần của Khoa Phụ, luyện chế hắn thành pháp bảo, quay ngược lại chém giết đồng tộc của mình.

Đây là muốn để Khoa Phụ chết không nhắm mắt a! "Súc sinh Yêu tộc, Ngô cùng các ngươi thế bất lưỡng lập!" "Hỗn trướng!" "Giết!" Các Tổ Vu không còn trì hoãn nữa, cũng mặc kệ việc ra tay trước có bị rơi vào thế hạ phong hay không, kính trực hiển hóa chân thân vạn trượng, đánh thẳng lên Cửu Trọng Thiên.

Một đạo âm thanh ầm ầm truyền vào tai Hậu Thổ, là Đại Tổ Vu Đế Giang: "Thất muội, chúng ta giữ chân Đế Tuấn, Thái Nhất, muội tìm cách đoạt lấy cái hồ lô kia!" Nếu là đổi lại trước kia, đầu óc Tổ Vu tuyệt đối không linh hoạt như vậy.

Nhưng sau khi Nguyên thần được bổ toàn, trình độ thông tuệ không thua kém bất kỳ đại thần thông nào trên thế gian.

Ai cũng không nhìn ra manh mối của hồ lô da vàng, Hậu Thổ lại có thể một lời nói toạc ra.

Liên hệ đến việc trước đó Hậu Thổ được giữ lại ở Tổ địa để thủ hộ Phụ thần, đáp án không cần nói cũng biết — hiển nhiên là Phụ thần đã xuất ngôn chỉ điểm Hậu Thổ.

Mục đích tự nhiên là vì cái hồ lô da vàng kia.

Hoặc có lẽ Phụ thần có biện pháp để Khoa Phụ phục sinh.

Đúng, nhất định là có.

Ôm ấp ý niệm này, lại thêm việc biết được tinh khí thần của Khoa Phụ cư nhiên bị Đế Tuấn tước đoạt, luyện hóa thành pháp bảo phản sát Vu tộc, quả thực là sự sỉ nhục trần trụi.

Cửu chân nhất giả, mang theo đầy lòng hận ý, các Tổ Vu phẫn nộ giết hướng Cửu Trọng Thiên! "Đám người điên này!" Đế Tuấn có chút kinh nộ!

Bản ý hắn muốn mượn "Trảm Tiên Phi Đao" thăm dò Bàn Cổ, bởi vì Đào Ngột bị giết khiến hắn cảm thấy chột dạ.

Nào ngờ, Bàn Cổ không thăm dò được, ngược lại dẫn đến việc các Tổ Vu ra tay trước thời hạn.

Căn bản không phù hợp với chiến thuật quy tắc a!

Mắt thấy mười Tổ Vu đánh tới, Đế Tuấn tuy não nộ nhưng cũng vô khả nại hà. "Ông" một tiếng, linh quang tốc biến, Hà Đồ, Lạc Thư xuất hiện trong tay, hư không dập dờn hiện ra một dòng sông lưu ly, trong nháy mắt chắn trước mặt mười Tổ Vu.

Đại Tổ Vu Đế Giang một cước đạp không, "Oanh long" một tiếng phảng phất xuyên việt tầng tầng hư không, một bàn chân khổng lồ không ngừng phóng đại, giây tiếp theo hung hăng giẫm lên dòng sông lưu ly. "Ông!" Dòng sông lưu ly rung động dữ dội, dâng lên vạn trượng kinh đào.

Chưa đợi phân ra thắng bại, một tiếng quát bạo liệt vang lên, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung sát chí, một con hỏa long nóng rực đằng không, chui tọt vào trong dòng sông lưu ly. "Tí tách bùng bùng", liệt diễm thăng đằng, ngay cả linh lực trường hà do Hà Đồ Lạc Thư biến hóa cũng bị thiêu đốt.

Tiếp đó Mộc Chi Tổ Vu "Cú Mang", vì căm giận sự ngoan độc của Đế Tuấn khi luyện Đại vu Khoa Phụ thành pháp bảo, vừa xuất tràng liền thi triển hết thủ đoạn. "Ông" một tiếng, Mộc chi pháp tắc bạo phát, trong cả dòng sông lưu ly nháy mắt sinh trưởng ra hàng ngàn hàng vạn cây gỗ chọc trời. "Oanh long long!" Như lợi kiếm hoành không, lại ngay giây tiếp theo đồng loạt uốn cong, nhắm ngay vị trí Đế Tuấn mà hãn nhiên đâm tới.

Tất cả mọi người đều bị một chiêu thần thông này của "Cú Mang" làm cho kinh ngạc.

Mộc chi pháp tắc còn có thể chơi như vậy sao?

Ngay cả huynh đệ Tổ Vu sớm chiều chung sống cũng không ngờ, Cú Mang bình thường một bộ dạng người hiền lành lại có ngày bạo phát như thế.

Mắt thấy Đế Tuấn sắp bị cự mộc đầy trời đâm thành con nhím. "Càn rỡ!" Một tiếng quát lớn vang lên, là Đông Hoàng Thái Nhất.

Hắn mạnh mẽ đạp không, "Đông Hoàng Chung" trong tay thình lình trướng đại.

Chỉ trong sát na, chiếc chuông đồng cổ xưa khổng lồ đã bao trùm cả vùng vạn dặm. "Bành bành bành!" Tất cả cự mộc rơi xuống đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Lúc này, Kim Chi Tổ Vu Thu Nhâu cũng gia nhập chiến đoàn.

Toàn thân hắn phiếm ánh sáng vàng kim, uyển như kim cương thiết chú, mạnh mẽ từ hư không nện xuống. "Oanh long!" Cùng cực lực lượng của bốn đại Tổ Vu, dòng sông lưu ly do Hà Đồ Lạc Thư hiển hóa rốt cuộc vô lực duy trì, đương trường vỡ nát. "Giết!" Các Tổ Vu gào thét, lao thẳng về phía Đế Tuấn, Thái Nhất mà chém giết. "Đáng chết!" Đế Tuấn sắc mặt trắng bệch hung hăng chửi một tiếng, thân hình lại trong sát na bạo lui.

Hầu như cùng lúc đó, Yêu tướng Phục Hy, Yêu sư Côn Bằng xông lên phía trước. "Oanh long long!" Mười đại Tổ Vu cùng tứ đại quyền quý đỉnh phong của Yêu Đình chiến thành một đoàn.

Ở hạ giới, Hậu Thổ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, một vệt quang hoa thổ hoàng sắc dập dờn, thân hình hư hóa, xuyên qua tầng tầng hư không. "Ông" một tiếng, nàng trực tiếp hàng lâm tại vùng lõi của chiến trường Vu Yêu, trước mặt vừa vặn là tên yêu tướng đang cầm "Trảm Tiên Phi Đao".

Chương 42

"Hậu Thổ đại nhân?" Những Vu nhân đang triền đấu với tên yêu tướng kia đều nhận ra Hậu Thổ, từng người vui mừng khôn xiết! "A?" Nghe thấy danh tiếng Hậu Thổ, tên yêu tướng kia cũng ngẩn ra tại chỗ.

Hắn chẳng qua chỉ là một trong vạn thiên yêu tướng của Yêu tộc, vô cùng không bắt mắt.

Lần này cũng là nhờ được Đế Tuấn ban bảo vật mới được một phen uy phong.

Ai ngờ đâu, cư nhiên trực tiếp dẫn ra vị Tổ Vu đại nhân trong truyền thuyết?

Hầu như không chút do dự, tên yêu tướng quay đầu bỏ chạy.

Tuy rằng cầm "Trảm Tiên Phi Đao" có tư thái quét ngang vô địch, nhưng hắn biết rõ, "Trảm Tiên Phi Đao" cũng không đối phó được vị đại đức Hậu Thổ này, chỉ có nước chạy trốn! "Chạy?" Trong mắt Hậu Thổ lãnh ý chợt hiện.

Biết được tinh khí của Khoa Phụ bị luyện thành Trảm Tiên Phi Đao, lần đầu tiên nàng chấn nộ như vậy.

Thậm chí còn giận dữ hơn cả ngày nghe tin Khoa Phụ tử trận.

Bởi vì hành động này của Đế Tuấn quá mức bất nhân đạo. "Ông!" Một vệt lưu quang thổ hoàng sắc khuếch tán.

Đại địa rùng mình, trong nháy mắt hóa thành một bàn tay khổng lồ trăm trượng, chộp ngang về phía tên yêu tướng.

Nàng vốn là "Thổ Chi Tổ Vu", thiên sinh có khả năng thao túng lực lượng đại địa.

Chân đạp đại địa, sức mạnh liền thao thao bất tuyệt.

Trong lúc vội vã, tên yêu tướng kia rút nắp hồ lô, phóng xuất ra bảo quang. "Ông" một tiếng, bạch quang kia chưa kịp bạo phát đã bị bàn tay thổ hoàng sắc khổng lồ hung hăng áp chế trở lại.

Yêu tướng chưa kịp phản ứng, tay đã nhẹ đi, hồ lô đổi chủ! "Vút!" Kim quang chợt hiện, Trảm Tiên Phi Đao đã rơi vào tay Hậu Thổ.

Muốn đối phó với tên yêu tướng kia thì không cần nàng phải đích thân động thủ.

Mất đi Trảm Tiên Phi Đao, yêu tướng kia cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên tầm thường.

Trước đó vây giết hắn là các cường giả Đại La của Vu nhân, có đến năm sáu người.

Lại thêm mối thù mấy đồng bạn bị Trảm Tiên Phi Đao giết hại, tân cừu cựu hận cùng tính một lượt. "Oanh, oanh, oanh!" Tên yêu tướng đáng thương bị đấm chết ngay tại chỗ.

Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng, mũi chân nhẹ nhàng điểm xuống đất. "Ông!" Một đạo quang hoa thổ hoàng sắc lấy nàng làm trung tâm, thình lình khuếch tán ra. "Oanh long long!" Đại địa chấn chiến.

Vu nhân đứng trên đó thì không sao, nhưng Yêu tộc đều cảm nhận được khí tức hãi nhân. "Phốc phốc phốc", kẻ có tu vi hơi yếu thì nhục thân lập tức bị đánh nát tại chỗ, một vệt chân linh bay thẳng về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ có Đại yêu từ Kim Tiên trở lên mới may mắn thoát nạn, ngay lập tức bay lên không trung, vẻ mặt kinh tủng nhìn xuống mặt đất. "Hậu Thổ, ngươi dám nhúng tay vào cuộc chiến hạ tầng?" Một tiếng gào thét kinh nộ giao gia truyền khắp đại địa Hồng Hoang.

Đông Hoàng Thái Nhất, tay cầm "Đông Hoàng Chung", xé rách

trùng trùng hư không, xuất hiện phía trên chiến trường Vu Yêu.

Tóc đen tung bay, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Hậu Thổ, tràn ngập vô biên sát ý.

Tuy rằng không có quy định rõ ràng, nhưng binh đối binh, tướng đối tướng hầu như đã thành sự ngầm hiểu của đôi bên.

Nếu không, lấy tu vi như bọn họ, tùy tiện đánh xuống một chiêu cũng đủ diệt sát một đại bộ phận Vu Yêu bình thường, thế thì chẳng phải loạn cào cào sao?

Hậu Thổ một thân tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, đối thủ của nàng cũng không thể thấp hơn Đại La Kim Tiên.

Nhưng giờ khắc này, đòn tấn công vô phân biệt của Hậu Thổ rõ ràng có hiềm nghi vi quy. "Oanh, oanh, oanh!" Ngay sau Đông Hoàng Thái Nhất, liền có vài đạo thân ảnh xuất hiện.

Kim Chi Tổ Vu Thu Nhâu, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, đều là những tồn tại có chiến lực cường hãn trong các Tổ Vu.

Bọn họ bày ra hình chữ "Phẩm", bao vây Thái Nhất.

Tuy rằng không nói một lời, nhưng thái độ đã biểu minh tất cả: Muốn động thủ với "Thất muội (tỷ)", hỏi qua chúng ta trước đã. "Chết!" Đông Hoàng Thái Nhất bị chọc giận, gào thét một tiếng, tay cầm "Đông Hoàng Chung", lao thẳng về phía ba vị Tổ Vu chém giết. "Oanh long long!" Quyền cước giao nhau, hư không tức thì nổ tung.

Từng đạo khí kình bàng bạc dật tán, xé trời nứt đất.

Hậu Thổ chung quy không ra tay nữa, cũng chưa nhúng tay vào cuộc chiến trên cửu thiên.

Sau khi khẽ hừ một tiếng, "Vút" một cái biến mất khỏi chiến

trường.

Phía tây bầu trời, một bàn tay vốn đã thò ra hơn nửa, lại rụt trở về.

...

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện! "Vút!" Quang ảnh chợt hiện, Hậu Thổ xuất hiện trong đại điện. "Phụ thần!" Hậu Thổ vừa xuất hiện liền hướng Bàn Cổ thi lễ nhận lỗi: "Ta đã hành động theo cảm tính.

Xin Phụ thần trách phạt." Nàng nói tự nhiên là việc dẫn động lực lượng đại địa, diệt sát hàng vạn yêu quân.

Bàn Cổ chỉ bảo nàng thu hồi "Trảm Tiên Phi Đao", chứ không bảo nàng nhúng tay vào tranh chấp Vu Yêu.

Lấy mạnh hiếp yếu, diệt sát đều là tiểu yêu dưới Kim Tiên.

Dùng thuật ngữ đạo gia mà nói, là đã dính líu nghiệp chướng.

Bàn Cổ lại không cho là đúng, thản nhiên nói: "Tu giả chúng ta, vô câu vô thúc.

Phàm sự chỉ cần tuân theo bản tâm là được.

Đại vu Khoa Phụ sau khi chết bị Đế Tuấn lợi dụng, luyện thành pháp bảo, phản ngược lại trở thành lợi khí giết hại Vu tộc.

Ngươi vì trút giận mà chém giết mấy vạn yêu quân, cũng là hợp tình hợp lý.

Huống hồ, những yêu linh kia ngươi không phải cũng đã lưu lại một đường sinh cơ sao?" Chân linh bất diệt, tự nhiên có thể vào Lục Đạo Luân Hồi một lần nữa đầu thai chuyển thế.

Với đại công đức thân hóa Lục Đạo Luân Hồi của Hậu Thổ, nói gì đến việc chưa thực sự diệt sát những chân linh kia, cho dù có giết, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Hậu Thổ nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, sự thấp thỏm lo lắng ban đầu đều tan thành mây khói, trên mặt khôi phục lại nụ cười, hướng Bàn Cổ thi lễ nói: "Đa tạ Phụ thần giáo huấn." Một bên hóa thân của Nữ Oa có chút chua lòm, đúng là người một nhà a!

Hộ người nhà đến mức này rồi.

Hậu Thổ quét sạch nỗi u uất trong lòng, lấy "Trảm Tiên Phi Đao" ra, mặt đầy ngưng trọng nói: "Phụ thần, Trảm Tiên Phi Đao ở đây." "Ừ!" Bàn Cổ tùy ý gật đầu.

Nguyên lực kích phát. "Ông" một tiếng, Trảm Tiên Phi Đao liền đã xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn thò tay điểm một chỉ, "Bành" một tiếng hồ lô da vàng nổ tung, một đạo thanh quang mông lung mang theo hung sát chi khí thình lình bay lên không trung. "Gào!" Quang hoa dâng trào, ngưng tụ thành hình ảnh một hán tử tranh nanh hung ác.

Hai chân đạp không, ngửa mặt lên trời tê hống, trên người tràn ngập sát khí lệ khí vô tận.

Y hi còn có thể nghe được một tiếng nộ hống chấn thiên: "Đế Tuấn, lão tử thảo..." - ".....

Hảo gia hỏa!" Nữ Oa có chút chấn kinh.

Lần đầu tiên thấy có người dám phóng túng như vậy trước mặt vị kia.

Tên này không phải điên rồi chứ?

Hậu Thổ sắc mặt tiên là đỏ lên, kế đó có chút tu não, nhịn không được khẽ mắng: "Khoa Phụ, Phụ thần đang ở trước mặt, há dung ngươi phóng túng?" Nàng vừa nói vừa lo lắng nhìn về phía Bàn Cổ.

Thật sợ Bàn Cổ nổi giận một cái, trực tiếp đánh cho tên này hồn

phi phách tán.

Bàn Cổ liếc mắt một cái liền nhìn thấu hư thực của "Khoa Phụ".

Ký ức của hắn e rằng vẫn dừng lại ở khoảnh khắc trước khi bị Đế Tuấn chém giết, cùng với câu khẩu quyết "Mời bảo bối xoay người" dùng để hoán tỉnh chân linh.

Một khi có người mở nắp, lại niệm động khẩu quyết, chân linh của hắn sẽ phục tô.

Chương 43

Hắn tưởng rằng Đế Tuấn đang ở trước mắt, thôi động một thân huyết khí, muốn làm cú liều chết cuối cùng.

Đây cũng chính là chân tướng "Trảm Tiên Phi Đao" thí thần diệt tiên. "Ông!" Khẽ búng tay một cái, một vệt thanh khí chui thẳng vào chân linh Khoa Phụ.

Huyết khí vốn đang sôi trào cuồn cuộn bỗng nhiên ngưng trệ.

Giống như bị dội một chậu nước đá vào ngày hè oi bức, trong mắt Khoa Phụ dần hiện ra sự thanh minh.

Khi nhìn thấy Hậu Thổ ở bên cạnh, hốt nhiên nguyên khí dao động một trận, hắn hân hoan nói: "Hậu Thổ đại nhân?" Cảm ứng được sự dị thường của bản thân, hắn cúi đầu nhìn trạng thái thanh khí của mình, không khỏi mờ mịt nói: "Ta làm sao vậy?

Ta nhớ là mười mặt trời cùng xuất hiện, thiêu chết vô số sinh linh, ta đi truy đuổi mặt trời, Hậu Nghệ huynh đệ cũng...

Đế Tuấn, là Đế Tuấn?" Khoa Phụ đột ngột kích động, ánh mắt sung huyết lại có dấu hiệu rơi vào điên cuồng.

Hậu Thổ vội vàng bước lên một bước, trầm giọng quát: "Khoa Phụ, còn không mau tỉnh lại?

Ngươi đã chết rồi, là bị Đế Tuấn giết.

Đứng trước mặt ngươi nãi là Phụ thần 'Bàn Cổ' của chúng ta.

Phụ thần có biện pháp hồi sinh ngươi." Dưới uy áp của Hậu Thổ, lý trí của Khoa Phụ chiếm thế thượng phong, nhưng nghe xong những lời này, hắn lại ngẩn ra một lúc.

Ta chết rồi?

Phụ thần Bàn Cổ?

Hồi sinh? ??

Nhưng khi nhìn về phía Bàn Cổ, hắn lập tức có loại rung động bắt nguồn từ sâu trong chân linh, đó là cảm ứng chỉ có ở huyết mạch tương liên, nhất mạch tương thừa! "Phụ thần, thật sự là Phụ thần..." Giây khắc này, Khoa Phụ kích động không thể kiềm chế.

Giống hệt như các Tổ Vu, Đại vu lúc mới gặp Bàn Cổ!

Trong lòng bọn họ, Bàn Cổ là tồn tại chí cao vô thượng, không ai có thể thay thế.

Hầu như không chút do dự, Khoa Phụ quỳ rạp xuống đất nói: "Hậu nhân Khoa Phụ, dập đầu trước Phụ thần." Nói xong, liền "Banh banh banh" hướng hắn dập đầu!

Toàn bộ quá trình không có một chút giả tạo.

Cảm ứng rõ ràng sự chân thành từ nội tâm Khoa Phụ, Bàn Cổ đối với những hậu duệ huyết mạch này càng thêm hài lòng.

Tu vi thấp không đáng sợ, tư chất kém không đáng sợ, quan trọng là có tâm, trung trinh bất nhị.

Hào vô nghi vấn, Vu tộc chính là sự tồn tại như vậy.

Tự mình gánh ba cái dập đầu này a!

Bàn Cổ tâm niệm thu lại, hài lòng nhìn Khoa Phụ nói: "Được rồi, ở trước mặt Ngô không cần đa lễ." Nói xong, tự có một luồng sức mạnh nâng hình thể Khoa Phụ dậy.

Hắn thản nhiên nói: "Chân thân đã diệt, nhưng khó được là bảo lưu được một thân nguyên khí cùng chân linh, muốn phục sinh không khó." Cổ tay lật một cái, giọt "Tinh huyết" cuối cùng xuất hiện trong

tay. "Đây là Tinh huyết của Ngô, có thể giúp ngươi trọng tố chân thân." Khẽ búng ngón tay, "Ông" một tiếng, giọt tinh huyết nổ thành một màn sương máu, trực tiếp bao bọc chân linh Khoa Phụ vào trong.

Khi Khoa Phụ còn đang ngơ ngác, thanh âm uy nghiêm mà thân thiết của Bàn Cổ truyền vào đáy lòng: "Bão nguyên thủ nhất, luyện hóa tinh huyết!" "Oanh!" Như thể hồ quán đỉnh, Khoa Phụ lập tức bắt đầu luyện hóa hấp nạp tinh huyết.

Cùng lúc đó. "Đinh!

Túc chủ thành công trói định Đại vu 'Khoa Phụ', thọ mệnh +8 vạn!" Quả nhiên, lại thêm một thiên tài Vu tộc.

Trong mắt Bàn Cổ hiện lên một tia cười, phất tay tự có một đạo linh quang bao phủ chân linh Khoa Phụ, giúp hắn không chịu ảnh hưởng từ bên ngoài.

Hậu Thổ vui mừng nhìn một màn này, đối với việc Bàn Cổ có thể dùng một giọt tinh huyết đúc thân cho Khoa Phụ, nàng cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng nhiều hơn lại là cao hứng cho Khoa Phụ.

Khoa Phụ sau khi dùng tinh huyết đúc thân, tu vi sẽ trực tiếp trở lại đỉnh phong.

Không những không lưu lại bất kỳ ẩn họa nào, ngược lại con đường tương lai còn rộng mở hơn, thành tựu bất khả hạn lượng.

Cũng coi như nhân họa đắc phúc rồi! "Tinh huyết là đồ tốt a!

Đại thần, còn nữa không?

Có thể cho ta một giọt không?" Nữ Oa đỏ mắt nhìn Bàn Cổ.

Nói nhảm, "Bàn Cổ tinh huyết" ai mà không muốn.

Cho dù với cảnh giới hiện tại của nàng, nếu có được "Bàn Cổ tinh

huyết" tương trợ, nhục thân cũng sẽ xảy ra một lần lột xác.

Thậm chí có cơ hội chạm tới ngạch cửa Thiên Đạo Thánh Nhân tứ đoạn.

Là đại lão khai thiên tích địa, tinh huyết của Bàn Cổ đâu chỉ đơn giản dùng để đúc thân.

Cũng là do các Tổ Vu hiện tại tu vi thấp kém, đợi đến khi chân chính đột phá cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân, mới có thể cảm thụ được lợi ích mà tinh huyết Bàn Cổ mang lại.

Còn việc cho Khoa Phụ dùng, trong mắt Nữ Oa hoàn toàn là phí phạm của trời!

Bàn Cổ không thèm để ý!

Đừng nói là giọt tinh huyết cuối cùng, đơn nói việc Nữ Oa hiện giờ đang nằm dưới sự chưởng khống của Thiên Đạo, cho nàng tinh huyết, chẳng phải là biến tướng tăng cường lực lượng cho Thiên Đạo sao?

Còn việc cho Khoa Phụ, hắn cảm thấy một chút cũng không lãng phí.

Đầu tiên đây là người một nhà, là hệ huyết mạch của hắn.

Hơn nữa, nhìn xem, Thập Đại Tổ Vu, Minh Hà, Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Nhân Tộc Tam Tổ... những người này đều là hạt giống Thiên Đạo Thánh Nhân.

Một khi bước vào Thiên Đạo Cảnh, sự đầu tư ban đầu sẽ thu hồi gấp trăm, gấp ngàn lần.

So sánh ra, khu khu mấy giọt tinh huyết tính là gì?

Khoa Phụ vốn là huyết mạch hậu duệ nhất thể tương thừa, luyện hóa "Tinh huyết" tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Lại thêm do tư tâm của Đế Tuấn tác quái nên đã bảo lưu được một thân tinh khí thần trọn vẹn, khiến con đường trọng tố giản lược đi rất nhiều.

Trong chốc lát, hắn liền hoàn thành chân thân trọng tố.

Tu vi một đường hồi thăng! "Đinh!

Người bị trói định Khoa Phụ trọng tố Đại vu chân thân, thọ mệnh +100 vạn!" "Đinh!

Người bị trói định Khoa Phụ tu vi đề thăng (Thiên Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên...

Chuẩn Thánh hậu kỳ), thọ mệnh +236 vạn!" Tổng thọ mệnh: 5378 vạn! (+336 vạn) Nhìn Khoa Phụ trong điện đã khôi phục chân thân, cao tới chín thước, râu quai nón đầy mặt, tráng thạc như tháp sắt, Bàn Cổ không khỏi lộ vẻ hài lòng.

Tuy rằng phục sinh Khoa Phụ chỉ tăng thêm 336 vạn thọ mệnh, nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Có được một giọt tinh huyết hoàn chỉnh, huyết mạch Khoa Phụ dĩ nhiên phát sinh lột xác, nhất cử trở thành người có khả năng phá vỡ gông cùm nhất trong hai mươi bảy Đại vu, thành tựu Đại vu Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Một khi thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, liền tương đương với cải hoán huyết mạch, trở thành tồn tại đẳng đồng "Tổ Vu".

Vốn dĩ Hậu Nghệ, Hình Thiên đi trước các Đại vu khác.

Nhưng hiện tại, Khoa Phụ lại đi trước cả Hậu Nghệ, Hình Thiên.

Thậm chí có thể nói, cách thân thể Tổ Vu chỉ còn một bước ngắn, chỉ thiếu một chút cảm ngộ.

Bước cuối cùng này, chỉ có thể dựa vào lĩnh ngộ!

Khoa Phụ giờ phút này cảm thụ được sự biến hóa của bản thân, lòng cảm kích đối với Bàn Cổ dật vu ngôn biểu.

Ngay lập tức hắn kích động mạc danh bái tạ: "Đa tạ Phụ thần tương trợ!

Khoa Phụ thề chết đi theo Phụ thần." "Miễn lễ!" Bàn Cổ xua tay, lộ vẻ cổ vũ nói: "Có thể cải tử hoàn sinh, cũng là do cơ duyên của bản thân ngươi.

Đại nạn không chết tất có hậu phúc, ngày sau tự đương cần miễn tu thân, tranh thủ sớm ngày tu thành thể xác 'Tổ Vu'!" Khoa Phụ nghe vậy, trong lòng ấm áp lạ thường, cung thân nói: "Cẩn tuân Phụ thần giáo huấn!" "Ừ!" Bàn Cổ gật đầu, ra hiệu cho hắn lui sang một bên.

Hậu Thổ nói: "Phụ thần, hiện nay Yêu tộc xâm nhập, Vu nhân chống cự gian nan, có thể cho Khoa Phụ xuất chiến hay không?" Hiện nay Khoa Phụ cách Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ còn một bước, do hắn gia nhập, phần thắng của Vu nhân nghi ngờ gì sẽ tăng lên rất nhiều.

Bàn Cổ lại lắc đầu nói: "Không cần.

Chương 44

Việc cấp bách của Khoa Phụ là thích ứng với sự biến hóa thần thông của bản thân trước đã.

Lúc này vẫn chưa phải quyết chiến cuối cùng, xuất hiện sớm quá cũng vô bổ cho đại cục, ngược lại sẽ khiến kẻ địch đề phòng.

Đợi đến lúc cuối cùng hãy nói!" Hậu Thổ cũng cảm thấy có lý, nên không nói thêm gì nữa.

Còn Khoa Phụ, tuy nghe tin Vu Yêu đang quyết chiến bên ngoài thì có chút đứng ngồi không yên, nhưng đã Phụ thần cảm thấy xuất chiến vào thời khắc cuối cùng mới tốt, vậy thì cứ đợi đến cuối cùng.

Cũng tốt để đánh cho Yêu tộc một cái trở tay không kịp.

Trong lòng chuyển niệm, Khoa Phụ tự bế mục thích ứng biến hóa của bản thân không nhắc tới nữa. ...

Hồng Hoang thiên địa!

Mười Tổ Vu đại chiến với Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy.

Mười Tổ Vu được Bàn Cổ tinh huyết, tu vi trọng phản đỉnh phong, ẩn ẩn có ý tứ càng tiến thêm một bước.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy những năm này cũng kỳ ngộ liên miên, đều tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong.

Đặc biệt là Thái Nhất, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung", chiến lực vô hạn tiếp cận Thánh Nhân.

Trong mười Tổ Vu, những người có chiến đấu lực mạnh nhất như Đế Giang, Chúc Dung, Thu Nhâu, Huyền Minh hợp lực vây công

hắn, nhưng hắn vẫn du nhận hữu dư.

Đế Tuấn tay cầm Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Hà Đồ, Lạc Thư", diễn hóa vạn thiên hà lạc chi tượng.

Cú Mang, Xa Bỉ Thi cùng chiến với hắn.

Một người thôi động Mộc chi pháp tắc, một người vận chuyển Thiên Khí pháp tắc.

Hư không tức thì phong vân dũng động, vạn thiên vân vụ vũ ti triều quanh, ba quỷ vân quyệt, mông mông lung lung.

Trong đó lại giáp tạp vạn thiên thần mộc, giống như lợi kiếm hoành không, sát phạt cực trọng.

Miễn cưỡng thế quân lực địch, khó phân thắng bại.

Lại có Phục Hy thao túng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Phục Hy Cầm", tác chiến cùng Thiên Ngô, Hấp Tư.

Phục Hy với tư cách là lứa Tiên Thiên sinh linh đầu tiên sau khi khai thiên tích địa, căn nguyên không khác gì Nữ Oa.

Tu luyện vô số nguyên hội, thần thông pháp lực tự nhiên cường đại.

Bạn sinh linh bảo "Phục Hy Cầm" của hắn càng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vừa thôi phát liền nghe thấy tiếng đàn thanh thanh, uẩn tàng vô tận sát phạt.

Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô cùng Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư liên thủ đối chiến với hắn, song phương đánh đến hữu thanh hữu sắc.

Cuối cùng là Côn Bằng, lấy sức một mình độc chiến hai đại Tổ Vu Cường Lương và Chúc Cửu Âm.

So với ba người trước, Côn Bằng tịnh không có linh bảo cường lực bạn sinh.

Nhưng hắn lại cơ duyên xảo hợp, đắc được truyền thừa của Thôn Phệ Ma Thần thượng cổ, Thôn Phệ Pháp Tắc đại thành.

Lại thêm bản thân có được tốc độ cực nhanh, thần thông mạc trắc.

Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương ngự sử vạn thiên lôi đình, mật bố hư không.

Côn Bằng chỉ dựa vào sự cường hãn của nhục thân liền hoành độ trong đó.

Miệng lớn há ra, thôn thổ càn khôn, vạn thiên lôi đình chi lực đều hóa thành chất dinh dưỡng.

Cũng may có Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, bằng vào Thời Gian Pháp Tắc xuyên toa khứ vị, mới có thể kiềm chế được một hai.

Nếu không, đơn đối đơn, Cường Lương lại không địch lại Côn Bằng!

Thủ lĩnh Vu Yêu đại chiến trên cửu thiên, mức độ kịch liệt của trận chiến phía dưới cũng chẳng thua kém chút nào.

Hai mươi sáu Đại vu đứng đầu là Hình Thiên, Hậu Nghệ điều tập hàng trăm vạn Chiến vu, Vu binh, hoành trùng trực chàng, thỏa thích công phạt nơi đóng quân của Yêu quân.

Pha hữu vài phần ý vị sở hướng phi mỹ, chiến vô bất khắc.

Các cường giả Nhân tộc đứng đầu là Tam Tổ, cùng với các tân sinh Vu nhân cũng đều xuyên sáp trong đó, theo sát bước chân của các Đại vu, Chiến vu, sấn cơ mở rộng chiến quả.

Cường giả Yêu tộc cũng không thiếu, Thập Đại Yêu Soái, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Yêu Thần, Bảy Trăm Hai Mươi Yêu Tướng...

Nại hà lực phá hoại của những Đại vu như Hình Thiên, Hậu Nghệ quá mạnh, trong cùng giai hầu như không ai có thể cản được mũi

nhọn của họ!

Tuy Yêu tộc binh đa tướng quảng, nhưng phàm là nơi Hình Thiên, Hậu Nghệ dẫn binh giết tới, tất nhiên nhân ngưỡng mã phiên, mặc kệ là mười vạn hay trăm vạn yêu quân đều bị giết cho xuyên thủng.

Cứ như thế, khiến cho liên quân Vu nhân hình thành thế duệ không thể đương.

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện.

Có một tấm màn ánh sáng khổng lồ.

Trên đó phân cắt thành hơn ba mươi khối lớn nhỏ, mỗi khối tương ứng với một nơi trên chiến trường Vu Yêu.

Bao quát cả Nhân Tộc Tam Tổ, hai mươi sáu Đại vu, cũng như mười Tổ Vu giao chiến với Đế Tuấn Thái Nhất trên cửu thiên.

Trong đó hai khối màn hình thể hiện cảnh tượng Hình Thiên, Hậu Nghệ suất lĩnh một chi Vu nhân đại quân tung hoành bãi hạp, không có đối thủ!

Cho dù cách một màn hình, cũng có cảm giác khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Các màn hình khác đều thu nhỏ lại một phần ba, duy độc hai màn hình này được phóng đại hai phần ba, tịnh liệt trình hiện.

Hiển nhiên là chịu sự quan tâm đặc thù của Bàn Cổ.

Hậu Thổ nhìn đến thần thải dịch dịch, đây chính là chiến sĩ Vu tộc.

Hóa thân Nữ Oa tùy ý quét qua, liền buồn chán nói: "Hai tên này không tệ, cách Chuẩn Thánh đỉnh phong hẳn là chỉ còn một đường." Đối với Đại vu mà nói, Chuẩn Thánh đỉnh phong là một cái phân thủy lĩnh.

Đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong liền có thể nghịch chuyển huyết

mạch, thành "Tổ Vu Chiến Thể".

Đến lúc đó, chiến lực sẽ tăng gấp mười mấy lần.

Có thể triệt để chưởng khống một con đường pháp tắc, trở thành tồn tại đẳng đồng với mười một Tổ Vu!

Hào vô nghi vấn, đây là chuyện mà tất cả Đại vu đều mơ ước.

Chiến vu dưới Đại vu, sau khi tu thành Đại La đỉnh phong cũng có thể nghịch chuyển huyết mạch, tu thành Đại vu chi thể, trở thành Đại vu!

Bàn Cổ nhìn biểu hiện của hai người, cũng rất hài lòng.

Hình Thiên, Hậu Nghệ thiên phú vốn cường đại, trước đó lại được bổ toàn nguyên thần, hấp nạp lực lượng "Huyết Châu", sớm đã ở bên bờ vực đột phá.

Hiện nay trải qua một phen tư sát với Yêu tộc, đủ loại thần thông pháp tắc minh ngộ tại tâm, cách đột phá chỉ còn một lằn ranh.

Cổ mạc rằng kết thúc trận chiến này là sẽ đột phá thôi.

Tổng không uổng phí một phen khổ tâm!

Lại nhìn trận chiến trên cửu thiên...

Đông Hoàng Thái Nhất nghi ngờ gì là người mạnh nhất trong đám người.

Loại cường đại này không chỉ vì nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung", mà còn là thực lực bản thân cùng sự cảm ngộ đối với thần thông pháp tắc.

Nếu thiên địa có Hồng Mông Tử Khí, vậy thì Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cần một đạo Hồng Mông Tử Khí là có thể chứng đạo thành Thánh.

Kế sau Đông Hoàng Thái Nhất, Đại Tổ Vu Đế Giang, Phục Hy hẳn là ở cùng một giai đoạn.

Lại xuống chút nữa, Yêu Đế Đế Tuấn, Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, Kim Chi Tổ Vu Thu Nhâu, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh, Yêu Sư Côn Bằng... năm vị này tương đương nhau.

Các đại Tổ Vu còn lại đều yếu hơn một chút.

Đương nhiên, nếu thực sự muốn xếp hạng dưới Thiên Đạo Cảnh, Hậu Thổ mới là người đứng đầu xứng đáng không thẹn.

Sớm mượn đại công đức vô biên của luân hồi để cảm thụ đạo cảnh Thiên Đạo Thánh Nhân, nay lại dùng ba giọt "Bàn Cổ tinh huyết" đúc thân, không cần mượn ngoại lực, chỉ dựa vào sức mình đánh vỡ gông cùm cũng chỉ thiếu một cái dẫn tử.

Có lẽ ngay khoảnh khắc tiếp theo liền có thể phá cảnh thành Thánh!

Đây mới là cổ phiếu tiềm năng số một mà Bàn Cổ chú trọng bồi dưỡng.

Một góc đại điện, Khoa Phụ sớm đã kết thúc tĩnh tu.

Nhìn cảnh tượng chúng huynh đệ Vu tộc chiến thiên đấu địa, tư sát cùng Yêu tộc trong hình ảnh, chỉ thấy máu huyết trong ngực sôi trào mạc danh, hận không thể cũng sát tướng xông ra.

Không được, nhẫn nhịn đi!

Phụ thần tự có an bài!

Bàn Cổ chú ý tới khí thế kích đãng của Khoa Phụ nhưng không để ý tới.

Chương 45

Như đã nói, hiện tại thêm một Khoa Phụ cũng không thay đổi được gì.

Đợi cục thế rõ ràng vài phần, tái xuất chiến cũng không muộn.

Ra sớm quá, ngược lại dễ bị người ta nhớ thương.

Bàn Cổ biết rõ, cái chết của chín thái tử Yêu Đình năm xưa có quan hệ cực lớn với Khoa Phụ.

Tên Đế Tuấn kia nếu biết hắn đã sống lại?

Không phải phát điên mới lạ.

Theo thời gian trôi qua, song phương dần dần đánh ra chân hỏa.

Giữa mười đại Tổ Vu với Đế Tuấn Thái Nhất, Côn Bằng Phục Hy hỗ có tổn thương.

Tuy trước mắt nhìn vào, song phương tựa hồ thế quân lực địch, khó phân thắng bại, nhưng trong mắt Nữ Oa lại có thêm một tia lo lắng.

Sống chết của người khác nàng có thể không quan tâm, nhưng bên trong lại có huynh trưởng của nàng.

Từ khi đản sinh linh trí, đều là Phục Hy ở bên chăm sóc.

Ngay cả thánh vị cuối cùng đoạt được trong Tử Tiêu Cung, cũng là Phục Hy thành toàn.

Tình thâm như thế, tự nhiên nàng không hy vọng Phục Hy xảy ra chuyện!

Ngay lập tức nàng nhìn về phía Bàn Cổ với ánh mắt thâm trầm nói: "Đại thần, huynh trưởng Phục Hy của ta cũng đang thuận ứng đại

kiếp.

Ngày sau nếu có nguy nan, khả phủ thỉnh Đại thần giơ cao đánh khẽ, tha cho hắn một lần?" Tựa hồ sợ người ta cảm thấy yêu cầu này không hợp lý, nàng vội bổ sung: "Trước đó ta đã dặn dò huynh trưởng, trong cuộc tranh đấu Vu Yêu sẽ không chém giết bất kỳ một Vu nhân nào." Bàn Cổ liếc nàng một cái, thản nhiên gật đầu nói: "Có thể!" Đối với người như Phục Hy, hắn có hiểu biết, căn nguyên thanh chính, có tượng phúc đức chính thống.

Chỉ là gia nhập Thiên Đình Yêu tộc là một nước cờ sai lầm, khả năng có liên quan đến tính toán của Thiên Đạo.

Đã không thương tổn một người Vu tộc nào, tha cho hắn một mạng cũng không phải là không thể.

Nữ Oa đã cung cấp cho hắn không ít tiện lợi, chút thuận lợi này vẫn có thể cho.

Được Bàn Cổ hứa hẹn, Nữ Oa tức thì quét sạch nỗi u uất trước đó, cười hướng Hậu Thổ chắp tay nói: "Muội muội, lát nữa nếu xảy ra hỗn chiến, xin muội chiếu cố huynh trưởng ta một hai.

Đương nhiên, ta cũng sẽ ước thúc huynh trưởng, bảo hắn xuất công không xuất lực là được." Còn về việc tại sao lại chắc chắn Phục Hy sẽ gặp nguy hiểm, giống như Yêu tộc tất bại?

Nói nhảm, đánh lâu như vậy rồi, ngươi có thấy mười Tổ Vu thi triển "Khai Thiên Ba Mươi Sáu Phủ" chưa?

Càng chưa nói đến còn có một tôn đại thần Hậu Thổ chưa tham chiến.

Tu vi của Hậu Thổ, Nữ Oa miễn cưỡng có thể nhìn ra vài phần.

Đang ở bên bờ vực phá đạo.

Một khi phá đạo, đó chính là thực đả thực "Thiên Đạo Thánh Nhân"!

So với loại Thánh nhân đem nguyên thần ký thác hư không, thân hợp thiên địa, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cổ mạc Hậu Thổ một khi đột phá, sẽ có chiến lực ngang ngửa Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn.

Mà nàng hiện tại cũng mới chỉ có chiến lực Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn.

Quá đáng sợ!!!

Bàn về tầm quan trọng của việc có một "Hảo Phụ thần" ở Hồng Hoang.

Nội tâm hí của Nữ Oa, không ai biết được.

Nhưng trên thiên địa Hồng Hoang, theo thời gian trôi qua, cuộc chiến giữa Nhân, Vu, Yêu dần dần tiến vào cảnh địa gay cấn.

Nhân tộc từ khi sinh ra trăm vạn năm trước, vẫn luôn là thức ăn trong miệng yêu ma.

Trước đó đại chiến Vu Yêu, cũng không biết Yêu tộc tìm đâu ra phương pháp âm tổn, phát hiện máu của Nhân tộc có thể gia tăng sát thương đối với Vu tộc, liền đại tứ tàn sát Nhân tộc, luyện chế Đồ Vu Kiếm, hầu như giết đến mức diệt chủng.

Loại ân cừu này, dăm ba câu làm sao nói rõ được?

Lại nói giữa Vu Yêu, hầu như từ khoảnh khắc Vu tộc bước ra khỏi Bất Chu Sơn, chiến đấu đã bắt đầu.

Chiến đến ngày nay, đã không còn phân biệt đúng sai, chỉ có huyết cừu tích lũy qua từng thế hệ, cừu sâu tựa biển!

Trên Cửu Thiên, Đế Tuấn chứng kiến tư thái vô địch, tung hoành

bãi hạp của hai Đại vu Hình Thiên, Hậu Nghệ, trong mắt phủ lên một tầng ám ảnh.

Tuy hành động của Hình Thiên, Hậu Nghệ chỉ là cá biệt, về tổng thể Yêu tộc vẫn chiếm thượng phong.

Số lượng Vu nhân chết nhiều hơn Yêu tộc gấp mười lần.

Nhưng hắn tịnh không hài lòng với cục diện này.

Không nói đám Vu nhân tân sinh, ngay cả Nhân tộc vốn gầy yếu, chỉ riêng số lượng đã gấp mấy chục lần Yêu tộc.

Án theo cách chết này, đại quân Yêu tộc chẳng phải sẽ cùng Vu nhân đồng quy vu tận sao?

Trong mắt Đế Tuấn, đại quân Yêu tộc quý giá hơn đám "Vu nhân" tân sinh và Nhân tộc gầy yếu nhiều lắm.

Ngay lập tức hắn trầm quát một tiếng, "Oanh long", Tiên Thiên Linh Bảo "Hà Đồ Lạc Thư" trong tay thình lình bạo phát, diễn hóa cảnh tượng vạn thiên hà lạc, phảng phất hình thành một tòa tiểu thiên địa. "Ông" một tiếng, một luồng sức mạnh bành trướng bùng nổ, Cú Mang và Xa Bỉ Thi không kịp đề phòng, đương trường bị đánh bay ra ngoài.

Đế Tuấn nhân cơ hội này thoát khỏi vòng vây của hai người, phi thân thẳng lên cửu thiên.

Cùng thời gian đó, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng phảng phất nhận được tín hiệu nào đó, ai nấy đều bộc phát kình khí, thoát khỏi đối thủ. "Vút, vút, vút!" Trực phi cửu thiên.

Đại Tổ Vu Đế Giang ngăn lại "Cú Mang" đang muốn truy kích, trầm giọng nói: "Đừng đuổi theo, cẩn thận có bẫy." Các Tổ Vu khác cũng đều trầm mặc lại.

Đế Tuấn sau khi quay lại Cửu Trọng Thiên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thái Nhất bên cạnh nói: "Nhị đệ, triệu tập Thập Đại Yêu Soái, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Yêu Thần, Bảy Trăm Hai Mươi Yêu Tướng, cùng các lộ Yêu Vương, Yêu Chủ hồi thiên!" "Được!" Thái Nhất cũng không nói nhảm, trực tiếp cầm "Đông Hoàng Chung" trên tay.

Nắm tay thành quyền, mạnh mẽ gõ một cái. "Boong!" Uy năng Tiên Thiên Chí Bảo kích phát, tiếng chuông chấn động tam giới.

Hầu như ngay lập tức, Thập Đại Yêu Soái, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Yêu Thần, Bảy Trăm Hai Mươi Yêu Tướng, cùng toàn bộ Yêu Vương, Yêu Chủ đều dứt bỏ đối thủ, điều tập đại quân, quay trở về Cửu Trọng Thiên!

Có Vu nhân muốn truy kích nhưng lại bị thân binh của Yêu Đế ẩn nấp trong bóng tối nhanh chóng ra tay diệt sát.

Các Đại vu, Nhân Tộc Tam Tổ thấy thế vội vàng quát lệnh: "Ngừng truy kích, toàn viên bị chiến hưu chỉnh!" "Nặc!" Nhân Vu đại quân lập tức dừng bước.

Còn các thế lực tạp bài bên ngoài Nhân Vu đại quân cũng không có gan đi truy kích Yêu quân a!

Rất nhanh, đại quân Yêu tộc liền quay trở về Cửu Trọng Thiên.

Đại địa Hồng Hoang sau chiến tranh là một cảnh tượng tàn bại không chịu nổi.

Gia viên mới xây dựng bị hủy hoại trong chốc lát, khắp nơi đều là khói lửa, tường đổ vách xiêu.

Nhìn đâu cũng thấy máu chảy trôi khiên ngàn vạn dặm, thi thể chồng chất như núi.

Trận chiến này, số lượng tử vong của ba tộc Nhân, Vu, Yêu cộng lại đã phá vỡ con số mười tỷ!

Trong đó tử vong nhiều nhất không ai khác ngoài Nhân tộc và Vu nhân tân sinh.

Vốn dĩ tổng số Nhân tộc và Vu nhân tân sinh cộng lại đã gần hai mươi tỷ.

Trong trận chiến này lại chết mất bốn thành, chiếm tới chín mươi phần trăm tổng số tử vong.

Tổng số tử vong của Yêu tộc chỉ gần ngàn vạn.

Vu tộc thương vong ít nhất, chết mười mấy vạn.

Nhưng Vu tộc vốn là tộc có số lượng ít nhất trong ba bên, tổng số cũng chỉ hơn một trăm vạn.

Chết mười vạn, đó là một phần mười.

Yêu tộc tử thương phá ngàn vạn, cũng là một phần mười tổng lượng!

Tính ra, Nhân tộc và Vu nhân tân sinh là thảm nhất.

Điều này cũng hợp tình hợp lý, bởi vì Nhân tộc và Vu nhân tân sinh vốn là thế lực yếu nhất trong ba bên.

Ưu thế duy nhất là chu kỳ trưởng thành ngắn, chủng tộc sinh sôi nhanh.

Nhân Tộc Tam Tổ ngạo nghễ đứng giữa hư không, nhìn thi thể Nhân tộc, Vu nhân trôi nổi khắp nơi, ánh mắt cừu hận bi thương nhưng lại tràn ngập một tia kiêu ngạo.

Cho dù chết mất bốn thành, nhưng Nhân tộc và Vu nhân vẫn còn lại tổng lượng mười tỷ.

Đây chính là quy luật sinh tồn của Nhân tộc.

Lấy cái chết của gần mười tỷ người để đổi lấy mấy trăm vạn

mạng của Yêu tộc.

Tuy rằng thảm liệt, nhưng rốt cuộc không còn là bên chỉ biết bị tàn sát nữa.

Chương 46

Không tích bước chân sao đi được ngàn dặm, sớm muộn có một ngày, Nhân tộc cũng sẽ ngạo nghễ đứng trên đỉnh phong. ...

Thanh Đồng Thần Điện!

Tận mắt chứng kiến tất cả, ánh mắt Hậu Thổ trầm thống, lẩm bẩm nói: "Nhất định phải như thế sao?" Là Đại Địa Chi Mẫu, Luân Hồi Chi Chủ, cho nên nàng có thể cảm ứng rõ ràng vong linh của Nhân, Vu, Yêu chết đi đang phiêu đãng giữa thiên địa.

Những tiếng kêu gào tuyệt vọng, những tiếng tê hống thống khổ uyển như từng mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim nàng.

Trong lúc nhất thời, Hậu Thổ lệ rơi đầy mặt!

Giây khắc này, ngay cả Nữ Oa vốn luôn hoạt bát cũng trầm mặc.

Vu, Yêu, Nhân là ba đại tộc của Hồng Hoang, hầu như chiếm bảy tám phần mười tổng số sinh linh.

Lúc này, số lượng tử vong của ba tộc đều vượt quá một phần trăm.

Nói cách khác, số lượng sinh linh trong thiên địa trực tiếp bị tước giảm đi một phần mười.

Giây khắc này, nàng không còn quan tâm việc tước giảm sinh linh thiên địa có làm tăng cường Thiên Đạo chi lực hay không.

Sinh linh Hồng Hoang đáng thương tội tình gì mà phải như thế?

Cường giả tranh nhau để đoạt thiên mệnh thì cũng thôi.

Những kẻ yếu kia lại vì cái gì?

Đánh sống đánh chết, bất quá chỉ là pháo hôi trên chiến trường,

chết rồi là không còn tồn tại nữa.

Trong quá trình này, bọn họ lại đạt được gì?

Càng đáng thương hơn là những Vu nhân nhỏ yếu kia, cùng Nhân tộc tay trói gà không chặt, chưa bước lên con đường tu đạo đã bị yêu ma cắn nuốt diệt sát.

Một miếng cắn xuống, mấy ngàn mấy vạn người cũng không đủ nhét kẽ răng. "Đây chính là phương thức Thiên Đạo tước giảm sinh linh chi lực, tăng cường chưởng khống đối với thiên địa sao?" Nữ Oa sinh ra từ trời đất, lần đầu tiên nảy sinh ý chán ghét đối với vị cao cao tại thượng kia.

Trước đây nàng chỉ nghĩ làm sao thoát khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo, chỉ vì cầu sinh, cầu tồn.

Nhưng giây khắc này lại là sự chán ghét thực sự, thuần túy là cảm quan cá nhân. "Nữ Oa dường như đã có thêm vài phần nhân tính?" Bàn Cổ ánh mắt hơi lóe lên, ngay lập tức nhận ra dao động trong nội tâm Nữ Oa.

Nhân tính nhiều hơn thần tính?

Như vậy cũng tốt!

Không cần lo lắng sau khi siêu thoát sẽ biến thành một Đại Đạo lạnh băng.

Đúng lúc này, "Oanh long!" Thiên địa thình lình phát sinh chuyển biến.

Vốn đang trời quang mây tạnh, đột nhiên ngày đêm điên đảo, nhật nguyệt tinh thần đồng thời treo cao trên cửu thiên.

Từng dải lụa ánh sáng lưu chuyển, kết nối vạn thiên tinh thần lại với nhau.

Giống như ngân hà rực rỡ chói mắt.

Trong đó chói lọi nhất không nghi ngờ gì chính là hai ngôi sao lớn "Thái Âm, Thái Dương" ở trung tâm.

Bên ngoài có ba trăm sáu mươi lăm ngôi sao lớn lơ lửng, lại có bảy trăm hai mươi ngôi sao tối vây quanh bảo vệ, xung quanh là bốn ức tám ngàn vạn tinh thần tùy chi chuyển động, liên miên thành phiến, phảng phất như một chỉnh thể. "Ông!" Ai cũng có thể cảm giác được, thiên địa vào giây khắc này đã phát sinh biến hóa nào đó không ai biết.

Đặc biệt là nơi các bộ lạc Nhân Vu đang ở, dường như trong sát na bị cách ly ra ngoài, tiến vào một hư không thiên địa độc lập. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Hậu Thổ bật dậy.

Không màng đến bi thương, trong mắt nàng phóng ra một luồng quang hoa rực rỡ chói mắt!

Tràn ngập ý chí một đi không trở lại.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa ra, đại biểu cho quyết chiến cuối cùng của Vu Yêu đã đến.

Lúc này, tất cả huynh đệ tỷ muội đều gặp nguy hiểm, nàng không thể ở đây hưởng thanh nhàn nữa.

Trước kia bị vây khốn trong Lục Đạo Luân Hồi thì không có cách nào, hiện tại đã là thân tự do, lý đương vì Yêu tộc tranh một phần quang minh.

Hậu Thổ cung cung kính kính bái Bàn Cổ: "Đại chiến đã tới, xin Phụ thần chuẩn hứa cho con xuất chiến!" Khoa Phụ ở bên cạnh nhịn đã lâu, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, vội vàng tiến lên bái theo: "Xin Phụ thần chuẩn hứa cho con xuất chiến!" Ánh mắt Bàn Cổ quét qua mặt hai người, cảm nhận rõ ràng sự quyết tuyệt trong sâu thẳm nội tâm họ, ý chí ninh tử bất hối.

Trong mắt hắn ý cười chợt lóe rồi biến mất, thản nhiên uy nghiêm nói: "Đi đi!" "Tạ Phụ thần!" Khoa Phụ phấn chấn không thôi, ánh mắt Hậu Thổ rực rỡ. "Vút" một cái, giây tiếp theo trong điện đã mất đi tung ảnh của hai người.

Trong mắt Nữ Oa có thêm một tia mê võng: "Đây chính là chủng tộc chi nghĩa sao?

Dường như ta không có." Đúng vậy, nàng không có.

Cùng lắm nàng sẽ quan tâm đến "Phục Hy".

Trừ cái đó ra, Vu, Yêu, Nhân hay vạn linh Hồng Hoang, trong mắt nàng đều không có bất kỳ khác biệt nào.

Nhưng giây khắc này, phân minh nàng cảm nhận được thứ gì đó khác biệt trên người Hậu Thổ và Khoa Phụ.

Đó là nghĩa khí chủng tộc, nghĩa chi sở tại, tại sở bất từ!

Cho dù mất mạng cũng không sợ hãi.

Khoa Phụ biết rõ mình là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của Yêu Đế Đế Tuấn, hầu như là đối tượng tất sát của Yêu tộc, nhưng hắn vẫn nghĩa vô phản cố mà đi.

Khoa Phụ thì thôi đi, Hậu Thổ...

Nàng bản thân không phải là một tồn tại có thể dùng lẽ thường để đo lường.

Thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, chỉ vì chúng sinh Hồng Hoang chết có nơi nương tựa.

Khó khăn lắm mới thoát kiếp từ luân hồi, có hy vọng trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính, nay lại vì chủng tộc chi nghĩa, không tiếc lấy thân mạo hiểm.

Vốn chỉ cần án bộ ban mà tu luyện, ít thì vài ngàn năm, nhiều thì

mười vạn năm tất thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng hiện nay, một khi xuất hiện trên chiến trường, trong tình huống Vu Yêu địch đối, Yêu tộc sẽ dung tha cho Vu tộc xuất hiện một Thánh Nhân sao?

Sẽ không!

Cho nên Hậu Thổ tuyệt đối sẽ trở thành đích ngắm của mọi người!

Đế Tuấn Thái Nhất có thể vứt bỏ các Tổ Vu khác mặc kệ, duy độc Hậu Thổ là phải chết.

Lấy sự thông minh của Hậu Thổ, không thể nào không biết những điều này.

Nhưng nàng vẫn đi.

Ánh mắt Nữ Oa tràn ngập mê võng, lại có sự thâm thúy không nói nên lời, không khỏi cảm thán: "Lòng dạ sinh linh quả nhiên phức tạp!" Bàn Cổ liếc nàng một cái, ý cười hiện lên trong mắt.

Từ khi thốt ra câu nói kia, Nữ Oa không còn là Thiên Thần Thánh Mẫu cao cao tại thượng ngày xưa nữa.

Nàng đã là một sinh linh sống động.

Có phiền não của sinh linh, có cảm tri của sinh linh...

Con đường tương lai dường như cũng rộng hơn rồi.

Ngàn năm thời gian tổng không uổng phí.

Nếu ban đầu hắn giữ thái độ quan vọng đối với việc giải cứu Nữ Oa, thì giờ khắc này, hắn đã xác định, Nữ Oa đáng được cứu vớt.

Chung quy cũng chỉ là một cô bé không có ai dạy dỗ mà thôi!

Tâm tính vốn thuần!

Có triển vọng chế tạo thành một cái máy rút "thọ mệnh" vĩnh cửu tiềm năng vô cùng lớn a!

Trên Cửu Thiên, Hầu như ngay sát na "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" được bố thành. "Ông" một tiếng, lưu quang khuếch tán, cả thiên địa đều bị một tầng năng lượng bao bọc.

Phảng phất như bị đặt vào một thế giới khác.

Mạc danh áp ức.

Đám Vu nhân đại quân đứng đầu là Hình Thiên, Hậu Nghệ, Nhân Tộc Tam Tổ đều có vài phần bất an!

Ngay cả những cường giả Vu nhân như Hình Thiên, Hậu Nghệ, Hữu Sào Thị cũng nhận ra điều không ổn.

Đúng lúc này.

Chương 47

"Xoẹt!" Hư không nổ tung, một vệt hoàng sắc quang hoa thiểm diệu, bằng không xuất hiện hai bóng người. "Hậu Thổ đại nhân, Khoa Phụ huynh đệ?" Khi nhìn thấy người sau, một đám Đại vu đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Đùa gì thế?

Khoa Phụ không phải đã chết rồi sao?

Nhưng trước mắt rõ ràng là Khoa Phụ không sai.

Hậu Nghệ càng không dám tin dụi dụi mắt.

Ngày đó hắn truy theo bước chân Khoa Phụ, tận mắt thấy Khoa Phụ bị mười con Kim Ô hợp lực đánh chết.

Trong cơn thịnh nộ mới bắn chết Kim Ô.

Nhưng mà, Khoa Phụ rõ ràng đã thành người chết, sao lại ở đây? "Hình Thiên, Hậu Nghệ...

Chư vị huynh đệ!" Gặp lại lão huynh đệ, Khoa Phụ cũng nhịn không được có chút kích động.

Hắn nói ngắn gọn: "Là Phụ thần đã hồi sinh ta." "Phụ thần?" Nghe thấy danh tiếng Bàn Cổ, các Đại vu lập tức bừng tỉnh, trong sự bừng tỉnh lại mang theo vẻ đương nhiên.

Nếu là Phụ thần thì mọi chuyện đều giải thích được rồi.

Trên đời này, không có chuyện gì Phụ thần không làm được.

Ánh mắt các Đại vu giao nhau, hốc mắt ai nấy đều hơi đỏ.

Đặc biệt là những người giao hảo với Khoa Phụ như Hình Thiên, Hậu Nghệ, Tương Liễu...

đều có cảm giác vật thị nhân phi.

Nhưng trước mắt không phải lúc cảm thán nhân sinh, mấy đại Tổ Vu lần lượt thu liễm tâm tình.

Hình Thiên cung kính bái Hậu Thổ: "Đại nhân tới đây, có lời gì muốn phân phó?" Toàn bộ Đại vu, Chiến vu đều thẳng lưng, ngay cả Nhân Tộc Tam Tổ cũng vểnh tai lắng nghe.

Giọng nói nhu hòa độc hữu của Hậu Thổ vang lên: "Đế Tuấn, Thái Nhất bày ra 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận', đại chiến Vu Yêu đã đến thời khắc quan trọng.

Lần này, tinh thần phiên dùng để bố trận đều là Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng trận pháp mạnh hơn ngàn năm trước gấp mười lần.

Một khi kết thành, tự thành một phương thiên địa.

Lát nữa đại chiến, các ngươi không thể mạo nhiên hành sự!

Đợi các Tổ Vu xé mở một góc đại trận, mới có thể tiến hành tư sát.

Thiết ký, thiết ký!" Để tránh xuất hiện thương vong không cần thiết, nàng đặc ý dặn dò hai lần.

Các Đại vu và Nhân Tộc Tam Tổ nghe vậy, ai nấy tâm thần rùng mình.

Trận pháp mạnh hơn trước gấp mười lần?

Vậy thì đúng là thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Trong lòng chuyển niệm, bọn họ tự nhiên cung kính bái: "Chúng ta cẩn tuân ý chỉ của đại nhân." Hậu Thổ không nói thêm gì nữa, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Cửu Trọng Thiên.

Trận chiến này quan hệ đến vận mệnh ba tộc, do không được nàng không thận trọng.

Tuy rằng Vu tộc đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng sự việc lâm đầu, nàng lại mạc danh thấy hoảng hốt, phảng phất như có chuyện không hay sắp xảy ra!

Chẳng lẽ sẽ có biến số?

Linh cảm của Thánh nhân là thế nào, vừa nghĩ tới đây, trong mắt nàng liền phủ lên một tầng ám ảnh.

Để cho chắc chắn, nàng không lập tức động thân đi hội họp với mười Tổ Vu mà lưu lại hạ giới chọn cách quan sát. ...

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Nữ Oa đã thoát khỏi trạng thái lúc nãy, chuyển sang tân tân hữu vị xem chiến cục Vu Yêu.

Khi ánh mắt quét qua lại giữa "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" của Yêu tộc và các Tổ Vu của Vu tộc, hốt nhiên trong mắt nàng hiện lên một tia giảo hoạt, nói: "Đại thần, lần này sẽ có Thánh nhân nhúng tay vào không?" Lúc này, ánh mắt nàng rơi vào trên người Hậu Thổ!

Hậu Thổ cách Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ còn một lằn ranh. 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' sau khi cường hóa có thể ngăn được mười đại Tổ Vu, nhưng chưa chắc ngăn được mười một Tổ Vu khi có thêm Hậu Thổ.

Theo tính toán của Thiên Đạo, tranh chấp Vu Yêu cuối cùng sẽ chỉ là lưỡng bại câu thương, tập thể tiêu tùng.

Giống hệt như "Thời đại Long Phượng" thượng cổ, ba đại tộc đánh sống đánh chết mấy chục vạn năm, cuối cùng chỉ nhận lấy kết cục đồng quy vu tận.

Đã như vậy, Hậu Thổ xuất hiện dễ dàng phá vỡ cân bằng.

Với tính cách của Thiên Đạo, không thể nào ngồi nhìn sự cân bằng

bị phá vỡ.

Hiện nay Hậu Thổ đã là thân tự do, người có thể ngăn cản Hậu Thổ cũng chỉ có Thánh nhân.

Phản chính không nhận được Thiên Đạo truyền tin, đại khái suất là Thiên Đạo cũng có sự hoài nghi đối với độ trung thành của nàng.

Tam Thanh?

Tây Phương Nhị Thánh?

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Đã là đánh cờ, liền có tâm thắng thua.

Thánh nhân vốn là quân cờ của Thiên Đạo, hạ tràng cũng thuộc về bình thường!" Lục Thánh vốn là tay đấm do Thiên Đạo bồi dưỡng ra để giải quyết những sự kiện đột phát.

Nếu thời khắc quan trọng Thánh nhân không hạ tràng, vậy mới là kỳ quái.

Hắn đối với việc này sớm có dự liệu. "Được rồi!" Nữ Oa bĩu môi, dường như không thể lay chuyển được trái tim bàn thạch của Đại thần kia.

Mọi tình huống đột phát trong mắt người ta đều là tất nhiên.

Bảo không chừng biến hóa của cả chiến cục đều nằm trong phương tấc tâm gian của người ta...

Hít!

Quá đáng sợ rồi!

Bàn Cổ liếc nàng một cái, đại khái có thể đoán được tâm tư của nàng.

Kỳ thực, viễn không có huyền hoặc như Nữ Oa nghĩ.

Nhưng có thể đại khái thôi diễn ra chiến cục là thật.

Ở đẳng cấp này, thiên địa sớm đã không còn bí mật.

Song phương vô phi là đem những con bài tẩy trên tay lần lượt triển lộ ra, xem ai cao tay hơn mà thôi.

Đơn giản vậy thôi, làm gì có nhiều chuyện ngoài ý muốn như thế? "Oanh!" Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, Hồng Hoang thiên địa, chiến lực đỉnh phong của Vu Yêu rốt cuộc đã bắt đầu màn đối đầu trực diện!

Đế Tuấn tay cầm "Hà Đồ, Lạc Thư" thôi động "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", Đông Hoàng Thái Nhất dùng Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" áp trận. "Ầm ầm ầm!" Ức vạn tinh thần bắn ra quang hoa, liên kết với nhau thành một mảng, miên man bất tuyệt.

Nhìn từ xa, tựa như một con Tinh Không Cự Long khổng lồ, nằm vắt ngang Cửu Trọng Thiên.

Mắt rồng uy nghiêm, sừng rồng dữ tợn, mang lại cho người ta một loại uy năng khủng bố trấn áp cửu thiên thập địa!

Thập đại Yêu soái, ba trăm sáu mươi lăm Yêu thần, mỗi người cầm một cây Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên", ứng với chư thiên mười ngôi đại tinh, ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh!

Bảy trăm hai mươi Yêu tướng, một ngàn lẻ tám mươi Yêu vương, mỗi người cầm Trung, Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên", ứng với chư thiên bảy trăm hai mươi ngôi phụ tinh, một ngàn lẻ tám mươi ám tinh!

Lại có mười vạn tám ngàn Đại yêu phân biệt chấp chưởng Hậu Thiên Linh Bảo "Tinh Thần Kỳ", vừa mới thôi phát, đã có thể câu động ức vạn thần ma chi lực, triệu hoán vô biên tinh thần chi lực giáng lâm.

Quả thực thần uy hách hách, sát phạt vô địch.

Cuối cùng, khi đại trận được thôi phát đến cực hạn, "Oanh, oanh, oanh", quần tinh thôi xán, tạo thành hàng ngàn hàng vạn đạo tinh thần quang trụ, từ trên chín tầng trời bắn xuống.

Nhất thời, thiên địa chấn động, tinh thần chao đảo, cả Cửu Trọng Thiên phảng phất như muốn sụp đổ.

Hàng ngàn hàng vạn đạo tinh thần quang trụ chiếu sáng cửu thiên thập địa, uyển chuyển như rồng giận lao nhanh, lao thẳng về phía đại quân Vu nhân dưới hạ giới. "Cẩn thận!" "Huynh đệ, chiến thôi!" Cùng với một tiếng quát lớn, Đại Tổ Vu Đế Giang hoành khóa hư không, quanh thân có một dòng sông không gian du đãng, quyền xuất như rồng. "Ầm ầm ầm", trong nháy mắt phá diệt hơn trăm đạo tinh thần quang trụ!

Chúc Dung, Cường Lương, Huyền Minh, Thiên Ngô cùng các Tổ Vu khác theo sát phía sau.

Chương 48

Mộc chi pháp tắc, Hỏa hành thần thông, Lôi chi đại đạo, Thiên khí chi biến... "Ầm ầm ầm", quá nửa số tinh thần quang trụ bị giảo sát tại chỗ.

Nhưng vẫn mặc cho một ít lọt lưới, hướng về phía hạ giới oanh sát.

Nhất ứng Vu nhân cường giả nhao nhao đằng không. "Ầm ầm ầm!" Các tự sử xuất hồn thân giải số, oanh hướng tinh thần quang trụ.

Trong đó bắt mắt nhất không thể nghi ngờ là Hình Thiên, Hậu Nghệ, Nhân Tộc Tam Tổ, cùng với một gã đại hán khôi ngô đầu tóc rối bù.

Hắn tay cầm một cây mộc trượng, hư không oanh kích, "Bành", tinh thần quang trụ thô to hạo hãn liền bị một trượng đánh tan.

Liên tiếp thi triển như vậy, "Bành, bành, bành", mấy chục đạo tinh thần quang trụ tản lạc xuống hạ giới, lại có hơn một phần năm bị diệt tại trong tay hắn.

Ân?

Kỳ cảnh như vậy, lập tức dẫn phát các Tổ Vu trên không trung chú ý. "Khoa Phụ?" Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang phát ra một tiếng gầm đầy kinh hỉ.

Hắn liếc mắt liền nhận ra hậu bối được tộc trung khí trọng nhất ngày xưa. "Quả nhiên là Khoa Phụ.

Xem ra, nhân họa đắc phúc rồi.

Không hổ là nam nhi Vu tộc ta, làm tốt lắm." Các Tổ Vu đều cười

to thành tiếng, sướng khoái vô cùng!

Có Khoa Phụ xông lên trước, Hình Thiên, Hậu Nghệ một trái một phải, một người huy động búa lớn, một người tiễn vũ như bay, dưới sự phối hợp của ba người, hơn bảy thành tinh thần quang trụ bị bọn họ mẫn diệt.

Mười mấy đạo còn lại cũng bị Nhân Tộc Tam Tổ cùng đám Đại Vu còn lại liên thủ đánh tan.

Đợt công kích đầu tiên của Yêu tộc coi như vô tật mà chấm dứt.

Trên Cửu Trọng Thiên.

Đế Tuấn mắt lóe hồng quang, cắn răng nói: "Khoa Phụ..." Đây chính là kẻ dẫn đến cái chết của chín đứa con trai hắn.

Tuy rằng người động thủ là Hậu Nghệ, nhưng nếu không phải Khoa Phụ liều chết truy đuổi, giữ chân Kim Ô Thập Thái Tử, thì chín đứa con trai kia cũng sẽ không bị bắn chết.

Cho nên trong lòng hắn, Khoa Phụ và Hậu Nghệ đều là hung thủ giết con, chết không có gì đáng tiếc.

Chỉ tiếc, lúc trước chỉ kịp đánh giết Khoa Phụ, khi giết Hậu Nghệ thì các Tổ Vu đã liên thủ tới cản, đành phải bất đắc dĩ thối lui.

Không ngờ, một trong những hung thủ đã chết cư nhiên lại phục sinh ngay dưới mí mắt hắn. "Bàn Cổ thần... sao?" Đế Tuấn chợt nhìn về hướng tổ địa Vu tộc, ánh mắt chước chước, mang theo một tia phẫn nộ khó nói thành lời, đầy uất ức.

Hắn biết Bàn Cổ có khả năng sẽ ra tay, thậm chí cố ý ném ra "Trảm Tiên Phi Đao" để thăm dò, nhưng không ngờ Bàn Cổ thật sự ra tay, hơn nữa vừa ra tay đã phục sinh hung thủ giết con "Khoa Phụ"!

Đây là đang hung hăng vả mặt a! "U a?" Nhìn thấy cảnh này qua

màn sáng, Nữ Oa không khỏi xì cười một tiếng.

Nàng tễ mi lộng nhãn nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, xem ra con chim nhỏ Kim Ô kia đối với Ngài có vẻ không phục a?" Chỉ nhìn biểu tình vui sướng khi người gặp họa của nàng, suýt chút nữa là trực tiếp nói "chúng ta đánh nhau đi"!

Bàn Cổ mặt như giếng cổ không gợn sóng, tâm hồ ngay cả một chút gợn sóng cũng không có, chỉ nhìn về phía Nữ Oa.

Đến khi hậu giả bị nhìn đến có chút rợn cả tóc gáy, hắn mới thản nhiên mở miệng nói: "Ngươi cùng Đế Tuấn có thù oán?" Ân?

A?

Nữ Oa ngẩn người nói: "Không a!" Bàn Cổ không nói nữa.

Không thù không oán, lại hận không thể cầm cái cuốc đi đào mộ người ta?

Nữ Oa thì vờ nhìn trái nhìn phải, chuyển sang chuyện khác nói: "Thời tiết hôm nay thật đẹp.

Nhật nguyệt đồng huy, tinh hà xán lạn hắc!" Bàn Cổ lười để ý tới nàng.

Tức tiện Nữ Oa không nói, hắn cũng có thể đoán được một hai.

Nữ Oa mang danh Yêu tộc Thánh nhân, Yêu Giáo Giáo chủ.

Đế Tuấn muốn ngồi vững bảo tọa Yêu Đế, bảo đảm hoàng quyền chí thượng, thiếu không được phải sử dụng một ít thủ đoạn.

Đắc tội Nữ Oa cũng là chuyện trong dự liệu.

Đông Hoàng Thái Nhất chú ý tới thần tình biến hóa của Đế Tuấn.

Huynh đệ hai người đều là Tiên Thiên Thần Thai linh đản sinh trên Thái Dương Tinh, tâm ý tương thông.

Chuyển niệm liền minh bạch tâm tư của Đế Tuấn.

Ánh mắt lưu chuyển, rơi vào trên thân Khoa Phụ và Hậu Nghệ dưới hạ giới.

Hai tên này chính là nguyên hung dẫn đến cái chết của chín tiểu điệt nhi.

Đã như vậy, hãy để ta thay chín đứa cháu nhỏ báo thù đi!

Trong mắt hung quang chợt hiện, "Oanh", Thái Nhất hoành không đạp bộ, tay nâng "Đông Hoàng Chung" mạnh mẽ chấn động! "Đông!" Một tiếng chuông vang, chấn triệt cửu thiên thập địa.

Hầu như cùng một thời gian, vạn thiên tinh thần chao đảo, tựa như rồng nước lửa giao thế, mang theo vô biên tàn ảnh, "Ầm ầm ầm" lao thẳng xuống hạ giới giảo sát.

Tinh thần nguyên khí khủng bố, kính trực xé rách hư không.

Vu nhân đại quân ngẩng đầu, nhìn thấy một màn đáng sợ.

Cả bầu trời phảng phất trong sát na sụp đổ, cuồn cuộn thiên uy tức thì giáng xuống.

Các Tổ Vu cũng không ngờ sẽ có một màn đột phát này.

Bình thường đều là Đế Tuấn thao túng "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", làm cho bọn họ theo bản năng cho rằng Đế Tuấn mới là người chủ trận.

Ai ngờ, Đông Hoàng Thái Nhất cư nhiên cũng có thể thao túng đại trận, uy năng không kém gì Đế Tuấn. "Thái Nhất tiểu nhi, an cảm!" Đại Tổ Vu Đế Giang bạo quát một tiếng, sậu nhiên đạp không hiện ra, xuyên qua tầng tầng hư không, kính trực xuất hiện tại hạ giới.

Nhìn tinh mạc bao phủ trăm vạn trượng thương khung trên đỉnh đầu, mắt hắn đỏ ngầu, đột nhiên quát lớn một tiếng, hiển hóa vạn

trượng Tổ Vu Chân Thân, chân đạp hư không, song quyền giao thế, quyền xuất như rồng, hãn nhiên nện ra một quyền hung mãnh về phía cửu thiên. "Bành...

Oanh long!" Thương khung tinh mạc sụp xuống một mảng lớn, nhưng tịnh vị phá liệt, nhưng vẫn tựa hồ triều hạ giới hoành áp.

Xem thanh uy này, một khi áp xuống, Vu nhân đại quân trong phạm vi bao phủ đều sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Đông Hoàng Thái Nhất dùng Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" làm dẫn, điều động "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" chi lực, dĩ nhiên đã cụ bị Thánh nhân uy năng.

Đế Giang bạo hống liên liên, song quyền chống trời, lại bị tinh mạc kia áp cho một đường hạ xuống, hai chân cách mặt đất càng ngày càng gần, mắt thấy sắp không thể chống đỡ nổi!

Hạ giới mấy ngàn vạn Vu nhân đại quân nan đào kiếp nạn. "Ông!" Một đạo quang hoa thổ hoàng sắc đột nhiên đong đưa xuất hiện.

Sơ thủy chỉ là một đạo nhàn nhạt, chuyển mắt liền bao phủ mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn, ức vạn... "Oanh", cuối cùng kết thành một bàn tay khổng lồ màu vàng đất, xuyên qua thân thể Đế Giang, hung hăng ấn lên thương khung tinh mạc kia. "Oanh long!" Tiếng nổ lớn vang lên, thương khung tinh mạc ngạnh sinh sinh bị áp bạo, hóa thành vạn thiên thanh khí, tinh thần quang hoa trọng hồi Cửu Trọng Thiên! "Hô..." Đế Giang thở dài một hơi, sắc mặt hơi trắng bệch.

Nhìn về phía bóng dáng yểu điệu màu vàng đất đang thăng không ngàn trượng phía dưới, mắt lộ tiếu dung nói: "Làm phiền Thất muội!" Phương tài chính là Hậu Thổ ra tay, ngưng tụ ức vạn đại địa chi lực, phá đi thương khung tinh mạc! "Hô!" Các Tổ Vu khác còn ở xa trên Cửu Trọng Thiên cứu viện không kịp cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Tình hình vừa rồi, cũng chỉ có Đế Giang tinh thông "Không Gian Pháp Tắc" tốc độ vô song mới có thể phản ứng kịp, người khác cho dù phát hiện cũng không thể đưa ra phản ứng hữu hiệu.

May mắn là có Thất muội (Hậu Thổ) ở đó, nếu không lần này tộc nhân sẽ chết một mảng lớn.

Nhìn rất rõ ràng, đòn tấn công của Đông Hoàng Thái Nhất là chuyên môn nhắm vào một nhóm Đại Vu, Chiến Vu của Vu tộc mà phát.

Thật đặc biệt âm tổn a!

Các Tổ Vu sau khi hồi thần, nhìn về phía Yêu tộc trên Cửu Trọng Thiên, ánh mắt lập tức bất thiện!

Chiến thôi!

Tính tình nóng nảy Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung sát xuất đầu tiên.

Chương 49

Hiển hóa vạn trượng Tổ Vu Chân Thân, quanh thân quấn quanh một con hỏa long khổng lồ.

Vạn trượng hỏa diễm thăng đằng, hư không bị thiêu đốt phát ra tiếng "tí tách". "Oanh long!" Một bàn chân to hoành đạp hư không, lao thẳng về phía "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" mà đoán!

Chỗ đi qua, hư không tấc tấc băng liệt.

Phía sau các Tổ Vu cũng các thi thủ đoạn, có người quyền phá hư không, có người dứt khoát dùng bàn chân to mà đạp, có người khí huyết thần thông huyễn hóa ra trường thương, đao kiếm, một mạch hướng về phía đại trận đánh tới. "Ầm ầm ầm!" Hư không bạo liệt.

Uy thế so với lúc trước Đế Tuấn ra tay dẫn động vạn thiên tinh thần chi lực giáng lâm một điểm cũng không kém. "Thất muội, Ta đi trước một bước, miễn cho các huynh đệ trúng kế của đám nhãi con Yêu tộc kia!" Đại chiến sắp nổ ra, Đế Giang không lo được hàn huyên.

Vội vàng nói một tiếng sau, hư không đạp bộ, kính trực biến mất giữa thiên địa. "Ông!" Khi tái xuất hiện, đã ở trên chín tầng trời.

Quyền cước tề xuất, cùng các Tổ Vu hợp lực công phạt "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Hậu Thổ lược suy tư một chút, chuẩn bị lên trời trợ trận.

Mũi chân điểm đất, "Ông" một đạo quang hoa thổ hoàng sắc khuếch tán, nâng thân thể nàng chậm rãi thăng không.

Nhưng đúng lúc này, "Bá!" Một vệt thất thải chi quang hư không chợt hiện, chặn lại đường đi của Hậu Thổ.

Phía trước đột ngột xuất hiện một đạo nhân, đầu búi tóc đạo sĩ, gầy như cây trúc, một thân đạo y thanh tịnh, tay cầm một nhánh "Thất Bảo Diệu Thụ"!

Chính là Tây Phương Nhị Thánh Nhân "Chuẩn Đề"! "Đạo hữu, đã lâu không gặp a!" Chuẩn Đề cười híp mắt nhìn về phía Hậu Thổ, trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" đong đưa tầng tầng lưu quang, phảng phất đang nói: đường này không thông! "Lại là tên này, nhớ ăn không nhớ đánh a!" Nhìn Chuẩn Đề đạo nhân cản đường trong hình ảnh, Nữ Oa tắc lưỡi.

Đôi mắt sáng ngời động lòng người tràn đầy ý châm chọc.

Lần trước Chuẩn Đề đạo nhân cường xuất đầu, chạy đến tổ địa Vu tộc thăm dò hư thực của Bàn Cổ, kết quả bị Bàn Cổ một tay bóp nát!

Nếu không phải Thánh vị cùng thiên địa bảng định, chân linh ký thác hư không, thì đã thật sự chết thẳng cẳng rồi.

Sau được Đạo Tổ Hồng Quân phục sinh, mới khỏe được mấy ngày?

Lại nhảy ra rồi.

Thật là không sợ chết a!

Ánh mắt lưu chuyển, nàng cười hi hi nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, tên này yêu nghiệt như vậy, không giết nhuệ khí của hắn sao?" Bàn Cổ liếc mắt một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Lục Thánh là nền tảng của Thiên Đạo, chịu sự khống chế của Thiên Đạo đồng thời cũng đang phản hạn chế Thiên Đạo.

Bất tử bất diệt, nhưng mỗi lần chết một lần, tự ngã ý thức sẽ bị ma diệt một phần.

Trực chí ý thức triệt để tiêu vong, bản thân Thánh nhân sẽ cùng

Thiên Đạo hợp nhất, triệt để hóa thành Thiên Đạo chi lực." "Tê!" Nghe vậy, Nữ Oa không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh.

Ý là, Chuẩn Đề nếu bị đánh nổ thêm vài lần, sẽ triệt để bị Thiên Đạo đồng hóa, hóa thành một phần của Thiên Đạo chi lực?

Thôi được rồi, tên này cứ hảo hảo sống đi!

Thiên Đạo hiện tại đã đủ đáng sợ rồi, nếu lại tăng cường, khi nào nàng mới có thể trọng hoạch tự do?

Tại Hồng Hoang thiên địa, Hậu Thổ nhìn Chuẩn Đề cản đường, tựa hồ tịnh không ngoài ý muốn.

Trong mắt tản phát ra nhu quang nhàn nhạt, khẽ nói: "Đạo Tổ sớm có định luận, Thánh nhân không khinh thiệp thiên địa chi sự.

Chuẩn Đề thánh nhân, muốn nhúng tay vào tranh chấp Vu Yêu sao?" Trước đó Hồng Quân xác thực có lời này.

Bởi vì Thánh nhân chiến lực cường đại, búng tay có thể diệt Hồng Hoang ức vạn sinh linh.

Cho nên, Thánh nhân bất thiệp thiên địa chi sự!

Chuẩn Đề nghe xong, khẽ cười một tiếng nói: "Đạo hữu nói đùa.

Bần đạo tịnh không nhúng tay vào tranh chấp Vu Yêu, cũng không vi phạm ý của Lão sư.

Ngược lại là đạo hữu, việt giới rồi." Nga?

Hậu Thổ nhướng mày: "Ngô tịnh phi Thánh nhân, sao gọi là việt giới?" Chuẩn Đề không nhanh không chậm nói: "Đạo hữu tuy không phải Thánh nhân, nhưng thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, có vô biên đại công đức, thần thông cũng cùng Thánh không khác biệt!

Tự đạo hữu đẳng tồn tại, lý đương trí thân sự ngoại mới phải." Hậu Thổ vừa nghe lời giảo biện này, biết hôm nay khó có thể thiện

liễu.

Đương hạ sắc mặt trầm xuống, trầm giọng nói: "Đạo hữu quả thực không chịu nhường đường?" "A Di Đà Phật!" Chuẩn Đề giả ý hợp thập, không ra ngô ra khoai nói: "Để đạo hữu thất vọng rồi." "Bá!" Hầu như Chuẩn Đề vừa dứt lời, Hậu Thổ đã thân hóa trường hồng, một vệt quang hoa thổ hoàng sắc thăng đẳng, lao thẳng về phía Chuẩn Đề tịch quyển tới.

Hát!

Chuẩn Đề giật mình, hoảng mang vung ra "Thất Bảo Diệu Thụ"! "Bá!" Một vệt thất thải linh quang chợt hiện, đánh tan vệt quang hoa thổ hoàng sắc kia.

Đừng nhìn Hậu Thổ trông có vẻ nhu nhu nhược nhược, một khi động thủ, đó là thật sự trở mặt không nhận người a! "Oanh long!" Kế tiếp thổ hoàng sắc linh quang bị kích hội, Hậu Thổ đã áp sát Chuẩn Đề, giơ tay liền bổ ra một chưởng.

Nhìn như khinh phiêu phiêu một chưởng, bàn tay thon dài trắng nõn, nhưng kình khí khủng bố ẩn chứa bên trong lại trực tiếp bổ nứt hư không.

Một đạo kình lực khủng bố tịch quyển.

Chuẩn Đề hầu như theo bản năng, "Ông" hiện ra Trượng Lục Kim Thân.

Bên trên có hoa cái anh lạc, bảo châu lưu ly, thân cụ thất thải chi sắc, trong tay cầm Thần Xử, Pháp Trượng, Kim Bát, Bảo Tháp các loại Phật bảo. "Ầm ầm ầm!" Một mạch hướng về phía Hậu Thổ trấn áp xuống. "Oanh long...

Bành!" Một chưởng kia bổ xuống, mấy dạng Phật bảo đương trường bị đánh bay.

Chuẩn Đề trong tay Thất Bảo Diệu Thụ cuồng xoát, từng đạo thất thải bảo quang huyền ảo lóe lên, hóa giải chưởng kình của Hậu Thổ.

Hai người nhìn như liễu rủ trong gió, ra tay khinh mạn sái thoát.

Nhưng chỉ cần dật tán một luồng khí cơ, liền làm cho hư không ngàn dặm quanh đó nổ tung, địa thủy phong hỏa cuồng dũng.

Trình hiện ra một màn đáng sợ.

Trong Thanh Đồng Thần Điện, Nữ Oa xem say sưa ngon lành, mắt thấy Hậu Thổ giao thủ cùng Chuẩn Đề không rơi xuống hạ phong, không khỏi tắc lưỡi nói: "Lợi hại a, Hậu Thổ muội muội thật sự đã được chân truyền của Đại thần, khi ra tay đã mang theo vài phần Đại Đạo chân ý.

Ta thấy nàng cách đột phá Thiên Đạo Thánh Nhân thật sự không xa.

Đại thần mạc phi là cố ý mài giũa nàng?" Nói rồi, nghiêng đầu nhìn về phía Bàn Cổ trên vân đài.

Bàn Cổ mỉm cười, tịnh không đáp lời.

Nữ Oa bĩu môi, dường như đã quen với phương thức chung đụng này, bèn tập trung ánh mắt vào chiến trường Vu Yêu.

Bàn Cổ xác thực có ý mượn tay Chuẩn Đề mài giũa Hậu Thổ.

Tuy rằng Hậu Thổ cách Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ còn một đường.

Trong năm tháng Luân Hồi Đại Công Đức gia thân, chân linh đã cụ bị cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng hiện nay, thoát đi Luân Hồi Đại Công Đức, trọng tố chân thân, bắt đầu tu luyện lại từ đầu, muốn bước ra một bước kia là không đơn giản.

Đừng nhìn cách Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ một màng cách, nhưng nếu không tham thấu, có khả năng cả đời đều bị vây ở bên trong.

Lại thêm nàng đã buông tha con đường thành Thánh bằng cách lấy thân dung nhập thiên địa, trở thành khôi lỗi của Thiên Đạo.

Tự nhiên sẽ không được Thiên Đạo giúp đỡ, ngược lại, Thiên Đạo sẽ tìm mọi cách trở nạo cảm ngộ của nàng.

Như vậy, đột phá trong chiến đấu thành lựa chọn duy nhất.

Chuẩn Đề trong Thiên Địa Lục Thánh tu vi kém nhất, ngay cả Nữ Oa cũng mạnh hơn hắn một chút.

Dùng làm đá mài dao cho Hậu Thổ là thích hợp nhất.

Đá mài dao nếu quá mạnh, thì không phải mài dao, mà là gãy dao rồi.

Tóm lại, cục diện đều nằm trong tính toán của Bàn Cổ.

Chuẩn Đề là một trong Thiên Địa Lục Thánh, tu vi dù kém thì cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hậu Thổ tuy không phải Thánh, nhưng chiến lực lại vô hạn tiếp cận Thánh nhân.

Hai người đấu pháp đã siêu thoát phàm tục chi tranh.

Cả hai đều ngầm hiểu lựa chọn rời xa Hồng Hoang đại địa, "Bá bá", trong nháy mắt hai bóng người biến mất vào Cửu Trọng Thiên, tiến vào nơi giao giới giữa Thiên Ngoại Thiên và Hỗn Độn.

Giới bích nơi này thâm hậu, sung mãn hỗn độn chi lực vô tự, chính là địa phương tốt để giao thủ.

Chương 50

"Oanh, oanh!" Hai người vừa vào thế giới Thiên Ngoại Thiên, lập tức buông ra tay chân.

Hậu Thổ hiển xuất Tổ Vu Chân Thân, thân cao vạn trượng, thể phách như long nữ cự nhân, diện mục mơ hồ không rõ.

Nhưng mỗi một quyền một cước đều có sức mạnh băng toái thế giới Thiên Ngoại Thiên.

Nhất thời, Chuẩn Đề lại bị đánh liên liên đảo thối.

Trượng Lục Kim Thân đều có chút hội tán. "Ông!" Cuối cùng trên đỉnh đầu Chuẩn Đề xuất hiện một viên Xá Lợi Tử phóng xạ hào quang, pháp lực thần thông trong sát na được bổ tề, mới chỉ trụ được thế bại, một lần nữa chiến thành một đoàn!

Tại Thiên Ngoại Thiên, Hậu Thổ đại chiến Chuẩn Đề.

Trên Cửu Trọng Thiên, Thập Đại Tổ Vu cùng Đế Tuấn, Thái Nhất cũng đang hàm chiến!

Mười Tổ Vu đều hiển hóa vạn trượng Tổ Vu Chân Thân, điên cuồng công kích "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"! "Ầm ầm ầm!" Kình lực bàng bạc tứ tán.

Chỗ đi qua, hư không tấc tấc nổ tung.

Uyển như rồng giận cuộn đất, hoành tảo tứ phương tám hướng. "Bành, bành, bành!" Một số tinh thần nhỏ yếu, sững sờ bị đánh đến lung lay sắp đổ.

Đế Tuấn Thái Nhất kính trực thôi động "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Tinh thần cự long trăm vạn trượng phảng phất như sống lại.

Vô tận tinh thần chi quang lấp lánh, câu động ức vạn thần ma chi lực. "Ầm ầm ầm" một mạch hướng về phía mười Tổ Vu nện tới.

Dù cho mười Tổ Vu da dày thịt béo, có vạn thế bất đương chi dũng, nhưng bị vô tận tinh thần nện trúng, phụ với ức vạn thần ma chi lực, đốn thì thân hình một trận run rẩy, nhục thân đau nhức.

Đặc biệt theo thời gian trôi qua, Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Soái cùng hàng vạn Yêu thần Yêu tướng phối hợp càng ngày càng ăn ý, trận pháp thông thần, lập tức bạo phát uy năng gấp mười mấy lần trước đó. "Ầm ầm ầm!" Vô tận tinh thần chi quang dưới sự khiên dẫn, uyển như hình thành một tòa đại dương tinh thần trên chín tầng trời, phụ với ức vạn thần ma chi lực.

Mười Tổ Vu giống như mười chiếc thuyền lớn trong biển tinh thần, không ngừng tao ngộ tinh thần chi quang và thần ma chi lực cọ rửa.

Một đợt mạnh hơn một đợt, một sóng cao hơn một sóng! "Oanh long long!

Hoa lạp lạp!" Tung nhiên thân thể Tổ Vu cường hãn vô thất, nhưng dưới cự lực cọ rửa liên tiếp không ngừng, nhưng vẫn không gánh nổi.

Rốt cuộc, Tổ Vu tịnh phi chân chính vô địch thiên hạ.

Rất nhanh, Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi và Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô có tu vi hơi yếu, nhục thân xuất hiện tổn hại ở mức độ khác nhau, mặt hiện tử kim, một bộ dáng nguyên khí đại tổn.

Nữ Oa tặc lưỡi nói: "Hảo lợi hại 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận', Đế Tuấn Thái Nhất đôi huynh đệ này, không thể phủ nhận, đúng là thiên cổ kỳ tài." Tự thân không phải Thánh, lại có thể sáng tạo ra đại

trận kham bỉ Thánh nhân chiến lực.

Đúng vậy, giờ phút này uy năng mà "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" bạo phát đã đạt tới Thánh nhân chiến lực.

Không phải sơ nhập Thánh nhân, mà tương đương với tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chiến lực.

Nói cách khác, nếu Chuẩn Đề ở đây, e rằng cũng bị đánh nổ.

Tuyệt thế đại trận như vậy, xưng là "Hồng Hoang Đệ Nhất Hung Trận" một điểm cũng không ngoa.

Bàn Cổ nghe vậy, lộ ra một nụ cười nói: "'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' xác thực là một đại sáng tân, đáng tiếc..." "Đáng tiếc?" Nữ Oa muốn truy vấn, Bàn Cổ lại không chịu nói thêm, thản nhiên nói: "Xem tiếp sẽ tự minh bạch." Nữ Oa nhịn không được trợn trắng mắt.

Không nói thì thôi, làm như ai hiếm lạ lắm.

Bất quá, trước mắt tình cảnh của mười Tổ Vu cũng không ổn.

Chuẩn Đề tuy rằng phế tài, nhưng trước khi Hậu Thổ bước ra một bước cuối cùng, chặn nàng lại không thành vấn đề.

Như vậy, Vu tộc nguy hiểm rồi.

Đại thần một điểm không lo lắng?

Chẳng lẽ hắn ra tay cứu tràng, thật sự tính trước kỹ càng?

Liếc trộm Bàn Cổ, tâm tư Nữ Oa khó định.

Trên Cửu Trọng Thiên.

Đại Tổ Vu Đế Giang du tẩu bốn phía, ỷ vào "Không Gian Thần Thông" xuyên toa hư không, không ngừng oanh diệt tinh thần chủ lực.

Đồng thời cũng đang quan chú tình hình phe mình.

Khi phát hiện Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô xuất hiện tổn thương, trong

lòng không khỏi trầm xuống.

Biết không thể chờ đợi thêm nữa.

Đương hạ trầm quát một tiếng nói: "Huynh đệ, Tụ!" "Oanh, oanh, oanh!" Hầu như lời vừa dứt, các Tổ Vu nguyên bản phân tán tứ phía ngự địch, cũng mặc kệ chiến cục tiến hành tới đâu, thuấn thì trừu thân. "Hưu hưu hưu" lao thẳng về phía Đế Giang.

Trong nháy mắt, mười Tổ Vu tề tụ!

Mỗi người thân cao vạn trượng, thể phách như rồng, trên thân tản phát khí tức hám thiên động địa. "Đại huynh cẩn thận!" Thái Nhất sắc mặt trầm ngưng, ánh mắt chước chước nhìn về phía mười Tổ Vu nhắc nhở một tiếng.

Mấy năm nay tu vi lại có tinh tiến, ẩn ước đạt tới cực hạn tự thân, cảm ứng năng lực đặc biệt mạnh.

Giờ phút này, từ trên thân mười Tổ Vu, hắn ẩn ước sát giác được nguy hiểm!

Đế Tuấn đối với Thái Nhất tín nhiệm vô cùng, nghe vậy lập tức lưu tâm vài phần.

Bất quá mười Tổ Vu tề tụ, là cơ hội ngàn năm có một để một lưới bắt hết, tự nhiên không dung bỏ lỡ! "Sát!" Trong mắt tinh mang bạo thiểm, trên đỉnh đầu Nhật Nguyệt hai ngôi đại tinh luân chuyển, kính trực thôi động "Hà Đồ, Lạc Thư"! "Ông", pháp lực trong cơ thể phún dũng ra, cả "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" đều bị kích hoạt.

Thái Nhất dùng "Đông Hoàng Chung" áp trận, vô hình trung tăng thêm vài phần uy năng cho đại trận.

Phục Hy, Côn Bằng, Thập Đại Yêu Soái cùng hàng vạn Yêu thần Yêu tướng đều sử xuất hồn thân giải số, đem pháp lực tự thân dung nhập vào tinh thần dưới chân. "Ầm ầm ầm!" Ức vạn tinh thần chi lực

dưới sự khiên dẫn, lấy mười Tổ Vu làm trung tâm, hình thành một vòng vây khổng lồ.

Nhìn từ xa, mười Tổ Vu thân cao vạn trượng, khí thế hám thiên động địa.

Ức vạn tinh thần chi lực tắc như một con rồng giận trăm vạn trượng, phiên quyển du tẩu, bao bọc mười Tổ Vu vào trong.

Mắt rồng sâm sâm, sừng rồng dữ tợn. "Ngang!" Đột nhiên một tiếng long ngâm, cự long do vô tận tinh thần chi lực tổ thành lao thẳng về phía mười Tổ Vu bổ xuống.

Khí kình khủng bố di tán cửu thiên thập địa, khắc này, tựa như trời sập đất nứt, cả Cửu Trọng Thiên đều muốn bị đè sập.

Trên mặt đất, chúng Đại Vu, Chiến Vu cùng Nhân tộc cường giả, không ai không toát mồ hôi lạnh.

Nếu mười Tổ Vu có mệnh hệ gì thì xong rồi. "Nhất định phải thắng!" Vô số sinh linh Hồng Hoang đại địa phát ra tiếng gào thét từ sâu trong linh hồn.

Vì ức vạn sinh linh dưới chân, Tổ Vu không thể bại!

Không biết có phải nghe được tiếng nột hảm hay không, hầu như tại sát na cự đại long trảo lâm thân. "Hống!" Một tiếng gầm rú khủng bố vang lên.

Mười Tổ Vu nguyên bản tụ tập cùng một chỗ, đột nhiên ba người một tổ, chia làm bốn hàng.

Đại Tổ Vu Đế Giang độc chiếm một hàng, vị trí ở phía trước nhất.

Giây tiếp theo, chúng Tổ Vu đều hai tay chống trời, làm trạng thái hư nắm.

Mới đầu mọi người không hiểu ra sao.

Nhưng nương theo mười Tổ Vu "khí huyết trùng thiên", quấy động phong vân, "Ầm ầm ầm" vô tận linh lực hội tụ, hư không dần dần có một vật ngưng tụ thành hình.

Sơ thủy thượng bất minh xác, nhưng rất nhanh đã hiển hiện ra sồ hình. "Cây búa?" Đại Vu Hình Thiên vốn sử dụng búa, đối với món đồ chơi này quá quen thuộc.

Lông mày hơi nhíu, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc.

Tại quan đầu phân sinh tử, mười vị đại nhân cư nhiên ngưng tụ một cây búa, làm cái gì?

Chương 51

Chẳng lẽ là...

Hình Thiên đột nhiên thân hình kịch chấn.

Nhìn lên chín tầng trời, hư ảnh linh khí khổng lồ hình cây búa kia, trong mắt hắn tràn đầy chấn kinh khó nói nên lời, cùng với kích động.

Tại sao lại dùng búa làm binh khí?

Đó là vì cổ lão tương truyền, Bàn Cổ thần chính là dùng "Khai Thiên Phủ" khai thiên tích địa, mới có Hồng Hoang đại thế giới sau này.

Thân là chủng tộc huyết mạch hậu duệ của Bàn Cổ thần, từ khi sinh ra, bọn họ luôn tâm tâm niệm niệm, ký quải tráng cử của Bàn Cổ thần.

Nhân thử về sau, hắn liền dùng "búa" làm binh khí của mình.

Hiện giờ, tại lúc Yêu tộc toàn lực kích phát "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", quan đầu phân sinh tử, mười Tổ Vu ngưng tụ ra hư ảnh một cây búa, hắn ẩn ước đoán được.

Mạc phi là Phụ thần năm đó... "Khai Thiên Phủ" sao?

Sự thực thượng, người đoán được điểm này không chỉ có Hình Thiên!

Hầu như khi cây búa kia vừa có sồ hình, Đế Tuấn, Thái Nhất liền thân tâm kịch chấn, "'Khai Thiên Phủ' sao?" Không, "Khai Thiên Phủ" sớm đã phân giải sau khi khai thiên, hóa thành Tứ Đại Tiên Thiên Chí Bảo: "Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Hỗn Độn Chung".

Trên đời không còn Khai Thiên Phủ.

Nhưng cây búa mười Tổ Vu ngưng tụ, tất nhiên có quan hệ với "Khai Thiên Phủ"!

Đông Hoàng Thái Nhất tay cầm "Đông Hoàng Chung" càng xác nhận điểm này, bởi vì "Đông Hoàng Chung" nguyên danh là "Hỗn Độn Chung", chỉ vì để khế hợp với danh hào của hắn mới đổi tên thành "Đông Hoàng Chung"!

Hầu như tại sát na hư ảnh cây búa ngưng tụ, "Đông Hoàng Chung" liền khẽ run lên, một tia đạo vận kỳ đặc lưu chuyển đáy lòng.

Càng kiên định cây búa kia tất có quan hệ với "Khai Thiên Phủ" trong truyền thuyết.

Nếu không làm sao có thể dẫn phát "Đông Hoàng Chung" cộng minh!

Cùng một thời gian, tại Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung!

Tam Thanh đạo nhân vốn đang quan ma trận chiến Vu Yêu, đều tâm sinh cảm ứng. "Ông!" Một vệt âm dương chi khí lưu chuyển, một tấm "Thái Cực Đồ" xuất hiện trên đỉnh đầu Thái Thanh Thánh Nhân! "Oanh!" Hỗn Độn kiếm khí sát phạt, một mặt tiểu phiên màu đen xuất hiện trong tay Nguyên Thủy Thánh Nhân. "Thương thương!" Kiếm khí trùng tiêu, bốn thanh cổ kiếm huyền phù xung quanh Thông Thiên Thánh Nhân. "Khai Thiên Phủ?" Nguyên Thủy vẻ mặt chấn kinh ngẩng đầu, phảng phất nhìn thấy kình thiên cự phủ trên Cửu Trọng Thiên.

Tuy chỉ là một vệt hư ảnh, nhưng lại truyền đệ ra một tia vô thượng chân ý của "Khai Thiên Phủ" trảm ba ngàn ma thần, khai thiên tích địa thời Thái Cổ.

Khắc này, chư thiên giai kinh!

Ngay cả Lão Tử trong mắt cũng xuất hiện sát na mê võng.

Rất nhanh khôi phục bộ mặt lãnh đạm, thản nhiên nói: "Không phải 'Khai Thiên Phủ'.

Nhưng có quan hệ cực lớn với 'Khai Thiên Phủ'.

Hẳn là tuyệt thế phủ pháp mà Bàn Cổ thần năm đó dùng để trảm ba ngàn ma thần, khai thiên tích địa!" "Đại huynh là nói vị kia đem 'Khai Thiên Chiến Pháp' truyền xuống?" Nguyên Thủy khắc này tràn đầy vô thượng đố ý.

Thông Thiên vẻ mặt cảm khái nói: "Trong nguyên thần Ngô lưu lại một đạo ấn ký, hẳn là 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ'!

Tích niên Bàn Cổ thần lực trảm ba ngàn ma thần, khai thiên tích địa, tập vạn thiên cảm ngộ vào một thân, cuối cùng sáng tạo ra vô thượng chiến kỹ.

Thật làm cho người ta thần vãng a!

Đáng tiếc, Ngô chỉ có một luồng ký ức, chưa được truyền thừa!" Trong lời nói, tràn đầy hướng vãng và di hám đối với tuyệt thế chiến kỹ.

Tam Thanh vốn là do Bàn Cổ Nguyên Thần ba phần sở hóa, mỗi người đều bảo lưu một bộ phận nguyên thần ấn ký.

Trong đó trân quý nhất mạc quá cảm ngộ "Khai Thiên Tích Địa" của Bàn Cổ.

Bởi vì lúc đó Bàn Cổ đã xu chí Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong, cách Đại Đạo Cảnh chỉ một bước chi dao.

Chân chính là vô thượng cơ duyên.

Tức tiện là Hợp Đạo Hồng Quân cũng không có kỳ ngộ này.

Tam Thanh lại có thể thời khắc cảm ngộ, chính vì thế mới có thể

dẫn trước các Thánh nhân khác, tu hành đạo cảnh tiến bộ thần tốc.

Nếu như "Khai Thiên Ấn Ký" là vô thượng bảo vật gia tốc đạo cảnh tu hành, như vậy "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" chính là vô thượng chiến kỹ có thể làm cho chiến lực phàn thăng tới đỉnh phong.

Nghe Thông Thiên nói, Nguyên Thủy nhịn không được nói: "Diệu pháp như thế, sao có thể lưu vào tay đám thô bỉ kia." Thông Thiên bĩu môi, không nói gì.

Có bản lĩnh thì đi tìm vị kia mà nói a?

Chiến pháp của người ta, truyền cho ai đó là tự do của người ta.

Ở đây điếm ký cái gì!

Có quan hệ nửa xu với ngươi sao?

Vị Nhị ca này thật có tiền đồ, rõ ràng đã được vị kia tặng cho món quà lớn, như vậy mà cư nhiên còn ghét bỏ đối phương không đem "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" truyền cho hắn?

Chuyện tốt trong thiên hạ đều để ngươi chiếm hết chắc?

A a!

Ăn cứt đi!

Lười đáp lý Nguyên Thủy, nếu không miễn không được lại một phen tranh luận.

Mỗi lần Nguyên Thủy đều lấy đại nghĩa danh phận áp người, vô số nguyên hội, lần nào cũng như thế.

Đặc biệt gần đây càng ngày càng biến bản gia lệ.

Thiên sinh mỗi lần Đại huynh đều không quản sự...

Trong lòng hắn ẩn ước manh sinh ý định ra đi.

Có lẽ, Côn Luân Sơn không thể ở lại được nữa.

Tại Hồng Hoang thiên địa!

Ức vạn tinh thần chi lực do "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" triệu hoán, trên chín tầng trời hội tụ thành biển tinh thần ba lan tráng khoát, nhuộm đẫm cả Cửu Trọng Thiên.

Mười Tổ Vu đứng ở trung ương tinh thần hải.

Trước mặt bọn họ, cự long do vạn thiên tinh thần tinh hoa ngưng tụ, đầu giác tranh vanh, mắt rồng sâm sâm.

Giờ phút này, nương theo mười Tổ Vu thôi phát "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", trên đỉnh đầu dùng khí huyết thần thông ngưng tụ ra hư ảnh một cây đại phủ, cự long kia phảng phất cảm ứng được nguy cơ. "Ngang!" Tê minh một tiếng, bách bất cập đãi hướng về phía mười Tổ Vu một trảo bổ xuống.

Thân rồng trăm vạn trượng, chỉ một cái trảo kia cũng có vạn dặm phương viên, chân chính già thiên tế nhật. "Oanh long!" Mắt thấy long trảo sắp bổ xuống, mười Tổ Vu động.

Lấy Đại Tổ Vu Đế Giang cầm đầu, tinh khí thần của các Tổ Vu hư không ngưng kết, hóa thành một cự hán diện dung cổ phác.

Tham thủ chụp lấy linh quang chiến phủ nghiệp dĩ ngưng tụ trên Cửu Thiên. "Ông!" Giây tiếp theo, búa hư không trảm lạc.

Khắc này, thiên địa tựa hồ tĩnh chỉ, duy hữu một búa phong mang kia.

Phảng phất như tia sáng đầu tiên của khai thiên tích địa, thâm thúy, ưu nhã, tĩnh mỹ, hy vọng nhưng lại sung xích vô tình phong duệ. "Phốc xuy!" Long trảo cự đại bị một búa xuyên qua, đây chỉ là bắt đầu.

Cự hán kia thông thạo huy tí, lưỡi búa thuận theo long trảo hướng lên trên, dễ dàng cắt mở cẳng chân rồng, đùi rồng.

Trắc hoạt hướng lên trên, từ bụng rồng diễn sinh thẳng đến cổ, đầu rồng, sừng rồng, lại từ bên kia phản hướng thiết hạ.

Hoàn mỹ diễn dịch cái gọi là "Bào Đinh giải long"!

Khắc này, bất quản Vu, Yêu, Nhân, Tiên, Phật, Thần, Linh, Thánh, đều bị chấn kinh.

Đây không giống sát phạt thủ đoạn, càng giống mổ chủng Đại Đạo.

Có ai từng thấy qua loại Đại Đạo giết người không thấy máu này chưa?

Toàn trình chỉ tiến hành trong ba giây, nhưng trong mắt một số người lại tựa như ngàn vạn năm.

Vô hắn, mỗi một động tác đều có thể tế phân giải, châm chước, phản phục trác ma, nghiệm chứng, chỉ cảm giác ảo diệu vô cùng, bác đại tinh thâm.

Chương 52

Dù vậy, cũng chưa thể lĩnh ngộ tinh túy của nó. "Ông!" Giây tiếp theo, tinh thần cự long trăm vạn trượng "Oanh nhiên" nổ tung, tán lạc thành đầy trời tinh quang.

Yêu tộc thậm chí quên cả phản kích, ngốc ngốc nhìn một màn này.

Đây là thần tiên thủ pháp bậc nào!

Ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất giờ phút này cũng hãm nhập vào vô hạn chấn kinh, ngốc ngốc nhìn đầy trời tinh vũ mà chưa hồi thần. "Hô!" Đại Tổ Vu Đế Giang lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mắn, địch nhân đều bị chấn nhiếp rồi.

Nếu không, thật sự ngoạn hoàn.

Mặc dù đều truyền thừa ba chiêu đầu trong "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", nhưng chân chính có thể hợp thể dùng ra cũng chỉ có chiêu thứ nhất.

Bởi vì chỉ có chiêu thứ nhất là thôi diễn được trên năm mươi phần trăm.

Một chiêu này xong, mười Tổ Vu đều có cảm giác tinh khí thần bị rút cạn.

Nhưng so với lần trước cưỡng hành thôi phát "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận", đã tốt hơn vô số lần.

Lần trước là chân chính thương tổn căn cơ nguyên khí.

Lần này chỉ là thoát lực mà thôi.

Đế Giang không lo được nghỉ ngơi nhiều, hít sâu mấy hơi, cường nạp linh khí nhập thể, "Oanh oanh oanh" khí tức trong nháy mắt bạo

trướng.

Thân hình hoành xuyên hư không, đối chuẩn một chỗ bạc nhược điểm của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", mạnh mẽ một cước đạp xuống. "Oanh long!" Hư không nổ tung.

Chỉ có một bàn chân to không ngừng phóng đại, uy áp khủng bố dật tán.

Không gian ngoài vạn dặm phát ra tiếng "kẽo kẹt" không chịu nổi phụ trọng, mật mật ma ma liệt phùng hướng về tứ phương tám hướng khuếch tán ra.

Kinh tủng. "Cẩn thận, phòng ngự!" Đế Tuấn quát lớn một tiếng, xuất tiên hồi thần. "Ông, ông!" Hà Đồ Lạc Thư thôi phát, một vệt lưu quang khuếch tán.

Nhưng vị trí Đế Giang chọn lại cách xa phương hướng hắn đang đứng, tung nhiên đệ nhất thời gian phản ứng, muốn thi dĩ viện thủ cũng đã muộn.

Chỉ có thể cưỡng hành thôi phát "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", hình thành một đạo tinh thần quang mạc bên ngoài!

Trong lòng không nắm chắc, Đế Tuấn trầm quát một tiếng: "Nhị đệ!" Thái Nhất thuấn thì cảnh giác, hầu như đệ nhất thời gian thôi động Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung"! "Đông!" Chuông vang, chấn triệt cửu thiên thập địa.

Một đạo không gian ba động thấu minh tùy chi khuếch tán.

Thái Nhất tay nâng "Đông Hoàng Chung", hầu như đạp lên ngọn sóng không gian ba động, thân như huyễn ảnh, xuyên qua tầng tầng hư không!

Thân là một trong Tứ Đại Tiên Thiên Chí Bảo, "Đông Hoàng Chung" đồng thời cụ bị sức mạnh thao túng thời gian, không gian.

Cho nên Thái Nhất là tồn tại duy nhất có thể ngăn cản Đế Giang.

Giờ phút này, các Tổ Vu còn lại cũng hồi thần, không thể để hắn phá hoại hành động của Đại ca, tất phải cản Thái Nhất lại! "Hống!" Quan kiện thời khắc, Thời Gian Tổ Vu "Chúc Cửu Âm" bạo phát.

Hắn tinh thông Thời Gian Pháp Tắc, khí huyết lưu chuyển, trong nháy mắt thôi động "Thời Không Nghịch Lưu"! "Ông!" Một vệt lưu quang khuếch tán ra, hướng về phía đường đi của Thái Nhất trở tiệt.

Khi hai đạo sức mạnh đồng thời cụ bị "Thời Gian Pháp Tắc" bính chàng, dù cho "Đông Hoàng Chung" cường đại vô cùng, cũng chịu ảnh hưởng trong sát na. "Không!" Thái Nhất nộ hống thành tiếng, mắt thấy ngăn cản Đế Giang không kịp.

Mãn tâm phẫn nộ đều tuyên tiết lên người Chúc Cửu Âm.

Tên gia hỏa khả ác này, hại hắn công khuy nhất quỹ. "Chết!" Một tiếng bạo quát, kính trực thôi phát "Đông Hoàng Chung" chi lực! "Đông!" Chuông minh cửu thiên, một đạo năng lượng khủng bố thuận theo "thời gian sức mạnh" tập kích ngược lại. "Oanh long", Chúc Cửu Âm như bị trọng chuỳ gõ trúng, thuấn thì bị hất bay ra ngoài, máu rải trường không.

Thiệp cập "Thời Không Pháp Tắc", song phương giao thủ chỉ trong sát na.

Đợi Chúc Cửu Âm bị đánh bay, chúng Tổ Vu mới phản ứng, "Cửu đệ (ca)?" Giây tiếp theo, các Tổ Vu bạo phát ra nộ khí kinh thiên động địa. "Thái Nhất, tìm chết!" Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung gào thét, đương trường cước đạp hư không, thôi phát vạn trượng thần hoả. "Hô lạp lạp" vạn trượng thần hoả cuồn cuộn, lao thẳng về phía Thái Nhất phun trào.

Kim Chi Tổ Vu Miệt Thu thôi phát Canh Kim chi lực, hư không

ngưng tụ ra một thanh kim quang cự kiếm. "Oanh long" kiếm trảm hư không.

Các Tổ Vu khác đều thần thông tẫn xuất, lôi long điện xà, phong hống vũ mạc...

Mắt thấy Thái Nhất sắp bị thần thông của các Tổ Vu yêm một, Đế Tuấn cắn răng, buông tha ngăn cản Đế Giang, chuyển sang thôi động "Hà Đồ Lạc Thư", "Ông" linh quang khuếch tán, một dải Hà Lạc Chi Đồ hoành quán thương khung, kính trực rơi xuống dưới chân Thái Nhất. "Ầm ầm ầm!" Vô biên thần thông rơi xuống, bị "Đông Hoàng Chung" cản lại!

Hà Lạc Chi Đồ kia chỉ dừng lại sát na, "Hưu" khẩn tiếp liền cuốn lấy Thái Nhất đi!

Tuy rằng Thái Nhất thực lực cường hoành, lại có Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" trong tay, nhưng không đại biểu là chân vô địch.

Một khi hãm nhập vào vòng vây công của tám đại Tổ Vu, một cái không cẩn thận cũng sẽ có nguy cơ tính mệnh.

Hầu như cùng một thời gian, "Bành", Đế Giang một cước đạp lên một ngôi đại tinh.

Đó là ngôi đại tinh do "Phi Liêm Yêu Soái" trong Thập Đại Yêu Soái phụ trách trấn thủ.

Nhưng giờ phút này, lại không ai có thể cản được phong mang của Đế Giang. "Oanh long!" Một cước đạp xuống, cả tinh thần quang mạc đều kịch liệt rung chuyển.

Chung quy bị hắn phá khai một lỗ hổng, bàn chân to kia kết kết thực thực rơi xuống đại tinh, kính trực đạp nổ đại tinh.

Khắc này, mấy chục vạn yêu binh đào thoát không kịp chết oan

uổng.

Phi Liêm Yêu Soái nộ hống liên liên, lại không làm gì được Đế Giang.

Ba trăm sáu mươi lăm ngôi chủ tinh, một ngôi bị đạp nổ, trực tiếp ảnh hưởng đến vận hành của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Tuy không đến mức đương trường phá diệt, nhưng đại trận viên mãn, hồn nhiên nhất thể, hầu như không có chút sơ hở nào lúc trước đã không còn tồn tại.

Nếu như trước đó, "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" là một chỉnh thể, vậy thì giờ phút này, chỉnh thể đó đã bị xé ra một cái lỗ hổng.

Tuy không đến mức trí mạng, nhưng lại mở ra vô hạn khả năng.

Thiên lý chi đê hủy vu nghĩ huyệt!

Đế Tuấn Thái Nhất giờ phút này muốn hối hận cũng không kịp.

Cưỡng hành xé mở một góc đại trận, Đế Giang kính trực truyền lệnh cho Vu nhân đại quân hạ giới: "Toàn viên xuất kích.

Bất tích nhất thiết đại giới, công khắc 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'!" Phía dưới các tướng lĩnh Vu nhân đã sớm trông mòn con mắt.

Nhưng cẩn ký lời dặn của Hậu Thổ Tổ Vu, trừ phi Tổ Vu xé mở phòng ngự của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", nếu không tuyệt đối không được mạo nhiên xuất kích.

Giờ phút này, cơ hội rốt cuộc đã tới. "Huynh đệ, giết a!" "Sát!

Công nhập Cửu Trọng Thiên, phá diệt 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'!" "Tức nhật, đem Yêu tộc trừ danh!" "Tru vạn yêu, diệt Thiên Đình!" Trong từng trận khẩu hiệu chấn nhĩ dục lung, khí thế của toàn bộ Vu nhân đại quân đều bị điều động.

Tầm thường Vu nhân không cụ bị năng lực đằng không, duy có

Thiên Tiên trở lên mới được.

Điểm này chủ yếu nhắm vào Nhân tộc cùng tân sinh Vu nhân.

Mỗi một gã Vu tộc sau khi sinh ra, thấp nhất đều là Thiên Tiên cất bước. "Ầm ầm ầm!" Một khắc sau, một chi Vu nhân liên quân toàn mới, khí diễm thao thiên, lao thẳng lên Cửu Trọng Thiên sát phạt.

Cầm đầu chính là Nhân Tộc Tam Tổ cùng Hình Thiên, Khoa Phụ, Hậu Nghệ và các Đại Vu khác.

Chiến ý trùng tiêu, sát phạt kinh thế!

Chương 53

"Oanh long!" Vu nhân liên quân thuận theo lỗ hổng Đế Giang xé mở, kính trực chui vào bên trong "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Trình hiện trước mắt là từng ngôi đại tinh thôi xán vô cùng.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hào xưng hội tụ ức vạn tinh thần chi lực, tuy có ý khoa trương, nhưng mười vạn tám ngàn ngôi sao là có thật.

Chỉ bất quá tinh thần có mạnh có yếu, có chủ có phụ, thậm chí có cái còn không có người trú thủ, chỉ có tinh thần chi lực huyễn hóa.

Nhưng một màn này y nguyên thập phần hùng vĩ.

Phảng phất cả dải Ngân Hà đều bị dời lên Cửu Trọng Thiên.

Quang thải diệu mục, xán lạn huy hoàng. "Ầm ầm ầm!" Một số tinh thần nhỏ yếu đường kính mấy trăm mấy ngàn mét, kính trực bị Vu nhân liên quân phá diệt.

Lên đến vạn mét trở lên, đều do Yêu quân trú thủ!

Lấy một vạn mét làm đơn vị, do Kim Tiên Yêu Vương chưởng khống.

Tinh thần ba vạn mét, là Thái Ất Kim Tiên Yêu Chủ tọa trấn.

Tinh thần mười vạn mét, là Đại La Kim Tiên Yêu Tướng trú thủ.

Băm vạn mét chính là chủ tinh thần trong ức vạn ngân hà, phụ trách trấn thủ đều là một phương bá chủ, là Chuẩn Thánh cảnh Yêu thần, cấp bậc Thập Đại Yêu Soái.

Phục Hy chưởng "Tử Vi Tinh" thống soái quần tinh, Côn Bằng chưởng "Thái Bạch Tinh" chủ sát phạt!

Cả hạch tâm sức mạnh nguyên của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", Thái Âm và Thái Dương hai ngôi đại tinh, thì quy chúc Đế Tuấn Thái Nhất chưởng khống!

Vu nhân liên quân đi đến đâu, một số tinh thần không người trấn thủ đều bị đánh nát.

Nếu gặp tinh thần có Yêu Vương trấn thủ, liền phân xuất chiến lực đối ứng giao chiến.

Một đường tiền hành, mấy ngàn vạn đại quân không ngừng bị phân liệt.

Cuối cùng chỉ còn lại Nhân Tộc Tam Tổ, Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ đẳng hai mươi bảy Đại Vu thống soái ba mươi mốt cánh đại quân.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Nhân Tộc Tam Tổ trong đó Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị cùng Tướng Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư đẳng hai mươi bốn Vu, các tự thống soái đại quân, sát hướng ba trăm sáu mươi Yêu thần tọa trấn trăm vạn mét chủ tinh.

Nhân Tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị, Đại Vu Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ thì nhắm vào chủ tinh do Thập Đại Yêu Soái trú thủ!

Cùng kẻ yếu giao thủ không có tính khiêu chiến, vậy thì... "Sát!" Một tiếng bạo quát, bốn người mỗi người suất lĩnh một nhóm tinh anh bản bộ, lao về phía chủ tinh Yêu Soái đã sớm tuyển định!

Mười Tổ Vu trực tiếp chọn trúng Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng mà cuồng truy mãnh đả.

Nếu không khiên chế trụ những Yêu tộc cự đầu này, bốn vị kia bất cứ ai thoát thân cũng có thể tạo thành đả kích hủy diệt tính đối với

Vu nhân liên quân công nhập Cửu Trọng Thiên.

Tất phải cắn chết không buông, không cho cơ hội. "Ầm ầm ầm!" Ức vạn tinh thần chi quang bạo hưởng, nhất ứng thần thông pháp bảo hư không giao hối, va chạm ra quang hoa xán lạn đoạt mục.

Song phương đánh đến thiên băng địa liệt, nhật nguyệt vô quang!

Thỉnh thoảng lại có tinh thần trụy địa, vạn thiên huyết vũ phiêu phi cửu thiên, cả bầu trời đều bị nhuộm thành một màu đỏ như máu.

Khắp nơi đều có sinh linh đang ai hào, mỗi thời mỗi khắc đều có hàng ngàn hàng vạn sinh linh vẫn lạc.

Hồng Hoang chi kiếp, diệc là sinh linh chi kiếp. "Ân?" Đúng lúc này, Bàn Cổ đang ngồi yên trên vân đài thốt nhiên mở mắt.

Trong mắt bắn ra một tia tinh mang chói mắt, kính trực động xuyên "Thanh Đồng Thần Điện".

Hạo hạo hãn hãn, uyển như hai thanh cự kiếm cắm thẳng vào vân đoan.

Giữa thiên địa, không biết từ lúc nào đã phù hiện một tầng huyết vụ.

Huyết vụ trung bao hàm ức vạn sinh linh ai niệm, oán niệm, khổ niệm, tử niệm, hận niệm, sát niệm... cuối cùng hội tụ thành một đạo oán hận chi ý bất khuất, hám thiên động địa.

Uyển như sóng trào cuồn cuộn tịch quyển thiên địa, nơi đi qua, nhất ứng sinh linh tận số bị câu động nội tâm sát phạt, tăng ác, oán hận chi niệm.

Sát thiên, sát địa, sát chúng sinh, sát sát sát... sát tận nhất thiết! "Ầm ầm ầm!" Dưới sự trùng kích của cổ huyết vụ này, Hồng Hoang vạn linh sôi trào.

Mặc kệ có phải là ba tộc Vu Yêu Nhân hay không, mặc kệ có cụ bị thần thông tu vi hay không.

Giờ phút này, ngay cả một gốc linh thực vật nhỏ yếu nhất cũng bị cảm nhiễm sát niệm, bắt đầu điên cuồng công kích đồng loại bên cạnh.

Nữ Oa hóa thân một bên, vẻ mặt đầy kinh sá.

Trong mắt nàng mang theo vài phần ngưng trọng nói: "Kiếp khí!!" Kiếp khí, thủ đoạn quán dụng của Thiên Đạo khi dẫn phát đại kiếp.

Kiếp khí nhập thể, chân linh mông trần.

Nói cách khác, chính mình cũng không biết mình đang làm cái gì.

Chỉ biết tuân tuần sát lục chi niệm trong nội tâm, một đường sát phạt.

Sát, sát... cuối cùng luân vi tro bụi trong đại kiếp.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của đại kiếp, căn bản không giảng đạo lý với ngươi, ngươi cần kiệm tu trì, nghiêm vu luật kỷ thì đã sao?

Một đạo kiếp khí giáng xuống, chiếu dạng làm cho thần hồn điên đảo, ngay cả chết cũng không biết chết như thế nào.

Cũng chỉ có thiểu số đại thần thông giả mới có thể tị khai kiếp khí tập kích (đó là còn phải là kiếp khí vô ý nhắm vào).

Khắc này, Bàn Cổ triệt để nổi giận.

Chúng sinh coi Thiên Đạo như vua như cha, Thiên Đạo lại coi chúng sinh thành cái gì?

Đồ chơi sao?

Có Thiên Đạo như vậy, sinh linh đàm hà tự cường bất tức!

Có Thiên Đạo như vậy, sinh linh đàm hà siêu thoát vĩnh hằng.

Điều này với lý niệm khai thiên tích địa tối sơ của hắn đã sớm đi ngược lại.

Thiên Đạo Hồng Quân!

Trong mắt Bàn Cổ phù hiện một vệt hồng quang xán nhiên.

Đột nhiên hắn nộ xích thiên địa: "Ngô là Bàn Cổ, sinh linh có tội tình gì?

Cớ sao lại dùng kiếp khí hãm hại!

Sinh linh có tư tâm, Đại Đạo lại vô tư!

Nếu còn dám làm chuyện giúp kẻ ác làm điều ngược ngạo, đừng trách Bản tọa ngày sau thanh toán, khiến ngươi trở về Hỗn Độn!" Có thể từ trong mang mang hỗn độn khai tịch Hồng Hoang thiên địa, tự nhiên cũng có thể khiến thiên địa trọng quy hỗn độn! "Ông", không biết có phải thiên địa nghe hiểu hay không, "Thiên Đạo" thối lui.

Đại kiếp chi khí nguyên bản di tán hư không rùng mình một cái, giây tiếp theo liền như vân vụ hội tán.

Trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung!

Nhất ứng đại thần thông giả đều sỏa nhãn. "Đại thần, quá lợi hại!" Nữ Oa nhìn về phía hắn, trong mắt đầy sao nhỏ!

Nàng sống lớn như vậy, chứng kiến vô số sinh linh chủng tộc quật khởi phúc diệt.

Nhưng đây là lần đầu tiên thấy đại kiếp chi khí hoặc giả thiên địa ý chí lại vì một câu nói của một người mà nữu chuyển.

Quá bất khả tư nghị.

Ngay cả nàng là một trong Thiên Địa Lục Thánh, cũng từ lúc bắt đầu đã biết, Thánh nhân tất phải thuận thiên ứng mệnh, phương vi Thánh!

Nhưng hiện nay thiên địa ý chí cao cao tại thượng, ổn áp Lục Thánh một đầu, cư nhiên bị khinh tùng nghịch chuyển?

Thiên ý bất khả vi, đại thế bất khả nghịch... thống thống đều là chó má cả thôi!

Chương 54

Người bị xoát tân tam quan không chỉ có Nữ Oa, còn có rất nhiều Hồng Hoang đại thần thông giả.

Bọn họ thâm tri sự đáng sợ của đại kiếp.

Cho nên ngay từ khi đại chiến Vu Yêu bạo phát, bọn họ đã viễn độn tứ cực chi địa, sinh sợ triêm nhiễm kiếp khí, khiến vô số nguyên hội khổ tu luân vi họa bính.

Khi kiếp khí di tán, các đại thần thông giả đều sát giác, nhưng không dám vọng động.

Càng không dám đi cứu đám sinh linh mộng đổng vô tri kia.

Bởi vì đây hầu như đã thành định số, mỗi lần kiếp khí giáng xuống, tất có vô số sinh linh tang mệnh.

Thiên địa sinh linh chủng tộc thế lực cũng sẽ trọng tân tẩy bài.

Chu nhi phục thủy...

Nhưng hôm nay, thật sự được mở rộng tầm mắt.

Là "Bàn Cổ thần" khai thiên tích địa sao?

Thật sự quá uy mãnh!!

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung!

Thông Thiên đôi mắt sáng tựa tinh thần, tuy rằng không mở miệng, nhưng hỉ duyệt chi tình trên mặt dật vu ngôn biểu.

Tựa như vui mừng vì chúng sinh được giải thoát.

Lại tựa như cảm thấy thư sướng vì Thiên Đạo cao cao tại thượng rốt cục cũng có người thu thập.

Thiên Đạo cũng tịnh phi vô sở bất năng mà!

Không biết có cơ hội chiến một lần với Thiên Đạo hay không?

Một bên Nguyên Thủy đen mặt.

Trong Tam Thanh hắn coi trọng quy củ nhất, cũng thủ quy tắc nhất.

Trong mắt hắn, "Thiên Đạo" chính là hóa thân của quy tắc.

Thiên Đạo bất khả nghịch, thiên ý bất khả vi.

Đây cũng là tín điều nhân sinh của hắn.

Nhưng hiện tại, hết thảy đều thay đổi.

Khóe miệng hắn hơi co rút, cuối cùng hung hăng nói: "Dị số quả nhiên bất khả lưu!!" "Quy tắc" chính là sự kiên thủ, là Đạo của hắn.

Nay Bàn Cổ công nhiên nghịch phản quy tắc, trời sinh chính là đối đầu với hắn.

Trong lòng Nguyên Thủy chỉ còn vô tận hận ý, hận không thể giết chết kẻ không thủ quy tắc này.

Bởi vì hắn làm hỏng Đạo của Nguyên Thủy.

Lão Tử liếc mắt một cái, không nói gì.

Thông Thiên dứt khoát coi như không thấy.

Có loại thì đi giết vị kia a!

Phóng đại thoại có tác dụng rắm gì.

Bất quá hắn cũng rõ ràng, vị Nhị ca này luôn coi trọng "quy tắc" nhất, đem quy tắc coi như "mặt mũi".

Hiện giờ, quy tắc lớn nhất của Hồng Hoang thiên địa bị người khiêu chiến, hơn nữa còn khiêu chiến thành công.

Đối với Nguyên Thủy, không khác gì bị tát một cái thật kêu, bị lột sạch quần áo treo lên đánh.

Vừa mất người vừa mất mặt, không có mười vạn tám ngàn năm thì không hoãn lại được. "Hô!" Tổng xuất một ngụm ác khí.

Tâm tình Thông Thiên mạc danh du duyệt.

Tại Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Theo kiếp khí hội tán, Bàn Cổ thu hồi ánh mắt, duy hữu nộ hỏa trong mắt phảng phất như thực chất!

Tuy rằng có một số việc sớm có dự liệu, nhưng không ngờ Thiên Đạo hoặc giả Hồng Quân cư nhiên dám làm trắng trợn như thế.

Một chút mặt mũi cũng không cần sao?

Trong lòng hừ lạnh, thần niệm thuấn thì khuếch tán.

Vạn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm...

Khi nhìn thấy khắp nơi thi hoành biến dã, máu chảy thành sông trên Hồng Hoang đại địa.

Trong lòng hắn đốn thì nộ hỏa trung thiêu, một cỗ sát ý khó kiềm chế di tán khắp đại điện.

Yêu tộc chỉ trong nháy mắt, Hồng Hoang vạn linh đã bị tàn sát một nửa.

Nếu không phải kịp thời ngăn cản, e rằng đám còn lại cũng phải chết tám thành trở lên.

Trăm vạn ức sinh linh a!

Cứ như vậy chết rồi?

Tức tiện là yếu nhỏ vô cùng, tay trói gà không chặt, nhưng đó cũng là một phần tử của Hồng Hoang vạn linh a! "Thiên Đạo Hồng Quân

đáng hận biết bao?" Vạn linh sinh ở Hồng Hoang, tự chịu sự che chở của Ngô.

Nếu là thiên địa vận chuyển, tự nhiên chi tử thì cũng thôi.

Nhưng Hồng Quân thiện tự can dự, tạo thành cái chết của ức vạn sinh linh.

Món nợ này không thể không tính.

Vốn định chờ thêm một thời gian, nhưng giờ phút này, một khắc cũng không chờ được nữa.

Cái thứ Hồng Quân chó má, cái thứ Thiên Đạo chó má, đem Hồng Hoang thiên địa vất vả lắm mới khai tịch được chơi thành một đống cứt. "Không giết kẻ này khó giải mối hận trong lòng." "Thiên Đạo mặc kệ là có tồn tại tự ngã ý thức hay không, hay là bị Hồng Quân đồng hóa, có thể làm ra chuyện này, đã mất đi tư cách vận chuyển thiên địa.

Duy sát dĩ!" Khắc này, sát ý trong lòng Bàn Cổ chước chước.

Từ khi phục sinh tới nay, lần đầu tiên nảy sinh tín niệm "tất sát một người"!

Hồng Quân hiện nay đã cùng Thiên Đạo liên kết, hai giả hỗ vi nhất thể.

Muốn giết Hồng Quân, trừ phi khôi phục tu vi Đại Đạo Cảnh.

Bất quá trước đó, cũng không phải không có việc gì để làm.

Tiên đoạn vây cánh của hắn, trục bộ đoạt lại quyền khống chế thiên địa, cuối cùng nhất kích tất sát!

Trong lòng vạn thiên mưu hoa tốc biến, trục nhất thanh tích.

Rất nhanh, liền có kế hoạch hoàn toàn mới. "Vậy trước tiên thu hồi một chút tiền lãi!" Ánh mắt hắn lướt qua trên người Nữ Oa. "Tê!"

Nữ Oa mạc danh kinh tủng.

Ta làm gì rồi?

Đại thần muốn làm gì!

Chuyện này không liên quan tới ta a!

Cảm thụ được sát khí trực dục trùng thiên trong cơ thể Bàn Cổ, tựa như núi lửa hoạt động tùy thời đều có thể phun trào.

Nữ Oa hóa thân không khỏi run lẩy bẩy.

Thầm cầu nguyện Đại thần chỉ là tùy tiện nhìn một cái, không có thực ý.

Đúng, nhất định là như vậy!

Trong lòng Bàn Cổ đã có tính toán, không còn để ý tới nữa.

Giữa thiên địa, luồng kiếp khí đột ngột xuất hiện kia lại bị Bàn Cổ một lời quát lui.

Tầm thường Vu, Yêu, Nhân tộc tịnh không có cảm ứng, nhưng cảnh giới cỡ Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu đều có phát giác.

Vừa rồi kiếp khí nhập thể, đều có một loại cảm giác xông lên đầu, tựa hồ hận không thể hủy thiên diệt địa.

Chương 55

"Phụ thần sao?" Thập Nhị Tổ Vu nhìn về hướng Tổ địa, trong mắt đều bao hàm sự tôn sùng vô hạn.

Bản thân là một phần tử của đại kiếp, cho nên cảm ứng cũng không rõ ràng.

Nhưng trong minh minh lại tựa như trút bỏ được một tầng gông xiềng vô hình, cả người trên dưới đều nhẹ nhõm.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng nộ xích kia của Bàn Cổ lại nghe được rõ mồn một.

Hiển nhiên Phụ thần lại trong lúc bọn họ không hay biết, đã che chở mọi người một lần.

Đế Tuấn, Thái Nhất ánh mắt phức tạp, từ thuở sơ khai sinh ra đã mở ra linh trí, không giống với Thập Nhị Tổ Vu sau này mới được bổ toàn nguyên thần.

Bọn họ thâm sâu biết rõ sự đáng sợ của đại kiếp, càng hiểu rõ nguyên nhân diệt tộc của Viễn Cổ Long Phượng.

Hiển nhiên, vừa rồi kiếp khí nhập thể, là muốn dẫn đạo bọn họ cùng Thập Nhị Tổ Vu đồng quy vu tận.

Bàn Cổ thần quát lui kiếp khí, biến tướng cứu bọn họ một mạng.

Giờ khắc này, một Đế một Hoàng trong lòng đều phức tạp khó tả.

Nhưng khi nhìn về phía Thập Nhị Tổ Vu trước mặt, ánh mắt nháy mắt kiên định xuống.

Chủng tộc chi tranh, càng là Đại Đạo chi tranh!

Yêu tộc nếu thắng, huynh đệ hai người liền có thể quân lâm Hồng

Hoang, mượn vô thượng đại vận của thiên địa thống nhất, trùng phá gông cùm xiềng xích của tự thân, nhất cử chứng đạo thành Thánh.

Đây là cơ hội duy nhất, không tranh tắc tử!

Không có ai nguyện ý trở thành vật hy sinh trong đại kiếp!

Hà huống, Vu Yêu đi đến bước này, sớm đã không còn đường lui để nói!

Duy có "Sát" mà thôi! "Sát!" Một tiếng bạo quát, Đế Tuấn, Thái Nhất hãn nhiên sát xuất.

Một người sử dụng "Hà Đồ, Lạc Thư", vận chuyển "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", điều tập ức vạn tinh thần chi lực.

Một người tay cầm "Đông Hoàng Chung", uy năng Tiên Thiên Chí Bảo triển hiện lâm ly tinh trí. "Oanh long long!" Ức vạn tinh thần chi lực, cộng thêm "Đông Hoàng Chung" trấn áp cửu thiên thập địa khủng bố, một mạch hướng về phía Thập Nhị Tổ Vu trấn sát tới.

Thập Nhị Tổ Vu tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, "Hống" một tiếng, từng người hiển hóa Tổ Vu chân thân, thân cao vạn trượng, thể phách như rồng.

Giơ tay nhấc chân, tự có lực lượng băng toái sơn hà.

Các tự vận chuyển thần thông đại đạo của tự thân, hình thành từng luồng pháp tắc hồng lưu, "Oanh long long" hướng về phía Đế Tuấn Thái Nhất nghênh đón.

Chiến đấu phát sinh ở khắp mọi nơi.

Bởi vì Vu Yêu tranh phong, có Đại Vu cường đại công phá chủ tinh, cũng có Yêu Thần hung lệ đồ diệt Chiến Vu, chém giết mấy vạn nhân tiên.

Nhân, Vu, Yêu đều có tổn thương.

Tại Thiên Ngoại Thiên, biên giới liên thông Hỗn Độn.

Hậu Thổ Tổ Vu đang cùng Chuẩn Đề Thánh Nhân kịch chiến.

Tâm ưu Vu Yêu chiến cục, Hậu Thổ nhất cải tác phong ôn uyển ngày thường, ra tay không chút lưu tình, chiêu chiêu đoạt mệnh!

Chỉ là đại chiến trong Hỗn Độn hạn chế sự phát huy của nàng.

Nàng bản là Thổ Chi Tổ Vu, thiên sinh chưởng khống Đại Địa Pháp Tắc, nhưng tại Thiên Ngoại Thiên lại không có bao nhiêu đại địa chi lực có thể cung cấp chưởng khống!

May mắn là, Hậu Thổ lúc trước thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, nhập chủ U Minh, nghiễm nhiên đã chưởng khống "Luân Hồi chi lực"!

Một loại pháp tắc khủng bố đủ để xếp hạng trong mười hạng đầu của Tam Thiên Đại Đạo.

Hậu Thổ thân là U Minh Chi Chủ, khi ra tay liền có một dòng "Luân Hồi Trường Hà" chảy xuôi, phảng phất câu thông U Minh, tiếp thiên liên địa, ở giữa có một cái "Luân Hồi Thông Đạo" màu xanh lục khổng lồ hiển hiện, tán phát khí tức luân hồi chuyển thế, trấn áp hết thảy. "Oanh long long!" Chuẩn Đề Thánh Nhân mọi công kích, tất cả đều bị Lục Đạo Luân Hồi cắn nuốt.

Bảo châu, hoa cái, anh lạc, kim bát, mộc ngư chờ đông đảo pháp khí trong tay hắn, tại trong dòng Luân Hồi Trường Hà kia cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Ngược lại Hậu Thổ dưới sự liên miên chiến đấu, đối với việc vận dụng "Luân Hồi Trường Hà" càng phát ra tinh thuần thông thạo, so với lúc ban đầu đã nhiều hơn vài phần viên nhuận vô ngại, hồn nhiên thiên thành.

Cảm nhận khí tức trên người Hậu Thổ càng ngày càng trầm ngưng, ẩn ước bắt đầu tán phát vài phần uy nghi của Thánh Nhân,

phân minh là dấu hiệu sắp sửa đột phá Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong lòng Chuẩn Đề không khỏi tràn đầy đố kỵ.

Hắn lịch kinh thiên tân vạn khổ, thật vất vả mới mượn Hồng Mông Tử Khí chứng đạo thành Thánh.

Dựa vào cái gì nữ nhân này có thể dựa vào lực lượng bản thân đánh vỡ gông cùm xiềng xích, chứng đạo thành Thánh?

Hắn không cam lòng.

Đi đến bước này, Chuẩn Đề mặc dù là kẻ có tu vi yếu nhất trong Lục Thánh, cũng ý thức được việc hấp thu "Hồng Mông Tử Khí" để chứng đạo có tai hoạ ngầm cực lớn.

Nói cách khác, tiếp nhận "Hồng Mông Tử Khí" chính là cùng Thiên Đạo bảng định, không cách nào tự chủ.

Nếu như Hậu Thổ có thể trực tiếp đánh vỡ thiên địa gông cùm xiềng xích, chứng đạo thành Thánh, đó mới là triệt triệt để để tự do thân.

Không cam lòng a!

Dựa vào cái gì Hậu Thổ có thể tiêu dao thành Thánh, dựa vào cái gì hắn phải bị Thiên Đạo trói buộc?

Không được, tuyệt đối không thể để nữ nhân này chứng đạo!

Chuẩn Đề nháy mắt kiên định tín niệm, nhìn về phía Hậu Thổ trong mắt tràn đầy u lãnh chi ý, đột nhiên vươn tay một cái, "Ông" một tiếng, thiên địa chấn động, một vệt kim hoàng chi quang thình lình xé rách Hỗn Độn, đi thẳng đến nơi hắn đứng. "Hưu!" Linh quang kinh thiên, sau khi nhập thủ lại là một phương Kim Sắc Bảo Tràng.

Cao chừng trăm trượng, trên có ba mươi sáu tầng, đối ứng chu thiên chi số; dưới có bảy mươi hai tầng, đối ứng địa sát chi môn!

Phía sau mỗi một tòa môn hộ, phảng phất liên thông một phương tiểu thế giới, bên trong vô số sinh linh đang thành kính dập đầu tụng kinh cầu nguyện.

Vô số đạo tín ngưỡng kim quang gia trì lên trên Kim Sắc Bảo Tràng, rực rỡ sinh huy!

Tay cầm "Kim Sắc Bảo Tràng", được vô biên nguyện lực gia trì, khí thế Chuẩn Đề chợt phàn thăng.

Nguyên bản chỉ là Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, tam đoạn, tứ đoạn... nhảy lên trở thành Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong! "Oanh!" Thông thể kim quang chói mắt, khí tức hạo hãn, làm cho Thiên Ngoại Thiên bích chướng một trận run rẩy.

Tái nhìn về phía Hậu Thổ, trong mắt Chuẩn Đề sung túc một vệt cao cao tại thượng, khinh miệt lãnh ngạo.

Hắn hốt nhiên trương khai bàn tay, trạng thái năm ngón tay chống trời, hướng về phía Hậu Thổ phản chưởng hạ áp. "Oanh long!" Một bàn tay Phật chưởng màu vàng khổng lồ từ Hỗn Độn hư vô giới thò ra.

Che khuất bầu trời, mạnh mẽ hướng về phía Hậu Thổ chụp xuống.

Hậu Thổ với vạn trượng Tổ Vu chân thân, ở trước mặt Phật chưởng cũng chỉ như thương hải nhất túc, chút nào không bắt mắt.

Cảm ứng được nguy cơ, Hậu Thổ trầm quát một tiếng, thể biểu trán phóng vô lượng lưu ly chi quang, "Oanh long" quanh thân diễn hóa vô biên Hỗn Độn.

Hai tay hư nắm, vạn thiên Hỗn Độn linh khí hội tụ, thuận theo bàn tay diễn sinh ra một cây búa lớn.

Giây tiếp theo, nàng mạnh mẽ phấn lực chém xuống. "Xích lạp!"

Thạch phá thiên kinh!

Một vệt phủ mang chói mắt thuận theo lưỡi búa xẹt qua, tự có uy thế khai thiên tích địa.

Nơi đi qua, hư không bị chia làm hai.

Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn giới bích vốn kiên cố vô cùng, đủ để thừa nhận Thánh Nhân chi lực, ở trước mặt nó phảng phất như giấy dán.

Tại sát na va chạm với kình thiên Phật chưởng, thời không tựa hồ xuất hiện đình trệ trong nháy mắt. "Oanh long long!" Ức vạn tiếng nổ mạnh vang lên.

Đại phủ tựa hồ trong sát na chém ra hàng ngàn hàng vạn lần, ngũ sắc quang hoa bạo thiểm.

Cơ hồ ngay giây tiếp theo, kình thiên Phật chưởng "Oanh nhiên" tạc liệt, rách nát thành vô số mảnh vỡ màu vàng, tiêu tán trong thiên địa.

Duy có Chuẩn Đề tay cầm Kim Sắc Bảo Tràng, vẻ mặt ngốc trệ: "Làm sao có thể?" Kim Sắc Bảo Tràng là Tây Phương Giáo chí bảo, bên trong liên thông tín ngưỡng của vô số sinh linh phương Tây, có thể làm cho hắn trong nháy mắt bộc phát ra chiến lực kham so với Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tuy rằng bản thân hắn tương đối phế tài, nhưng Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực đủ để nghiền áp hết thảy.

Phải biết rằng, Hậu Thổ còn chưa thành Thánh a!

Làm sao có thể?

Chương 56

Cây búa kia lại là thứ quỷ gì?

Khai Thiên Phủ?

Khai Thiên Phủ Pháp?

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề phảng phất minh ngộ.

Liên tưởng đến cây búa ngưng tụ khi Thập Nhị Tổ Vu chém phá "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" lúc trước, chẳng phải cùng khí tức cây búa của Hậu Thổ giống nhau như đúc sao?

Chỉ bất quá, sức một mình Hậu Thổ không bằng Thập Nhị Tổ Vu hợp lực.

Nhưng khí tức cây búa này, tựa hồ còn ở trên một búa của Thập Nhị Tổ Vu lúc trước.

Chẳng lẽ là chiêu thức tiếp theo của Khai Thiên Phủ Pháp?

Không thể không nói, Chuẩn Đề xác thực là người có trí tuệ, mấy cái động niệm liền đem chân tướng sự tình đoán được tám chín phần mười.

Cưỡng ép thôi động đệ nhị phủ của "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", Hậu Thổ cơ hồ thoát lực.

Một chiêu này, xa xa vượt ra khỏi phạm trù sử dụng của nàng.

Nhưng chỉ gần đệ nhất chiêu, nàng không nắm chắc công phá được "Phật chưởng" có chiến lực kham so với Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân kia!

Tư đi nghĩ lại, nàng lựa chọn biện pháp ổn thỏa nhất.

Cái giá phải trả là một thân pháp lực hồn hậu cơ hồ bị rút đi sạch

sẽ.

Tuy rằng trong cơ thể rỗng tuếch, Hậu Thổ mặt ngoài lại đạm định như cũ.

Nhìn về phía Chuẩn Đề trong mắt mang theo vài phần lăng lệ, lạnh lùng nói: "Chuẩn Đề Thánh Nhân, nếu hiện tại nhường đường, ngô có thể không so đo chuyện lúc trước.

Phủ tắc bất tử bất hưu!" "Ông!" Tâm thần Chuẩn Đề hung hăng run lên.

Vãng thường Hậu Thổ nói ra lời này, hắn đều sẽ khịt mũi coi thường.

Nhưng hiện nay, Hậu Thổ huề theo thần uy của Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ "Đệ nhị phủ", làm cho hắn không dám khinh thường.

Thậm chí đánh từ đáy lòng phát hàn.

Tu biết Hậu Thổ hiện tại còn chưa chứng đạo thành Thánh.

Một khi chứng đạo thành Thánh, uy năng chiêu này chẳng phải muốn phiên bội?

Ăn một búa này không phải chuyện đùa!

Ý thức được điểm này, Chuẩn Đề đảm hàn.

Thanh Đồng Thần Điện.

Thấy một màn này, Bàn Cổ lại thầm than một tiếng.

Hậu Thổ quá non nớt.

Nhanh như vậy đã bại lộ điểm yếu của bản thân.

Tiếp theo, tất nhiên sẽ tao ngộ Chuẩn Đề điên cuồng vây giết.

Đến lúc đó...

Trong lòng âm thầm lắc đầu, hắn ngước mắt liếc Nữ Oa một bên.

Uy nghiêm đạm nhiên nói: "Chờ một chút, chuẩn bị ra tay!" "Ngã ra tay?" Nữ Oa hóa thân có chút khiếp sợ nhìn hắn.

Hiện tại bạo lộ sao?

Không đúng, hiện tại một khi bạo lộ, tất nhiên tao ngộ Thiên Đạo địch đối, thậm chí trực tiếp đối với nàng ra tay đều có khả năng.

Đại thần sẽ không vô cớ để cho nàng bạo lộ, như vậy duy nhất khả năng là Đại thần muốn giúp nàng thoát ly Thiên Đạo chưởng khống?

Nhất niệm chí thử, mâu quang Nữ Oa chợt sáng, vẻ mặt kích động nhìn về phía Bàn Cổ, ngay cả lời nói đều mang theo vài phần run rẩy: "Đại thần, ngài... tính toán giúp ngã sao?" Tại Vu tộc tổ địa nhuyễn ma ngạnh phao hơn ngàn năm, các loại thủ đoạn dùng hết, vì cái gì?

Chẳng phải là vì có một ngày, Đại thần có thể giúp nàng thoát ly Thiên Đạo chưởng khống sao?

Giấc mộng này nay đã cận kề trước mắt.

Bàn Cổ thấy nàng đoán được chân tướng, cũng không giấu giếm.

Đạm đạm nói: "Hậu Thổ chứng đạo thành Thánh, lực thu thúc của Thiên Đạo sẽ bị đại phúc độ giảm bớt.

Ngoài ra, Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ ba vị Đại Vu cũng đang ở biên duyên đột phá.

Song quản tề hạ, chờ khi Thiên Đạo chi lực bị suy yếu xuống thấp nhất, Ngô sẽ ra tay, đích thân vì ngươi trảm đoạn Thiên Đạo trói buộc.

Bất quá ngươi cũng phải làm tốt chuẩn bị.

Trói buộc một khi đi, liên đới đặc quyền Thiên Đạo cấp cho cũng sẽ cùng thu hồi.

Đến lúc đó, ngươi sẽ điệt lạc xuống chân thực cảnh giới." Nói

xong, hắn như có thâm ý nhìn Nữ Oa một cái.

Nữ Oa tích nhật chứng đạo thì bất quá là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Toàn dựa vào vô biên công đức chi lực cưỡng ép bạt cao tới Thánh Nhân cảnh, lại bị Thiên Đạo phú dư quyền hành, mới ngồi vững vị trí "Thiên Đạo Thánh Nhân".

Nhưng chân thực cảnh giới của nàng thực sự đáng lo!

Sắc mặt Nữ Oa vài lần biến ảo, rất nhanh liền có quyết đoán.

Nàng túc dung nói: "Đại thần yên tâm, tức tiện trọng tân điệt hồi Chuẩn Thánh cảnh, ngã cũng nhận.

Đại bất liễu làm lại từ đầu, tổng hảo hơn là bị Thiên Đạo chưởng khống." Cuối cùng, nàng đã cắn chặt răng, vẻ mặt nghị nhiên quyết nhiên. "Tốt!" Bàn Cổ mặt lộ vẻ hài lòng.

Chỉ khi có cụ bị tín niệm vứt bỏ hết thảy, làm lại từ đầu, mới đáng giá để hắn vì Nữ Oa ra tay.

Phủ tắc Thánh Nhân thì lại như thế nào?

Phàn phụ Thiên Đạo quyền hạn, tham luyến Thánh Nhân quyền hành giả, bất quá chỉ là một con rối của Thiên Đạo.

Tại trong mắt hắn liên một gã Đại Vu cũng không bằng.

Sự tình không ra ngoài dự liệu của Bàn Cổ.

Chuẩn Đề chỉ sau sát na mê thất, rất nhanh đã nắm lấy hạch tâm của vấn đề.

Cùng Hậu Thổ giao tiếp tuy rằng không nhiều, nhưng lần này lại chân thiết nhận thức được tỳ tính của vị "Thổ Chi Tổ Vu, U Minh Chi Chủ" này.

Một khi xác lập quan hệ địch đối, bất quản tam thất nhị thập nhất

trực tiếp khai sát.

Điểm này, có khả năng là cộng tính của tất cả Tổ Vu.

Cho dù Hậu Thổ đại từ đại bi, lấy thân hóa luân hồi đại đức chi sĩ cũng không ngoại lệ.

Như vậy vấn đề đến rồi, cùng Hậu Thổ đấu pháp tới nay, song phương sớm đã tồn tại ý niệm trí đối phương vào chỗ chết.

Tại loại tình huống này, Hậu Thổ tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trừ phi sự cường thế của nàng là giả vờ.

Một búa kia đã là sát thủ giản cuối cùng, hoặc giả nói, một búa kia đã rút cạn toàn thân khí lực của nàng.

Hiện tại nàng vô lực tái chiến, cho nên mới sẽ ngôn ngữ khủng hách, để cho hắn bất chiến mà lui!

Đúng, nhất định là như vậy.

Nếu không làm sao giải thích một cái Hậu Thổ chưa thành Thánh, vì sao lại có chiến lực kham so với Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?

Phân minh là sự tình vi phạm tự nhiên quy luật.

Tuyệt đối không có khả năng!

Hậu Thổ sử xuất một búa kia, tất nhiên phải trả cái giá cực lớn.

Cơ hồ trong sát na, Chuẩn Đề liền kiên định tín niệm.

Có thể được Hồng Quân chọn trúng, trở thành Thiên Địa Lục Thánh giả, nào có một cái hạng người đơn giản?

Đương hạ nhìn về phía Hậu Thổ trong mắt mang lên vài phần châm chọc.

Hắn tự tiếu phi tiếu nói: "Hậu Thổ đạo hữu khẩu khí thật lớn.

Bản tọa nếu không nhường, ngươi lại làm gì được?" Trong nháy mắt, tâm Hậu Thổ rơi xuống đáy cốc.

Chương 57

Nàng biết chung quy là nóng vội, dĩ chí vu lộ ra sơ hở, bị Chuẩn Đề nắm được thóp.

Dĩ tính tình của nàng, nếu có thể thắng, làm sao sẽ phóng nhậm Chuẩn Đề rời đi?

Vừa rồi hẳn là nên nhân lúc "đệ nhị thức Khai Thiên Phủ" chi uy, hãn nhiên sát xuất.

Có lẽ Chuẩn Đề sẽ bị dọa lui, triệt để đào chi yêu yêu...

Hiện tại... muộn rồi.

Tuy rằng có chút tiếc nuối, Hậu Thổ lại tịnh không hối hận.

Trên đời cũng không có thuốc hối hận.

Tức thì, nàng liền kiên định tín niệm.

Trong mắt một lần nữa trán phóng ra sâm hàn chi ý, đạm mạc túc sát nói: "Không nhường thì chết!" "Oanh!" Một bước đạp không, kính trực hướng về phía Chuẩn Đề sát tới.

Chuẩn Đề có sát na mê mang, chẳng lẽ đoán sai rồi?

Hậu Thổ tịnh chưa mất đi chiến đấu lực?

Tâm thần hoảng hốt, hẳn hạ ý thức huy động "Thất Bảo Diệu Thụ"! "Ông!" Một đạo thất thải lưu quang quét tới, thân hình Hậu Thổ nguyên bản một đi không trở lại chợt run lên, kế đó bị một cỗ lực đạo quỷ dị mang lệch, trượt sang một bên.

Chuẩn Đề tiên là sửng sốt, kế đó ý thức được tình huống Hậu Thổ bất diệu, tuy chưa tang thất toàn bộ chiến đấu lực, nhưng cũng kém không bao nhiêu.

Trước mắt, bất quá chỉ là một cái thùng rỗng.

Còn giả vờ với ta? "Ha ha ha!" Hắn đương tràng làm càn cười to nói: "Hảo một cái Hậu Thổ, bần đạo suýt chút nữa bị ngươi lừa.

Dựa vào ngươi, nho nhỏ một Tổ Vu, cũng dám cùng Thánh Nhân khiêu khích?

Hôm nay liền để bần đạo nói cho ngươi biết, cái gì gọi là 'Thánh Nhân chi hạ giai lâu kiến'!" Trầm quát một tiếng, Trượng Lục Kim Thân của Chuẩn Đề nguyên tiên bị đánh nát thuấn tức khôi phục, nhất ứng bảo tán, hoa cái, anh lạc, mộc ngư, lệnh phù chờ pháp khí lưu chuyển mang theo một cỗ huyền diệu đạo vận, "Oanh long long" đi thẳng đến Hậu Thổ trấn sát xuống. "Ông!" Hậu Thổ quanh thân có một vệt lưu ly bảo quang lấp lánh, "Tổ Vu chân thân" bị thôi phát đến cực hạn. "Oanh, oanh, oanh!" Nhất ứng thất bảo pháp khí nện xuống, chỉ tương nàng nện đến đầu trọng chân nhẹ, thân hình lay động không chỉ.

Nhưng nàng lại cắn răng, một tiếng không rên.

Cưỡng ép tụ tập sức mạnh cận thặng trong cơ thể, mạnh mẽ hướng về phía Chuẩn Đề gần ngay gang tấc một quyền đánh ra. "Oanh long!" Một vệt nắm đấm phiếm thổ hoàng lưu ly sắc trạch oanh phá hư không.

Chuẩn Đề tránh né không kịp, bị một quyền này nện trúng trán. "Bành" một tiếng, Tổ Vu chi lực cũng không phải để đùa, đương tràng tương hắn nện đến mắt đầy sao xẹt, pháp khí một trận loạn run, suýt chút nữa mất đi phương thốn.

Một kích sau, Hậu Thổ cũng hao hết pháp lực cận thặng, trong cơ thể rỗng tuếch.

Chỉ có thể mặt lộ vẻ cười khổ.

Tất kính không phải Thánh Nhân, làm không được pháp lực vô cùng vô tận, lúc trước cưỡng ép thôi động đệ nhị phủ "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", đã rút cạn một thân pháp lực.

Dưới mắt thật sự vô năng vi lực.

Nhãn kiến Chuẩn Đề thịnh nộ, trong tay giơ Thất Bảo Diệu Thụ, hướng về phía nàng hung hăng quất xuống.

Nàng đã vô lực trốn tránh.

Chỉ có chút tiếc nuối, chưa thể đột phá Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, hoàn thành hứa hẹn đối với Phụ thần!

Còn có chúng huynh đệ tỷ muội... vĩnh biệt!

Mắt thấy Hậu Thổ sắp bị "Thất Bảo Diệu Thụ" nện trúng trán, nguyên thần chân linh tịch diệt.

Cửu Trọng Thiên.

Thập Nhị Tổ Vu đang cùng Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Phục Hy đại chiến, hốt nhiên tâm hữu sở cảm, tề tề ngửa mặt lên trời gào thét. "Thất muội (tỷ)!" "Không!

Chuẩn Đề, ngươi dám giết Thất muội, ngô tất diệt Tây Phương Giáo mãn môn!" "Chuẩn Đề đạo nhân, nạp mạng đi!" "Mau mau dừng tay!" Từng đạo tiếng bạo quát, chấn triệt cửu thiên thập địa.

Mười đạo khí huyết cường hãn vô cùng, trùng tiêu nhi thượng, kính trực đánh vỡ Cửu Trọng Thiên. "Oanh long long" đi thẳng vào Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn giới bích kia!

Cùng một thời gian, Hồng Hoang ức vạn sinh linh hữu cảm.

Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, khiến thế gian sinh linh chết có nơi nương tựa, luân hồi chuyển thế, đó là bực nào bát thiên chi công.

Phàm là Hồng Hoang vạn tộc, không ai không chịu ân huệ của nàng, tức tiện là Yêu tộc cũng không ngoại lệ.

Giờ khắc này, cảm thụ được khí tức Hậu Thổ sắp sửa ngã xuống, một chúng sinh tử chi linh không ai không bi thương thống khổ.

Nhất là trăm vạn ức oan hồn chết trong thiên địa kiếp khí, giờ khắc này càng kêu rên khổ khiếu, thanh âm tiêm duệ trực thứ màng nhĩ. "..." Nữ Oa hóa thân chần chờ nhìn về phía Bàn Cổ, đều không biết có nên ra tay hay không.

Theo lý, Hậu Thổ nguy tại sớm tối, là thời điểm ra tay.

Nhưng biến cố đột như kỳ lai khiến nàng có chút mộng.

Mạo tự Hậu Thổ không dễ dàng chết như vậy?

Nàng nhìn phân minh, tại khi cỗ ức vạn sinh linh nguyện lực kia vọt vào Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn giới bích, trên người Hậu Thổ trán phóng vô cùng kim quang.

Từng đạo sinh linh nguyện lực gia trì tại trên người nàng, tự động hình thành một phương bình chướng, để ngự hết thảy thương hại. "Bá!" Chuẩn Đề Thất Bảo Diệu Thụ quét xuống, ngạnh sinh sinh sát qua tóc Hậu Thổ.

Trán hắn gân xanh nổi lên, nhìn về phía Hậu Thổ trong ánh mắt tràn đầy kinh nộ, nôn nóng.

Hắn không nghĩ tới, thời khắc mấu chốt sẽ có ức vạn sinh linh nguyện lực, không tiếc hồn phi phách tán cũng muốn hộ Hậu Thổ.

Với tu vi của hắn, muốn trảm diệt đám sinh linh nguyện lực này, là khinh nhi di cử.

Nhưng hắn không dám làm a!

Đó chính là ức vạn sinh linh nguyện lực, đại biểu ý nguyện của

hơn bảy thành thiên địa sinh linh.

Cho dù là Thánh Nhân cũng vạn vạn không dám dính dáng đến nhân quả bậc này.

Nhất thời gian, Hậu Thổ thành củ khoai lang nóng bỏng tay.

Minh minh lực kiệt, tùy thời có thể diệt sát, thiên thiên lại lòi ra cái chuyện xấu này.

Ức vạn sinh linh nguyện lực thủ hộ...

Chuẩn Đề nhịn không được muốn chửi má nó.

Nếu cấp cho Hậu Thổ đầy đủ thời gian, để cho nàng khôi phục, hắn còn có thể thảo được cái gì tốt?

Giờ khắc này, Hậu Thổ bị ức vạn sinh linh nguyện lực bao bọc, Tổ Vu chân thân thối lui, thay vào đó là nhân thân hình thái.

Một bộ váy dài màu vàng nhạt, diện mục thanh tú đạm nhã, thấu ra vài phần ninh tĩnh.

Trên mặt sớm đã không còn sự táo động, túc sát lúc trước, cả người trở nên bình hòa an dật.

Nàng bàn tất nhi tọa, hai tay tự nhiên buông trên đầu gối.

Mục quang vi hợp, phảng phất không biết sát kiếp đang ở trước mắt, trên mặt tràn đầy ý vị thần thánh cao khiết!

Hảo một vị đại đức Hậu Thổ! "Sinh linh nguyện lực sao?" Bàn Cổ nheo mắt, nhìn cột sáng huyết hồng linh quang phá vỡ Cửu Trọng Thiên kia.

Đó là ức vạn sinh linh cảm niệm ân đức Hậu Thổ, tự nguyện thủ hộ Hậu Thổ sinh ra tín niệm.

Đơn nhất có lẽ là vi bất túc đạo, nhưng ức vạn sinh linh chi niệm

hội tụ, đốn thời sản sinh hiệu quả hám thiên động địa.

Ngay cả thiên địa đều phải vì nàng nhượng bộ!

Đây chính là sinh linh chi lực, thấy được chưa?

Cách vô tận hư không, hắn phảng phất thấy được trong tòa tử sắc thần cung nơi Hỗn Độn sâu thẳm, có một đạo nhân cao lớn bàn tọa, cũng đang chăm chú nhìn một màn này.

Chương 58

Khác biệt chính là, đạo nhân cao lớn kia mặt không chút thay đổi, nhìn về phía chúng sinh trong mắt không sảm tạp một tia tình cảm.

Chỉ có lãnh mạc cùng vô tình!

Thiên Đạo vô tư, nhưng có thời điểm vô tư chính là tư tâm lớn nhất.

Chính bởi vì đối với chúng sinh vô tư, cho nên mới đem tư tâm lớn nhất lưu cho bản thân mình. "Thiên Đạo Hồng Quân!

A!" Bàn Cổ không còn quan tâm Hậu Thổ, hắn rõ ràng Nữ Oa sẽ nắm chắc thời cơ, biết được thời điểm nên ra tay.

Chúng sinh gia trì, một hồi Hậu Thổ ly khai việc đánh vỡ gông cùm xiềng xích, thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, thật sự chỉ còn cách một đường.

Cửu Trọng Thiên! "Oanh long long!" Thập Nhị Tổ Vu đầy đủ điều động thần thông pháp tắc bản thân, điên cuồng công kích "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Đế Tuấn, Thái Nhất tắc toàn lực ra tay, muốn mượn "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" trấn áp Thập Nhị Tổ Vu.

Song phương đều không di dư lực, đủ loại thần thông chiến kỹ tại hư không bạo khai.

Vô tận tinh thần lay động, sái hạ đầy trời huyết vũ linh quang.

Tổ Vu chiến thiên đấu địa, chiến lực cường đại, điểm này không thể nghi ngờ.

Nhưng "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" sau khi cường hóa cũng

kim phi tích bỉ.

Nếu không phải lúc trước Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, cưỡng ép xé rách một góc đại trận, khủng sợ hiện tại đã lạc bại.

Nhiêu là như thế, chiến huống cũng không dung lạc quan.

Tuy rằng Vu Nhân liên quân tại bên trong đại trận tử mệnh phá hư tinh thần, nhưng trong thời gian ngắn lại khó có thể kiến công.

Số ít mấy khỏa đại tinh hủy diệt, ảnh hưởng không được sự vận chuyển của cả tòa "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Khi Đế Tuấn, Thái Nhất điều chỉnh lại, ổn trát ổn đả, xui xẻo lại thành Thập Nhị Tổ Vu. "Oanh, oanh, oanh!" Dưới sự khiên dẫn của vô tận tinh thần linh quang, không ngừng oanh sát Thập Nhị Tổ Vu.

Nhiêu là Thập Nhị Tổ Vu da dày thịt béo, tại liên phiên không ngừng oanh kích, cũng có chút lực hữu bất đãi.

Đại Tổ Vu Đế Giang chiến lực mạnh nhất, cộng thêm thiên sinh nắm giữ Không Gian Pháp Tắc, thần thông mạc trắc, thường xuyên xuyên qua các nơi trong đại trận, sung đương vai trò đội viên cứu hỏa.

Nơi nào xuất hiện khuyết điểm, liền do hắn tại nơi đó bổ tề.

Nhưng cứ như vậy cũng không phải biện pháp a...

Thất muội tại Thiên Ngoại Thiên đối chiến với Chuẩn Đề kia, sinh tử chưa biết, hiện tại chúng huynh đệ lại bị khốn tại trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ẩn có ý vị bị bao vây.

Không được, không thể lại chờ đợi như vậy nữa.

Cơ hồ nháy mắt, Đế Giang kiên định tín niệm, hướng về phía chúng Tổ Vu truyền âm nói: "Chư vị huynh đệ, cứ như vậy nữa cũng không phải biện pháp.

Chờ một chút mấy người chống đỡ, ngô cùng Cửu đệ tiềm nhập

vào bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhân cơ hội phá diệt mấy chục khỏa đại tinh.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không phá, ngô tộc vĩnh viễn không có ngày xoay người." Các Tổ Vu khác cũng nhìn ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lợi hại.

Chỉ dựa vào Vu Nhân liên quân, khó có thể công phá.

Đương hạ tề tề gật đầu, nhận đồng đề nghị này!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng không nói nhảm, huynh đệ hai người hợp tác cũng không phải lần một lần hai. "Oanh long!" Tại ngạnh kháng một đợt công kích sau, cơ hồ cùng một thời gian, "Ông" một tiếng hư không chấn động, thời không chi lực luân chuyển, hai người tề tề biến mất tại chỗ. "Hả?" Đông Hoàng Thái Nhất thuấn thời cảnh giác, trong mắt bạo xạ ra tinh mang dài chừng thước.

Nộ quát: "Thật to gan!

Huynh trưởng, ngươi chủ trận.

Ta đi chặn đường hai con chuột nhắt kia." Đế Tuấn cũng biết sự tình trọng đại, nếu để cho Đế Giang, Chúc Cửu Âm tiềm nhập bên trong đại trận, chỉ sợ Thập Đại Yêu Soái, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Yêu Thần đều khó có thể ngăn cản.

Chỉ cần phá diệt một phần ba chủ tinh, đại trận này liền phế đi. "Bá!" Thái Nhất tay nâng "Đông Hoàng Chung", kính trực biến mất tại chỗ.

Một vệt lưu quang hoành không, "Ông" một tiếng, đợi khi tái xuất hiện, đã ngăn tại trước người Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Trong tay "Đông Hoàng Chung" chấn động, một vệt vô sắc thấu minh chi quang lấp lánh, "Bành, bành" hai tiếng, Đế Giang và Chúc Cửu Âm vốn tiềm tàng hành tung, mượn thời không chi lực na di,

đương tràng bị bức hiện thân. "Sát!" Bị bức xuất thân hình, Đế Giang, Chúc Cửu Âm không có nửa câu nói nhảm, đi thẳng đến Thái Nhất mà giết.

Hai người một trái một phải, một cái diễn hóa "Thời Gian Trường Hà", một cái diễn hóa "Không Gian Trường Hà", tả hữu giáp kích, hướng Thái Nhất oanh sát tới! "Ông!" Thời khắc mấu chốt, Thái Nhất đỉnh đầu "Đông Hoàng Chung"!

Thời Gian Trường Hà, Không Gian Trường Hà, tại khi tiếp cận quanh thân ba trượng, phảng phất gặp phải trở cách vô hình.

Một vệt hỗn độn sắc quang hoa lưu chuyển ra, "Oanh, oanh" thời gian, không gian hai dòng trường hà đốn thời băng toái, căn bản không thương tổn đối phương mảy may.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều bất đắc dĩ.

Hai người thiên sinh cụ hữu thời gian, không gian pháp tắc, xuyên qua cổ kim, thần thông mạc trắc.

Thiên sinh cái Đông Hoàng Chung kia lại đồng thời cụ bị thời không chi lực, hơn nữa còn là loại đại thành.

Hai người bọn họ đụng phải Đông Hoàng Chung, chính là gặp phải khắc tinh thiên sinh, hào vô biện pháp.

Đương nhiên rồi, bọn họ cũng có thể phản khắc chế "Thái Nhất"!

Chỉ là hiện như nay, bọn họ là người sấm trận, bị Thái Nhất ngăn trở, tự nhiên có khổ khó nói!

Thái Nhất tay nâng "Đông Hoàng Chung", cười lạnh nói: "Đế Giang, Chúc Cửu Âm, có bản tọa tại đây, các ngươi chỗ nào cũng đi không được, hôm nay Vu tộc các ngươi tất diệt." Nói xong, khóe mắt dư quang liếc nhìn phương hướng Thiên Ngoại Thiên.

Hậu Thổ đối với Yêu tộc Thiên Đình mà nói, là biến số lớn nhất.

Hạnh hảo, bọn họ không phải toàn vô chuẩn bị.

Chỉ cần Hậu Thổ vừa chết.

Đám Vu tộc này tất bại!

Chí vu vị kia...

Hắn quản không được nhiều như vậy.

Nhưng hắn biết, vị kia một khi ra tay, liền sẽ khiên nhất phát động toàn thân.

Thiên Địa Lục Thánh, nãi chí vu dĩ hợp đạo "Hồng Quân Đạo Tổ" đều sẽ xuất diện ngăn trở.

Cho nên Yêu tộc mới dám làm thù tử nhất bác. "Đáng chết!" Đế Giang hung hăng cắn răng, hắn không có hiểu biết nhiều như Thái Nhất, nhưng lại biết tình cảnh Hậu Thổ bất diệu.

Lúc trước cỗ quý động kia liền chứng minh hết thảy.

Tuy rằng Hậu Thổ tạm thời vô ngại, nhưng ai có thể cam đoan!

Có lẽ lần sau Chuẩn Đề ra tay, chính là tử kỳ của Thất muội.

Không, tuyệt đối không!

Đế Giang gào thét một tiếng, đôi mắt đỏ ngầu, kính trực sát hướng Thái Nhất. "Oanh long!" Chúc Cửu Âm cũng không nửa câu nói nhảm, kính trực thôi động thần thông "Thời gian chi lực"! "Ta đã nói rồi, vô dụng thôi!" Thái Nhất cười lạnh, hốt nhiên nụ cười cứng đờ trên mặt.

Bởi vì Đế Giang tịnh chưa sử dụng không gian thần thông quen thuộc, mà là tại hư không ngưng xuất một cây búa lớn...

Khai Thiên Phủ?

Tê!

Đáy lòng hắn thốt nhiên kinh hãi.

Cơ hồ đệ nhất thời gian, Thái Nhất thôi phát "Đông Hoàng Chung"! "Ông!" Đông Hoàng Chung chấn động, một vệt thấu minh vô sắc quang hoa thuấn tức tương hắn bao bọc.

Cũng đúng lúc này, cây búa rốt cục ngưng tụ thành hình.

Chương 59

Đế Giang hiển hóa vạn trượng Tổ Vu chân thân, hai tay hư nắm cự phủ, nộ xích một tiếng, mạnh mẽ hoành không chém xuống. "Hồng!" Chúc Cửu Âm tịnh chưa công hướng Thái Nhất, mà đem thời gian chi lực gia trì lên cây búa, cả cây búa đốn thời kiêm cụ "Thời không đặc tính".

Đồng dạng tu luyện "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", nhưng mỗi cái Tổ Vu tu luyện ra hiệu quả đều bất đồng.

Hiển nhiên, Đế Giang tu luyện ra Khai Thiên Phủ cụ hữu "Không gian chi lực"!

Chúc Cửu Âm tu luyện ra, tắc bão hàm "Thời gian chi lực"!

Như nay "Thời không chi lực" hợp nhất, uy năng cây búa đốn thời dâng lên ba thành. "Xích lạp!" Phủ mang nơi đi qua, hư không kính trực bị cắt chém.

Duy kiến một đạo lượng lệ hồ quang, đi thẳng đến Thái Nhất chém xuống.

Đương khi cùng "Đông Hoàng Chung" phòng ngự chi lực tương chàng. "Ông!" Nhục nhãn khả kiến, ngũ sắc hỗn độn lưu quang bao phủ quanh thân Thái Nhất mười trượng, ngạnh sinh sinh bị bức hiển hóa.

Một cái búa lớn thiết nhập vào lưu quang, chậm rãi thôi tiến.

Tùy chi là tiếng âm bạo chói tai, tiếng ma sát...

Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ mặc nhiên nhìn hết thảy.

Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Phá Yêu tộc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Hậu Thổ tấn thăng "Thiên Đạo Thánh Nhân" cảnh!

Trảm Thiên Đạo nhất cơ thạch (trợ Nữ Oa thoát ly Thiên Đạo chưởng khống)!

Ký định "Tứ bộ tẩu" kế hoạch!

Hoàn hoàn tương khấu, thiếu một thứ cũng không được.

Dưới mắt là thời điểm thấy chân chương.

Muốn phá "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", mấu chốt ở chỗ "Đông Hoàng Chung".

Có Đông Hoàng Chung đẳng hào xưng phòng ngự vô địch Tiên Thiên Chí Bảo, tức tiện Vu tộc chiến lực tái phiên bội, cũng khó có thể phá trận.

Cho nên thủ yếu điều kiện, là làm rớt "Đông Hoàng Chung"!

Hô!

Thâm hít một hơi, trong mắt Bàn Cổ tinh mang chợt lóe, đột nhiên một chỉ kình thiên! "Oanh long!" Thiên khung tạc liệt, duy có một vệt chỉ hình lưu quang ánh xạ cửu thiên, siêu việt "thời không", siêu việt hết thảy, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hung hăng va chạm vào trên Đông Hoàng Chung, "Đương" một đạo thanh dương chi thanh hưởng triệt chư thiên.

Phòng ngự vô địch của Thái Nhất phá! "Xích lạp!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm hợp lực cự phủ, khinh nhi di cử chém vỡ hỗn độn lưu quang quanh thân hắn.

Cơ hồ cùng một thời khắc! "Sát!" Một vệt đạo vận lưu chuyển, xuất hiện tại đáy lòng "Chuẩn Đề" đang do dự bất quyết ở trên Thiên Ngoại Thiên.

Thuận đới theo, có một đạo bành phái chi lực chú nhập vào trong cơ thể hắn, làm cho tu vi hắn một đường dâng lên, bạt cao tới Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực. "Ha ha ha!" Đắc thiên mệnh, Chuẩn Đề xương cuồng cười to, nhìn về phía Hậu Thổ đang bàn tất nhi tọa cách đó không xa, trong mắt sung túc đắc ý cùng điên cuồng: "Thiên muốn ngươi chết, ngươi không thể không chết.

Hồi này ngươi chết chắc rồi!" "Oanh!" Trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" ném động, uyển nhược thiên kiếm đảo huyền, huề lôi đình vạn quân chi thế, đi thẳng đến Hậu Thổ chém xuống.

Cùng một thời gian, trong lòng các Thánh Nhân khác cũng phù hiện ra một dòng chữ: "Sát Hậu Thổ, diệt Vu Yêu, tru Dị Số - Thiên địa trọng hồi chính thống!" Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, Oa Hoàng Cung. "Rốt cục bắt đầu rồi sao?" Một bộ đại hồng phượng bào Nữ Oa, lẩm bẩm tự ngữ, trong mắt sung túc một vệt khó diễn tả hoan hỉ, trù trướng.

Tây Phương, một đóa Thập Nhị Phẩm Kim Liên ánh xạ hư không, trán phóng vô lượng hào quang, tráo trụ ức vạn âm hồn sát khí.

Côn Luân Sơn, một mặt kỳ phiên màu đen đằng không, từng luồng hỗn độn kiếm khí cắt nát hư không, mang theo ý chí phá diệt hết thảy, phấn toái hết thảy khủng bố, đi thẳng đến Vu Yêu chiến trường.

Một đạo Âm Dương Thái Cực Đồ quang ảnh lưu chuyển, hiển hóa âm dương nhị khí, bao la vạn tượng, tựa hồ có thể tùy tâm hàm cái thiên địa.

Lại có bốn thanh cổ phác tiên kiếm ẩn hiện, kiếm ý trùng tiêu, nhưng lại chỉ chấn động hư không, tịnh vô minh xác chỉ hướng!

Hỗn Độn thâm xử, Tử Tiêu Cung!

Trên một tòa cao đài quanh năm không người, phù hiện một bóng người màu tím cao lớn, hết thảy những gì phát sinh trong Hồng Hoang thiên địa đều đảo ánh trong lòng hắn.

Mục quang lưu chuyển, nhìn về hướng Vu tộc tổ địa, phảng phất thấy được tôn khôi ngô thân thể đang bàn tất nhi tọa kia, trong mắt phiếm lên một vệt cười lạnh.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười lạnh ngưng trệ. "Oanh long!" Một quả cầu đỏ thạc đại, từ cửa cung Oa Hoàng Cung phao xuất.

Một đường nện ra vô số hỏa quang, phá toái Hỗn Độn.

Mang theo minh diễm diễm hồng quang, xuất hiện tại Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn giới bích.

Oanh nhiên nện xuống. "Bành!" Chuẩn Đề đương tràng bị nện đến nửa bên kim thân tạc liệt, "Thất Bảo Diệu Thụ" trong tay tuột xuống. "Nữ Oa!!!" Một đạo tiếng gào thét phẫn nộ oán độc đến cực hạn, hưởng triệt cửu thiên thập địa.

Một biến cố đột như kỳ lai, kinh ngốc tất cả mọi người.

Ai cũng không nghĩ tới, Nữ Oa sẽ đột nhiên ra tay.

Đối phó Chuẩn Đề?

Có như vậy một nháy mắt, mọi người hoài nghi có phải là lỡ tay hay không.

Nhưng là Thánh Nhân, nạp thiên địa chi lực vu nhất thể, đối với sự chưởng khống sức mạnh hào ly chi vi, làm sao có thể lỡ tay? "Nữ Oa, ngươi dám phản bội lão sư?" Một đạo kinh nộ vô cùng hống thanh, tương tư tự mọi người kéo về nguyên điểm.

Chỉ thấy Chuẩn Đề bị nện nát nửa bên thân mình, thê thê thảm

thảm thích thích, đang nhảy chân chỉ thiên nộ mạ. "Hưu!" Một vệt hồng quang ánh xạ.

Quả cầu đỏ thạc đại kia, trực phác mặt môn Chuẩn Đề.

Tê!

Chuẩn Đề hít ngược một hơi khí lạnh, không lo được tái mạ, vội vàng thôi động Kim Sắc Bảo Tràng. "Ông" một đạo hoành đại vô minh kim quang bắn ra, ngăn cản Hồng Tú Cầu.

Lúc trước Nữ Oa công kỳ bất bị, mới làm cho hắn thảm như vậy.

Sự thật thượng, Chuẩn Đề bị Thiên Đạo cưỡng ép tăng lên tu vi, hơn nữa trong tay có Kim Sắc Bảo Tràng.

Đạo cảnh pháp lực đã có Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, so với Nữ Oa muốn cường hơn một bậc.

Nhưng Nữ Oa lần thứ hai ra tay lại tọa thực chân tướng nàng bang trợ Hậu Thổ.

Lỡ tay, ngoài ý muốn?

Thống thống đều là cẩu thí!

Khả, Đạo Tổ thử tiền phân minh có truyền tin: "Sát Hậu Thổ, diệt Vu Yêu, tru Dị Số!" Công nhiên cùng Đạo Tổ đối đầu, cùng Thiên Đạo vi địch a!

Nàng không sợ Thiên Đạo trừng phạt?

Chuẩn Đề không thông, tất cả mọi người đều không thông!

Tại lúc này, một đạo long long chi âm hưởng triệt thiên địa: "Nữ Oa, ngươi nãi Thiên Địa Lục Thánh chi nhất, lại không tôn lão sư pháp chỉ, tương trợ một kẻ ngoại nhân, khi áp đồng môn.

Bần đạo hỏi ngươi, ý dục hà vi?" Bạn tùy theo tiếng nói, Côn

Luân Sơn thăng lên một tôn trung niên đạo nhân pháp tướng.

Dung nhan thanh chính, đầu đỉnh chư thiên khánh vân, quanh thân trán phóng vô lượng hào quang, một đôi con ngươi sung túc vô thượng tôn quý, uy nghiêm chi ý.

Chính là người xếp hạng thứ hai trong Tam Thanh Thánh Nhân - Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy coi trọng pháp độ pháp quy nhất, đương tràng liền xuất ngôn trách vấn Nữ Oa.

Chương 60

"A!" Bạn tùy theo một đạo tiếng cười khẽ, Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn khí lưu phiên quyển, hiển hóa ra một tòa cung điện phi hồng tôn quý, thượng thư "Oa Hoàng Cung" ba chữ to.

Một bộ đại hồng phượng bào Nữ Oa, đứng tại cửa cung, dung nhan tuyệt thế lãnh diễm, quan tuyệt chư thiên.

Nàng lạnh lùng nói: "Nguyên Thủy sư huynh, đã lâu không gặp.

Ngươi nói ta không tôn lão sư pháp chỉ, vậy ngươi có dám đem lão sư pháp chỉ công chi vu chúng, để cho Hồng Hoang chúng sinh đều nghe một chút, lão sư pháp chỉ nói cái gì không?" "..." Nguyên Thủy pháp tướng kịch liệt ba động một cái, suýt chút nữa tức đến tán giá.

Sát Hậu Thổ, diệt Vu Yêu, tru Dị Số?

Pháp chỉ này có thể công chi vu chúng sao?

Dị Số là ai?

Khai thiên tích địa Bàn Cổ thần, Hồng Hoang chi phụ, vạn linh chi phụ.

Cho dù là Hồng Quân Lão Tổ, cũng thừa tiếp phúc trạch của người ta, hắn dám tru Bàn Cổ thần?

Lại nói Hậu Thổ, thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, vu thiên địa chúng sinh có bất thế công đức.

Sát Hậu Thổ?

Điên rồi sao!

Diệt Vu Yêu...

được rồi, Vu Yêu một cái là Đại Địa Chi Chủ, một cái là Cửu

Thiên Chi Chủ.

Muốn diệt?

Không phải bức bách vạn linh tạo phản sao?

Ba đạo pháp chỉ!

Đơn độc nhậm hà một cái linh xuất, đều kinh thế hãi tục.

Càng không cần nói tam giả hợp vi nhất thể!

Giản trực muốn phiên thiên phúc địa.

Nữ Oa chính là ăn chuẩn điểm này, mới dám tứ vô kỵ đạn phản vấn.

Nhãn kiến Nguyên Thủy cật biết, nàng không khỏi cười lạnh một tiếng: "Tái nói ta tương trợ ngoại nhân?

Đạo hữu sợ là không biết, ngô cùng Hậu Thổ muội tử, sớm đã nghĩa kết kim lan, mấy chục cái Nguyên hội tình nghĩa.

Ngươi nói ai là ngoại nhân?

Đương nhiên là tên vô sỉ Chuẩn Đề kia!

Đường đường Thánh Nhân chi tôn, cư nhiên đối với một kẻ phi Thánh hạ thủ.

Cửu chiến bất hạ...

Chậc chậc...

Bản tọa đều thay hắn thấy mất mặt!" Lời này không tật xấu!

Chuẩn Đề một gương mặt đốn thời thành màu gan heo, nhịn không được gào thét nói: "Nữ Oa, ngươi thật sự muốn phản bội lão sư bất thành?" Nga?

Nữ Oa nháy mắt điệu chuẩn đầu mâu.

Tự tiếu phi tiếu nhìn hắn nói: "Ngươi...

Chuẩn Đề Thánh Nhân mạc phi cũng muốn truyền đạt lão sư pháp chỉ?

Vậy ngươi nói đi, Bản tọa nghe đây.

Nếu thật sự là lão sư pháp chỉ...

Bản tọa tự sẽ châm chước!" Giờ khắc này, đã không đơn thuần là chuyện của Lục Thánh, toàn bộ Hồng Hoang sinh linh đều dỏng tai lên.

Bọn họ cũng tò mò, cao cao tại thượng Đạo Tổ, rốt cuộc hạ đạt pháp chỉ gì.

Vì sao Lục Thánh lại sẽ xuất hiện phân kỳ?

Đây chính là thịnh sự ức vạn năm nan đắc nhất kiến!

Cho dù là một chúng đại thần thông giả tồn hoạt từ viễn cổ, cũng bị kích phát hùng hùng bát quái chi tâm.

Chuẩn Đề hiện tại có khổ tự biết.

Đặc yêu, ta không nên trêu chọc cái kẻ điên này.

Cho hắn mười cái lá gan, hắn cũng không dám tuyên đọc Hồng Quân pháp chỉ a!

Tại tiến thối duy gian chi tế, "A Di Đà Phật" bạn tùy tiếng Phật hiệu, Tây Phương thượng không trán phóng vô lượng kim quang, ngưng kết xuất một tôn thân ảnh màu vàng cao lớn.

Chính là Tây Phương Đại Giáo Chủ "Tiếp Dẫn Thánh Nhân"!

Mặt sắc tật khổ, mi vũ gian sung túc vô tận bi mẫn chi ý.

Hắn hướng về phía Nữ Oa nói: "Sư đệ không tôn thiên hành, đạo hữu hà tất đốt đốt bức nhân?

Đạo Tổ pháp chỉ như thế nào, thiên tri địa tri, ngươi biết ta biết, không phải sao?" "Hanh!" Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, không còn chằm chằm vào Chuẩn Đề.

Có Tiếp Dẫn ở đây, muốn châm đối Chuẩn Đề không đơn giản như vậy.

Tái nói Tây Phương Giáo tẫn là hạng người mồm mép, thực sự xả bì xuống, ai biết bao giờ mới xong.

Đương hạ mục quang nàng chước chước, kính trực tại các nơi chúng Thánh nhất nhất đảo qua.

Lạnh lùng nói: "Không dám nói?

Vậy để ta nói!" "Câm miệng!" "Làm càn!" Nguyên Thủy, Chuẩn Đề tương kế lệ quát ra tiếng!

Nhưng lại ngăn cản không được Nữ Oa đồng vi Thiên Địa Lục Thánh.

Một đạo thanh lãnh uy nghiêm thanh âm, kính trực hưởng triệt tại đáy lòng Hồng Hoang vạn linh: "Đạo Tổ pháp chỉ rất đơn giản.

Sát Hậu Thổ, diệt Vu Yêu, tru Dị Số!" "Oanh!" Lời này vừa nói ra, đốn thời tại trong thiên địa dẫn phát hiên nhiên đại ba! "Cái gì?

Đạo Tổ sao có thể hạ pháp chỉ này!" "Hậu Thổ nương nương dĩ thân hóa luân hồi, đối với thiên địa chúng sinh ta đều có vạn cổ ân tình, đại hiền đại đức chi sĩ như thế, sao có thể bị giết?" "Vu Yêu, là thiên địa chi kiêu tử, tượng trưng cho đỉnh phong của một thời đại.

Nếu tự thủ diệt vong cũng Thôi, cớ gì muốn Thánh Nhân ra tay diệt sát?

Nan đạo Thiên Đạo cùng ngô đẳng giống nhau, cũng có tư tâm?

Quá đáng sợ." "Dị Số... hà vi Dị Số?" Người ngoài cuộc còn đỡ,

những kẻ đứng đầu Vu Yêu vạn linh kia lại không sợ hãi uy nghiêm Thánh Nhân.

Đương hạ lớn tiếng nói: "Nương nương, lời ấy là thật?

Đạo Tổ quả nhiên hạ pháp chỉ bực này!" "Ngô Vu tộc nãi Bàn Cổ Phụ thần huyết mạch, cớ gì dẫn tới sát kiếp bực này?

Ai dám diệt ngô Vu tộc?" "Ngô Yêu tộc quật khởi vu man hoang, từng bước đi đến hôm nay, vì kiến thiết thiên địa trả giá bao nhiêu.

Ai có thể diệt ngô Yêu tộc?" "Nương nương, kia Dị Số lại là ai?

Vì sao phải tru Dị Số?" Thanh lãng một đợt cao hơn một đợt, cuối cùng đã không còn giới hạn ở những cường giả Vu Yêu kia.

Những đại thần thông giả cổ lão khác, diệc hoặc tầm thường vạn tộc chi linh cũng bắt đầu phát thanh.

Bọn họ muốn biết chân tướng.

Vu Yêu vì sao tao kiếp, muốn cho Thánh Nhân ra tay diệt sát?

Dị Số lại là ai?

Đạo Tổ vì sao lại hạ pháp chỉ bực này?

Nữ Oa cười lạnh, ngạo lập vu thương khung, một khắc này, nàng phong hoa tuyệt đại như thế.

Ánh mắt băng lãnh tê lợi quét qua chúng sinh, lạnh lùng nói: "Dị Số?

Dị Số chính là nhân tố bất khả khống.

Chư vị có người biết, có người không biết, hôm nay Bản tọa toàn bộ nói cho các ngươi.

Dị Số chỉ chính là tích nhật trảm tam thiên Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên tích địa sau thân vẫn...

Chương 61

Bàn Cổ Đại Thần!" "Cái gì, Bàn Cổ Đại Thần là Dị Số?" "Bàn Cổ Đại Thần phục sinh rồi?

Đạo Tổ muốn tru Bàn Cổ Đại Thần?" "Nói giỡn.

Nếu phi Bàn Cổ thần khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật tư dưỡng vạn linh, làm gì có Hồng Hoang thiên địa như nay?

Các ngươi làm sao có thể coi Bàn Cổ thần là Dị Số?

Muốn tru Dị Số...

đây là đại nghịch bất đạo, đại nghịch bất đạo a!" "Nương nương nói đều là thật sao?" "Ta không tin!" "Không có khả năng!" Tin tức này quá chấn động.

Nếu như phía trước quan vu "Diệt Vu Yêu, sát Hậu Thổ" còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận, như vậy điểm cuối cùng "Bàn Cổ là Dị Số, Đạo Tổ muốn giết Bàn Cổ" hoàn toàn bất khả tiếp thụ.

Quá hoang đường!

Nữ Oa cũng không biện giải, chỉ mâu quang phúng thứ quét qua chư Thánh.

Cơ tiếu nói: "Chư vị nếu muốn biết thật giả, đi hỏi một chút mấy vị đồng môn của ta không phải rõ ràng rồi sao?

Lục Thánh đều thu được Đạo Tổ truyền tin, xem bọn họ có gan nói cho các ngươi hay không." "Là thật vậy chăng, chuyện này là thật vậy chăng?" "Tam Thanh lão gia, Tây Phương Giáo Chủ, Nữ Oa nương nương sở ngôn vi chân phủ?" "Chư vị Thánh Nhân, khả chân?" Trong nháy mắt, năm vị Thánh Nhân còn lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Hồng Hoang ức vạn sinh linh, nhất ứng đại thần thông giả, đều nhìn về phía ngũ Thánh.

Nhãn ba ba chờ đợi bọn họ trả lời.

Nữ Oa tái độ cơ tiếu một tiếng nói: "Thế nào?

Các vị đều là đại Thánh Nhân đỉnh thiên lập địa, mạc phi không bằng ta một nữ lưu chi bối sao?

Ân...

Nguyên Thủy sư huynh?

Thái Thanh sư huynh?

Thông Thiên sư huynh?

Tiếp Dẫn sư huynh...

Chuẩn Đề?" Mục quang của nàng tại trên mặt chư vị Thánh Nhân nhất nhất đảo qua.

Nguyên Thủy đen mặt.

Thái Thanh tĩnh mặc vô ngôn.

Thông Thiên trong mắt có ý tranh đấu.

Tiếp Dẫn... "Điên rồi điên rồi!" Chuẩn Đề lẩm bẩm tự ngữ, căn bản không dám đi tiếp lời Nữ Oa.

Hắn chỉ vẻ mặt kỳ cầu nhìn về phía Hỗn Độn thâm xử, Đạo Tổ lão nhân gia ngài sao còn chưa xuất hiện.

Mau thu yêu nghiệt này đi a?

Nếu không thật sự chơi xong rồi.

Thánh Nhân tuy cao cao tại thượng, nhưng cũng y thác vu chúng sinh mà tồn tại.

Như nay, chúng sinh đều đang chất vấn, trong thiên địa đốn thời có một cỗ hung dũng bành phái chi lực, do như lãng triều cuồn cuộn tập kích.

Tức tiện hắn bị Thiên Đạo bạt cao tới Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh cũng ngăn không được a!

Tại khi tất cả Thánh Nhân ách khẩu vô ngôn, rốt cục, "Oanh" một tiếng kiếm minh, trên Côn Luân Sơn hiển hóa ra một tôn thanh niên đạo nhân.

Thông Thiên tay ấn chuôi kiếm, mi vũ gian đầy vẻ kiệt ngao phong duệ.

Thanh âm thương thương nói: "Dám làm thì phải dám nhận.

Bần đạo có thể vì Nữ Oa sư muội làm chứng.

Lão sư pháp chỉ là thật.

Bất quá, Nữ Oa sư muội nói thiếu mấy chữ 'Thiên địa trọng hồi chính thống'!" Oanh!

Lời này vừa nói ra, không thua gì một tiếng sét đánh ngang tai.

Triệt để tọa thực ngôn luận của Nữ Oa.

Vạn tộc chi linh không ai không quần tình kích phẫn.

Đạo Tổ bọn họ sở tôn sùng?

Đạo Tổ chấp chưởng thiên địa vận chuyển?

Sát Hậu Thổ, diệt Vu Yêu, tru Dị Số... "Hắn... sao dám!" Một ít sinh linh run rẩy, nói ra cái chữ "Hắn" kia!

Ai!

Lão Tử mặc nhiên thở dài.

Từ một khắc Thông Thiên mở miệng kia, sự tình hôm nay đã

không pháp thiện liễu.

Giây tiếp theo, một tôn lão đạo hiển hóa tại Côn Luân Sơn thượng không.

Có vạn thiên tử khí đông lai, Thái Thanh đạo vận lưu chuyển, thuấn thời truyền vào đáy lòng chúng sinh: "Lão sư sở tố, chỉ vì 'Thiên địa trọng hồi chính thống'!

Hơn ngàn năm trước, Vu Yêu một trận chiến, nhị tộc ứng phúc diệt.

Thử vi thiên số.

Chỉ nhân Bàn Cổ thần chân linh phục tô, Thiên Đạo cảm niệm kỳ ân, mới nhượng bộ.

Nhưng phàm sự có một không thể có hai.

Vu Yêu phúc diệt nãi là định số, Hậu Thổ tọa trấn Lục Đạo Luân Hồi diệc là định số.

Ngô đẳng Thánh Nhân sở vi, chỉ là bát loạn phản chính.

Để cho thiên địa trọng hồi chính thống.

Nếu thế gian vô tự, thiên vô pháp độ, chỉ sợ Hồng Hoang thiên địa tất có đại họa.

Vọng chúng sinh tam tư!" Không thể không nói, lời của Lão Tử rất có sức thuyết phục.

Ta làm tất cả, đều là vì bát loạn phản chính, để cho thiên địa trọng hồi chính thống.

Nếu như thiên địa vô tự, tắc có đại kiếp hàng hạ.

Đó cũng không phải phổ thông đại kiếp, có khả năng làm cho Hồng Hoang trọng quy vu hư vô.

Như thế nhất thuyết, chúng sinh không thể không tam tư nhi hậu hành. "Không sai!" Nguyên Thủy thuấn tức lý thanh tư tự, Thánh Nhân pháp tướng hiển hóa cao không.

Uy nghiêm nói: "Ngô đẳng Thánh Nhân giai có chức trách thủ hộ thiên địa, lão sư năm đó càng không tiếc dĩ thân hợp đạo, bổ toàn Thiên Đạo.

Hết thảy chỉ vì để cho Hồng Hoang có thể vĩnh tồn, sinh linh đắc dĩ diên tục.

Nhĩ đẳng sao có thể nhất diệp chướng mục, tứ ý ô miệt lão sư?" "Hảo, hảo một cái Thái Thanh Thánh Nhân, hảo một cái Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Nguyên bản ngã chỉ biết Tây Phương Giáo miệng lưỡi trơn tru, có hiệu quả người chết sống lại, xương trắng mọc thịt.

Không từng tưởng, nhị vị đạo hữu cũng không kém a?" Nữ Oa vỗ tay cười to nói: "Diệt Vu Yêu, vì bát loạn phản chính, ngã nhận.

Nhưng không biết nhị vị Thánh Nhân, đối với việc sát Hậu Thổ, tru Bàn Cổ thần, giải thích như thế nào?

Đúng rồi, chuyện của Hậu Thổ muội tử cũng không gấp gáp!

Nói trước chuyện Bàn Cổ thần đi?" Nói xong, nàng vẻ mặt hí hước.

Chúng sinh hiển nhiên không dễ hồ lộng như vậy.

Tuy rằng không có ai mở miệng nói chuyện nữa, nhưng những ánh mắt trầm mặc đều rơi vào Côn Luân Sơn.

Chờ đợi bọn họ giải thích.

Bát loạn phản chính cùng Bàn Cổ thần có quan hệ gì?

Chương 62

"Bàn Cổ, có đại công vu thiên địa!

Điểm này ai cũng không thể phủ nhận." Nguyên Thủy mục quang trầm trầm nói: "Nhưng Bàn Cổ thần sau khi phục tô, lại lũ lũ vi phạm thiên số.

Ngô hoài nghi Bàn Cổ thần phải chăng thật sự chân linh phục tô, hay là bị oai ma tà đạo chiêm cứ linh trí..." "Đủ rồi!" "Câm miệng!" Lời này vừa nói ra, đốn thời dẫn phát chúng nộ.

Người khác cũng Thôi, Thập Nhị Tổ Vu đương tràng không làm.

Đại Tổ Vu Đế Giang nộ thanh nói: "Nguyên Thủy, ngô kính ngươi là Thánh Nhân.

Nhưng không nghĩ tới, ngươi thế nhưng dám tín khẩu thư hoàng như thế?

Phụ thần năm đó lực trảm tam thiên ma thần, khai thiên tích địa, là bực nào cái thế chi công?

Tam Thanh diệc là Phụ thần nguyên thần sở hóa, ngô không tin các ngươi không có cảm ứng?

Giả định Phụ thần bị tà ma ngoại đạo xâm nhập, ngươi quý vi Thánh Nhân, chẳng lẽ cũng biện biệt không ra sao?" Một khắc này, hắn kính trực vô thị Nguyên Thủy.

Mục quang chước chước, trực bức Thái Thanh Lão Tử đạo: "Thái Thanh Thánh Nhân, Tam Thanh chi thủ, diệc là chư Thánh Đại sư huynh.

Càng kế thừa thanh chính chi nguyên thần của Phụ thần.

Ngô hỏi ngươi, Phụ thần khả là giả?" "Khả là giả?" Chúng Tổ Vu đều nộ mục viên tĩnh, nộ thị Côn Luân Sơn phương hướng.

Trên người huyết khí trường trụ phiên cổn, giảo động cửu thiên phong vân.

Một khắc này, Hồng Hoang vạn linh mục quang đều hội tụ Côn Luân Sơn.

Thời gian phảng phất tĩnh chỉ, tất cả mọi người đều đang chờ vị Tam Thanh chi thủ, Thái Thượng Đại sư huynh này đáp phục!

Bán hưởng, một đạo u u khinh than hưởng triệt chư thiên.

Lão Tử ngước mắt, mục quang đạm mạc không sảm tạp một tia tình cảm, đạm đạm nói: "Bàn Cổ thần là thật!" Thiên địa nhất tĩnh, kế đó liền hưởng triệt chư thiên nộ hống thanh: "Nguyên Thủy Thánh Nhân, điên đảo hắc bạch, vọng tự vi Thánh!" "Tam Thanh bản là Bàn Cổ thần nguyên thần sở hóa, Nguyên Thủy không nhận Bàn Cổ thần cũng Thôi.

Cư nhiên dám điên đảo hắc bạch, vọng đồ hỗn hào thị phi.

Giản trực vô sỉ!" "Vô sỉ chi đồ, không xứng vi Thánh!" "Không xứng!" "Oanh long!" Nguyên Thủy pháp tướng chợt hội tán.

Tại dưới sự thao thiên dân ý oanh kích, không còn tồn tại.

Ngọc Hư Cung nội!

Nguyên Thủy chân thân lay động, khí tức tán loạn, sắc mặt thảm bạch như giấy, khóe miệng vương một vệt máu màu nâu.

Hai mắt hắn vô thần nhìn hư không...

Không nghĩ tới, dân ý sẽ cường đại đến loại địa bộ này.

Nguyên bản đã có Ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh tu vi, nhưng giờ khắc này, khí tức lại một đường trượt xuống... chỉ có thể

kham kham duy trì tại Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

So với Chuẩn Đề đều không bằng.

Trên cao đài, Lão Tử đạm mạc nói một câu: "Ngô bối tu hành liền là tu tâm.

Tam Thanh chung quy thụ Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, đắc kỳ ân huệ.

Tung nhiên đạo bất đồng, nhưng cái gốc không thể quên!

Sư đệ đương cẩn ký giáo huấn hôm nay." Ta sai rồi sao?

Nguyên Thủy ánh mắt mờ mịt bất lực, không có lý hội Lão Tử, cũng không có tái nói chuyện, chỉ tĩnh mặc.

Một bên Thông Thiên có chút không đành lòng, nhưng thực tại không biết nên nói cái gì.

Chỉ có thể khẽ than một tiếng: Tự tác nghiệt bất khả hoạt.

Ngoại giới, sự kiện nhưng đang phát diếu.

Nhưng đầu mâu lại có ý chỉ hướng Nguyên Thủy, đại đa số đang xích trách Nguyên Thủy vô quân vô phụ, điên đảo hắc bạch, không xứng vi Thánh!

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Mục đổ toàn bộ quá trình, Bàn Cổ trong lòng nguy nhiên khinh than. "Nguyên Thủy xuẩn bổn như heo a!

Nguyên thần phân hóa sau, sao lại ra cái thứ xuẩn xuẩn như thế?" Bản là một tay cờ tốt đối phó Hồng Quân, hảo ma hiện tại trực tiếp bị tên kia tiệt hồ.

Vô ngữ đồng thời, cũng làm cho hắn ý thức được "Hồng Quân" nan triền.

Sớm tại một khắc Nữ Oa ra tay kia, hắn đang chờ Hồng Quân nhảy ra.

Nhưng Hồng Quân so với trong tưởng tượng còn nhẫn nại hơn, tức tiện đến thời điểm này, vẫn như cũ thâm tàng mạc hậu không hiện thân.

Nguyên Thủy cái tên xuẩn hóa kia xui xẻo thành dê thế tội. "Chẳng lẽ Hồng Quân cố ý đẩy hắn ra cản tai?" Đừng nói, thật đúng là có khả năng này!

Tất cánh lần này sự tình không nhỏ, nếu để cho chúng sinh biết được, Thiên Đạo diệc hoặc Hồng Quân đang tứ ý ngoạn lộng bọn họ, chúng sinh năng cùng chi cam hưu?

Thời điểm này đẩy ra một cái dê thế tội, có thể thích đáng giảm bớt chúng sinh trùng kích.

Bất quá, sự tình nào có đơn giản giải quyết như vậy?

Kinh Nữ Oa yết phát, Thông Thiên tá chứng, tội danh Hồng Quân ý đồ mưu hại Hồng Hoang chi phụ, khai thiên chi tổ đã tọa thực.

Nhâm ngươi có ngàn vạn loại lý do, cũng thay đổi không được ký định sự thật. "Muốn thoát thân?

Không dễ dàng như vậy!" Bàn Cổ cười lạnh một tiếng, không định lại làm người quan vọng. "Oanh long!" Thiên địa gian hốt nhiên thăng lên một vệt khí tức hoành đại, khôi hoằng hạo hãn.

Vạn thiên linh quang hội tụ, tại Vu tộc tổ địa thượng không, xuất hiện một tôn cự nhân cao lớn.

Thể phách hùng hồn, mâu quang thâm thúy, dung mạo cổ phác uy nghiêm.

Uyển nhược khóa việt tuyên cổ, mang theo tuế nguyệt thương

tang, cổ lão.

Một khắc này, Hồng Hoang vạn linh đều thân tâm run lên, ánh mắt không tự giác bị đạo thân ảnh kia hấp dẫn.

Vô nhu giải thích, vô nhu nghiệm chứng, vệt lạc ấn trong cốt tủy quen thuộc kia, thanh tích nói cho bọn họ biết, đó là "Bàn Cổ thần"!

Lực trảm tam thiên Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật tư dưỡng vạn linh...

Bàn Cổ thần!

Khai thiên chi tổ!

Đồng dạng cũng là vạn linh chi tổ!

Cơ hồ giây tiếp theo, Hồng Hoang vạn linh bất luận thân tại nơi nào, cách nhau bao xa, phàm là địa phương có thể nhìn thấy đạo thân ảnh kia, phân phân bồ bặc vu địa, động tình hô to: "Khấu bái Bàn Cổ thần!" "Bàn Cổ thần!" Từng tiếng nỉ non từ đáy lòng vạn linh vang lên, không phân tốt xấu, không phân chính tà, cũng không phân chủng tộc chi biệt.

Phàm là Hồng Hoang chi linh, đều đang khấu bái Bàn Cổ, cảm niệm hắn cấp cho vạn linh tư dưỡng sinh trưởng Hồng Hoang thiên địa.

Ngay cả Yêu tộc đối địch với Vu tộc cũng không ngoại lệ.

Trên người Bàn Cổ nhộn nhạo ra từng tầng kim quang, đó là vạn linh nguyện lực gia trì, viễn bỉ vạn linh nguyện lực mà Hậu Thổ thu hoạch được muốn hậu trọng gấp trăm lần.

Bởi vì hắn là duy nhất "Khai thiên chi tổ"!

Thiên thượng địa hạ, không ai có thể so sánh cùng hắn!

Bàn Cổ đỉnh thiên lập địa, ngước nhìn Thiên Ngoại Thiên Hỗn

Độn, ánh mắt tựa hồ xuyên việt trọng trọng hư không, trực đạt tòa tử sắc cung điện kia.

Thanh âm uy nghiêm hậu trọng hưởng triệt chư thiên: "Thiên Đạo Hồng Quân, ra gặp Ngô!" Tại Hồng Hoang thiên địa, vô luận đối phương là ai, cũng chỉ có phần người khác đến gặp hắn, không có một người nào trị đắc hắn đi gặp!

Thiên Đạo Hồng Quân cũng không ngoại lệ! "Ông!" Cơ hồ thoại âm vừa dứt, thiên địa sậu nhiên sinh xuất biến hóa.

Vạn thiên linh khí phong ủng động, một vệt tử quang tự Hỗn Độn rủ xuống.

Dần dần, trên Cửu Trọng Thiên hiển xuất một tôn đạo nhân.

Thân hình tiếp thiên liên địa, minh minh ở trước mắt, lại phảng phất cách một cái thế giới.

Y hi khả kiến thân hình hắn cao lớn, mặc một thân khoan đại đạo bào, bàn tọa hư không.

Đầu đỉnh hiển hóa Tam Thiên Đại Đạo, tán phát vô cùng đạo vận, cùng Hồng Hoang thiên địa tương tiếp, không phân bỉ thử.

Chương 63

Chính là Vạn Đạo Chi Tổ, Vạn Pháp Chi Nguyên - Hồng Quân! "Tham kiến lão sư!" Tam Thanh, Tây Phương nhị đạo đều hiển hóa chân thân, hướng về phía tôn đạo nhân kia bái hạ.

Tích niên từng tại Tử Tiêu Cung nghe giảng, một chúng đại thần thông giả đều cung thân hành lễ: "Tham kiến Đạo Tổ!" Bất quản Bàn Cổ cùng Hồng Quân chi gian là chuyện như thế nào, năm đó bọn họ cũng từng kết kết thực thực chịu sự tốt của Hồng Quân.

Nếu không phải Hồng Quân, bọn họ không minh Tam Thiên Đại Đạo.

Nếu không phải Hồng Quân, bọn họ không pháp tu thành Chuẩn Thánh!

Truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc chi ân, không thể không bái!

Duy có Thập Nhị Tổ Vu ngang thủ đĩnh hung, bất ti bất kháng.

Hết thảy bọn họ đều là Phụ thần ban cho, sinh ra liền có Đại Đạo bạn thân, vô nhu tu hành Đại Đạo, tự nhiên cũng cùng Hồng Quân xả không thượng nửa điểm quan hệ. "Đạo hữu, đã lâu không gặp!" Hồng Quân đối với Bàn Cổ báo dĩ mỉm cười, phảng phất lão bằng hữu gật đầu chào hỏi. "Ông!" Không đợi Bàn Cổ nói chuyện, một bồng lưu quang dũng hiện.

Trong nháy mắt, liền bao phủ toàn bộ thiên địa.

Thời gian không gian phảng phất trong sát na hãm nhập tĩnh chỉ.

Tiếp đó liền là thời không đảo lưu... phảng phất trở về một khắc Vu Yêu chinh chiến kia.

Không chỉ là vấn đề thời gian không gian, mà là thời gian thực sự

đang hồi tố.

Bàn Cổ nhiêu hữu hứng thú nhìn một màn này, nhìn về phía Hồng Quân trong mắt mang theo một tia đạm đạm cơ phúng.

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa thế giới đều đang hồi tố, duy độc hắn cùng Hồng Quân, phảng phất như hai người xem khách, độc lập vu thế.

Rốt cục hình ảnh định cách tại một khắc Chuẩn Đề ra tay đánh giết Hậu Thổ kia. "Hà tất phải vậy?" Bàn Cổ lắc đầu.

Chút kỹ lưỡng ấy, cũng chỉ có thể gạt được đám thấp sinh linh.

Tu thành Đại La Kim Tiên đều có cảm ứng.

Nếu là Chuẩn Thánh nắm giữ pháp tắc chi lực, tung nhiên không pháp phản kháng Thiên Đạo vận hành, lại cũng có thể bảo trì tự ngã ý thức.

Một màn phát sinh lúc trước, tịnh không thể chân chính bị xóa đi.

Hồng Quân khẽ cười, cấp ra đáp án: "Thánh Nhân bất khả nhục!" Thánh Nhân bất khả nhục, cho nên hắn liền động dụng "Thiên Đạo quyền hành", để thời gian trọng hồi trước khi sự kiện phát diễu.

Cứ như vậy đối với Hồng Hoang chúng sinh mà nói, hết thảy giống như chưa từng phát sinh.

Đạo Tổ không có hạ đạt pháp chỉ "Sát Hậu Thổ, diệt Vu Yêu, tru Dị Số".

Nguyên Thủy cũng không có hôn đầu hôn não nói sai, dĩ chí vu bị Hồng Hoang vạn linh thóa mạ.

Hết thảy lại trở về nguyên điểm!

Tuy rằng không có khả năng gạt được tất cả mọi người, nhưng chỉ cần năng gạt được chín mươi phần trăm trở lên sinh linh là đủ rồi.

Phổ thông sinh linh mới là Thiên Đạo cơ thạch, sinh linh ức vạn vạn, Chuẩn Thánh chi thượng giả lại có bao nhiêu?

Bất túc một phần trăm tổng số mà thôi.

Biết được chân tướng thì lại như thế nào?

Dám phản thiên sao?

Năng tề tâm hiệp lực đối kháng?

Chuyện cười.

Càng là sinh linh cường đại, tư tâm càng nặng.

Sở hữu càng nhiều, càng sợ hãi mất đi!

Khai thiên chi tổ?

Đó là cái thứ gì!

Cùng ta có nửa mao tiền quan hệ sao!

Ta nguyện ý vì hắn không tiếc một chết sao?

Không có khả năng.

Hồng Quân sớm đã sủy ma thấu chúng sinh chi tâm.

Phản đảo là những phổ thông sinh linh kia, tâm tư thuần túy, động một chút là xả bỏ tính mạng một đời.

Cũng muốn tranh xuất cái lãng lãng càn khôn!

Bọn họ mới là một đám gia hỏa đáng sợ nhất!

Đối với Hồng Hoang cao đoan chiến lực, hắn phản đảo không coi trọng như vậy! "Đạo Tổ?

A!" Bàn Cổ đọc hiểu ý tứ của hắn, không khỏi phát ra một tiếng cười khẽ.

Trong lòng mạc danh phẫn nộ, mạc danh bi thương.

Đây chính là Đạo Tổ thụ người kính ngưỡng, bị dự vi người kế nhiệm hắn?

Thị chúng sinh như món đồ chơi, tùy ý xuyên tạc thời gian không gian.

Tùy ý an bài kết cục sự kiện đi hướng.

Ngô ý tức thiên ý...

Hảo một cái Đạo Tổ!

Tựa hồ cảm thụ được sát ý của Bàn Cổ, Hồng Quân ngước mắt nhìn lại.

Trên mặt là nụ cười vạn cổ bất biến: "Đạo hữu mạc phi không tán thành cách làm của bần đạo?

Nhưng, thế gian vạn vật vốn không phải như vậy sao?

Nhược nhục cường thực, thích giả sinh tồn!

Tích niên đạo hữu thần thông cường đại, cho nên mới có thể nhất lực trấn áp Hỗn Độn, trảm tam thiên ma thần, khai tịch Hồng Hoang thiên địa!

Kim ngô thân cùng Thiên Đạo hợp, ngô ý tức thiên ý!

Đạo hữu làm sao lại không tán thành đây?" Hồng Quân của một khắc này, cùng với kỳ xưng là Đạo Tổ, không bằng gọi là "Ma Tổ" càng vi khế hợp một chút.

Ma thì như thế nào, Đạo diệc như thế nào? "Hô!" Bàn Cổ thâm hít một hơi, cường áp nộ khí trong lòng.

Lạnh lùng nói: "Hồng Quân, Ngô cùng ngươi bất đồng.

Đại Đạo có khuyết, chú định phải trọng khai thiên địa, phương khả dưỡng dục vạn linh.

Ngô trảm tam thiên ma thần, chỉ nhân bọn họ sát phạt quá nặng, nếu Ngô không giết, ngày sau Hồng Hoang thiên địa tất hội bị bọn họ sở phá.

Ma Thần, bản là Đại Đạo dựng dục tàn khuyết sinh linh.

Bọn họ chết, có thể vì tân thế giới cung cấp đầy đủ dưỡng phân.

Ngô là vì tân thế giới diên tục.

Mà ngươi lại là vì tư tâm của bản thân.

Thị chúng sinh như món đồ chơi, tùy ý cắn nuốt bác đoạt sinh linh chi lực, chỉ vì hoạch đắc tự ngã siêu thoát chi lộ.

Hồng Quân, ngươi mới là Hồng Hoang chi kiếp!" Hồng Hoang bản là vùng đất vô lượng tiêu dao, là tồn tại hoàn mỹ nhất do Đại Đạo tạo hóa.

Sinh linh tự cường bất tức, liền có thể từng bước siêu thoát tự ngã, siêu thoát Thiên Đạo, siêu thoát Hỗn Độn nãi chí vu siêu thoát Đại Đạo!

Siêu thoát giả không chỉ một cái, có thể là mười cái, trăm cái, ngàn vạn, ức vạn...

Chỉ cần có cơ duyên tạo hóa, sở hữu đầy đủ nghị lực ngộ tính, liền có thể đạt thành.

Nhưng hiện tại, con đường siêu thoát lại bị Hồng Quân đổ tử.

Chương 64

Hắn không hứa vạn linh siêu thoát, chỉ cầu tự thân siêu thoát!

Cho nên không tiếc cắn nuốt vạn linh chi lực.

Hồng Quân mới chân chính là "Hồng Hoang chi kiếp", "Chúng sinh chi kiếp"! "Hoặc hứa là vậy đi!" Hồng Quân cười khẽ, hồn nhiên không đem việc này để ở trong lòng.

Kiếp hay không kiếp hắn để ý sao?

Tiên cũng tốt, Ma cũng thế, có quan trọng như vậy không?

Không!

Duy có siêu thoát mới là duy nhất!

Giây tiếp theo, Hồng Quân lãnh nhãn nhìn lại.

Ngụy trang lúc trước không còn, chỉ có lãnh mạc vô tình, thương thương sát phạt.

Hắn nheo mắt đánh giá nói: "Nếu ta sở liệu không sai, tu vi của đạo hữu thượng vị khôi phục?" Trong lúc nói chuyện, phía sau lưng Tam Thiên Đại Đạo luân chuyển, một cỗ bàng bạc hạo hãn uy áp, chậm rãi hướng về phía Bàn Cổ áp xuống. "Không sai!" Bàn Cổ sảng khoái thừa nhận việc này.

Đây không phải bí mật.

Dĩ tỳ tính của hắn, nếu là khôi phục tu vi nguyên thân Đại Đạo Cảnh, sớm đã một bả bóp nát cái thứ đồ chơi chết tiệt này rồi.

Đâu sẽ còn ở đây cùng hắn lải nhải nửa ngày?

Vô thị Hồng Quân uy áp, mi phong hắn giương lên nói: "Ngươi có thể thử xem.

Không chừng có thể đánh chết Ngô.

Đương nhiên cũng có khả năng bị Ngô đánh chết!" Nói xong, khóe miệng hắn câu lặc ra một vệt lãnh liệt hồ độ.

Hư không khí phân sậu ngưng!

Tựa hồ chung quy không thể nắm chắc hư thực của Bàn Cổ, Hồng Quân buông tha việc động thủ tại giờ khắc này.

Phía sau Tam Thiên Đại Đạo ẩn đi, uy áp tiêu tán.

Trên mặt trọng hiện nụ cười nói: "Đạo hữu nói đùa.

Bần đạo thụ đạo hữu ân trạch, mới có tạo hóa hôm nay.

Làm sao lại đối với đạo hữu hạ thủ?

Bất quá, sự tình tiếp theo, chúng ta đều không nên nhúng tay.

Vu tộc thắng Yêu tộc, Yêu tộc thắng Vu tộc, toàn xem thiên ý tạo hóa.

Đạo hữu dĩ vi như hà?" "Thánh Nhân không hạ tràng?" Hồng Quân lược nhất đình đốn, liền gật đầu nói: "Thánh Nhân không hạ tràng!" "Tốt!" Bàn Cổ mỉm cười nói: "Vậy liền như ngươi mong muốn." Đương hạ hắn lắc mình hóa thành một đạo thanh khí, trọng tân trở về "Thanh Đồng Thần Điện"!

Hồng Quân cũng tán đi thân hình, trọng hiện "Tử Tiêu Cung"!

Nhị giả minh minh thân xử bất đồng thời không duy độ, giờ khắc này, lại bị mỗ loại quỷ bí chi lực liên tiếp cùng một chỗ.

Bàn Cổ năng nhìn thấy Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng năng nhìn thấy Thanh Đồng Thần Điện.

Song phương hỗ vi cơ giác, phảng phất xử tại không gian thứ hai độc lập với Hồng Hoang!

Cái trung huyền ảo, bất túc vi ngoại nhân đạo dã!

Bàn Cổ cùng Hồng Quân đối thoại, nhìn tựa rất dài, thực tắc chỉ tại trong một nháy mắt!

Trừ bỏ lẫn nhau, không có người thứ ba biết được nội dung cụ thể.

Đương Bàn Cổ ý thức trọng hồi "Thanh Đồng Thần Điện", một bên Nữ Oa hóa thân không kịp chờ đợi nói: "Đại thần, thế nào rồi?" Bàn Cổ liếc nàng một cái, đạm đạm nói: "Thánh Nhân không hạ tràng!

Dĩ Vu Yêu chi chiến làm ván cược.

Vu tộc thắng, tắc Ngô thắng!

Thắng giả có thể làm chủ Hồng Hoang." "A!" Nữ Oa vừa nghe đốn thời cấp, "Đại thần, hắn có thể tin sao?" Không trách nàng không tin, Hồng Quân có tín dự sao?

Đặc yêu đều trực tiếp hồi tố thời gian rồi.

Cùng sửa đổi chúng sinh ký ức tương soa vô kỷ.

Cùng loại người như vậy đối cược, vạn nhất thắng, hắn có thể nhận sao?

Bàn Cổ đạm định nói: "Đương nhiên không thể!" Ách...

Nữ Oa có chút mắt trợn tròn.

Không thể tin còn cược, không phải là...

Tư duy nàng đốn thời kiết nhiên nhi chỉ. "Thời cơ!" Bàn Cổ như có thâm ý liếc nàng một cái, nhắm mắt không nói thêm gì nữa.

Nữ Oa tâm tư lại hoạt phiếm đứng lên, Đại thần không giống cái loại ngốc nghếch kia!

Tóm lại, Đại thần anh minh thần võ, không có khả năng nhìn

không thấu Hồng Quân quỷ kế, cũng không có khả năng không đề phòng hắn.

Vậy Đại thần muốn làm cái gì đây...

Thời cơ?

Thời cơ chưa tới sao?

Thời cơ?

Chẳng lẽ...

Nữ Oa lo lắng ra sao, Bàn Cổ lười để ý.

Nhưng quả thực đang đợi một thời cơ!

Hồng Quân vì sao hiện tại không trở mặt, nguyên nhân rất đơn giản.

Thứ nhất, sờ không chuẩn tu vi của Ngô.

Thứ hai, muốn mượn Vu Yêu chi tranh, đoạt thủ càng nhiều sinh linh chi lực.

Hắn đang tính kế, Ngô lại hà cớ gì không tính kế?

Chỉ là Hồng Quân đánh chết cũng không ngờ, Ngô có thể thông qua "thọ mệnh" khôi phục tu vi.

Nếu kế hoạch không xuất hiện vấn đề, đám người Hậu Thổ, Hình Thiên, Khoa Phụ, Hậu Nghệ sẽ liên tiếp đột phá trong thời gian tới.

Một tôn Thiên Đạo Thánh Nhân, ba tôn Tổ Vu, thu hoạch thọ mệnh tất nhiên là hải lượng.

Có Nữ Oa bày cờ tiếp theo, Hồng Quân vì để thắng xuất, sẽ nghĩ hết biện pháp trợ giúp Yêu tộc, tự thân sức mạnh tất định bị tước giảm.

Nhất lai nhị khứ, phần thắng chỉ sẽ càng lúc càng lớn!

Hồng Hoang thiên địa!

Đối với vạn linh dưới Chuẩn Thánh tịnh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cường giả trên Chuẩn Thánh, không một ai ngoại lệ đều trầm mặc.

Đáy lòng khẽ than, thần sắc có chút phức tạp.

Cường giả ba tộc Vu Yêu Nhân, ánh mắt va chạm tại hư không, lại trong sát na kiên định ý chí.

Sự tình đến nước này, đã không đơn thuần là chủng tộc chi chiến.

Yêu tộc đại biểu cho lợi ích của Thiên Đạo Hồng Quân cầm đầu.

Vu tộc đại biểu cho lợi ích của Bàn Cổ.

Song phương tất tương một trận chiến!

Sau sự trầm tịch ngắn ngủi, "Ông!" Đại chiến thuấn thời dẫn bạo.

Thái Nhất tay nâng "Đông Hoàng Chung", ngăn cản Đế Giang, Chúc Cửu Âm đường đi!

Đế Tuấn ngự sử "Hà Đồ Lạc Thư", hợp lực Phục Hy, Côn Bằng, thôi động "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Vô tận tinh quang từ Thiên Ngoại Thiên tiếp dẫn xuống.

Chương 65

"Oanh long long!" Dùng thế lôi đình vạn quân, hướng về các Tổ Vu oanh sát mà đi.

Các Tổ Vu đều tự điều động pháp tắc trường hà, hư không ngưng tụ xuất từng thanh cự phủ, hư không trảm xuống. "Oanh, oanh, oanh!" Vô tận tinh quang tạc liệt, chỉnh cái Cửu Trọng Thiên đều đang run rẩy.

Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Chiến đấu đồng dạng kịch liệt.

Lấy Đại vu Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Nhân Tổ Hữu Sào Thị cầm đầu, cường công chủ tinh do thập đại Yêu soái trấn thủ!

Một trận chiến này, đánh cho thiên băng địa liệt, hư không tháp hãm. "Hống!" Khoa Phụ uyển nhược phong ma, một cây đào mộc trượng giảo động phong vân! "Oanh, oanh, oanh", sở chi xử, hư không thốn thốn tạc liệt.

Đối địch với hắn là Khâm Nguyên Yêu soái, khổ không thể tả!

Chủ tinh dưới chân đều đang "ông ông" chấn chiến, phảng phất tùy thời đều sẽ băng tháp bình thường.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Chiến cục nơi liên quân Vu Nhân sở xử, cũng đang kịch liệt chinh phạt!

Chỉ có điều nơi này dù sao cũng là sân nhà Yêu tộc.

Thân xử bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhất ứng Yêu tộc, đều có thể mượn tinh thần chi lực làm của riêng!

Phản quan liên quân Vu Nhân, lại sẽ chịu đại trận vô hình áp chế.

Cũng chỉ có ba đại biến thái của Vu tộc là Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, mới có thể vô thị áp chế lực.

Kỳ dư, na phạ là Nhân tộc Tam Tổ, nhị thập tứ Đại vu, cũng không có khả năng hoàn toàn hốt thị.

Thời gian một trường, chủng liệt thế này liền bị phóng đại.

Nhưng mỗi một cái Vu nhân đều chưa từng phóng khí, dùng sinh mệnh tại chiến đấu.

Na phạ chết, cũng muốn cắn xuống địch nhân một miếng thịt.

Tại trong sự phản phác điên cuồng như thế, ba tộc Vu Yêu Nhân tử thương thảm trọng. "Oanh oanh oanh!" Mỗi thời mỗi khắc, đều có hàng ngàn hàng vạn anh linh ba tộc vẫn lạc.

Tại quá trình này, sinh linh chi lực không đoạn bị tiêu hao!

Thiên Ngoại Thiên, Hỗn Độn giới bích!

Hậu Thổ hai mắt nhắm nghiền, bàn tọa hư không, quanh thân phiêu phù vô số điểm sáng màu vàng.

Mỗi một đạo điểm sáng màu vàng, đều đại biểu cho ý chí của một tên sinh linh.

Nàng từ trong đó nhìn thấy ký ức sinh tiền của rất nhiều sinh linh.

Đại đa số, đều là sinh linh phổ thông đến không thể phổ thông hơn.

Có chút thậm chí không cụ bị tu vi.

Nhưng ý chí lại thuần túy, hạo đại như thế.

Tại trong ký ức những sinh linh này, nàng nhận thức được sự hạo hãn của thiên địa, sự miểu miểu của sơn hà!

Tương so với những cường giả đại năng động một tí là hủy thiên

diệt địa kia, bọn hắn quá mức bé nhỏ không đáng kể, nhưng cũng là một phần tử của thiên địa sinh linh.

Cũng có sinh mệnh, cũng có hỉ nộ ai nhạc...

Đương kiếp số hàng lâm, bọn hắn bị thành phiến thành phiến thu hoạch.

Mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn, ức vạn cái chết cũng chỉ là sự tình trong sát na. "Lục Đạo Luân Hồi" là ký thác cuối cùng!

Kiếp này không được, vậy tu lai thế, lai thế không được, vậy lại một thế nữa...

Tổng có một ngày cũng sẽ cao cao tại thượng, trở thành cường giả.

Đây liền là chấp niệm của "sinh linh"!

Đời đời luân hồi, thẳng đến siêu thoát! "Chẳng lẽ, đây mới là chân ý Phụ thần khai sáng thiên địa?

Chúng sinh như rồng, giai khả siêu thoát?" Hậu Thổ lẩm bẩm!

Đáy lòng mạc danh dũng hiện một cỗ minh ngộ.

Nàng minh bạch ý nghĩa của Hồng Hoang thiên địa, cũng minh bạch "Lục Đạo Luân Hồi". "Nguyên lai, chân ý của Luân Hồi nằm ở siêu thoát!" "Ông!" Một đạo thanh khí từ đỉnh đầu dũng hiện, phân hóa âm dương, luân chuyển bất tức.

Tại kỳ gian, khí tức của nàng việt phát phiêu miểu, việt phát thần thánh.

Bên người vô số kim sắc quang điểm đầu nhập kỳ trung, hóa vi một bộ phận của quang luân, trợ nàng thôi diễn hoàn thiện Luân Hồi Đại Đạo!

Một khắc này, chư thiên Thánh Nhân đều có sở cảm.

Từng cái ngẩng đầu, vọng hướng phương hướng Thiên Ngoại Thiên, trong mắt tràn đầy chấn kinh! "Luân Hồi Đại Đạo, Hậu Thổ muốn chứng đạo!

Chân chính 'Luân Hồi Thánh Nhân'!" Thông Thiên lẩm bẩm.

Trong mắt trán phóng ra tinh mang chói mắt, vẻ mặt dược dược dục thí.

Tựa hồ chờ mong được so tài cao thấp.

Tùy theo Hồng Quân hồi tố thời không, xóa đi ký ức chúng sinh, Nguyên Thủy đạo cảnh nghiệp dĩ khôi phục.

Nhưng sắc mặt y cựu khó coi.

Vọng hướng phương hướng Thiên Ngoại Thiên, càng có một cỗ hận ý khó giấu!

Lại là đích hệ truyền thừa của người kia!

Đáng chết, đáng giết!

Ngay cả Lão Tử luôn luôn thanh tĩnh vô vi, đều vọng hướng Thiên Ngoại Thiên.

Vì đệ nhất tôn "Thánh Nhân" chân chính ý nghĩa sắp đản sinh giữa thiên địa mà đầu dĩ tán thán ánh mắt!

Nghiêm khắc mà nói, Thiên Đạo Lục Thánh đều không tính là "Thánh Nhân" chân chính!

Chân chính Thánh Nhân, lại gọi là "Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Thánh Nhân", duy có tự thân đại đạo viên mãn, mới có thể siêu thoát tự thân, chứng đạo thành Thánh.

Đạt được đại tiêu dao vô biên.

Bọn hắn chỉ là mượn "Hồng Mông Tử Khí" cùng "Thiên Đạo

Công Đức" mới thành Thánh.

Vị miễn có hiềm nghi đầu cơ.

Sẽ bị Thiên Đạo bảng định, không được tự do.

Cho nên nghiêm khắc mà nói, Hậu Thổ mới là vị "Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Thánh Nhân" thủ vị sắp chứng đạo thành Thánh theo ý nghĩa chân chính sau khi khai thiên tích địa!

Đúng lúc này, hư không chấn chiến!

Chuẩn Đề đạo nhân vốn nhân ước định "Thánh Nhân bất hạ tràng" giữa Bàn Cổ và Hồng Quân mà dĩ nhiên thối xuất, không biết từ lúc nào lại tái độ hiện thân Thiên Ngoại Thiên.

Tay nắm "Thất Bảo Diệu Thụ", "Ông" một vệt thất thải lưu quang tốc biến, trực bôn Hậu Thổ công tới! "Đại đảm!" Nữ Oa đang hân hỉ chuyện Hậu Thổ đắc đạo, sậu nhiên thấy một màn này, đốn thời nộ bất khả át!

Mẹ nó, Đại thần cùng Hồng Quân vừa mới làm tốt ước định, chuyển thuấn liền có người dám vi phạm.

Đây là sống nị oai rồi?

Tâm đầu chấn nộ, nàng liền muốn xuất thủ tương trợ.

Khả... một giây sau, liền ngã ngửa.

Chương 66

Bởi vì Chuẩn Đề kia, hách nhiên chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Khai cái gì quốc tế vui đùa?

Đương hạ nàng vọng hướng hỗn độn thâm xử, hàm răng cắn chặt, hận hận nói: "Hảo một cái 'Thánh Nhân không xuất thủ', hảo một cái Hồng Quân lão tổ!" Hiển nhiên, hết thảy đều là Hồng Quân lão tổ thụ ý.

Trừu thủ đại đạo chi cơ của Chuẩn Đề, đem tu vi của hắn giáng xuống Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Như vậy, liền thỏa mãn điều kiện "Thánh Nhân không xuất thủ".

Cố ý tại thời khắc quan kiện Hậu Thổ sắp chứng đạo thành Thánh, phóng xuất Chuẩn Đề.

Mục đích không cần nói cũng biết!

Bàn Cổ nhíu mày, vọng hướng "Tử Tiêu Cung"! "Ông!" Vân vụ dũng động, bên trong đạo cung hiện ra thân ảnh Hồng Quân.

Hắn cười ngâm ngâm giải thích: "Thánh Nhân không xuất thủ, Chuẩn Đề đã phi Thánh!" Nói chuyện đồng thời, khó giấu vẻ đắc sắc trong mắt.

Chuẩn Đề đại đạo chi cơ đã bị tạm thời tính bác ly.

Như kim hắn, vô luận là cảnh giới hay tu vi, đều là "Chuẩn Thánh đỉnh phong"!

Đan tòng điểm này, thật đúng là không bới ra được gai.

Chỉ là Hồng Quân làm như vậy, vị miễn có chút ý tứ tự mình lừa

mình.

Chỉ cần không phải kẻ ngu, ai cũng có thể nhìn thấu hư thực trong đó.

Khả kiến vị Đạo Tổ này vì thắng, thật sự là không từ thủ đoạn.

Thánh Nhân không xuất thủ!

Cảm tình là đang đợi ở đây sao?

A!

Bàn Cổ cười lạnh.

Bất quá, hắn cũng không định lấy việc này so đo với Hồng Quân.

Bởi vì trong cảm ứng của hắn, Hậu Thổ ly đột phá không xa.

Chuẩn Đề xuất hiện bảo không chuẩn sẽ có niềm vui ngoài ý muốn!

Nhân giả, nhân hằng nhục chi!

Hiện tại, xem ai kỹ cao hơn một bậc!

Thâm thâm nhìn Hồng Quân một cái, Bàn Cổ thu hồi ánh mắt.

Một bên Nữ Oa có chút táo bạo, Hậu Thổ như kim đang ở tại thời khắc mấu chốt của đột phá, làm sao có thể chịu người quấy nhiễu?

Thiên sinh Chuẩn Đề kia bị Thiên Đạo bác ly đạo hạnh, như kim chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, hết thảy đều nằm trong quy tắc. "Khả... như thế nào cho phải?

Đại thần, hay là để ngã xuất thủ đi?" Nữ Oa mâu quang chước chước vọng hướng Bàn Cổ, dĩ nhiên làm tốt chuẩn bị trở mặt.

Bàn Cổ lại đạm đạm nói: "Sảo an vật táo!" "Khả..." Ân?

Nữ Oa mâu quang vi lượng.

Nhìn bộ dáng khí định thần nhàn của Bàn Cổ, hốt nhiên ý thức được, lấy tính tình hộ đoản của Đại thần, nếu Hậu Thổ thật sự gặp nguy hiểm, hắn có thể tụ thủ bàng quan sao?

Chẳng lẽ hết thảy tận trong nắm giữ?

Hoặc là, Đại thần muốn tương kế tựu kế?

Bất đắc bất thừa nhận, ở trong Thanh Đồng Thần Điện ngốc lâu, não bộ Nữ Oa đều linh động thêm vài phần.

Đương hạ hồ nghi vọng hướng Bàn Cổ!

Bất quá, chỉ cần Hậu Thổ muội tử không có việc gì là tốt.

Côn Luân Sơn!

Thông Thiên khẽ than, thần sắc phức tạp nan minh đạo: "Lão sư cử động lần này vị miễn có thất thiên pha!" Nguyên Thủy lại lạnh mặt nói: "Phi thường thời kỳ, dùng phi thường thủ đoạn.

Chỉ cần có thể tru sát dị số, để thiên địa trọng hồi chính thống.

Hết thảy sở vi đều là xứng đáng.

Hết thảy cử động đương vô chính tà thiện ác chi phân!" "..." Thông Thiên có chút não nộ, lại không biết nên mở miệng như thế nào!

Lấy bỉnh tính của hắn, đoạn nhiên không thể tiếp nhận tác phong như thế của Hồng Quân.

Trong mắt hắn, phàm sự đều nên đường đường chính chính.

Tức là muốn đối phó Bàn Cổ, vậy mọi người đứng ra, thống thống khoái khoái đánh một trận, ai thắng nghe người đó, cỡ nào đơn giản.

Đều cùng người ta ước định xong rồi, Thánh Nhân bất hạ tràng.

Kết quả lại làm ra cái chuyện yêu thiêu thân này!

Thông Thiên xưa nay kính trọng Hồng Quân, thủ thứ cảm thấy vị lão sư nhà mình có chút bất sỉ.

Lời nói của Nguyên Thủy, càng điên phúc tam quan.

Giản trực... giản trực không thể nói lý!

Thông Thiên hừ lạnh một tiếng đạo: "Thánh Nhân bất hạ tràng.

Trong cung ngô có việc, liền cáo biệt với nhị vị huynh trưởng trước." Thoại âm chưa dứt, người đã biến mất không thấy. "..." Nguyên Thủy đại nộ!

Khả Thông Thiên sớm đã không thấy bóng dáng, chỉ đành phẫn nộ chuyển hướng Lão Tử khóc lóc kể lể: "Đại huynh, Tam đệ quá mục vô tôn trưởng.

Ngay cả lão sư cũng dám phi nghị, ngay cả ngã cũng không để vào mắt.

Ngã thấy cứ tiếp tục như thế..." "Nhị đệ!" Một tiếng khẽ gọi cắt ngang Nguyên Thủy, "Trong Bát Cảnh Cung của bần đạo còn có một lò đan, ngã cải nhật lại đến ôn chuyện!" Nói xong. "Ông" một tiếng, thân ảnh Thái Thượng Lão Tử biến mất vô tung. "....." Nhìn đại điện không một bóng người, Nguyên Thủy miệng trương trương, cuối cùng không có đoạn sau.

Duy có trong mắt dũng hiện nộ diễm chước chước, hận ý, sát ý! "Không!

Ngay cả Đại huynh cũng khinh ta như thế?

Sớm muộn có một ngày các ngươi sẽ biết, các ngươi sai rồi.

Ngã mới đúng.

Nhất định....." Thiên Ngoại Thiên, Hỗn Độn giới bích!

Đương Chuẩn Đề đột nhiên sát xuất, mắt thấy "Thất Bảo Diệu

Thụ" sắp đánh vào trên người Hậu Thổ, "Ông" dị biến đột sinh!

Hư không chấn đãng, một dòng sông màu vàng đục ngầu lơ lửng xuất hiện, phảng phất liên thông u minh.

Bên trong ẩn hiện vô số bạch cốt, oan hồn trầm phù, quỷ khí sâm sâm, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta rét lạnh không rét mà run. "Hoàng Tuyền Hà"!

Thừa tái con đường vãng sinh của ức vạn sinh linh.

Hậu Thổ năm đó thân hóa 'Lục Đạo Luân Hồi', "Hoàng Tuyền Hà" liền do tinh huyết của nàng hỗn hợp "Đại Địa Chi Lực" ngưng tụ thành.

Giờ phút này cảm ứng được chủ nhân gặp nguy cơ, lập tức hiện thân thủ hộ. "Oanh long long!" Hoàng Tuyền Hà vừa mới xuất hiện, liền nhấc lên vạn trượng ba đào, trực bôn Chuẩn Đề trùng xoát xuống. "Oanh long!" Thốt không kịp đề phòng, Chuẩn Đề đương trường bị đánh một cái té ngã.

Vô tận oan hồn quỷ thủ thân xuất, hướng trên người hắn trảo tới.

Chương 67

Hoàng Tuyền Hà hủ thực hết thảy, nương theo tiếng "tư tư", một thân thanh tịnh pháp y của hắn, dĩ tốc độ mắt thường có thể thấy được biến đen.

Nếu là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất ma!

Nhưng Hồng Quân vì để hắn hạ tràng, trực tiếp rút đi đại đạo chi cơ!

Tu vi cảnh giới một đường rớt xuống, chỉ bảo lưu Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh.

Giờ phút này đối mặt Hoàng Tuyền Hà, đốn thời lực có bất đãi. "Hỗn trướng!" Chuẩn Đề bạo nộ, trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" huy động, quang thải tứ dật, trực tiếp tảo diệt một chúng âm hồn bạch cốt.

Khả mỗi đương hắn muốn hoành độ Hoàng Tuyền Hà, đều sẽ có một đạo sóng lớn nện xuống.

Mắt thấy Chuẩn Đề sắp bị Hoàng Tuyền Hà sở trở! "Ông!" Tây phương chi địa linh quang đại phóng, một đóa thập nhị phẩm kim sắc liên đài, khóa không mà đến. "Bỉ ổi!" Nữ Oa hung hăng cắn răng.

Vì đối phó Hậu Thổ, Tây Phương giáo thật đúng là không dư thừa lực lượng.

Tiên là Chuẩn Đề ngã cảnh đích thân thượng trận chém giết.

Tiếp đó lại là Tiếp Dẫn phóng xuất trấn áp khí vận chi bảo của Tây Phương giáo "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" Khốn kiếp, còn có thể cần chút mặt mũi hay không?

Nữ Oa nhịn không được vọng hướng Bàn Cổ.

Thật không động thủ sao?

Hoàng Tuyền Hà tuy nhiên lợi hại, lại ngăn không được "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên"!

Bàn Cổ lại thần sắc như thường!

Hảo ba!

Nữ Oa cắn răng, tiếp tục quan vọng.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tại thủ, Chuẩn Đề đốn thời tự tin tâm bạo bằng!

Huy thủ gian, "Ông", thập nhị phẩm liên đài lạc tại dưới chân.

Pháp lực lưu chuyển, vạn đóa kim liên toàn chuyển sinh ra.

Vạn trượng kim quang ánh xạ thiên địa, tà ma thối tán.

Tự có chân ý vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất ma. "Oanh long long!" Sở chi xử, Hoàng Tuyền thủy địch đãng, phát ra tiếng gào thét chấn thiên.

Lại bị liên đài công đức kim quang sở trở, nan dĩ thốn tiến!

Tu du, liền xuyên qua Hoàng Tuyền Hà.

Vọng lấy Hậu Thổ gần trong gang tấc, trong mắt hắn hiện ra một vệt tàn nhẫn chi ý.

Dao thân biến đổi, hóa xuất trượng lục kim thân. "Ông" một trận kim quang chói mắt hiện lên, nhất ứng ngư cổ, pháp loa, bảo bình, lệnh phù, bảo kiếm các loại gia đa pháp khí hiển hiện, trực bôn Hậu Thổ sát tới. "Oanh long long!" Hư không tháp hãm.

Giờ phút này Chuẩn Đề bạo phát ra chiến lực, đã cụ bị lực lượng của sơ nhập Thiên Đạo Thánh Nhân.

Mắt thấy công kích sắp lâm thân. "Ông" Hậu Thổ thốt nhiên mở

mắt.

Tả nhãn vi dương, hữu nhãn vi âm.

Một vệt "Luân Hồi Chân Ý" mãnh địa lưu chuyển ra. "Oanh long" vạn thiên linh khí hối tụ, hư không hiển hóa một đạo Luân Hồi toàn qua! "Oanh long long!" Nhất ứng pháp khí Chuẩn Đề đánh ra, tận số một nhập vào Luân Hồi toàn qua.

Sát na, liền bị giảo toái thành tra, hóa tác cuồn cuộn nguyên khí, chảy vào thân thể Hậu Thổ!

Được nguyên khí quán chú, thanh uy Hậu Thổ trong sát na bạo trướng, tản mát ra một cỗ khí tức lệnh người tâm quý.

Thảo!

Chuẩn Đề suýt chút nữa thổ huyết.

Cảm tình là ta tới thành toàn ngươi?

Bị khí thế trên người Hậu Thổ sở nhiếp, nhất thời hắn không dám tiến lên.

Nhưng hắn rất nhanh phát hiện, Hậu Thổ tuy nhiên hai mắt đã mở, khả ánh mắt tịnh vô tiêu điểm.

Phương tài hết thảy, tự hồ chỉ là hạ ý thức phòng hộ!

Giờ phút này, hắn ẩn ước ý thức được Hậu Thổ hẳn là đang xử tại chỗ quan kiện phá cảnh.

Chỉ cần bước ra một bước cuối cùng, liền có thể chứng đạo thành Thánh.

Thành Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Thánh Nhân!

Đây là sự tình quyết không thể dung nhẫn!

Muốn giết Hậu Thổ, hiện tại là cơ hội duy nhất.

Một khi để Hậu Thổ đột phá, hoặc là tỉnh lại!

Tất sát chi!

Nhất niệm chí thử, Chuẩn Đề không còn chần chờ. "Ông" dưới chân Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên lưu chuyển, một đạo thuần hòa hạo đại chi lực thuấn tức chú nhập vào thể nội.

Pháp lực thao thao bất tuyệt, "Xích lạp", Thất Bảo Diệu Thụ trong tay bị thôi phát đến cực hạn, mãnh địa hư không xoát lạc.

Một kích này, nghiễm nhiên có uy năng của tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Mạc nói Hậu Thổ như kim thượng vị đột phá, tức tiện đột phá rồi, muốn để kháng một kích này, cũng không dễ dàng!

Chuẩn Đề cười!

Tây Phương, Tiếp Dẫn cười.

Côn Luân!

Nguyên Thủy cười đến có chút khoái ý.

Thông Thiên hàm răng cắn chặt, tự có xúc động muốn rút kiếm.

Lão Tử diện vô biểu tình!

Tử Tiêu Cung!

Trên mặt Hồng Quân phù hiện một vệt hồ độ tế vi! "Gian lận!

Gian lận!" Nữ Oa nắm chặt nắm đấm, trong mắt phóng xạ ra nộ diễm chước chước.

Đó chính là toàn lực một kích kham bỉ tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân a.

Bản thân Chuẩn Đề ngã cảnh căn bản không có khả năng phát huy ra Thánh Nhân chiến lực, nhưng "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim

Liên" dưới chân hoàn toàn là một cái khí cụ gian lận.

Như kim Chuẩn Đề, không kém gì lúc tu vi toàn thịnh là bao!

Khả tảo liếc một bên Bàn Cổ, Đại thần nhưng cựu không cấp tín hiệu hành động.

Đáng chết, Đại thần rốt cuộc đang đợi cái gì!

Nàng không chú ý tới, thủ chưởng Bàn Cổ lung trong tay áo ở một bên, phiếm ra chút hào quang tế vi. 100 vạn năm thọ mệnh đoái hoán một lần Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong chiến lực.

Khả vô thị hết thảy, thuấn tức nữu chuyển chiến cục.

Động tác của Chuẩn Đề, trong mắt hắn bị không đoạn phóng chậm, phân giải!

Chương 68

Tế vi đến mức có thể bộ tróc mỗi một chỗ biến hóa tế vi phát sinh khi Chuẩn Đề tiến lên va chạm với không gian.

Hắn chân chính đang quan chú là Hậu Thổ.

Chung quy, Bàn Cổ nhìn thấy.

Khóe miệng hắn câu lặc xuất một vệt thiển tiếu, một vệt lượng quang nguyên bản phù vu chưởng tâm chậm rãi tiêu tán!

Thiên Ngoại Thiên, Hỗn Độn giới bích!

Đương "Thất Bảo Diệu Thụ" rơi xuống, mắt thấy Hậu Thổ sắp bị trấn sát đương trường chi tế! "Oanh!" Một đạo khí huyết trường trụ trùng tiêu, tiếp thiên liên địa, hám động cửu trọng thiên, chỉnh cái Hỗn Độn giới bích đều đang run rẩy!

Hậu Thổ đang bàn tất tọa trên người, có một vệt quang hoa màu hỗn độn lưu ly phúc xạ ra. "Ông" Chuẩn Đề thủ đương kỳ trùng kính trực bị yêm một! . "Oanh long long!" Do như cự lãng bôn tập, lực lượng kinh khủng một trọng tiếp một trọng! "Thất Bảo Diệu Thụ" quang hoa dao duệ, lực đạo uẩn hàm trên đó sớm đã hội tán.

Tung là "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", cũng tại dưới sự tập kích của quang hoa lưu ly hỗn độn kia, dao dao dục trụy.

Vạn đóa kim liên sinh phát, lại tại sát na tịch diệt.

Như thử luân chuyển vãng phục, làm cho Chuẩn Đề một trận đảm chiến tâm kinh.

Đây chính là chí bảo Tây Phương giáo, bảo vật Đạo Tổ tứ hạ trấn áp khí vận.

Tuy so không được Tiên Thiên Chí Bảo "Hỗn Độn Chung", "Thái Cực Đồ", nhưng cũng là tồn tại phòng ngự vô địch dưới Tiên Thiên Chí Bảo.

Như kim, tại dưới sự tập kích của sức mạnh lưu ly hỗn độn kia, cư nhiên có tích tượng giang không được?

Rốt cuộc là lực lượng kinh khủng bực nào?

Hậu Thổ đã không biết đứng dậy từ lúc nào.

Đầu đỉnh quang trụ trùng thiên kiết nhiên nhi chỉ, ánh mắt vô hỉ vô bi, phảng phất động xuyên quá khứ cổ kim.

Thâm thúy đến mức làm người ta sợ hãi.

Một giây sau, Hậu Thổ chậm rãi cất bước, đi ra Hoàng Tuyền trường hà.

Hư không chấn đãng, "Luân Hồi Chân Ý" tùy đồng Hoàng Tuyền trường hà tận số ẩn vào thể nội. "Ông!" Quanh thân một vệt đạo vận lưu chuyển ra, tự Thánh phi Thánh.

Vạn thiên lưu ly chi quang phi sái, nhìn như không có dấu vết.

Lại làm cho Chuẩn Đề cảm thụ được sự kinh khủng mạc đại.

Bởi vì lưu quang kia chính là lực lượng kinh khủng tiên tiền tước lạc vạn đóa kim liên.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Chứng đạo rồi sao?

Tất cả mọi người đều đang quan tâm cùng một vấn đề: Hậu Thổ, chứng đạo rồi sao?

Chỉ nhìn khí thế hám thiên động địa của nàng, lại tùy thủ để tiêu một kích kham bỉ tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân của Chuẩn Đề,

đem Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hộ thân của Chuẩn Đề nhất tái áp chế, tước lạc vạn đóa kim liên.

Thủ đoạn như thế, cơ hồ cùng Thánh vô nghi!

Khả nếu nói là Thánh lại có điểm không giống a!

Khí tức không thái đối?

Có đại lão tại bên người chỗ tốt, chính là có thể không cần động não!

Nữ Oa vọng hướng Bàn Cổ, bách bất cập đãi nói: 'Đại thần, Hậu Thổ muội tử chứng đạo rồi sao?' "Phải, cũng không phải!" Bàn Cổ cho một cái đáp án ba phải.

Cái gì?

Nữ Oa không cam lòng truy vấn: "Vậy hiện tại nàng rốt cuộc có phải Thánh Nhân hay không a?" "Không phải!" Không phải?

Nữ Oa vẻ mặt kinh ngạc!

Không phải Thánh Nhân mà trâu bò như vậy?

Bàn Cổ ngưng mày nói: "Phương tài, nàng vốn có cơ hội nhất cử chứng đạo.

Nhưng tại quan đầu cuối cùng, lại lựa chọn tự ngã phong cấm!

Cho nên ngươi muốn hỏi nàng có phải là Thánh hay không?

Vậy tuyệt đối không phải!

Nhưng ngươi muốn hỏi nàng có hay không đắc đạo?

Vậy tất nhiên là đã đắc 'Đạo'." Nữ Oa nhanh chóng nói: "Nói cách khác, Hậu Thổ muội tử nắm giữ 'Luân Hồi Đại Đạo'.

Nhưng tịnh vị chứng đạo thành Thánh?" "Có thể hiểu như vậy!" "Tại sao lại như vậy?" Nữ Oa khẽ lẩm bẩm.

Sự thực thượng, nàng đối với việc Hậu Thổ vì sao có thể chứng đạo lại thiên thiên lựa chọn tự ngã phong cấm, có hiểu biết nhất định.

Đơn giản mà nói, là vì cái đánh cược "Thánh Nhân không hạ tràng".

Một khi chứng đạo thành Thánh, Hậu Thổ liền mất đi tư cách tiếp tục tham chiến.

Hiển nhiên, tại trong lòng Hậu Thổ, Vu Yêu chiến cục, Phụ thần thắng thua còn muốn trọng yếu hơn một chút.

Cho nên nàng tự trảm thành Thánh lộ, dừng lại tại cảnh giới Phi Thánh.

Nhưng lại bởi vì nắm giữ hoàn chỉnh "Luân Hồi Đại Đạo", cho nên chiến lực cường hãn vô cùng.

Nhất thời gian, nữ oa thần tình phục tạp vô cùng!

Nhất hướng chỉ thấy Hồng Hoang chúng sinh vì chứng đạo, có thể phao khước hết thảy.

Lại từ vị kiến có ai có thể cự tuyệt chứng đạo, chỉ vì chủng tộc, tình nghĩa.

Cái này cùng nhận tri của nàng có đại bất đồng.

Mạc danh, nàng đối Hậu Thổ nhiều hơn vài phần kính trọng.

Chân chính kính trọng.

Nàng ngưỡng đầu vọng hướng Bàn Cổ đạo: "Đại thần, vậy Hậu Thổ muội tử còn có thể chứng đạo lại sao?" "Đương nhiên!" Cảm ứng Nữ Oa phát ra từ nội tâm đam ưu, Bàn Cổ vi vi nhất tiếu, cấp khẳng định hồi đáp.

Hiện tại Nữ Oa, việt lai việt cụ có "Nhân tính".

Hảo sự!

Chí vu Hậu Thổ tự ngã phong cấm dĩ, chỉ cần hắn nguyện ý, có thể tùy thời giúp nàng giải phong!

Như thế, đảo nhiều hơn một cái sát thủ giản!

Vọng hướng "Tử Tiêu Cung" phương hướng, Bàn Cổ đáy lòng phiếm lên một vệt tiếu ý.

Người tính không bằng trời tính.

Như kim Hậu Thổ không vi Thánh, nhưng nắm giữ hoàn chỉnh "Luân Hồi Đại Đạo", chiến lực túc dĩ bỉ nghĩ tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thậm chí tại pháp tắc chi đạo thượng, còn muốn viễn thắng tầm thường Thánh Nhân.

Hồng Quân khả từng ngờ tới một màn này?

Hậu Thổ làm viễn bỉ trong dự liệu còn muốn tốt hơn!!!

Côn Luân Sơn!

Thượng Thanh Cung, Thông Thiên Thánh Nhân tay vuốt trường kiếm, phát ra một tiếng cảm khái: "Hậu Thổ, ngô không bằng dã!" Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy song quyền nắm chặt, trong mắt mang theo một vệt phong mang thứ cốt.

Cười lạnh nói: "Tự đoạn thành Thánh lộ?

Hậu Thổ, đây là đang muốn chết!" Bát Cảnh Cung, Lão Tử bàn tất tọa, diện dung cổ tỉnh bất ba.

Duy có trong mắt lưu chuyển xuất một vệt dị thải, ẩn có vài phần tán thán.

Lại tại sát na tán lạc vô hình.

Chương 69

Hết thảy hảo tự ảo giác.

Thiên Ngoại Thiên, Hỗn Độn giới bích!

Chuẩn Đề tâm thần chiến chiến nhìn lấy đạo thiến ảnh màu vàng nhạt kia, mạc danh hai chân run cầm cập.

Tuy nhiên Hậu Thổ tĩnh như xử tử, hồn thân không có nửa điểm khí thế tán phát, khả lại có loại chiến lật nguyên tự linh hồn thâm xử.

Nhất là tùy theo vạn thiên hỗn độn lưu quang hồi súc.

Thân ảnh mảnh mai kia của Hậu Thổ, tại trong mắt hắn phảng phất sát na gian biến đắc cao sơn ngưỡng chỉ, khôi hoằng hạo hãn! "Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Chuẩn Đề cắn răng, nắm chặt "Thất Bảo Diệu Thụ" trong tay.

Dưới chân "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" thôi phát đến cực hạn, vạn thiên kim liên phi vũ, đem hắn tầng tầng bao khỏa.

Khả vẫn không có cảm giác an toàn.

Hậu Thổ không nói chuyện, chỉ tà khóa một bước, một chỉ điểm ra! "Ông!" Hư không chấn đãng.

Lấy tiêm tiêm tế chỉ của nàng vi trung tâm, phảng phất đại đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật...

Vạn vật luân chuyển, diễn hóa đại đạo. "Oanh" một vệt hỗn độn lưu ly chi quang trán phóng, đợi đi đến trước người Chuẩn Đề, thuấn tức hóa tác một cái hỗn độn toàn qua cự đại. "Oanh, oanh, oanh!" Vạn thiên kim liên dao duệ phi vũ.

Sinh tử luân hồi, vạn vật phục sinh.

Do như gặp khắc tinh bàn, vạn thiên kim liên tại trước mặt toàn qua thốn thốn băng toái.

Sau khi luân chuyển biến hóa, hình thành một đạo nguyên lực thuần túy, phản bổ Hậu Thổ.

Tại kỳ gian, khí thế Hậu Thổ việt lai việt cường.

Được "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" hộ trụ, Chuẩn Đề có chút bất lực.

Đại đạo chi cơ bị Hồng Quân rút đi, như kim chỉ còn tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Khả thiên thiên đụng phải Hậu Thổ cái tồn tại không thể dùng lẽ thường đo lường này.

Hắn sát giác được thế giới này đối với hắn tràn đầy ác ý!

Tức tiện nhân vi tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, vô pháp đem "Công Đức Kim Liên" thôi phát đến cực hạn.

Nhưng đây chính là trấn giáo chi bảo của Tây Phương giáo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, yếu ớt như vậy sao?

Cảm thụ được sự run rẩy của "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", phảng phất một giây sau, nó sẽ bỏ hắn mà đi! "Luân Hồi Chân Ý" khả vị là khắc tinh của Công Đức Kim Liên, lại tăng thêm Chuẩn Đề hiện tại phế tài, linh bảo hữu linh, tự nhiên manh sinh thoái ý!

Tại lúc Chuẩn Đề đang nơm nớp lo sợ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hảo tự tùy thời đều sẽ bị công phá. "Ông!" Tây phương thiên địa, sậu nhiên minh quang đại phóng.

Một đạo kim quang hoa phá hư không, "Xích lạp" kính trực trát nhập vào "Luân Hồi toàn qua"! "Ông" Luân Hồi toàn qua nguyên bản đang cao tốc chuyển động sậu nhiên nhất trệ, kế tự cùng một cỗ bàng

bạc chi lực phát sinh xung đột.

Bỉ thử giảo sát, va chạm, "Oanh long long" nương theo tiếng nổ kịch liệt, "Ông" vạn đạo kim quang trán phóng, Luân Hồi toàn qua "oanh nhiên" tứ tán.

Đãi quang hoa tán đi, lại thấy nguyên địa nhiều hơn một mai kim sắc "Thần Xử"!

Thông thể kim xán, tản phát ra khí tức thuần chính hạo đại. "Gia Trì Thần Xử?

Sư huynh!" Chuẩn Đề phát ra tiếng kêu hân hỉ.

Năm đó sư huynh đệ hai người tại Tử Tiêu Cung bái sư xong, các đắc thưởng tứ.

Kỳ trung Tiếp Dẫn hoạch đắc chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, còn có Gia Trì Thần Xử.

Gia Trì Thần Xử bản vi Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đạo Tổ tứ hạ làm trọng bảo hộ trì sơn môn Tây phương, tự có uy hủy thiên diệt địa.

Gia Trì Thần Xử phá khai "Luân Hồi toàn qua", tự nhiên là sư huynh xuất thủ. "A Di Đà Phật!" Nương theo tiếng phật hiệu, hư không hiển hóa ra một tôn thân ảnh cao lớn.

Thân khoác kim sắc pháp y, thể hình khoan đại, duy có mặt vàng da bọc xương, một bộ dạng dinh dưỡng bất lương.

Trong mắt tràn đầy ý bi thiên mẫn nhân.

Chính là Tây Phương Đại giáo chủ Tiếp Dẫn đạo nhân! "Sư huynh!" Chuẩn Đề vẻ mặt hoan hỉ đuổi tới!

Trái tim vẫn luôn treo cao rốt cục bỏ xuống vài phần.

Tiếp Dẫn vi vi hạm thủ tịnh vị nói nhiều, phản chuyển hướng

Hậu Thổ thi lễ một cái nói: "Sư đệ thần thông không bằng đạo hữu, bần đạo xuất thủ cũng là cử chỉ vô nại, mong đạo hữu kiến lượng!" Ngộ ra "Luân Hồi Đại Đạo", trên người Hậu Thổ tràn đầy ý mạc trắc.

Một đôi mâu tử mông lung, tự năng nhìn thấu quá khứ vị lai.

Vọng lấy Tiếp Dẫn, nàng nhíu mày nói: "Không có từ bi diện, lại vô từ bi tâm.

Tiếp Dẫn, ngươi đã mất bản tâm, đại đạo nan thành!" Tiếp Dẫn cũng không căm tức, cười a a nói: "Bần đạo tu hành còn thấp, tự không bằng đạo hữu thần thông." Hậu Thổ lắc đầu, cũng không đa ngôn.

Nhàn nhạt nói: "Thánh Nhân bất hạ tràng, ngươi đã xuất hiện tại nơi này, là có thể buông xuống hết thảy sao?" Tiếp Dẫn cũng không nói nhiều, trực tiếp phóng khai tự thân khí thế.

Kim sắc phật quang thuần chính hạo đại di tán ra, uyển nhược liệt nhật bàn diệu mục.

Quan kỳ cảnh giới lại là Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Hiển nhiên cùng Chuẩn Đề một dạng, cũng bị tước đoạt đại đạo chi cơ!

Không còn là Thánh. "Tiểu nhân vô sỉ!" Nữ Oa hóa thân hung hăng chú mạ một câu.

Một cái Chuẩn Đề cũng thôi, cư nhiên liên Tiếp Dẫn cũng tới rồi.

Nguyên tiên nàng đối với Tiếp Dẫn còn có vài phần hảo cảm, cảm thấy người này tu hành không cạn.

Nhưng giờ phút này chỉ có một tiếng "Rác rưởi"!

Bàn Cổ lại thần sắc như thường.

Tây Phương nhị đạo nhất hướng hình ảnh bất ly.

Chuẩn Đề ngã cảnh, không phải đối thủ của Hậu Thổ, Tiếp Dẫn tự nhiên sẽ cứu viện!

Chí vu Hồng Quân vì sao chọn bọn hắn, không chọn người khác.

Đó là bởi vì trong Lục Thánh, hai cái này cùng Thiên Đạo liên lụy sâu nhất.

Ngay cả công đức thành Thánh đều là mượn, muốn không bị Thiên Đạo khu sử cũng khó!

Chỉ bất quá, loại cái gọi là "Ngã cảnh" này, cũng bất quá là trò che mắt mà thôi.

Hồng Quân mượn Thiên Đạo chi lực rút đi "Đại Đạo chi cơ" của hai người, nhìn qua chỉ sinh Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi.

Khả chỉ cần Hồng Quân nguyện ý, tùy thời có thể đem "Đại Đạo chi cơ" trả lại.

Đến lúc đó, bọn hắn y nhiên là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cái trung ác trọc không đề cập tới cũng được!

Đạo hạnh của Tiếp Dẫn, tại trong Thiên Đạo Lục Thánh cận thứ vu Lão Tử, còn ở trên Thông Thiên, Nguyên Thủy.

Tức tiện ngã cảnh, khả "Đại Đạo pháp tắc" tự thân nắm giữ vẫn còn đó!

Đối mặt Tiếp Dẫn, Hậu Thổ không dám có nửa phân giải đãi.

Trong mắt quang hoa lưu chuyển, "Ông" một đạo Luân Hồi Chân Ý đầu xạ ra, phảng phất câu liên "Cửu Thiên Thập Địa" chúng sinh, tuế nguyệt luân chuyển, diễn dịch chúng sinh bách thái. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn cúi đầu hợp thập.

Quanh thân phiêu đãng xuất một dòng sông màu vàng.

Một giọt nước liền là một thế giới, bên trong sinh linh vô tận, phật quốc lâm lập.

Chương 70

Phóng nhãn nhìn lại, đều là tín đồ của phật.

Khẩu tụng chân kinh, thanh đăng hoàng quyển bạn cổ phật!

Một cái hóa chúng sinh bách thái, một cái lại chúng sinh duy ngã! "Oanh!" Hai dòng sông tiệt nhiên bất đồng, lại đồng dạng cường đại pháp tắc tương chàng.

Hư không đốn thời bất kham phụ trọng, như kính diện bàn thốn thốn băng toái.

Tiếp Dẫn thần tình đạm nhiên, vô hỉ vô bi.

Nhàn nhạt nói: "Ngô cùng Hậu Thổ đạo hữu luận đạo một hai.

Sư đệ tự vãng Cửu Trọng Thiên đi, hoàn thành lão sư chúc thác!" "Được!" Chuẩn Đề sớm đã không ở lại ngốc, vừa nghe sư huynh bảo hắn đi Cửu Trọng Thiên đối phó Vu tộc, đốn thời vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Hắn thật sự là không muốn đụng phải người đàn bà Hậu Thổ này nữa.

Thân hình nhoáng một cái, liền muốn độn không bỏ chạy. "Ngươi dám?" Nghe được lời của Tiếp Dẫn, Hậu Thổ lại giận.

Không còn sự đạm định ung dung lúc trước, trầm quát một tiếng, trong mắt đẩu nhiên bạo phát vô cùng tinh quang. "Oanh long" một vệt Luân Hồi Chân Ý lưu chuyển.

Trực tập Chuẩn Đề!

Sở chi xử, hư không thốn thốn tạc liệt, diễn hóa vạn thiên Luân Hồi Chân Ý!

Tại lúc Chuẩn Đề bị dọa cho gần chết, "A Di Đà Phật" một đạo hoành đại phật âm vang lên, hư không trán phóng vô lượng kim quang.

Một dòng sông màu vàng phiêu đãng, bên trong vô số sinh linh niệm tụng phật pháp.

Thuấn thời phúc cái Luân Hồi Chân Ý! "Đi!" Dưới sự che chở, Chuẩn Đề không còn chần chờ, giá ngự "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", "Hưu" kính trực phá khai trùng trùng hư không, trực nhập Cửu Trọng Thiên! "Tiếp Dẫn, ngươi muốn chết!" Bị dòng sông màu vàng chặn lại, Hậu Thổ thuấn gian bạo nộ!

Vu Yêu chiến cục bản đã không dung lạc quan, như kim Yêu tộc lại nhiều hơn một cái Chuẩn Đề.

Cán cân thắng lợi lập tức sẽ nghiêng lệch.

Nàng làm sao có thể dung hứa loại tình huống này xuất hiện?

Đương hạ bạo quát một tiếng, "Oanh" Luân Hồi nghịch chuyển, Luân Hồi chi quang nguyên bản lưu ly vô sắc, đốn thời hóa thành một mảnh hắc hồng.

Bản là ý thuần chính hạo đại, chuyển nhãn sát phạt mạn thiên, ma diễm cuồn cuộn. "Nghịch Luân Hồi, Đoạn Sinh Tử!" Thân vi Luân Hồi chi chủ, nàng có thể để một người luân hồi vĩnh sinh, cũng có thể để kẻ đó tái vô luân hồi! "Oanh long!" Hắc hồng chi lực cường đại, kính trực thứ phá dòng sông màu vàng.

Nhục nhãn khả kiến, bên trong dòng sông vô số thế giới băng tháp, nhất ứng phật tử sinh linh tận số hóa tác phi hôi!

Tuy nhiên chỉ là hư huyễn, nhưng lại đại biểu cho đạo cảnh tu hành của Tiếp Dẫn.

Dòng sông màu vàng bị phá, làm cho trong mắt hắn nhiều hơn một tia ngưng trọng.

Nhanh chóng thôi động tự thân phật ý, khẩu tụng Lục Tự Chân Ngôn, đạo đạo chữ "Vạn" màu vàng phi vũ, lạc nhập trường hà. "Oanh long long!" Lãng đào cuồn cuộn, dòng sông nguyên bản không đoạn bị hắc hồng chi lực xâm thực, tiệm tiệm chỉ trụ hội bại chi thế.

Chữ "Vạn" màu vàng kia, tựa hồ bão hàm mạc đại uy năng, cùng hắc hồng chi lực đoản binh tương tiếp, song phương bắt đầu giác trục! "Hậu Thổ muội tử, đương chân cường hãn!" Nữ Oa trong mắt thần thải dịch dịch.

Do sinh tử, do tử sinh!

Chỉ có đem "Luân Hồi Chân Ý" lĩnh ngộ đến cực hạn, mới có thể tự như Hậu Thổ bàn, tự như thao túng "Sinh Tử Luân Hồi".

Thuận, liền là vô thượng công đức; Nghịch, liền là tối cường sát nhân thuật!

Tuyệt liễu.

Cửu Trọng Thiên! "Xích lạp!" Hư không tạc liệt, một vệt kim sắc lưu quang lạc nhập chiến trường!

Nguyên bản Vu Yêu đại năng đang hàm chiến, đốn thời cảnh giác.

Vẻ mặt đề phòng nhìn về phía người tới.

Hiện tại, song phương miễn cưỡng bảo trì thế quân lực địch.

Nếu mỗ phương đột nhiên có thêm bang thủ, tất nhiên đối phương kia bất lợi!

Đợi quang hoa tán tận, hiện ra thân ảnh Chuẩn Đề!

Sự lang bái trước đó tại Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn giới bích sớm đã không thấy.

Chỉ có trí châu tại ác, thành trúc tại hung.

Hắn củng thủ triều Đế Tuấn, Thái Nhất thi lễ một cái nói: "Vu tộc nghịch thiên mà đi, phạm hạ tội hành gia đa, thiên địa nan dung.

Bần đạo đặc đến trợ nhị vị đạo hữu một chút sức lực!" Đế Tuấn văn ngôn, đốn thời đại hỉ!

Vội vàng đáp lễ nói: "Có Chuẩn Đề Thánh Nhân tương trợ, trận chiến này định khả đại hoạch toàn thắng!" "Không dám!" Chuẩn Đề khiêm tốn nói: "Bần đạo như kim đã không còn là Thánh, cùng chư vị một dạng, đều là Chuẩn Thánh mà thôi." Nói xong, cố ý phóng khai khí thế.

Xác thực là Chuẩn Thánh đỉnh phong vô nghi.

Đế Tuấn nhất lăng, toàn tức phản ứng lại. "Thánh Nhân bất hạ tràng!" Đương hạ vẻ mặt đầy tươi cười nói: 'Chuẩn Đề đạo hữu nói phải, ngã đẳng đều là Chuẩn Thánh!' Chỉ là chân ý sau nụ cười hư ngụy kia, chỉ có bọn hắn hiểu. "Hảo một cái Chuẩn Đề!" Mắt thấy ván đã đóng thuyền, Tổ Vu trong lòng ám hận, lại cũng vô khả nại hà.

Đế Giang lạnh giọng nói: "Điệt lạc Thánh cảnh, không còn bất tử bất diệt, ngươi không sợ chúng huynh đệ ngô đẳng, để ngươi vẫn lạc tại đây sao?" "Vậy phải xem bản sự của các vị rồi!" Chuẩn Đề nói, tay trái khẽ nâng. "Ông!" Túc hạ "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" phù hiện, một tay nắm "Thất Bảo Diệu Thụ", một tay nắm "Tiếp Dẫn Bảo Tràng"!

Cười híp mắt vọng hướng Đế Giang.

Còn thiếu nước viết lên mặt ba chữ: Đánh ta đi? "Mẹ kiếp!" Đế Giang cùng chúng Tổ Vu bên trong đều đen mặt.

Gia hỏa này là cố ý a?

Những cái khác không nói, đan đan là cái "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" hộ thân kia, chỉ sợ chúng Tổ Vu tại tràng, không ai có

thể đánh phá a?

Lại có "Thất Bảo Diệu Thụ", chứng đạo chi bảo của Chuẩn Đề.

Có thể khinh tùng chuyển di công kích lực.

Tu vi hơi yếu, đều đánh không tới người ta.

Còn có "Tiếp Dẫn Bảo Tràng", môn hộ tín ngưỡng của Tây Phương giáo.

Bên trong trữ tồn vô tận pháp lực.

Có bảo vật này nơi tay, pháp lực của Chuẩn Đề liền có thể nguyên nguyên bất đoạn.

Không phải là Thánh, lại có thể sở hữu thủ đoạn kham bỉ Thánh Nhân.

Đặc yêu đánh như thế nào?

Tổ Vu khốn nhiễu, Yêu tộc hỉ tấn. "Cáp cáp cáp!" Đế Tuấn quét sạch sự uất ức trước đó, cười to ra tiếng.

Trương cuồng phóng túng nói: "Chuẩn Đề đạo hữu, hà tất cùng đám man tử này phí lời?

Ngã đẳng liên thủ, trực tiếp diệt bọn hắn!" "Y đạo hữu chi ngôn!" Chuẩn Đề trên mặt cười nở hoa.

Ánh mắt lại tại trên người chúng Tổ Vu không đoạn bồi hồi, phương tài tại trong tay Hậu Thổ ăn thiệt thòi lớn, đang muốn mượn cơ hội này tìm về bãi.

Nên tìm ai đây?

Huyền Minh!

Trong Tổ Vu trừ Hậu Thổ ra, duy nhất nữ tính!

Chương 71

Quan hệ hai người tất nhiên phỉ thiển. "Bá!" Tuyển định mục tiêu, Chuẩn Đề trực tiếp đối Huyền Minh xuất thủ!

Cơ hồ đồng nhất thời gian, Thái Nhất tay nâng "Đông Hoàng Chung", kiềm chế trụ Đế Giang, Chúc Cửu Âm!

Đế Tuấn tắc ngự sử "Hà Đồ Lạc Thư", liên đồng Yêu tương Phục Hy, Yêu sư Côn Bằng, nhất đồng khiên dẫn "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" chi lực, khốn trụ đám bảy Tổ Vu Miệt Thu, Cú Mang, Chúc Dung, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi...

Bọn hắn đều nhìn ra tâm tư của Chuẩn Đề, đặc ý đem Huyền Minh lưu lại cho hắn.

Chiến đấu lực của Huyền Minh tại trong Tổ Vu bài hành tiền ngũ, thiếu đi một cái đối thủ cường đại như vậy, cũng là hảo sự. "Oanh long long!" Ức vạn tinh thần chi lực bị khiên dẫn xuống, diễn hóa đao thương phủ việt côn bổng, hướng về nơi các Tổ Vu oanh sát xuống.

Mỗi khi có Tổ Vu muốn việt giới, Đế Tuấn đều sẽ dùng "Hà Đồ Lạc Thư" diễn hóa hà lạc chi tượng, đem bọn hắn chặn lại.

Huyền Minh hãm nhập vào trong cô lập vô viện!

Tuy là thân nữ nhi, anh vũ hung hãn lại không thua kém bất kỳ ai trong các Tổ Vu. "Sát!" Gào thét một tiếng, tay nắm một cây trường thương, thương xuất như rồng, hư không tạc liệt xuất một cái thông đạo màu đen, trực bôn "Chuẩn Đề" giết tới! "Ông!" Chuẩn Đề huy động Thất Bảo Diệu Thụ, thất sắc quang hoa thiểm diệu, cây trường thương hung mãnh vô cùng kia liền bị gạt sang một bên.

Hắn thân hình phiêu hốt, do như nhàn đình tín bộ.

Nhiễu quanh Huyền Minh một vòng, xuất kỳ bất ý đi tới sau lưng nàng.

Trong mắt lệ sắc nhất thiểm. "Oanh" Tiếp Dẫn Bảo Tràng chấn động, hư không ngưng thành một cái phật thủ cự đại, mãnh địa phách xuống!

Cảm ứng được nguy cơ, Huyền Minh đệ nhất thời gian trừu thân!

Hồi thủ liền một thương đâm ra.

Khả vẫn chậm một bước. "Bành" Thương mang thuấn tức bị phách diệt.

Phật chưởng cự đại, kính trực nện ở trên người nàng. "Ông!" Vạn trượng Tổ Vu chân thân kịch chấn, chưởng lực kinh khủng tựa dục đem nàng nghiền nát.

Thân hình Huyền Minh không ngừng run rẩy, khóe miệng dật xuất một vệt hắc huyết.

Nhưng mâu quang lãnh liệt, lăng là nửa bước không lùi.

Miểu chuẩn một chỗ, mãnh địa trường thương phá không! "Oanh long!" Hư không tạc liệt.

Chuẩn Đề trong lòng kinh hãi, "Hưu" trường thương đã tới cận tiền.

Quan kiện thời khắc, "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" trán phóng.

Trường thương lăng lệ vô thất rơi xuống, trảm lạc kim liên đóa đóa, lại chưa thể thương hắn mảy may. "Hô!" Chuẩn Đề mạc danh nhẹ nhàng thở ra, kế đó trong mắt nhiều hơn vài phần tu não chi ý!

Tại trong mắt hắn, Huyền Minh bất quá là công cụ phát tiết nộ khí.

Từ chưa từng để vào mắt.

Khả như kim, công cụ cư nhiên suýt chút nữa thương tổn hắn.

Nếu không phải có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hộ thân... hắn không dám nghĩ!

Hung trung nộ ý bột phát, Chuẩn Đề rút ra bảo tràng chi lực thôi phát "Thất Bảo Diệu Thụ", "Ông" một bó thất thải thần quang đãng dạng ra.

Sở chi xử, hư không thốn thốn tạc liệt.

Uy áp hạo hãn kinh khủng, trực bôn Huyền Minh nghiền áp xuống.

Tiên tiền ứng đối phật chưởng, đã hao phí đại bán tâm lực Huyền Minh, mắt thấy "Thất thải thần quang" xoát tới, trong mắt không khỏi phù hiện một vệt khổ sáp.

Đẳng liên phiên chinh chiến, nàng sớm đã nguyên khí đại tổn.

Chuẩn Đề gia hỏa này đường đường là Thánh Nhân, tức tiện cảnh giới điệt lạc, cũng là xử tại toàn thịnh thời kỳ, càng đừng nói còn có gia đa chí bảo bạn sinh.

Cư nhiên tại thời điểm này chiếm tiện nghi?

Đương chân vô sỉ!

Khả muốn giết ta, cũng không có đơn giản như vậy!

Huyền Minh mâu quang sậu lãnh. "Oanh long!" Tâm niệm tụ hợp, một đôi mâu tử biến đắc u ám thâm thúy.

Trường thương trong tay biến mất không thấy, thay vào đó là một thanh búa màu đen.

Ti ti lũ lũ vũ điểm rơi xuống, thuấn thời phúc cái chu tao vạn lý.

Ân?

Chuẩn Đề tâm thần nhất lẫm.

Y hi cảm ứng được ta hứa nguy cơ.

Đương thấy thanh búa kia thời điểm, lại là đồng khổng sậu súc, "Khai Thiên Phủ?" Chuẩn xác mà nói, hẳn là Khai Thiên Phủ pháp.

Nếu là mười hai Tổ Vu liên thủ, hẳn đương thoái tị tam xá.

Khả chỉ có một cái Huyền Minh tinh bì lực tẫn?

A!

Chuẩn Đề cười lạnh.

Trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" nghĩa vô phản cố xoát xuống. "Oanh long!" Huyền Minh diệc một búa trảm hạ.

Dung nhập "Vũ Chi Pháp Tắc" cự phủ, thiếu đi vài phần bá đạo, lại càng hiển tê lợi.

Xuân vũ miên miên, lại cũng có thể sát cơ vô hạn. "Xích lạp!

Oanh!" Cự phủ sở chi xử, thiên địa tựa bị mổ thành hai nửa.

Chuẩn Đề dùng "Thất Bảo Diệu Thụ" xoát xuất thất thải thần quang trường hà cùng chi tương xúc, đốn thời bạo phát xuất tiếng nổ kịch liệt kinh thiên động địa. "Oanh long long" trường hà băng toái, phủ mang kinh thiên.

Khả Huyền Minh chung quy không phải lúc toàn thịnh!

Chuẩn Đề lại có "Tiếp Dẫn Bảo Tràng" có thể tùy thời mượn dùng vô biên pháp lực, lại tăng thêm Thất Bảo Diệu Thụ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên thủ hộ, vị đắc nhất thời tam khắc.

Cự phủ "oanh nhiên" tạc liệt.

Thất thải thần quang trường hà bị phá diệt đại bán, nhưng có Tiếp Dẫn Bảo Tràng bạn thân Chuẩn Đề, thuấn thời tu bổ trường hà.

"Oanh long long!" Trường hà kinh thiên, trực bôn Huyền Minh trấn áp xuống.

Mắt thấy Huyền Minh sắp bị bách vạn trượng thần quang trường hà kia trấn áp, chúng Tổ Vu đều bạo phát xuất tiếng gầm kinh thiên. "Chuẩn Đề, dám thương Lục muội, Ngô tất cùng ngươi bất tử bất hưu!" "Chuẩn Đề tiểu nhi, có gan cùng ta Chúc Dung một trận chiến!" "Ti bỉ vô sỉ chi đồ, Ngô hôm nay không chết, ngày sau định đồ Tây Phương mãn môn!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên liên thôi động "Thời Không Thần Thông", muốn đuổi tới cứu viện, khả tích địch thủ của bọn hắn càng mạnh, Thái Nhất toàn lực thôi phát "Đông Hoàng Chung" lao lao kiềm chế hai người.

Đế Tuấn, Phục Hy, Côn Bằng cũng phát ngoan, đem "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" vận chuyển đến cực hạn, căn bản không cho thất đại Tổ Vu cơ hội hồi viện! "Đại thần?" Nữ Oa vẻ mặt cấp thiết nhìn về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ lại mâu quang chước chước, vọng hướng nội bộ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Đạm nhiên nói: "Không vội!" "Không vội?" Nữ Oa suýt chút nữa mạ nương.

Tái tha xuống dưới, Huyền Minh khả là muốn xong đời rồi.

Những năm này, nàng cùng Huyền Minh, Hậu Thổ quan hệ ngày càng sâu đậm, sớm đã tình đồng tỷ muội.

Chương 72

Như kim mắt thấy Huyền Minh sắp tao kiếp, nàng làm sao có thể ngồi yên?

Bàn Cổ liếc nàng một cái, không nói gì thêm.

Nữ Oa cấp đến trực dậm chân, khả tối chung không có tại giờ phút này xuất thủ!

Nhất tắc, thụ hạn vu Thiên Đạo.

Nhị tắc, nàng tin tưởng Bàn Cổ.

Cùng lúc đó, bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nương theo tiếng bạo quát của Tổ Vu, nhất ứng Đại vu, Chiến vu đang chinh phạt bên trong, đều minh bạch thế cục bên ngoài.

Chuẩn Đề tham chiến, các đại Tổ Vu lại bị Đế Tuấn, Thái Nhất triền trụ, Huyền Minh Tổ Vu có nguy cơ vẫn lạc! "Không!" Đãi thuộc về bộ lạc Huyền Minh Đại vu Vũ Sư, bạo phát xuất nộ hống kinh thiên. "Oanh long long!" Vạn thiên vũ mạc phi sái, bức lui Yêu quân trước mắt xong.

Hắn liền muốn bất cố hết thảy đi cứu viện Huyền Minh.

Vu tộc tuy nhiên hoa phân mười hai bộ lạc, nhưng cốt tử bên trong lại là người một nhà.

Tổ Vu đối với Đại vu, Chiến vu ý nghĩa càng phi đồng phàm hưởng.

Vừa nghe Huyền Minh có hiểm vẫn lạc, đám người Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ cầm đầu đều đỏ mắt.

Ai cũng có thể chết, duy độc Tổ Vu không thể chết!

Phủ tắc, tất thao thiên chi họa!

Kỷ hồ đệ nhất thời gian, Khoa Phụ liền lệ thanh quát lệnh: "Vũ Sư dừng lại.

Ngươi tu vi không đủ, giúp không được Huyền Minh Tổ Vu đâu, ở lại nơi này tiếp tục công đánh chủ tinh.

Ngô cùng Hậu Nghệ huynh đệ, tiến đến cứu viện." Vũ Sư tuy nhiên phẫn nộ vô cùng, nhưng lại không mất lý trí.

Hắn cũng biết thực lực bản thân, chỉ là tầm thường Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đối mặt Chuẩn Đề, căn bản không có phần thắng.

Khoa Phụ Hậu Nghệ liên thủ, còn có cơ hội cùng chi chu toàn.

Đương hạ thân hình hắn nhất đốn.

Cắn răng nói: "Hảo, ngã lưu lại.

Khẩn thỉnh nhị vị huynh đệ, nhất định phải hộ trụ đại nhân nhà ta chu toàn." Khoa Phụ, Hậu Nghệ đều trân trọng gật đầu. "Bá, bá!" Thân hóa lưu quang, hai người trực bôn lối ra mà đi.

Bàn Cổ vọng lấy bóng lưng hai người, trong mắt phù hiện một vệt tiếu ý.

Bọn hắn nguyên tiên xử tại bình cảnh tự thân, ly Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ có một bước chi dao.

Như kim có Huyền Minh Tổ Vu nguy cơ, ly đánh vỡ chất cốc không xa!

Còn có Hình Thiên kia, một mình gánh vác đại lương Vu tộc, cũng động lực tràn đầy. "Oanh long!" Khoa Phụ, Hậu Nghệ thuận theo vết rách đại trận bị tê liệt, xuất hiện tại bên ngoài "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Ân?

Chủ trận Đế Tuấn đệ nhất thời gian phát hiện dị thường.

Thần niệm đảo qua, "Ông!" Đương nhận ra hai người này xong... tân cừu cựu hận dũng hiện tâm đầu.

Thuấn thời đỏ mắt. "Trả mạng con ta!" Một tiếng bạo quát, chỉnh cái "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" bị dẫn động, "Oanh long long" vạn thiên tinh thần chi quang tại cửu thiên hối tụ, muốn triều bọn hắn sát đi.

Tê!

Hai người thấy thế, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Mẹ nó, vừa ra liền bị lão yêu này tránh thượng.

Hồi này sợ là muốn xong!

Đúng lúc này. "Đế Tuấn, ở trước mặt lão tử dám phân tâm." Chúc Dung Tổ Vu một tiếng đại quát, "Oanh long" quyền phá hư không, một con hỏa long chói mắt đằng phi cửu thiên. "Bành" hung hăng nện ở trên "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"...

Kim Chi Tổ Vu Miệt Thu, Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Phong Chi Tổ Vu, Lôi Chi Tổ Vu, Điện Chi Tổ Vu... kỷ hồ đồng nhất thời gian sát xuất. "Oanh long long!" Tiếng nổ cự đại, chỉnh cái đại trận đều đang kịch liệt run rẩy.

Na phạ có Côn Bằng, Phục Hy bang mang phân đam, chủ trận Đế Tuấn bị chấn đến khí huyết phiên cổn, sắc mặt một trận phát bạch.

Phương tài nhất thời tâm thần thất thủ, đảo cấp Tổ Vu cơ hội.

Suýt chút nữa không bị đám gia hỏa này liên thủ cường hành phá khai cấm cố.

Trong mắt quang hoa lưu chuyển, tối chung hắn hung hăng cắn

răng, phóng khí ý niệm đánh giết "Khoa Phụ, Hậu Nghệ" giờ phút này.

Tuy nhiên mối thù giết con, do như phụ cốt chi thư.

Nhưng nhãn hạ phải lấy đại cục làm trọng.

Chỉ cần tha tới khi Chuẩn Đề, Huyền Minh phân xuất thắng phụ, tự khả tương Tổ Vu nhất nhất tru sát.

Đến lúc đó, Khoa Phụ, Hậu Nghệ nan đào nhất tử!

Đương hạ, hắn chuyên tâm ứng đối thất Tổ Vu bạo động... "Hô!" Tránh được một kiếp Khoa Phụ, Hậu Nghệ đều thở dài một hơi.

Có như vậy một thuấn gian, bọn hắn đều cho rằng mình sắp chết rồi.

Tuy nhiên bọn hắn là kẻ mạnh nhất dưới Tổ Vu, nhưng dù sao cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" sau khi cường hóa có thể túc dĩ bỉ nghĩ Thánh Nhân chiến lực.

Na phạ chỉ rút đi một phần mười sức mạnh, cũng túc dĩ diệt sát bọn hắn.

Không thể lực địch, tiên cứu Huyền Minh Tổ Vu!

Hai người thuấn gian đả định chủ ý. "Bá, bá" lưu quang sạ hiện, trực bôn nơi Chuẩn Đề, Huyền Minh đi tới!

Lúc này!

Huyền Minh Tổ Vu đã đang ho ra máu.

Tung nhiên chiến lực vô thất, khả đối mặt Chuẩn Đề có chúng đa linh bảo hộ thân, lực có bất đãi.

Khuynh tận toàn lực, cũng chưa thể phá phòng.

Chuẩn Đề lại có thể mượn "Kim Sắc Bảo Tràng" tùy ý thi triển ra chiến lực kham bỉ Thánh Nhân.

Thử tiêu bỉ trường, không bại đều là không có khả năng!

Nhưng nàng ngột tự đang kiên trì, ánh mắt tử tử tránh lấy Chuẩn Đề.

Đợi cơ hội, liền dùng bác mệnh chi thuật.

Tung nhiên chết, cũng muốn từ trên người gia hỏa này xé xuống một miếng thịt.

Nếu không, chết không nhắm mắt. "Bành!" Lại một lần nữa giao thủ, Chuẩn Đề sau khi đem Huyền Minh đánh bay, nhiều hơn vài phần ý nghiến răng nghiến lợi.

Con mụ điên này, rõ ràng đều sắp bị đánh chết rồi, tinh khí thần sao lại còn túc như vậy.

Một điểm không sợ chết sao?

Chương 73

Giờ phút này Huyền Minh, hồn thân điệp huyết, vạn trượng Tổ Vu chân thân biến đắc rách rách rưới rưới, duy có một đôi mâu tử lãnh liệt âm hàn, sung xích vô thất sát khí. "Cho ta chết!" Miểu chuẩn cơ hội Chuẩn Đề gào thét một tiếng, "Thất Bảo Diệu Thụ" hung hăng rút xuống.

Huyền Minh chính dục phi phác, dưới chân lại một cái lảo đảo.

Bỏ lỡ thời gian phản kích tốt nhất.

Chuẩn Đề thấy thế đốn thời đại hỉ, con mụ điên này muốn xong đời rồi.

Mắt thấy "Thất Bảo Diệu Thụ" sắp hào vô trở trệ rút tại trên đầu Huyền Minh. "Ông!" Dị biến đột phát.

Một bó tiễn quang hoa phá Cửu Trọng Thiên, dùng thế lôi đình vạn quân bôn tập tới! "Oanh long!" Nhanh đến cảnh giới bất khả tư nghị, hung hăng bắn trúng "Thất Bảo Diệu Thụ".

Thất sắc quang hoa chấn động, "Bành!" Trường tiễn tạc liệt.

Nhưng lực lượng kinh khủng uẩn hàm bên trong, lại làm cho Chuẩn Đề cổ tay run lên.

Nguyên bản đánh về phía đầu Huyền Minh, thuận thế rơi tại trên đầu vai nàng. "Ông" Huyền Minh bị đánh lộn một cái vòng.

Khả lại tránh được một kích trí mạng! "Bá, bá!" Linh quang sạ hiện, hai đạo thân ảnh một trái một phải đem Huyền Minh hộ trì ở giữa! "Khoa Phụ, Hậu Nghệ?" Huyền Minh giật mình nhìn hai người, kế đó dâng lên một cỗ não hỏa chi ý.

Lớn tiếng nói: "Ai bảo các ngươi tới!

Mau rời đi." Chuẩn Đề cường hãn, nàng thân thân cảm thụ được.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, nàng còn không phải đối thủ.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ tuy mạnh, cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Làm sao có thể địch nổi Chuẩn Đề?

Giờ phút này, nàng chỉ muốn để hai người mau chóng rời đi, miễn cho bị liên lụy.

Hậu Nghệ có chút vô nại nói: "Huyền Minh đại nhân, ngã đến trợ người một tay chi lực." "Đánh rắm!

Cút, lão nương không cần!" Huyền Minh tỳ khí rất bạo liệt, một lời không hợp, liền muốn đánh người.

Đối mặt Huyền Minh phát tiêu, Hậu Nghệ có vài phần cụ sắc.

Khả hắn từ nhỏ lớn lên dưới dâm uy của vị này.

Chúc Dung Tổ Vu tuy nhiên tỳ tính hỏa bạo, nhưng đó là đối ngoại không đối nội.

Vị này đối ngoại ngoan, đối nội càng ngoan.

Đại vu thế hệ trẻ tuổi, không thiếu bị nàng điều giáo.

Khoa Phụ lại di nhiên bất cụ, ngạnh cổ nói: "Đại nhân, ngã đã tới nơi này, liền không nghĩ tới rời đi!

Muốn sinh cùng sinh, muốn tử cùng tử!" "Không sai!" Có Khoa Phụ ở bên, Hậu Nghệ cũng ngạnh khí vài phần, tay giương Chấn Thiên Cung nói: "Có thể cùng đại nhân đồng sinh cộng tử, là vinh hạnh của ngã đẳng!" Vọng lấy hai gương mặt trẻ tuổi lại sung xích ý bất khuất, tay giương lên của Huyền Minh chung quy không thể rơi xuống.

Khóe miệng nàng mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì.

Khả trường cửu lãnh mạc, làm nàng nói không nên lời những lời ôn hinh.

Lạnh lùng nói: "Đường là các ngươi tự chọn.

Lát nữa chết rồi đừng trách ta." "Hô!" Khoa Phụ, Hậu Nghệ đều thở dài một hơi.

Thật sợ Huyền Minh bất cố hết thảy đuổi người.

Chí vu hiện tại... hai người đều eo bản thẳng tắp, hào khí vân can nói: "Vu tộc nam nhi ngã chiến thiên đấu địa, hà cụ cái chết?" "Hảo!" Huyền Minh trong mắt phóng xạ ra hàn mang đoạt mục, trầm giọng nói: "Đã có chuẩn bị này, hôm nay liền theo bản tọa, giết cái thiên phiên địa phúc." "Thệ tử truy tùy đại nhân!" Khoa Phụ, Hậu Nghệ đều bạo phát xuất tiếng gầm kinh thiên. "Nói xong chưa?" Một bên Chuẩn Đề sớm đã không kiên nhẫn, vọng hướng ba người, trong mắt mang theo sát ý chước chước.

Cười lạnh nói: "Một cái Tổ Vu bán tàn, hai tên Chuẩn Thánh hậu kỳ nhỏ bé, cũng dám ở trước mặt bản tọa ăn nói ngông cuồng?

Muốn chết, bản tọa sẽ thành toàn các ngươi." "Oanh long!" Thoại âm chưa dứt, Chuẩn Đề chân đạp "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", hãn nhiên sát xuất.

Trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" hoạt động, đãng dạng xuất một dòng sông thất thải lưu quang, phảng phất có trí tuệ bình thường, phân phê hướng về ba người cuốn tới. "Ngã tới trước!" Hậu Nghệ bạo quát một tiếng, đạp không, tay kéo Chấn Thiên Cung, liên châu cửu tiễn! "Hưu, hưu, hưu!" Chín mũi tên phá không thời ma sát với không khí, bạo phát xuất tiếng nổ kịch liệt.

Thoạt nhìn, hảo tự chín con ngân long đằng không.

Mang theo thế lôi đình vạn quân, cuồn cuộn mà đi. "Oanh long...

Bành!" Ba mũi tên liên nhập, phá vỡ một dòng trong thất thải trường hà.

Lại ba mũi tên rơi xuống, "Oanh" tái thứ phá vỡ một dòng. "Oanh!" Liên châu cửu tiễn, còn lại bốn dòng thất thải trường hà. "Xem ngã đây," Khoa Phụ đại quát một tiếng, trong tay "Đào Mộc Trượng" nghênh phong liền trướng, trát nhãn hóa tác vạn mét cao.

Do như trụ trời, mãnh địa hư không phách trảm! "Oanh...

Bành!" Một dòng sông đương trường tạc liệt.

Mộc trượng liên huy, "Oanh, oanh, oanh!" Lại một dòng sông băng toái.

Như thế, liền chỉ còn đạo trường hà cuối cùng.

Hậu Nghệ, Khoa Phụ tề tề hợp lực, một cái bắn tên hư không, một cái mộc trượng huy động! "Bành!" Dòng trường hà cuối cùng tạc liệt.

Khả không đợi bọn hắn phản ứng, liền thấy "Thất Bảo Diệu Thụ" kia nhoáng một cái, lại một dòng thất thải trường hà phiêu đãng ra.

Chuẩn Đề vẻ mặt cơ phúng nói: "Chỉ cần bản tọa pháp lực bất khô, Thất Bảo Diệu Thụ tùy thời có thể thôi phát thần thông trường hà.

Hai vị còn thừa lại mấy phần khí lực?" "Đặc yêu..." Hai người có chút ngẩn ra.

Ai có thể nghĩ đến Chuẩn Đề lại vô sỉ như vậy.

Có "Kim Sắc Bảo Tràng" tại thủ, pháp lực kỷ cận vô cùng vô tận, nói cách khác, thần thông trường hà muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Khả mỗi lần phá diệt thần thông trường hà, đều cần Khoa Phụ,

Hậu Nghệ sử xuất hồn thân giải số.

Trường thử dĩ vãng, tất nhiên sẽ bị háo tận thể lực.

Đến lúc đó làm sao bây giờ?

Khả đương hai người nhìn nhau một cái, đốn thời kiên định tín niệm.

Thệ tử truy tùy Huyền Minh, kỳ thực, chính là bảo hộ Huyền Minh.

Nhậm ngươi pháp lực vô tận, thần thông vô lượng, ngã cũng muốn chiến đến khắc cuối cùng.

Vu tộc vĩnh bất ngôn bại! "Oanh long!" Hạ một khắc, Khoa Phụ, Hậu Nghệ tề tề sát xuất.

Thất thải thần quang trường hà phiêu đãng, bắn tên hư không, mộc trượng phiên thiên, truyền xuất thanh âm chấn thiên. ".....

Có tác dụng sao?" Nữ Oa chần chờ nhìn về phía Bàn Cổ.

Trong mắt nàng, Huyền Minh phân minh chống đỡ không nổi.

Chỉ dựa vào Khoa Phụ, Hậu Nghệ, tức tiện tiềm lực vô cùng, nhưng mục tiền chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, làm sao là đối thủ của Chuẩn Đề?

Trường thử dĩ vãng, chỉ sợ ba vu đều phải chiến tử tại đây.

Chương 74

Bàn Cổ thật sâu nhìn Huyền Minh trong hình ảnh một cái.

Đạm nhiên nói: "Chống đỡ được!" Chống đỡ được...

Nữ Oa khóe miệng giật giật, tối chung không nói gì thêm.

Thật không biết Bàn Cổ lấy đâu ra lòng tin lớn như vậy.

Tổ Vu cũng là huyết nhục chi khu a!

Lại không phải là sẽ không chết.

Bàn Cổ chỉ nhìn mà không nói.

Có một số việc Nữ Oa không rõ ràng, hắn lại rõ ràng.

Thập đại Tổ Vu, đều thụ một giọt tinh huyết chú thân.

Lại xa xa chưa có đem tiềm năng của giọt tinh huyết kia toàn bộ khai quật.

Huyền Minh lấy "Chiến đấu" trứ xưng, hoặc hứa tại đẳng tuyệt cảnh này, có thể có sở đột phá.

Lại nói Khoa Phụ, Hậu Nghệ cũng cần ngoại giới kích thích.

Hào vô nghi vấn, Chuẩn Đề sau khi ngã cảnh, là lựa chọn tốt nhất.

Giờ phút này, Khoa Phụ, Hậu Nghệ đang gian nan chiến đấu.

Chính như Chuẩn Đề sở ngôn, hắn có thể tùy thời thôi động "Thất Bảo Diệu Thụ", trán phóng xuất thần thông trường hà.

Pháp lực gần như vô cùng vô tận!

Hai người sử xuất hồn thân giải số, "Oanh long long!" một lần lại một lần phá diệt "Thất thải thần thông trường hà".

Đối phương lại một lần lại một lần trọng phục thôi sinh thần thông trường hà.

Song phương hảo tự hãm nhập lạp cứ chiến.

Hậu Nghệ "Liên châu cửu tiễn", Khoa Phụ "Đào Mộc Trượng", đều cần tự thân thể phách, tu vi chi xanh, phương khả uy lực vô cùng.

Đương thần thông trường hà bị phá diệt siêu ba mươi lần, hai người đều có vài phần lực kiệt.

Hậu Nghệ "Liên châu cửu tiễn" giảm thiếu vi thất tiễn!

Khoa Phụ "Đào Mộc Trượng" chỉ có thể thôi phát đến ngàn mét lớn nhỏ.

Nguyên bản khoảnh khắc tức phá "Thần thông trường hà", sở nhu thời gian càng lúc càng dài...

Chuẩn Đề toàn trình hảo tự mèo vờn chuột, một điểm không vội.

Cũng không sử dụng thủ đoạn khác, dùng "Thất Bảo Diệu Thụ" thôi phát thất thải thần quang trường hà, "Oanh long long" trường hà phiêu đãng!

Hắn muốn triệt để háo không thể lực của hai tên gia hỏa này.

Để bọn hắn từng bước cảm thụ cái gọi là tuyệt vọng. "Oanh long!" Đương lại một lần nữa phá diệt thất thải thần quang trường hà, Khoa Phụ, Hậu Nghệ đều điệt lạc vân tầng.

Hai tay, hai chân của hai người đều đã huyết nhục mơ hồ.

Lưu thảng ra huyết dịch màu kim ngân sắc.

Đó không phải là thương thế trọng, mà là chân huyết ngoại lưu chi tượng.

Một bên điệt tọa Huyền Minh, rốt cuộc vô pháp nhẫn thụ, gầm

nhẹ một tiếng nói: "Đủ rồi!" Khoa Phụ, Hậu Nghệ tề tề chấn động, quay đầu triều nàng lộ ra một cái nụ cười khó coi nói: "Đại nhân, ngã còn có thể chiến!" "Đủ rồi, ngã nói đủ rồi!" Huyền Minh gào thét, uyển như một đầu dã thú phẫn nộ.

Trong mắt phóng xạ ra tinh hồng chi quang, tóc tai bù xù, diện dung bản lai giác hảo, giờ phút này lại như phong ma.

Đẩu địa ngẩng đầu, vọng hướng nơi Chuẩn Đề, hàn thanh nói: "Chuẩn Đề đạo nhân, ngươi không nên khi dễ tộc nhân của ta như thế." Bị Huyền Minh nhìn chằm chằm, Chuẩn Đề mạc danh dâng lên một cỗ hàn ý.

Phảng phất trở lại lúc đối mặt Hậu Thổ trước đó.

Khả hắn rất nhanh hồi chuyển tâm thần.

Huyền Minh tịnh phi Hậu Thổ.

Chỉ là một trong những Tổ Vu tầm thường, không làm được đại sự kinh thiên động địa, đối thiên địa cũng vô đại cống hiến.

Trừ bỏ một thân man lực kia ra, tái vô địa phương xưng đạo.

Giờ phút này, man lực của nàng phế đi.

Tổ Vu chân thân cũng phế đi.

So với hai tên Vu tộc hậu bối kia đều không bằng.

Có tư cách gì cùng hắn gọi nhịp?

Ý thức được bản thân suýt chút nữa bị hù dọa, Chuẩn Đề đẩu nhiên nộ.

Hắn chán ghét loại ngữ khí này, loại ánh mắt này, bởi vì nó tổng làm hắn bất tự giác nhớ tới tràng cảnh đối mặt Hậu Thổ.

Đó là sỉ nhục của hắn kiếp này.

Một cái phi Thánh, lại uy hiếp được hắn. "Hỗn trướng!" Chuẩn Đề sát tâm đại sí, không còn ý ngoạn nháo như trước.

Đẩu địa hư không đạp bộ. "Ông" Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tùy thân.

Tức tiện tại thời điểm này, hắn nhưng không quên đem mình khỏa đắc nghiêm thực.

Một tay "Tiếp Dẫn Bảo Tràng", một tay "Thất Bảo Diệu Thụ", "Ông" vô biên tín ngưỡng gia trì. "Oanh oanh oanh!" Thất Bảo Diệu Thụ sở chi xử, hư không phá toái, hình thành một cái thông đạo đen kịt, một đường hướng về Huyền Minh mạn diên. "Đại nhân?" Khoa Phụ, Hậu Nghệ kinh khiếu.

Trong mắt phóng xạ ra nộ diễm chước chước, kỷ hồ đệ nhất thời gian, sử xuất toàn lực, bác sát ra. "Hưu, hưu, hưu!" Sáu mũi kim tiễn nhiễm huyết, bạo xạ hư không.

Đào mộc trượng thanh khí chưng đằng, hoành không tiệt sát. "Oanh long...

Bành!" Kim tiễn nhiễm huyết tối tiên sát chí, lại tại dưới "Thất Bảo Diệu Thụ", oanh nhiên tạc liệt.

Đào mộc trượng khẩn tùy kỳ hậu, bị chặn ngang chém đứt.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, hai vị Đại vu mạnh nhất dưới Tổ Vu, đồng thời điệp huyết bay ngược!

Huyền Minh nhưng bảo trì tư thế bàn tọa, duy có một đôi mâu tử, hóa vi huyết hồng.

Uyển nhược nộ diễm chước thiêu, thứ cốt sâm hàn!

Kỷ hồ tại lúc Thất Bảo Diệu Thụ lâm thân, "Ông" Huyền Minh động, trên người huyết khí chưng đằng, hư không ngưng xuất một

thanh "Huyết Sắc Đại Phủ".

Một giây sau, thân hình nàng kính trực đẳng không, đầy đầu huyết sắc trường phát trương dương phi vũ, hai tay nắm chặt đại phủ, mãnh địa hạ trảm! "Xích lạp!" Tiếng vải rách vang lên, "Thất Bảo Diệu Thụ" cùng chi đối chàng, phảng phất đụng phải vật đáng sợ gì đó. "Ông ông" chấn chiến, liền muốn độn không đào tẩu.

Khả Huyền Minh nào sẽ cho nó cơ hội.

Đại phủ hoành không trảm hạ. "Bành" vạn trượng thần quang trường hà tạc liệt, kính trực trảm tại trên bản thể "Thất Bảo Diệu Thụ".

Siếp thời, "Chuẩn Đề" điệp huyết.

Vọng hướng Huyền Minh trong mắt tràn đầy kinh khủng.

Kỷ hồ cái gì cũng không nói, "Bá!" thuấn tức viễn độn!

Một búa qua đi, khí tức trên người Huyền Minh tấn tốc hoạt lạc.

Hồn thân nhiễm huyết, hảo tự ngâm trong vũng máu.

Duy có một đôi mâu tử, sát khí trùng thiên, ác ngoan ngoan nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, phảng phất ninh chết cũng muốn từ trên người hắn ngoạm xuống một miếng thịt.

Chương 75

Chuẩn Đề mục quang kinh tủng, xa xa đánh giá Huyền Minh!

Đãi thấy khí tức hậu giả nhất hàng tái hàng, đốn thời minh bạch, phương tài Huyền Minh bất tích nhiên thiêu tinh huyết, mới có thể siêu thường phát huy ra một búa kia.

Nhưng lấy trạng thái mục tiền của Huyền Minh, nhiên thiêu tinh huyết kỳ thực chính là đang nhiên thiêu sinh mệnh.

Một khi tinh huyết háo tận, cũng là đi đến cảnh dầu hết đèn tắt.

Ý thức được điểm này, Chuẩn Đề trong lòng ký phẫn muộn, lại tu não.

Một kẻ tương tử chi đồ, cư nhiên lăng bằng vào một cỗ tử huyết dũng hù dọa hắn lui lại.

Đáng chết!

Giờ phút này hắn đối với Huyền Minh hận ý, kỷ hồ không hạ vu Hậu Thổ.

Nhìn thấu hư thực, Chuẩn Đề không còn chần chờ.

Giờ phút này, duy có chém giết Huyền Minh, mới có thể giải mối hận trong lòng! "Bá!" Một vệt thất thải thần quang trán phóng, trực bôn Huyền Minh mà đi. "Xích lạp!" Phủ mang kinh thiên.

Huyền Minh tay cầm đại phủ, tung hoành đóng mở, đánh cho thất thải thần quang tẫn số nổ tung.

Thế nhưng dưới những đợt cường công liên tiếp, nàng cũng không kìm được mà ho ra máu.

Từng giọt từng giọt huyết châu vàng óng sái lạc trường không,

khiến chu vi vạn trượng quanh thân đều tràn ngập một cỗ huyết khí. "Xem ngươi còn chống đỡ được mấy chiêu!" Chuẩn Đề cười lạnh một tiếng, không chút phí sức rút ra vô biên pháp lực từ "Tiếp Dẫn Bảo Tràng". "Oanh long!" Lại một dòng sông thất thải thần quang phiêu đãng đánh tới.

Hắn hiện tại có chút không dám tới gần, miễn cho bị nữ nhân điên này trước khi chết phản kích.

Huyền Minh lần nữa cử phủ chém xuống, "Bành" một tiếng, trường hà nổ tung.

Nhưng chân thân của nàng cũng thêm vài đạo vết rách, máu chảy như suối, phun ra hư không! "Đại nhân!" Bị đánh bay ra ngoài, Khoa Phụ cùng Hậu Nghệ phát ra tiếng gào thét thê lương, trong giọng nói mang theo vài phần nức nở.

Bọn hắn thà rằng Huyền Minh không cần uy phong như vậy.

Bởi vì Huyền Minh mỗi một lần vung phủ, đều sẽ làm cho nàng tiến gần Hoàng Tuyền lộ thêm một bước.

Đại nhân đang dùng sinh mệnh để chiến đấu a!

Hai người ánh mắt đỏ ngầu, chảy ra một giọt huyết lệ.

Bọn hắn gắt gao nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, hận không thể lột da tróc xương hắn.

Giờ khắc này, cả hai đều tràn đầy phẫn hận.

Hận đối thủ cường đại, hận bản thân vô lực.

Nếu như sớm đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, huyết mạch phản tổ, thành tựu Tổ Vu chiến thể, có lẽ cục diện hôm nay sẽ hoàn toàn khác biệt.

Nhưng hiện tại Huyền Minh Tổ Vu đã tần lâm tử cảnh.

Một khi Huyền Minh Tổ Vu chiến tử, các Tổ Vu khác tiếp liền ngã xuống liền thành định số.

Thật sự muốn diệt tộc sao? "Không!" Trong khoảnh khắc này, trong lòng hai người đều dâng lên vô biên hận ý cùng bất khuất.

Bọn hắn không cam tâm tiếp nhận vận mệnh như vậy, không muốn Vu tộc chiến bại, không muốn Huyền Minh Tổ Vu chiến tử, càng không muốn các Tổ Vu khác phải chết.

Muốn chết, cũng chỉ có thể là địch nhân chết.

Chuẩn Đề, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... tất cả Yêu tộc đều đáng chết! "Sát!" Dưới vô biên hận ý và ý chí bất khuất, Khoa Phụ - kẻ được một giọt tinh huyết Bàn Cổ trọng tố chân thân - là người đầu tiên hoàn thành huyết mạch thuế biến.

Chỉ nghe "Oanh long" một tiếng, một đạo huyết khí trường hà xông thẳng lên chín tầng trời.

Khí tức trên người hắn liên tục tăng lên, một lần hành động đánh vỡ gông cùm xiềng xích của bản thân.

Huyết mạch phản tổ, thànhu tựu "Tổ Vu chi thân"!

Pháp tắc bản nguyên Ngân Hà mà hắn sở hữu, cũng trong sát na này giác tỉnh! "Ông!" Một đạo Ngân Hà chi lực tràn ngập hư không.

Đúng lúc Chuẩn Đề dùng "Thất Bảo Diệu Thụ" quét ra một dòng sông thất thải thần quang hướng về phía Huyền Minh đánh tới.

Mắt thấy Huyền Minh lại sắp thiêu đốt tinh huyết, "Ông" một tiếng, một đạo Ngân Hà chi lực bàng bạc bỗng nhiên dũng hiện, kính trực nghiền nát "Thần quang trường hà"!

Cùng thời gian đó!

Đang chưởng khống "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", Đế Tuấn

tâm sinh cảm ứng, theo bản năng nhìn về phía bên này.

Không chỉ hắn, tất cả các Tổ Vu, Đại Yêu đang giao chiến đều có cảm ứng.

Khi nhìn thấy cột huyết khí trùng thiên kia, cùng với lực lượng đồng căn đồng nguyên phát ra từ bên trong, mười vị Tổ Vu đều cười to lên.

Đại Tổ Vu Đế Giang lãng thanh nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, cho dù các ngươi cơ quan tính tẫn, chỉ sợ cũng không ngờ tới, tộc ta cư nhiên sẽ lại xuất hiện thêm một vị Tổ Vu!

Ngân Hà chi lực sao?

Ngân Hà Tổ Vu!

Tốt, tức nhật khởi, thiên địa vẫn có Thập Nhị Tổ Vu!" "Khoa Phụ, làm tốt lắm." "Mọi người đừng gọi loạn, từ hiện tại nên đổi tên, là Thập Tam Tổ Vu, Thập Tam đệ!" "Đúng, ha ha ha, cung chúc Thập Tam đệ, tấn cấp Tổ Vu!" "Vì Thập Tam đệ hạ!" Từng đạo tiếng cười sướng khoái vô cùng vang vọng cửu thiên thập địa.

Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu Nhân liên quân đang vùi đầu khổ chiến đầu tiên là sững sờ, kế đó bộc phát ra tiếng gào thét chấn thiên.

Thập Tam Tổ Vu?

Đại Vu Khoa Phụ tấn cấp Tổ Vu? "Thập Tam Tổ Vu..." Trùng sát tại phía trước nhất, Hình Thiên thân hình chấn động.

Hồi vọng lại, trong mắt tràn đầy ý tứ phức tạp.

Nguyên bản mọi người đều tương đương nhau, nhưng hiện tại, đồng bạn ngày xưa đột nhiên tấn cấp "Tổ Vu"!

Sự đả kích này rất lớn, nhưng càng nhiều hơn lại là động lực.

"Khoa Phụ huynh đệ làm được, vì sao Ngô không thể?

Tấn cấp Tổ Vu chậm một bước, vậy liền để Ngô làm Thập Tứ đệ!" Ôm ấp ý niệm này, Hình Thiên lập tức chiến ý cuồn cuộn, gào thét một tiếng, huy động đại phủ đánh thẳng vào sào huyệt chủ tinh của Yêu Soái!

Tin tức Khoa Phụ tấn cấp Tổ Vu trực tiếp cổ vũ toàn bộ Vu Nhân liên quân.

Nhất thời, khí thế Vu Nhân đại thịnh, đánh cho Yêu quân liên tiếp bại lui. "Thập Tam Tổ Vu..." Tại cách Khoa Phụ không xa, Hậu Nghệ cắn răng.

Có Khoa Phụ tấn cấp Tổ Vu, trong thời gian ngắn Huyền Minh sẽ không có nguy cơ sinh tử.

Nhưng hắn không cam tâm a!

Trước một khắc, mọi người đồng bệnh tương liên, chỉ có thể nằm rạp ở đó chờ chết.

Nhưng đảo mắt, huynh đệ bên cạnh đã biến thành "Tổ Vu đại nhân" cao cao tại thượng, vị liệt "Thập Tam Tổ Vu" chi tôn. "Ta cũng muốn phá cảnh!

Ta cũng muốn thành Tổ Vu!" Trong lòng Hậu Nghệ dấy lên chiến hỏa hừng hực.

Một đôi con ngươi huyết hồng, thậm chí so với lúc trước còn muốn thắng vài phần.

Khoa Phụ quay đầu, phảng phất một chút nhìn thấu tâm tư của vị huynh đệ nhiều năm này, liệt chủy cười nói: "Thập Tam Tổ Vu không có phần ngươi.

Thập Tứ Tổ Vu sao... cũng không chuẩn!

Đừng quên, còn có tên kia!" Hậu Nghệ lập tức minh bạch ý tứ của hắn.

Hình Thiên là một tên gia hỏa chiến lực so với bọn hắn chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Chương 76

Nhưng muốn đoạt vị trí Thập Tứ Tổ Vu, không có khả năng!

Hắn lập tức gào thét nói: "Ta chính là Thập Tứ Tổ Vu!" "Ha ha ha!" Khoa Phụ cười to nói: "Ta mới không quan tâm ai là Thập Tứ, ai là Thập Ngũ, phản chính ta là Thập Tam Tổ Vu, các ngươi cho dù thành Tổ Vu, cũng phải gọi ta một tiếng huynh trưởng!" Nói xong, hắn tự triều bốn phía chư thiên chắp tay, lãng thanh nói: "Đa tạ chư vị huynh trưởng chúc mừng, đại chiến trước mắt, thứ cho đệ không thể nhất nhất bái hội!

Đợi sau chiến tranh, tất định cùng chư vị huynh trưởng nâng chén ngôn hoan!" "Tốt!" "Lão Thập Tam làm tốt lắm, giết đám yêu ma quỷ quái này, huynh đệ chúng ta sẽ lại nâng chén ngôn hoan!" "Sát!" "Oanh long long!" Hư không nổ tung.

Từng đạo Tổ Vu khí huyết trùng thiên, hám động chín tầng mây.

Có Khoa Phụ tấn cấp, chúng Tổ Vu đều tâm tình thư sướng, đấu chí tăng lên.

Ra tay uy năng tẫn hiển, đánh cho "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" run rẩy, Cửu Trọng Thiên dao dao dục trụy.

Khoa Phụ thu hồi ánh mắt, mạnh mẽ đạp hư không bước ra. "Ông!" Một đạo "Ngân Hà chi lực" bộc phát.

Cỗ lực lượng tân sinh này huyền bí vô cùng, đặc biệt là tại trên Cửu Trọng Thiên, tựa hồ có một loại gia thành nào đó. "Hưu!" Vạn mét chi cự, chuyển thuấn đã tới trước mặt Huyền Minh.

Đối mặt Huyền Minh, hắn cũng không dám trương cuồng, theo thói quen nói: "Đại..." "Gọi ta Lục tỷ!" Huyền Minh chủ động mở

miệng.

Trên gương mặt dính đầy vết máu hiện lên một nụ cười chân thành, khẽ nói: "Ngươi đã huyết mạch phản tổ, thành tựu Tổ Vu chi thân.

Tức nhật khởi, liền là Thập Tam Tổ Vu... là Thập Tam đệ của ta." Lời này vừa nói ra, Khoa Phụ lập tức vứt bỏ tất cả bao phục, nụ cười chân chí nói: "Lục tỷ!" "Thập Tam đệ!" Hai người ánh mắt giao hội, không tiếng động mà cười!

Một giây sau, trong mắt Khoa Phụ nhiều thêm vài phần ngưng trọng, trầm giọng nói: "Lục tỷ, chiến đấu tiếp theo cứ giao cho đệ.

Tỷ hảo sinh nghỉ ngơi, chớ để thương tổn bản thân." Nói xong, hắn nâng tay truyền một đạo "Ngân Hà chi lực" vào người nàng. "Ông!" Ngân Hà chi lực huyền diệu phi thường, không chỉ có tác dụng tăng tốc, thậm chí còn có thể dùng để chữa thương.

Nguyên bản Huyền Minh nhân vì thiêu đốt tinh huyết tác chiến, Tổ Vu chân thân tàn phế một nửa, thế nhưng kỳ tích khôi phục vài phần.

Tuy rằng nhìn qua vẫn cứ tàn phá, nhưng thương thế lại không tiếp tục chuyển biến xấu.

Cỗ Ngân Hà chi lực kia vẫn ở trong cơ thể, không ngừng vì nàng tu bổ thương thế.

Đây chính là "Pháp tắc" mà Thập Tam đệ giác tỉnh?

Huyền Minh trong lòng kinh dị, nhưng biết không phải lúc dò hỏi, chỉ lộ ra nụ cười nói: "Thập Tam đệ yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt chính mình.

Cẩn thận!" Hai chữ cuối cùng, ánh mắt nàng liếc về phía xa, thấu ra vài phần sâm lãnh.

Khoa Phụ cũng nhìn về phía Chuẩn Đề, trong mắt hàn ý sâm sâm nói: "Lục tỷ yên tâm!" Huyền Minh không nói thêm nữa, xoay người chuyên tâm tu bổ bản thân.

Chuẩn Đề chiến lực cường đại, chỉ có Khoa Phụ e rằng lực có thua kém.

Duy chỉ có trong thời gian ngắn nhất khôi phục chiến lực, nàng mới là sự giúp đỡ lớn nhất! "Bá!" Khoa Phụ mang theo một đạo hồ quang màu bạc, thân hình sát na biến mất không thấy.

Khi xuất hiện lại đã ở ngoài vạn dặm. "Oanh long" Tổ Vu chi lực bộc phát, một quyền hướng về phía Chuẩn Đề gần ngay trước mắt nện xuống.

Chuẩn Đề không dám sơ ý, chân đạp "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" quét động! "Ông!" Một dải thất thải lưu quang trường hà phiêu sái ra, cùng ngân sắc quyền kình va chạm, lập tức bộc phát ra tiếng vang chấn thiên. "Oanh long" trường hà nổ tung.

Khoa Phụ không lui mà tiến, lại một quyền đánh tới. "Tìm chết!" Chuẩn Đề bị chọc giận.

Tuy rằng hiện tại ngã cảnh, nhưng hắn cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Càng không cần nói, hắn có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn Bảo Tràng, Thất Bảo Diệu Thụ cùng đông đảo linh bảo bạn sinh.

Một kẻ vừa mới đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong cư nhiên dám ba lần bốn lượt khiêu khích. "Chết!" Một tiếng bạo quát, hắn trực tiếp rút lấy pháp lực trong "Tiếp Dẫn Bảo Tràng".

Tay trái hoành không hư nắm, "Oanh long long!" một cái quyền

đầu kim sắc ngưng tụ thành hình, tựa hồ có uy thế phá diệt cửu thiên, mạnh mẽ hướng về phía Khoa Phụ nện xuống.

Một kích này đã có lực lượng Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Khoa Phụ tự biết không địch lại, "Bá" một tiếng ngân quang lóe lên liền lui lại. "Oanh long!" Kim sắc cự quyền nện xuống, toàn bộ hư không đều bị nện nứt toác, bao phủ chu vi vạn dặm, duy độc không thấy bóng dáng Khoa Phụ.

Tại lúc Chuẩn Đề nhìn quanh bốn phía, "Ông" một tiếng hư không chấn động!

Một dải "Ngân Hà chi lực" tịch quyển tới, "Oanh long" dưới chân Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên chấn động, ngàn vạn đóa kim liên bay lả tả trong hư không. "Khoa Phụ!" Nhìn ngàn mét ngoài Khoa Phụ hiện hình, Chuẩn Đề hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn!

Khoa Phụ lại đạm nhiên cười, "Bá" một tiếng lại lần nữa hướng về phía Chuẩn Đề bôn tập.

Luận chiến lực hắn tịnh không nhất định mạnh bao nhiêu, nại hà "Ngân Hà chi lực" hắn chưởng ác quá mức quỷ dị, đặc biệt là tại Cửu Trọng Thiên, quả thực thần xuất quỷ một, kham bỉ thuấn di.

Địch mệt ta đánh, địch tiến ta lui!

Khoa Phụ đem chiến thuật du kích phát huy đến cực hạn.

Chỉ nghe được Chuẩn Đề nộ hống liên liên, nhưng lại không làm gì được hắn.

Thanh Đồng thần điện!

Nữ Oa xem đến say sưa ngon lành.

Đây là lần nàng cười sảng khoái nhất từ đầu đến giờ.

Một cái Chuẩn Đề, một cái Tiếp Dẫn, khiến nàng ghê tởm muốn

chết.

Khoa Phụ xuất hiện quả thực là phúc tinh.

Nàng nheo lại đôi mắt to cong cong như trăng non nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, tên kia giác tỉnh bản nguyên pháp tắc gì vậy?

Vì sao lại quỷ bí như thế?" Quả thực thành kẹo mạch nha, cho dù Chuẩn Đề tu vi mạnh hơn hắn cũng không làm gì được, ngược lại bị hắn quấy nhiễu đến phiền toái vô cùng.

Tuy rằng có như vậy một chút điểm... bỉ ổi, nhưng quá chữa lành rồi!

Quá sướng rồi!

Ác nhân nên có ác nhân trị.

Bàn Cổ liếc mắt nhìn Nữ Oa đang chằm chằm vào "quang mạc" thỉnh thoảng phát ra tiếng cười "phốc phốc phốc", lược hiển vô ngữ.

Hắn dừng một chút, thản nhiên nói: "Ngân Hà chi lực!

Hiện tại chỉ là sơ bộ giác tỉnh, nếu có thể đại thành, liền là 'Tinh Không Chi Chủ'!" Tinh Không Chi Chủ?

Nữ Oa trương to miệng nói: "Vậy chẳng phải là thiên sinh khắc tinh của Đế Tuấn, Thái Nhất sao?" Đương hạ nàng vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Bàn Cổ, Đại thần sẽ không phải cố ý chứ?

Bàn Cổ nhìn nàng một cái nói: "Nghĩ cái gì vậy?

Mỗi cái Tổ Vu giác tỉnh bản nguyên chi lực đều cùng thiên phú khí vận của bản thân có quan hệ.

Bản tọa sẽ không can thiệp!" "Đúng đúng, Đại thần luôn luôn công bình công chính!" Nữ Oa liên liên gật đầu, nhưng trong mắt rõ ràng viết ba chữ "không tin tưởng".

Ta tin ngươi cái đại đầu quỷ.

Vu Yêu địch đối, thời khắc mấu chốt Khoa Phụ tấn cấp "Tổ Vu", trực tiếp giác tỉnh "Ngân Hà chi lực"!

Tinh Không Chi Chủ, quả thực là chuyên môn sinh ra để đối phó Yêu tộc "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Bàn Cổ lại đang suy nghĩ, nha đầu này gần đây có phải hay không có chút phóng túng?

Cảm thấy lại được rồi?

Lại bành trướng rồi?

Tê!

Nữ Oa mạc danh rùng mình một cái, hốt địa cảnh giác.

Ngoan ngoãn, cư nhiên dám trong lòng biên bài Đại thần.

Chương 77

Không muốn sống nữa sao.

Vị khả ân!

Đại thần anh minh thần võ.

Đại thần là tất cả!

Đại thần là tinh thần tín ngưỡng, Đại thần là hết thảy của ta...

Cảm ứng được ý niệm của nàng, Bàn Cổ sắc mặt có chút cổ quái.

Thôi được rồi, tìm cơ hội lại giáo huấn sau!

Tên Khoa Phụ này có thể tiên phong đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn tịnh không ngoài ý muốn.

Dù sao Khoa Phụ cũng dùng một giọt "Huyết châu" hoàn chỉnh để tố thân! [Thọ mệnh +300 vạn năm!

Tổng thọ mệnh: 5678 vạn năm!

Tu vi: Chuẩn Thánh / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 7000 vạn năm)] Có Khoa Phụ làm tấm gương, tin tưởng Hậu Nghệ, Hình Thiên ly đột phá cũng không xa.

Đến lúc đó lại có thể cộng thêm 600 vạn năm thọ mệnh.

Lại thêm Hậu Thổ tuy rằng tự mình phong cấm, nhưng chỉ cần nguyện ý, tùy thời có thể giúp nàng đạp nhập Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Tối thiểu sẽ có ngàn vạn thọ mệnh nhập trướng. "Xem ra, lần này đủ để thấu tề 7000 vạn thọ mệnh!

Để tu vi khôi phục Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh?" Không, cùng

Hồng Quân đánh cờ còn chưa chính thức bắt đầu.

Cần bảo trì đầy đủ điểm thọ mệnh, vì trận chiến tiếp theo làm chuẩn bị. "Không vội!" Trước ổn một tay.

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn nhanh chóng biến đổi, Bàn Cổ tâm thần trọng hồi Hồng Hoang thiên địa.
==========
Côn Luân Sơn!

Thượng Thanh Cung truyền ra một tiếng cười to sảng khoái.

Thông Thiên tay vuốt thân kiếm, trong mắt tràn đầy vẻ tán thán. "Vu tộc không hổ là huyết mạch Bàn Cổ thần, khí vận cường đại.

Cư nhiên tại loại tuyệt cảnh này, có thể lại đản sinh một vị Tổ Vu.

Nhìn pháp tắc của hắn, tựa hồ chuyên khắc 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận'?

Lần này có trò hay để xem rồi." Trong lòng nghĩ vậy, hắn tự ngẩng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Hỗn Độn, mạc danh có chút châm chọc. "Lão sư a lão sư, ngài khi để Tây Phương nhị đạo ngã cảnh, đã từng nghĩ tới một màn này chưa?

Trước có Hậu Thổ phá cảnh, sở hữu chiến lực không kém gì Thánh Nhân.

Lại có Khoa Phụ tấn cấp Tổ Vu, chưởng khống 'Ngân Hà chi lực'!

Chậc chậc!" Thông Thiên không biết vì sao, nhìn Chuẩn Đề bó tay không biện pháp, chỉ cảm thấy tâm thần mạc danh thư sướng!

Theo lý thuyết, hắn cũng là một phương Thiên Đạo, không nên sinh ra tâm tư bực này mới đúng.

Nhưng hắn không nhịn được cười. "Ông!" Tru Tiên Tứ Kiếm kiếm ý bộc phát, thuấn thì phong tỏa toàn bộ Thượng Thanh Cung.

"Ha ha ha..." Tiếng cười cuồng dại không dứt vang vọng trong "Thượng Thanh Cung"!

Mấy đồng tử lưu thủ đều mờ mịt ngẩng đầu.

Lão gia nhà mình làm sao vậy?

Phiến khắc sau, Tru Tiên Tứ Kiếm phong cấm giải trừ.

Hết thảy dường như đều không phát sinh.

Chỉ có mấy đồng tử không biết vì sao đã hôn mê bất tỉnh!

Ngọc Hư Cung nội!

Nguyên Thủy cảm ứng được kiếm ý trùng tiêu từ hướng Thượng Thanh Cung, không khỏi hung hăng trừng mắt một cái. "Tên kia lại đang phát điên cái gì?" Đối với loại cử động tứ vô kỵ đạn này của Thông Thiên, hắn sớm đã tập quán.

Luyện kiếm luyện đến ngốc rồi, bảo không chuẩn lúc nào lại lên cơn.

Duy có khi nhìn về phía "Cửu Trọng Thiên chiến trường", trong mắt hắn mang theo một mạt oán phẫn khắc cốt. "Vì sao, vì sao Vu tộc còn có thể đản sinh Tổ Vu?

Thập Nhị Tổ Vu, không phải là cực hạn sao?

Quả nhiên, nương theo dị số xuất hiện, hết thảy đều trở nên không thể khống.

Dị số... họa loạn chi nguyên!!" Hàm răng cắn chặt, hắn theo bản năng nắm chặt hắc sắc tiểu phiên trong tay! "Ông!" Từng đạo Hỗn Độn kiếm khí dật tán ra, hư không trước mặt tẫn số bị cắt liệt!

Bát Cảnh Cung!

Cơ hồ ngay lúc kiếm ý tỏa không, Lão Tử kinh ngạc ngẩng đầu

nhìn về phía Thượng Thanh Cung.

Kế đó, trong mắt hiện lên một mạt tiếu ý. "Ông!" Thái Cực Đồ lưu chuyển, Âm Dương nhị khí thuấn gian phúc xạ ra, toàn bộ Côn Luân phảng phất tại sát na bị cắt liệt ra, tự thành nhất thể.

Toàn bộ quá trình, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều không hề phát giác dị dạng.

Cửu Trọng Thiên!

Đại chiến vẫn đang tiếp tục.

Khoa Phụ tấn cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong tịnh chưa chân chính ý nghĩa thượng xoay chuyển chiến cục.

Chỉ là vừa vặn miễn đi việc Huyền Minh ngã xuống, tịnh thành công tha trụ "Chuẩn Đề"!

Nhưng theo thời gian trôi qua, Chuẩn Đề rất nhanh đã nắm được điểm yếu của hắn. "Oanh!" Thất Bảo Diệu Thụ quét ra, hư không chấn chiến.

Khoa Phụ vừa muốn thối lui, thấy Chuẩn Đề nhắm ngay Huyền Minh ở cách đó không xa.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể thôi động "Ngân Hà chi lực". "Ông!" Quyền đầu phiếm một tầng ngân sắc quang hoa, hãn nhiên sát xuất. "Oanh long!" Hai cỗ lực lượng chính diện va chạm.

Khoa Phụ Ngân Hà chi lực dù sao vừa mới giác tỉnh không lâu, viễn viễn không cách nào so sánh với Chuẩn Đề. "Bành" một tiếng, chỉ trong sát na, Ngân Hà chi lực nổ tung.

Cả người hắn cũng bị đánh bay ra ngoài.

Chuẩn Đề khi thân truy thượng.

Hấp nạp lực lượng từ "Tiếp Dẫn Bảo Tràng", lại một ký Phật thủ

hoành quán thương khung. "Oanh long long!" Phật chưởng đi qua nơi nào, hư không sụp đổ nơi đó.

Toàn bộ phương viên vạn dặm đều bị bao quát.

Lúc này, Khoa Phụ nếu lui, Huyền Minh Tổ Vu và Hậu Nghệ Đại Vu sau lưng sẽ bị Phật thủ đánh trúng.

Hiển nhiên, hắn không thể làm như vậy.

Trong lòng bất đắc dĩ, Khoa Phụ chỉ có thể cường hành thôi động "Ngân Hà chi lực", "Oanh long" hãn nhiên sát xuất!

Chương 78

"Oanh, oanh, oanh!" Hai người hư không đối chàng, Chuẩn Đề lấy tính mạng Huyền Minh, Hậu Nghệ ra uy hiếp, Khoa Phụ chỉ có thể bị buộc nghênh chiến.

Như thế một cái, ưu thế tốc độ độn không của "Ngân Hà pháp tắc" lập tức bị tước đoạt sạch sẽ.

Huyền Minh, Hậu Nghệ nhìn ra quẫn cảnh của Khoa Phụ.

Nếu không phải vì bọn hắn, Khoa Phụ cho dù không địch lại Chuẩn Đề, cũng sẽ không giống hiện tại chật vật như vậy.

Huyền Minh Tổ Vu một lòng thôi động thần thông, muốn mau chóng hồi phục chiến lực.

Hậu Nghệ thì song mục đỏ ngầu, điên cuồng kích đãng khí huyết bản thân, muốn phá cảnh đạp nhập "Chuẩn Thánh đỉnh phong"! "Oanh long long!" Trên đỉnh đầu hai người đều là huyết khí trùng tiêu.

Nữ Oa mắt thấy Chuẩn Đề lấy tính mạng Huyền Minh, Hậu Nghệ uy hiếp, khiến cho Khoa Phụ bó tay bó chân, không khỏi hận đến nghiến răng: "Chuẩn Đề tên kia, quả nhiên không biết xấu hổ.

Đường đường là Thánh Nhân, lại làm ra loại câu đương này." Bàn Cổ thần tình đạm mạc, trên mặt không thấy bi hỉ!

Đã vào chiến trường, liền chỉ phân sinh tử, hà đàm thủ đoạn cao thấp?

Chuẩn Đề cách làm tuy rằng hạ lưu, nhưng không thể nghi ngờ là trực tiếp hữu hiệu nhất.

Ngạnh bính ngạnh dưới tình huống này, Khoa Phụ lạc bại chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng tịnh phi một chuyện xấu.

Nguyên bản Khoa Phụ là người được khích lệ.

Nhưng hiện tại lại thành người khích lệ kẻ khác.

Bị Chuẩn Đề đánh càng thảm, Hậu Nghệ, Huyền Minh càng phẫn hận, áy náy.

Phẫn phẫn hận áy náy này, chung quy sẽ hóa thành hùng hùng liệt diễm, triệt để kích phát tiềm năng trong cơ thể bọn họ.

Cảm ứng được "Tinh huyết chi lực" tàn lưu trong cơ thể Huyền Minh đang kích đãng, có lẽ lần này nàng có thể bước ra một bước mang tính then chốt.

Điện định cơ thạch để trở thành "Thiên Đạo Thánh Nhân"!

Hậu Nghệ cũng tương đương như thế.

Giờ khắc này hắn đã đang liều mạng.

Khí huyết kích đãng, tứ ý cọ rửa nhục thân.

Hoặc là phá cảnh, hoặc là chết!

Cơ duyên nhân nhân nhi dị, bất phá bất lập, có lẽ đây chính là con đường phá cảnh của hắn!

Sự tình chính như Bàn Cổ sở liệu.

Theo thời gian trôi qua, Khoa Phụ liên tiếp thụ chế, đã không còn dũng mãnh như trước. "Oanh!" Một đạo thất thải thần quang trường hà quét tới.

Khoa Phụ cường đề một hơi, một quyền nện ra. "Oanh long!" Thần quang trường hà nổ tung, bản thân hắn cũng miệng phun huyết dịch vàng óng.

Nguyên bản Tổ Vu chân thân kiên cố không thể phá vỡ, hiện như

nay đã xuất hiện chi chít vết rách.

Giống như Huyền Minh lúc trước.

Lại chiến tiếp, Tổ Vu chân thân vừa ngưng tụ không lâu chỉ sợ muốn bị đánh vỡ. "Khoa Phụ, buông tay đi!

Đừng quản chúng ta!" Nơi xa Hậu Nghệ phát ra tiếng gào thét chấn thiên, nộ hống nói: "Mang Huyền Minh đại nhân đi, ngươi có thể làm được.

Lại kéo dài nữa, tất cả mọi người đều phải chết!" Lấy thần thông của Khoa Phụ, nếu chỉ mang theo Huyền Minh bỏ chạy, hẳn là vô sự.

Nhưng hắn làm sao có thể bỏ lại Hậu Nghệ?

Người huynh đệ cùng hắn chiến đấu hơn vạn năm.

Không phải thân huynh đệ lại thắng thân huynh đệ.

Khoa Phụ mâu quang một mảnh đỏ ngầu, lại lần nữa một quyền nện nát thất thải thần quang trường hà đang tập kích tới, gào thét nói: "Hậu Nghệ, ngươi câm miệng cho ta.

Ta hiện tại là Thập Tam Tổ Vu, ngươi phải nghe ta.

Hoặc là hiện tại đột phá, hoặc là ông đây cùng ngươi chết!" Tại phía sau không xa, Huyền Minh nghe vậy khóe miệng câu lên một mạt tiếu ý, tựa hồ đối biểu hiện của Khoa Phụ dư dĩ tán đồng.

Nhưng nàng tịnh chưa mở mắt, ngược lại nắm chặt mỗi một phân mỗi một giây khôi phục thương thế.

Nàng có thể cảm thụ được, một cỗ lực lượng trong cơ thể đã bị kích phát.

Chiến lực nguyên tiên mất đi đang hồi thăng.

Nàng nhất định phải khôi phục đủ cường đại trước khi Khoa Phụ

ngã xuống.

Trên đời này, chỉ có Vu tộc chiến tử, không có Vu tộc bỏ lại đồng bạn đào sinh.

Tổ Vu càng là như thế! "Hỗn trướng, đáng chết, đáng chết a..." Nơi xa Hậu Nghệ phát ra tiếng gào thét như sấm rền.

Không biết là đang mắng mình không tranh khí, hay là đang mắng Khoa Phụ ngu xuẩn. "Rõ ràng có thể sống sót... rõ ràng có thể..." Huyết lệ làm mơ hồ đôi mắt.

Nhục thân của hắn dưới sự kích đãng của khí huyết hết lần này đến lần khác, đã hiện ra dấu hiệu hôi tán.

Giờ khắc này Hậu Nghệ hoàn toàn từ bỏ cứu trị.

Hắn chỉ không biết mệt mỏi, không biết đau đớn, một lần lại một lần điều động khí huyết chi lực, hung hăng cọ rửa nhục thân.

Phảng phất muốn đem tất cả uất ức trong lòng, tất cả phẫn nộ phát tiết ra.

Bất sinh, tắc tử!

Ông đây phải xứng đáng với huynh đệ!

Xứng đáng với đại nhân!

Ta không thể chết.

Ta muốn sống.

Thân thủ đánh nổ cái đầu chó của tên tiểu nhân kia!

Khủng bố khí huyết chi lực thuấn thì tạc hủy hết thảy gân mô tổ chức.

Hậu Nghệ thần trí bắt đầu mơ hồ, duy có thân thể y nguyên chấp hành chấp niệm sâu nhất trong nội tâm, huyết khí cuồn cuộn, một lần

lại một lần tẩy rửa nhục thân.

Dần dần hắn đã thành một cái huyết nhân, trên người cốt nhục gân mô nổ tung, có thể thấy bạch cốt sâm sâm.

Chỉ còn lại một trái tim đang đập. "Bành bành bành!" Một lần lại một lần, khi nhục thân triệt để nổ tung, khí huyết chi lực liền trùng hướng về trái tim duy nhất còn tồn tại! "Chuẩn Đề, đặc biệt mẹ nó cho ta phá, phá, phá a!" Hậu Nghệ bộc phát ra tiếng rống kinh thiên động địa. "Oanh long long!" Huyết khí nghịch lưu, mang theo quyết tuyệt cuối cùng xông vào tâm mạch.

Thảo!

Không xa Chuẩn Đề nghe xong, suýt chút nữa trực tiếp xoay người đánh chết nha.

Phá cái gì mà đặc biệt mẹ nó phá! "Oanh long!" Thất Bảo Diệu Thụ phát ngoan kính trực đem Khoa Phụ quét bay ra.

Khoa Phụ điệp huyết, trong mắt hiện lên một mạt bất đắc dĩ.

Hậu Nghệ gia hỏa này, đều lúc nào rồi còn gây chuyện.

Ngươi đặc biệt mẹ nó rốt cuộc có phá hay không a?

Kế đó mâu quang kiên định, "Ông" một tiếng tái độ hãn bất úy tử xông lên.

Hắn cảm ứng được Hậu Nghệ đang ở thời khắc mấu chốt phá cảnh.

Chương 79

Lúc này tuyệt sẽ không cho Chuẩn Đề cơ hội quấy nhiễu.

Không thành công, tiện thành nhân!

Liều mạng. "Oanh long long!" Một quyền tiếp một quyền, liều mạng nện vào Chuẩn Đề.

Tuy rằng không một ngoại lệ đều bị Công Đức Kim Liên cản trở, nhưng hắn vẫn cứ làm không biết mệt.

Chuẩn Đề liếc về phía Hậu Nghệ cơ hồ đã thành bộ xương khô, khóe miệng câu lặc ra một mạt khinh miệt.

Chỉ vọng đột phá?

Đừng nằm mơ.

Đương hạ hắn hảo chỉnh dĩ hạ nhìn Khoa Phụ, mặc cho đối phương thi vi.

So với một Hậu Nghệ đang giãy chết, không thể nghi ngờ Khoa Phụ đã tu thành Tổ Vu thân uy hiếp lớn hơn.

Cái kia Ngân Hà chi lực quỷ bí, lúc trước làm cho hắn mất hết mặt mũi.

Khoa Phụ tất phải chết! "Oanh!" Tại lúc Khoa Phụ tử mệnh tha trụ Chuẩn Đề, Hậu Nghệ hoàn thành một vòng trùng kích cuối cùng trong sinh mệnh.

Khí huyết đảo quán, lấy tư thái ngoan lạt quyết tuyệt nhất, xông vào tâm phòng.

Cơ hồ sát na, "Bành" một tiếng tâm phòng nổ tung.

Một bồng huyết vụ phi sái, thuấn thì bao phủ phương viên ngàn

dặm.

Cả thiên địa một mảnh tịch tĩnh!

Khoa Phụ tựa hồ tâm có sở cảm, thân hình kịch chấn, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Hậu Nghệ.

Mâu quang đỏ ngầu, lệ hát nói: "Hậu Nghệ?" Tiếng rống kinh thiên động địa.

Thuấn gian kinh động tất cả các Tổ Vu ở xa.

Tuy rằng các Tổ Vu bị đối thủ cản trở, nhưng không ngại khí huyết tham tra.

Khi cảm ứng được tình huống nơi này... "Hậu Nghệ?" Kim Chi Tổ Vu Thu Mi, phát ra tiếng gào thét chấn thiên.

Hậu Nghệ là Đại Vu kiệt xuất nhất trong bộ lạc của hắn, có thể nói là hắn nhìn Hậu Nghệ lớn lên.

Quan hệ hai người tự nhiên phi bỉ tầm thường.

Nhưng hiện tại Hậu Nghệ chân thân nổ tung, khí tức toàn vô. "Chuẩn Đề, lão tử thảo mỗ mẫu!" Cho dù các Tổ Vu khác không có tình cảm sâu đậm như Thu Mi với Hậu Nghệ, nhưng Hậu Nghệ là một trong những Đại Vu có hi vọng kế nhiệm Tổ Vu nhất, nay lại ngã xuống nơi này.

Nhất chúng Tổ Vu đều lâm vào điên cuồng. "Chuẩn Đề đạo nhân, lão tử cùng Tây Phương Giáo bất tử bất hưu!" "Sát, sát cái thiên phiên địa phúc!" "Sát!" "Oanh long long!" Kinh nộ giao gia, các Tổ Vu đều sử xuất chiến lực mạnh nhất.

Từng thanh cự phủ hoành tuyên hư không, tung hoành đóng mở.

Trực tiếp đem Cửu Trọng Thiên cắt thành vô số mảnh.

Ngay cả "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" cũng không thể ngăn cản

phong mang của bọn hắn! "Điên rồi sao?" Chủ trận Đế Tuấn cảm thụ được áp lực vô tận.

Nguyên bản Tổ Vu liên phiên ác chiến, đã có ý lực kiệt.

Nhưng giờ khắc này, khí tức bọn hắn lại cái cái bạo trướng, giống như trong cơ thể uẩn tàng một tòa bảo khố, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn! "Đáng chết, sao lại thế này?" Trong lòng kinh sợ, Đế Tuấn vội vàng đề cao mười hai vạn phần tinh thần ứng đối.

Phủ tắc, thật sợ mười Tổ Vu phát cuồng trực tiếp sát phá "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận"!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đang đối chiến với Thái Nhất càng bạo phát ra vô thất thần uy. "Thời Không chi lực" luân chuyển, hư không hai thanh bả cự đại phủ đầu tung hoành giao thác, cuồn cuộn không ngừng hướng về Thái Nhất oanh sát.

Thái Nhất "Đông Hoàng Chung" lúc trước bị Bàn Cổ một chỉ điểm phá, tuy rằng Hồng Quân nghịch thiên hồi tố, để hết thảy trở lại bắt đầu, nhưng thương tổn mà "Đông Hoàng Chung" chịu phải lại chưa từng khôi phục.

Giờ khắc này Thời Không pháp tắc lưu chuyển, ẩn có vài phần trở trệ.

Đối mặt với Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng đồng dạng cụ bị "Thời Không chi lực", hắn lập tức tương hình kiến truất.

Bất đắc dĩ, Thái Nhất chỉ có thể tự vệ!

Lấy khả năng phòng ngự của "Đông Hoàng Chung", Đế Giang, Chúc Cửu Âm trong thời gian ngắn cũng không làm gì được hắn.

Đại chiến phát sinh tại mỗi một nơi.

Tất cả Vu tộc đều bị châm ngòi nộ hỏa trong lồng ngực, điên

cuồng chiến đấu.

Tổ Vu như thế, trận nội Đại Vu, Chiến Vu cũng như thế.

Lấy Đại Vu "Hình Thiên" cầm đầu, Vu Nhân liên quân không còn phân tán tác chiến.

Hội tụ lại một chỗ, uyển nhược một đạo hồng lưu thép.

Đi tới đâu, quản ngươi là Yêu Vương, Yêu Tướng, Yêu Chủ hay Yêu Thần, hết thảy nghiền áp.

Cũng chỉ có nơi Thập Đại Yêu Soái tọa trấn mới có thể cùng bọn hắn kháng hành.

Giờ khắc này "Hình Thiên" đã sát đỏ cả mắt, tuy rằng không biết ngoại giới xảy ra chuyện gì, nhưng tiếng rống của Kim Chi Tổ Vu "Thu Mi" lại rõ ràng truyền vào tai hắn.

Hắn biết, Hậu Nghệ đại khái hung đa cát thiểu. "Đáng chết Yêu tộc, đáng chết Tây Phương Giáo!" "Sát, sát, sát!" Trong lòng hắn chỉ còn lại một ý niệm.

Chỉ xích chi gian, cử mục giai địch!

Duy có sát, sát, sát! "Oanh long long!" Hình Thiên hiển hóa thiên trượng Đại Vu chân thân, một tay cầm khiên, một tay thiết phủ.

Tại phía sau hắn là một đạo khí huyết trường hà lan tràn mấy ngàn thước, bên trong oan hồn lệ phách vô số, đều là yêu hồn chết dưới búa của hắn.

Mỗi giết một gã Yêu tộc, huyết nhục khí huyết kinh hồn của kẻ đó sẽ bị tước đoạt, tự động đầu nhập vào huyết sắc trường hà phía sau.

Tại quá trình này, Hình Thiên càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh!

Hoảng hoảng nhiên, nhược tuyệt thế ma thần lâm phàm.

Khủng bố ma uy hoành tảo cửu thiên thập địa, đi tới đâu mạc hữu nhất hợp chi địch.

Ngay cả Yêu Thần, Yêu Soái cùng cảnh giới cũng không dám cùng hắn ngạnh bính ngạnh!

Giờ khắc này Hình Thiên, quả thực ma uy thao thiên!

Nhân Tộc Tam Tổ cùng Tướng Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư các Đại Vu suất lĩnh Vu Nhân liên quân theo sát phía sau, nhưng cũng giữ khoảng cách mấy ngàn trượng với hắn, không dám quá phận tiếp cận.

Mượn nhờ ma uy thao thiên của Hình Thiên, Vu Nhân liên quân đại thắng.

Cơ hồ trong nháy mắt liền phá diệt mấy chục đại tinh, giết hết thảy Yêu Vương, Yêu Tướng, hủy diệt thành bách thượng thiên yêu binh. "Đáng chết!" Chủ trận Đế Tuấn có thể rõ ràng cảm ứng được uy năng của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" hạ thấp.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bảy vị Tổ Vu phát điên lúc nãy lại khiến hắn cảm thấy lực có thua kém.

Bởi vì "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" tổn hủy quá nhiều.

Lại cứ thế này, chỉ sợ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thật sự muốn bị công phá.

Đáng chết Vu tộc, vì sao lại xuất hiện nhiều biến thái như vậy?

Tổ Vu cũng thôi, từ khi nào ngay cả Đại Vu cũng hung tàn như thế?

Trước có Khoa Phụ tấn cấp, sau lại ra một cái Hình Thiên.

Còn có tên Hậu Nghệ kia... "Sẽ không chưa chết chứ?" Thảo!

Đế Tuấn hốt địa trừng lớn mắt.

Chương 80

Tu vi đến cảnh giới này, hết thảy đều sẽ không không huyệt lai phong.

Cho dù là một ý niệm tùy ý, cũng có khả năng bao hàm thâm ý.

Ta thảo... hồi nãy thật sự sợ hãi.

Đừng nói là bị trúng chiêu rồi chứ?

Tâm thần căng thẳng, Đế Tuấn theo bản năng nhìn lại.

Giờ khắc này!

Nơi Hậu Nghệ tự bạo đã không ai chú ý.

Tổ Vu nhân vì cái "chết" của Hậu Nghệ mà lâm vào điên cuồng.

Yêu tộc lại càng sẽ không quan chú một người chết.

Chỉ có Đế Tuấn... "Hô!" Nhìn nơi đó chỉ có đầy trời huyết vụ, tịnh vô dị thường, hắn thật dài thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá, khả năng là nghĩ nhiều rồi?" Không, đám huyết vụ kia nhìn tổng có chút chán ghét.

Mi đầu hơi nhíu, hắn tùy ý ngưng tụ một đạo "Tinh Thần chi lực"! "Xích lạp!" "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" phân hóa ra một phần ngàn lực lượng, một mạt tinh quang hoa phá trường không, bay thẳng đến nơi Hậu Nghệ tự bạo.

Đối với toàn bộ Cửu Trọng Thiên đang đại loạn đấu mà nói, một đạo lực lượng tương đương Đại La đỉnh phong này căn bản không ai để ý.

Nhưng tại lúc tinh quang kia rơi xuống, dị biến đột phát! "Ông!" Toàn bộ Cửu Trọng Thiên đều chấn động một cái!

Thời gian không gian phảng phất lâm vào sát na đình trệ. "Hưu!"

Tinh quang rơi xuống sát na, huyết vụ giống như vật sống, trong nháy mắt đem nó thôn phệ.

Một màn này lập tức làm Đế Tuấn kinh ngốc. "Hậu Nghệ..." Chuẩn Đề, Thái Nhất, các Tổ Vu cũng đều phát hiện dị thường, nguyên một đám nhìn qua.

Đế Tuấn động tác nhỏ lúc trước có lẽ không ai chú ý, nhưng huyết vụ dị động lại đánh thức tất cả mọi người.

Lấy tu vi bọn hắn, cho dù không tận mắt nhìn thấy, đơn giản hồi tố sự tình vài chục giây trước là dễ như trở bàn tay.

Như thế một cái, Đế Tuấn động tác nhỏ tự nhiên không gạt được.

Nhưng so với cái này, mọi người càng chú ý "huyết vụ" kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. "Chẳng lẽ Hậu Nghệ huynh đệ chưa chết?" Khoa Phụ tâm thần run rẩy, thật cẩn thận suy đoán chân tướng.

Thời gian phảng phất qua ngàn vạn năm, thực tắc chỉ tại một cái chớp mắt!

Tinh quang rơi xuống phảng phất thành một loại thuốc dẫn.

Huyết vụ nguyên bản di tán bốn phía tiên là ngừng lại, kế đó giống như chịu mạc danh triệu hoán. "Sưu sưu sưu!" Tẫn số hướng về trung ương hội tụ.

Tùy chi nhất đồng bị hấp thu còn có đầy trời linh khí.

Sơ thủy chỉ là đạm đạm một đạo, sau đó trực tiếp diễn biến thành thao thiên chi thế. "Oanh long long!" Linh khí phương viên mười mấy vạn dặm tẫn số bị rút sạch.

Ngay cả tinh lực mà "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" hội tụ tại ngoại vi cũng bị nó cưỡng ép lược đoạt.

Dù sao tinh lực cũng là một loại linh lực, loại thuần túy.

Tất cả mọi người đều bị biến cố đột ngột này làm cho kinh ngốc.

Duy có Đế Tuấn phản ứng nhanh nhất, ý thức được không ổn, lập tức hét lớn: "Chuẩn Đề đạo hữu, mau thừa dịp hắn chưa đột phá, diệt sát kẻ này!" Hậu Nghệ...

Hậu Nghệ không chết, ngược lại thành công phá cảnh!

Ý thức được điểm này, các Tổ Vu cái cái sôi trào, nghe Đế Tuấn hô thoại xong liền nộ bất khả yết! "Câm miệng!" "Chuẩn Đề đạo nhân, nếu dám đối với Hậu Nghệ ra tay, Ngô tất cùng ngươi bất tử bất hưu!" "Dừng lại, đáng chết Chuẩn Đề tìm chết!" "Ngăn lại!" Một danh danh Tổ Vu điên cuồng kêu to.

Mắt thấy Hậu Nghệ sắp tấn cấp Tổ Vu, sao có thể dung người khác phá hoại?

Nhưng hiển nhiên, Chuẩn Đề sẽ không tùy tâm ý bọn họ. "Bá!" Kim quang chợt hiện, bay thẳng đến nơi Hậu Nghệ hóa hình. "Không!" Khoa Phụ bộc phát. "Xích lạp" một mạt vạn trượng ngân hồng bạo xạ hư không.

Cơ hồ một giây sau liền hậu phát tiên chí, ngăn chặn đường đi của Chuẩn Đề. "Cút ngay!" Chuẩn Đề trầm quát một tiếng, vô ý cùng hắn dây dưa. "Xích lạp" "Thất Bảo Diệu Thụ" hoành không quét xuống.

Khoa Phụ không lui mà tiến, hãn nhiên một quyền nện ra. "Oanh long!" Thất thải thần quang nổ tung, tàn tồn quyền kình chưa cận thân đã bị Công Đức Kim Liên dưới chân Chuẩn Đề cản trở.

Khoa Phụ khóe miệng chảy máu.

Hắn một tiếng không rên, cắm đầu lại lần nữa sát thượng. "Oanh, oanh, oanh!" Quyền xuất như long.

Mỗi một quyền đều thế trầm lực ổn, mang theo khí thế một đi không trở lại!

Chuẩn Đề trơ mắt nhìn huyết vụ phía trước hội tụ, ẩn ước ngưng thành một đạo nhân hình, tâm tình lập tức hỏng bét thấu đỉnh.

Nhìn về phía Khoa Phụ đang tử mệnh quấn lấy mình, hắn nói: "Muốn chết, bần đạo thành toàn ngươi." Khoa Phụ, Hậu Nghệ nếu song song tấn cấp Tổ Vu, đối với hắn tự nhiên sẽ hình thành uy hiếp.

Cho nên vừa rồi khi biết Hậu Nghệ phi đản không chết, khả năng sắp tấn cấp Tổ Vu, việc đầu tiên hắn nghĩ đến là bóp chết hắn từ trong trứng nước.

Nhưng đã Khoa Phụ không muốn sống, vậy thì giết Khoa Phụ cũng giống nhau.

Khoa Phụ vừa chết, Hậu Nghệ tấn cấp thành công cũng chỉ là một cái Khoa Phụ khác mà thôi.

Nhất niệm chí thử, Chuẩn Đề sát ý bạo tăng! "Ông!" Một cỗ lực lượng từ Tiếp Dẫn Bảo Tràng bị khiên dẫn ra, pháp lực trong cơ thể bành trướng, thuấn thì đạt tới Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chiến lực.

Hắn mạnh mẽ đối với Khoa Phụ đang lao tới vỗ xuống một chưởng. "Oanh long!" Thiên khung nổ tung.

Duy có một cái kim sắc Phật chưởng khổng lồ già thiên tế nhật, Khoa Phụ vạn trượng cao hạ ở trước mặt nó cũng nhỏ hơn một số.

Quan trọng là khí thế song phương hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Cho dù thành Tổ Vu chi thân, Khoa Phụ cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phật chưởng lại kham bỉ Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chiến lực!

Mắt thấy Khoa Phụ sắp bị trấn sát đương tràng, "Ông!" Mạn thiên huyết vụ bỗng nhiên cấp tốc dũng động.

Hư không ngưng thành một cây mũi tên tử hồng sắc, dài đến vạn mét, rộng trăm trượng.

Một giây sau, lợi tiễn phá không! "Oanh!" Hư không bị phá khai một cái thông đạo đen kịt, xuyên qua mấy chục vạn trượng.

Hung hăng đinh tại trên Phật chưởng. "Oanh, oanh, oanh!" Tiếng nổ mạnh cực lớn vang lên, tử hồng sắc mũi tên một đường hoành thôi.

Kim sắc Phật chưởng thốn thốn tạc liệt, ngạnh sinh sinh bị nó khoan ra một cái động lớn.

Mãi cho đến khi toàn bộ trát nhập, "Bành" một tiếng kim sắc Phật chưởng ầm ầm nổ tung. "Hưu!" Linh quang kích xạ, một mạt trường hồng kinh thiên.

Chương 81

Ngay sau đó, bên cạnh Khoa Phụ xuất hiện thêm một người.

Huyết y tóc dài, khuôn mặt cương nghị, mâu quang sắc bén.

Trên người phóng ra một cỗ phong mang như mũi tên, duệ bất khả đương!

Chính là "Hậu Nghệ".

Cường hành trùng quan, khí tức trên người Hậu Nghệ lược hiển bất ổn.

Từng đạo huyết vụ dật tán bốn phía, chuyển thuấn liền bị huyết y thôn phệ.

Kiện huyết y này là do khí huyết biến thành, nguyên bản nên nạp nhập thể nội.

Nhưng vừa rồi cục thế hiểm yếu mới bị lâm thời ngưng tụ thành huyết y.

Giờ khắc này, ti ti lũ lũ lực lượng vẫn đang bị hấp nạp, khí tức trên người hắn dần dần hồi thăng. "Hậu Nghệ huynh đệ..." Khoa Phụ lộ ra nụ cười sảng khoái.

Hậu Nghệ trong mắt nhiều vài phần noãn ý, vẻ băng lãnh trên mặt lui đi ít nhiều.

Hắn cười nói: "Huynh trưởng, nên xưng ta một tiếng Thập Tứ đệ!" "Thập Tứ đệ, đúng, Thập Tứ đệ!" Khoa Phụ vẻ mặt hân úy, Hậu Nghệ không cô phụ kỳ vọng của hắn, quả nhiên thành công phá cảnh.

Nơi xa chúng Tổ Vu cũng đều cảm ứng được khí huyết biến hóa, lập tức bộc phát ra tiếng cười to kinh thiên: "Ha ha ha, làm tốt lắm,

đây mới là nam nhi Vu tộc ta.

Thập Tứ đệ, Thập Tứ Tổ Vu!" "Cung chúc Thập Tứ đệ thành công phá cảnh!" "Vì Thập Tứ đệ hạ!" Tiếng cười khoái ý của các Tổ Vu vang vọng cửu thiên thập địa.

Giờ khắc này, chư thiên chấn kinh.

Vu tộc lại thêm một vị Tổ Vu!!! [Đinh!

Bị bảng định tộc nhân 'Hậu Nghệ' tu vi đề thăng (Chuẩn Thánh đỉnh phong), thọ mệnh +300 vạn năm!

Tổng thọ mệnh: 5978 vạn năm!

Tu vi: Chuẩn Thánh / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 7000 vạn năm)] Cách cửa ải 7000 vạn đại quan lại tiến thêm một bước.

Bàn Cổ khóe miệng giương lên, câu lặc ra một mạt hồ độ tế vi.

Một bên Nữ Oa hóa thân sớm đã há to miệng.

Không thể tin được nhìn Hậu Nghệ trong hình ảnh, lại nhìn về phía Bàn Cổ.

Nàng nhịn không được nói: "Đại thần, ngài sớm biết hắn sẽ phá cảnh đúng không?" Trước đó, lúc Hậu Nghệ bạo tạc, nàng suýt chút nữa không nhịn được trực tiếp động thủ.

Thiên sinh Bàn Cổ vững như Thái Sơn.

Hiện tại hình thế nghịch chuyển, Hậu Nghệ vốn nên tan xương nát thịt phi đản không chết, cư nhiên thành công phá cảnh, thành tựu "Tổ Vu chi thân"?

Quá không thể tư nghị.

Muốn nói chuyện này không liên quan đến Bàn Cổ, đánh chết nàng

cũng không tin!

Bàn Cổ thản nhiên cười nói: "Hậu Nghệ cùng tầm thường Đại Vu bất đồng.

Hắn đi chính là Phá Diệt chi đạo.

Bất phá bất lập, trong tử vong dựng dục sinh cơ.

Đây cũng là một cửa ải hắn cần phải trải qua để phá cảnh!" "Phá diệt, tân sinh..." Nữ Oa lẩm bẩm, lập tức minh bạch.

Nàng chấn kinh nói: "Bản nguyên giác tỉnh là 'Phá Diệt chi đạo'?" Hà vi phá diệt?

Tự nhiên là phá toái hết thảy.

Trảm diệt hết thảy.

Thỏa thỏa là sát tinh a!

Bàn Cổ gật đầu.

Một khi để Hậu Nghệ trưởng thành, tuyệt đối là chiến lực đam đương trong số các Tổ Vu.

Một cái Khoa Phụ, một cái Hậu Nghệ, "Tổ Vu trưởng thành kế hoạch" nghiệp dĩ hoàn thành hai phần ba.

Hiện tại, chỉ thiếu một cái "Hình Thiên".

Một khi Hình Thiên phá cảnh, Vu tộc liền sẽ sở hữu Thập Tứ Tổ Vu, chiến lực cường đại trước nay chưa từng có.

Đến lúc đó, "Tứ bộ tẩu kế hoạch" hoàn thành một nửa.

Chỉ còn lại phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trảm Thiên Đạo nhất cơ thạch! "Nhanh thôi..." Hắn có thể cảm ứng được, huyết mạch chi lực của Hình Thiên đã bị thôi phát đến cực hạn, đang ở biên duyên phá cảnh.

Nguyên bản Hình Thiên muốn so với Hậu Nghệ sớm phá cảnh mới đúng.

Nhưng Hậu Nghệ đi là "trí chi tử địa nhi hậu sinh", bất phá bất lập, bất sinh tắc tử.

Dưới tình huống cực đoan như vậy, cư nhiên vượt lên trước Hình Thiên đột phá.

Cửu Trọng Thiên! "Oanh long long!" Có tân phá cảnh Hậu Nghệ gia nhập, liên thủ Khoa Phụ, hai người lập tức bộc phát ra uy năng cực lớn!

Một cái dùng "Ngân Hà chi lực" quán xuyên hư không, lao lao kiềm chế Chuẩn Đề.

Một cái dùng "Phá Diệt chi lực" vô kiên bất tồi, khiến Chuẩn Đề thời khắc đều không dám điệu dĩ khinh tâm.

Tại trạng thái này, hắn chỉ có thể toàn tâm toàn ý đầu nhập, đem "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" thôi phát đến cực hạn, để ngự Hậu Nghệ và Khoa Phụ luân lưu tiến công.

Còn việc thừa dịp loạn diệt sát Huyền Minh?

Không có cơ hội đó.

Hắn vừa động, sẽ bị Khoa Phụ chưởng khống "Ngân Hà chi lực" đuổi kịp, ngay sau đó liền là chín mũi tên bao hàm "Phá Diệt chi lực" của Hậu Nghệ hoành không.

Cho dù có Công Đức Kim Liên hộ thân, hắn cũng có loại cảm giác tâm thần dao duệ, chiến chiến căng căng.

Hai cái sát tinh liên hợp, quả thực thiên y vô phùng.

Biến quan chúng Tổ Vu, e rằng cũng chỉ có Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ mới có thể ổn áp bọn hắn một đầu.

Đương nhiên, các Tổ Vu khác cũng đều có huyền diệu thần thông, chỉ là công kích chi lực không có bá đạo như vậy thôi.

Cảm ứng được chiến cục bên Khoa Phụ, Hậu Nghệ đã ổn định, Đại Tổ Vu Đế Giang lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt: "Làm tốt lắm!

Các huynh đệ thêm chút sức, hôm nay đánh nổ Cửu Trọng Thiên, khiến Yêu tộc triệt để luân vi quá khứ!" "Đánh nổ Cửu Trọng Thiên, phúc diệt Yêu tộc!" Các Tổ Vu đều bộc phát ra tiếng rống chấn thiên.

Không có chiêu thức hoa lệ, trực tiếp đánh tới, giáp tạp một chiêu "Tam Thập Lục Khai Thiên Phủ" pháp, hư không lập tức bị bổ thành hai nửa.

Quyền đả cửu thiên, cước đạp tinh thần, một ít Yêu Vương, Yêu Tướng trú thủ các tinh thần nhỏ yếu không cách nào thừa thụ cự lực, thuấn thì nổ tung. "Oanh long long!" Toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều đang rung chuyển bất ổn.

Vô số tinh thần dao duệ rơi xuống đất.

Trận chiến này, triệt để đánh ra phong thái của Tổ Vu.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nội. "Hình Thiên" hiển hóa thiên trượng Đại Vu chân thân, tay trái cầm khiên, tay phải cầm búa.

Truy tinh trục nguyệt, hoành khóa giữa các đại tinh thần.

Cho dù cách mấy vạn dặm, thiết phủ trong tay vung lên, "Oanh long" một đạo phủ mang dài mấy ngàn thước phá không sát xuất. "Oanh long long!" Cách đó vạn dặm, một khỏa phụ tinh đương tràng bị oanh bạo!

Trên đó, hơn mười vạn yêu quân trú thủ chỉ có không đến ba vạn trốn thoát.

Huyền Tiên chi hạ tẫn số hóa thành tro bụi.

Lĩnh đầu một gã Yêu Vương chỉ có Thái Ất Kim Tiên tu vi, không nói hai lời độn không bỏ chạy!

Gặp phải sát tinh này thì thật là xui xẻo, còn nghĩ báo thù?

Nằm mơ đi!

Chương 82

"Ông!" Hình Thiên một bước đạp không.

Sau lưng vạn trượng huyết khí cuồn cuộn, khoảng cách gần vạn mét đảo mắt đã tới.

Tên Yêu Vương đào tẩu kia chỉ thấy phía trước hồng quang mạn thiên, huyết khí đào đào, chưa kịp phản ứng liền bị hút vào trong đó. "Oanh long long!" Vô số yêu hồn lệ phách, liên đái khỏa tinh thần bị trảm diệt kia, chuyển thuấn liền bị huyết khí trường hà sau lưng hắn tẫn số thôn phệ.

Hoảng hốt gian, huyết khí trường hà sau lưng càng phát ra tráng đại.

Bên trong tán phát hung lệ, âm độc, oán sát chi khí, cho dù cách mấy vạn dặm cũng có thể cảm giác được.

Theo sát phía sau, Nhân Tộc lão tổ Hữu Sào Thị không khỏi mặt lộ vẻ lo lắng.

Cứ chém giết như vậy, thật sợ Hình Thiên sẽ tẩu hỏa nhập ma, triển khai vô soa biệt sát lục.

Tướng Liễu đi theo phía sau tựa hồ nhìn ra lo lắng của hắn, cười nói: "Hữu Sào huynh vô nhu ưu tâm.

Vu tộc ta bỉnh thừa phụ thần huyết mạch sinh ra, thiên sinh có khả năng trấn áp hết thảy tà túy quỷ mị.

Hình Thiên huynh nhìn như nguy như trứng chồng, thực chất là cố ý làm vậy.

Những âm hồn quỷ sát kia chỉ sẽ trợ giúp hắn rèn luyện nhục thân, đả ma chân huyết.

Đợi cường đại đến trình độ nhất định, liền có thể huyết mạch phản tổ, tấn cấp Chuẩn Thánh đỉnh phong." Nói đến cuối cùng, trong mắt Tướng Liễu ẩn có ý diễm tiện.

Hiển nhiên, hắn có thể nhìn ra Hình Thiên ly phá cảnh tựa hồ không xa.

Một khi phá cảnh, đó chính là "Thập Ngũ Tổ Vu"!

Thập Ngũ Tổ Vu a... không biết mình có cơ hội vị liệt Tổ Vu chi tôn hay không?

Nghĩ tới đây, một trái tim lập tức nóng rực.

Một bên Hữu Sào Thị nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cũng đúng, tích nhật Bàn Cổ đại thần khai thiên tích địa, lực trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Vu tộc bỉnh thừa Bàn Cổ thần huyết mạch, cho dù chỉ kế thừa ngàn vạn phần có một, cũng đủ để trấn sát hết thảy quỷ túy tà mị.

Khu khu yêu hồn chi lực, nhìn như cường đại, nhưng so với viễn cổ Hỗn Độn Ma Thần thì kém xa ức vạn lần?

Thật là bạch lo lắng.

Dưới sự suất lĩnh của Hình Thiên, Vu Nhân liên quân sở hướng phi mỹ. 365 khỏa chủ tinh trực tiếp bị phá diệt một phần mười. 720 khỏa phụ tinh thì bị phá diệt một phần bảy.

Còn lại các phụ tinh, ẩn tinh, lớn nhỏ cộng lại cũng bị hủy đi tổng số một phần mười.

Nguyên bản hồn nhiên nhất thể, viên chuyển như ý "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" biến thành tứ xử lậu phong.

Cũng may nhờ Đế Tuấn thủ chưởng "Hà Đồ Lạc Thư", tinh thông trận pháp chi đạo mới có thể miễn cưỡng duy trì vận chuyển.

Nhưng lại tiếp tục như thế, đại trận thật sự muốn xong đời.

Hắn nhìn ra được, "Hình Thiên" trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuyệt đối là một đại tai họa.

Có lẽ hắn sẽ trở thành Tổ Vu thứ ba sau Khoa Phụ và Hậu Nghệ...

Thiên sinh Thập Đại Yêu Soái chi lực đã không thể trấn áp kẻ này.

Muốn duy trì đại trận vận chuyển cũng không có khả năng điều động quá nhiều lực lượng.

Như thế, chỉ có thể trọng quyền xuất kích, tốc chiến tốc thắng, giải quyết phiền toái này.

Nhân tuyển...

Mục quang hắn đảo qua Phục Hy và Côn Bằng.

Trong mắt thấu ra vài phần chần chờ.

Phục Hy kỳ thật càng có nắm chắc hơn, nhưng sự tình Nữ Oa thấu ra quỷ dị.

Đối với huynh muội này bảo không chuẩn sẽ có hợp mưu.

Cần giữ lại bên cạnh nhìn chằm chằm.

Đương hạ hắn nhìn về phía Côn Bằng nói: "Hình Thiên nguy hại cực đại, khả năng là một cái Khoa Phụ, Hậu Nghệ tiếp theo.

Có lao Yêu Sư đi một chuyến, lấy đầu kẻ này!" Côn Bằng ngẩn ra, toàn tức minh bạch ý tứ của Đế Tuấn.

Hắn lập tức chắp tay nói: "Bệ hạ yên tâm, thần định không nhục sứ mệnh!" "Bá!" Một luồng hắc quang chợt phá thiên địa, trong nháy mắt đi xa. "Côn Bằng!" Nữ Oa trong lòng căng thẳng, theo bản năng nhìn về phía Bàn Cổ!

Giờ khắc này, nàng đại khái minh bạch dự tính của Bàn Cổ.

Để Hậu Thổ, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên tấn cấp, Vu tộc liền có thể lực áp Yêu tộc, công phá "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Như hôm nay, Hậu Thổ tuy rằng chưa từng tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lại tu thành "Luân Hồi Đại Đạo", ngăn cản Tiếp Dẫn Thánh Nhân.

Chuẩn Đề bị tân tấn Khoa Phụ, Hậu Nghệ cản trở.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ quấn lấy Đông Hoàng Thái Nhất.

Còn lại bảy vị Tổ Vu cùng Đế Tuấn chủ trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đánh nhau!

Song phương xứng được thượng thế quân lực địch.

Quan kiện điểm tại vu "Hình Thiên" có thể thành công phá cảnh hay không!

Một khi Hình Thiên tấn cấp, trở thành "Thập Ngũ" Tổ Vu kế tiếp Khoa Phụ, Hậu Nghệ, như vậy mặc kệ là lựa chọn tương trợ bảy vị Tổ Vu phá trừ đại trận, hay liên thủ Khoa Phụ, Hậu Nghệ bức lui Chuẩn Đề, hoặc cùng Đế Giang, Chúc Cửu Âm cộng chiến Đông Hoàng Thái Nhất...

đều là ván đã đóng thuyền thắng cục.

Nhưng Đế Tuấn rõ ràng nhìn ra điểm này, cho nên quả đoán đỉnh lấy áp lực, phái ra Côn Bằng!

Côn Bằng cũng là tiên thiên sinh linh sau khi khai thiên tích địa, chỉ là khí vận không tốt, không có linh bảo bạn sinh.

Nhưng thiên sinh "Cấp tốc", lại thêm đoạn thời gian trước đạt được truyền thừa của thượng cổ "Thôn Phệ Ma Thần", có thể thôn thiên phệ địa.

Một thân chiến lực so với Thập Tổ Vu hào không tốn sắc.

Nếu hắn xuất chiến, Hình Thiên tại tình huống không có phá cảnh hiển nhiên không phải đối thủ. "Yên tâm đi!" Nhìn ra Nữ Oa khẩn trương, Bàn Cổ thản nhiên nói: "Côn Bằng thực lực tuy mạnh, nhưng thiên tính giảo hoạt, một khi tình thế không đúng sẽ lấy bảo toàn bản thân làm đệ nhất yếu vụ.

Trận chiến này, hữu kinh vô hiểm!" Hình Thiên không phải một mình chiến đấu.

Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đại Vu cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ còn có hơn mười người.

Lại có Nhân Tộc lão tổ Hữu Sào Thị cũng là một đại ngoan nhân.

Côn Bằng cố nhiên thực lực cường đại, nhưng những Đại Vu này cũng không phải ăn chay.

Hơn nữa, hắn đối với Hình Thiên có tin tưởng. "Oanh long!" Côn Bằng một đầu đâm vào "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Lúc trước cùng bảy vị Tổ Vu đối chiến sớm đã làm hắn tâm thần hoảng sợ.

Đám gia hỏa kia quá khủng bố, từng cái giống như chiến lực vô cùng, tại dưới sự cường công của "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" kham bỉ Thánh Nhân chi lực, cư nhiên có thể càng đánh càng hăng, bên trong rõ ràng không thích hợp.

Đặc biệt sau khi Khoa Phụ, Hậu Nghệ tiếp liên phá cảnh, hắn vốn thiên sinh cảm ứng mẫn cảm đối với nguy cơ lập tức ngửi thấy mùi vị âm mưu.

Vu tộc đản sinh đến nay cũng mấy trăm vạn năm, chưa từng thấy có ai tấn cấp Tổ Vu, nhưng hôm nay thấy một lần hai người.

Tổng số cộng lại so với thượng cổ chi thời còn nhiều hơn một vị.

Trong này nếu không có cổ quái, đánh chết hắn cũng không tin.

Hiện tại Cửu Trọng Thiên tuyệt đối là một nơi thị phi, đặc biệt là bên cạnh Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị Yêu tộc đại đế.

Hắn đã sớm mưu hoa việc này, hiện tại vừa vặn tìm được một cái cớ tốt. "Đi hội một hội Hình Thiên yêu nghiệt kia xem sao." Tóm lại, chỉ cần không ở tại trung tâm đại chiến là được.

Trong lòng nghĩ vậy, "Bá" một tiếng cấp tốc, hắn đã xuất hiện tại bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 83

Quang ảnh thu liễm, trọng tân hóa thành bộ dáng hắc y thanh niên.

Toàn bộ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" tự thành thiên địa, bên trong quảng mậu vô ngân, vô cùng to lớn.

Mỗi một khỏa tinh thần đều là nguồn sức mạnh của đại trận.

Tinh thần cường đại càng có Yêu Vương, Yêu Thần, Yêu Tướng, Yêu Soái trú thủ.

Nhưng hiện tại phóng nhãn nhìn lại, siêu quá một phần mười tinh thần đã bị mẫn diệt.

Tự nhiên là kiệt tác của Vu Nhân liên quân.

Hắn trước đây dù sao cũng giúp Đế Tuấn chưởng khống một đầu đại trận, đại khái tình hình vẫn hiểu rõ.

Rất nhanh, hắn bắt được động thái của "Hình Thiên"!

Không có biện pháp, Hình Thiên gây ra động tĩnh quá lớn, sau lưng một cột huyết quang kinh thiên túc hữu vạn mét.

So với Đại Vu chân thân còn cao hơn gấp mười.

Cách mười vạn dặm Côn Bằng liền ngửi thấy cỗ huyết tinh khí nồng nặc chí cực kia.

Hắn ám tự tâm kinh: "Thật khủng bố sát khí, tên này tàn sát bao nhiêu Yêu tộc?

Mười vạn?

Trăm vạn?

Ngàn vạn?" Nhất niệm chí thử, trong lòng hắn nhiều thêm vài

phần ác cảm.

Dù sao cũng là Thiên Đình Yêu Sư, trong xương cốt cũng tự nhận là một thành viên Yêu tộc.

Như hôm nay đồng bào bị đơn nhân tàn sát ngàn vạn, không nổi nóng là giả. "Hảo tiểu tử, không giết ngươi, ta không xứng làm Yêu Sư!" Nếu Côn Bằng nguyên bản còn tồn tâm tư tị nạn, vậy thì giờ khắc này tị nạn vẫn là đệ nhất vị, nhưng "giết Hình Thiên" lại theo sát phía sau.

Không giết không đủ để bình yêu oán a! "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, khi xuất hiện lại đã ở ngoài mấy vạn dặm.

Như thế tiếp liên vài lần, hắn đã sắp lâm cận Vu Nhân liên quân.

Giờ khắc này, Hình Thiên đang suất chúng công đánh "Bắc Đẩu Thất Tinh".

Phụ trách trấn thủ Bắc Đẩu Thất Tinh chính là Đại Yêu Anh Chiêu.

Hổ đầu nhân thân, Chuẩn Thánh hậu kỳ tu vi, sử một cây trượng bát trường thương, thương xuất như long, có uy thế phiên giang đảo hải.

Cùng hắn trấn thủ còn có hai tên phó soái, bốn tên Đại Yêu, phân biệt có Chuẩn Thánh trung kỳ cùng Chuẩn Thánh hậu kỳ tu vi.

Hình Thiên tay trái cầm khiên, tay phải cầm búa, trùng sát tại tuyến đầu. "Oanh long long!" Đi tới đâu hình thành nghiền áp thái thế tới đó.

Côn Bằng đến đúng lúc nhìn thấy "Thiên Cơ Tinh" trong Bắc Đẩu Thất Tinh bị công phá!

Phụ trách trấn thủ Thiên Cơ Tinh là một tên phó soái dưới trướng Anh Chiêu, Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi.

Đối mặt cự phủ của Hình Thiên, chỉ một chiêu "Oanh long", tên Giao Long Đại Yêu kia đương tràng bị nổ tung yêu khu.

Hình Thiên khiên bài hất lên, phó soái liền bay ngược về phía sau.

Chưa rơi xuống đất, "Hô lạp" vạn trượng huyết khí trường hà sau lưng phảng phất có linh tính cuộn ngược lên.

Một cái đối mặt liền đem tên Chuẩn Thánh trung kỳ phó soái kia thôn phệ.

Một đường tiền trùng, một đường sát phạt. "Oanh oanh oanh!" Cự phủ huy động, từng mảng từng mảng Yêu tộc giống như rơm rạ ngã xuống.

Bản thân hắn hoảng nhược vị văn, một bước đạp không.

Yêu thi bị bỏ lại phía sau không một ngoại lệ đều bị huyết khí trường hà thôn phệ.

Tại dưới sự đồ sát vô soa biệt này, trong nháy mắt đã có mấy vạn yêu binh dung nhập vào huyết khí trường hà sau lưng hắn.

Huyết khí trường hà chấn động hư không, càng phát ra sáng chói hạo hãn.

Ngay cả Côn Bằng đều cảm giác được một tia tâm quý: "Hảo gia hỏa, lại để cho yêu nghiệt này giết tiếp, toàn bộ Yêu tộc đều phải bị giết sạch." Trong lòng động niệm, Côn Bằng không hề chần chờ, mạnh mẽ thân hóa độn quang. "Xích lạp" vạn trượng hư không phi lược.

Một ít Vu Nhân liên quân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, duy có một đạo hắc ảnh đi xa.

Nhân Tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị là người đầu tiên phát hiện không đúng.

Mắt thấy hắc ảnh kia bay thẳng đến Hình Thiên, lập tức ý thức được, kêu to nói: "Hình Thiên thống lĩnh cẩn thận, có địch tập!" Ân?

Hình Thiên ngẩn ra!

Chợt một cỗ khí thế hám thiên động địa từ trên trời giáng xuống. "Oanh long!" Một mạt hắc ảnh già thiên.

Đó lại là một cái miệng cực lớn vô cùng, ngay cả thiên địa đều bị cắn xuống một miếng.

Một cỗ khả phạ thôn phệ chi lực dũng hiện, "Hưu hưu hưu" một ít Vu Nhân tu vi thấp kém đương tràng thân hình hoảng động, liền bị cái hắc động cực lớn kia thôn phệ. "Côn Bằng!" Hình Thiên mâu quang huyết hồng, phát ra tiếng rống chấn thiên.

Hắn liếc mắt liền nhận ra hắc ảnh kia, chính là Yêu Sư hung danh chiêu trứ "Côn Bằng"!

Từ thượng cổ đến nay, Vu Yêu liên phiên chinh chiến, lẫn nhau có thủ đoạn gì sớm đã biết rõ ràng.

Thôn thiên phệ địa chính là ngón nghề sở trường của Côn Bằng.

Chỉ bất quá, sau khi dung hợp "Thôn Phệ Ma Thần" thôn phệ pháp tắc, thần thông này càng phát ra cường đại.

Nếu đạt tới cực hạn, e rằng thiên địa đều có thể một ngụm nuốt vào.

Hình Thiên tuy rằng mãn thân sát khí, nhưng tịnh chưa mất đi lý trí.

Phản chính như Tướng Liễu sở ngôn, hắn đang mượn sát lục yêu hồn thối luyện nhục thân ý chí, tráng đại nguyên lực.

Giờ khắc này, tầm thường Chuẩn Thánh hậu kỳ cường giả đã không phải địch thủ của hắn.

Côn Bằng xuất hiện uyển nhược một ngọn đèn sáng trong đêm tối. "Xích lạp!" Hình Thiên kính trực xé rách hư không, xuất hiện tại trên chín tầng trời.

Tay nắm cự phủ, chiếu vào hắc ảnh kia liền một búa bổ xuống! "Oanh long!" Vạn trượng huyết khí trường hà sau lưng tùy chi giảo động, kính trực rót vào trong cự phủ.

Trong khoảnh khắc này, Hình Thiên tựa hồ cụ bị Tổ Vu chi lực.

Cử thủ đầu túc gian liền có uy thế thiên băng địa liệt. "Oanh long long!" Phủ mang kinh thiên, đi tới đâu hư không thốn thốn tạc liệt.

Một cái hắc động rộng lớn vạn trượng tùy chi di tán, khi va chạm cùng hắc ảnh phía trên lập tức bộc phát ra kinh thiên cự hưởng.

Ức vạn linh quang bạo thiểm, phương viên ba vạn dặm phảng phất hóa thành một mảnh diệt thế hải dương.

Cuồng phong quyển phất, chỉ cần dư ba giao chiến liền khiến một chúng Đại La Kim Tiên đứng không vững.

Ngay cả Chuẩn Thánh Vu Nhân, Yêu tộc cường giả cảm ứng được uy năng hai người giao thủ cũng một trận sắc mặt trắng bệch.

Đặc biệt mẹ nó sắp đánh nổ thiên địa rồi.

Ngay tại lúc đó, trên bầu trời vân đoan truyền đến một tiếng tê hống: "Anh Chiêu đại soái, trợ ta giúp một tay!" Là Côn Bằng.

Hình Thiên dung hợp huyết khí trường hà một búa đã cụ bị Chuẩn Thánh đỉnh phong chi lực, thậm chí càng mạnh, làm hắn ẩn ước có loại cảm giác áp chế không nổi.

Thịnh nộ dưới, Côn Bằng trực tiếp gọi người. "Tôn lệnh!" Phụ trách trấn thủ "Bắc Đẩu Thất Tinh" Anh Chiêu Yêu Soái cơ hồ đệ nhất thời gian dao động "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên" trong tay!

"Oanh long" vô biên tinh thần chi lực giáng xuống, hư không ngưng kết ra từng thanh tinh quang trường kiếm khổng lồ, tự có khả năng trảm thiên diệt địa hướng về Hình Thiên oanh sát.

Giờ khắc này, Nhân Tộc Tam Tổ, Tướng Liễu cùng các Đại Vu cũng phản ứng lại, phân phân gào thét nói: "Chư vị, trợ Hình Thiên Đại Vu giúp một tay!" "Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Bạn tùy theo tiếng rống cực lớn, một đạo tiếp một đạo thân hình trùng thiên.

Khí thế trên người tứ vô kỵ đạn cọ rửa hư không, chủng chủng thần thông, vạn thiên pháp bảo tẫn số hướng về tinh quang trường kiếm chém xuống.

Chương 84

"Oanh long long!" Khủng bố tiếng nổ vang vọng cửu thiên thập địa.

Một làn sóng tiếp một làn sóng tinh quang trường kiếm tẫn số bị Nhân Tộc Tam Tổ, Tướng Liễu, Cửu Phượng các Đại Vu ngăn lại.

Anh Chiêu Yêu Soái tuy bách vu chức trách không thể thiện ly, nhưng quả đoán hạ lệnh nói: "Kỳ Sơn, Kim Diệu, tốc tốc đái binh tiền khứ, quấn lấy đám Vu Nhân này!" Một tên phó soái tu vi dưới hắn cùng một tên Đại Yêu khác lập tức điểm hơn trăm vạn yêu quân, "Oanh long long" bay thẳng đến chỗ Vu Nhân liên quân.

Hữu Sào Thị mục quang chước chước, rất nhanh phán đoán được địch ngã hình thức.

Hắn trầm quát nói: "Toại Nhân, Tri Sinh, hai người tốc tốc hồi quy, đái lĩnh Vu Nhân đại quân nghênh chiến." Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị không nói hai lời lập tức rút khỏi đội hình.

Điểm Vu Nhân liên quân, bay thẳng đến công sát Yêu quân.

Nếu ở trên đại tinh, đám Yêu quân này chiếm cứ thiên thời địa lợi.

Nhưng nếu sát xuất ra, đó là tự tìm đường chết.

Vu Nhân liên quân đều phấn chấn mạc danh, gào thét hướng về trăm vạn yêu binh sát khứ.

Đơn nhìn khí thế này cũng đủ để người ta đảm hàn.

Trên vân đoan, Côn Bằng đợi mãi không thấy viện binh, thần niệm quét qua liền minh bạch chuyện gì xảy ra.

Không khỏi thầm mắng một tiếng: "Phế vật!" Nhưng nói ngàn nói

vạn cũng vô dụng, người ta Anh Chiêu Yêu Soái cũng xuất toàn lực phối hợp rồi.

Chỉ là Vu Nhân cường giả so với trong tưởng tượng càng thông minh hơn, trực tiếp chặn lại công kích của Anh Chiêu.

Phái ra yêu binh... hảo ba, bị bao sủi cảo rồi.

Côn Bằng một trận ê răng.

Nhìn xuống phía dưới Hình Thiên tay cầm cự phủ, uyển nhược người khổng lồ chống trời, trong mắt hắn thiểm diệu ánh sáng âm độc.

Tên này một mình đồ sát ngàn vạn Yêu tộc, giờ khắc này ngàn vạn Yêu tộc anh hồn tẫn số bị nạp nhập trong búa.

Một búa xuất ra kham bỉ Chuẩn Thánh đỉnh phong chiến lực.

Đương nhiên, làm như vậy đối với thân thể phụ tải rất nặng.

Tầm thường Đại Vu sớm đã bị xanh bạo, nhiêu là Hình Thiên Đại Vu chân thân cường hãn, giờ khắc này thể biểu cũng có một đạo huyết hồng chi quang lượn lờ, kinh mạch một trận cổ động, phảng phất có một cỗ quái lực không chịu khống chế đang tứ ý du tẩu trong cơ thể. "Chết đi, ngã thành toàn ngươi!" Côn Bằng trong mắt ngoan quang chợt hiện, mạnh mẽ vận chuyển "Thôn Phệ thần thông"! "Ông!" Đạo hắc quang bên chân trời bỗng nhiên biến lớn, một lần hành động che phủ cự phủ của Hình Thiên.

Trước đó hắn vẫn luôn dùng thần thông bản thân để chiến đấu.

Giờ khắc này, hắn mới chân chính điều động "Thôn Phệ Pháp Tắc" truyền thừa từ Thôn Phệ Ma Thần!

Có Thôn Phệ Pháp Tắc gia thành, cái miệng khổng lồ bên chân trời lập tức trở nên càng lớn hơn.

Từ nguyên tiên ba vạn dặm khuếch tán đến mười vạn dặm! "Oanh long!" Một ngụm cắn xuống, thiên đấu tàn khuyết một nửa! "Hỗn trướng, là ai?" Phụ trách chủ trận Đế Tuấn thân hình mạnh mẽ chấn động, trên mặt hiện lên một mạt kinh nộ.

Đang yên đang lành, lực lượng bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đột nhiên bị rút sạch vài phần.

Năng lượng thất điều suýt chút nữa làm hắn trực tiếp tán giá.

Thần niệm quét qua đại trận... nguyên bản nộ hỏa đầy ngực lập tức biến thành u oán. "Hảo ba!

Là Côn Bằng." "Bất quá, tên này lực lượng có chút mạnh a?" Tuy rằng sớm biết hiểu Côn Bằng được kỳ ngộ, truyền thừa viễn cổ Hỗn Độn Thôn Phệ Ma Thần "Thôn Phệ Pháp Tắc", nhưng đây là lần đầu tiên thấy Côn Bằng toàn lực thi triển nó!

Đó thật là thôn thiên phệ địa.

Mạnh!!

Đồng dạng hắn cũng thấy Hình Thiên dưới vân đoan.

Trong mắt lóe lên một tia khoái ý. "Hảo tiểu tử, xem ngươi lần này còn không chết." "Thôn thiên phệ địa" dùng để đối phó Tổ Vu đều dư dả, huống chi chỉ là một Hình Thiên cảnh giới Đại Vu?

Có Côn Bằng xuất mã, đã không cần lo lắng việc này.

Tiếp theo, hắn cần hảo sinh ứng phó bảy vị Tổ Vu, miễn cho bọn hắn thừa cơ gây chuyện.

Hiện tại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận "tinh thần" bị phá hoại hơn một phần mười, lại thêm thiếu một cái Côn Bằng làm trợ thủ, hình thế rất nghiêm trọng!

Cần phải cẩn thận hành sự!

Tâm tùy niệm động, Đế Tuấn chuyển thuấn thu liễm tâm thần!

Giờ khắc này.

Khi cái miệng lớn kia mở ra, Hình Thiên toàn vô lực đề kháng.

Trước đó dung nhập vạn trượng khí huyết trường hà sau lưng đã là thủ đoạn mạnh nhất.

Có "Thôn Phệ Pháp Tắc" gia thành, Côn Bằng hiển nhiên thần thông càng hơn một bậc. "Ông!" Hình Thiên cùng một phiến khu vực kia thuấn thì bị hắc ảnh che đậy.

Đợi đến quang ảnh tán đi, tại chỗ sớm đã trống rỗng một mảnh.

Toàn bộ không gian đều trở nên chi ly phá toái, ngay cả hai khỏa chủ tinh bách vạn trượng ở gần đó cũng vì không chịu nổi cự lực mà xuất hiện bất đồng trình độ nứt toác. "Hình Thiên đại nhân?" Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu đều ngơ ngác nhìn một màn này.

Phụ trách tọa trấn nơi đây Anh Chiêu Yêu Soái đồng dạng vẻ mặt chấn kinh.

Rất nhanh liền hân hỉ vô cùng hướng về phía một đoàn hắc quang phía trên bái đạo: "Yêu Sư đại nhân thần thông cái thế, hạ thần bái phục!" Ngay cả khi nói chuyện đều mang theo vài phần run rẩy.

Thật đặc biệt mẹ nó khả phạ a!

Một ngụm nuốt mất nửa bầu trời.

Tên hung nhân kia cũng bị nuốt vào.

Nếu không phải Côn Bằng, hắn thật đúng là không làm gì được Hình Thiên.

Thậm chí có khả năng trở thành vong hồn dưới búa Hình Thiên.

Như hôm nay, giải thoát rồi! "Hình Thiên đại nhân đâu?

Hình Thiên đại nhân!" Một chúng Vu Nhân cường giả bắt đầu hoảng loạn.

Ánh mắt nhìn quanh bốn phía, thậm chí có người hô to lên tiếng. "Ha ha ha!" Anh Chiêu đắc ý cười to nói: "Cái gì chó má Hình Thiên?

Sớm đã bị Yêu Sư đại nhân vô biên thần thông hàng phục rồi.

Các ngươi những Vu Nhân này sớm muộn cũng sẽ đi theo hắn." Giờ phút này Anh Chiêu quả thực ý khí phong phát, hào khí can vân. "Không!" Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu đương tràng bộc phát ra nộ hống kinh thiên. "Hình Thiên đại nhân sẽ không chết!" "Hình Thiên đại nhân nhất định vẫn đang chiến đấu." "Sát, giết sạch đám Yêu tộc này." "Sát!" Quen với việc Hình Thiên sở hướng phi mỹ, khi ý thức được Hình Thiên khả năng sẽ chiến tử, tất cả Vu Nhân cường giả đều bắt đầu hoảng sợ.

Khi hoảng đến cực hạn, chỉ có thể dùng sát lục giảm bớt.

Giết, giết sạch Yêu tộc nhìn thấy, Hình Thiên đại nhân sẽ trở về.

Đúng!

Chính là như vậy!

Tại dưới sự khu sử của tín niệm này, một chúng Vu Nhân cường giả bộc phát. "Oanh long long!" Một khắc sau, thượng vạn Vu Nhân liên quân tẫn số hướng về chủ tinh do Anh Chiêu Yêu Soái trú thủ sát khứ.

Cầm đầu chính là Nhân Tộc Tam Tổ cùng Tướng Liễu, Cửu Phượng các Đại Yêu (ý là Đại Vu).

Không biết Hình Thiên Đại Vu thế nào rồi, nhưng giờ khắc này tuyệt đối không thể dừng lại.

Chương 85

Mặc kệ Hình Thiên Đại Vu có ở đây hay không, đều phải giết.

Hình Thiên ở thì phải giết, Hình Thiên không ở càng phải giết!

Sát, sát, sát! "Ha ha ha!" Đốc định Hình Thiên đã chết, Anh Chiêu chiến ý bộc phát, hoàn toàn không đem Vu Nhân liên quân trước mắt để vào mắt.

Chân chính có thể làm hắn kiêng kị cũng chỉ có mấy người Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên.

Nay hai vị trước đã trùng xuất khỏi giới vực, duy nhất làm hắn kiêng kị là Hình Thiên cũng đã tao kiếp.

Còn lại chỉ là tửu nang cơm áo mà thôi! "Các huynh đệ, cho ta giết, giết sạch đám Vu man tử này, Nhân tộc quyển dưỡng làm khẩu lương!

Ha ha ha, chuyện sau đó lão tử thân tự hướng bệ hạ thỉnh công cho các ngươi!" Lời này vừa nói ra, chúng yêu lập tức sôi trào. "Sát!" Từng cái ngao ngao kêu vọt tới Vu Nhân liên quân sát khứ! "Oanh long long!" Vạn thiên tinh thần chi lực dũng động, tại dưới sự điều động của Anh Chiêu tẫn số hóa thành đao thương kiếm kích chém xuống.

Nhất thời gian, Yêu tộc thanh uy chấn thiên! "Đại thần?" Nữ Oa hóa thân mắt trông mong nhìn về phía Bàn Cổ.

Sự tình đều đến bước này, không phải còn có hậu chiêu chứ?

Người đều bị nuốt xuống rồi.

Bàn Cổ lại không nhanh không chậm nói: "Chớ vội!" "Chớ..." Ta đặc biệt mẹ nó hảo ba!

Giám vu hết lần này tới lần khác bị vả mặt, lần này Nữ Oa cẩn thận lựa chọn quan vọng.

Tuy rằng ta không tin, nhưng ta không nói hảo ba? "Ta cứ nhìn xem, xem ngươi lật ngược thế cờ thế nào." Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi nghĩ.

Bàn Cổ yên lặng nhìn cảnh tượng trong quang mạc, thật sự không vội. "Côn Bằng hiện tại... chắc là có chút tiêu hóa bất lương rồi đi?" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nội!

Vô tận vân đoan, một đạo hắc sắc thân ảnh đang bàn tọa hư không.

Nếu có người ở đây nhất định có thể nhận ra, chính là Yêu Sư "Côn Bằng" vừa rồi thần uy đại triển một ngụm nuốt mất nửa bầu trời!

Giờ khắc này, Côn Bằng sắc mặt có chút khó coi.

Tuy rằng thành công nuốt Hình Thiên, nhưng tựa hồ có điểm khó tiêu hóa?

Nếu tế tế cảm ứng sẽ phát hiện, quanh thân hắn thỉnh thoảng sẽ có một đạo huyết sát chi khí dật tán.

Một làn sóng tiếp một làn sóng, theo thời gian trôi qua, khí tức dao động càng phát ra lợi hại.

Cuối cùng, "Ông" một tiếng thân hình hắn hung hăng run lên. "Lại tới?" Côn Bằng trong mắt nhiều vài phần nộ ý, trên mặt ẩn có vài phần trắng bệch.

Lược một do dự, rất nhanh liền hạ quyết tâm.

Hắn lạnh lùng nói: "Bản tọa không tin, một cái nho nhỏ Đại Vu có thể lật trời hay sao?

Bàn Cổ huyết mạch...

Luyện hóa ngươi, bảo không chuẩn Thôn Phệ Đại Đạo của bản tọa có thể tiến thêm một bước." Mâu quang hơi lóe, trong mắt hắn hiện lên một mạt khát vọng.

Thôn Phệ Đại Đạo lại tiến một bước liền có thể vượt qua Phục Hy, trở thành chân chính ý nghĩa thượng Thiên Đình nhị hào nhân vật.

Chí vu Thái Nhất không uổng có Đông Hoàng chi mệnh, thực tế thượng tịnh không quản sự.

Cũng chỉ có Phục Hy kia, ỷ vào có cái Thánh Nhân muội muội Nữ Oa, lại thêm bản thân thần thông kinh người mới ổn cư đệ nhị.

Bất quá rất nhanh thôi, một lần này ta muốn thay thế hắn!

Ánh mắt kiên nghị, nháy mắt kiên định tín niệm! "Ông!" Một mạt hắc quang lưu chuyển, Côn Bằng bắt đầu chuyên tâm luyện hóa "Hình Thiên"!

Chân thân Côn Bằng to lớn vô cùng.

Trong cơ thể gần như tự thành thiên địa, đặc biệt sau khi đắc được truyền thừa của Viễn Cổ Hỗn Độn Thôn Phệ Ma Thần, hắn tự phát diễn sinh ra một không gian, gọi là "Hư Không Thiên Địa", chuyên dùng để gánh chịu Thôn Phệ Chi Lực.

Bất luận là kim cương thiết thạch, một khi lạc vào trong đó, cũng sẽ bị dung luyện thành nguyên khí thuần túy nhất, phản hồi tư bổ cho chân thân Côn Bằng.

Giờ khắc này!

Bên trong Hư Không Thiên Địa rộng lớn vô biên.

Khắp nơi đều tràn ngập hắc thủy, trọc lãng cuồn cuộn.

Một đại hán thân cao ngàn trượng, thể phách hùng hồn đang ngạo

nghễ đứng giữa không trung, chân đạp hắc thủy, tay trái cầm khiên, tay phải cầm búa.

Trên người hắn có một cỗ Khí Huyết Trường Hà lượn lờ.

"Ầm ầm ầm..." Cự phủ trong tay huy động, chém ra bốn phía.

Phủ mang kinh thiên.

Nơi đi qua, không gian tựa như sóng nước dập dờn, "hô lạp lạp" hư không tầng tầng lớp lớp, kéo dài đến mấy vạn tầng.

Vốn dĩ phủ mang lăng lệ vô song, sau khi trải qua vạn tầng chấn động, lực đạo dần dần yếu đi.

Đại hán kia tựa hồ không biết mệt mỏi, hết lần này tới lần khác, "Oanh, oanh, oanh!", không đoạn lặp lại quá trình phách trảm.

Mười lần, Trăm lần, Ngàn lần, Vạn lần, Mười vạn lần...

Toàn bộ Hư Không Thiên Địa nổi lên tầng tầng gợn sóng, phảng phất như kinh đào hải lãng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, nhìn qua vô cùng kinh tâm động phách.

Đại hán này chính là Hình Thiên.

Sau khi lạc vào nơi này, liền tao ngộ hắc thủy xâm thực.

Chỉ là Đại Vu chân thân cường hãn, mặc cho hắc thủy kia tưới vào thế nào cũng khó thương tổn mảy may.

Nhưng muốn thoát ra ngoài, tựa hồ cũng không đơn giản như vậy.

Hắn biết rõ mình đang ở trong bụng Côn Bằng.

Cho dù là Hồng Hoang thiên địa do Phụ thần khai mở cũng có giới hạn chịu đựng.

Vượt qua giới hạn này, thiên địa sẽ phá toái.

Tuy rằng không gian trong cơ thể Côn Bằng huyền ảo vô cùng,

nhưng hắn không cho rằng nó sẽ mạnh hơn Hồng Hoang thiên địa.

“Có thể triệt tiêu chấn động sao?

Lão tử không tin.

Để xem ngươi có thể hóa giải bao nhiêu đạo công kích.” Hình Thiên hừ lạnh một tiếng, tiếp tục lặp lại động tác phách trảm.

“Oanh, oanh, oanh!” Hư không chấn động ngày càng dữ dội.

Hắn nào biết, công kích của hắn sớm đã truyền ra bên ngoài.

Hư Không Thiên Địa do “Thôn Phệ Pháp Tắc” biến hóa xác thực thần diệu vô song.

Nhưng sau khi dung hợp Khí Huyết Trường Hà, Hình Thiên có thể bộc phát ra chiến lực so sánh với Tổ Vu.

Tổ Vu, không kẻ nào không phải là tồn tại khủng bố tay xé cự long, phiên giang đảo hải.

Cho dù lực lượng bị triệt tiêu, dư chấn còn lại vẫn không thể khinh thường.

Thêm nữa Côn Bằng vẫn chưa tu luyện “Thôn Phệ Pháp Tắc” đến đại thành, khi Hư Không Thiên Địa tao ngộ công kích liên miên bất tuyệt, phần không thể gánh chịu kia liền tự động chuyển giá ra ngoài.

Một lần lại một lần, một đợt lại một đợt...

“Tôn tử” Côn Bằng trốn trong bóng tối rốt cuộc nhịn không được.

“Hưu!” Linh quang chợt hiện, Côn Bằng nguyên thần hiển hóa.

Bộ dáng là một thanh niên áo đen, con ngươi âm lãnh, gắt gao nhìn chằm chằm Hình Thiên, giận đến mức sắp phun lửa.

Chương 86

“Hắc?” Mắt Hình Thiên sáng rực lên.

Hắn cũng không ngốc, lúc trước hắc thủy dưới chân không ngừng tác quái, phân minh là Côn Bằng muốn luyện hóa hắn.

Hiện giờ luyện hóa không thành, nguyên thần lại muốn tìm phiền toái?

Xem ra công kích trước đó không phải vô dụng công, gia hỏa này quả nhiên tàng không được nữa rồi.

Khí Huyết Trường Hà nhập thể, hắn đang ở trong một giai đoạn đặc thù, trong cơ thể tràn ngập yêu linh chi lực vô song, nếu toàn bộ luyện hóa, liền có cơ hội huyết mạch phản tổ, nhất cử bước vào Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Nhưng khốn nỗi lại bị nhốt ở cái địa phương quỷ quái này.

Hiện giờ Côn Bằng xuất hiện, quả thực là cứu tinh của hắn.

Chỉ cần thuận lợi đánh vỡ gông cùm xiềng xích, tu thành Tổ Vu chi thân, còn sầu không ra được sao? ‘Không được, phải nghĩ cách để tên này đại chiến với ta một trận.

Không thể để hắn nhìn ra ý đồ, nếu không, gia hỏa này tuyệt đối sẽ không giúp ta.’ Sau khi sở hữu nguyên thần hoàn chỉnh, đầu óc Hình Thiên linh hoạt không tầm thường.

Trong lòng vạn thiên ý niệm thay đổi cực nhanh, nhưng trên mặt lại một mảnh xích thành, mang theo cỗ khí hãn dũng đặc hữu của Vu tộc.

Hắn hướng về phía Côn Bằng rống to: “Tạp mao điểu (chim tạp lông), mau thả lão tử ra ngoài.

Nếu không, ta sẽ quậy cho nơi này long trời lở đất." "Ngươi!" Nghe thấy ba chữ "tạp mao điểu", Côn Bằng tức thì rùng mình, nộ mục nhìn trừng trừng.

Cho dù chỉ là nguyên thần chi thể, cũng có một cỗ lệ khí trùng thiên phóng ra.

Hắn nãi là đường đường Thiên Đình Yêu Sư, cho dù Đế Tuấn, Thái Nhất đối với hắn đều phải tươi cười nghênh đón, hà cớ gì từng bị người đương diện nhục mạ như thế?

"Cái gì?" Hình Thiên nhe răng cười, huyết khí trên người lượn lờ, uyển nhược hung ma hàng thế.

Hắn đong đưa cự phủ trong tay nói: "Một con súc sinh lông dẹp, nhìn cái gì mà nhìn?

Lão tử gọi một tiếng tạp mao điểu, đó là để mắt tới ngươi.

Thức thời thì mở ra lối thoát.

Nếu không, lão tử đập nát cái ổ chó này của ngươi!" "Ngươi muốn chết!" Một cỗ nộ hỏa xông lên đầu, Côn Bằng lập tức định chủ ý phải cho tên này một bài học.

"Bá!" Thân hình triển khai, chớp mắt hóa thân thành vạn trượng hư ảnh.

"Oanh long!" Vạn trượng hắc thủy cuộn trào, tựa hồ chịu dẫn lực mạc danh, chảy ngược lên trên.

Chỉ trong sát na, liền cùng hư ảnh hợp hai làm một.

Hư không hiển hóa ra một con Côn Bằng vạn trượng.

Đôi cánh tựa như đám mây che trời.

Thông thể đen kịt, duy có đôi mắt lấp lánh huyết hồng chi quang.

Nhìn thoáng qua, tựa như hai vầng huyết nhật treo bên chân trời.

"Hình Thiên, người đang tìm chết!" Một đạo âm thanh ầm ầm vang vọng Hư Không Thiên Địa.

Toàn bộ không gian đều chấn động.

Hình Thiên lại hai mắt tỏa sáng, tiếp tục kích thích: "Tưởng hù dọa được lão tử sao?

Có gan thì mở ra lối thoát, lão tử cùng ngươi ra bên ngoài đại chiến ba trăm hiệp.

Ai không dám kẻ đó là tôn tử!" Thảo!

Côn Bằng triệt để bị chọc giận, tung người giết tới.

Hình Thiên đợi chính là giờ khắc này.

Gần như cùng một thời gian, hắn một bước đạp không, "Ông!", thân thể khổng lồ mấy ngàn trượng chuyển dời trong nháy mắt.

Khiên tròn sớm đã được dắt ở bên hông, hai tay cầm búa, dồn đủ kình lực, hoành không chém xuống.

"Oanh long!" Hư không sụp đổ.

"Chết!" Côn Bằng tự nhiên không cam lòng yếu thế.

Nộ hống một tiếng, song dực triển khai, "Xích lạp" hư không tựa như bị cắt nứt, hắc ảnh trùng trùng.

Một cái vuốt lớn, lao thẳng vào đầu búa.

Sát na hai bên va chạm, tức thì bộc phát ra tiếng vang kinh thiên.

"Phốc xuy!" Vuốt chim khổng lồ kia lập tức bị chém nát.

Hình Thiên cũng không dễ chịu, thân hình kịch liệt lay động.

Côn Bằng tịnh không phải bản thể hiển hóa, mà là mượn dùng "Thôn Phệ Chi Lực" ngưng thành pháp thân, tự nhiên không sợ búa rìu

cắt chém.

Cái vuốt vốn bị tước đi, trong chớp mắt liền khôi phục lại.

Vẫn hung lệ vô song như cũ, hướng về phía đầu Hình Thiên mà chộp tới.

Hình Thiên di nhiên không sợ, quát to một tiếng, khí huyết trên người cuộn trào, triệt để buông tha phòng ngự, hai tay cầm búa, không ngừng phách trảm hư không.

"Oanh, oanh, oanh!" Côn Bằng pháp thân chỗ nào cũng băng hoại, hắc khí di tán.

Nhưng dưới tác dụng của quy tắc, trong sát na lại phục hồi.

Hình Thiên bị đánh đến liên tục lùi lại, khí thế hãn dũng lại không thấy như lúc đầu.

Chỉ là, Côn Bằng pháp thân tuy rằng bất tử bất diệt, nhưng uy năng kém xa so với chân thân, thần thông cũng không cách nào thi triển.

Đối phó với Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường thì được, nhưng đụng phải Hình Thiên, hiển nhiên khó phân thắng bại.

Dần dần, Côn Bằng mất đi kiên nhẫn.

"Hắc, tạp mao điểu, chưa ăn cơm sao?

Chút khí lực ấy, gãi ngứa cho gia gia đều không đủ!" Hình Thiên nhẹ nhàng buông một câu, lần nữa khiến Côn Bằng giận không thể át!

"Muốn chết?" Oanh long!

Hai bên đánh đến thiên băng địa liệt, toàn bộ Hư Không Thiên Địa đều ầm ầm run rẩy.

Côn Bằng không chú ý tới, theo việc không ngừng tư sát, khí tức

của Hình Thiên càng ngày càng nội liễm.

Vốn dĩ sau khi dung hợp "Khí Huyết Trường Hà" do ngàn vạn yêu linh biến hóa, trên người hắn mọi thời khắc đều chấn động một cỗ huyết sát chi lực.

Giờ phút này, cỗ huyết sát chi lực kia đang tiêu tán.

Hoặc là nói, đang bị dung hợp.

Hình Thiên chuẩn xác nắm bắt tâm tư sinh linh, mỗi khi Côn Bằng lơi lỏng, liền sẽ kích thích vài câu.

Tuy rằng đại bộ phận thời gian, Côn Bằng pháp thân bị đánh đến tơi bời khói lửa, nhưng ngẫu nhiên hắn cũng sẽ để đối phương chiếm một chút tiểu tiện nghi.

Cứ thế một hai lần, dần dần, Côn Bằng phát hiện ra không đúng.

Có thể trở thành Thiên Đình "Yêu Sư", trí tuệ Côn Bằng tự nhiên phi phàm.

Lúc trước chỉ là không để ý.

Nhưng cùng một cái sáo lộ lặp lại sử dụng, tức thì bị hắn nắm được điểm nghi ngờ. 'Trúng kế rồi?

Tên này là cố ý?' Lại một lần nữa bị Hình Thiên bức lui, Côn Bằng hồ nghi nhìn "tên to xác ngốc nghếch" trước mắt!

Dùng kế sao?

Không giống!

Hình Thiên vẫn đang chửi bới, phát huy hai chữ "dã man" đến cực hạn.

Yêu nghiệt như gia hỏa này cũng biết dùng kế hại người?

Lời của Hình Thiên thực sự chiêu nhân hận, Côn Bằng có tâm đề

phòng, cường áp nộ ý trong lòng, quyết định thử một lần.

Thử một lần cho bảo hiểm.

Ngay lập tức hắn vẫn như cũ, nộ khiếu cửu thiên, truy sát Hình Thiên.

"Oanh long long!" Hình Thiên vừa đánh vừa lui, các loại ô ngôn uế ngữ tầng tầng lớp lớp.

Chương 87

Tại thời điểm chiếm hết thượng phong, lại sẽ thích thời biểu hiện "luy nhược" (yếu đuối)!

Phảng phất đã đến cảnh dầu hết đèn tắt, giây tiếp theo, hoặc giây tiếp theo nữa là có thể bắt lấy.

Nhưng tiếp liền mấy chục lần như vậy, Hình Thiên vẫn nhảy nhót tưng bừng.

Cho dù Côn Bằng là kẻ ngốc, cũng ý thức được vấn đề!

Ngay lập tức nộ hống một tiếng, mãnh liệt tán đi Thôn Phệ Chi Lực, hóa thành nguyên thần trạng thái.

Gắt gao nhìn chằm chằm Hình Thiên nói: "Ngươi đang giỡn mặt với ta?" Ân?

Hình Thiên rùng mình.

Bị phát hiện?

Nhưng ngoài miệng vẫn quán triệt từ đầu đến cuối nói: "Ha ha ha, lão tử giỡn ngươi?

Tạp mao điểu, có bản lĩnh thì đánh lão tử a?

Không phải ta nói chứ, chút công phu mèo quào kia của ngươi, chậc chậc, cũng chỉ dọa được mấy đứa nhỏ.

Cái gì mà Thiên Đình Yêu Sư, Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Ta thấy đều là cứt chó.

Ngay cả một tên Chuẩn Thánh hậu kỳ như lão tử đều đánh không lại..." Hồi lâu, mặc cho Hình Thiên mắng chửi ngập trời, Côn Bằng vẫn bất động.

Chỉ là hồng quang trong mắt vượng thịnh thêm vài phần.

Uyển nhược hai ngọn nến lay động, mạc danh sâm lãnh.

Hắn lạnh lùng nói: "Ta thật không ngờ, trong đám Vu man tử lại xuất hiện một quái thai như vậy.

Hình Thiên?

Tốt lắm!!!" Câu cuối cùng, Côn Bằng gần như là nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Nếu như vừa nãy chỉ là suy đoán, vậy thì hiện tại, có thể trăm phần trăm khẳng định, hết thảy vừa rồi đều là bẫy rập của Hình Thiên.

Mục đích thượng chưa rõ ràng, nhưng dùng ngón chân cái cũng biết không phải chuyện tốt.

Hiện tại hắn rất bực bội.

Đường đường "Yêu Sư", vạn yêu chi sư, biểu suất của trí tuệ, cư nhiên bị một tên Vu man tử thô bỉ không chịu nổi đùa giỡn. 'Đặc yêu, còn có thiên lý sao?' Dĩ vãng Vu tộc dù mạnh, cũng không được hắn để vào mắt.

Bởi vì đó là một đám man tử, không có gì ngoài một thân võ lực.

Chỉ cần mưu hoạch thoả đáng, dễ dàng là có thể giết chết.

Nhưng khi man tử không còn là man tử, trở thành một "man tử có trí tuệ"...

Thế giới phảng phất đều không còn hữu hảo.

Côn Bằng giờ phút này có cảm giác tam quan bị đổi mới.

Đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện, lần giao chiến này, Vu tộc tự hồ có chút không giống với trước kia?

Không đơn thuần là thực lực, dĩ vãng hắn không rõ ràng lắm, nhưng giờ phút này hắn khẳng định, đó là "trí tuệ"!

Vu tộc khác biệt với trước kia là trở nên có "trí tuệ"!

Từ trên xuống dưới, từ Tổ Vu đến Đại Vu đều như thế.

Không còn như ngàn năm trước chỉ biết làm bừa.

Có tổ chức, có kỷ luật, có... mưu hoạch!

Khi ý thức được điểm này, sắc mặt Côn Bằng tức thì trở nên sát bạch.

Sự thay đổi này phát sinh từ khi nào? 'Ngàn năm trước...

Vị kia!' Kinh tủng, vô cùng kinh tủng!

Hình Thiên không biết nội tâm Côn Bằng diễn nhiều như vậy, nhưng khi bị Côn Bằng điểm phá, hắn biết ngụy trang đã thất hiệu.

Biểu hiện quá khoa trương sao?

Ân!

Hậu tục sẽ cải tiến!

Chí vu trước mắt...

Trong mắt Hình Thiên lóe lên một tia hồng mang, trên người bỗng nhiên bốc lên một cỗ khí huyết bàng bạc, "Oanh long long" khuấy động một phương hư không.

Toàn bộ Hư Không Thiên Địa đều đang kịch liệt run rẩy.

Một cỗ uy áp đáng sợ, tứ vô kỵ đạn cọ rửa bốn phía.

Cho dù đây là địa bàn của mình, Côn Bằng cũng cảm giác được một cỗ tâm quý.

Phảng phất một con mãnh hổ trầm ngủ, đang thức tỉnh.

Hắn vẻ mặt chấn kinh nhìn Hình Thiên, trong lời nói mang theo vài phần run rẩy: "Ngươi, phá cảnh?" Tựa hồ để đáp lại, "Ông", ngàn vạn khí huyết liễm vào một thân, làn da lộ ra bên ngoài của Hình Thiên, trong nháy mắt chuyển thành một màu đạm kim.

Chỉ là, màu đạm kim tịnh không thuần túy, trong đó còn giáp tạp tia ngân quang.

Hắn nhe răng cười nói: "Nhờ phúc của ngươi, không sai biệt lắm." "Oanh long!" Giây tiếp theo, Hình Thiên đạp phá hư không.

Một cái búa rìu khổng lồ không ngừng phóng đại trong mắt Côn Bằng.

Gần như ngay lập tức, "Bá", Côn Bằng đem tốc độ phát huy đến cực hạn.

Nguyên thần nhanh chóng độn không.

Thuận theo phương hướng hắn đào tẩu, "Xích lạp", hư không bị cắt mở một đường, lộ ra cái động khẩu đen ngòm, đi thẳng tới thế giới bên ngoài. 'Quả nhiên, cường đại đến trình độ nhất định, liền có thể xé rách hết thảy hư không!' Hình Thiên lộ ra nụ cười xán lạn.

Một bước bước ra.

"Ông!" Quang ảnh xoay chuyển!

Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thiếu đi Hình Thiên, Vu Nhân liên quân không còn sự sắc bén lúc trước.

Không phải bọn họ không đủ nỗ lực, mà là kẻ địch quá mạnh.

Nhân tộc Tam Tổ, Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu tuy rằng cũng cường đại, nhưng lại thiếu đi khí thế khủng bố trấn áp hết thảy địch nhân của Hình Thiên.

Khi Yêu Soái Anh Chiêu tọa trấn "Bắc Đẩu Thất Tinh" thân tự mang binh xuất chinh, Vu Nhân liên quân tức thì lâm vào khốn cảnh.

"Oanh long long!" Anh Chiêu tay cầm "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên" tứ ý lôi kéo Chu Thiên Tinh Thần chi lực hạ xuống, tinh thần chi lực vô song bao phủ chiến trường.

Đối với Yêu tộc mà nói, đây là sự gia thành.

Nhưng Vu Nhân liên quân thân xử trong đó, lại có cảm giác bài xích thiên sinh.

Nếu là thời kỳ bình thường thì cũng không sao, nhưng trước mắt hai quân đối lũy, sai biệt nhỏ bé cũng có thể ảnh hưởng đến chiến cục cuối cùng!

Hình Thiên không ở đây, Vu Nhân cường giả lại khó triển hiện ra khí thế thần cản giết thần, phật cản giết phật kia.

Bị Anh Chiêu Yêu Soái suất lĩnh một vị phó tướng, mười ba tôn Yêu Vương, bảy mươi hai đại thống lĩnh đoàn đoàn bao vây.

Không những thế, hắn còn từ bốn phía khẩn cấp điều khiển mấy trăm vạn yêu quân chi viện!

Trong đó không thiếu một ít Yêu Vương, Yêu Thần cấp cường giả.

Trước đó, thấy khí diễm khủng bố của Hình Thiên, bọn họ tự nhiên có bao xa chạy bao xa.

Nhưng hiện tại, Vu Nhân liên quân chính là một miếng thịt béo.

"Tình huống không ổn a!" Nhìn về phía yêu quân rậm rạp chằng chịt bốn phương tám hướng, Nhân tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị trên mặt phù hiện một tia sầu dung.

Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu sớm đã bị Yêu

Vương, Yêu Tướng, Yêu Thần cấp cường giả đuổi tới bao vây chặt chẽ.

Chương 88

Không phải một chọi một, mà là ba chọi một.

Trong tình huống này, cho dù Đại Vu cường hãn vô cùng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng cầm cự.

Càng đừng nói giết địch.

Nhân tộc xử cảnh cũng không ổn, vốn dĩ xuyên xen giữa các Đại Vu, Chiến Vu, mượn nhờ thế xông pha không ngại gian khổ của Vu tộc để xung sát.

Nhưng hiện giờ, Vu tộc đều ốc còn không mang nổi mình ốc! 'Thực sự không được, chỉ có thể lui về sau!' Rời khỏi chủ tinh do Thập Đại Yêu Soái chiếm cứ, trở về chiến thuật ban đầu.

Binh đối binh, tướng đối tướng, nhân vu cường giả trên Chuẩn Thánh lưu lại tiếp tục công đánh chủ tinh.

Các vu nhân khác rút ra ngoài, đi công đánh những Yêu Vương, Yêu Tướng yếu nhỏ kia.

Tướng Liễu cùng chúng Đại Vu đang ở phía trước tha trụ Yêu tộc cường giả.

Hữu Sào Thị hiện giờ là thống soái tối cao của Vu Nhân liên quân. 'Hình Thiên đại nhân...' Hữu Sào Thị nhìn thoáng qua nơi Hình Thiên biến mất lần cuối, trong mắt tràn ngập không cam lòng, cuối cùng buông tha giãy giụa.

Hắn nghiến răng nói: "Cùng lắm thì làm lại từ đầu." Ngay khi hắn rốt cuộc hạ quyết tâm, quyết định triệt thoái...

"Ông!" Hư không mãnh liệt chấn động!

Trên tầng mây bỗng nhiên biến thành sắc thái ban lan, một cỗ sát khí huyết hồng bỗng nhiên phủ trùng xuống.

Y hi giáp tạp một tiếng tê hống kinh cụ vô cùng!

"Oanh long!" Giây tiếp theo, một tôn thân ảnh cao lớn xuất hiện tại thiên địa trong trận.

Chỉ thấy hắn thân cao vạn trượng, thể biểu nổi lên hai màu kim ngân quang hoa, trong đó màu vàng đã chiếm cứ bảy thành trở lên.

Trên người có một cỗ khí huyết thần lực trùng thiên, hám động chín tầng mây.

"Đây là..." Tất cả mọi người đều bị một màn trước mắt chấn kinh.

Ngay sau đó, một đạo hống thanh kinh cụ vang vọng thiên địa: "Hình Thiên?

Ngươi không chết!" Anh Chiêu Yêu Soái mượn dùng "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên", có thể ngắn ngủi câu thông ngàn vạn trượng tinh không chung quanh.

Cũng bởi vậy, hắn phát hiện ra chân dung tôn cự nhân kia.

Hách nhiên chính là Hình Thiên.

Yêu Sư đại nhân đâu?

Hắn trứ cấp mang hoảng muốn tìm thân ảnh Côn Bằng.

Nhưng mênh mang tầng mây, nơi nào có tung tích Côn Bằng?

"Chạy cũng nhanh thật!" Hình Thiên nhìn về phía xa xa một vệt hắc ảnh chợt lóe rồi biến mất, trong mắt tia cơ tiếu chợt lóe.

Côn Bằng gia hỏa này, nhìn như thực lực cường đại, trời sinh lại gan nhỏ như thế.

Vừa phá vỡ "Hư Không Thiên Địa", trực tiếp độn không bỏ chạy.

Tốc độ Côn Bằng quả thật không phải cái danh hão.

Biết rõ đuổi không kịp, dứt khoát không hề để ý tới.

Chiến sự quan trọng hơn!

"Bá!" Một bước đạp không, Hình Thiên quay trở về Tinh Thần Thiên Địa.

"Ân?" Vừa trở về sát na, Hình Thiên liền phát giác không đúng.

Ngước mắt quét bốn phía, khi nhìn thấy thảm trạng của Vu Nhân liên quân, hắn tức thì giận không thể át!

"Anh Chiêu!" Một tiếng gào thét vang vọng thiên địa.

Hắn liếc mắt nhìn thấy Anh Chiêu đang tay cầm "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên", điều động ngàn trăm vạn tinh thần chi lực thuấn sát hàng ngàn hàng vạn Vu Nhân.

Trong đôi mắt huyết quang bắn ra, "Ông" mạnh mẽ đạp hư không, biến mất tại chỗ.

Tê!

Cùng lúc đó, Anh Chiêu ở xa ngoài mười mấy vạn dặm, trong lòng hàn ý đại thịnh.

Gần như đầu cũng không ngoảnh lại quay đầu bỏ chạy. 'Yêu thọ, hung thần này cư nhiên được thả ra.' Hắn bị dọa đến vong hồn giai mạo.

Một lòng một dạ chỉ muốn phản hồi chủ tinh tọa trấn.

Duy có ở trên chủ tinh, mới có thể được "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" che chở.

Trước đó hắn vốn tưởng Hình Thiên chết chắc rồi, cho nên mới

dám xuất trận phá diệt Vu Nhân liên quân.

Ai từng nghĩ, trước sau không đến một chén trà công phu, hung thần này đã đi ra.

Thanh uy so với trước kia càng thịnh. 'Yêu Sư đại nhân, ngài hại ta a!' Anh Chiêu trong lòng thê thê thảm thảm thích thích, cái bi thảm trong đó không đủ để nói với người ngoài.

Đúng lúc này, "Xích lạp" một tiếng, hư không bỗng nhiên nứt toác.

Một bàn chân khổng lồ vô cùng, mạnh mẽ thò ra từ hư không, hướng về phía Anh Chiêu đang vong mệnh bôn đào mà một cước đạp xuống.

"Oanh long!" Hư không bị đạp bạo, phương viên ngàn dặm tận số bị bàn chân to lớn kia bao trùm.

Anh Chiêu can đảm dục liệt, ý chí tàn tồn nói cho hắn biết, cần phải phản kháng, không phản kháng tất chết không nghi ngờ.

"Hống!" Một tiếng bạo hát, Anh Chiêu bộc phát.

Trong tay "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên" triển khai, "hô lạp lạp" ngàn vạn tinh thần chi quang ánh xạ hư không.

Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên trừ bỏ là mấu chốt tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bản thân cũng là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Giờ phút này vừa được thôi phát, nháy mắt trên đỉnh đầu hình thành một cái lồng phòng hộ cực lớn.

Ngàn vạn tinh thần quang hoa lưu chuyển, cho người ta một loại cảm giác lao không thể phá.

Anh Chiêu thân xử trong đó, lại một chút không cảm thấy an tâm.

Ngay trước khi bàn chân to lớn kia hàng lâm, hắn liều mạng thôi phát "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên", mong sao có thể làm cho tinh quang hộ tráo trở nên kiên cố hơn.

"Ông!" Cuối cùng, bàn chân to lớn kia rơi xuống.

Tự mang theo lôi đình vạn quân chi lực, toàn bộ hư không đều bị đạp sụp hơn một nửa.

Uy áp khủng bố nháy mắt hàng lâm.

Tinh quang hộ tráo cực lớn phát ra thanh âm "rắc rắc" làm người ta ghê răng, phảng phất thừa chịu cự lực vô song.

Anh Chiêu tựa hồ có thể cảm thụ được "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên" trong tay đang run rẩy, linh niệm của Tiên Thiên Linh Bảo cảm nhận được nguy cơ phá diệt.

Dần dần, tiếng "rắc rắc" trở nên bé không thể nghe, lực chấn động khủng bố bên ngoài tựa hồ cũng yếu đi vài phần. 'Gánh được rồi sao?' Anh Chiêu mạc danh thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn thò đầu ra xem.

"Oanh long!" Cự lực vốn biến mất, bỗng nhiên trong nháy mắt gia trì lên trên.

Trong thời gian ngắn ngủi, bạo tăng gấp mấy lần.

"Oanh long long!" Cự lực khủng bố nghiền áp tinh quang hộ tráo.

Toàn bộ hộ tráo đều "ông ông" run rẩy, phát ra tiếng cọt kẹt không chịu nổi gánh nặng.

Vu Nhân liên quân bên ngoài sớm đã nhìn đến ngây người.

Chỉ thấy Hình Thiên đột ngột xuất hiện tại cửu thiên phía trên, hiển hóa cửu thiên trượng chân thân, uyển nhược kình thiên cự nhân, một cước đạp xuống.

Tiếp đó phía dưới dâng lên một đạo tinh thần quang mạc, Anh Chiêu thôi phát "Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên" hộ vệ bản thân.

Lúc bắt đầu, xác thực có tác dụng.

Nhưng giây tiếp theo, sự tình làm người ta chấn kinh xuất hiện.

Hình Thiên tựa hồ bất mãn vì bị cản trở, mạnh mẽ nâng chân lên lần nữa hung hăng đạp xuống.

Lần này, không còn là một cước chi lực.

Chương 89

Một cước tiếp một cước, "Oanh oanh oanh", tốc độ nhanh đến cực hạn, gần như nhìn không rõ động tác.

Duy có tiếng nổ mạnh liên miên bất tuyệt, chấn triệt chín tầng mây.

Cuối cùng sau mấy chục tiếng nổ lớn liên tiếp, tinh quang hộ tráo lung lay sắp đổ nan dĩ vi kế, "phanh nhiên" một tiếng, bạo liệt ra.

Khuôn mặt kinh cụ vô cùng của Anh Chiêu hiển lộ trước mặt tam tộc Vu Yêu Nhân.

Thập Đại Yêu Soái hách hách hữu danh, chiến tướng Thiên Đình, tại trước mặt Hình Thiên phảng phất như một hài đồng, lộ ra thần thái vô trợ.

"Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên" được coi là y trượng lớn nhất sớm đã linh quang ảm đạm, hiển nhiên dưới sự đạp dẫm bạo lực liên phiên của Hình Thiên đã hao hết linh lực.

"Quy tôn tử, gia gia đợi ngươi đã lâu." Thấy chân dung Anh Chiêu, Hình Thiên đại hỉ quá đỗi.

"Chết!" Một tiếng bạo hát, "Oanh long!" bàn chân kình thiên kia lần nữa rơi xuống.

"A..." Anh Chiêu tê thanh tiêm khiếu, bính tẫn toàn lực đâm ra một thương cuối cùng.

"Oanh long!" Thương phá hư không, kinh thế vô song.

Một đạo thương mang sắc bén, trực trùng cửu thiên vân tiêu.

"Ông!" Thân hình Hình Thiên run lên, bàn chân to lớn rơi xuống

đình trệ giữa hư không.

Mi đầu hắn bất kinh ý nhíu lại, toàn tức nở một nụ cười lạnh.

Thò tay hư trảo, cự phủ xuất hiện trong tay.

Mạnh mẽ hoành không chém xuống.

"Xích lạp!" Hư không tạc liệt.

"Bành phốc!" Thương mang đoạn liệt, Anh Chiêu Yêu Soái thổ huyết bay ngược.

Hình Thiên lại bồi thêm một búa, triệt để chém giết Anh Chiêu.

"Oanh long!" Tinh Thần Thiên Địa chấn động.

Một khắc đại tinh sáng ngời vô cùng tùy theo vẫn lạc.

Thập Đại Yêu Soái là bộ phận trọng yếu tổ thành "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận".

Hiện giờ Anh Chiêu bị giết, tức thì thiên trình dị tượng.

Phảng phất bị rút đi một khối cơ thạch, toàn bộ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" đều trở nên bất ổn.

"Oanh long long!" Dị tượng như vậy, tức thì kinh động bốn phương tám hướng.

Chân trời, từng khỏa tinh thần thạc đại vô cùng sáng lên.

Trên mỗi một khỏa tinh thần đều có một tôn yêu linh pháp tướng khổng lồ hiển hóa.

Nổi bật nhất không nghi ngờ gì là Nhật Nguyệt hai ngôi đại tinh ở chính giữa.

Bên cạnh có một ngôi sao tràn ngập tử khí vô biên, tôn quý vô song.

Tử Vi Tinh, đối ứng Yêu Tương Phục Hy!

Ra ngoài nữa có chín ngôi đại tinh trình thế cửu tinh liên châu, phân biệt đối ứng với chín đại Yêu Soái còn lại.

Vốn dĩ nên là thập tinh củng vệ, đáng tiếc Anh Chiêu đã chết trong tay Hình Thiên.

Ngoài cùng là ba trăm sáu mươi lăm Yêu Thần, bảy trăm hai mươi Yêu Tướng, một ngàn linh tám mươi Yêu Chủ.

Chỉ bất quá, rất nhiều Yêu Thần, Yêu Tướng, Yêu Chủ đã chiến tử, cho nên đại bộ phận tinh thần đều hối ám vô quang.

Nhìn thoáng qua, đã diệt đi ba bốn phần mười.

Một bộ phận do Vu Nhân liên quân xử lý, một bộ phận tắc hủy trong tay Tổ Vu.

Nhưng có nhiều tinh thần vẫn diệt hơn nữa, cũng không so được với nguy hại khi "Anh Chiêu" chết.

Hắn tọa trấn khu vực Bắc Đẩu Thất Tinh, phúc xạ ngàn vạn ngôi đại tinh chung quanh.

Đây là trạm trung chuyển của Tây Bắc Tinh Vực, giờ phút này, toàn bộ Tây Bắc Tinh Vực lâm vào hỗn loạn vô tự.

"Bành, bành, bành!" Liên tiếp mấy chục khỏa chủ tinh bị vẫn diệt.

Trừ Huyền Minh, Khoa Phụ, Hậu Nghệ ra, chín đại Tổ Vu thân hình trong nháy mắt hình chiếu ở đây.

Người nào người nấy thân cao vạn trượng, thể phách như rồng, chiếm cứ nửa bên không trung.

Đối ứng với đó, là nhất ứng Yêu tộc trọng thần cầm đầu bởi Đế Tuấn, Thái Nhất.

"Ha ha ha!" Đại Tổ Vu Đế Giang liếc mắt nhìn thấy nơi Hình Thiên đang đứng.

Phóng tứ cười to nói: “Giỏi lắm tiểu tử, ngay cả hổ đầu Anh Chiêu đều bị giết.

Ta xem ngươi cách tu thành Tổ Vu chi thân, chỉ còn kém một bước nữa thôi.” “Vu tộc ta lại muốn xuất hiện một danh Tổ Vu, Thập Ngũ Tổ Vu!

Ha ha ha!” “Hình Thiên tiểu tử, cố lên!

Chúng ta chờ ngươi.” Chúng Tổ Vu đều tâm tình thư sướng.

Hình Thiên có chút ngượng ngùng xoa xoa đầu, nói: “Chư vị đại nhân yên tâm, yêm nhất định tận nhanh đột phá.” “Hình Thiên...” Yêu tộc một phương nhìn về phía hắn với ánh mắt hận không thể lột da tróc thịt.

Bởi vì hành động của Hình Thiên, toàn bộ “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận” trực tiếp bị phá diệt một phần mười.

Lại cộng thêm đại tinh bị hủy trước đó, giờ phút này “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận” túc túc bị ma diệt ba thành chiến lực.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thời toàn thịnh còn không thể hoàn toàn áp chế Tổ Vu, hiện giờ chỉ còn bảy thành, có hy vọng sao?

Ánh mắt Đế Tuấn như sắp phun lửa.

Hắn hận, hận Hình Thiên, càng hận Côn Bằng!

Giờ phút này Côn Bằng sớm đã trốn trên “Thái Bạch Tinh”, ngay cả mặt cũng không dám lộ. ‘Ta bị thương, ta muốn liệu thương, có việc đừng tìm ta.

Không có việc gì càng đừng tìm ta.’ Đối với sát ý mà Đế Tuấn, Thái Nhất triển hiện, các Tổ Vu lại hồn không thèm để ý.

Hù dọa ai chứ?

Bản thể mọi người đều đang ở bên ngoài giao chiến, trước mắt

bất quá là một lũ ý thức bãi liễu.

Hình Thiên tiểu tử đều tu thành bán Tổ Vu chân thân rồi, tiến thêm một bước, liền là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Tổ Vu chi thể, sợ cái cầu!

Đại Tổ Vu Đế Giang trực tiếp nói: "Hình Thiên tiểu tử, giết sạch đám Yêu Soái, Yêu Thần này cho ta.

Bên ngoài không cần lo lắng, có các huynh đệ thay ngươi gánh vác.

Chờ giết sạch đám yêu vật này, chúng ta sẽ ở trước mặt Phụ thần bày rượu khánh công cho ngươi." Trước mặt Phụ thần bày rượu khánh công?

Đây chính là vinh diệu lớn nhất của Vu tộc.

Khuôn mặt Hình Thiên tức thì đỏ bừng, lớn tiếng nói: "Đại nhân yên tâm, ngã tuyệt không để tên yêu vật nào tẩu thoát nửa cái!" "Ha ha ha, giỏi lắm, không hổ là Vu tộc nhi lang ta!" Tổ Vu trò chuyện vui vẻ.

Nhất chúng Yêu Soái, Yêu Thần, Yêu Tướng, Yêu Vương nghe xong, lại hai đùi run rẩy, một cỗ hàn khí thấu thẳng lên não môn.

Khởi phải nói, trong tình huống Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Côn Bằng không rút ra thân được, đám người bọn họ đơn đối đơn căn bản không phải đối thủ của Hình Thiên.

Anh Chiêu Yêu Soái tuy không phải kẻ đỉnh tiêm trong Thập Đại Yêu Soái, nhưng cũng xếp hạng top 3.

Ngay cả Anh Chiêu cũng không phải địch thủ một hiệp của Hình Thiên, ai có thể đỡ được Hình Thiên tư sát?

"Ngươi dám?" Thái Nhất bộc phát ra tiếng nộ hống kinh thiên.

Một cỗ sức mạnh dời non lấp biển dũng hiện, tựa hồ muốn chân thân hiển hóa nơi đây, trảm diệt Hình Thiên.

Đại Tổ Vu Đế Giang lại cười ha hả nói: "Thái Nhất, đối thủ của ngươi là ta.

Vừa rồi không phải đánh rất vui vẻ sao?

Đến, lại chơi tiếp!" "Oanh long long!" Một trận tiếng nổ mạnh kinh thiên vang lên, cho dù cách một trọng đại trận trở cách, cũng nghe được nhất thanh nhị sở.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thái Nhất thân hình nháy mắt phá diệt.

Hiển nhiên, ba người đang triển khai đại chiến tại ngoại giới.

Bảy Tổ Vu còn lại cũng không cho Đế Tuấn, Phục Hy cơ hội phản ứng, trực tiếp phát động cường công!

"Oanh long long!" Thất Tổ Vu, Đế Tuấn, Phục Hy, Cửu Đại Yêu Soái, nhất ứng Yêu Thần, Yêu Tướng, Yêu Vương thân ảnh tương kế phá diệt.

Chương 90

Trừ phi Hình Thiên chủ động tìm tới, bình thường bọn họ phải duy trì "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" vận chuyển.

Hình Thiên tính toán như ý, tịnh không vì một đầu nhiệt huyết mà trực tiếp xông đi tìm Cửu Đại Yêu Soái gây phiền toái.

Hắn dẫn dắt Vu Nhân liên quân, bắt đầu tảo đãng toàn bộ Tây Bắc Tinh Vực.

Ký nhiên không còn Anh Chiêu tọa trấn, Tây Bắc Tinh Vực thành một đoàn loạn ma, vậy thì triệt để thanh tảo Tây Bắc Tinh Vực là tốt nhất.

"Oanh long long!" Đại quân đi đến đâu, nơi đó hình thành phá diệt chi cảnh!

Khi Anh Chiêu còn, thượng không thể ngăn cản hùng phong của Hình Thiên.

Anh Chiêu vừa chết, càng chấn nhiếp tâm thần vạn yêu, chưa khai chiến liền tiên đảm khiếp ba phần.

Một đường sát phạt, từ Nam tới Bắc, từ Tây sang Đông...

Toàn bộ Tây Bắc Tinh Vực bị cày nát ba tấc đất, hàng ngàn hàng vạn khỏa đại tinh triệt để mẫn diệt.

"Ha ha ha!" Hình Thiên trên người dính đầy thao thiên huyết khí, trán ẩn ẩn có một đạo kim sắc thụ văn (vân dọc) hiển hiện, làm cho hắn nhìn qua thêm vài phần uy nghiêm.

Hắn vung tay lớn nói: "Huynh đệ, Tây Bắc Tinh Vực đã không còn gì để lưu luyến.

Mục tiêu tiếp theo, Đông Nam!" "Nặc!" Vu Nhân liên quân đều bộc phát ra tiếng hô chấn thiên.

Phía sau Nhân tộc Tam Tổ, Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu thấy thế không khỏi ánh mắt phức tạp.

Bọn họ nhìn thấy uy thế "nhất hô bách ứng" trên người Hình Thiên.

Trong đó phức tạp nhất mạc vu Nhân tộc Tam Tổ.

Vu Nhân tịnh không phải đồng tộc, nhưng giờ phút này, ngàn vạn Nhân tộc đại quân lại hào không do dự ứng hòa Hình Thiên.

Ánh mắt nhìn về phía Hình Thiên người nào người nấy trán phóng ra quang thải hừng hực.

Đó là sự tín phục đối với cường giả, sự tuân tùng.

Nguyện tuân Hình Thiên hào lệnh, nguyện vì Hình Thiên mà chiến! 'Hình Thiên đương chân cái thế!' Nhân tộc Tam Tổ đều dũng hiện tâm tư giống nhau.

Đừng nói Nhân tộc cường giả bình thường, cho dù ba vị bọn họ, giờ phút này cũng sinh ra kính phục chi tâm.

"Giết!" Hình Thiên ra lệnh một tiếng.

"Oanh long long" ba ngàn vạn Vu Nhân liên quân, hạo hạo đãng đãng, lao thẳng tới Đông Nam Tinh Vực.

"Kẻ này, quả thật vô địch!" Nữ Oa hóa thân đưa ra tán thưởng cao độ.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên đều là Vu tộc đương đại tối cường giả.

Nhưng điểm mạnh của ba người lại bất đồng.

Khoa Phụ trọng tình trọng nghĩa, có phong thái thống lĩnh.

Hậu Nghệ chí tình chí tính, lãnh ngạo vô song.

Hình Thiên, lại là sát phạt vô địch, hãn dũng vô song.

Có thể dùng sức mạnh của một người cảm nhiễm tất cả mọi người.

Trong chiến trường, nhu yếu nhất chính là loại tuyệt thế mãnh tướng này.

Một người có thể địch vạn người.

Điểm này, Khoa Phụ cùng Hậu Nghệ không pháp so sánh.

Hình Thiên giờ phút này, tuy rằng chưa phá cảnh, nhưng ly một bước kia đã vô hạn tiếp cận.

Vốn dĩ Đại Vu chỉ có thể hiển hóa ngàn trượng thân, hắn lại cao đạt chín ngàn trượng.

Màu vàng kim cũng sớm đã bao phủ chín mươi phần trăm toàn thân.

Đợi khi hiển hóa vạn trượng pháp thân, kim sắc bao phủ toàn thân, liền là thực đả thực Tổ Vu chi thể, Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có thể nói, đột phá đã là sự tình ván đã đóng thuyền!

Lúc này, Nữ Oa nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ hỏi: 'Đại thần, Hình Thiên sẽ giác tỉnh bản nguyên gì?' Bàn Cổ mi đầu hơi nhíu, trong mắt lóe lên một tia tư lự.

Đốn một chút nói: "Theo Ngô thấy, hẳn là Cực Đạo Chi Lực!" 'Cực Đạo Chi Lực?' Nữ Oa có chút lăng thần, có loại bản nguyên này sao?

Phong Vũ Lôi Điện, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Không Gian Thời

Gian, Thôn Phệ Hủy Diệt, Luân Hồi Tạo Hóa... những cái này nàng đều thục tri!

Khoa Phụ là Ngân Hà Chi Lực còn miễn cưỡng hiểu, Hậu Nghệ là Phá Diệt Chi Lực cũng vậy. 'Cực Đạo' là cái quỷ gì?

Bàn Cổ lại mục lộ tư tác.

Cực Đạo, Đạo chi cực...

Đại biểu cho bất quản tu đạo gì đều truy cầu một loại cực hạn!

Nói cách khác, con đường của Hình Thiên là vô hạn khả năng.

Có thể là Tốc chi cực, cũng có thể là Lực chi cực, Phòng ngự chi cực, Vô địch chi cực...

Tê!

Bản nguyên này có chút nghịch thiên rồi.

Mấy tên tân sinh này, một kẻ so với một kẻ càng đáng sợ.

Khoa Phụ "Ngân Hà Chi Lực", đại thành hậu có thể chúa tể tinh không, thành "Tinh Không Chi Chủ"!

Hậu Nghệ "Phá Diệt Chi Lực", phá diệt chư thiên vạn vật, phối hợp Thần Tiễn Thuật, quả thực vô giải.

Hiện tại lại có một tên Hình Thiên "Cực Đạo Chi Lực"...

Gia hỏa này muốn toàn diện phát triển, hậu cư thượng a!

Thật nghiêm khắc mà nói, "Cực Đạo Chi Lực", đã có vài phần bóng dáng con đường "Dĩ Lực Chứng Đạo" năm xưa.

Tương lai bất khả hạn lượng!

Hình Thiên dẫn dắt Vu Nhân liên quân, bôn tập Đông Nam.

Tọa trấn Đông Nam Tinh Vực là Cửu Anh Yêu Soái trong Thập Đại Yêu Soái!

Cửu Anh vốn là thượng cổ chi yêu, sinh ra có chín đầu, lại tinh thông Thủy Hỏa chi năng.

Tại thời thượng cổ liền là cự quái một ngụm thôn diệt một quốc gia, thỏa thỏa có thể làm cho tiểu nhi ngưng khóc!

"Đại nhân, chúng ta giết vào?" Nhất chúng Chiến Vu, Vu binh nhìn về phía quần tinh thôi xán phía trước, đều mâu quang xích hồng, xuẩn xuẩn dục động!

Nhân tộc Tam Tổ, Tướng Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá Vũ Sư cùng các Đại Vu không ai ngoại lệ nhìn hắn, chờ lệnh của hắn.

Hình Thiên quét mắt nhìn Vu Nhân liên quân phía sau, lược một trầm mặc nói: "Hồi này ta không công chủ tinh trước, do ngoại cập nội, quét ngang một vòng trước." Ân?

Mọi người không khỏi sửng sốt.

Không công chủ tinh, không phải phong cách của Hình Thiên đại nhân a?

Nhân tộc Tam Tổ tắc nghĩ: 'Đại nhân mạc không phải ý thức được tổn hao của Vu Nhân liên quân?

Cho nên muốn dùng cái giá nhỏ nhất, phá diệt Đông Nam Tinh Vực?' Sự thật là, kinh qua liên phiên đại chiến, tuy rằng thành công phá diệt Tây Bắc Tinh Vực, nhưng Vu Nhân liên quân cũng tổn thất thảm trọng.

Đặc biệt trong đoạn thời gian Hình Thiên bị Côn Bằng nuốt mất, tổn hao của Vu Nhân liên quân vượt qua ba thành.

Loại tinh vực tương tự Tây Bắc, ít nhất có chín cái.

Cửu Đại Yêu Soái, mỗi người tọa trấn một cái.

Nếu cứ một vị cường công xuống, chỉ sợ tối đa đồ diệt tam đại

tinh vực, Vu Nhân liên quân cũng sẽ bị đánh sạch.

Lúc này mệnh lệnh của Hình Thiên hiển đến vưu vi trọng yếu.

Từ ngoại vi bắt đầu thanh tảo, do ngoại cập nội, tự nhiên có thể dùng thương vong nhỏ nhất đổi lấy thắng lợi lớn nhất.

Đặc biệt có Hình Thiên dẫn đầu, thậm chí có thể làm được linh thương vong.

Quả thực là "tối giai chiến thuật".

Chương 91

Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu trí tuệ cũng không thấp, thuận theo ánh mắt Hình Thiên quét về phía Vu Nhân liên quân phía sau, rất nhanh ý thức được.

Phân phân cung thân nói: "Tiện y đại nhân chi ngôn!" Ngay lập tức Nhân tộc Tam Tổ Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị, Vu tộc Đại Vu Tướng Liễu, Cửu Phượng, Phong Bá, Vũ Sư cùng hai mươi bốn vị Đại Vu, các tự suất lĩnh một chi Vu Nhân liên quân, trình hình rẽ quạt khuếch tán ra.

Phong đổ bốn phía, tầng tầng để tiến.

"Oanh long long!" Tinh thần tại Đông Nam Tinh Vực, do ngoại cập nội nhanh chóng phá diệt.

Yêu binh yêu tướng gặp phải trên đường tận số bị diệt sát.

Với đội hình này, trừ phi đụng phải Yêu Thần, Yêu Tướng trú thủ đại tinh, dư giả Đại La Kim Tiên Yêu Vương, Yêu Chủ căn bản hình bất thành uy hiếp, trong tu du gian phiến khắc bị phá diệt.

Mục tiêu của Hình Thiên chủ yếu là đại tinh của Yêu Thần, Yêu Tướng.

Không có Chuẩn Thánh tu vi đại yêu, hắn nhìn cũng lười nhìn một cái.

Cách không một búa chém xuống.

"Oanh long" tinh thần phá toái, yêu quân xui xẻo đương trường chết nổ tung ở bên trong.

Ngẫu nhiên ngộ được tinh thần có Yêu Tướng trấn thủ, cũng đỡ không nổi hắn xung sát.

Mấy cái hiệp hạ, tên Yêu Tướng kia liền bị ngạnh sinh sinh chùy bạo, "Oanh long" tinh thần tạc liệt.

Huyết vụ đầy trời, bị cự phủ trong tay hắn hấp thu.

Ở phía sau hắn, nhất ứng Đại Vu, Nhân tộc Tam Tổ suất lĩnh Vu Nhân liên quân đi sát theo.

Quả thực thần quỷ tịch dịch.

Một đường sát phạt.

Trước sau không đến nửa ngày công phu, ngoại vi tinh thần của nặc đại Đông Nam Tinh Vực bị phá diệt sạch không.

Cuối cùng, chỉ còn lại mấy chục mai chủ tinh ở nội vực, ánh xạ hư không.

Toàn bộ yêu quân còn sống sót của Đông Nam Tinh Vực, cũng đều trốn lên trên mấy chục mai chủ tinh này.

Trong đó khỏa chủ tinh thôi xán cự đại nhất, đường kính trăm vạn mét, chính là chủ tinh do "Cửu Anh Yêu Soái" tọa trấn.

Cách mấy chục vạn mét, ẩn ẩn có một tôn thân hình Cửu Đầu Yêu Xà cự đại hiển hóa hư không.

Hình Thiên ý vị thâm trường nhìn thoáng qua.

Nhe răng cười, vung tay lớn nói: "Huynh đệ, đi, làm hạ một cái tinh vực!" A!

Mọi người có chút sá dị. 'Không đánh nữa?' Chín thành chín tinh thần đều bị chúng ta phá diệt rồi, còn lại mấy chục khỏa chủ tinh không đánh nữa?

Phải biết rằng, nếu có thể đánh rớt mấy chục khỏa chủ tinh này, vậy thì Đông Nam Tinh Vực cũng triệt để phế đi!

Hình Thiên lại không có hai lời, quả đoán nói: "Đi người." Hạ mọi người không hề trì nghi.

"Oanh long!" Đại quân khai bạt, nhanh chóng giết về phía chiến khu tiếp theo.

"Gia hỏa này làm gì vậy?

Không đánh nữa?" Nữ Oa hóa thân vẻ mặt mê hoặc.

Minh minh sắp đánh xuyên Đông Nam Tinh Vực.

Đông Nam Tinh Vực một khi diệt, hình thế Yêu tộc sẽ càng thêm họa vô đơn chí.

Cơ hội tốt như vậy mà hắn buông tha rồi?

Bàn Cổ lại nhìn ra, cười nói: "Tiểu tử này tinh lắm đấy!" "Nga?" Nữ Oa tức thì hứng thú.

Bàn Cổ nói: "Ngươi cảm thấy, dĩ chiến lực trước mắt của hắn, đối thượng Cửu Anh Yêu Soái, thắng phụ như thế nào?" Nữ Oa lược một do dự liền nói: "Hắn chiến lực kỷ cận Chuẩn Thánh đỉnh phong, Cửu Anh tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu quả thật đơn đối đơn, trong vòng trăm chiêu Cửu Anh tất bại.

Bất quá Cửu Anh tất cánh là chủ Đông Nam Tinh Vực, có thể điều động toàn bộ lực lượng của Đông Nam Tinh Vực.

Nếu muốn cường sát e rằng phải cộng thêm Nhân tộc Tam Tổ, nhất ứng Đại Vu." "Ngươi bỏ qua một điểm!" Bàn Cổ nói: "Đông Nam Tinh Vực hiện giờ không chỉ có một mình Cửu Anh là cường giả, còn có ba mươi lăm khỏa đại tinh vây quanh.

Mỗi một khỏa đại tinh, ít nhất đều có một danh Chuẩn Thánh đại yêu tọa trấn.

Những đại yêu này, mới là hạch tâm chiến lực của Đông Nam

Tinh Vực.

Một khi Hình Thiên công vào, trong tình huống biết rõ phải chết, quần đại yêu tất nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Đến lúc đó, một khi buông tha trú thủ bản tinh, liên hợp lại một chỗ.

Ngươi cảm thấy Vu Nhân liên quân sẽ sống sót được mấy thành?" Tê!

Lời này vừa nói ra, Nữ Oa tức thì hít ngược một hơi khí lạnh.

Vừa rồi thật không nghĩ tới điểm này.

Chỉ là, dựa theo chiến lược trước đó, Yêu tộc quả thực là cái bia cố định.

Hình Thiên bọn người hoàn toàn có thể từng cái giết lên, trục bộ phá diệt.

Nhưng lại bỏ qua việc đại yêu cũng là sinh linh, cũng có tư tâm tự ngã.

Ngày thường, có lẽ bọn chúng không dám thiện ly chức thủ.

Nhưng tại tình huống biết rõ phải chết, ai sẽ khô tọa tử thủ bản tinh.

Một khi buông tha tọa trấn bản tinh, liên hợp nhất lại...

Tối thiểu cũng là ba mươi sáu vị Chuẩn Thánh...

Đây không phải là một cỗ sức mạnh yếu ớt!

"Vậy thì Hình Thiên thật không có ưu thế khả ngôn." Cho dù có thể thắng, e rằng cũng là thảm thắng.

Đối phương liều mạng chi hạ, bảo không chuẩn có thể kéo theo một đám đệm lưng.

Vậy mới là được không bù mất.

Lúc này mới ý thức được, quyết định của Hình Thiên anh minh cỡ nào. 'Vu tộc hình như không giống với cái Vu tộc nguyên bản nữa rồi?' Nữ Oa thầm nghĩ.

Tất cả biến hóa, tự nhiên có quan hệ với mỗ nhân.

Ngay lập tức nàng lược hiển cổ quái liếc trộm Bàn Cổ một cái.

Bàn Cổ giờ phút này lại đang suy nghĩ.

Hình Thiên quả nhiên cam tâm thối lui sao?

Buông tha Đông Nam Tinh Vực chỉ còn lại ba lượng con mèo nhỏ?

Không.

Dĩ hắn nhìn thấy, Hình Thiên hẳn là sử dụng vu hồi chi sách.

Sở dĩ tránh đi Đông Nam Tinh Vực, lý do như trên là một loại.

Nhưng quan trọng hơn là, trước mắt không có đủ sức mạnh trấn áp ba mươi sáu lão yêu Đông Nam Tinh Vực.

Hắn dám khẳng định, Hình Thiên đi tảo đãng các tinh vực khác, tất nhiên tồn tâm tư đột phá trong chiến đấu.

Một khi chân chính phá cảnh, tu thành Tổ Vu chi thể, e rằng lập tức sẽ điều chuyển thân hình, giết một cái hồi mã thương.

Đến lúc đó, dĩ Tổ Vu chiến lực, đủ để một người một ngựa, trấn áp một vực.

Cho dù có vài con cá lọt lưới, cũng không đủ cho Nhân tộc Tam Tổ, hai mươi bốn Đại Vu chia nhau.

Đây mới là mục đích chân chính của Hình Thiên!

Những cái này hắn không nói cho Nữ Oa.

Một là, chỉ là suy đoán.

Hai là, chờ sự tình phát sinh tự sẽ biết rõ!

Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Hình Thiên mang theo Vu Nhân liên quân tứ xứ tảo đãng, từ Đông Nam Tinh Vực ra, tiến vào Nam Phương Tinh Vực; Nam Phương Tinh Vực ra, tiến vào Nam Bắc Tinh Vực; Nam Bắc Tinh Vực ra, tiến vào Bắc Phương Tinh Vực...

Chương 92

Tịnh không cường công chủ tinh.

"Oanh long long!" Trừ chủ tinh do Yêu Soái, Yêu Thần trấn thủ ra, toàn bộ tinh thần của Yêu Tướng, Yêu Vương, Yêu Chủ còn lại tận số bị phá diệt.

Mỗi một tinh vực bị đạp nhập, đều bị hủy hoại thất thất bát bát.

Cũng chỉ còn lại ba mươi mấy cái chủ tinh vực, đang miễn cưỡng duy trì.

Chúng Yêu Soái Yêu Thần hảo một trận chiến chiến căng căng, sinh sợ Hình Thiên mang người cường công.

Mãi cho đến khi mục tống những hung thần này tiến vào tinh vực tiếp theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Trực hô may mắn!

Khi liên tiếp quét ngang năm đại tinh vực xong.

Hình Thiên, kẻ đã sát lục hơn ba ngàn vạn yêu quân, rốt cuộc nghênh đón đột phá.

"Oanh long long!" Khí huyết chấn động cửu trọng thiên.

Tứ vô kỵ đạn cọ rửa toàn bộ tinh vũ thiên địa.

Giờ phút này Yêu Soái Phi Đản đang trấn thủ tại Bắc Phương Tinh Vực!

Sớm đã bị dọa đến hồn bất phụ thể.

Chiến sự của mấy đại tinh vực trước mặt hắn đã nghe nói, cư đối chủ tinh chỉ vây không công.

Thời gian dài, bọn hắn cũng đều thông hiểu huyền diệu trong đó.

Chỉ nhân Hình Thiên không có nắm chắc tất thắng, cho nên mới sẽ tạm thời buông tha đám Yêu Soái, Yêu Thần bọn họ. 'Nhưng hiện giờ, hung thần này muốn đột phá!

Nếu đột phá thành công, hắn còn có thể buông tha sao?' Một niệm chí thử, Phi Đản càng thêm tâm thần hoảng hoảng.

Cho dù tu vi không yếu, nhưng đó là phải xem đối thủ là ai.

Phá cảnh hậu Hình Thiên chính là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Tổ Vu chi thân, là tồn tại có năng lực chiến với nhị vị Đại Đế, Yêu Tương, Yêu Sư.

Ngay lập tức Phi Đản không cố được nhiều như vậy, điên cuồng hướng Đế Tuấn truyền tin cầu viện: "Bệ hạ, hung thần kia muốn phá cảnh.

Bắc Phương Tinh Vực nguy hĩ!

Thần chết không đáng tiếc, nhưng Bắc Phương Tinh Vực một khi bị phá, mấy cái tinh vực khác cũng khó thoát hạ tràng phá diệt.

Cầu Bệ hạ tốc tốc cứu viện." "Bệ hạ..." Từng đạo truyền tin nện vào trong não hải Đế Tuấn.

"Ông!" Suýt chút nữa không làm vị Yêu Đế bệ hạ này căng bạo. 'Hỗn trướng!' Đế Tuấn mâu quang huyết hồng, thủ chưởng nắm "Hà Đồ Lạc Thư" gân xanh trực bạo.

Giờ phút này hướng hắn truyền tin không chỉ có Phi Đản.

Dư hạ Cửu Đại Yêu Soái, mấy trăm Yêu Thần, thiểu số Yêu Tướng, Yêu Chủ tại các cực đại tinh vực bảo tồn hoàn chỉnh, đều phân phân truyền tấn.

Một cái chớp mắt, hắn thu được truyền tấn túc hữu mấy ngàn

điều chi đa.

Mỗi một điều truyền tấn nội dung đều đại đồng tiểu dị, gánh không nổi nữa rồi.

Một bên muốn vận chuyển "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" để ngự thất đại Tổ Vu tiến công, một bên lại muốn thời khắc đề phòng Vu Nhân liên quân trong trận đột tập.

Hiện giờ, Hình Thiên phá cảnh là một cái tín hiệu.

Triệt để áp suy sụp một đạo phòng tuyến cuối cùng trong nội tâm bọn hắn.

Lại lưu lại, sẽ chết người.

Đứng tại chỗ, chờ người tới cửa ai cái giết.

Chúng Tổ Vu cũng phát giác được dị biến trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tức thì ai nấy đều hỉ hình vu sắc.

"Ha ha ha!" Đại Tổ Vu Đế Giang cười ha hả nói: "Đế Tuấn, Thái Nhất, ngày lành của các ngươi đến đầu rồi.

Vu tộc ta tức tương đản sinh Thập Ngũ Tổ Vu.

Đến lúc đó, Yêu Thần, Yêu Tướng, Yêu Soái trong trận thống thống đều phải chết." "Không quang Yêu Thần Yêu Soái phải chết, hai con Kim Ô các ngươi cũng phải chết." 'Nói đúng!' "Ha ha ha!

Các lão huynh đệ đều nỗ lực hơn chút, đừng để tân sinh tiểu đệ đệ so xuống dưới." "Tự nhiên không thể!

Khai cán!" "Giết!" Từng cái Tổ Vu đều dồn đủ kình lực, sát phạt kinh thiên.

"Oanh long long", Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vốn đã tàn phá vài phần tức thì lung lay sắp đổ.

Thái Nhất hữu tâm quay về cứu viện, nhưng Đế Giang, Chúc Cửu Âm lao lao quấn chặt lấy hắn, làm cho hắn vô hạ phân thân.

Thật đúng là phong thuỷ luân lưu chuyển.

Trước đó là hắn cản lại Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Hiện giờ hình thế nghịch chuyển, hắn cũng bị vây khốn.

Tuy rằng "Đông Hoàng Chung" bị Bàn Cổ một chỉ điểm phá, uy năng đại tổn, nhưng cơ bản phòng ngự vẫn còn.

Bằng vào "Đông Hoàng Chung" phòng ngự, Thái Nhất hoàn toàn có thể làm được lấy một địch hai không rơi xuống hạ phong.

Chỉ là muốn đi, lại trốn không thoát Đế Giang, Chúc Cửu Âm thời không pháp tắc.

Vô nại, chỉ có thể ở đây bồi nhị vị đánh thái cực!

Yêu tộc hình thế nghiêm túc!

Đế Tuấn từ khi trở thành "Yêu Đế", thủ thứ cảm thấy khó giải quyết.

Hiện tại không phải sự tình của một cái đại yêu, mà là tất cả Yêu Soái, Yêu Thần, Yêu Vương đều đang cầu viện.

"Bệ hạ!" Một bên Phục Hy do dự truyền âm nói: "Hay là, chúng ta buông tha đi..." 'Buông tha?' Đế Tuấn hàm răng cắn chặt, đôi mắt đỏ ngầu trừng hướng Phục Hy, ẩn ước mang theo vài phần tranh nanh chi ý.

Hiện tại hắn nhìn ai cũng không sảng, Côn Bằng như thế, Phục Hy cũng như thế.

So sánh ra, Phục Hy chưa làm ra sự tình xuất cách.

Nhưng câu nói này lại phạm vào kỵ húy.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là nghi trượng lớn nhất của cả Yêu tộc, buông tha Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lấy cái gì cùng Vu tộc tranh?

Ngay lập tức hắn ngữ khí sâm lãnh nói: "Yêu Tương đại nhân có ý tứ gì?" Phục Hy mặt có do dự, rất nhanh kiên định xuống dưới nói: "Bệ hạ, hiện giờ Yêu tộc ta nội ưu ngoại hoạn.

Căn bản vô lực chi xanh 'Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận' vận chuyển.

Một khi Hình Thiên thành công phá cảnh, lập tức sẽ ở trong trận triển khai đại đồ sát.

Đến lúc đó, nhất ứng Yêu Soái, Yêu Thần, tất sẽ không ngồi chờ chết!" Đốn một chút, hắn trực tiếp nói ra câu "làm như vậy sẽ bức chúng yêu bạn biến".

Chỉ đạo: "Dữ kỳ để Hình Thiên giết đến đại trận hội tán, không bằng chúng ta chủ động triệt trận.

Như thế còn có thể vì Yêu tộc bảo toàn vài phần nguyên khí." Phiên thoại này, hắn nói thành tâm thực ý.

Nhưng rơi vào trong tai Đế Tuấn lại mạc danh châm chọc.

Xích hồng mâu tử khẩn trành Phục Hy, một lời không phát.

Một cỗ quỷ bí khí tức, lưu chuyển giữa hai người.

Phục Hy tuy giác không ổn, lại tự trì thân chính không sợ bóng tà, cô ngạo đứng thẳng.

Nửa ngày, Đế Tuấn chậm rãi mở miệng: "Yêu Tương đại nhân chịu mệt.

Thành như đại nhân sở giảng, Vu Yêu chi chiến, chỉ sợ Yêu tộc ta khó có thể thắng.

Ngô dục sớm làm tính toán.

Hy vọng Yêu Tương đại nhân có thể tiến về Yêu Đình, đề sớm an trí một đám Yêu tộc.

Miễn cho đến khi đại quân ta bại trận, vạn linh tao kiếp.

Không biết Yêu Tương đại nhân ý hạ như thế nào?" Tuy là lời nói tuân vấn, nhưng trong ngữ nghĩa lại mang theo ý tứ không thể nghi ngờ.

Phục Hy trong một cái chớp mắt, tựa hồ già đi rất nhiều.

Hắn không ngốc, Đế Tuấn lúc này điều hắn đi, phân minh là không còn tín nhiệm nữa.

Vì Yêu tộc phấn đấu hơn phân nửa tuế nguyệt sao?

Chương 93

A!

Nửa ngày, Phục Hy ngữ nghĩa gian sáp cung thân bái hạ: "Thần, Phục Hy, lĩnh mệnh!" Lời lạc, "Hưu" thân hóa một vệt thanh ảnh, biến mất tại chín tầng trời.

Tùy theo thoát lạc còn có một cán "Đại Chu Thiên Tinh Thần Chủ Phiên" liên thông Tử Vi Tinh!

Đến cũng không không, đi cũng không không!

Kiết nhiên một thân.

Nhìn bóng lưng Phục Hy đi xa, ánh mắt Đế Tuấn dữ tợn, cuối cùng hóa thành một mạt sâm lãnh phong duệ, khẽ lẩm bẩm: 'Không có các ngươi, Ngô cũng giống nhau có thể!' Phục Hy vừa đi, hình thế vốn nghiêm túc của Yêu tộc, càng thêm họa vô đơn chí.

Đế Tuấn tung nhiên thần thông vô lượng, nhưng muốn lấy sức một mình chống đỡ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", lại muốn ứng phó Chúc Dung, Miệt Thu, Cú Mang các loại thất đại Tổ Vu cường công, tức thì lực bất tòng tâm.

Càng đừng nói, "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" nội bộ còn có một cái cự đại ẩn hoạn.

Một khi Hình Thiên thành công phá cảnh, lập tức sẽ giết đến nhất chúng Yêu Thần, Yêu Soái tơi bời khói lửa.

Thân vi Yêu tộc chi thủ, tuy rằng không còn tín nhiệm Phục Hy, nhưng hắn lại không thể không suy xét vấn đề hiện thực.

Phục Hy nói một câu không có sai, dữ kỳ để Hình Thiên giết đến "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" sụp đổ, không bằng tự hành giải tán.

Tối thiểu còn có thể bảo toàn Yêu tộc nguyên khí.

Cũng có thể thu long yêu tâm.

Nếu thật bức đến tuyệt cảnh, chỉ sợ những Yêu Soái, Yêu Thần, Yêu Tướng kia cũng sẽ xả kỳ tạo phản.

Vậy thì mất đi y trượng cuối cùng!

Tâm niệm điện chuyển, Đế Tuấn nháy mắt hạ định quyết tâm.

"Ông!" Một đạo chấn động chi lực nháy mắt truyền khắp chư thiên!

Ngay sau đó, một đạo tuyệt mật chi lệnh, truyền vào tâm để nhất ứng Yêu Soái, Yêu Thần: "Dẫn bạo tất cả tinh thần dưới trướng, lan tiệt truy binh!

Suất lĩnh đại quân rút về Yêu Đình!" Chúng Yêu Soái, Yêu Thần sớm đã mòn mỏi mong chờ, mệnh lệnh của Đế Tuấn hạ đạt đối với bọn họ mà nói không khác gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Gần như cùng một thời gian thu được truyền tấn, "Oanh long long!" Từng tòa đại tinh bị dẫn bạo, bạo tạc chi lực khủng bố, tịch quyển cửu thiên thập địa.

Đám Yêu Soái, Yêu Thần, Yêu Tướng sớm có chuẩn bị, người nào người nấy phóng lên tận trời, suất lĩnh toàn quân lui về phía sau.

Sớm tại trước khi tổ kiến "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", bọn họ đã thương định tốt đường lui.

Một khi sự không thể làm thì dẫn bạo chư thiên tinh thần, diệt sát phạm chi địch.

Vốn dĩ chỉ là để phòng vạn nhất, không ngờ quả thật dùng tới.

Nhìn từng mai tinh thần bị dẫn bạo, Đế Tuấn mắt có thương cảm.

“Đáng tiếc, bại.” Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không nghi ngờ gì là tâm huyết kết tinh của hắn.

Nhưng giờ phút này, đã không cố được nhiều như vậy.

Không có “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận” yểm hộ, hắn khả địch không lại thất đại Tổ Vu vây công.

Nháy mắt kiên định tín niệm, “Oanh long!” nghị nhiên quyết nhiên dẫn bạo Nhật Nguyệt nhị tinh sau lưng!

Toàn bộ “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận” tại sát na gian giải thể.

Uy năng bộc phát trong nháy mắt kia, cho dù chúng Tổ Vu cũng thâm hãm kỳ trung.

Thái Nhất sớm đã thu được truyền tin, gần như đồng thời lúc Nhật Nguyệt đại tinh dẫn bạo, đột nhiên bạo hát một tiếng.

“Đông!” Đông Hoàng Chung chấn động, một vệt hỗn độn lưu quang phúc xạ ra.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm thân hình không khỏi trì trệ một chút, tiếp đó chư thiên tinh thần đại bạo phát.

“Oanh long long!” Thái Nhất tay nâng “Đông Hoàng Chung”, đầu cũng không ngoảnh lại lao vào trong đó.

Mặc cho ngàn vạn tinh thần bạo tạc, lại thương không được hắn mảy may.

“Thái Nhất tiểu nhi, có gan đừng đi!” Đế Giang, Chúc Cửu Âm nộ hống liên liên, lại bị tinh thần bạo tạc sở trở, vô nại chỉ có thể nhìn đối phương rời đi.

Thảo!

Đế Giang giận mắng một tiếng, khi quay đầu lại nhìn thấy toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều bị dẫn bạo thì, vội vàng kêu to:

“Đều đừng đuổi theo nữa, đi cứu viện Vu Nhân trong tinh thần nội bộ trước!

Bọn họ không đỡ được tinh thần chi lực.” Chúng Tổ Vu lúc này mới hồi vị, còn có ba ngàn vạn Vu Nhân tinh anh đang ở nội bộ “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận”.

Hiện giờ chư thiên tinh thần dẫn bạo, đám tộc nhân kia khả không gánh nổi.

Ngay lập tức cũng không cố được truy đuổi Yêu tộc nữa, “Hưu hưu hưu” từng cái thân hình phá không, trượng vào Tổ Vu chi thân cường hãn, trực tiếp xông vào trong biển tinh thần bạo tạc!

“Oanh long!” Một cỗ huyết khí cuồn cuộn, Hình Thiên rốt cuộc cũng cản tại khắc cuối cùng phá cảnh.

Ý thức được Vu Nhân đại quân xử cảnh bất diệu, bỗng nhiên nộ khiếu một tiếng, hiển hóa vạn trượng Tổ Vu chân thân.

“Oanh long long” thể biểu phóng xạ ra một vệt huyết sắc lưu quang, nháy mắt bao quát phương viên mấy vạn dặm chi địa.

Nhất ứng tinh thần tạc liệt, khí kình khủng bố quét ngang cửu thiên thập địa.

Sau khi gặp vệt huyết quang kia, không cái nào không bị cách trở ở bên ngoài.

Lúc này, các Tổ Vu khác cũng đều xông vào.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tốc độ nhanh nhất, hai người gần như đệ nhất thời gian phát động “Thời Không Luân Chuyển” chi lực, “Xích lạp” mấy trăm vạn Vu Nhân đại quân, tức thì bị na di đến địa phương an toàn.

Tiếp đó Chúc Dung, Miệt Thu, Cú Mang, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô

cùng chúng Tổ Vu, các tự thi triển thần thông, hộ trì Vu Nhân liên quân! 'Đáng chết!' Bên ngoài, Chuẩn Đề vốn đang cùng Khoa Phụ, Hậu Nghệ hàm chiến, thấy một màn này, không khỏi thầm mắng một tiếng. 'Đám súc sinh Yêu tộc này quá đặc yêu không giảng đạo nghĩa, đi cũng không chào hỏi một tiếng.' Dưới chân "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" thôi phát, trán phóng kim liên đóa đóa.

"Oanh, oanh, oanh" Khoa Phụ ngân hà chi lực, Hậu Nghệ phá diệt chi tiễn tận số bị nó ngăn cách.

Trong tay "Thất Bảo Diệu Thụ" xoát động, "Ông" một đạo thất thải thần quang trường hà lưu chuyển.

"Xích lạp!" nháy mắt phá vỡ hư không, cả người biến mất không thấy.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ nhìn nhau một cái, tịnh không đi đuổi theo.

Đối phương sở hữu nhiều chí bảo hộ thân, cho dù đuổi kịp, cũng không làm gì được.

Trước mắt tộc nhân an toàn càng quan trọng hơn, ngay lập tức hai người gia nhập đại quân cứu viện!

Từng đợt Vu Nhân liên quân bị cứu ra, nhưng càng nhiều người lại thâm hãm nguy cơ.

Phiên bạo tạc này quá đột ngột, ai cũng không ngờ Vu Yêu đại chiến oanh oanh liệt liệt, sẽ lấy phương thức này hạ màn!

"Kết thúc?" Nữ Oa có chút thần tư hoảng hốt, luôn cảm thấy ý do vị tận.

Bàn Cổ mâu trung thần quang lưu chuyển, mắt thấy vô số tinh thần bạo tạc, ẩn hữu ý uy hiếp chư thiên sinh linh, không khỏi nhíu mày.

“Ông!” Một bàn tay khổng lồ chống trời.

Mạnh mẽ bao phủ chín tầng trời, “Oanh long long” nhất ứng tinh thần tạc liệt, lại không ngoại lệ bị bàn tay to lớn kia bao bọc.

Một tham một trảo, “Ông” trời quang mây tạnh.

Duy có trong tay Bàn Cổ nhiều thêm một viên cầu màu vàng.

Lớn chừng bàn tay, nội lý lại phảng phất uẩn tàng một cái thế giới.

Ẩn ước có thể thấy ức vạn tinh thần huyền phù, không ngừng lặp lại quá trình tạc liệt.

Ba động khủng bố một trọng tiếp một trọng, cho dù Nữ Oa chỉ là một cỗ hóa thân, cũng cảm thụ được mạc danh kinh tủng.

Nhìn viên cầu trong tay Bàn Cổ, nàng nhịn không được nói: ‘Đại thần, ngoạn ý này sợ là có Thiên Đạo chi lực cao đoạn đi?’ “Thất đoạn!” Bàn Cổ đưa ra con số chuẩn xác.

Hiện tại là thất đoạn, theo sự không ngừng diễn hóa áp súc có lẽ sẽ càng mạnh hơn.

Ngoạn ý này nếu ném ra ngoài, đều có thể hủy diệt hơn phân nửa thế giới Hồng Hoang.

Nếu diễn hóa đến bát đoạn, cửu đoạn...

Chân chính là “diệt thế hung vật”!

Nữ Oa tuy rằng kinh cụ, nhưng có Bàn Cổ ở bên cạnh, đảo an tâm không ít.

Nàng đang nghĩ Đại thần giữ lại ngoạn ý này làm gì?

Chẳng lẽ chuẩn bị lát nữa Thánh Nhân đại chiến thì ném vào Tử Tiêu Cung???

Chương 94

Trên chín tầng trời.

Khi vô số tinh thần bạo tạc tiêu tán sạch sẽ, Vu Nhân liên quân còn sống sót phảng phất ý thức được cái gì, từng người ánh mắt cuồng nhiệt, hướng về phía Vu tộc tổ địa bái nói: "Đa tạ Bàn Cổ thần cứu giúp!" Tại một sát na kia, bọn họ cảm ứng được khí tức của Phụ thần.

Chúng Tổ Vu, Đại Vu đều cung thân hành lễ.

Nếu quả không phải Bàn Cổ ra tay, bọn họ không thể hộ được tất cả mọi người.

Hiện tại thì tốt rồi, tuy rằng cũng có một bộ phận tổn thương, nhưng so với tổng số mà nói, là cực kỳ bé nhỏ.

Cảm ân không chỉ có Vu Nhân liên quân, đồng dạng còn có Hồng Hoang vạn linh!

Trước đó ức vạn tinh thần toàn bộ bạo khai, một khi lạc nhập Hồng Hoang thiên địa, không biết sẽ có bao nhiêu vô cô sinh linh tao kiếp.

Hạnh có Bàn Cổ thần ra tay.

Ngay lập tức, Hồng Hoang vạn linh đều hướng về phương hướng Vu tộc tổ địa mặc mặc hành lễ.

Trong đó cũng bao gồm một ít đại thần thông giả, trong lòng bọn họ chỉ đem Đế Tuấn mắng cẩu huyết lâm đầu. 'Đặc yêu chạy lộ thì chạy lộ, làm ra một màn này để làm gì?

Diệt thế sao?' Hào không nghi ngờ, lần này Yêu tộc phạm vào chúng nộ!

Những đại thần thông giả trung lập, chủng tộc, đều đối với bọn chúng có ác cảm!

Đến đây, Vu Yêu chi tranh hạ màn!

Ước định lúc trước... tựa hồ cũng muốn kiến phân hiểu.

Bàn Cổ cách không nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Tự hữu mặc khế, một tôn thân ảnh đạo nhân cao lớn hiển hóa hư không.

Cùng thời gian, "Bá, bá, bá!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hậu Thổ phân phân hình chiếu tại vô danh hư không.

Ra ngoài nữa, liền là một ít đại thần thông giả.

Thập Tam Tổ Vu, Đế Tuấn Thái Nhất, Côn Bằng Phục Hy, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Đông Vương Công, Kim Mẫu thân ảnh hư huyễn bất nhất, diện mục mơ hồ không rõ.

Không ngoại lệ, đều là một đám đỉnh phong nhất dưới Thánh Nhân trong Hồng Hoang thiên địa đương kim.

Chỉ là ở chỗ này, trên có Bàn Cổ, Hồng Quân, dưới có Thiên Địa Lục Thánh, Hậu Thổ Nương Nương!

Chúng đại thần thông giả không ai không kiệt lực ẩn tàng khí tức, sinh sợ dẫn phát bất mãn của nhất chúng đại lão.

Duy có Thập Tam Tổ Vu khí huyết trùng thiên, chiến ý cuồn cuộn.

Cho dù ngay trước mặt Hồng Quân, Lục Thánh, vẫn không sợ không hãi!

Bàn Cổ nhìn về phía Hồng Quân, đạm mạc uy nghiêm nói: "Vu Yêu chi tranh, ai thắng ai bại?" Đến rồi!!

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề gần như đệ nhất thời gian nhìn về phía Hồng Quân, thần tình lược hiển khẩn trương.

Là những kẻ kiên định ủng hộ Thiên Đạo, tự nhiên không hy vọng Hồng Quân thối xuất thiên địa.

Nếu để Bàn Cổ chấp chưởng thiên địa, bọn họ còn có thể có đường sống?

Thông Thiên tắc ôm kiếm đứng thẳng, một bộ tư thái sự không liên quan đến mình.

Lão Tử, Tiếp Dẫn đều mi mục đê thùy, thần du thái hư.

Nữ Oa mặt mang nụ cười, nhiêu hữu hưng thú nhìn về phía Hồng Quân, tựa hồ chờ đợi đáp án của hắn.

Hậu Thổ hơi nhíu mày, lược đái ưu sắc.

Không chỉ Thất Thánh, ánh mắt nhất chúng đại thần thông giả trong tràng, không ai ngoại lệ hối tụ trên người Hồng Quân, nghe hắn đáp lại như thế nào.

Dựa theo ước định lúc trước, Vu thắng, tắc Bàn Cổ thắng.

Thắng giả có thể làm chủ thiên địa.

Hiện tại rõ ràng là Vu tộc thắng.

Cho dù trung gian Thiên Đạo dùng kế, dùng thủ đoạn không quang thải, Yêu tộc vẫn bại đến thể vô hoàn phu, thảm bại. 'Nhưng Hồng Quân cam tâm thối xuất thiên địa chi tranh sao?' Không ít người trong lòng đều phạm nói thầm.

Chỉ là trường diện này, bọn họ không có tư cách phát thanh.

Người nào người nấy đều thật cẩn thận thu liễm khí tức, sinh sợ bị người theo dõi.

Không muốn bỏ lỡ thịnh sự bực này, lại cũng sợ hãi rước lấy phiền toái.

Duy Thập Tam Tổ Vu người nào người nấy khí huyết hám thiên.

Vẻ mặt không kiên nhẫn: 'Đều rõ ràng như vậy rồi, còn cần hỏi sao?' 'Man phu!' Một ít đại thần thông giả thấy thế, không khỏi âm thầm thổ tào.

Nhưng ai bảo người ta có đùi lớn?

Không thể so, không thể so!

Vạn chúng chú mục, Hồng Quân diện dung vô hỉ vô bi, đôi mắt thanh triệt quét qua chư Thánh, Thập Tam Tổ Vu, Đế Tuấn Thái Nhất cùng chúng đại thần thông giả một lượt, cuối cùng rơi trên người Bàn Cổ.

Bốn mắt nhìn nhau, hắn cười ngâm ngâm nói: "Không thắng, không bại!" "Oanh!" Lời này vừa nói ra, toàn trường tức thì ồ lên.

Ngay cả Đế Tuấn Thái Nhất đều vẻ mặt ngạc nhiên: Chúng ta không thắng không bại sao?

Đặc yêu không phải là mở mắt nói lời bịa đặt sao?

Tổ Vu vừa muốn bộc phát, lại bị Hậu Thổ ám trung áp chế.

Ánh mắt thanh u của nàng rơi trên người Bàn Cổ.

Nàng biết rõ, Phụ thần tự có so đo.

Đối thoại cấp số này, không đến lượt Tổ Vu xen mồm.

Tức tiện là nàng cũng chỉ có nửa phần tư cách.

Nhưng nàng đốc tín, Phụ thần sẽ không lạc đến nước đi kia.

Nhìn xem là được. 'Nhất định, sẽ không để đám tiểu nhân kia chiếm tiện nghi!' "A!" Nữ Oa ánh mắt có chút ngoạn vị, càng nhiều

lại là phúng thứ.

Thông Thiên có chút thất vọng.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề tắc mặt có thiết hỉ, rất tốt yểm tàng xuống dưới.

Lão Tử, Tiếp Dẫn nhất như ký vãng mặt vô biểu tình.

Trong tràng vô thanh vô tức, nhưng chúng đại thần thông giả lại tựa hồ có thể cảm thụ một cỗ phong ba vô hình địch đãng giữa Bàn Cổ và Hồng Quân, làm cho người ta có cảm giác không thở nổi.

Tu du, Bàn Cổ mở miệng: "Bất, thắng!

Bất, bại?" Mang theo ba phần phản vấn, bảy phần 'khinh' cười!

Cũng không thấy hắn giận, ngược lại vô thanh cười nói: "Đã như thế, thủ để hạ kiến chân chương!" "Ông!" Thoại âm chưa dứt, một mạt khí tức bành phái hiện ra.

"Hoa lạp lạp" đãi chúc vu Hồng Quân một phương, Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn Thái Nhất, Phục Hy Côn Bằng, cùng với mấy danh Yêu tộc đại năng tiềm tàng thân hình, không ai ngoại lệ, đều tại sát na gian phá toái.

Hồng Quân tựa hồ muốn ngăn cản, nhưng dưới sự can thiệp của lực lượng cường tuyệt kia, trực tiếp nữu khúc thân hình, lời nói đứt quãng "Ông"...

Hết thảy trọng quy hư vô!

Nhất ứng đại thần thông giả tại sát na gian phục tô, người nào người nấy mắt có kinh tủng, nhìn về phía Vu tộc tổ địa phương hướng.

Cảnh tượng nhìn thấy cuối cùng ở trên.

Hiển nhiên, Bàn Cổ đại thần không dễ nói chuyện như bề ngoài.

Tuy rằng phá diệt chỉ là một ít hư ảnh, nhưng đối tượng bị nhắm vào không ai ngoại lệ đều là cường giả một phương của Hồng Quân.

Những kẻ đệ tam phương, ngược lại tự do phản hồi bản thể, tịnh không tổn thương.

Tuyên chiến rồi!!!

Cùng thời gian, một ít đại thần thông giả bị hoa định là thế lực Thiên Đạo, sau khi tỉnh lại đều hai mắt tối sầm, đầu đau muốn nứt.

Nhìn về phía Vu tộc tổ địa phương hướng, mạc không mang theo vài phần khổ não.

Chương 95

Đại thần ra tay thật đen, cư nhiên hai lời không nói liền động thủ.

Càng làm cho bọn họ kinh tủng là, Hồng Quân cư nhiên không ngăn trở, là không địch lại Bàn Cổ thần, hay cảm thấy không cần thiết?

Hậu giả còn tốt, nếu là tiền giả...

"Tê!" Côn Luân Sơn, Ngọc Thanh Cung.

Nguyên Thủy có chút phẫn phẫn nhiên.

Tức tiện là Thánh Nhân chi tôn, nhưng một lũ khí tức phá diệt, cũng dẫn đến tâm thần động đãng.

Chủ yếu là đạo khí tức kia quá cường đại, gần là cách không xúc mạc một lũ, đều làm cho thần tư chấn chiến, tâm thần hoảng hốt!

Thượng Thanh Cung!

Thông Thiên Thánh Nhân cười khổ, đảo cũng không có quá nhiều ý kiến.

Chỉ cảm thấy, Bàn Cổ thần mạo tự có điểm mạnh a!

Bát Cảnh Cung!

Lão Tử vô cảm vô thức, phảng phất một lũ phá diệt trước đó, tịnh không ảnh hưởng đến hắn.

Đồng dạng một màn, tại Tây Phương Linh Sơn thượng diễn.

Chuẩn Đề hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tiếp Dẫn sắc mặt càng thêm tật khổ, khuyến cáo nói: "Sư đệ, đại kiếp đương tiền, chúng ta cần cẩn thận hành sự." Chuẩn Đề nhảy

dựng vài cái, tổng quy không dám mắng ra tiếng.

Chỉ có thể phẫn phẫn cúi đầu.

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Nữ Oa hóa thân duỗi cái eo lười, lẩm bẩm nói: "Hồng Quân lão nhi, cũng quá không có đổ phẩm.

Đổ ước là hắn đề ra, kết quả lại không nhận trướng." Bàn Cổ sớm có dự liệu, tịnh không cảm thấy ngoài ý muốn.

Đạm nhiên nói: "Bản ngã hợp nhất, chuẩn bị đi!" "Ha ha ha, vậy ta chờ Đại thần giải cứu." Bạn theo một trận tiếng cười to sướng khoái, "Ông" linh quang kinh thiên, hóa thân biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, Oa Hoàng Cung!

Một nữ tử dung nhan tuyệt thế mặc phượng bào màu đỏ thẫm mở mắt, trong mi vũ mang theo một mạt yêu dã tiếu ý, ẩn hàm kỳ đãi.

Tổ địa, Thanh Đồng thần điện! "Ong!" Lưu quang chợt hiện, trong điện đã có thêm một bóng hình màu vàng nghệ.

Hậu Thổ vẻ mặt đầy áy náy bái lạy: "Làm phiền Phụ thần." "Việc nhỏ!" Bàn Cổ cười, phất tay một cái. "Ong!" Một vệt linh quang kích phát, tựa hồ như có thứ gì đó gông cùm xiềng xích vừa bị đánh vỡ. "Uỳnh uỳnh!" Trên người Hậu Thổ, một đạo khí tức phóng lên tận trời, trên đỉnh đầu có cự luân đen trắng lưu chuyển, diễn hóa trạng thái hỗn độn.

Chính là "Luân Hồi Đại Đạo"!

Trước kia vì để thuận ứng lời ước hẹn "Thánh nhân không can thiệp thế sự", nàng đã từ bỏ cơ hội lập địa thành Thánh.

Nhưng hiện nay, song phương đã xé rách da mặt, một trận đại chiến là không thể tránh khỏi.

Cho nên việc đầu tiên nàng làm là tìm đến Bàn Cổ.

Bàn Cổ hiểu rõ tâm ý của nàng, trực tiếp ra tay giải phong ấn.

Vốn dĩ "Đại Đạo" chỉ còn thiếu một chút nữa là hoàn thiện, nay trong nháy mắt đã viên mãn.

Chốc lát, trời giáng tiên âm, đất vọt kim liên, một đạo tử khí từ chân trời cao treo trên tổ địa.

Phổ thiên đồng khánh, cảm niệm công đức bất thế của Thánh nhân!

Hậu Thổ xuất hiện một thoáng hoảng hốt, phảng phất như mối liên hệ với chư thiên sinh linh càng thêm khăng khít.

Nàng nhìn thấy U Minh Hoàng Tuyền, Lục Đạo Luân Hồi, nhìn thấy Hồng Hoang đại địa, vô tận sinh linh, nhìn thấy thiên vũ hỗn độn, âm dương thanh trọc...

Một cái liếc mắt đã là vạn năm!

Khi tỉnh lại, phảng phất như đã trôi qua ngàn vạn năm tuế nguyệt.

Cả người nàng trở nên thanh nhã xuất trần, đôi con ngươi tràn ngập ý vị tang thương cổ xưa.

Ánh mắt lưu chuyển, ngàn vạn thế sự, vạn sự luân hồi, đều ẩn chứa trong đó!

Một giây sau, dường như ý thức được điều gì, tất cả sự tang thương xuất trần kia đều rút đi, thay vào đó là hình ảnh người con gái đạm nhã.

Khuôn mặt tú lệ hiện lên một ráng hồng, nàng cung thân hướng về Bàn Cổ bái tạ: "Đa tạ Phụ thần tương trợ!" "Đinh!

Tộc nhân liên kết Hậu Thổ tu vi thăng cấp (Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh + 60.000.000 năm!" (Nhất đoạn Thiên Đạo

Thánh Nhân + 10 triệu, Nhị đoạn + 20 triệu, Tam đoạn + 30 triệu) Tổng thọ mệnh: 122.780.000 năm! (+ 60 triệu) Tu vi: Chuẩn Thánh / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 70 triệu) "Đại thu hoạch a!" Bàn Cổ mặt lộ vẻ vui mừng.

Một mạch mưu tính đến nay, chính là chờ đợi thời khắc này.

Hậu Thổ không tấn cấp thì thôi, một khi tấn cấp liền đạt Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, trực tiếp gia tăng cho hắn 60 triệu năm thọ mệnh!

Hắn cũng không nói nhảm, trực tiếp dùng để nâng cao tu vi! "Đinh!

Tiêu hao 70.000.000 năm thọ mệnh, tu vi khôi phục tới cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân!" Thọ mệnh còn lại: 52.780.000 năm!

Tu vi: Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 100 triệu) "Khá lắm!" Nhìn số lượng cần thiết cho cảnh giới tiếp theo, dù là Bàn Cổ cũng phải âm thầm tắc lưỡi.

Bất quá, 70 triệu này tiêu cũng đáng.

Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân của hắn, thực chất chiến lực ngang ngửa Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ước chừng cảnh giới tiếp theo, sẽ trực tiếp nâng cao tới Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân! 100 triệu năm thọ mệnh, cái này phải bồi dưỡng thêm bao nhiêu Thiên Đạo Thánh Nhân mới đủ đây?

Hoặc là Hậu Thổ tu vi tiến thêm một bước? "Không vội!" Nhìn hơn 50 triệu thọ mệnh còn lại, Bàn Cổ trực tiếp dùng lên 【Hỗn Độn Chiến Thể】! "Đinh!

Tiêu hao 300 vạn thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!" Cứ như vậy liên tiếp mười lần! - 30.000.000 thọ mệnh. 【Hỗn Độn Chiến

Thể】(40%): Ngang ngửa Trung đoạn Thiên Đạo Chi Thể! (500 vạn thọ mệnh +1%) ---------- 【HỆ THỐNG HỖ TRỢ CHÍ TÔN】 Túc chủ: Bàn Cổ!

Danh hiệu: Hồng Hoang Chi Phụ!

Bàn Cổ Thần!

Chủng tộc: Nhân / Vu Tổ!

Thọ mệnh: 22.780.000 năm!

Tu vi: Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 100 triệu) Công pháp: 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】 (Bản sửa đổi, Vô Thượng Đạo Quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể gia tăng thọ mệnh! 【Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ】: Có thể sử dụng chín búa đầu! (Toàn lực bộc phát, có thể trảm Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân) 【Hỗn Độn Chiến Thể】 (40%): Ngang ngửa Trung đoạn Thiên Đạo Chi Thể! (500 vạn thọ mệnh +1%) Phụ trợ công năng một: Dĩ Mệnh Tương Bác! 【Dĩ Mệnh Tương Bác】: Dùng tiêu hao sinh mệnh làm đại giới, có thể để túc chủ tạm thời bộc phát ra một phần lực chiến đấu! (Tiêu hao 1000 năm thọ mệnh, có thể bộc phát chiến lực Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Tiêu hao 1 vạn năm, bộc phát Trung đoạn!

Tiêu hao 10 vạn năm, bộc phát Cao đoạn!

Chương 96

Tiêu hao 100 vạn năm, bộc phát Đỉnh phong Thiên Đạo Thánh Nhân chiến lực!) Phụ trợ công năng hai: Đồng Chu Cộng Tế!

Đã liên kết số người 49/660! (+600) 【Đồng Chu Cộng Tế】: Liên kết tộc nhân, dạy bảo tộc nhân, sau khi tộc nhân đột phá có thể vì túc chủ gia tăng thọ mệnh! (Chú: Túc chủ tu vi mỗi khôi phục một tầng, có thể gia tăng số lượng liên kết!) ---------- Tu vi khôi phục tới Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Hỗn Độn Chiến Thể khôi phục tới 40%, Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ có thể vận dụng chín búa đầu!

Giờ phút này, chiến lực của hắn đã ngang ngửa Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu toàn lực bộc phát, loại mặt hàng như Chuẩn Đề, trực tiếp một búa trảm chết, không nói hai lời.

Số lượng tộc nhân có thể liên kết +600!

Biểu thị sẽ có càng nhiều nguồn thu thọ mệnh.

Toàn bộ quá trình nhìn như rườm rà phức tạp, thực ra chỉ hoàn thành trong một ý niệm.

Hậu Thổ chỉ cảm thấy hư không chấn động mạc danh.

Phụ thần trước mắt tựa hồ có thêm vài phần biến hóa, nhưng cảm ứng lại không rõ ràng, lại giống như ảo giác. "Uy nghiêm càng nặng sao?

Không, Phụ thần luôn luôn uy nghiêm thậm trọng, chỉ là rất ít khi triển lộ trước mặt người khác mà thôi." Hậu Thổ thầm nói, cũng không biết trong chớp mắt vừa rồi đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Bàn Cổ nhìn về phía Hậu Thổ đang doanh doanh hạ bái, trong mắt

hiện lên một nụ cười, nói: "Không cần đa lễ, đây là thứ ngươi đáng được hưởng." Lần này thọ mệnh tăng vọt 60 triệu, hoàn toàn là công lao của một mình Hậu Thổ.

So với tổng số thọ mệnh kiếm được từ tất cả những người khác cộng lại còn nhiều hơn vài con số.

Điều này chứng minh đầy đủ tầm quan trọng của việc sở hữu một huyết mạch ưu tú!

Sát giác được ánh mắt của Bàn Cổ, Hậu Thổ mạc danh hoảng loạn, vội vàng đứng dậy.

Bàn Cổ cũng không dừng lại lâu ở việc này, rất nhanh hồi chuyển tâm thần.

Trước mắt kế hoạch bốn bước đi đã tiến vào hồi kết: "Hậu Thổ tấn cấp cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân!

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Công phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Hiện tại chỉ còn lại hạng mục cuối cùng: 'Trảm Thiên Đạo Cơ Thạch'!" Cái gọi là Thiên Đạo Cơ Thạch, chính là dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo Thiên Địa Lục Thánh.

Nếu tu vi Đại Đạo Cảnh còn đó, hoàn toàn có thể coi thường tất cả, dù là Hồng Quân hợp đạo cũng có thể tùy tay trảm chết.

Nhưng như hôm nay, tu vi chỉ khôi phục Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, không trảm Hồng Quân thì trảm Thiên Đạo Cơ Thạch cũng có độ khó nhất định.

Trừ phi người trong cuộc phối hợp.

Vừa vặn Nữ Oa muốn mượn cơ hội thoát ly Thiên Đạo khống

chế, lại cần gây chút phiền toái cho Thiên Đạo hoặc là Hồng Quân.

Hợp tắc lưỡng lợi! "Còn có 'Yêu Đình', được Thiên Đạo tán thành.

Từ trình độ nào đó, có thể xem như công cụ tụ tập khí vận cho Thiên Đạo.

Đã xé rách da mặt, vậy đừng trách Ngô dùng một chiêu rút củi dưới đáy nồi.

Phải ổn định một chút." Tỉ mỉ suy tư và xử lý lại kế hoạch một lần, xác nhận không còn bỏ sót.

Bàn Cổ đứng dậy nói: "Đi, theo Ngô nhập Hỗn Độn!" Hậu Thổ sớm đã chờ đợi thời khắc này, nghe vậy tự nhiên tâm triều bành trướng, trọng trọng gật đầu. "Vút!" Hai người thân hình sát na biến mất không thấy!

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm ầm ầm truyền vào trong tai Thập Tam Tổ Vu cùng Nhân Tộc Tam Tổ: "Tức khắc dẫn binh công nhập Yêu Đình, trảm căn cơ Thiên Đạo." Thập Tam Tổ Vu cùng Nhân Tộc Tam Tổ sớm đã chỉnh trang đợi phát, nghe được lời này, không còn chần chờ nữa. "Uỳnh uỳnh!" Đại quân khai bạt, lao thẳng đến nơi Cửu Trọng Thiên Yêu Đình tọa lạc mà sát phạt! ...

Đồng thời gian!

Côn Luân Sơn!

Thái Thượng Lão Tử vốn đang bế mục, hốt nhiên mí mắt run lên.

Sát na mở mắt, trong con ngươi tự có âm dương nhị khí lưu chuyển, diễn hóa cảnh tượng vạn vật sinh diệt.

Kế đó đứng dậy, hướng về Hỗn Độn bái một cái nói: "Lĩnh pháp chỉ của Lão sư!" "Lĩnh pháp chỉ của Lão sư!" "Lĩnh pháp chỉ của Lão sư!" Ngọc Hư Cung Nguyên Thủy, Thượng Thanh Cung Thông Thiên

đều cung cung kính kính thi lễ.

Một giây sau, "Vút!", ba người cùng nhau phá vỡ hư không, đi thẳng tới Hỗn Độn.

Tây Phương, Linh Sơn thắng cảnh!

Hai đạo kim quang khí trụ từ trên trời giáng xuống, một thô một tế, phân biệt rơi vào trên người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Hai kẻ vốn chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, tu vi thuấn thời bạo trướng.

Tiếp Dẫn quanh thân nở rộ vô lượng kim quang, ẩn hiện vô biên đại thế giới hiển hóa, bên trong tự thành thiên địa vũ trụ, hết thảy sinh linh vạn vật tự chủ luân chuyển.

Kim quang khí trụ thô to vô cùng rơi xuống, không có dấy lên nửa phần gợn sóng, liền bị ba ngàn đại thế giới thôn phệ.

Vô thanh vô tức.

So sánh ra, động tĩnh của Chuẩn Đề lại lớn hơn rất nhiều.

Khi đạo kim quang khí trụ chỉ bằng bốn phần năm kia rơi xuống, "Uỳnh, uỳnh, uỳnh!", khí tức trên người hắn cấp tốc bạo tăng, vốn chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, một đường leo lên tới cảnh giới Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

So với lúc bắt đầu Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân thì nhiều hơn một đoạn.

Đạt được chỗ tốt, Chuẩn Đề lập tức vui mừng khôn xiết.

Vẻ mặt chấn phấn hỏi: "Sư huynh, huynh khôi phục thế nào?" Hắn cũng là vừa rồi lo dung hợp "Đại Đạo Chi Cơ", không nhìn thấy đạo kim quang của Tiếp Dẫn to hơn mình gấp bốn lần, nếu không nhất định sẽ xấu hổ vô cùng.

Tiếp Dẫn vẫn một mặt sầu khổ, khô khốc chắp tay trước ngực nói: "A Di Đà Phật, hướng Thiên mượn công đức chứng đạo, chung quy là nợ thiên địa đại nhân quả.

Tương lai phúc họa khó liệu." Chuẩn Đề lại nói: "Nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Dù sao hiện tại chúng ta là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bất tử bất diệt!

Nếu như không hướng Thiên mượn công đức, ta hiện tại đừng nói thành Thánh, chỉ sợ ngay cả cơ hội mặt đối mặt với Tam Thanh cũng không có." Có một số việc, hắn không nói rõ ràng.

Nhưng nếu như không có những cái giá phải trả kia, Thiên Đạo dựa vào cái gì giúp sư huynh đệ bọn họ?

Không tranh thủ, thì làm sao có địa vị hôm nay?

Hết thảy đều là trao đổi ngang giá mà thôi.

Tiếp Dẫn cười khổ một tiếng, không có nói thêm nữa.

Chỉ nói: "Lão sư triệu tập, chỉ sợ là vì ứng phó Bàn Cổ Thần đại kiếp.

Lát nữa sư đệ nhớ kỹ lưu lại bên cạnh ta, miễn cho chiến sự phát sinh, ta không cách nào chiếu ứng lẫn nhau." Chuẩn Đề biết Tiếp Dẫn nói như vậy là vì giữ gìn mặt mũi cho hắn, trên thực tế, đâu phải là chiếu ứng lẫn nhau, rõ ràng là Tiếp Dẫn muốn bảo hộ hắn.

Lập tức gật đầu nói: "Sư huynh yên tâm, ta nhất định đi theo bên cạnh huynh, không rời nửa bước." "Ừm!" Tiếp Dẫn không nói thêm lời thừa, dưới chân Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nở rộ vô lượng kim quang. "Ong!" nâng đỡ thân hình sư huynh đệ hai người, sát na đi xa.

Thiên Ngoại Thiên giới bích.

Nữ Oa nương nương một tập đại hồng phượng bào, sớm đã chờ đợi ở đây.

Xa xa thấy được Bàn Cổ, Hậu Thổ, liền vội vàng nghênh đón, cười tươi như hoa nói: "Đại thần, Hậu Thổ muội tử, rốt cuộc cũng tới." Sự tình đến nước này, đã không cần che giấu nhiều như vậy.

Hiện tại Hồng Hoang nhất ứng đại thần thông giả, ai không biết Nữ Oa cùng Bàn Cổ Đại Thần là "đồng bọn"! "Đi thôi!" Bàn Cổ liếc nàng một cái, đạm nhiên cười một tiếng.

Nữ Oa tự giác tụt lại phía sau nửa bước, đồng hành cùng Hậu Thổ. "Vút!" Ba người đồng thời biến mất tại Thiên Ngoại Thiên.

Thiên Ngoại Thiên, Hỗn Độn!

Nơi này tràn ngập hư không loạn lưu, hơi không cẩn thận liền sẽ bị cuốn vào trong đó.

Một vài hư không loạn lưu cường đại, ngay cả Thánh nhân cũng gặp rủi ro.

Bàn Cổ mang theo hai nữ đi vào Hỗn Độn, lại tựa như nhàn đình tín bộ.

Chương 97

Nơi hắn đi qua, hết thảy hỗn độn khí lưu nhao nhao tứ tán.

Ba lãng thao thao, phúc xạ mấy vạn dặm, phảng phất như đang cung nghênh quân chủ.

Nhìn qua đặc biệt hùng vĩ.

Nữ Oa chậc chậc tán thán: "Không hổ là Đại thần, hỗn độn loạn lưu mà ta tránh còn không kịp, ở trước mặt Đại thần lại ôn thuận như con mèo nhỏ." Hậu Thổ cười khẽ nói: "Tỷ tỷ quên rồi sao, Phụ thần vốn là Tiên Thiên Thần Thai do Hỗn Độn dựng dục.

Đối với chúng ta Hỗn Độn là đáng sợ.

Nhưng Phụ thần sinh ở đây, trưởng thành ở đây, nơi này chính là nhà của Phụ thần." "Nhà?" Bàn Cổ mâu quang xuất hiện một thoáng mê mang, toàn tức khôi phục như thường.

Đạm nhiên cười nói: "Hậu Thổ nói không sai.

Ngô vốn đản sinh trong Hỗn Độn, Hỗn Độn đối với Ngô mà nói, cùng nhà không có gì phân biệt." Nữ Oa không khỏi nói: "Đại thần, trong Hỗn Độn khắp nơi đều tràn ngập lực lượng vô tự, lúc ban đầu ngài tu luyện thế nào?" Đây xác thực là một đại nghi đoàn của Hồng Hoang.

Đối với người bình thường mà nói, Hỗn Độn đơn giản là ác mộng.

Cho dù là Chuẩn Thánh cường giả ở đây, cũng hấp thu không được mảy may lực lượng, ngược lại sẽ không đoạn tiêu hao tự thân pháp lực.

Thiên Địa Thánh Nhân ngược lại có thể miễn cưỡng hấp nạp, nhưng cũng phải tốn hao thời gian gấp mấy lần để luyện hóa lực

lượng vô tự trong đó, mới có thể bị thân thể hấp thu.

Năm đó nàng ở trong Hỗn Độn trải qua vô tận tuế nguyệt, cả ngày thôn thổ hỗn độn chi lực, thật sự là cực khổ mà không có kết quả tốt, cũng chỉ dám đợi ở biên duyên địa đái của Hỗn Độn, căn bản không dám thâm nhập.

Nàng tương đối hiếu kỳ lúc ban đầu Hỗn Độn Ma Thần đều tu luyện thế nào, chẳng lẽ vừa sinh ra đã mạnh như vậy?

Bàn Cổ nghe vậy cười, thản nhiên nói: "Hồng Hoang sinh linh không cách nào mượn hỗn độn chi lực tu luyện, có hai nguyên nhân lớn.

Thứ nhất, nhục thân không đủ cường đại.

Thứ hai, không cụ bị hoàn chỉnh pháp tắc chi đạo.

Hỗn Độn Ma Thần thì khác biệt, trời sinh nắm giữ một đầu Pháp Tắc Đại Đạo.

Vừa sinh ra đã là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhục thân cường hãn vô cùng.

Cho nên mới có thể tứ vô kỵ đạn thôn phệ hỗn độn chi lực.

Nếu như là Hậu Thổ, hẳn là có thể mượn hỗn độn chi lực tu luyện." Nói xong, hắn nhìn lướt qua thân ảnh màu vàng nghệ bên cạnh.

Hậu Thổ nghe vậy, sắc mặt hơi hồng, có chút ngượng ngùng nói: "Ta xác thực có thể hấp nạp một ít hỗn độn chi lực." "Đại thần ý là ta không học vô thuật sao?" Nữ Oa u u nhìn Bàn Cổ.

Hỗn Độn Ma Thần trời sinh cường hãn thì cũng thôi, Hậu Thổ cũng có thể hấp nạp hỗn độn chi lực, nàng lại không được.

Đây không phải biến tướng nói nàng yếu sao?

Hậu Thổ vội vàng giải thích nói: "Chúng ta Tổ Vu là huyết mạch của Phụ thần, trời sinh chưởng khống một đầu pháp tắc chi lực, nhục thân cường đại vô cùng.

Tầm thường Tổ Vu không cách nào so sánh với viễn cổ Hỗn Độn Ma Thần, nhưng chỉ cần tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân, khoảng cách sẽ vô hạn thu nhỏ.

Ta chính là vì vậy mới có thể hấp nạp hỗn độn chi lực." Được rồi, giải thích còn không bằng đừng giải thích thì hơn.

Nói một ngàn đạo một vạn, vẫn là vấn đề của bản thân ta a!

Nữ Oa ai thán, nhưng cũng không thật sự để ý, người người có số mệnh riêng.

Nàng tự cho rằng chỉ cần dựa vào núi lớn là Đại thần, sớm muộn có một ngày cũng có thể làm được.

Trong lúc nói chuyện, mấy người liền tiến vào trung ương địa đái của Hỗn Độn.

Nơi này hư không loạn lưu càng thêm dày đặc, uyển chuyển như vạn ngàn hắc xà múa may trên không, mỗi một đạo đều đủ để thôn phệ Chuẩn Thánh cường giả.

Nữ Oa, Hậu Thổ đều không dám đại ý, nhao nhao phóng xuất hộ thể thánh quang.

Bàn Cổ có tâm nói hai người chuyện bé xé ra to, có hắn ở đây, tự nhiên sẽ không có dòng hư không loạn lưu nào không có mắt dám đụng vào.

Bất quá, có tâm cảnh giác cũng là chuyện tốt.

Lập tức không nói thêm lời nào.

Rất nhanh mấy người đã đi vào sâu trong Hỗn Độn.

Phía trước loáng thoáng có thể thấy một cột sáng màu tím phóng lên tận trời, to lớn hạo hãn.

Cách ức vạn dặm, cũng làm cho người ta có loại cảm giác muốn đỉnh lễ mô bái.

Bốn phía hỗn độn khí lưu cuồn cuộn, hư không vết nứt rậm rạp, đều không thể lay động nó mảy may.

Nữ Oa trong mắt hiện lên một tia phức tạp, trầm giọng nói: "Đại thần, kia chính là nơi ở của Tử Tiêu Cung." "Ừm!" Bàn Cổ nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Không cần Nữ Oa nói nhiều, hắn đã cảm ứng được.

Tử Tiêu Cung nhìn như một chỗ kiến trúc, kỳ thực lại là căn cơ của "Thiên Đạo" hiển hóa.

Người bình thường khó có thể nhìn thấy, hắn lại nhìn đến rõ rõ ràng ràng.

Toàn bộ địa cơ Tử Tiêu Cung, do ba ngàn pháp tắc đại đạo biên chế mà thành.

Trên đó trùng thiên tử quang khí trụ, nội uẩn bốn mươi chín con tử sắc thần long.

Ba ngàn đại đạo kia, là tích nhật hắn trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần biến thành, hình thành nên thiên địa pháp tắc sơ khai nhất.

Như hôm nay thời thế đổi thay, đại đạo sớm đã không chỉ có ba ngàn điều.

Chu vi lan tràn ra vô số điều đường rẽ, mỗi một điều đường rẽ liền đại biểu cho một đạo mới.

Tuy rằng trước mắt còn nhỏ yếu, nhưng lâu dài kiên trì tiếp tục, tổng có một ngày sẽ trưởng thành khỏe mạnh.

Bốn mươi chín con thần long, thì là lúc khai tịch Hồng Hoang thiên địa hắn trảm ra bốn mươi chín búa.

Mỗi một búa đều phú dư cho tân sinh thiên địa một đạo quy tắc.

Bốn mươi chín búa, bốn mươi chín đạo quy tắc.

Tổ thành hình thái nguyên thủy nhất của Thiên Đạo.

Vốn dĩ bốn mươi chín búa này, đại biểu cho cực hạn mà Hồng Hoang thiên địa thừa tái ý chí chúng sinh.

Mỗi một búa, đối ứng một tôn Thiên Địa Thánh Nhân.

Chờ gom đủ bốn mươi chín tôn Thánh nhân, thiên địa liền có thể viên mãn.

Giới thì, Hồng Hoang sinh linh, bất luận xuất thân căn nguyên, bất luận thiên phú tài tình, đều có cơ hội siêu thoát!

Đáng tiếc, đồ vật quá hoàn mỹ, chung quy không được cho phép.

Thế là, xuất hiện một cái "Hồng Quân".

Thiết cư ý chí Thiên Đạo, lấy sức một mình, cải viết hướng đi của Hồng Hoang thiên địa, coi chúng sinh như tù đồ.

Lấy lực lượng của toàn bộ Hồng Hoang cung dưỡng một người siêu thoát.

Chờ ngày Hồng Quân siêu thoát, chính là ngày "tử" của Hồng Hoang thiên địa!

Hoảng hốt gian, cảm ngộ của hắn đối với thiên địa đại đạo, vạn vật diễn biến lại sâu thêm vài phần. "Ong!" Hỗn Độn chấn động, tử quang trùng thiên.

Đại môn Tử Tiêu Cung "Uỳnh uỳnh" một tiếng, hướng về hai bên mở ra.

Đi ra một đôi đồng nam đồng nữ, nam tử diện mục anh vũ, giữa lông mày tự có ý vị long bàn hổ cứ.

Nữ tử tướng mạo đoan trang, cho người ta một loại cảm giác trầm ổn đúng mực.

Hai người tề tề cung thân nói: "Đến đây là Bàn Cổ Thần cùng Nữ Oa, Hậu Thổ hai vị nương nương?

Lão gia nhà ta cho mời!" Bàn Cổ liếc mắt nhìn thấu, đôi nam nữ này phân biệt là "Hỗn Độn Dương Thạch", "Hỗn Độn Âm Thạch" biến thành, thân mang vô biên đại khí vận.

Đáng tiếc cùng Thiên Đạo dây dưa quá sâu, chú định chỉ có thể làm một đôi con rối giật dây.

Nữ Oa, Hậu Thổ đều theo bản năng nhìn về phía Bàn Cổ.

Tử Tiêu Cung dù sao cũng là địa bàn của Hồng Quân, có muốn đi vào không?

Chí vu một đôi nam nữ này, hai người đều không để ý.

Sớm tại lúc ban đầu nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, đã gặp qua rồi.

Đạo đồng của Hồng Quân, một kẻ gọi là Hạo Thiên, kẻ còn lại hình như là Dao Trì.

Tiểu nhân vật mà thôi.

Giờ phút này, Hạo Thiên cùng Dao Trì trong lòng đều khẩn trương đến cực điểm.

Chương 98

Huynh muội hai người vô số tuế nguyệt khổ tu, miễn cưỡng có tu vi Chuẩn Thánh.

Đối với mâu thuẫn giữa Bàn Cổ Thần cùng lão gia nhà mình, y hi biết hiểu một hai.

Vị đại lão này, lão gia cư nhiên để cho bọn hắn mời vào?

Trong lòng hai người đều đổ mồ hôi hột. "Đi thôi!" Bàn Cổ không so đo với hai người, cất bước đi về phía Tử Tiêu Cung.

Nữ Oa, Hậu Thổ tuy cảm thấy không ổn, nhưng có Bàn Cổ ở phía trước, cũng không có gì sợ hãi.

Ba người lần lượt đi vào "Tử Tiêu Cung!" "Ong!" Cung môn khép lại.

Lưu lại ngoài cung Hạo Thiên, Dao Trì nhìn nhau một cái, đều lau một vệt mồ hôi lạnh trên trán.

Mạc danh có loại cảm giác tử lý đào sinh. "Đáng sợ.

Quá đáng sợ." Cho dù Bàn Cổ cái gì cũng không làm, hai người vẫn cảm giác được vô biên uy áp.

Tử Tiêu Cung dù sao cũng là địa bàn của Hồng Quân, Nữ Oa cùng Hậu Thổ một đường đi đến nơm nớp lo sợ!

Sinh sợ tao ngộ mai phục.

Bàn Cổ lại thật sự không sợ hãi, nơi này chính là thể hiện của quy tắc toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Hắn, là người khai tịch Hồng Hoang.

Hồng Hoang Chi Phụ!

Không có người nào có thể thay thế địa vị của hắn tại Hồng Hoang, cho dù là Hồng Quân đã hòa hợp với Hồng Hoang Thiên Đạo.

Nhưng Thiên Đạo dám liên thủ với Hồng Quân đối phó hắn sao?

Tức tiện có cái tâm tư kia, cũng phải có cái bản lĩnh đó.

Ở nơi này, hoàn toàn giống như về nhà không có gì khác biệt.

Thậm chí hắn còn có nhàn tâm quan sát một phen kết cấu, kiến trúc các nơi!

Ở đây một phân một hào, đều là quy tắc thể hiện.

Chỉ là người thường khó có thể nhìn thấy mà thôi.

Tỷ như giờ phút này, Nữ Oa cũng nhìn không ra.

Chỉ cảm thấy đây là địa bàn của Hồng Quân, cả người khẩn trương đến cực hạn. "Tĩnh tâm!" Thanh âm của Bàn Cổ trực tiếp xuất hiện tại đáy lòng hai nữ.

Nữ Oa thoáng bình phục tâm cảnh, nhưng một trái tim vẫn nhịn không được "Thình thịch" loạn nhảy.

Không có biện pháp, cái thóp lớn nhất đang bị Hồng Quân lão tổ nắm trong tay. "Không biết đợi lát nữa loạn chiến, Hồng Quân lão tổ sẽ bào chế ta như thế nào.

Đại thần có thể thành công giải thoát ta khỏi Thiên Đạo hay không?" Thiệp cập sinh tử vô tiểu sự.

Do không được nàng không lo lắng!

Bàn Cổ âm thầm lắc đầu, cũng không nói thêm nữa.

Ngược lại Hậu Thổ một bên, dần dần tĩnh tâm lại. "Phụ thần bảo tĩnh tâm, tự nhiên hết thảy vô ngại!" Tỉ mỉ đi theo nhất cử nhất động của Bàn Cổ, mạc danh tâm thần Hậu Thổ nhảy một cái, "Luân Hồi

Đại Đạo" tại đáy lòng lưu chuyển, trước mắt hiện lên một thế giới khác biệt...

Cùng lúc đó!

Trong đại điện Tử Tiêu Cung, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngũ Thánh đã đến.

Hồng Quân vẫn như cũ ngồi xếp bằng trên vân đài, thân hình bán ẩn bán hiện.

Sau lưng y hi có thể thấy ba ngàn đại đạo giao chức, lan tràn tới vô tận hư không.

Chu vi tử ý thăng đằng, hiển hóa vạn ngàn huyền diệu đạo vận.

Ngay sát na Bàn Cổ bọn người tiến vào Tử Tiêu Cung, "Ong!" Trong điện vân vụ thăng đằng, tự động hiện lên một màn hình ảnh.

Trong hình ảnh chính là thân ảnh ba người Bàn Cổ, Nữ Oa, Hậu Thổ đang đi tới.

Khi thấy Bàn Cổ bọn người tịnh vị trước tiên đi vào đại điện, ngược lại bốn phía đi đi dừng dừng, một bộ dáng ưu tai du tai.

Nguyên Thủy không khỏi giận từ tâm đầu khởi, ác hướng đảm biên sinh, châm chọc nói: "Đường đường Bàn Cổ Thần, cũng bị kỳ cảnh Tử Tiêu Cung hấp dẫn rồi sao?" Chuẩn Đề lại cười a a nói: "Bàn Cổ Thần dù sao cũng là nhân vật viễn cổ, chân linh tịch diệt ức vạn năm, thương hải tang điền, chưa thấy qua một ít đồ vật cũng thuộc về bình thường.

Nguyên Thủy sư huynh phải chiếu cố thông cảm nhiều hơn mới phải." "Hừ!" Nguyên Thủy liếc mắt một cái, ngược lại không giống vãng thường xuất ngôn chế giễu.

Nguyên tiên hắn không coi trọng Tây Phương hai gã đạo nhân này,

nhất là Chuẩn Đề Thánh nhân, không mặt không mũi.

Đơn giản còn khả ố hơn Nhị đệ kia.

Nhưng hôm nay nể mặt cùng chung một trận doanh, miễn đi.

Hai vị kẻ xướng người hoạ, trực tiếp ví von Bàn Cổ thành sơn nhân tiến thành (người nhà quê lên tỉnh).

Tiếp Dẫn trong lòng cười khổ, nhìn thoáng qua sư đệ nhà mình, lại nhìn xem Lão Tử đang bế mục bàn tọa phía trước.

Có lòng muốn nói, cuối cùng chỉ khẽ than truyền âm nói: "Sư đệ, trước mặt Lão sư, không thể vọng ngôn." Chuẩn Đề bĩu môi, nhưng cũng không nói nữa.

Tại lúc này, ba người trong hình ảnh bỗng nhiên dừng lại thân hình.

Nữ Oa vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Hậu Thổ, Bàn Cổ thì mặt lộ vẻ cười khẽ, một bộ biểu tình "trẻ nhỏ dễ dạy".

Một màn này, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mấy người.

Nguyên Thủy tuy rằng miệng độc, nhưng đạo cảnh tu vi lại là hàng thật giá thật.

Khi thấy trên người Hậu Thổ dập dờn ra tầng tầng đạo vận, ẩn ẩn cùng Tử Tiêu Cung sinh ra một loại cộng minh.

Sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Cho dù đạo cảnh tu vi kém nhất là Chuẩn Đề cũng nhìn ra được, Hậu Thổ rõ ràng là từ trong đó lĩnh ngộ được cái gì.

Phía trước cái cây kỳ hình quái trạng kia, cư nhiên là một loại quy tắc hóa thân?

Nói đùa cái gì vậy?

Chỉ có một cái cây kia, hay là toàn bộ "Tử Tiêu Cung"? "???" Chuẩn Đề theo bản năng nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Có gì không hiểu cứ tìm sư huynh, đây là chân lý tuyên cổ bất biến.

Tiếp Dẫn cười khổ, âm thầm truyền âm nói: "Sư đệ, đạo cảnh tu vi của ngươi còn thấp, Ngô vẫn luôn không có nói cho ngươi biết.

Tử Tiêu Cung kỳ thực chính là thiên địa đạo tắc hiển hóa.

Nhất thảo nhất mộc, đều là quy tắc!" Tiếp Dẫn sợ đắc tội Thông Thiên, không tiện nói rõ.

Lão Tử vẫn luôn bế mục bàn tọa lại mở mắt, đạm mạc nói: "Tử Tiêu Cung, là thiên địa quy tắc hiển hóa.

Nhất thảo nhất mộc, giai ẩn chứa đại cơ duyên.

Nếu tĩnh tâm thể ngộ, tự có thể từ đó thu được lợi ích." "Phụt!" Thông Thiên vẫn luôn bảo trì vẻ mặt lãnh mạc, rốt cuộc nhịn không được "xùy cười" ra tiếng.

Hóa ra hai kẻ trào cười người khác nửa ngày, mới là kẻ đáng bị trào cười nhất.

Tuy rằng hắn cũng không nhìn ra, nhưng tối thiểu không có trào cười người ta a!

Bỗng dưng, một đạo nộ mục bắn tới.

Ngước mắt đối thượng ánh mắt của Nguyên Thủy.

Giờ phút này, Nguyên Thủy đang hung tợn trừng mắt nhìn hắn, hận không thể đại nghĩa diệt thân, xé xác hắn ra. "Cười ai đó?" "Sư huynh đừng hiểu lầm, ngã nhớ tới một chuyện thú vị." Thông Thiên ho khan một tiếng, một lần nữa khôi phục vẻ mặt lãnh mạc.

Chỉ là không giải thích thì thôi, một giải thích, càng lộ ra vẻ giấu

đầu hở đuôi.

Nguyên Thủy một khuôn mặt lập tức đen như than.

Có tâm muốn phát tác, thiên sinh tìm không ra lý do.

Chương 99

Cả kiện sự tình từ đầu tới đuôi, đều là hắn một người khơi mào, căn bản không ai ép hắn nói những lời kia. "Mắt vụng về, nhìn không ra huyền diệu trong đó, có thể trách lên người khác sao?" "Không nói trở lại, toàn bộ Tử Tiêu Cung cư nhiên đều là đạo tắc hiển hóa, trước đây cư nhiên không có phát hiện?

Đáng chết!" Giờ khắc này, không chỉ đơn giản là Thông Thiên, Bàn Cổ mấy người bị ghi hận, ngay cả Lão Tử cũng bị hắn ghi sổ một bút.

Đại huynh rõ ràng biết rõ hết thảy, lại không nói cho hắn biết.

Sợ hắn từ trong đó lĩnh ngộ, siêu việt sao?

Cố ý nhìn hắn xuất hiện xấu mặt!

Lập tức ánh mắt ẩn hối quét qua Lão Tử, âm thầm cắn răng.

Lại nhớ tới ngôn luận lúc trước của mình, không khỏi một trận mặt đỏ tới mang tai, hận không thể tìm cái lỗ dưới đất chui vào!

Một đoạn nhạc đệm nhỏ phát sinh trong Tử Tiêu Cung, trừ bỏ Nguyên Thủy, Chuẩn Đề tự làm tự chịu ra, cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Hậu Thổ thành công từ trong ba ngàn đạo tắc, lĩnh ngộ được một tia pháp tắc thuộc về bản thân. "Luân Hồi Đại Đạo" lại tiến một bước, triệt để ổn định tu vi Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Một bên Nữ Oa nhìn mà đầy mặt hâm mộ, nhịn không được thở dài nói: "Ta vì sao không có vận khí tốt như vậy chứ?" "Không phải vận khí!" Bàn Cổ sửa lại nói: "Toàn bộ Tử Tiêu Cung, đều là ba ngàn đạo tắc biến thành.

Những thứ nhìn thấy như nhất thảo nhất mộc, từng viên gạch ngói, kỳ thực cũng không chân thực tồn tại.

Mà là một loại quy tắc cụ hiện.

Người bất đồng, tu vi bất đồng, cảnh giới bất đồng, sẽ có cảm ngộ bất đồng." Hắn nhìn Nữ Oa một cái, thản nhiên nói: "Ngươi đang ở giữa Tam đoạn cùng Tứ đoạn, nếu như vừa rồi có thể tĩnh tâm thể ngộ.

Có lẽ sẽ có cơ hội, một khi đốn ngộ, thành tựu Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân." A!

Nữ Oa nghe được mà vẻ mặt khiếp sợ. "Toàn bộ Tử Tiêu Cung, cư nhiên là ba ngàn đạo tắc biến thành, vậy..." Nàng mới biết được mình đã bỏ lỡ phúc duyên bực nào.

Lập tức cũng không lo nổi ưu tâm về những tao ngộ tiếp theo.

Cấp thiết nói: "Đại thần, vậy ta có thể tiếp tục lĩnh ngộ sao?" "Lần sau đi!" Bàn Cổ lắc đầu.

Ngước mắt, nhìn thoáng qua đại điện Tử Tiêu Cung gần trong gang tấc.

Nữ Oa lập tức minh bạch ý tứ, tâm thần một trận hoảng hốt.

Nếu biết Tử Tiêu Cung cư nhiên bao hàm phúc duyên bực này, thì vừa rồi dù có người kề dao lên cổ, nàng cũng phải hảo sinh cảm ngộ a! "Hiện tại...

Thôi được rồi!

Không còn thời gian, đều đã đến cửa đại điện, cảm ngộ cái sợi lông?" Mạc danh có chút ủ rũ.

Hậu Thổ thấy thế, không khỏi buồn cười nói: "Tỷ tỷ, vừa rồi Phụ thần nhắc nhở.

Muốn chúng ta tĩnh tâm..." "Được rồi được rồi, đừng nói nữa.

Lại nói người ta đau lòng chết mất..." Nữ Oa lấy tay ôm ngực, làm ra một bộ biểu tình thống khổ thê sở.

Hậu Thổ lập tức che miệng bật cười.

Biết hiểu Nữ Oa đang nói đùa, cũng không nói nhiều.

Tử Tiêu Đại Điện!

Nhìn thần điện gần trong gang tấc, Bàn Cổ lại tịnh vị tiến vào.

Nếu như Tử Tiêu Cung là hạch tâm của toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, vậy thì tòa đại điện này là hạch tâm trong hạch tâm.

Có thể cảm ứng được, bên trong đạo tắc chi khí di mạn, biến bố ba ngàn pháp tắc.

Giống như mạng nhện căn đan xen chằng chịt, giao hòa cùng một chỗ.

Trong đó có một đạo thô tráng hạo đại nhất, nguy nguy nga nga, ẩn có thế trấn áp hết thảy.

Không xuất ngạc nhiên, đó là "Đại Đạo" của Hồng Quân lão tổ.

Tại bên cạnh lại phân bố vài điều đại đạo linh tán, hẳn là thuộc về ngũ Thánh!

Thấy Bàn Cổ chần chờ không có động tĩnh, Nữ Oa cẩn thận từng li từng tí nói: "Đại thần, chúng ta không vào sao?" Bàn Cổ lắc đầu, bên trong bị đạo tắc chi lực của đối phương bao phủ, cứ thế đi vào, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

Tức tiện Thiên Địa ý chí không cảm đối hắn ra tay, nhưng Hồng Quân cùng ngũ Thánh lại có tự ngã ý thức, mỗi người đều có tư tâm.

Tâm tùy niệm động, "Ong!" Một đạo thanh khí từ đỉnh đầu hắn

bay lên.

Hạo hạo đãng đãng, thuấn tức hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Nơi đi qua, hư không chấn động.

Hết thảy thảo mộc tường vách tận số sụp đổ, duy chỉ thấy dưới chân từng điều quang trụ thô to tung hoành giao thác, lẫn nhau tương liên, tản phát ra khí tức hạo đại.

Những quang trụ kia, chính là bản diện mục của ba ngàn đạo tắc. "Uỳnh uỳnh!" Toàn bộ Tử Tiêu Cung nhân đó phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Phảng phất như trong nháy mắt, bị mổ thành hai nửa.

Một nửa lấy thanh khí làm chủ, sau lưng từng điều đạo tắc chi lực hiển hóa.

Một nửa khác vẫn như cũ tử ý ảm nhiên, trình hiện nguyên tiên cung điện mô dạng.

Chỉ là đại môn cung điện đã bị thanh khí tập kích, cho nên một chút có thể nhìn vọng vào tận đầu.

Hồng Quân cao tọa trên vân đài, thân hình lúc ẩn lúc hiện, sau lưng ba ngàn đạo tắc dũng hiện, cắm rễ vào vô tận hư không.

Chu vi tử khí chưng đằng, hiển hóa vạn ngàn đạo vận.

Trong điện, có Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngũ Thánh lâm lập.

Giờ phút này đều ngước mắt nhìn ra, trong mắt mang theo vài phần khiếp sợ.

Bàn Cổ cũng không nói nhiều, tùy tay vẽ một cái. "Ong!" Một phương vân đài tự thăng, tương thác cao tới hư không phía trên.

Cùng Hồng Quân xa xa tương đối.

Nữ Oa, Hậu Thổ một trái một phải, nghiêm trận địa chờ.

Phảng phất cảm ứng được, Hồng Quân trên cao đài mở mắt.

Thân hình trong nháy mắt từ hư chuyển thực.

Trong mắt vạn ngàn lưu quang tốc biến, cuối cùng ẩn vào hư vô.

Cười gật đầu nói: "Bàn Cổ đạo hữu." "Hồng Quân," Bàn Cổ hơi híp mắt, trong mắt ẩn có sát na tinh mang tốc biến, đạm mạc uy nghiêm nói: "Niệm tình ngươi từng giáo hóa Hồng Hoang sinh linh, nếu như hiện tại ngươi thu tay lại, Bản tọa có thể không so đo với ngươi." Còn về việc không so đo cái gì, hắn không nói.

Nhưng hắn biết Hồng Quân hiểu.

Hồng Quân nghe xong đạm nhiên cười một tiếng.

Khẽ nói: "Đạo hữu khách khí.

Đại Đạo chi tranh, giống như thiên quân vạn mã đi qua cầu độc mộc.

Sao nói chuyện thu tay lại?" "Khá cho một câu 'nhất vãng vô tiền'!" Bàn Cổ trong mắt tinh mang đại thịnh, lạnh lùng nói: "Vậy phải xem ngươi có mấy phần bản sự." "Uỳnh!" Vạn ngàn đạo tắc dũng động, bỗng nhiên tại đỉnh đầu ngưng thành hư ảnh một cây búa lớn.

Một giây sau, hoành không trảm xuống. "Xoẹt!" Hư không nổ tung, nơi búa mang đi qua, từng điều đạo tắc sụp đổ, đi thẳng vào sát nhập Tử Tiêu Đại Điện.

Sát phạt chi ý khủng bố, làm cho Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề mấy thánh đều biến sắc.

Duy chỉ Hồng Quân bất văn bất động, thẳng đến khi cây búa lớn kia lâm đầu. "Uỳnh uỳnh!" Một vệt tử quang khí trụ hạo hãn dũng

hiện, trong đó ẩn có một mai ngọc điệp lưu chuyển, liên thông ba ngàn đại đạo.

Thiên địa cộng chấn, "Ong", vạn ngàn tử quang hội tụ, ngưng thành một thanh kiếm hình.

Bỗng nhiên hướng thiên trảm xuống. "Xoẹt...

Uỳnh!" Tử sắc quang kiếm vỡ nát, đại phủ cũng tại cùng một thời gian hội tán.

Chương 100

Hồng Quân sau lưng tử quang khí trụ dũng động, đỉnh đầu "Tạo Hóa Ngọc Điệp" vù vù run rẩy.

Trong mắt ẩn có vạn ngàn lôi đình chợt hiện, cười khẽ nói: "Bản sự của Bần đạo tự nhiên là có thể.

Ngược lại Đạo hữu tựa hồ đại không bằng năm đó." Đơn giản một câu nói, lại ám tàng cơ phong.

Bàn Cổ cũng không thèm để ý, cười khẽ nói: "Xác thực so với năm đó mạnh hơn không ít.

Năm đó lúc Ngô trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, trong đó có một tên thuộc loại thức thời.

Chưa cần Bản tọa động thủ liền tự hành thoát đi xác ve, nguyện lấy chân linh dung nhập tân sinh thiên địa, chỉ cầu Bản tọa tha cho một mạng.

Chậc chậc, ai từng nghĩ, một con sâu thân mềm (nhuyễn thể trùng) không bắt mắt dưới chân núi Ngọc Kinh ngày đó, lại có thể trở thành Đạo Tổ Hồng Quân cao cao tại thượng ngày hôm nay?" "Sâu thân mềm?" Một chúng Thánh nhân đều ăn một quả dưa lớn, không chịu khống chế nhìn về phía Hồng Quân lão tổ. "Chân thân của Đạo Tổ là sâu thân mềm?" Gọi là nhuyễn thể trùng, chính là cái thứ ở trong đất kia.

Toàn thân mềm nhũn, không có cốt tiết.

Chỉ có thể dựa vào nhuyễn động, chui lên chui xuống, lại gọi là giun đất. "Chỉ là đường đường Đạo Tổ, chư Thánh chi sư, vì sao bản thể lại là một con sâu thân mềm?

Bên trong có thuyết pháp gì không?" Chúng Thánh bất giác phát tán tư duy, "Chẳng lẽ, chẳng lẽ Bàn Cổ Thần ghét bỏ hắn không có cốt khí, cho nên đem hắn biến thành sâu thân mềm???" Càng nghĩ, càng cảm thấy có khả năng!

Hồng Quân hơi có chút biến sắc.

Nhưng chuyển biến quá nhanh, chỉ có Bàn Cổ bắt được một tia biến hóa kia.

Không khỏi trong lòng thầm cười: "Bóc phốt đen, ai có thể nhiều bằng ta?

Về sau đám Thánh nhân này gặp hắn, đầu tiên sẽ nghĩ đến tràng diện con sâu thân mềm kia, đừng đề cập tới bao nhiêu tư nhuận rồi." Thánh nhân tâm niệm biến hóa chỉ ở trong một chớp mắt, tức tiện có ý nghĩ gì, cũng sẽ không lưu vu mặt ngoài.

Nhất là khả năng thiệp cập đến riêng tư của một vị đại lão.

Tam Thanh, Tây Phương hai đạo nhân đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm ra một bộ dáng hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ.

Ngược lại Nữ Oa lộ ra nụ cười không kìm được.

Một giây sau, Hồng Quân ánh mắt nhìn qua: "Nữ Oa, Ngô có chỗ nào xin lỗi ngươi?" Tê!

Mạc danh một cái rùng mình, Nữ Oa trong nháy mắt đứng thẳng thân hình.

Cung cung kính kính nói: "Đạo Tổ tự nhiên không có chỗ nào xin lỗi đệ tử, chỉ là, đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Đệ tử tạo nhân, bổ thiên, vốn có đại công đức với thiên địa.

Lại không nguyện chịu Thiên Đạo trói buộc, hóa thành khôi lỗi của Thiên Đạo, mong Đạo Tổ lượng thứ!" "Haiz!" Hồng Quân thở dài

một tiếng nói: "Nữ Oa, ngươi hiểu lầm Bần đạo.

Bần đạo chưa bao giờ lấy Thiên Đạo trói buộc bất luận kẻ nào, Thiên Đạo, cũng sẽ không trói buộc các ngươi.

Những gì Ngô làm, hết thảy đều là vì thiên địa chúng sinh..." Lời này vừa nói ra, không ít người lại trong lòng co rút.

Nhất là Tây Phương hai đạo nhân.

Bọn hắn vốn hướng Thiên mượn công đức chứng đạo thành Thánh, thâm thụ Thiên Đạo trói buộc.

Như hôm nay nghe Hồng Quân nói, hết thảy vì thiên địa chúng sinh, không khỏi trong lòng cuồng phún...

Thật sự là không cần một chút da mặt. "Cũng được!" Hồng Quân tựa hồ vô ý ở việc này dây dưa nhiều, thoại phong nhất chuyển, lần nữa quay lại trên người Bàn Cổ.

Mâu quang thâm thâm, ngôn chân ý thiết nói: "Đạo hữu, giữa chúng ta, quả thật không có khả năng hòa giải sao?" "Giao ra quyền khống chế thiên địa!" Bàn Cổ thản nhiên nói.

Tố cầu của hắn vẫn luôn đơn giản, để thiên địa trở lại quỹ đạo chính.

Hồng Quân vẻ mặt tiếc nuối: "Xem ra, hiểu lầm giữa Ngô cùng Đạo hữu quá sâu.

Trên đời căn bản không có quyền khống chế thiên địa...

Uỳnh!" Sau lưng ba ngàn đại đạo bỗng nhiên dũng hiện, cùng nhau hướng về Bàn Cổ trấn áp xuống.

Lạnh lùng nói: "Ý của Ngô tức là ý trời!!" "A!" Bàn Cổ cười lạnh, "Khẩu khí thật lớn!" "Ong!" Đỉnh đầu thanh khí chấn động, diễn hóa vạn ngàn hỗn độn chi cảnh.

Thuấn tức bao phủ vạn dặm hư không.

Bên trong ẩn có vô số cây búa lớn thôi sinh, "Uỳnh uỳnh uỳnh" hư không phách trảm, tái hiện một màn khai thiên tích địa năm đó.

Hồng Quân ba ngàn đại đạo tập kích tới, giống hệt như chủ nhân Hỗn Độn Ma Thần của bọn chúng năm đó, tận số bị đại phủ trảm diệt.

Hầu như cùng một thời gian, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhận được mệnh lệnh động thủ. "Ong!" Lão Tử đỉnh đầu hiển hiện "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp", tay nắm "Thái Cực Đồ", một bước đạp không. "Uỳnh uỳnh" linh quang chợt hiện, một đạo kim kiều đụng nát vô tận hư không, dẫn đầu hướng về Bàn Cổ tập sát.

Có Lão Tử dẫn đầu, hết thảy thuận lý thành chương.

Kìm nén một ngụm khí Nguyên Thủy, đỉnh đầu hiển hóa "Chư Thiên Khánh Vân".

Trong tay "Bàn Cổ Phiên" chấn động, pháp lực thôi động, "Hô lạp lạp" mấy chục đạo hỗn độn kiếm khí thô to hạo hãn cắt nát hư không.

Thông Thiên có sát na giãy dụa, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, lấy ra chứng đạo chi bảo "Thanh Bình Kiếm".

Hồng Quân là thụ nghiệp ân sư, không chỉ ban cho rất nhiều linh bảo, còn giúp hắn chứng đạo thành Thánh, vô luận nhìn nhận việc này như thế nào, cũng muốn đánh một trận rồi nói. "Xoẹt!" Thanh Bình Kiếm chém về phía hư không.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, một người sử xuất Gia Trì Thần Xử, một người dùng Thất Bảo Diệu Thụ. "Uỳnh uỳnh!" "Xoẹt!" Đầy trời linh quang hội tụ, cùng nhau hướng về Bàn Cổ chém giết tới. "Dám sao?" Hậu Thổ quát lên một tiếng, dẫn đầu nghênh đón.

Đỉnh đầu hiển hóa "Luân Hồi Đại Đạo".

Đen trắng hai màu luân chuyển, "Hỗn Độn Kiếm Khí" mà Nguyên Thủy công xuất thuấn tức bị "thôn phệ".

Hai cỗ lực lượng huýnh nhiên bất đồng nhưng lại đồng dạng cường đại tương hỗ va chạm, giảo sát.

Hậu Thổ sắc mặt hơi trắng.

Nhưng lại nửa bước không lùi, tiếp tục thôi động Luân Hồi Đại Đạo. "Ong, ong!" Lại lần nữa chặn đứng Gia Trì Thần Xử của Tiếp Dẫn.

Đến nước này, đã đạt đến cực hạn của bản thân nàng.

Đỉnh đầu "Luân Hồi Đại Đạo" ong ong run rẩy, phảng phất tùy thời đều sẽ vỡ vụn. "Nữ nhân ngu xuẩn!" Nguyên Thủy cười lạnh một tiếng, kính trực gia đại thâu xuất của Bàn Cổ Phiên. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn miệng tuyên phật hiệu, cũng thôi động lực lượng của Gia Trì Thần Xử. "Uỳnh uỳnh uỳnh!" Hỗn độn kiếm khí cắt chém, kim quang ánh xạ hư không.

Nữ Oa lược một do dự, quả quyết ra tay. "Hô lạp!" Một vệt hồng quang chợt hiện, Hồng Tú Cầu chặn lại "Thanh Bình Kiếm" của Thông Thiên.

Tay phải run lên, "Sơn Hà Xã Tắc Đồ" ngăn cản Chuẩn Đề.

Bốn dạng linh bảo hư không đấu thành một đoàn.

Đến tận đây, còn có "Thái Cực Đồ" của Lão Tử không người ngăn cản.

Bàn Cổ đỉnh đầu thanh khí chấn động, diễn hóa từng thanh cự phủ, không đoạn phách trảm ba ngàn đại đạo của Hồng Quân.

Dư quang liếc qua một vệt kim kiều phá không kia, tùy tay chỉ một

cái. "Ong!" Một vệt chỉ ảnh khổng lồ kình thiên.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ có khả năng định Địa Thủy Phong Hỏa, huyền ảo vô cùng kia bỗng nhiên run lên.

Phảng phất như gặp khắc tinh, trong nháy mắt co rút lại.

Lão Tử trong mắt hiện vẻ bất đắc dĩ, "Quả nhiên, Thái Cực Đồ nhớ kỹ khí tức của Bàn Cổ, căn bản không dám cùng chi vi địch." Lập tức thu hồi Thái Cực Đồ, lấy ra một chiếc gậy dẹt (Biển Quải), tuy không bằng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, nhưng cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hiếm có.

Quan trọng nhất là sẽ không bị Bàn Cổ Thần khắc chế. "Uỳnh uỳnh!" Một gậy đập ra, hư không chấn động, xuất hiện một con đường đen kịt, một đường lan tràn.

Bàn Cổ thấy thế, cũng không nóng nảy.

Chương 101

Tùy tay chỉ một cái, đỉnh đầu thanh khí lập tức phân hóa ra một đoàn nhỏ, bên trong yên hoa (diễn hóa) ra hơn trăm cái búa nhỏ, kính trực cùng Biển Quải đấu thành một đoàn. "Uỳnh uỳnh uỳnh!" Khí kình khủng bố dật tán, còn chưa truyền đệ ra ngoài, liền bị quy tắc lực lượng chấn động bốn phía thôn phệ.

Trong đó vưu dĩ nơi Bàn Cổ cùng Hồng Quân giao chiến, đạo tắc di mạn, mấy vị đại Thánh nhân khác đều không dám tới gần.

Bàn Cổ nhìn ra thế yếu của Hậu Thổ khi lấy một địch hai, tùy ý vạch một cái! "Ong!" Gia Trì Thần Xử vốn đang công hướng Hậu Thổ, lập tức bị dẫn dắt phân hóa xuất, tiến vào trong đoàn thanh khí kia!

Nhìn như một đoàn thanh khí nho nhỏ, bên trong lại bao la vạn tượng, tự thành một phương thiên địa.

Biển Quải của Lão Tử, Gia Trì Thần Xử của Tiếp Dẫn đâm vào trong đó, uyển như trâu đất xuống biển, bị từng thanh búa vây truy chặn đường, song phương lập tức hàm đấu thành một đoàn.

Áp lực của Hậu Thổ lập tức được giải tỏa, khí tức bột phát đấu cùng Nguyên Thủy thành một đoàn.

Hồng Quân tay chưởng "Tạo Hóa Ngọc Điệp", liên thông thiên địa, không ngừng thôi sinh ba ngàn đại đạo, ma diệt đại đạo chân ý của Bàn Cổ.

Thấy thế, lạnh lùng nói: "Đạo hữu giờ phút này còn dám phân hóa thực lực giúp đỡ Hậu Thổ.

Không sợ thật sự vẫn lạc tại trong tay Bần đạo?" "Bằng vào

ngươi, không đủ tư cách!" Bàn Cổ vẻ mặt thản nhiên.

Đương nhiên sẽ không, một đoàn thanh quang nho nhỏ kia, cũng chỉ là vài chục vạn thọ mệnh mà thôi!

Hồng Quân mâu quang bỗng nhiên lạnh lẽo, không nói lời nào nữa, chỉ trong lòng phát ngoan, gia đại lực lượng của "Ba ngàn đạo tắc"! "Uỳnh uỳnh uỳnh!" Từng điều đạo tắc thô to hạo hãn, kính trực tham nhập vào trong đại đạo chân ý do Bàn Cổ hiển hóa.

Búa cùng đạo tắc va chạm, không đoạn lặp lại quá trình yên diệt trùng sinh.

Hai người nhìn như không dùng bất cứ pháp bảo, chiến kỹ nào, nhưng loại đại đạo va chạm này mới là nguy hiểm nhất.

Một khi có ai rơi vào hạ phong, lập tức sẽ bị đối phương thừa hư nhập, băng toái đại đạo.

Hồng Quân ỷ vào thân thể tương hợp với "Thiên Đạo", một chút cũng không sợ.

Bàn Cổ lại có mưu tính khác.

Hắn đang chờ đợi thời cơ, một thời cơ "Trảm Đạo"! ...

Cửu Trọng Thiên!

Sau khi Đế Tuấn Thái Nhất dẫn nổ "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", toàn bộ thế lực tàn tồn của Yêu tộc toàn bộ tập trung tại Yêu Đình.

Thân vi đại bản doanh Yêu tộc, lực lượng phòng thủ của Yêu Đình tự nhiên cường đại.

Hầu như ngay thời gian đầu tiên trở về Yêu Đình, liền phát động lực lượng thủ hộ Yêu Đình. "Uỳnh uỳnh!" Một tiếng bạo hưởng.

Nhục nhãn có thể thấy được, lớn nhỏ một ngàn không trăm tám

mươi tòa thiên cung bỉ thử câu liên, trong nháy mắt liên miên thành phiến, kết thành một cái chỉnh thể.

Trên đó có "Hà Đồ, Lạc Thư" treo cao, diễn hóa vạn ngàn Hà Lạc chi cảnh, phảng phất độc lập vu thiên địa chi ngoại, hình thành một cái thời không độc lập.

Kinh hồn chưa định, hết thảy Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng đều tề tụ Yêu Hoàng Điện.

Người nào người nấy thần tình lo âu.

Đế Tuấn trầm giọng nói: "Chư vị chớ hoảng, Bản đế đã dùng 'Hà Đồ Lạc Thư' bố hạ 'Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận', lực phòng thủ của trận này thiên hạ vô song.

Tức tiện Thập Tam Tổ Vu tập kích, nhất thời bán hội cũng phá không được." "Hô!" Nghe được lời này, chúng Yêu thở dài một hơi.

Nhưng tịnh vị an tâm vì điều này.

Một ít đại yêu lòng đầy lo lắng nói: "Bệ hạ, Yêu tộc chúng ta ngày sau nên đi về đâu?" "Đúng a Bệ hạ, trước mắt Vu tộc thế đại, lại có Bàn Cổ Thần tại thế tọa trấn, chỉ sợ Yêu tộc chúng ta không cách nào cùng chi thất địch." "Bệ hạ..." Trước mắt mọi người đều còn sống, nhưng quan trọng là tiếp theo phải làm sao?

Vu Yêu đã thành tử cừu, thiên sinh Yêu tộc là bên chiến bại.

Như hôm nay Vu tộc thanh thế hạo đại, cộng thêm Hậu Thổ thì có tới mười bốn Tổ Vu, lại càng có Bàn Cổ Thần ở sau lưng tọa trấn.

Yêu tộc căn bản không phải đối thủ a!

Đế Tuấn vẻ mặt bất đắc dĩ, hắn sớm biết sẽ phải đối mặt với cục diện như vậy.

Tại lúc này, "Báo!", một tên yêu binh vội vàng, đầy mặt hoảng

trương nói: "Nhị vị Bệ hạ, đại sự không ổn, Vu tộc giết tới!" "A!" Lời này vừa nói ra, chúng Yêu một phiến xôn xao.

Đều là vừa mới về Yêu Đình, còn chưa kịp nghỉ chân đâu.

Vu tộc đã đuổi tới rồi.

Thiết tâm muốn dồn Yêu tộc vào chỗ chết a!

Thấy hiện trường một phiến hỗn loạn, Thái Nhất bỗng nhiên trường thân đứng dậy, quát lên: "Đều ngậm miệng lại cho ta." "Boong!" Một tiếng chuông vang, tự có uy chấn áp cửu thiên thập địa.

Trong tràng chốc lát quạ im như tờ.

Thái Nhất tay nâng Đông Hoàng Chung, một tập kim sắc chiến bào, tóc dài phi dương, trong mi vũ tràn đầy khí kiệt ngạo anh vũ.

Lạnh lùng nói: "Yêu tộc ta chiến thiên đấu địa, từ thượng cổ một đường bác sát đến nay, mới hưởng thụ được thanh uy hách hách như hôm nay.

Có thể nhập Yêu Hoàng Điện, không ai không phải là Yêu tộc anh kiệt.

Như hôm nay Yêu tộc gặp nạn, chư vị chẳng lẽ sợ rồi?

Nếu có kẻ nào sợ, hiện tại có thể đi.

Bản tọa tuyệt không ngăn trở!" Giờ khắc này Thái Nhất, thần uy lẫm lẫm, hoảng nhược chiến thần lâm phàm.

Chúng Yêu đều thần tình biến ảo khó lường, một phương diện là hung uy thao thiên của Vu tộc, một phương diện lại là thiên cổ ân nghĩa của Yêu tộc.

Rất nhanh, Kế Mông Yêu Soái người đầu tiên đứng ra, trầm giọng nói: "Năm đó, ta chỉ là một tiểu yêu tại Hồng Hoang, sớm không bảo chiều.

Nhị vị Bệ hạ cho ta một mái nhà, cho ta tôn nghiêm.

Cho ta hết thảy...

Ta Kế Mông, nguyện vì nhị vị Bệ hạ chinh chiến!" "Ta cũng nguyện vì nhị vị Bệ hạ chinh chiến!" "Nguyện vì nhị vị Bệ hạ chinh chiến!" Lập tức "Hô lạp lạp" đứng ra một đống.

Trừ bỏ Anh Chiêu Yêu Soái đã chết trong tay Hình Thiên, dư hạ Cửu Đại Yêu Soái không một ai vắng mặt, đều nguyện cùng Yêu tộc đồng tồn vong.

Chúng Yêu thần, Yêu tướng, Yêu vương đều chịu mạc danh cảm nhiễm.

Hiện tại Vu tộc đại quân áp cảnh, tức tiện đi cũng đi không được a.

Không bằng lưu lại đánh cược một lần.

Tâm niệm điện chuyển, tự đại thanh nói: "Nguyện vì nhị vị Bệ hạ chinh chiến, nguyện cùng Yêu tộc đồng tồn vong!" "Tốt!" Đế Tuấn trong mắt nở rộ ra tinh mang xán nhiên, lãng thanh nói: "Đã như vậy, Yêu Sư!" "Thần tại!" Lão thần tại tại Côn Bằng xuất liệt.

Đế Tuấn tuy ghi hận Côn Bằng, nhưng trước mắt đang là lúc dùng người, đuổi đi một cái Phục Hy, lại thiếu một cái Côn Bằng, vậy thật sự không còn cách nào xoay sở.

Lập tức trầm giọng nói: "Lát nữa làm phiền Yêu Sư, phụ trách chủ trì 'Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận'!" Năm đó Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, vốn là do Côn Bằng cùng Phục Hy cùng nhau thôi diễn ra.

Cố, Côn Bằng chủ trận cũng là trong tình lý.

Côn Bằng trong lòng thiên tư bách chuyển, trên mặt lại không lộ ra mảy may dị sắc, cung thân nói: "Tuân mệnh!" "Kế Mông!" "Mạt

tướng tại!" "Do ngươi thống soái hết thảy Yêu thần Yêu tướng, tiến đến bố phòng!" "Tuân mệnh!" "Thương Dương!" Đế Tuấn ra lệnh một tiếng, phân công minh xác, tu du liền làm đủ an bài.

Chúng Yêu nhao nhao lĩnh mệnh đi, chờ lúc trong điện chỉ còn lại hai huynh đệ.

Đế Tuấn lại giống như bị rút sạch khí lực, nhìn về phía Thái Nhất một bên nói: "Nhị đệ, lát nữa nếu Yêu Đình chiến bại.

Nhớ kỹ mang theo Lão Thập." Vốn là mười con Kim Ô, bị Hậu Nghệ bắn chết chín con, như hôm nay chỉ còn lại Lão Thập nhỏ nhất, là huyết mạch cuối cùng.

Thái Nhất hàm răng cắn chặt, muốn thả vài câu lời tàn nhẫn.

Nhưng nói không nên lời.

Cho dù hắn chiến thiên đấu địa, không sợ hãi, nhưng Vu tộc quá mạnh, trước kia liên thủ với Tây Phương nhị Thánh nhân, lại có "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" có khả năng chiến Thánh nhân, mới miễn cưỡng duy trì ngang tay.

Như hôm nay, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá, Tây Phương nhị Thánh nhân cũng biến mất vô tung.

Tức tiện Hậu Thổ Tổ Vu cũng không ở trong đó, nhưng vẫn không có phần thắng.

Lập tức trọng trọng gật đầu, ứng hạ việc này.

Nhưng hắn cắn răng nói: "Huynh trưởng, nếu sự không thể làm...

Chúng ta cùng nhau rời đi!" "Tính sau đi!" Đế Tuấn không có đưa ra đáp phục minh xác.

Thái Nhất tuy rằng chiếm cứ cái tên "Đông Hoàng", nhưng trên thực tế, huynh trưởng mới chân chính là Yêu tộc chi chủ.

Lúc bình thường, Thái Nhất đều đảm đương vai trò một đả thủ, không phải hắn không muốn buông quyền lợi, mà là Thái Nhất trời sinh đối với quyền mưu không có hứng thú, chỉ lo tăng lên tu vi.

Chương 102

Huynh đệ hai người phân công hợp tác, ngược lại cũng phối hợp thiên y vô phùng.

Nhưng hiện nay, Yêu tộc thiên đình tần lâm đại kiếp, Thái Nhất có thể đi, tất cả Yêu soái, Yêu thần đều có thể đi.

Duy độc Đế Tuấn không thể đi.

Bởi vì trên người hắn đại biểu cho khí vận của toàn bộ Yêu tộc thiên đình.

Nếu hắn đi...

Đế Tuấn mâu quang biến ảo khó lường, rất nhanh đem ý nghĩ chôn sâu đáy lòng, không còn nghĩ đến.

Vu Nhân liên quân thế hung hung, hầu như ngay khi Yêu tộc vừa hoàn thành bố phòng. "Uỳnh uỳnh!" Hư không chấn động.

Vu Nhân liên quân dĩ Thập Tam Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ cầm đầu, thuấn thời giáng lâm.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cú Mang, Chúc Dung, Thiên Ngô, Huyền Minh, Xa Bỉ Thi, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên các loại mười ba Tổ Vu ngạo lập hư không, trên người mỗi người có một đạo khí huyết trường trụ phóng lên tận trời, "Uỳnh uỳnh uỳnh" thanh thế kinh người.

Phía sau là Nhân Tộc Tam Tổ, Tướng Liễu, Cửu Phượng cùng hết thảy Đại Vu tại liệt.

Lại về sau nữa là Vu tộc Chiến Vu, Vu binh, cùng với Vu Nhân đại quân, Nhân tộc cường giả.

Người nào người nấy khí tức bành phái, hội tụ thành một luồng, giống như lang yên cột đỏ, tản phát ra sát khí thao thiên.

Một đợt tiếp một đợt cọ rửa "Yêu Đình" đại trận.

Một chúng Yêu thần, Yêu tướng, Yêu vương, Yêu binh trốn ở trong "Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận" thấy một màn này, đều bị dọa vỡ mật.

Trước mắt bất giác hiện lên tràng cảnh đại chiến tại Cửu Trọng Thiên trước đó.

Lúc kia, có "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" càng thêm cường đại làm chỗ dựa, kết quả vẫn bị đánh cho thê thảm. "Hiện tại, có thể chống đỡ được sao?" Tổ Vu cũng không khách khí với bọn hắn, Đế Giang lập tức kéo cổ họng hô: "Đế Tuấn, Thái Nhất tiểu nhi, cút ra đây cho lão tử." "Uỳnh uỳnh!" Hầu như lời hắn vừa dứt, hư không kim quang chói mắt.

Ngay cả ánh sáng mặt trời bên chân trời tựa hồ cũng bị che khuất đi.

Một giây sau, hai đạo thân ảnh phù không hiện ra.

Chính là Đế Tuấn, Thái Nhất.

Đế Tuấn thân mặc long bào, đầu đội đế quan, giơ tay nhấc chân, cho người ta một loại cảm giác long uy hách hách.

Ánh mắt uy nghiêm nói: "Đế Giang, ý dục hà vi?" Khi quét qua trận doanh Vu tộc, trong lòng không khỏi lạnh một nửa.

Vu tộc hầu như không có tổn thương.

Ngược lại bình thiêm ba đại Tổ Vu chiến lực.

Đối với Yêu tộc mà nói, không khác gì họa vô đơn chí. "Ha ha ha!" Đế Giang cười to nói: "Người sáng mắt không nói tiếng lóng, Vu Yêu

tương tranh kéo dài mấy chục vạn năm.

Huyết cừu vô số, cũng nên có cái kết thúc.

Hôm nay nếu không đánh cho Yêu Đình tứ phân ngũ liệt, lão tử theo họ ngươi!" "Làm càn!" Thái Nhất quát lên một tiếng, gân xanh trên tay nổ lên. "Ha ha ha, có làm càn hay không, rất nhanh sẽ biết." Đế Giang không nói nhảm nữa, kính trực quát: "Huynh đệ lên!

Đánh vỡ cái mai rùa này, hôm nay, ta muốn đồ diệt Yêu Đình!" "Giết, đồ diệt Yêu Đình!" Các Tổ Vu bạo quát một tiếng, hầu như cùng một thời gian hiển hóa vạn trượng Tổ Vu Chân Thân. "Uỳnh, uỳnh, uỳnh!" Mười ba tôn cự nhân cao lớn vạn trượng, phân liệt bốn phía, kính trực đem Yêu Đình bao vây lại.

Một giây sau, tề tề xuất quyền.

Mười ba cái nắm đấm to lớn, oanh phá hư không, đi thẳng tới "Yêu Đình" tập sát xuống. "Ong!" Đế Tuấn, Thái Nhất thuấn thời bước vào đại trận.

Pháp lực thôi động, toàn bộ "Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận" trong nháy mắt kích phát.

Nhất là sau khi Thái Nhất dung nhập "Đông Hoàng Chung", lực phòng ngự của toàn bộ pháp trận lập tức bạo trướng.

Vạn ngàn Hà Lạc chi cảnh lưu chuyển, hư không ngưng tụ ra một cái hư ảnh cổ chung cực lớn!

Mười ba Tổ Vu quyền đầu rơi xuống, hợp lại một chỗ, tự có uy băng toái sơn hà. "Uỳnh uỳnh uỳnh" tiếng nổ cực lớn, bao phủ phương viên mười vạn dặm cổ chung hư ảnh mãnh liệt chấn động. "Boong" một đạo tiếng chuông du dương miên trường vang vọng cửu thiên thập địa.

Toàn bộ đại trận đều đang điên cuồng run rẩy, hết thảy người bố

trận đều cảm thụ được lực trùng kích bài sơn đảo hải.

Trong đó không thiếu một ít Đại Yêu cảnh giới Chuẩn Thánh, giờ phút này đều sắc mặt thương bạch, tâm thần run rẩy.

Nhìn mười ba tôn thân ảnh khủng bố hoảng nhược viễn cổ ma thần giáng lâm kia, ánh mắt kinh tủng.

Thời gian kéo dài mấy chục giây, đối với bọn hắn phảng phất như trôi qua ngàn vạn năm! "Hô!" Chung quy là chống đỡ được hiệp một.

Thập Tam Tổ Vu thu quyền.

Một chúng Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng phảng phất như vừa mới từ trong nước vớt ra, toàn thân ướt đẫm.

Nhao nhao tại thời gian đầu tiên, đem pháp lực cuồn cuộn không dứt chú nhập đại trận.

Bộ phận hư ảnh cổ chung cực lớn bị lõm xuống, chậm rãi hồi phục. "Huynh đệ, các bằng bản sự." Đế Giang chào hỏi một tiếng, dẫn đầu ra tay. "Uỳnh uỳnh!" Hư không ngưng tụ ra một hư ảnh búa lớn.

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ "Đệ Nhị Phủ"! "Xoẹt!" Một búa trảm xuống, toàn bộ thiên khung phảng phất bị mổ ra làm hai nửa.

Các Tổ Vu khác thấy thế, cũng nhao nhao dùng ra thần thông mạnh nhất.

Đã học Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, tự nhiên không một ngoại lệ, đều lựa chọn Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ.

Trước mắt đây là chiến pháp đơn thể công kích mạnh nhất.

Thế là, Cửu Trọng Thiên xuất hiện một màn kinh người.

Chỉ thấy từng thanh búa lớn hoành tuyên hư không, có hỏa diễm lượn lờ, có thủy vụ mê mang, có kim quang lấp lóe, có thanh khí sâm

sâm...

Một giây sau, tề xoát xoát hướng về Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trảm xuống. "Uỳnh uỳnh uỳnh" tiếng nổ khủng bố.

Toàn bộ Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận trong nháy mắt kéo căng đến cực hạn, hư ảnh cổ chung cực lớn kia, phát ra tiếng run rẩy trầm muộn "Ong ong ong", phảng phất tùy thời đều sẽ phá liệt.

Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ ba người không học Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, nhưng tịnh không trở ngại bọn hắn phát động tiến công.

Ba người nhìn nhau, rất nhanh minh bạch tâm ý của đối phương.

Hậu Nghệ giương cung lắp tên, Khoa Phụ thì trực tiếp đem "Ngân Hà Chi Lực" chú nhập trên thân tên, Hình Thiên cũng đem "Cực Đạo Chi Lực" chú nhập trong đó.

Cộng có chín mũi tên, mỗi người ba chi. "Xoẹt!" Liên châu chín tiễn, tiễn xạ hư không!

Chín mũi tên tản phát ra quang trạch bất đồng, lập tức hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Khi chín mũi tên kia đâm vào trên hư ảnh cổ chung, "Két két két" tiếng ma sát tiêm duệ vang lên.

Nhục nhãn có thể thấy được, chín mũi tên phảng phược như mũi khoan, điên cuồng khoan động hư ảnh cổ chung.

Ngoại vi thì là mười thanh búa lớn, liên miên bất tuyệt phách trảm cổ chung.

Dưới song trọng áp lực, hư ảnh cổ chung dần dần khó mà duy trì.

Sau khi tiếp liên giãy dụa mấy cái hô hấp, "Bành" một tiếng nổ cực lớn, hư ảnh cổ chung nổ tung.

Cùng một thời gian.

Trận nội Thái Nhất, bỗng nhiên thân hình kịch chấn, há miệng phun ra một đạo huyết tiễn.

Trong tay "Đông Hoàng Chung" ong ong run rẩy, quang hoa tựa hồ ảm đạm vài phần.

Hiển nhiên, hư ảnh cổ chung bị phá, không chỉ Thái Nhất bị lan đến, bản thể Đông Hoàng Chung cũng chịu nhất định thương tổn!

Chương 103

Đế Tuấn thấy thế không khỏi tâm thần căng thẳng, trầm quát: "Mọi người cẩn thận!" "Uỳnh!" Hầu như lời vừa dứt, toàn bộ "Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận" bỗng nhiên nổ tung ra.

Khí kình khủng bố hoành tảo cửu thiên thập địa, nhưng đây không phải là thứ làm cho người ta tuyệt vọng nhất.

Ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy sau khi không còn Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận ngăn cách, mười thanh búa lớn hoành không trảm xuống. "Xoẹt!" Hư không nổ tung, vô số tiên cung thần điện trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Nhất ứng Yêu binh Yêu tướng trú thủ trong điện tự nhiên cũng chết đến mức không thể chết lại. "Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận" bị công phá, Yêu tộc đã mất đi phòng tuyến cuối cùng.

Đế Giang đại quát: "Tất cả mọi người nghe, sát nhập Yêu Đình, phá diệt hết thảy." "Nặc!" Vu Nhân liên quân phát ra tiếng rống chấn thiên.

Một giây sau, thuận theo thông đạo do chúng Tổ Vu trảm phá, "Tề xoát xoát" xông vào Yêu Đình.

Trước mắt sở kiến, mặc kệ là Yêu binh Yêu tướng cũng tốt, Yêu Đình tiên cung cũng được, thống thống giết sạch, diệt sạch, phá sạch.

Ghi nhớ mệnh lệnh của Đế Giang, phá diệt hết thảy! "Uỳnh, uỳnh, uỳnh!" Toàn bộ Yêu Đình lập tức luân vi luyện ngục. "Chết!" Thái Nhất gào thét một tiếng, đôi mắt đỏ ngầu liền muốn giết hướng Yêu tộc phía dưới.

Nhưng sớm đã bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm để mắt tới. "Vút!"

Linh quang chợt hiện, hai người một trái một phải xuất hiện tại bên cạnh hắn.

Đế Giang cười lạnh nói: "Thái Nhất tiểu nhi, chúng ta chơi đùa một chút?" "Cút!" Thái Nhất bạo quát, tay nâng Đông Hoàng Chung hoành không đập tới. "Uỳnh uỳnh uỳnh!" Nơi đi qua, hư không phá diệt.

Một cỗ ý chí trấn áp cửu thiên thập địa khủng bố di tán hư không.

Thái Nhất tu vi tuyệt đối là tuyệt đỉnh trong Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm tay nắm "Đông Hoàng Chung", tuyệt đối xưng tụng là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân.

Đơn lẻ Đế Giang hoặc là Chúc Cửu Âm, thật đúng là không làm gì được hắn.

Nhưng hai người liên thủ, tình hình lập tức nghịch chuyển. "Ong!" Một vệt thời không lực lượng bộc phát, thân ảnh hai người giao thác, hoàn mỹ tránh đi lực trấn sát của Đông Hoàng Chung.

Ngay sau đó, quyền xuất như long. "Uỳnh uỳnh" nấm đấm kết kết thực thực nện vào trên người Thái Nhất, trực tiếp đập cho hắn đầu nặng chân nhẹ, thân hình lảo đảo. "Nhị đệ cẩn thận!" Đế Tuấn một tiếng bạo quát, làm cho Thái Nhất trong nháy mắt hồi thần.

Ý thức được trước mắt không phải là lúc phát điên, nhất là đối mặt với Đế Giang, Chúc Cửu Âm hai vị đồng cấp cường giả.

Lập tức thu liễm tâm thần, một lần nữa cùng chi chiến thành một đoàn.

Chúc Dung, Cú Mang liên thủ, chặn đứng đường đi của Đế Tuấn.

Hình Thiên độc chiến Côn Bằng!

Sớm tại Cửu Trọng Thiên lúc trước, có một đoạn ân oán chưa

xong!

Dư hạ các đại Tổ Vu, Đại Vu, Chiến Vu nhao nhao từng người đi tìm đối thủ, đánh giết hết thảy Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng.

Như hôm nay Vu tộc cao đoan chiến lực, hoàn toàn lăng giá trên Yêu tộc.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ rảnh tay tịnh vị gia nhập chém giết, hai người ánh mắt tương đối, "Vút", Khoa Phụ bộc phát Ngân Hà Chi Lực, một giây sau, kính trực xuyên qua trùng trùng điệp điệp chiến trường, xuất hiện tại địa đái hạch tâm nhất của Yêu Đình.

Trước mắt, chính là nơi Yêu Hoàng Cung tọa lạc.

Đồng dạng, cũng là kiến trúc khôi hoằng nhất của toàn bộ Yêu Đình.

Trên đó loáng thoáng có thể thấy, vạn ngàn tử kim lưu quang bao phủ, đó là Yêu tộc khí vận hiển hóa.

Thấy một màn này, hai người không chần chờ nữa.

Hậu Nghệ giương cung lắp tên, lần này không phải chín mũi tên, chỉ một mũi.

Trước sau dung nhập "Phá Diệt Chi Lực", lại gia nhập Khoa Phụ "Ngân Hà Chi Lực".

Toàn bộ thân tên trở nên quang thải đoạt mục, vừa có bá khí nhất vãng vô tiền, lại có sự thần bí của tinh thần ngân hà.

Cho dù Hậu Nghệ đã thành tựu Tổ Vu chi thân, tay giương cung cũng đang khẽ run.

Bởi vì trong cùng một mũi tên ẩn chứa hai loại lực lượng khủng bố bất đồng, sự va chạm sản sinh bên trong, cũng không phải một cộng một đơn giản như vậy.

Hậu Nghệ tế tâm cảm ngộ mũi tên biến hóa, khi sát giác năng lượng đạt tới đỉnh phong nhất. "Bành!" Tiễn xạ hư không.

Hư không trực tiếp bị xé rách ra một cái hắc động khổng lồ thô to trăm trượng, một đường lan tràn mấy vạn dặm, uyển như hắc long đằng không, đi thẳng tới Yêu Hoàng Điện.

Giờ khắc này, Đế Tuấn Thái Nhất phảng phất đều sát giác được.

Đồng thời quay đầu nhìn về phía Yêu Hoàng Điện, chỉ thấy được một màn tiễn xạ hư không kia. "Không!" Hai người đều mục tỳ dục liệt.

Muốn cứu viện, nhưng tương cách mười vạn tám ngàn dặm, làm sao có thể kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên như hắc long kia, hung hăng đâm vào trên Yêu Hoàng Điện.

Thiên địa tựa hồ trong sát na tĩnh lại.

Tiếp đó chính là tiếng nổ vĩnh vô hưu chỉ "Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh".

Một ít Vu Yêu nhân tu vi thấp hèn càng là hai tai mất thính giác, duy chỉ thấy hướng Yêu Hoàng Điện, bốc lên quang hoa chói mắt, cuối cùng diễn biến thành màu trắng đen.

Y hi có thể thấy có một con Kim Ô hư ảnh cực lớn, bị một mũi tên quán xuyên "Bành!"...

Hết thảy đều kết thúc.

Cùng lúc đó, Hỗn Độn thâm xử, Tử Tiêu Cung!

Bàn Cổ vẫn luôn như đang trong trạng thái "mạc ngư" (lười biếng), bỗng dưng mâu quang tinh lượng, bắn ra một vệt phong mang bức người. "Yêu Đình, diệt!" "Uỳnh!!" Bàn Cổ quả quyết ra tay.

Một chỉ điểm ra. "Ong!" Hư không hiển hóa ra một ngón tay hư

ảnh cực lớn.

Ngay sau đó vạn ngàn hỗn độn khí lưu cuồn cuộn, thuấn thời hối nhập vào trong đó.

Chỉ công phu trong nháy mắt, giữa thiên địa đã có thêm một ngón tay cực lớn, không biết rộng mấy ức vạn dặm, sắc trạch hỗn độn, khí tức cổ lão.

Một giây sau, hướng về Hồng Quân một chỉ chọc xuống.

"Oanh oanh oanh!" Nơi ngón tay chỉ vào, hư không sụp đổ, hỗn độn tháp hãm.

Phía dưới, đám người đang giao chiến như Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cảm ứng được uy áp khủng bố, không ai là không biến sắc.

Hầu như ngay lập tức rút lui.

Nhìn về phía ngón tay khổng lồ vô biên vô tế, tựa như chọc thủng hỗn độn kia, ai nấy thần tình kinh hãi.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, bộ dáng như gặp quỷ. 'Bàn Cổ thần, lại cường đại như thế?' Đường đường là Thiên Đạo Thánh Nhân, đứng trước ngón tay khổng lồ này lại trở nên nhỏ bé như trần ai.

"Đại Đạo cảnh thực lực sao?" Nguyên Thủy lẩm bẩm, khuôn mặt trắng bệch.

Tay nắm chặt Bàn Cổ Phiên không kìm được run rẩy.

Thông Thiên, Tiếp Dẫn đều thần tình căng thẳng, bộ dáng như gặp đại địch.

Được xưng là đứng đầu chư Thánh, Lão Tử có đạo cảnh tu vi mạnh nhất.

Trong mắt thần quang chớp động, diễn hóa vạn thiên hỗn độn chi cảnh: 'Hẳn là không phải Đại Đạo cảnh!' Thân là đứng đầu Tam Thanh, kế thừa Bàn Cổ lạc ấn nhiều nhất.

Trong đó có một đoạn ký ức về khoảnh khắc Bàn Cổ khai thiên địa xong, đánh vỡ gông cùm, rốt cuộc thành tựu Đại Đạo cảnh.

Cả đời hắn đều không quên được thanh thế kia. 'Cự chỉ tuy mạnh, nhưng so với khí tức Đại Đạo cảnh kia còn kém một tia.

Không, nhưng ít nhất, cũng là Thiên Đạo đỉnh phong!' Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra chỉ trong nháy mắt.

Chương 104

Khi ngón tay kình thiên kia áp xuống, cho dù thân hợp Thiên Đạo, đứng tại thế gian đỉnh phong như Hồng Quân cũng biến sắc.

Trong mắt ẩn chứa kinh nộ, không còn vẻ đạm định ung dung trước đó.

"Trá!" Đạo âm cuồn cuộn, hắn bỗng nhiên đứng dậy.

Ngay khoảnh khắc đứng lên, cột sáng thông thiên sau lưng xuất hiện sự dao động trong sát na.

Cơ hồ cùng thời gian, khí thế Hồng Quân cấp tốc leo thang.

Giống như cột sáng kia trước đó đã hạn chế thực lực hắn phát huy.

Giờ khắc này, mới là toàn bộ thực lực của hắn.

Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong!!!

"Oanh!" Một quyền đánh ra, toàn bộ Tử Tiêu Cung đều biến mất không thấy, thay vào đó là từng sợi Tam Thiên Đại Đạo bại lộ ra bên ngoài.

"Hưu hưu hưu..." Uyển chuyển như giao long nhập hải, tấn tốc hối nhập vào trong quyền đầu của hắn.

Chỉ trong sát na, nắm đấm trở nên to lớn vô cùng, tựa như có thể diệt thế.

"Ông!!!" Khoảnh khắc quyền chỉ giao thác, hết thảy đều bị phóng chậm.

Chư Thánh sở hữu ý thức rõ ràng, nhưng động tác lại không theo kịp tư duy vận chuyển.

Giống như thời không đình trệ, không còn luân chuyển.

Giao chiến cấp bậc Thiên Đạo Thánh Nhân đỉnh phong, đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của họ.

So sánh với đó, Bàn Cổ tuy rằng chỉ khôi phục sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng Chân linh của hắn lại là hàng thật giá thật "Đại Đạo cảnh"!

Cho nên, dù cho Hồng Quân đều có một khắc mê thất, hắn lại thanh tỉnh vô cùng.

Nắm lấy khoảnh khắc Hồng Quân cùng Thiên Đạo bóc tách, cũng là thời khắc hắn chờ đợi đã lâu, Thiên Đạo suy yếu nhất, hắn hãn nhiên xuất thủ.

"Hưu!" Một vệt lưu quang chợt hiện.

Như gió như mưa, nhuận vật vô thanh, tức thì đâm vào cột sáng Thiên Đạo sau lưng Hồng Quân.

"Oanh long!" Do như thiên băng địa liệt.

Chỉ thấy trên cột sáng viên dung vô ngại khổng lồ kia, bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết rạn.

"Không ——" Một tiếng gào thét kinh thiên động địa vang lên, xen lẫn vô tận oán hận, kinh nộ.

Hồng Quân tại một khắc cuối cùng rốt cuộc hồi thần.

Đáng tiếc đã muộn.

Chỉ thấy phần gốc của cột sáng Thiên Đạo khổng lồ kia, ngạnh sinh sinh bị cắt ra một khối nguyên vẹn.

Không nhiều không ít, vừa vặn một phần bảy.

"Hưu!" Khối cơ thạch bị cắt ra kia biến mất vô tung.

Nhìn cột sáng bằng phẳng bị khuyết đi một khối, khí tức trên người Hồng Quân bành trướng bộc phát, trạng nhược phong ma.

Cột sáng nãi là "Thiên Đạo ý chí" hiển hóa, cũng là cơ sở hợp đạo của hắn.

Thân hợp với Thiên Đạo, lấy bản thân thay thế Thiên Đạo ý chí, mục đích là mượn Thiên Đạo viên mãn kỷ thân.

Thẳng đến cuối cùng siêu thoát, thành tựu chí cao vô thượng "Đại Đạo cảnh"!

Lục Thánh chưởng khống thiên địa cơ thạch, thiếu một không thể.

Hiện nay cơ thạch ngạnh sinh sinh bị nạy đi một khối, Thiên Đạo rốt cuộc không còn viên mãn.

Đáng sợ nhất là, Thiên Đạo thiếu mất một khối cơ thạch, ẩn có điềm báo sụp đổ.

Hắn sớm tại thượng cổ chi sơ đã dĩ thân hợp Thiên Đạo.

Một khi Thiên Đạo sụp đổ, đừng nói vạn cổ đại nghiệp, ngay cả bản thân hắn cũng khó bảo toàn.

Hồng Quân mâu quang huyết hồng, hận ý ngập trời.

Trong ức vạn phần một giây đưa ra quyết đoán, thân hình tức thì hư hóa dung nhập vào cột sáng.

Việc cấp bách bây giờ là ổn định Thiên Đạo trước, bảo toàn căn cơ.

"Ông ông ông!" Có Hồng Quân dung nhập, cột sáng Thiên Đạo dần dần đình chỉ tiêu tán.

Bàn Cổ tịnh vị sấn cơ hạ hắc thủ, bởi vì "Thiên Đạo cột sáng" đồng dạng đại biểu cho Hồng Hoang thiên địa.

Một khi Thiên Đạo cột sáng sụp đổ, Hồng Hoang thiên địa cũng sẽ không còn tồn tại.

Trọng tân cùng "Thiên Đạo" hợp hai làm một, Hồng Quân kinh nộ vạn phần.

Nhưng hiện tại hắn ốc còn không mang nổi mình ốc, càng đừng nói đi tìm Bàn Cổ gây phiền toái.

Đến nỗi một bộ phận Thiên Đạo bị cắt đi kia, chỉ có thể tìm cơ hội đoạt lại sau.

Tâm niệm điện chuyển.

"Ông!" Một đạo pháp tắc chi lực thô đại hạo hãn dập dờn hư không.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều chịu kỳ dẫn dắt, tấn tốc rơi vào trong cột sáng.

Tại thời gian này, cột sáng Thiên Đạo cấp tốc thu nhỏ lại.

Thẳng đến khi nhỏ bằng mũi kim, "Hưu" một tiếng tức thì viễn độn không thấy.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức làm cho người ta phản ứng không kịp.

Khi nhìn lại, hỗn độn to lớn đã trống không.

Tử Tiêu Cung, chư Thánh, Hồng Quân, hết thảy phảng phất như một giấc mộng.

Nữ Oa, Hậu Thổ mê mê mang mang hồi thần, đều mờ mịt nhìn về phía Bàn Cổ. 'Đã xảy ra chuyện gì?' "Ông!" Bàn Cổ lại không để ý đến hai người, trong tay hắn đã có thêm một vật!

To bằng nắm tay, thông thể lưu ly hỗn độn, bên trong phảng phất diễn sinh vô cùng tiểu thế giới, cực tận huyền diệu biến hóa.

“Đây...” Nhìn vật trong tay Bàn Cổ, thân hình Nữ Oa kịch chấn.

Nàng vẻ mặt hãi nhiên nói: “Thiên Đạo???” Tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng nàng xác thực từ trong đó cảm nhận được khí tức Thiên Đạo.

Hơn nữa, tựa hồ cùng nàng có quan hệ rất lớn.

Trong nháy mắt, nàng hiểu ra.

Bàn Cổ ngưng mi nói: “Thiên Đạo?

Không, có thể xưng là Thiên Đạo Chi Thạch, cũng có thể gọi là ‘Thiên Đạo Chi Cơ’!

Nghiêm khắc mà nói, hẳn là một phần bảy Thiên Đạo hoàn chỉnh đi?” Hắn cũng không quá xác định, đương thế cơ hội chớp mắt là qua, căn bản không kịp quan sát tỉ mỉ.

Cổ chừng cực hạn có thể cắt được bao nhiêu, liền kính trực hạ đao bấy nhiêu.

Lược tác cảm ứng, hẳn là một phần bảy không nghi ngờ gì.

“Đại thần, vậy ngã có thể giải thoát sao?” Nữ Oa mang theo ba phần chờ mong, bảy phần khẩn trương.

Nàng quan tâm nhất chính là chuyện bị Thiên Đạo chưởng khống, từ lúc Hồng Quân mang đi năm Thánh còn lại, độc độc lưu nàng lại. ‘Tựa hồ đã vô pháp chưởng khống ta?

Hay là úy kỵ Đại thần?’ Nàng cũng không rõ ràng.

“Đương nhiên!” Bàn Cổ khẽ cười nói: “Ngô lúc ra tay đoạt lấy Thiên Đạo Chi Cơ, chuyên môn chọn phần có khí tức tương cận với ngươi.

Vật này tuy không phải toàn bộ, nhưng cũng chứa một phần bảy Thiên Đạo.

Nói cách khác, ta liền có thể chưởng khống một phần bảy Thiên Đạo quyền hành.

Chỉ cần ta muốn, tùy thời có thể giải trừ trói buộc cho ngươi.” Lời này vừa nói ra, trái tim Nữ Oa tức thì buông xuống.

Nàng mỹ tư tư nói: “Quả nhiên, Đại thần mới là lợi hại nhất.” “Đừng vội, ngươi cần suy nghĩ cho kỹ,” Bàn Cổ nghiêm túc nói: “Ngươi lo lắng bị thiên địa trói buộc, sợ luân vi Thiên Đạo khôi lỗi.

Hiện nay, Thiên Đạo Chi Cơ chứa tất cả khí tức Chân linh của ngươi đang ở trong tay Ngô.

Bản tọa sẽ không làm ra những sự tình tổn người không lợi mình.

Chương 105

Như vậy, ngươi còn muốn bóc tách Thánh vị sao?" Thiên Đạo Chi Thạch tại tay, Bàn Cổ liền sở hữu một phần bảy Thiên Đạo quyền hành.

Nguyên bản, thiên địa Thánh vị nên có thất thất tứ thập cửu tôn, sở hữu một phần bảy Thiên Đạo quyền hành, liền có thể phân phong bảy vị Thánh Nhân.

Hắn sẽ không làm ra sự tình giống Hồng Quân.

Như vậy, Nữ Oa có bóc tách Thánh vị hay không, toàn xem ý nguyện bản thân nàng.

Thánh vị tại thân có chỗ tốt là Chân linh ký thác hư không, cho dù thân chết cũng có thể mượn Thiên Đạo chi lực phục sinh.

Chỗ xấu ở chỗ, không dễ dàng tăng lên đạo cảnh.

Cùng Hậu Thổ bọn họ hoàn toàn dựa vào bản thân, đánh vỡ thiên địa gông cùm, thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân là không thể đánh đồng.

Nữ Oa hiển nhiên minh bạch ý tứ của hắn.

Sau một thoáng trầm mặc, nàng nhanh chóng kiên định tín niệm: "Lời của Đại thần, ngã tự nhiên tin được.

Nhưng ngã tại cảnh giới này tha đà mấy trăm nguyên hội, kỷ hồ không còn khả năng tiến thêm một bước.

Thiếp thân bất tài, nhưng cũng hùng tâm chưa diệt.

Nay nguyện xá khí Thánh nhập phàm, đi lại con đường tu hành, tái lâm đỉnh phong!

Vọng Đại thần thành toàn!" Nói xong, nàng cung thân bái sát đất.

Giờ khắc này Nữ Oa, không có vẻ cười đùa hi bì ngày thường, ngược lại có sự nghiêm túc, quyết tuyệt chưa từng có, cả người toả ra hào quang chưa từng thấy.

Nhìn Nữ Oa quyết tuyệt, kiên nghị như thế, Bàn Cổ cười.

Nếu quả thật Nữ Oa lựa chọn tiếp tục giữ Thánh vị, ngoài miệng hắn không nói, nhưng ít nhiều sẽ có chút thất vọng.

Bởi vì Thánh vị tại thân, tuy rằng sẽ không giống như Hồng Quân đoạt đi linh trí, nhưng rốt cuộc là một tầng gông xiềng, tu hành khó khăn trùng trùng.

Chung sinh đại đạo vô vọng.

Hiện nay Nữ Oa lựa chọn buông tha Thánh vị để bắt đầu lại từ đầu, thời gian ngắn có lẽ sẽ rớt cảnh giới.

Nhưng chỉ cần tín niệm bất diệt, nhất vãng vô tiền, tu vi tự nhiên có thể đột phi mãnh tiến, tương lai Đại Đạo khả kỳ.

Đây mới là nhân tài hắn chân chính cần.

Hạng hỗn ăn chờ chết thì ai cũng làm được.

Bàn Cổ cũng không nói nhảm, pháp lực thôi động.

"Ông..." Thiên Đạo Chi Thạch trong lòng bàn tay đột nhiên trán phóng ra một tầng mông lung chi quang, rơi vào trên người Nữ Oa.

Thân thể Nữ Oa mạnh mẽ chấn chiến, kế đó diện dung vặn vẹo, trong miệng phát ra tiếng "hanh" thống khổ.

Mắt thường có thể thấy, một vệt tử sắc quang hoa từ thân thể nàng dần dần bóc tách ra.

Chính là "Hồng Mông Tử Khí" dung nhập vào cơ thể nàng ngày

trước khi chứng đạo thành Thánh.

Hồng Mông Tử Khí, thực ra là một đạo quy tắc hoàn chỉnh.

Chỉ bất quá, quy tắc này thuộc về Thiên Đạo.

Cho nên mới sẽ có Thiên Đạo Thánh Nhân, chịu sự khống chế của Thiên Đạo.

Tựa như Hậu Thổ, chưa từng mượn Hồng Mông Tử Khí, toàn dựa vào bản thân tu thành hoàn chỉnh đại đạo, siêu thoát bản ngã, mới là chân chính "Thiên Đạo Thánh Nhân"!

Nhìn bộ dáng thống khổ của Nữ Oa, Hậu Thổ có chút không đành lòng.

Nhưng nàng biết đây là con đường Nữ Oa tất kinh.

Bất phá bất lập, nếu không rút ra "Hồng Mông Tử Khí" trong cơ thể, như vậy Nữ Oa cả đời muốn siêu thoát bản ngã, cơ bản là không có cửa.

Trước sau chưa dùng đến thời gian một tuần trà, nhưng đối với Nữ Oa lại tựa như đã trôi qua mười mấy thế kỷ dài đằng đẵng.

"Ông!" Rốt cuộc, nương theo một đạo tử quang dũng hiện, "Hồng Mông Tử Khí" bị triệt để bóc tách, dung nhập vào "Thiên Đạo Chi Thạch" trong tay Bàn Cổ!

Bị rút đi "Hồng Mông Tử Khí", cảnh giới Nữ Oa một đường trượt xuống.

Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, nhị đoạn, nhất đoạn...

"Ông"...

Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đây mới là cảnh giới chân thực của nàng.

Giống hệt Hậu Thổ lúc ban đầu.

Bất quá thiên tư của nàng đồng dạng siêu tuyệt, cảnh ngộ cũng tương phảng Hậu Thổ, không làm Thánh nhưng lại sở hữu cảm ngộ của Thánh Nhân.

Tu luyện lại từ đầu, chỉ sẽ làm căn cơ càng thêm lao cố, con đường tương lai càng thêm rộng mở.

Hồn thân đầm đìa mồ hôi, tựa như vừa được vớt ra từ trong nước, khí thế Nữ Oa uể oải, nhưng tinh khí thần lại dị dạng sung túc.

Trong mắt mang theo một niềm hoan hỉ tâm nguyện đạt thành, nàng cường đề một hơi, hướng về Bàn Cổ trịnh trọng bái hạ: "Đa tạ Đại thần tương trợ, từ nay về sau, nguyện tôn Đại thần hào lệnh." Nói xong liền lạc địa khấu đầu, cảm niệm ân đức.

Bàn Cổ thản nhiên tiếp nhận cái khấu đầu của nàng.

Không nói đến việc phóng thích tự do, đơn riêng thân phận "Hồng Hoang Chi Phụ", đủ để nhận nàng khấu bái.

Được Nữ Oa nhận đồng, Hệ thống trực tiếp lựa chọn trói buộc!

"Đinh!

Thành công trói buộc tộc nhân 'Nữ Oa', thọ mệnh +100 vạn năm!" Quả nhiên, lại là một người không kém gì Hậu Thổ.

Sơ bộ trói buộc đã tăng gia 100 vạn năm thọ mệnh, thỏa thỏa tư chất Đại Đạo Thánh Nhân!

Đối với Nữ Oa, Bàn Cổ không hề keo kiệt.

Thứ nhất, Nữ Oa thiên tư siêu tuyệt, đáng giá bồi dưỡng.

Thứ hai, trận chiến này tiêu hao khá lớn, hắn cũng kỳ vọng Nữ Oa có thể mau chóng phá cảnh, từ đó hoạch lợi.

Tâm tùy niệm động, trực tiếp tiêu tốn 10 vạn năm thọ mệnh, đoái hoán một giọt tinh huyết "Thiên Đạo đỉnh phong".

Không kém gì mấy giọt tinh huyết luyện hóa từ "Huyết Hải" lúc ban đầu.

Giơ tay lên, ném cho Nữ Oa.

"Đây là tinh huyết của Ngô, có thể trợ giúp ngươi tu hành phá cảnh, tranh thủ sớm ngày tu thành Thánh Nhân cảnh." 'Đại thần tinh huyết?' Mâu quang Nữ Oa chợt sáng.

Nàng nhớ thương thứ này không phải một ngày hai ngày.

Từ lúc bắt đầu gặp nhau tại Thanh Đồng Thần Điện, nàng đã động tâm tư.

Đáng tiếc, Đại thần không cho (thực tế là không có)!

Rõ ràng tính quan trọng của "Bàn Cổ tinh huyết", dù cho chỉ nắm trong tay, đều có thể cảm nhận một cỗ khí tức bành phái. 'Nếu có thể dùng huyết châu này chuyển hoán tự thân huyết mạch, không những có thể khiến nhục thân hoành luyện, càng có thể mượn cơ hội dòm ngó được một tia Bàn Cổ chân ý.

Đây mới là trọng trung chi trọng.' Bàn Cổ có thể ban cho tinh huyết, cũng là một loại tín nhiệm lớn lao.

Thục tri hết thảy Nữ Oa, lập tức đỏ mắt.

Cắn răng bái nói: "Đại thần ân đức, ngã vô dĩ vi báo.

Ngày sau nếu có sai phái, mạc hữu bất tòng." Mạc hữu bất tòng?

Hậu Thổ thốt nhiên nhìn sang.

Mâu quang chước chước, lộ ra vài phần phong mang bức người.

Hát!

Nữ Oa giật nảy mình, hốt nhiên ý thức được cái gì.

Mặt hơi đỏ, vội vàng bổ sung nói: "Ý là giết địch liều mạng, ngã tuyệt đối không vấn đề." Nói xong, nàng lại hối hận. 'Làm sao?

Vì sao ta phải giải thích?

Hậu Thổ, ta sợ tiểu ny tử ngươi???' 'Không đúng a!' Nàng bỗng nhiên ý thức được, 'Cho dù thật sự có kỳ nghĩa, nha đầu này khẩn trương cái gì, chẳng lẽ???' Ân ân ân?

Ngay lập tức, ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ nhiều thêm vài phần ngoạn vị.

Chương 106

Bàn Cổ căn bản không để ý tới, bỗng nhiên mi đầu nhíu lại, nhìn về phía lối vào.

"Bá!" Một vệt linh quang bao phủ ba người, khi xuất hiện lại, đã ở biên duyên hỗn độn.

Phía trước đang có mấy đạo thân ảnh tật trì, người nào người nấy huyết khí bàng bạc, khí thế như long.

Cách thật xa đã có thể cảm nhận được một cỗ sát khí trùng thiên.

Chính là Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm, còn có tân tấn thăng Thập Tam Tổ Vu Khoa Phụ.

Ba người phân biệt tinh thông Thời Gian pháp tắc, Không Gian pháp tắc, Ngân Hà pháp tắc, đều là hảo thủ xuyên qua hư không.

Cảm ứng được khí tức Bàn Cổ, ba người nguyên bản như ruồi bọ không đầu tức thì hội tụ.

"Tham kiến Phụ thần!" Ba người tề xoát xoát bái hạ.

Bàn Cổ uy nghiêm nói: "Có phải Hồng Hoang thiên địa xảy ra biến cố?" Nhị nữ vừa nghe, trái tim tức thì vọt lên tận cổ họng.

Vừa rồi chỉ lo chấn kinh "Thiên Đạo Chi Thạch", tiếp đó là vì Nữ Oa bóc tách Thánh vị, hoàn toàn quên mất chuyện chiến sự Vu Yêu. 'Chẳng lẽ Hồng Quân liên thông chư Thánh rời đi, lại ra tay đối với Hồng Hoang Vu Nhân liên quân?

Không đến mức đó chứ?' "Hồi bẩm Phụ thần!" Đại Tổ Vu Đế Giang cung cung kính kính nói: "Thiên địa xác thực phát sinh một số biến cố." Hắn lược chút chần chờ, tựa hồ đang tổ chức ngôn ngữ.

Ngừng lại một chút mới nói: "Vu Nhân liên quân, nguyên bản đã thành công phá diệt Yêu Đình.

Nhưng tại thời khắc mấu chốt, có thánh quang từ trên trời giáng xuống, cuốn đi Đế Tuấn, Thái Nhất.

Còn có một đám Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng tàn tồn của Yêu tộc!

Lại thêm thánh địa Côn Luân, phá không bay đi.

Trừ việc đó ra, cũng không có chuyện gì khác.

Ngã đẳng đặc biệt đến hỗn độn tìm kiếm Phụ thần!" "Đi, trở về xem một chút!" Bàn Cổ không nói nhiều, cuốn lấy mấy người.

"Bá" một tiếng, một vệt hỗn độn chi quang lưu chuyển, khi xuất hiện lại đã ở ngoài vạn dặm.

Cứ thế liên tiếp mấy lần.

"Ông!" Giới bích Thiên Ngoại Thiên chấn động.

Bàn Cổ cùng đám người trực tiếp hiện thân Hồng Hoang thiên địa.

Thần niệm triển khai, toàn bộ Cửu Trọng Thiên phản chiếu trong đáy lòng.

Một lát sau, Bàn Cổ mở mắt.

Đúng như Đế Giang đã nói, khí tức của Đế Tuấn, Thái Nhất, cùng một đám Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng của Thiên Đình biến mất vô ảnh vô tung. 'Nếu không lầm, hẳn là thủ bút của Hồng Quân!' Cũng chỉ có hắn, mới có thể vô thanh vô tức đột phá phong tỏa của Thập Tam Tổ Vu, trực tiếp cuốn đi quá nửa Đại Yêu Thiên Đình.

Lại thêm đạo trường "Côn Luân Sơn" của Tam Thanh xác thực không cánh mà bay. 'Hẳn cũng là thủ bút của Hồng Quân.' Bàn Cổ từ trong đó ngửi được khí tức âm mưu. 'Hiển nhiên, Hồng Quân không

cam tâm thất bại lần này, muốn gây chuyện?' Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn lóe lên.

Hắn nhìn thẳng về phía ba vị Tổ Vu Đế Giang nói: "Nhĩ đẳng tức khắc thu long thế lực Vu Nhân, báo cho Nhân tộc Tam Tổ, dẫn dắt tất cả tộc nhân phản hồi Hồng Hoang đại địa.

Trước khi nhận được chỉ lệnh của Ngô, bất kỳ kẻ nào không được thiện tự hành động." Từ trong lời nói của Bàn Cổ, Đế Giang nghe ra tính nghiêm trọng của sự việc, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đối với Bàn Cổ luôn luôn vô điều kiện phục tùng.

Lập tức túc dung trầm giọng nói: 'Phụ thần yên tâm, ngã đẳng đi làm ngay!' Cung thân vái một cái, "Bá" một tiếng, ba vị Tổ Vu biến mất tại Cửu Trọng Thiên.

"Phụ thần, có phải tên Hồng Quân kia đang tác quái?" Hậu Thổ bước lên trước một bước, trên mặt tràn đầy vẻ lo âu.

Vừa rồi Đế Giang bọn họ ở đây, không tiện nói toạc ra.

Dù sao cùng Đạo Tổ ngạnh kháng, không phải là chuyện nhỏ, tạm thời không nên lưu truyền ra ngoài thì tốt hơn.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Trước mắt chỉ là một cái suy đoán mà thôi, có chuẩn bị thì không lo!" Một bên Nữ Oa cũng khoan úy nói: "Hậu Thổ muội tử, đừng lo lắng.

Tên Hồng Quân lão tổ kia vừa ở trong tay Đại thần chịu thiệt, đâu có yêu quái nào dám ra tác quái?

Theo ý ta, hẳn là đang lôi kéo một số cựu bộ.

Sợ Đại thần sau đó thanh toán thôi." Cũng không phải không có khả năng này.

Yêu tộc, Tam Thanh đều là thế lực một phương của Hồng Quân.

Như vậy, việc Côn Luân Sơn biến mất, cùng Đại Yêu thất tung liền có thể giải thích được.

Hồng Quân mang đi Đế Tuấn, Thái Nhất cùng một chúng Đại Yêu, lại không làm tổn thương Thập Tam Tổ Vu ở bên cạnh, rõ ràng còn tồn một phần cố kỵ.

Nếu thật dám ra tay đối với Vu Nhân liên quân, diệt sát Thập Tam Tổ Vu, Bàn Cổ cho dù liều mạng phá toái Hồng Hoang thiên địa, cũng phải truy sát hắn đến chết.

Được Nữ Oa an ủi, Hậu Thổ rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bàn Cổ lại không cho rằng sự tình đơn giản như vậy. 'Hồng Quân lão nhi rất biết ẩn nhẫn.' Lần này chịu một cái thiệt thòi lớn, sao chịu thiện bãi cam hưu?

Bất quá đúng như Nữ Oa nói, Thiên Đạo bị cắt đi một phần bảy, hiện tại sợ là ốc còn không mang nổi mình ốc.

Trước tiên nghĩ biện pháp ổn định Thiên Đạo đã đi. 'Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, toàn thịnh thời kỳ hắn đều có thể ngã trong tay ta.

Tàn khuyết một phần bảy, còn có thể lật lên sóng gió gì sao?' Nghĩ tới đây, Bàn Cổ khẽ cười một tiếng.

Đạm nhiên nói: "Đi thôi, trước hồi tổ địa rồi nói." Tụ long tộc nhân cũng là vì để phòng bị, miễn cho tên Hồng Quân kia chó cùng rứt giậu.

Ngay lập tức, một hàng ba người phản hồi tổ địa không đề cập tới! *** Lại nói Hồng Quân, sau khi từ trong hỗn độn đào thoát, phi lược Cửu Trọng Thiên cuốn đi một đám Yêu tộc, lại vãng phương Đông mang đạo trường Côn Luân Sơn của Tam Thanh đi cùng, mới viễn độn Tây Hải đại lục, tàng thân tại vô tận hư không!

Giờ khắc này, trong vô tận hư không.

Một đạo cột sáng tiếp thiên liên địa, bên trong ẩn có thân hình một tôn đạo nhân đang bàn tọa.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, phần gốc cột sáng kia khuyết mất một mảng lớn.

Ước chừng hơn một phần bảy chỉnh thể.

Từng đạo khí tức khủng bố từ trong vết nứt kia dật tán ra, uy áp cửu thiên thập địa.

Nơi đi qua, "răng rắc răng rắc", hư không mật mật ma ma vỡ vụn, diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa.

Mắt thấy sắp đánh nát vô tận hư không.

"Ông!" Một cái chuông đồng cổ xưa huyền phù, đầu xạ ra một vệt hỗn độn vô sắc quang hoa.

Nơi đi qua, trấn áp hết thảy.

Thời gian không gian phảng phất trong sát na đình chỉ lưu chuyển, bảo trì tại hình thái một giây trước đó.

Tiếp đó, liền thấy một tấm "Thái Cực Đồ" xuất hiện, trong nháy mắt bao phủ chu tao ức vạn dặm.

Định Địa Thủy Phong Hỏa, điều lý âm dương, phủ bình hư không thương tích.

Lại có một mặt kỳ phiên màu đen chấn động, từng luồng hỗn độn kiếm khí giết ra.

Trong phá diệt dựng dục tân sinh, "Oanh oanh oanh", từng cái hư không vết nứt nổ nát, sau đó lại trong sát na bổ tề.

Chuyển thuấn, toàn bộ vô tận hư không lại khôi phục ninh tĩnh!

Duy có ngẫu nhiên tiết lộ ra một tia khí cơ, lưu nhập Hồng Hoang thiên địa, tức thì khiến toàn bộ "Tây Hải" nổi lên sóng lớn ngập trời, lãng triều cuồn cuộn, không biết đã chết bao nhiêu tôm cá hải tộc.

Người xuất thủ chính là Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Thượng Lão Tử, Nguyên Thủy Thánh Nhân.

Giờ khắc này, vây quanh cột sáng thông thiên kia, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngũ Thánh, ngoại trừ ra Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, cùng với đám Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng tàn tồn của Yêu tộc tổng cộng hơn ba trăm người.

Tất cả đều có mặt.

Trừ Ngũ Thánh ra, bao quát Đế Tuấn Thái Nhất ở bên trong đều mộng mộng đổng đổng.

Lúc đó, Yêu Đình phá diệt, Đế Tuấn Thái Nhất vạn niệm câu hôi đã tồn ý niệm liều chết.

Đối mặt Thập Tam Tổ Vu vây giết, dù cho Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự đệ nhất "Đông Hoàng Chung", cũng hào vô cơ hội đào sinh.

Đám Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng còn lại cũng bị các Đại Vu, Nhân tộc Tam Tổ vây khốn, mắt thấy là cục diện tất tử.

Chợt có thánh quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp mang bọn họ rời khỏi Cửu Trọng Thiên.

Chương 107

Đợi lúc hồi thần, đã xuất hiện tại vô tận hư không.

Hồng Quân lão tổ chỉ truyền ra một câu: "Thay ta canh giữ cửa quan, không được để khí tức Thiên Đạo ngoại tiết!" Cho nên mới có một màn Thái Nhất, Lão Tử, Nguyên Thủy liên thủ trước đó.

Liếc nhìn "Đông Hoàng Chung" trong tay Thái Nhất, trong mắt Chuẩn Đề không thể kìm chế nổi lên một tia chích nhiệt.

Tiên Thiên Chí Bảo "Hỗn Độn Chung", hào xưng phòng ngự đệ nhất.

Quan trọng hơn là, có thể dùng để trấn áp giáo vận, Tây Phương Giáo nếu có bảo vật này, lo gì không thể đại hưng?

"Ân?" Cảm ứng được ánh mắt của Chuẩn Đề, Thái Nhất thốt nhiên nhìn sang, trong mắt phóng xạ ra sát ý hừng hực.

Chuẩn Đề trong nháy mắt hồi thần, ý thức được giờ khắc này không phải lúc trở mặt, cười nói: "Bần đạo chỉ là hâm mộ phong thái của Đông Hoàng, mong bệ hạ chớ trách." "Chuẩn Đề, quản tốt con mắt của ngươi!" Thái Nhất lão thực không khách khí đáp lại một câu.

Sắc mặt Chuẩn Đề hơi đổi.

Một bên Đế Tuấn cười giảng hòa nói: "Chuẩn Đề thánh nhân chớ trách, nhị đệ ta tính tình luôn luôn cấp táo, nếu có chỗ đắc tội, ta thay mặt bồi tội." Hiện tại tình huống bất minh, phía trên Chuẩn Đề còn có một Tiếp Dẫn thâm sâu khó lường, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không tùy ý đắc tội người.

Chuẩn Đề cũng tinh minh vô cùng, lập tức cười ngâm ngâm nói: 'Vô phương, cũng là bần đạo lỗ mãng.' Việc này liền bỏ qua, đến nỗi

ý nghĩ chân thực như thế nào, vậy chỉ có bọn họ tự biết.

Thông Thiên tà tà dựa vào trên một tảng đá lớn, ánh mắt tự bế phi bế, thần tình lười biếng.

Nguyên Thủy tắc nhìn về phía Yêu tộc, ánh mắt chán ghét, theo bản năng tìm một chỗ thanh tịnh, không nguyện cùng bọn chúng làm bạn.

Bộ dáng như vậy, tức thì chọc giận chúng Yêu.

Ai cũng biết, vị Nguyên Thủy Thánh Nhân này đối với Yêu tộc luôn luôn không ưa, sớm tại thượng cổ khi Hồng Quân giảng đạo, liền dùng một câu "đám lông lá mang sừng" mắng toàn bộ Hồng Hoang Yêu tộc, ân oán rất dài.

Chỉ là nhìn Tam Thanh bên cạnh, chúng Yêu tức thì có chút nhụt chí, đành an phận rúc vào một góc, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim yên lặng liệu thương.

Tuy rằng số lượng nhiều nhất, nhưng lại là phe thực lực yếu nhất.

Bất luận là Tam Thanh, hay Tây Phương nhị đạo, đều là hàng thật giá thật Thánh Nhân.

Bọn họ thì sao?

Mạnh nhất là Đế Tuấn Thái Nhất, cũng bất quá là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi.

Lại thêm Yêu tộc trước đó suýt chút nữa bị Vu tộc đánh tan, sớm đã không còn ngạo khí lúc ban đầu.

Từng cái học được cách cúi đầu làm Yêu.

Thời gian trôi qua cực nhanh!

Mấy ngày sau, ba phương thế lực đang tựa như thường ngày cảm ngộ thiên đạo.

Bỗng nhiên hư không chấn động, "Ông" một đạo khí tức bành phái hạo hãn di tản ra, không đợi nó khuếch tán đến biên duyên hư không, tức thì liền bị mẫn diệt.

Tiếp đó cột sáng trước mắt chấn động, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại.

Một giây sau, thân ảnh một tôn đạo nhân do hư chuyển thực, xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân tài cao lớn, diện mục cổ phác hậu trọng, một đôi mắt tựa như sung xích vô biên thiên vũ, tinh thần bính chàng, bạo tạc ra ức vạn tiểu thế giới, lại trong sát na ẩn vào hư vô.

Quanh thân đạo vận lưu chuyển, ngẫu nhiên có một tia khí tức tiết lộ, liền khiến người ta có loại xúc động muốn đỉnh lễ mô bái.

Chính là Thiên Đạo Hồng Quân!

Ngũ Thánh, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng chúng Yêu hầu như ngay lập tức cung thân bái hạ.

"Tham kiến lão sư (Đạo Tổ)!" "Miễn lễ!" Hồng Quân đạm nhiên phất tay.

"Ông!" Một vệt tử quang trán phóng, lấy hắn làm trung tâm, mạnh mẽ phúc xạ ra chu tao mấy chục vạn dặm.

Một giây sau.

"Oanh long" một tiếng, "Thiên Đạo cột sáng" hiển hóa sau lưng, bên trong có Tam Thiên Đạo Tắc phi vũ, uyển chuyển như cự long đằng không, tấn tốc dung nhập vào mặt đất dưới chân.

Chỉ trong sát na, toàn bộ hư không thiên địa bỗng nhiên phát sinh biến hóa long trời lở đất.

"Ông ông" chấn chiến, dưới tác dụng của Thiên Đạo chi lực, toàn

bộ không gian hư vô do hư hóa thực, biến thành một tòa thiên địa hoàn toàn mới.

Bốn phía hư không hỗn độn, tựa như bị một tầng màng mỏng ngăn cách.

Nơi tầm mắt nhìn thấy, không biết rộng mấy ức vạn dặm.

Thoạt nhìn qua, cùng Hồng Hoang thiên địa không khác nhau bao nhiêu.

Nhưng mọi người đều rõ ràng, thủ đoạn hư không tạo vật của Thiên Đạo xác thực huyền bí.

Nhưng so với Bàn Cổ Đại Thần khai sáng Hồng Hoang thiên địa, thiếu mất đại đạo chân ý, không cụ bị pháp tắc hoàn chỉnh, cũng vô pháp đản sinh sinh linh chân chính.

Không, sau khi dung nhập quy tắc Thiên Đạo, nhiều hơn vài phần huyền diệu.

Ít nhất, có thể cự ly gần quan ma quy tắc Thiên Đạo, đối với việc tăng lên đạo cảnh bản thân có chỗ tốt lớn lao.

Nương theo Tam Thiên Đạo Tắc dung nhập, "Tử Tiêu Cung" trọng tân hiển hóa ra.

"Oanh long" một tiếng, đại môn Tử Tiêu Cung mở ra.

Hạo Thiên, Dao Trì từ bên trong đi ra, hướng về Ngũ Thánh bái nói: "Chư vị sư huynh.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng ba vị đạo hữu, lão gia nhà ta cho mời!" Ách!

Chúng Yêu soái, Yêu thần, Yêu tướng đưa mắt nhìn nhau.

Chúng ta làm gì?

Đế Tuấn lược trầm ngâm, dặn dò: "Chư vị ở đây an tâm chờ đợi, ta cùng nhị đệ đi vào, cung thỉnh Đạo Tổ thánh huấn." "Nặc!" Chúng Yêu phân phân cung thân ứng mệnh!

Tuy rằng Yêu Đình đại khái xuất diệt, nhưng tập quán mấy chục vạn năm, không dễ dàng sửa đổi như vậy.

Chư Thánh đi trước, Đế Tuấn Thái Nhất đi sau, tề tề tiến vào Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung!

Đạo Tổ vẫn như cũ, cao tọa trên vân đài.

Thân hình như ẩn như hiện, sau lưng 'Thiên Đạo cột sáng' tiếp thiên liên địa, sung xích chân ý hạo đại khôi hoằng.

Trên đỉnh đầu "Tạo Hóa Ngọc Điệp", lưu chuyển Tam Thiên Đại Đạo, ảo diệu khó lường.

Hết thảy nhìn qua giống hệt ngày thường, nhưng Lão Tử lại mẫn cảm sát giác, "Thiên Đạo cột sáng" vốn nên trấn áp thiên địa, hạo đại thuần chính, giờ khắc này lại có cảm giác dao dao dục trụy?

Giống như căn cơ bất ổn, tùy thời đều sẽ sụp đổ!? 'Là do Bàn Cổ thần đối với Thiên Đạo tạo thành phá hoại sao?' Vạn thiên ý niệm trong lòng bay lượn, trên mặt lại không có nửa phần dị sắc.

Tiếp Dẫn tự nhiên cũng có sở sát giác, lông mày nhướng lên, lập tức mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn thêm.

Những kẻ đạo cảnh thấp hơn, căn bản nhìn không thấu sự huyền diệu nơi này, chỉ cảm thấy "Thiên Đạo cột sáng" kia quả thật là thiên địa áo nghĩa hiển hóa, thần diệu vô cùng.

"Tham kiến lão sư!" "Bái kiến Đạo Tổ!" Dưới sự dẫn dắt của Lão Tử, Ngũ Thánh, Đế Tuấn Thái Nhất phân phân hành lễ.

“Tọa!” Giản khiết minh liễu một chữ, hóa thành một vệt đạo vận lưu chuyển dưới đáy lòng mọi người.

Tiếp đó thấy trên đất trống phía trước, đột ngột xuất hiện chín cái bồ đoàn! ‘Ân?’ Mọi người thấy thế, trong lòng đều tề tề chấn động.

Đặc biệt là Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, thâm tri hàm nghĩa của bồ đoàn.

Tích niên Đạo Tổ lần thứ nhất khai giảng, liền lưu lại sáu cái bồ đoàn.

Kết quả người ngồi lên đó, cuối cùng đều thành “Thánh”, thành Lục Thánh của thiên địa sau này. ‘Hiện nay trong Tử Tiêu Cung xuất hiện chín cái bồ đoàn, muốn xuất hiện chín Thánh sao?’ Tâm tư ba người không thể kìm chế được mà run rẩy.

Đặc biệt là Côn Bằng, thời thượng cổ, suýt chút nữa đã có thể đoạt được một tôn Thánh vị.

Đáng tiếc, bị Hồng Vân liên lụy, lại bị Nguyên Thủy phê một câu “đám lông lá mang sừng”, cuối cùng bị Chuẩn Đề đánh rớt khỏi bồ đoàn, thành toàn cho Tây Phương nhị đạo.

Việc này vẫn luôn là cái gai trong lòng hắn không bỏ được.

Vì thế, hắn không tiếc thiết kế tiệt sát Hồng Vân.

Thời cảnh thiên di, lại nhìn thấy bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung.

Oán phẫn tích áp ngàn vạn năm của Côn Bằng khó mà kìm nén, trong mắt hàn ý sâm sâm, nhìn chằm chằm vào bồ đoàn trên mặt đất, uyển chuyển như hai ngọn “đèn nến” đang nhảy múa.

Đại hữu tư thái ai dám tranh với ta, ta liều mạng với kẻ đó.

Đế Tuấn, Thái Nhất mâu quang cũng chước chước.

Chương 108

‘Thánh vị, bồ đoàn!

Nếu suy đoán là thật, há không phải chúng ta đều có hy vọng thành Thánh?’ Đây là tâm nguyện tất sinh của sở hữu đại thần thông giả Hồng Hoang, duy có chứng đạo thành Thánh mới có thể chúa tể vận mệnh.

Trong nháy mắt, hô hấp của cả ba đều gia trọng.

Ngũ Thánh thấy thế, ngược lại đạm định hơn rất nhiều.

Bản thân đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, bồ đoàn có nhiều hơn nữa cũng vô dụng. ‘Bất quá, vì sao lại có chín cái bồ đoàn?’ Người có thể ngồi ngang hàng với bọn họ, duy có đồng cấp Thánh Nhân. ‘Ngũ Thánh, cộng thêm huynh đệ Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ có tám người a!

Còn có một người là ai?’ Trong lòng hiếu kỳ, Ngũ Thánh tự nhiên ngay lập tức ngồi xuống.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng ba người, hầu như ngay lập tức, “Bá” một tiếng đồng thời ngồi xuống.

Đế Tuấn liệt vào vị trí thứ sáu, Thái Nhất thứ bảy, Côn Bằng thứ tám!

Thẳng đến khi ngồi trên bồ đoàn, tâm thần ba yêu mới ổn định lại, không cần lo có người tranh giành nữa.

Hiếu kỳ nhìn về phía chỗ ngồi cuối cùng, ‘Vẫn còn trống, ai sẽ ngồi?’ Đúng lúc này.

Một đạo thân hình phiêu nhiên tới, chính là Hạo Thiên.

Hướng về Hồng Quân trên vân đài cung thân hành lễ xong, hắn ngồi xuống cái bồ đoàn thứ chín.

Toàn bộ quá trình, Hồng Quân không có lên tiếng, tựa hồ mặc hứa việc này.

Trong lòng mọi người đều rùng mình, 'Hạo Thiên?' Ngày thường thật không có quan chú đến nhân vật số một này.

Dù sao, chỉ là một đồng tử giữ cửa của Đạo Tổ.

Nhưng hiện nay xem ra, cái đồng tử giữ cửa này rõ ràng không bình thường.

Thái độ của Hồng Quân lão tổ liền có thể nói rõ hết thảy.

Ngũ Thánh đều có tính toán riêng, ba yêu lại mâu quang phong duệ, nhìn về phía Hạo Thiên.

Nếu Thánh vị có hạn, tên này khả năng là kẻ cạnh tranh lớn nhất.

Đế Tuấn Thái Nhất thì thôi, ngay cả Côn Bằng đều ở trong đó.

Tóm lại, một hồi hợp, ai dám tranh Thánh thì kẻ đó chết!

Chờ chín cái bồ đoàn ngồi đầy, Hồng Quân trên vân đài mở miệng.

Đạo âm ầm ầm vang vọng Tử Tiêu Cung: "Bàn Cổ ác linh phục tô, dẫn đến thiên địa đại loạn.

Lại có Vu tộc nghịch thiên hành sự, giảo loạn thiên địa chính thống.

Bần đạo dĩ thân hợp Thiên Đạo, thay trời tuần thú.

Đương nhiên có chức trách bát loạn phản chính.

Nay ma trướng đạo tiêu, bần đạo có ý tăng thiết chín tôn Thánh vị, dùng để trấn áp tà linh phản loạn.

Nhĩ đẳng, có dị nghị gì không?" Oanh!

Lời này vừa nói ra, không khác gì lôi đình cuồn cuộn, nổ vang trong lòng mọi người.

Đặc biệt là ba yêu cùng Hạo Thiên.

Tuy rằng trước đó có suy đoán, nhưng đó rốt cuộc chỉ là suy đoán.

Nay lời của Hồng Quân lão tổ kỳ thực đã biểu đạt một cái ý tứ.

Tăng thiết chín tôn Thánh vị, từ nay về sau thiên địa có Cửu Thánh.

Nữ Oa phản bội, nguyên tiên Ngũ Thánh, cộng thêm bốn người bọn họ, chẳng phải vừa vặn gom đủ Cửu Thánh sao?

Hầu như ngay lập tức, ba yêu, Hạo Thiên đều bái nói: "Ngã đẳng nguyện vì thiên địa hiệu tử, trấn áp phản loạn!" Trấn áp hay không trấn áp nói sau, trước tiên đem Thánh vị lộng tới tay mới là quan trọng.

Đây mới là chân thực tả chiếu trong lòng mấy người.

Ánh mắt Chuẩn Đề ẩn hối lướt qua bốn người, trong mắt ẩn có trào phúng. 'Không biết mấy tên này có biết hay không, sau khi chứng đạo thành Thánh sẽ bị Thiên Đạo trói buộc, còn có thể hưng phấn như vậy sao?' Chuyện này, phi Thánh sẽ không hiểu rõ chân tướng.

Nữ Oa ngược lại rõ ràng ngọn nguồn, nhưng cũng sẽ không nói cho Đế Tuấn Thái Nhất a! 'Hố một cái là hố, hai cái cũng là hố!

Vậy thì mọi người cùng nhau hố đi!' Hắn hận không thể tất cả mọi người đều giống như hắn.

Như vậy, về sau thiên địa có biến cố, người bị khu sử cũng không phải chỉ có một mình hắn nữa.

Mấy tên này, có một cái tính một cái.

Đương sự nhân đều không có ý kiến, Tam Thanh, Tiếp Dẫn tự

nhiên sẽ không có ý kiến.

"Ông!" Thiên Đạo cột sáng chấn động, có bốn dải lụa màu tím bay múa ra.

Trên đó hiển hóa đạo vận thâm thâm, cho người ta một loại ý tứ huyền ảo khó lường.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đều đã thấy qua một màn tích nhật Đạo Tổ ban thưởng cho Lục Thánh.

Một mắt liền nhận ra là Hồng Mông Tử Khí!

Trong truyền thuyết là "Chứng Đạo Chi Cơ" a!

Hồng Quân đạm mạc nói: "Hồng Mông Tử Khí có thể trợ nhĩ đẳng minh tâm kiến tính, đắc chứng Thánh Nhân đạo quả!

Phàm tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí giả, liền là ký danh đệ tử của Ngô!" Phất tay vung lên, Hồng Mông Tử Khí phiêu phi đến trước người bốn người.

Hầu như không chút do dự, ba yêu, Hạo Thiên đều thu lấy "Hồng Mông Tử Khí" thuộc về mình, vẻ mặt hân hỉ như điên.

Cung thân bái nói: "Đa tạ lão sư hậu tứ, ngô đẳng tất cần gia tu trì, không phụ lão sư sở thác!" Hồng Quân gật đầu, tự nhiên để cho bốn người lui sang một bên luyện hóa Hồng Mông Tử Khí không đề cập tới.

Chờ trong điện chỉ còn lại Ngũ Thánh, trên mặt Hồng Quân bớt đi vài phần cương nghị, nhiều thêm vài phần sinh cơ.

Mục quang uy nghiêm nói: "Nhĩ đẳng nên biết, 'Thiên Đạo Bản Nguyên' bị Bàn Cổ làm bị thương, Ngô dĩ thân hợp Thiên Đạo, hiện đã trấn áp được nguồn gốc động loạn.

Nhưng tổn thất của Thiên Đạo không phải một sớm một chiều có

thể bổ toàn, nhĩ đẳng là Thiên Đạo Thánh Nhân, đáng vì tu bổ Thiên Đạo mà xuất một phần lực." Ngũ Thánh nghe vậy, đều tâm thần chấn động.

Nhưng sớm đoán được sẽ có kết quả này.

Dù sao, lúc đó Bàn Cổ một chỉ kình thiên, thừa dịp Hồng Quân cùng Thiên Đạo phân ly trong sát na đột kích, đoạt đi một ít Thiên Đạo Bản Nguyên, mọi người đều đã mắt thấy tai nghe.

Sau đó Hồng Quân không đánh mà chạy, cuốn đi mọi người, bản thân đã nói rõ một số chuyện.

Cũng ấn chứng quan sát trước đó của Lão Tử, hắn nhanh chóng là người đầu tiên biểu thái, cung thân nói: "Ngô đẳng là đệ tử của lão sư, lại được Thiên Đạo che chở, mới có ngày hôm nay.

Lý đáng vì lão sư phân ưu." "Đáng vì lão sư phân ưu!" "Đáng vì lão sư phân ưu!" Ngũ Thánh trước sau lên tiếng, ngay cả Thông Thiên cũng không ngoại lệ.

Bất quản thù lớn oán lớn bao nhiêu, "Thiên Đạo không thể có tổn hại" là định luật!

Hồng Quân không nói nhảm nữa, tay vung lên, "Ông" một tiếng, Thiên Đạo cột sáng luân chuyển, tức thì bao phủ toàn bộ đại điện.

Ngũ Thánh chỉ cảm thấy hoa mắt, khi mở mắt ra lần nữa, đã xuất hiện tại bên trong cột sáng Thiên Đạo.

Phía trên có Tam Thiên Đại Đạo bàn căn giao thác, phía dưới là căn cơ Thiên Đạo Bản Nguyên biến hóa, nguyên bản hồn nhiên nhất thể, giờ khắc này lại có thêm một cái hố sâu, ước chừng một phần bảy chỉnh thể.

Thiếu mất một phần bảy căn cơ, toàn bộ Thiên Đạo cột sáng trở nên dao dao hoảng hoảng, tựa hồ vô lực thừa tải Tam Thiên Đại Đạo,

tùy thời đều có điềm báo sụp đổ.

Hồng Quân thân hình tức thì dung nhập "cột sáng", trấn áp Thiên Đạo dị động.

Một luồng đạo âm ầm ầm vang vọng đáy lòng Ngũ Thánh: "Bắt đầu đi!" Lão Tử dẫn đầu tiến lên.

"Ông" một cái, Thái Cực Đồ bao phủ, khinh tùng lung tráo một phần năm cái hố sâu.

Tiếp đó là Nguyên Thủy, "Bàn Cổ Phiên" chấn động, "hô lạp" một tiếng cũng phong tỏa một phần năm.

Thông Thiên ném ra Tru Tiên Tứ Kiếm, kiếm tỏa hư không, đồng dạng điền bổ một phần năm.

Tiếp Dẫn phóng xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, kim quang chiếu rọi, điền bổ một phần năm.

Đến phiên Chuẩn Đề, Thất Bảo Diệu Thụ xoát động, "Ông" một cái, cái hố kịch chấn, chẳng những không thể phong tỏa một phần năm kia, phản đảo suýt chút nữa bị hất tung xuống đất.

Thông Thiên thấy thế, không khỏi xuy cười ra tiếng.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn miệng tuyên phật hiệu, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên quang hoa bạo trướng, tức thì chặn lại khuyết khẩu của Chuẩn Đề.

Chương 109

Chuẩn Đề suýt chút nữa xấu mặt, vội vàng đứng thẳng người.

Hướng về Tiếp Dẫn hợp thập tạ lễ, vội vàng thích phóng đạo vận bản thân, dưới sự giúp đỡ của Tiếp Dẫn, thành công phong tỏa một phần năm khuyết khẩu cuối cùng!

Hiển nhiên, đạo cảnh tu vi của hắn là kém nhất trong Ngũ Thánh. 'Bất quá Tiếp Dẫn, thật sự là mạnh.' Tiếu ý của Thông Thiên không còn, nhìn về phía Tiếp Dẫn, trong mắt ẩn có vài phần ngưng trọng.

Trong mắt Nguyên Thủy đồng dạng bao hàm kỵ đạn.

Duy có Lão Tử bất văn bất động, phảng phất căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có Ngũ Thánh chi lực trấn áp, Thiên Đạo dần dần xu vu ổn định, Bản Nguyên bị tổn thương bắt đầu chậm rãi tu phục!

Thời gian trôi qua cực nhanh, chuyển mắt liền mấy ngàn năm trôi qua.

Trải qua "Vu Yêu Đại Chiến", Hồng Hoang thiên địa lâm vào sự bình tĩnh hiếm có.

Hồng Quân cùng Ngũ Thánh thối ẩn, Yêu tộc tiêu thanh nặc tích.

Toàn bộ Hồng Hoang nghiễm nhiên thành thiên hạ của Vu Nhân!

Thiếu đi Vu Yêu chinh phạt, Hồng Hoang vạn linh cũng được hưu dưỡng sinh tức, dần dần tráng đại.

Ẩn có xu hướng khôi phục thịnh huống trước đại chiến.

Tại tổ địa Vu tộc, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ vẫn như cũ tiềm tu tại đây.

Thập Tam Tổ Vu thống ngự thiên hạ, tọa trấn tứ phương.

Nữ Oa, Hậu Thổ lại lưu tại bên cạnh hắn, tùy nhất tu hành.

Ngày này, Bàn Cổ đang tự bế mục tiềm tu.

Bỗng nhiên tâm thần chấn động, tựa hồ có sở cảm.

Cùng thời gian, Hậu Thổ, Nữ Oa tề tề mở mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tây phương.

"Đây là..." Không đợi Nữ Oa mở miệng, liền nghe một đạo thanh âm ầm ầm, vang vọng thiên địa: "Ngô là Đế Tuấn, Yêu tộc chi chủ!

Nay thuận ứng thiên mệnh, chứng đạo thành Thánh.

Ức vạn Yêu tộc cộng tôn chi!" "Oanh long!" Hầu như tiếng nói vừa dứt.

Thiên hàng dị tượng, kim liên vạn đóa, một đoàn công đức kim quang khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Hư không ngưng xuất một tôn Yêu Đế pháp thân.

Thân cao vạn trượng, mặc cửu trảo tử long đế vương bào, đầu đội tử kim quan, mặt đầy uy nghiêm chi khí. 'Đế Tuấn, chứng đạo thành Thánh?' Từng đạo khí tức trùng thiên, một đám đại thần thông giả ẩn cư thập phương phân phân hiện thân, mãn nhãn diễm tiện nhìn thân ảnh phía chân trời kia.

Đế Tuấn là kẻ thất bại trong Vu Yêu Đại Chiến, cư nhiên chứng đạo thành Thánh?

Là con ruột của Thiên Đạo sao?

Không đợi phản ứng, lại một đạo khí tức trùng thiên: "Ngô là Thái Nhất, Yêu tộc Đông Hoàng!

Nay lấy Tiên Thiên Chí Bảo 'Hỗn Độn Chung' chứng đạo thành

Thánh, ức vạn Yêu tộc cộng tôn chi!" "Oanh long!" Tiếng nói vừa dứt, lại một vòng thiên địa dị tượng mới.

Tiên âm trận trận, vạn đóa kim liên, một đoàn công đức kim quang sảo nhỏ hơn giáng xuống.

Thái Nhất thân mặc minh hoàng trường bào, tóc đen trương dương, mặt đầy kiệt ngạo bá đạo chi khí.

Tay nâng Đông Hoàng Chung mạnh mẽ chấn động, "Đông" một tiếng, tiếng chuông vang vọng cửu thiên thập địa.

Tiếp đó lại một đạo khí tức trùng thiên: "Ngô là Côn Bằng, Vạn Yêu Chi Sư.

Nay thuận ứng thiên mệnh, chứng đạo thành Thánh.

Đương thụ vạn yêu một phần hương hỏa!" Nếu như hai người trước miễn cưỡng có thể chấp nhận, một cái Yêu Đế, một cái Yêu Hoàng, từng sau Long Phượng đại kiếp, kết thúc thời đại hỗn loạn, kiến lập Yêu Đình, công huân trác trứ.

Vậy "Côn Bằng" này, vị miễn quá khiên cưỡng.

Một cái Yêu Sư, hà đức hà năng, mượn cơ hội này chứng đạo thành Thánh?

Nhưng có một số việc không giải thích được.

Tại tiếng nói vừa dứt, "Ông" một cái, thiên hàng đại công đức.

Tức thì, hư không ngưng tụ ra một đạo Yêu Sư pháp tướng khổng lồ.

Một tập hắc bào viền vàng, mâu quang âm vụ, gương mặt trẻ tuổi tràn đầy băng lãnh túc sát chi khí, khiến người ta không rét mà run.

Còn chưa hết, kế sau Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, lại có vị thứ tư chứng đạo thành Thánh!

“Ngô là Hạo Thiên, nay lập Thiên Đình, kế nhậm Thiên Đế chi vị.

Hồng Hoang chúng sinh, sinh tử lưỡng giới, đều chịu Thiên Đình ta quản hạt!

Vạn linh cộng tôn chi!” Cùng thời gian, “Ông” một cái, thiên hàng đại công đức, chân chính đại công đức.

So với ba người Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng cộng lại còn muốn lớn hơn, hư không tức thì ngưng thành một cỗ “Thiên Đế” pháp tướng, thân cao vạn trượng, thể phóng vô lượng kim quang, chiếu rọi cửu thiên thập địa.

Trong nháy mắt che lấp phong đầu của ba người trước. ‘Thiên Đế Hạo Thiên?

Khi nào lại có một tôn nhân vật như vậy?’ “Hạo Thiên, ta ngược lại có biết, không phải là môn đồng của Đạo Tổ sao?” “Môn đồng cũng có thể chứng đạo thành Thánh.

Lại còn có Thiên Đình là cái gì?” Bốn phía vang lên tiếng thì thầm của một chúng đại thần thông giả.

Nhưng rất nhanh, cấm thanh không nói!

“Oanh long!” Tứ Thánh chứng đạo xong, uy áp cuồn cuộn, hướng về bốn phương tám hướng quét ngang.

Nơi đi qua, một chúng đại thần thông giả, không ai không tâm thần run rẩy, cung thân bái phục.

Mắt thấy sắp xâm nhập lãnh địa Vu Nhân ở phương Đông.

“Làm càn!” Nương theo một tiếng bạo quát.

“Oanh long!” Thiên địa bốn phía bỗng nhiên thăng đẳng mười ba tôn người khổng lồ pháp tướng.

Người nào người nấy thân cao vạn trượng, thể phách như long,

khí huyết trên người hám thiên động địa.

Chính là Thập Tam Tổ Vu tọa trấn tứ phương.

Mắt thấy khí thế Tứ Thánh quét ngang, ẩn có ý đồ uy áp Vu Nhân nhị tộc, chúng Tổ Vu tức thì nổi giận.

Tuy không biết chi tiết đại chiến trong hỗn độn hôm đó, nhưng cũng biết Phụ thần cùng Hồng Quân chư Thánh sớm đã như nước với lửa.

Bại tướng dưới tay ngày xưa, chứng đạo thành Thánh thì cũng thôi.

Hiện nay, dám ở trước mặt bọn họ diệu võ dương oai?

"Tìm chết!" Trú thủ biên giới phía Tây là Thập Tứ Tổ Vu Hậu Nghệ, người đầu tiên động thủ.

Giương cung lắp tên, "Hưu, hưu, hưu" liên châu chín mũi tên!

Tiếp liên chín chi vạn trượng tiễn ảnh, oanh toái hư không, trực bôn Tứ Thánh pháp tướng bắn tới.

Khoa Phụ chân đạp đại địa, hội tụ Ngân Hà chi lực, hư không ngưng thành một cây trượng Ngân Hà khổng lồ, mạnh mẽ hướng về Tứ Thánh oanh kích tới.

Hình Thiên huy động đại phủ, "Bành" một búa chém xuống.

Mười Tổ Vu còn lại đều thần thông tẫn xuất, sử xuất chiến kỹ mạnh nhất "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ"!

"Oanh long long!" Từng thanh cự phủ phá diệt hư không.

Chỉ thấy đầy trời tiễn ảnh, cự phủ, xen lẫn ánh sáng Ngân Hà tức thì che lấp quang mang của Tứ Thánh.

Khí tức hám động cửu thiên thập địa, dĩ thế vô dữ luân bỉ, hướng

về Tứ Thánh chém xuống.

"Ca!" Hư không nứt toác, thiên địa phát ra tiếng "kẽo kẹt" không chịu nổi gánh nặng!

Một chúng đại thần thông giả, không ai không khiếp sợ nhìn một màn này.

Cho dù ngàn năm trước Vu Yêu Đại Chiến, cũng chưa thấy thịnh huống bực này.

Cho dù có xem thường đến đâu, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hạo Thiên đã là hàng thật giá thật Thánh Nhân.

Chương 110

‘Vu tộc sao dám khiêu khích uy nghiêm Thánh Nhân?’ Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Một đạo quang mạc hư không ngưng tụ, bên trong bày ra chính là sự tình phát sinh bên ngoài.

Hậu Thổ mâu quang chước chước, mặt có vẻ nôn nóng nói: “Thánh Nhân thân hợp thiên địa, pháp lực hầu như vô cùng vô tận... thỉnh Phụ thần chuẩn hứa ngã xuất chiến!” Nói xong hướng Bàn Cổ cung thân vái một cái.

Bàn Cổ lại mâu trung tinh mang chợt hiện, đạm nhiên nói: “Không vội!” “Nhưng...” Hậu Thổ muốn nói lại thôi.

Một bên Nữ Oa nói: “Hậu Thổ muội muội, Đế Tuấn Thái Nhất chỉ là sơ bộ chứng đạo, thượng vị đem Thánh Nhân pháp lực dung vi nhất lô.

Giờ khắc này chỉ là pháp tướng hiển hóa, Thập Tam Tổ Vu ứng phó hẳn là không thành vấn đề.” Quan trọng nhất là, nếu có vấn đề, ngươi cảm thấy Đại thần sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?

Hậu Thổ cũng nhất thời cấp hôn mê đầu, cái gọi là bốn đại Thánh Nhân, bất quá là mượn thiên đạo công đức chứng đạo.

Giờ khắc này, thượng vị đem tự thân pháp lực dung vi nhất lô, không tính là chân chính Thánh Nhân.

Đúng như Nữ Oa nói, hiện tại vẻn vẹn là pháp tướng hiển hóa, tịnh phi bản thể.

Thực lực có hạn.

Nghĩ tới đây, nàng cũng trầm tĩnh lại vài phần.

Vì sự xúc động vừa rồi, nhịn không được trộm liếc Bàn Cổ một cái, 'Không biết Phụ thần có trách ta không?' Đem hết thảy nhìn ở trong mắt, Nữ Oa giảo hoạt cười một tiếng.

Lực chú ý của Bàn Cổ giờ khắc này, lại đặt tại Hồng Hoang thiên địa.

Mấy ngàn năm nay, phe cánh Hồng Quân tiêu thanh nặc tích, phảng phất triệt để rút lui khỏi tranh chấp Hồng Hoang.

Duy có hắn biết rõ, Hồng Quân sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hôm nay ba yêu cùng Hạo Thiên đồng thời chứng đạo, tựa hồ cũng nghiệm chứng điểm này.

Hắn xác tín: 'Hồng Quân muốn ra gây sự.' Mấy ngàn năm, đối với loại tồn tại như bọn họ chỉ là búng tay một cái.

Ngàn năm hưu dưỡng sinh tức, làm hắn đem tự thân khí tức điều chỉnh đến đỉnh phong.

Tiếp theo, là lúc làm chính sự!

Chuyện cần làm có hai.

Một, kiếm thủ thọ mệnh, khôi phục tu vi! (Bất quản khi nào đều là sự kiện quan trọng hàng đầu, thẳng đến khi hoàn toàn khôi phục).

Hai, cùng Hồng Quân đấu pháp, đem "sáu phần bảy" quyền chưởng khống Thiên Đạo còn lại đoạt về. 'Hồng Quân nếu cứ núp trong bóng tối, thật đúng là không có biện pháp tốt.

Nhưng hắn muốn siêu thoát, không thể cả đời trốn tránh.

Thậm chí hắn sẽ nghĩ biện pháp từ trong tay ta đoạt lại một phần bảy Thiên Đạo Bản Nguyên bị đoạt.

Đây chính là cơ hội.' Bàn Cổ mâu quang chước chước, thầm tự tính toán việc này. 'Hồng Quân muốn từ trong tay ta đoạt đi Thiên

Đạo cơ thạch, ta hà thường không muốn từ trong tay Hồng Quân đoạt lấy quyền chưởng khống Thiên Đạo còn lại?

Hồng Hoang này, không dung hứa bất kỳ kẻ nào phá hoại.' Trong mắt tinh mang chói mắt, đầu xạ ra một cỗ sát phạt chi thế hừng hực!

Chỉ làm cho hai nữ bên cạnh rùng mình một cái.

Nữ Oa mắt có vẻ kinh quý: 'Làm sao vậy, ai lại trêu chọc Đại thần?

Không phải là ta vừa rồi.....' Cùng lúc đó, Hồng Hoang thiên địa.

"Oanh long long!" Một đám cự phủ, lợi tiễn tung hoành hư không, che khuất bầu trời.

"Xích lạp!" Liên châu cửu tiễn của Hậu Nghệ để đạt đầu tiên.

"Ông!" Chín mũi tên hoành không, kính trực cắm vào trên Yêu Đế pháp tướng.

Vạn trượng kim quang bạo thiểm, y hi có thể nghe thấy từng đạo tiếng tê hống chấn thiên.

Sức mạnh liên tục không ngừng từ hư không ngưng tụ, mắt thấy pháp tướng kia sắp sống lại, bộc phát ra kinh thiên uy năng.

"Oanh!" Ngân Hà chi trượng hãn nhiên giáng lâm, nhất cử phá diệt hộ thể kim quang của Yêu Đế.

Lúc này chín mũi tên không còn trở ngại, "phốc xuy" một tiếng, kính trực bắn Yêu Đế pháp tướng thấu tim.

"Khoa Phụ, Hậu Nghệ!" Một đạo tiếng gào thét chấn triệt cửu thiên vang lên, là chân thân Đế Tuấn.

Không ngờ hai kẻ thù giết con, cư nhiên lại tại một khắc hắn chứng đạo thành Thánh huy hoàng nhất, tái độ liên thủ, cho hắn một đòn thống kích phủ đầu! 'Đó là Thánh Nhân pháp tướng a!' Hư không

thiên địa, Đế Tuấn mâu quang xích hồng, khí tức trên người cấp tốc ba động, răng cắn "kẽo kẹt" vang!

Hận không thể hiện tại lao ra, đấm nát Khoa Phụ, Hậu Nghệ!

Một màn tương tự đang trình diễn.

Đại Tổ Vu Đế Giang, liên thủ Chúc Cửu Âm, ngưng tụ một thanh "Thời Không Chi Phủ", phá diệt hư không vạn vật, hung hăng bổ nát một tầng "Hỗn Độn Chi Lực" bên ngoài Thái Nhất pháp tướng.

Tiếp đó Miệt Thu, Chúc Dung, Cú Mang tề thượng, ba thanh cự phủ không phân trước sau, "Oanh long" một tiếng ngạnh sinh sinh đấm nát Thái Nhất pháp tướng.

Yêu Sư pháp tướng bị Cường Lương, Xa Bỉ Thi hợp lực trảm diệt.

Cuối cùng là Thiên Đế pháp tướng, do Huyền Minh, Dược Tư, Thiên Ngô, Hình Thiên bốn Tổ Vu cộng chiến.

Chưa chống đỡ được ba hiệp, liền bị Hình Thiên tay cầm cự phủ, "Ca sát!" một búa chém xuống đầu.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức làm cho người ta phản ứng không kịp.

Từ lúc bốn người "chứng đạo thành Thánh", ngưng tụ Thánh Nhân pháp thân, lại đến lúc Tứ Thánh pháp thân bị trảm.

Trước sau cũng chỉ vài chục giây thời gian.

Thiên biến thánh nhân dị tượng thượng vị lạc mạc, thân vi nhân vật chính Tứ Thánh pháp tướng lại đã bị trảm diệt sạch sẽ.

Lại nhìn vạn đóa kim liên, tử khí phía đông kia, nghiễm nhiên thành một cái "trò cười"!

Hư không thiên địa.

Một khắc trước phong quang vô hạn Tứ Thánh, giờ khắc này đều sắc mặt thiết thanh, trong mắt phóng xạ ra sát phạt chi thế hừng hực.

Đặc biệt là Đế Tuấn Thái Nhất, hung uy đào đào, hận không thể đại sát một trường.

Côn Bằng tập quán ẩn nhẫn, nhưng không ngờ, chứng đạo thành Thánh rồi cư nhiên còn phải ẩn nhẫn.

Một đôi con ngươi âm trầm tựa như có thể nhỏ ra nước.

Hạo Thiên ngược lại là người đạm định nhất, chỉ là bá khí trước đó không còn, trong mắt ẩn ước mang theo vài phần chấn hám cùng kinh tủng nói: "Thập Tam Tổ Vu thật lợi hại, ngô chỉ từng nghe nói.

Hôm nay mới biết, văn danh không bằng gặp mặt." Từ lúc bắt đầu đi theo bên cạnh Đạo Tổ, tuy rằng vẫn luôn là tiểu thấu minh mặc mặc vô văn.

Nhưng chân tướng hắn biết rõ hiển nhiên hơn xa ba yêu.

Không nói cái khác, mấy ngàn năm trước, trận đại chiến Thánh Nhân trong hỗn độn, hắn là người chứng kiến.

Bởi vậy, hắn thâm tri sự đáng sợ của Vu tộc hoặc là 'Bàn Cổ thần'.

Vu tộc tác vi huyết mạch đích truyền của Bàn Cổ thần, hôm nay hắn coi như mở rộng tầm mắt. 'Xem ra lời sư muội nói đúng, Thánh Nhân cũng tịnh phi vô địch, ngô cần phải cẩn thận lại cẩn thận mới được!' Tâm lý hoạt động của Hạo Thiên không ai biết, nhưng việc hắn mở miệng khen Thập Tam Tổ Vu lợi hại, lại xúc nộ cấm kỵ của ba yêu.

Trong chốc lát, ba đạo ánh mắt hung lệ bá đạo trực xạ tới.

Đế Tuấn lạnh lùng nói: "Hạo Thiên, ngươi dục lập Thiên Đình, kế

nhậm Thiên Đế, chấp chưởng Hồng Hoang.

Vu tộc sẽ là địch nhân lớn nhất của ngươi.

Sao có thể ngôn ngữ như thế, trường người chí khí diệt mình uy phong?" Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, trong mắt phóng xạ ra bá đạo chi thế hừng hực.

Côn Bằng nheo mắt nhìn qua, ẩn có một vệt âm lãnh chi khí.

Đối mặt ba yêu bức bách, Hạo Thiên trong lòng ôn nộ.

Hắn cùng bọn họ bình thường, đều là đệ tử của Đạo Tổ lão gia.

Hiện nay lại cùng nhau chứng đạo thành Thánh, vì sao tất cả mọi người nói chuyện với hắn, đều là một bộ dạng cao cao tại thượng? 'Quả nhiên, từ đáy lòng đều coi thường ta.' 'Thật sự cho rằng bản tọa chỉ là cái đồng tử giữ cửa?

Sớm muộn có một ngày...' Trong đôi mắt rủ xuống ẩn có hàn mang tốc biến, khi Hạo Thiên ngẩng đầu lên, trên mặt đã không thấy nửa phần dị sắc.

Chương 111

Hắn vẻ mặt 'chân chí' nói: "Đa tạ ba vị sư huynh giáo hối.

Ngô từ khi đản sinh liền bầu bạn bên cạnh Đạo Tổ, lần đầu thấy Hồng Hoang đại thế.

Khó tránh khỏi sẽ có chấn kinh.

Thỉnh ba vị sư huynh lượng thứ." Lời nói nhìn như phục nhuyễn, thực tắc lại điểm xuất hắn là người bên cạnh Đạo Tổ.

Ba yêu nghe vậy trong lòng đều giật thót, thầm tự tính toán. 'Đạo Tổ đem tôn Thánh vị cuối cùng lưu cho Hạo Thiên, lại để hắn kiến lập Tân Thiên Đình, kế nhậm "Thiên Đế", có thể thấy được sự tín nhiệm đối với hắn.

Như vậy, cũng không tiện giao ác với hắn!' Thái Nhất bản ngã hành ngã tố, hiện nay chứng đạo Thánh Nhân càng là như thế.

Đế Tuấn, Côn Bằng lại tâm tư linh lung.

Chuyển niệm, Đế Tuấn liền khẽ cười nói: "Hạo Thiên sư đệ khách khí, ta dầu gì cũng cùng Vu tộc đánh một đoạn giao đạo.

Biết rõ tỳ tính của bọn họ.

Nếu đối với bọn họ tâm từ thủ nhuyễn, tất định sẽ bị coi là nhuyễn nhược dễ bắt nạt.

Cho nên đối với đám Vu tộc này, ta chỉ có một chữ báo cho biết: Sát!" Một bên Côn Bằng gật đầu nói: "Đế Tuấn sư huynh nói có lý, ngã đẳng cũng là vì Hạo Thiên sư đệ sau này có thể bớt đi đường vòng." Hiện nay đều là đệ tử Hồng Quân, lại cùng là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự đương dĩ sư huynh đệ tương xưng!

Hạo Thiên một bộ tư thái thụ giáo nói: "Làm phiền hai vị sư huynh rồi." Đế Tuấn vốn định gật đầu.

Bỗng nhiên thân hình vi chấn, một vệt đạo vận lưu chuyển tâm đầu, "Tốc đến Tử Tiêu Cung!" Bốn người liếc nhìn nhau, đều thấy được quang hoa trong mắt đối phương.

Hiển nhiên, đều nhận được tin tức tương tự.

"Bá!" Linh quang chợt hiện, bốn người biến mất vô tung!

Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân cao tọa trên vân đài, sau lưng Tam Thiên Đại Đạo lưu chuyển, tử khí thăng đẳng, diễn hóa vô tận huyền diệu đạo vận.

Trong điện, Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, trình hoàn hình bàn tọa, trên người mỗi người đều có một vệt đạo vận lưu chuyển, phảng phất liên thông vô tận hư không.

Thân hình chuyển hoán giữa hư và thực, nhìn qua khá là huyền bí.

Bốn người thấy thế đều tâm thần rùng mình, ẩn ước cảm thấy Ngũ Thánh cùng Hồng Quân đang liên thủ làm đại sự, nhưng với đạo cảnh tu vi của bọn họ, thượng chưa trác ma thấu.

Chỉ cung cung kính kính bái nói: "Tham kiến lão sư!" "Tọa!" Một lời xuất, mặt đất tự sinh hóa bốn cái bồ đoàn.

Bốn người cung thân vái một cái xong, mới ngồi xuống.

Hồng Quân ánh mắt quét qua trên người bốn người, lộ vẻ hài lòng nói: "Tốt, nhĩ đẳng giai đã tu thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Từ nay về sau Nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt!" "Toàn nhờ lão sư giáo hối!" Bốn người vội vàng khấu bái.

Hồng Quân đạm nhiên cười một tiếng, chuyển lời nói: "Ngô biết trong lòng các ngươi tồn nghi, hôm nay liền cùng các ngươi nói một

hai.

Kỳ thực, tối sơ sở định, thiên địa Thánh vị chỉ có bảy!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, Hậu Thổ, giai là Thiên Mệnh Thánh Nhân!

Bất quá về sau phát sinh một số việc, Nữ Oa phản biến, Hậu Thổ đi một con đường khác.

Hết thảy, đều có quan hệ với việc Bàn Cổ Chân linh phục tô." "Ngàn năm trước Vu Yêu chi tranh, kỳ thực là một ván cờ giữa Ngô và Bàn Cổ thần.

Chỉ là quan đầu cuối cùng, Yêu Đình phá diệt, tổn thương Thiên Đạo chi lực." Nói xong, hắn đạm đạm liếc nhìn Đế Tuấn, Thái Nhất một cái, hai người tức thì kinh tủng. 'Có liên quan tới ta?' Lần đầu tiên bọn họ nghe được bí mật bực này.

Đế Tuấn nhịn không được nói: "Lão sư, vậy cuối cùng thế nào?" Hồng Quân đạm đạm nói: "Thiên Đạo Bản Nguyên bị tổn thương, bị Bàn Cổ thần đào đi một phần bảy!" '?' Lời này vừa nói ra, Tứ Thánh giai kinh.

Hồng Quân cũng không nói nhiều, "Thiên Đạo cột sáng" chấn động, trực tiếp hiển hiện Bản Nguyên bị tổn thương.

Chỉ thấy Tam Thiên Đạo Tắc bàn toàn phía trên, phía dưới là căn cơ Thiên Đạo hạo hãn.

Chỉ là căn cơ vốn dĩ lũy thực, đột ngột khuyết mất một khối lớn.

Ước chừng một phần bảy toàn bộ, giống như bị người ngạnh sinh sinh cắt đứt.

Tứ Thánh nhìn cái hố kia, trong lòng đều trống rỗng một mảng, phảng phất như bị đào đi tâm mạch của chính mình.

Bởi vì chứng đạo thành Thánh, là cùng Thiên Đạo trói buộc!

Thiên Đạo tàn khuyết, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên sẽ không cảm thấy thư phục.

Lại nhìn bốn phía cái hố kia, ẩn có năm đạo thân ảnh bàn tọa, từng người linh quang thôi xán, đang dùng tự thân pháp lực tu bổ Thiên Đạo Bản Nguyên.

Nhìn kỹ, chẳng phải là Tam Thanh cùng Tây Phương nhị thánh sao?

Lúc này, bốn người không khỏi nhìn Ngũ Thánh bên cạnh một cái.

Hiển nhiên, bọn họ đều là Chân linh độn nhập Thiên Đạo cột sáng, đang tu bổ Bản Nguyên.

Côn Bằng tài tư mẫn tiệp, rất nhanh liền ý thức được, cung thân nói: "Lão sư, có việc gì cần ngã đẳng hiệu lao?" Hồng Quân nhìn hắn một cái, tựa hồ đối với sự cơ mẫn của hắn thập phần thưởng thức.

Gật đầu nói: "Có việc muốn các ngươi làm." Đế Tuấn ánh mắt ẩn hối lướt qua Côn Bằng. 'Tên này, đều bắt đầu giành giật nổi bật rồi.' Hồng Quân điểm danh Thái Nhất nói: "'Hỗn Độn Chung' do Khai Thiên Phủ biến thành, nếu phối hợp 'Thái Cực Đồ', 'Bàn Cổ Phiên', 'Tru Tiên Tứ Kiếm' thi triển, sẽ có kỳ hiệu.

Ngươi lưu lại, dùng Hỗn Độn Chung phối hợp Tứ Thánh!

Trong quá trình tu bổ, có thể được Bản Nguyên gia trì, chỗ tốt vô tận." Thái Nhất nghe được lời này, tức thì mắt bắn kỳ quang.

Hắn bản tính trời sinh là tu luyện cuồng, phàm là có thể tăng lên tu vi, hết thảy đều không gọi là chuyện.

Lập tức cung thân nói: "Đệ tử cẩn tuân lão sư pháp chỉ!" Hồng Quân trực tiếp thôi động Thiên Đạo chi lực, "Ông" một cái, dùng Thái

Nhất thế hoán Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng bốn thánh khác đều mi đầu hơi nhíu, nhưng đều không mở mắt.

Có Thái Nhất gia nhập, "Đông Hoàng Chung" rất nhanh phát huy hiệu dụng, bốn đại Tiên Thiên Chí Bảo chi lực lẫn nhau tương dung, tiến trình tu bổ Thiên Đạo Bản Nguyên tức thì được gia tốc.

Bị thế hoán ra Chuẩn Đề, có chút mờ mịt.

Khi nhìn thấy Hồng Quân trên vân đài, tức thì minh ngộ, vội vàng cung thân nói: "Lão sư!" "Ân!" Hồng Quân vi vi gật đầu, nhìn bốn người trong điện nói: "Đối với các ngươi cũng có nhiệm vụ trọng yếu.

Ngã cần các ngươi liên thủ, thu hồi Bản Nguyên chi lực bị đoạt!" Cái gì?

Tứ Thánh vừa nghe tức thì chấn kinh mạc danh. "Bảo ta đi lấy lại bản nguyên chi lực bị đoạt, xác định không phải đang nói đùa chứ?" Người khác không biết, chẳng lẽ Chuẩn Đề hắn lại không biết sự cường đại của Bàn Cổ sao?

Một ngón tay kình thiên kia đến nay vẫn còn ám ảnh trong đầu hắn không tan.

Nói trắng ra, ngay cả Hồng Quân thân tự xuất mã còn bại, giờ lại muốn mấy tên lính mới bọn họ đi theo... khụ khụ!

Tóm lại là chuyện này không có tương lai!

Cho dù sư huynh xuất mã, hay đổi thành bọn cường nhân như Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên thì cũng chẳng có hi vọng.

Chuẩn Đề vốn giảo hoạt nên tịnh không mở miệng đầu tiên.

Quả nhiên, có người làm chim đầu đàn.

Đế Tuấn nhíu mày nói: "Lão sư, theo cách nói của ngài, một phần bảy bản nguyên kia bị Bàn Cổ thần đoạt mất, nếu chỉ có mấy người chúng ta đi lấy về, liệu có quá sức không?" Tức hối hận vì không rõ ràng về trận chiến Hỗn Độn ngàn năm trước, nhưng chỉ dựa vào vài lời Hồng Quân vừa kể, cũng có thể suy đoán ra một hai.

Nếu Bàn Cổ thật sự dễ đối phó như vậy, căn cơ Thiên Đạo cũng không đến mức bị người ta đoạt mất một phần bảy.

Nhớ lại sự hề hước của đạo thánh quang ngàn năm trước, giờ ngẫm lại, phân minh là biểu hiện Hồng Quân chật vật bỏ chạy.

Ngay cả Hồng Quân còn bại, giờ muốn mấy người bọn họ đi đoạt lại Thiên Đạo bản nguyên, đùa gì vậy?

Trong đám người, duy nhất một kẻ lão làng là Chuẩn Đề, một Thánh nhân "nửa mùa".

Trước kia khi chưa thành Thánh, Đế Tuấn và Thái Nhất còn chướng mắt hắn, giờ thành Thánh rồi cũng chỉ đến thế thôi!

Với đội hình này mà muốn cướp đồ từ tay Bàn Cổ thần?

Côn Bằng, Hạo Thiên tuy không mở miệng, nhưng biểu tình đã nói lên tất cả.

Hồng Quân phảng phất nhìn thấu tâm tư của bọn họ, đạm mạc nói: "Trước đó, nhĩ đẳng cần phải làm rõ một chuyện.

Thiên Đạo bản nguyên là gì?" Thiên Đạo bản nguyên là gì?

Mấy người trong lòng đều hiện lên dấu chấm hỏi.

Đế Tuấn, Côn Bằng, Hạo Thiên đều vừa mới tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân, mông còn chưa ngồi nóng, nào biết cái gì là "Thiên Đạo bản nguyên".

Chương 112

Chuẩn Đề tuy là hàng nửa mùa, nhưng tốt xấu gì cũng đã làm Thánh nhân cả triệu năm, hiện tại cũng chỉ có hắn có thể trả lời.

Lược một chút do dự, hắn nói: "Thiên Đạo bản nguyên là do chi linh của chúng sinh hiển hóa, thừa tái ý chí của ức vạn chúng sinh Hồng Hoang, là cái gốc của vạn vật, là căn bản của thiên địa." Nói xong, nội tâm hắn có chút th thấp thỏm.

Mấy câu này đều là tổng hợp lại từ những lần luận đạo với sư huynh năm xưa, nghe sư huynh tùy miệng nói ra, không biết có chính xác hay không? "Là vậy sao?" Đế Tuấn, Côn Bằng, Hạo Thiên vọng hướng Hồng Quân.

Hồng Quân gật đầu nói: "Tuy không trúng hoàn toàn, nhưng cũng không xa lắm." "Hô!" Chuẩn Đề tức thì thở phào nhẹ nhõm, may quá, không bị mất mặt!

Hồng Quân nói tiếp: "Sở dĩ gọi là Thiên Đạo bản nguyên, có thể quy kết vào khí vận, mệnh số, ý chí chúng sinh...

Nhưng quy căn kết đế, những thứ này đều không thể đơn độc tồn tại.

Khí vận cũng tốt, mệnh số cũng được, nãi chí ý chí đều phải dựa vào vạn linh!

Cho nên, vạn linh mới là căn bản của tất cả!" Mấy người tế tế nhấm nuốt lời này, dần dần có thêm vài phần minh ngộ.

Hạo Thiên nói: "Ý của lão sư là, Thiên Đạo bản nguyên cũng phải dựa vào vạn linh Hồng Hoang, tịnh không thể đơn độc tồn tại?" "Không sai!" Hồng Quân tán thưởng nhìn hắn một cái, nói: "Thiên

Đạo bản nguyên tịnh không phải là một cá thể đơn độc.

Bắt đầu từ vạn linh Hồng Hoang, và cũng kết thúc ở vạn linh Hồng Hoang.

Như thế tuần hoàn vãng phục, mới có thể sinh sinh bất tức.

Bàn Cổ đoạt đi Thiên Đạo bản nguyên, cũng là như vậy.

Ngô tự sẽ thiết pháp, khiến cho bản nguyên chi lực kia hóa nhập vào Đông phương đại lục.

Chuyện các ngươi cần làm là thống trị, chinh phạt, đem Đông phương đại lục nạp vào bản đồ.

Như thế, bản nguyên bị thất lạc tự nhiên sẽ hồi quy." Bốn vị Thánh nhân bên dưới đã nghe rõ, thì ra không phải bảo bọn họ trực tiếp đi ngạnh kháng với Bàn Cổ thần.

Mà là muốn bọn họ kiến lập thế lực, cát cứ một phương, cuối cùng phản công Đông phương đại lục, nạp nó vào bản đồ thống trị.

Như thế, Thiên Đạo bản nguyên bị mất sẽ một lần nữa quay về tay Hồng Quân.

Đế Tuấn ngày xưa chinh phạt Vu tộc, cũng là vì muốn trở thành Thiên Địa Cộng Chủ, tập hợp đại vận Hồng Hoang vào một thân để cầu siêu thoát!

Điều này không mưu mà hợp với lời Hồng Quân giảng.

Chỉ có điều, ngày đó thứ hắn cầu là "siêu thoát", còn Hồng Quân hôm nay cầu lại là thu hồi "bản nguyên" bị mất để bổ toàn Thiên Đạo!

Mấy người tức thì minh bạch ý tứ.

Lúc này Chuẩn Đề lại hỏi một vấn đề mấu chốt: "Lão sư, việc này có hạn chế gì không?" Mấy người kia chuyển ý nghĩ liền hiểu được ý đồ câu hỏi.

Nếu không có hạn chế, Bàn Cổ thần trực tiếp hạ tràng, hoành tảo tất cả, vậy thì còn chơi cái gì nữa!

Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Ý chí chúng sinh chỉ có thể do chúng sinh thu hoạch.

Thánh nhân lăng giá trên chúng sinh, không nằm trong danh sách này." Hô!

Mọi người tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên đám người bọn họ cũng không thể hạ tràng, nhưng ít nhất không cần phải trực diện vị kia!

Hạo Thiên lại nhịn không được nói: "Lão sư, vậy chuyện ngã lập Thiên Đình, liệu có an bài khác không?" Nguyên lai tưởng rằng Hồng Quân muốn hắn kế nhiệm Thiên Đế, lập Thiên Đình là vì tranh đoạt "Thiên Đạo bản nguyên".

Nhưng hiện nay Thánh nhân không hạ tràng, vậy cái Thiên Đình này còn cần thiết không?

Hồng Quân nhìn về phía hắn, uy nghiêm nói: "Thiên Đình, trên nhiếp Cửu Thiên, dưới trấn Cửu U.

Phàm là vạn linh Hồng Hoang, vô luận sinh tử, đều chịu sự hạt chế của nó.

Việc này, ý tại chương hiển quyền hành của Thiên Đạo.

Tôn thiên mệnh mà hành, vận chuyển thiên địa, có vô thượng công đức!" Lời này vừa nói ra, mấy người đều kinh hãi.

Không ngờ tân Thiên Đình cư nhiên sở hữu quyền hành lớn như vậy?

Tuy nhiên có hai tộc Vu Nhân làm chướng ngại vật, thực hành tất định khó khăn trùng trùng, nhưng đại biểu cho quyền hành Thiên Đạo

phú dư, cũng quá mạnh rồi chứ?

Một khi thật sự dựa theo lời Hồng Quân nói mà kiến thiết hoàn thành, vậy vị Thiên Đế "Hạo Thiên" này lập tức danh phó kỳ thực trở thành Hồng Hoang chi chủ.

Quyền hành chỉ sợ còn lớn hơn chư Thánh.

Nhất thời, mâu tử Đế Tuấn trở nên u thâm.

Năm đó khi hắn làm Yêu Đế, vì sao không có quyền hành Thiên Đạo phú dư bực này?

Quả nhiên, Hạo Thiên mới là con ruột của Thiên Đạo!

Hạo Thiên nghe xong cũng trợn mắt há hốc mồm.

Hắn nhanh chóng ý thức được đây là đại cơ duyên, nhưng đồng dạng cũng là một đại phiền toái.

Xử lý không tốt, không những bị người ngoài địch thị, mà ngay cả mấy vị sư huynh bên cạnh chỉ sợ cũng sẽ cừu thị.

Ngay lập tức hắn liền cảnh giác hơn vài phần, đả định chủ ý sau này nhất định phải cẩn thận làm việc, quyết không thể để người ta nắm thóp, chờ đến khi thật sự trở thành Vô Thượng Thiên Đế...

Hồng Quân đem tâm tư mấy người thu vào trong mắt, nhưng không điểm phá, chỉ nhàn nhạt nói: "Thiên Đạo có viên mãn hay không, cùng nhĩ đẳng tức tức tương quan.

Cái gọi là bất tử bất diệt, thần thông vô tận, đều kiến lập trên sự viên mãn của Thiên Đạo.

Nhĩ đẳng cần ghi nhớ, Thiên Đạo càng mạnh, Thiên Đạo Thánh Nhân các ngươi mới có thể càng mạnh!" Lời này vừa ra, mấy người đều tâm thần rùng mình, biết Hồng Quân đang cảnh cáo.

Muốn gây sự cũng được, nhưng phải đợi sau khi Thiên Đạo viên

mãn.

Cho nên việc cấp bách bây giờ là chinh phạt Đông phương đại lục, thu hồi bản nguyên bị Bàn Cổ thần đoạt đi, bổ toàn Thiên Đạo.

Thánh nhân không hạ tràng cũng chỉ hạn chế ở "Thánh nhân"!

Còn Thánh nhân đệ tử, Thánh nhân môn đồ, thế lực của Thánh nhân...

Mấy người đều như có điều suy nghĩ.

Nửa khắc sau, Tứ Thánh đều rời khỏi "Hư Vô Thiên Địa", thông qua Tây Nam hải ngạn, trở lại "Hồng Hoang Thiên Địa"!

Hết thảy đều tiến hành trong vô thanh vô tức!

Cùng lúc đó!

Tại Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Bàn Cổ vốn đang nhắm mắt, hốt nhiên mày khẽ nhíu, mở mắt ra. "Ông!" Một tia linh quang chợt hiện, "Thiên Đạo Chi Thạch" vốn bị thu lại nay tự chủ hiển hóa ra.

Bên trong ẩn hiện vạn thiên đạo vận, từng đạo nhân ảnh phù hiện trên đó.

Giây tiếp theo, "Oanh long" một tiếng, Thiên Đạo Chi Thạch sậu nhiên khuếch đại, trong nháy mắt liền bao phủ toàn bộ Thanh Đồng Thần Điện.

Vẫn không dừng lại ở đó, nó một đường phi trướng, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm, ức vạn dặm...

Cuối cùng, toàn bộ Đông phương đại lục đều bị bao quát trong đó.

Hư ảnh diễn biến, dần dần trùng hợp với toàn bộ Đông phương đại lục. "Ông!" Khi cả hai hợp làm một thể, tất cả vạn linh Đông

phương đều thân hình chấn động, trong mộng mộng đổng đổng dường như cảm thấy cùng mặt đất dưới chân có thêm một tia liên hệ, nhưng lại không hiểu rõ lắm.

Duy có Đại La Kim Tiên trở lên mới có thể cảm tri rõ ràng, tựa hồ đã cùng mặt đất dưới chân kiến lập một loại liên hệ nào đó, ẩn có cảm giác hỗ vi nhất thể.

Không ít sinh linh cường đại lược một chút do dự liền lựa chọn giải trừ. "Ông" một tiếng, tự hành làm đứt đoạn tầng liên hệ kia.

Sát na, một cỗ mây đen bao trùm tâm đầu, tựa hồ có cảm giác đại nạn lâm đầu.

Trong lòng chấn kinh, bọn họ vội vàng "bá, bá, bá" bay khỏi mặt đất dưới chân, cỗ mây đen kia mới giảm nhẹ.

Nhưng chỉ cần thân xử tại Đông phương đại địa, sẽ gặp phải sự bài xích mãnh liệt.

Một bộ phận sinh linh không nguyện chịu ước thúc liền lựa chọn triệt ly.

Cũng có một bộ phận tuy giải trừ trói định, nhưng bản thân căn nguyên thanh chính, tích nhiều thiện công nên cũng không bị tẩy chay, vẫn như thường lệ lưu lại nguyên địa.

Những cường giả lựa chọn trói định lại hoặc ít hoặc nhiều nhận được những chỗ tốt mạc danh.

Ví dụ như khi phá cảnh thì dễ dàng hơn người khác, hấp nạp linh khí cũng nhanh hơn người khác ba phần...

Phàm là những thứ này, nhiều không kể xiết!

Nguyên thần Bàn Cổ hiển hóa trên chín tầng trời, mục đổ một màn trước mắt, mặt không biểu tình.

Chương 113

Theo sát bên người là Hậu Thổ và Nữ Oa.

Hai nữ tận mắt chứng kiến một màn Thiên Đạo Chi Thạch bay ra rồi dung nhập vào Đông phương đại địa.

Hậu Thổ là Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn cảnh, liếc mắt liền nhìn thấu hư thực trong đó, chỉ có chút không hiểu nói: "Phụ thần, vì sao Thiên Đạo Chi Thạch lại dung nhập vào Đông phương đại lục?" Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Thiên Đạo Chi Thạch vốn là do Ngô tiệt thủ một đoạn Thiên Đạo bản nguyên.

Thiên Đạo bản nguyên bắt nguồn từ vạn linh Hồng Hoang, tự nhiên cũng phải quy về vạn linh Hồng Hoang.

Như thế mới có thể tuần hoàn vãng phục, sinh sinh bất tức." Hắn nói ra những lời cơ hồ không khác gì Hồng Quân.

Nữ Oa tuy chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đầu óc lại linh hoạt, chỉ từ đối thoại của hai người đã có thể phán đoán ra rất nhiều thứ.

Nàng nhướng mày nói: "Đại thần, Thiên Đạo bản nguyên sau khi quy về vạn linh Hồng Hoang, sẽ có biến hóa gì sao?" Biến hóa?

Bàn Cổ cười, nhàn nhạt nói: "Biến hóa tự nhiên là có.

Ví như vạn linh tại Đông phương đại lục dưới chân chúng ta hiện nay, liền trở thành vật dẫn cho khối 'Thiên Đạo Chi Thạch' kia.

Nếu như Đông phương đại lục quy về Hồng Quân, vậy thì Hồng Quân liền có thể mượn ý chí Thiên Đạo, từ trong cơ thể vạn linh bóc tách 'Thiên Đạo Chi Thạch', khiến nó một lần nữa hóa thành bản nguyên chi lực!" Hai nữ nghe vậy, đều tâm thần chấn động.

Hậu Thổ buột miệng nói: "Như thế, đều là Hồng Quân đang tác quái?" Nếu không phải Hồng Quân, đang yên đang lành sao "Thiên Đạo Chi Thạch" lại đột nhiên phản bản nguyên, hồi quy vào trong cơ thể vạn linh?

Tuy nói đây mới là trạng thái nên có của Thiên Đạo bản nguyên - bắt nguồn từ chúng sinh, quy về chúng sinh, mới có thể sinh sinh bất tức, cuối cùng siêu thoát!

Nhưng Hồng Quân có hảo tâm vậy sao?

Từ viễn cổ đến nay, hắn đều không ngừng châm ngòi sinh linh đại chiến, mượn cơ hội đại kiếp để tước đoạt sức mạnh sinh linh.

Mười ức tám ngàn vạn năm qua đi mới ngưng thành cái "Thiên Đạo" chỉ do một người chưởng khống như ngày nay.

Hắn sẽ có hảo tâm trả lại?

Hiển nhiên không có khả năng, hắn làm vậy chỉ có một mục đích, đó là đoạt lấy "Thiên Đạo Chi Thạch".

Rốt cuộc, hiện tại Thiên Đạo hắn sở hữu không hoàn chỉnh, phần thiếu khuyết chính là khối "Thiên Đạo Chi Thạch" đã dung nhập vào đại lục dưới chân này!

Khi Thiên Đạo Chi Thạch nằm trong tay Bàn Cổ thì cố như kim thang, hắn cũng không có cái gan đó để cướp.

Cho nên liền lược thi quỷ kế, khiến Thiên Đạo Chi Thạch dung vào vạn linh.

Như thế, chỉ cần chinh phạt Đông phương đại lục, liền có thể một lần nữa đem Thiên Đạo Chi Thạch từ trong cơ thể vạn linh bóc tách ra.

Kế thật sâu!

Minh ngộ đến điểm này, trong mắt hai nữ đều có sự kinh hãi.

Còn việc vì sao Hồng Quân có thể làm được điều này?

Không khó đoán.

Bàn Cổ chỉ đoạt đi một phần bảy bản nguyên, Hồng Quân lại sở hữu sáu phần bảy.

Như thế, muốn động chút tay chân tự nhiên không khó.

Huống chi, hắn làm vậy cũng là nằm trong quy tắc, cho dù là Bàn Cổ cũng không cách nào ngăn cản.

Ngược lại, nếu Bàn Cổ chưởng khống phần ngạch Thiên Đạo bản nguyên nhiều hơn, liền có thể mượn đó ảnh hưởng Hồng Quân, khiến cho hắn hoàn toàn đem Thiên Đạo bản nguyên trả lại cho vạn linh Hồng Hoang. "Tất cả đều là con dao hai lưỡi mà thôi!" Bàn Cổ tâm như minh kính, tịnh không có bao nhiêu thán phục.

Trước đó hắn đã thiết tưởng mấy loại thủ đoạn mà Hồng Quân sẽ dùng, hiện nay bất quá chỉ là trúng một trong số đó thôi.

Kế sách ứng đối, hắn sớm đã tính trước kỹ càng.

Ý cười trong mắt hắn chợt lóe rồi biến mất: "Truyền triệu Nhân tộc Tam Tổ, Thập Tam Tổ Vu đến gặp!" "Ông!" Thoại âm chưa dứt, nguyên thần đã phản hồi Thanh Đồng đại điện.

Nữ Oa, Hậu Thổ hai mặt nhìn nhau, giây tiếp theo song song tán đi thân hình.

Nửa khắc sau.

Thanh Đồng đại điện!

Nhân tộc Tam Tổ, Thập Tam Tổ Vu tận số tề tựu.

Bàn Cổ uy nghiêm nói: "Chuyện 'Thiên Đạo Chi Thạch', nhĩ đẳng

đã từng biết chưa?" Trước đó khi Hậu Thổ truyền tin đã đem tiền nhân hậu quả báo cho mọi người biết.

Nghe thấy lời này, tất cả đều khom người nói: "Hồi bẩm Phụ thần, ngã đẳng đều đã biết." "Ân!" Bàn Cổ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Thiên diễn ngũ thập, đại đạo tứ thập cửu.

Phiến hồng hoang thiên địa này vốn nên dung nạp bảy bảy bốn mươi chín tôn Thánh nhân mới là cực hạn.

Chỉ vì Hồng Quân một mình tư lợi, xâm thôn ý chí Thiên Đạo, cải biến hướng đi của Hồng Hoang.

Như hôm nay, một phần bảy Thiên Đạo bản nguyên lạc vào Đông phương đại địa.

Nói cách khác, Đông phương đại địa có thể gánh chịu bảy tôn Thánh vị!

Triệu các ngươi đến là muốn hỏi, ai có hứng thú với Thánh vị?" Oanh!

Nghe thấy lời này, Nhân tộc Tam Tổ cùng Thập Tam Tổ Vu đều tâm đầu kịch chấn.

Thánh vị?

Phụ thần triệu tập bọn họ cư nhiên là để phân phong Thánh vị?

Quá xa xỉ rồi đi?

Cho dù Nhân tộc Tam Tổ đản sinh vào thời kỳ cuối của Hồng Hoang, nhưng cũng biết tầm quan trọng của "Thánh vị".

Hồng Hoang đại thần thông giả cầu cái gì?

Chẳng phải cầu một cái chứng đạo thành Thánh, siêu thoát thế gian sao!

Hiện tại, cơ duyên vô thượng bày ra trước mặt, sao có thể không làm lòng người bành trướng?

Ngừng một chút, lão thành trì trọng Đế Giang hỏi: "Phụ thần, Thánh vị có thuyết pháp gì không?" Hắn đại trí hiểu rõ tính khí của Bàn Cổ, nếu chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, e rằng ngài đã trực tiếp an bài rồi.

Giờ lại hỏi ai có hứng thú, e rằng "Thánh vị" này còn có thuyết pháp khác.

Những người khác tuy không mở miệng, nhưng đều giương mắt nhìn.

Đây chính là Thánh vị a!

Đạt được nó liền có thể một bước lên trời, trở thành "Thiên Đạo Thánh Nhân"!

Bàn Cổ nhìn về phía Nữ Oa, người sau lập tức hội ý, cười ngâm ngâm nói: "Ta tốt xấu gì cũng từng đắc Thánh vị, do ta thay mọi người giải thích về Thánh vị đi!" Ngay sau đó, nàng đem tâm đắc thể hội làm Thiên Đạo Thánh Nhân mấy triệu năm kể hết cho Nhân tộc Tam Tổ và Thập Tam Tổ Vu trước mặt. "Chỗ tốt hiển nhiên dễ thấy, có thể một bước lên trời, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Có cơ hội dòm ngó cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chân linh ký thác hư không, tức tiện bị người đánh nổ cũng có thể mượn Thiên Đạo chi lực phục sinh!

Chỗ xấu là phải trói định với Thiên Đạo, chịu sự chế ước của Thiên Đạo.

Tất nhiên, bộ phận Thiên Đạo này quy về Đại thần quản hạt, không cần lo lắng chuyện này.

Nhưng bị trói định với Thiên Đạo, tu vi đạo cảnh hầu như khó có thể thốn tiến, đây cũng là một đại tệ đoan." Cuối cùng, Nữ Oa tổng kết: "Kiến nghị của ta là, nếu có mười phần tín niệm có thể bằng tự thân đánh vỡ gông cùm xiềng xích thành Thiên Đạo cảnh giả, vậy thì không cần tiếp quản Thánh vị.

Nếu cảm thấy chỉ bằng sức mình vô vọng Thiên Đạo cảnh, bản thân tu luyện lại đã đến cực hạn, vậy thì tiếp quản Thánh vị là lựa chọn tối ưu.

Các ngươi tự xem xét đi!" Nhân tộc Tam Tổ, Thập Tam Tổ Vu nghe xong đều khom người nói: "Đa tạ nương nương chỉ điểm!" Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Việc này không gấp, có thể tự mình về suy nghĩ cho kỹ." Phân phong Thánh vị chỉ có một mục đích, đó là ổn cố "Thiên Đạo bản nguyên" của Đông phương đại lục.

Hiện nay Thiên Đạo tương đương với việc bị chia cắt thành hai bộ phận.

Một bộ phận bị hắn chưởng khống, dung nhập vào đại lục dưới chân gọi là "Thiên Đạo Chi Thạch".

Bộ phận còn lại là sáu phần bảy "Thiên Đạo Chi Cơ" do Hồng Quân nắm giữ!

Nếu Hồng Quân đủ phách lực, hoàn toàn có thể đem sáu phần bảy "Thiên Đạo Chi Cơ" kia dung nhập vào vạn linh Hồng Hoang.

Như thế, một phần bảy "Thiên Đạo Chi Thạch" hắn nắm giữ căn bản không có lực đề kháng, sẽ trong nháy mắt bị hấp đi.

Nhưng nếu có "Thiên Đạo Thánh Nhân" tọa trấn thì lại khác.

Thiên Đạo Chi Thạch căn cơ ổn cố, hoàn toàn có thể độc lập với "Thiên Đạo Chi Cơ"!

Trừ khi Hồng Quân có bản lĩnh chinh phạt Đông phương đại lục,

đem nó triệt để thu nhập dưới trướng, như vậy mới có cơ hội sở hữu lại toàn vẹn "Thiên Đạo bản nguyên"!

Hiện tại Hồng Quân hiển nhiên không có quyết tâm cô chú nhất trịch (được ăn cả ngã về không).

Sở vi hắn làm, cũng là lo trước khỏi họa!

Hắn muốn đánh lôi đài với Bàn Cổ, muốn đoạt lại một phần bảy bản nguyên "Thiên Đạo Chi Thạch" ở Đông phương đại địa thì phải bỏ ra phần ngạch đối đẳng.

Chương 114

Đến lúc đó, là hắn đoạt lại quyền khống chế một phần bảy kia, hay là bị phản đoạt lại, tất cả toàn xem thủ đoạn cao thấp!

Nghĩ đến đây, trên mặt Bàn Cổ hiện lên một nụ cười khẽ.

Bảy ngày sau.

Nhân tộc Tam Tổ, Thập Tam Tổ Vu lại một lần nữa tề tụ.

Bàn Cổ đảo mắt qua mọi người, đạm nhiên nói: "Suy nghĩ kỹ chưa?" "Thừa mông Phụ thần không chê, ngô nguyện tiếp quản một tôn Thánh vị!" Nhân tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị suất tiên đứng ra.

Đây là quyết định hắn đưa ra sau khi thương nghị với các huynh đệ.

Tuy hiện nay Vu Nhân đồng lưu, nhưng chân chính giương đại kỳ lại là Vu tộc nhất mạch.

Thập Tam Tổ Vu tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong, chiến lực vô song.

Lại có Hậu Thổ Tổ Vu đánh vỡ gông cùm, tu Luân Hồi đại đạo viên mãn, chứng đạo Luân Hồi Thánh Nhân.

Tương so với đó, Nhân tộc lại yếu hơn rất nhiều.

Mạnh nhất là đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị, cũng mới chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hữu Sào Thị ẩn ước sát giác được thiên tư bản thân có hạn, có thể tu đến Chuẩn Thánh đỉnh phong đã là không tồi.

Đã như vậy, chi bằng phóng tay đánh cược một lần, cho dù Thiên Địa Thánh Nhân không cách nào so sánh với người dùng lực phá cảnh

như Hậu Thổ, nhưng cũng là hàng thật giá thật Thánh Nhân cảnh.

Tuổi thọ vô tận, hầu như bất tử bất diệt, cũng có thể che chở Nhân tộc tốt hơn.

Bàn Cổ thâm thâm nhìn hắn một cái, gật đầu nói: "Có thể!" Hữu Sào Thị tự giác lui sang một bên chờ đợi. "Còn ai nữa không?" Bàn Cổ đưa mắt nhìn những người còn lại.

Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị hiện nay đều là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hai người cảm thấy thiên tư chưa hao hết, tạm thời không nguyện tiếp quản Thánh vị.

Bởi vì Thánh vị tuy tốt, có thể cho người ta trước tiên sở hữu chiến lực Thánh nhân cường đại vô thất, nhưng cũng sẽ trói buộc đạo cảnh tu vi bản thân.

Nguyên bản trăm năm ngàn năm liền có thể phá cảnh, sau khi bị Thiên Đạo trói định, khả năng cần phải trả giá gấp ngàn lần, vạn lần thời gian.

Nữ Oa tại thượng cổ cũng là hạng người thiên tư siêu tuyệt, nhưng kể từ khi bị Thiên Đạo trói định, mấy triệu năm trôi qua, đạo cảnh bản thân cũng chỉ từ Chuẩn Thánh trung kỳ biến thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bọn họ không muốn tha đà nhiều tuế nguyệt như vậy.

Bàn Cổ cũng không miễn cưỡng, cái này toàn dựa vào tự nguyện.

Cũng do Nhân tộc Tam Tổ và Thập Tam Tổ Vu cơ duyên nghịch thiên mới có thể tùy ý chọn lựa Thánh vị.

Nếu thả tin này ra ngoài, Hồng Hoang tuyệt đối có vô số đại thần thông giả đổ xô vào như vịt.

Biến quan Hồng Hoang khai tịch đến nay đã mười ức tám ngàn vạn năm, chân chính có thể dựa vào sức mình đánh vỡ gông cùm, viên mãn đại đạo, chứng đạo thành Thánh giả, lại có mấy người?

Duy chỉ có một mình Hậu Thổ mà thôi!

Tức tiện Hậu Thổ có thể chứng đạo, cũng là có quan hệ không thể tách rời với Bàn Cổ.

Người khác cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không có phúc duyên bực này.

Lược có chút do dự sau, Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm đứng ra nói: "Phụ thần, ngã đẳng cũng nguyện tiếp chưởng Thánh vị!" Ân?

Lựa chọn này tức thì làm người ta bất ngờ.

Nữ Oa nhịn không được nói: "Đế Giang, đạo cảnh tu vi của ngươi hùng hồn, so với ta cũng không kém bao nhiêu.

Cách chứng đạo siêu thoát chỉ còn một bước ngắn.

Một khi bị Thiên Đạo trói định, đạo cảnh tiến triển sẽ như rùa bò.

Ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?" Đế Giang cười nói: "Đa tạ nương nương hảo ý.

Chỉ là 'Không Gian đại đạo' ta tu luyện không dễ nắm bắt.

Nếu chỉ một mực bế môn khổ tu, chỉ sợ ngàn vạn năm cũng chưa chắc có thành tựu.

Ta nghĩ, mượn Thiên Đạo chi lực quan ma, hoặc giả sẽ có ích lợi cho ta!" Nói cũng không sai!

Thiên Đạo tuy sẽ chế ước người bị trói định, nhưng người bị trói định lại có thể mượn Thiên Đạo cận cự ly quan ma ba ngàn bản nguyên pháp tắc.

Đối với một số cường giả đang gặp bình cảnh, đây cũng không thất là một nơi đi tốt. "Hơn nữa, hiện tại đầu kháo Thiên Đạo bản nguyên là quy thuộc Đại thần chưởng ác, chưa chắc đã không có cơ hội thoát thân." Nữ Oa như có điều suy nghĩ, không nói thêm nữa.

Chúc Cửu Âm hiển nhiên cũng tồn tại tâm tư tương tự.

Thời Không pháp tắc cố nhiên cường đại, tích niên càng có thuyết pháp "Không gian vi vương, Thời gian xưng tôn", nhưng tu luyện nó khó khăn gấp mấy lần, nãi chí gấp mười lần pháp tắc đồng loại.

Đế Giang chiến lực quan tuyệt Thập Tam Tổ Vu, nhìn như cách chứng đạo siêu thoát chỉ có một bước ngắn, nhưng một bước này khả năng cả đời cũng không cách nào đạt thành.

Chúc Cửu Âm cùng hắn diện lâm vấn đề tương tự, tự thân pháp tắc tiến cảnh cử bộ duy gian.

Như thế, chi bằng cùng Thiên Đạo trói định, mượn Thiên Đạo quan ma Thời Không đại đạo, không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

Bàn Cổ đối với tâm tư hai người liễu như chỉ chưởng, lập tức gật đầu nói: "Được!" Lại có Thời Tiết Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô đứng ra, khom người nói: "Phụ thần, ngã đẳng cũng nguyện tiếp một tôn Thánh vị!" Tương so với Đế Giang, Chúc Cửu Âm, hai vị này không nghi ngờ gì là tồn tại đội sổ trong Thập Tam Tổ Vu.

Ngay cả ba tân tấn Tổ Vu là Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên cũng phải mạnh hơn bọn họ không ít, quy kết lại là do pháp tắc chưởng khống bản thân thiên về loại hình phụ trợ.

Có một số việc biết thì biết, thất lạc vẫn là có.

Hai người tự giác đoản thời gian phá cảnh vô vọng, dứt khoát làm

một hồi "Thiên Địa Thánh Nhân" cho đã nghiền.

Bảo không chừng có thể có cơ duyên hàng lâm, nhất cử siêu thoát thì sao? "Được!" Bàn Cổ cười gật đầu.

Nhìn ra hai người tự ti, hắn xuất ngôn cổ vũ: "Thiên khí bốn mùa, gió mưa sấm chớp, đều là một loại thiên tượng của tự nhiên giới.

Nhĩ đẳng muốn tìm cầu siêu thoát, cần phải phóng khoáng tầm mắt.

Hồng Hoang bên ngoài còn có Hỗn Độn.

Bên ngoài Hỗn Độn..." Hắn không nói hết, chỉ cười nói: "Thiên địa có bốn mùa thay đổi, có phong vân biến huyễn.

Vì sao Hỗn Độn lại không thể có?" Nói xong, hắn nhìn hai người một cái đầy thâm ý.

Nhưng người được lợi lại không chỉ có hai người bọn họ, Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Điện Chi Tổ Vu Dược Tư, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh... những người thiên hướng về tứ thời biến huyễn đều như có điều suy nghĩ.

Trong ấn tượng của mọi người, Hỗn Độn là một mảnh hỗn độn.

Nhưng lại có ai nói Hỗn Độn không thể sở hữu thiên tướng biến hóa, không thể sở hữu phong lôi vũ điện?

Đơn thuần thiên tượng chi lực của Hồng Hoang không đủ để cho bọn họ siêu thoát, vậy thì Hỗn Độn thì sao?

Chúng nhân đều tề tề chấn động, phân phân bái đạo: "Đa tạ Phụ thần chỉ điểm." Bàn Cổ cười ứng hạ, đám Tổ Vu này nếu đều có thể có sở thành, đối với hắn mới là thu hoạch lớn nhất.

Đến đây, đã có năm tôn Thánh vị được xác định. "Không sai biệt lắm!" Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Hôm nay cứ như vậy trước đi.

Hữu Sào Thị, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, năm người các ngươi ở lại." "Vâng!" Những người còn lại khom người cúi đầu, lui ra khỏi đại điện.

Nhìn năm người đang khom người đứng trong điện, Bàn Cổ cũng không phế thoại. "Ông!" Trên đỉnh đầu thanh khí trùng thiên, đại lục dưới chân chấn chiến.

Trong chốc lát liền kết thành năm đạo tử sắc trường long lưu quang dật thải.

Hắn nâng tay chỉ một cái, năm đạo tử sắc trường long phân biệt rơi xuống trước người năm người.

Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Đây là Hồng Mông Tử Khí, nạp nhập vào trong cơ thể liền có thể cùng thiên địa trói định, hoạch đắc Thánh nhân chi lực." Bất quá năm vị trước mắt đều là tộc nhân được hắn kỳ vọng cao, tuy không phải nhóm đỉnh tiêm, nhưng cũng đều có hi vọng dựa vào sức mình siêu thoát Thiên Đạo.

Ngừng một chút, Bàn Cổ nhắc nhở: "Vật này nạp nhập vào cơ thể là được, tốt nhất không nên luyện hóa quá độ, nếu không sẽ vô ích cho tu vi." Hồng Mông Tử Khí là hóa thân của quy tắc Thiên Đạo, một khi đem nó triệt để luyện hóa, đó chính là cùng Thiên Đạo trói định chết cứng.

Ngày sau muốn giải thoát, khó càng thêm khó!

Chúng nhân hiểu được lợi hại, phân phân khom người nói: "Đa tạ Phụ thần đề điểm!" "Đi đi!" Bàn Cổ phất tay, mấy người khom người lui ra.

Chờ mấy người rời đi, Nữ Oa nhịn không được nói: "Đại thần, vậy còn dư hai tôn Thánh vị thì sao?" "Để trống đi!" "Đừng a!" Nữ Oa cấp thiết nói: "Đại thần không phải đã nói sao?

Phải cần bảy tôn Thánh vị mới có thể ổn cố 'Thiên Đạo Chi Cơ' ở Đông phương!

Nếu Hồng Quân lão nhi giở trò xấu, trực tiếp đem Thiên Đạo bản nguyên còn lại trả về cho chúng sinh, vậy chẳng phải chúng ta 'trúc lam đả thủy nhất tràng không' (dã tràng xe cát) sao?" Bàn Cổ liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Năm tôn Thánh vị đủ để ổn định 'Thiên Đạo Chi Thạch'!

Chương 115

Huống hồ còn có Bản tọa cùng Hậu Thổ tọa trấn." "....." Nữ Oa há miệng muốn nói lại thôi.

Lời này không tật xấu a!

Đại thần cảnh giới hà đẳng không cần phải nói, Hậu Thổ muội tử cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật.

Cộng thêm năm tôn Thánh vị mới phát ra, cũng là bảy tôn Thánh Nhân rồi còn gì? "Phốc xuy!" Nhìn vẻ mặt nghẹn họng của Nữ Oa, Hậu Thổ nhịn không được bật cười.

Nữ Oa vẻ mặt u oán nhìn nàng.

Hậu Thổ vội vàng thu liễm nụ cười, chỉ là vẫn không ngăn được khóe miệng cong lên, nhịn không được nói: "Nữ Oa tỷ tỷ, ý của Phụ thần là, sao tỷ không cầu một tôn Thánh vị cho Phục Hy đạo hữu?" Ách!

Bị điểm phá tâm tư, Nữ Oa lược hiển ngượng ngùng.

Ngừng một chút, nàng gật đầu nói: "Ta xác thực có cái suy nghĩ này, chỉ là..." Nói rồi nàng chần chờ nhìn về phía Bàn Cổ.

Đừng nhìn Bàn Cổ đối với Nhân tộc Tam Tổ, Thập Tam Tổ Vu hào phóng, đó là vì mọi người đều là người một nhà!

Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa, nhưng cùng Đại thần lại không có nửa điểm giao tập.

Thậm chí trước kia Phục Hy làm Yêu Tướng Yêu Đình, còn là tử đối đầu của Vu tộc nữa!

Nữ Oa giương mắt nhìn Bàn Cổ.

Một bên Hậu Thổ thấy vậy vừa bực mình vừa buồn cười: "Nữ Oa tỷ tỷ nhà mình bình ngày cũng băng tuyết thông minh, giảo trá vô cùng, sao đến chuyện liên quan bản thân lại ngu ngốc thế này?

Phụ thần lại trêu chọc Nữ Oa tỷ tỷ như vậy, thật sự có chút xấu xa a!" Nữ Oa thân tại cục trung nên không nhìn thấu, Hậu Thổ lại nhìn đến rõ ràng rành mạch.

Chúng nhân sớm chiều ở chung, đã sớm giống như người một nhà không khác.

Nữ Oa thỉnh cầu hợp tình hợp lý, tịnh không có chỗ nào đột ngột.

Càng đừng nói, trước mắt Phụ thần cùng Hồng Quân đánh cờ, đang là lúc dùng người.

Hạng đại thần thông giả như Phục Hy tự đưa tới cửa, lại sao có thể cự tuyệt ngoài cửa?

Trong lòng buồn cười, nhưng chung quy không nỡ nhìn Nữ Oa chịu thiệt, Hậu Thổ mở miệng nói đỡ: "Phụ thần, Phục Hy là huynh trưởng của Nữ Oa tỷ tỷ, năm xưa cũng là tiên thiên thần thai linh hóa sinh dưới chân núi Bất Chu, cũng thừa tập một đạo dư ấm của Phụ thần, căn nguyên thanh chính.

Lại thêm có Nữ Oa tỷ tỷ làm bảo, cũng đáng được tin lại!" Nữ Oa tức thì ném ánh mắt cảm kích: Quả nhiên, thời khắc mấu chốt vẫn là tỷ muội xuất mã.

Hảo tỷ muội, cả một đời!

Ô ô...

Bàn Cổ sớm đã nhìn thấu tâm tư Nữ Oa, chỉ là cố ý không vạch trần.

Hiện nay thấy Hậu Thổ nói đỡ, liền không hề làm khó dễ, nhàn

nhạt nói: "Cho Phục Hy một tôn Thánh vị tịnh không phải không thể.

Bất quá, hắn ngày xưa dù sao cũng là Yêu Tướng của Yêu Tộc Thiên Đình, dưới một người trên vạn người.

Yêu nãi là tử địch của hai tộc Vu Nhân, nếu trực tiếp hoạch đắc Thánh vị, chỉ sợ sẽ bị người ta lên án, cũng bất lợi cho việc hòa nhập với Vu Nhân!" Nữ Oa trước đó chỉ lo mưu cầu phúc duyên, lại không nghĩ đến điểm này.

Cho dù Đại thần không để ý Thánh vị, Hậu Thổ muội tử cũng nguyện ý tin tưởng, nhưng Thập Tam Tổ Vu cùng Nhân tộc Tam Tổ khẳng định nhìn không thuận mắt.

Nể mặt Đại thần thì sẽ không làm khó dễ, nhưng chỉ cần cô lập thôi cũng đủ rồi.

Huynh trưởng nhà mình nếu phải ở tại một nơi bị người ghét bỏ, cho dù hoạch đắc Thánh vị, bất tử bất diệt, chỉ sợ cũng không vui vẻ gì?

Nghĩ đi nghĩ lại không có biện pháp tốt, nàng chỉ đành lần nữa hướng Bàn Cổ cầu trợ: "Đại thần, người cho ta một cái chủ ý đi.

Ta... ta chỉ có một người ca ca này." Nói rồi, nàng đáng thương hề hề nhìn Bàn Cổ.

Biểu tình thần thái kia, thật sự là "ngã kiến do liên"!

Bàn Cổ cũng không làm khó, trực tiếp nói: "Có một cái biện pháp, có thể nhất lao vĩnh dật." "Đại thần!" Nữ Oa tức thì ngồi ngay ngắn, bày ra bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Thiếu chút nữa làm Hậu Thổ ở bên cạnh cười chết, lần đầu tiên thấy Nữ Oa có biểu tình nghiêm túc như vậy.

Bàn Cổ nói: "Phục Hy xuất thân dưới núi Bất Chu, sinh ra đã có

đại khí vận.

Chỉ là so với ngươi, phúc vận của hắn có hạn.

Lại thêm sau này gia nhập Yêu Đình, bằng bạch thừa tiếp một phần nhân quả Yêu tộc.

Có thể toàn thân rút lui vào thời khắc cuối cùng đã là khó được.

Nếu muốn đại thành, duy có chuyển thế đầu thai, tu lại phúc đức!" "Chuyển thế?" Nữ Oa vẻ mặt chấn kinh.

Trong nhận thức của nàng, chuyển thế là lựa chọn bất đắc dĩ mới phải làm.

Một khi chuyển thế, tiền trần vãng sự đều thành mây khói.

Phục Hy tốt xấu gì cũng là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu chuyển thế, chẳng phải khổ tu vô số nguyên hội đều hóa thành bọt nước sao?

Hậu Thổ nhìn ra suy nghĩ của nàng, cẩn thận từng li từng tí nhìn Bàn Cổ một cái nói: "Chuyển thế kỳ thực không tệ như tỷ tỷ nghĩ đâu.

Ta là Luân Hồi Thánh Nhân, có thể vì Phục Hy đạo hữu mở ra phương tiện chi môn, bảo toàn ký ức cho hắn.

Còn về tu vi... hoặc hứa Phụ thần có biện pháp!" Bàn Cổ gật đầu nói: "Ngô có thể vì hắn phong ấn tu vi, đợi cơ hội thích hợp liền có thể thu hoạch lại tu vi, một bước lên trời." Nghe thấy lời này, Nữ Oa tức thì vui mừng khôn xiết, vẻ mặt cảm kích bái tạ: "Đa tạ Đại thần, ta... ta nhất định sẽ sớm ngày phá cảnh.

Ngày sau định đương hảo sinh báo đáp Đại thần!" Nói nói, không biết sao mặt lại đỏ lên. "Phá cảnh chính là báo đáp tốt nhất đối với ta rồi." Bàn Cổ trong lòng yên lặng bổ sung một câu.

Ngừng một chút, hắn trực ngôn nói: "Để hắn chuyển thế vào Nhân

tộc đi!

Hắn tinh thông Tạo Hóa chi đạo, ngươi có thể phú dư cho hắn một cỗ Tiên Thiên Đạo Thể.

Đợi hắn vì Nhân tộc làm ra công tích, tự nhiên có thể được Vu Nhân nhận khả, cũng có thể tu một thân phúc đức chính khí.

Ngày sau siêu thoát có hi vọng!" Nữ Oa nghe vậy lại càng thêm mừng rỡ, cung cung kính kính thi lễ nói: "Đa tạ Đại thần.

Ta đi nói rõ với huynh trưởng!" Nói xong liền không kịp chờ đợi phi thân rời đi.

Nửa tháng sau, Phục Hy yết kiến.

Bàn Cổ trực tiếp rút lấy đạo cảnh tu vi của hắn phong tồn lại, chỉ chừa một điểm nguyên thần chân linh, do Hậu Thổ bồi tiếp cùng Nữ Oa tống nhập vào Lục Đạo Luân Hồi!

Có Hậu Thổ vị "Luân Hồi Chi Chủ" này mở phương tiện chi môn, Phục Hy chuyển thế tự nhiên thuận lợi vô cùng.

Nhân tộc, Thiên Hoàng hàng thế!!!

Bàn Cổ không nói nhiều, mắt thấy năm người đã tề tựu, kính trực truyền tin: "Bắt đầu đi!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào Thị nghe vậy đều hướng về phía Thanh Đồng Thần Điện cung thân bái ba bái, lúc này mới nhắm mắt bàn tọa, bắt đầu thôi động "Pháp tắc chi lực" trong cơ thể! "Ông!" Đại Tổ Vu Đế Giang sinh ra cảm ứng đầu tiên, pháp tắc chi đạo của hắn vốn là mạnh nhất trong mấy người. "Hồng Mông Tử Khí" là pháp tắc hóa thân, sau khi bị hấp nạp liền tự động hóa thành Không Gian Đại Đạo khế hợp với hắn.

Như hôm nay hai người hợp nhất, tức thì đạt đến cảnh giới giả viên mãn. "Oanh long!" Trời quang một tiếng sấm sét, trời giáng tiên

âm, đất vọt kim liên, một đạo tử khí từ phía Đông hoành quán thương khung.

Rất nhanh, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi cũng tương kế câu động tự thân đạo tắc, dẫn phát thiên tượng. "Oanh long long!" Vạn thiên dị tượng rầm rộ kéo đến.

Đến lượt Hữu Sào Thị lại gặp phải nan đề.

Tương "Hồng Mông Tử Khí" nạp nhập vào nguyên thần, nhưng tự thân đạo cảnh tu vi có hạn, chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, không giống mấy đại Tổ Vu kia, cái nào cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đạo tắc cơ hồ tiếp cận viên mãn.

Hồng Mông Tử Khí có thể di bổ khiếm khuyết đạo tắc, nhưng lại không cách nào bổ sung tu vi cho hắn.

Nữ Oa thấy thế tức thì truyền âm nói: "Dung nhập công đức, lấy công đức đề thăng tu vi, luyện hóa bộ phận Hồng Mông Tử Khí là có thể chứng Thánh đạo!" Ở phương diện này Nữ Oa là chuyên gia mười phần.

Năm đó nàng chính là công đức chứng đạo, khi đó tu vi còn không bằng Hữu Sào Thị đâu!

Hữu Sào Thị là Nhân tộc đệ nhất lão tổ, đái lĩnh Nhân tộc đi qua tuế nguyệt hắc ám nhất, dạy người xây nhà, tự có thiên đạo công đức tại thân.

Được Nữ Oa điểm bát, Hữu Sào Thị tức thì dâng lên một cỗ minh ngộ.

Đương tức hắn đem công đức tích lũy bao năm qua toàn bộ hấp nhập thể nội, lại dùng nguyên thần tiếp xúc "Hồng Mông Tử Khí", bắt đầu sơ bộ luyện hóa.

Nguyên bản Bàn Cổ có nói, tốt nhất không nên luyện hóa "Hồng

Mông Tử Khí" vì luyện hóa quá nhiều sẽ triệt để trói chết cùng Thiên Đạo, con đường siêu thoát sau này khó khăn trùng trùng.

Chương 116

Nhưng Hữu Sào Thị thuộc về tình huống đặc thù, tự thân tu vi cảnh giới không đạt, nếu không hi sinh một chút, Thiên Đạo dựa vào cái gì mở ra phương tiện chi môn cho ngươi?

Dựa theo lời Nữ Oa, hắn dung nhập công đức chi lực, lại luyện hóa một bộ phận "Hồng Mông Tử Khí". "Ông!" Thiên địa tức thì sinh ra cảm ứng.

Tiên âm trận trận, kim liên vạn đóa.

Một đạo tử khí hoành khóa trường không, khoan thai đến chậm!

Đế Giang cùng bốn Tổ Vu thấy thế không còn chần chờ, bắt đầu toàn lực hấp nạp đạo tắc đang phiêu phù trên không trung. "Hưu, hưu, hưu!" Trong lúc đó, khí tức trên người bọn họ cấp kịch phàn thăng.

Đại đoàn đại đoàn linh khí hối tụ ở chân trời, do quá nồng nặc nên trực tiếp hóa thành linh khí vũ bát sái xuống.

Toàn bộ sinh linh phương Đông hãm nhập vào một mảnh cuồng hoan.

Thánh nhân hàng thế, trạch bị thương sinh!

Hồng Hoang nhất ứng đại thần thông giả đều bị kinh động, phân phân hiển hóa nguyên thần vọng về phía Vu tộc tổ địa.

Khi thấy năm tôn cao đại Thánh nhân pháp tướng trùng thiên, ý tượng phân trình, trong lòng tức thì tràn đầy cảm giác chua xót không nói nên lời.

Mới bao lâu, lại có Thánh nhân xuất thế.

Một lần năm tôn.

Cộng thêm Tam Thanh, Tây Phương Nhị Đạo, Hậu Thổ, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hạo Thiên vốn có... túc túc mười lăm tôn Thánh nhân.

Đến lúc đó, Thánh nhân trong thiên địa chẳng phải trở nên không đáng tiền nữa sao?

Không phải đã nói cửu vi số chi cực sao?

Một số đại thần thông giả không hiểu chuyện đều có chút ghen tị! "Oanh long!" Đúng lúc này, dị biến đột sinh.

Nguyên bản Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào Thị dĩ nhiên muốn thân hợp thiên địa, triệt để thành tựu "Thánh nhân" chi tôn!

Hốt nhiên hư không chấn động, "Ông" một tiếng, một luồng lưu quang từ Tây sang Đông, vô hình vô tướng, duy có Đại La Kim Tiên trở lên mới có cảm ứng.

Nhất ứng Chuẩn Thánh đại năng lại tề tề sắc biến.

Thiên Địa Ý Chí?

Chuẩn Thánh không ai là không chưởng ác một điều thành thục pháp tắc.

Bình ngày việc bọn họ phải làm là thân tâm hợp nhất, cảm ngộ thiên địa tự nhiên để ngưng luyện tự thân pháp tắc cầu viên mãn.

Trong quá trình này miễn không được giao dung với Thiên Địa Ý Chí.

Đạo vô hình chi quang kia phân minh là "Thiên Địa Ý Chí", chỉ là Thánh nhân hàng thế, vì sao lại có Thiên Đạo ý chí ngăn trở?

Chẳng lẽ không được thiên địa nhận khả thì không thể chứng Thánh nhân đại đạo sao?

Chuyện trước mắt có chút điên phúc tam quan của chúng đại năng.

Tương đương với việc đã chọn xong người thừa kế, kết quả đến khắc kế nhiệm thật sự lại nhảy ra ngăn cản.

Thiên Đạo không nghiêm túc vậy sao?

Thiên Đạo tự nhiên sẽ không không nghiêm túc, kẻ không nghiêm túc chỉ có "người nào đó" mà thôi!

Mắt thấy "Thiên Địa Ý Chí" hoành không muốn chặt đứt con đường thành Thánh của năm người, Hậu Thổ, Nữ Oa tức thì khẩn trương.

Cho dù Hậu Thổ hiện tại là Thiên Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật, nhưng đối với "Thiên Địa Ý Chí" thì làm sao bây giờ?

Đánh một trận ư?

Vấn đề là thứ đồ chơi này vô hình vô tướng, nãi là ý chí của toàn bộ Hồng Hoang thiên địa, đánh nó chẳng phải là địch với cả Hồng Hoang thiên địa sao?

Nữ Oa cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Là Nhân tộc Thánh Mẫu, không lo cho người khác thì cũng phải lo cho "Hữu Sào Thị"!

Lập tức nàng giương mắt nhìn về phía Bàn Cổ: "Đại thần..." "Vô ngại!" Trong mắt Bàn Cổ phù hiện một tia lãnh ý. "Ông!" Một luồng khí tức độc chúc về hắn hoành tảo ra, trong nháy mắt bao phủ phương viên mấy trăm vạn dặm.

Luồng Thiên Địa Ý Chí đang hoành không tập tới kia: "???" Tựa hồ đang phán đoán, nó cư nhiên đình trệ giữa không trung.

Giờ phút này, năm người Đế Giang suýt chút nữa là chứng đạo thành Thánh có thể nói là khó chịu đến cực điểm.

Tiến lên một bước là có thể thân hợp thiên địa, chứng đạo Thánh Nhân cảnh.

Nhưng thiên thiên hiện tại lại bị kẹt, tiến không được mà lui cũng không xong.

Chỉ có thể lăng lăng nhìn luồng Thiên Địa Ý Chí kia.

Đại lão, rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu không đồng ý thì nói thẳng ra!

Nếu đồng ý thì tránh đường giùm cái!

Luồng Thiên Địa Ý Chí kia phân minh là ngăn trở bọn họ chứng đạo.

Không có Thiên Địa Ý Chí đồng ý, thân hợp thiên địa cái gì, nằm mơ à?

Nhưng thiên thiên luồng Thiên Địa Ý Chí kia lại đang chần chờ, phảng phất đang biện nhận, hoặc như đang tư khảo?

Thứ đồ chơi này có ý thức tự ngã?

Hậu Thổ, Nữ Oa đều toát mồ hôi lạnh.

Bàn Cổ lại bắt đầu bất mãn.

Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ ở đây, một luồng Thiên Địa Ý Chí cư nhiên dám có ý tứ ngỗ nghịch hắn.

Tuy nói đằng sau có nguyên nhân do Hồng Quân thao túng, nhưng hắn rất khó chịu.

Thuấn gian lãnh hừ một tiếng: "Cút!" "Oanh!" Một cỗ bàng bạc khí thế sậu nhiên hoành tảo ra. "Bành!" Hư không tạc liệt.

Luồng Thiên Địa Ý Chí kia như con thỏ bị kinh hãi, lần này không hề chần chờ nữa, "Ông" một tiếng kính trực tiêu thất không thấy!

Thật mạnh!

Hậu Thổ, Nữ Oa đều chấn kinh mặt.

Bên ngoài đám Tổ Vu Đế Giang, Chúc Cửu Âm lại thở phào nhẹ nhõm.

Tràng diện này không phải lần đầu tiên thấy, sớm tại lần trước đi U Minh Giới, khi Phụ thần luyện hóa "Huyết Hải" từng hiển hiện một đạo "Thiên Phạt Chi Nhãn", chẳng phải cũng bị Phụ thần một lời quát lui sao?

Như hôm nay bất quá là chuyện cũ tái diễn thôi.

Tiểu tràng diện!

Chứng đạo quan trọng hơn.

Không còn trở ngại, Đế Giang cùng những người khác hầu như sát na gian thân hợp thiên địa. "Oanh long long", vô cùng vô tận thiên địa chi lực chú nhập vào cơ thể, bắt đầu sự chuyển biến tiềm di mặc hóa.

Thiên địa phảng phất như đang thảo hảo?

Có khả năng, tuyệt đối là đang thảo hảo Phụ thần.

Đúng, tên gia hỏa này nhất định là muốn nhờ bọn họ cầu tình với Phụ thần!

Tạo hóa huyền bí, Thiên Địa Ý Chí sở hữu một chút tự ngã linh tính tịnh không phải chuyện khó lý giải.

Mấy người đều tâm hữu cảm thán: Phụ thần thực tại quá mạnh mẽ.

Trực tiếp dùng một chữ 'Cút' bức lui Thiên Địa Ý Chí.

Thiên Địa Ý Chí còn phải mặt dày cầu Phụ thần nguyên lượng?

Đặc yêu quá có phong cách.

Chương 117

"Oanh long long!" Trong một trận thiên lôi cuồn cuộn, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào Thị thành công tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân. "Đinh!

Tộc nhân bị trói định 'Đế Giang' tu vi đề thăng (Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +6000w!" "Đinh!

Tộc nhân bị trói định 'Chúc Cửu Âm' tu vi đề thăng (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000w!" "Đinh!

Tộc nhân bị trói định 'Thiên Ngô' tu vi đề thăng (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000w!" "Đinh!

Tộc nhân bị trói định 'Xa Bỉ Thi' tu vi đề thăng (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000w!" "Đinh!

Tộc nhân bị trói định 'Hữu Sào Thị' tu vi đề thăng (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000w!" Tổng thọ mệnh: 12278w năm! (+10000w) Tu vi: Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 10000w) Trong mắt Bàn Cổ có hỉ sắc, âm úc trong lòng quét sạch.

Đế Giang không hổ là Tổ Vu mạnh nhất, tức tiện dung hợp Hồng Mông Tử Khí chứng đạo cũng trực tiếp đạt đến cấp biệt Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, gia tăng 6000w thọ mệnh!

Minh chứng Không Gian Đại Đạo nguyên bản của hắn đã vô hạn tiếp cận viên mãn mới có kỳ hiệu như vậy.

Bốn Thánh còn lại tương so không khác biệt lắm, chỉ đột phá tới Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bất quá cũng có khác biệt.

Ba Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi hẳn là ở Nhất đoạn đỉnh phong, sắp phá Nhị đoạn cấp biệt.

Hữu Sào Thị khả năng ngay cả Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh cũng miễn cưỡng.

Tóm lại lần này kiếm lớn. 12278w thọ mệnh!

Bàn Cổ trực tiếp dùng để đề thăng tu vi. "Đinh!

Tiêu hao 10000w thọ mệnh!

Túc chủ tu vi thành công khôi phục tới 'Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân'!" Thọ mệnh còn lại: 2278w năm!

Túc chủ: Bàn Cổ!

Thọ mệnh: 2278w năm!

Tu vi: Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 30000w) Công pháp: 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】(Tu cải bản, Vô Thượng đạo quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể gia tăng thọ mệnh! 【Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ】: Có thể sử dụng mười tám búa! (Toàn lực bạo phát, có thể trảm Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân) 【Hỗn Độn Chiến Thể】(50%): Kham bỉ Cao đoạn Thiên Đạo chi thể! (700w thọ mệnh +1%) Phụ trợ công năng nhất: Dĩ Mệnh Tương Bác!

Phụ trợ công năng nhị: Đồng Chu Cộng Tế!

Đã trói định nhân số 50/2160! (Thập Tổ Vu, Nhị Thập Lục Đại Vu, Minh Hà, Tứ Đại A Tu La Vương, Tứ Đại Ma Tướng!

Nhân tộc Tam Tổ, Khoa Phụ, Nữ Oa) Tu vi khôi phục tới Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Hỗn Độn Chiến Thể +10%, kham bỉ Cao đoạn Thiên Đạo chi thể, Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ gia tăng tới mười tám búa.

Hiện tại bình thường phát huy đều có Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chiến lực.

Nếu toàn lực bạo phát, có thể trong nháy mắt trảm diệt Thất Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nói cách khác, loại cấp biệt Thiên Đạo Thánh Nhân như Lão Tử, Tiếp Dẫn ở trước mặt hắn cũng chỉ là chuyện một búa.

Mạnh a!

Tuy nhiên trước đó cũng có thể động dụng Thiên Đạo đỉnh phong chiến lực, nhưng đó là dùng thọ mệnh đổi lấy vật tiêu hao dùng một lần.

Lần này lại là thực đả thực chiến lực của bản thân, hai cái không thể so sánh nổi.

Bất quá muốn khôi phục Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh không dễ dàng như vậy. 30000w thọ mệnh!

Lần này Ngũ Thánh trực tiếp gia tăng 10000w thọ mệnh, đảo ngược lại cung cấp cho hắn một phương pháp để thăng tu vi nhanh chóng.

Đó là chưởng khống càng nhiều Thiên Địa bản nguyên, xúc thành tộc nhân bị trói định "chứng đạo thành Thánh"!

Như thế, cho dù mượn Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, kém nhất cũng sẽ có 1000w thọ mệnh nhập trướng.

Một người 1000w, ba mươi người chính là 30000w thọ mệnh!

Phải biết rằng Thiên Địa Thánh vị vốn có bảy bảy bốn mươi chín tôn, nếu bị toàn bộ bao quát, tối thiểu cũng có 44000w năm thọ mệnh nhập trướng!

Nếu gặp được vài kẻ có thể đột phá Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh

Nhân cảnh, trực tiếp hướng 50000w trở lên mà chạy.

Đây mới là lựa chọn tối ưu để khôi phục tu vi.

Quyết định vậy đi. "Tiếp theo nhìn chằm chằm Hồng Quân, Thiên Đạo bản nguyên nhất định phải lấy về!" Trong mắt Bàn Cổ trán phóng tinh quang đoạt mục, ngẫu nhiên tiết lộ một tia khí cơ hám thiên động địa.

Nữ Oa vẻ mặt kinh tủng.

Đại thần tùy ý dật tán một tia khí cơ cũng có thể áp cho nàng thở không nổi.

Ta cũng quá đen đủi rồi đi?

Không được, phải mau chóng phá cảnh, nếu không Thanh Đồng Thần Điện cũng không ở nổi nữa.

Nữ Oa thầm tự quyết tâm!

Một bên Hậu Thổ cũng âm thầm tâm kinh, Phụ thần tu vi lại có tinh tiến sao?

Kỳ thực bao năm qua đi, mọi người trong lòng đều có vài phần suy đoán.

Phụ thần chân linh phục tô, nhục thân trọng sinh, hẳn là chưa khôi phục trạng thái đỉnh phong ngày xưa.

Nếu không, Đại Đạo cảnh tu vi vừa ra, hoành tảo tất cả, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa đều có thể trở bàn tay là diệt.

Bất quản thế nào, đây đều là một chuyện tốt!

Hậu Thổ mãn tâm hoan hỉ, còn cao hứng hơn cả việc tu vi bản thân đột phá.

Toàn bộ quá trình nhìn như phiền toái phức tạp, thực tắc chỉ phát

sinh trong vòng vài phút đồng hồ.

Giờ phút này, năm Thánh Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào Thị vừa hoàn thành tấn thăng cuối cùng. "Ông!" Giây tiếp theo, bọn họ tề tề xuất hiện tại Thanh Đồng Thần Điện, hướng về phía vân đài Bàn Cổ bái hạ: "Đa tạ Phụ thần tương trợ!" Quan đầu cuối cùng, nếu không phải Bàn Cổ quát lui "Thiên Địa Ý Chí", mấy người bọn họ hẳn đã chứng đạo thất bại.

Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là từ nay về sau bị "Thiên Địa Ý Chí" ghi nhớ, vậy là xong đời.

Hiện tại tuy cũng bị ghi nhớ, nhưng ghi nhớ này lại là chuyện tốt.

Thiên Địa Ý Chí phân minh sở hữu một tia năng lực tự ngã phán đoán, có lẽ biết được cử động lúc trước chọc giận Bàn Cổ nên đối với mấy người bọn họ tốt đến không ngờ, có cầu tất ứng chỉ vì muốn đổi lấy một câu nói tốt trước mặt Bàn Cổ!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi đều lười để ý, đám này toàn là hạng phản nghịch, có Phụ thần ở đây bọn họ còn dám phản thiên không thành?

Hữu Sào Thị không có để khí lớn như vậy, chỉ có thể lặng lẽ hứa hẹn có cơ hội nhất định sẽ nói tốt vài câu, lúc này mới an phủ được luồng Thiên Địa Ý Chí xao động kia. "Không tồi!" Bàn Cổ thu hoạch thọ mệnh cự ngạch, tâm tình đặc biệt vui vẻ.

Hắn xuất ngôn miễn lệ: "Đều chỉ là tạm thời tính trói định Thiên Đạo, thân hợp thiên địa.

Đợi thời cơ thành thục, Ngô tự sẽ trợ các ngươi thoát kiếp." Ngũ Thánh được lời hứa hẹn, đều vui mừng khôn xiết, vội vàng khom người nói: "Đa tạ Phụ thần!" Mấy người vừa mới "chứng đạo", Thánh Nhân cảnh giới còn chưa ổn cố, cũng cần hoa thời gian thục tất

tự thân thần thông biến hóa, rất nhanh liền cáo từ rời đi.

Đợi Ngũ Thánh rời đi, Nữ Oa vẻ mặt cảm thán nói: "Cũng không biết bao giờ ta mới có thể đạo tắc viên mãn, thành tựu 'Thiên Đạo cảnh'!" Rốt cuộc đã làm Thiên Đạo Thánh Nhân mấy triệu năm, một triều trở lại trước giải phóng, tư vị kia đừng nhắc tới có bao nhiêu chua xót.

Nhất là khi thấy hậu nhân Nhân tộc do chính tay mình sáng tạo là "Hữu Sào Thị" nay cũng đã "chứng đạo thành Thánh".

Chua a!

Hậu Thổ ẩn ước đoán được vài phần tâm tư của nàng, nhịn không được cười khẽ nói: "Tỷ tỷ nếu có thể đem thời gian nhàn rỗi dùng vào tu luyện, ta nghĩ tỷ hẳn là sắp Đại Đạo viên mãn, trở lại 'Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh' rồi!" "Nha đầu ngươi thì hiểu cái gì?" Nữ Oa trợn trắng mắt.

Trong ngôn ngữ cũng không có bao nhiêu kính sợ đối với Hậu Thổ là cường giả Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, vẫn tùy ý như tỷ muội ngày xưa: "Tỷ tỷ ta tu là 'Tạo Hóa pháp tắc', không kém gì Luân Hồi đại đạo kia. 'Tạo Hóa pháp tắc' không phải cứ bế môn khổ tu là có thể ngộ ra.

Chương 118

Ta rõ ràng cảm thấy tự thân đạo tắc đã gần viên mãn, thiên thiên lại kém một tia như vậy!" Nói đến đây, nàng cũng nhịn không được có chút tiểu tiểu úc muộn.

Theo lý mà nói, mấy triệu năm nàng cũng không sống uổng phí.

Tức tiện có Thiên Đạo hạn chế, vẫn cứ một đường phàn thăng tới Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Chứng minh thiên phú tài tình của nàng đều không sai.

Nhưng hiện tại, sau khi bóc tách Thánh vị, cư nhiên trực tiếp hoạt lạc xuống "Chuẩn Thánh đỉnh phong"!

Cũng đành thôi, sơ kỳ là hiện tượng bình thường.

Nhưng mấy ngàn năm trôi qua, không có ý tứ phá cảnh, thật sự làm người ta không thể tiếp nhận.

Hậu Thổ bày ra biểu tình ái mạc năng trợ nói: "Vậy ta không có biện pháp.

Ta lúc đầu đột phá cũng là đắc ích nhờ Phụ thần tương trợ.

Lại thêm Hồng Hoang vạn linh gia trì, một triều đốn ngộ mới đánh vỡ gông cùm, nhất cử chứng đạo!" Vốn chỉ là thuận miệng nói, Nữ Oa nghe xong lại mắt sáng lên, thuấn thì nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, người có thể giúp ta đúng không?

Giống như lúc đầu giúp Hậu Thổ muội tử vậy.

Cho ta cũng đột phá đi!" Bàn Cổ vô ngữ nhìn nàng.

Ngừng một chút mới chậm rãi nói: "Con đường thành Thánh không thể phục chế.

Thời cơ, vận khí, thực lực thiếu một thứ cũng không được.

Hậu Thổ có thể chứng đạo là do tự thân nỗ lực, ngoại gia cơ duyên sở chí.

Ngươi còn thiếu một phần cơ duyên!" Cơ duyên...

Nữ Oa lẩm bẩm, gần đây nàng bị chuyện phá cảnh chiết ma đủ khổ.

Cũng không màng đến chuyện mất mặt hay không, nàng quyết tâm hỏi đến cùng: "Vậy Đại thần, cơ duyên của ta nên bắt đầu từ đâu?" Điên rồi sao?

Một bên Hậu Thổ cũng nhìn không được nữa, nhịn không được nói: "Cơ duyên là chuyện hư vô phiêu miểu, tức tiện Phụ thần thần thông quảng đại cũng không thể nào vì ngươi dự trắc cơ duyên chứ?" Nữ Oa nghe vậy cười ngượng ngùng: "Hắc hắc, ta biết Đại thần đâu phải người bình thường?

Không cần dự trắc chuẩn xác, tốt xấu gì cũng cho cái phương hướng chứ!

Gần đây thật sự đen đủi lắm rồi.

Cảm giác bế quan toàn nhiên vô dụng." Nói xong, nàng trông mong nhìn Bàn Cổ!

Được rồi!

Hậu Thổ cũng không nói nữa.

Phụ thần thần thông quảng đại, bảo không chừng thật sự có thể đưa ra kế sách khả thi.

Đối với chuyện của Nữ Oa, Bàn Cổ cũng khá để tâm.

Rốt cuộc, kế tiếp Hậu Thổ, nàng là người thứ hai được chọn làm máy rút tiền thọ mệnh.

Một khi Nữ Oa thành công phá cảnh, tối thiểu cũng là Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân. 6000w công đức, đủ để hắn phí chút tâm tư.

Vạn thiên ý niệm trong lòng chợt lóe, Bàn Cổ châm chước nói: "Trạng thái hiện tại của ngươi xác thực không phải bế quan là có thể giải quyết.

Ý kiến của ta là tìm chút việc mà làm.

Cơ duyên sẽ không tự rơi xuống đầu, có đôi khi cần phải đi va chạm!" Nói đoạn, hắn nhìn Nữ Oa một cái đầy thâm ý: "Có thể đi Nhân tộc thử vận may." Ý kiến của Đại thần tự nhiên không thể xem thường.

Nữ Oa nghe xong liền hãm nhập trầm tư.

Cả đời này của nàng, nhân "Tạo Nhân" mà hoạch vô biên đại công đức đắc dĩ thành Thánh.

Như hôm nay cảnh giới điệt lạc, đi lại con đường tu hành nhưng lại kẹt ở quan khẩu phá cảnh.

Bảo không chừng Nhân tộc chính là mấu chốt để Tạo Hóa Đại Đạo viên mãn.

Bắt đầu từ đây, kết thúc cũng tại đây.

Nhất niệm chí thử, trong mắt Nữ Oa tức thì có thêm một cỗ minh ngộ.

Nàng hướng về phía Bàn Cổ thi lễ nói: "Đa tạ Đại thần chỉ điểm, ta hình như đã hiểu rồi." "Đi đi!" Bàn Cổ phất phất tay.

Nữ Oa không nói thêm nữa, "bá" một tiếng biến mất khỏi thần điện.

Một bên Hậu Thổ mặt đầy dấu hỏi: Hiểu rồi?

Phản chính là nàng xem không hiểu.

Chẳng lẽ Phụ thần thật sự chỉ điểm được?

Nhân tộc, Nhân tộc là mấu chốt để Nữ Oa chứng đạo?

Tê!

Minh bạch điểm này, Hậu Thổ không cấm hít sâu một hơi lãnh khí, nhìn về phía Bàn Cổ với ánh mắt đầy tôn sùng, kính sợ.

Cư nhiên ngay cả cơ duyên chứng đạo cũng có thể dự trắc...

Phụ thần thật đáng sợ!

Thời gian trôi qua cực nhanh, thoắt cái lại mấy trăm năm qua đi.

Thiếu Nữ Oa, Thanh Đồng Thần Điện lãnh thanh hơn vài phần.

Bất quá Bàn Cổ càng thích loại an dật này.

Đây mới là phân vi tu đạo nên có.

Nhưng rất nhanh, sự an dật bị đánh gãy.

Không biết có phải chịu ảnh hưởng từ Nữ Oa hay không, Hậu Thổ gần đây trở nên có chút nói nhiều.

Ngày thường mấy trăm năm, mấy ngàn năm không nói một câu đều bình thường.

Nhưng hiện tại, từ ba năm mươi năm, ba năm năm, ba năm tháng...

đến giờ ba năm ngày cũng nhịn không được, mỗi ngày đều sẽ có đủ loại vấn đề được ném ra.

Quan trọng là không có trình độ, biết không? "Phụ thần, thiên địa vì sao lại có bốn mùa tiết khí?" "Phụ thần, trong Hỗn Độn có vui không?" "Phụ thần, hôm nay thời tiết tốt nha!" "Phụ thần..." Một ngày nọ, Bàn Cổ rốt cuộc nhịn không thể nhịn, ánh mắt định định nhìn Hậu Thổ.

Hậu Thổ bị nhìn đến chột dạ, ấp úng nói: "Phụ thần, ngài... có

chuyện gì sao?" Không phải ta có chuyện, là ngươi hôm nay làm sao vậy?

Hỏi cái gì không hỏi lại hỏi Hỗn Độn có vui không?

Vui cái đầu ngươi!

Thiên địa vì sao có bốn mùa?

Đường đường là Luân Hồi Thánh Nhân, chúa tể vạn vật sinh linh luân hồi, lại sẽ không hiểu cái này?

Lại còn thời tiết... một tên tiểu tiểu Kim Tiên đều có thể thao túng thời tiết, huống chi là Thiên Đạo Thánh Nhân?

Lại hỏi tiếp nữa, hắn đều muốn hoài nghi nhân sinh.

Đương hạ hắn chủ động mở miệng nói: "Hậu Thổ, gần đây có phải gặp bình cảnh không?" "Không có a!" Hậu Thổ vẻ mặt vô tội.

Ta mới chứng đạo viên mãn, cách cảnh giới tiếp theo còn sớm lắm, lấy đâu ra bình cảnh? "Vậy..." Bàn Cổ lược một chút do dự, châm chước nói: "Có chuyện gì khác sao?" "Không có a!" Vẫn là đáp án tương tự.

Lần này Bàn Cổ có chút hết cách, sự truyền thừa huyết mạch của Tổ Vu cùng con cái không khác là bao... khụ khụ!

Hắn cũng không có kinh nghiệm nuôi dạy trẻ!

Đều đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân, chẳng lẽ còn có tuổi nổi loạn?

Hậu Thổ lại huệ chất lan tâm, mắt thấy biểu tình phức tạp của Bàn Cổ, tức thì minh bạch.

Mặt nàng hơi đỏ, ấp úng nói: "Phụ thần có phải cảm thấy ta gần đây có chút phiền?" Ách!

Chương 119

Ân?

Bàn Cổ vốn định nói một câu "Không có chuyện đó", nhưng chuyển niệm nghĩ lại, vạn nhất nàng tưởng thật thì sao?

Vậy chẳng phải hắn tiếp tục bị tàn phá?

Nếu là người ngoài thì sớm đã bị đấm nổ rồi.

Con mình thì không nỡ xuống tay a!

Ám tự cắn răng, mặt ngoài lại trầm tĩnh lãnh đạm, hắn ý vị thâm trường nói: "Ngô chỉ cảm thấy, ngươi nên dành nhiều thời gian hơn cho việc tu đạo cảm ngộ.

Thiên phú của ngươi rất mạnh... có hi vọng trở thành người thứ hai sau Ngô chứng đạo siêu thoát, trở thành cường giả 'Đại Đạo cảnh'!" Lời này vừa ra, Hậu Thổ tiên là mặt hơi trắng bệch, tiếp đó hiện lên một tia hồng vựng.

Toàn nhiên kích động, không ngờ trong lòng Phụ thần nàng lại có địa vị cao như vậy.

Ta có thể trở thành người thứ hai chứng đạo siêu thoát "Đại Đạo cảnh" sao?

Không biết, nàng chỉ biết giờ khắc này nội tâm tràn đầy đấu chí vô cùng.

Không vì trở thành "Đại Đạo cảnh" mà tu luyện, chỉ vì câu nói kia của Bàn Cổ: "Trở thành người thứ hai sau Ngô chứng đạo siêu thoát".

Nàng muốn theo sát bước chân Phụ thần, không ai có thể tranh đoạt vị trí Đại Đạo Thánh Nhân thứ hai với nàng.

Giờ khắc này, tín niệm Hậu Thổ vô cùng kiên định.

Nàng mâu quang nóng rực nhìn Bàn Cổ nói: "Phụ thần, ta biết rồi.

Ngài yên tâm đi, ta nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ngài.

Tranh thủ nỗ lực tu luyện, sớm ngày chứng 'Đại Đạo cảnh'!" Thoại âm vừa dứt, nàng liền kính trực thôi động Luân Hồi đại đạo, tâm thần trầm nhập trong đó, bắt đầu hành trình khổ tu!

Ách...

Nhìn Hậu Thổ lôi lệ phong hành, Bàn Cổ hơi hơi thất thần.

Là chuyện tốt sao?

Thôi kệ, tối thiểu trong thời gian ngắn sẽ không có ai quấy rầy.

Ám tự lắc đầu, không đi quản "tuổi nổi loạn" của Hậu Thổ nữa, trong nháy mắt hắn liền trầm nhập vào đại đạo.

Một ngày nọ, Bàn Cổ đang tu luyện. "Ông!" Hư không chấn động, lạc xuống một đạo thân ảnh.

Đại Tổ Vu Đế Giang khom người bái nói: "Phụ thần!" "Chuyện gì?" Bàn Cổ mở mắt, sát na toàn bộ đại điện phảng phất đều được chiếu sáng.

Cho dù Đế Giang như hôm nay đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân cũng cảm thụ được uy áp vô cùng.

Hắn hơi cúi đầu, tránh đi ánh mắt Bàn Cổ nói: "Hồi bẩm Phụ thần, năm đó sau khi Yêu tộc chiến bại, thiên cư một góc, chiếm cứ một góc phương Bắc.

Như hôm nay, phương Bắc tân lập một quốc gia, tên là 'Vạn Yêu Quốc', hấp nạp cựu bộ Yêu Đình.

Ta đã tham minh, chủ nhân đứng sau Vạn Yêu Quốc chính là Yêu

Đế Đế Tuấn!" Vạn Yêu Quốc...

Bàn Cổ mâu quang lưu chuyển, nhàn nhạt nói: "Còn gì nữa không?" "Có," Đế Giang nói: "Tây phương Phật quốc lâm lập, gần đây ẩn có ý tứ chỉnh hợp.

Kẻ lĩnh đầu là đệ tử Tây Phương Giáo 'Tu Bồ Đề'.

Sau lưng hắn là do Tây Phương nhị giáo chủ Chuẩn Đề chi trì!

Lại có Bắc Hải xây dựng một tòa Yêu Sư Phủ, ẩn có ý thống ngự Thủy tộc.

Đương là thủ bút của Yêu Sư Côn Bằng!" Đế Tuấn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, Hạo Thiên, lại thêm một cái Đông Hoa Đại Đế!

Đây hắn là thế lực ngoài mặt của phe Hồng Quân rồi.

Còn về Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Thái Nhất... những người này đang ở đâu?

Không cần nói cũng biết, tất nhiên là đang tu bổ "Thiên Đạo căn cơ".

Lúc đầu hắn chém xuống một phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, bức Hồng Quân bất đắc dĩ phải lấy thân dung nhập Thiên Đạo, trấn áp động loạn chi nguyên.

Cho dù có Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Thái Nhất tương trợ cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì cân bằng mà thôi.

Muốn triệt để tu vi Thiên Đạo bản nguyên, trừ khi có thể đoạt lại một phần bảy bản nguyên đã dung nhập vào Đông phương đại địa.

Bàn Cổ mâu quang nóng rực, vạn thiên ý niệm trong lòng chợt lóe.

Hắn nhàn nhạt nói: "Trong tộc có gì dị thường không?" "Phụ thần yên tâm!" Đế Giang khom người nói: "Lịch kinh Vu Yêu đại chiến, hai tộc Vu Nhân sớm đã hỗn vi nhất thể, không phân bỉ thử.

Những năm này, trong tộc tăng thêm không ít tiểu gia hỏa tư chất nghịch thiên." Nói đến đây, trên mặt hắn nhịn không được hiện lên một nụ cười.

Tư chất nghịch thiên, tự nhiên là đồng thời kiêm cụ ưu điểm của hai đại tộc Vu, Nhân.

Vừa có Tiên Thiên Đạo Thể, Tiên Thiên Nguyên Thần của Nhân tộc, lại có huyết mạch thần thông, nhục thân cường đại của Vu tộc.

Thần niệm Bàn Cổ quét qua, quả nhiên phát hiện phụ cận tổ địa xuất hiện thêm không ít "Vu Nhân" tân sinh, cái nào cũng thiên phú khí vận cường đại, căn cốt siêu quần.

Hắn lộ nụ cười nói: "Đám tiểu gia hỏa này xác thực không tồi, thêm vài ngàn năm nữa, đủ để trở thành rường cột thế hệ mới!" Đỉnh lương trụ, tối thiểu cũng là Đại La Kim Tiên cảnh!

Nụ cười vừa hiện tức thu, hắn trầm giọng nói: "Nếu Ngô đoán không sai, cận kỳ sẽ có chiến sự phát sinh.

Ngươi phải đốc xúc tộc nhân, không thể lơ là cảnh giác trong chuyện này.

Nên nhớ, kiêu binh tất bại!" Thấy sự trịnh trọng của Bàn Cổ, Đế Giang cũng nghiêm túc hơn vài phần, khom người nói: "Phụ thần yên tâm, việc này ta sẽ đích thân giám quản, quyết không để xảy ra sai sót!" "Ân!" Bàn Cổ nhàn nhạt gật đầu.

Đế Giang làm việc hắn vẫn yên tâm.

Đợi Đế Giang rời đi, Hậu Thổ một bên mở mắt.

Trong mắt nàng lam quang thiểm thước, mang theo vài phần lẫm liệt chi ý nói: "Phụ thần, có phải phe Hồng Quân muốn động thủ rồi không?" Bàn Cổ khẽ cười một tiếng nói: "Mấy ngàn năm hưu dưỡng sinh tức, đủ để Hồng Quân khôi phục nguyên khí.

Những năm gần đây, Đế Tuấn, Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Côn Bằng, Đông Vương Công các nơi đều có động tác.

Thời gian cũng không sai biệt lắm!" "Phụ thần, lần này Thánh nhân thật sự không thể tham chiến sao?" Hậu Thổ hỏi ra một vấn đề mấu chốt.

Bàn Cổ nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Thiên Đạo bản nguyên bắt nguồn từ chúng sinh, Thánh nhân lăng giá trên chúng sinh.

Nếu Thánh nhân hạ tràng, chỉ sẽ bức bách Thiên Đạo bản nguyên độn tẩu.

Hồng Quân sẽ không làm vậy, Ngô lại càng không!" "Được rồi!" Trong mắt Hậu Thổ quang hoa bình phục, toàn tức hãm nhập trầm tịch.

Quanh thân nàng một luồng đạo vận lưu chuyển, trên đỉnh đầu ẩn có hư ảnh Luân Hồi đại đạo hiển hóa, lại hãm nhập vào trong tu luyện!

Thần tình Bàn Cổ lược hiển cổ quái.

Không biết vì sao, tổng cảm thấy sau sự kiện lần trước, Hậu Thổ có chút thay đổi.

Cái cô nương nhu mì nói chuyện đều đỏ mặt không thấy đâu nữa.

Hiện tại Hậu Thổ nhất tâm chỉ có tu luyện, mỗi khi có chính sự mới tỉnh lại một chút.

Trong ngôn từ luôn sung xích một loại ý vị sát phạt quả đoạn.

Nếu không phải nàng từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Thanh Đồng Thần Điện, hắn đều hoài nghi nàng có phải bị đoạt xá hay không.

Giáo dục xảy ra vấn đề rồi sao???

Phiền!

Bàn Cổ không đoán sai.

Thời gian cách không đến hai năm, Thiên Đế Hạo Thiên đích thân phát bố hịch văn, lấy chủ nhân của hải ngoại tam đảo thập châu là "Đông Hoa Đại Đế" làm soái, xuất binh thảo phạt Đông Châu!

Hồng Hoang chiến sự tái khởi!!!

Trên Cửu Trọng Thiên!

Cùng với một tiếng "ầm ầm" vang dội, thiên môn mở rộng.

Một đội vạn tên tiên binh mặc kim giáp cưỡi thú tháp tùng một cỗ đế vương loan giá, từ thiên môn đi ra.

Nơi đi qua xe ngựa cuồn cuộn, cờ xí như rừng, hiển hiện uy thế vô tận.

Đột nhiên, một đạo thân ảnh nguy nga bước ra khỏi loan giá.

Thân khoác cửu long đế vương bào, đầu đội đế vương miện, diện mục uy nghiêm rực rỡ.

Chương 120

Chính là Thiên Đình chi chủ, "Thiên Đế" Hạo Thiên!

Hạo Thiên quan sát thiên địa, thiên âm cuồn cuộn vang vọng khắp Hồng Hoang: "Nay có Vu nhân Đông Châu, tự cậy vũ lực cường đại.

Không kính Thượng Thiên, không tôn thiên mệnh!

Cần dùng sức mạnh lôi đình quét sạch, để làm rõ hoàng hoàng thiên uy của Thiên Đình ta!" "Ông!" Lời này vừa nói ra, cả đại địa Hồng Hoang đều vì đó mà tĩnh lặng! 'Nghe nhầm rồi sao?' Một đám sinh linh mơ mơ hồ hồ.

Thiên Đế muốn công đánh hai tộc Vu Nhân?

Không phải nói đùa chứ? "Xác định không phải là chưa ngủ tỉnh sao?

Dựa vào cái Thiên Đình mới thành lập, cũng dám công đánh hai tộc Vu Nhân?" "Thiên Đế chẳng lẽ là một tên ngốc.

Năm xưa Yêu tộc thanh uy bực nào, chẳng phải cũng bị hai tộc Vu Nhân đánh cho đái ra quần hay sao." "Ta thấy là mắc chứng thất tâm phong rồi!" Hồng Hoang vạn linh đều cười vang.

Nếu không phải kiêng kị thân phận "Thánh nhân" của Hạo Thiên, thì chỉ bằng một cái danh hiệu "Thiên Đế", bọn họ đã chửi thẳng mặt rồi: 'Mẹ kiếp tin hay không, Nhị Cẩu Tử nhà hàng xóm ta cũng tên là Thiên Đế?' Trên Cửu Trọng Thiên, khóe miệng Hạo Thiên co giật liên hồi.

Hiện nay hắn đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, muốn bắt lấy tâm niệm của vạn linh thật sự quá đơn giản.

Nhưng giờ khắc này, hắn thà rằng mình không có loại thần thông

này. 'Quá mẹ nó thương người!' Trong lòng bi phẫn, nhưng trên mặt lại không thể không làm ra dáng vẻ uy nghiêm vô cùng.

Tiếp tục theo kịch bản cũ mà diễn.

Thanh âm uy nghiêm vang vọng thiên địa: "Đông Hoa Đại Đế ở đâu?" Hầu như lời hắn vừa dứt, "Ầm ầm!" Vùng đất hải ngoại dâng lên một đạo thanh quang vạn trượng, thanh thế kinh người.

Đợi thanh quang ngưng tụ, hiện ra một trung niên nhân thân mặc thanh bào, đầu đội đế quan, giữa hàng lông mày có vài phần uy nghiêm bá đạo.

Chính là chủ nhân của Tam Đảo Thập Châu hải ngoại, "Đông Hoa Đại Đế"!

Đông Hoa Đại Đế hơi khom người nói: "Thần ở đây!" "Nay có Vu nhân làm loạn, bất kính thiên mệnh!

Trẫm dục mệnh ngươi làm 'Chinh Đông Đại Nguyên Soái'.

Thống lĩnh chúng tiên Tam Đảo Thập Châu, đạp bằng Đông phương đại lục, hàng phục đám Vu nhân bất kính Thượng Thiên.

Có dị nghị gì không?" Hạo Thiên nghiêm trang nói.

Đám tiên quan bên cạnh lại mặt mũi đau khổ, hai chân run rẩy.

Sớm biết Bệ hạ hôm nay xuất hành là để tuyên chiến với Vu nhân, đánh chết bọn hắn cũng không dám đi theo a!

Không biết hai tộc Vu nhân hung tàn kia sau khi nghe tin, liệu có trực tiếp đánh lên Cửu Trọng Thiên hay không?

Đông Hoa Đại Đế mặt vô biểu tình, phảng phất như đã sớm biết việc này.

Nghe vậy, hắn khom người nói: "Thần, định không nhục mệnh!" "Tốt!" Hạo Thiên thở phào nhẹ nhõm, mạc danh nhìn thoáng qua

hướng Đông phương.

Tăng nhanh ngữ tốc nói: "Đã như vậy, Trẫm chúc Đông Hoa hiền đệ kỳ khai đắc thắng.

Đến lúc đó, Trẫm sẽ đích thân ở trên Cửu Thiên mở tiệc mừng công cho hiền đệ!

Hồi cung!" Lời còn chưa dứt, người đã biến mất không thấy!

Vạn tên tiên binh tháp tùng đế vương loan giá, "ầm ầm ầm" tuyệt trần mà đi.

Thiên môn đóng lại, dị tượng biến mất.

Chúng sinh Hồng Hoang trước tiên ngẩn ra, kế đó cười ha ha thành tiếng. 'Vị Thiên Đế bệ hạ này, một khắc trước còn cứng rắn, nói ra những lời đạp bằng Đông phương đại lục, san bằng Vu nhân.

Ai ngờ trong nháy mắt đã lang thang bỏ chạy!

Quả thực buồn cười.' Cùng thời gian đó.

Tại Đông phương đại địa, trên bầu trời tổ địa Vu tộc, có hai đạo thân ảnh hiển hóa.

Chính là Bàn Cổ và Hậu Thổ! "Giỏi cho một 'Thiên Đế' Hạo Thiên, giỏi cho một 'Đông Vương Công'!" Hậu Thổ nhìn về phía hải ngoại, trong đôi mắt hàn mang bắn ra tứ phía!

Hạo Thiên dùng danh phận đại nghĩa áp chế Vu nhân.

Đông Hoa cư nhiên dám nhận lấy việc này, trong mắt nàng, hai kẻ này đều đáng chết.

Hạo Thiên rõ ràng cảm ứng được khí tức của hai người, mới lang thang bỏ chạy.

Sợ hai vị đại lão này không nể mặt mũi, trực tiếp giết lên Cửu

Trọng Thiên.

Bàn Cổ tịnh không để ý tới Hạo Thiên. 'Hạo Thiên bất quá chỉ là một quân cờ trong tay Hồng Quân, tuy chiếm cứ đại vận Thiên Đình, lại chẳng khác gì con rối.

So với Chuẩn Đề đạo nhân còn không bằng.' Giờ phút này hắn nhìn về phía vùng đất "Tam Đảo Thập Châu" ở hải ngoại.

Từ sau đại chiến Vu Yêu, thiên địa liệt biến.

Hồng Hoang phân liệt thành Tứ Đại Bộ Châu, phân biệt là Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Hiện nay Vu nhân chiếm cứ chính là tổ mạch của Hồng Hoang - "Đông Thắng Thần Châu", cũng là Đông phương đại lục trước kia, hội tụ khí vận mạnh nhất, linh khí đầy đủ nhất.

Ở ngoài Tứ Đại Bộ Châu, mênh mông hải vực, được gọi là "Ngoại Hải".

Ngoại Hải bao bọc tứ đại châu, tiếp giáp với giới bích Hồng Hoang, bên trong có một số đảo tự do mảnh vỡ tinh thần thượng cổ hóa thành, tinh la kỳ bố, tự thành một góc.

Trong đó nổi danh nhất chính là "Tam Đảo Thập Châu", hội tụ khí vận của cả Ngoại Hải.

Trước kia, Ngoại Hải ngay cả Tây Ngưu Hạ Châu có vận thế kém nhất Hồng Hoang cũng không sánh bằng.

Nhưng giờ khắc này, lại tử khí bốc lên, hà quang vạn đạo, bên trong có một con chí dương chi long hiển hóa.

Khí vận ngưng kết, đại thế bàng bạc, ẩn ước có thế thôn tính bát hoang lục hợp.

Bàn Cổ liếc mắt liền nhìn ra, Hồng Quân đã rút một phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, rót vào nơi này.

Mượn đó thôi sinh ra một đạo đế hoàng mệnh cách, chính là "Đông Hoa Đế Quân" kia!

Muốn mượn tay "Đông Hoa", xâm thôn "Thiên Đạo bản nguyên" đang lưu lạc tại Đông Thắng Thần Châu! 'Thủ đoạn này, cùng năm đó trợ giúp Yêu tộc, ý đồ phúc diệt Vu tộc giống nhau như đúc.' Được trời ưu ái, chúng tiên Tam Đảo Thập Châu tự nhiên kỳ ngộ liên miên.

Ra cửa nhặt bảo, uống nước phá cảnh, đó đều là chuyện thường.

Chỉ có điều, loại phương pháp mượn nhờ thiên đạo chi lực, dối trá ép lúa non này, cố nhiên có thể thấy hiệu quả nhất thời, nhưng thời gian dài liền sẽ đánh về nguyên hình.

Đám tiên nhân bị cưỡng ép phá cảnh, cũng là đang thấu chi tiềm lực, tiền cảnh tương lai đáng lo. 'Ngu lộng chúng sinh như thế, không phải việc chính đạo nên làm.' Trong mắt Bàn Cổ phiếm lên một tia lãnh sắc.

Những việc Hồng Quân làm, khiến hắn càng thêm chắc chắn: 'Kẻ này không chết, Hồng Hoang vĩnh viễn không có ngày yên bình.' Trừ bỏ hải ngoại Tam Đảo Thập Châu có biến, trên bầu trời Tây Ngưu Hạ Châu cũng phật quang phổ chiếu, tường thụy đầy trời.

Trong đó ẩn có hư ảnh một đóa kim sắc liên hoa ngưng tụ.

Đó là trấn giáo chi bảo của "Tây Phương Giáo" - "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" hiển hóa.

Hiển nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, Tây Phương Giáo đã thành công khống chế "Tây Ngưu Hạ Châu"!

Bất quá, Tây Ngưu Hạ Châu là nơi kém nhất trong Tứ Đại Bộ Châu.

Phương Tây từ thời thượng cổ đã là địa bàn của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Như thế, đảo cũng không khiến người ta ngoài ý muốn.

Lại nhìn "Bắc Câu Lô Châu", yêu vân cuồn cuộn, che khuất bầu trời.

Không ngoài dự đoán, đã bị Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất chiếm cứ.

Nhị vị này hiện nay đều đã chứng đạo thành thánh, cho nên trên bầu trời Bắc Câu Lô Châu yêu vân cuồn cuộn đồng thời lại xen lẫn một đạo tử quang thánh khí.

Nam Thiệm Bộ Châu tịnh không có chỉ hướng rõ ràng.

Tự hồ có khí tức Vu nhân, lại có lực lượng vạn linh, xen lẫn từng tia yêu khí... 'Ngược lại thành một nơi Tiên, Ma, Vu, Yêu, Thần, Nhân hỗn tạp.

Xem tình hình hẳn là Vu nhân chiếm cứ thượng phong.' Trong mắt Bàn Cổ phù hiện một tia tiếu ý.

Chương 121

Dù sao có Đông Thắng Thần Châu cái đại hậu phương này làm nền tảng, không ai dám chọc.

Cơ hồ cùng một thời gian. "Hô lạp lạp!" Thiên địa bốn phương thăng đẳng mười mấy đạo quang hoa, chạy thẳng tới tổ địa.

Trong chốc lát liền có Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào Thị dẫn đầu chạy đến.

Thân cùng thiên địa hợp, nguyên thần ký thác hư không, đã chứng đạo thành thánh, đến tự nhiên là nhanh nhất.

Tiếp đó là Hấp Thu, Cú Mang, Chúc Dung, Huyền Minh, Cường Lương, Dược Tư, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên - Cửu đại Tổ Vu.

Chúng nhân tề tề bái xuống: "Tham kiến Phụ thần!" "Miễn lễ, vào đi thôi!" Bàn Cổ phất tay, nguyên thần trở lại đại điện.

Hậu Thổ, Ngũ Thánh, Cửu Tổ Vu đi sát theo sau.

Trong điện.

Đại Tổ Vu Đế Giang chắp tay nói: "Phụ thần, Hạo Thiên tiểu nhi sao dám hạ chỉ thảo phạt Đông Châu, lần này định không cùng hắn bỏ qua!" "Không sai, khu khu một cái Hạo Thiên, tự cho là có Hồng Quân che chở, liền dám đối với Đông Châu ta ra tay, lần này nhất định phải cho hắn một bài học!" "Còn có tên Đông Vương Công kia, phong cái danh hão 'Đông Hoa Đại Đế', cái đuôi đều muốn vểnh lên trời rồi.

Dám tiếp lệnh thảo phạt 'Vu nhân'?

Ta thấy hắn sống chán rồi." Chúng nhân lời qua tiếng lại chỉ có một ý tứ, "Chiến", phải "Hung hăng mà chiến"!

Tổ Vu bản tính chiến thiên đấu địa, từ thượng cổ tới nay đều như thế.

Cũng chỉ có mấy ngàn năm trước hoành tảo Hồng Hoang thiên địa, không còn đối thủ, mới tiêu đình được vài phần.

Mấy ngàn năm hưu dưỡng sinh tức, sớm đã làm cho trái tim hiếu chiến kia rục rịch.

Lần này Hạo Thiên hạ chỉ thảo phạt Đông Châu, tại bọn hắn xem ra, quả thực là hỉ từ trên trời rơi xuống! 'Sớm mẹ nó muốn đánh một trận, thật là buồn ngủ có người đưa gối đầu!' "Phụ thần, để yêm đi đầu trận đi!" Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung vẻ mặt phấn chấn nói: "Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, không cần nhiều.

Bằng vào ba ngàn nhi lang bộ lạc của ta có thể đạp bằng cái Tam Đảo Thập Châu kia!" "Tam ca, chuyện tốt sao có thể để một mình ngươi chiếm hết?" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương nói: "Đám tiểu tử bộ lạc ta, sớm đã nghẹn hỏng rồi, cả ngày tự mình đánh với tự mình, ta nhìn đều nhìn không được.

Lần này, cũng phải có một phần của ta!" "Còn có bộ lạc ta..." Được rồi, đều bắt đầu phân chia đội hình.

Mắt thấy các Tổ Vu kẻ xướng người hoạ, suýt chút nữa cãi nhau lật trời.

Đế Giang một trận đau đầu, lập tức quát khẽ: "Đều câm miệng cho ta." "Ông!" Thánh nhân chi lực bộc phát, mấy cái Tổ Vu cãi nhau hăng nhất lập tức bị cấm ngôn.

Từng cái mắt trừng tròn xoe, miệng đóng mở, không phát ra được tiếng nào.

Đế Giang hạ thấp ngữ khí nói: 'Phụ thần đương diện, dung đến các ngươi ồn ào?

Đều thành thật một chút cho ta.

Nghe Phụ thần ý chỉ.' Chúng Tổ Vu liên liên gật đầu, Đế Giang mới giải khai phong cấm!

Hắn áy náy hướng về Bàn Cổ thi lễ một cái nói: "Phụ thần, bọn hắn nhàn tản quen rồi, về sau ta nhất định nghiêm gia quản thúc!" Chúng Tổ Vu cũng ý thức được hành vi của mình, vội vàng cúi thấp đầu, khom người nói: "Ngô đẳng vô lễ, thỉnh Phụ thần hàng tội." Bàn Cổ ngược lại không có ý tứ hàng tội, đổi lại bình thường, thiếu không được tiểu trừng đại giới.

Nhưng giờ khắc này, chiến sự sắp tới, cần chính là cái khí thế Tổ Vu chiến thiên đấu địa, không phục thua, không sợ chết này.

Đương hạ mỉm cười nói: "Nhĩ đẳng cũng là vì duy hộ Đông Châu an nguy, nào có tội gì?

Đều đứng dậy đi!" Chúng Tổ Vu vừa nghe, trong lòng lập tức ấm áp một mảnh.

Tự biết Phụ thần là bực nào vô thượng đại năng, dù là Thánh nhân ở trước mặt ngài cũng không dám làm càn.

Như thế mà ngài cư nhiên đối với bọn hắn bao dung như vậy.

Phần ân tình này quả thực lớn hơn trời.

Đương hạ vẻ mặt cảm kích rơi nước mắt nói: "Đa tạ Phụ thần!" Trong lòng âm thầm thề: 'Về sau ở trước mặt Phụ thần nhất định phải khắc chế.

Quyết không thể có mảy may mạo phạm.

Dù là Phụ thần không thèm để ý, cũng muốn nghiêm khắc kiềm chế bản thân!' Nhìn đám Tổ Vu cúi đầu khom lưng, một bộ dáng ngoan ngoãn, Bàn Cổ cười khẽ một tiếng, cũng không để ý.

Hắn thản nhiên nói: "Sự tình nguyên nhân, các ngươi đều đã biết hiểu.

Hạo Thiên cũng tốt, Đông Hoa cũng được, bất quá là quân cờ của phe Hồng Quân.

Mục đích của bọn hắn là vì 'Thiên Đạo Chi Thạch' đã dung nhập vào vạn linh Đông Châu!

Trận chiến này, là cuộc chiến sinh linh, cũng là cuộc tranh đoạt Thiên Đạo bản nguyên." "Hồng Quân muốn đoạt lại Thiên Đạo Chi Thạch bổ toàn Thiên Đạo bản nguyên, Ngô cũng muốn từ trong tay hắn đoạt lấy càng nhiều 'Thiên Đạo Chi Thạch', để Thiên Đạo trở lại chính thống.

Cho nên, Ngô cần các ngươi chinh phục hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, thủ về 'Bản nguyên chi lực' cho Ngô!" Cuối cùng, ánh mắt Bàn Cổ thâm thâm nhìn về phía chúng Tổ Vu trong điện.

Trừ bỏ mấy người đã thành Thánh, bọn hắn chính là chiến lực mạnh nhất trong Vu nhân hiện nay.

Cho nên trận chiến này, dựa vào chủ yếu là Cửu đại Tổ Vu.

Lời này vừa nói ra, Cửu đại Tổ Vu đều ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Trừ Đế Giang ra, Tổ Vu bài danh thứ hai là Cú Mang túc dung trầm giọng nói: 'Phụ thần yên tâm, trận chiến này Vu nhân tất thắng!' "Tất thắng!" Chúc Dung, Hấp Thu, Huyền Minh cùng các Tổ Vu khác đều mâu quang rực rỡ, khí huyết trên người cuồn cuộn, tản mát ra chiến ý trùng thiên. "Tốt!" Bàn Cổ mỉm cười: "Ngô tin tưởng các ngươi.

Cụ thể tác chiến kế hoạch, mấy người các ngươi tự xem mà an bài." Một câu "tin tưởng" đã thành vinh diệu lớn nhất của chúng Tổ

Vu, từng cái thần tình kích động, cắn răng nói: "Phụ thần yên tâm, chúng ta tuyệt không phụ sự tín nhiệm của ngài." Dù là chết, cũng muốn đạp bằng Tam Đảo Thập Châu.

Cửu đại Tổ Vu đều ý khí phong phát, bắt đầu trở về bố trí chiến sự.

Bàn Cổ thật sự có lòng tin.

Tức tiện Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hậu Thổ năm người chứng đạo thành thánh, vô pháp tham dự trận chiến này.

Còn lại Cửu Tổ Vu, tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trong đó Hấp Thu, Chúc Dung, Huyền Minh, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên... không ai không phải hạng người thiện chiến.

Trong cùng giai, có thể xưng là hoành tảo vô địch.

Chiến lực như thế, nào có lý do gì không yên tâm.

Bất quá, Hồng Quân dám khơi mào chiến sự, trong đó tất có quỷ kế.

Trầm mặc một lát, Bàn Cổ đối với Ngũ Thánh lưu lại trong điện nói: "Trận chiến này quan hệ 'Bản nguyên chi tranh', Vu nhân tuy rằng chiến lực cường đại, nhưng địch nhân lại không chỉ vẻn vẹn Tam Đảo Thập Châu.

Thiên Đình, Yêu tộc, Tây Phương Giáo tất sẽ đều tham dự trong đó.

Thánh nhân tuy không thể tham chiến, nhưng ở một bên mưu tính lại không phải không thể.

Mấy người các ngươi cần phải từ bên cạnh hiệp trợ mới được!" Đế Giang cùng Ngũ Thánh nghe vậy, đều khom người nói: 'Phụ thần

yên tâm, ngô đẳng tất nhiên toàn lực phụ trợ, để Vu nhân thắng hạ trận này!' "Ân!" Bàn Cổ nhàn nhạt gật đầu.

Đợi Ngũ Thánh rời đi, Hậu Thổ ở một bên nói: "Phụ thần, có cần ta làm gì không?" Bàn Cổ lắc đầu nói: "Không vội, trước mắt chiến sự thượng chưa chính thức khai khải.

Lần này rốt cuộc không phải Thánh nhân đại chiến.

Chỉ cần chờ kết quả là được!" "Được rồi..." Hậu Thổ lược lược có chút tiết khí.

Đúng lúc này, "Vút!" Một vệt linh quang chợt hiện, trong điện nhiều thêm một người.

Dám không kiêng nể gì xông vào Thanh Đồng Thần Điện mà không bị ngăn trở, cũng chỉ còn lại một người.

Chính là Nữ Oa nương nương vừa ra ngoài tìm cầu cơ duyên nhiều ngày.

Nữ Oa vừa xuất hiện, liền hai mắt tỏa sáng nhìn Bàn Cổ nói: 'Đại thần, nghe nói muốn đánh trận?' Ân?

Bàn Cổ nâng mắt nhìn nàng.

Ngươi cảm giác rất nhiệt tình với việc đánh trận a!

Nghe nói chiến sự trọng khải, so với ai khác đều hưng phấn hơn?

Nữ Oa lược hiển chột dạ, cười làm lành nói: "Cái kia, ta vừa nãy cũng nghe nói.

Hạo Thiên tên kia hừ, khu khu chỉ là một tên môn đồng của Đạo Tổ, hiện tại làm Thiên Đế, uy phong rồi.

Cư nhiên dám công khai thảo phạt hai tộc 'Vu nhân'.

Đại thần, ta chuyên môn đến giúp ngài." Nói xong, bày ra một bộ

dáng ngang đầu ưỡn ngực! "Phốc xuy!" Hậu Thổ ở một bên vui vẻ.

Gần đây ở mãi cũng có chút buồn bực, thấy Nữ Oa đến liền vui vẻ hơn không ít.

Nàng trêu ghẹo nói: "Lời này không đúng nha?

Trước mắt Đại huynh bọn người tuy rằng chứng đạo, nhưng cao đoạn chiến lực của Vu nhân tịnh không thiếu khuyết.

Chương 122

Thêm tỷ tỷ một cái không nhiều, thiếu tỷ tỷ một cái cũng không ít!

Ta thấy tỷ là có ý đồ khác đi?

Phụ thần đương diện, nếu có chuyện gì thì nói thẳng ra mới tốt!" "Ai nha nha!" Nữ Oa lập tức không chịu, vẻ mặt tân kỳ nhìn chằm chằm Hậu Thổ, phảng phất phát hiện tin tức lớn gì đó nói: "Chậc chậc!

Không được rồi a, Hậu Thổ muội tử đều học được cách trêu chọc người rồi.

Tỷ tỷ mấy ngày nay không ở đây, ngươi đều làm cái gì rồi?" Nói xong, hướng nàng ném một cái mị nhãn.

Hậu Thổ dù sao công lực còn cạn, đương trường liền đỏ mặt tía tai, chi chi ngô ngô nói: "Không làm gì cả.

Tu luyện a..." "Tu luyện?

Hắc hắc hắc!" Nữ Oa chực muốn nói tiếp.

Trên vân đài, Bàn Cổ lại nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Được rồi, nói chính sự trước." Dọa cho Nữ Oa không dám làm loạn nữa, ngoan ngoãn nói: "Cái kia...

Đại thần, vậy ta nói a!

Lần trước không phải ngài cho ta đi thể nghiệm cuộc sống sao?

Sau đó, ta thật sự tìm được một điểm đầu mối.

Nhưng không quá khẳng định.

Lần này không phải Thiên Đình muốn đối với Vu nhân dụng binh sao, ta cảm thấy là một cơ hội ngàn năm có một.

Để ta thống lĩnh một chi đội ngũ, đánh tiền trạm thế nào?" Nói xong, vẻ mặt thấp thỏm nhìn về phía Bàn Cổ. "Ngươi muốn đánh trận?" Bàn Cổ ánh mắt cổ quái nhìn nàng.

Vị này không phải là cá mặn Thánh nhân sao?

Sớm mấy năm, ở trong Hỗn Độn Chung trạch mấy trăm vạn năm, hoàn toàn không nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang.

Yêu giáo Giáo chủ, Nhân tộc Thánh mẫu, những cái đó cũng chỉ là treo cái hư danh, bản nhân từ trước đến nay không sâm hòa chuyện của Yêu, Nhân. 'Hiện nay đối với việc này lại cảm thấy hứng thú rồi?' Hậu Thổ cũng có chút kinh ngạc nói: "Tỷ tỷ muốn đi tiền tuyến?" Nói xong, liền nhíu mày: "Tuy rằng tỷ tỷ hiện tại không phải Thánh, phù hợp xuất chiến điều kiện.

Nhưng chỉ sợ phía trước sẽ có biến số!" Không có nói rõ, nhưng Nữ Oa lại rõ ràng.

Hậu Thổ chỉ hẳn là chuyện nàng phản xuất Thiên Đạo.

Đương hạ cười hì hì nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Cho nên, ta mới không phải tìm đến Đại thần sao?

Có Đại thần làm chỗ dựa cho ta, quản hắn Thiên Đạo hay Hồng Quân, hết thảy đều là cái rắm!" Nữ nhân này bành trướng a!

Bàn Cổ yên lặng liếc nàng một cái, tại thời điểm hậu giả kinh tủng mạc danh, mới nhàn nhạt nói: "Lên chiến trường có thể, cho Ngô một cái lý do." "Ta..." Nữ Oa vừa định nói dối, đối thượng đôi mắt lược hiển sắc bén của Bàn Cổ, lời đến bên miệng lập tức nuốt trở về.

Hắc hắc cười một tiếng nói: "Kỳ thật cũng không có gì, chủ yếu là huynh trưởng ta..." Nói xong, mặt lộ vẻ vài phần bất đắc dĩ.

Tại dưới sự bức thị của Bàn Cổ cùng Hậu Thổ, rốt cục tình thật nói: "Không biết tại sao, huynh trưởng ta sau khi chuyển thế, hoàn

toàn biến thành một người khác.

Ách... hiện tại là người.

Tóm lại, đầy đầu đều là vì Nhân tộc quật khởi mà phấn đấu.

Lần này không phải Hạo Thiên hạ lệnh thảo phạt Vu nhân sao?

Bị hắn biết được.

Không biết từ đâu lôi kéo một đám nhiệt huyết thanh niên, nhao nhao muốn giết nhập hải ngoại, phúc diệt Tam Đảo Thập Châu!

Ta khuyên thế nào cũng không được!" Nữ Oa vẻ mặt buồn bực.

Hiện tại Phục Hy, còn chưa thức tỉnh ký ức tiền thế, tu vi cũng chỉ là một cái Nhược Thiên Tiên.

Nhiệt huyết thiếu niên, không biết thế sự hiểm ác.

Vu Yêu đại chiến chết bao nhiêu người, trong lòng Nữ Oa có thể không rõ sao?

Đừng nói một cái Nhược Thiên Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh ngã xuống đều một đống lớn.

Thiên sinh nàng không thể đối với Phục Hy dùng sức mạnh, càng không thể tại thời khắc này bại lộ thân phận (bại lộ cũng không ai tin)!

Bàn Cổ, Hậu Thổ là cảnh giới bực nào, chỉ chuyển niệm liền nhìn thấu sự tình.

Đối với việc Phục Hy trưởng thành một cái nhiệt huyết Nhân tộc thiếu niên, Bàn Cổ rất hài lòng. 'Như vậy mới phù hợp nhân thiết của hắn.

Vị Nhân tộc Thiên Hoàng tương lai!

Nhất định phải là một bậc đại thánh hiền xả thân vì dân, hung hoài

thiên hạ a!' Hậu Thổ "phốc xuy" một tiếng vui vẻ, ai có thể ngờ đường đường Nữ Oa nương nương, có một ngày cũng sẽ gặp phải khốn cảnh như vậy.

Thiên thiên người kia là huynh trưởng của nàng, đánh không được mắng không xong, chỉ có thể chịu đựng.

Nàng nhịn không được nói: "Ủy khuất tỷ tỷ rồi... phốc phốc!" Nếu không phải có tiếng cười phía sau, Nữ Oa tuyệt đối sẽ cảm kích rơi nước mắt, sinh ra một loại cảm giác tri kỷ.

Hiện tại yêu, chỉ là một cái hung hăng xem thường.

Tiếp đó mắt trông mong nhìn về phía Bàn Cổ.

Lần này là cầu Đại thần một cái hứa hẹn.

Dù sao nàng là Thiên Đạo phản đồ, tuy rằng tự nhận là phe chính nghĩa.

Nhưng Hồng Quân lão tổ cũng sẽ không cùng nàng giảng đạo lý.

Có thể nói, mấy ngàn năm trước nếu không phải nàng phản bội, Hồng Quân cũng sẽ không thua thảm như vậy.

Bàn Cổ có thể thuận lợi cắt đi một phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, hoàn toàn là vì duyên cớ của nàng!

Ồn ào quy ồn ào, tỷ muội tình nghị không thể biến.

Hậu Thổ nói giúp: "Phụ thần, trận chiến này Thánh nhân không thể hạ tràng.

Nữ Oa tỷ tỷ xuất chiến, cũng không tính vi quy.

Nhiều nhất là nàng thủ tại bên cạnh Phục Hy đạo hữu, bình thường cũng sẽ không gây người chú ý.

Cùng lắm thì, ta đi theo cùng một chỗ.

Như thế, có tình huống đột phát, cũng có thể ứng biến!" Hậu Thổ chiến lực không kém.

Càng quan trọng là nàng có thân phận khác: "Lục Đạo Luân Hồi chi chủ", một bộ phận trọng yếu của Thiên Đạo.

Dù là Hồng Quân lão tổ, cũng không dám vọng động "Hậu Thổ", nếu không dẫn phát Lục Đạo Luân Hồi sụp đổ, U Minh tháp hãm, bản thân hắn cũng sẽ tao ngộ đại tai nạn!

Bàn Cổ lược suy tư, liền gật đầu nói: "Cũng tốt.

Bất quá có một điểm nhớ kỹ, tốt nhất không nên tự ý can dự Phục Hy trưởng thành!" Lúc nói câu này, mang theo vài phần uy áp. "Ông!" Nữ Oa tâm thần mạc danh căng thẳng, minh bạch ý tứ của Bàn Cổ.

Hiện tại Phục Hy chuyển thế làm người, vậy chính là một thành viên Nhân tộc.

Nếu uốn nắn quá mức, để Phục Hy sinh ra tâm bối ly, Bàn Cổ không thể dung nhẫn sự tình này.

Đương hạ túc dung nói: 'Đại thần yên tâm, sau việc này, ta sẽ không tái kiến huynh trưởng.' "Ân!" Bàn Cổ thấy nàng biết hiểu nặng nhẹ, cũng không nhắc lại việc này.

Hắn thản nhiên nói: "Chuyến này đi, tất sẽ đạp túc hải ngoại.

Hiện nay hải ngoại, có Hồng Quân dung nhập một phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, có thể tùy ý giám sát động thái của các ngươi.

Tức tiện Thánh nhân sẽ không xuất thủ, nhưng cũng có khả năng sẽ lôi kéo các ngươi vào cạm bẫy, cẩn thận là trên hết..." Ngừng lại một chút nói: "Vật này cho ngươi, dưới cấp bậc Thánh nhân cao đoạn, có thể nhất kích tất sát!

Trên Thánh nhân cao đoạn, cũng có lực trì hoãn!" Nói xong, trong

lòng bàn tay xuất hiện một viên cầu.

Bên trong tinh quang điểm điểm, ẩn có vạn ngàn tinh thần huyền phù, va chạm, bạo tạc... diễn hóa ra một mảnh diệt thế chi cảnh! "..." Nữ Oa cả kinh, lập tức nhận ra viên cầu là vật gì.

Chính là tích nhật Đế Tuấn dẫn bạo "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận", bộc phát ra năng lượng khủng bố.

Lúc ấy Bàn Cổ đi ngang qua, liền thuận tay thu đi.

Chương 123

Cứu được Vu nhân bị vây khốn, cũng biến tướng cứu vớt vạn linh.

Lúc ấy nàng tưởng Bàn Cổ muốn cầm viên cầu ném Hồng Quân, kết quả không dùng, sau sự việc nàng cũng quên mất.

Không ngờ, Bàn Cổ cư nhiên vẫn giữ lại.

Năng lượng bên trong... 'Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực?' Cổ mạc không sai biệt lắm.

Tuy rằng hiện tại nàng chỉ có Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh, nhưng cảm tri lực lại sẽ không sai.

Lịch kinh mấy ngàn năm diễn biến va chạm, sức mạnh trong viên cầu dĩ nhiên đạt tới mức khủng bố "Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực"!

Nếu một khi kích phát, cũng không phải như Đại thần nói, cao đoạn Thánh nhân trở xuống toàn diệt.

Dù là cao đoạn Thánh nhân đối mặt, cũng sẽ bị trói buộc tay chân.

Đương hạ vẻ mặt phấn chấn nói: "Đại thần, ta thật yêu chết ngài..." Nửa câu sau chưa xuất khẩu, "Ông!" Viên cầu chạy thẳng đỉnh đầu nện xuống. "A!" Nữ Oa kinh kêu một tiếng, sắc mặt đại biến. "Hưu" viên cầu kia lại tại cách trán một thước huyền đình. "Tí tách" một giọt mồ hôi lạnh hoạt lạc.

Nữ Oa vẻ mặt thương bạch nhìn Bàn Cổ, trong mắt đầy u oán.

Nhưng vẫn thu lấy viên cầu, ngoan ngoãn chắp tay nói: "Đa tạ Đại thần ban bảo!" Rốt cuộc không dám làm yêu nữa!

Một bên Hậu Thổ cười híp cả mắt, từ trong ra ngoài lộ ra một cỗ vui vẻ. 'Phụ thần mới không thích loại nữ tử khinh suất như vậy!' "Đi đi!" Bàn Cổ phất phất tay.

Nhị nữ đều khom người tái bái, sau đó mới lui ra khỏi đại điện.

Bất đồng chính là, một cái lúc đi ra khóc tang mặt, một cái lại cười nở hoa.

Ngoài Thanh Đồng Thần Điện. "Cười!" Nữ Oa như một con hổ đói vồ mồi, đáng tiếc Hậu Thổ phản ứng càng nhanh, "Vút" người đã xuất hiện tại một góc khác.

Nữ Oa thân hình cấp tốc biến ảo, "Hưu hưu hưu!" Hậu Thổ chạy càng nhanh như bay...

Cuối cùng chỉ thấy một đỏ một vàng hai đạo quang hoa tại chân trời truy đuổi, hồi lâu sau, "Ông" Nữ Oa dẫn đầu rơi xuống đất, vẻ mặt thở hồng hộc nói: "Không đuổi nữa, không đuổi nữa.

Cùng một cái Thiên Đạo Thánh Nhân so tốc độ, ta ăn no rửng mỡ sao?

Bất quá ngươi chờ đó cho ta, sớm muộn có một ngày... hừ hừ!" Nữ Oa vẻ mặt ngạo kiều.

Hậu Thổ lại yên nhiên cười một tiếng, như vãng tích "nhu nhu nhược nhược" nói: "Vậy cũng phải chờ tỷ tỷ phá cảnh không phải sao?" Nữ Oa nghe vậy nhịn không được trợn trắng mắt, 'Được rồi, lại bị đâm tâm!' 'Rõ ràng nhớ rõ Hậu Thổ muội tử là một người rất tốt a, hiện tại sao lại học được cách khi phụ người rồi?' Nữ Oa mãn tâm buồn bực.

Chung quy là Hậu Thổ tâm thiện, cười a a nói: "Được rồi tỷ tỷ, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng sớm điểm đi thôi!

Vừa vặn nghe một chút Đại ca có chủ ý gì!" "Được rồi!" Nữ Oa

không cam lòng đáp một tiếng.

Thừa dịp Hậu Thổ không chú ý... "Ông!" Thật là quá coi thường phản ứng năng lực của Thánh nhân, nhất là một tôn Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân. "Đừng chạy!" Nhị nữ một đuổi một chạy, thuấn tức biến mất tại chân trời!

Trong Thanh Đồng Thần Điện, Bàn Cổ đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, khóe miệng câu lặc ra một tia cười như có như không.

Rất nhanh biến mất không thấy! ...

Thiên Đế "Hạo Thiên" hạ lệnh, Đông Hoa Đại Đế mang binh dục muốn chinh phạt Vu nhân, tin tức rất nhanh truyền khắp cả đại lục Hồng Hoang.

Hai tộc Vu nhân tự nhiên nghĩa phẫn điền ưng, mấy ngàn năm trước đã chiến bại Yêu tộc, là Thiên Địa Cộng Chủ hàng thật giá thật.

Chỉ là mọi người ai cũng không có cái nhàn tâm đi di cư lên Cửu Trọng Thiên.

Ai ngờ, thời cách mấy ngàn năm sau, cái Thiên Đình chó má gì đó trùng kiến, cư nhiên đầu tiên đem đồ đao rơi vào trên người Vu nhân. 'Bất kính Thượng Thiên, chó má đi!' Hồng Hoang thiên địa đều do Bàn Cổ thần khai tịch, ta chỉ cần kính Bàn Cổ thần là đủ rồi. 'Thiên?

Là cái thiên môn nào!' Một cỗ sát lục chi khí, bắt đầu di tán tại Đông Châu.

Phàm là Vu nhân, đều mài dao soàn soạt, chờ đến thời điểm sẽ giết lên Cửu Trọng Thiên, tàn sát Thiên Đình một lần.

Để cho bọn hắn biết, mấy ngàn năm đã qua, máu Vu nhân ta chưa từng khô cạn.

Vu nhân vẫn có thể chiến!

Cùng thời gian đó, hải ngoại Tam Đảo Thập Châu cũng đang điều binh khiển tướng.

Từ trước đến nay, hải ngoại đều viễn ly đại lục, mấy lần đại kiếp đều cùng bọn họ vô quan.

Hầu như mỗi lần đại kiếp, đều có một ít sinh linh vì tị nạn mà độn nhập hải ngoại.

Lâu dần, hình thành một cỗ thế lực không yếu.

Hiện nay Đông Vương Công đắc thiên mệnh, thụ phong "Đông Hoa Đế Quân", nhất thống hải ngoại thế lực, trở thành "Tam Đảo Thập Châu Chi Chủ", lập tức trở thành đại nhân vật hót hòn họt trong thiên địa Hồng Hoang.

Mà đối với sinh linh Tam Đảo Thập Châu, hắn chính là Trời, là chúa tể của hết thảy.

Không ai dám làm trái ý nguyện của hắn.

Giờ phút này, tại tổ mạch của Tam Đảo Thập Châu hải ngoại - "Doanh Châu"!

Trên đó có một tòa thần cung, tên là "Thái Thần Cung"!

Bốn phía giáp sĩ như rừng, tiên binh như mây, chất đầy các loại kỳ trân dị bảo.

Trong thần cung, có một tôn thân ảnh cao lớn, độc tọa trên hoàng kim bảo tọa.

Một thân thanh long đế vương bào, đầu đội tử kim quan, diện mục cổ phác uy nghiêm, đôi mắt uyển nhược tinh thần đại hải, cho người ta một loại cảm giác thâm bất khả trắc.

Chính là chủ nhân Tam Đảo Thập Châu hải ngoại "Đông Hoa Đại Đế"! "Bệ hạ!" Trong điện có một tử y tiên quan bái nói: "Tiên binh

Tam Đảo Thập Châu đã thống kê thành sách, thỉnh Bệ hạ xem qua!" Đông Hoa Đế Quân tùy tay cầm lấy, "Chuẩn Thánh tám mươi ba tôn.

Đại La ba ngàn năm trăm tôn.

Kim Tiên năm vạn ba ngàn chín trăm tám mươi hai.

Huyền Tiên bảy mươi ba vạn số.

Thiên Tiên hơn tám trăm vạn..." Xem một nửa, liền xem không vô nữa. "Bạch" đem văn thư ném trên mặt đất.

Lãnh thanh nói: "Làm sao thống kê?" Hắn bản là một phương bá chủ hải ngoại, tuy quanh năm không quản sự, nhưng đại khái tình hình vẫn hiểu rõ.

Mấy lần thiên địa đại kiếp, hải ngoại đều là nơi tị chiến hàng đầu.

Lâu dần, liền hội tụ một cỗ thế lực bàng bạc.

Nhất là mấy năm gần đây, được Thiên Đạo chi lực gia trì, cả hải ngoại nghiễm nhiên thành tu hành thánh địa.

Kẻ phá cảnh nhiều vô số kể, lại thêm phúc duyên nhiều đếm không xuể.

Tại loại tình hình này, tám mươi ba Chuẩn Thánh, ba ngàn năm trăm Đại La là đang cùng ta nói đùa sao?

Một châu chi lực cũng không chỉ dừng lại ở đó.

Còn có Kim Tiên, Huyền Tiên, Thiên Tiên...

Các đại châu, đảo tối thiểu cũng ẩn giấu hơn phân nửa. 'Lũ khốn kiếp!' Tử y tiên quan "phịch" quỳ xuống đất, liên liên dập đầu nói: "Bệ hạ, thần đều là dựa theo số lượng các châu đảo báo lên để điền a.

Tuyệt không dám có nửa phần hoang báo!" "Hừ!" Đông Hoa Đế Quân hừ lạnh, cũng biết việc này cùng tiên quan vô quan.

Biểu diện thượng nhìn thì Tam Đảo Thập Châu hòa khí một đoàn, thực tế lại các hoài quỷ thai.

Chỉ muốn đạt được chỗ tốt, không nguyện ý trả giá đắt.

Chương 124

'Trên đời nào có chuyện tốt như vậy?' Đương tức lãnh thanh nói: "Đi truyền tấn các châu, đảo chi chủ.

Mười ngày sau, Bản tọa muốn thấy một chi tiên binh số lượng không thấp hơn ba ngàn vạn.

Chuẩn Thánh không ít hơn ba trăm tôn, Đại La không ít hơn ba vạn tôn, những kẻ còn lại số lượng gấp ba lần.

Làm không được, bảo bọn hắn xách đầu tới gặp!" Có một số thứ cầm rồi, phải trả cái giá tương ứng.

Hiện tại, là lúc phải trả giá.

A!

Tử y tiên quan bị một phen bá đạo ngôn luận trấn kinh đến tột đỉnh. 'Chuẩn Thánh ba trăm tôn, Đại La ba vạn tôn, dư hạ số lượng gấp ba...

Những châu đảo chi chủ kia có thể đồng ý sao?' Đông Hoa Đế Quân vừa nhíu mày, trong mắt nhất thời có trạc mục tinh mang lóe lên.

Lãnh thanh nói: "Còn không mau đi!" "Dạ, dạ!" Tử y tiên quan vội vàng khom người đáp ứng, vội vã chạy ra ngoài điện.

Chỉ là trong lòng cười khổ: 'Đế Quân cũng thật ác, muốn một đao cắt a?

Không sợ những châu đảo chi chủ kia tạo phản sao?' 'Thôi thôi, ta chỉ là một tiểu tiên đảo Doanh Châu.

Ngoan ngoãn làm tốt phận sự là được.' Nghĩ như vậy, hắn tự vội

vàng đi truyền lệnh!

Đông Hoa đương nhiên không sợ bọn họ mưu nghịch, hiện tại hắn bối kháo Hồng Quân lão tổ.

Ai dám mưu nghịch?

Đó là cùng Thiên Đạo là địch, trừ phi đám gia hỏa kia sống chán rồi.

Nếu không chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Giờ phút này, trong thần cung to lớn, duy có Đông Hoa một người độc tọa.

Giữa hàng lông mày ẩn có một tia âm mai.

Lần này hắn cũng là trâu bị ép uống nước, không có cách nào.

Nguyên bản hắn đã sớm thối xuất Hồng Hoang thiên địa chi tranh, chỉ muốn an an ổn ổn qua ngày.

Nhưng lần này, Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp hứa một tôn Thánh vị.

Dù là hắn có vô dục vô cầu thế nào, cũng không có khả năng cự tuyệt. 'Chúng sinh tu đạo sở cầu, chẳng phải là chứng đạo thành thánh sao?

Hôm nay, cơ duyên của hắn đã đến.' Chỉ là cơ duyên không dễ lấy, cần dùng việc chinh phục Đông Thắng Thần Châu làm trao đổi.

Hắn không biết Vu nhân hai tộc cường hãn sao?

Tự nhiên là biết.

Nhưng có một số việc, tức tiện biết cũng phải đi làm. 'Đại đạo chi tranh!

Không dung lùi bước!' Mâu quang Đông Hoa Đế Quân trong nháy

mắt ngưng luyện như một.

Đã quyết định sự tình, liền không còn khả năng sửa đổi.

Hắn tự nhận là trận này phần thắng cực lớn.

Thánh nhân không hạ tràng, Chuẩn Thánh đỉnh phong chính là chiến lực mạnh nhất.

Tổ Vu tuy rằng cường đại, nhưng thiếu đi Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Huyền Minh.

Cũng chỉ còn lại Cửu đại Tổ Vu mà thôi.

Đông Hoa Đế Quân mâu quang rực rỡ.

Phe hắn, nhìn như chỉ có một cái.

Nhưng thực tế vạn yêu Bắc Câu Lô Châu, thủy tộc Bắc Minh Hải, phật quốc Tây Ngưu Hạ Châu...

đều là minh hữu của hắn.

Một khi quyết chiến đến, tất cả mọi người đều sẽ tề tụ, phản công "Đông Thắng Thần Châu"! 'Chỉ là cao đoạn chiến lực...' Lược suy nghĩ, hắn rất nhanh có quyết định.

Tuy rằng có Yêu tộc, Thủy tộc, Phật quốc làm đồng minh, nhưng hắn cũng không phải là kẻ đem hi vọng ký thác trên người người khác.

Quan kiện thời khắc, vẫn là muốn nhìn nắm đấm của mình có đủ cứng hay không.

Vậy chỉ còn lại một con đường: "Mời ngoại viện!" Thân là đệ nhất phê tiên thiên thần tha linh sau khai thiên tích địa, từ thượng cổ sống đến hiện tại, tự nhiên thiếu không được mấy cái bằng hữu! 'Nhưng nếu muốn lôi kéo đối phương nhập bọn, không có chỗ tốt thì không được a??' Tại lúc Đông Hoa Đế Quân do dự, làm thế nào mới

có thể đả động mấy vị lão hữu.

Một đạo đạo vận lưu chuyển, thuấn tức hiển hóa tại đáy lòng: "Thánh vị!" Thánh vị?

Đông Hoa Đế Quân thân hình kịch chấn. 'Dùng 'Thánh vị' lôi kéo đối phương nhập bọn sao?' Đạo đạo vận kia chủ nhân hắn tái quen thuộc bất quá, chính là "Hồng Quân" dĩ thân hợp Thiên Đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ để hắn dùng Thánh vị làm mồi, lôi kéo tay sai?

Minh bạch điểm này, Đông Hoa lập tức vẻ mặt phấn chấn.

Hắn thâm biết tính tình những đại thần thông giả kia, nếu để bọn hắn biết được có thể chứng đạo thành thánh.

Tuyệt đối một kéo một cái chuẩn.

Cơ hồ không chút do dự, Đông Hoa hướng về hư không bái nói: "Đa tạ Đạo Tổ, Ngô tức khắc đi làm!" Hư không tịnh không gợn sóng, hắn cũng không để ý, "Vút" quang ảnh chợt hiện, người đã biến mất không thấy.

Đông Hoa Đế Quân tự mình xuất mã, dùng "Thánh vị" làm mồi, rất nhanh liền lôi kéo được mấy cái bang thủ cường lực.

Những đại năng này, đều là cường giả cùng thời đại với hắn.

Tích nhật ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, hiện nay thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nếu chỉ là tình phân Tử Tiêu Cung, khủng phạ không có mấy cái nể mặt.

Nhưng "Thánh vị" vừa ra, lại đại không giống nhau.

Những người này khổ tu mấy trăm vạn năm, sở cầu mạc quá chứng đạo thành thánh.

Hiện nay cơ hội bày tại trước mắt, tự nhiên sẽ không buông tha.

Một đường đi tới, Đông Hoa Đế Quân có thể nói là xuân phong đắc ý.

Nhưng khi đi tới mục tiêu cuối cùng, lại đụng phải đinh cứng!

Hồng Hoang tây nam địa giao giới xử, có một ngọn thần sơn, tên là "Vạn Thọ Sơn!" Trên núi có một đạo quan "Ngũ Trang Quán"!

Chủ nhân Ngũ Trang Quán cũng không phải tầm thường, nãi là nhân vật hách hách hữu danh thượng cổ, "Trấn Nguyên Tử" đại tiên.

Sớm tại Hồng Hoang khai thiên tích địa chi sơ, là đệ nhất phê sinh linh hóa hình.

Trời sinh sở hữu một trong thập đại linh căn "Nhân Sâm Quả Thụ", lại có thiên địa thai mô sở hóa "Địa Thư" bạn thân, thành đạo vào thời man hoang.

Trước Đạo Ma đại kiếp, từng cùng Tam Thanh là bạn.

Chỉ là hậu thế sự thương tang, Tam Thanh chứng đạo thành thánh, hắn lại dần dần trầm tịch xuống, tị thế cư trú.

Nhưng nếu nói về đại thần thông giả thượng cổ, vị này tuyệt đối là một trong số đó.

Hắn nguyên bản có một vị huynh đệ, "Hồng Vân Lão Tổ", nãi là một đám mây đỏ trong hỗn độn đắc đạo, căn nguyên thiên phú đều nghịch thiên.

Từng tại Tử Tiêu Cung được Đạo Tổ ban cho một đạo "Hồng Mông Tử Khí".

Đáng tiếc thời vận không tốt, cuối cùng bị Yêu tộc làm hại!

Năm đó chính là thời điểm Vu Yêu cường thịnh, Trấn Nguyên Tử thoái ẩn cũng cùng việc này thoát không được can hệ!

Đồng vi thượng cổ đại thần thông giả, hai người tuy không phải quan hệ tâm đầu ý hợp, nhưng cũng có mấy lần thần giao.

Trước đó, Đông Hoa Đế Quân tự tin tràn đầy, có "Thánh vị" cái vạn kim du này, không sợ vị lão bài cường giả này không động tâm.

Nhưng giờ khắc này...

Ngũ Trang Quán đại điện.

Chương 125

Đông Hoa Đế Quân vẻ mặt thác ngạc nói: "Trấn Nguyên đạo hữu, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Ngô tịnh không phải lời nói dối gạt, trước đó đã được Đạo Tổ doãn nặc.

Chỉ cần đạo hữu khẳng xuất thủ tương trợ, sự thành chi hậu, đương khả hoạch đắc một tôn Thánh vị." Nói xong, vẻ mặt trịnh trọng thề: "Ta nếu có nửa câu nói dối, quản gọi ta kiếp này khó chứng đại đạo!" Hắn tưởng rằng Trấn Nguyên Tử đang hoài nghi tính chân thật của sự tình.

Nào ngờ, Trấn Nguyên Tử nghe xong lại lắc đầu, khẽ than nói: "Đế Quân, giao tình trăm vạn năm của chúng ta.

Bần đạo sao lại hoài nghi tính chân thật của sự tình?

Chỉ là bần đạo có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Lần này, chỉ có thể để Đế Quân thất vọng rồi." Nói xong, hướng Đông Hoa Đế Quân lễ mạo thi lễ.

Đông Hoa sắc mặt có chút khó coi.

Một đường đi tới, hiếm khi bị cự tuyệt.

Nếu là người khác, hắn sớm đã phất tay áo bỏ đi.

Nhưng Trấn Nguyên Tử lại là một tôn tuyệt thế đại năng có thể độc chiến Tổ Vu.

Đương hạ đè nén tâm thần, lần nữa truy vấn: "Đạo hữu có thể hay không cho biết, cụ thể là cái gì nan xử?" Tự giác câu hỏi này có chút đường đột, hắn nhanh chóng nói: "Hoặc hứa ngô có thể hỗ trợ một

hai." Trấn Nguyên Tử có chút trầm mặc, dừng một chút, mới nói: "Cũng không có gì không thể nói.

Đạo hữu hẳn biết, ngô có một bảo, tên là 'Địa Thư'!

Năm đó bần đạo có thể hóa hình thành công, cùng vật này thoát không được can hệ.

Vật này lại là sau khi Bàn Cổ thần khai thiên tích địa, thiên địa thai mô sở hóa..." Không có nói tiếp, chỉ vẻ mặt tiếc nuối nói: "Cho nên lần này, bần đạo chỉ có thể nói với Đế Quân một tiếng xin lỗi.

Nếu không đạo tâm có khuyết, đại đạo khó thành!" 'Đánh rắm!' Đông Hoa Đế Quân ám tự cắn răng.

Tại hắn xem ra, hoàn toàn là một cái cớ vụng về.

Nhớ ân tình Bàn Cổ thần?

Lúc Bàn Cổ chân linh phục tô, không thấy hắn đi trả nhân tình.

Hiện tại ở chỗ này giả bộ, phân minh là diễn kịch cho hắn xem!

Lão già này...

Tuy rằng trong lòng không cam lòng, nhưng Trấn Nguyên Tử đã quyết tâm, hắn cũng không tiện nói thêm.

Hắn chắp tay nói: "Lần này ngô suy xét không chu toàn, đã như vậy, ngô liền cáo từ." Nói xong, ngụ ý thâm thâm nhìn Trấn Nguyên Tử một cái. "Đế Quân đi thong thả." "Vút!" Đông Hoa thân ảnh đã biến mất không thấy.

Lại ngay cả cửa chính cũng lười đi.

Giây tiếp theo, hắn xuất hiện trên Cửu Thiên.

Cúi đầu quan sát ngọn núi cao hùng hồn nguy nga kia, trong mắt phiếm lên một tia lãnh ý. "Trấn Nguyên Tử a!" Linh quang chợt hiện,

người đã phi hồng miểu miểu!

Trong Ngũ Trang Quán!

Hầu như người trước chân vừa đi, người sau chân đã đến. "Ông!" Hư không chấn động, một người thanh niên mi thanh mục tú xuất hiện trong điện.

Hắn coi như không có người đi đến một cái ghế ngồi xuống, cầm lấy một quả trái cây trên bàn gặm.

Miệng hàm hồ không rõ nói: "Sao không đáp ứng lão đầu kia?

Thánh vị a!

Được nó liền có thể chứng đạo thành thánh.

Mấy trăm vạn năm sở cầu, không phải là cái này sao?

Đáng tiếc, yêm không có phúc duyên..." Nói xong, đem trái cây trong tay cắn "răng rắc" vang, tựa hồ muốn đem đầy bụng uất kết phát tiết ra. "Tiểu tử này..." Trấn Nguyên Tử cười khổ một tiếng, tựa hồ đối với việc này đã thấy nhưng không thể trách.

Thiếu niên trợn trắng mắt: "Đừng nói là thật sự vì tình phân với Bàn Cổ thần mới không đi a!

Muốn thật có tình phân, năm đó Vu Yêu chi chiến, ngươi đã nên đi rồi." Lời này thật sự.

Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ nói: "Muốn nói là có thì khẳng định là có chút.

Chuyện này, ta không cần thiết phải nói dối.

Bất quá càng quan trọng là, hiện nay thiên địa phân vi hai phái.

Một bên lấy Hồng Quân Đạo Tổ cầm đầu, một bên lấy Bàn Cổ thần cầm đầu...

Ngươi cảm thấy ta nên theo phe Hồng Quân Đạo Tổ sao?" "Cạch..." Thiếu niên động tác ngừng lại.

Toàn tức vô sở vi nói: "Muốn theo ta nói, vậy khẳng định đứng về phía Bàn Cổ thần.

Nếu không có Bàn Cổ thần khai thiên tích địa, nào có ngươi, nào có ta?

Bất quá trên đời này kẻ vong ân phụ nghĩa cũng không ít!" Trấn Nguyên Tử nghe thế, không khỏi liếc hắn một cái. 'Tiểu tử này, ngay cả ta cũng mắng vào?' Bất quá hắn cũng không phản bác, dừng một chút, nói ra lời trong lòng: "Ta không đáp ứng Đông Vương Công, kỳ thật còn có một cái nguyên nhân trọng yếu.

Ta hoài nghi cái chết của hiền đệ năm đó, cùng Tây Phương nhị thánh thoát không được can hệ!" Lúc này, trong mắt hắn lóe lên một tia âm mai.

Dù là sự tình đã qua mấy trăm vạn năm, nhưng mỗi khi nhắc tới việc này, vẫn cứ sát ý đầy lòng. 'Hồng Vân...' Thiếu niên lẩm bẩm, dừng lại động tác ăn.

Trong mắt lóe lên một tia tang thương không phù hợp với lứa tuổi.

Khẽ than nói: "Cũng trách tên kia, lạn hảo nhân một cái.

Tử Tiêu Cung nhường chỗ a!" Một tiếng cười lạnh, trong tiếng cười đầy mỉa mai.

Tựa hồ đối với cách nói của Trấn Nguyên Tử, tịnh không lạ lẫm.

Hoặc giả là sớm có phần ăn ý.

Trấn Nguyên Tử giờ phút này đã khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói: "Mặc kệ Tây Phương nhị thánh có hay không ở sau lưng tính kế, lúc trước hạ tràng giết chết hiền đệ, lại là Yêu tộc không thể nghi

ngờ.

Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Hiện nay, đều đã chứng đạo thành thánh.

Ta có thể đi cùng bọn hắn đồng lưu hợp ô sao?

Một khi nổi lên tranh đoan, Đạo Tổ sẽ giúp ai?

Một bên Ngũ Thánh, một bên ta một người?

Ha!" Một tiếng cười lạnh, đầy trào phúng nói: "Hà huống cũng không nhất định thật sự có thể thành thánh, cũng hứa giống như hiền đệ, chỉ là một quân cờ mà thôi?" Năm đó Hồng Vân cũng được Hồng Quân ban cho đại đạo chi cơ, kết quả thì sao?

Chẳng phải bị giết rồi.

Thiếu niên khẽ than, thiếu đi vài phần phù khoa trước đó, nhìn về phía Trấn Nguyên Tử trong mắt ẩn ước mang theo vài phần lo lắng nói: "Cự tuyệt Đông Vương Công, chỉ sợ hắn sẽ không thiện bãi cam hưu!

Minh nhãn nhân đều nhìn ra được, Đông Vương Công tuy quy chúc về Thiên Đình, nhưng lại là người của Đạo Tổ." Trấn Nguyên Tử trầm mặc, toàn tức lộ ra một tia sái nhiên nói: "Nguyên lai ta có chút do dự, hiện tại đảo không cần.

Ân?" Thiếu niên nhíu mày, mang theo vài phần không hiểu.

Trấn Nguyên Tử cũng không giải thích, chỉ quét sạch đồi nhiên chi khí trước đó nói: "Chuẩn bị một chút, lát nữa, theo ta cùng nhau đi một chuyến xa nhà." "Ta cũng đi?" Thiếu niên vẻ mặt ngạc nhiên! "Đương nhiên!" "Được rồi!" Lần này thiếu niên không nói nhảm nữa, từ trong lời nói của Trấn Nguyên Tử, ẩn ước đoán được vài phần ý tứ.

Lại tịnh không đánh vỡ nồi đất hỏi tới cùng! "Ông" một vệt linh

quang chợt hiện, hậu viện Ngũ Trang Quán một cây Nhân Sâm Quả Thụ cự đại sậu nhiên nhổ lên. "Ầm ầm!" Hư không chấn động, giây tiếp theo, quả thụ kia liền xuất hiện tại đại điện.

Cũng may nơi này có Tu Di Giới Tử thần thông, nhìn như hữu hạn, thực tắc nội bộ tự thành nhất thể, không gian vô hạn lớn. "Ông!" Thiếu niên thân hình hư hóa, chỉ thấy một vệt tiểu thụ hư ảnh lóe lên, nháy mắt chui vào trong quả thụ.

Nguyên bản Nhân Sâm Quả Thụ ngàn trượng cao, thốn thốn thu nhỏ, trong chốc lát liền hóa thành cỡ bàn tay.

Linh quang tứ dật.

Chương 126

Nguyên lai thiếu niên chính là chân linh của tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả Thụ huyễn hóa. "Lưu một đạo giả thân đi!" Trấn Nguyên Tử nhắc một câu.

Thân cây run lên, "Vút" một đoạn cành bay ra, nháy mắt rơi vào hậu viện.

Trong chốc lát liền hóa thân thành một cây Nhân Sâm Quả Thụ, cùng nguyên bản nhìn qua giống nhau như đúc.

Trấn Nguyên Tử cười khẽ một tiếng, nâng tay đem "Nhân Sâm Quả Thụ" thu vào trong tay áo.

Hư không đạp bộ, cả người biến mất tại giữa thiên địa! ...

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Thiếu đi nhị nữ, Bàn Cổ khó được một đoạn thanh nhàn.

Ngày hôm nay, hắn đang tham tu đại đạo.

Hốt nhiên thân hình hơi chấn, "Ông" tĩnh nhãn sát na, trong mắt ẩn có ngàn vạn quang ảnh trầm phù.

Giây tiếp theo, hắn liền nhìn về phía tây nam chi địa, ánh mắt có chút kinh ngạc: 'Có đại thần thông giả nhập cảnh?' Hiện nay Thiên Đạo Chi Thạch dung nhập vào vạn linh Đông Châu, một mảnh "Thiên Đạo quy tắc" đều trong tay hắn.

Chỉ cần có khí tức sinh linh cường đại lạ lẫm xông vào, "Thiên Đạo quy tắc" liền sẽ cảnh báo.

Không ở trong cảm ứng, Đại Tổ Vu Đế Giang đã hướng bên kia đi tới.

Đương hạ hắn cũng không để ý tới.

Tức tiện là dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo, Đế Giang cũng sở hữu nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực.

Phi Thánh cùng hắn đối thượng, tự nhiên chiếm không được chỗ tốt.

Nhưng rất nhanh, hắn sát giác hai đạo khí tức từ xa đến gần. 'Hướng về phía ta?' Giây tiếp theo, thanh âm Đại Tổ Vu Đế Giang truyền đến: "Phụ thần, chủ nhân Ngũ Trang Quán 'Trấn Nguyên Tử' đến bái kiến!" Tiếp đó, liền có một đạo thuần hòa chi âm vang lên: "Tiểu đạo Trấn Nguyên Tử, ngưỡng mộ uy danh Bàn Cổ thần đã lâu.

Hôm nay đặc biệt đến bái kiến, thỉnh Bàn Cổ thần không tiếc rẻ một lần gặp mặt!" Trấn Nguyên Tử?

Vị đã lấy được Địa Thư kia!

Bàn Cổ nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Vào đi!" "Kẽo kẹt!" Điện môn tự động mở ra.

Hai đạo thân ảnh tiến nhập đại điện.

Đế Giang bên người đi theo một lão đạo nhìn qua bảy tám mươi tuổi.

Hạc phát đồng nhan, một tập thanh y đạo bào, ánh mắt thanh chính, cử thủ đầu túc cho người ta một loại cảm giác phiêu dật xuất trần.

Ba ngàn đạo vận tùy thân, một vệt thanh khí hiển hóa.

Thật đúng là một vị đạo đức thần tiên. "Tiểu đạo Trấn Nguyên Tử, bái kiến Bàn Cổ thần!" Đối mặt với vị đại năng khai thiên trong truyền thuyết, dù là Trấn Nguyên Tử kiến thức không ít đại tràng diện, cũng không cấm hơi hơi tâm hoảng.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Miễn lễ!" "Tạ Bàn Cổ thần!" Trấn Nguyên Tử tái bái chi hậu, mới dám thẳng người.

Có cơ hội nhìn trộm truyền kỳ nhân vật.

Đản kiến trên vân đài, có một đại hán ngồi xếp bằng.

Thân cao chín trượng, thể phách hùng hồn.

Diện mục cổ phác uy nghiêm.

Thể biểu bảo quang ẩn ẩn, tử khí hoành sinh, cho người ta một loại sức mạnh cảm vô thất.

Đỉnh đầu thanh khí thăng đằng, diễn hóa tam thiên đại đạo, động tắc tam thiên đạo vận tùy thân.

Đoan đích là nguy nguy nga nga, huyền diệu mạc trắc.

Giỏi cho một vị "Bàn Cổ thần"! "Ngồi!" Bàn Cổ tùy tay chỉ một cái, mặt đất nhiều ra hai cái bồ đoàn.

Trấn Nguyên Tử cùng Đế Giang khom người sau đó mới lạc tọa.

Kỳ gian, Trấn Nguyên Tử đem bồ đoàn sảo sảo lui về sau, để so le với Đế Giang.

Dù sao, vị Đại Tổ Vu này hiện tại là Thánh nhân hàng thật giá thật.

Bàn Cổ cũng không quải loan mạt giác, trực tiếp nói: "Trấn Nguyên Tử, tìm Bản tọa, có việc gì?" Tại trước mặt Bàn Cổ, Trấn Nguyên Tử cũng không dám hồ biên loạn tạo.

Lược suy nghĩ, liền tình thật nói: "Không dám giấu diếm Bàn Cổ thần.

Tiểu đạo chuyến này, kỳ thật là vì cầu viện." Cầu viện?

Bàn Cổ nhìn hắn một cái, ra hiệu tiếp tục.

Trấn Nguyên Tử nói: "Trước đó Đông Hoa Đế Quân từng tìm tiểu

đạo, muốn tiểu đạo cùng hắn hợp tác, phản công Đông Châu.

Sự thành chi hậu, nguyện dùng một tôn Thánh vị tương hứa..." Nói xong, cẩn thận từng li từng tí nhìn Bàn Cổ một cái. "Ngươi cự tuyệt rồi?" Bàn Cổ ý vị thâm trường nhìn hắn.

Trong nháy mắt, hắn có loại cảm giác bị nhìn thấu toàn bộ bí mật.

Tâm thần rùng mình, vội vàng nói: 'Vâng, tiểu đạo đã cự tuyệt.' "Lý do?" "Thứ nhất, Đại thần khai thiên tích địa, có ân đức vạn thế với vạn linh Hồng Hoang.

Tiểu đạo hóa hình chi sơ, càng nhờ di trạch của Đại thần, mới có tạo hóa ngày nay!

Thứ hai...

Đại thần khả năng không biết, tiểu đạo có một chí giao hảo hữu, tên là Hồng Vân Lão Tổ, cũng là đại thần thông giả thượng cổ.

Cuối cùng lại bị tính kế, hóa thành kiếp tro!

Kẻ giết hắn, chính là tam thánh Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng hiện nay!" Thấy Bàn Cổ không nói, Trấn Nguyên Tử cắn răng một cái nói: "Ta hoài nghi, cái chết của Hồng Vân không chỉ do Tam Thánh gây ra.

Càng có Tây Phương nhị thánh đang tính kế.

Hoặc là... vị kia." "Hồng Quân?" Bàn Cổ cười khẽ thành tiếng, nói ra cái tên mà Trấn Nguyên Tử không dám nói.

Trấn Nguyên Tử vội vàng cúi đầu, cung thanh nói: "Chính là hắn!" "Không cần đoán nữa!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Từ xưa đến nay, phàm là sinh linh chết, không ai không liên quan đến Hồng Quân.

Hắn dĩ thân hợp Thiên Đạo, thay thế ý chí vốn có của Thiên Đạo.

Thúc đẩy đại kiếp, dùng cái chết của sinh linh, đổi lấy Thiên Đạo

tráng đại.

Cũng là để bản thân siêu thoát.

Long Phượng kiếp, Vu Yêu kiếp, đều là như thế!

Như ngươi lời nói, Hồng Vân kia cũng là một vị đại khí vận chi bối.

Hắn chết rồi, khí vận vừa lúc bị Hồng Quân đoạt được." "..." Trấn Nguyên Tử bị trấn kinh đến tột đỉnh.

Lần đầu tiên nghe được bí văn bực này.

Đối với hắn mà nói, không thua gì sét đánh giữa trời quang.

Hắn nhịn không được lẩm bẩm nói: "Khả năng sao, Thiên Đạo không phải vô tình vô dục, chỉ tuân tuần quy tắc sao?" Một bên Đế Giang cười lạnh nói: "Đó là giả.

Thiên Đạo vô tư, nhưng Hồng Quân thì có!" Giờ khắc này, nội tâm Trấn Nguyên Tử đang phiên giang đảo hải.

Kỳ thật, những năm này hắn cũng không phải hào vô sở giác.

Nếu không, hắn cũng sẽ không mấy trăm vạn năm khô thủ "Ngũ Trang Quán" không ra, làm một cái ẩn sĩ tiên!

Sớm tại lúc Hồng Vân Lão Tổ tao kiếp, hắn đã ý thức được.

Cố ý tị khai trần thế.

Nhưng đó dù sao cũng là suy đoán.

Nhưng hôm nay từ trong miệng Bàn Cổ chính tai nghe thấy, hết thảy lập tức phát sinh biến hóa.

Vãng thường không minh bạch một số chi tiết, tự hồ cũng đều nhất nhất đối ứng thượng.

Bao quát thượng cổ Long Phượng chi kiếp, Hồng Vân chi tử, Vu

Yêu chi tranh...

Chương 127

Mâu quang mấy lần biến ảo, Trấn Nguyên Tử cắn răng nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, vậy Thánh vị chi sự, có thể hay không giải hoặc cho ta?" Năm đó Tử Tiêu Cung giảng đạo, Hồng Quân có ngôn thiên địa Thánh vị có bảy.

Nhưng hiện tại quang dĩ Hồng Mông Tử Khí chứng đạo giả, dĩ nhiên vượt qua mười lăm vị. "Không cần Phụ thần, ta có thể nói cho ngươi biết." Đế Giang cảm thấy loại vấn đề sơ cấp này, đều không cần thiết lao phiền Phụ thần hồi đáp.

Kính trực nói: "Phụ thần năm đó khai thiên địa, chém ra bảy bảy bốn mươi chín búa!

Hợp với số 'Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín', độn đi một, vì một đường sinh cơ.

Nguyên lai, thiên địa Thánh vị nên có bảy bảy bốn mươi chín tôn.

Như thế, mới có thể triệt để ổn cố thiên địa.

Sử linh khí tự sinh, đạo ý viên mãn.

Phàm Hồng Hoang chúng sinh đều có cơ hội luân chuyển không ngừng, cuối cùng chứng đạo siêu thoát!" "Chỉ là Hồng Quân kia vì tư lợi bản thân, dĩ thân hợp Thiên Đạo, thay thế ý chí Thiên Đạo, sửa đổi hướng đi của Hồng Hoang.

Vì tìm cầu tự thân đột phá, coi Hồng Hoang chúng sinh là chất dinh dưỡng.

Dùng Thiên Đạo chi lực ngang nhiên can dự, cưỡng ép hạ xuống các loại đại kiếp, không ngừng thu hoạch sinh linh chi lực.

Ban đầu thiên địa Lục Thánh, đã là vì ổn cố Thiên Đạo thiết lập,

cũng là vì muốn có người có thể thay hắn làm việc..." Đương hạ, Đế Giang đem chân tướng Hồng Hoang, mặt tối không ai biết của Hồng Quân êm tai nói ra.

Bao quát nguyên nhân song phương chinh phạt lần này!

Nghe xong, Trấn Nguyên Tử triệt để bị điên phúc tam quan.

Tuy rằng những lời này nghe vào bất khả tư nghị như vậy, nhưng nội tâm sâu chỗ tự hồ thời khắc đều có một cái thanh âm đang nói cho hắn, 'Đây mới là chân tướng!' Khi mang theo chân tướng đi tìm đáp án, những vấn đề trước đây vẫn không thông, tại giờ khắc này đều có đáp án. 'Ví dụ, thiên địa vì sao lại có đại kiếp hạ xuống?

Ví dụ, khai thiên tích địa tới nay vì sao chỉ có Hồng Quân cùng Lục Thánh chứng đạo?

Ví dụ...' Quá nhiều quá nhiều, nhiều đến mức nội tâm hắn cảm giác được sự áp ức trước nay chưa từng có. 'Nguyên lai, đây mới là chân tướng Hồng Hoang sao?' Thiên địa vì sao sẽ có đại kiếp?

Toàn nhân Hồng Quân tư lợi, dục mượn sinh linh chi lực hoàn thành tự ngã siêu thoát.

Mỹ danh kỳ viết "vì thiên địa giảm áp"!

Thực tắc, bản thân hắn mới là áp lực lớn nhất của thiên địa.

Khai thiên tới nay thẳng đến Bàn Cổ chân linh phục tô, vì sao chỉ có Hồng Quân cùng Lục Thánh chứng đạo?

Chỉ nhân Hồng Quân khống chế Thiên Đạo, cắt đứt con đường thành thánh của tất cả mọi người.

Cường giả Long Phượng có hi vọng chứng đạo nhất, hóa thành kiếp tro.

Tiếp đó là Tam Thanh bọn người, nhờ Hồng Mông Tử Khí chứng

đạo, trở thành tòng phạm.

Lại xuống chút nữa, Hậu Thổ bị trấn áp tại Lục Đạo Luân Hồi.

Vu Yêu bị tính kế suýt chút nữa chết sạch! 'Nếu không phải Bàn Cổ thần chân linh phục tô, trùng sinh tại thế, hết thảy thật sự bị hắn thực hiện rồi.

Đến lúc đó, thật không dám tưởng tượng, thế giới sẽ biến thành cái dạng gì?' Giờ phút này, hắn rốt cuộc minh bạch câu nói kia của Bàn Cổ.

Vì sao cái chết của Hồng Vân, cũng có Hồng Quân tính kế.

Bởi vì Hồng Quân đối với chúng sinh toàn vô liên mẫn, hận không thể toàn bộ chết sạch, để hắn thu hoạch sinh linh chi lực, tráng đại tự thân.

Mà lúc đó Hồng Vân vô nghi cận thứ vu Tam Thanh, Tiếp Dẫn nhất loại tồn tại.

Từ khi được ban cho 'Hồng Mông Tử Khí', hắn khả năng đã rơi vào tính kế của Hồng Quân, cho nên hắn chết!

Biết hiểu hết thảy chân tướng, Trấn Nguyên Tử chỉ cảm thấy mạc danh bi ai. 'Nguyên lai, chúng sinh chỉ là một phần chất dinh dưỡng của Hồng Quân.' Không, thế giới không phải như vậy.

Bàn Cổ thần ban đầu là vì sáng tạo một cái "Vĩnh Hằng Thế Giới" chân chính, cường giả có thể vô tận luân hồi, sinh sinh bất tức, thẳng đến siêu thoát!

Hồng Quân, vì tư lợi bản thân, nữu chuyển hết thảy.

Hắn là tên trộm lớn nhất, cũng là kẻ phá hoại giới Hồng Hoang. 'Hồng Quân không chết, thiên địa khó định!' Giờ khắc này, hắn cảm nhận được một cỗ trách nhiệm cảm thâm thâm.

Hoặc hứa vãng thường hắn chỉ là không biết vì sao mà chiến, lại muốn cùng ai chiến?

Cho nên hắn lựa chọn trăm vạn năm tị thế.

Hôm nay, hắn không nguyện ý tị thế nữa.

Bởi vì tị thế chính là đang chờ chết.

Một khi để Hồng Quân trọng chưởng Thiên Đạo, đó là Hồng Hoang "đại kiếp"!

Trấn Nguyên Tử bỗng nhiên đứng dậy, hướng về Bàn Cổ trên vân đài quỳ xuống, thâm thâm bái xuống!

Vẻ mặt ngưng trọng nói: "Hôm nay, ta mới biết tự thân hiệp ải.

Đại thần khai thiên địa, thân hóa vạn vật, mới có Hồng Hoang vạn linh.

Ngô tuy không phải là đích truyền huyết mạch của Đại thần, lại cũng là tiên thiên chi linh đản sinh nhờ Đại thần khai thiên.

Hôm nay nguyện nhận tổ quy tông.

Vọng Đại thần thành toàn!" Nói xong, trùng trùng dập đầu trên đất!

Đế Giang một trương mặt lạnh lùng, có chút chướng mắt Trấn Nguyên Tử. 'Phụ thần khai thiên địa, thân hóa vạn vật, nuôi dưỡng Hồng Hoang vạn linh.

Kết quả sau khi trùng sinh, cư nhiên chỉ có Vu tộc cùng Nhân tộc nguyện ý nhận tổ quy tông?' Tại hắn xem ra, Hồng Hoang hiện nay, khắp nơi đều là phản nghịch, phản loạn. 'Đáng chết, đáng giết cứ giết.' 'Bất quá Trấn Nguyên Tử, từ thượng cổ đã tị thế cư trú, tịnh không làm ra chuyện tranh phong với Vu nhân.

Trước đó dù sao cũng không biết chân tướng, muốn độc thiện kỳ

thân, cũng tình hữu khả nguyên...' Trong lòng chuyển niệm, hắn quay sang Bàn Cổ bái nói: "Phụ thần, Trấn Nguyên Tử cũng là một mảnh xích thành, không bằng cho hắn một cơ hội cải tà quy chính?" 'Cái tên to xác này cũng học được cách nói giúp người khác?' Bàn Cổ ý ngoại nhìn hắn một cái.

Đế Giang thần tình lược hiển xấu hổ.

Bàn Cổ vô ý cùng hắn so đo, nhưng không có quy củ không thành phương viên.

Hắn dừng lại một chút, thản nhiên nói: "Nguyên nhân Đông Hoa khiêu chiến, ngươi đã biết hiểu.

Đã xích thành một mảnh, vậy thì hãy để Ngô trong trận chiến này, nhìn thấy quyết tâm của ngươi.

Nếu không nguyện, tự hành rời đi là được." Nói xong, thâm thâm nhìn hắn một cái.

Trấn Nguyên Tử tâm thần rùng mình, lập tức biết hiểu ý tứ.

Hắn tịnh không cảm thấy có gì không thỏa đáng, ngược lại, đây mới là uy nghiêm Bàn Cổ thần nên có.

Theo lý, trước đó Bàn Cổ thần chân linh phục tô, những tiên thiên thần tha linh bọn họ, liền phải tới bái kiến.

Không nói quy thuận hay không, tối thiểu cũng phải cảm niệm một phần ân đức.

Nhưng lúc đó không có ai tới.

Mới bắt đầu có thể giải thích là không biết thật giả.

Nhưng theo chiến sự Vu Yêu khuếch đại, Tây Phương nhị thánh tự mình hạ tràng thí tham, chúng Tổ Vu đương trường bức vấn Tam Thanh, cuối cùng Thái Thanh Thánh Nhân nói ra lời "Bàn Cổ thần là

thật".

Tuy rằng sau đó Hồng Quân soán cải ký ức chúng sinh, nhưng Chuẩn Thánh chi thượng đại thần thông giả, lại đều nhất thanh nhị sở.

Hắn cũng là một trong số đó.

Nhưng hắn vẫn không tới.

Từ lúc đó, đã là một loại phản bội rồi.

Hiện nay muốn nhận tổ quy tông, không lấy ra chút chân tâm thực ý, đều băn khoăn.

Đương hạ trịnh trọng nhất bái nói: "Ngô tất sẽ không để Đại thần thất vọng!" Không có lời nói khảng khái kích ngang, cũng không có như thế nào như thế nào biểu quyết tâm.

Chân chính quyết tâm là làm ra, không phải nói ra.

Giờ khắc này, khí tức Trấn Nguyên Tử dị thường kiên định.

Bàn Cổ trong mắt tán thưởng chi ý chợt lóe lên.

Chương 128

Thản nhiên nói: "Đã như vậy, Đế Giang, ngươi phụ trách đem hắn giới thiệu cho các Tổ Vu, Nhân Tổ!" "Vâng!" Đế Giang khom người nhất bái.

Rất nhanh, hai người liền kết bạn rời đi.

Trong Thanh Đồng Thần Điện to lớn, chỉ còn lại Bàn Cổ một người.

Trong mắt phù hiện một tia cười nhàn nhạt, 'Trấn Nguyên Tử cái hậu duệ này, đại khái suất là chạy không thoát.' Bất quá, phàm sự tổng có một cái độ.

Trấn Nguyên Tử mới nghe bí tân bực này, nhất thời gian khó tránh khỏi tâm triều bành phái.

Chờ lãnh tĩnh lại, thân nhãn đi xem, một đường đi chứng kiến, xác định tín niệm nội tâm sau.

Đó mới là chân chính quy tâm. 'Đoạn thời gian này, coi như là một cái khảo nghiệm đi.' Không vội!

Có Đế Giang tự mình dẫn tiến, lại thêm bản thân danh thanh Trấn Nguyên Tử không nhỏ.

Rất nhanh, liền cùng chúng Tổ Vu, Nhân Tổ quen thuộc.

Lúc này, Đông Hoa Đế Quân cũng thu được tin tức "Trấn Nguyên Tử" đầu nhập phe Vu nhân.

Lập tức giận không kềm được! "Hỗn trướng!" Hải ngoại, đảo Doanh Châu, Thái Thần Cung. "Rầm!" Đông Hoa Đại Đế một chưởng đánh nát chiếc bàn bạch ngọc trước mặt, khí tức trên người cuồn cuộn như sóng trào, ép người khác không thở nổi.

Hắn giận dữ quát: "Giỏi cho một Trấn Nguyên Tử, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Bản tọa năm lần bảy lượt mời chào, đều bị hắn lấy cớ thoái thác.

Vốn tưởng hắn là nhân vật thanh cao, không ngờ đảo mắt đã lao vào vòng tay Vu nhân.

Hảo, hảo lắm!" Trấn Nguyên Tử làm vậy, trong mắt hắn chẳng khác nào phản bội!

Đường đường là Đông Hoa Đại Đế, chủ nhân của hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, hắn hà cớ gì phải chịu cơn tức này?

Trong điện có một nam tiên áo xanh, bộ dáng chừng ba bốn mươi tuổi, tóc búi cao, trên mặt luôn treo một nụ cười như có như không, khí chất nho nhã.

Người này khom mình bái: "Đế quân, Trấn Nguyên Tử vốn có thể làm một vị tiên ngoại đạo, nay lại tự ý gia nhập trận doanh Vu tộc, đây là con đường tự tìm cái chết.

Đế quân hà tất phải so đo với một kẻ sắp chết?" "Hửm?" Đông Hoa tiên sửng sốt.

Kẻ kia cười lớn: "Tư Mệnh nói rất đúng!

Trấn Nguyên Tử đầu nhập Vu nhân, xác thực là tự tìm đường chết!" Nam tiên này không ai khác chính là Đệ nhất Đại tổng quản đảo Doanh Châu - Tư Mệnh, vốn là Thương Hải chi linh hóa thân, bái nhập môn hạ Đông Vương Công, lại có quan hệ vừa là thầy trò vừa là bạn bè.

Nay Đông Vương Công thụ phong "Đông Hoa Đại Đế", chấp chưởng hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, địa vị của Tư Mệnh cũng nước lên thì thuyền lên, nghiễm nhiên là dưới một người trên vạn người!

Đông Hoa Đại Đế tuy đã nguôi giận nhưng vẫn không cam lòng: "Nhưng hắn dám khinh nhờn ta như thế, nếu chuyện này cứ thế bỏ qua, chẳng phải để người trong thiên hạ coi thường Đông Hoa ta sao?" "Việc này cũng đơn giản!" Tư Mệnh lộ vẻ ôn văn nhã nhặn, cười nói: "Đế quân lúc trước chẳng phải đang suy tính nên bắt đầu từ đâu để phản công Đông Châu sao?

Hiện tại đã có cơ hội rồi!" "Ồ?" Đông Hoa nhướng mày, vẻ nghi hoặc trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Chợt tinh thần hắn đại chấn, ánh mắt sáng rực: "Vạn Thọ Sơn?" "Chính xác!" Tư Mệnh đáp: "Vạn Thọ Sơn địa thế nằm ở Tây Nam, tiếp giáp với Đông Châu.

Nếu chúng ta có thể chiếm cứ Vạn Thọ Sơn, tiến có thể công, lui có thể thủ.

Đây là địa điểm tấn công tuyệt vời!" "Vạn Thọ Sơn..." Đông Hoa lẩm bẩm, trong mắt có chút chần chừ.

Nếu là ngày thường, hắn có thể sẽ cân nhắc nhiều hơn.

Nhưng giờ khắc này, hắn đang bị Trấn Nguyên Tử chọc tức đến mụ mị đầu óc, cộng thêm Vạn Thọ Sơn quả thực là một nơi tốt.

Nó lại tiếp giáp với Tây Ngưu Hạ Châu, thuộc về đồng minh thiên nhiên của phe mình.

Đông Hoa lập tức nói: "Vậy chọn Vạn Thọ Sơn.

Trước khi sát nhập Đông Châu, Bản tọa sẽ dùng Trấn Nguyên Tử để tế cờ." Đông Hoa quét sạch vẻ âm u trước đó, bắt đầu phân tích tính khả thi của sự việc: "Tây Nam, Tây Ngưu Hạ Châu, Phật quốc?" "Xem ra Đế quân phải đi Tây Ngưu Hạ Châu một chuyến rồi." Tư Mệnh ôn tồn nói một câu, vô tình hay cố ý đã điểm trúng tâm tư của hắn.

Đông Hoa cười lớn: "Hiểu ta, chỉ có Tư Mệnh!

Tây Ngưu Hạ Châu là địa bàn của Phật môn, ta muốn bắt lấy Vạn Thọ Sơn, không thể thiếu việc phải mượn đường từ họ." "Việc này chắc chắn Phật môn cũng sẽ vui lòng." Tư Mệnh cười nhạt. "Đó là tự nhiên!" Đông Hoa cười lạnh: "Phật môn thích nhất là độ hóa, mê hoặc chúng sinh.

Trấn Nguyên Tử cắm rễ tại địa giới Tây Nam, đối với họ chẳng khác nào cái gai trong mắt.

Thiên hạ đều biết Trấn Nguyên Tử bất phàm, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh nhân, khi không có lý do chính đáng cũng không dám ra tay với hắn.

Ta muốn từ Tây Ngưu Hạ Châu mượn đường, nhổ đi cái gai trong mắt này giùm họ, bọn họ cầu còn không được ấy chứ." "Vốn dĩ... thôi bỏ đi!" Đông Hoa định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, ánh mắt rực lửa nói: "Việc này không nên chậm trễ, ta liền động thân.

Các sự vụ ở hải ngoại, ngươi thay ta trông chừng cẩn thận!" "Đế quân yên tâm, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không làm lỡ đại sự của ngài!" Đông Hoa không nói thêm, đối với Tư Mệnh tự nhiên là yên tâm tuyệt đối.

Quang ảnh chợt lóe, người đã phi thân đi mất.

Đợi sau khi Đông Hoa rời đi, trong mắt Tư Mệnh thoáng hiện lên tia phức tạp, nhưng rất nhanh chỉ còn lại sự kiên định.

Hắn giơ tay khẽ vuốt, một điểm sáng vàng vô thanh vô tức dung nhập vào hư không, trong nháy mắt biến mất tại cửu trọng thiên!

Cùng lúc đó!

Tây Ngưu Hạ Châu, đất Phật quốc.

Bên trong một tòa Phật điện to lớn màu vàng kim.

Ngồi ở vị trí chủ tọa là một đạo nhân gầy gò, sắc mặt vàng vọt, duy chỉ có đôi mắt thanh quang rực rỡ, lấp lóe hào quang bức người.

Tay hắn cầm một cành Thất Bảo Diệu Thụ, toàn thân lưu chuyển đạo vận thanh tịnh lưu ly.

Chính là Tây Phương Nhị Giáo Chủ - Chuẩn Đề Thánh Nhân.

Bên phải là một tăng nhân mặt tròn, hai tai rủ xuống vai, ánh mắt thanh chính, mang lại cảm giác châu tròn ngọc sáng, khoác áo pháp y thanh tịnh lưu ly, pha chút ý vị viên mãn của Phật môn.

Chính là đệ tử của Chuẩn Đề đã xuất hiện trước đó - Tu Bồ Đề.

Bên trái lại là một hòa thượng đầu to tai lớn, thân hình mập mạp, phanh ngực lộ bụng, trên mặt luôn cười ha hả, bộ dáng tiếu khẩu thường khai.

Nhìn theo thứ tự ngồi, vị trí của hòa thượng béo này còn ở trên Tu Bồ Đề.

Lúc này, thân hình hòa thượng béo khẽ chấn động, giơ tay thu một tia kim quang vào trong cơ thể.

Khi mở mắt ra, ý cười trên mặt càng đậm.

Hắn hướng về phía Chuẩn Đề trên chủ vị, chắp tay nói: "Sư thúc, có tin vui." "Ồ?" Chuẩn Đề ngước mắt nhìn.

Di Lặc béo này cả ngày một bộ dạng cười cười nói nói, không biết vì sao Chuẩn Đề lại không có hảo cảm với sư điệt này. "Miệng nam mô bụng một bồ dao găm, trước mặt cười càng ngọt, sau lưng hạ dao càng độc", rất giống huynh trưởng của hắn a!

Thu hồi tâm tư, Chuẩn Đề không mặn không nhạt hỏi: "Tin vui gì?" "Chuyện Đông Hoa, thành rồi!

Ha ha ha..." Di Lặc cười càng thêm vui vẻ.

Chuẩn Đề mắt sáng lên, hiển nhiên hiểu ý Di Lặc.

Lúc này nhìn về phía sư điệt béo, trong mắt hắn nhiều thêm vài phần phức tạp.

Tuy nhìn không thuận mắt tên sư điệt này, nhưng năng lực làm việc xác thực không chê vào đâu được.

Lại nhìn sang đồ nhi của mình...

Thôi được rồi, không nỡ nhìn.

Lĩnh hội ý tứ của sư phụ, Tu Bồ Đề lập tức cúi đầu xấu hổ.

Việc này vốn là do hắn đi làm trước, hắn cũng nhập thế sớm hơn vị sư huynh này.

Từ hồi Vu Yêu lượng kiếp, hắn đã bôn tẩu trong thiên địa, mưu đoạt vận thế cho Tây Phương giáo, làm việc cho hai vị giáo chủ.

Kết quả... không nhắc tới cũng được!

Vị sư huynh này những năm đầu vẫn luôn bế quan tại thánh địa, gần ngàn năm nay mới xuất thế.

Vừa xuất thế đã chỉnh hợp cả Tây Ngưu Hạ Châu rộng lớn, dẫn dắt sinh linh, đại hưng thổ mộc, kiến tạo vô số Phật quốc, thủ đoạn và năng lực khiến người ta than thở không thôi.

Nếu chỉ có vậy thì thôi, nhưng hắn khổ tâm bôn tẩu mấy trăm năm cũng không mở được một lỗ hổng bên cạnh Đông Hoa Đế Quân.

Kết quả sư huynh nhà mình vừa xuất diện, không tốn đến ba ngày công phu liền trở về.

Chương 129

Đối phương không chỉ thành công mở ra một lỗ hổng bên cạnh Đông Hoa, mà còn thâm nhập vào phúc địa, đánh thẳng vào chỗ yếu hại.

Cận thị của Đông Hoa, Đại tổng quản đảo Doanh Châu, người đi theo Đông Hoa cả triệu năm - Tư Mệnh, đã bị mua chuộc, trở thành quân cờ của Tây Phương giáo.

Lúc đó Tu Bồ Đề tâm tư muốn đập đầu vào tường cũng có.

Từ đó về sau hắn biết Di Lặc là một kẻ tàn nhẫn, càng là một yêu nghiệt, triệt để tắt ngấm tâm tư tranh phong với y.

Ngoan ngoãn làm một công cụ thôi vậy!

Tu Bồ Đề lựa chọn lờ đi ánh mắt của sư tôn, tiếp tục mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Tu vi Chuẩn Đề bực nào, sao không phát giác tâm tư của Tu Bồ Đề, suýt chút nữa không kìm được mà động thủ đánh tên đệ tử này một trận.

Uổng phí lão tử khổ tâm tài bồi ngươi!

Nhưng có đôi khi, loại chuyện này thật sự phải dựa vào thiên phú, không thể dạy là biết.

Sư huynh nhà mình cũng là một cục gỗ, ai ngờ lại dạy ra được một sư điệt yêu nghiệt thế này.

Gian trá, giảo hoạt, tâm cơ, thủ đoạn... tầng tầng lớp lớp không kém gì ai.

Nếu không biết căn nguyên của tên này, Chuẩn Đề còn hoài nghi

hắn có phải con ruột của sư huynh hay không.

Thôi thôi!

Hiện tại trọng tâm là mưu cầu phúc lợi cho Tây Phương.

Có một sư điệt như vậy cũng là may mắn.

Chuẩn Đề bóp mũi nhận chuyện này.

Nhưng ngoài mặt, hắn không thể biểu hiện quá tán đồng, nhàn nhạt nói: "Việc này làm không tệ.

Bất quá, cũng không được đại ý.

Đông Hoa nãi là lứa Tiên Thiên Thần Thai Linh đầu tiên sau khi khai thiên lập địa.

Từ sớm sau lần giảng đạo thứ nhất của Hồng Quân Đạo Tổ, hắn đã được phong làm 'Nam Tiên Chi Thủ', quyền thế hiển hách cỡ nào?

Sư thúc ta hồi đó... thực sự là hâm mộ!" Chợt hắn ngưng lại, không nói tiếp nữa, chuyển lời: "Tóm lại, người này có thể ngay lúc quyền thế hiển hách, đối mặt với sự trỗi dậy của Vu Yêu mà cấp lưu dũng thối, cũng là một nhân vật.

Lòng dạ sinh linh tráo trở nhất, tình nghĩa triệu năm thì đã sao?

Cho nên, đừng tưởng rằng thao túng được một Tư Mệnh là có thể muốn làm gì thì làm.

Bất kỳ một Tiên Thiên Thần Thai Linh nào cũng không dung khinh thường!" Câu cuối cùng, Chuẩn Đề nói vô cùng trịnh trọng.

Đây là kinh nghiệm đúc kết được sau vô số năm chu toàn với các thế lực trong Hồng Hoang!

Di Lặc vẻ mặt chân thành nói: "Đệ tử cẩn tuân sư thúc giáo hối.

Sư thúc yên tâm, Tư Mệnh chỉ là bước cờ đầu tiên, tiếp theo, đệ

tử sẽ đích thân tiếp hiệp với Đông Hoa Đế Quân.

Đến lúc cần thiết, thỉnh sư thúc giúp đỡ đôi chút." Nói xong, hắn khiêm tốn vạn phần bái xuống. "....." Chuẩn Đề câm nín, còn có thể nói gì?

Thật ra Di Lặc làm đã đủ tốt rồi, hắn chỉ đơn thuần ngứa mắt muốn tìm chút phiền phức thôi.

Ai ngờ người ta thật sự đã sắp xếp xong bước tiếp theo, còn muốn sư thúc ra mặt giúp đỡ vãn hồi?

Thật không còn thiên lý a!

Trong lòng buồn bực nhưng mặt ngoài Chuẩn Đề không lộ mảy may dị sắc.

Tây Phương Nhị Thánh nhân, vai vế sư thúc, phải có dáng vẻ của sư thúc.

Hắn nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, lúc cần thiết, Ngô sẽ xuất diện chốt lại việc này.

Ngươi cần làm là trước đó tận lực thuyết phục Đông Hoa, khiến hắn hành quân theo lộ tuyến ta đã định.

Làm không được cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng làm hỏng việc." "Sư thúc yên tâm!" Di Lặc vẫn giữ bộ dạng cười ha hả, không thấy nửa phần áp lực hay bất an.

Một tên nhóc con cũng dám bày ra bộ dạng lão thần tại tại của sư huynh?

Chuẩn Đề nhìn mà mạc danh tâm phiền, quay sang quát đồ đệ đang gà gật bên cạnh: "Bồ Đề, lần hội đàm này, do ngươi toàn trình bồi tiếp sư huynh ngươi!

Dù sao ngươi nhập thế không lâu, chưa từng chu toàn với đại nhân

vật chân chính.

Đi theo học hỏi vài phần kinh nghiệm!" Lý do thật khiên cưỡng.

Nguy to!

Tu Bồ Đề ngẩn người.

Để ta đi cùng hắn?

Sư tôn xác định không nhầm chứ!

Yêu nghiệt như hắn cần ta dẫn dắt?

Cái gì mà chu toàn với đại nhân vật, chẳng phải dựa vào danh tiếng Nhị Thánh sao?

Đâu cần chu toàn gì.

Đây gọi là người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống a?

Bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy ánh mắt muốn ăn thịt người của sư tôn, lời ra đến miệng đành nuốt trở lại vào bụng.

Hắn thủ đoạn, tâm kế tuy không bằng Di Lặc, nhưng có thể được Chuẩn Đề thu làm thân truyền thì tự nhiên không phải kẻ ngốc.

Biết việc làm trước đó đã chọc giận sư tôn, nếu còn dám cự tuyệt, chỉ sợ bị cấm túc vạn năm cũng là ít.

Hắn vội vàng cung kính nói: "Đệ tử lĩnh mệnh!" Bên cạnh, Di Lặc làm như không thấy, cười chế giễu rồi chắp tay nói: "Sư thúc nói rất đúng, Ngô có nhiều chỗ thiếu sót, còn phải thỉnh giáo sư đệ nhiều.

Lát nữa, làm phiền sư đệ hao tâm tổn trí rồi." Đồ nham hiểm!

Tu Bồ Đề bị hắn cười cho lạnh cả người, bắp chân run lẩy bẩy.

Ngoài mặt lại không thể không cắn răng, nặn ra một nụ cười cứng ngắc: "Đâu có, mong sư huynh chiếu cố nhiều." "Sư đệ chiếu cố nhiều!" "Sư huynh chiếu cố..." "Sư đệ..." Nửa ngày sau! "Oanh!" Một

đạo khí thế bàng bạc giáng lâm Tây Phương Phật quốc.

Ngay sau đó là một thanh âm ầm ầm truyền vào Phật điện: "Tây Phương đạo hữu có ở đó không?

Bần đạo Đông Hoa đặc biệt đến bái phỏng." Ngay khi dứt lời, linh quang chợt hiện, hư không hiển hóa ra hai thân hình.

Chính là Di Lặc và Tu Bồ Đề.

Nhìn Đông Hoa Đế Quân một thân thanh long đế vương bào, đầu đội đế quan, diện mục uy nghiêm, Tu Bồ Đề trong lòng than thầm: Sư huynh nhà mình đúng là liệu việc như thần.

Di Lặc cười tươi rói, hư bộ tiến lên, chắp tay nói: "Di Lặc, tham kiến Đế quân!" Tu Bồ Đề hoàn toàn biến thành người vô hình, cũng đi theo hành lễ. "Nguyên lai là Di Lặc và Tu Bồ Đề đạo hữu.

Bần đạo hữu lễ." Đông Hoa cười đáp lễ.

Xét theo bối phận, hắn ngang hàng với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Chỉ là hiện tại người ta đã là Thánh nhân, phi thánh gặp tự nhiên phải thấp hơn một bậc.

Di Lặc và Tu Bồ Đề tuy là đệ tử Thánh nhân, nhưng bản thân cũng là Chuẩn Thánh cảnh cường giả.

Đặc biệt là Di Lặc kia, ngay cả hắn cũng nhìn không thấu, e rằng đã đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Luận giao đồng lứa cũng không phải không thể.

Di Lặc cười ha hả nói: "Không dám nhận đại lễ của Đế quân.

Mời!" "Mời!" Linh quang lóe lên, khi xuất hiện lại đã ở trong Phật điện, ba người phân chủ khách ngồi xuống.

Di Lặc tuy sớm biết ý định của Đông Hoa, giờ phút này lại giả bộ

không biết: "Không biết Đế quân ghé thăm, có việc gì quan trọng?" Đông Hoa hơi do dự.

Kỳ thực ban đầu hắn muốn tìm Tây Phương Thánh nhân.

Dù sao tiến công Đông Châu không phải chuyện nhỏ.

Nhưng tuy biết Tây Phương Nhị Giáo Chủ Chuẩn Đề đang ở ngoài, lại không biết cụ thể ngài ở đâu.

Chương 130

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn quyết định đến Tây Ngưu Hạ Châu một chuyến trước, men theo Phật quang mà đi, liền gặp Di Lặc và Tu Bồ Đề.

Nghe Di Lặc hỏi, hắn ngừng một chút rồi nói: "Không giấu Di Lặc đạo hữu, Ngô lần này đến có việc muốn thương nghị cùng Chuẩn Đề Thánh nhân." "Là việc tiến công Đông Châu?" Đông Hoa kinh ngạc nhìn hắn một cái, gật đầu: "Chính là việc này!" "Vậy Đế quân tìm đúng người rồi." Di Lặc cười nói: "Sư thúc sớm đoán được Đế quân sẽ có chuyến đi này, đặc ý giao phó sự nghi Đông Châu cho huynh đệ hai người chúng ta xử lý.

Phàm là việc liên quan, Đế quân cứ tìm hai người bọn ta thương nghị là được." Bên cạnh, Tu Bồ Đề dưới ánh mắt ra hiệu của Di Lặc, miễn cưỡng phụ họa: "Sư huynh nói đúng, sư tôn đã giao việc này cho hai người chúng ta.

Tất cả sự vụ...

ừm, hai người bọn ta đều có thể làm chủ.

Đế quân cứ việc nói rõ." Trong lòng hắn lại kêu khổ thấu trời: Sư tôn bắt ta hợp tác với tên yêu nghiệt này, quả là muốn mạng già mà!

Đáng tiếc, hắn không dám phản đối Di Lặc, càng không dám phản kháng Chuẩn Đề.

Khổ mệnh a!

Di Lặc cười nhìn Đông Hoa Đế Quân, xem thử hắn có tin không?

Chuẩn Đề Thánh nhân đệ tử Tu Bồ Đề đã thân miệng xác nhận, không tin cũng phải tin.

Hơi châm chước một chút, Đông Hoa nói: "Đã như vậy, Ngô liền nói thẳng.

Ngô có ý thông qua Vạn Thọ Sơn chuyển nhập Đông Châu, công đánh Vu Nhân nhị tộc.

Vạn Thọ Sơn thuộc địa giới giao thoa Tây Nam, lại liên tiếp với Đông Châu, cảm thấy đây là điểm xuất kích tuyệt vời.

Đến lúc đó, khả năng cần phải mượn đường Tây Ngưu Hạ Châu..." "Chuyện nhỏ!" Di Lặc ra vẻ hiểu lòng người: "Vu nhân nghịch thiên hành sự, bị thế tục không dung.

Đế quân tuân thiên mệnh mà làm, ngô đẳng cũng là môn đồ Thánh nhân, lý đương hiệp trợ Đế quân trảm yêu trừ ma, quét sạch tà túy." Đông Hoa lược hiển kinh ngạc, Tây Phương giáo dễ nói chuyện vậy sao?

Hắn nói tiếp: "Ngô nhận được tin tức, chủ nhân Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn là Trấn Nguyên Tử đã đầu nhập vào vòng tay Vu nhân.

Nếu ta muốn mượn Vạn Thọ Sơn, chỉ sợ hắn sẽ không đồng ý.

Cho nên..." "Đế quân muốn bắt lấy Vạn Thọ Sơn?" Di Lặc cười nói ra suy nghĩ trong lòng Đông Hoa.

Không biết vì sao, Đông Hoa có cảm giác bị dắt mũi, nhưng vẫn mơ hồ gật đầu, bởi vì đó chính xác là ý định của hắn.

Di Lặc cười tươi như hoa: "Việc này dễ làm, Trấn Nguyên Tử đã đầu nhập Vu nhân, cam nguyện cùng nghịch tặc đồng lõa, ngô đẳng thân là chính nghĩa chi sĩ, lý đương diệt trừ hắn.

Trả lại thiên địa lãng lãng càn khôn.

Trận chiến này, ta có thể thay mặt sư thúc đáp ứng, nguyện toàn

lực hiệp trợ Đế quân quét trừ phản nghịch." Tuy Đông Hoa Đế Quân sớm đoán Phật môn không có khả năng cự tuyệt đề nghị này, lại không ngờ sự tình thuận lợi như thế.

Di Lặc phảng phất nhìn thấu tâm tư của hắn, một phen dốc bầu tâm sự: "Đế quân có chỗ không biết, Trấn Nguyên Tử nãi là đạo môn cao nhân, giáo nghĩa bất đồng với Tây Phương giáo ta.

Hắn lại chiếm cứ địa giới giao thoa Tây Nam, chặn mất con đường nam hạ của giáo nghĩa Tây Phương ta.

Trước đây ta cũng từng nhiều lần câu thông với hắn, hy vọng hắn có thể giơ cao đánh khẽ, nhưng vẫn luôn không được đồng ý.

Nay hắn đã có đại nghĩa tại thân, lại giữ không được.

Tây Phương giáo ta nguyện xuất toàn lực.

Chỉ là sau khi xong việc, thỉnh Đế quân cho phép Tây Phương giáo ta truyền đạo." Đông Hoa Đế Quân vốn giữ vài phần cảnh giác, nhưng nghe Di Lặc nói vậy, phản đảo buông lỏng cảnh giác.

Chuyện này cũng không có gì sai biệt lắm.

Sớm nghe nói Tây Phương giáo gai mắt Trấn Nguyên Tử án ngữ địa bàn của họ, vẫn luôn tìm cơ hội trừ đi, nay hắn coi như dâng tặng một thanh đao chính nghĩa.

Tây Phương giáo cầu giáo nghĩa truyền bá, cũng phù hợp tác phong của họ.

Không có sở cầu mới là bất bình thường, có sở cầu mới là bình thường.

Ngàn vạn ý niệm trong lòng chợt lóe, hắn tự tin cười gật đầu: "Đó là đương nhiên, Ngô có thể đưa ra cam kết, chỉ cần quét sạch đại lục Đông Châu, phàm là thổ địa của Ngô, đều có thể truyền bá giáo nghĩa

Tây Phương." Hiện tại hắn cầu là chứng đạo thành Thánh, địa bàn không quan trọng đến thế.

Tây Phương giáo nếu giỏi, có bản lĩnh thì cứ đem chúng sinh độ hóa hết đi.

Chỉ cần ta một người chứng đạo thành Thánh, thì đều vô vị. "Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ, kỳ khai đắc thắng." Di Lặc cười xua tay, trước mặt hai người xuất hiện thêm chén trà.

Hai người lấy trà thay rượu, hư không chạm cốc, uống một hơi cạn sạch.

Còn ta thì sao?

Tu Bồ Đề toàn trình bị coi thành người vô hình, trong lòng vô hạn ủy khuất.

Hắn giương mắt nhìn hai người, muốn nói gì đó, cuối cùng thầm than một tiếng: Thôi, làm công cụ đi!

Đành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, mặc tụng A Di Đà Phật, mắt không thấy tâm không phiền!

Hợp tác đạt thành, trong lời nói của hai người nhiều thêm vài phần tùy hòa thân cận.

Đông Hoa cười nói: "Di Lặc đạo hữu, ngươi trường kỳ chấp chưởng Tây Ngưu Hạ Châu, đối với hoàn cảnh xung quanh đều quen thuộc.

Theo ý đạo hữu, sau khi chúng ta hạ Vạn Thọ Sơn, nên hành quân như thế nào?" "....." Di Lặc lược dừng lại, có chút muốn nói lại thôi.

Đông Hoa Đế Quân nhìn ra sự do dự của hắn, không khỏi nói: "Đạo hữu có lời cứ nói thẳng, giữa ta và ngươi không cần khách khí như vậy." "Haizz!" Di Lặc cố ý khẽ than: "Vốn lời này ta không thích

hợp nói...

Bất quá, Đế quân cũng không phải người ngoài.

Đã hỏi, vậy ta xin nói cái nhìn của ta.

Thành hay không thành, cùng với quyết định cuối cùng vẫn là ở Đế quân." Hắn lại trịnh trọng nhắc nhở: "Ta chỉ có một chút thiển kiến!" Tác phong này ngược lại khơi gợi sự tò mò của Đông Hoa Đế Quân.

Trong lòng như có mèo cào, nhịn không được nói: "Đạo hữu cứ nói, Ngô tự sẽ phán đoán!" Bên cạnh Tu Bồ Đề lại kêu gào: Xong đời.

Đông Hoa a Đông Hoa, uổng cho ngươi đường đường là thượng cổ đại năng, sao lại rơi vào cái bẫy của tên yêu nghiệt này?

Không nghe?

Cho hắn một cơ hội cũng không nghe?

Khốn kiếp...

Sự uất ức trong lòng Tu Bồ Đề khỏi phải nói.

Năm đó hắn nhận mệnh Chuẩn Đề, đến Yêu Đình giảng hòa, chạy đôn chạy đáo mấy ngàn năm cũng chưa từng được lễ ngộ như thế.

Đế Tuấn thì thôi, ngoài mặt cười ha hả, sau lưng chửi thầm, xấu tính y hệt sư huynh hắn.

Còn Thái Nhất vừa gặp đã hừng hực muốn rút kiếm chém người.

Làm sứ giả, hắn cứ nơm nớp lo sợ, sợ ngày nào đó không cẩn thận rơi mất đầu.

Lại nhìn Di Lặc, mới sơ kiến diện đã cùng Đông Hoa Đế Quân thân thiết một khối.

Lão đầu Đông Hoa kia suýt nữa thì tại chỗ coi hắn là tri kỷ, dập đầu kết nghĩa huynh đệ.

Vốn dĩ là Tây Phương giáo mưu tính, hiện tại lại thành Đông Hoa cầu Di Lặc bày mưu.

Thế mà Di Lặc sinh ra lại còn bộ dạng không tình nguyện?

Người so với người tức chết người a!

Cả đời này đại khái đều không có trí khôn.

Tu Bồ Đề chìm đắm trong thế giới riêng, còn bên kia, Di Lặc và Đông Hoa sớm đã chuyện trò vui vẻ.

Những bố trí Tây Phương giáo làm trước đó cũng vô thanh vô tức truyền đệ ra ngoài.

Xem tình hình, hiệu quả không tệ.

Một lần đàm đạo liền mất ba ngày ba đêm.

Rốt cục cũng đến hồi kết.

Đông Hoa cười lớn: "Có thể cùng Di Lặc đạo hữu kết giao, thực nãi nhân sinh một đại khoái sự.

Chỉ hận chưa thể cùng đạo hữu tương nhận sớm hơn, uổng phí biết bao năm tháng a!

Ha ha ha..." "Đế quân khách khí rồi." Nụ cười của Di Lặc càng sâu hơn, nhẹ giọng nói: "Có thể cùng Đế quân, những người phi phàm giao đàm, đối với ta mà nói cũng là một loại mạc đại khải địch.

Ngày sau nếu có cơ hội, thỉnh Đế quân chỉ giáo nhiều hơn." "Di Lặc đạo hữu khiêm tốn rồi!" Đông Hoa vẻ mặt hào sảng, kế đó có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc, ta ở hải ngoại còn có yếu sự cần làm.

Nếu không, thế nào cũng phải cùng đạo hữu luận đạo ba năm trăm năm mới được." Di Lặc cười không nói. "Được rồi!" Đông Hoa chuyển về chính đề, nói thẳng: "Theo ước định của ta, mười ngày sau, Ngô sẽ thân suất một nhóm cao thủ tiến vào Tây Ngưu Hạ Châu.

Lao phiền đạo hữu mấy ngày nay trông chừng Vạn Thọ Sơn.

Đến lúc đó, chúng ta liên thủ đánh một trận thật đẹp!" "Định không phụ sự ủy thác của Đế quân!" Trên gương mặt cười ha hả của Di Lặc mang theo vài phần kiên quyết, nhìn qua pha phần đáng tin.

Chương 131

"Ừm!" Đông Hoa gật đầu, liếc nhìn bốn phía, khẽ than: "Đáng tiếc, chưa thể gặp mặt Chuẩn Đề Thánh nhân, thực nãi một đại hám sự!" Di Lặc cười doanh doanh: "Thánh nhân hành tung bất định, cho dù là đệ tử bọn ta cũng không cách nào biết được.

Bất quá nếu sư thúc biết được tâm ý của Đế quân, định sẽ cảm thấy rất an ủi." Đông Hoa cười khẽ một tiếng, không tiếp lời, đứng dậy: "Vậy ta đi đây, mười ngày sau tái kiến?" "Cung tống Đế quân!" Thanh quang chợt lóe, thân ảnh Đông Hoa biến mất không thấy.

Trong Phật điện, Di Lặc vẫn giữ bộ dạng cười ha hả, chỉ là mắt hơi híp lại, ẩn hiện một tia hàn quang. "Hít!" Bên cạnh, Tu Bồ Đề ngẫu nhiên liếc thấy một màn này, lập tức rùng mình một cái. "Sư đệ!" Một tiếng gọi thân mật truyền đến, Tu Bồ Đề ngước mắt, đối diện với gương mặt tươi cười kia.

Khóe miệng hắn giật giật, tim đập chậm nửa nhịp, cưỡng ép xúc động muốn lùi lại, nặn ra nụ cười khó coi: "Sư huynh... có việc gì?" "Lao phiền sư đệ đem nội dung cuộc đàm thoại mấy ngày nay chuyển cáo sư thúc." Di Lặc cười nói.

Sao ngươi không đi?

Tu Bồ Đề muốn cứng rắn một hồi, nhưng không có dũng khí.

Khóe miệng mấp máy, cuối cùng gật đầu: "Được!" "Ừm!" Di Lặc nhàn nhạt gật đầu, vẻ mặt đầy sự an ủi.

Tu Bồ Đề có chút khó chịu, lập tức vội vã đứng dậy định rời đi.

Nhưng khi sắp bước ra khỏi Phật điện, bước chân hắn khựng lại.

Chung quy không nhịn được, quay đầu hỏi: "Sư huynh, Đông Hoa

Đế Quân có đáng tin không?" Di Lặc chậm rãi lắc đầu.

Không đáng tin?

Tình cảm mấy ngày nay đấu võ mồm đều là công cốc à?

Tu Bồ Đề không khỏi lo lắng: "Vậy kế hoạch của chúng ta chẳng phải đổ sông đổ biển sao?" "Không đáng tin, không đại biểu sẽ không làm theo ý của ta." Di Lặc ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, khẽ than: "Sư đệ, ngươi còn kém xa lắm.

Nhớ kỹ, đi theo bên cạnh sư thúc học hỏi nhiều vào." Ách!

Chết tiệt...

Ngươi đang mắng ta ngu sao?

Tu Bồ Đề lập tức hồi thần, nhưng nhìn gương mặt cười ha hả kia, không biết vì sao lông tóc trong lòng dựng đứng.

Thôi, không so đo với yêu nghiệt.

Về tìm sư tôn.

Thân hóa hư ảnh, sát na biến mất không thấy.

Di Lặc cười lắc đầu, trong mi mục hiện lên một tia khinh thường nhàn nhạt, nhắm mắt tĩnh tu không đề cập tới nữa!

Lại nói về Đông Hoa Đế Quân, sau khi rời khỏi Phật quốc, nụ cười trên mặt sớm đã biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

Di Lặc, một tên gia hỏa khủng bố!

Vốn tưởng Tây Phương giáo cũng chỉ có hai vị Thánh nhân chống mặt tiền.

Nhưng hôm nay chứng kiến, đại vi bất đồng.

Cái tên Tu Bồ Đề kia biểu hiện bình bình, không có gì xuất sắc.

Nhưng Di Lặc, tuyệt đối là yêu nghiệt a!

Tên này cái miệng thực sự có thể "nhả ra hương thơm, lưỡi nở hoa sen".

Nói chuyện kín kẽ không một kẽ hở, nhu vật vô thanh, vô thanh vô tức gian liền có thể can nhiễu tâm thần, khiến người ta không thể không đi theo tiết tấu của hắn.

Có đôi khi biết rõ là trúng kế, nhưng nghe lại thấy có đạo lý, hình như không làm theo lời hắn thì chính là nghịch thiên hành đạo vậy?

Đáng sợ!

Tổng cảm thấy sự tình lần này có chút không đúng vị.

Quá thuận lợi, thuận lợi đến mức kỳ lạ.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra nguyên cớ.

Cũng được, cứ làm theo nghị định hiện tại.

Dù sao quyền chủ động cũng nắm trong tay ta, nếu có gì không đúng, tức khắc dẫn người rút lui.

Đừng nói một Di Lặc, Tây Phương Nhị Thánh nhân cũng không có khả năng can dự Bản tọa.

Nghĩ đến đây, trong mắt Đông Hoa hiện lên vẻ lạnh lùng, tín niệm kiên định, không nghĩ nhiều nữa.

Quang ảnh lưu chuyển, hắn biến mất tại cửu trọng thiên!

Vu tộc tổ địa, Thanh Đồng Thần Điện!

Đại điện mới yên tĩnh được mấy ngày lại khôi phục sự náo nhiệt thường ngày. "Đại thần, Trấn Nguyên Tử kia thật sự muốn đầu kháo chúng ta sao?" Nữ Oa vẻ mặt hưng phấn hỏi.

Hậu Thổ thì yên tĩnh như thường lệ, nhưng tai cũng không kìm được mà vểnh lên nghe.

Có Nữ Oa ở đây, muốn an tâm tu luyện cũng là việc khó.

Bàn Cổ mặt vô biểu tình liếc nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Không đi bảo hộ Phục Hy?" "Đừng nhắc nữa!" Nhắc đến việc này, mặt Nữ Oa liền xụ xuống. "Phụt!" Bên cạnh Hậu Thổ bật cười, nhịn không được nói: "Phụ thần không biết đâu, vị Phục Hy đạo hữu kia quả là một diệu nhân." Ồ?

Nghe vậy, Bàn Cổ cũng có thêm vài phần hứng thú.

Dù sao, chuyện có thể làm Nữ Oa chịu thiệt cũng không nhiều.

Hậu Thổ kể lại như trúc ống đổ đậu: "Vốn dĩ Nữ Oa tỷ tỷ ám trung bảo hộ Phục Hy đạo hữu, ai ngờ Phục Hy đạo hữu tu vi tuy yếu nhưng linh giác lại dị thường cường đại.

Có một lần Nữ Oa tỷ tỷ bất cẩn lộ hành tung, bị bắt tại trận... phụt..." Dưới lời kể của Hậu Thổ, đầu đuôi sự tình đã rõ ràng.

Phục Hy sau khi phát hiện Nữ Oa, ngay tại chỗ liền một trận răn dạy.

Đường đường là Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, bị mắng như cháu chắt cả một ngày trời.

Cuối cùng không thể không bị bức lập hạ mấy điều ước bất bình đẳng mới được giải thoát.

Trong đó có một điều là không được đi theo bên cạnh đối phương nữa.

Bàn Cổ tuy chưa tận mắt nhìn thấy nhưng cũng có thể tưởng tượng Nữ Oa uất ức cỡ nào.

Rõ ràng là một mảnh hảo ý, kết quả lại đổi lấy một trận mắng.

Trời sinh tính, muốn phát tác cũng không được.

Thậm chí ngay cả một chút khí tức cũng không dám ngoại tiết, sợ

lỡ tay làm chết Phục Hy yếu ớt vô cùng kia.

Bên cạnh Nữ Oa hận hận nói: "Đều tại cái ký ức chết tiệt kia, nếu ngã mất trí nhớ thì tốt rồi." Nếu mất trí nhớ, sẽ không phải chịu đựng sự giày vò này.

Phục Hy dám đối xử với nàng như vậy, chẳng phải cũng vì mất trí nhớ sao?

Haizz!

Thiên hạ thống khổ nhất không gì hơn việc này!

Nhìn Nữ Oa vẻ mặt lạc lõng, tâm tình Bàn Cổ mạc danh vui vẻ hơn vài phần.

Hắn nhàn nhạt nói: "Chuyện Phục Hy ít người biết đến.

Ngươi tiếp xúc nhiều, ngược lại dễ bị lộ.

Như nay chiến sự quy mô lớn chưa phát sinh, trong thời gian ngắn hắn có thể bình an vô sự, không cần quá lo lắng." "A a a!

Đại thần cư nhiên đang quan tâm ta?" Nữ Oa có chút thụ sủng nhược kinh.

Đại thần cư nhiên biết quan tâm người khác?

Mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Mẹ ơi! "Vù!" Không khí trong điện bỗng nhiên biến đổi.

Giống như từ tháng bảy nắng gắt trực tiếp chuyển sang tháng chạp hàn đông.

Nữ Oa lập tức run lẩy bẩy, không dám hồ tư loạn tưởng nữa.

Chương 132

Bên cạnh Hậu Thổ liếc xéo một cái: Cho ngươi nói lung tung!

Tuy để nàng cảm nhận chút uy nghiêm của Phụ thần, nhưng vẫn nhịn không được giải vây: "Phụ thần, Trấn Nguyên Tử kia là thật tâm muốn đầu nhập sao?" Bàn Cổ không để lại dấu vết thu hồi uy áp, nhàn nhạt nói: "Thật tâm hay không, sau trận chiến này sẽ biết." Có những việc, chỉ dựa vào suy đoán thì không thú vị.

Đông Châu là đại bản doanh của Vu nhân, có Cửu đại Tổ Vu ở bên, lại có Đế Giang cùng năm vị Thánh nhân tọa trấn.

Cho dù Trấn Nguyên Tử có dã tâm cũng không thể thành sự.

Hắn lười lãng phí tâm tư vào loại chuyện nhỏ này.

Hậu Thổ như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Lúc này, Nữ Oa hơi hoàn hồn nói: "Ta có nghe được một chút phong thanh.

Nghe nói gần đây, thế lực hải ngoại Tam Đảo Thập Châu điều động tần phồn.

Chỉ sợ ngày phản công Đông Châu đại lục không còn xa nữa." Bàn Cổ đối với việc nàng biết được tin tức cũng không bất ngờ.

Dù sao nàng cũng đang đội danh hiệu Yêu giáo Giáo chủ.

Tuy hiện tại danh còn thực mất, nhưng thu thập chút phong thanh cũng dễ như trở bàn tay.

Mỗi người đều có kênh thông tin riêng, không cần thâm cứu.

Hậu Thổ nghe vậy hừ lạnh một tiếng: "Đông Vương Công thật to gan lớn mật, khu khu Tam Đảo Thập Châu liền dám phản công Đông

Châu đại lục của chúng ta." "Chậc chậc, muội tử, nói cũng không thể nói như vậy." Nữ Oa cười cười: "Tam Đảo Thập Châu hoặc hứa không ra gì, nhưng còn Tây Phương giáo, Thiên Đình, Yêu tộc...

đúng rồi, còn có Côn Bằng, nghe nói tụ tập được Thủy tộc Bắc Minh Hải, tự thành một hệ, cũng rất cường đại.

Yêu ma cùng nhiều thế lực lớn đồng thời tấn công, chuyện đó không phải nói đùa đâu." "Lời này có lý!" Bàn Cổ hiếm khi tán đồng một lần, nhàn nhạt nói: "Kiêu binh tất bại.

Bất cứ lúc nào cũng không được lơ là.

Lần này Thánh nhân không tham chiến, so đấu chính là chiến lực dưới Thánh nhân.

Thế lực Vu nhân cố nhiên cường đại, nhưng cũng phải đề phòng âm mưu quỷ kế của đối phương.

Tất cả cẩn thận là trên hết!" Thấy Bàn Cổ trịnh trọng, Hậu Thổ cũng thêm vài phần nghiêm túc, trầm giọng nói: "Đa tạ Phụ thần giáo hối, ngô tất cẩn ký vu tâm." Đúng lúc này, hư không chấn động, bên ngoài điện hạ xuống hai đạo thân ảnh.

Tiếp đó thanh âm Hữu Sào Thị truyền vào: "Phụ thần, Trấn Nguyên Tử đại tiên cầu kiến." Trấn Nguyên Tử? "Vào đi!" Lời còn chưa dứt, "Két" một tiếng cửa điện mở ra.

Hữu Sào Thị và Trấn Nguyên Tử xuất hiện trong điện.

Giờ khắc này, Trấn Nguyên Tử không còn vẻ thong dong ngày thường, trên mặt ẩn hiện vài phần lo âu.

Thấy Bàn Cổ, hắn vội vàng bái: "Thỉnh Đại thần cứu ta!" "Xảy ra chuyện gì?" Bàn Cổ nhíu mày.

Trấn Nguyên Tử nói: "Ta nhận được tin tức, Đông Hoa Đế Quân

mang theo mấy trăm Chuẩn Thánh cường giả tiến vào Tây Ngưu Hạ Châu, hiện nay đã cùng thế lực Tây Phương giáo trộn lẫn với nhau.

Ta hoài nghi mục tiêu của hắn là Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán của ta.

Khẩn thỉnh Đại thần ra tay tương trợ!" Nói rồi hắn lại cúi đầu thật sâu.

Bàn Cổ nhìn sang Hữu Sào Thị.

Hữu Sào Thị hiểu ý, vội vàng nói: "Phụ thần, lời Trấn Nguyên Tử nói có khả năng là thật.

Thám tử của ta cũng tra được một số dấu vết, chứng minh cường giả Tam Đảo Thập Châu dường như đã bốc hơi chỉ sau một đêm.

Trên bầu trời Tây Ngưu Hạ Châu, bằng không xuất hiện mấy trăm đạo khí tức cường đại.

Hẳn là đám cường giả hải ngoại do Đông Hoa Đế Quân cầm đầu." Còn về những cái khác...

Trước mặt Phụ thần, chỉ nói những tin tức đã xác định.

Đông Hoa Đế Quân xác thực mang theo mấy trăm Chuẩn Thánh đại năng xuất hiện tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Còn có phải để đối phó Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán hay không, cái đó thì không rõ.

Trấn Nguyên Tử cấp thiết nói: "Đông Hoa nhất định là biết tin ta đầu nhập Đông Châu, thẹn quá hóa giận nên mới mang người đột kích.

Đại thần, ta tuy chỉ cô thân một mình, nhưng quanh Vạn Thọ Sơn lại có hàng vạn chân tiên tiềm tu.

Tuy không phải truyền thừa của ta, nhưng chung quy cũng có một

phần hương hỏa tình.

Một khi chiến sự phát sinh, chỉ sợ những sinh linh này đều phải chết.

Khẩn thỉnh Đại thần có thể ra tay tương trợ." Bên cạnh, Hậu Thổ nghe vậy nhíu mày: "Phụ thần, Vạn Thọ Sơn nằm ở địa giới giao thoa Tây Nam, đi về phía đông lại tiếp giáp với Đông Châu ta.

Đông Hoa kia liệu có phải tồn tâm tư chiếm cứ Vạn Thọ Sơn để công khắc Đông Châu đại lục?" Việc này vừa nói ra, mấy người trong điện đều mắt sáng lên.

Đừng nói, lúc trước thật sự không nghĩ đến.

Được Hậu Thổ nhắc nhở, lập tức ai nấy đều động tâm tư.

Có những việc chính là như vậy, không biết thì thôi, nhưng khi đã có hoài nghi, mang theo đáp án đi soi xét vấn đề thì lập tức rõ ràng ngay.

Bàn Cổ châm chước một chút, phát hiện khả năng này không nhỏ.

Hữu Sào Thị cấp thiết nói: "Phụ thần, Vạn Thọ Sơn là thiên nhiên chiến lược chi địa.

Một khi bị Đông Hoa Đế Quân công khắc, liền tương đương với việc mở ra cánh cửa vào nhà ta.

Lưng tựa Tây Ngưu Hạ Châu, tiến có thể công, lui có thể thủ.

Vạn lần không thể để âm mưu của hắn thực hiện được." Bàn Cổ trầm mặc chốc lát, nhàn nhạt nói: "Vậy từ Vu nhân rút ra một nhóm cường giả, lại để Đế Giang đi đi.

Có hắn ở đó, không đến mức làm lỡ chiến cơ." Đế Giang tinh thông không gian pháp tắc, cho dù có chuyện gì cũng có thể báo cáo ngay lập tức.

Hậu Thổ vẻ mặt dược dược dục thí: "Phụ thần, cho con đi cùng nhé?" Thời gian này nàng sớm đã buồn chán muốn hỏng rồi.

Vừa vặn nhân cơ hội này ra ngoài hoạt động gân cốt. "Ừm!" Bàn Cổ gật đầu, đối với việc này không có ý kiến.

Nữ Oa bên cạnh cũng muốn đi, nhưng nghĩ lại, nàng cùng phe Hồng Quân như nước với lửa.

Vạn Thọ Sơn nằm ở giao giới Tây Nam, tiếp giáp địa bàn Tây Phương giáo, đến lúc đó đừng tự tìm phiền phức thì hơn.

Ai biết đám người tâm địa đen tối kia có đang chờ sẵn hay không.

Thế là nàng không mở miệng.

Trấn Nguyên Tử vốn dĩ không ôm hy vọng quá lớn, nay nghe Bàn Cổ sẽ điều động cường giả Vu nhân, lại có Đế Giang, Hậu Thổ hai đại Thiên Đạo Thánh Nhân đích thân tọa trấn, lập tức vui mừng khôn xiết.

Hắn cảm kích dập đầu: "Đa tạ Đại thần ân điển." "Đi đi!" Ngay sau đó Đế Giang, Hậu Thổ liền tuyển chọn mấy chục Đại Vu trong tộc, cùng với Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên ba vị Tổ Vu, cùng Trấn Nguyên Tử cản vãng Vạn Thọ Sơn!

Sau khi mọi người rời đi, Thanh Đồng Thần Điện trở nên vắng vẻ hơn nhiều.

Nữ Oa đảo mắt liên tục, tầm nhìn không rời Bàn Cổ nửa bước.

Lúc này Bàn Cổ tuy nhắm mắt ngồi xếp bằng, nhưng linh giác mẫn cảm đã sớm phát hiện ánh mắt của Nữ Oa.

Trong lòng thầm nhíu mày: Nữ nhân này... càng ngày càng phóng túng rồi?

Gần đây quản nàng lỏng lẻo quá, hay là ta quá dễ nói chuyện?

Cuối cùng, ngay giây tiếp theo hắn định dùng tư hình thì Nữ Oa buột miệng nói: "Đại thần, không định ra ngoài đi dạo một chút sao?" "....." Bàn Cổ ngẩn ra. "Hít!" Nữ Oa bỗng rùng mình một cái, nhìn quanh bốn phía.

Vừa rồi sao lại thấy có luồng hàn khí lướt qua vai?

Ảo giác sao?

Đại thần muốn đánh ta?

Chắc là ảo giác thôi!!!

Tự an ủi một câu, nàng không nghĩ nữa, tiếp tục nhìn chằm chằm Bàn Cổ, khuyên nhủ: "Đại thần à, Hồng Hoang thiên địa khai tịch... nhưng ngài... sau khi khai thiên lập địa... tóm lại là chưa từng ngắm nhìn kỹ mảnh thiên địa này phải không?

Đương nhiên, với thần thông của ngài, liếc mắt nhìn thấu ngàn vạn năm không phải là vấn đề.

Nhưng ta gần đây ngộ ra một đạo lý, có những thứ cần phải chậm lại mới có thể cảm nhận được.

Chương 133

Bao gồm vẻ đẹp của thế giới này.

Thế nào Đại thần?

Hay là ta đưa ngài ra ngoài đi dạo?

Biên giới Tây Nam không phải sắp khai chiến sao?

Chúng ta đi lượn lờ xem sao." Nữ Oa tràn đầy dụ dỗ nói.

Bàn Cổ nhíu mày.

Có như vậy một khoảnh khắc, tâm cảnh của hắn xuất hiện một tia ba động.

Bất quá, nữ nhân này đại khái là muốn đi xem náo nhiệt, lại sợ gặp mai phục của Hồng Quân nên mới muốn lôi kéo hắn đi cùng chứ gì?

Đại để là vậy.

Hắn liếc nhìn nàng: "Muốn lôi kéo ta làm bia đỡ đạn?" "Khụ khụ khụ...

Đại thần, lời không thể nói như vậy!" Nữ Oa vẻ mặt nghĩa chính ngôn từ: "Rõ ràng là ta xả thân bồi Đại thần, tu vi Đại thần cao như vậy, tu luyện nữa còn có ý nghĩa gì?

Ra ngoài đi đi nhìn nhìn, bảo không chừng sẽ có cảm ngộ mới.

Hơn nữa, Đại thần là Khai Thiên Chi Chủ.

Nếu không nhìn kỹ thiên địa của mình một chút, vị miễn có chút không nỡ a!" Bàn Cổ ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, ngay khi Nữ Oa hoài nghi mình sắp lộ tẩy, hắn nhàn nhạt nói: "Được!" "Đại thần, thật không a?" Nữ Oa phản ứng không kịp, sững sờ tại chỗ: "Đại thần... có thể đi...

đúng không?" Nữ Oa lập tức phấn chấn lạ thường.

Bàn Cổ cười cười, không nói gì.

Chỉ là trong mắt hiện lên một tia mê mang.

Lời vừa rồi của Nữ Oa vô tình chạm đến một tia tâm huyền của hắn.

Đã bao lâu không nhìn ngắm thế giới này kỹ càng?

Một đời rất dài, một đời cũng có thể rất ngắn.

Đã sống bao lâu rồi?

Không thể đếm xuể.

Lâu đến mức quên đi cảm tri.

Tất cả trong mắt đều là quy tắc, đều là đại đạo...

Bỗng nhiên, đôi mắt Bàn Cổ trở nên thâm thúy vô cùng.

Hắn đột nhiên ý thức được một việc, hình như hắn đang từ từ "hóa đạo"?

Theo tu vi cảnh giới khôi phục, càng ngày càng tiếp cận tu vi kiếp trước, cả người hắn cũng đang bắt đầu "hóa đạo"?

Hà vi hóa đạo?

Khi tu vi cường đại đến mức độ nhất định, thân cùng thiên địa hợp, cùng vũ trụ hợp, cùng hỗn độn hợp...

Cuối cùng trở nên vô cảm vô thức, tất cả đều là ngẫu nhiên cũng là tất nhiên.

Ý thức khô tịch, linh niệm không còn.

Chỉ còn lại quy tắc vận chuyển, vĩnh hằng bất diệt.

Nơi góc ký ức sớm đã bị lãng quên vô số năm, mộ nhiên dũng hiện

một câu nói: "Khi ngươi nhìn chăm chú vào vực thẳm, vực thẳm cũng sẽ nhìn lại ngươi!" Khi ngươi đang vô hạn truy cầu Đại Đạo, hà thường không phải đang bị hóa thành Đại Đạo mới?

Giờ khắc này, Bàn Cổ mới nhận tri được nguy cơ!

Thậm chí trước đó không lâu, hắn sợ Nữ Oa hóa thành người sống đời sống thực vật băng lãnh vô tình, cho nên tìm mọi cách kích phát nhân tính của nàng.

Cuối cùng Nữ Oa thành công phá vỡ bích chướng, sở hữu ngũ cảm lục thức, sở hữu trải nghiệm hoàn toàn mới.

Nhưng hắn lại trở thành kẻ sắp bị đồng hóa!

Lĩnh ngộ điểm này, Bàn Cổ toát mồ hôi lạnh đầm đìa.

Trong cõi minh minh, Đại Đạo đang chế hành hắn sao?

Nữ Oa có phải đã ý thức được điểm này không?

Hay chỉ là trùng hợp?

Nghĩ vậy, hắn không khỏi nhìn Nữ Oa bên cạnh.

Nữ Oa có chút mạc danh kỳ diệu, lần này không cảm nhận được sát khí đáng sợ.

Chỉ cảm thấy Đại thần có chút kỳ quái?

Hình như so với lúc trước, nhiều thêm vài phần biến hóa?

Tuy rằng không nói ra được là gì, nhưng trong lòng lại mạc danh hoan hỉ.

Hình như là chuyện tốt?

Bàn Cổ nhất sát vạn niệm, rất nhanh liền có quyết định.

Bất kể là trùng hợp hay hữu ý vi chi, Nữ Oa lần này thật sự đã kéo hắn một phen!

Nếu không, khoảnh khắc tu vi hoàn toàn khôi phục cũng là lúc hắn "hóa đạo", chết cũng không biết chết thế nào, thật đáng sợ!

Đại Đạo sao?

Món nợ này sớm muộn phải tính!

Trong lòng động niệm, hắn quay sang Nữ Oa cười nhẹ: "Đa tạ!" "A!?" Nữ Oa ngây ngốc tại chỗ.

Đại...

Đại thần cười rồi?

Hồng Hoang đại địa, Nam Thiệm Bộ Châu phía Tây.

Sơn mạch liên miên, núi non trùng điệp!

Có một nam một nữ cưỡi mây bay đi.

Nam nhân thân hình cao lớn, thể phách hùng hồn, đứng ở đó liền mang lại cảm giác lực bạt sơn hề khí cái thế thần uy.

Nữ tử thì một bộ hồng y, nụ cười rạng rỡ, mắt ngọc mày ngài, quả là tuyệt thế mỹ nhân.

Hai người chính là Bàn Cổ và Nữ Oa, chỉ là lúc này đều đã thu liễm khí tức bản thân, nhìn qua không khác gì Thiên Tiên bình thường.

Mây bay cách mặt đất ba ngàn thước, cũng phù hợp với biểu hiện của Thiên Tiên đỉnh phong.

Đứng cùng một chỗ, quả thực có cảm giác thần tiên mỹ quyên.

Đi dọc đường, chỉ thấy Nam Thiệm Bộ Châu tiên phật yêu ma thần quỷ quái hỗn tạp, quả thực là một mảnh ô yên chướng khí.

Nữ Oa nhịn không được nhíu mày: "Đại thần, Nam Thiệm Bộ Châu vốn là đất trường sinh, khí vận xương long còn hơn cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Vì sao những gì ta thấy đều là chém giết cướp bóc, chiến hỏa phân loạn?

Chẳng lẽ đây cũng là thiên số tác loạn?" Bản năng nàng nghĩ Hồng Quân đang gây chuyện, thu hoạch sinh linh chi lực?

Bàn Cổ lúc này biểu hiện giống hệt phàm nhân, nghe vậy cười khẽ: "Việc này ngược lại có chút quan hệ với tiền thân của Ta." "Ồ?" Nữ Oa lập tức nổi lên tâm tò mò, mắt sáng rực: "Đại thần, liên quan gì đến tiền thân ngài?" Bàn Cổ cười không nói, chỉ bảo: "Nhìn kỹ xem, lấy Hồng Hoang thiên địa làm một thể, Nam Thiệm Bộ Châu là vị trí nào?" Nữ Oa cũng không hàm hồ, giơ tay vẫy một cái, vạn thiên linh quang biến ảo, một mô hình Hồng Hoang thiên địa thu nhỏ lập tức hiển hóa trước mặt hai người.

Ách!

Bàn Cổ câm nín nhìn nàng.

Ngươi không phải nói sẽ không dùng tu vi trên Thiên Tiên sao?

Chiêu này nếu không có Đại La Kim Tiên thì không thi triển được.

Quả nhiên, lời phụ nữ không thể tin!

Nữ Oa như ý thức được, "hì hì" cười một tiếng, lại cố tình làm ra vẻ không biết, giả bộ quan sát mô hình thiên địa trước mắt, hồi lâu nói: "Hình như không có gì kỳ đặc a?

Có gì sao?" Bàn Cổ tâm mệt, bất quá hiện tại lại thấy may mắn vì có loại cảm xúc biến hóa này.

Trước mắt chưa có biện pháp tốt để chống lại "Hóa đạo chi kiếp".

Chương 134

Loại cảm xúc biến hóa này vừa vặn giúp tư duy hắn duy trì hoạt dược, không đến mức bị "Đạo" đồng hóa.

Cho nên hắn mới đồng ý ra ngoài đi dạo.

Vạn thiên ý niệm trong lòng chợt lóe, hắn kiên nhẫn giải thích: "Năm đó Ngô thân hóa thiên địa vạn vật, trong đó có Thất tình chi lực rơi xuống Nam Thiệm Bộ Châu.

Thất tình giả: Hỉ, Nộ, Ưu, Tư, Bi, Khủng, Kinh!

Cho nên chúng sinh ở Nam Thiệm Bộ Châu đa phần chịu thất tình giao thoa, thường xảy ra chuyện bi hoan ly hợp, yêu hận khổ sầu." "Thì ra là vậy?" Nữ Oa vẻ mặt hoảng nhiên.

Tình cảm không liên quan gì đến Hồng Quân a!

Hơi tiếc nuối.

Qua lời Nữ Oa, Bàn Cổ lại bắt đầu suy tính một việc.

Nam Thiệm Bộ Châu hiện tại Nhân - Vu - Yêu - Linh - Tiên hỗn tạp, thất tình chi lực vượng thịnh, sát phạt chi khí tương đối cũng nặng.

Thời gian ngắn thì không sao, nhưng lâu dài về sau, một châu đất tốt e rằng sẽ hóa thành nơi chém giết.

Có nên làm chút gì đó cải biến hoàn cảnh nơi đây không?

Nếu là trước kia, hắn khẳng định sẽ không chủ động làm gì.

Chỉ cảm thấy thế gian vạn vật đều có đạo vận hành của nó, tất cả đều là thiên ý.

Nhưng hiện tại, hắn cần chủ động tìm việc để làm, thời khắc giữ

cho tâm tư biến động, dùng cái đó để ngự trị "Hóa đạo chi kiếp" vô khổng bất nhập.

Nếu không ngày nào đó tu vi khôi phục, vô thanh vô tức hóa đạo mà chính mình cũng không biết, vậy mới oan.

Rất nhanh, hắn nghĩ ra một chủ ý hay.

Vu Yêu Tiên Thần Phật Ma có lực phá hoại quá mạnh, nếu nơi này luân làm chốn sát lục thì đa phần cũng là do đám sinh linh cường đại này.

Nếu hạn chế Nam Thiệm Bộ Châu, chỉ cho phép Nhân tộc phồn diễn tại đây, kiếp nạn này chẳng phải được giải sao?

Nhân tộc sinh mệnh yếu ớt, thọ không quá trăm năm, chiếm đến chín thành.

Như vậy cho dù khi còn sống có chinh phạt, tư sát thế nào, thất tình chi lực bạo phát đến đâu, tổn thương gây ra cho thiên địa cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, hoàn toàn không đáng nhắc tới!

Nghĩ đến đây, Bàn Cổ lập tức phấn chấn.

Tuyệt đối là chủ ý hay.

Đương nhiên, cũng không thể tuyệt diệt đạo thống của Nhân tộc.

Nhân tộc cũng có thể tu hành, sau khi phá cảnh thành tiên liền có thể đi đến các bộ châu khác.

Đúng vậy, phi thăng!

Đối với Nam Thiệm Bộ Châu gia tăng hạn chế, kẻ tu thành tiên đạo không được phép lưu lại.

Ánh mắt Bàn Cổ càng ngày càng sáng, một kế hoạch hoàn mỹ trong nháy mắt hình thành.

Cứ như vậy, tệ đoan do "Thất tình chi lực" mang lại ở Nam Thiệm Bộ Châu hoàn toàn có thể phá trừ. "Vù!" Ngay khoảnh khắc minh ngộ điểm này, nguyên thần ba động, chân linh chi lực đã lâu không động dật tán ra một chút.

Phảng phất sát na gian, có lỗ hổng nào đó được vá lại.

Ẩn ước hắn sát giác được bản thân tựa hồ có thêm một phần cảm ứng đối với "Hóa đạo".

Giống như có thêm một tầng cảnh giới tuyến? "Hóa đạo chi kiếp" xuất hiện vô thanh vô tức, cho dù trúng chiêu, bản thân cũng mơ mơ hồ hồ không rõ chân tướng.

Nhưng khi có đạo cảnh giới tuyến này, một khi có ý niệm "Hóa đạo" tập kích, lập tức sẽ bị tự thân cảm tri, từ đó thi triển biện pháp phòng ngự.

Không ngờ lần này đi ra lại có cơ duyên bực này!

Bàn Cổ trong lòng vui vẻ, giờ khắc này xác định chuyến đi này là đúng đắn.

Bảo không chừng tiền lộ còn có kinh hỉ lớn hơn đang chờ.

Có lẽ, có thể triệt để giải quyết "Hóa đạo chi nguy" chăng?

Tâm thần vui vẻ, trên mặt Bàn Cổ nhiều thêm vài phần ý cười.

Nữ Oa bên cạnh thấy vậy lại thót tim: Đại thần không ổn a?

Chẳng lẽ xảy ra vấn đề rồi?

Hiện tượng này bắt đầu từ lúc nào?

Hình như là từ lúc nàng muốn đưa Đại thần ra ngoài đi dạo.

Trời ơi, không phải ta làm hỏng Đại thần rồi chứ?

Tưởng tượng ra cảnh thập tứ đại Tổ Vu, đứng đầu là Hậu Thổ,

Đế Giang trùng sát đến trước mặt, khí tức hám thiên động địa, đòi lại "Phụ thần" nguyên vẹn... gương mặt nàng lập tức trắng bệch, nhìn Bàn Cổ với ánh mắt kinh hãi.

Có nên bỏ trốn không?

Sẽ bị đánh chết mất!

Bàn Cổ tuy tự phong cấm nguyên thần tu vi, chỉ bảo lưu một tia "Thiên Tiên" khí tức tầm thường, nhưng chỉ cần nhìn biểu tình trên mặt Nữ Oa là đoán được suy nghĩ của nàng.

Hắn giơ tay tặng cho nàng một cú búng trán! "Lại đang hồ tư loạn tưởng gì thế?" Tuy phong cấm tu vi đạo cảnh, nhưng nhục thân kia là hàng thật giá thật Thiên Đạo chi thể a!

Nữ Oa đau đến nhe răng trợn mắt, lệ châu lăn dài, xoa trán nói: "Đại thần, ngài không sao chứ?

Hay là chúng ta về đi?" "Về?" Bàn Cổ mỉm cười, dưới ánh mắt kỳ đãi của nàng, nhàn nhạt nói: "Không thể nào!" "A!" "A cái gì mà a, đi thôi!

Ngươi không phải muốn đi xem trận chiến ở Vạn Thọ Sơn sao?

Đi muộn là không có kịch hay để xem đâu." Bàn Cổ nói rồi tự mình phân ra một đám mây, bay về phía dãy núi liên miên.

Nữ Oa lập tức mếu máo: Xong rồi, xong rồi, Đại thần thật sự bị ta làm hỏng rồi.

Đại thần không phải như thế này.

Hắn cười với ta, còn búng trán ta... tuyệt đối không bình thường a!

Lần này xong đời rồi!

Ta sẽ bị đánh chết mất thôi?

Ô ô... làm sao bây giờ!

Hình như không đưa Đại thần về được nữa rồi! "Còn không đi?" Một thanh âm nhẹ nhàng truyền đến.

Nữ Oa rùng mình một cái, vội vàng cười mây đuổi theo: "Đến đây!" Ngoài mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại thầm quyết tâm: Không được, nhất định phải nghĩ cách đưa Đại thần trở về.

Nếu không để người khác biết ta làm hỏng Đại thần, bọn họ không liều mạng với ta mới lạ?

Tiểu nữ tử thế đơn lực bạc, đắc tội không nổi a!

Cùng lúc đó!

Tại địa giới Tây Ngưu Hạ Châu, trong một tòa Phật điện to lớn.

Cao bằng mãn tọa, quần anh hội tụ.

Di Lặc cùng Đông Hoa Đại Đế một trái một phải ngồi ở chủ vị.

Đối ứng với họ là một bàn tiệc gồm một nữ năm nam, tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cộng thêm hai người chủ vị, tổng cộng là tám đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Phía dưới một bậc, có ba mươi sáu người, tu vi đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, ngồi cùng một chỗ.

Lại xuống dưới nữa, có một trăm linh tám người, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cuối cùng là đại năng Chuẩn Thánh sơ kỳ, ước chừng ba trăm người!

Chương 135

Lúc này, thân là chủ nhà, Di Lặc đang cao giọng nâng chén rượu: "Chư vị đều là đại nhân vật của Tam Đảo Thập Châu, hôm nay tề tụ tại Đại Phật Tự Tây Phương ta.

Ngô tâm thậm úy, tại đây kính các vị một ly.

Nguyện chúng ta kỳ khai đắc thắng!" "Ha ha ha.

Đa tạ Di Lặc đạo hữu, ly này ta cạn trước!" "Cạn!" Những người trong tràng đều là kẻ tinh ranh, mấy chén rượu vào bụng, tràng diện lập tức nhiệt lạc.

Di Lặc tuy là đệ tử Thánh nhân, lại là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng một điểm cũng không có giá tử của tuyệt thế cường giả.

Hắn lấy trà thay rượu, cùng đám hào cường Tam Đảo Thập Châu nâng chén đồng ẩm, kỳ nhạc dung dung.

Nhưng mấy vị đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong ngồi ghế trên lại không động đậy.

Họ không phải thế lực hải ngoại, mà là bằng hữu được Đông Hoa Đại Đế lấy thánh vị mời đến giúp đỡ.

Trong đó có nữ tử dung mạo tuyệt thế, mặc trường bào màu vàng kim, nãi là thượng cổ "Nữ tiên chi thủ" Tây Vương Mẫu.

Nàng là chỗ quen biết cũ với Đông Vương Công, năm xưa hắn được Hồng Quân hứa hẹn, người đầu tiên tìm đến chính là Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu cũng không nói hai lời, trực tiếp đồng ý giúp một tay.

Năm nam tu còn lại đều là nhân vật thượng cổ.

Bên trái là nam tử áo đen mặt lạnh, là di tộc Hung Thú - Phạt Thiên.

Hắn là đồ đệ của Thú Hoàng thượng cổ "Thần Nghịch", sở hữu một cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Lục Ma Thương", chiến lực cường đại.

Tiếp theo là một đạo nhân áo lam, thủy linh chi lực trên người sung phái, mang lại cảm giác tùy thời đều có thể độn tẩu.

Hắn là thượng cổ thủy linh đắc đạo, tự hào "Thủy Linh Thượng Nhân", cũng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung.

Trốn qua mấy lần đại kiếp, nay đã có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Xuống dưới là một lão giả áo xanh, gầy trơ xương, mặt vô biểu tình.

Căn nguyên không rõ, chỉ biết danh hiệu là "Thiên Nguyên Lão Tổ"!

Cuối cùng là một đại hán áo xanh, râu tóc trương dương, mang lại cảm giác hào sảng, tên là "Phượng Thanh"!

Có lời đồn hắn là hậu duệ Phượng tộc thượng cổ, thật giả không ai biết, nhưng thực lực cường đại lại là thật.

Nhìn thấy Di Lặc chén chú chén anh, đi lại giữa đám đại năng hải ngoại, Tây Vương Mẫu cười khẽ: "Đông Hoa đạo hữu, không sợ chút gia sản kia bị người ta lừa đi mất sao?" "Chậc chậc, tiểu tử này, Tây Phương giáo sao?

Không thành thật a!" Đại hán Phượng Thanh cũng không kiêng dè gì, trực tiếp bình phẩm.

Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự tán đồng của mấy người.

Tây Phương giáo xác thực không phải loại tốt lành gì!

Vừa rồi mấy người bọn họ đều không thèm để ý Di Lặc.

Nếu không tên kia cũng không đến mức hạ tràng đi làm thân với đám Chuẩn Thánh sơ trung hậu kỳ kia.

Thủy Linh Thượng Nhân vuốt râu cười nói: "Đông Hoa đạo hữu, nể tình chúng ta tương giao nhiều năm, lão phu phải nhắc nhở ngươi.

Tây Phương giáo giỏi nhất là cổ hoặc lòng người.

Một khi không cẩn thận sẽ bị độ nhập môn hạ.

Những năm đầu sau Long Phượng đại kiếp, vạn tộc lâm lập, không ít kẻ bị lừa vào sơn môn, sống chết không rõ!" "Hừ!" Nam tử áo đen mặt lạnh Phạt Thiên vẫn im lặng nãy giờ, trong mắt lóe lên một đạo hung quang chói mắt.

Sau Long Phượng đại kiếp từng có một đoạn thời kỳ trống rỗng.

Khi đó vạn tộc lâm lập, Thú Hoàng Thần Nghịch nghịch thiên quật khởi, thống nhất Thú tộc, hùng tâm bừng bừng muốn chinh phục Hồng Hoang.

Kết quả đụng phải hai thiên địch là Đế Tuấn và Thái Nhất, chỉnh hợp Vạn Yêu, được tôn là Yêu Đế Đông Hoàng.

Lại thêm Yêu tộc Thánh nhân Nữ Oa chứng đạo, Thú tộc rơi xuống hạ phong.

Kết quả Tây Phương nhị đạo nhân thấy có lợi khả đồ, liên tiếp độ hóa hàng trăm ngàn cường giả Thú tộc.

Việc này làm vô cùng kín đáo, đợi khi hai bên giao chiến Thần Nghịch mới phát hiện không đúng, dẫn đến Thú tộc đại bại.

Thú Hoàng Thần Nghịch chiến tử đương trường.

Trận chiến đó cũng đặt nền móng cho địa vị bá chủ của Yêu tộc.

Sau này Vu tộc quật khởi lại là câu chuyện khác.

Nếu lời đồn không giả, Phạt Thiên thật sự là đồ đệ của Thú Hoàng Thần Nghịch, vậy thì hắn với Tây Phương giáo đúng là có ân oán.

Đông Hoa thấy tình hình không ổn, ám trung truyền âm: "Phạt Thiên đạo hữu, đại cục làm trọng!" "Ta biết phải làm gì!" Phạt Thiên lạnh lùng đáp một câu, nhắm mắt lại không nói nữa.

Phù!

Đông Hoa thầm thở phào nhẹ nhõm, đám người này thật khó quản a!

Nếu không phải có Hồng Mông Tử Khí làm mồi nhử, sao có thể tụ tập được đám hung thần này? "Bất quá Di Lặc, quá đáng rồi đấy!

Định độ hóa hết nhân thủ hải ngoại của ta sang Tây Phương giáo sao?" Hắn nhìn về phía Di Lặc trong điện, ánh mắt u u.

Như cảm giác được ánh mắt của hắn, Di Lặc ngước lên, lộ ra nụ cười xán lạn, xa xa nâng chén.

Đông Hoa cũng nâng chén, cười tươi rói.

Nhưng trong lòng lại thầm hỏi thăm mẫu thân đối phương!

Di Lặc cũng chẳng hề giấu giếm trước mặt Đông Hoa, công khai dụ dỗ đám tinh anh từ hải ngoại Tam Đảo Thập Châu đi theo.

Còn về việc sau lưng hắn có toan tính gì khác hay không, thì chỉ có trời mới biết.

Sau khi dạo một vòng, hắn quay trở lại chủ vị.

Đông Hoa không cho hắn cơ hội mở miệng, trực tiếp nói: "Di Lặc đạo hữu, chúng ta lần này đến đây là để đoạt lấy Vạn Thọ Sơn, làm bàn đạp cho việc phản công Đông Châu sau này.

Không biết tình hình Vạn Thọ Sơn hiện tại như thế nào rồi?" "Đế Quân chớ vội!" Di Lặc cười híp mắt nói: "Trấn Nguyên Tử chỉ là một đạo nhân nhàn tản.

Bất quá, quanh Vạn Thọ Sơn lại tụ tập hàng vạn Chân Tiên, tuy không nhập môn hạ Trấn Nguyên Tử, nhưng cũng có chút liên hệ với nhau.

Ngã Phật có tâm từ bi.

Theo ý ta, chúng ta tốt nhất đừng làm tổn thương những Chân Tiên đó, tránh việc sát lục tăng thêm, đối với thanh danh Đế Quân cũng không tốt!" Sao cơ?

Đông Hoa nhíu mày.

Danh thanh loại sự tình này, có hay không thực ra cũng thế!

Nhưng tuyệt đối không thể để bị bôi nhọ.

Nếu không, liền sẽ thành kẻ bị người người hô đánh, sau lưng lúc nào cũng bị người ta chọc cột sống.

Nghiêm trọng hơn còn có thể làm tổn thương đạo tâm.

Đây là điều kiêng kỵ nhất của người tu đạo.

Lời đã nói đến mức này, cũng không thể trước mặt mọi người mà nói là không quan tâm danh thanh được?

Nếu chuyện đó lọt ra ngoài, danh thanh Đông Hoa thật sự sẽ thối hoắc.

Trong lòng tư lự, nhưng trên mặt Đông Hoa lại hiện lên nụ cười: "Di Lặc đạo hữu suy nghĩ thật chu toàn, bất quá những người đó nếu

tử thủ Vạn Thọ Sơn..." Di Lặc dứt khoát nói: "Đó chính là không rõ thiên số, cùng tà ma làm bạn, đáng chém giết!" Rõ ràng là lời nói sát phạt ngập trời, lại phối hợp với khuôn mặt cười híp mắt kia, lập tức khiến người ta có cảm giác hàn khí bốc lên.

Hít!

Kẻ này là một tên ngoan nhân a!

Mấy vị đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong đều tâm thần rùng mình.

Sống qua năm tháng đằng đẵng, gặp qua đủ loại sinh linh, tự nhiên liếc mắt liền phán đoán ra ai mạnh ai yếu.

Nhưng loại người như Di Lặc vạn năm mới thấy một lần.

Mở miệng là chụp cái mũ "đại nghĩa" xuống, kẻ địch với ta chính là tà ma ngoại đạo, đáng giết.

Hỏi ngươi có sợ hay không?

Ngay cả thanh niên áo đen nghi là hậu nhân của "Thần Nghịch" tên Phạt Thiên, đồng tử cũng co rụt lại, bớt đi vài phần ý tứ tranh phong tương đối. "Tư thái âm độc, đợi ngày sau sẽ tính toán lại!" Đại yêu áo xanh Phượng Thanh nhe răng cười, không nói gì.

Đông Hoa khựng lại một chút, lập tức tươi cười rạng rỡ nói: "Như thế, làm phiền Di Lặc đạo hữu đi xử lý việc này." "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ!

Chương 136

Ngô cũng chỉ có thể tranh thủ cho bọn họ ba ngày thời gian," Di Lặc khẽ thở dài một tiếng: "Ba ngày sau nếu còn có kẻ ngoan cố không đổi, vậy thì giết đi!

A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!" Di Lặc chắp tay trước ngực, nụ cười, sự bi mẫn, vẻ hờ hững cùng lúc thay phiên xuất hiện, khiến người ta mạc danh phát lạnh. "Vậy cứ quyết định như thế!" Đông Hoa có chút không muốn cùng tiểu tử này giao thiệp nữa.

Khu khu một cái Thánh nhân đệ tử, lại mang đến cảm giác so với hai vị Thánh nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không kém bao nhiêu.

Người không biết còn tưởng tên này là con riêng của Chuẩn Đề.

Quá giống rồi, giống nhau cái vẻ âm hiểm xảo trá, giống nhau cái kiểu ngoài mặt một đằng sau lưng một nẻo.

Hoàn toàn không biết lúc nào hắn sẽ xuất chiêu, hoặc là hắn vô thời vô khắc đều đang xuất chiêu.

Nima, đây là người sao?

Là cái máy thì có!

Dư lại mấy vị Chuẩn Thánh đại lão cũng không muốn dính dáng đến người Tây Phương Giáo.

Ngay lập tức mấy người vội vàng thương định, ba ngày sau, cường công Vạn Thọ Sơn!

Việc này cứ thế chốt hạ.

Đợi một chúng cường giả hải ngoại được an bài đi nghỉ ngơi, một đạo thân ảnh đáp xuống trong điện, chính là Tu Bồ Đề.

Kỳ thực hắn ban đầu cũng là một trong những người tiếp đãi, nhưng khi nhìn thấy Di Lặc cùng một chúng đại năng hải ngoại hòa thành một khối, còn mình thì cô linh linh một mình, phảng phất bị người ta quên lãng.

Hắn triệt để mất hết tâm khí, trực tiếp trốn ra hậu điện tìm sự thanh tịnh.

Hiện giờ đám người tản đi, hắn mới hiện thân.

Hắn nhíu mày nhìn Di Lặc nói: "Sư huynh, muốn công đánh Vạn Thọ Sơn, vì sao lại phải định vào ba ngày sau?" Người khác không biết, hắn chẳng lẽ còn không biết sao?

Quanh Vạn Thọ Sơn, những kẻ có thể bị mua chuộc sớm đã bị mua chuộc rồi.

Kẻ không mua chuộc được thì cũng hết cách.

Nhưng nếu thật sự đối phó Vạn Thọ Sơn, thời khắc đó chỉ cần vung tay hô một tiếng, lập tức có quá nửa phản bội bỏ chạy, kẻ không chịu đi thì giết.

Đâu cần phiền phức như vậy?

Ba ngày?

Lừa ai đó!

Di Lặc cười híp mắt nhìn về phía hắn: "Sư đệ là đang chất vấn vi huynh sao?" Ân?

Tu Bồ Đề mạc danh tâm thần căng thẳng.

Kỳ thực hắn có chút sợ hãi khi đơn độc đối mặt Di Lặc, nhưng loại chuyện nguyên tắc này lại không thể lui bước.

Huống chi, hắn cũng không phải hoàn toàn không có lo lắng.

Tự gia Sư tôn Chuẩn Đề Thánh nhân chính là chỗ dựa lớn nhất.

Di Lặc có hung tàn đến mấy, chẳng lẽ dám giết Ngô không thành?

Nhất niệm chí thử, gan dạ liền tráng lên.

Hắn trầm giọng nói: "Thỉnh sư huynh trả lời vấn đề của ngã.

Ngô lần này đến đây, phụng mệnh Thánh nhân Sư tôn, cùng tham dự chiến sự Vạn Thọ Sơn.

Như kim sư huynh tự tiện sửa đổi chiến kỳ, trì hoãn lại ba ngày, hy vọng sư huynh có thể cho ngã một cái giải thích hợp lý!" Ngừng một chút, hắn lại có chút chột dạ bổ sung: "Dù sao, Ngô cũng cần hồi bẩm Thánh nhân Sư tôn." "Sư đệ a," Di Lặc khẽ thở dài, mặt lộ vẻ bi mẫn nói: "Chim non phải học được cách giang cánh bay lượn, mới có thể cuối cùng trưởng thành.

Nếu như cứ mãi ở dưới sự bảo hộ của lão ưng, thì đến bao giờ, cũng chỉ là một phế vật!" Nói xong, hắn ngụ ý sâu xa nhìn Tu Bồ Đề.

Tu Bồ Đề thân hình khẽ run, hắn không phải kẻ ngốc, nghe ra được.

Đây là mắng hắn phế vật?

Một lần hai lần thì thôi, mười lần, trăm lần... "Oanh!" Trong lòng bốc lên một cỗ vô danh hỏa, hắn não nộ nhìn Di Lặc, gia trọng thanh âm nói: "Thỉnh sư huynh cho ngã một cái giải thích!" Giờ khắc này, hắn cũng không biết dũng khí từ đâu tới.

Có lẽ là tích áp quá lâu rồi.

Người bùn cũng có ba phần hỏa khí, huống chi đường đường là Thánh nhân thân truyền.

Ngã so với ngươi kém chỗ nào?

Lúc ngã hành tẩu thiên địa, ngươi còn không biết đang ở cái xó

xỉnh nào bế quan đâu.

Giờ khắc này Tu Bồ Đề, cũng cứng cỏi vô cùng.

Di Lặc ngồi trên một chiếc bảo tọa màu vàng.

Trên mặt vẫn treo nụ cười, nhưng nụ cười đó lại lộ ra vài phần công thức hóa.

Mâu quang dần lạnh lẽo, do như ẩn chứa một thế giới, bên trong phong vân biến ảo, diễn hóa vạn thiên sát phạt.

Dưới sự chú thị của đôi mắt kia, trái tim đang nóng hổi của Tu Bồ Đề dần dần nguội lạnh.

Tùy theo đó ập đến chính là vô tận sâm hàn, tay chân băng lương, thân thể tê dại.

Hắn hối hận rồi nhưng lại có chút đâm lao phải theo lao.

Nếu lúc này phục mềm, vậy sau này ở trước mặt Di Lặc, hắn thật sự không ngóc đầu lên nổi. "Tí tách!" Sớm đã tu đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, thủy hỏa bất xâm, giờ khắc này trán hắn lại lăn xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Ngay tại lúc hắn sắp kiên trì không nổi... "Ông!" Quang ảnh tiêu tán, thân ảnh Di Lặc đã biến mất vô tung.

Duy có một đạo Phật âm rõ ràng truyền vào trong tai: "Vì sao trì hoãn?

Trở về hỏi Sư thúc, liền có thể biết rõ.

Nếu còn có lần sau a!" Một tiếng cười khẽ, không có biểu thuật ngôn ngữ gì thêm, Tu Bồ Đề lại tựa như bị rút đi tinh khí thần, ngã ngồi xuống đất.

Hắn có thể cảm ứng được Di Lặc đã rời đi, nhưng sự khủng bố của Di Lặc cũng in sâu vào não hải hắn.

Chuẩn Thánh đỉnh phong hắn gặp không ít, năm đó Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng dù bá đạo như Đông Hoàng, cảm giác mang lại cũng không khủng bố như sư huynh nhà mình.

Hai loại trải nghiệm hoàn toàn bất đồng.

Sự bá đạo của Đông Hoàng nằm ở đường đường chính chính, thẳng thắn dứt khoát, ta không sướng thì ta giết!

Giết không được, ta cũng phải bắn ngươi một thân huyết.

Nhưng Di Lặc lại là cái loại chó cắn người không sủa.

Ngã không nói, ngã không làm, ngã cứ nhìn ngươi, nhưng khi ngã xuất thủ thì tất là lôi đình tuyệt sát, ai cứu cũng không được!

Đặc biệt, chữ "A" cuối cùng kèm theo tiếng cười của Di Lặc truyền đạt ý tứ: Còn có lần sau, ta tất giết!

Dù ngươi có dựa vào Chuẩn Đề Sư thúc, cũng vô dụng!

Giờ khắc này Tu Bồ Đề triệt để bị dọa sợ liệt.

Hắn không chút nghi ngờ tính chân thực của câu nói đó.

Tên này, thật sự dám làm a!

Đúng lúc này. "Ông!" Một đạo Phật quang nhộn nhạo, trong điện có thêm một đạo thân ảnh.

Thân hình khô gầy, da mặt vàng vọt, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, một thân thanh chính viên dung đạo vận, chính là Chuẩn Đề Thánh Nhân. "Sư tôn..." Giờ khắc này, Tu Bồ Đề muốn khóc.

Nhìn Tu Bồ Đề đang than tọa dưới đất, trong mắt Chuẩn Đề hiện ra một tia cảm hoài, khẽ thở dài nói: "Bồ Đề, đi theo bên cạnh vi sư, bao nhiêu năm rồi?" "Hồi bẩm lão sư, đã có ba ngàn tám trăm bảy mươi hai vạn năm rồi." Tu Bồ Đề theo bản năng trả lời.

Ba ngàn tám trăm bảy mươi hai vạn năm...

Đó đều là chuyện trước khi thành Thánh rồi.

Tu Bồ Đề trong đông đảo đệ tử tuyệt đối là lão tư cách.

Đáng tiếc...

Chương 137

Trên mặt Chuẩn Đề vẻ tiếc nuối lóe lên rồi biến mất, lập tức khôi phục vẻ thanh chính vô danh: "Tức nhật, ngươi liền ở lại Tây Ngưu Hạ Châu, đi theo Di Lặc sư huynh học thêm chút bản lĩnh đi!

Đợi bao giờ ngươi học được rồi, nếu có một ngày đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, hãy lại tìm Ngô!" A!

Tu Bồ Đề lập tức kinh hô thất thanh.

Sư tôn... không cần ngã nữa sao?

Muốn ngã ở lại Tây Ngưu Hạ Châu, đi theo bên cạnh tên yêu nghiệt kia, sẽ chết người a? "Sư tôn..." Đợi hắn ngẩng đầu, thân ảnh Chuẩn Đề sớm đã tiêu tán.

Duy có một đạo thanh chính Phật vận lưu nhập trong tai: "Thay ta chuyển lời cho Di Lặc, tức nhật, việc hợp tác giữa Tây Phương Giáo cùng Đông Hoa, liền toàn quyền giao cho hắn phụ trách.

Thánh nhân chi hạ, hắn đều có thể một lời quyết định!" Không!

Tu Bồ Đề triệt để than nhuyễn tại chỗ, hai mắt vô thần nhìn trời.

Vì sao, vì sao lại như vậy?

Rõ ràng tên yêu nghiệt kia trì hoãn chiến cơ, tự tiện đem thời gian dời lại ba ngày.

Vì sao Sư tôn ngược lại thăng chức cho hắn làm tổng phụ trách, lại còn muốn coi hắn là người kế nhiệm tiếp theo a!

Vậy còn ngã?

Ngã đâu?

Giờ khắc này, Tu Bồ Đề đầy lòng uất ức phẫn muộn.

Đến giờ hắn cũng không biết mình làm sai chỗ nào.

Không những mất đi sự che chở của Sư tôn, còn bị tống cho tên yêu nghiệt kia làm thủ hạ.

Tên yêu nghiệt kia vạn nhất muốn hãm hại hắn thì sao?

Sư tôn, người không thể đối xử với ngã như vậy a ô ô!

Tại một tòa Phật điện khác. "Ông!" Hư không quang hoa lưu chuyển, mạnh mẽ rơi xuống một tấm kim phù.

Vốn đang nhắm mắt bàn tọa, Di Lặc mở mắt, trong mắt ẩn có tinh mang sát na lướt qua, chưa kịp bạo phát toàn bộ liền ẩn một đi.

Ngón trỏ khẽ khều, "Ông" một tiếng, kim phù nhập thủ.

Chỉ thấy bên trên khắc ba chữ "Tu Bồ Đề", tán phát từng trận Thánh nhân đạo vận.

Sư thúc muốn ta chiếu cố sư đệ a?

Không quan hệ, vốn là sư huynh đệ, người một nhà.

Di Lặc mắt khẽ híp lại, tựa cười mà như không cười hướng về phía hư không chắp tay nói: "A Di Đà Phật, Sư thúc yên tâm, đệ tử nhất định sẽ chiếu cố tốt Tu Bồ Đề sư đệ." Hư không vô thanh, Di Lặc cũng không để ý, mân mê tấm kim phù trong tay, hốt nhiên khẽ cười một tiếng, lần nữa nhắm mắt tham tu Đại Đạo. *** Cùng lúc đó.

Có hai đạo thân ảnh hoành xuyên qua biên cảnh Nam Thiệm Bộ Châu, bước vào địa giới Tây Ngưu Hạ Châu.

Chính là Bàn Cổ cùng Nữ Oa.

Giờ phút này, họ đã triệt để ẩn đi khí tức, cải đầu hoán diện, chỉ bảo lưu dung mạo ban đầu một hai phần mười.

Dù là người thân cận nhất cũng không thể nào liếc mắt nhận ra,

trừ phi đối mặt trực tiếp. "Đại thần, chúng ta thật sự không trở về sao?" Nữ Oa vẫn đang kiên trì không ngừng nỗ lực thuyết phục.

Bàn Cổ tùy tay nhiếp lấy một viên sỏi, ném về phía hồ nước bên dưới. "Vút, vút, vút", viên sỏi bay đi, liên tục nảy trên mặt nước mười bảy mười tám lần rồi mới chìm xuống đáy hồ. (Tự nhiên là không dùng bất kỳ pháp lực nào).

Trên mặt hắn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Tiêu rồi tiêu rồi.

Một bên Nữ Oa nhìn thấy cảnh này, trong lòng càng kêu gào không dứt.

Đại thần không những đầu óc hỏng rồi, ngay cả trí thương cũng không đúng.

Cái trò chơi này chỉ thấy ở mấy đứa trẻ con Nhân tộc hai ba tuổi.

Một đám ở truồng, cả ngày không có việc gì làm, ném đá nhảy chơi.

Đại thần cũng làm cái trò này?

Chắc chắn xảy ra vấn đề rồi.

Toang. "Nột?

Có muốn thử không?" Nữ Oa cúi đầu, ngơ ngác nhìn viên sỏi hiện ra trước mặt.

Khóe miệng nàng hơi co giật, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại nhận lấy. "Vút!" Vừa vung tay đánh ra. "Oanh long!" Cả mặt hồ nổ tung, toàn bộ tôm cá đều bị nổ tan xương nát thịt, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ mặt hồ.

Tứ mục tương đối! "....." "....." Hồi lâu, Bàn Cổ mở miệng. "Được rồi, xem ra ngươi không thích hợp chơi cái này!" Hắn yên lặng

cầu nguyện cho hồ tôm cá kia. "Đi thôi!

Phía trước là Vạn Thọ Sơn." "Nga!" Hai người một trước một sau, chớp mắt đi xa.

Còn về hồ tôm cá kia, có thể được Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương đích thân siêu độ, lại có "Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ" chúc từ, bảo đảm kiếp sau đại phú đại quý, tiền trình tự cẩm. "Ân?" Hầu như ngay khi Bàn Cổ, Nữ Oa đặt chân đến địa giới Vạn Thọ Sơn.

Trong Ngũ Trang Quán, vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, Hậu Thổ thốt nhiên mở mắt, trong mắt phóng ra hoa quang rực rỡ. "Thất muội?" Đế Giang vẻ mặt kinh ngạc.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên ba vị Tổ Vu, cùng với mấy chục Chuẩn Thánh Đại Vu đều đưa mắt nhìn sang.

Hậu Thổ thu liễm quang hoa trong mắt, đạm nhiên nói: "Vô sự, khả năng là Ngô cảm ứng sai." Ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng lại nổi lên một tia gợn sóng.

Vì sao lại có một cỗ cảm giác huyết mạch tương liên, Phụ thần?

Không thể nào đâu!

Đế Giang ngoài miệng không nói, trong lòng lại biết tất nhiên có chuyện phát sinh.

Hai người tuy cùng là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng Hậu Thổ là do "Luân Hồi Đại Đạo" viên mãn, tự mình siêu thoát thành Thánh.

Còn hắn là mượn "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo thành Thánh, về bản chất có sự khác biệt.

Đặc biệt, Hồng Mông Tử Khí cùng "Đông Châu đại lục" bảng định, nếu ở Đông Châu, hắn có thể mượn Thiên Đạo Bản Nguyên chi

lực tham tra, gần như không có sai sót.

Nhưng muốn ra khỏi Đông Châu, cảm ứng lực lại kém xa Hậu Thổ.

Trong lòng chuyển niệm, hắn âm thầm truyền âm nói: "Thất muội, có phải xảy ra chuyện gì không?" Hậu Thổ lược một chút do dự, như thực tương cáo: "Huynh trưởng, vừa rồi Ngô hình như cảm ứng được huyết mạch cộng hưởng của Phụ thần." Huyết mạch cộng hưởng?

Đế Giang giật mình kinh hãi.

Hậu Thổ là tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, tự chứng Đại Đạo, cường đại vô cùng.

Muốn dẫn phát huyết mạch cộng hưởng, không những phải là người chí thân, còn phải có tu vi viễn siêu nàng.

Các huynh đệ bao quát cả hắn, tuy nhiên đều là chí thân, nhưng hiển nhiên không thể so với Hậu Thổ cường đại.

Tính toán khắp nơi, duy nhất có thể dẫn phát Hậu Thổ huyết mạch cộng hưởng, cũng chỉ có Phụ thần.

Hắn rốt cuộc biết vì sao vừa rồi Hậu Thổ lại kích động như vậy.

Nhưng Phụ thần không phải đang ở Tổ địa bế quan sao?

Chương 138

"Có lẽ là ảo giác!" Hậu Thổ miễn cưỡng giải thích một câu.

Nhưng tu vi cảnh giới này, sẽ có ảo giác sao?

Đế Giang cũng không sờ được đầu não, lập tức truyền âm an ủi: "Vô sự, nếu quả thật là Phụ thần, chúng ta không cần lo lắng.

Nếu là ảo giác thì cũng không ảnh hưởng đại cục.

Chúng ta chỉ cần thủ vững Vạn Thọ Sơn là được." Hậu Thổ cũng nghĩ vậy, lập tức không lại phí thần suy nghĩ việc này.

Nữ Oa phí hết nửa ngày sức lực, cũng không thể lay chuyển Bàn Cổ trở về.

Sau đó quả đoán buông xuôi!

Yêu ai thì yêu, lão nương không hầu hạ nữa.

Cùng lắm thì chết chung.

Nàng chuyển sang thưởng thức phong cảnh trước mắt.

Bỏ đi gánh nặng tâm lý xong, nhìn cái gì cũng thấy đặc biệt xinh đẹp.

Núi, nước... khụ khụ!

Nhớ tới hồ tôm cá bị nổ chết oan uổng lúc nãy, Nữ Oa mạc danh có chút chột dạ.

Nàng trộm liếc nhìn Bàn Cổ bên cạnh, "Ông" một điểm linh quang đầu xạ, chớp mắt đi xa.

Chút động tác nhỏ này, tự nhiên không qua mặt được "Vĩ đại Bàn Cổ Thần".

Bàn Cổ cố tình làm như không biết, hiện tại hắn muốn diễn tốt vai phàm nhân.

Dù sao trước đó hắn đã tự phong tu vi, chỉ giữ lại khí tức Thiên Tiên.

Một cái Thiên Tiên, làm sao có thể cảm ứng được Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh Nữ Oa gian lận.

Nữ Oa dáo dác nhìn ngó bốn phía.

Chỉ thấy càng đi về phía phúc địa Tây Ngưu Hạ Châu, địa thế càng hiểm trở, trong đó đa phần là cùng sơn ác thủy, sài lang hổ báo.

Nàng không khỏi nói: "Đại thần, nghe nói Tây Ngưu Hạ Châu, bởi vì năm đó Đạo Ma chi kiếp, bị Hồng Quân, La Hầu đánh nát linh mạch dưới lòng đất.

Cho nên mới trở thành nơi nghèo nàn nhất trong Tứ Đại Bộ Châu.

Có phải như vậy không?" Kỳ thực là nàng muốn nghe bát quái.

Tuy rằng mọi người đều đồn như vậy, nhưng vạn nhất, Tây Ngưu Hạ Châu lại bị Đại thần mỗ cái bộ vị... khụ khụ!

Tai họa thì sao?

Nữ Oa sắc mặt mạc danh đỏ lên.

Bàn Cổ nhíu mày nói: "La Hầu kẻ này, vốn là Hỗn Độn Ma Tổ, năm đó trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cũng là tồn tại xếp hạng phía trước.

Có thể tránh được Khai Thiên chi kiếp, cũng là có vài phần duyên pháp.

Nhưng muốn đánh nát linh mạch dưới lòng đất... có chút không thực tế." Nga?

Quả nhiên có bát quái!

Nữ Oa mắt bắn ra tinh mang.

Bàn Cổ nói: "Hồng Hoang vốn là một hạt giống do Hỗn Độn thai nghén, có thể coi nó là 'Hỗn Độn Chi Tâm', cũng có thể coi là 'Đại Đạo tái thể'.

Thế nhân đều coi ta là 'Đại Đạo chi tử".

Thù không biết, Hồng Hoang mới thật sự là 'Đại Đạo chi tử'!" Hồng Hoang là 'Đại Đạo chi tử'?

Nữ Oa ăn được một cái dưa lớn! "Oanh long!" Hầu như cùng thời gian, tựa hồ chọc giận tồn tại trong cõi u minh, lập tức thiên tượng phong vân biến ảo.

Nhưng khi một cỗ Thiên Địa ý chí hoành tảo tới, "Ông", giây tiếp theo, ý chí kia như thủy triều rút đi, thiên tượng ẩn một.

Ách!

Tận mắt chứng kiến một màn này, Nữ Oa chỉ kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Thiên Địa ý chí, thần rồi!

Thật sự thành tinh rồi a!

Cường độ Thiên Địa ý chí vừa rồi, nàng cảm ứng được.

Dù cho tích nhật nàng có tu vi tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng sẽ bị nó nháy mắt cấm cố, không đánh kim thân quy liệt quyết không bỏ qua.

Nhưng đối với Bàn Cổ Thần thì lại "sấm to mưa nhỏ".

Phân biệt đối xử cũng quá rõ ràng rồi!

Bàn Cổ như nhìn thấu tâm tư của nàng, cười nói: "Tuy rằng Hồng

Hoang có thể xưng là 'Đại Đạo chi tử', nhưng dù sao cũng nhờ ta khai thiên mới đản sinh.

Theo một cách nói nào đó, nó có thể không nhận Đại Đạo, nhưng không thể không nhận ta!" Ý tứ là, Thiên Địa ý chí là con trai?

Thằng con nào dám đánh bố?

Lời thô lý không thô, tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng có thể giải thích một màn trước đó.

Nữ Oa trong lòng dâng lên một cỗ minh ngộ.

Được rồi, đãi ngộ này hâm mộ không nổi.

Ngoan ngoãn đi theo Đại thần, ôm chặt đùi to của Đại thần mới là chân lý!

Bàn Cổ vô thị Thiên Địa quy tắc trừng phạt, lần nữa tiếp tục chủ đề trước đó: "Án theo lý thuyết, Đạo Ma chi kiếp phát sinh trước Long Phượng kiếp.

Lúc đó, Hồng Hoang đại địa sớm đã ngưng luyện như một.

Hồng Quân, La Hầu, tuy rằng tránh được Khai Thiên chi kiếp, nhưng thần thể cũng phá diệt.

Chân linh đầu thai, tu luyện lại từ đầu, tu vi tối cường bất quá là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Có thể tạo thành nhất định phá hoại là không giả, nhưng tuyệt đối không có khả năng đánh nát linh mạch của một châu." Nguyên lai Nữ Oa không nghĩ tới, nhưng bị Bàn Cổ nói như vậy, lập tức ngẫm lại, Hồng Hoang thiên địa đủ để thừa tải bốn mươi chín tôn Thánh Nhân.

Nếu chỉ đơn thuần là hai cái Chuẩn Thánh đỉnh phong đại chiến mà đánh nát linh mạch một châu.

Vậy Thiên Địa làm sao thừa tải bốn mươi chín Thánh chi lực?

Ngay cả Lục Thánh cũng khó. "Như vậy, Tây Ngưu Hạ Châu linh khí thiếu hụt, là có nguyên nhân khác?" Nữ Oa nhìn về phía Bàn Cổ, trong mắt tràn đầy sự tò mò phấn khích.

Bàn Cổ gật đầu nói: "Đại trí là như thế." Hắn còn chưa tham tra Tây Châu chi địa, cụ thể như thế nào, còn chưa biết rõ.

Nữ Oa nhịn không được nói: "Đại thần, hay là chúng ta đi thám thính một phen?" Bàn Cổ liếc nàng một cái, Nữ Oa lập tức ý thức được mình lỡ lời, vội vàng đổi giọng nói: "Không đúng, là tuần tra.

Toàn bộ Hồng Hoang đều do Đại thần khai mở, Thiên Địa hết thảy đều thuộc về Đại thần.

Chúng ta là đi tuần tra địa bàn của mình." "Được rồi." Bàn Cổ chế chỉ Nữ Oa tiếp tục khua môi múa mép.

Hắn thản nhiên nói: "Việc Tây Ngưu Hạ Châu, không gấp nhất thời.

Đừng quên, ta lần này đi ra, chỉ làm một người qua đường, đi đi nhìn xem." "Được rồi!" Nữ Oa tuy có không cam lòng.

Nại hà, nếu không có Đại thần bồi tiếp, nàng ngay cả địa giới Tây Ngưu Hạ Châu cũng không dám bước vào.

Càng đừng nói tham tra Tây Ngưu Hạ Châu.

Lập tức cũng không lại dây dưa việc này.

Bàn Cổ lại đem việc này ghi tạc trong lòng.

Tây Ngưu Hạ Châu linh khí thiếu hụt, tất có nguyên nhân sâu xa.

Nhưng cho dù có vấn đề, cũng là trần niên tích lũy, không phải chuyện một sớm một chiều.

Nếu mạo muội tham tra, chỉ sẽ đả thảo kinh xà.

Chương 139

Việc cấp bách, là bắt lấy "Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu", từ trong tay Hồng Quân đoạt lấy "Thiên Đạo Bản Nguyên chi lực".

Đợi thực lực các phương lớn mạnh rồi, tự nhiên có thể dùng thế lôi đình, quét sạch hết thảy yêu ma quỷ quái.

Không gấp gáp nhất thời! "Vút!" Ngay lúc này, quang ảnh phía trước đột biến.

Một đạo linh quang trực bức tới. "Ông!" Rơi xuống ngay trước mặt, lại là một nam tử mặt lạnh.

Thân mặc kim giáp, ẩn ước tán phát một vòng Phật quang, mi mục lãnh tuấn, trầm quát nói: "Người đến là ai?

Muốn đi về nơi nào?" Nữ Oa những năm này lăn lộn ở Nhân tộc, cũng học được một phần lễ nghi Hồng Hoang.

Lập tức tiến lên nói: "Vị tướng quân này thỉnh, phu thê ngã hai người từ phương Bắc tới.

Là tu sĩ Phi Vân Động.

Chuyến đi này tịnh không có mục đích, chỉ là đi đi nhìn xem!" Phu thê...

Hậu phương Bàn Cổ khóe miệng khẽ co giật.

Nếu không phải hiện tại không nghi động thủ, nhất định phải cho nữ nhân này biết hoa vì sao lại hồng! "Phương Bắc?" Lãnh diện nam tử nhíu mày, lại bị một tia khí tức Nữ Oa cố ý triển lộ làm mê hoặc, Yêu tộc?

Bắc Câu Lô Châu Yêu tộc?

Sắc mặt lập tức hòa hoãn vài phần, nhưng nghiêm túc nói: "Nguyên lai là đạo hữu Bắc Châu, muốn tới Tây Ngưu Hạ Châu dạo chơi cũng được.

Nhưng con đường phía Nam đã bị thiết đoạn, không nên tiếp tục đi về phía trước.

Tránh cho có họa sát thân!" Nói xong, hắn cũng không cùng hai người đáp lời, "Vút" một tiếng chuyển thân biến mất không thấy! "Khụ khụ!

Vừa rồi cái kia, sự cấp tòng quyền..." Nữ Oa có chút chột dạ nhìn Bàn Cổ một cái, thấy người sau mặt vô biểu tình, tựa hồ tịnh vị để việc này trong lòng.

Nàng mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chuyển di đề tài nói: "Tây Phương Giáo muốn phong tỏa Vạn Thọ Sơn a!" Giờ khắc này, cách Vạn Thọ Sơn còn có một đoạn cự ly, cư nhiên đã gặp phải Phật quốc Tây Phương Giáo hàng lâm.

Tu vi tuy rằng vi bất túc đạo, nhưng nhìn một đốm biết toàn báo, hiển nhiên, Tây Phương Giáo cùng thế lực hải ngoại cấu kết, đã muốn đối với Vạn Thọ Sơn ra tay rồi. "Đi xem!" Bàn Cổ hư không đạp bộ. "Ông!" Hai người một trước một sau biến mất tại chỗ.

Lãnh diện nam tử phía trước, còn không biết bị người theo dõi, một đường đi nhanh, sắp tiến vào đại bản doanh.

Phụ trách bố phòng nơi này là một gã Kim Tiên cường giả, đối với tầm thường tu giả mà nói thì mạnh, nhưng ở trước mặt Bàn Cổ Nữ Oa lại là cặn bã.

Một vệt linh quang nhộn nhạo, tên Kim Tiên thống soái kia đương trường mê mê mông mông... "Vút!" Hư không rơi xuống hai đạo thân ảnh, chính là Bàn Cổ cùng Nữ Oa. "Đại thần, chúng ta không phải

đang phạm quy sao?" Nữ Oa cười hi hi hỏi.

Bàn Cổ liếc nàng một cái, nghiêm túc nói: "Ngươi vẫn luôn phạm quy!" "Ách..." Nữ Oa có hai ba giây ngốc trệ, ngã vẫn luôn phạm quy?

Nhưng ngài đâu có ngăn cản?

Được rồi.

Ngã đang phạm quy.

Nữ Oa vô nại nhận thua, nàng cũng không dám nhân chuyện này mà tranh biện với Đại thần, không muốn sống nữa sao?

Đại thần nói phạm quy thì là phạm quy, trách ai được?

Vạn ác độc tài giả a!

Nữ Oa trong lòng hung hăng mắng.

Phản chính cảm ứng không được, ai biết là phạm quy.

Không biết không có tội, mặc niệm tác dụng, tổng chi, Bàn Cổ không tìm phiền toái là được.

Nữ Oa tâm tình mạc danh thư sướng.

Ngón trỏ chỉ một cái. "Ông!" Mười mấy giây sau!

Trong doanh trướng, toàn bộ tướng sĩ, liên đồng tên Kim Tiên thống soái kia trong nháy mắt tỉnh lại.

Màn vừa rồi, tựa hồ như ký ức bị kẹt băng, tịnh vị lưu lại bất kỳ vết tích nào.

Ký ức của bọn họ dừng lại ở phía trên, tiếp tục diễn tục những gì xảy ra khắc trước.

Cách đó mấy ngàn dặm.

Tại một khe núi.

Nữ Oa khẽ thở dài: "Chỉ riêng thế lực hải ngoại đã có sáu vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, ba mươi sáu Chuẩn Thánh hậu kỳ, một trăm linh tám Chuẩn Thánh trung kỳ, mấy trăm Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tây Phương Giáo bên kia cũng sẽ toàn lực xuất thủ, cổ mạc ít nhất phải gấp đôi số này.

Xem ra, muội tử sắp gặp phiền toái rồi!" Muội tử nàng nói, tự nhiên là nhóm Hậu Thổ.

Vừa rồi đã từ trong ký ức tên thống soái kia, biết được tiền nhân hậu quả của sự tình.

Tây Phương Giáo cùng thế lực hải ngoại cấu kết, hội tụ mấy trăm Chuẩn Thánh, muốn vào ngày mai công đánh Vạn Thọ Sơn.

Hậu Thổ, Đế Giang, chỉ mang theo ba Tổ Vu, mấy chục Đại Vu, cho dù cộng thêm một cái Trấn Nguyên Tử, binh lực quá mức chênh lệch a!

Huống chi, còn phải chú ý Thánh nhân không thể tham chiến!

Cho dù có thể tham chiến, phe Đông Hoa Thánh nhân chỉ nhiều không ít, đại chiến một trận, thắng bại chưa biết. "Đại thần, chúng ta có nên báo trước một tiếng hay không?" Nữ Oa nhịn không được nói. "Không cần!" Bàn Cổ vẻ mặt thản nhiên, "An tâm làm một khán khách là được." "Được rồi!" Cùng ánh mắt Bàn Cổ đối thị, Nữ Oa khí thế trong nháy mắt xìu xuống.

Bàn Cổ không cảm thấy có gì không ổn.

Nếu Đế Giang cùng Hậu Thổ thật sự hào vô sở giác, bị Tây Phương Giáo cùng Đông Hoa liên thủ đánh lén, vậy thì đáng đời có một kiếp này.

Ăn một lần thiệt thòi mới khôn lên được một chút, vừa vặn cho chút giáo huấn! "Đi thôi!

Tìm một chỗ tốt xem kịch!" "Ách!" Nữ Oa có chút vô ngữ, nhưng không dám phản bác.

Chỉ dám ở đáy lòng len lén mắng một câu "Không có nhân tính".

Nhưng mạo tựa, như vậy càng kích thích nha?

Không biết Hậu Thổ muội tử, có thể hay không bị đánh cho trở tay không kịp?

Hắc hắc hắc!!!

Lập tức một lớn một nhỏ hai đạo thân ảnh, chớp mắt rơi vào một ngọn núi cao. "Ông!" Hậu Thổ tâm thần lần nữa chấn động, trong mắt lộ ra một tia mê mang.

Càng gần rồi??? *** Ngày hôm sau!

Khi màn đêm buông xuống, một đám mây che khuất ánh trăng bạc nơi chân trời. "Sắp chưa?" Trốn sau một tảng đá lớn, Nữ Oa vẻ mặt hưng phấn.

Từ tin tức thăm dò hôm qua có thể biết, hôm nay là ngày Tây Phương Giáo cùng Đông Hoa cấu kết, đánh lén Ngũ Trang Quán.

Hiện tại vị trí bọn họ đứng, vừa vặn đối diện với Vạn Thọ Sơn.

Từ góc độ này nhìn lại, vừa vặn có thể thấy toàn cảnh Vạn Thọ Sơn.

Giữa sườn núi, tùng hoàng một khóm, lầu các mấy tầng, một luồng tử khí lượn lờ, đó chính là Ngũ Trang Quán.

Bàn Cổ đang định nói, bỗng nhiên tâm niệm bát động, trầm tịch xuống.

Chương 140

"Hô lạp!" Mấy đạo khí tức hùng hồn bàng bạc, từ thượng không nơi họ đứng lướt qua.

Nữ Oa lập tức nín thở, ngay cả đại khí cũng không dám ra.

Duy có trái tim "phịch phịch" loạn nhịp.

Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Vừa rồi ít nhất có tám chín vị Chuẩn Thánh đỉnh phong bay qua.

Sẽ không bị phát hiện chứ?

Nàng cũng không quên, hiện tại nàng cũng chỉ có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chỉ là đợt đầu tiên, rất nhanh, "Vút, vút, vút" từng đạo khí tức bay lướt qua.

Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh trung kỳ...

Số lượng lại không dưới năm trăm.

Nữ Oa trong mắt lóe lên một vệt sợ hãi, nhịn không được nhìn sang Bàn Cổ bên cạnh.

Đại thần ngồi yên được sao?

Chín đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, năm trăm Chuẩn Thánh cường giả, đây là quyết tâm muốn phá diệt Ngũ Trang Quán a!

Dù là Đế Giang, Hậu Thổ Thiên Đạo Thánh Nhân, đối mặt với nhiều Chuẩn Thánh cường giả như vậy cũng đủ sặc máu.

Bàn Cổ nhìn nàng một bộ muốn nói lại thôi, lại sợ bị phát hiện, biểu tình biệt khuất, không khỏi cười: "Ngô đã thiết hạ bình tế, trừ phi

Hồng Quân thân tới, nếu không không ai có thể phát hiện." Ý tứ là, hai người sẽ không bị người ta phát hiện rồi? "Hô!" Nữ Oa thở dài một hơi, "Làm ta sợ muốn chết." Kế đó nàng lo lắng nói: "Đại thần, chúng ta không làm chút gì sao?" "Làm gì?" Bàn Cổ hỏi ngược lại một câu. "....." Nữ Oa lược lược vô ngữ, nhưng Đại thần trước đó đã nói, chỉ làm một khán khách.

Được rồi, nàng đã minh bạch ý tứ của Bàn Cổ.

Trong lòng thầm nghĩ: Nếu thật sự có chuyện, Đại thần sẽ không khoanh tay đứng nhìn chứ?

Chắc là vậy đi...

Trên chín tầng trời, vi thủ chính là Đông Hoa Đế Quân, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên đạo nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ, Thủy Linh Thượng Nhân, Phượng Thanh, Di Lặc, cùng hai gã Tây Phương Giáo hộ pháp thần (đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong)! "Chư vị!" Đông Hoa Đế Quân ánh mắt trầm trầm nói: "Lát nữa chúng ta Chuẩn Thánh đỉnh phong tiên sát đi lên, hợp lực phong tỏa Ngũ Trang Quán.

Lần này, vụ tất yếu phải bắt lấy Vạn Thọ Sơn.

Trảm Trấn Nguyên Tử tế cờ, để cho thiên hạ biết quyết tâm của chúng ta." Mọi người sớm đã đạt thành thống nhất ý kiến trước đó.

Nghe vậy đều gật đầu, không có nhị thoại.

Còn về việc có thành công hay không?

Chín đại Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả, đội hình như vậy đi chém giết với Thiên Đạo Thánh Nhân tầm thường cũng đủ rồi.

Đối phó một cái Trấn Nguyên Tử tự nhiên dư dả.

Lập tức một đoàn người nhân lúc bóng đêm, lao thẳng tới Vạn Thọ Sơn.

Cùng lúc đó!

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán! "Ân?" Vốn đang nhắm mắt, Hậu Thổ thốt nhiên mở mắt, trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận!" Hít!

Một bên Trấn Nguyên Tử không kìm được hít sâu một hơi, cấp thiết nói: "Nương nương, chẳng lẽ Đông Hoa đến rồi?" Tuy là chủ nhân Ngũ Trang Quán, nhưng tu vi thần thông viễn tốn so với Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh Hậu Thổ, hắn tịnh vị sát giác dị thường! "Tình huống không đúng!" Hậu Thổ trầm giọng nói: "Ngã cảm ứng được có mấy đạo khí tức nhược ẩn nhược hiện." "Ngã đi xem!" Đế Giang lập tức đứng dậy.

Vốn là Không Gian Chi Tổ Vu, tốc độ thiên hạ vô song, sau khi chứng đạo thành Thánh, tốc độ càng là thiên hạ nhất tuyệt.

Dùng để làm việc này tái thích hợp bất quá.

Hậu Thổ dặn dò một tiếng "Cẩn thận!" "Ân!" Đế Giang gật đầu. "Vút" một tiếng thân hình ẩn vào hư không không thấy, toàn trình không dấy lên một tia ba lan.

Hậu Thổ tắc nhắm mắt, tâm thần lưu chuyển, một luồng thần niệm hướng về tứ phương bát hướng khoách tán ra.

Tận lực bộ tróc một tia đạo vận trong hư không.

Ngàn mét, vạn mét, mười vạn mét... "Ông!" Hậu Thổ đột nhiên thân hình chấn động, mở mắt sát na, lệ thanh nói: "Trấn Nguyên Tử, tốc tốc mở trận!" Trấn Nguyên Tử từ đầu đã chuẩn bị sẵn sàng, hầu như là ngay lập tức. "Vút!" Một vệt thanh quang kích xạ, cây Nhân Sâm Quả thụ ở hậu viện Ngũ Trang Quán mạnh mẽ lay động, từng đạo ngũ hành linh quang phi xạ ra. "Đại Âm Dương Ngũ Hành Càn Khôn Điên Đảo Đại Trận" thâm mai dưới Ngũ Trang Quán trong nháy mắt bị kích hoạt. "Xoẹt" một tiếng, một đạo tráo tử trong suốt ngũ sắc

ban lan, bao trùm toàn bộ Ngũ Trang Quán vào trong.

Hầu như cùng lúc đó, "Oanh" một tiếng nổ lớn.

Ẩn có tiếng Đế Giang gầm lên, mang theo vài phần kinh nộ: "Đông Hoa, Di Lặc, các ngươi dám đối với Bản tôn xuất thủ." "Không ổn!" Hậu Thổ sắc mặt khẽ biến, ngước mắt nhìn về phía Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên ba người nói: "Đại ca cùng người giao thủ rồi, ngã đi giúp đỡ một hai.

Nhớ kỹ, lát nữa hẳn sẽ có địch nhân công tới, không được tự ý rời trận." Khoa Phụ cùng ba Vu nghe vậy, đều trầm giọng gật đầu nói: "Thất tỷ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ thủ vững Ngũ Trang Quán!" "Ân!" Hậu Thổ không nói thêm lời thừa thãi, "Vút" một vệt lưu quang tốc biến, người đã biến mất không thấy!

Giờ phút này, Đế Giang đã cùng Đông Hoa Đại Đế, Di Lặc, cùng hai vị Phật môn hộ pháp đấu thành một đoàn.

Chứng đạo thành Thánh, cử thủ đầu túc gian đều có Thiên Địa chi lực gia trì.

Đánh cho đám Đông Hoa, Di Lặc liên tục lùi lại, hộ thể linh quang tạc liệt.

Mắt thấy sắp tiến thêm một bước, triệt để chém giết một người trong đó. "Ông!" Cửu thiên chi thượng tinh quang lấp lánh, một vệt kim sắc quang hoa mạnh mẽ đầu xạ xuống. "Oanh long đông!" Một tiếng chuông lớn vang lên, trước mặt Đông Hoa đột ngột xuất hiện thêm một người.

Một thân chiến bào màu vàng, diện dung kiêu ngạo bá đạo, tay nâng Đông Hoàng Chung, sung xích một cỗ khí thế trấn áp bát hoang lục hợp.

Chính là "Đông Hoàng Thái Nhất"!

Cùng dạng chứng đạo thành Thánh, Thái Nhất nhìn về phía Đế Giang, trong mắt lóe lên một vệt chiến ý hừng hực.

Hai người là lão đối thủ rồi, lịch sử chiến đấu đủ để truy tố về trăm vạn năm trước.

Hai bên hỗ có thắng bại, chưa từng có ai thật sự phục ai.

Giờ khắc này gặp lại, chính ứng câu cừu nhân gặp mặt phân ngoại đỏ mắt. "Thái Nhất!" Đế Giang trong mắt sung xích một vệt huyết hồng.

Thái Nhất lạnh lùng nói: "Đế Giang, Thánh nhân không hạ tràng, chớ làm hỏng quy củ!" "Cút!" Đế Giang tuy rằng hiếu chiến, nhưng không quên sứ mệnh của mình.

Lạnh giọng nói: "Lão tử hiện tại không rảnh đánh với ngươi, cút ngay!" Thái Nhất cũng không giận, chỉ lạnh lùng nói: "Đế Giang, nhìn cho rõ ràng.

Như kim là Sinh Linh Chi Chiến, ngươi xác định muốn tham dự?" "Sinh Linh Chi Chiến?" Đế Giang cười lạnh nói: "Nơi đây là Tây Ngưu Hạ Châu, cũng không phải Đông Thắng Thần Châu.

Ở đâu ra Sinh Linh Chi Chiến?" Sinh Linh Chi Chiến là do Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu khơi mào, muốn chiến cũng là ở Đông Châu đại lục.

Như kim tại địa giới Tây Ngưu Hạ Châu, sợ cái lông. "Ha ha!" Thái Nhất trực tiếp không nói nữa, thậm chí nhường ra một chúng cường giả hải ngoại phía sau.

Hít!

Đế Giang không kìm được hít ngược một hơi khí lạnh, chẳng lẽ có cổ quái?

Tuy là địch nhân, nhưng Thái Nhất tâm cao khí ngạo, không giống kẻ hồ ngôn loạn ngữ.

Trong lòng động niệm, tự tham xuất một luồng thần niệm, bắt đầu động sát thiên cơ. "Ông!" Không xem thì thôi, vừa nhìn một cái, tâm lập tức lạnh nửa đoạn.

Nhịn không được nói: "Sao có thể?" Bởi vì giờ khắc này, khí vận của Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu chi địa, nghiễm nhiên cùng Tây Ngưu Hạ Châu quán xuyên một khối.

Nói cách khác, Tây Ngưu Hạ Châu hiện tại cũng là địa điểm ứng chiến. "Thảo!" Giờ khắc này Đế Giang nếu không minh bạch là trúng kế, thì chính là đầu heo.

Hắn nhịn không được nộ thị Thái Nhất nói: "Được lắm." "Phế thoại ít thôi, có dám cùng Ngô nhập Hỗn Độn một trận chiến?" Thái Nhất rung động Đông Hoàng Chung trong tay, trong mắt trán phóng thần thái bức người.

Hắn đợi ngày này đã lâu, hiện giờ cả hai đều chứng đạo thành Thánh, vừa vặn phân cao thấp.

Chương 141

Đế Giang trong lòng kinh nộ vạn phần, nhưng ván đã đóng thuyền.

Nếu động thủ giết những cường giả hải ngoại này, tất nhiên sẽ bức lui Thiên Đạo Bản Nguyên chi khí, vậy thì hỏng mất đại kế của Phụ thần!

Mâu quang mấy lần biến đổi, cuối cùng hắn hung hăng cắn răng nói: "Đi!" "Vút vút!" Tiếp liên hai đạo linh quang kinh thiên, hai người trát nhãn biến mất giữa thiên địa!

Tên ngốc to xác!

Trong bóng tối nhìn thấy cảnh này, Nữ Oa gấp gáp.

Nhịn không được nói: Sao lại dễ dàng bị lừa đi như vậy?

Còn lại mình Hậu Thổ muội tử, có thể thủ được Ngũ Trang Quán sao?

Bàn Cổ lại nhíu mày, Đế Giang tuyệt đối không phải hạng người không biết đại thể.

Trừ phi có lý do bắt buộc phải rời đi.

Tâm thần khẽ động, "Ông" một tiếng, vạn thiên tin tức phân đạp chí lai.

Giây tiếp theo, trong mắt hắn thêm một tia ngạc nhiên.

Hảo thủ đoạn cao minh!

Cư nhiên một lần tính kế cả hai đại Thánh nhân.

Lợi hại a!

Bất quá, cũng có liên quan đến phương thức tác chiến của Hậu

Thổ và Đế Giang.

Hai vị làm Tổ Vu quen rồi, luôn thích đi thẳng về thẳng.

Cho dù sau này có nguyên thần hoàn chỉnh, đạo cảnh tu vi không yếu, nhưng cũng không thích suy diễn.

A.

Lần này đúng là ăn một cái thiệt thòi lớn.

Hắn lập tức liếc nhìn Nữ Oa nói: "Thiên tượng đã biến, hiện tại Tây Ngưu Hạ Châu là nơi ứng chiến, Thánh nhân không được nhúng tay.

Lưu hay không lưu, tác dụng đã không lớn!" "?" Nữ Oa vẻ mặt ngạc nhiên.

Tây Ngưu Hạ Châu là nơi ứng chiến, không gạt ngã chứ?

Ngay sau đó, nàng liền tiêu cấp vạn phần nói: "Vậy chẳng phải Hậu Thổ muội tử cũng không thể xuất thủ rồi?

Vạn Thọ Sơn cứ để mặc cho người ta đánh phá sao?

Tên Trấn Nguyên Tử kia dù sao cũng đã đầu nhập Vu Nhân đại quân.

Coi như là nửa người mình.

Chúng ta..." "Xem là được!" Bàn Cổ lắc đầu, tịnh không nói nhiều.

Nữ Oa tuy rằng lo lắng, nhưng cũng không có biện pháp tốt. "Ông!" Hậu Thổ vừa bước ra khỏi Ngũ Trang Quán sát na, hư không lấp loáng một đạo thất thải quang hoa.

Chuẩn Đề đạo nhân tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, từ hư không bước ra.

Hắn cười ngâm ngâm thi lễ nói: "Hậu Thổ đạo hữu, hữu lễ rồi."

"Chuẩn Đề?" Hậu Thổ trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Giờ phút này, nàng đã bắt được sự biến hóa vi diệu của thiên tượng.

Lại nhìn về phía Tây Phương Giáo cùng thế lực hải ngoại đang tập kết tứ phía, trái tim nàng cứ thế trầm xuống.

Lần này quả thực đại ý rồi, cũng không ngờ sẽ rơi vào loại sơ cấp kế sách này.

Hiển nhiên, có người cố ý che giấu thiên cơ, cho nên nàng mới không có bất kỳ sát giác nào.

Chuẩn Đề giờ khắc này lại mặt đầy tươi cười, giơ tay nói: "Hậu Thổ đạo hữu, việc phàm gian lý đáng để sinh linh phàm gian giải quyết.

Chúng ta là Thánh nhân lăng giá trên chúng sinh, siêu thoát thiên địa, không nên nhúng tay vào trong đó." Hậu Thổ mặc nhiên, kiếp khí Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu đã cùng Tây Ngưu Hạ Châu tương dung.

Trấn Nguyên Tử đầu nhập Đông Châu, đã thành định cục.

Đối phương hiển nhiên nắm lấy điểm này, đem việc này định tính là "Sinh Linh Chi Chiến".

Như vậy, Thánh nhân nếu còn nhúng tay vào, chỉ sẽ làm hỏng kế hoạch của người đứng sau đôi bên.

Vô luận Bàn Cổ hay Hồng Quân, đều vô cùng coi trọng Thiên Đạo Bản Nguyên chi lực.

Quyết không cho phép có Thánh nhân hồ loạn nhúng tay, bức bách Thiên Đạo Bản Nguyên chi lực chuyển di.

Nhưng nếu cứ thế lui đi, tâm sao có thể an?

Hậu Thổ giờ khắc này có chút hối hận, vì trước đó không điều tra rõ ràng.

Tự cho là có song Thánh tọa trấn Ngũ Trang Quán, đủ để bảo đảm Trấn Nguyên Tử vô sự.

Lại không biết sớm đã rơi vào kế sách của đối phương.

Hiện tại Thánh nhân không hạ tràng, những người thực sự có thể chiến đấu bên phía nàng, chỉ có Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên ba Tổ Vu, cùng mấy chục Đại Vu, cộng thêm một cái Trấn Nguyên Tử.

Đối phương lại có chiến lực gấp mấy lần.

Trận này khó rồi! "Hậu Thổ đạo hữu!" Chuẩn Đề cười nhắc nhở một câu: "Còn trì hoãn nữa, có thể sẽ trở ngại Sinh Linh Chi Chiến." Hậu Thổ vô nại, nhưng cho dù hôm nay Ngũ Trang Quán bị đoạt, cũng không thể gánh cái tội danh trở ngại Sinh Linh Chi Chiến.

Nàng thâm tri Bàn Cổ coi trọng lần Sinh Linh Chi Chiến này đến mức nào.

Còn có tầm quan trọng của "Thiên Đạo Bản Nguyên chi lực".

Thôi thôi thôi, hết thảy toàn xem mệnh số.

Hôm nay chiến không nổi, nhưng cường quân Vu Nhân vẫn còn ở phía sau.

Nhất niệm chí thử, Hậu Thổ lập tức bình tĩnh lại.

Chỉ là trong lòng nghẹn một bụng lửa, không chỗ trút giận.

Nhìn bộ mặt cười xảo trá của Chuẩn Đề, nàng chợt cười lạnh nói: "Đã là Sinh Linh Chi Chiến, Ngô liền không tham dự.

Chuẩn Đề, có dám cùng ta vào Hỗn Độn một trận chiến?" Bá!

Khuôn mặt Chuẩn Đề trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Tay cầm "Thất Bảo Diệu Thụ" cũng run lên.

Năm đó khi Hậu Thổ chưa chứng đạo, đã suýt chút nữa đánh bạo hắn, tuy rằng lúc đó hắn bị rớt cảnh giới xuống Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng sau này Hỗn Độn một trận chiến, Hậu Thổ cũng cường đại vô cùng, trực tiếp lực chiến sư huynh Tiếp Dẫn của hắn.

Phần tu vi này hiển nhiên hắn không thể so sánh.

Nhưng dư quang liếc thấy một chúng hải ngoại cùng Tây Phương Giáo phía sau, Chuẩn Đề mặc nhiên.

Có nát nữa, cũng không thể nhận túng trước mặt đám vãn bối này, nếu không danh tiếng coi như triệt để hủy rồi.

Lập tức hắn cố làm ra vẻ trấn định nói: "Như thế, y theo lời đạo hữu!" "Xoẹt!" Hai người trực tiếp xé rách hư không, biến mất tại Cửu Trọng Thiên! "Hô!" Mắt thấy Đế Giang, Hậu Thổ lần lượt rời đi, một chúng Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng đều thở phào nhẹ nhõm.

Những Thánh nhân cường giả này xuất hiện, chỉ cần tản phát một tia khí tức, đã khiến người ta có cảm giác không thở nổi.

Hiện tại rốt cuộc yên ổn rồi.

Đông Hoa vẻ mặt cảm thán nói: "Di Lặc đạo hữu liệu sự như thần, sớm đã đoán được sẽ có Vu tộc Thánh nhân đến tương trợ.

Nếu không phải ta đã báo trước cho các đại Thánh nhân, e rằng trận chiến hôm nay khó thành." Xác thực khó, nếu không có Thái Nhất, Chuẩn Đề bức đi Đế Giang, Hậu Thổ.

Đừng nói bọn họ, cho dù thêm gấp đôi người nữa, muốn công phá Ngũ Trang Quán có Thánh nhân tọa trấn, đó cũng là si nhân nằm mộng.

Một khi thật sự không địch lại, Thánh nhân có thể trực tiếp thi triển đại pháp lực dời đi cả tòa Vạn Thọ Sơn.

Khiến hết thảy mưu tính thành không!

Hiện tại tốt rồi, danh nghĩa đại nghĩa đã chốt, một câu "Trận chiến hôm nay, Sinh Linh Chi Chiến, cùng Thánh vô quan", triệt để định đoạt tính chất cuộc chiến.

Cũng đại biểu cho Tam Đảo Thập Châu, chính thức khai chiến với Đông Châu.

Vạn Thọ Sơn Ngũ Trang Quán, trạm thứ nhất!

Chương 142

Giờ phút này, cho dù Vu Nhân một phương lại có Thánh nhân xuất hiện, bọn họ cũng không sợ.

Bởi vì sự kiện đã định tính, lại có Thánh nhân tham dự, chính là phá hoại tính chất đại chiến.

Đến lúc đó, bức đi Thiên Đạo Bản Nguyên chi lực, ai phụ trách? "Đâu có, đâu có, toàn nhờ chư vị đạo hữu phối hợp." Di Lặc khiêm tốn cười một tiếng nói: "Nếu không phải chư vị ở lại đây ba ngày, khiến kiếp khí dung nhập đầy đủ vào Tây Ngưu Hạ Châu, biến Tây Châu thành nơi ứng chiến, kế hoạch của Ngô cũng không thể thuận lợi thực thi." Lời này vừa nói ra, một chúng đại thần thông giả mới chợt hiểu ra.

Cảm tình là việc cho Vạn Thọ Sơn ba ngày thời gian trước đó, toàn là lừa người.

Mục đích thực sự, là dẫn động kiếp khí của Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, dung nhập vào Tây Ngưu Hạ Châu.

Biến Tây Ngưu Hạ Châu thành nơi ứng chiến.

Lấy cớ Sinh Linh Chi Chiến thành công bức đi Vu tộc Thánh nhân, khiến Vu Nhân chi viện không kịp, biến Ngũ Trang Quán triệt để thành vật trong túi.

Bộ bộ vi doanh, một vòng lại một vòng như vậy, kế sách của Di Lặc, quả thực tuyệt rồi.

Dù là mấy lão cổ đổng mà Đông Hoa mời tới, giờ khắc này cũng tâm duyệt thành phục.

Di Lặc?

Thú vị!

Trong bóng tối quan sát tất cả, Bàn Cổ cười không thành tiếng. "Không ổn!" Hầu như cùng thời gian, trong Ngũ Trang Quán, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên đều thu được truyền tín của Hậu Thổ trước khi rời đi. "Ba vị đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì?" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt cấp thiết hỏi.

Hiện tại người lo lắng nhất không ai khác ngoài hắn.

Ngũ Trang Quán chính là đạo trường của hắn, ở đây mấy trăm vạn năm, dù là hòn đá cũng có tình cảm rồi.

Ba đại Tổ Vu nhìn nhau, cuối cùng do Thập Tam Tổ Vu Khoa Phụ trầm giọng nói: "Trấn Nguyên đạo hữu, sự tình có chút bất diệu.

Hải ngoại cùng Tây Ngưu Hạ Châu kiếp khí tương liên, hiện nay đã không còn đơn thuần là công đánh Vạn Thọ Sơn, mà diễn biến thành Sinh Linh Chi Chiến.

Sinh Linh Chi Chiến, Thánh nhân không thể hạ tràng.

Hiện nay Đại huynh, Thất tỷ của chúng ta đã bị Thái Nhất, Chuẩn Đề dẫn đi, nhập Hỗn Độn một trận chiến.

Lần này, chỉ có thể dựa vào chúng ta thôi." Dựa vào chúng ta...

Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm, trong nháy mắt ý thức được, trừng lớn mắt nói: "Dựa vào chúng ta?" Ba Tổ Vu bất đắc dĩ gật đầu.

Trấn Nguyên Tử cầm phất trần tay đều có chút run, nhịn không được nói: "Đối phương, trận doanh như thế nào?" "Chín đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, mấy chục Chuẩn Thánh hậu kỳ, một trăm dư Chuẩn Thánh trung kỳ, sơ kỳ giả hơn ba trăm người!" "....." Trấn Nguyên Tử lập tức tuyệt vọng.

Nima, dựa vào chúng ta, đánh cái gì a!

Khoa Phụ cũng bất đắc dĩ, đây gọi là chuyện gì a?

Vốn tưởng rằng song Thánh tọa trấn, ổn như Thái Sơn.

Ai biết được đám người kia xảo trá vô cùng, vô thanh vô tức đem một trận chiến công đánh Ngũ Trang Quán, đổi thành "Sinh Linh Chi Chiến".

Trước đó hoàn toàn không có chuẩn bị, nếu không cũng không thể nào chỉ có chút người như vậy.

Tam Đảo Thập Châu, Tây Phương Giáo hầu như tinh anh đều xuất hết.

Bên này chỉ có ba đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, mấy chục Chuẩn Thánh Đại Vu!

Đại khái đây là trận chiến gian nan nhất trong đời đi? "Ba vị đạo hữu, ngã nên làm sao bây giờ?" Sự đáo lâm đầu, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể đem hy vọng cuối cùng ký thác lên người Khoa Phụ ba Vu, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn ba người, như thể nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Tị thế cư trú mấy trăm vạn năm, chưa từng tham dự chiến sự Hồng Hoang.

Về phương diện này, hiển nhiên ba Vu có kinh nghiệm hơn.

Nhưng cho dù có kinh nghiệm, cũng không thể bù đắp nổi chênh lệch chiến lực đến mức này a?

Trong lòng bất đắc dĩ, nhưng mặt ngoài Khoa Phụ trầm ổn nói: "Trấn Nguyên đạo hữu yên tâm, Đông Châu chúng ta vẫn có Thánh nhân lưu thủ.

Một khi nơi này chiến sự bạo phát, tin tức tất nhiên không giấu được.

Nhất định sẽ có đồng tộc cường giả đến chi viện." "Vấn đề là ngã có chống đỡ được đến lúc đó không a?" Trấn Nguyên Tử cũng không phải kẻ ngốc.

Từ Đông Châu chạy tới Tây Ngưu Hạ Châu, hầu như hoành khóa hơn nửa cái Hồng Hoang, dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cần thời gian chứ?

Trong khoảng thời gian đó, đủ để bị diệt mấy lần rồi.

Hậu Nghệ trầm giọng nói: "Vậy phải xem phòng hộ đại trận của đạo hữu, có đủ mạnh hay không." "....." Trấn Nguyên Tử tâm thần đồi nhiên, nhưng lúc này, nói gì cũng không tốt.

Dù sao người ta đều là đến giúp đỡ, còn đòi hỏi gì?

Chỉ có thể cười khổ nói: "Hy vọng có thể kiên trì đến lúc đó đi!" Giờ khắc này, hắn có chút chấp nhận hiện thực rồi.

Dù sao cũng là Hồng Hoang lão bài đại thần thông giả, trải qua không ít sóng gió. "Yên tâm đi!" Khoa Phụ lên tiếng khích lệ: "Có chúng huynh đệ ta ở đây bồi tiếp, Trấn Nguyên đạo hữu không cần lo lắng." A, Trấn Nguyên Tử cũng thông suốt.

Cùng lắm thì chết một lần, người ta đến giúp còn không sợ.

Hắn là chủ nhà chẳng lẽ lại sợ?

Truyền ra ngoài, không để người ta cười rụng răng hàm.

Lập tức vẻ chán nản trên mặt hắn dần tan đi, thay vào đó là vài phần khái nhiên: "Có thể có chư vị đạo hữu làm bạn, đạo của Ngô không cô độc.

Chỉ là liên lụy chư vị đạo hữu." Nói xong, thần tình có chút ảm đạm.

Hình Thiên ha ha cười lớn nói: "Nói cái gì vậy?

Trấn Nguyên đạo hữu đã đầu nhập Vu Nhân trận doanh, liền là huynh đệ một nhà.

Người một nhà cần gì nói lời khách sáo?

Muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết.

Bao nhiêu mưa gió đều đã xông pha, còn sợ cái này?" "Thập Ngũ đệ nói không sai." Hậu Nghệ cũng cười nói: "Đều là người một nhà, không cần khách sáo." "Giết cho thiên phiên địa phúc!" "Đúng, giết cho thiên phiên địa phúc.

Để cho đám chó đẻ kia biết, Đại Vu chúng ta lợi hại thế nào." "Giết!" Trong điện mấy chục Đại Vu đều bạo phát ra tiếng gầm chấn thiên, trên người huyết khí trùng tiêu, hám thiên động địa.

Hoàn toàn không có nửa điểm sợ hãi trước thực lực chênh lệch.

Cổ chiến ý thao thiên kia, trực tiếp cảm nhiễm Trấn Nguyên Tử.

Hắn vẻ mặt kích động nói: "Chư vị huynh đệ yên tâm, bần đạo tuy rằng bất tài, nhưng những năm này cũng không hư độ.

Dưới phúc địa Vạn Thọ Sơn, có một chỗ pháp trận.

Nếu thật sự đến quan đầu khẩn yếu, chúng ta có thể mượn 'pháp trận' độn tẩu.

Ngũ Trang Quán không cần cũng được!" Hắn minh bạch rồi, người mới là quan trọng nhất.

Có một đám người thật tâm thật ý coi hắn là huynh đệ, đâu cần quan tâm những vật ngoài thân kia?

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán, mất rồi vẫn có thể xây lại.

Nhưng những huynh đệ này mất đi, đó là thật sự mất đi.

Khoa Phụ rõ ràng sát giác được, trái tim của Trấn Nguyên Tử giờ

khắc này mới thật sự gắn chặt cùng mọi người, chân chính trở thành người một nhà.

Lập tức hắn lộ nụ cười, nói: "Thắng bại còn chưa biết.

Không đến khắc cuối cùng, ngã quyết không bỏ cuộc." "Không sai, quyết không bỏ cuộc!" Một chúng Tổ Vu, Đại Vu đều bạo quát lên tiếng.

Không bỏ cuộc, không chỉ vì Ngũ Trang Quán là đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Càng bởi vì vị trí địa lý đặc thù của Vạn Thọ Sơn, một khi bị đối phương chưởng khống, liền là tiến khả công, thoái khả thủ, muốn đoạt lại, sẽ không đơn giản như vậy. "Vậy thì chiến một trận!" Trấn Nguyên Tử lộ ra một nụ cười. "Chiến!" "Chiến!" Giờ khắc này, không ai lùi bước. *** "Oanh!" Giây tiếp theo, lấy Đông Hoa Đế Quân, Di Lặc cầm đầu, một chúng cường giả hải ngoại, Tây Phương Giáo liên mệ tới.

Khí tức trên người cuồn cuộn, chớp mắt bao trùm Vạn Thọ Sơn.

Khí thế khủng bố từng đợt xung kích vào phòng hộ đại trận của Ngũ Trang Quán, "Oanh long long", sóng sau cao hơn sóng trước, toàn bộ "Đại Âm Dương Càn Khôn Ngũ Hành Điên Đảo Đại Trận" đều đang kịch liệt rung động, phảng phất tùy thời đều có thể phá diệt.

Năm trăm Chuẩn Thánh uy áp, cũng không phải là chuyện đùa.

Chương 143

"Trấn Nguyên Tử ở đâu?" Đông Hoa Đế Quân ngạo lập hư không, nhìn xuống Ngũ Trang Quán phía dưới, sung xích một vẻ cao cao tại thượng. "Ông!" Linh quang biến hóa, khoảnh khắc sau, trên không Ngũ Trang Quán hiển hóa ra một đạo thân ảnh, một thân thanh y đạo bào, hạc phát đồng nhan, tay cầm phất trần, giữa mi vũ mang theo một luồng thanh chính chi khí.

Chính là chủ nhân Ngũ Trang Quán "Trấn Nguyên Tử!" "Đông Hoa, ý dục hà vi?" Trấn Nguyên Tử trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Sau tuyệt vọng, liền chỉ còn lại huyết dũng của kẻ liều chết đánh cược. "Ngã ý hà vi?" Đông Hoa cười lạnh nói: "Trấn Nguyên Tử, nể tình phân vãng nhật, Bản tọa có thể cho ngươi một cơ hội.

Lấy Thiên Đạo thề, theo Ngô cùng nhau phản công Đông Châu, chém giết Vu Nhân.

Nếu không sẽ là Thiên Đạo bạn nghịch, đáng giết!" "Đánh rắm," Trấn Nguyên Tử giận dữ nói: "Các ngươi mới là kẻ trợ trụ vi ngược, thiên địa đại địch.

Việc làm của Ngô, là bát loạn phản chính, trả lại thiên địa tình lãng." "Buồn cười!" Đông Hoa căn bản không muốn nghe quá nhiều, lạnh lùng nói: "Đã minh ngoan bất linh, vậy đừng trách Bản tọa.

Giết!" Một tiếng lệnh hạ, trong tay hắn xuất hiện một cây trượng vàng, chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Bàn Long Quải" được Hồng Quân ban tặng năm xưa. "Ông" một tiếng, Bàn Long Quải chấn động, hư không huyễn hóa ra một con chân long vạn trượng, trong nháy mắt xông về phía nguyên thần hư thân của Trấn Nguyên Tử.

Thanh niên áo đen mặt lạnh Phạt Thiên trong tay xuất hiện một cây thương dài đen kịt, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Lục Ma Thương". "Oanh long!" Một thương đâm ra, kình trực xé rách thiên khung, hung hăng đâm vào phòng hộ quang mạc bên ngoài Ngũ Trang Quán. "Oanh long long", ngũ sắc quang mạc một trận kịch liệt dao động, bên trong ẩn ước có thể thấy hư ảnh một cây cổ thụ lay động, dần dần tiêu trừ lực lượng của ma thương. "Xem bần đạo thủy yêm Ngũ Trang Quán." Thủy Linh Thượng Nhân cười khẽ một tiếng, ngoài thân nổi lên một tầng hào quang màu lam nhạt, uyển như sóng nước dập dờn. "Ông", giây tiếp theo, một cột nước ngập trời xuất hiện, giống như sông lớn vỡ đê, đột nhiên hướng về Ngũ Trang Quán trút xuống. "Oanh long long!" Trường hà bôn đằng, ép cho ngũ sắc quang mạc biến hình, lung lay sắp đổ!

Tây Vương Mẫu, Thiên Nguyên Lão Tổ, Phượng Thanh, cùng với Di Lặc và hai hộ pháp Phật môn hầu như cùng lúc động thủ.

Chín đại Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả cùng công kích, mỗi quyền mỗi cước đều có uy lực oanh toái hư không. "Đại Âm Dương Ngũ Hành Điên Đảo Đại Trận" dưới những đợt công kích mãnh liệt, kịch liệt lắc lư, tựa hồ tùy thời đều sẽ bị đánh nổ.

Trong trận, Trấn Nguyên Tử phát ngoan, pháp lực trong cơ thể liên tục không ngừng chú nhập vào trận.

Lại có linh căn thiên địa Nhân Sâm Quả thụ ở hậu viện, trực tiếp cắm rễ vào vô tận hư không, rút lấy vô tận linh lực, gia trì lên pháp trận.

Nếu không có "Nhân Sâm Quả thụ" thủ hộ, e rằng đại trận sớm đã bị phá ngay đợt xung kích đầu tiên.

Nhưng dù vậy, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Mắt thấy đại trận lung lay sắp đổ, Khoa Phụ dứt khoát nói:

"Huynh đệ, theo ta cùng nhau sát xuất khứ.

Cũng là để giảm bớt áp lực cho Trấn Nguyên Tử đạo hữu." "Đạo huynh không thể..." Trấn Nguyên Tử muốn ngăn cản, Hình Thiên lại ha ha cười lớn nói: "Được rồi, chúng ta ở đây cũng không giúp được gì.

Cứ thế này mãi, đại trận sớm muộn gì cũng bị công phá.

Ngã ra ngoài thăm dò đường trước, cũng có thể phân đam vài phần áp lực!" Trấn Nguyên Tử không biết nói gì cho phải, bởi vì Hình Thiên nói là sự thật.

Tuy hiện tại còn chống đỡ được, nhưng tối đa cũng chỉ được một chén trà.

Thời gian vừa đến, địch nhân sẽ sát nhập vào.

Minh bạch nói nhiều vô ích, Trấn Nguyên Tử lập tức cắn răng nói: "Chư vị cẩn thận.

Nếu tình hình không đúng, lập tức phản hồi trận nội.

Tuyệt đối đừng lỗ mãng." Theo lý, lời này không nên nói.

Nhưng hắn lại nói ra.

Bởi vì giờ khắc này, hắn thật sự coi chúng Vu là sinh tử huynh đệ.

Tuyệt đối là lời móc tim móc phổi. "Minh bạch!" Ba Tổ Vu nhe răng cười, lộ ra một vẻ sảng khoái. "Giết!" Giây tiếp theo, "Oanh long" một tiếng, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên ba người kình trực xông ra khỏi đại trận.

Hậu Nghệ người đang giữa không trung, đã liên châu chín mũi tên. "Vút vút vút", chín mũi tên phụ gia phá diệt chi lực cường đại vô thất, ẩn có ý tứ động xuyên hư không.

Một tên Chuẩn Thánh sơ kỳ cường giả không kịp phản ứng,

đương trường bị một mũi tên bắn chết. "Oanh!" Thân hình tạc liệt, chết đến không thể chết lại!

Hát!

Tất cả mọi người đều bị một mũi tên này làm giật mình.

Mắt thấy còn tám mũi tên nữa, Đông Hoa Đại Đế quả đoán xuất thủ, bên trong quá nửa đều là thế lực hải ngoại, đương nhiên hắn phải bảo vệ người của mình. "Ngang!" Một con kim long phi vũ trường không, "Oanh oanh oanh" trong nháy mắt thôn diệt ba mũi tên.

Sau ba mũi tên, kim long kia cũng hao hết nguyên lực, bị mũi tên cuối cùng xuyên thủng long thân, đồng quy vu tận.

Lại có hai mũi tên bị hai gã Chuẩn Thánh hậu kỳ cường giả cản trở, phí một phen công phu mới phá diệt được kim tiễn.

Còn lại hai đạo, "Bành bành" bị Di Lặc dùng một chiêu "Chưởng Trung Phật Quốc" vỗ nát. "Chết!" Ngay lúc này, một tiếng bạo quát vang lên, lại là Hình Thiên Tổ Vu, tay cầm cự phủ, lao thẳng đến Đông Hoa chém xuống. "Oanh long!" Hư không tạc liệt, chỉ thấy một đạo phủ mang kinh thiên.

Đông Hoa sắc mặt khẽ biến, cảm ứng được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong cự phủ. "Ông" một vệt lưu quang nhộn nhạo, ngoài thân hắn nổi lên một lớp hào quang màu vàng. "Bàn Long Quải" trong tay lập tức bị thôi phát đến cực hạn. "Ông ông oanh!" Tiếng nổ cực lớn vang lên, Hình Thiên lăng bị bức lui nửa bước.

Đông Hoa Đại Đế lại "Đặng đặng đặng" liên tục lui ba bước!

Nhìn về phía Hình Thiên, trong mắt hắn tràn đầy nộ ý: "Muốn chết?" Đường đường là Đông Hoa Đại Đế, chủ nhân Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, cư nhiên bị một búa bức lui ba bước.

Truyền ra ngoài, còn mặt mũi nào làm người?

Lập tức hắn liền nhìn chằm chằm Hình Thiên, gầm lên một tiếng, lao thẳng tới Hình Thiên chém giết.

Khoa Phụ thôi động "Ngân Hà chi lực", hư không huyễn hóa ra một cây trượng Ngân Hà, vạn thiên tinh thần chi quang huyền phù, phảng phất trước mắt mọi người xuất hiện một dải "tinh hà", quang hoa lấp lánh, mỹ luân mỹ hoán.

Giây tiếp theo, dải "tinh hà" kia đột nhiên bạo phát ra hàn quang chói mắt, "Vút vút vút" vô số tinh thần chi quang bạo xạ ra.

Toàn bộ liên minh thế lực hải ngoại cùng Tây Phương Giáo lập tức đại loạn.

Hậu Nghệ canh chuẩn cơ hội, lại liên châu ba mũi tên! "Vút, vút, vút!" Đương trường lại có ba gã Chuẩn Thánh sơ kỳ đại năng bỏ mạng! "Hỗn trướng!" Đông Hoa Đại Đế nộ quát một tiếng, chết đều là thủ hạ của hắn.

Đột nhiên hắn hét lớn: "Kim Mẫu, Phạt Thiên, hai người các ngươi ngăn bọn họ lại." Chuẩn Thánh đỉnh phong đối Chuẩn Thánh đỉnh phong mới là chân lý, nếu không không ai có thể ngăn được hai tên điên này.

Kim Mẫu chính là Tây Vương Mẫu, nghe vậy không chút chần chờ, lao thẳng về phía Hậu Nghệ.

Phạt Thiên lược một chút chần chờ, rất nhanh khóa định Khoa Phụ, cười lạnh nói: "Vậy ta bồi ngươi chơi đùa." "Xoẹt!" Một luồng thương mang màu đen phá không lao tới, Khoa Phụ cảm ứng được khí tức làm tim đập nhanh kia, tâm thần rùng mình, "Ngân Hà chi lực" trong nháy mắt bạo phát. "Vút" một cái, khi xuất hiện lại đã ở ngoài ngàn trượng.

Tiếp đó ngưng tụ một đạo tinh hà chi quang, hãn nhiên sát xuất.

"Oanh long long!" Thương mang phá không, tinh hà động đãng.

Hai người chớp mắt đấu thành một đoàn.

Lại có Tương Liễu, Cửu Phượng các đại Vu theo sau, lần lượt tìm được mục tiêu của mình.

Một phen tư sát mở màn.

Di Lặc tắc dẫn theo hai đại Phật môn hộ pháp, Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ, cùng với số Chuẩn Thánh còn lại tiếp tục công đánh Ngũ Trang Quán. "Oanh long long!" Tuy rằng có Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên chúng Vu xuất chiến, thành công giảm bớt áp lực cho Trấn Nguyên Tử.

Nhưng sức mạnh còn lại vẫn đủ để tồi hủy phòng hộ đại trận. *** "Đại thần, hay là ta đi đi?" Nữ Oa nhìn thấy cảnh này có chút nóng ruột.

Chương 144

Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách a!

Nàng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không sợ vi quy. "Chờ thêm chút nữa!" Bàn Cổ không đồng ý.

A!

Nữ Oa có chút gấp, nhịn không được nói: "Chờ, còn chờ nữa, Ngũ Trang Quán đại trận bị phá thì muộn rồi." Bàn Cổ liếc nàng một cái, thản nhiên nói: "Không muộn!" "Không..." Ân?

Nữ Oa đột nhiên ý thức được điều gì.

Nàng kinh nghi nhìn về phía Bàn Cổ.

Từ đầu đến cuối, Đại thần biểu hiện đều quá mức bình tĩnh a!

Không hợp lý thường!

Hai người tiếp xúc thời gian không ngắn rồi, tính cách Bàn Cổ nàng rõ như lòng bàn tay.

Một khi người mình gặp nguy hiểm, tuyệt đối là không nói hai lời bao che khuyết điểm.

Nhưng hôm nay, bình tĩnh có chút quá phận a?

Chẳng lẽ, Đại thần có hậu thủ?

Giấu người?

Có trợ thủ???

Nhưng rõ ràng là cùng Bàn Cổ một đường xuất môn.

Sau khi ra cửa, Bàn Cổ liền tự phong nguyên thần pháp lực, chỉ giữ lại tu vi Thiên Tiên.

Trước đó Đại thần cường điệu, chỉ làm một khán khách.

Lấy phẩm hạnh của Đại thần... khụ khụ, hẳn là sẽ không lừa người.

Vậy thì trợ thủ từ đâu ra?

Nhưng nếu không có trợ thủ, không thể nào bình tĩnh như vậy a!

Nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra được nguyên do.

Nàng nhịn không được nói: "Đại thần, chẳng lẽ có hậu thủ gì sao?" "Hậu thủ?" Bàn Cổ khẽ cười một tiếng, không nói gì.

Nhưng cái vẻ bình tĩnh giữa mi vũ kia, rõ ràng đang nói cho nàng biết xác thực là có hậu thủ.

Đại thần cũng quá biết trêu ngươi người ta.

Nữ Oa trong lòng như mèo cào, không khỏi bào căn vấn để nói: "Đại thần, nói cho ta biết đi, rốt cuộc hậu thủ là gì?

Ta cam đoan sẽ không nói lung tung, không phá hoại... ta thề." "Nói cho ngươi cũng không sao!" Bàn Cổ liếc nàng một cái.

Tại lúc người sau đang mãn tâm hoan hỉ, hắn thản nhiên nói: "Hậu thủ của ta, chính là ngươi." A!

Nữ Oa sắc mặt lập tức xụ xuống.

Làm cái gì vậy?

Lấy ta ra làm trò đùa?

Đều là lúc nào rồi...

Nàng nhịn không được trợn trắng mắt nói: "Đại thần thật là có hứng thú!" Nếu không phải là Đại thần, lão nương ta trực tiếp chửi thẳng mặt rồi.

Ân?

Bàn Cổ nhướng mày nhìn sang!

Hít!

Nữ Oa lập tức hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng đổi một bộ mặt tươi cười nói: "Đại thần, tiểu nữ tử đầu óc ngu muội, không thể dạy bảo.

Hậu thủ này thứ cho tiểu nữ tử không thể nhìn ra.

Đại thần, có thể chỉ điểm một hai hay không?" Nói xong, nàng vẻ mặt lấy lòng nhìn về phía Bàn Cổ. "!" Ách!

Được rồi... có bài học trước đó, nàng không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Đại thần thúi lừa người, rõ ràng chỉ giữ lại tu vi Thiên Tiên kia mà.

Thiên Tiên làm sao có thể cảm ứng được...

Khụ khụ!

Nữ Oa vội vàng thu liễm tâm thần, trở nên nghiêm túc.

Liên tiếp hai lần, đều nhận được đáp án tương đồng.

Chẳng lẽ, thật sự là ta sơ suất rồi?

Ta cư nhiên là hậu thủ?

Mà chính ta cũng không biết?

Nàng lâm vào tư khảo, rốt cuộc là loại hậu thủ nào, có thể nhất cử nữu chuyển càn khôn, đánh bại chín đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, năm trăm Chuẩn Thánh.

Nima, cho dù là Thánh nhân cũng không đủ...

Thánh nhân?

Nữ Oa bỗng nhiên ngẩn ra, trong đầu lóe lên một tia linh quang.

Giây tiếp theo, một vật phù hiện trong não hải, cả trái tim nàng "phịch, phịch" loạn nhịp.

Nàng nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ, khóe miệng có chút khô khốc nói: "Đại thần, là cái đó sao?" "A!" Nữ Oa lập tức hiểu ra, ngập ngừng một chút rồi không nhịn được hỏi: "Đại thần không cảm thấy có chút tàn nhẫn sao?" "Tàn nhẫn ư?" Bàn Cổ nhìn nàng.

Nữ Oa cười rạng rỡ, lắc đầu đáp: "Không tàn nhẫn!" Đây là tranh đấu Đại Đạo, sinh tử chém giết, làm gì có chuyện tàn nhẫn hay không?

Chỉ là nghĩ đến hậu quả của việc sử dụng vật này, nàng có chút lo lắng: "Đại thần, dùng thứ này liệu có gây ra hậu quả xấu không?" "Thiện dụng!" Bàn Cổ ý vị sâu xa ban cho hai chữ.

Thiện dụng (khéo mà dùng) thì thôi được rồi!

Nữ Oa không hỏi thêm nữa.

Tại Vạn Thọ Sơn, chiến sự nghiễm nhiên đã tiến vào giai đoạn bạch nhiệt hóa.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên - ba đại Tổ Vu chiến lực thao thiên, phân biệt ngăn cản Phạt Thiên, Tây Vương Mẫu, Đông Hoa Đại Đế - ba vị tuyệt đỉnh cường giả.

Tương Liễu, Cửu Phượng cùng hàng chục Đại Vu cấp Chuẩn Thánh cũng ngăn chặn số lượng Chuẩn Thánh cường giả tương ứng.

Tuy nhiên, lần này Tam Đảo Thập Châu cùng Tây Phương Giáo liên thủ, số lượng cao thủ thực sự quá nhiều.

Năm trăm Chuẩn Thánh, dù là Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải đau đầu.

Ngoài những kẻ bị ngăn chặn, vẫn còn sáu vị Chuẩn Thánh đỉnh

phong cùng hơn bốn trăm Chuẩn Thánh cường giả đang nhất tề công đánh phòng hộ đại trận của Ngũ Trang Quán.

Tuy Trấn Nguyên Tử là đại thần thông giả lão làng của Hồng Hoang, pháp lực vô biên, lại có tiên thiên linh căn "Nhân Sâm Quả Thụ" tương trợ, nhưng dưới công thế mạnh mẽ đủ sức lực chiến Thánh Nhân này, cũng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Trong chốc lát, nương theo tiếng "rắc" vang lên, trên ngũ sắc quang mạc vốn hồn nhiên nhất thể đã xuất hiện một vết nứt.

Lấy Di Lặc cầm đầu, sáu vị Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả thấy vậy đều nhìn ra cơ hội. "Sát!" Một tiếng quát lớn, thanh y đại kinh Phượng Thanh trong mắt bắn ra tinh mang rực rỡ, trên thân bùng lên một đoàn thanh sắc hỏa diễm.

Hư không vặn vẹo, ngọn lửa lao thẳng về phía "Đại Âm Dương Ngũ Hành Điên Đảo Đại Trận".

Di Lặc thi triển Phật môn thần thông "Chưởng Trung Phật Quốc", một vệt kim quang lưu chuyển, ánh xạ ra một phương thiên địa, bên trong Phật quốc miên diên, tăng nhân vô tận đều đang tụng niệm chân kinh.

Từng đạo Phật quang hội tụ, ẩn có ý ngưng giả thành chân. "Oanh long!" Phật quốc khổng lồ trấn áp xuống Ngũ Trang Quán.

Lại có hai tôn hộ pháp Chuẩn Thánh đỉnh phong phía sau cũng sát xuất.

Chương 145

Một kẻ sử Hàng Ma Trượng, một kẻ cầm Pháp Kiếm.

Nơi đi qua hư không nổ tung, tự có thần uy khai thiên tích địa.

Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ cũng đồng thời ra tay, muốn tranh đoạt công đầu.

Tuy rằng trước đó được Đông Hoa hứa hẹn chỉ cần lấy được Đông Châu sẽ được phong Thánh vị, nhưng nhỡ đâu Thánh vị không đủ thì sao?

Bảo không chừng cuối cùng phải so công tích.

Ai xuất lực nhiều nhất, tỷ lệ đoạt được Thánh vị càng lớn.

Chính vì ôm tâm thái này, năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong mới chịu để Đông Hoa sai khiến.

Nếu không mọi người đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, dựa vào đâu mà nghe hắn chỉ huy? "Oanh long long!" Dưới công thế cường tuyệt bá đạo như vậy, "Đại Âm Dương Ngũ Hành Điên Đảo Đại Trận" rốt cuộc khó mà duy trì.

Nương theo tiếng nứt vỡ, những vết rạn chi chít phủ đầy ngũ sắc quang tráo.

Cuối cùng, ầm một tiếng nổ tung.

Chủ trận Trấn Nguyên Tử dưới chân loạng choạng, khóe miệng rỉ ra một vệt máu.

Phía sau, Nhân Sâm Quả Thụ bỗng nhiên bạt địa mà lên, tựa như có linh tính bay vút lên chín tầng trời.

Cành lá vươn rộng, trong nháy mắt đan dệt thành một tấm lưới

lớn trên không trung.

Linh quang lấp lánh, cành lá chằng chịt bao bọc Ngũ Trang Quán kín không kẽ hở. "Không!!!" Trấn Nguyên Tử lệ thanh gào thét.

Đáng tiếc đã muộn, vài đạo công kích tàn dư sau khi phá trận đã oanh thẳng lên Nhân Sâm Quả Thụ!

Tiếng nổ vang trời, dù Nhân Sâm Quả Thụ là thiên địa linh vật, nhưng đối mặt với mấy trăm Chuẩn Thánh tề tề oanh sát cũng không gánh nổi.

Thân cây chấn động, vô số cành gãy lá nát bắn tung vào hư không.

Ngũ Trang Quán vốn được bao bọc kín kẽ lại một lần nữa lộ ra một góc.

Cuối cùng, Nhân Sâm Quả Thụ hao hết linh khí, chỉ còn lại một đoạn thân cây trơ trọi, thốn thốn thu nhỏ, hóa thành mười trượng cao, rơi xuống trong viện. "Không!" Trấn Nguyên Tử rảo bước tiến lên, pháp lực tàn tồn không cần mạng truyền vào thân cây.

Nhưng hành động đó chẳng khác nào muối bỏ bể.

Trên thân cây ngưng tụ ra một gương mặt hư ảo, y hỉ có thể nhìn ra dáng dấp thiếu niên, nhưng trong mắt lại thấu ra vẻ tang thương, khẽ cười nói: "Trấn Nguyên Tử, ta đại khái không xong rồi.

Mối thù của lão Vân (Hồng Vân), chỉ có thể giao cho ngươi.

Sống sót... báo thù..." "Không!

Ta và ngươi đều phải sống, cùng nhau sống sót!" Giờ khắc này, Trấn Nguyên Tử trạng như điên cuồng. "Ông!" Một đạo huyền hoàng chi quang dũng hiện, chớp mắt bao trùm Nhân Sâm Quả Thụ vào trong.

Chính là pháp bảo "Địa Thư" do Thiên Địa Thai Mô biến thành!

Giờ phút này, từng đạo huyền hoàng chi lực đang xâm nhập vào thân cây Nhân Sâm Quả Thụ.

Nương theo huyền hoàng chi lực thấm vào, sinh mệnh lực đang không ngừng trôi đi của Nhân Sâm Quả Thụ tựa hồ được át chế.

Nhưng tương ứng, quang mang của "Địa Thư" lại ảm đạm đi.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức làm người ta không kịp phản ứng.

Đợi một chúng đại năng hồi thần, liền thấy cảnh Trấn Nguyên Tử tiêu hao bản nguyên "Địa Thư" để phong tỏa sinh mệnh lực cho Nhân Sâm Quả Thụ.

Thủy Linh đắc đạo "Thủy Linh Thượng Nhân" lập tức đỏ mắt, giận dữ quát: "Trấn Nguyên Tử, mau dừng tay! 'Địa Thư' là Thiên Địa Thai Mô biến thành, uẩn hàm đạo Huyền Hoàng chi lực đầu tiên khi khai thiên, trân quý biết bao nhiêu.

Ngươi lại dám dùng để cứu trị một cái cây sắp chết!

A a a!

Còn không mau dừng tay!" Các đại năng khác cũng đều phản ứng lại.

Nhân Sâm Quả Thụ tuy tốt, nhưng trước đó không ai thu tay, đã bị đánh phế đi rồi.

Nhưng "Địa Thư" lại là bảo bối hiếm thấy trên đời.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trân quý hơn là bên trong uẩn hàm "Huyền Hoàng chi lực", loại Tiên Thiên Thần Thai Linh như Thủy Linh đạo nhân nếu đoạt được, có thể mượn đó thân cận với Đạo, hoạch đắc vô thượng cơ duyên.

Hiện tại, Trấn Nguyên Tử lại không tiếc hủy đi "Địa Thư" để cứu

cái cây kia.

Trong mắt bọn họ, đây quả thực là bạo điễn thiên vật. "Dừng tay!" Nương theo từng tiếng quát lớn, sáu đại Chuẩn Thánh đỉnh phong hầu như cùng lúc ra tay, chộp về phía "Địa Thư".

Bọn hắn không dám dùng quá sức, sợ làm hỏng bảo vật.

Sáu bàn tay khổng lồ che khuất bầu trời, cấp tốc chụp xuống Ngũ Trang Quán. "Các ngươi dám?" Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên đang giao chiến trên hư không thấy cảnh này đều quát lớn.

Khí huyết trên người cuồn cuộn, hám thiên động địa.

Đáng tiếc, Phạt Thiên, Tây Vương Mẫu, Đông Hoa ba người cũng không phải dạng vừa, nhìn ra ý đồ của bọn hắn, mỗi người đều thi triển hết vốn liếng, lao lao kiềm chế đối thủ.

Mặc cho ba Tổ Vu khí huyết bộc phát, gầm thét liên hồi vẫn không thể rảnh tay. "Trấn Nguyên Tử nếu chết!

Ngô tất cùng nhĩ đẳng bất tử bất hưu!" Khoa Phụ Tổ Vu khóe mắt muốn nứt, phát ra tiếng gầm kinh thiên.

Trong tay hắn xuất hiện một cây búa lớn chém vào hư không, chính là "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" đệ nhất thức.

Trên búa một vệt Ngân Hà chi quang thôi xán, mang theo lực lượng một đi không trở lại, hãn nhiên chém xuống.

Hư không như bị bổ thành hai nửa.

Phạt Thiên đang đối chiến chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, theo bản năng lùi lại nửa bước.

Lưỡi búa sượt qua vai hắn, một vệt máu tươi bắn ra.

Tại hai nơi khác cũng tương tự, ba vị Tổ Vu như phát cuồng, tung ra đủ loại thuật bác mệnh cường hãn vô cùng, hoàn toàn không màng

sống chết.

Kiểu đấu pháp liều mạng này lập tức chấn nhiếp Tây Vương Mẫu và Đông Hoa Đế Quân.

Bọn họ đều là bậc thân phận tôn quý, đâu từng thấy Vu tộc đấu pháp man hoành như vậy, nhất thời liền khiếp đảm vài phần.

Ngay cả "Phạt Thiên" vốn xưng danh sát phạt là di mạch Thú tộc, cũng không cấm sinh ra vài phần kinh tủng, hạ ý thức không muốn cùng Khoa Phụ cứng đối cứng.

Ba người lúc này đều có cùng suy nghĩ: Không cần thiết phải liều mạng với ba tên điên này.

Đợi Trấn Nguyên Tử chết, tất cả đại năng sẽ quay lại giúp sức.

Đến lúc đó, ba Tổ Vu khó thoát cái chết!

Việc cần làm là kiềm chế ba Tổ Vu, không cho bọn hắn cơ hội thoát thân.

Lập tức Tây Vương Mẫu, Đông Hoa Đế Quân, Phạt Thiên đều thay đổi chiến thuật, không còn một mực mãnh công, mà chủ yếu là đằng na thiểm đóa.

Nhưng một khi ba Tổ Vu có dấu hiệu thoát khỏi vòng chiến, ba người lập tức bộc phát sát cơ kinh thiên động địa, ép bọn hắn phải quay lại phòng thủ!

Trở lại Ngũ Trang Quán!

Nương theo Nhân Sâm Quả Thụ trọng thương hấp hối, Trấn Nguyên Tử sớm đã quên mất nguy cơ sau lưng, một lòng một dạ đầu nhập vào việc cứu chữa.

Khi chưa hóa hình, chỉ là một đạo linh niệm, Nhân Sâm Quả Thụ đã bầu bạn bên cạnh hắn.

Sau đó một đóa Hồng Vân (mây đỏ) cũng rơi xuống nơi đó.

Ba đạo linh niệm tương trợ, cổ vũ lẫn nhau, cùng nhau vượt qua tuế nguyệt dài đằng đẵng.

Cuối cùng, hắn cùng Hồng Vân lần lượt hóa hình.

Nhân Sâm Quả Thụ lại vẫn giữ thân linh thụ.

Sau đó, Hồng Vân chết...

Chương 146

chỉ còn lại Nhân Sâm Quả Thụ là người thân duy nhất.

Nhưng hiện tại Nhân Sâm Quả Thụ cũng sắp chết! "Không, tuyệt đối không được!" Trấn Nguyên Tử liều mạng thâu nhập pháp lực, thậm chí không tiếc tổn hại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Địa Thư".

Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ, Di Lặc chờ người trong lòng nóng như lửa đốt. 'Mẹ kiếp, đó là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Ngươi coi là cải trắng sao?' "Oanh oanh oanh!" Mắt thấy sáu bàn tay khổng lồ sắp bao phủ Trấn Nguyên Tử.

Bỗng nhiên "Vút" một cái, một vệt hồng quang chợt hiện nơi chân trời.

Tiếp đó thấy một quả tú cầu đỏ rực xuyên qua trùng trùng hư không, hung hăng đập xuống. "Bành, bành, bành!" Ba bàn tay lớn bị đập nát tại chỗ.

Hồng quang chấn động, ba bàn tay còn lại cũng khựng lại.

Ngay sau đó, "Sưu" một tiếng, hư không hạ xuống một đạo thân ảnh.

Một tà áo phượng bào đỏ thẫm, dung nhan tuyệt thế, khóe mi mang cười, mang lại cho người ta cảm giác kinh diễm tuyệt luân. "Nữ Oa?" Mấy danh thượng cổ đại năng đều tâm thần rùng mình.

Là người đầu tiên trong Lục Thánh chứng đạo thành thánh, danh khí của Nữ Oa tự nhiên không nhỏ.

Nhưng trong nháy mắt họ nhớ ra, Nữ Oa hiện nay sớm đã ngã

xuống Thánh cảnh, trở thành kẻ phản nghịch Thiên Đạo.

Thủy Linh Thượng Nhân một thân lam y trong mắt lóe lên tinh quang, cười nói: "Nữ Oa đạo hữu hà tất lội vũng nước đục này?" Thiên Nguyên Lão Tổ lại không kiên nhẫn như vậy, lạnh lùng nói: "Cút ngay, nếu không hôm nay chính là tử kỳ của ngươi." "Ông!" Di Lặc tâm thần chấn động, phảng phất trong sát na nhận được tin tức nào đó.

Hắn nhìn về phía Nữ Oa, trong mắt bộc phát ra quang hoa đoạt mục, kinh hỉ hô: "Chư vị đạo hữu, giết Nữ Oa, có thể đoạt được Thánh vị!" "Oanh!!!" Lời này vừa thốt ra, mấy đại Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả đều thân tâm chấn động.

Giây tiếp theo, ánh mắt nhìn về phía Nữ Oa tràn ngập tinh mang chói mắt. 'Thánh vị' so với "Địa Thư" của Trấn Nguyên Tử hấp dẫn hơn gấp bội.

Ngay cả Di Lặc lúc này cũng không còn quan tâm đến một Trấn Nguyên Tử bán tàn phế.

Trong mắt phóng ra kim quang rực rỡ.

Thánh vị a!

Ai mà không muốn.

Cho dù là đệ tử thân truyền của Thánh Nhân, Thánh vị cũng là thứ xa vời không thể với tới.

Trước mắt, lại có một cơ hội!

Cách đó không xa, Đông Hoa Đại Đế, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên hầu như đều nghe được tin tức này.

Động tác trên tay không kìm được mà chậm lại.

Đáng chết!

Ba vị Tổ Vu lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bọn họ biết rõ Nữ Oa và Phụ thần thâm giao mạc nghịch, so với Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa càng có lý do để họ liều mạng hơn.

Lập tức từng người quát lớn, thi triển hết vốn liếng cường công ba người Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên.

Khoa Phụ nộ thanh nói: "Nương nương, tốc tốc rời khỏi nơi này.

Ngô đẳng không cần người cứu!" "Không sai, mau đi!" Một cái Chuẩn Thánh đỉnh phong thì có ích gì?

Không phải thêm phiền sao!

Bọn họ đều biết ân oán giữa Nữ Oa và Hồng Quân, cũng biết trước đó Nữ Oa vẫn luôn trốn tại Đông Châu mới bình an vô sự.

Hiện tại Nữ Oa cư nhiên chạy ra, lại còn dám đến địa giới Tây Ngưu Hạ Châu?

Hiển nhiên, Di Lặc được "Hồng Quân" chỉ thị mới hô lên câu đó.

Nếu không một đệ tử Thánh Nhân, đâu có tư cách phân phong Thánh vị?

Thông hiểu điểm này không chỉ có ba Tổ Vu, mà nhất ứng đại thần thông giả khác cũng hiểu. 'Giết Nữ Oa, có thể hoạch đắc một tôn Thánh vị?' Xem ra Hồng Quân Đạo Tổ thật sự hận nàng thấu xương rồi. "Sát!" Giờ khắc này, tất cả đại năng đều điên cuồng.

Ngay cả những kẻ Chuẩn Thánh trung kỳ, sơ kỳ, hậu kỳ cũng không ngoại lệ.

Nên biết, dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo, không nhất định phải tu vi đạt "Chuẩn Thánh đỉnh phong" mới được.

Năm xưa Nữ Oa chứng đạo cũng đâu phải Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chuẩn Đề chứng đạo còn yếu hơn, chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ, cuối cùng chẳng phải vẫn cao cao tại thượng, là Thiên Địa Thánh Nhân bất tử bất diệt sao?

Lập tức, năm trăm Chuẩn Thánh đều đỏ mắt, như điên lao về phía Nữ Oa.

Giờ khắc này Nữ Oa dường như bị dọa sợ.

Dưới chân khựng lại, xoay người liền bay về phía chín tầng trời.

Cái "khựng lại" này thật đúng lúc, khiến các đại năng nhìn thấy hy vọng. 'Truy, chỉ kém một bước!

Thánh vị là của ta!' Trên chín tầng trời xuất hiện một màn chấn động lòng người.

Chỉ thấy một vệt hồng ảnh phía trước, theo sau là hàng trăm đạo linh quang "vút vút vút" truy đuổi.

Khí tức trên người kẻ nào cũng hám thiên động địa. 'Đó...

đù má là Chuẩn Thánh?' Hồng Hoang sinh linh quan sát màn này, không ai không bị chấn kinh tột độ.

Chuẩn Thánh đâu phải cải trắng, ngày thường gặp được một hai người đã là vận khí.

Hôm nay cả mấy trăm Chuẩn Thánh, muốn nghịch thiên sao?

Bọn họ đang làm gì?

Chiến đấu với Thánh Nhân sao?

Không giống a?

Từng đạo linh niệm giao chức trong thiên địa, phân phân suy đoán nguyên ủy sự tình.

Một số ít biết chân tướng đều đỏ mắt.

Hận mình không phải Chuẩn Thánh cảnh, nếu không cũng có cơ hội chia một chén canh.

Thánh vị a...

ức vạn năm khó gặp! "Oanh, oanh, oanh!" Phạt Thiên, Tây Vương Mẫu, Đông Hoa bị ba Tổ Vu tử tử triền trụ, giờ khắc này muốn phát điên.

Vốn dĩ họ là một trong những kẻ có hy vọng đoạt Thánh vị nhất, hiện tại lại bị hao tổn vô ích ở đây.

Phạt Thiên và Tây Vương Mẫu hận không thể giết chết Đông Vương Công, sớm biết vậy đã không nghe lời quỷ thoại của tên này. 'Đáng chết, cản đường bà (lão nương), mẹ kiếp!' Bọn họ thi triển hết vốn liếng muốn thoát thân, nhưng bị ba Tổ Vu gắt gao quấn lấy, làm sao đi được.

Ngược lại vì phân tâm, trên người còn chịu thêm vài vết thương.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh nơi chân trời càng lúc càng xa. "Không!" Phạt Thiên bộc phát tiếng gào thét phẫn nộ, tràng diện hoàn toàn đảo ngược.

Trước kia bọn hắn cản ba Tổ Vu không cho cứu viện Trấn Nguyên Tử.

Hiện tại lại bị ba Tổ Vu cản lại, bỏ lỡ cơ hội hoạch đắc "Thánh vị".

Bàn Cổ nhìn thấy cảnh này không khỏi tán thán: "Đúng là oan gia a!" Kế đó nhìn về phía chín tầng trời, trong mắt hiện lên một tia cười cổ quái. 'Đám tiểu gia hỏa kia, hiện tại hẳn là sắp hối hận rồi a?' Cùng lúc đó, trên chín tầng trời!

Sau khi leo lên độ cao hàng trăm vạn mét, xuyên qua cửu trọng thiên bích chướng, sắp sửa đến Thiên Ngoại Thiên.

Chương 147

Nữ Oa bỗng nhiên dừng bước, xoay người nhìn năm trăm Chuẩn Thánh đen nghịt phía sau, khóe miệng hơi nhếch lên, phác họa ra một đường cong mị hoặc chúng sinh.

Nàng điên rồi?

Chúng đại năng trong lòng mê hoặc, nhưng thân thể theo bản năng vẫn lao tới. 'Phế thoại, đây chính là Thánh vị sống a!' Giây tiếp theo, trong tay Nữ Oa xuất hiện một viên cầu, bên trên lấp lánh quang trạch mộng huyễn.

Ẩn có ức vạn tinh thần huyền phù bên trong, thoạt nhìn qua thập phần xinh đẹp? "Đáng tiếc a!" Nữ Oa khẽ than một tiếng, mắt thấy khoảng cách đôi bên rút ngắn còn mười vạn trượng.

Không do dự nữa, "vút" một cái, cả người lấy một tốc độ siêu hồ tầm thường cấp tốc lùi lại.

Đồng thời, nhẹ nhàng ném ra viên cầu trong tay... "Hả?" Chúng nhân xuất hiện một thoáng mê mang.

Nàng đang làm gì?

Nhưng lúc này chẳng ai để ý cái đó.

Phản ứng đầu tiên khi thấy Nữ Oa xoay người bỏ chạy là phải đuổi theo.

Tuyệt đối không thể để nàng chạy thoát.

Đây chính là một tôn "Thánh vị" di động!

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy...

Di Lặc vốn truy đuổi ở tuyến đầu, trong lòng cảnh triệu đột sinh,

tam thi thần nhảy loạn, một cỗ nguy cơ mạc đại dâng lên trong lòng, khiến hắn liều mạng kìm hãm bước chân.

Tử vong chi ý chưa từng có tập kích, khiến cả người hắn lấy một tư thế quái dị, ngạnh sinh sinh dừng lại giữa không trung.

Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ, Phượng Thanh cùng hai tên Phật môn hộ pháp vốn tịnh liệt với hắn cũng tâm thần khẽ động.

Nhưng bọn họ không để trong lòng, ngược lại theo bản năng gia tốc, vượt qua hắn.

Tuy rằng việc này có chút kỳ quặc, nhưng Nữ Oa chỉ có một, Thánh vị cũng chỉ có một.

Di Lặc là một đối thủ cạnh tranh cường đại, hắn tự nguyện rút lui cũng là chuyện tốt.

Một chúng Chuẩn Thánh cường giả theo sát phía sau cũng chú ý cảnh này, nhưng không kịp suy nghĩ kỹ, chỉ thấy đối thủ cạnh tranh lại bớt đi một người.

Lúc này, ngay cả những cường giả thuộc về Tây Phương Giáo cũng không dừng lại. 'Thánh Nhân đệ tử, Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi cường đại thì sao?

Chỉ cần lão tử thành Thánh Nhân, ngươi chiếu dạng là tôn tử.' Đây là tiếng lòng của đa số đệ tử Tây Phương Giáo. "Ông!" Dòng người hung hãn xuyên qua bên cạnh hắn, nhanh chóng bỏ hắn lại phía sau.

Cảnh tượng như vậy, ngay cả bản thân Di Lặc cũng sinh ra hoài nghi, chẳng lẽ mình cảm ứng sai? 'Thánh vị a!' Ngay khi hắn xuẩn xuẩn dục động. "Lui!" Một tiếng quát trầm đục như sấm rền vang lên trong đầu.

Tiếp đó một cỗ cự lực bằng không xuất hiện, "oanh long" trực

tiếp hất văng thân hình hắn về phía sau.

Đồng thời!

Sáu vị Chuẩn Thánh đỉnh phong gồm Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ, Phượng Thanh cùng hai tên Phật môn hộ pháp đã lọt vào phạm vi ngàn trượng của "viên cầu".

Trước đó ai cũng thấy động tác ném vật này của Nữ Oa trước khi bỏ chạy.

Bọn họ tịnh không đại ý, ngược lại từng người đề cao trăm phần trăm cảnh giác.

Mắt thấy "viên cầu" ngay trước mắt, "oanh long long", những đòn công kích đã chuẩn bị từ lâu một mạch nện xuống!

Năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong đồng thời ra tay, cho dù phía trước là Thánh Nhân chi lực cũng phải lui tránh ba xá - đây là suy nghĩ của tất cả mọi người.

Nhưng ngay khoảnh khắc đòn công kích đầu tiên va chạm với "viên cầu", một cỗ đại khủng bố kinh thiên động địa ập đến. "Ông!" Thanh y đại kinh 'Phượng Thanh' bỗng dưng hai mắt trợn tròn, con ngươi trở nên hãi nhiên vô cùng. "Không ổn, mau lui!" Hắn hét lớn một tiếng, "ông", sau lưng mọc ra một đôi cánh bạc viền vàng. "Hô lạp", đôi cánh vỗ mạnh, một cỗ lực đạo bàng đại bằng không xuất hiện, dấy lên một trận cuồng phong, mang theo hắn bay ngược về phía sau. "Không!" Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ cùng hai tên Phật môn hộ pháp cũng cảm ứng được cỗ khí tức khủng bố vô cùng kia. 'Thánh Nhân?

Không... là siêu việt Thánh Nhân!' Trong miệng bọn hắn phát ra tiếng gầm kinh khủng phẫn nộ.

Mắt thấy chạy không kịp, bọn hắn dứt khoát thi triển hết vốn

liếng, dùng tận toàn lực trảm xuống viên cầu kia, vọng tưởng mượn sức mọi người cưỡng ép áp chế ba động khủng bố đó.

Nhưng bọn hắn đã đánh giá thấp sự khủng bố của "viên cầu", chúng nhân cường công chỉ làm gia tốc sự phá vỡ cân bằng bên trong viên cầu. "Rắc...

Oanh..." Nương theo một tiếng động trầm muộn, viên cầu tứ phân ngũ liệt, một vệt quang hoa trong suốt vô sắc trong nháy mắt khuếch tán.

Hư không phảng phất trong sát na đình trệ, tất cả đại năng đều bị định hình tại chỗ cũ.

Duy có vệt quang hoa trong suốt vô sắc kia lấy tốc độ cực nhanh khuếch tán: vạn lý, mười vạn lý, trăm vạn lý...

Cuối cùng hơn nửa cửu trọng thiên đều bị bao phủ trong đó. "Ông!" Càn khôn điên đảo, nhật nguyệt luân chuyển.

Đợi mọi người hồi thần, lại thấy mình đang thân xử một mảnh hỗn độn, bốn phía ngân quang điểm điểm, không biết từ lúc nào đã bố mãn tinh thần.

Không ít đại năng đều ngơ ngác: 'Đây là đâu?

Chuyện gì xảy ra?

Ta không phải đang truy sát Nữ Oa sao?' Duy có Thủy Linh Thượng Nhân, Thiên Nguyên Lão Tổ, hai vị Phật môn hộ pháp như phát điên, phong cuồng bay ngược về phía sau.

Thậm chí không tiếc thiêu đốt tinh huyết thần hồn, một đường đẫm máu, đâm rách vô tận hư không...

Nhưng, chung quy vẫn chậm một bước! "Oanh long!" Một âm thanh như sấm động vang lên, toàn bộ hỗn độn hư không phảng phất

như mặt kính tấc tấc vỡ vụn.

Tựa như có một đạo khí kình vô hình quét ngang, mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng... phàm là nằm trong phạm vi bao phủ, nhất ứng đại năng, bất luận tu vi cao thấp, thần thông mạnh yếu, tận số hóa thành tro bụi, theo hư không vỡ vụn mà hôi phi yên diệt.

Thân nhãn mục đổ hơn trăm đồng bạn, kể cả lớp người mạnh nhất dưới trướng Chuẩn Thánh đỉnh phong thân tử đạo tiêu, những người còn lại tu vi không đủ, chạy phía sau đều kinh hãi muốn chết.

Giờ khắc này họ đã hiểu vì sao mấy vị đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong lại muốn chạy. 'Đù má...

đây phân minh là lực lượng khủng bố đủ sức diệt sát Thánh Nhân!' "Đào!" Tất cả đại năng chỉ còn lại một ý niệm, điên cuồng chạy trốn theo đường cũ.

Nhưng nào có kịp, phạm vi không ngừng khuếch đại, mười vạn trượng, hai mươi vạn trượng, ba mươi vạn trượng... nơi đi qua vạn vật tịch diệt.

Nhưng phàm sự chung quy có ngoại lệ. "Oanh!" Nương theo một tiếng nổ, rốt cuộc có một bóng người đâm rách "Tinh Thần Hư Không". "Di Lặc!" Toàn thân hắn kim quang chói mắt, trong đó kẹp theo một đạo xích hồng chi khí, khí tức trên người sôi trào cuồn cuộn, cửu cửu khó mà bình phục.

Bởi vì là người sớm nhất phát giác không đúng, cho nên chạy nhanh nhất, may mắn đào thoát ra ngoài.

Hồi thân nhìn về phía quang quyển khủng bố bao phủ phương viên trăm vạn trượng kia, trong mắt hắn tràn đầy hãi nhiên.

Ngay trước khi thoát ra, hắn đã thấy cảnh tượng hàng trăm Chuẩn

Thánh hóa thành tro bụi.

Đó là sức mạnh đủ sức hủy diệt Thánh Nhân! "Đều chết hết rồi sao?" Di Lặc lẩm bẩm.

Hắn vốn trí tuệ vô lượng, mưu tính không bỏ sót điều gì, hiện tại đầu óc chỉ còn một mảng trống rỗng.

Tính hết thảy mọi thứ, nhưng chung quy có vài việc không tính ra được.

Chương 148

Ví dụ như lần này. "Ông!" Đúng lúc này, quang mạc chấn động!

Một đạo huyết hồng thân ảnh điên cuồng đấm vào quang mạc, muốn từ trong chui ra.

Di Lặc tiên là kinh hãi, kế đó ý thức được đây có thể là đồng bạn.

Lập tức tụ lực, "oanh long", một bàn tay Phật khổng lồ hãn nhiên rơi xuống.

Vì hắn lui sớm nên sức mạnh tiêu hao gần như không đáng kể.

Toàn lực một chưởng vỗ xuống, "xẹt", toàn bộ quang mạc chấn động, lập tức bị xé ra một vết rách nhỏ không đáng kể.

Nhưng đối với kẻ đào mệnh sau quang mạc mà nói, lại là con đường sống cuối cùng! "Vút!" Một vệt huyết quang bắn ra, chui tọt qua vết rách đó!

Vết rách khép lại, ngay trước khi khép kín, Di Lặc kinh hồng thoáng nhìn thấy Thiên Nguyên Lão Tổ, Thủy Linh Thượng Nhân, hai vị Phật môn hộ pháp cùng vô số gương mặt đang triều hắn điên cuồng gào thét, hô cứu. 'Nhưng... cứu không được a...' Những người này cách quang mạc gần nhất cũng có ba vạn trượng.

Đổi lại bình thường chỉ mất một hơi thở, nhưng giờ khắc này "ông" một cái, vệt vô hình chi quang kia quét ngang, nhất ứng đại năng liên đồng Thiên Nguyên Lão Tổ, Thủy Linh Thượng Nhân và các đại lão Chuẩn Thánh đỉnh phong đều không thể đào thoát, tận số hóa thành tro bụi.

Thậm chí có một cỗ ba động khủng bố truyền ra... "Không!" Di Lặc sắc mặt sậu biến, phảng phất ý thức được gì đó.

Hầu như ngay lập tức túm lấy đoàn huyết quang cách đó không xa, không màng là ai, cấp tốc độn tẩu!

Nguy hiểm chưa tiêu trừ, công kích chân chính vẫn đang tiếp tục. "Oanh long!" Hầu như ngay sát na hắn rút đi, quang mạc bao phủ hơn nửa bầu trời ầm ầm nổ tung.

Ba động khủng bố trong nháy mắt truyền khắp Cửu Thiên Thập Địa. "Thiên Cung" vốn sừng sững trên chín tầng trời, chịu mũi dùi đầu tiên! "Chuyện gì xảy ra?" Tại Lăng Tiêu Bảo Điện!

Thiên Đế "Hạo Thiên" vẻ mặt kinh nộ hãi nhiên.

Cảm thụ cỗ khí tức khủng bố truyền đến đủ sức phúc diệt toàn bộ Thiên Cung, hắn hầu như không giả tư tác (không cần suy nghĩ), "ông" một cái, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Hạo Thiên Kính" bay lên trời.

Dùng pháp lực Thánh Nhân thôi phát, một đạo mông lung chi quang nháy mắt bao phủ toàn bộ Thiên Cung. "Oanh long long!" Ba động khủng bố ập đến, toàn bộ Thiên Cung đều rung chuyển.

Nhưng thứ nó đối mặt chỉ là một chút dư uy mà thôi, giằng co hơn mười giây sau, xung kích lực bắt đầu giảm yếu.

Đối với Hạo Thiên mà nói lại tựa như đã qua hàng ngàn vạn năm, thân hình hắn khẽ run, sắc mặt hơi tái nhợt.

Cuối cùng không nhịn được, "phốc", khom lưng phun ra một ngụm tiên huyết. "Sư huynh?" Dao Trì vội vã chạy đến, thấy cảnh này không khỏi kinh kêu thành tiếng. "Ta không sao!" Hạo Thiên lộ vẻ cười khổ, ngăn lại động tác thi cứu của Dao Trì.

Dao Trì đỏ hoe mắt, dậm chân nói: "Sư huynh, huynh đã là Thánh Nhân cảnh giới, sao lại bị thương?" "Thánh Nhân?

A!" Hạo Thiên cười khẽ.

So với cỗ lực lượng kia, Thánh Nhân thì tính là gì?

Huống hồ hắn chỉ là sơ nhập Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi.

Đáng sợ hơn là đây chỉ là dư ba của cỗ lực lượng kia.

Những lời này hắn không nói với Dao Trì, tránh để nàng lo lắng, chỉ đạm đạm nói: "Yên tâm đi, ta không sao!" Trong lòng hắn lại đang yên lặng hồi tưởng lại một màn trước đó.

Trận chiến Ngũ Trang Quán, hắn từ đầu đến cuối đều quan khán.

Bao quát cả cảnh Nữ Oa xuất hiện, bị năm trăm Chuẩn Thánh truy sát, cho đến khi ném ra viên cầu kia! 'Viên cầu đó rốt cuộc là vật khủng bố gì?' Năm trăm Chuẩn Thánh bị diệt sát trong một đợt, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Hắn chỉ thừa thụ dư ba mà đã bị chấn thương thần thể? 'Sức mạnh bên trong viên cầu đó, chẳng lẽ có thể ngang với Đạo Tổ lão gia?' Không dám tưởng tượng! "Ân?" Thần niệm chuyển động, Thánh Nhân chi niệm bao phủ cửu thiên, lập tức bị hắn phát hiện. 'Có hai con cá lọt lưới?' Trong mắt hiện vẻ kinh ngạc, "ông", một vệt lưu quang chợt hiện.

Tiếp đó hai bóng người rơi vào Lăng Tiêu Bảo Điện.

Một vị chính là đệ tử Tây Phương Giáo "Di Lặc", người kia chỉ còn là một huyết đoàn, không nhìn ra diện mục vốn có.

Hạo Thiên mày hơi nhíu, nhưng nể mặt Tây Phương Giáo có lợi ích nhất trí với mình, bèn ra tay thi cứu. "Ông!" Một vệt Thánh Nhân đạo vận lưu chuyển, Di Lặc là người đầu tiên hồi thần. "Hô!" Thở ra một hơi dài, hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Trước khi cỗ năng lượng kia triệt để phóng thích, hắn đã chạy vào phạm vi Thiên Đình, được Hạo Thiên Thánh Nhân chi lực thủ hộ mới tránh được một kiếp.

Nếu không dù chạy nhanh đến đâu, đại khái suất cũng phải chết.

Còn về huyết đoàn kia... một trận quang hoa thiểm diệu, hiện ra thân hình một thanh y đại kinh, chính là "Phượng Thanh" đào tẩu đầu tiên!

Giờ phút này Phượng Thanh toàn thân đẫm máu, khí tức suy yếu.

Một đôi mắt tràn đầy kinh khủng hãi nhiên. "Đa tạ bệ hạ tương cứu!" Hai người cùng tề tề thi lễ với Hạo Thiên.

Cùng thời gian đó.

Hầu như ngay khoảnh khắc ném ra viên cầu, Nữ Oa liền điên cuồng đào tẩu về phía mặt đất.

Cho nên khi "viên cầu" dẫn bạo, nàng đã xuyên qua cửu trọng thiên bình chướng. "Oanh long long!" Khi Tinh Thần chi lực khủng bố triệt để dẫn bạo, chiếu sáng toàn bộ cửu trọng thiên.

Nữ Oa quay đầu nhìn lại màn huyến lạn khủng bố kia, kinh ngạc đến há hốc mồm: "Hảo cường..." Trong tình huống vụ đại bạo tạc suýt chút nữa nổ xuyên cửu trọng thiên này, nàng đã không còn tâm trí suy xét sinh tử của năm trăm Chuẩn Thánh.

Đừng nói năm trăm Chuẩn Thánh, cho dù là sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân truy vào, nếu không có chí bảo hộ thân cũng phải chết.

Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân đại khái cũng bán tàn!

Duy có cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân mới có thể kháng hành một hai. 'Cường, quá cường đại rồi.

Đại thần...

Đại thần...

Trâu bò!' Nữ Oa rùng mình một cái, tâm thần phấn chấn mạc danh! 'Hắc, năm trăm tên kia cậy đông người bắt nạt lão nương, hiện tại

biết sợ rồi chứ?' 'Chậc chậc, vẫn là pháp tử của Đại thần trâu bò a!

Một câu truyền âm giải quyết tất cả.

Di Lặc cái tên ngốc kia, không phải thật sự tưởng là Hồng Quân chứ?

Ha ha ha...' Đắc ý đồng thời, Nữ Oa cũng không dám lưu lại lâu. 'Dù sao hiện tại cũng bị người ta nhìn chằm chằm.' Nàng lén lút đánh giá bốn phía. 'Hẳn là không ai chú ý chứ?

Nếu bị phát hiện thì chết chắc.

Năm trăm Chuẩn Thánh a.

Chậc chậc...' Tâm trung động niệm, "vút" một cái, nàng lao thẳng về hướng Vạn Thọ Sơn.

Duy có bên cạnh "Đại thần", nàng mới cảm thấy an toàn!

Chương 149

Viên cầu bị dẫn bạo, uy năng khủng bố hám động Cửu Thiên Thập Địa.

Bất luận là trên trời dưới đất, Tứ Đại Bộ Châu, hải ngoại hay là hỗn độn hư không đều dẫn phát phản ứng dây chuyền.

Tại Bắc Câu Lô Châu!

Yêu Thánh Điện!

Yêu Đế Đế Tuấn sớm đã chứng đạo thành Thánh, giờ khắc này sắc mặt lại khó coi vô cùng.

Hắn ngước mắt nhìn lên chín tầng trời, phảng phất cách trùng trùng hư không nhìn thấy cảnh tượng "viên cầu" bị dẫn bạo.

Người khác không biết, hắn lại liếc mắt một cái là nhận ra "viên cầu" kia là vật gì.

Chính là "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận" năm xưa Vu Yêu đại quyết chiến, Yêu tộc bị bức bất đắc dĩ dẫn bạo.

Hắn vốn muốn mượn đó diệt sát Vu Nhân liên quân.

Ai ngờ Bàn Cổ ra tay, thu đi "Đại trận bạo tạc chi lực"!

Không ngờ... "Đại trận bạo tạc chi lực" cư nhiên được bảo lưu lại.

Và hôm nay, được phóng thích theo cách này, trở thành mấu chốt xoay chuyển chiến cục "Ngũ Trang Quán".

Nguyên bản đối mặt với năm trăm Chuẩn Thánh cùng chín đại Chuẩn Thánh đỉnh phong cường công, Ngũ Trang Quán tất bại vô nghi.

Nhưng hiện tại năm trăm Chuẩn Thánh bị một đợt diệt sạch.

Đừng nói chiến dịch Ngũ Trang Quán, chỉ sợ kế hoạch Đông Hoa phản công Đông Châu tiếp theo cũng sẽ bị trì hoãn. 'Không, thậm chí có khả năng Đông Châu nhân đó mà lạc bại.

Bị Vu Nhân liên quân triệt để hoành tảo.' Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn không khỏi hơi trắng bệch.

Đối với Vu tộc mà nói, đây là mối sỉ nhục to lớn.

Tại Hư Không Thiên Địa.

Một cột sáng khổng lồ tiếp thiên liên địa, bên trong thừa tái Tam Thiên Đại Đạo.

Phía dưới ẩn có năm bóng người ngồi xếp bằng, một cây cầu vàng (Kim Kiều) vắt ngang hư không, bốn thanh tiên kiếm trấn thủ một phương, một lá cờ đen (Kỳ Phiên) sát ý đằng đằng, một cái chuông đồng cổ xưa ánh xạ thiên địa, lại có thập nhị phẩm kim liên từ từ nở rộ, diễn dịch vô tận đạo vận. "Ông!" Hầu như cùng lúc đó, một tôn đạo nhân thân ảnh cao lớn hiển hóa.

Một thân tử y đạo bào, diện mục mơ hồ không rõ.

Duy có đạo vận quanh thân lưu chuyển, hiển hóa vạn thiên huyền diệu.

Trên đầu một mảnh ngọc vũ điệp lưu chuyển, Tam Thiên Đại Đạo cộng hưởng.

Chính là Hồng Quân Lão Tổ.

Hồng Quân ngẩng đầu nhìn trời, mâu quang tựa hồ động xuyên vô tận hư không.

Hồi lâu sau, hắn điểm ra một chỉ. "Ông!" Một vệt tử khí tách ra, thuận theo đầu ngón tay hắn sinh phát, chớp mắt liền đầu nhập vào vô

tận hư không!

Thân ảnh Hồng Quân tiêu tán.

Hầu như cùng lúc đó. "Oanh long!" Chi địa Tam Đảo Thập Châu hải ngoại mạc danh cộng hưởng.

Từng đạo linh quang tán phát, chớp mắt hội nhập vào vô tận hải vực.

Lại có vô số tử quang từ trên trời giáng xuống, lấy một phương thức người thường khó thấy, chú nhập vào trong cơ thể đám tu sĩ Tam Đảo Thập Châu. "Oanh long long!" Chúng tiên vốn đang kẹt ở bình cảnh, khó lòng đột phá, bỗng nhiên sinh ra thêm nhiều cảm ngộ, pháp lực trong cơ thể bạo trướng, cấp tốc phá cảnh.

Nhất thời, Tam Đảo Thập Châu bằng không có thêm nhiều vị đại thần thông giả.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu!

Bàn Cổ nhìn về hướng hải ngoại, ánh mắt thâm thúy, trong mắt ẩn hiện một tia lãnh liệt sát phạt chi ý: "Hồng Quân..." "Đại thần... tê!" Nữ Oa vừa mới trở về, bản năng dừng bước.

Nhìn vào mắt Bàn Cổ mang theo vài phần kinh tủng, lại có vài phần chần chờ. 'Có kẻ nào chọc giận Đại thần?' Tuy rằng Bàn Cổ không có bất kỳ khí tức nào tản phát, nhưng nàng lại cảm giác được sự băng hàn thấu xương.

Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm, nàng xác tín có người chọc giận Đại thần, và Đại thần hiện tại đang phẫn nộ!

Là loại muốn giết người!

Đang lúc nàng do dự có nên lui ra giả vờ như chưa về hay không... "Về rồi à?" Bàn Cổ ngước mắt nhìn nàng.

Thôi xong!

Không đi được rồi.

Nữ Oa chỉ đành kiên trì đi vào, giọng điệu có chút lấy lòng: 'Đại thần, người xem nhiệm vụ ta hoàn thành không tệ chứ?' "Thượng khả (tạm được)!" Bàn Cổ đạm đạm nói một câu.

Không tốt cũng không xấu.

Dù sao Nữ Oa toàn trình chỉ là công cụ nhân, đỉnh đa lắm là có tác dụng kéo thù hận.

Nữ Oa cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống bên cạnh thạch động, lén nhìn Bàn Cổ một cái rồi nói: "Đại thần, có biến cố gì sao?" "Không có việc gì!" Bàn Cổ liếc nàng một cái, đạm đạm nói: "Đi thôi, tới Ngũ Trang Quán xem một chút." "Vâng!" Nữ Oa vội vàng gật đầu, lựa chọn lãng quên một màn vừa rồi. 'Đại thần không nói, khẳng định có lý do của Đại thần, không nên xúc rủi ro thì hơn!' Khi tiếng nổ kinh thiên truyền đến, Đông Hoa Đế Quân, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên suýt chút nữa chết khiếp.

Thừa dịp ba Tổ Vu Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên thất thần, bọn hắn một mạch bỏ chạy.

Cho nên khi Bàn Cổ và Nữ Oa xuất hiện tại Vạn Thọ Sơn, chỉ thấy một mảnh lang tạ.

Năm trăm Chuẩn Thánh tề tề công đánh "Ngũ Trang Quán", thanh thế không thể nói là không to lớn.

Hiện nay Vạn Thọ Sơn, quá nửa kiến trúc sụp đổ, chẳng còn cảnh tiên gia thánh địa như trước.

Bên trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử vẫn đang ôm thân cây "Nhân Sâm Quả Thụ", không ngừng truyền pháp lực cho nó.

Khoa Phụ cũng đang ở bên cạnh hỗ trợ, dùng "Ngân Hà chi lực" tu phục nguyên linh cho cây.

Chỉ là "Nhân Sâm Quả Thụ" ngạnh kháng một kích của năm trăm Chuẩn Thánh, dĩ nhiên đã đến cảnh dầu hết đèn tắt, phi nhân lực có thể vãn hồi.

Hậu Nghệ, Hình Thiên chỉ có thuật sát phạt, tịnh không có thuật cứu mạng, chỉ đành đứng một bên giương mắt nhìn.

Khi Bàn Cổ, Nữ Oa xuất hiện, "ông" một cái, cả hai thân hình chấn động, trong mắt xuất hiện một thoáng mê mang.

Mới đầu còn tưởng nhìn lầm, nhưng xác thực là bọn họ a!

Lập tức vẻ mặt kinh hỉ hô: "Phụ thần?" "Hả?" Lời này vừa thốt ra, Khoa Phụ cũng nhìn sang.

Phụ thần?

Nữ Oa?

Tâm thần chấn động, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía Trấn Nguyên Tử, vẻ mặt vui mừng nói: "Trấn Nguyên đạo hữu, Phụ thần đến rồi, có lẽ Nhân Sâm Quả Thụ có cứu rồi." Ân?

Tâm thần bị tổn thương khiến Trấn Nguyên Tử vốn có chút mê mê man man, nghe thấy lời này không khỏi chấn động. "Ông!" Bàn Cổ đã phiêu nhiên đáp xuống trong viện.

Nhìn đoạn thân cây "Nhân Sâm Quả Thụ" nằm ngang trên mặt đất, mày hắn khẽ nhíu.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng hồi thần, hắn cứu không sống thụ linh, nhưng không đại biểu Bàn Cổ Thần không có cách a?

Lập tức phủ phục xuống đất, vẻ mặt cầu khẩn nói: "Khẩn thỉnh Đại thần từ bi, cứu Nhân Sâm Quả Thụ của ta!" "Thôi!" Bàn Cổ xua

tay.

Việc này hắn toàn trình nhìn trong mắt, Nhân Sâm Quả Thụ kia cũng là kẻ có tình có nghĩa.

Một bên Hậu Nghệ an ủi: 'Trấn Nguyên đạo huynh yên tâm đi, Phụ thần khẳng định sẽ không thấy chết mà không cứu.' "Đúng, đạo huynh cứ việc an tâm!" Kinh qua trận chiến này, sớm đã kết thành thâm hậu hữu nghị, ba vị Tổ Vu phân phân xuất ngôn tương khuyên.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng khôi phục vài phần thần thái, không còn tâm thần hoảng hốt như trước.

Sau khi tạ ơn ba Tổ Vu, hắn chuyển ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Bàn Cổ, kỳ phán Đại thần có thể thần uy đại phát cứu sống Nhân Sâm Quả Thụ.

Giờ khắc này Nhân Sâm Quả Thụ tình trạng có chút không ổn, không chỉ bản thể tao ngộ trọng thương, linh lực trong cơ thể trăm không còn một, ngay cả nguyên linh cũng đang ở bên bờ vực hội tán.

Chương 150

Một khi nguyên linh hội tán, vậy chính là chết không thể chết lại.

Kỳ thực, nếu không phải Trấn Nguyên Tử không tiếc hao tổn "Địa Thư chi lực" cưỡng ép giữ mạng cho nó, có lẽ nó đã sớm chết rồi.

Loại thương thế này, cho dù là Thánh Nhân ra tay cũng hồi thiên phạp thuật (vô phương cứu chữa).

Bàn Cổ trong mắt tinh mang thôi xán, rất nhanh liền có chủ ý.

Hắn quay sang Nữ Oa phía sau nói: "Ngươi tu là 'Tạo Hóa chi đạo', muốn cứu sống cái cây nhỏ này, phải xem bản sự của ngươi." Tạo Hóa, từ không đến có, là nguồn gốc của vạn vật sinh linh.

Nhân Sâm Quả Thụ thương thế tuy nặng, nhưng tốt xấu gì nguyên linh chưa tán.

Chỉ cần Tạo Hóa chi đạo đủ mạnh, phục nguyên tịnh phi bất khả năng.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng ý thức được, năm xưa Nữ Oa chính là nhờ công đức "Tạo Nhân" mà thành Thánh.

Nếu dùng Tạo Hóa chi đạo cứu sống Nhân Sâm Quả Thụ, chẳng phải dễ như trở bàn tay?

Lập tức vẻ mặt kích động nói: "Nữ Oa đạo hữu chỉ cần có thể cứu sống Nhân Sâm Quả Thụ, ta nguyện trả bất cứ giá nào." "Ách!" Nữ Oa hơi chút phiền muộn, xua tay nói: "Trấn Nguyên đạo huynh không cần đa lễ, chúng ta vốn là chỗ quen biết.

Lại thêm Đại thần đã phát thoại, ta tự nhiên sẽ kiệt lực mà làm.

Chỉ là ta hiện tại chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trên Tạo

Hóa chi đạo còn thiếu một tia viên mãn.

Ngươi cũng đừng ôm quá nhiều hy vọng, ta chỉ có thể tận lực mà làm." Nói đến cuối cùng, trên mặt nàng thêm một phần túc nhiên (nghiêm túc).

Sinh tử không phải chuyện nhỏ.

Nếu là cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân ngày xưa, cứu sống Nhân Sâm Quả Thụ hẳn không phải việc khó.

Nhưng hiện nay, ngã xuống Thánh cảnh, chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, mọi chuyện tự nhiên phải bàn khác. 'Cứu sống là kỳ tích, cứu không sống là mệnh a!' Trấn Nguyên Tử hiển nhiên cũng hiểu điểm này, trong mắt thoáng qua vẻ khổ sở.

Nhưng rất nhanh kiên định tín niệm.

Không có Nữ Oa, ngay cả một thành hy vọng cũng không thấy.

Có Nữ Oa, Nhân Sâm Quả Thụ tối thiểu có ba thành hy vọng được cứu sống.

Lập tức mặt mũi túc nhiên nói: "Nữ Oa đạo hữu yên tâm, bần đạo tuyệt không phải kẻ hồ giảo man triền (ăn vạ).

Nếu Thụ huynh thật sự không thể cứu sống cũng là vận mệnh sử nhiên.

Bần đạo tuyệt không dám trách tội đạo hữu nửa điểm!" "Vậy được!" Nữ Oa ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại trầm ngưng một mảnh. 'Có lẽ, đối với ta đây cũng là một cái khảo nghiệm.' Hiện tại cách Đại Đạo viên mãn chỉ có một đường, nhưng ngàn trăm năm qua, một đường cách biệt này vẫn chưa thể đột phá.

Trước đó được Bàn Cổ chỉ điểm, nàng đã lăn lộn trong Nhân tộc một thời gian, nhưng tiến cảnh rất nhỏ.

Nhân Sâm Quả Thụ vốn là thiên địa linh căn, nay bản thể trọng thương, nguyên linh càng tứ phân ngũ liệt.

Nếu không được Trấn Nguyên Tử cưỡng ép phong tỏa thì đã xong rồi.

Một khi "Địa Thư bản nguyên" hao hết, đáng chết vẫn phải chết.

Lúc này chính là thời điểm khảo nghiệm "Tạo Hóa Đại Đạo". 'Tạo Hóa Đại Đạo chưa viên mãn, tựa hồ không đủ để tu bổ hoàn toàn cho nó.' 'Đại thần chính là nhìn ra điểm này, cho nên để ta mượn cơ hội đột phá sao?' Nữ Oa nhịn không được nhìn Bàn Cổ bên cạnh một cái.

Tuy rằng không có sự thực chứng minh, nhưng bản năng mách bảo nàng là như vậy. 'Hoặc là, Nhân Sâm Quả Thụ này Đại thần có thể cứu, nhưng lại đem cơ hội lưu cho ta.' Trong lúc tâm thần tán loạn... "Thả lỏng!" Một vệt đạo vận lưu chuyển dưới đáy lòng.

Tự có một loại năng lượng đặc thù khiến tâm thần người ta an định.

Cả người nàng lập tức thả lỏng.

Đối với Bàn Cổ bên cạnh yên nhiên cười một cái, kế đó thôi động 'Tạo Hóa Pháp Tắc'! "Ông!" Một vệt bạch sắc tế nhị chi quang (ánh sáng trắng mịn) chảy ra, chớp mắt bao bọc thân cây "Nhân Sâm Quả Thụ"!

Ngoài thân linh quang lưu chuyển, trên đầu ẩn có một đạo tắc hư ảnh ánh xạ.

Lưu quang phù hiện, dần dần che khuất thân hình của nó. "Muốn cứu Nhân Sâm Quả Thụ, không phải chuyện một sớm một chiều, đều đi ra ngoài đi!" Bàn Cổ thân ảnh biến ảo, khi xuất hiện lại đã ở ngoại điện.

Ba Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử không dám chậm trễ, lần lượt đi theo.

Cùng lúc đó, trong nội điện một vệt thanh quang tự sinh, hình thành một đạo quang tráo trong suốt, bảo vệ Nữ Oa cùng Nhân Sâm Quả Thụ.

Cũng đúng lúc này. "Oanh, oanh, oanh!" Mấy đạo khí tức bàng bạc hoành không xuất hiện: Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào Thị tam thánh.

Bọn họ dẫn theo vài danh Tổ Vu đồng thời chạy tới.

Khi nhìn thấy thảm trạng của Vạn Thọ Sơn, ai nấy đều trầm xuống trong lòng.

Vội vã tiến vào đại điện, ách... "Phụ thần?" Nhìn thấy Bàn Cổ ngồi trên chủ vị, Tam Thánh cùng chúng Tổ Vu đều có chút ngây người.

Phụ thần không phải đang bế quan ở tổ địa sao?

Sao lại tới đây?

Trong lòng nghi lự, nhưng ngoài mặt lại không dám có nửa phần chậm trễ, vội vàng bái đạo: "Tham kiến Phụ thần!" "Miễn lễ!" Hầu như trước chân, sau chân (ngay sau đó), "ông" một cái, hư không chấn động, trên chín tầng trời phù hiện một đạo thân ảnh.

Một bộ váy dài màu vàng nhạt (ngà voi), tóc đen phi dương, trong đôi mắt vốn thanh tú nhu hòa ẩn có một tia sắc bén vụt qua. "Vút", giây tiếp theo nàng đã kính trực xuất hiện tại Ngũ Trang Quán.

Nhìn Bàn Cổ trên chủ vị, vẻ mặt hân hỉ nói: "Phụ thần?" Thánh Nhân chi lực hạo hãn vô tận, chỉ cần tiếp thụ khí tức tàn tồn trong hư không liền có thể nhất niệm hoàn nguyên chiến trường trước đó.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Hậu Thổ vẻ mặt chấn hám: 'Thảo nào trước đó lại có mấy lần huyết mạch cộng hưởng, thì ra là Phụ thần thật sự tới?

Lần này nếu không phải Phụ thần, chỉ sợ Ngũ Trang Quán nguy hiểm rồi.' Nàng cũng tận mắt chứng kiến Bàn Cổ thu đi "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bạo tạc chi lực", tự nhiên biết viên cầu dùng để giết năm trăm Chuẩn Thánh kia là vật gì.

Kế Hậu Thổ, trên chín tầng trời lại có một đạo thân ảnh lược hiển lang bái hiển hiện.

Giờ khắc này Chuẩn Đề mũi bầm mặt sưng, đạo bào tàn khuyết, trông như vừa bị bạo đánh một trận.

Hắn liếc nhìn hướng Vạn Thọ Sơn, trong mắt tràn đầy kinh tủng kỵ đạn.

Giây tiếp theo, kính trực biến mất tại chín tầng trời.

Ngay sau đó, Đế Giang, Thái Nhất ngưng chiến, mỗi người tự trở về.

Bên trong Ngũ Trang Quán!

Ngũ Thánh tề tụ, lại có chín đại Tổ Vu cùng nhất ứng Đại Vu.

Giờ khắc này, tất cả đều đã hiểu rõ chân tướng sự việc.

Từng người tâm thần chấn động, kinh ngạc vô cùng.

Kinh ngạc qua đi là một trận sợ hãi.

Nếu không có Phụ thần, lần này bọn họ bị hố thảm rồi.

Đế Giang vẻ mặt xấu hổ hướng về chủ vị bái đạo: "Lần này toàn là do ta cá nhân thất ngộ, suýt chút nữa dẫn đến Ngũ Trang Quán bị phá.

Ta có phụ trọng thác của Phụ thần, xin Phụ thần trách phạt." "Muốn trách nhiệm thì ta cũng có." Hậu Thổ cắn răng bước ra, đồng dạng bái đạo: "Xin Phụ thần trách phạt!" "Xin Phụ thần trách phạt!" Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên, cho đến chúng Đại Vu lúc này đều

cung thân bái, mặt đầy xấu hổ.

Trong bọn họ, tu vi yếu nhất cũng là Chuẩn Thánh cảnh, mạnh nhất không nghi ngờ là Hậu Thổ - tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, kết quả lại bị Tây Phương Giáo tính kế gắt gao.

Đây là nỗi nhục lớn lao, cũng là lời cảnh tỉnh đối với bọn họ.

Có đôi khi, thực lực tịnh không đại biểu hết thảy.

Bàn Cổ ánh mắt quét qua mặt mọi người, đạm đạm nói: "Có biết sai ở chỗ nào không?" Đế Giang hơi do dự nói: "Hồi bẩm Phụ thần, chúng ta sai ở chỗ không nên tự cho là chưởng khống toàn cục, liền mất đi tâm cảnh giác.

Nếu chúng ta có thể thực thời tham tra thiên địa, minh ngộ kiếp khí lưu chuyển tại Tây Ngưu Hạ Châu, cũng sẽ không có cục diện hôm nay!" "Ân!" Bàn Cổ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Hắn đạm đạm nói: "Đối với thực lực bản thân quá mức tự tin, lại thêm mấy ngàn năm trước đại bại Yêu tộc, tự cho là thiên hạ vô địch.

Nào biết, trong thiên địa còn có biết bao năng nhân dị sĩ mà các ngươi không biết.

Cục diện lần này, các ngươi có biết là do ai bố trí?" Hậu Thổ, Đế Giang nhìn nhau, đều vẻ mặt mờ mịt.

Chương 151

Bàn Cổ hỏi chuyện, chủ yếu cũng là hỏi hai người này.

Dù sao sự kiện Ngũ Trang Quán lần này do hai người thân tự tọa trấn, kết quả lại lòi ra một cái sơ hở to đùng.

Một bên Chúc Cửu Âm nhỏ giọng nói: "Phụ thần, chẳng lẽ không phải là Tây Phương nhị Thánh Nhân thiết lập cạm bẫy?" Trong nhận thức của hắn, cũng chỉ có Tây Phương nhị Thánh Nhân Chuẩn Đề là giảo trá vô cùng, làm việc thích tính kế, không có giới hạn.

Sự kiện lần này rất giống thủ bút của hắn.

Nhưng Phụ thần hỏi như vậy, hiển nhiên đáp án không đơn giản thế?

Bàn Cổ liếc hắn một cái, đạm đạm nói: "Không phải Chuẩn Đề, là Di Lặc!" 'Di Lặc?' Trong tràng không ít Vu nhân cường giả cảm thấy cái tên này xa lạ.

Duy có Hậu Thổ ngưng mi nói: "Di Lặc?

Tên Tây Phương Phật Quốc chi chủ kia?

Đồ đệ của Tiếp Dẫn?" Nàng cùng Đế Giang tới Vạn Thọ Sơn cũng không phải không làm gì cả.

Đối với Tây Phương Giáo, bọn họ có làm tham tra đơn giản.

Biết rõ Di Lặc là chủ của rất nhiều Phật quốc tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Có chút cảm giác giống như người đại diện của Tây Phương Giáo tại Tây Ngưu Hạ Châu vậy.

Nhưng trước đó tịnh không cảm thấy người này ra sao.

Cục diện lớn như vậy, chính là do một tên "Di Lặc" làm ra? "Nguyên lai là hắn!" Đế Giang trong mắt sát khí đằng đằng.

Hắn vẫn luôn tưởng là Thái Nhất làm, nhưng sự hậu ngẫm lại không đúng.

Thái Nhất bản thân không am hiểu mưu hoạch, cho dù là huynh trưởng Đế Tuấn của hắn xuất mã cũng vậy.

Nhưng nơi này là Tây Ngưu Hạ Châu, địa giới của Tây Phương Giáo.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có đại độ đến mấy cũng không thể để người ngoài thao túng địa bàn của mình.

Cho nên hiềm nghi lớn nhất là "Chuẩn Đề".

Không ngờ... cư nhiên không phải Chuẩn Đề, mà là một đệ tử đời thứ hai của Tây Phương Giáo?

Thật là một sự châm chọc to lớn.

Các chư Thánh, chúng Tổ Vu nghe xong cũng âm thầm kinh tâm.

Nhất là những Tổ Vu trước đó được Phụ thần giao cho chiến sự hải ngoại.

Kết quả suýt chút nữa lộng cái "xuất sư chưa tiệp thân tiên tử" (ra quân chưa thắng đã chết).

Nếu là mưu hoạch của Tây Phương nhị Thánh Nhân "Chuẩn Đề" thì cũng thôi.

Tên kia đã nổi danh là lão âm hóa (kẻ nham hiểm).

Nhưng lại là Di Lặc.

Một kẻ có tu vi tương đương, cùng là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cùng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, vì sao hắn lại ưu tú như vậy?

Ngay cả Thánh Nhân cũng bị hắn tính kế trong đó, lại mượn thế Đông Hoa Đại Đế...

Nếu không phải Nữ Oa cuối cùng nhảy ra quấy rối, thì thật sự để đối phương mưu hoạch thành công rồi. 'Mẹ nó yêu nghiệt a!' Bàn Cổ cũng không trông mong đám người to xác này có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu.

Chuyện hôm nay chỉ là để nhắc nhở bọn họ.

Để họ biết trừ man lực ra, "trí tuệ" cũng rất quan trọng.

Hắn dừng một chút, đi thẳng vào chủ đề: "Việc này trở về tự hành suy ngẫm, việc cần kíp trước mắt là tiên phải đưa ra một sách lược ứng đối.

Bại của hôm nay, Ngô không muốn nhìn thấy lần thứ hai." Nhất cử tiêm diệt năm trăm Chuẩn Thánh của đối phương, nhìn như đại hoạch toàn thắng.

Nhưng thực tế thì bọn họ bại, đại bại thảm hại.

Thắng chỉ là một mình Bàn Cổ mà thôi.

Hậu Thổ, Đế Giang cùng ngũ thánh, nhất ứng Tổ Vu đều hiểu ý tứ của hắn, lập tức cúi rạp người: 'Phụ thần yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để sự tình tương tự xuất hiện lần thứ hai.' Đế Giang trầm giọng nói: "Phụ thần, y theo ý kiến của ta.

Nếu Tây Ngưu Hạ Châu đã mở ra cửa đột phá, trở thành nơi ứng chiến.

Vậy chúng ta dứt khoát sấn cơ hội này, điều tập đại quân.

Từ Tây Ngưu Hạ Châu bắt đầu hoành thôi (càn quét), nhất cử tảo diệt hải ngoại Tam Đảo Thập Châu." "Không sai, trước mắt chính là cơ hội của chúng ta.

Dựa vào sức lực của Phụ thần, tiêm diệt năm trăm Chuẩn Thánh của đối phương, chúng ta chính khả dĩ (có thể) tiến quân thần tốc, sấn cơ bắt lấy Tam Đảo Thập Châu!" "Ta cũng tán thành!" "Phụ nghị (đồng ý)!" Một chúng Thánh Nhân, Tổ Vu, Đại Vu đều có ý này.

Bàn Cổ nhìn thật sâu mọi người một cái rồi nói: "Đã như vậy, thì cứ làm thế đi!

Bất quá Ngô muốn nhắc nhở, ngày sau thiết mạc (tuyệt đối đừng) tự đại như thế nữa.

Tam Đảo Thập Châu tuyệt đối không đơn giản như các ngươi thấy đâu!" Đổi lại lúc trước, đám Tổ Vu kiệt ngạo bất tuần, Đại Vu chưa chắc đã nghe lọt bao nhiêu.

Nhưng trải qua trận chiến Ngũ Trang Quán, bọn họ đang ở trong trạng thái tâm huyền khẩn banh (căng thẳng).

Nghe vậy đều tâm thần rùng mình.

Phân phân cung thân nói: "Đa tạ Phụ thần giáo hối, ngô đẳng định sẽ cẩn thận hành sự." "Tốt nhất là như thế!" Bàn Cổ không nói thêm gì nữa. "Các sự nghi khác, các ngươi tự hành an bài đi!" "Vâng!" Chúng nhân không dám quấy rầy, lần lượt lui ra khỏi đại điện.

Hải ngoại, Doanh Châu Đảo, Thái Thần Cung!

Cao tọa trên hoàng kim bảo tọa, Đông Hoa Đại Đế ngẩn ngơ xuất thần, thần tình có chút hoảng hốt. "Đế quân?" Lúc này, trong điện vang lên tiếng bước chân.

Đông Hoa thu liễm vạn thiên quang hoa trong mắt, khi nhìn thấy màu áo xanh quen thuộc, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mặt lộ một tia tươi cười nói: "Tư Mệnh, có việc gì không?" "Tây Vương Mẫu và Phạt Thiên nhị vị tiền bối cầu kiến!" Tư Mệnh cung cung kính kính bái đạo.

Đông Hoa sắc mặt cứng đờ, hiện tại người hắn sợ gặp nhất, không nghi ngờ gì chính là hai người này.

Vừa nghe tên hai người, hắn liền thấy đau đầu.

Lần này đi công đánh Ngũ Trang Quán mang theo hơn bốn trăm Chuẩn Thánh tận số phúc diệt, ngay cả mấy đại bang thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chết.

Như kim Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên cùng đến, sợ là đến hưng sư vấn tội (hỏi tội) a?

Đang định tìm lý do thoái thác... "Ông" một cái, hư không chấn động, một cỗ khí tức bàng bạc quét ngang.

Nhất ứng tiên binh bên ngoài Thái Thần Cung tận số bị hất văng. "Vút", quang ảnh chợt hiện, giây tiếp theo trong điện liền có thêm hai người.

Một người mặc kim sắc trường bào, tư dung tuyệt thế - Tây Vương Mẫu.

Một kẻ hắc y lãnh diện, tay cầm một cây trường thương - Phạt Thiên!

Giờ khắc này, Phạt Thiên đôi mắt hàn mang lấp loé, sát khí quanh thân cuồn cuộn, một cỗ khí thế lăng lệ vô thất trực chỉ Đông Hoa Đại Đế.

Lạnh lùng nói: "Đông Hoa, nếu không cho ta một lời giải thích.

Hôm nay, ta liền xới tung Thái Thần Cung này." Tây Vương Mẫu tuy rằng không nói gì, nhưng lãnh ý trên mặt đã nói lên tất cả. "Rầm rầm..." Một đội tiên binh ùa vào.

Đông Hoa Đại Đế lại xua tay, trầm giọng nói: "Lui xuống." Chúng tiên binh hơi chần chờ, trù tính cũng không phải đối thủ của hai vị

này.

Lập tức cung thân cúi đầu, lui ra khỏi đại điện.

Không còn người ngoài, Đông Hoa trên mặt uy nghiêm không còn, thay vào đó là một nụ cười khổ: "Nhị vị đạo hữu mời ngồi." "Ta không ngồi!" Phạt Thiên lạnh lùng nói: "Ta tới đây không phải để uống trà tán gẫu.

Hiện tại ta chỉ muốn biết, hàng trăm Chuẩn Thánh vì sao lại chết oan uổng.

Còn có Thiên Nguyên Lão Tổ, Thủy Linh Thượng Nhân, Phượng Thanh lại đang ở đâu?

Ngươi, ở trong chuyện này lại đóng vai trò gì?" Phạt Thiên từng chữ ép sát Đông Hoa, sát ý di mạn.

Chương 152

"..." Đông Hoa sắc mặt cứng đờ. 'Ta mẹ nó cũng muốn biết a?

Ai nói cho ta biết?' Nhưng lời này không thể nói ra, nếu không chỉ làm gay gắt thêm mâu thuẫn.

Mắt thấy Phạt Thiên sát khí đằng đằng, không nghe lọt tai lời nào.

Hắn chỉ đành chuyển hướng sang Tây Vương Mẫu khóc lể: "Kim Mẫu đạo hữu, giao tình mấy trăm vạn năm của chúng ta, chẳng lẽ bần đạo có thể lừa gạt người hay sao?

Sự tình lần này xác thực là cái ngoài ý muốn, ngô cũng không biết Nữ Oa kia vì sao lại đột nhiên xuất hiện.

Lại dùng cách gì nhất cử khanh sát (giết sạch) hàng trăm Chuẩn Thánh.

Còn về ba vị đạo hữu Thiên Nguyên Lão Tổ, Thủy Linh Thượng Nhân, Phượng Thanh... chỉ sợ hung đa cát thiếu." "Hung đa cát thiếu?" Phạt Thiên nghe xong đương trường nổi giận, đó chính là ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong a.

Còn có mấy trăm Chuẩn Thánh.

Tuy rằng trước đó không có bao nhiêu giao tình, nhưng thỏ tử hồ bi (thỏ chết cáo buồn), khiến hắn dâng lên một cỗ sát ý. "Khoan!" Tây Vương Mẫu ngăn lại sự xung động của Phạt Thiên, ánh mắt phức tạp nhìn Đông Hoa Đại Đế nói: "Việc này quả thật không liên quan đến ngươi?" Hai người dù sao cũng cùng một thời đại cộng sự đã lâu, một là Nam Tiên chi thủ (đứng đầu nam tiên), một là Nữ Tiên chi thủ, tình nghĩa phi đồng nhất bàn.

Thiên địa lương tâm!

Đông Hoa Đại Đế giờ phút này có khổ không nói nên lời, biết nói nhiều vô ích.

Lập tức thề độc: "Nếu việc này có liên quan đến ta, liền khiến ta kiếp này khó chứng Đại Đạo.

Ngày sau tất chết dưới cửu thiên lôi hỏa!" "Ông!" Thiên địa cộng hưởng, một vệt tử ý thoáng qua.

Tu vi đến cảnh giới này, nhất ngôn nhất hành đều tương hợp với thiên địa.

Lời thề vừa thốt ra liền bị thiên địa ghi lại.

Ngày sau kiếp số lâm đầu, mặc cho tu vi cao bao nhiêu cũng sẽ hóa thành kiếp tro.

Không còn gì chứng minh tốt hơn thế này.

Phạt Thiên và Tây Vương Mẫu thấy hắn lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn đều thở phào nhẹ nhõm, hiểu rằng hơn phân nửa việc này thật sự không liên quan đến hắn.

Tây Vương Mẫu trên mặt băng lãnh thối lui, thay vào đó là một tiếng cảm thán: 'Đông Hoa đạo hữu chớ trách, giai nhân (do) sự kiện lần này quá đột ngột.

Ngô cùng Phạt Thiên đạo hữu nhất thời khó lòng tiếp thụ, mới có chút hành xử lỗ mãng!' Phạt Thiên cũng ở một bên chắp tay nói: 'Là ngô hiểu lầm Đông Hoa đạo hữu.' "Vô ngại, nếu đổi lại là bần đạo, chỉ sợ cũng làm như nhị vị đạo hữu!

Hiểu lầm giải khai là tốt rồi." Đông Hoa đại độ xua tay, tịnh không lấy việc này làm văn chương.

Hai vị này tu vi đều không thấp, cũng là hai cái bang thủ (người giúp đỡ) còn sót lại, tự nhiên không thể giao ác.

Đợi mỗi người an tọa, hắn mới cảm khái nói: "Sự kiện lần này quá kinh tủng.

Nhưng quy căn kết để (suy cho cùng), là do đám tu sĩ kia tham niệm dẫn đến." Lời này không giả.

Nếu không phải năm trăm Chuẩn Thánh tham đồ Thánh vị, khinh tín lời của Di Lặc là 'Giết Nữ Oa đắc Thánh vị', thì cũng sẽ không bị dẫn lên chín tầng trời, kết quả bị oanh sát vô soa biệt (không phân biệt).

Chỉ là chuyện như vậy, đổi thành ai cũng không thể ngồi yên.

Ngay cả ba người bọn hắn, nếu không phải bị ba Tổ Vu liều chết quấn lấy, chỉ sợ cũng sớm đuổi theo rồi.

Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên mới thấy, Đông Hoa chính là ân nhân cứu mạng của bọn hắn a!

Nếu không phải Đông Hoa trước tiên để bọn họ đi ngăn chặn Khoa Phụ, Hậu Nghệ, thì cũng không tránh được kiếp số tất tử này.

Lập tức hai người đều chắp tay cảm tạ, Đông Hoa tự nhiên liên hô may mắn.

Kinh qua một phen nháo này, quan hệ ba người lập tức hòa hoãn rất nhiều.

Tây Vương Mẫu trong mắt tinh mang thôi xán nói: "Lúc đầu, mọi người đều nghe lời Di Lặc, 'Giết Nữ Oa đắc Thánh vị' mới bị dẫn lên chín tầng trời.

Di Lặc liệu có vấn đề gì không?" Nói xong, theo bản năng nhìn về phía Đông Hoa.

Đông Hoa nhíu mày: "Ngô cùng người này giao du không sâu.

Bất quá Tây Phương Giáo cùng Vu nhân ân oán thâm căn cố đế,

sớm đã bất tử bất hưu.

Di Lặc là thân truyền của Tây Phương Đại Thánh Nhân Tiếp Dẫn, lý đương sẽ không câu kết với Vu nhân..." "Ngô lại cảm thấy chưa hẳn!" Phạt Thiên lạnh lùng nói: "Lần này công đánh Vạn Thọ Sơn, lộ tuyến, thời gian, số lượng đều do tên này thao bàn (lo liệu).

Ngay cả cái cục dẫn đi Thánh Nhân kia cũng là do hắn làm.

Ngô phản đảo (ngược lại) cảm thấy, sự tình không ngẫu nhiên như vậy." Xác thực quá trùng hợp, Thánh Nhân hai bên đều bị dẫn đi.

Nữ Oa thích thời (đúng lúc) xuất hiện, vừa vặn Di Lặc lại hô lên một câu "Giết Nữ Oa đắc Thánh vị", mới khiêu động tâm của năm trăm Chuẩn Thánh.

Nói thật, đổi người khác hô câu đó, có lẽ sẽ có người động tâm, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện năm trăm Chuẩn Thánh tề tề sát thượng.

Ngay cả tất cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả đều bị dẫn đi.

Đó là bởi vì mọi người đều tin tưởng Di Lặc, tưởng rằng hắn nhận được truyền tin của Đạo Tổ.

Dù sao, Thánh Nhân Tiếp Dẫn thân truyền, vai vế là đồ tôn của Đạo Tổ.

Biết được chút ý chỉ cũng là bình thường.

Kết quả thì sao?

Ngũ Trang Quán lật kèo.

Năm trăm Chuẩn Thánh bị đồ lục sạch sẽ.

Tây Vương Mẫu cũng lắc đầu nói: "Quá trùng hợp!" Trùng hợp đến mức làm người ta khó tin. "Việc này đảo dã (kể ra cũng) đơn giản!" Đông Hoa tịnh không một lời phủ quyết hai người, ngược lại

suy tư nói: "Nếu Di Lặc chết trong trận chiến đó, vậy thì hơn phân nửa là trùng hợp.

Nếu hắn còn sống sót..." Hắn không nói tiếp, ngước mắt nhìn về phía hai người.

Ánh mắt ba người giao nhau trong hư không, nháy mắt đạt thành nhất trí.

Di Lặc nếu chết thì tốt, nếu không chết... 'Trong đó tất có kỳ quặc!' Đông Hoa Đại Đế đương cơ lập đoạn (quyết đoán), đứng dậy nói: "Vụ nổ kia bắt nguồn từ chín tầng trời, chín tầng trời là do Hạo Thiên Đại Đế Thiên Cung trấn thủ, Thánh Nhân chi lực không thể suy đoán, đương nhiên có thể bình an vô sự.

Ngô sẽ đi chín tầng trời tìm hiểu ngọn ngành.

Nhị vị đạo hữu có muốn đi cùng không?" Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên nhìn nhau, đều gật đầu nói: "Cùng đi một chuyến, vừa khéo làm cái nhân chứng!" Việc này nếu không tra cho ra manh mối, trong lòng ai cũng không yên ổn. "Được!" Đông Hoa không nói nhảm nữa. "Vút!" Quang ảnh chợt hiện, ba người biến mất vô tung.

Trong điện chỉ còn lại "Tư Mệnh" bị mọi người lãng quên.

Trong mắt hắn quang hoa biến ảo khôn lường, cuối cùng cắn răng một cái, đầu ngón tay rỉ ra một giọt huyết châu.

Huyết châu này bao hàm ký ức về màn vừa rồi. "Ông", một điểm kim quang lưu chuyển, cuốn theo huyết châu chớp mắt hòa vào hư không không thấy đâu.

Cùng lúc đó!

Từ biệt Hạo Thiên, Di Lặc và Phượng Thanh đang trên đường trở về.

Bỗng nhiên Di Lặc thân hình chấn động, vẻ kinh ngạc trong mắt thoáng qua, hắn vươn tay chộp vào hư không, "ông", một giọt huyết châu trực tiếp xuất hiện trong tay, trong nháy mắt dung nhập vào đầu ngón tay. "Oanh!" Màn đối thoại giữa Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên trong Thái Thần Cung lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Giây tiếp theo, Di Lặc mở mắt.

Biết rõ tiền nhân hậu quả, trong mắt hắn hiện lên một nụ cười khổ.

Hắn quay sang Phượng Thanh bên cạnh nói: "Phượng đạo hữu, ngô sắp có phiền toái lâm thân, cần phải quay về Tu Di Sơn, không biết đạo hữu có dự tính gì?" "Ta?" Phượng Thanh có chút do dự.

Theo lý, hắn là người của Đông Hoa Đại Đế, lẽ ra phải về bên cạnh Đông Hoa Đại Đế mới đúng.

Nhưng lần này, lại là Di Lặc cứu hắn một mạng.

Di Lặc nhìn ra sự do dự của hắn, cười nói: "Phượng đạo hữu nếu không chê, có thể cùng ngô một đường đi đến Tu Di Sơn." "Có thể sao?" Phượng Thanh hơi chút chần chờ.

Bản thể hắn là Phượng Hoàng di tộc, sau Long Phượng đại kiếp thời thượng cổ, Đạo Tổ có lệnh, Phượng tộc vĩnh trấn "Bất Tử Hỏa Sơn".

Sự xuất hiện của hắn hoàn toàn là một loại hành vi không quang thải (vẻ vang).

Lần này vạn bất đắc dĩ lộ ra chân thân, đối mặt với đại nguy hiểm.

Chương 153

Tu Di Sơn lại là đạo tràng của Tây Phương Thánh Nhân.

Tây Phương nhị Thánh lại là đệ tử Đạo Tổ...

Di Lặc phảng phất biết hắn đang lo lắng điều gì, khẽ cười nói: "Phượng đạo hữu yên tâm, lão sư nhà ta tịnh không phải người không nói lý.

Thượng cổ Phượng tộc tuy rằng tội nghiệt thao thiên, nhưng bao năm qua trấn thủ Bất Tử Hỏa Sơn, đối với thiên địa cũng có công đức.

Nếu đạo hữu có thể được lão sư nhận khả (công nhận), có lẽ lão sư có thể ở trước mặt Đạo Tổ nói giúp Phượng tộc vài câu cũng chưa biết chừng!" "Quả thật?" Lời này vừa thốt ra, triệt để đánh trúng nội tâm Phượng Thanh.

Lần này mạo hiểm xuất thế, cũng là muốn đánh cược một tôn Thánh vị, để đổi lấy sinh cơ cho Phượng tộc.

Nhưng trải qua việc năm trăm Chuẩn Thánh bị giết, bản thân cũng suýt chết trong đó, hắn đã triệt để dập tắt ý niệm này.

Có lẽ Thánh vị là thật, nhưng tuyệt đối không dễ lấy như vậy.

Nếu có thể trước đó ôm được cái đùi lớn của Tây Phương Đại Thánh Tiếp Dẫn, chưa hẳn không phải chuyện tốt?

Vạn thiên ý niệm lóe lên trong lòng, hắn nhanh chóng gật đầu nói: "Được, vậy ngô liền cùng Di Lặc huynh một đường đi tới." "Đi!" "Vút, vút!" Trường hồng kinh thiên, hai người trong nháy mắt biến mất nơi chân trời!

Chín tầng trời, Thiên Cung, Lăng Tiêu Bảo Điện. "Thần Đông

Hoa, bái kiến bệ hạ!" Đông Hoa Đại Đế cung thân hạ bái.

Phía sau Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên đồng tử hơi co lại, cảm ứng khí tức Thánh Nhân bàng bạc hạo đại trên người Hạo Thiên, đều tâm thần rùng mình, lần lượt cung thân nói: 'Bái kiến "Hạo Thiên Thánh Nhân"!' Tuy bọn họ là tiêu dao tiên của Hồng Hoang, không chịu sự quản thúc của Thiên Đình.

Nhưng danh tiếng Thánh Nhân cũng là chí tôn vô thượng.

Thậm chí đối với hai người mà nói, danh tiếng Thánh Nhân còn mạnh hơn thân phận "Thiên Đế" nhiều.

Hạo Thiên xua tay nói: "Hoàng đệ không cần đa lễ, nhị vị đạo hữu cũng không cần khách khí.

Ngồi đi!" Nói đoạn, tay vung lên, "ông", trong điện xuất hiện ba chiếc giao y (ghế dựa).

Ba người bái tạ xong mới an tọa.

Hạo Thiên đối với việc ba người đột nhiên ghé thăm, trong lòng tồn nghi.

Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên đều là hồng hoang đại năng, một lòng muốn đột phá Thánh cảnh, căn bản lười để ý đến cái Thiên Đế này.

Còn về Đông Hoa, tuy rằng quy nhập Thiên Đình thống hạt, nhưng hắn biết tên này cũng là bách vu vô nại (bất đắc dĩ), tịnh không nhận cái Thiên Đế này.

Càng đừng nói chuyên môn lên chín tầng trời bái kiến.

Liên tưởng đến màn vừa xảy ra trên chín tầng trời, hắn lờ mờ hiểu ra.

Trong lòng ngàn tư trăm chuyển, ngoài mặt lại trầm tĩnh một

mảnh, khẽ cười nói: "Tam vị liên mệ (cùng đến), có việc gì sao?" Ba người nhìn nhau, cuối cùng Đông Hoa Đại Đế chắp tay nói: "Không dám lừa gạt bệ hạ, ngô đẳng lần này tới, xác thực có việc lao phiền bệ hạ." Nga?

Hạo Thiên nhướng mày, đạm đạm nói: "Hoàng đệ có việc cứ nói đừng ngại!

Chỉ cần ngô có thể làm, nhất định sẽ không chối từ." (Ý tứ sâu xa là: làm không được thì chịu). "Đa tạ bệ hạ!" Đông Hoa không vòng vo nhiều như vậy, trực tiếp nói: "Thần muốn hỏi là, có phải tất cả mọi người đều chết trong vụ nổ kia không?" Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên tuy rằng không mở miệng, nhưng đều dùng ánh mắt nóng rực nhìn hắn.

Hạo Thiên ngẩn ra, vốn tưởng rằng Đông Hoa đến mượn binh hoặc tìm kiếm sự giúp đỡ, không ngờ lại là hỏi một vấn đề này?

Thân là "Thiên Cung chi chủ", vụ nổ phát sinh trong phạm vi cai quản, đối với việc này tự nhiên không thể rõ ràng hơn.

Trong lòng quái dị, nhưng cũng không có ý định giấu giếm, chuyện này cũng không cần thiết phải giấu a?

Hắn trực tiếp nói: "Có hai người sống sót!" Hai người?

Tim ba người lập tức thắt lại.

Đông Hoa vẻ mặt trầm xuống nói: "Khẩn thỉnh bệ hạ cho biết, là hai người nào?" Lúc này, Hạo Thiên có chút ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, dường như biết ai còn sống đối với ba người Đông Hoa rất quan trọng?

Hắn dừng một chút, không thể làm rõ mối liên hệ bên trong.

Thống khoái nói: "Di Lặc cùng Phượng Thanh." Hắn cũng không cần thiết phải vì người khác mà giấu giếm. 'Di Lặc!' Tam giả tâm

thần chấn động, đối mắt nhìn nhau, đều thấy được lãnh ý trong mắt đối phương. 'Tên kia, quả nhiên không chết!' Mắt thấy ba người liếc mắt ra hiệu, Hạo Thiên không khỏi có chút phiền muộn, nhịn không được nói: "Tam vị, có thể cho biết rốt cuộc là chuyện gì không?" Tịnh không phải chuyện không thể nói với người khác, nghiêm khắc mà nói, Đông Hoa phụng mệnh Hạo Thiên hành sự.

Xâm thôn Đông Châu không chỉ là nhiệm vụ của Đông Hoa, cũng là nghĩa vụ của Hạo Thiên cùng nhất ứng Thánh Nhân thuộc phe Hồng Quân.

Lập tức hắn kể lại ngọn ngành sự việc...

Hạo Thiên nghe xong, đầy lòng khiếp sợ.

Hắn chần chờ nói: "Cho nên, các ngươi hoài nghi Di Lặc cùng Nữ Oa câu kết, khanh sát năm trăm Chuẩn Thánh?

Không thể nào!" Phản ứng đầu tiên của hắn là không thể nào.

Đùa gì vậy?

Là người bên cạnh Đạo Tổ, hắn hiểu biết nhiều hơn người thường.

Di Lặc là thân truyền của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Tây Phương nhị Thánh lại là người ủng hộ trung thành của Đạo Tổ.

Nếu Di Lặc thật sự có vấn đề, làm sao qua mặt được đôi mắt của Tiếp Dẫn Thánh Nhân?

Đông Hoa vẻ mặt phiền muộn nói: "Ngã cũng không hy vọng việc này có liên quan đến hắn.

Nhưng, có thể sống sót từ trong đại bạo tạc, bản thân chính là vấn đề lớn nhất." Chí vu Phượng Thanh... bọn họ đã nghe Hạo Thiên nói rồi, là được Di Lặc cứu một mạng, khi đó chỉ còn một hơi tàn.

Hạo Thiên đại phát từ bi giúp một tay. 'Như vậy, vấn đề lớn nhất chính là Di Lặc!' Hạo Thiên nghe xong không cấm trầm mặc.

Cường độ vụ nổ đó, ngay cả hắn cũng còn thấy sợ hãi.

Di Lặc lại thành công đào thoát, cho dù cuối cùng hắn không ra tay cứu giúp.

Phượng Thanh có thể chết, nhưng Di Lặc tối đa chỉ trọng thương.

Lại thêm câu "Giết Nữ Oa đắc Thánh vị" lại do Di Lặc hô lên, mức độ hoài nghi thẳng tắp tăng vọt.

Ngay cả Hạo Thiên cũng không xác định được nữa.

Hơi do dự một chút, hắn nhìn về phía ba người nói: "Các ngươi định làm thế nào?" "..." Ba người hai mặt nhìn nhau.

Trước đó chỉ lo tìm ra nguyên hung, nhưng tìm ra rồi thì sao?

Di Lặc là thân truyền của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, chẳng lẽ lên Tu Di Sơn bức vấn Thánh Nhân?

Mượn mười cái lá gan cũng không dám a!

Hạo Thiên trầm mặc một chút, rồi nói: "Có lẽ, có thể theo ta đi gặp Lão sư trước, rồi hãy đưa ra định luận!" Đạo Tổ?

Lời này vừa thốt ra, ba người đều đại hỉ.

Nếu có Đạo Tổ xuất diện, mọi việc tự nhiên có thể giải quyết.

Cho dù Tiếp Dẫn có mạnh, cũng không thể mạnh hơn Đạo Tổ.

Lập tức ba người tề tề bái đạo: "Đa tạ bệ hạ." Cùng lúc đó!

Tại Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán!

Trong một tòa đại điện, một đạo quang hoa màu nhũ bạch lưu chuyển, khiến cả đại điện đều tràn ngập sinh cơ nồng đậm.

Xuyên qua lớp quang tráo trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong có

một bóng người áo đỏ đang ngồi xếp bằng, chính là Nữ Oa nương nương.

Trước mặt Nữ Oa lại là một khúc thân cây.

Trụi lủi một mảnh, nhìn qua phảng phất như một vật chết.

Chính là Nhân Sâm Quả Thụ đã bị tổn hại!

Vốn dĩ nó đã biến thành bộ dáng không thể cứu chữa được nữa.

Nhưng dưới sự nỗ lực không ngừng nghỉ của Nữ Oa, "Tạo Hóa chi lực" liên tục dũng mãnh tràn vào, giúp thân cây duy trì sinh cơ bất diệt.

Liên tiếp mấy chục ngày, rốt cuộc cũng có điểm điểm linh quang từ bên trong tản phát ra.

Khiến cho Nhân Sâm Quả Thụ vốn dĩ đã mục nát, bằng không sinh ra thêm một tia sinh cơ.

Chỉ là tia sinh cơ này hiện tại quá mức yếu ớt, yếu ớt đến mức dường như tùy thời đều có khả năng tắt lịm.

Nữ Oa không thể không thời khắc chú nhập "Tạo Hóa chi lực" mới có thể duy trì một tia linh quang này.

Chương 154

Bốn phía đại điện, phân biệt có vài bóng người đang đứng.

Chính là Bàn Cổ, Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử.

Trong đó người khẩn trương nhất không ai khác ngoài Trấn Nguyên Tử.

Tận mắt chứng kiến sinh cơ của Nhân Sâm Quả Thụ từ không đến có, đường đường là đại năng Chuẩn Thánh đỉnh phong, thế mà lại khóc thành lệ nhân.

Một mảnh chí ái chi tình của hắn đã cảm nhiễm sâu sắc Hậu Thổ và Nữ Oa.

Hậu Thổ vốn có một trái tim nhân thiện, nếu không năm xưa nàng cũng sẽ không lấy thân hóa Lục Đạo Luân Hồi.

So sánh ra, thiên tính của Nữ Oa lãnh đạm hơn một chút.

Nhưng lần này, nàng chân thiết bị cảm động.

Trong lòng âm thầm phát thệ: 'Nhất định phải cứu sống Nhân Sâm Quả Thụ.

Nếu không đều có lỗi với vũng nước mắt kia của Trấn Nguyên Tử lão đầu.

Đạo tắc không viên mãn sao?

Lão nương cũng có thể!' Trong lòng phát ngoan, Nữ Oa hoàn toàn không màng đến linh lực bản thân khô kiệt, liên tục chú nhập Tạo Hóa chi lực.

Nếu đạo tắc viên mãn, tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân, thần thông pháp tắc tự nhiên vô cùng vô tận.

Nhưng nàng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong, kém đi rất nhiều.

Rất nhanh pháp lực đã cáo kiệt.

Nhưng nàng tịnh không dừng lại.

Vẫn cứ liên tục không ngừng thâu nhập Tạo Hóa chi lực!

Trong thời gian này, Nhân Sâm Quả Thụ ngạnh sinh sinh bị điểm hóa ra một điểm sinh cơ.

Nhưng đạo sinh cơ này quá yếu ớt, một khi thoát ly Tạo Hóa chi lực, lập tức sẽ khô kiệt.

Vì để không làm tiền công tận khí, vì để thành toàn một mảnh chí thành của Trấn Nguyên Tử, Nữ Oa ép buộc bản thân tiếp tục thâu tống Tạo Hóa chi lực.

Pháp lực cáo kiệt, vậy liền thiêu đốt chân huyết.

Chân huyết khô kiệt, vậy liền điểm nhiên Nguyên thần.

Tóm lại, hiện tại nàng chỉ còn lại một cái ý niệm: "Phải cứu sống Nhân Sâm Quả Thụ!" "Nữ Oa đạo hữu..." Dưới tình hình này, ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không nhìn nổi nữa. "Phịch" một tiếng quỳ rạp xuống bên ngoài quang mạc.

Nhìn Nữ Oa vốn dĩ phong hoa tuyệt đại, diễm quán thiên hạ, nay dần dần vì chân huyết tang thất, trở nên huyết khí khô kiệt, dung nhan thương bạch, hóa thành hồng phấn khô lâu.

Hắn không kìm được thống khổ xuất thanh, tê giọng gào lên: "Từ bỏ đi, Nữ Oa đạo hữu, không cứu nữa.

Ta không cứu nữa..." Giờ khắc này, hắn lựa chọn từ bỏ Nhân Sâm Quả Thụ.

Không ai biết hắn phải hạ quyết tâm lớn đến nhường nào.

Nhưng hắn không thể trơ mắt nhìn một người tốt vô tội vì cứu thụ linh của hắn mà chết đi.

Nếu hi sinh hắn có thể đổi lại Nhân Sâm Quả Thụ, hắn tuyệt đối sẽ không có chút do dự nào.

Nhưng Nữ Oa cùng Nhân Sâm Quả Thụ không có nửa điểm giao tình, cùng hắn cũng chỉ đơn giản là quen biết.

Hai người xa xa chưa đến mức độ đổi mạng cho nhau.

Hà cớ gì phải hi sinh một người? "Phụ thần!" Hậu Thổ song quyền nắm chặt, mâu quang đỏ đậm.

Nếu không phải có Bàn Cổ ngăn cản, nàng đã sớm nhịn không được xông vào rồi.

Khả khi trơ mắt nhìn Nữ Oa chân huyết khô kiệt, Nguyên thần nhiên tận, chỉ còn lại chút Chân linh cuối cùng thượng tồn, nàng rốt cuộc nhịn không được nói: "Phụ thần?

Không thể lại tiếp tục được nữa." Nguyên thần mất còn có thể tu lại, chân huyết mất cũng không phải đại sự.

Nhưng nếu Chân linh cháy hết, dù nàng là Luân Hồi Chi Chủ cũng hào vô biện pháp.

Thậm chí Bàn Cổ cũng không thể phục sinh Nữ Oa.

Bởi vì Chân linh là ấn ký thuần túy nhất của một sinh linh trên thế gian, một khi Chân linh tiêu tán, đại biểu cho cái chết triệt để.

Chư thiên vạn giới, tìm kiếm cũng không còn tồn tại.

Bàn Cổ tịnh không lên tiếng, chỉ là mâu quang không biết từ lúc nào trở nên thâm thúy, uyển nhược hai đoàn chúc hỏa đang nhảy động, tử tử nhìn chằm chằm vào Nữ Oa trong quang mạc.

Giờ khắc này Nữ Oa đã cháy hết chân thân, chỉ còn lại một đoàn

hồng quang hiển hóa, đó chính là Chân linh của nàng.

Tức tiện chỉ còn Chân linh, nàng nhưng vẫn chưa quên chấp niệm của bản thân, rút ra một điểm sức mạnh cuối cùng, hóa thành "Tạo Hóa chi lực", tất số chú nhập vào thân cây Nhân Sâm Quả Thụ.

Một tia linh quang tại trong tay Bàn Cổ hội tụ, hắn đã làm tốt chuẩn bị tùy thời xuất thủ.

Một khi Nữ Oa Chân linh có biến, hắn có thể thuấn gian bạo phát ra tu vi Thiên Đạo đỉnh phong, nữu chuyển hết thảy.

Nhưng làm như vậy cũng đại biểu Nữ Oa triệt để thất bại.

Từ đây vô duyên với "Tạo Hóa viên mãn"!

Hậu Thổ phảng phất ý thức được điều gì, dần dần an tĩnh lại.

Chỉ là vẻ lo lắng trong mắt tịnh không vì thế mà giảm bớt. "Hưu, hưu, hưu!" Bốn phía đại điện hạ xuống vài bóng người, chính là Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, Hữu Sào Thị ngũ thánh.

Bọn họ ăn ý thủ tại bốn phía đại điện.

Phòng chỉ bất kỳ khả năng nào xuất hiện ngoài ý muốn.

Nữ Oa dù sao cũng đã làm mấy trăm vạn năm Thiên Đạo Thánh Nhân, lại thêm lúc trước chứng đạo đã dung nhập vô biên công đức, Chân linh của nàng hồn hậu không thể đo lường.

So với Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn tầm thường đều không kém.

Giờ khắc này, khi sinh mệnh tức sắp đi đến tận cùng, Chân linh chi lực tiềm tàng trong Chân linh đốn thời bị kích phát ra.

Dưới sự thao túng của chân ý, hóa thành "Tạo Hóa chi lực" liên tục không ngừng dũng nhập vào Nhân Sâm Quả Thụ!

Giờ khắc này, ý thức Nữ Oa mơ hồ, chỉ còn lại bản năng thuần túy nhất.

Chuyển hóa "Tạo Hóa chi lực", chú nhập "Nhân Sâm Quả Thụ"!

Vô tư, vô niệm, vô giác, vô ý...

Hết thảy như hành vân lưu thủy, hồn nhiên thiên thành.

Chân linh chi lực của nàng cấp tốc tiêu hao.

Mười thành, chín thành, tám thành, bảy thành... ba thành, hai thành, một thành... "Ông!" Linh lực run rẩy, đó là ý thức tự bảo vệ của Chân linh đang nhắc nhở không thể tiếp tục nữa.

Nếu còn tiếp tục, Chân linh sẽ triệt để tiêu tán.

Nữ Oa lại không có nửa phần do dự, kính trực rút ra đạo Chân linh chi lực cuối cùng. "Ông!" Một vệt Tạo Hóa chi lực lưu chuyển, Chân linh của nàng "Oanh" một tiếng cũng đồng thời phá toái. "Không!" Trấn Nguyên Tử phát ra tiếng gào thét kinh thiên.

Hậu Thổ mục quang sung huyết.

Thời gian lại phảng phất định cách tại một khắc này.

Đạo Tạo Hóa chi lực cuối cùng kia tịnh không dung nhập Nhân Sâm Quả Thụ, mà lưu chuyển trong hư không, tự có một loại huyền ảo chi lực.

Chân linh sau khi phá toái của Nữ Oa tịnh không tản đi, ngược lại dưới sự khiên dẫn của Tạo Hóa chi lực, hóa thành một đạo hồng quang.

Hai đạo lưu quang hư không họa viên, một trắng một đỏ, thủ vĩ tương giao, truy trục lẫn nhau.

Hậu Thổ vốn định cưỡng ép khu động "Lục Đạo Luân Hồi" ngưng tụ Chân linh Nữ Oa.

Nhưng thấy một màn này, không khỏi ngẩn ngơ.

Theo thời gian trôi qua, hai đạo lưu quang truy trục càng ngày càng nhanh, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy một đạo tàn ảnh.

Chương 155

Hư không phảng phất xuất hiện thêm một cái vòng tròn.

Duy thấy bạch hồng chi quang giao thế xuất hiện, đại biểu nó vẫn đang xoay tròn.

Một tia đạo vận kỳ dị di tản hư không, mấy người trong điện đều cảm thấy thân hình rung lên, có loại cảm giác từ trong ra ngoài bị tẩy rửa một lần.

Mạc danh sinh cơ bừng bừng. "Phụ thần..." Hậu Thổ nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ sớm đã khôi phục như thường, duy có trong mắt mang theo một tia cười như có như không, nói: "Trong phá bại dựng dục tân sinh, trong hủ hủ đản sinh Chân linh!

Cực hạn của Sinh là Tử, cực hạn của Tử hà thường không phải là Sinh?

Tạo Hóa, Tạo Hóa, thế nào là Tạo Hóa?

Đây chính là Tạo Hóa!" Một câu "Đây chính là Tạo Hóa" thật sâu chấn hám tâm can chúng tu. "Hi..." Nương theo một tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc.

Lấy vòng quang quyển bạch hồng kia làm trung tâm, sậu nhiên phong vân dũng động, vô số linh quang hội tụ.

Trong chốc lát, một tôn Nữ Oa toàn mới hiển hiện trước mặt mọi người.

Vẫn là một tập đại hồng phượng bào, dung nhan kinh thế tuyệt luân.

Chỉ là so với trước kia, thiếu đi vài phần yêu dã, nhiều thêm vài phần thánh khiết.

Cử thủ đầu túc chi gian, cho người ta một loại cảm giác sinh cơ bừng bừng, thánh uy hạo đãng. "Nữ Oa tỷ tỷ, phá cảnh?" Hậu Thổ vẻ mặt hân hỉ nhìn Nữ Oa. "A, rốt cục cũng phá cảnh." Một vệt hồng ảnh lóe lên, Nữ Oa thuận tay nhéo mặt Hậu Thổ một cái.

Trong ánh mắt thẹn thùng của người sau, nàng khẽ cười một tiếng. "Vút", giây tiếp theo, nàng kính trực xuất hiện trước người Bàn Cổ.

Mâu quang thâm thâm, trên mặt phù hiện một vẻ tôn sùng, trầm ngưng, không còn sự hi tiếu vãng lai, chỉ có trịnh trọng, túc mục.

Nàng phủ thân bái đạo: "Đa tạ Đại Thần tương trợ!" Chỉ có nàng biết, Bàn Cổ đã đóng vai trò quan trọng bực nào trên con đường 'Tạo Hóa viên mãn' của nàng.

Từ lúc ban đầu dẫn đạo, để nàng hiểu rõ nhân gian hỉ nộ ai nhạc.

Lại trảm đoạn ràng buộc, để nàng trọng tẩu tu hành lộ cảm ngộ thế gian hết thảy.

Lại đến cuối cùng, Phục Hy chuyển thế, bao quát chuyện cứu trị 'Nhân Sâm Quả Thụ' lần này...

Tất cả hết thảy, đều là vì để nàng có thể triệt để dung nhập thế gian, thể nghiệm sinh linh chi niệm, cảm ngộ Tạo Hóa chân lý.

Duy có như thế, mới có thể thành tựu chân chính "Tạo Hóa viên mãn"!

Nàng cũng không phụ sở vọng, sau khi nhiên tận hết thảy chân huyết, nhục thân, Nguyên thần, bao quát cả Chân linh chi lực, rốt cuộc nàng cũng ngộ ra.

Tạo Hóa, Tạo Hóa, nếu ngay cả bản thân đều tạo hóa không được, nói gì đến tạo hóa chúng sinh?

Cho nên tại một khắc buông xuống hết thảy kia, nàng trọng sinh.

Hoàn thành tự ngã tạo hóa, Tạo Hóa Đại Đạo viên mãn.

Có thể nói, nếu không có Bàn Cổ, sẽ không có nàng của ngày hôm nay!!!

Nương theo cái cúi đầu chân thành của Nữ Oa. "Đinh!

Tộc nhân bị bảng định 'Nữ Oa' tu vi đề thăng (Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +10000 vạn năm!" Tổng thọ mệnh: 12278 vạn năm! (+10000 vạn) Tu vi: Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 30000 vạn) 'Quả nhiên, bỏ ra sẽ có hồi báo.

Một lần tính tăng thêm 10000 vạn năm thọ mệnh.' Lần này, tất cả đầu nhập toàn bộ thu hồi.

Lợi nhuận gấp mấy chục lần trở lên.

Cứ đà này, có lẽ ngô sắp có thể khôi phục Đại Đạo cảnh!

Trong mắt Bàn Cổ phù hiện ý cười, nan đắc khen ngợi Nữ Oa: "Có thể có tạo hóa ngày hôm nay, toàn nhờ vào nỗ lực của bản thân ngươi.

Hậu tích mới có thể bạc phát.

Nếu không có vô số bách vạn năm Hỗn Độn khô tịch, cũng sẽ không có khổ tận cam lai của ngày hôm nay!

Chúc mừng ngươi, Tạo Hóa Đại Đạo viên mãn, trọng hồi Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!" "Đa tạ Đại Thần!" Nữ Oa lộ ra nụ cười ngọt ngào, không còn vẻ nghiêm túc trước đó.

Lời cảm kích, không cần thời khắc lưu vu biểu diện.

Quan trọng là phải xem làm như thế nào.

Phần tình này Nữ Oa ghi tạc.

Ngày sau vì Bàn Cổ Thần lên đao sơn xuống biển lửa, tuyệt không hai lời. "Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu, đắc chứng Đại Đạo!" "Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu!" "Chúc mừng!" Giờ khắc này, ngũ thánh thủ ở ngoài điện phân phân nhập nội, hướng về phía Nữ Oa chúc mừng.

Mọi người đều biết, Nữ Oa là Nhân tổ.

Như hôm nay, Nữ Oa thành công phá cảnh, đối với Vu - Nhân hai tộc có thể nói là việc vui tày trời.

Nhất là Nhân tộc Đệ nhất lão tổ "Hữu Sào Thị", càng hân hỉ vạn phần.

Tuy rằng Phục Hy chuyển thế là tuyệt mật, nhưng thân là Nhân tộc Đệ nhất lão tổ, lại thêm việc đắc được Thánh vị, tự nhiên tri hiểu sự tình long khứ mạch.

Có thêm một tôn Thánh nhân tọa trấn, Nhân tộc ổn rồi. "Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu!" Giờ khắc này, Trấn Nguyên Tử cũng hồi thần, tiến lên hiến xuất chân thành chúc phúc.

Phương tài một màn Nữ Oa cứu trị "Nhân Sâm Quả Thụ", hắn đều nhìn ở trong mắt.

Nàng thật sự đã liều mạng, bất kế sinh tử.

Hiện tại Nữ Oa nhân họa đắc phúc, thành công tham thấu 'Tạo Hóa chi đạo' ảo diệu, tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hắn cũng vui mừng thay.

Chỉ là trong mâu quang lại có sự thất lạc không giấu được.

Nữ Oa nhìn ra tâm tư của hắn, trong mắt phù hiện một tia cười khẽ, cũng không nói nhiều, chỉ đối chuẩn thân cây "Nhân Sâm Quả

Thụ" trong điện.

Như hôm nay thân cây Nhân Sâm Quả Thụ, bởi vì không có "Tạo Hóa chi lực" thâu nhập, tia sinh cơ hảo bất dung dịch đản sinh trước đó, dĩ nhiên đã tắt lịm.

Thế nhưng, theo một chỉ nhẹ nhàng của Nữ Oa, cũng không thấy nửa điểm huyền diệu.

Nhưng mấy vị đại Thánh nhân tại tràng đều tim đập thình thịch. "Ông!" Khi điểm linh quang kia đầu nhập vào "Nhân Sâm Quả Thụ", thân cây vốn dĩ mục nát hôi bại bỗng nhiên rung động.

Đạo đạo linh khí từ tứ diện bát phương hội tụ, "Hưu hưu hưu" tất số một nhập vào thân cây.

Tất cả mọi người đều trừng to mắt nhìn một màn này.

Chỉ thấy nương theo linh khí dũng nhập, biên độ rung động của Nhân Sâm Quả Thụ càng ngày càng lớn, rốt cuộc "Ông" một đạo oanh minh, lớp vỏ cây mục nát phá bại bên ngoài sậu nhiên nổ tung, bên trong trán phóng ra quang hoa đoạt mục. "Oanh long long!" Một đạo khí tức bàng bạc hoành tảo ra, Nhân Sâm Quả Thụ tự động phi thiên, đụng vỡ mái điện.

Giờ khắc này, đã không ai để ý chi tiết này nữa. "Hưu hưu hưu!" Tất cả mọi người đều theo Nhân Sâm Quả Thụ, lao ra khỏi đại điện.

Trấn Nguyên Tử vô nghi là người kích động nhất.

Chỉ thấy Nhân Sâm Quả Thụ sau khi xông lên cao không, thuấn gian sinh ra hàng trăm hàng ngàn đạo rễ cây, trực tiếp cắm rễ vào hư không. "Hô lạp lạp!" Vô tận hư không năng lượng bị hấp thu, Nhân Sâm Quả Thụ trong sát na tráng đại.

Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, ba ngàn trượng, năm ngàn trượng... "Oanh long!" Cuối cùng khi cao tới vạn trượng, Nhân

Sâm Quả Thụ kình thiên kính trực rơi vào hậu viện "Ngũ Trang Quán".

Thân cây chao đảo, bóng cây bà sa, trên đó đẩu nhiên ngưng tụ ra một thiếu niên nhân, hướng về phía Nữ Oa khom người nói: 'Đa tạ Thánh nhân Nữ Oa nương nương cứu mạng chi ơn.

Đa tạ Bàn Cổ Thần, đa tạ chư vị Thánh nhân lão gia...' "Tiểu thụ..." Trấn Nguyên Tử khẽ lẩm bẩm, tức thì lệ nhòa đôi mắt!

Chương 156

"Hắc!" Thiếu niên nhân kia phát ra một tiếng cười khẽ, mặt lộ một tia mệt mỏi nói: "Trấn Nguyên lão đầu, ta hôm nay mệt mỏi rồi, liền không cùng ngươi nói nhiều, đợi hôm nào ta lại sướng đàm.

Thay ta chiêu đãi tốt chư vị Đại Thần lão gia." Nói xong, thân ảnh thiếu niên nhân hư hóa, một lần nữa dung nhập vào Nhân Sâm Quả Thụ.

Dù sao lúc trước tao ngộ trọng thương, như hôm nay tuy bị Nữ Oa dùng vô thượng tạo hóa phục sinh, nhưng cũng cần hưu dưỡng một đoạn thời gian. "Được, được!" Trấn Nguyên Tử liên thanh đáp ứng, như trút được tảng đá lớn trong lòng.

Hắn xoay người hướng về phía mọi người vái chào sát đất, ngữ âm nghẹn ngào: 'Đa tạ Bàn Cổ Thần, đa tạ Nữ Oa nương nương, đa tạ chư vị đạo huynh thủ hộ chi ơn!

Trấn Nguyên Tử, một đời khó quên!' *** Cùng lúc đó, Hạo Thiên mang theo Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên ba người, xuyên qua Tây Nam Chi Hải.

Nhìn về phía trước vô tận hư không loạn lưu, Hạo Thiên hít sâu một hơi.

Trầm giọng nói: "Chút nữa gặp Đạo Tổ, chư vị nhớ kỹ cẩn ngôn thận hành, chớ thất nghi trước mặt Đạo Tổ!" Mấy người cũng là tiền bối lão làng, tự nhiên biết quy củ.

Đương hạ cung thanh nói: "Bệ hạ yên tâm, ngã đẳng tự nhiên thủ lễ!" "Được!" Hạo Thiên không nói nhảm nữa, trực tiếp thích phóng ra khí tức Thánh nhân, bắt đầu bộ tróc đạo vận trong hư không. "Ông", khi hai bên thiết lập liên hệ trong sát na, một cỗ hấp lực bằng không

xuất hiện.

Hạo Thiên mang theo ba người, thuấn tức xuyên qua vô tận loạn lưu, tiến thẳng vào nơi Thiên Đạo ẩn độn - "Hư Không Thiên Địa"!

Hư Không Thiên Địa, Tử Tiêu Cung! "Lão sư!" Hạo Thiên cung cung kính kính hướng về phía chủ vị không người hành lễ.

Phía sau Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên thấy thế, vội vàng cũng hành lễ theo. "Ông!" Gần như trong sát na cúi đầu, trên vân đài có một tia tử ý bộc phát, bằng không hiển hóa ra một tôn thân ảnh đạo nhân.

Diện mục mơ hồ không rõ, duy thấy thân tài cao lớn, tiếp thiên liên địa.

Chu tao có ba ngàn đạo vận hiển hóa, tẫn hiển vô thượng ảo diệu.

Chính là Tam Thiên Đại Đạo Chi Tổ - "Hồng Quân đạo nhân"!

Giây tiếp theo, một đạo đạo âm ầm ầm vang vọng đại điện: "Ý đồ của nhĩ đẳng, ngô đã biết rõ.

Ngũ Trang Quán thất bại, không phải do Di Lặc làm.

Địch nhân chi tâm, ở chỗ nhĩ đẳng hỗ tương sai kỵ, bất công tự phá." "Oanh!" Lời này vừa nói ra, mấy người trong điện đều thân hình rung lên.

Đạo Tổ lấy thân hợp Thiên Đạo, phổ thiên chi hạ, vô sở bất tri, vô sở bất năng.

Tri hiểu ý đồ của bọn họ cũng không lạ.

Nhưng nghe ý tứ Đạo Tổ... 'Dường như vu cho người khác âm mưu?' Thôi được rồi, tóm lại chuyện này cùng Vu nhân thoát không được quan hệ.

Hồng Quân một lời định càn khôn, sáo lộ mà bọn họ diễn luyện vô

số lần trước đó cũng đều không dùng được nữa.

Di Lặc tịnh phi chân hung, vậy cái rắm gì?

Ngưng một chút, Đông Hoa Đại Đế chắp tay nói: "Nhãn hạ tam đảo thập châu thế lực tổn thất thảm trọng.

Năm trăm Chuẩn Thánh bị khanh sát.

Chỉ sợ chuyện phản công Đông Châu tiếp theo cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Không biết Đạo Tổ có kế sách gì không?" Hắn ngược lại không có ý tứ đòi nợ máu cho Chuẩn Thánh của tam đảo thập châu.

Chỉ là bột ngọt khó nấu canh không gạo, tổng không đến mức để một cái quang can tư lệnh đi đối phó đám Vu nhân hung tàn kia chứ?

Hồng Quân thâm thâm nhìn hắn một cái, đạm mạc nói: "Ngô đã vì tam đảo thập châu luyện khí sĩ cải mệnh, cụ thể hiệu quả như thế nào, trở về nhìn một cái liền biết.

Ngoài ra, Thiên Đình, Bắc Châu, Tây Châu, Bắc Hải chư thánh sẽ toàn lực phụ trợ thành sự." Tiếp đó hắn lại nhìn về phía Tây Vương Mẫu và Phạt Thiên nói: "Phản công Đông Châu, chinh phục Vu nhân, đây là vô thượng công đức.

Nhĩ đẳng nếu có thể thành sự, đương lấy Thánh vị ban cho!" "Ông!" Nói một ngàn nói một vạn, đều không bằng câu nói này thực tế.

Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên, tuy rằng trước đó nhận được hứa hẹn.

Nhưng đó chỉ là Đông Hoa Đế Quân hứa hẹn, lần này, lại là Hồng Quân thân khẩu cấp thừa nặc.

Hai cái tự nhiên không thể so sánh nổi.

Hai người tâm triều bành phái, oán niệm tẫn thất.

Gần như đệ nhất thời gian phiên thân hạ bái: "Đa tạ Đạo Tổ.

Ngã đẳng định nhiên kiệt tận toàn lực, trợ Đông Hoa Đế Quân phản công Đông Châu, trảm diệt yêu tà.

Vì phương thiên địa này bảo giá hộ hàng!" Đông Hoa thấy một màn này, trong lòng cũng hoan hỉ.

Lần này triệt để tọa thực địa vị thống soái của hắn.

Có chư thánh hộ trì, lại có Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên đối với hắn trung tâm cảnh cảnh, nghe ý tứ Đạo Tổ, còn tại "Tam đảo thập châu" bố trí một phen.

Bóng ma thất bại tại Ngũ Trang Quán trước đó trong lòng nhất tảo nhi không.

Đương hạ cung thân nói: "Đa tạ Đạo Tổ, ngô định sẽ cần miễn hành sự, hoàn thành Đạo Tổ chúc thác!" "Ân!" Hồng Quân đạm đạm gật đầu, một vệt tử quang thiểm diệu, người đã phi hồng miểu miểu.

Duy có một vệt tử khí hàng hạ, "Ông" một tiếng, thân hình ba người chấn chiến, đều có loại cảm ngộ mạc danh dũng hiện tâm đầu.

Một bên Hạo Thiên nhìn ở trong mắt, tự chắp tay nói: "Chúc mừng ba vị, đắc Lão sư thùy thanh.

Có tử khí này hộ thân, có thể bảo đảm ba vị chiến vô bất thắng, công vô bất khắc!" Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên ba người chỉ giác Nguyên thần thông thấu, thần tư khinh linh.

Tâm niệm vừa động, pháp lực trong cơ thể liền như nguyên long cuồn cuộn, sướng khoái không nói nên lời.

Tốc độ điều động thiên địa linh khí, dường như đẩu tăng gấp mười. 'Nói cách khác, trong chiến đấu cùng giai, tốc độ khôi phục

pháp lực nhanh hơn đối thủ gấp mười?' Thần thông này quá nghịch thiên rồi.

Mấy người vui mừng quá đỗi, vội vàng hướng về phía vân đài không người bái đạo: "Đa tạ Đạo Tổ hậu tứ." Lại hướng Hạo Thiên chắp tay nói: 'Đa tạ Bệ hạ tán dự.' Tuy rằng được tử khí hộ trì, thần thông đại tiến.

Nhưng tại trước mặt Thánh nhân như Hạo Thiên, hoàn toàn không có ưu thế khả ngôn!

Đối phương thân hợp với thiên địa, có thể một niệm điều động tất cả thiên địa nguyên khí đối địch, pháp lực vô cùng vô tận, căn bản sẽ không có chuyện khô kiệt.

Đây mới là chân chính cường đại.

Bất quá, có tốc độ hấp nạp linh khí gấp mười, chiến lực cũng tiêu thăng.

Trong cùng giai, cơ hồ vô địch.

Lại ngộ tam Tổ Vu trước đó, túng nhiên vô pháp chiến thắng, đấu một cái kỳ cổ tương đương lại không khó.

Trước đó, hắn chính là bị tam Tổ Vu tha chết dí, vô pháp thoát thân.

Liễu khước tâm đầu sự, lại được mạc danh chỗ tốt, nhất là Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên được Đạo Tổ thân khẩu doãn nặc, ba người đều tâm mãn ý túc.

Tại dưới sự dẫn dắt của Hạo Thiên, lui ra khỏi "Hư Không Thiên Địa"!

Mấy người đều không chú ý, sau khi bọn họ rời đi, trong hư không có một đôi mắt nhìn theo.

Đạm mạc vô tình, sung xích một cỗ băng lãnh chi ý.

Kim quang đãng dạng, đôi mắt kia thuấn tức biến mất vô ảnh vô tung.

Cùng lúc đó.

Phương Tây, Tu Di Sơn thánh cảnh!

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, một bóng người cao lớn thân rộng thể bàn, khoác áo pháp y màu vàng, ngồi xếp bằng trên đài sen.

Mặt đầy vẻ tật khổ, trong mắt tự có vô tận bi mẫn.

Trước mặt hắn có một người quỳ ngồi, chính là "Di Lặc"!

Phượng Thanh lúc này đang trốn tại một góc, sắt sắt phát run, không dám tiến lên.

Hồi lâu, Tiếp Dẫn mở miệng: "Đi đi!" "Lão sư..." Di Lặc lộ ra nụ cười khổ, cầu khẩn nhìn Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn khẽ thở dài một tiếng nói: "Yên tâm đi, hiềm nghi của ngươi đã được tẩy thoát.

Bất quá Tu Di Sơn, sau này ngươi không thể ở lại nữa." "A?" Di Lặc nghe vậy đốn thời đại kinh thất sắc, vội vàng nói: "Lão sư, có phải đệ tử làm sai chỗ nào không?

Đệ tử nguyện ý sửa đổi, cầu Lão sư cho ngã một cơ hội." "Phi dã!" Tiếp Dẫn lắc đầu, trong mắt tự có vạn thiên linh quang phù hiện, túc dĩ động sát hết thảy.

Thanh đạm nói: "Ngươi đã bị người để mắt tới, Tây Ngưu Hạ Châu đã không còn an toàn.

Nếu lại xuất hiện tại Tu Di Sơn, vô nghi dẫn hỏa thiêu thân.

Chương 157

Nghe lời vi sư, tự tìm cơ duyên đi thôi!" Di Lặc nghe xong, sắc mặt đốn thời phức tạp.

Hắn tịnh không phải kẻ hồ giảo man triền, tương phản thông tuệ dọa người.

Tuy rằng Tiếp Dẫn chỉ nói vài câu, nhưng hắn có thể nghe ra chân tướng.

Nhịn không được nói: "Lão sư, có thể hay không cho đệ tử biết, kẻ để mắt tới ngã là ai?" "Bất khả, bất khả!" Tiếp Dẫn liếc hắn một cái, chắp tay trước ngực.

Di Lặc đốn thời minh bạch, cắn răng nói: "Vậy kẻ truyền âm cho đệ tử, cố ý dụ đạo đệ tử, cũng là hắn?" Tiếp Dẫn không trả lời, chỉ nhìn hắn.

Di Lặc lại đọc hiểu ý tứ trong đó, nếu không phải người kia, ai lại có thể mô phỏng ra Thiên Đạo đạo vận, khiến hắn lầm tưởng là Tổ Sư truyền tin?

Điểm này, dù là Thánh nhân cũng làm không được.

Tri hiểu hết thảy Di Lặc có chút thất hồn lạc phách.

Không ngờ, 'Từ đầu tới đuôi đối phó ta đều là vị kia?

Cũng khó trách, ta sẽ bại thảm hại như vậy.

Vị kia a...' Nghĩ thông suốt rồi, hắn ngẩng đầu lộ ra nụ cười xán lạn: "Nếu là hắn, vậy đệ tử thua một điểm cũng không oan." Tiếp Dẫn liếc hắn một cái, không nói!

Di Lặc cũng không nói nữa, không khí giữa sư đồ lược có chút

trầm ngưng.

Hồi lâu, Di Lặc phủ thân hướng về phía Tiếp Dẫn hành tam quỵ cửu bái đại lễ, trịnh trọng nói: "Đệ tử thân nhiễm tội nghiệt, vô pháp lưu tại thánh địa hiếu kính Lão sư rồi.

Vọng Lão sư bảo trọng.

Tổng có một ngày, thầy trò chúng ta sẽ gặp lại.

Giới thời, đệ tử định báo đại ơn thụ nghiệp của Lão sư!" "Tiền lộ vô nhai, phúc họa tương y.

Vi sư thực lực có hạn, vô pháp tiếp tục hộ trì ngươi đi trước.

Chỉ có thể tặng ngươi một kiện lễ vật lâm biệt, cũng toàn ân nghĩa thầy trò chúng ta!" Tiếp Dẫn nói xong, mộ nhiên chu thân kim quang đại phóng.

Tê!

Một bên Phượng Thanh, bản năng sát giác được không đúng.

Gần như đệ nhất thời gian, hiển hóa kim biên ngân sí liền muốn độn đào hư không.

Đáng tiếc đã muộn.

Một đạo kim quang kia kính trực bức nó hiện ra chân thân.

Lại là một đầu Kim Sí Ngân Phượng khổng lồ, một đôi mắt phiếm đạm đạm ngân quang.

Giờ khắc này tràn đầy kinh khủng hãi nhiên, đại khiếu nói: "Di Lặc đạo hữu, cứu ta!" Giờ khắc này Di Lặc, lại đổi một bộ mặt khác.

Tuy rằng vẫn cười, nhưng lại lộ ra vẻ sâm lãnh, hàn lệ, đạm đạm nói: "Phượng Thanh đạo hữu vô nhu đam tâm, Lão sư sợ ta lữ đồ tịch mịch, nếu có đạo hữu làm bạn, cũng là một chuyện vui." "Di Lặc,

ngươi không được chết tử tế a!" Phượng Thanh đại khiếu, nhưng đã bị cấm cố Nguyên thần, phong tỏa linh trí, hóa xuất Phượng Hoàng chân thân, đôi mắt uyển nhược bảo thạch.

Giây tiếp theo nhìn về phía Di Lặc, phát ra tiếng kêu "hoan khoái". "Hô lạp!" Song sí nhất triển, đã rơi xuống bên người Di Lặc.

Thân mật cọ cọ y giác của hắn.

Di Lặc thì vỗ vỗ đầu nó.

Hướng về phía Tiếp Dẫn hợp thập nói: "Đa tạ Lão sư ân điển.

Đệ tử định sẽ thiện dụng vật này.

Tuyệt sẽ không cô phụ một phen tâm ý của Lão sư." "Ân!" Tiếp Dẫn gật đầu, nhắm mắt không nói thêm nữa.

Có một tôn Phượng Hoàng cảnh Chuẩn Thánh đỉnh phong đi bộ, tốc độ tự nhiên thiên hạ vô song.

Đối với an toàn bản thân cũng là một cái bảo chướng.

Di Lặc minh bạch ý tứ của sư phụ.

Đương hạ cung cung kính kính bái lại một cái, liền leo lên lưng Phượng Hoàng. "Hô lạp!" Phượng sí triển khai, che phủ phương viên mấy ngàn trượng.

Một cái chấn sí, "Hưu" một tiếng trực nhập cửu trọng thiên, biến mất tại mang mang thiên địa.

Chờ Di Lặc rời đi, Tiếp Dẫn mở mắt.

Nhìn về phía Đông Châu chi địa, trong mắt phù hiện một tia khẽ than: "Haizz!" "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, hạ xuống một bóng người.

Chính là Chuẩn Đề, người trước đó bị Hậu Thổ bạo đánh một trận, tiêu thất một thời gian dài.

Giờ khắc này, hắn đã khôi phục phong thái ngày xưa.

Nhìn Tiếp Dẫn trên kim liên, nói: 'Sư huynh, vì sao phải đuổi Di Lặc đi?' Tiếp Dẫn đạm đạm nói: 'Tây Ngưu Hạ Châu đã không phải đất lành, Di Lặc xuất tẫn phong đầu, chỉ sẽ đem ánh mắt không nên có dẫn tới trên người hắn.

Hắn không đi, Tu Di Sơn không bảo được...' "Tê!" Chuẩn Đề nghe vậy không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nhịn không được nói: 'Không nghiêm trọng đến thế chứ?' Di Lặc, chỉ là một tên đệ tử đời thứ hai nhỏ bé...

Tiếp Dẫn lắc lắc đầu, không nói thêm, chỉ trầm giọng nói: "Ngũ Trang Quán nhất dịch, Tây Ngưu Hạ Châu tất thành chiến loạn chi địa.

Tu Di Sơn tổ địa bất dung hữu thất, ngô chân thân phải trấn áp Thiên Đạo bản nguyên, không rảnh lo lắng.

Có phiền sư đệ, tại sau khi ngô đi, đem Tu Di Sơn dời đi, độn nhập vô tận hư không.

Phi ngô chi mệnh, bất đắc thiện tự xuất hiện." Câu cuối cùng, vưu vi thận trọng. "Có nghiêm trọng như vậy sao?" Chuẩn Đề ngẩn ra.

Đều nghiêm trọng đến mức phải dời đi Tu Di Sơn, độn nhập vô tận hư không?

Có phải hay không quá nhạy cảm?

Bất quá tại đại sự thượng, xưa nay đều là Tiếp Dẫn làm chủ.

Vô số lần đại kiếp dĩ lai, cũng chứng minh sư huynh nhà mình xác thực tại cảm ngộ đại phi thượng so với hắn thắng hơn một bậc.

Đương hạ lược chút do dự, liền trầm giọng nói: 'Sư huynh yên tâm, ta sẽ làm thỏa chuyện này.' "Ân!" Tiếp Dẫn gật đầu, ngưng một

chút lại dặn dò: "Chân thân của ngươi, tốt nhất cũng không nên ra ngoài.

Bình thường dùng hóa thân hành tẩu là được, nếu sự bất khả vi đương xả khí Tây Ngưu Hạ Châu!" "Ách..." Chuẩn Đề trong lòng bạo hãn, ngay cả tình huống xấu nhất đều tính đến rồi sao.

Sự tình thật sự cấp bách như vậy?

Tức tiện Vu nhân đại quân phạt tây, cũng không đến mức như thế chứ?

Tiếp Dẫn tịnh không giải thích nguyên do, chỉ trầm giọng nói: 'Sư đệ thiết ký lời ta dặn dò, chớ có đại ý.' Thấy hắn trịnh trọng như vậy, Chuẩn Đề cũng nhiều thêm vài phần trầm ngưng, gật đầu nói: 'Sư huynh yên tâm, ta nhất định sẽ cẩn thận hành sự.' "Ông!" Tiếp Dẫn không nói nữa, pháp thân sát na tiêu tán, hóa thành điểm điểm linh quang lạc nhập Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề nhìn chằm chằm Bát Bảo Công Đức Trì trầm mặc hồi lâu, cuối cùng xoay người, sái nhiên cười một tiếng, "Ông" một tia Thánh nhân đạo vận tản phát, cả tòa Tu Di Sơn đẩu địa phi thiên.

Giây tiếp theo, kính trực đâm vào vô tận hư không, ẩn nặc không thấy.

Tại trong mắt người dân Tây Ngưu Hạ Châu, Tu Di Sơn vẫn là Tu Di Sơn, vẫn như cũ quang huy xán lạn, cao không thể chạm.

Duy có Đại La Kim Tiên trở lên, y hi sát giác được gì đó, nhưng tỉ mỉ tham tra, dường như tịnh vô dị dạng?

Cũng không ai có cái gan đó trực tiếp leo lên Tu Di Sơn tra xét cứu cánh.

Đương hạ chuyện này không giải quyết được gì! *** Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán! "Ân?" Gần như sát na Tu Di Sơn ẩn độn, Bàn

Cổ mày hơi nhíu lại.

Một bên Nữ Oa, Hậu Thổ tựa hồ đều có sở cảm, phân phân nhìn về phía Tu Di Sơn.

Hai nữ nhìn nhau một cái, kế đó nhìn về phía Bàn Cổ, trong mắt mang theo ba phần chấn kinh, bảy phần nghi lự nói: "Tây Phương nhị đạo muốn làm gì?" 'Hảo một cái Tiếp Dẫn Chuẩn Đề!' Bàn Cổ trong lòng mặc niệm một tiếng.

Trước đó khi đạp nhập Tây Ngưu Hạ Châu, Nữ Oa từng hỏi: 'Có lời đồn xưng Tây Ngưu Hạ Châu bần tích, là do Thượng Cổ Đạo Ma chi kiếp, Hồng Quân cùng La Hầu tương tranh, đánh vỡ linh mạch Tây Ngưu Hạ Châu?' Lúc đó hắn đưa ra đáp án 'Không có khả năng!

Tây Ngưu Hạ Châu tất có bí mật ẩn tàng.' Chỉ là hắn không nói, cũng không đợi hắn đi giải mã.

Tây Phương nhị đạo trực tiếp mang theo Tu Di Sơn ẩn độn vô tận hư không.

Trừ phi khôi phục Đại Đạo cảnh tu vi, mới có thể tại trong ức vạn phần chi nhất khả năng kia, tham tra ra Tu Di Sơn.

Nếu không chỉ có thể đụng đại vận.

Bất quá, Tây Phương nhị đạo nhất cử động này, cũng chứng thực suy đoán của hắn.

Tây Ngưu Hạ Châu tất có đại bí mật, bí mật này đại khái suất cùng "Tu Di Sơn" độn tẩu có quan liên!

Việc này tịnh không cần nói rõ với hai nữ, một là bí mật hắn cũng không biết, hai là Tu Di Sơn tịnh phi đương tiền yếu sự.

Chương 158

Đương hạ đạm đạm nói: "Mặc kệ bọn hắn muốn làm gì, Tu Di Sơn dời đi, đối với ngô mà nói cũng là chuyện tốt một cọc.

Tiếp theo Vu nhân đại quân tây tiến, hẳn là sẽ thiếu đi không ít trở lực." "Kia đảo là chuyện tốt." Hậu Thổ trong mắt phù hiện ý cười.

Tu Di Sơn là cột trụ của Tây Phương Giáo, nếu để ức vạn phật quốc tín đồ biết được, Thánh sơn đều bị dời đi, không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Có thể dự kiến, tiếp theo Vu nhân đại quân tây tiến, tất nhiên có thể cao ca mãnh tiến, sẽ không có quá lớn trở lực. 'Vốn dĩ lo lắng Tây Phương Giáo từ trung tác ngạnh, hiện tại xem ra là lo thừa.' Có lẽ chân chính quyết chiến chi địa, phải đặt tại Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu.

Một bên Nữ Oa lại nhược hữu sở tư, liếc trộm Bàn Cổ một cái, tịnh không lên tiếng.

Nàng cùng Bàn Cổ một đường từ Đông Châu đến, còn nhớ rõ Bàn Cổ từng nói Tây Ngưu Hạ Châu có bí mật.

Kết quả vừa vặn trùng hợp như vậy, 'Đại Thần vừa tới, Tây Phương nhị đạo liền dời đi Tu Di Sơn, độn nhập vô tận hư không.' Đây chính là chuyện ngàn vạn năm chưa từng có. 'Giống như là cố ý đang trốn tránh Đại Thần?

Tây Phương nhị đạo biết Đại Thần tới Vạn Thọ Sơn sao?' Đại khái suất là biết.

Chuẩn Đề không cần phải nói, tên Tiếp Dẫn kia cũng không phải kẻ hiền lành.

Trong lòng vạn thiên ý niệm tốc biến, nàng tịnh không đem suy đoán nói ra.

Chỉ là lưu thêm một cái tâm nhãn.

Cùng lúc đó!

Hải ngoại, một lần nữa trở về "Doanh Châu Đảo", Đông Hoa đệ nhất thời gian phát giác dị thường. 'Này, linh khí cả tòa Doanh Châu Đảo, so với trước kia đâu chỉ nồng đậm gấp mười?

Vả lại, người trên đảo dường như đều đang đột phá?' Theo sát phía sau Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên cũng phát hiện hiện tượng này.

Hai người đều thân tâm chấn động, cảm thụ được tứ diện bát phương cuồn cuộn nguyên khí, không khỏi hãi nhiên nói: "Hảo nồng đậm linh khí?

So với Thượng Cổ động thiên phúc địa cũng không kém." 'Đâu chỉ không kém, trong linh khí uẩn hàm một vệt đạo tắc, nếu hấp nhập thể nội có thể gia tốc cảm ngộ pháp tắc.

Nghịch thiên chi cử a!' Tây Vương Mẫu bị chấn hám vô dĩ phục gia. "Oanh long long!" Tại công phu ba người nói chuyện, phía trước đột nhiên truyền ra mấy chục đạo khí tức phá cảnh.

Ba người nhìn nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương sự kinh thán.

Giây tiếp theo, Đông Hoa Đại Đế trực tiếp xuất hiện tại "Thái Thần Cung", hướng về phía Tư Mệnh đang vội vã nói: "Tức khắc triệt tra tam đảo thập châu, xem xem có bao nhiêu người đột phá Chuẩn Thánh cảnh!" "Dạ!" Tư Mệnh vội vã đi.

Tây Vương Mẫu lại vẻ mặt cảm thán nói: "Hiện tại, ngã có chút lý giải 'Cải mệnh' mà Đạo Tổ nói là gì rồi." Khi thống kê kết quả đưa ra, Đông Hoa trứ thực bị dọa nhảy dựng! "Ba trăm bảy mươi ba Chuẩn

Thánh, một vạn ba ngàn Đại La Kim Tiên, bảy mươi hai vạn Thái Ất Kim Tiên, ba trăm tám mươi vạn Kim Tiên, một ngàn ba trăm vạn Huyền Tiên...

Này là thật sao?" Tay cầm tấu chương đều có chút run rẩy.

Số lượng cường giả, so với trước kia túc túc bạo trướng gấp năm lần có thừa a!

Hải ngoại Chuẩn Thánh, vốn dĩ đều bị mang đi Tây Ngưu Hạ Châu, chết tại Ngũ Trang Quán nhất chiến.

Hiện tại cư nhiên tái độ gia tăng ba trăm bảy mươi ba Chuẩn Thánh? 'Đùa giỡn sao?' Một bên Tư Mệnh tái bái nói: "Đế quân, đây chỉ là sơ bộ thống kê.

Mấy ngày đầu, số lượng cường giả còn nhiều hơn.

Mấy ngày nay tiệm tiệm hoãn lại.

Nhưng lục tục vẫn có người đột phá!

Cổ mạc, mười ngày sau còn muốn nhiều hơn một trăm dư Chuẩn Thánh, kỳ dư các đẳng cấp tiên nhân cũng sẽ gia tăng một phần mười trở lên..." 'Ý nói là, đây chỉ là sơ bộ ước tính, số liệu chân thực khả năng sẽ còn nhiều hơn.' Đông Hoa sớm đã bị chấn kinh đến mức vô dĩ phục gia.

Hắn cần thời gian tiêu hóa một chút, đương hạ phất tay cho Tư Mệnh lui xuống.

Chờ Tư Mệnh đi rồi, Tây Vương Mẫu liền mục quang đỏ sẫm nói: "Đông Hoa đạo hữu, hải ngoại giản trực là thần tiên phúc địa.

Ngô tại Tây Côn Luân thượng còn có một đám môn đồ.

Số lượng không nhiều, mấy ngàn số, có thể hay không cho phép tại hải ngoại tìm một chốn an thân?" Đông Hoa nghe xong, đốn thời

mâu quang sậu lượng. 'Tây Vương Mẫu đỉnh đả toán cùng hải ngoại thế lực hợp nhị vi nhất a?' Chính cầu còn không được.

Đương hạ cười ngâm ngâm nói: "Tây Vương Mẫu đạo hữu năng lai, bản tọa tự nhiên hoan nghênh chi chí." Một bên Phạt Thiên nghe xong, cũng gấp gáp.

Vội vàng nói: "Đông Hoa đạo hữu, đạo tràng của ngô cũng có mấy vạn tộc nhân, có thể hay không nhất tịnh chuyển tới?" "Có thể!" Đông Hoa cười ngâm ngâm gật đầu.

Hắn cũng rõ ràng ý tứ hai người, vô phi là nhìn trúng hải ngoại tam đảo thập châu hiện tại linh khí sung dụ gấp mấy chục lần.

Lại thêm, kỳ nội uẩn hàm một cỗ đạo tắc có thể trợ người phá cảnh.

Bên ngoài mấy chục vạn năm khổ tu, có lẽ không bằng ở trong này một hai ngày đốn ngộ.

Mới tồn tâm tư, muốn dọn đến hải ngoại chi địa.

Đối với hắn cũng vô sở vị, phản chính mặc kệ là ai, tối chung đều sẽ nạp nhập dưới sự thống trị của hắn.

Ngược lại sẽ giúp tráng đại thế lực phe mình. 'Phản chính người trả tiền là Hồng Quân Lão Tổ,' khảng khái chi khái, sảng!

Trong lòng chuyển niệm, dĩ nhiên có diệu chiêu.

Hắn cười ha hả nói: "Không chỉ môn nhân của hai vị đạo hữu có thể tới, nếu hai vị đạo hữu có tương thục chí giao hảo hữu, giai khả nhất tịnh mời tới.

Ngoài ra còn có những đại thần thông giả kia, hải ngoại ngã cũng hoan nghênh chi chí!" Lại là tồn tại ý nghĩ sấn cơ tráng đại thế lực hải ngoại.

Quyền lợi không dùng, quá hạn tác phế.

Hiện tại không sấn cơ vớt một phen, khi nào mới có thể đợi được cơ hội tương tự?

Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên cũng là người thông minh, tự nhiên tri hiểu cách nghĩ của Đông Hoa Đại Đế.

Chỉ bất quá, tam giả hiện tại mục tiêu nhất trí, tịnh vô trùng đột.

Đều muốn phản công Đông Châu, phúc diệt Vu - Nhân nhị tộc, đổi lấy "Thánh vị" cho bản thân.

Chí vu môn nhân đệ tử, nếu có thể sấn đông phong này, nhất cử quật khởi, cũng là một đại hạnh sự.

Chỉ cần có thể hoàn thành hai đại mục tiêu, bọn họ không ngại làm cái thuận thủy nhân tình, giúp Đông Hoa Đại Đế tráng đại tam đảo thập châu.

Giúp Đông Hoa cũng chính là giúp bản thân mình.

Phạt Thiên lược một trầm ngâm nói: "Cảm vấn Đông Hoa đạo hữu, nếu mời một ít Chuẩn Thánh đỉnh phong đại năng, nên dùng điều kiện gì?" Ân?

Tây Vương Mẫu nghe xong cũng nhìn lại.

Tu vi đến loại cảnh giới này, đã không phải đơn thuần tục vật có thể đả động.

Hải ngoại hiện tại linh khí sung phái, uẩn hàm đạo tắc, cũng chỉ châm đối Chuẩn Thánh chi hạ hữu hiệu, đối với Chuẩn Thánh đỉnh phong hào vô tác dụng.

Duy nhất có thể đả động bọn họ cũng chỉ có Thánh vị, 'Nhưng Thánh vị thứ này cũng không phải ai cũng có thể hứa nặc!' Đông Hoa cũng không hàm hồ, kính trực nói: "Nếu có tu vi như hai vị đạo hữu,

liền hứa một tôn Thánh vị thì lại làm sao?

Lời nói của Đạo Tổ trước đó, hai vị đạo hữu cũng đều nghe rõ.

Phản công Đông Châu, chinh phục Vu nhân, có đại công đức với thiên địa, khả hoạch Thánh vị!

Chỉ cần chịu xuất lực trong trận chiến này, hết thảy tự nhiên không thành vấn đề." Phạt Thiên cùng Tây Vương Mẫu nghe vậy, đốn thời yên tâm, thứ bọn họ muốn chính là cái đáp án này.

Đương hạ nói: "Sự bất nghi trì, hai người bọn ta liền phản hồi đạo tràng, thiên di môn nhân.

Trong thời gian này, thỉnh Đông Hoa đạo huynh chiếu liêu một hai." "Đó là tự nhiên!" Đông Hoa một miệng đáp ứng.

Tây Vương Mẫu cùng Phạt Thiên cũng không trì nghi, phân phân hồi phản sơn môn, tiến hành kế hoạch di dời.

Thuận tiện, cũng đi tìm một hai chí giao hảo hữu, cộng mưu đại sự! *** Vạn Thọ Sơn!

Như hôm nay nghiễm nhiên đã thành đại bản doanh Vu nhân tây tiến.

Lấy Vạn Thọ Sơn làm trung tâm, bốn phía bố mãn mật mật ma ma doanh địa.

Vu nhân đại quân sớm tại mấy ngày trước đã bắt đầu điều động.

Như hôm nay, hơn chín ngàn vạn Vu nhân đại quân, tề xoát xoát độn tích tại bốn phía "Vạn Thọ Sơn".

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy tinh kỳ liệp liệp, Vu nhân bôn tẩu kỳ gian, tản phát ra hào khí trùng thiên.

Chương 159

Nhất ứng yêu tiên quỷ mị thấy thế, đều xa xa bỏ chạy.

Giờ khắc này, trong đại điện Ngũ Trang Quán.

Bàn Cổ ngồi ở thượng thủ, thân trắc là Hậu Thổ, Nữ Oa, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, Hữu Sào Thị thất thánh.

Lại nhìn ra ngoài, tắc là Trấn Nguyên Tử cái này đông đạo chủ, Miệt Thu, Chúc Dung, Cú Mang các loại chín vị Tổ Vu, cùng với Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị hai vị Nhân tộc lão tổ.

Danh nghĩa thượng, Thánh nhân bất nhập tràng.

Cho nên lần này phụ trách Vu nhân chiến sự chính là chín vị Tổ Vu cùng hai vị Nhân tộc lão tổ. "Phụ thần!" Mộc chi Tổ Vu Cú Mang cắp tay nói: 'Ngô đẳng quyết nghị, do Vạn Thọ Sơn bắt đầu, tự tây hướng bắc, hoành tảo Tây Ngưu Hạ Châu.

Trực chí tây bắc biên cảnh, cùng ngoại hải tiếp hiệp.

Sau đó tái dữ Đông Hoa tam đảo thập châu thế lực quyết chiến.

Không biết Phụ thần có cao kiến gì không?' Quyết nghị cái gì, kỳ thực bất quá là mấy người bọn hắn tùy ý vạch ra lộ tuyến đồ.

Tại trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thảy quyết nghị đều là nói suông.

Cuối cùng, vẫn là phải xem nắm đấm ai cứng.

Bàn Cổ đối với việc này tịnh vô hứng thú, đạm đạm nói: "Ngô sớm đã nói, lần này chiến sự do nhĩ đẳng phụ trách.

Bất quá có một điểm!" Chúng nhân nghe xong vội vàng ngồi thẳng người.

Bàn Cổ nói: "Tây Ngưu Hạ Châu phật quốc lâm lập, kỳ gian không thiếu cao thủ do Tây Phương Giáo bồi dưỡng.

Ký nhiên muốn chiến, vậy phải chiến đến không có nỗi lo về sau.

Cho nên ngô cho rằng, những thế lực phật quốc kia đều phải hoành tảo một lần.

Tối thiểu, phải đem bọn chúng ngăn cản tại bên ngoài lộ tuyến hành quân.

Miễn cho bị kẻ khác lợi dụng." Trước đó chúng Vu nhân, hảo tượng tịnh không đem thế lực phật quốc tại Tây Ngưu Hạ Châu để vào mắt.

Bất quá nghe Bàn Cổ nói như vậy, chín vị Tổ Vu cùng hai đại Nhân tộc lão tổ đều cung thân nói: "Đa tạ Phụ thần giáo hối, ngã đẳng định lĩnh mệnh làm theo." "Ân!" Bàn Cổ tùy ý gật đầu, đạm mạc uy nghiêm nói: "Cụ thể sự nghi, tự hành thao bạn tức khả.

Ngô cấp cho các ngươi trung cáo chính là, dũng vãng trực tiền, phương khả chiến vô bất thắng công vô bất khắc!" Điểm này, Vu nhân không thành vấn đề a!

Đương hạ chúng nhân đều tề tề cao hát: "Cẩn tuân Phụ thần chi mệnh!" "Đi đi!" "Dạ!" Đế Giang đẳng ngũ thánh cũng khẩn cân thân nói: "Phụ thần, ngã đẳng đi đốc xúc một hai.

Miễn cho gặp phải ám toán." Nếu luận về cảm ứng nguy cơ, tự nhiên Thánh nhân là lợi hại nhất.

Ngũ thánh xuất động, túc dĩ áp chế hết thảy, đem hết thảy bày ra ngoài ánh sáng, hóa thành cuộc giác lượng nguyên thủy nhất.

Trải qua bài học thảm thống lần trước, Đế Giang bọn người đã học khôn rồi.

Mặc kệ đại chiến tiểu chiến, ngã Thánh nhân không hạ tràng, nhưng không thể phương ngại ngã cảm tri toàn cục, đề tiền dự tri nguy hiểm.

Bàn Cổ đối với loại hành vi "cật nhất tiệm trường nhất trí" này thập phân tán thưởng, đương hạ nói: "Vô nhu khẩn trương, chiến sự Tây Ngưu Hạ Châu, bất quá mới khai vị thái mà thôi.

Có đôi khi cũng cần để bọn hắn chịu thiệt thòi nhỏ, không cần sự sự đều phải đề tỉnh đúng vị." Đế Giang đẳng ngũ thánh cũng không phải kẻ ngốc, chuyển thuấn trác ma ra ý trong lời nói. 'Tồn tâm tư đoán luyện chín vị Tổ Vu cùng Nhân tộc hai đại lão tổ?' Tâm như minh kính, tự cung thân nói: "Cẩn tuân Phụ thần chi mệnh!" Đợi ngũ thánh rời đi, tiền nhất khắc đoan trang túc mục Nữ Oa đốn thời xìu xuống.

Một bộ sinh vô khả luyến nói: "Xong rồi, ngã cảm ứng được khí tức của đại huynh.

Huynh ấy thật sự đến rồi.

Làm sao bây giờ?" Phục Hy, chính là khắc tinh của nàng.

Hậu Thổ thấy thế vi vi nhất tiếu, kế đó tiếu dung thu liễm nói: "Muốn hay không ta bồi tỷ tỷ đi xem?" Tao ngộ trước đó, giống như ác mộng vậy.

Nữ Oa có chút muốn đánh trống lui quân, nhưng chung quy không yên lòng Phục Hy.

Cắn răng nói: "Vậy đi xem xem, ám trung quan sát một hai." Phản chính nàng hạ quyết tâm, tuyệt không lộ diện.

Nói xong, có chút u oán nhìn Bàn Cổ nói: "Đại Thần, ký ức của huynh trưởng khi nào mới có thể phục tô?" Nếu có thể khôi phục ký ức, huynh ấy cũng không cần chịu tội. "Sắp rồi đi?" Bàn Cổ không nói

tỉ mỉ.

Phục Hy người này, lánh hữu mưu hoa.

Đối với Nhân tộc mà nói, ứng cai là một cái bước ngoặt cực lớn.

Việc này nếu thành, bất luận đối với Phục Hy, hay đối với Nhân tộc đều có lợi ích cực lớn.

Nhãn hạ không vội, trước giải quyết chuyện hải ngoại chi địa rồi nói.

Hai nữ kết bạn rời đi, đương trong điện chỉ còn Bàn Cổ, trong mắt phù hiện một tia trầm ngưng.

Lần hải ngoại chi chiến này, tuyệt sẽ không thuận lợi như thế.

Vốn dĩ thất khứ mấy trăm Chuẩn Thánh, hải ngoại lẽ ra khí vận sụt giảm.

Nhưng như hôm nay tế tế cảm ứng, hải ngoại đâu có thế khí vận giảm nhược, phản đảo khí vận xương long còn hơn cả trước kia.

Hai mặt này nếu không có cổ quái, ai tin? 'Vô nhu nói, tất là Hồng Quân lão đạo giở trò.' Trước đó có sở cảm ứng, như hôm nay bất quá là chứng thực điểm này. 'Gia hỏa này vì thắng, thật sự là không từ thủ đoạn.

Một điểm da mặt cũng không cần nữa.' Trong lòng cười lạnh, Bàn Cổ cũng không để ý.

Phản chính Hồng Quân muốn làm gì, cũng không phải hoàn toàn vô tổn hao.

Hắn rõ ràng cảm ứng được, giờ khắc này dung nhập Thiên Đạo bản nguyên của "Hải ngoại đại lục", tối thiểu tăng thêm gấp đôi.

Nói cách khác, 'Nếu có thể nhất cử công khắc hải ngoại, vậy liền có thể thu hoạch thêm hai phần mười Thiên Đạo bản nguyên?' Cơ hội

tốt như vậy, khả không đa kiến!

Đến lúc đó, thiếu không được muốn để Hồng Quân khóc.

Trong lòng động niệm, Bàn Cổ đem thần niệm tản vu Tây Châu chi địa, bắt đầu bả khống động thái của Vu nhân đại quân.

Chín vị Tổ Vu, hai đại Nhân tộc lão tổ sau khi đi ra, cũng không nhiều lời, trực tiếp điểm tề Vu nhân đại quân, bắt đầu chiếu theo chỉ thị của Bàn Cổ, hoành tảo Tây Ngưu Hạ Châu chi địa. "Oanh long long!" Diên tục tác phong nhất quán, lấy Đại Vu làm tiên phong, Vu nhân liên quân xuyên sáp kỳ gian.

Nơi đi qua, nhất lộ thế như chẻ tre.

Rất nhanh, công phạt đến một chỗ Trung Ương Phật Quốc.

Những tăng lữ, tăng binh may mắn đào thoát trước đó cũng đều chạy đến nơi này.

Phía trước, một vòng kim sắc quang quyển khổng lồ lung tráo cả Phật Quốc to lớn.

Bên trong ẩn ước khả kiến, có mấy trăm vạn tăng lữ ngồi xếp bằng, niệm tụng chân kinh.

Từng đạo kim sắc chữ "Vạn", gia trì trên quang quyển, khiến nó càng thêm thôi xán đoạt mục. "Đại đảm Vu nhân, đây là đất thanh tịnh của Tây Phương Phật Môn, chịu Thánh nhân che chở, sao dung nhĩ đẳng phóng tứ?" Một đạo tiếng quát lớn, hư không bay lên một gã Phật Quốc Đại Hộ Pháp.

Thân như kim cương thiết thạch, diện mục uy nghiêm chước chước, toàn thân trên dưới thấu ra một cỗ tử uy mãnh chi ý, tu vi đã có Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhìn thấy Vu nhân đại quân thế hung hung phía trước, không khỏi

khiếp đảm vài phần.

Nhưng lời đều đã nói ra, dù có phải chống đỡ cũng phải chống đỡ.

Đương hạ làm bộ Kim Cương nộ mục, ác ngoan ngoan nhìn chằm chằm Vu nhân liên quân phía trước.

Thầm nghĩ: 'Đám hung đồ này, hẳn là không đến mức tứ vô kỵ đạn không sợ Thánh nhân chứ?

Trung Ương Phật Quốc, chính là có Thánh nhân dư ấm.' Vãng thường, Thánh nhân là lợi khí vô vãng bất lợi.

Dù sao Thánh nhân bất tử bất diệt, vô địch vu thiên địa.

Nhưng hôm nay, lợi khí này lại mất đi tác dụng. "Cái rắm Thánh nhân." Một đạo tiếng cười nhạo vang lên, Hậu Nghệ đạp hư không, kính trực xuất hiện tại cửu thiên chi thượng.

Nhìn xa xa Kim Cương Hộ Pháp, giương cung lắp tên, "Hưu" một vệt tiễn quang chợt phá thiên khung.

Phá diệt chi lực bạo phát.

Tên Phật Quốc Hộ Pháp kia chưa kịp phản ứng, liền bị "Phốc xuy" một tiếng, bắn cho một cái thấu tâm lương. "Giết!" Một tiếng lệnh hạ, 'Oanh long long' Vu nhân đại quân thanh thế thao thiên, trực bôn Phật Quốc to lớn phía trước sát tới.

Mười lăm vị Tổ Vu Hình Thiên, thủ đương kỳ trùng.

Chương 160

Một tay cầm khiên, một tay cầm búa.

Đợi đến khi đến gần Phật Quốc, thuấn gian hiển hóa vạn trượng Tổ Vu chân thân, đối diện với phật quang hộ tráo trước mặt, liền một búa chém xuống. "Oanh long!" Tiếng nổ lớn vang lên, cái "Kim quang hộ tráo" do mấy trăm vạn người hợp lực tạo thành, vẻn vẹn duy trì được một giây, liền tại dưới búa lực kinh khủng, "Oanh nhiên" nổ nát.

Kế tiếp, không còn gì có thể ngăn cản bước chân của Vu nhân liên quân.

Mấy trăm vạn Vu nhân đại quân, hoành trùng sát nhập.

Một phen tường đổ nhà sập, phàm ngộ để kháng giả tất số tru sát.

Nhất thời gian, máu chảy thành sông, thây nằm đầy đồng. "Oanh long long!" Trước sau bất quá nửa khắc đồng hồ, Trung Ương Phật Quốc to lớn liền bị phá diệt.

Thiếu đi Trung Ương Phật Quốc, nhất ứng tiểu quốc phụ thuộc bốn phía, không còn phản kháng chi lực, rất nhanh liền bị Vu nhân liên quân công khắc.

Chín vị Tổ Vu tọa trấn tứ phương, khí huyết trên người hám thiên động địa, uyển nhược chín đạo lang yên xích trụ, uy nhiếp chư thiên.

Bọn họ cũng không động thủ.

Chỉ có khi gặp một ít cường giả Tây Phương Giáo cường đại, mới có thể xuất thủ tiệt sát một hai.

Tiệm tiệm, không ai còn dám lại gần.

Vu nhân đại quân đi tới đâu, từng tòa Phật Quốc bị phá diệt, vô số

thần tài linh vật bị Vu nhân thu vào túi.

Mấy thứ đồ chơi này Vu tộc tầm thường dùng không được, bởi vì không cụ bị Nguyên thần.

Nhưng Nhân tộc cùng tân sinh Vu nhân lại sở hữu Nguyên thần hoàn chỉnh, có thể sử dụng pháp bảo.

Mấy cái thần tài này vừa lúc có thể tráng đại thực lực phe mình.

Rất nhanh, hơn phân nửa Tây Ngưu Hạ Châu liền bị hoành tảo sạch không!

Túc túc phá diệt hơn ba ngàn Phật Quốc, trong đó Trung Ương Phật Quốc có ba cái, nhân số đều trên ba trăm vạn.

Còn lại đại tiểu Phật Quốc không đồng nhất, nhân số cũng từ mười vạn đến trăm vạn không đẳng.

Tổng cộng trước sau phá diệt thế lực Tây Phương Giáo, túc có mười mấy ức chúng.

Trong đó có siêu chín thành chín là Nhân tộc di mạch.

Trong đó trừ bỏ thiểu bộ phận, số còn lại đều là tín đồ cuồng nhiệt của Tây Phương Giáo.

Từng cái đoạn tuyệt thất tình lục dục, cả ngày thanh đăng cổ phật.

Thọ số bất quá trăm, nhưng ngày đêm tụng kinh cầu phúc, vì Tây Phương Giáo cống hiến công đức tín ngưỡng!

Gặp Vu nhân đại quân, cũng không biết lui lại, mặc kệ tu vi cao thấp, chỉ biết thù tử bác sát, miệng hô to "Trảm yêu trừ ma"!

Từng cái trạng nhược phong ma, đâu còn nửa điểm nhân dạng?

Hư không chi thượng!

Nhân tộc Đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị cắn răng nói: "Hảo một cái

Thánh nhân giáo phái, thế mà lại khinh nhục Nhân tộc ta như thế." Một bên Đế Giang an ủi nói: "Những người này đều là từ Thượng Cổ chi sơ, bị Tây Phương Giáo lược đi.

Kinh qua mấy chục vạn năm tẩy lễ, sớm đã dịch trừ bản tính con người, hóa thành thuần chính Tây Phương tín đồ.

Không biết chư thiên nhân sự, chỉ biết Tây Phương Thánh Nhân.

Có thể xưng là người, nhưng thực tế đã không còn là 'Người' nữa!" "Đạo hữu lời ấy không sai!" Một vệt hồng quang chợt hiện, Nữ Oa xuất hiện tại trong hư không.

Mục quang quét xuống chiến trường phía dưới, ẩn có vài phần phong duệ chi ý.

Trầm giọng nói: "Lý là cái lý này.

Nhưng Tây Phương nhị thánh làm việc như thế, lại bị người đời khinh thường.

Tích nhật Nhân tộc luy nhược cũng Thôi, như hôm nay đã cường thịnh, sớm muộn có một ngày phải tính món nợ này!" "Thánh Mẫu nương nương nói có lý!" Hữu Sào Thị vẻ mặt cảm đồng thân thụ, hận hận nói: "Tây Phương nhị thánh coi Nhân tộc ta như sâu kiến, tứ ý đoạt kỳ tâm chí, thuần hóa thành Tây Phương tín đồ, thu tập tín ngưỡng.

Thủ đoạn bực này, cùng súc sinh không khác.

Món nợ này, sớm muộn phải tính." "Ha ha ha!" Đế Giang cũng không rối rắm, kính trực cười lớn nói: "Ký nhiên hai vị đạo hữu nói như thế, vậy liền tính cái đạo lý này.

Khi nào động thủ, nhớ mang theo ta một cái.

Ta sớm muốn thử quyền cước một chút." "Có ta." "Ta!" Chúc Cửu

Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô kỷ thánh phân phân xuất ngôn.

Một khắc này, Hữu Sào Thị nội tâm ấm áp vô cùng. 'Tuy phi đồng nguyên huyết mạch, nhưng là huynh đệ.' "Mọi người đều đề cao cảnh giác!" Đế Giang rất nhanh thu liễm nụ cười.

Nhìn về phía trước một tòa tiếp thiên liên địa, thánh sơn cự đại vô cùng.

Trầm giọng nói: "Lại đi về phía trước, tiếp cận Tây Phương Giáo đạo tràng, ngô đã cảm ứng được mấy cỗ khí tức cường đại.

Hẳn là để uẩn di lưu của Tây Phương Giáo.

Mọi người thủ hảo bốn phía, chớ để chư vị đồng tộc bị ám toán!" "Lý đương như thế!" Chúng thánh đều gật đầu.

Tây Phương nhị thánh cũng là sinh linh đản sinh từ thuở khai thiên tích địa, tồn tại vô số tuế nguyệt.

Thành thánh sau càng tứ xứ cướp bóc, tráng đại kỷ thân.

Để uẩn của Tây Phương Giáo không thể khinh thường!

Khi Vu nhân liên quân hoành tảo Tây Ngưu Hạ Châu, Bàn Cổ cũng đang ám trung quan sát hết thảy.

Mắt thấy Vu nhân liên quân bức cận "Thánh địa" Tây Phương Giáo, không khỏi nheo mắt lại, trong con ngươi ẩn có tinh mang sát na tốc biến.

Tức tiện không thâm nhập, nhưng cảm giác Thánh địa mang lại hung ác vô cùng, phảng phất bên trong cất giấu một cái yêu ma quốc độ.

Mãn thiên phật quang, chỉ là sự che đậy bên ngoài.

Bên trong là trần trụi sát lục thế giới, Yêu Ma đại đạo. "Oanh long long!" Rất nhanh, Vu nhân liên quân nhất lộ hoành thôi, chu tao mấy

trăm vạn dặm dĩ nội "Trung Ương Phật Quốc" tất số phá diệt.

Trung Ương Phật Quốc nhất diệt, còn lại chỉ là tôm tép nhãi nhép, không nổi lên được sóng gió gì.

Rất nhanh, dưới sự xuất lĩnh của Mộc chi Tổ Vu Cú Mang, chín đại Tổ Vu, hai đại Nhân tộc lão tổ, cùng với nhất ứng Vu nhân cường giả, tất số hội tụ tại "Thánh địa" Tây Phương Giáo!

Đây là nơi tập trung tín ngưỡng của cả Tây Ngưu Hạ Châu vô tận phật quốc.

Truyền văn, trên đỉnh Thánh địa chính là đạo tràng của hai vị Thánh nhân, chí tôn vô thượng.

Sớm được chư thánh cảnh kỳ, Cú Mang bọn người lại biết, Thánh địa trước mắt bất quá là một cái vỏ rỗng.

Chân chính Tây Phương Giáo thánh địa "Tu Di Sơn" sớm đã độn nhập vô tận hư không.

Ký nhiên ngay cả Thánh nhân đều phóng khí nơi này, vậy không cần khách khí nữa. "Huynh đệ, khai sát!" Cú Mang chiêu hô một tiếng, cả người dẫn đầu đằng không. "Oanh long" thuấn thời hiển hóa vạn trượng Tổ Vu chân thân.

Tám đại Tổ Vu khác cũng không hàm hồ, các tự hiển hóa ra chân thân, phân biệt chiếm cứ một phương.

Nhất thời gian, Tây Phương Thánh địa bị đoàn đoàn bao vây.

Chín vị Tổ Vu, uyển nhược Thượng Cổ Ma Thần hàng thế, từng người thân cao vạn trượng, thể phách như rồng.

Đỉnh đầu có một đạo huyết hồng trường trụ kinh thiên, sung xích vô biên huyết sát, giảo động một phương phong vân. "Oanh long long!" Khí kình kinh khủng, trực bôn "Thánh địa" uy áp tới.

Giờ khắc này, bên trong Thánh địa có không ít Kim Cương Hộ Pháp, Quốc Chủ chi lưu, thân phận chân thực của bọn hắn đều là Tây Phương Giáo đệ tử.

Tu vi từ Thiên Tiên đến Đại La Kim Tiên không đẳng.

Đặt tại thế tục, tự nhiên là bá chủ hách hách hữu danh trấn áp một phương.

Nhưng giờ khắc này, đối mặt Vu nhân đại quân, lại thành dê non đợi làm thịt, từng người mặt lộ kinh khủng tuyệt vọng.

Một tên Quốc Chủ đào sinh từ Trung Ương Phật Quốc, thân khoác ca sa vàng, tay cầm pháp kiếm, đầy ngập bi phẫn quát hỏi: "Ngã đẳng là Tây Phương Thánh nhân giáo đồ, xưa nay cần gia tu trì, nhất tâm hướng thiện, chưa bao giờ dám làm ác nửa phần.

Hà cớ chiêu thử đẳng sát kiếp?

Nhĩ đẳng Vu nhân nghịch thiên hành sự, không sợ tao thiên khiển sao?" "Không sai, Vu nhân thử cử, nãi tự thủ diệt vong.

Hôm nay tàn sát ngã đẳng, thù bất tri ngày mai, các ngươi cũng là quỷ dưới đao người khác." "Chúng sinh giai khổ, hà bất hồi đầu thị ngạn?" "Quy y ngã phật, tự khả đắc vô thượng giải thoát." "A Di Đà Phật!" Mới đầu chỉ là lác đác vài đạo, cuối cùng, thành hàng ngàn hàng vạn tín đồ tề thanh cao hát.

Chương 161

Trong đó không thiếu một ít kẻ tu vi thâm hậu, đốn thời phật âm quán nhĩ, hình thành cự đại trùng kích lực. "Ông!" Cả tòa "Thánh địa" tựa như có loại năng lượng nào đó bị kích phát, trong đó ẩn có một đóa kim liên hư ảnh phù hiện.

Tiếp thiên liên địa, trán phóng vô lượng kim quang.

Trên đó có một bóng người Cụ Đà đoan tọa, từ bi tạo hóa, liên mẫn thế nhân. "A Di Đà Phật!" Những tín đồ kia thấy trạng, cá cá kinh vi thiên nhân hàng thế, phổ cứu vạn dân, đốn thời quỵ bái tại địa, song thủ hợp thập, miệng tụng chân phật chi danh không ngừng!

Khi vạn thiên phật âm hội tụ làm một, đốn có một cỗ phái nhiên bất khả để ngự chi lực khuếch tán ra, trực đạt tâm linh sâu thẳm.

Chín vị Tổ Vu thủ đương kỳ trùng, thân hình vi vi nhất hoảng.

Giây tiếp theo, chúng Tổ Vu giận rồi. "Đại đảm yêu tà, cánh dám họa loạn đạo tâm của ngô, đáng chém!" Hình Thiên bạo quát một tiếng, đẩu địa xách cự phủ nơi tay, "Oanh long" hướng về phía kim phật hư ảnh kia liền hoành không trảm hạ. "Xích lạp!" Phủ mang đi qua, hư không tựa như bị cắt liệt.

Một khe nứt hư không dài mấy vạn trượng, không đoạn mạn diên.

Trực chí ngoan ngoan trảm tại đỉnh đầu kim phật. "Ông!" Vạn trượng kim quang diệu mục.

Một búa vô vãng bất lợi của Hình Thiên cư nhiên bị đình đốn giữa không trung, thật giống như gặp phải trở lực chưa từng có. "Phá cho ta!" Hình Thiên nộ hống liên liên, khí lực trong tay không đoạn gia đại.

Cự phủ cùng kim phật hư ảnh ma sát, phát ra tiếng "Kẽo kẹt kẽo

kẹt" kinh khủng.

Tựa như có hai đạo quái lực đang tương hỗ giác lực.

Hậu Nghệ thấy trạng, không nói hai lời, trực tiếp lấy Chấn Thiên Cung nơi tay. "Ông!" Giương cung lắp tên, liên châu cửu tiễn bạo xạ.

Phá diệt chi lực gia trì. "Oanh, oanh, oanh!" Chín mũi tên nổ tung hư không, ngoan ngoan đóng vào bốn phía kim phật.

Chỉ là kim phật này thực sự quái dị, tại dưới sự cường công của Hình Thiên, Hậu Nghệ hai đại Tổ Vu, nhưng vẫn nguy nhiên bất động, trán phóng vô biên hoa quang.

Các Tổ Vu khác thấy trạng, cũng không đứng nhìn nữa.

Mộc chi Tổ Vu Cú Mang thôi động "Mộc chi thần thông", "Oanh long long" ngàn vạn cây cự thụ bạt địa nhi khởi, uyển nhược từng cây từng cây mũi tên dựng ngược, trực bôn kim phật đâm tới.

Kim chi Tổ Vu Miệt Thu, lăng không hiển hóa mấy trăm đạo Canh Kim chi kiếm, sát phạt vô thất.

Khoa Phụ thôi động Ngân Hà chi lực!

Huyền Minh dùng Vũ chi pháp tắc thôi động, sử xuất "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ"!

Giây tiếp theo, vô số thần thông chiến pháp tất số oanh tại trên kim phật hư ảnh. "Oanh long long!" Nương theo tiếng nổ lớn, kim phật hư ảnh kia không ngừng rung động, thật giống như khó có thể chống đỡ sức mạnh của các Tổ Vu, phát ra một trận thanh âm làm người ghê răng.

Rốt cuộc, nương theo một tiếng "Rắc rắc". "Bành!" Hình Thiên cự phủ ngạnh sinh sinh thiết nhập đỉnh đầu kim phật!

Có một thì có hai, Hậu Nghệ liên châu cửu tiễn, trừ bỏ ba mũi bị

phá diệt, còn lại sáu mũi, phân biệt đóng vào hai tay hai chân, mi tâm, rốn của kim phật.

Kim Mộc luân chuyển, Vũ Hỏa giảo sát. "Oanh oanh oanh!" Vạn thiên thần thông chiến pháp lạc hạ, kim phật hư ảnh rốt cuộc khó có thể duy trì.

Sau một cái rung động, sậu nhiên "Bạo liệt" ra. "Không!" Mấy trăm vạn tín đồ phía dưới thấy thế, đều bạo phát ra tiếng kêu thê lương tê tâm liệt phế.

Kim phật đại biểu cho tín ngưỡng nội tâm, đối với bọn họ mà nói chính là tất cả.

Nhưng hiện tại, tín ngưỡng vỡ nát.

Yêu ma quá cường đại sao?

Không ít tín đồ đương tràng thống khốc lưu thế, có người càng dẫn động tâm hỏa, trực tiếp tự thiêu kim thân, đi theo Cụ Đà.

Nhất thời gian, hư không chi thượng thăng đẳng vạn trượng kim hồng chi quang, đó là những cái gọi là Tây Phương Giáo tín đồ, sau khi xả thân tinh khí thần sở hóa.

Bởi vì dính nhiễm tử vong khí tức, khiến cho sự thuần chính hạo đại mang theo vài phần quỷ bí chi ý. "Thủ đoạn yêu tà bực nào?" Ám trung thấy một màn này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đẳng ngũ thánh, đều bị chấn kinh đến mức vô dĩ phục gia.

Chưa từng thấy qua loại pháp thuật yêu dị nào, lại khiến người ta cam tâm tình nguyện đi chịu chết.

Sau khi chết năng lượng tự hồ tịnh không tiêu tán, mà chảy vào một nơi không gian đặc thù. 'Này...' Bọn họ bị một màn trước mắt làm chấn động sâu sắc.

Quả nhiên là sống vô số năm, hôm nay mới biết thiên đại địa đại.

Có người không nguyện sinh, chỉ nguyện tử.

Đem cái chết coi thành tín ngưỡng bản thân.

Một khắc này, ngũ thánh đều bị Tây Phương Giáo giáo nghĩa làm cho da đầu tê dại một trận.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai gia hỏa này, thực tại quá quỷ dị.

Không đúng, 'Những Tây Phương tín đồ này, mạo tự niệm tụng là A Di Đà.

A Di Đà, chẳng phải là tôn hiệu trước khi thành thánh của Tiếp Dẫn sao?' Cho nên quy căn kết để, Tiếp Dẫn mới là trùm phản diện phía sau màn.

Đế Giang không khỏi cắn răng nói: "Hảo một cái Tiếp Dẫn, vãng thường ngô còn tưởng người này pha cụ đạo đức.

Không ngờ sau lưng cư nhiên là kẻ ác độc ngoan lạt như vậy.

Dùng chúng sinh nguyện lực tu trì kỷ thân, hành vi này cùng Hồng Quân có gì khác nhau?" "Đáng chết!" Hữu Sào Thị nhịn không được cắn răng nghiến lợi.

Tây Châu sinh linh hơn phân nửa đều là Nhân tộc huyết mạch.

Chỉ là đã bị Tây Phương Giáo giáo nghĩa xâm thực, sớm đã vứt bỏ căn bản làm người.

Đơn giản mà nói, khoác lớp da nhân loại, thực chất lại là vật dẫn tín ngưỡng do phương Tây nuôi nhốt.

Ý nghĩa tồn tại của bọn hắn, là không ngừng cầu nguyện, niệm tụng chân kinh, gia trì cho Tây Phương nhị thánh.

Quả thực khó có thể tưởng tượng, loại tà ác chi pháp này, cư

nhiên được gắn cái danh "Thần Thánh". 'Thánh địa?

Phân minh là Ma địa!' Một khắc này, Đế Giang rốt cuộc khó có thể nhẫn thụ, kính trực đối chín vị Tổ Vu hạ lệnh: 'Giết, giết sạch hết thảy Tây Phương tín đồ.

Đồ diệt Ma địa.

Đem linh hồn bác ly, cuối cùng giao do Thất muội đưa vào luân hồi thông đạo.' Những tín đồ này đã bị tẩy não, nói với bọn hắn nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Phương pháp trực tiếp nhất là hủy diệt hiện tại thân của bọn hắn, bác ly linh hồn, chuyển đầu Lục Đạo Luân Hồi, hết thảy bắt đầu lại từ đầu.

Như thế, mới có hi vọng khiến bọn hắn từ căn bản sửa lại tư duy.

Chín vị Tổ Vu thân tâm chấn động, trong mắt đều bạo phát ra sát ý hám thiên động địa, giây tiếp theo, kính trực đối với tín đồ "Thánh địa" xuất thủ. "Oanh long long!" Vạn thiên linh quang trán phóng, nhất ứng thần thông chiến thuật, tất số hướng về phía mấy trăm vạn tín đồ phía dưới oanh sát tới.

Những kẻ tu vi yếu nhỏ, đương sơ bị cách sát một mảng lớn.

Đại La Kim Tiên trở lên, có thể miễn cưỡng tránh né.

Nhưng lại chạy không thoát vòng vây của "Vu nhân liên quân".

Vì để có thể hoàn thành chỉ thị của Bàn Cổ tốt hơn, bọn họ bắt đầu từ bốn phía, trực tiếp hoành tảo cả Tây Ngưu Hạ Châu.

Còn lại những Tây Phương cường giả chưa chết, cũng đều bị bức nhập Thánh địa.

Giờ khắc này, Thánh địa bốn phía bị vây chật như nêm cối.

Giáp tạp tại khoảng trống khi chín đại Tổ Vu động thủ, nhất ứng

Đại Vu, Vu nhân cường giả phân phân xuất thủ, gia nhập chiến cuộc.

"Oanh, oanh, oanh!" Duy thấy hà quang vạn đạo, huyết vũ phiêu phi.

Chương 162

Mỗi thời mỗi khắc, đều có hàng ngàn hàng vạn cuồng tín đồ chết đi.

Máu tươi thuấn gian nhuộm đỏ đại địa, thi thể chồng chất thành núi.

Thánh địa của một khắc này, không còn là Thánh địa, mà là "Luyện Ngục"!

Tại dưới công thế của Vu nhân liên quân cường đại, Tây Phương phật quốc thế lực căn bản không có khả năng hình thành sự để kháng hữu hiệu.

Nhất lộ sát phạt, càng ngày càng nhiều Tây Phương cường giả bị diệt.

Rốt cuộc, còn lại một bộ phận bắt đầu tuyệt vọng.

Bọn họ chuyển hướng về phía thiên địa dập đầu, đại khiếu nói: "Cầu Thánh nhân lão gia hiển linh, cứu cứu ngã!" "Thánh nhân lão gia a, mở mắt ra nhìn một chút đi.

Đám Vu nhân hung ma này, đang đồ lục tử dân của ngài.

Chúng ta đều là tín đồ trung thành nhất." "A Di Đà Phật, người tốt có hảo báo, vì sao lại có nhiều huynh đệ tỷ muội bị giết như vậy?" "Thánh nhân lão gia..." Cầu nguyện, ai cầu, phẫn nộ, sợ hãi...

Khi phát hiện những gì mình làm đều là công cốc, rốt cuộc, có người tuyệt vọng, có người bạo phát. "Vì sao, vì sao không có Thánh nhân lão gia hiển linh?" "Ta làm sai cái gì sao?

Vì sao phải trừng phạt ta như vậy?

Thánh nhân lão gia, rốt cuộc có đang nhìn hay không?" "Ngã đẳng thế đại cung phụng Thánh nhân lão gia, Thánh nhân sao có thể nhẫn tâm nhìn ngã đẳng đi chết?" "Giả, hết thảy đều là giả.

Cái rắm Thánh nhân!" "Từ bi vi hoài, cứu khổ cứu nạn, đều là giả.

Ta đang bị đồ lục, vì sao không thấy cứu khổ cứu nạn?" "A a a..." Rốt cuộc, dưới sự áp ức cực hạn, một ít cuồng tín đồ bạo phát.

Bọn hắn không còn ký hi vọng vào Thánh nhân cứu thế, thậm chí một khắc này, hận ý đối với Tây Phương nhị thánh còn vượt qua cả Vu nhân liên quân.

Vu nhân là địch nhân, hắn không giết ta, ta giết hắn, là bình thường.

Nhưng Tây Phương Giáo, luôn luôn tiêu bảng chính là cứu khổ cứu nạn, phổ độ chúng sinh.

Mượn cái này thu hoạch được đại phê tín chúng, vô số năm qua, mọi người đối với việc này sớm đã tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng hôm nay, hiện thực máu chảy đầm đìa nói cho bọn hắn biết, hết thảy đều là giả.

Cứu khổ cứu nạn, phổ độ chúng sinh, đều là đánh rắm! "Chạy a, chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể sống sót." "Để cái tín ngưỡng chó má kia gặp quỷ đi thôi!" "Đi con mẹ nó Phật!" "Chạy!" Một bộ phận người tuyệt vọng phiên nhiên tỉnh ngộ, Tây Phương giáo chúng thuấn thời thanh tỉnh, không còn lưu tại nguyên địa chờ bị giết, xoay người hướng về tứ diện bát phương chạy đi.

Chí vu thủ hộ "Thánh địa", cút đi!

Tức tiện như thế, vẫn có một đám người chấp mê bất ngộ, nhưng cựu kiên tín Tây Phương Giáo giáo nghĩa. 'Nhân quả luân hồi, kiếp này không báo, kiếp sau báo.' Dưới sự chi xanh của niềm tin này, bọn

hắn thậm chí có thể an nhiên đối mặt đồ đao hàng lâm.

Bởi vì bọn hắn kiên tín, đây không phải đồ đao, là một cái khảm trên đường tu hành nhất định phải đối mặt.

Bước qua, liền hải khoát thiên không.

Cái chết có đôi khi, cũng là một loại tu hành.

Nhất ứng Vu nhân liên quân, thấy một màn này, đều chấn kinh vô dĩ phục gia.

Chấn kinh chi dư, bất khả tị miễn nhiều thêm một cỗ phẫn nộ.

Nhất là Nhân tộc cùng tân sinh Vu nhân, những người này đều có thể coi là đồng tộc a!

Kết quả, lại bị Tây Phương giáo nghĩa ngạnh sinh sinh hóa thành hành thi tẩu nhục, ngay cả sinh tử cũng không thể tự biết.

Đương chân khả bi, khả liên, khả hận! "Giết!" Ngay lúc này, một đạo tiếng quát lớn vang lên.

Nhân tộc Đệ tam lão tổ Tri Sinh Thị hét lớn: "Những người này đã nhập ma chướng, chúng ta gọi không tỉnh.

Duy có tử vong, mới là giải thoát tốt nhất cho bọn hắn.

Nhân tộc bất dung khinh nhục!" Oanh!

Câu cuối cùng nói ra, trực tiếp kích trúng tâm phòng mọi người.

Nhân tộc, bất dung khinh nhục!

Không sai, dù là chết, cũng tốt hơn làm hành thi tẩu nhục! "Giết!" Vu hồ, những Nhân tộc tiền nhất khắc còn trầm tẩm trong bi sảng, đối mặt với những đồng tộc già trẻ kia không biết nên làm thế nào cho phải, đều giơ binh khí trường cung, pháp bảo thần binh trong tay. "Oanh long long" tất số đồ sát xuống.

Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị tại cao không trung yên lặng nhìn một màn này, khóe mắt ngấn lệ.

Là Nhân tộc lão tổ, kết quả, Nhân tộc tại dưới sự cai trị của bọn hắn, lại xuất hiện vấn đề như vậy?

Có thể trách những Nhân tộc này sao?

Không thể, bọn hắn cũng là bị bức vô nại.

Thậm chí Vu nhân hiện tại, cũng không biết mình đang làm gì.

Tại trong sự dày vò suốt mấy trăm vạn năm qua, bọn hắn mới là người bị hại chân chính.

Tây Phương Giáo, hết thảy họa loạn chi nguyên, cũng là đầu sỏ gây nên chuyện này. 'Những tộc nhân này cứu không được.

Nhưng mối thù này, Nhân tộc thế đại không quên!' "Giết!" Quát to một tiếng, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị mục quang đỏ đậm gia nhập vào sát lục đại quân phía dưới.

Muốn giết, liền giết cho thống khoái, giết cho máu chảy thành sông.

Sớm muộn có một ngày, đồ đao này sẽ rơi trên người Tây Phương Giáo.

Tây Phương nhị thánh, là tử địch của Nhân tộc!

Tại dưới sự liên thủ công sát của chín đại Tổ Vu, hai đại Nhân tộc lão tổ, cùng với chúng Vu nhân cường giả, rất nhanh, "Thánh địa" Tây Phương Giáo to lớn bị diệt sát sạch không.

Trừ bỏ có thiểu bộ phận sinh linh từ bỏ tín ngưỡng đắc dĩ đào thoát.

Số còn lại phàm là kẻ bị Tây Phương giáo nghĩa triệt để tẩy não, không một ai có thể trốn thoát đồ đao của Vu nhân liên quân.

Những sinh linh bị tẩy não này, sớm đã mất đi cái tôi.

Trở thành hành thi tẩu nhục, trong mắt không có thiên địa, không có lẫn nhau, chỉ có Tây Phương nhị thánh.

Hết thảy hành động, giai lấy nhị thánh vi chủ.

Dù là bảo bọn hắn đi chết, cũng không có nửa điểm do dự.

Đối mặt loại gia hỏa này, tự nhiên phải hào bất lưu tình chém giết.

Khi biết được, những gia hỏa bị chém giết này, có thể bị Thổ chi Tổ Vu "Hậu Thổ" trực tiếp tẩy luyện ký ức, đầu nhập luân hồi thông đạo một lần nữa chuyển thế.

Những Vu nhân vốn dĩ nhân đánh giết đồng loại mà có chút gánh nặng, đốn thời không còn nỗi lo về sau.

So với thủ đoạn thao túng sinh linh của Phật môn, biến bọn hắn thành con rối dây, đây mới là chân chính giải cứu chúng sinh.

Luân hồi chuyển thế, cũng là cơ hội duy nhất để bọn hắn trọng hoạch tự ngã.

Khi "Thánh địa" phá diệt, đập vào mắt, đều là một mảnh đoạn bích tàn viên.

Thi thể tín đồ Tây Phương Giáo chồng chất như núi, máu chảy thành sông.

Túc túc bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm.

Một cái liếc mắt, nhìn không thấy bờ bến.

Cả Tây Phương thiên địa, đều bị một cỗ cuồn cuộn huyết khí sung xích, sát phạt kinh thiên.

Dù cách thật xa, đều có thể cảm giác được hung lệ sát khí bên trong.

Ngay tại lúc Vu nhân công hành viên mãn, định thu binh, ý ngoại xuất hiện. "Oanh long long!" Lấy Thánh địa làm trung tâm, cả Tây Phương đại địa bỗng nhiên chấn chiến.

Bên dưới tựa hồ chôn giấu hung vật, giờ khắc này đang muốn phá thổ chui ra.

Huyết khí vốn dĩ mật bố không trung, thật giống như chịu sự khiên dẫn của vô danh chi lực, hình thành một đạo toàn qua cự đại, hướng về phía cái miệng vừa nứt ra của Thánh địa, đảo quán xuống.

Nhất ứng huyết thủy, cũng tất số hướng về phía lòng đất hội tụ.

Chương 163

Trong thời gian này, khí tức truyền ra từ lòng đất càng ngày càng khủng bố.

Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh...

Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chín đại Tổ Vu đều biến sắc mặt.

Nhìn thấy khí tức kia đang tăng cường, Hình Thiên gào thét một tiếng, lệ quát: "Ngô đảo muốn nhìn xem, là âm tà chi vật nào tác quái." Thủ trì cự phủ, trực bôn cái hắc động vừa nứt ra tại Thánh địa chém tới. "Oanh!" Hư không nổ tung, phủ mang kinh khủng hám thiên động địa.

Gần như tại khi phủ mang sắp trảm lên hắc động, "Ông" một tiếng, trong hắc động đẩu nhiên bắn ra một cây trường thương đen kịt. "Oanh long" hai bên va chạm, một đạo hung lệ vô thất chi ý xâm thể, Hình Thiên cường đại vô cùng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Một đạo xích hồng huyết trụ từ trong hắc động phi đằng, ẩn có một đạo tiếng cười to hung lệ quai trương vang lên: "Ha ha ha, Lão tử rốt cuộc ra rồi...

Hồng Quân tiểu nhi, mối thù bốn ức tám ngàn vạn năm, hôm nay phải tính toán rõ ràng với ngươi!" "Oanh!" Sát na, ma ảnh già thiên!

Từng đạo huyết hồng sát khí phun trào, phảng phất như mở ra thông đạo liên kết với vực thẳm Ma Thần.

Vạn thiên âm hồn quỷ ảnh gào thét lao ra, y hệt có thể nhìn ra diện mục khi còn sống, chính là những tín đồ Tây Phương giáo bị chém

giết trước đó.

Giờ khắc này, tất cả đều bị huyết hồng sát khí bao bọc, phảng phất như sinh ra linh trí, từng kẻ nhe nanh múa vuốt, dữ tợn hung ác. "Hô lạp lạp!" Ức vạn quỷ ảnh trùng thiên, trong nháy mắt che phủ hơn nửa bầu trời.

Toàn bộ thượng không Tây Ngưu Hạ Châu tràn ngập huyết vân cuồn cuộn.

Những tín đồ vốn đang chạy trốn khỏi sự truy sát của liên quân Vu nhân, giờ khắc này đối mặt với huyết vân kia lại hào vô phản kháng chi lực, trong nháy mắt bị thôn phệ huyết nhục thần hồn, chết không thể chết lại. "A!" Không ít tín đồ Tây Phương bộc phát ra tiếng gào thét kinh thiên.

Có một bộ phận tận mắt nhìn thấy huyết vân dũng mãnh trào ra từ phía dưới "Thánh địa".

Nay, chạy thoát khỏi Vu nhân truy sát, lại không tránh khỏi huyết vân thôn phệ. 'Đây thật sự là Thánh địa sao?

Vì sao cảm giác càng giống Ma địa hơn!' "Đừng giết ta!" "Ta không muốn chết a!" "Đừng!" Khắp nơi đều là một mảnh tiếng thảm thiết, tiếng nộ hống, tiếng không cam lòng!

Liên quân Vu nhân hầu như tập kết ngay lập tức, tạo thành trận hình phòng ngự.

Tất cả kẻ yếu đều được bảo hộ ở trong đó.

Cửu đại Tổ Vu hóa thân vạn trượng Tổ Vu Chân Thân, xuất hiện tại nơi ngoài cùng, lao lao phong tỏa bốn phía.

Mộc chi Tổ Vu Cú Mang trầm giọng quát: "Mọi người cẩn thận, không được phân tán." Chúng cường giả Vu nhân đều nghiêm trận dĩ đãi.

Tại vô danh hư không.

Một tòa nguy nga Thần sơn huyền phù ở giữa, chính là ẩn độn Tu Di Sơn.

Trên đỉnh Tu Di Sơn, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, có một đạo nhân đang ngồi xếp bằng, sắc mặt vàng vọt, tay cầm một nhánh Thất Bảo Diệu Thụ, chính là Chuẩn Đề đạo nhân.

Phảng phất như cách tầng tầng hư không, cảm ứng được một màn đang phát sinh tại Tây Ngưu Hạ Châu.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, phác họa ra một độ cong lãnh liệt: "Diệt đạo thống Tây Phương của ta mà không phải trả chút đại giới nào sao?" Cơ hồ ngay khi ma khí trùng thiên.

Cửu thiên thập địa, một chúng đại thần thông giả đều bị kinh động.

Bắc Câu Lô Châu, Yêu Thánh Điện, Đế Tuấn nheo mắt nhìn về hướng Tây Ngưu Hạ Châu, vẻ mặt kinh ngạc: "Ma Tổ La Hầu?" Thân là thượng cổ đại năng, hắn cũng từng chứng kiến Đạo Ma Chi Kiếp.

Thời điểm đó thiên địa chưa có Thánh nhân, Ma Tổ La Hầu cùng Đạo Tổ Hồng Quân tranh phong, kẻ thắng có thể đoạt thiên mệnh.

So với Hồng Quân, Ma Tổ La Hầu càng thêm bá đạo hung lệ, ấn tượng mang lại cho người khác tự nhiên càng sâu đậm.

Khí tức này phân minh là của Ma Tổ La Hầu. 'Nhưng La Hầu năm đó không phải đã bị Đạo Tổ chém rồi sao?

Chân linh đều bị đánh tan.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tây Ngưu Hạ Châu sao lại có khí tức Ma Tổ La Hầu xuất hiện?' Kẻ chưa từng trải qua thời đại đó, vĩnh viễn sẽ không hiểu được nỗi

sợ hãi khi bị La Hầu chi phối!

Thiên địa này phàm là đại thần thông giả cảm ứng được khí tức La Hầu, không ai là không tâm thần run rẩy.

Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Bàn Cổ sớm đã phát giác dị thường ngay từ đầu. "La Hầu?" Không đúng, hắn lập tức tham tra.

Chuẩn xác mà nói thì đây là một luồng "Ma Đạo Bản Nguyên chi khí", cũng không biết bị ai phong ấn dưới "Thánh địa" Tây Phương.

Ngày thường do vạn thiên tăng lữ niệm tụng chân kinh, Phật quang hội tụ, tự nhiên có thể áp chế Ma Đạo Bản Nguyên chi khí.

Nhưng gần đây, liên quân Vu nhân đại khai sát giới, ít nhất cũng tàn sát ba năm ức sinh linh.

Đạo tiêu ma trưởng, sau khi hấp nạp huyết khí của hàng ức sinh linh, "Ma Đạo Bản Nguyên chi khí" lập tức sinh trưởng tráng đại, mang theo một tia ký ức thảm bại của thượng cổ Ma Tổ La Hầu phục tô.

Dục vọng muốn tái chiến thiên địa, sát lục vạn linh.

La Hầu, ma trung chi ma.

Năm đó khi đại chiến Hỗn Độn, hắn liền là nhóm đầu tiên ngã xuống.

Không ngờ cư nhiên đào thoát được một tia chân linh, sau khi Hồng Hoang thiên địa phục sinh, lại cùng Hồng Quân tranh thiên mệnh.

Sau khi bị Hồng Quân chém giết, lại ở mười ức tám ngàn vạn năm sau hôm nay phục tô một tia bản nguyên?

Bàn Cổ không khỏi cảm thán: 'Gia hỏa này thật đúng là đánh mãi

không chết!' Bất quá, hiện tại chỉ là một đạo bản nguyên ma khí ngưng tụ, lật không nổi sóng gió lớn.

Nhưng nếu để hắn chạy thoát, lâu dần, thật sự có khả năng bổ tề nguyên thần, sống lại một đời.

Đến lúc đó, chính là chư thiên chi kiếp.

Đối với loại gia hỏa dùng việc sát lục chúng sinh làm đạo này, Bàn Cổ cũng không có hảo cảm.

Ngay lập tức, hắn trực tiếp truyền âm cho cửu đại Tổ Vu: "Đây là do một luồng 'Bản Nguyên Ma khí' của Ma Tổ La Hầu biến hóa, thôn phệ huyết nhục vạn linh ngưng tụ thành một đạo giả thân.

Đơn đả độc đấu, các ngươi không phải đối thủ.

Bất quá, khắc tinh của hắn chính là 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' của Ngô.

Chốc lát nữa, nhĩ đẳng hợp lực thi triển 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ', tự nhiên có thể tru sát kẻ này." "Ong!" Đạo âm long long trực tiếp vang vọng tận đáy lòng các Tổ Vu, khiến bọn họ chấn phấn không thôi.

Sự hung tàn của Ma Tổ bọn họ đã kiến thức rồi.

Vẻn vẹn chỉ là một đạo Bản Nguyên Ma khí di lưu mà thôi, vừa xuất thế đã thôn phệ huyết nhục của hàng trăm vạn sinh linh.

Khí tức của hắn dường như cũng tùy theo số lượng sinh linh bị thôn phệ mà không ngừng leo thang.

Cứ theo đà này, mọi người há chẳng phải đều không phải là đối thủ? 'Hạnh hảo, Phụ thần có Khai Thiên Phủ Pháp là khắc tinh của hắn.' Cửu đại Tổ Vu đưa mắt nhìn nhau, thuấn tức đạt thành nhất trí. "Giết!" Nương theo một tiếng quát lớn, "Ầm ầm", cửu đại Tổ Vu đều

hoành không đạp bộ, xuất hiện trên cửu trọng thiên! "Ân?" Ma Tổ hóa thân lập tức nhìn sang, y hệt có thể thấy thân hình hắn cao lớn, tự có ý đỉnh thiên lập địa.

Trên người huyết khí cuồn cuộn, đôi con ngươi hồng quang rực rỡ, tràn đầy ý sát lục băng lãnh vô tình.

Có lẽ cảm giác được nguy hiểm, Ma Tổ hóa thân trực tiếp lao thẳng về phía cửu đại Tổ Vu mà giết tới.

Kẻ đầu tiên bị nhắm vào là Hình Thiên, người đã xuất thủ trước đó. "Hưu", huyết quang chợt hiện, dẫn động vạn thiên huyết khí cuồn cuộn.

Ma Tổ hóa thân trực tiếp xuất hiện trước mặt Hình Thiên, lạnh lùng nói: 'Ngô nãi chí cao vô thượng Ma Tổ, thần phục Ngô, làm tiên phong ma tướng cho Ngô, có thể tha cho ngươi không chết!' "Cút ngay!" Hình Thiên bạo quát một tiếng, không chút do dự bổ ra một búa!

Cử động này lại chọc giận Ma Tổ hóa thân, "Muốn chết!" Quái khiếu một tiếng, "Ong", vạn thiên huyết khí hội tụ, trong tay ngưng thành một cây trường thương.

Tự có chi lực thống phá thiên khung.

Tản phát ra hung uy vô thất, "Phốc xuy", sát na một thương đâm ra, tự động xuyên thủng hư không.

Ẩn trong chư thiên, ngũ Thánh thấy vậy, trong lòng đều mạc danh dâng lên một luồng hàn khí.

Phảng phất như mũi thương kia có thể cắm vào tim bọn họ vậy.

Chương 164

"Hồng Hoang đệ nhất hung binh, hiệu xưng có thể đồ Thánh - 'Thí Thần Thương' sao?" Hữu Sào thị lẩm bẩm, trong mắt ẩn hiện vẻ kinh sợ.

Chúc Cửu Âm cười khổ nói: "Sai rồi, đây không phải Thí Thần Thương.

Vẻn vẹn chỉ là một luồng khí tức của Thí Thần Thương hiển hóa, hẳn là do Ma Tổ hóa thân dựa vào ký ức ngưng tụ ra.

Vẻn vẹn một luồng khí tức liền có uy năng như thế.

Vậy bản thể 'Thí Thần Thương' sợ là thật sự có thể đồ Thánh?" Tê!

Vừa nghĩ như thế, mọi người lập tức cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Đế Giang lại nói: "Được rồi, đều đừng tự dọa mình.

Bản thể 'Thí Thần Thương' sớm đã bị tồi hủy trong 'Đạo Ma Chi Kiếp'.

Hung binh bực này, Hồng Quân kia sao có thể giữ lại để uy hiếp tính mạng của mình?" Lời này vừa nói ra, chúng Thánh lập tức cảm thấy có lý.

Đổi lại là bọn họ, gặp phải hung binh bực này, ý niệm đầu tiên e rằng cũng là hủy đi.

Tên Ma Tổ này hoàn toàn là một kẻ điên.

Hồng Quân tuy rằng cũng là một lão âm hiểm, nhưng tốt xấu gì người ta cũng đi theo con đường ngầm thao tác, cuối cùng thực hiện

tự ngã siêu thoát.

Nhưng Ma Tổ lại là trực tiếp giết, giết, giết, giết sạch hết thảy sinh linh, sau đó chém diệt thiên địa.

Thế là siêu thoát Đại Đạo.

Gặp phải thứ này, chỉ cần đầu óc bình thường một chút, ai cũng sẽ tiêu diệt hắn ngay lập tức. "Đại huynh, ngã có nên xuất thủ không?" Xa Bỉ Thi ánh mắt nóng rực.

Đế Giang nhìn lướt qua, lắc đầu nói: "Bất khả!

Thánh nhân không hạ tràng là thiết luật.

Đây chỉ là một đạo Bản Nguyên Ma khí của Ma Tổ La Hầu thành hình, tịnh phi Thánh nhân xuất thế.

Ngô đẳng nếu động, chỉ hội làm hỏng đại sự của Phụ thần." Trong lúc mấy người nói chuyện, hư huyễn trường thương đã đâm vào trên cự phủ của Hình Thiên, "Ầm ầm", hư không mạnh mẽ ngưng trệ.

Thân hình Hình Thiên chấn động, như bị sét đánh.

Chưa chống đỡ được một lát, cả người liền như diều đứt dây, "Oanh nhiên" văng ra ngoài. "Bành bành bành", một đường đụng nát vô tận hư không. "Phốc!" Hắn há miệng liền phun ra một đạo tiên huyết.

Lại nhìn về phía bóng người huyết hồng trong hư không kia, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Lần trước bị đánh bay, có thể nói là do không đề phòng.

Nhưng lần này lại là thật sự đánh, chính diện ngạnh kháng, kết quả không chống đỡ được một chiêu đã bị đánh bay. 'Vẻn vẹn chỉ là hóa thân của một đạo Ma Đạo Bản Nguyên chi khí?' Mấy vị Thánh

nhân thấy vậy, trong lòng đều thắt lại.

Hình Thiên tuy là Thập Ngũ Tổ Vu (Tổ Vu thứ 15), nhưng chiến lực cực mạnh, đủ để xếp vào top 5 trong các Tổ Vu.

Khả bán chiến lực, cư nhiên cũng giang không được một kích của Ma Tổ hóa thân? "Chờ thêm chút nữa, đừng vội!" Đế Giang lên tiếng an ủi các huynh đệ.

Trong lòng lại thầm nghĩ: 'Phụ thần trước đó không nói rõ mọi chuyện, phân minh là có ý trui rèn cường giả Vu nhân.

Trước mắt Ma Tổ hóa thân này chẳng phải là lựa chọn tốt nhất sao?' Đổi làm hạng tầm thường, cũng không có tác dụng ma luyện.

Một cái đối mặt đã bị Cửu Tổ Vu đánh tan, các cường giả Vu nhân khác căn bản không có cơ hội được trui rèn. "Thập ngũ đệ?" Mắt thấy Hình Thiên bị đánh bay, chúng Tổ Vu đều đỏ ngầu mắt.

Hậu Nghệ dẫn đầu xuất thủ, "Hưu, hưu, hưu", Phá Diệt Chi Lực dung nhập vào mũi tên. "Ong!" Chấn Thiên Cung vang lên, liên châu cửu tiễn.

Thuấn tức rạch phá thiên khung, bắn thẳng về phía Ma Tổ hóa thân. "Tiễn thuật thật lợi hại, đáng tiếc, gặp phải Bản tọa." Nương theo một tiếng cười âm lệ, "Ầm ầm", vạn thiên ma khí phun trào, hư không ngưng kết thành một đóa liên đài pháp tướng, là "Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên", đương nhiên chỉ là hàng giả.

Nhưng kinh qua tay Ma Tổ hóa thân ngưng tụ, tự hồ minh minh trung trộm lấy một tia bản nguyên chi lực. "Ong!" Khi liên châu cửu tiễn bắn tới, hư ảnh Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lưu chuyển, trán phóng vô tận hắc liên. "Oanh, oanh, oanh!" Vô số hắc liên điêu linh, nhưng lại có càng nhiều đóa khác dũng hiện.

Trong chốc lát liền ma diệt lực lượng của chín mũi tên.

Mắt thấy tư thái hung lệ vô thất này, Khoa Phụ đương cơ lập đoạn quát: "Chư vị huynh trưởng, Lục tỷ, tiếp tục hợp lực, chuẩn bị 'Khai Thiên Phủ Pháp', ngô cùng Hậu Nghệ, Hình Thiên sẽ nghĩ cách ngăn chặn Ma Tổ hóa thân!" Thoại âm chưa dứt, "Hưu" một tiếng, hắn trực tiếp xuất hiện trên chín tầng trời.

Thôi động Ngân Hà chi lực, "Ong!" Hư không chấn động, bầu trời vốn đang trong xanh đột nhiên vạn thiên tinh thần lấp lánh, thuấn tức che lấp quang hoa của thái dương.

Tinh quang hội tụ, phảng phất như kiến tạo một cái Tinh Thần Giới Vực.

Ma Tổ hóa thân cười lạnh một tiếng, "Ong", trường thương trong tay kinh thiên, tự có uy thế khai thiên tích địa. "Ầm ầm!" Toàn bộ thượng không Tinh Thần Giới Vực bỗng nhiên bị nổ ra một cái lỗ lớn.

Giây tiếp theo, ma khí cuồn cuộn, "Ầm ầm ầm" kính trực đụng vỡ Tinh Thần Giới Vực của Khoa Phụ. "Phốc!" Khoa Phụ thổ huyết bay ngược.

Ba lần xuất thủ, liền trọng thương ba đại Tổ Vu của Vu tộc.

Nhất ứng cường giả Vu nhân phía dưới đều chấn kinh mạc danh.

Hình Thiên, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, trong lòng họ gần như là đại danh từ cho sự vô địch.

Chỉ cần không đối đầu với Thánh nhân, ba vị này có thể xưng là sở hướng phi mỹ.

Nhưng hôm nay đối mặt với một đạo hóa thân của Ma Tổ, cư nhiên ba chiêu liên bại.

Đột nhiên, Nhân tộc đệ nhị lão tổ Hữu Sào thị bạo quát: "Tái cường thì cũng chỉ là do một luồng 'Ma Đạo Bản Nguyên chi khí' biến hóa mà thôi.

Vu nhân chiến vô bất thắng, há lại hội sợ hãi một vật tử linh?

Tất cả Vu nhân, theo ta giết!

Cấp cho các vị Tổ Vu đại nhân tranh thủ thời gian!" "Không sai, cùng nhau giết, khu khu ma vật có thể làm cho chúng ta chùn bước sao?" "Giết!" Nhân tộc đệ nhị lão tổ Toại Nhân thị, đệ tam lão tổ Tri Sinh thị dẫn đầu giết ra.

Trải qua ngàn năm thời gian, hai người đều là cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Toại Nhân thị tay cầm một cây mộc bổng.

Năm đó "toản mộc thủ hỏa" thành công, đắc Thiên Đạo gia thưởng công đức thánh khí.

Vừa thôi phát, lập tức hư không liệt diễm bốc lên, một đạo Văn Minh Chi Hỏa độc đặc lan tràn ra.

Nơi lửa đi qua, nhất ứng chiến sĩ Vu nhân đều huyết mạch sôi sục, bằng không tăng lên ba thành khí lực, người người trở nên hãn bất úy tử.

Tri Sinh thị vũ khí là một cái 'Mộc Lê' (cày gỗ), công tích lớn nhất của hắn là dạy bảo Nhân tộc nông sự sinh sản, giải quyết vấn đề ấm no.

Mộc Lê cũng nhân đó hóa thành công đức thánh khí. "Ong", khi thôi động Mộc Lê trong tay, lập tức có một đạo hoàng sắc quang hoa khuếch tán.

Phàm là bị hoàng sắc quang hoa triêm nhiễm, chúng Vu nhân đều có cảm giác minh tâm kiến tính, tâm tư thông thấu.

Chiến lực bằng không tăng lên vài phần. "Ầm ầm ầm!" Nhất ứng cường giả Vu nhân, tận số đằng không, triều về phía Ma Tổ hóa thân

giết tới.

Cường giả có chiến trường của cường giả, kẻ yếu cũng có phương thức chiến đấu của kẻ yếu.

Với uy năng của Ma Tổ hóa thân, dưới Chuẩn Thánh mà đối đầu thì gần như tất tử.

Cho nên lần này người tham chiến của Vu nhân đều khống chế ở mức trên Chuẩn Thánh.

Nhưng dưới Chuẩn Thánh tịnh phi vô sở sự sự.

Sức mạnh nguyên tuyền của Ma Tổ hóa thân đến từ huyết khí, sát khí đầy trời.

Dư hạ đại quân Vu nhân phát ngoan, trực tiếp điều động Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể, bắt đầu luyện hóa huyết sát chi khí.

Một người có lẽ không ăn thua, nhưng mười người, trăm người, ngàn người, vạn người, mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn...

Chương 165

"Oanh!" Khí tức của Ma Tổ hóa thân trong nháy mắt sụt giảm. "Đám sâu kiến đáng chết, đang tìm chết." Sát giác được nguồn gốc vấn đề, Ma Tổ hóa thân thuấn gian nhìn chằm chằm vào hàng ngàn vạn đại quân Vu nhân phía dưới.

Lắc mình một cái, "Ầm ầm", vạn thiên ma khí phân hóa, hư không ngưng tụ xuất hiện từng đạo ma ảnh, lao thẳng về phía đại quân Vu nhân. "Ân?" Toại Nhân thị cùng Tri Sinh thị thấy vậy đều sắc mặt khẽ biến.

Tại lúc này, một luồng đạo vận truyền nhập vào đáy lòng bọn họ: "Toại Nhân thị, Tri Sinh thị, hai người phụ trách tốt trận chiến dưới mặt đất.

Các Chuẩn Thánh còn lại, tự hành đối chiến Ma Tổ hóa thân!" Là Đại Tổ Vu Đế Giang, tuy rằng Thánh nhân không hạ tràng, nhưng cư trung chỉ huy thì có thể.

Cơ hồ không có bất kỳ do dự nào, Toại Nhân thị, Tri Sinh thị lập tức phản hồi mặt đất. "Ầm ầm", công đức thánh khí trong tay bộc phát, tiếp liên diệt sát hai con ma linh, bắt đầu chưởng khống toàn cục!

Chiến trường bị phân cắt thành hai bộ phận.

Một bên lấy Toại Nhân thị, Tri Sinh thị làm chủ chiến đấu dưới mặt đất.

Một bên lấy Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên ba vị Tổ Vu cầm đầu chiến đấu trên cao không!

So sánh ra thì chiến trường trên cao gian nan hơn nhiều, bởi vì

phải trực diện Ma Tổ hóa thân, ma uy khủng bố mà ngay cả Hình Thiên Tổ Vu cũng khó lòng ngăn cản.

Rất nhanh đã có thương vong xuất hiện.

Nhưng trải qua hỗn loạn ban đầu, chiến cục dần dần ổn định, chúng Đại Vu cũng đã học được cách phối hợp.

Chỉ có một mục đích, lao lao triền trụ "Ma Tổ hóa thân"!

Cấp cho sáu đại Tổ Vu còn lại đủ thời gian ngưng tụ "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" đệ nhất thức. "Giết!" Vu, Nhân nhị tộc đều giết đỏ cả mắt. "Ầm ầm ầm!" Nhất thời gian, song phương đánh đến thiên dao địa động, băng toái vô số sơn hà! "Hống!" Thôn phệ huyết tinh linh lực của ức vạn sinh linh, Ma Tổ hóa thân quả nhiên ma uy cuồn cuộn, cái áp chư thiên.

Giơ tay nhấc chân đều có uy hủy thiên diệt địa. "Ầm ầm ầm!" Cho dù là ba vị Tổ Vu Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên cũng không phải địch thủ trong một hiệp.

Bất quá, khi chiến trường bị phân cắt làm hai nơi, theo huyết sát chi khí bị liên quân Vu nhân không ngừng luyện hóa, hung uy của Ma Tổ hóa thân dần bị áp chế.

Số vạn hóa thân phân ra cũng tại dưới sự thông lực hợp tác của Toại Nhân thị, Tri Sinh thị bị liên quân Vu nhân triệt để áp chế, ly toàn bộ diệt sát cũng chỉ là vấn đề thời gian. "Ầm ầm ầm!" Ma Tổ hóa thân chân đạp hắc liên, tay cầm huyết hồng trường thương, tung hoành bễ nghễ, bức ba đại Tổ Vu liên tục lui lại. "Hưu hưu hưu", hơn trăm Chuẩn Thánh Đại Vu còn lại đều viễn công, không dám tới quá gần, miễn cho bị hắn một chiêu diệt sát.

Song phương phối hợp đã có tác dụng không nhỏ.

Mỗi khi ba đại Tổ Vu bất địch, Ma Tổ hóa thân muốn hạ độc thủ

thì hơn trăm Chuẩn Thánh Đại Vu liền tề tề sử xuất bác mệnh chi thuật.

Khí huyết cuồn cuộn, hám động cửu thiên thập địa.

Cho dù là Ma Tổ hóa thân cũng không dám mặc cho trúng đòn, chỉ có thể bị bức hậu lui.

Cứ như thế, song phương lâm vào tiêu hao chiến.

Duy nhất chỗ tốt là trong thời gian này, năng lực hiệp đồng tác chiến của liên quân Vu nhân không ngừng gia cường.

Trong Ngũ Trang Quán, Bàn Cổ quan trắc một màn này, lộ ra nụ cười. "Đại thần, hay là ngã cũng đi hỗ trợ đi?" Trấn Nguyên Tử ở một góc đại điện có chút cục súc.

Hiện tại, toàn bộ đại quân Vu nhân đều đang hiệp đồng tác chiến, cộng chiến Ma Tổ hóa thân.

Chỉ có hắn là chủ nhà lại ở lại trong Ngũ Trang Quán, 'Mạo tự có điểm không hài hòa a!' Chủ yếu ở lại cũng có chút xấu hổ, không biết nên làm gì.

Bàn Cổ lại liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Trước mắt chiến cục tịnh chưa mất khống chế, vừa vặn có thể cho bọn họ một cơ hội ma luyện." Được rồi!

Lần này Trấn Nguyên Tử không lên tiếng nữa, chuyển sang lão lão thực thực làm một khán khách.

Bất quá, chiến lực của Ma Tổ hóa thân kia quả thực làm cho người xem một trận đảm hàn. 'Đây chính là uy phong của thượng cổ Ma Tổ sao?

Vẻn vẹn một đạo bản nguyên khí ngưng tụ đã có chiến lực bực này?' Năm đó, hắn cũng từng là chứng kiến giả của 'Đạo Ma Chi

Kiếp'.

Chỉ có điều, khi đó Hồng Quân cùng La Hầu giao chiến khí tức quá cường đại.

Hắn lúc ấy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, căn bản không dám tới gần, chỉ viễn viễn cảm thụ được khí tức khủng bố của hai người.

Cho đến hôm nay, dĩ Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại nhìn thấy vẻn vẹn một luồng "Ma Đạo Bản Nguyên chi khí" hiển hóa Ma Tổ giả thân đều cường đại như thế, không khỏi làm cho hắn tưởng tượng đến Ma Tổ chân thân ngày xưa, đó lại là bực nào lợi hại?

Theo thời gian trôi qua, ở phía xa sáu đại Tổ Vu pháp lực hội tụ, trong hư không ẩn ẩn có một vật đang ngưng tụ.

Tuy rằng chưa ngưng tụ thành hình, nhưng ý vị khủng bố tán phát từ trong đó lại làm cho Ma Tổ hóa thân mạc danh sợ hãi.

Nỗi sợ hãi này phảng phất như lạc ấn tại sâu trong huyết mạch, cho dù cách vô tận tuế nguyệt, y cựu không thể quên lãng. 'Là cái gì?' Ma Tổ hóa thân có chút điên cuồng.

Vốn định đem sinh linh trước mắt tận số thôn diệt để tráng đại ma công, tá giả tu chân, ngưng tụ ra Ma Tổ chi thể chân chính.

Nhưng hiện tại, bản ngã bị ba vị Tổ Vu cùng một trăm Chuẩn Thánh kiềm chế, nhất ứng ma linh phân thân phía dưới lại bị liên quân Vu nhân áp chế.

Tức tiện vừa mới đản sinh ý thức, trí tuệ không cao, nhưng hắn cũng ý thức được tái chiến tiếp, e rằng cũng không thắng được.

Chủ yếu là cử động của sáu Tổ Vu phương xa làm cho hắn cảm giác được một tia sinh tử nguy cơ. "Oanh!" Rốt cục, sau một lần chém giết ba Tổ Vu vô quả, Ma Tổ hóa thân quả đoán lựa chọn triệt thoái. "Ong!" Vạn thiên huyết sát vân vụ hội tụ, trong nháy mắt bao trùm

chu vi hơn mười vạn dặm.

Giây tiếp theo, "Ầm ầm ầm!" huyết sát vân vụ bỗng nhiên bạo tạc. "Không tốt!" Khoa Phụ Tổ Vu là người đầu tiên phát giác bất đối, kinh kêu lên: "Hắn muốn độn tẩu?" "Ngăn lại!" Hậu Nghệ quát lớn một tiếng, mạnh mẽ giương cung lắp tên. "Hưu hưu hưu", tiếp liên ba mũi tên trình hình chữ "Phẩm", bắn về phía Ma Tổ hóa thân.

Tiễn nhược kinh hồng, kính trực đụng vỡ mạn thiên huyết vụ. "Oanh a!" Nương theo tiếng nổ mạnh, ẩn ẩn có một đạo tiếng gào thê lương vang lên. 'Bị thương rồi?' Ba vị Tổ Vu đều mâu quang sậu lượng.

Giây tiếp theo, tề tề giết ra. "Ầm ầm ầm!" Trượng vào Tổ Vu Chân Thân cường hãn, vô thị huyết sát vân vụ bạo tạc, mặc cho bạo tạc chi lực trùng kích nhục thân, kính trực truy đuổi theo.

Khoa Phụ thôi động Ngân Hà chi lực, "Ong" một tia tinh thần chi quang ánh xạ, thuấn gian câu liên đông tây chi địa.

Phía trước ẩn ước có thể thấy Ma Tổ hóa thân. "Đi!" Một tiếng bạo quát, "Oanh, oanh, oanh", cả ba dưới sự dẫn dắt của tinh thần chi quang, đều hoành khóa hư không, trực tiếp đuổi kịp Ma Tổ hóa thân.

Lần đầu tiên tiến hành truyền tống biên độ lớn trong tình huống mang theo cả ba Tổ Vu, khiến cho pháp tắc chi lực trong cơ thể Khoa Phụ bị hút cạn trong nháy mắt.

Sắc mặt hắn thảm bạch, hai chân run rẩy, suýt chút nữa cắm đầu ngã xuống vân tầng.

Miễn cưỡng duy trì thân hình, Khoa Phụ xua tay với hai người: "Đừng quản ta, tốc tốc ngăn chặn Ma Tổ hóa thân, nếu không ta tiền công tận khí rồi." Đã đi đến bước này, nếu không chém giết được Ma Tổ hóa thân, ai hội cam tâm?

Hậu Nghệ, Hình Thiên đều hai mắt đỏ ngầu, hai người không cố được nhiều, "Ầm ầm", Hậu Nghệ giương cung lắp tên, liên châu cửu tiễn bạo xạ hư không, trì hoãn tiến trình của Ma Tổ hóa thân.

Hình Thiên trực tiếp hai tay cầm búa, nhảy lên thật cao, hoành không trảm xuống. "Ầm ầm!" Hư không tạc liệt, duy chỉ có một cây búa khủng bố không ngừng phóng đại.

Tê!

Giờ khắc này, Ma Tổ hóa thân tựa hồ bị đánh thức ký ức tồi tệ nào đó. "Bàn Cổ?" Một tiếng oán hận, quai lệ, bạo nộ xen lẫn vô tận khủng cụ tê hống vang lên.

Hắn rốt cục nhớ ra khí tức làm cho mình tâm kinh đảm chiến kia là vật gì rồi.

Chính là "Bàn Cổ Khai Thiên Phủ"!

Khi đó hắn là Hỗn Độn Ma Tổ, thủ hạ tọa ủng một đám lớn Ma Thần, phong đầu nhất thời vô lượng.

Nghe nói có người muốn ở trong Hỗn Độn khai tịch thiên địa, phá hoại gia viên lại dĩ sinh tồn của bọn hắn, hắn đương trường nổi giận, mang theo một đám Ma Thần hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang giết tới.

Chương 166

Kết quả chỉ một búa!

Chỉ một búa đã đem hắn trảm đến hình thần câu diệt.

Chỉ lưu lại một điểm chân linh đào độn.

Sau đó tận mắt nhìn thấy hàng trăm huynh đệ Ma Thần bị người kia như chém dưa thái rau, một búa một cái, chém đến đầu người cuồn cuộn, máu chảy thành sông.

Từ đó về sau, Khai Thiên Phủ trở thành tồn tại khủng bố nhất trong ký ức của hắn. 'Phương tài mấy cái gia hỏa kia trên người tản mát ra khí tức, phân minh cùng Khai Thiên Phủ như đúc một lò, tuy rằng vi nhược nhưng tuyệt đối là Khai Thiên Phủ không nghi ngờ!' Giờ khắc này, Ma Tổ hóa thân thật sự sợ hãi.

Tuy rằng đó tịnh phi chân chính Khai Thiên Phủ, uy năng cũng không đủ một phần ngàn thời kỳ toàn thịnh.

Nhưng hắn đồng dạng chỉ là một luồng "Ma Đạo Bản Nguyên chi khí" hóa hình, ngay cả Ma Tổ nguyên linh cũng không tính là, càng đừng nói là Ma Tổ.

Đối phương nếu thật sự sử xuất chiêu kia, cho dù hiện tại hắn nhìn như cường đại vô cùng, cũng nan đào nhất tử.

Vô nhu lý do, vô nhu giải thích. 'Thứ kia chính là khắc tinh của hắn!' "Chạy!" Ma Tổ hóa thân chỉ còn lại một cái ý niệm, hư không lấp lánh, liền muốn độn tẩu thiên địa.

Nhưng Tổ Vu đã đi trước một bước, tự nhiên không chịu thả hắn rời đi! "Chết!" Một tiếng bạo quát, Hậu Nghệ tái độ bắn ra "Tam Tiễn"! "Hưu, hưu, hưu!" Tiễn quang chói mắt, thành công phong tỏa

đường đi của Ma Tổ hóa thân.

Giờ khắc này, một búa của Hình Thiên đã trảm xuống. "Ầm ầm!" Thiên khung tạc liệt.

Mắt thấy trốn không thể trốn, Ma Tổ hóa thân nộ hống một tiếng, trường thương trong tay mạnh mẽ đâm ra. "Bành!" Tiếng nổ cực lớn, một cỗ dao động khủng bố truyền ra.

Nhục thân Hình Thiên chấn động với tốc độ cực nhanh, từng phân từng hào, Tổ Vu Chân Thân cường hãn vô thất lăng sinh bị xé ra từng đạo huyết ngân.

Nhưng lần này hắn không có buông tay, mặc cho luồng chấn động chi lực kia cày xới nhục thân. "Oanh, oanh, oanh", huyết quản trong cơ thể bạo liệt, cơ bắp cánh tay nổ tung, duy chỉ có đôi con ngươi huyết hồng rực rỡ, ninh tử bất thối (thà chết không lùi).

Dưới loại kháng tranh gần như liều mạng này, Ma Tổ hóa thân lại bị hắn lao lao kiềm chế, trong thời gian ngắn vô pháp tránh thoát. "Đáng chết, cút, cút, cút!" Ma Tổ hóa thân bạo khiêu như lôi, cảm ứng uy hiếp sau lưng càng ngày càng mạnh, biết rõ sáu Tổ Vu tiếp cận giai đoạn hoàn thành, lại không đi thì thật sự có khả năng chết ở đây.

Bị trấn áp bốn ức tám ngàn vạn năm, thật vất vả mới thoát khốn, hắn không muốn chết.

Nhân sinh của hắn mới vừa bắt đầu, chưa thôn phệ đủ trăm ức sinh linh, chưa ngưng tụ ra "Ma Tổ Nguyên Linh", triệt để đem tự thân hóa thành Ma Tổ.

Hắn sao có thể chết? "Cút ngay a!!!" Ma Tổ hóa thân phát điên đấm đá vào Hình Thiên trước mặt, đánh đến hai tay Hình Thiên tạc liệt, huyết nhục mạn thiên, nhưng dù vậy Hình Thiên cũng không buông.

Một đạo huyết khí hội tụ, dưới sự thao túng của ý niệm, vẫn lao lao kiềm chế hắn. "A a a!

Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Ma Tổ hóa thân mâu quang huyết hồng, lần này thật sự nổi giận.

Đột nhiên một đạo huyết vụ che trời, thuấn tức bao phủ về phía Hình Thiên. "Đã không nguyện ý lui, vậy thì hóa thành một bộ phận của Bản tọa đi!

Kiệt kiệt kiệt!" Ma Tổ hóa thân cười xương cuồng, muốn triệt để dung hợp Hình Thiên. 'Gia hỏa này huyết khí cường thịnh như thế, bảo không chừng có thể làm cho tu vi tự thân tiến thêm một bước!' "Không!" Phía dưới thấy một màn này, đại quân Vu nhân trong nháy mắt đỏ mắt, trong miệng phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

Khoa Phụ muốn xuất thủ, nhưng Ngân Hà chi lực sớm đã tiêu hao sạch sẽ trong lần di chuyển vừa rồi, giờ khắc này căn bản hào vô biện pháp.

Hậu Nghệ vừa rồi liên tiếp bắn tên, cũng sớm háo không Phá Diệt Chi Lực trong cơ thể.

Hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thảy phát sinh, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng phẫn nộ đến tê tâm liệt phế. "Nếu dám thương tổn huynh đệ của Ngô, thiên nhai hải giác, Ngô tất giết ngươi!" "Dừng tay!" "Hỗn trướng!" "Chết!" Sáu Tổ Vu ở xa cũng cảm ứng được tình hình nơi này.

Nguyên bản Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ nhất thức thủy chung vô pháp hoàn thành dung hợp cuối cùng, bởi vì quy tắc của mỗi người tịnh không cụ bị tính dung hợp, trước đó cũng phải nhờ không gian chi lực của Đại Tổ Vu Đế Giang mới có thể bao dung hết thảy.

Nhưng tại một khắc này, bọn họ đều không lo được nhiều như

vậy. "Dung!" Nương theo từng tiếng bạo quát, "Ầm ầm ầm", sáu thanh cự phủ trong hư không cấp tốc biến hóa, Kim, Mộc, Hỏa, Vũ, Lôi, Điện, sáu loại pháp tắc chi lực bất đồng tại giờ khắc này bị cưỡng ép dung nạp làm một. "Ong", hư không chấn động, một đạo lực lượng to lớn vô bằng thuấn gian khuếch tán ra.

Giây tiếp theo, chư thiên kinh quý.

Sáu Tổ Vu đều chấn phấn mạc danh, hoặc giả chính vì vừa rồi tâm ý nhất trí, một lòng muốn cứu Hình Thiên, giết Ma Tổ hóa thân, cho nên mới có thể hoàn thành dung hợp cuối cùng.

Nhưng dù có nhanh hơn nữa, cũng không có khả năng đoạt trước khi Ma Tổ hóa thân thôn phệ Hình Thiên mà đem hắn chém giết. "Ầm ầm ầm!" Hư không chấn động.

Mắt thấy Hình Thiên sắp bị huyết sát chi vân triệt để thôn phệ, Ma Tổ hóa thân lộ ra tiếng cười dữ tợn trương cuồng: "Kiệt kiệt kiệt..." Hốt nhiên, tiếng cười im bặt.

Phảng phất như bị người ta bóp cổ, thân mình hắn kỳ dị nghiêng về phía trước, cơ thể run rẩy biên độ lớn, trong cơ thể tựa hồ có thứ gì đang phiên giang đảo hải. "Không!" Nương theo một tiếng kêu kinh khủng hãi nhiên, Ma Tổ hóa thân đột nhiên ngửa ra sau, "Ong", một đạo huyết ảnh kính trực bị đánh ra khỏi thân thể.

Y hệt có thể thấy vạn thiên kim sắc huyết dịch bay tung tóe, khi tiếp xúc với ma thân, lập tức phát ra âm thanh như nước đổ vào chảo dầu sôi, "Tư tư", khói xanh bốc lên, từng đoàn từng đoàn huyết nhục ma thân bị hủ thực.

Ngũ Thánh kinh ngạc nhìn một màn này, phương tài bọn họ đều suýt chút nữa nhịn không được xuất thủ. "Đây là..." "Phụ thần huyết mạch!" Thiên Ngô vẻ mặt kích động nói: "Ngã hiểu rồi, là huyết mạch Phụ thần đã cứu Thập ngũ đệ.

Ngô đẳng giai là hậu duệ Phụ thần, thân cụ Phụ thần huyết mạch.

Máu của Phụ thần chính là khắc tinh của ma đầu kia!" 'Là vậy sao?' Mắt thấy Ma Tổ hóa thân bị kim sắc huyết dịch của Hình Thiên vấy lên, thiêu đốt nửa bên ma thân, vẫn đang liên tục thiêu đốt không ngừng. 'Vậy đại khái là thế rồi.' Sáu Tổ Vu nắm lấy thời cơ, quả đoán xuất thủ. "Ầm ầm!" Hư không xuất hiện một thanh cự phủ lấp lánh lục sắc quang hoa, hoành không trảm xuống.

Phủ đầu vạch qua thiên biên, tựa hồ mang theo một loại vận luật huyền diệu nào đó, mỗi một lần luật động đều uẩn hàm hơn trăm loại biến hóa, tầng tầng lớp lớp.

Cuối cùng đầy trời chỉ còn lại duy nhất một đạo phủ ảnh kia. "Bàn Cổ...

Không!" Nương theo một tiếng tê hống kinh thiên động địa. "Ầm ầm ầm!" Ma Tổ hóa thân thuấn tức phân băng ly tích.

Vạn thiên quang ảnh phá diệt, huyết ảnh hội tán.

Trong chốc lát, thiên địa liền trọng hiện thanh minh.

Nhất ứng Vu nhân nhìn trời quang mây tạnh, đều có loại cảm giác kiếp hậu dư sinh. "Hô!" Giờ khắc này, Khoa Phụ hồi phục vài phần lực xuất hiện bên cạnh Hình Thiên.

Nhìn Hình Thiên toàn thân trên dưới không còn một miếng thịt lành, máu chảy đầm đìa, trong mắt hắn lóe lên một tia áy náy.

Huy thủ, "Ong", một luồng Ngân Hà chi lực chợt hiện.

Thương khẩu của Hình Thiên lập tức khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ là thương thế bên trong không dễ dàng khôi phục như vậy. "Không sao chứ?" Hậu Nghệ cũng bay tới. "Không sao!" Hình Thiên toét miệng cười. "Bá, bá, bá!" Chúng Tổ Vu rất nhanh tề tụ một đường, sáu đại Tổ Vu còn lại đều ánh mắt có vẻ

xấu hổ nói: "Thập ngũ đệ, lần này trách chúng ta!" "Không việc gì đâu." Hình Thiên vô sở vị nói: "Thực sự không được thì ta đi tìm Nữ Oa nương nương hồi phục.

Tạo Hóa chi lực sách sách, cái đó mới cường đại.

Cổ mạc trận đại chiến tiếp theo ta cũng có thể đuổi kịp." "Đúng, nhất định có thể đuổi kịp!" Giờ khắc này, "Ong", một luồng lưu quang cấp tốc biến hóa.

Bàn Cổ kính trực xuất hiện tại động huyệt nơi 'Ma Đạo Bản Nguyên chi khí' xuất hiện, ngưng mi quét mắt tứ phía, trống rỗng một mảnh.

Tất cả thoạt nhìn tịnh vô dị thường.

Nhưng dưới sự chiếu rọi của Chân linh, phân minh bắt được một luồng hắc sắc đạm đạm. "Quả nhiên còn ở đây." Bàn Cổ cười khẽ, trong mắt một tia tinh mang chợt hiện.

Chương 167

Mắt thấy bị bại lộ, hắc quang linh động như rắn, "Hưu!" một cái đẳng thân liền muốn độn không đào tẩu!

Tại lúc này, "Ầm ầm", một bàn tay thanh quang khổng lồ từ hư không chụp xuống, hắc khí kia giống như tự chui đầu vào lưới, kính trực bị hắn bắt được. "Ong!" Một đạo sát khí kinh người đầu xạ, hắc khí muốn giãy dụa liền bị từng đạo thanh khí lưu quang bao bọc.

Bàn tay hư nắm, "Bành", hắc quang trực tiếp bị ma diệt linh trí!

Lại nhìn trong lòng bàn tay, chỉ còn lại một đạo hắc hồng sắc lưu quang.

Dài một thước, rộng hai ngón tay, không còn sự hung tàn bạo lệ trước đó, an an tĩnh tĩnh nằm trong lòng bàn tay.

Thông thể giới hồ hư thực chi gian, tựa hồ uẩn hàm quy tắc biến hóa nào đó, không ngừng biến ảo hình thể, khiến người ta mạc danh trầm mê! "Bá, bá!" Tiếp liên hai đạo linh quang cấp tốc biến hóa, là Hậu Thổ cùng Nữ Oa.

Hai người nhìn vật trong tay Bàn Cổ đều kinh ngạc.

Nữ Oa ngưng mi đạo: "Ma Đạo Bản Nguyên chi khí?" Nàng cũng là nhân vật thượng cổ, chứng kiến Đạo Ma Chi Kiếp, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra vật này.

So sánh ra thì Hậu Thổ thiếu vài phần kiến thức, chần chờ nói: "Vậy Ma Tổ hóa thân bên ngoài bị các gia huynh hợp lực chém giết là..." Bàn Cổ nói: "Là do tàn niệm của Ma Tổ La Hầu bị trảm diệt, Bản Nguyên chi khí này mới là nguồn gốc của tất cả." Hậu Thổ nghe xong lập tức giật mình kinh hãi.

Ma Tổ hóa thân khủng bố vừa rồi cư nhiên là do Bản Nguyên chi khí nhìn qua nhân súc vô hại này biến hóa?

Đương tức ánh mắt lãnh liệt nói: "Phụ thần, vật này chí tà chí ác, lý đương hủy diệt, miễn cho di họa hậu thế." "....." Bàn Cổ khựng lại, liếc mắt nhìn nàng, tiếp liên phao ra bốn câu hỏi: "Hà vi chính, hà vi tà?

Hà vi thiện, hà vi ác?" "Ách..." Hậu Thổ ngẩn ra.

Nữ Oa ở bên cạnh cười hì hì nói: "Ngốc muội muội của ta, ngươi là Lục Đạo Luân Hồi chi chủ, chẳng lẽ không biết sao.

Thiện ác chính tà, sinh tử âm dương, hết thảy đều là thuật cân bằng của thiên địa.

Có chính tất có tà, có thiện tất có ác.

Hai giả tương hỗ đối lập nhưng lại nương tựa lẫn nhau.

Cái gọi là cô âm bất trưởng, cô dương bất sinh chính là đạo lý này!

Kẻ làm ác tịnh phi là 'Ma Đạo Bản Nguyên chi khí', mà là ác niệm phụ trứ trên bản nguyên chi khí mà thôi.

Như kim ác niệm kia đã bị Đại thần tiêu diệt, đây chỉ là một đạo bản nguyên thuần túy.

Quan kiện là phải xem người dùng, dùng như thế nào.

Dùng vào việc chính tắc chính, dùng vào việc ác tắc ác!

Đại thần, đạo lý này đúng không a?" Nói xong, Nữ Oa cười hì hì nhìn về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ lược lược gật đầu nói: "Không sai, ác niệm phụ trứ trên đó đã bị Ngô thanh trừ.

Hiện tại nó chỉ là một đạo bản nguyên thuần túy.

Quan kiện là phải xem ai dùng. 'Ma Đạo' cũng là một trong Tam Thiên Đại Đạo!

Đại Đạo vốn không có cao thấp thiện ác." Hậu Thổ nghe xong mặt đầy xấu hổ.

Nàng tịnh phi không biết đạo lý này.

Chỉ là trước đó tận mắt nhìn thấy chúng Tổ Vu liên thủ đều suýt chút nữa bị Ma Tổ hóa thân kia đập thành thịt nát, nên tiên nhập vi chủ, coi nó là thập ác bất xá.

Nếu không phải cố kỵ quy tắc Thánh nhân bất hạ tràng thì nàng đã sớm đích thân xuất thủ rồi.

Vừa nghe nói Ma Tổ hóa thân kia là do Ma Đạo Bản Nguyên chi khí trước mắt thôi sinh, nàng hạ ý thức muốn đem nó hủy diệt.

Nghe Nữ Oa khai đạo một phen, lập tức biết mình có chút thiên pha.

Vội vàng khom người nói: "Hữu lao Phụ thần cùng Nữ Oa tỷ tỷ giáo hối, ngô loạn tâm trí, vọng động sát niệm." "Vô phương!" Bàn Cổ xua tay, tịnh vị để chuyện này trong lòng.

Thánh nhân thánh nhân, tuy nhiều hơn một chữ "Thánh", nhưng bản chất vẫn là "Nhân"!

Đã là người thì không thể nào hoàn toàn không có sai lầm. "Được rồi, chuyện nhỏ thôi!" Nữ Oa kéo tay Hậu Thổ, bầu không khí túc mục trước đó lập tức tan thành mây khói.

Bàn Cổ nhìn 'Ma Đạo Bản Nguyên chi khí' trong tay lại lâm vào trầm tư. 'Vật này là do Tây Phương giáo vô ý phát hiện rồi trấn áp tại đây, hay là cố ý làm vậy?' Nếu là vế trước thì không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nếu là về sau...

Hai nữ giờ khắc này cũng liên tưởng đến điều này.

Hậu Thổ sắc mặt có chút ngưng trọng nói: "Phụ thần, Ma Đạo Bản Nguyên chi khí này chẳng lẽ là do Tây Phương giáo cố ý lưu lại?" Hoặc hứa Tây Phương nhị đạo sớm biết kiếp nạn ngày hôm nay không thể tránh khỏi, nhưng lại không cam lòng chịu thiệt lớn, cho nên chôn cho Vu nhân một quả lôi lớn!

Khi liên quân Vu nhân đồ diệt hàng ức tín đồ, máu chảy thành sông hội nhập xuống lòng đất, hàng ức huyết khí oán niệm kính trực phá khai phong ấn dưới "Thánh địa".

Ma Tổ tàn niệm hiển hóa, thôn phệ máu huyết của hàng ức sinh linh, ngưng tụ ma thân, đồ lục một phương.

Nếu không phải chín đại Tổ Vu, hai đại Nhân tộc lão tổ phản ứng nhanh, toàn trình chỉ huy có độ, phối hợp thân mật vô gian, e rằng lần này phải tiêu tùng.

Xui xẻo thay Ma Tổ hóa thân lại đụng phải khắc tinh trong mệnh là "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ"!

Đổi lại là kẻ khác, cho dù là Thiên Địa Thánh Nhân xuất thủ cũng khó hàng phục hắn. "Không phải là không có khả năng này!" Bàn Cổ nhược hữu sở tư.

Ẩn ước cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, Tây Phương giáo hẳn là còn tàng chứa một bí mật lớn.

Phao ra 'Ma Đạo Bản Nguyên chi khí' càng nhiều khả năng là vì chuyển dịch sự chú ý của hắn.

Không đơn thuần là hãm hại đại quân Vu nhân.

Hoặc giả là dứt khoát tồn hai loại tâm tư, nếu đại quân Vu nhân

bất địch, bị Ma Tổ hóa thân đồ lục, thì mượn cơ hội này bang trợ Đông Hoa Đại Đế hoàn thành sứ mệnh phản công Đông Châu.

Nếu Ma Tổ hóa thân bị tiêu diệt, thì thuận lý thành chương bộc lộ ra Ma Đạo Bản Nguyên chi khí, đem sự quan chú của hắn chuyển dịch đi nơi khác... 'Là vậy sao?' Bất quản như thế nào, 'Tây Phương giáo' ngày sau nhất định phải tham tra cho rõ ràng. 'Chí vu mục tiền, vẫn là lấy việc đạp bằng Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu làm chủ.

Đợi thu được hai phần Thiên Đạo Bản Nguyên chi lực kia vào tay, chưởng khống ba phần Thiên Đạo Bản Nguyên.

Lại phân phong mười sáu tôn Thánh nhân, tối mã cũng có thể gia tăng 160 triệu năm thọ mệnh!

Khôi phục cảnh giới Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân không thành vấn đề.' Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn lóe lên, Bàn Cổ thản nhiên nói: "Trở về đi, nơi này đã không còn bí mật!" Hai nữ tự nhiên không có ý kiến, "Bá", quang ảnh chợt hiện, ba người đã tiêu thất vô ảnh vô tung!

Cùng thời gian đó!

Tại vô tận hư không, Tu Di Sơn, Bát Bảo Công Đức Trì!

Trong hồ kim liên dao động, trán phóng ra vạn trượng kim quang, trong chốc lát liền ngưng thành một đạo thân hình, chính là bộ dáng "Tiếp Dẫn Thánh Nhân". "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn hợp thập nói: "Ma khí trấn áp dưới Thánh sơn đã bị thu đi.

Trong thời gian ngắn, có thể bảo trụ Tây Phương bình an vô sự." Bên cạnh Chuẩn Đề nhịn không được nói: "Sư huynh, ma khí kia cũng là một kiện bảo vật.

Bên trong uẩn hàm Ma Đạo chân ý, hoặc hứa có thể làm cho một người trực tiếp siêu thoát bản ngã, chứng đạo pháp tắc viên mãn.

Vì sao... vì sao lại để cho người ta lấy đi?" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Làm người không thể quá tham lam, tuy bản nguyên không phân thiện ác, quan kiện tại người dùng.

Nhưng một luồng Ma Đạo Bản Nguyên chi khí kia là vật sở hữu của thượng cổ Ma Tổ La Hầu, hung tàn bạo lệ, phi thường nhân có thể hàng phục.

Một cái không cẩn thận, ngược lại sẽ bị nó đồng hóa, dẫn đến Ma Tổ La Hầu phục sinh.

Đến lúc đó, chỉ sợ Lão sư cũng không tha cho chúng ta.

Ai!

Năm đó ta nhất niệm chí thử, làm cho ta suýt chút nữa rước lấy đại họa.

Hôm nay mượn tay Vu nhân thoát kiếp, đã là chuyện may mắn.

Hà khổ đi giữ lấy vật bất tường kia?" "Đáng tiếc..." Chuẩn Đề mặt đầy di hám, nhưng rất nhanh liền hồi chuyển tâm thần, nhìn về phía Tiếp Dẫn nói: "Tiếp theo chúng ta làm gì?" "Cái gì cũng đừng làm!" Tiếp Dẫn thản nhiên nói: "Năm đó Đạo Tổ và Ma Tổ đại chiến tại Tây Ngưu Hạ Châu, Ma Tổ thân tử, vạn thiên Ma Đạo Bản Nguyên chi khí tiêu tán.

Tuy đa phần bị Đạo Tổ sở diệt, nhưng khó bảo toàn không có cá lọt lưới.

Đây chính là một con cá lọt lưới đó đi!" Chuẩn Đề thuấn tức lĩnh ngộ ý của hắn, lập tức cười nói: "Sư huynh nói không sai, Tây Ngưu Hạ Châu vốn là nơi Ma Tổ thân tử, có một đạo tàn tồn Ma Đạo Bản Nguyên chi khí cũng không phải là chuyện gì ý ngoại.

Chỉ là hai người chúng ta Đạo cảnh tu vi quá thấp, lại thủy chung không thể phát giác dị thường.

Chương 168

Lần này, phải đa tạ đại quân Vu nhân!

Dẫn ra yêu tà bậc này, đem nó tru sát." "A Di Đà Phật, chính là đạo lý này!" Chuyển thuấn, sư huynh đệ hai người liền đạt thành nhất trí.

Tiếp Dẫn thân hình trọng tân hóa thành vạn thiên kim quang, dung nhập vào Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề tắc ngồi tĩnh tọa bên hồ hồi lâu, nửa ngày sau phát ra một tiếng cười khẽ.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Rất nhanh, tin tức thế lực Tây Phương chiến bại, ba ngàn Phật quốc bị diệt, Tây Châu luân vi lãnh thổ Vu nhân liền truyền biến tứ phương.

Bỉ thời, thiên hạ giai kinh!

Tuy rằng sớm biết đại quân Vu nhân cường đại, nhưng lôi đình hoành tảo chi thế phá diệt thế lực Tây Phương như thế này vẫn làm cho người ta chấn kinh mạc danh.

Chấn kinh chi dư, càng nhiều là sợ hãi.

Vưu kỳ là thế lực Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu, Tây Ngưu Hạ Châu chính là nơi có Thánh nhân tí hộ, kết quả đều bị Vu nhân khinh dịch tảo trừ.

Hải Ngoại... có thể chống đỡ được sao?

Hải Ngoại, tổ mạch của Tam Đảo Thập Châu - Doanh Châu!

Thái Thần Cung!

Đông Hoa Đại Đế đoan tọa trên hoàng kim bảo tọa, trong điện

phân liệt hai phái bảo tọa.

Cư tại hạ thủ là hai vị, phân biệt là Chuẩn Thánh cảnh Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên.

Như kim đã mang theo môn nhân, tộc nhân của mình quy nhập vào Hải Ngoại, chính thức trở thành một thành viên của thế lực Hải Ngoại.

Vị liệt dưới Đông Hoa Đại Đế.

Lại nhìn xuống dưới, chính là các đảo chủ của Tam Đảo Thập Châu cùng nhất ứng đảo tự.

Tu vi thanh nhất sắc từ Chuẩn Thánh trở lên.

Cộng kế bảy mươi hai vị, đại biểu cho thế lực Hải Ngoại hiện nay. "Đế quân!" Một lão giả râu dài phiêu phiêu mặc bạch y đứng dậy, hướng về phía Đông Hoa Đại Đế chắp tay nói: "Thần nghe nói Tây Phương giáo đại bại, như kim Tây Ngưu Hạ Châu đã luân vi quốc thổ Vu nhân, rất nhanh liền muốn hướng Hải Ngoại chúng ta động binh.

Không biết tin tức này là thật hay giả?" Đông Hoa ngẩng đầu, thản nhiên liếc mắt một cái nói: "Tây Ngưu Hạ Châu bị xâm chiếm là thật, nhưng Tây Phương giáo đại bại e rằng bất thực.

Ba ngàn Phật quốc kia bất quá chỉ là một đám người tự phát tổ kiến, nguyện ý hướng Tây Phương giáo cống hiến tín ngưỡng mà thôi.

Không tính là thế lực Tây Phương.

Chí vu Vu nhân hướng Hải Ngoại ta động binh?

Sai!

Là Bản tọa phụng mệnh Thiên Đế, chinh thảo Vu nhân, bọn chúng tự dâng lên tận cửa càng tốt, đỡ tốn công ta phải chạy thêm một

chuyến.

Dám đến đây, trăm vạn dặm hải vực chính là nơi táng thân của bọn chúng!" Câu nói cuối cùng nói đến cách ngoại khí thế bàng bạc.

Trong điện một chúng cường giả nghe xong, đều mạc danh tâm triều bành phái.

Đông Hoa sắc mặt hòa hoãn lại, cười khẽ nói: "Việc này không cần nói nhiều, như kim tu vi các châu đảo đề thăng thế nào rồi?" Nói đến việc này, một chúng đảo chủ, châu chủ đều lộ diện tươi cười.

Phân phân chắp tay nói: "Nhờ phúc của Đế quân, Huyền Châu ta mấy ngày nay số lượng Thiên Tiên tăng gấp đôi.

Toàn bộ đảo Huyền Châu hầu như không còn tu vi dưới Thiên Tiên.

Huyền Tiên số lượng hơi ít, nhưng cũng gia tăng hơn mười vạn.

Kim Tiên bảy tám ngàn.

Thái Ất Kim Tiên một ngàn.

Đại La Kim Tiên năm trăm.

Chuẩn Thánh diệc có hơn mười vị!" "Hồi bẩm Đế quân, Duyện Châu ta cũng sàn sàn như vậy.

Bất quá số lượng Đại La Kim Tiên giác chi nhiều hơn bảy trăm.

Chuẩn Thánh diệc có hơn hai mươi vị!" "Nguyên Châu ta tương đối ít, Chuẩn Thánh chỉ có tám chín vị!" "Ta....." Đương hạ chúng nhân mỗi người một câu, hầu như nơi kém nhất cũng gia tăng năm vị Chuẩn Thánh trở lên, nơi tốt nhất có hai ba mươi vị, trung đẳng thì khoảng mười vị.

Phía trên Đông Hoa Đại Đế nghe đến tâm hoa nộ phóng.

Chỉ mới nửa tháng, số lượng Chuẩn Thánh đã trọng hồi đỉnh phong, thậm chí so với trước kia còn nhiều hơn một phần ba.

Chiếu theo tốc độ tăng trưởng này, ngày phá ngàn tựa hồ không còn xa nữa. 'Năm đó tổng số Vu Yêu cộng lại cũng không đến một ngàn Chuẩn Thánh đi?' Vẻn vẹn một mạch thế lực Hải Ngoại, chưa tính chúng yêu ở Bắc Câu Lô Châu.

Nhiều không dám nói, trên trăm cái Chuẩn Thánh chắc chắn phải có chứ?

Nên biết, trận chiến mấy ngàn năm trước, tuy rằng Yêu tộc thảm bại, nhưng bởi vì Hồng Quân đột nhiên sáp thủ, cho nên Yêu tộc đại năng tịnh vị bị đồ lục một không.

Trong đám Yêu Soái Yêu Thần có một lượng lớn sống sót, thanh nhất sắc đều là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Lại có chúng yêu Bắc Minh Hải của Yêu Sư Côn Bằng, cho dù là thế lực mới kiến lập, nhưng trong hải vực luôn luôn có nhiều trân cầm dị thú, bảo không chừng có huyết mạch Hồng Hoang thượng cổ tồn hoạt, gom góp bảy tám chục cái Chuẩn Thánh không thành vấn đề.

Còn Tây Phương giáo...

Hắn tin tưởng lời lão đầu râu bạc kia tịnh phi qua loa lấy lệ, tuy rằng trước đó năm trăm Chuẩn Thánh tề phó Ngũ Trang Quán kết quả bị Nữ Oa tận số khanh sát, trong đó có một trăm là của Tây Phương giáo.

Nhưng hắn dám đốc định, đó tuyệt đối không phải toàn bộ Tây Phương giáo.

Tiếp Dẫn thượng nhân không nói làm gì, nhưng Chuẩn Đề Thánh Nhân nổi danh là không cần da mặt, sau Long Phượng đại kiếp, vạn tộc tranh phong, có không ít yêu linh cường giả bị hàng phục dưới

danh nghĩa độ hóa, lại có Thánh nhân dư ấm tí hộ, hiện tại tu thành Chuẩn Thánh tịnh phi việc khó.

Trừ cái đó ra còn có "Thiên Đình" của Hạo Thiên Thiên Đế, tuy rằng đó là một cái vỏ rỗng, nhưng Hạo Thiên tất cánh là thiên địa chính thống, hốt du được vài cái cường giả gia nhập.

Nhiều không có, mười mấy hai mươi cái khẳng định là có.

Phản công Đông Châu đại lục, chinh phạt Vu nhân tịnh phi là chuyện của riêng hắn, mấy vị Thánh nhân kia đều có phần.

Quang hiện hữu thế lực cộng lại, năng gom đủ hơn một ngàn Chuẩn Thánh! 'Đây là một cỗ thế lực bàng đại bực nào?' Tại lúc này! "Đế quân!" Tả thủ Tây Vương Mẫu chắp tay nói: "Ngô đã mời ba vị đồng đạo, đều là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, không bao lâu nữa sẽ để đạt Hải Ngoại.

Vì Đế quân thảo phạt Đông Châu xuất một phần lực." Ba vị?

Đông Hoa Đại Đế nghe vậy đại hỉ.

Chính là Chuẩn Thánh tuy nhiều, nhưng lại thiếu đỉnh phong đại lão tọa trấn.

Không từng nghĩ, Tây Vương Mẫu lại cấp hắn tìm được ba vị.

Cộng thêm nàng, chính là sáu đại Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Lúc này, Phạt Thiên cũng không cam lòng yếu thế nói: "Ngô cũng mời năm vị đồng tộc, đều là hảo hữu Thú tộc một mạch từ thời thượng cổ vạn tộc tranh phong.

Tu vi người nào cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, chiến lực cường đại.

Giai nguyện gia nhập Hải Ngoại, vì Đế Tuấn hiệu mệnh!" Năm vị?

Đông Hoa trong lòng vui như nở hoa, lập tức cười ha hả nói: "Tốt, tốt, tốt!

Hai vị đều là người tài giỏi, đợi khi Vu nhân phúc diệt, Bản tọa sẽ đích thân ở trước mặt Đạo Tổ thỉnh công cho các ngươi!" Tây Vương Mẫu nhìn Phạt Thiên một cái, nhưng cũng không nói gì.

Đối phương có khả năng là đồ đệ của thú hoàng "Thần Nghịch" - nhất đại bá chủ thời vạn tộc tranh phong, tự nhiên giao hữu quảng phiếm, phi nàng sở năng bỉ nghĩ.

Đương hạ hai người tề tề chắp tay nói: "Đa tạ Đế quân!" Số lượng Chuẩn Thánh đỉnh phong của Hải Ngoại tử đạt đến mười một vị, liên quân Vu nhân cộng thêm Trấn Nguyên Tử, mãn đả mãn toán cũng mới mười cái Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi.

Nguyên tiên có chút thảm thắc, các chủ nhân châu đảo Hải Ngoại giờ khắc này đều tâm trung đại định.

Nếu như thế này mà còn không thể phúc diệt Vu nhân nhị tộc, chỉ có thể nói là không có thiên lý!

Đông Hoa cười ha hả nói: "Đây là trời phù hộ một mạch Hải Ngoại ta, trận chiến này tất thắng!" "Tất thắng!" Mọi người lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô kinh thiên!

Cùng thời gian đó.

Tại sau khi bạt trừ những nhân tố bất ổn định của ba ngàn Phật quốc, đại quân Vu nhân khai bạt, dưới sự suất lĩnh của chín đại Tổ Vu và hai đại Nhân tộc lão tổ, "Ầm ầm ầm" lao thẳng về phía Hải Ngoại tập kích.

Trận chiến này, thề diệt Tam Đảo Thập Châu!

Vạn Thọ Sơn, khẩn lâm Ngũ Trang Quán đã tu kiến một tòa cung điện bàng đại.

Chương 169

Trên viết bốn chữ lớn "Bàn Cổ Hành Cung"!

Trong điện, Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài, phía dưới phân biệt là Hậu Thổ, Nữ Oa, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Hữu Sào thị - thất Thánh.

Trong đó Nữ Oa ánh mắt có vẻ lo lắng, thỉnh thoảng sẽ nhìn về hướng Hải Ngoại.

Hậu Thổ thấy thế, không khỏi cười khẽ nói: "Tỷ tỷ không cần lo lắng, Phục Hy thân có đại khí vận, lại có Toại Nhân thị, Tri Sinh thị hai vị Nhân tộc lão tổ chiếu ứng, lý đương sẽ không có việc gì.

Hơn nữa, ngài không phải đã đưa 'Sơn Hà Xã Tắc Đồ' cho hắn rồi sao?

Tức tiện có vạn nhất, dĩ lực lượng Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân của tỷ tỷ, muốn bảo trụ một người vô ngại là dư sức." Nữ Oa lại lắc đầu, nhưng vẫn ưu tâm xung xung nói: "Nói thì nói vậy, nhưng Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu bị Hồng Quân lão tổ dùng Thiên Đạo Bản Nguyên bao phủ, trở nên mạc danh hung hiểm.

Lại thêm lần đại chiến này, Đế Tuấn Thái Nhất tất sẽ phái khiển Yêu tộc tham chiến, ta sợ huynh ấy bị Yêu tộc quấn lấy." Người khác không biết, nhưng mấy người bọn họ lại biết rõ ràng.

Tích niên Vu Yêu đại chiến, tuy rằng liên quân Vu nhân đại thắng, chém giết không ít yêu quân.

Nhưng cao tầng chân chính của Yêu tộc chết tịnh không nhiều.

Phục Hy tích nhật là Yêu Tương của Yêu Đình, dưới một người trên vạn người, địa vị còn cao hơn Yêu Sư Côn Bằng.

Tuy chuyển thế làm người, nhưng khó bảo toàn trong Yêu tộc không có kẻ thiên phú dị bẩm nhận ra hắn.

Đến lúc đó, thiếu không được một phen phiền toái.

Dư hạ mấy vị Thánh nhân lại thầm nghĩ: 'Bảo hộ dục cũng thái quá rồi đi?

Đánh giặc làm gì có chuyện không chết người.' Bất quá, người ta là huynh muội, đảo cũng không tiện nói rõ.

Bàn Cổ liếc mắt một cái, thản nhiên nói: "Phục Hy có thiên mệnh gia thân, trừ phi Thánh nhân đối với hắn xuất thủ, phủ tắc giai khả hữu kinh vô hiểm." Nữ Oa vừa nghe lời này, lập tức đại hỉ quá đỗi.

Nàng chờ chính là câu nói này của Đại thần.

Chí vu Thánh nhân xuất thủ?

Nàng chẳng phải là Thánh nhân sao?

Trực tiếp cán phiên là được.

Đương hạ chắp tay bái nói: "Đa tạ Đại thần hộ trì!" Bàn Cổ không nói thêm gì nữa.

Đương sơ Phục Hy chuyển sinh Nhân tộc, hắn từng doãn nặc cho y một tôn thánh vị.

Hoán ngôn chi, Phục Hy chính là Thiên mệnh Thánh nhân.

Minh minh trung tự nhiên có khí vận Đông Châu thủ hộ cho y.

Trừ phi Hồng Quân đích thân xuất thủ, trảm đoạn khí vận của y.

Cổ mạc Hồng Quân hẳn là không vô liêu đến thế!

Thực chỉ khẽ điểm! "Ong!" Hư không một trận biến hoán, hiển hiện một cái màn sáng cực lớn.

Trong màn sáng, chính là sự việc chín đại Tổ Vu, hai đại Nhân tộc

lão tổ dẫn dắt liên quân Vu nhân tiến công Hải Ngoại.

Dĩ hành quân tốc độ của liên quân Vu nhân, rất nhanh liền xuyên qua phúc địa Tây Ngưu Hạ Châu, như kim đã tức tương để đạt "Hải vực" lâm cận Hải Ngoại!

Bàn Cổ thân thủ vạch một cái, "Xích lạp!" Họa diện bị cắt thành hai nửa.

Một nửa vẫn là lộ tuyến hành tiến của liên quân Vu nhân, nửa kia lại được chuyển đổi sang địa phận Hải Ngoại.

Nhập mục chi xử, tất cả đều là mật mật ma ma tiên binh.

Đông Hoa Đại Đế hiển nhiên đã nhận được tin tức.

Tại hải vực khảo cận Tây Ngưu Hạ Châu, hắn độn tích lượng lớn tiên binh.

Thượng không thỉnh thoảng có Đại La Kim Tiên phi lược, tuần tra chỉnh phiến hải vực.

Khi họa diện thu nhỏ lại, có thể thấy từ bốn phương tám hướng, có Yêu quân, Thủy tộc, Thiên binh đang cuồn cuộn không ngừng hội tụ. "....." Đế Giang giật mình nói: "Đông Hoa sợ là đã tập kết cả ức đại quân!" "Bình thường!" Nữ Oa buông tảng đá lớn trong lòng xuống, hiện tại khinh tùng vô cùng, ưu tai du tai nói: "Hải Ngoại vẫn luôn bị chư thiên hốt thị, mấy trăm vạn năm nay, tích toàn được để uẩn thâm hậu.

Lần này lại có Yêu tộc Bắc Câu Lô Châu, Thủy tộc Bắc Minh Hải, Thiên binh Thiên Đình, tinh anh Tây Phương giáo trợ trận cho hắn, quy mô so với Vu Yêu đại chiến mấy ngàn năm trước chỉ hội càng bàng đại hơn." "Ân!" Mấy vị Thánh nghe vậy đều gật đầu.

Chúc Cửu Âm khẽ than nói: "Hạnh khuy những năm này Vu nhân phát triển cũng tấn tốc, nếu không chỉ riêng về số lượng thôi cũng đã

bị đè chết!" Đây là một câu nói thật, năm đó Vu Yêu đại chiến, cũng chỉ mới đầu nhập vài ngàn vạn chiến đấu lực.

Lần này, trực tiếp phá ức.

Đương nhiên, liên quân Vu nhân cũng không thiếu con số này.

Đơn thuần Vu tộc không nói, nhưng Nhân tộc cùng với tân sinh Vu nhân, tốc độ phồn diễn trưởng thành cực nhanh.

Mười mấy năm một luân hồi, những năm này số lượng hầu như tăng gấp bội.

Nhân số nửa tộc chết đi trong Vu Yêu chi chiến năm đó, như kim sớm đã bổ toàn.

Không những như thế, so với thời toàn thịnh trước kia còn phiên tăng gấp mấy lần.

Chỉ là muốn trở thành chân chính cường giả, hiển nhiên nhu yếu càng nhiều ma luyện.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần là Thiên Tiên, Huyền Tiên, trong đó không thiếu một số kẻ thiên tư siêu tuyệt, ngàn năm thời gian là đủ.

Mấy ngàn năm, Vu nhân diệc tích lũy được hàng ức tân sinh lực lượng.

Như kim chính hảo lấy thế lực Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu làm đá mài dao, thử một lần năng nại của đám tân sinh lực lượng này!

Thử khắc.

Dĩ chín đại Tổ Vu, hai đại Nhân tộc lão tổ cầm đầu, toàn bộ liên quân Vu nhân đã thôi tiến đến biên cảnh Tây Ngưu Hạ Châu.

Phía trước ẩn ước có thể thấy mênh mông hải vực, thậm chí nương theo tiếng sóng biển hung dũng "Ầm ầm ầm!" Chín đại Tổ Vu, hai đại Nhân tộc lão tổ đều bay lên trời.

Cách mấy chục vạn dặm, nhìn về phía Hải Ngoại "Tam Đảo Thập Châu"!

Trong mắt bọn họ, Tam Đảo Thập Châu uyển nhược như một con cự long đang nằm cuộn mình trên mặt biển.

Doanh Châu chính là nơi đầu rồng.

Ngoài Tam Đảo Thập Châu, lại có vô số đảo tự hội tụ, tinh la kỳ bố, mật bố khắp cả hải vực.

Lại nhìn thượng không Tam Đảo Thập Châu cùng vô số đảo tự kia, đều có một đạo tử khí hoành quán, câu liên lẫn nhau, kết thành một con "Tử Sắc Chân Long".

Đầu giác tranh vanh, lân giáp tất hiện, mang lại cho người ta một loại cảm giác hoàng hoàng hách hách.

Chính là khí vận Hải Ngoại hiển hóa, đã thành 'Chân Long chi tượng'!

Kim chi Tổ Vu Cú Mang liếc mắt khinh thường nói: "Khu khu hóa ngoại chi địa, cư nhiên cũng có thể ngưng kết 'Chân Long Khí Vận'?

Thủ đoạn của Thiên Đạo đương chân mạc trắc!" Ngôn ngữ đầy châm chọc.

Nếu không phải chưa thành Thánh, không được vọng nghị Đạo Tổ, thì hắn đã trực tiếp gọi tên Hồng Quân rồi.

Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung lại là kẻ nóng tính, đại đại liệt liệt nói: "Quản nó là chân long hay điểu long, một mồi lửa thiêu là xong việc!" "Tam ca nói không sai!" Lôi chi Tổ Vu Cường Lương lớn tiếng nói: "Sớm con mẹ nó nên làm một trận lớn rồi.

Trước đó ở Tây Ngưu Hạ Châu giết thật sự không sướng, giết đám yêu tiên này, đó mới gọi là thống khoái.

Đợi lát nữa xem vạn lôi tề phát của ta." "Loại sự tình này sao có thể thiếu được ta?

Bát ca đừng quên, ta và huynh lôi điện kết hợp mới là chiến lực mạnh nhất!" "Ha ha ha!

Vậy tính cả ta một cái." "....." Toại Nhân thị, Tri Sinh thị nhìn nhau.

Hai vị này có thể dẫn dắt Nhân tộc sống sót trong thời đại hắc ám thượng cổ, tự nhiên không thiếu sự sát phạt quả quyết.

Nhưng so với các Tổ Vu trước mắt thì đúng là...

đệ đệ a!

Mở miệng ngậm miệng là muốn hỏa thiêu Tam Đảo Thập Châu, hoặc là cho một cái vạn lôi tề phát. "Được rồi!" Kế sau khi Đại Tổ Vu Đế Giang thành Thánh, Nhị Tổ Vu Cú Mang liền thuận lý thành chương trở thành lĩnh đầu nhân của các Tổ Vu còn lại.

Lúc này hắn uy nghiêm nói: "Chư vị huynh đệ không thể đại ý, đừng quên lời răn dạy của Phụ thần trước đó, còn có chúc thác của Đại huynh." Nghe đến danh hiệu Bàn Cổ và Đế Giang, một chúng Tổ Vu lập tức thành thật trở lại.

Cú Mang nhìn về phía Toại Nhân thị, Tri Sinh thị nói: "Hai vị huynh đệ, chúng ta là người một nhà không nói hai lời.

Ngô đẳng Tổ Vu thiện trường trùng sát, nhưng đối với việc chỉ huy hai quân đối lũy, lại viễn viễn không bằng hai vị.

Lát nữa công đánh Tam Đảo Thập Châu, còn phải nhờ hai vị chủ trì đại cục." Toại Nhân thị, Tri Sinh thị vừa nghe, vội vàng chắp tay nói: "Cú Mang huynh khách khí.

Ngô đẳng hà đức hà năng chủ trì đại cục?

Chương 170

Việc này không thỏa, Cú Mang huynh cứ tiếp tục thống soái toàn cục.

Bất quá, hai người chúng ta đều sẽ ở bên cạnh hiệp trợ Cú Mang huynh." Đùa gì vậy?

Bọn họ sao có thể chỉ huy được đám Tổ Vu này?

Tức tiện là Cú Mang, mang danh hiệu Đệ nhị Tổ Vu, có đôi khi cũng phải mượn danh đầu của Bàn Cổ Thần, Đại Tổ Vu Đế Giang mới có thể làm cho bọn họ phục.

Tuy hiện tại Vu nhân một nhà, mọi người đều là huynh đệ.

Nhưng nếu thật sự để cho hai cái Chuẩn Thánh hậu kỳ đi chỉ huy một đám Tổ Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong, đó không phải là si nhân nằm mộng sao?

Tính khí đám Tổ Vu này cũng không tốt lắm, cũng may mấy năm nay nguyên thần viên mãn, mới có thêm vài phần mưu kế.

Nếu đổi làm trước kia, người ta đã đánh cho đầu rơi máu chảy rồi.

Cú Mang thấy thế cũng không miễn cưỡng, người nhà mình biết chuyện nhà mình, bộ dáng mấy huynh đệ này đương nhiên hắn rõ ràng.

Đương hạ cười nói: "Như thế cũng tốt!" Dư hạ mấy đại Tổ Vu đều không cho là đúng, bọn họ mới không thèm để ý ai đương gia làm chủ.

Phản chính chỉ cần có trận đánh là đủ rồi.

Đương hạ chúng nhân một đường tiến phát!

Khi để đạt duyên hải chi địa, "Ầm ầm!" phía trước bỗng nhiên thăng đẳng một đạo quang trụ cực lớn.

Quang trụ tiếp thiên liên địa, bên trong tử khí thăng đẳng, tiên vân cuồn cuộn, diễn hóa vạn thiên dị tượng.

Trong đó ẩn ước có một tôn thân ảnh cao lớn hiển hiện, thân khoác thanh long đế vương bào, đầu đội tử kim quan, bộ dáng bốn năm mươi tuổi, mâu quang uy nghiêm chước chước, toàn thân trên dưới thấu xạ ra một luồng khí thế trấn áp bát hoang lục hợp.

Trầm thanh nói: "Đại đảm Vu nhân, cánh dám tiến phạm Hải Ngoại chi địa của ta?" "A!" Một đạo tiếng cười lạnh, Nhị Tổ Vu "Cú Mang" sung đương chức thống soái Vu nhân đẳng không.

Trên người một đạo thanh mộc chi khí trùng thiên, đồng dạng hám thiên động địa, sung xích vô thất uy áp.

Lạnh lùng nói: "Đông Hoa tiểu nhi, muốn chiến thì chiến, nói nhiều lời thừa thải như vậy làm gì.

Hôm đó ngươi không phải dương ngôn muốn đạp bằng Đông Châu đại lục ta, phúc diệt Vu nhân nhị tộc sao?

Hôm nay ta tới rồi đây." "Không sai, chúng ta tới rồi đây!" Nương theo từng tiếng quát lớn, "Oanh oanh oanh", từng đạo khí huyết trường trụ trực trùng cửu tiêu.

Chính là tám đại Tổ Vu còn lại, các tự phóng khai khí thế tự thân, mặc cho mãn thân tinh huyết khí trụ quán xuyên cửu thiên thập địa, giảo động bát phương phong vân. "Ầm ầm ầm!" Khí huyết uy áp khủng bố triều tứ diện bát phương di tản.

Nơi nó đi qua, mặt biển dâng lên sóng to gió lớn.

Một số tiên binh trú thủ tại bờ biển đều sợ hãi run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Cho dù là cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng vô pháp để ngự uy thế của chín Tổ Vu.

Mắt thấy khí thế phe mình sắp bị áp đảo, Đông Hoa nổi giận.

Trầm quát một tiếng: "Hải Ngoại chúng tu hà tại?" "Nặc!" "Nặc!" "Nặc!" Nương theo từng tiếng cao quát, "Oanh, oanh, oanh!" Thiên địa tứ diện, bỗng nhiên thăng đẳng hơn mười luồng khí tức bàng bạc. "Hưu hưu hưu" trực bôn nơi này phi xạ, trong chốc lát liền có mười người đáp xuống sau lưng Đông Hoa.

Vi thủ chính là Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên, bên cạnh nam nữ già trẻ đều có, duy chỉ có khí tức trên người là hám thiên động địa, trong đó mấy kẻ càng sung xích vô thất hung lệ chi ý.

Thanh nhất sắc đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong?

Chưa hết.

Kế sau mười đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, "Ầm ầm ầm!", thiên địa tứ cực các tự có lưu quang biểu xạ ra. "Thần tại đây!" "Thần tại!" "Thuộc hạ tại!" "Thần tại!" Chỉ trong chớp mắt, bờ biển đã hội tụ mật mật ma ma thân ảnh, tu vi người nào cũng trên Chuẩn Thánh.

Số lượng vượt quá năm trăm! "Tê!" Nhìn rõ trận doanh đối phương, Tri Sinh thị không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh! 'Hải Ngoại đúng là loài đánh mãi không chết a.' Thời gian trước vừa bị Nữ Oa nương nương khanh sát "năm trăm Chuẩn Thánh", mới có mấy ngày công phu, giống như làm ảo thuật vậy.

Số lượng Chuẩn Thánh tái độ vượt quá năm trăm?

Liên quân Vu nhân mãn đả mãn toán cũng chỉ một hai trăm thôi!

Tuy rằng trong đó tuyệt đại đa số đều là sơ nhập Chuẩn Thánh cảnh, nhưng cũng là Chuẩn Thánh hàng thật giá thật a!

Cùng lúc đó! "Ân?" Ở xa tại Vạn Thọ Sơn, chư Thánh thấy một màn này cũng đen mặt.

Xa Bỉ Thi nộ thanh nói: "Đây là đang gian lận sao?

Chuẩn Thánh của Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu lần trước đã bị Nữ Oa đạo hữu một lần thanh không.

Mới ngắn ngủi mấy tháng, từ đâu chui ra nhiều Chuẩn Thánh như vậy?" "Giỏi cho một cái Hồng Quân lão tổ!" Các đại Thánh nhân khác đều nghiến răng nghiến lợi.

Thánh nhân thân cùng thiên địa hợp, nhất niệm liền có thể thôi xuất rất nhiều sự tình.

Trước đó thiên cơ bất hiển, bọn họ cũng vô pháp thôi diễn thủ đoạn của Hồng Quân lão tổ.

Nhưng giờ khắc này mấy trăm Chuẩn Thánh lộ diện, lập tức minh bạch tiền nhân hậu quả.

Biết rõ Hồng Quân đã truy gia thêm một thành Thiên Đạo Bản Nguyên mới có thể trong thời gian ngắn tạo ra một nhóm lớn cao thủ như vậy.

Cho dù có khó chịu đi nữa cũng chỉ có thể bóp mũi nhận lấy.

Bởi vì tất cả vẫn nằm trong quy tắc, ai cũng vô khả nại hà.

Đại Tổ Vu Đế Giang sắc mặt trầm trầm nói: "Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu chúng tiên đắc Thiên Đạo Bản Nguyên quán chú, tu vi bạo tăng.

Như kim số lượng Chuẩn Thánh chỉ sợ đã có hơn bảy trăm.

Lại thêm vạn yêu Bắc Câu Lô Châu, thế lực ẩn tàng của Tây Phương giáo, Thủy tộc Bắc Minh Hải, Thần vương do Thiên Đình chiêu nạp... số lượng Chuẩn Thánh của đối phương sợ là muốn phá

ngàn." Phá ngàn?

Hà kỳ chấn hám một con số.

Chuẩn Thánh cũng không phải cải trắng.

Ngày thường phải khổ tu mấy chục vạn năm, cả trăm vạn năm mới có cơ hội nhất triều đốn ngộ thành Chuẩn Thánh.

Nhưng chúng tiên Hải Ngoại chỉ tốn ba năm tháng đã mọc ra hơn bảy trăm Chuẩn Thánh.

Vô lực thổ tào!

Chúng Thánh đều cắn chặt hàm răng, trong lòng phẫn hận.

Nhân tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào thị nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Phụ thần, Chuẩn Thánh của đối phương hoàn toàn nghiền ép phe ta, số lượng Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên của bọn hắn chỉ hội càng nhiều hơn.

Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi chờ chết sao?" "Cũng không hoàn toàn như thế!" Nữ Oa ở bên cạnh phân tích: "Chúng tiên Hải Ngoại đều là do bị Thiên Đạo Bản Nguyên quán chú cưỡng ép đề thăng tu vi.

Như vậy cố nhiên có thể giải cái khốn nhất thời, nhưng về bản chất, đối với việc bả khống pháp lực là bất túc, có di chứng rất lớn.

Một khi đối thượng cường giả chân chính, rất dễ lạc bại!" Phong chi Tổ Vu Thiên Ngô vô nại nói: "Tức tiện có kém hơn nữa thì đó cũng là Chuẩn Thánh.

Hoặc hứa đồng giai chi chiến không phải đối thủ, nhưng đối với Đại La Kim Tiên của phe ta mà nói thì chiếm cứ ưu thế áp đảo.

Phải biết rằng, cho dù bỏ qua bảy trăm Chuẩn Thánh Hải Ngoại không nói, số lượng Chuẩn Thánh tứ phương mà đối phương có thể

hội tụ cũng không thua kém số lượng Chuẩn Thánh mà Vu, Nhân nhị tộc ta hiện có." Đây mới thật sự là chỗ đau lòng.

Bỏ qua bảy trăm Chuẩn Thánh hư phù kia không đề cập tới, vạn yêu Bắc Câu Lô Châu, Thủy tộc Bắc Minh Hải, để uẩn Tây Phương giáo, bộ chúng Thiên Đình, số lượng Chuẩn Thánh mà thế lực tứ phương có thể xuất động chỉ sợ cũng không ít hơn hai ba trăm.

Vu nhân song phương mãn đả mãn toán cũng chỉ có hai ba trăm Chuẩn Thánh.

Như vậy, bảy trăm Chuẩn Thánh Hải Ngoại hoàn toàn có thể rảnh tay đối phó với cường giả dưới Chuẩn Thánh của đại quân Vu nhân.

Chuẩn Thánh dù sao cũng là Chuẩn Thánh, tác chiến với đối thủ dưới Chuẩn Thánh tuyệt đối chiếm cứ ưu thế áp đảo. "Phụ thần?" Hậu Thổ cắn răng nhìn về phía Bàn Cổ.

Nếu lúc này có ai năng lực vãn cuồng lan, thì tất nhiên là Phụ thần không nghi ngờ.

Các Thánh nhân khác cũng phản ứng lại, phân phân nhìn sang.

Ở trong mắt bọn họ, đây phân minh là tất bại chi cục.

Hồng Quân hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, cho nên mới hào vô do dự lần thứ hai chú nhập "Thiên Đạo Bản Nguyên"!

Một khi chúng tiên Tam Đảo Thập Châu thành công phúc diệt liên quân Vu nhân, đạp bằng Đông Châu đại lục.

Không những có thể thu hoạch một thành Thiên Địa Bản Nguyên di thất tại Đông Châu, còn có thể nghĩ biện pháp khác tước đoạt bản nguyên của Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu.

Chương 171

Như vậy, hắn có thể tái độ sở hữu mười phần nguyên vẹn chi lực!

Mưu kế của Hồng Quân không thể bảo là không sâu! "Vô phương, cứ xem đi!" Bàn Cổ vẫn điềm nhiên như cũ.

Chúng Thánh tuy trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Thánh nhân không thể hạ tràng, chỉ có thể đứng nhìn mà lo. "Phụ thần chẳng lẽ còn có mưu tính khác?" Mấy vị Thánh liếc trộm Bàn Cổ, tổng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Nữ Oa ngoài miệng không nói, trong lòng lại nghĩ: "Đám gia hỏa này thật đúng là lo lắng vớ vẩn, nếu thật sự có chuyện, Đại thần có thể ngồi yên được sao?

Rõ ràng là không có việc gì!" Còn về phần không có việc gì ra sao thì nàng cũng không hiểu, tóm lại, nàng có sự tin tưởng sâu sắc đối với tính bao che khuyết điểm của Bàn Cổ. "Xem đi, rồi sẽ có lúc tuyệt địa phản bàn!" Hải ngoại.

Mắt thấy Đông Hoa Đế Quân bày ra trận doanh, một chúng cường giả Vu Nhân đều biến sắc mặt.

Nhưng nếu nói sợ, bọn hắn thật sự chưa từng sợ ai.

Tích nhật Yêu tộc hà thường không cường đại vô cùng, kết quả thì sao?

Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung cười ha hả nói: "Đông Hoa tiểu nhi, chỉ dựa vào mời một đám gia hỏa đến chống đỡ thể diện?

Ông đây thật sự không bị dọa lớn đâu.

Một đám tàn binh bại tướng, không thành thật trốn ở thâm sơn thanh tu, lại chạy ra sảm hòa vào đại chiến.

Không sợ chết tại đây sao?" Đang khi nói chuyện, Chúc Dung chu thân bốc lên hừng hực liệt diễm, phảng phất như Hỏa Thần hàng thế.

Một đôi mắt bắn ra tinh mang chói lọi.

Phàm là bị ánh mắt hắn quét trúng, ngay cả Đông Hoa Đế Quân, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên cùng các Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cảm thấy mạc danh tâm hàn.

Kế tiếp chính là tràn đầy phẫn nộ.

Câu nói của Chúc Dung phân minh là mắng tất cả mọi người.

Bất kể là Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên hay đám Chuẩn Thánh đỉnh phong được mời đến, thậm chí là Đông Hoa Đế Quân, kỳ thực đều là cường giả từ mấy trăm vạn năm trước, sớm đã thối lui khỏi tranh đấu Hồng Hoang.

Sở dĩ xuất hiện tại thời đại này, cũng là bị "Thánh vị" khiên dẫn.

Nhưng lời của Chúc Dung lại không khác gì vạch trần vết sẹo của mọi người rồi xát muối vào.

Một gã cường giả Thú tộc từ thời đại vạn tộc tranh phong đương trường thẹn quá hóa giận, lệ thanh nói: "Vu tộc tiểu oa, lúc sơ lão tổ tung hoành thiên hạ, ngươi còn không biết đang ở đâu.

Như hôm nay lại dám ở trước mặt lão tổ đại ngôn bất tàm?" "Phi!" Chúc Dung hung hăng nhổ một bãi nước bọt, khinh miệt nói: "Lão tử không thành danh sớm bằng ngươi, nhưng như hôm nay, lão tử là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đại Đạo siêu thoát có hi vọng.

Còn ngươi?

Bất quá chỉ là một phế vật.

Mấy trăm vạn năm qua đi, có gì biến hóa?" Tê!

Lời này vừa nói ra, một chúng đại năng đều toát mồ hôi lạnh!

Phải thừa nhận một điểm, bọn hắn thật sự không bằng chúng Tổ Vu.

Mấy trăm vạn năm trước, bọn hắn tung hoành thiên hạ làm một phương bá chủ, lúc đó đúng là không có chuyện của Tổ Vu.

Nhưng vật đổi sao dời, Tổ Vu tiểu bối ngày xưa, nay nghiễm nhiên đã trở thành tồn tại bình khởi bình tọa với bọn hắn.

Thậm chí có chút sớm đã vượt qua rồi.

Tượng như Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ, Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm, ngoại gia Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, như hôm nay giai đã chứng đạo thành Thánh.

Tương bì chi hạ, bọn hắn lại tính là cái gì?

So tư cách già đời, thật sự không có tác dụng.

Sống càng lâu, càng chứng minh là phế vật. "Khụ!" Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang vội vàng ho nhẹ một tiếng, ngăn cản Chúc Dung tiếp tục nói tiếp.

Đừng quên bên mình cũng có một vị lão cổ đổng "Trấn Nguyên Đại Tiên"!

Vị này sống cũng không ngắn hơn bất kỳ kẻ nào đối diện.

Phía sau, Trấn Nguyên Tử lược hiển xấu hổ. "Hắc hắc." Chúc Dung cũng ý thức được, gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Cái đó, Trấn Nguyên huynh, ngô không phải nói ngươi.

Ngô là mắng đám vương bát đản đối diện!" Những ngày này ở chung, Trấn Nguyên Tử cũng quen thuộc tính tình mấy vị Tổ Vu.

Biết rõ vị Hỏa Chi Tổ Vu này sinh tính bạo táo, nói móc vài câu hoàn toàn không để trong lòng.

Cũng biết Chúc Dung không có tâm xấu.

Đương hạ vô sở vị phất phất tay nói: "Vô phương!" "Sảng khoái!" Chúc Dung giơ ngón tay cái lên.

Trấn Nguyên Tử chỉ có thể cười khổ.

Đông Hoa Đế Quân hừ lạnh một tiếng, không nguyện tiếp tục đấu võ mồm.

Hắn nhìn về phía Cú Mang, lạnh lùng nói: "Ngã đẳng đều biết ý nghĩa của trận chiến này là gì, lời thừa thải không cần nói nữa.

Hôm nay, kiến cá thắng phụ cao đê!" "Chính có ý đó!" Cú Mang khí thế một điểm cũng không yếu. "Sát!" Một tiếng bạo quát, cả hai suất tiên sát xuất.

Trong tay Cú Mang xuất hiện một đoạn thần mộc.

Đây là một đoạn cành của thượng cổ thần thụ "Thông Thiên Kiến Mộc", nội uẩn thần thụ chi lực, tương hợp với Mộc chi pháp tắc, có thể bộc phát ra vô hạn uy năng.

Bình thường hắn chỉ đem thần mộc uẩn dưỡng trong cơ thể, nhưng lần này đối mặt Đông Hoa, không thể không lấy ra toàn bộ át chủ bài. "Oanh long!" Dưới sự thôi hóa của Mộc chi pháp tắc, thần mộc tấn tốc trướng đại.

Trong nháy mắt hóa thành mấy vạn mét, thông thể xanh biếc bích lục, bên trên sung xích nồng đậm sinh cơ.

Thẳng tắp trường tồn, uyển như một thanh lợi kiếm, tựa hồ có thể trực nhập cửu thiên. "Ông!" Thần mộc trực chỉ Đông Hoa lao tới.

Đông Hoa biết sự lợi hại, sắc mặt hơi ngưng trọng. "Bá!" Trong

tay hắn xuất hiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Bàn Long Quải"!

Pháp lực chấn động, Bàn Long Quải trán phóng ra vạn thiên tinh quang, tương hợp với Chân Long chi khí của bản thân. "Ngang!" Bàn tùy theo một tiếng long ngâm, hư không hiển hóa vạn trượng Kim Long, đầu giác tranh vanh, lân giáp tất hiện, trong mắt bao hàm mạc đại uy nghiêm sát phạt. "Oanh long", Kim Long trực chỉ Kiến Mộc trùng kích. "Bành!" Hư không đối đâm, Kim Long quất một đuôi lên Kiến Mộc, chỉ đánh cho Kiến Mộc thân hình chấn chiến.

Nhưng trên Kiến Mộc cũng phân hóa ra một đạo chi nha, hung hăng cắm vào chân trái của Chân Long! "Ngao ô!" Phát ra một tiếng rống uyển như thực chất, vạn trượng Kim Long há miệng liền cắn về phía Kiến Mộc. "Răng rắc", trên thân Kiến Mộc xuất hiện một đạo khuyết khẩu.

Nhưng chuyển thuấn, lại có vô số chi nha tùng sinh, uyển như vật sống, tham lam lao về phía miệng rồng, lực xé rách khủng bố trực tiếp băng toái hư không.

Kim Long vội vàng nhả ra, hậu triệt. "Hô lạp lạp!" Vạn thiên chi nha sát qua đầu rồng bay tới, trong nháy mắt từ cương biến nhu, hóa thành dây thừng trói chặt lấy nó. "Ngao ô!" Số lần bị hí lộng, Kim Long nổi giận.

Gào thét một tiếng, trên thân một đạo Chân Long chi khí kích đãng, khí vận của toàn bộ hải ngoại tựa hồ đều bị khiên dẫn, hóa vi vô tận linh khí chú nhập vào thể nội Kim Long. "Oanh long", Kim Long song trảo xé rách, kính trực băng toái Kiến Mộc chi nha.

Hai người đánh đến thiên băng địa liệt, nhật nguyệt vô quang.

Hai phe thế lực thấy thế, cũng không còn trì nghi. "Oanh long!" Kim Chi Tổ Vu Miệt Thu, một bước đạp không.

Bằng không hiển hóa ra một thanh Canh Kim Chi Kiếm, dao chỉ Tây Vương Mẫu nói: "Nghe nói ngươi có danh hiệu khác là 'Kim Mẫu', tất nhiên cũng đi theo con đường Kim hành, để ngô thử xem nông sâu của ngươi thế nào!" "Phốc!" Bàn Cổ da mặt vi vi co rút.

Chương 172

Tên Miệt Thu này bình thường nhìn cứ như cục sắt, đối với ai cũng không giả từ sắc, sao lại nói chuyện đầy nội hàm như vậy?

Thử xem nông sâu...

Ách!

Hẳn là hắn muốn nói theo nghĩa khác đi?

Sinh linh hiện tại vẫn còn thuần khiết lắm.

Quả nhiên Tây Vương Mẫu tịnh vị nghe hiểu ngữ điệu nội hàm của hậu thế, văn ngôn lãnh tiếu nói: "Ngô chính có ý đó." "Xích lạp", một vệt kim quang chợt hiện, Tây Vương Mẫu kính trực xuất hiện tại trong sân. "Sát!" Không có lời thừa thải, hai người trực tiếp khai sát. "Oanh long long!" Tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy hai đạo kim quang hư không truy trục, vẽ ra vạn thiên hồ quang. "Phạt Thiên, cút ra đây.

Lần trước nếu ngươi không chạy nhanh, lão tử đã đập nát cái đầu chó của ngươi." Khoa Phụ trực tiếp ước chiến 'Phạt Thiên'. "Lại là ngươi!" Hắc y lãnh diện Phạt Thiên siết chặt Lục Ma Thương trong tay, nhìn về phía Khoa Phụ, trong mắt tràn đầy hung mang.

Lần trước nếu không phải Nữ Oa nhất cử khanh sát năm trăm Chuẩn Thánh, hắn sẽ bị dọa lui sao?

Hôm nay hải ngoại thế lực chiếm hết thượng phong, Khoa Phụ dám chiếm tiện nghi ngoài miệng như vậy. "Định bất dữ chi can hưu." Phạt Thiên trong lòng phát ngoan, thương phá hư không. "Oanh long!" Một thương đâm thẳng về phía Khoa Phụ.

Trong mắt Khoa Phụ tinh mang xán nhiên, kính trực thôi động Ngân Hà Chi Lực. "Hưu", một vệt ngân hà chi quang chợt hiện, thân

như huyễn ảnh. "Phốc xuy", Phạt Thiên một thương đâm vào khoảng không.

Đúng lúc này, một đạo khí tức tâm quý từ sau lưng truyền đến.

Hầu như không cần suy nghĩ, hắn hồi thân đâm lại một thương, "Bành" một tiếng bạo tạc trầm muộn. "Cẩu đông tây, phản ứng đảo thật nhanh!" Khoa Phụ không biết từ lúc nào đã nhiễu ra sau lưng, khẽ cười một tiếng, tấn tốc đảo thối. "Oanh!" Lục Ma Thương hoành tảo, phá diệt vạn trượng hư không!

Chúc Dung, Huyền Minh, Cường Lương, Dược Tư, Hậu Nghệ, Hình Thiên, Trấn Nguyên Tử cũng đều các tự thiêu tuyển một gã đối thủ.

Dư lại một gã Chuẩn Thánh đỉnh phong, tắc bị Đại Vu Tướng Liễu cùng Cửu Phượng liên thủ khắc chế. "Oanh long long!" Đại chiến thuấn tức bộc phát.

Nhân tộc hai đại lão tổ Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị phân quản tả hữu, đái lĩnh Vu Nhân đại quân bắt đầu xung kích.

Hải ngoại chi địa, trong nháy mắt hóa thành chiến trường.

Chín đại Tổ Vu, ngoại gia Trấn Nguyên Tử tuy nhiên chiến lực cường hãn, nhưng đối thủ cũng không phải hạng phàm tục.

Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên ba người, được Hồng Quân tứ dư một đạo Tử Khí hộ thân, có thể dùng gấp mười lần tốc độ hấp nạp thiên địa linh khí.

Chủng chủng đại chiêu, hầu như tín thủ niêm lai.

Toàn nhiên không cần lo lắng pháp lực khô kiệt.

Dưới sự ánh xạ của Tử Khí, nguyên thần thân tâm đều một phiến thanh sảng, liên đái tư duy phản ứng đều nhanh hơn bình thường rất

nhiều.

Đối chiến với bọn họ, Cú Mang, Miệt Thu, Khoa Phụ đều phải nếm mùi đau khổ.

Cú Mang, Miệt Thu còn đỡ, dù sao cũng là lão bài Tổ Vu, nhục thân hoành luyện đến cực hạn, lại được Bàn Cổ tinh huyết, tuy nhiên uy năng tự thân đạo tắc chưa viên mãn, chưa bước ra một bước cuối cùng, nhưng thể nội pháp lực cũng gần như vô cùng vô tận, tranh đấu với Đông Hoa, Tây Vương Mẫu cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Khoa Phụ thì chịu thiệt thòi vì tuổi trẻ, mới tấn cấp Tổ Vu vài ngàn năm trước, vô luận chân thân hay đạo tắc đều viễn không bằng Cú Mang, Miệt Thu, may mắn là "Ngân Hà Chi Lực" huyền diệu mạc trắc, công dụng cực rộng, mới miễn cưỡng có thể chu toàn với Phạt Thiên đang bạo nộ!

Chúng Tổ Vu còn lại các có ưu liệt, toàn xem đối thủ là ai. "Oanh, oanh, oanh!" Song phương đánh đến phiên giang đảo hải, nhật nguyệt đảo huyền.

Rất nhanh liền phàn thăng lên Thiên Ngoại Thiên.

Tuy là địch nhân không giả, nhưng cũng có vài phần ăn ý, cố gắng hết mức không phá hoại Hồng Hoang thiên địa.

Thiên Ngoại Thiên, không gian bích chướng ổn cố, tức tiện có đánh nát cũng sẽ không phá hoại đại thế Hồng Hoang.

Tùy theo cùng nhau tiến vào Thiên Ngoại Thiên còn có Tướng Liễu, Cửu Phượng hai vị đỉnh cấp Đại Vu, nhị giả hợp lực triền trụ một gã Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Miễn cưỡng có thể chiến cái bất thắng bất bại.

Song phương tạm thời bảo trì cân bằng!

Nhưng hạ giới chi chiến lại thảm liệt hơn rất nhiều.

Hải ngoại nhất phương, tụ tập túc túc hơn một ngàn Chuẩn Thánh.

Vu Nhân Chuẩn Thánh chi số, mãn đả mãn toán cũng chỉ có một hai trăm.

Lại thêm thiếu đi Tướng Liễu, Cửu Phượng hai vị tuyệt thế Đại Vu, Vu Nhân chiến lực giảm mạnh.

Nhưng lúc này, không có một Vu Nhân nào thối lui.

Bọn họ kính trực thiêu tuyển một nhóm đỉnh cấp Chuẩn Thánh đối thủ, thậm chí hợp lực vài Đại Vu, tương hỗ phối hợp, triền trụ số địch nhân gấp bội so với bản thân.

Như Đại Vu "Phong Bá, Vũ Sư", hai vị pháp tắc tương hợp, có thể chế tạo "Phong Vân Biến Huyễn" chi thuật.

Chỉ riêng huyễn trận, liền vây khốn mười mấy tên Chuẩn Thánh.

Lại phụ thêm hai ba danh Đại Vu chuyên thiện sát lục, phối hợp thân mật vô gian.

Dư lại chúng Đại Vu cũng các hiển thần thông, kiệt lực bác giết địch nhân.

Nại hà, hải ngoại nhất phương Chuẩn Thánh quá nhiều, cho dù bị Đại Vu phân cát hơn hai trăm, còn lại nhưng cựu có sáu bảy trăm chi số!

Nhân tộc hai đại lão tổ Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị đều mâu quang xích hồng.

Đại quát: "Sở hữu Vu Nhân!

Chuẩn Thánh không đủ, Đại La Kim Tiên đỉnh thượng cho ta.

Một cái không đối thủ, cho ta mười cái, trăm cái!

Đại La Kim Tiên không đủ, Thái Ất Kim Tiên đỉnh thượng.

Thái Ất Kim Tiên không đủ, Kim Tiên đỉnh thượng.

Tầng tầng đệ tiến!

Hôm nay, Tử Chiến!" Hai chữ 'Tử Chiến' vừa thốt ra, đốn thời đốt lên vạn thiên trái tim Vu Nhân.

Vu tộc chiến thiên đấu địa, từ thượng cổ đến nay, chưa từng sợ ai.

Năm đó Yêu tộc cường đại bực nào, gấp mười gấp trăm lần Vu tộc, kết quả không phải bại tại dưới chân sao?

Nhân tộc, quật khởi từ vi mạt.

Một đường đi đến hôm nay, hà thường úy cụ chiến đấu?

Hồng Hoang vạn linh, cái nào không mạnh hơn Nhân tộc?

Yêu tộc coi Nhân tộc là huyết thực, tứ ý đồ lục.

Kết quả thì sao?

Cuối cùng bại vong trong tay Nhân tộc.

Lịch kinh mấy trăm vạn năm phấn đấu, thật vất vả mới có địa vị hôm nay.

Chẳng lẽ Nhân tộc muốn bị đồ lục sao?

Nhân tộc muốn quay lại đoạn tuế nguyệt bị tứ ý đồ lục, toàn vô tôn nghiêm khả ngôn lúc trước sao? "Không!" Sở hữu Vu Nhân hầu như đồng thời bộc phát ra tiếng rống kinh thiên. "Tử chiến!" "Tử chiến!" "Tử chiến!" Cuối cùng tất cả thanh âm đều hối tụ thành hai chữ "Tử chiến"!

Đại biểu cho tín niệm cuối cùng, ninh tử bất thối! "Sát!" Thanh thanh bạo quát, từng đạo nhân ảnh đằng không.

Chương 173

Chuẩn Thánh không đủ, Đại La Kim Tiên đỉnh thượng.

Đại La Kim Tiên không đủ, Thái Ất Kim Tiên đỉnh thượng.

Một cái không đối thủ, vậy mười cái; mười cái không đối thủ, vậy một trăm cái, một ngàn cái, một vạn cái...

Bảy trăm Chuẩn Thánh trong nháy mắt bị qua phân sạch sẽ.

Tiếp theo Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên...

Giờ khắc này đã không cần chỉ huy, sở hữu Vu Nhân đều tự phát tìm kiếm đối thủ, tu vi mạnh nhất tiên thượng, từng cấp từng cấp vãng hạ phân chia.

Nhân tộc hai đại lão tổ Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị thấy một màn này, đều lộ ra nụ cười hân úy.

Như hôm nay Vu Nhân liên quân, đã không cần chỉ huy nữa.

Mọi người, mỗi cá nhân đều biết vị trí của mình, chính như hai chữ lúc trước sở ngôn: "Tử chiến"! "Duy hữu tử chiến!" Một giây sau, trong mắt hai người bắn ra quang hoa chói mắt. "Ông!" Công Đức Thánh Khí kích phát.

Một đạo Văn Minh Chi Hỏa phúc xạ ra, ngàn dặm, vạn dặm, mười vạn dặm, trăm vạn dặm...

Phàm là Vu Nhân sở thuộc, đều bị đốt lên "Văn Minh Chi Hỏa" trong nội tâm, người người khí lực dâng lên, trở nên uy mãnh không thể cản.

Tiếp theo một đạo "Trí Tuệ Chi Quang" ánh xạ trăm vạn dặm, phàm là Vu Nhân sở thuộc, người người minh tâm kiến tính, năng

thanh sở bắt được động thái của địch nhân, nắm chắc lỗ hổng trong chiêu thức của địch, từ đó nhất kích trí mệnh!

Khi "Văn Minh" cùng "Trí Tuệ" giao chức, đốn thời bính phát ra vĩ lực vô thất.

Toàn bộ thế lực Vu Nhân liên quân, ngạnh sinh sinh bạo trướng ba thành.

Thượng chí Đại La Kim Tiên, hạ chí phổ thông Thiên Tiên, mạc bất thụ kỳ phúc chiếu.

Vạn Thọ Sơn, Bàn Cổ hành cung!

Hữu Sào Thị không biết từ lúc nào đã đứng dậy, song quyền khẩn ác, hổ mục hàm lệ.

Hắn là Nhân tộc đệ nhất lão tổ, diệc có Công Đức Thánh Khí.

Hắn vì chúng sinh gia trì "Phòng ngự".

Đáng tiếc, Thánh nhân không thể tham chiến, chỉ có thể nhìn một đám huynh đệ xuất sinh nhập tử, mà mình lại không làm được gì.

Cuối cùng, tựa hồ hạ định một loại quyết tâm nào đó.

Hắn mãnh địa triều Bàn Cổ khấu đầu nói: "Phụ thần, mắt thấy Vu Nhân chi chiến hung hiểm vạn phần, sảo hữu bất thận, mấy trăm vạn năm truyền thừa liền muốn đoạn tuyệt tại đây.

Ngô là đệ nhất lão tổ, hận không thể cùng tộc nhân đồng sinh cộng tử.

Ngô nguyện tự phế Thánh vị, chỉ cầu một lần cơ hội xuất chiến!

Thỉnh Phụ thần thành toàn.

Nếu may mắn còn sống trở về, nguyện thụ bất kỳ trừng phạt nào." Nói xong, trọng trọng triều Bàn Cổ khấu đầu sát đất.

Dư lại sáu vị Thánh nhân mạc bất tâm thần chấn động, nhìn về phía Hữu Sào Thị trong mắt nhiều hơn vài phần phức tạp.

Tuy nhiên không biết tự phế Thánh vị sẽ có hạ tràng gì, nhưng tuyệt đối sẽ không khinh tùng.

Minh minh bất tử bất diệt, hưởng vô thượng Thánh vị công đức, Hữu Sào Thị lại lựa chọn buông bỏ Thánh vị, chỉ cầu cùng tộc nhân đồng sinh cộng tử.

Phần tâm ý này quả thực làm người khâm phục.

Bàn Cổ thâm thâm nhìn hắn một cái, đạm mạc nói: "Nếu như ta nói, Vu Nhân liên quân cuối cùng sẽ thắng thì sao?" Hữu Sào Thị toàn thân run lên.

Dư lại sáu Thánh nhân lại mỗi người mâu quang sậu lượng. "Hắc!" Nữ Oa khẽ cười nói: "Ngô đã nói Đại thần không thể nào tọa thị Vu Nhân lạc bại, nhất định đang dấu đại chiêu đúng không?" Mấy Thánh nhân còn lại cũng lộ ra nụ cười khai hoài: "Phụ thần, quả nhiên Phụ thần vĩnh viễn sẽ không làm người thất vọng." Hữu Sào Thị tựa hồ có sát na do dự, nhưng khi nhìn thấy trong quang mạc Vu Nhân liên quân bị đánh đến tiết tiết bại lui, hầu như dùng tính mạng để lấp, thuấn tức hạ định quyết tâm.

Hắn cắn răng, nhất bái sát đất nói: "Ngô nguyện kiên trì lựa chọn ban đầu, khẩn thỉnh Phụ thần thành toàn!" "Ách?" Lần này chúng Thánh không giải thích được.

Vì sao?

Phụ thần minh minh đều phát thoại rồi, trận chiến này Vu Nhân tất thắng.

Hắn còn có gì không yên lòng?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của chúng Thánh, Hữu Sào Thị cười khổ

nói: "Ngô biết rõ Phụ thần tất có phương pháp chế thắng, nhưng mỗi vãn một phút đồng hồ, đều sẽ có hàng ngàn hàng vạn tộc nhân chết đi.

Ngô không nhẫn tâm nhìn tộc nhân như thế, khẩn thỉnh Phụ thần thành toàn." Nói xong, tái độ ngôn từ khẩn thiết bái xuống.

Lời này vừa ra, trong điện chúng Thánh đều trầm mặc.

Nhất là các đại Tổ Vu, tuy nhiên cũng có tộc nhân đang chinh chiến, nhưng giờ khắc này, chết nhiều nhất lại là Nhân tộc, bởi vì Nhân tộc trong đó là một chi luy nhược nhất.

Bọn hắn không cách nào đại biểu cho Hữu Sào Thị.

Trên chủ vị, Bàn Cổ thâm thâm nhìn hắn một cái nói: "Đã ngươi đã làm quyết định, Ngô có thể vì ngươi bóc tách 'Hồng Mông Tử Khí'.

Chỉ là, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ.

Lúc sơ chứng đạo Thánh nhân, tu vi bản thân ngươi vốn không đủ.

Tiêu hao công đức chi lực, lại luyện hóa gần như bốn thành Hồng Mông Tử Khí, phương tài chứng đạo thành công!

Một khi bóc tách Hồng Mông Tử Khí, điệt cảnh là tất nhiên, thậm chí có khả năng tổn thương căn cơ, chung sinh không cách nào tái tiến thêm một bước.

Ngươi thật sự quyết định rồi?" Đối với bất kỳ tu giả nào mà nói, biết được tu vi bản thân không cách nào tiến thêm một bước, đều là một chuyện đáng sợ.

Nhất là loại người như Hữu Sào Thị, từng kinh thể hội qua Thánh nhân "chấp chưởng nhất thiết" đỉnh phong.

Một khi chung sinh bị vây khốn tại một cảnh giới nào đó, không cách nào đột phá.

Đối với hắn mà nói, giản trực là một loại ác mộng!

Ngay cả Nữ Oa năm đó bị Thiên Đạo bảng định, tu vi tiến triển hoãn mạn, nhưng kia tốt xấu gì cũng chỉ là hoãn mạn.

Tốt xấu gì cũng có phán đầu, biết rõ thoát ly Thiên Đạo chưởng khống, liền có cơ hội trọng tẩu tu hành lộ.

Còn Hữu Sào Thị đây là trực tiếp đoạn tuyệt tiền lộ a!

Kỳ dư mấy vị Thánh nhân hầu như nhịn không được muốn mở miệng khuyên can.

Nhưng cuối cùng, không ai thốt nên lời.

Tu vi đến loại địa bộ này, mỗi người đều có kiên trì của riêng mình, mỗi người đều có tín ngưỡng của riêng mình.

Con đường tương lai như thế nào, chỉ có thể do chính mình đi.

Hữu Sào Thị trong đầu như cưỡi ngựa xem hoa, nhanh chóng lướt qua một đời của mình: Chủng tộc, huynh đệ, tình nghĩa...

Cuối cùng, trên mặt hắn phù hiện một nụ cười.

Cung cung kính kính bái nói: "Đa tạ Phụ thần đề tỉnh, ngô tuân theo ý nguyện của mình." "Tốt!" Lần này Bàn Cổ không nói nhảm nữa, "Ông" một tiếng tham thủ hư trảo.

Hiện tại không cần tiêu hao thọ mệnh, liền có thể trực tiếp động dụng "Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi lực".

Lại thêm Thiên Đạo Bản Nguyên chỉ nhận một người là hắn, hầu như không tốn chút sức lực nào, liền đem "Hồng Mông Tử Khí" trong cơ thể Hữu Sào Thị bóc tách ra! "Ông!" Hư không một vệt tử quang đãng dạng, tấn tốc dung nhập vào thiên địa.

Hữu Sào Thị thì lại như vừa từ trong lu nước vớt ra, mồ hôi đầm đìa.

Toàn thân run rẩy, khí tức trên thân cấp tốc hạ hàng...

Cuối cùng định cách tại "Chuẩn Thánh sơ kỳ"!

Cũng nằm trong dự liệu.

Nguyên lai hắn chỉ có Chuẩn Thánh hậu kỳ tu vi, chứng đạo thành Thánh lúc luyện hóa Hồng Mông Tử Khí cũng so với người khác nhiều hơn, cho nên giờ khắc này bóc tách, trực tiếp tổn thương bản nguyên.

Chỉ có thể miễn cưỡng duy trì Chuẩn Thánh sơ kỳ chiến lực.

Kỳ dư mấy Thánh nhân thấy thế, đều mặt lộ vẻ không đành lòng.

Duy chỉ có Hữu Sào Thị, giống như tá hạ một bộ gông xiềng.

Tuy nhiên sắc mặt tái nhợt, trong mắt lại thần thái dịch dịch.

Hắn triều Bàn Cổ bái nói: "Đa tạ Phụ thần thành toàn.

Nếu trận chiến này không chết, ngô nhất định đến trước mặt Phụ thần thỉnh tội." "Đi thôi!" Bàn Cổ không nói nhiều.

Chương 174

Hữu Sào Thị cung thân tái bái, sau đó mới thẳng người.

Triều chư Thánh trong điện cười khai hoài nói: "Chư vị, hậu hội hữu kỳ." "Chờ đã!" Nữ Oa gọi lại Hữu Sào Thị đang muốn đi, sắc mặt phức tạp nhìn hắn, cuối cùng lấy ra Chứng Đạo Chi Bảo "Hồng Tú Cầu" của mình nói: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã cho huynh trưởng, ngô chỉ còn lại 'Hồng Tú Cầu' này, nguyện mang theo ngươi cùng mọi người bình an trở về." Hữu Sào Thị không có cự tuyệt, hiện tại hắn chỉ còn Chuẩn Thánh sơ kỳ tu vi, tại trên chiến trường chỉ là việc nhỏ không đáng kể.

Nếu có Nữ Oa Hồng Tú Cầu hộ thân, cũng nhiều thêm một phần bảo chướng.

Trận chiến này, chỉ vì giết địch.

Đương hạ cung thân nói: "Đa tạ Thánh Mẫu nương nương!" Hậu Thổ khẽ thở dài: "Ngã đẳng Tổ Vu, không luyện pháp bảo.

Liền cho đạo hữu một tầng thủ hộ vậy." Trong lúc nói chuyện, bàn tay nàng hạ áp, "Ông", một vệt thổ hoàng sắc quang hoa thăng đẳng, thuấn tức một nhập vào trong cơ thể Hữu Sào Thị.

Đó là "Thổ Chi Pháp Tắc" của nàng, vì Hữu Sào Thị gia trì một đạo phòng hộ!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô tứ Thánh thấy thế, phân phân tiến lên, các tự vì hắn gia trì một đạo phòng hộ.

Thời gian chi tráo, Không gian chi tráo, Thiên khí chi lực, Phong chi bích chướng.

Năm vị Thánh nhân đích thân vì hắn gia trì, phần lễ này, không

kém gì Nữ Oa "Hồng Tú Cầu".

Có năm đạo hộ tráo này, dưới Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn bản không người nào có thể phá phòng hộ. "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngô chỉ có giết nhiều thêm mấy tên cẩu tặc, để báo ân đức chư vị." Hữu Sào Thị toét miệng cười, thân là Nhân tộc đệ nhất lão tổ, giờ khắc này chỉ còn lại một bầu hào khí.

Cuối cùng hướng mọi người tái bái, "Bá" một tiếng kính trực tiêu thất tại cửu trọng thiên.

Trong điện chúng Thánh đều mục quang phức tạp, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi tựa hồ đang rục rịch.

Lại nghe Bàn Cổ thản nhiên nói: "Thánh vị cùng Đông Châu Thiên Đạo bản nguyên tức tức tương quan.

Hậu Thổ, Nữ Oa tuy nhiên là Thánh nhân, lại là tự hành phá cảnh, không chịu thiên địa ước thúc.

Bốn Thánh các ngươi là cơ số cuối cùng duy hệ Đông Châu ổn định." "Được rồi!" Tứ Tổ Vu vừa nghe liền biết, không được đi.

Sự tình liên quan đến Đông Châu Thiên Đạo bản nguyên an ổn, do bất đắc bọn họ không thận trọng.

Đương hạ cung thân nói: "Phụ thần yên tâm, ngã đẳng nhất định sẽ thủ vững Đông Châu thiên địa." Bàn Cổ không nói thêm lời nào.

Một bên Nữ Oa lại nhịn không được nói: "Đại thần, Hữu Sào Thị thật sự không cách nào tái phá cảnh sao?" Lời này vừa nói ra, đốn thời hấp dẫn chú ý lực của năm vị Thánh nhân.

Hoặc hứa trước đây, đối với Hữu Sào Thị thân là Nhân tộc đệ nhất lão tổ, bọn họ không có ấn tượng quá lớn.

Chỉ là mọi người cùng nhau tịnh kiên tác chiến, sau lại đồng vi

Thánh nhân, cộng thêm Vu Nhân là người một nhà, cho nên có nhất định cảm tình.

Nhưng hôm nay, hành động của Hữu Sào Thị lại thắng được sự tôn trọng của tất cả mọi người.

Thân là Nhân tộc đệ nhất lão tổ, hắn chân chính thực chí danh quy, đức bì thiên cao.

Một vị nhân vật anh hùng như vậy, nếu chung sinh chỉ có thể vây khốn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, chẳng phải là một đại di hám sao?

Mắt thấy ánh mắt chúng Thánh hối tụ, Bàn Cổ đạm nhiên cười nói: "Tự nhiên là không!" Ách!

Chúng Thánh sững sờ.

Một khắc sau, ánh mắt đều trở nên có chút quái dị. "Cảm tình là Phụ thần lừa người?" Nữ Oa tương đối không có kỵ húy như Tổ Vu, cười hì hì nói: "Nguyên lai Đại thần cũng biết lừa người.

Bất quá, chỉ cần tên kia có hi vọng phá cảnh là tốt rồi." Một khắc này, trong mắt nàng lưu lộ ra một vệt noãn ý.

Không còn vẻ hi tiếu ban đầu.

Bàn Cổ liếc nhìn chúng Thánh một cái, thản nhiên nói: "Hữu Sào Thị thiên tư hữu hạn, cho nên những năm này, mới có thể vẫn luôn kẹt tại Chuẩn Thánh hậu kỳ không cách nào đột phá.

Tức tiện mượn 'Hồng Mông Tử Khí' chứng đạo, cũng chỉ là Thiên Đạo Thánh Nhân yếu nhất.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, đây là tạo hóa lớn nhất đời này của hắn.

Nhưng phương tài, trong cơ thể hắn lại sinh ra biến hóa, ý chí mới là tài phú bảo quý nhất của sinh linh.

Hắn đã cụ bị cái này." "Lúc này, Hữu Sào Thị nhìn như điệt cảnh.

Thực tắc, lại sở hữu một cơ hội trọng tố tự ngã.

Sau trận chiến này, Ngô tin hắn tất định sẽ xuất hiện chất đích phi dược.

Tư chất, sẽ không bao giờ là bình cảnh của hắn nữa.

Về phần có thể đi đến bước kia hay không, liền phải xem tín niệm của hắn mạnh bao nhiêu." Nói đến đây, ngay cả Bàn Cổ cũng nhịn không được phù hiện một nụ cười.

Không thể không nói, Vu Nhân nhị tộc đương chân là anh tài bối xuất.

Cho dù thiên tư hữu hạn, nhìn như đã chắn hết không gian thăng tiến như Hữu Sào Thị, cũng có thể mang đến cho hắn ngoại ý muốn bực này.

Tuy nhiên Hữu Sào Thị điệt cảnh, bị Hệ thống thu hồi 1000W thọ mệnh!

Nhưng hắn tin tưởng, tương lai Hữu Sào Thị thành tựu tuyệt đối không chỉ như thế.

Hoặc hứa không dùng đến bao lâu, thọ mệnh thu hồi hôm nay, liền có thể gấp bội kiếm về.

Đây mới là chân chính thu ích!

Biết được Hữu Sào Thị điệt cảnh chỉ là tạm thời, tương lai tấn thăng chi lộ phản hội nhân thử biến đắc càng thêm rộng lớn, Hậu Thổ, Nữ Oa, Đế Giang đẳng sáu Thánh đều vui mừng khôn xiết.

Đánh đáy lòng vì Hữu Sào Thị cao hứng. "Bất quá, tin tức này cứ tạm thời giấu Hữu Sào Thị đi!

Tất lại, Hữu Sào Thị thuế biến là nhờ cỗ tín niệm kia chống đỡ."

Có hứa hẹn của Bàn Cổ, lại biết được Hữu Sào Thị là phúc không phải họa, chúng Thánh đều tâm mãn ý túc, cũng không truy vấn Vu Nhân làm sao mới có thể phản bàn, trở thành người chiến thắng trong thứ đại chiến này nữa, an an tâm tâm quan khán chiến sự. "Đại ca!" Khi Hữu Sào Thị xuất hiện tại hải ngoại chiến trường, lập tức bị Nhân tộc hai đại lão tổ Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị sát giác. "Bá bá!" Hai người hầu như để nhất thời gian chạy tới phụ cận.

Nhìn tu vi Hữu Sào Thị điệt lạc xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, hai người phảng phất minh bạch cái gì đó.

Trong nháy mắt vành mắt thông hồng. "Làm gì đấy?" Hữu Sào Thị mãn bất tại hồ nói: "Nếu không điệt cảnh, huynh đệ chúng ta làm sao cùng nhau chiến đấu?

Lại nói, từ cổ chí kim, Nhân tộc đại quyết chiến lần nào có thể thiếu được ta?

Lần này, cũng không thể ngoại lệ!" "Đúng!" Toại Nhân Thị hít hít mũi nói: "Không có đại ca tại, trong lòng yêm đều không kiên định.

Hiện tại tốt rồi, đại ca đã về rồi.

Một trận chiến này ngã đẳng tất thắng!" "Tất thắng!" Tri Sinh Thị hung hăng gật đầu.

Hữu Sào Thị không làm quá nhiều đam các, trầm giọng nói: "Chờ sau trận chiến, huynh đệ ngã đẳng lại ôn chuyện.

Hôm nay chỉ giết địch!" "Giết địch!" Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị đều đại quát xuất thanh, nhất như quay lại những ngày tháng năm xưa, đi theo sau lưng Hữu Sào Thị chinh chiến chư thiên. "Oanh long!" Hữu Sào Thị một bước đạp không, trên người xuất hiện một đạo thanh sắc quang hoa.

Chỗ đi qua, hạ phương nhất ứng Vu Nhân tướng sĩ, đều tâm thần

chấn động, trên thân mạc danh nhiều hơn một cỗ phòng hộ chi lực. "Đại Tổ về rồi!!!" Một khắc này, sở hữu Nhân tộc đều ở trong lòng nỉ non.

Noãn ý quen thuộc lưu chuyển toàn thân, tam sắc quang huy giao thác.

Thủ hộ, Văn minh, Trí tuệ!

Lệ thủy trong nháy mắt làm mơ hồ đôi mắt.

Một giây sau, tất cả mọi người đều bộc phát ra tiếng rống kinh thiên: "Sát!" Sát ý bạo trướng, hối tụ thành một cỗ vô địch ý chí, "Oanh long long" kính trực chàng nhập cửu trọng thiên! "Ân?" Nguyên bản đang tại cửu trọng thiên tư sát Cửu Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Tướng Liễu, Cửu Phượng, cùng với Đông Hoa vi thủ mười một Hải ngoại Chuẩn Thánh đỉnh phong, đều tâm thần nhất động.

Khi tra xét biến hóa nguyên đầu hạ giới, Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang không cấm phát ra tiếng cười chấn thiên: "Tốt, tốt một cái Hữu Sào Thị.

Nhân tộc đệ nhất lão tổ chi danh, phi ngươi mạc chúc.

Ngô 'Cú Mang' phục!" "Là một ngạnh hán, Ngô 'Chúc Dung' cũng phục!

Nhân tài bực này mới xứng làm huynh đệ của yêm, hào khí!" "Đệ nhất lão tổ, thực chí danh quy!" Từng đạo thanh âm hưởng triệt chư thiên, chín đại Tổ Vu đối với hắn cấp dư đánh giá cao nhất.

Biết được chân tướng, Trấn Nguyên Tử cảm khái vạn thiên.

Người khác cả đời truy trục, không gì ngoài "Thánh vị"!

Nhưng vị Nhân tộc đệ nhất lão tổ này lại đi ngược lại đạo đó, tại sinh tử quan đầu của Nhân tộc, ngạnh sinh sinh xá khí Thánh vị, đầu

sinh đại chiến, thề phải thủ hộ tộc nhân. "Đây chính là Nhân tộc sao?" Một khắc này, hắn ẩn ước ngộ ra.

Chương 175

Một cỗ cảm giác chưa từng có dũng hiện trong lòng.

Lại nhìn về phía Hữu Sào Thị phía dưới chỉ còn Chuẩn Thánh sơ kỳ tu vi, ánh mắt mạc danh kính phục.

Tương đối với đó, lấy Đông Hoa, Tây Vương Mẫu, Phạt Thiên vi thủ mười một Chuẩn Thánh đỉnh phong, đều thần tình phức tạp.

Trên đời này, lại có người như vậy?

Vì tộc nhân, ninh nguyện xá khí thủ "Thánh vị" không làm.

Chủ yếu là còn không xác định có thể cứu được tộc nhân hay không.

Một cái Chuẩn Thánh sơ kỳ điệt cảnh gia nhập, đối với chiến cục có cải biến sao?

Được rồi!

Khi nhìn hạ phương Nhân tộc người người trở nên hãn bất úy tử, chiến lực một trăm hai mươi phần trăm bộc phát.

Không thể không thừa nhận, "Có cải biến!" Tuy nhiên chủng cải biến này tại bọn hắn xem ra y cựu là bọ ngựa đấu xe.

Một gã thanh y trường sam nam tử, diện dung lãnh liệt, khẽ hừ nói: "Ngu xuẩn!" "Bá!" Trong nháy mắt có mười bảy mười tám đạo ánh mắt hối tụ.

Vu Nhân nhất phương tự không cần phải nói, ngay cả bên này trận doanh, cũng có một nhóm Chuẩn Thánh đỉnh phong nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt hung lệ, ám tàng sát cơ.

Kỳ trung đương nhiên lấy Phạt Thiên vi thủ sáu đại Chuẩn Thánh

đỉnh phong là nhất, đại đa là Thú tộc nhất mạch di lưu lại từ thời thượng cổ vạn tộc tranh phong.

Những kẻ cô thân tu đạo độc hành hiệp kia, căn bản sẽ không minh bạch cái gì gọi là chủng tộc đại nghĩa.

Đông Hoa thấy thế vội vàng giảng hòa nói: "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tốc chiến tốc thắng!

Chỉ cần sạn trừ Vu Nhân, Thánh vị, thóa thủ khả đắc." Oanh!

Lời này vừa nói ra, triệt để kích trúng tâm tư đám gia hỏa này.

Anh hùng hào kiệt, chủng tộc đại nghĩa, so với chứng đạo thành Thánh thì tính là cái gì? "Sát!" Oanh long long!

Tân nhất luân tư sát khai khải, so với lúc trước còn muốn thảm liệt hơn vài phần!

Nhân tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị gia nhập, tráng đại thanh uy của Vu Nhân liên quân.

Nhưng sức một người có mạnh đến đâu, cũng không thể chân chính nữu chuyển chiến cục.

Hải ngoại tam đảo thập châu, không chỉ Chuẩn Thánh số lượng chúng đa, vãng hạ Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên càng gấp bội so với Vu Nhân liên quân. "Oanh long long!" Tại một phen thảm liệt tư sát, Vu Nhân liên quân tiệm tiệm xuất hiện bất chi.

Nhất là Nhân tộc đại quân, đối đầu với Tiên binh tam đảo thập châu, rất nhanh bị đẳng cấp áp chế, đao phách phủ khảm, sát na thân tử đạo tiêu.

Nhân, Vu, Vu Nhân, Tiên binh, Thiên binh, Yêu, Thủy tộc tiên huyết nhiễm đỏ toàn bộ hải vực, lãng đào cuồn cuộn, nhấc lên vạn

trượng huyết bạc, nồng đậm huyết tinh khí phác tị nhi chí. "Sát!" Nhân tộc tam đại lão tổ Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị, dĩ nhiên hãm nhập phong ma chi cảnh.

Mỗi người thủ ác Công Đức Thánh Khí, "Oanh long long" thể nội pháp lực phún dũng, chỗ đi qua, hình thành một phiến diệt tuyệt tính quang hoa.

Nhưng rất nhanh bị hải ngoại cường giả châm đối, mấy chục tên Chuẩn Thánh cường giả tề tề vây lại.

Tuy nhiên chỉ là sơ nhập Chuẩn Thánh cảnh, pháp lực cảnh giới tịnh không viên mãn.

Nhưng không chịu nổi người đông, lại thêm thân xử hải ngoại, tự có mạc danh khế hợp với thiên địa, vô luận pháp lực hồi phục, vận chuyển tốc độ, đều nhanh vô cùng. "Oanh oanh oanh!" Chủng chủng thần thông pháp bảo oanh sát, lao lao áp chế Nhân tộc tam đại lão tổ.

Hữu Sào Thị tuy nhiên chỉ có Chuẩn Thánh sơ kỳ tu vi, nhưng trên người có năm đại Thánh nhân chi lực gia trì, phòng ngự vô địch.

Đơn bằng một đám gia hỏa sơ nhập Chuẩn Thánh, công không phá được phòng ngự của hắn. "Sát!" Một tiếng bạo quát, Hữu Sào Thị thôi động Công đức mộc trùy trong tay, hung hăng một chùy đập xuống. "Phốc xuy!" Công Đức Thánh Khí nhiễm huyết, tên Chuẩn Thánh kia đương trường bị phá diệt thần hồn.

Trượng vào năm đại Thánh nhân chi lực gia trì, Hữu Sào Thị tung hoành bãi hạp, sở hướng phi mỹ.

Trầm quát nói: "Nhị đệ tam đệ, theo sau lưng ta.

Ngô có Thánh nhân chi lực thủ hộ, vô cụ sinh tử!" Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị mắt thấy như thế, cũng không nói nhảm, từng cái trốn sau lưng Hữu Sào Thị.

Canh chuẩn thời cơ, liền một gậy gỗ đập xuống. "Oanh long!" Thiên khung tạc liệt, một gã Chuẩn Thánh tán tu đương trường bị Hữu Sào Thị gõ nát đầu óc.

Tri Sinh Thị sát phạt chi tâm cũng không yếu hơn bao nhiêu, mượn nhờ Hữu Sào Thị yểm hộ, nhắm chuẩn một gã Thủy tộc Chuẩn Thánh, Công Đức Thánh Khí "Mộc Lê" đằng không, vạn trượng kim quang chiếu xạ, trực tiếp trấn áp tên Thủy tộc Chuẩn Thánh kia. "Oanh!" Mộc Lê hạ áp, giống như cái xẻng xúc đất, trực tiếp thu thủ nhân đầu. "Ha ha ha!" Hữu Sào Thị cười lớn nói: "Hai vị hiền đệ làm tốt lắm.

Hôm nay, giết cái thiên phiên địa phúc.

Để thiên hạ biết đến sự lợi hại của Nhân tộc ta!" "Đại ca nói không sai, Sát!" "Sát!" Thanh thanh bạo quát, Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị ba đại Nhân tộc lão tổ tề tề sát xuất.

Mấy chục Chuẩn Thánh công kích rơi xuống, vô nhất ngoại lệ bị ngũ sắc quang hoa thể biểu Toại Nhân Thị ngăn trở.

Tam đại lão tổ lại đánh lén bất ngờ, một chiêu đưa ra, "Phốc xuy oanh!" vãng vãng năng thu hoạch một gã Chuẩn Thánh.

Hải ngoại Chuẩn Thánh cũng không phải kẻ ngu, tiếp liên trúng chiêu mười mấy lần, có người phản ứng lại.

Đại khiếu nói: "Toại Nhân Thị kia có chút cổ quái, chư vị, không nên ngạnh bính ngạnh với hắn.

Triền trụ là được!" "Đúng, liên thủ tha trụ bọn hắn.

Còn lại, giết sạch Vu Nhân phía dưới!" "Chính có ý đó!" "Tốt!" "Oanh long!" Mấy chục Chuẩn Thánh đốn thời phân hóa thành hai bát.

Một bát hai ba mươi người, vây quanh Nhân tộc tam đại lão tổ tứ diện, chỉ thủ không công, cẩn thận phòng bị nhất cử nhất động của

bọn hắn.

Căn bản không cho ba lão tổ cơ hội xuất thủ tập sát.

Dư lại một bát, cũng có hai ba mươi số, triều hạ phương Vu Nhân liên quân sát khứ. "Không!" "Cẩu nương dưỡng, có chủng đều đến giết lão tử!" Tam đại lão tổ thấy thế, không còn vẻ đạm định tòng dung lúc trước.

Bọn hắn có thể để ngự Chuẩn Thánh tập sát, ám thị dính ánh sáng của năm đạo Thánh nhân thủ hộ chi lực trên người Hữu Sào Thị, nhưng hạ phương Vu Nhân liên quân lại không có phòng hộ.

Một khi hai ba mươi Chuẩn Thánh sát xuống... "Không!" Hữu Sào Thị đại quát một tiếng, sậu nhiên bộc phát. "Hưu!" Một vệt hồng quang kích xạ, thuấn tức động xuyên lồng ngực ba đại Chuẩn Thánh. "Phốc xuy oanh!" Ba tên Chuẩn Thánh chết đến mức không thể chết lại. "Thứ gì?" Mọi người giật mình, đợi nhìn rõ vật trong tay Hữu Sào Thị, không khỏi kinh khiếu xuất thanh: "Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo 'Hồng Tú Cầu'?

Nữ Oa Hồng Tú Cầu?

Đáng chết, làm sao lại ở chỗ này, không phải Thánh nhân không được sáp thủ sao?" Cửu thiên chi thượng, sậu nhiên hiển hóa ra một tôn thân ảnh cao lớn, Thiên Đế "Hạo Thiên"!

Dao vọng Ngũ Trang Quán phương hướng, nộ thanh nói: "Nữ Oa, ngươi dám sáp thủ sinh linh chi chiến?" "Oanh!" Một khắc sau, một vệt hồng quang ánh xạ thiên địa, hiển hóa ra Nữ Oa pháp thân.

Nữ Oa lạnh lùng nhìn hắn nói: "Hạo Thiên, nhìn cho kỹ!

Bản tọa hà tằng sáp thủ?" "'Hồng Tú Cầu' há không phải pháp bảo của ngươi?" Hạo Thiên nộ mục nhìn. "Oanh, oanh, oanh!" Tiếp liên mấy đạo khí tức ánh xạ hư không.

Thiên Đạo nhất phương Đế Tuấn, Côn Bằng, Chuẩn Đề tam Thánh tiếp liên hiện thân, Thánh nhân khí tức uy áp cửu thiên thập địa.

Cùng một thời gian, "Oanh long long" đạo đạo khí tức trùng thiên.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, đồng thời hiện thân.

Lạnh lùng bức thị tứ Thánh đối diện.

Song phương hào bất tương nhượng!

Đối mặt Hạo Thiên chất vấn, Nữ Oa bất tiết nói: "'Hồng Tú Cầu' là bản tọa tứ dư cho Hữu Sào Thị làm bảo vật phòng thân, dùng ở đâu là chuyện của hắn.

Ngươi nếu không phục khí, cũng có thể đem 'Hạo Thiên Kính' ban thưởng xuống.

Còn có mấy cái kia, Đế Tuấn 'Hà Đồ Lạc Thư' có thể ban thưởng xuống.

Côn Bằng thì thôi, không có đồ tốt!

Chương 176

Chuẩn Đề, Thất Bảo Diệu Thụ của ngươi có thể ban thưởng xuống.

Ta không có cản a!" Nữ Oa than buông tay, vẻ mặt vô sở vị.

Lời này vừa ra, Côn Bằng đốn thời đen mặt.

Cái gì gọi là ngã không có đồ tốt?

Khinh thường người khác sao!

Nhưng hắn thật sự không có đồ tốt.

Người khác đều có các tự Chứng Đạo Chi Bảo, ngay cả Chuẩn Đề phế vật cũng có "Thất Bảo Diệu Thụ".

Duy độc hắn, kiết nhiên nhất thân!

Côn Bằng ám tự cắn răng, kỳ dư mấy Thánh nhân lại đen mặt.

Hà Đồ Lạc Thư, Hạo Thiên Kính, Thất Bảo Diệu Thụ đều là "Chứng Đạo Chi Bảo", sao dám tùy ý ban thưởng xuống.

Một khi bị người đoạt đi, tu vi đảo thối đều là nhẹ.

Sợ là ngã xuống đạo cảnh, bất tái vi Thánh.

Vậy thì phiền phức lớn rồi.

Cũng chỉ có Nữ Oa tâm đại, cư nhiên trực tiếp đem Chứng Đạo Chi Bảo của mình ban thưởng xuống.

Hạo Thiên cắn răng nói: "Nữ Oa, ngươi không sợ Chứng Đạo Chi Bảo hữu tổn, ảnh hưởng đến tu vi đạo cảnh của bản thân sao?" "A!" Nữ Oa khẽ cười nói: "Nếu không nhắc ta thực sự quên mất.

Đạo của ta a, hiện tại cùng các ngươi không giống nhau.

Lão nương ta Tạo Hóa Pháp Tắc viên mãn, đánh vỡ chất cốc, tự ngã siêu thoát vi Thánh.

Cùng đám gia hỏa bảng định Thiên Đạo các ngươi không giống nhau.

Các ngươi nhu yếu mượn linh bảo viên mãn đạo cơ, thừa tái tu vi.

Ta không cần!" Lời vừa nói ra, cảm thụ được sau lưng mấy đạo ánh mắt u oán. "Khụ khụ!" Nàng vội vàng triều Đế Giang tứ Tổ Vu nói: "Bốn vị đạo hữu, không giống nhau cáp.

Vu tộc không luyện pháp bảo, tự thân chính là pháp bảo mạnh nhất.

Cho nên đạo vận, tu vi tẫn số thừa tái tại nhục thân chi thượng.

Không cần lo lắng cái này." Nàng tại hướng tứ Tổ Vu giải thích, đối diện tứ Thánh lại đen mặt.

Nhưng Nữ Oa nói xác thực không sai, Đế Tuấn, Hạo Thiên, Chuẩn Đề xác thực lấy linh bảo thừa tái một bộ phận tu vi đạo cảnh, một khi linh bảo đánh mất, tự thân diệc hội thụ tổn, nghiêm trọng giả khả năng trực tiếp điệt lạc Thánh vị.

Ngay cả Côn Bằng, cũng dùng mỗ chủng bí thuật thừa tái đạo cảnh tu vi.

Bảo bọn hắn cho mượn "Chứng Đạo Chi Bảo", cùng việc đem tính mạng giao thác tại tay người khác không có gì khác biệt.

Không ai chịu làm loại chuyện ngu xuẩn này! "Nói xong chưa?

Nói xong thì cẩn khẩn cút đi.

Đừng quấy rầy lão nương xem kịch!" Nữ Oa thái độ dị thường hiêu trương.

Không có biện pháp.

Đối diện tứ Thánh, có ba cái mới vừa chứng đạo không lâu, chỉ là cấp sơ cấp nhất Thiên Đạo Thánh Nhân, mạnh nhất là Chuẩn Đề cũng chỉ là tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nàng hiện tại tự ngã đạo tắc viên mãn, sớm đã tấn cấp tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Càng không cần nói sau lưng còn có tứ đại Tổ Vu Thánh nhân, ai sợ ai a! "Ngươi..." Hạo Thiên tức giận đến da mặt trực trừu, muốn phóng mấy câu ngoan thoại, lại không có một cái để khí.

Một bên Côn Bằng u u nói: "Thiên Đế hà tất cùng một nữ tử so đo.

Đợi hải ngoại thế lực phá diệt Vu Nhân liên quân, công hãm Đông Đại Lục.

Tự khả phân xuất cao đê thắng phụ." Hạo Thiên cũng biết nghe khuyên, văn ngôn gật đầu nói: "Không sai!" Đương hạ liếc Nữ Oa một cái, hừ lạnh nói: "Giới thời, chúng ta tự kiến phân hiểu." "Cút đi!" Nữ Oa bất tiết cười một tiếng.

Hạo Thiên hung hăng cắn răng, cuối cùng không nói gì, "Bá" một tiếng Thánh nhân pháp thân trọng tân tán lạc vu thiên địa, một vệt linh quang trực nhập cửu trọng thiên. "Côn Bằng?" Nữ Oa có chút ngoạn vị nhìn hắc y Côn Bằng.

Côn Bằng mạc danh rùng mình một cái, "Bá" thân ảnh tiêu tán vô hình.

Duy có từ đầu chí vĩ không mở miệng là Đế Tuấn, giờ khắc này trên mặt phù hiện một vệt khinh tiếu, củng thủ nói: "Tích niên Yêu tộc từng được nương nương tí hộ, mới có thể từng bước quật khởi vu thiên địa.

Không ngờ hôm nay gặp lại, vật thị nhân phi.

Lần sau tái kiến, chỉ sợ chúng ta là địch phi hữu.

Thỉnh nương nương trân trọng!" Đối với Đế Tuấn, Nữ Oa cũng không có sắc mặt tốt, lạnh giọng nói: "Được rồi, đừng dát vàng lên mặt mình.

Năm đó các ngươi để huynh trưởng ta mông oan, bức hắn rời khỏi Yêu Đình.

Việc này, sớm muộn có một ngày sẽ cùng ngươi thanh toán." Nàng vẫn ký quải sự việc Phục Hy bị Đế Tuấn hoài nghi, cuối cùng ảm nhiên thối xuất Yêu Đình!

Đế Tuấn văn ngôn cũng không giải thích, khẽ cười một tiếng, "Ông" một tiếng tự hành tán lạc pháp tướng.

Về phần Chuẩn Đề, sớm đã tiêu thất vô tung.

Hải ngoại chi chiến, nhưng tại kế tục.

Tuy nhiên Hữu Sào Thị mượn Chứng Đạo Chi Bảo "Hồng Tú Cầu" của Nữ Oa, chấn nhiếp mấy chục Chuẩn Thánh.

Nhưng dùng pháp lực của hắn, căn bản không làm được việc tiêu diệt toàn bộ đối phương, đỉnh đa uy nhiếp một hai.

Vu Nhân liên quân nhưng tại không đoạn chết đi.

Trận đại chiến này mấu chốt, vẫn là tại Thiên Ngoại Thiên, Chuẩn Thánh đỉnh phong chi chiến.

Cửu trọng thiên tứ Thánh hiện thân, uy bức Nữ Oa bất thành, kết quả phản bị Nữ Oa một thông hề lạc, thối tẩu, một màn này đều bị mọi người nhìn ở trong mắt.

Đông Hoa không khỏi thầm mắng một tiếng 'Phế vật'!

Nhưng không thể không phủ nhận, Nữ Oa thành công chui vào khe hở Thiên Đạo, ai cũng tìm không ra nửa điểm tật xấu. "Không phục khí, các ngươi cũng đem Chứng Đạo Chi Bảo ban thưởng xuống a!"

Đừng nói là Chứng Đạo Chi Bảo của Thánh nhân, ngay cả bảo hắn đem Bàn Long Quải cho người khác, đại để cũng không nguyện ý.

Món đồ chơi kia, so với tức phụ còn muốn kim quý hơn nhiều.

Quan hồ tự thân "Đại Đạo vị" không dung mã hổ.

Nhưng hắn vẫn lạnh lùng trào phúng một câu: "Quý phương Thánh nhân, thủ đoạn thật tốt." "Bỉ thử bỉ thử!" Cú Mang một bên dùng 'Thông Thiên Kiến Mộc' cành cây kích lui 'Bàn Long Quải', một bên nói: "Bỉ bất đắc các ngươi, trực tiếp thâu thiên hoán nhật, một đêm chi gian, thôi sinh mấy trăm Chuẩn Thánh." "Khụ!" Lần này Đông Hoa không nói chuyện nữa, mông đầu thôi động pháp lực, cường công Cú Mang! "Oanh long long!" Song phương đánh thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Dư lại các đại Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng đều kịch liệt tư sát.

Tướng Liễu, Cửu Phượng tuy nhiên là đỉnh cấp Đại Vu, nhưng dù sao cũng không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong Tổ Vu, trường thời gian tác chiến, rất nhanh bị đối diện Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả áp chế, hình thế ngập ngập khả nguy.

Đồng dạng bị áp chế còn có Khoa Phụ, Hậu Nghệ, hai người một cái đối đầu Tây Vương Mẫu, một cái đối đầu Phạt Thiên.

Hai vị này đều từng được Hồng Quân Tử Khí gia trì, thôn thổ linh lực, pháp lực lưu tốc đều nhanh hơn thường nhân gấp mười lần, trì tục giao chiến, chủng ưu thế này đốn thời trình hiện ra.

Rất nhanh, Khoa Phụ, Hậu Nghệ liền chỉ còn lại phần trốn tránh.

Dư giả mấy đại Tổ Vu hỗ hữu cao đê, đoản thời gian nội cũng đẳng không ra tay, chỉ có thể đối kỳ ái mạc năng trợ.

Hải ngoại cũng tốt, Thiên Ngoại Thiên cũng được, chiến cục tựa hồ đều đối với Vu Nhân bất lợi!

Bàn Cổ hành cung!

Chân linh hồi quy Nữ Oa, trên mặt phù hiện một vệt ưu sắc.

Nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, ta xem Vu Nhân hình thế, tựa hồ có chút không ổn a?" Đừng nhìn lúc nàng đỗi tứ Thánh thì hiêu trương vô cùng, nhưng nội tâm lại hoảng một nhóm.

Chính như Côn Bằng nói, trận thắng phụ mấu chốt này muốn lạc tại sinh linh chi chiến.

Một khi sinh linh chi chiến thua, Vu Nhân bị đại tứ đồ lục không nói, lạc tại Đông Châu Thiên Đạo bản nguyên chi lực cũng sẽ bị Hồng Quân thu hồi.

Giới thời, mượn Đông Châu Thiên Đạo bản nguyên chứng đạo tứ đại Tổ Vu, khả năng liền bất diệu.

Chủ yếu nhất, bọn hắn thua không nổi một trận chiến này a!

Chương 177

Nhưng mắt thấy, Vu Nhân phân minh sắp thua.

Nếu không thì tứ Thánh cũng không thể nào khinh dịch thối lui.

Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, cũng đều nhịn không được nhìn lại. "Đều lúc này rồi.

Phụ thần nếu có chiêu, cũng nên sử xuất rồi chứ?" Bàn Cổ không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn về phía hải ngoại chi địa. "Thời gian, cũng đến lúc rồi a?" Dữ thử đồng thời!

Hải ngoại, nhân vì Vu Nhân cùng hải ngoại thế lực tương hỗ khuynh yết, sát phạt, song phương tử vong số lượng phá ngàn vạn.

Nhân, Vu, Yêu, Linh, Tiên, Thần chi huyết hỗn tạp, nhiễm đỏ hơn phân nửa hải ngoại, tứ hạ nhìn lại, tận giai huyết hồng một phiến.

Sạ nhất khán khứ, giống như huyết hải thao thao.

Phía trên sát đỏ mắt song phương, đều không chú ý, toàn bộ huyết hồng hải vực không biết từ lúc nào, thuận theo một cái phương hướng đang từ từ xoay tròn.

Vừa mới bắt đầu động tĩnh không lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, xoay tròn phúc độ càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn... "Oanh" trực tiếp một cỗ huyết khí trùng thiên, hình thành một cái cự đại huyết sắc toàn qua, bị tiên huyết nhiễm đỏ hải vực, phảng phất trương khai miệng rộng của Hỗn Độn ma quái.

Một đạo hấp lực khủng bố sản sinh, "Hưu, hưu, hưu" lập vu huyết hải thượng không hải ngoại tu giả chưa kịp phản ứng, liền bị cự đại huyết sắc toàn qua kia hấp tẩu.

Đó chính là túc túc mười vạn hải ngoại tiên binh, lĩnh đầu càng là

một gã Đại La Kim Tiên đỉnh phong, toàn trình lại vô bán điểm phản kháng chi lực.

Đồng dạng một màn, xuất hiện tại toàn bộ hải vực.

Hầu như mỗi cách mấy ngàn mét lại có một đạo tiểu hình toàn qua, mấy chục cái tiểu toàn qua tổ thành trung hình toàn qua, mấy trăm cái trung hình toàn qua lại tổ thành một cái đại tuyền qua!

Nếu như có người từ cửu trọng thiên nhìn xuống, nhất định có thể thấy toàn bộ trăm vạn trượng hải vực, tận số hóa thành một cái cự đại toàn qua.

Nội lý đại tuyền qua sáo trung toàn qua, trung toàn qua sáo tiểu toàn qua...

Một cái tiếp một cái, không ngừng thôn phệ hải thượng sinh linh.

Vô luận Vu Nhân liên quân cũng tốt, hải ngoại thế lực cũng được, tận số bị kỳ thôn một kỳ trung! "Tê!" Dị tượng này đốn thời chấn kinh song phương.

Nhân tộc tam đại lão tổ hầu như để nhất thời gian hạ đạt tụ tập mệnh lệnh: "Sở hữu Vu Nhân, tức khắc thối lui về đường bờ biển!" Vu Nhân liên quân sớm bị một màn quỷ dị này làm cho trong lòng phát mao, nhận được mệnh lệnh tấn tốc hậu triệt.

Bọn hắn có đường lui, nhưng hải ngoại thế lực lại không dễ lui, lão sào của bọn hắn tại trong biển.

Như hôm nay trong biển biến bố huyết sắc toàn qua, lui đi đâu? "Hưu hưu hưu!" Khủng bố hấp lực, tùy theo toàn qua lưu tốc không đoạn tăng đại.

Vừa mới bắt đầu chỉ thôn hấp Huyền Tiên chi hạ, về sau Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên...

Liên Chuẩn Thánh đều hầu như đáng không trụ.

Hải ngoại thế lực cũng đều không phải kẻ ngu, thấy một màn này, Tam Đảo Thập Châu chi chủ tấn tốc hối tụ một chỗ, trầm quát nói: "Sở hữu người rời xa mặt biển, Đại La Kim Tiên chi thượng tụ hợp!" Trong nháy mắt, nhất ứng Chuẩn Thánh, Đại La cường giả hối tụ. "Hà phương yêu nghiệt, dám tại thử địa tác túy?" Bạn tùy theo từng tiếng đại quát, mấy trăm Chuẩn Thánh, nhất ứng Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên tận số triều trong biển oanh sát.

Quỷ dị một màn này, tuyệt đối không phải tự nhiên sản sinh, có người đang giở trò quỷ. "Oanh long long!" Vô số thần thông quang hoa kính trực yêm một hải vực, trên mặt biển hàng vạn cái toàn qua đang cao tốc xoay tròn, đốn thời kiết nhiên nhi chỉ.

Nhưng khẩn tiếp theo, toàn bộ mặt biển đều sôi trào.

Như cùng nước sôi bị đun nóng, "Cô đô đô" khủng bố huyết khí triều ngoại diện di tán ra. "Ân?" Thiên địa chi gian, lập tức có người biến sắc mặt.

Đế Tuấn phảng phất nhận ra cái gì đó, sắc mặt khó coi.

Khẽ khàng phun ra hai chữ: "Minh Hà!" "Minh Hà?" Hậu Thổ phảng phất cảm ứng được cái gì đó, trong mắt kinh ngạc chợt lóe lên rồi biến mất.

Nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt nhiều hơn vài phần dị thải.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô tứ đại Tổ Vu đều thân hình chấn động.

Đương sơ U Minh nhất hành, bọn hắn cũng là người chứng kiến.

Khí tức này... "Oanh long!" Bạn tùy theo một đạo cự đại bạo tạc thanh, toàn bộ hải vực tựa như bị cắt liệt.

Huyết hải đảo quán, từng đội từng đội thân phi giáp trụ, thủ ác đao binh A Tu La chiến sĩ, túc lập tại huyết hải chi thượng.

Tùy hòa huyết lãng phiên cổn, từng đợt từng đợt xuất hiện tại trên hải vực.

Mười vạn, ba mươi vạn, bảy mươi vạn...

Một trăm vạn, ba trăm vạn, bảy trăm vạn...

Khi nhìn thấy túc túc ngàn vạn A Tu La đại quân, xuất hiện tại trên hải vực, Đông Hoa Đế Quân cố không được áp chế "Cú Mang".

Đem thân lắc một cái, trên đỉnh đầu một vệt thanh khí trùng thiên, "Ông" một đạo nguyên thần hình chiếu kính trực xuất hiện tại trên mặt biển.

Hắn dao vọng một gã đạo nhân huyết y huyết phát, dung nhan lãnh liệt đứng giữa trung tâm, ngưng trọng nói: "Minh Hà Lão Tổ, thử nãi Thiên Đế cùng Đông Châu chi sự.

A Tu La tộc mạc bất cũng muốn hoành sáp một cước?" Minh Hà Lão Tổ, diệc là thượng cổ hung danh chiêu trứ chi bối.

Thủ ác Nguyên Đồ, A Tỳ, đản sinh vu Huyết Hải, hấp tận thiên địa lệ khí, huyết khí, sát khí, đi chính là thượng cổ Ma Tổ La Hầu truyền thừa hạ Ma Đạo nhất mạch, pha vi hung tàn.

Năm đó hắn phảng chiếu Nữ Oa tạo nhân, tạo ra "Huyết Hải A Tu La nhất tộc", tuy nhiên chỉ là tàn thứ phẩm, nhưng thực lực thật sự hung hãn.

Như hôm nay chính trị hải ngoại cùng Vu Nhân giao chiến quan kiện thời khắc, Huyết Hải Tu La tộc xuất hiện, đủ để trở thành quan kiện nghịch chuyển nhất thiết.

Do bất đắc hắn không thận trọng!

Minh Hà Lão Tổ văn ngôn, lại xùy cười một tiếng nói: "Đông Hoa, hưu muốn lại lấy lời nói đại hù dọa người.

Thiên Đế?

Cẩu thí Thiên Đế.

Tích niên Vu Nhân nhị tộc Phạt Thiên, phúc diệt Yêu tộc, bản ứng trở thành thiên địa cộng chủ.

Chỉ là Phụ thần bất tiết vi chi, mới để đám cẩu đông tây các ngươi cưu chiêm thước sào.

Thật sự coi mình là một sự việc sao?

Nói cho ngươi biết, hôm nay lão tổ ngã xuất thế, đầu tiên liền muốn diệt Đông Hoa ngươi, để tráng thanh dự A Tu La tộc ta!" "Ngươi, ngươi gọi là gì?" Đông Hoa Đế Quân vẻ mặt không thể tin được.

Phụ thần, đơn độc tách ra, có thể không là gì, nhưng hợp tại một chỗ, đại biểu cho một vị chí cao vô thượng tồn tại.

Nhất là đối với Minh Hà đẳng tuyệt thế đại năng mà nói, duy có vị kia, mới có thể đương đắc xưng hô này.

Chuyện khi nào? "Sát!" Minh Hà một tiếng rống, "Xích lạp" một vệt thảm bạch kiếm quang hoa phá hư không.

Đông Hoa nguyên thần hình chiếu một trận hư hoảng, "Ông" kính trực bị trảm thành hai nửa.

Minh Hà Lão Tổ thủ ác Nguyên Đồ, A Tỳ, sát ý trùng thiên, quét nhìn tứ diện nói: "Ngô nãi A Tu La Chi Chủ Minh Hà.

Hôm nay đặc lĩnh A Tu La tộc thượng hạ tiền lai trì viện, sát Đông Hoa, tru phản nghịch!" Cổn cổn thanh âm, trực tiếp hưởng triệt trong tai Vu Nhân.

Nhân tộc Tam Tổ đốn thời minh bạch, là hữu quân a!

Nhất là Hữu Sào Thị đi theo bên cạnh Bàn Cổ có chút thời gian, y hi biết rõ một ít chuyện U Minh.

Đương hạ đại hỉ nói: "Đa tạ Minh Hà đạo hữu viện thủ, Vu Nhân thượng hạ vô cùng cảm kích!" "Ha ha ha!" Minh Hà cười lớn nói: "Người một nhà không nói hai lời.

A Tu La chúng hà tại?" Đương hạ có tứ đại A Tu La Vương, tứ đại A Tu La Ma Tướng xuất liệt, trên thân đều huyết khí đào đào, ma uy cổn cổn, thanh nhất sắc Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cung thân bái nói: "Đệ tử tại." "Tùy Vu Nhân cùng nhau, đồ diệt hải ngoại Tam Đảo Thập Châu!" "Rõ!" Tứ đại A Tu La Vương, tứ đại A Tu La Ma Tướng đại quát một tiếng, "Sát". "Oanh long long" hơn ngàn vạn A Tu La chúng, đốn thời cuốn lên huyết hải đào đào, trực chỉ Tam Đảo Thập Châu chúng tiên sát khứ.

Minh Hà Lão Tổ cũng không nói nhảm, trực tiếp thân hóa độn quang. "Hưu!" Tái xuất hiện, đã tại Thiên Ngoại Thiên.

Thử khắc, Thiên Ngoại Thiên, chín đại Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Tướng Liễu, Cửu Phượng đang cùng Đông Hoa Đế Quân vi thủ mười một Chuẩn Thánh đỉnh phong bác sát.

Khi Minh Hà xuất hiện sát na, song phương đều hạ ý thức cứng lại.

Chương 178

Tiếp theo liền nghe Cú Mang cười ha hả nói: "Minh Hà, ngươi đến thật đúng lúc." "Hắc hắc, kiến quá chư vị huynh trưởng!" Minh Hà xa xa đối với mấy đại Tổ Vu thi lễ, đây là lễ nghi định ra sau khi bái Bàn Cổ làm Phụ thần.

Một bên Chúc Dung đại khiếu nói: "Minh Hà lão đệ, đừng nói nhảm nữa, Tướng Liễu Cửu Phượng hai cái oa tử kia sắp không chịu nổi rồi, mau lên giúp một tay.

Đồ diệt tên cẩu đông tây kia!" "Tê!" Lời này vừa ra, tên Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả đối chiến với Tướng Liễu, Cửu Phượng, đương tức trong lòng lạnh lẽo.

Hạ ý thức đảo thối nửa bước, nhìn chằm chằm "Minh Hà"!

Tướng Liễu, Cửu Phượng bắt được cơ hội suyễn tức nan đắc, đều thật dài thở ra một hơi.

Minh Hà ánh mắt tại trên người đối phương quét qua, cuối cùng lại rơi vào trên người Đông Hoa, triều Cú Mang củng thủ nói: "Nhị ca, thượng cổ chi thời, Ngô đã nhìn Đông Hoa không sảng khoái rồi.

Chi bằng đem Đông Hoa nhường cho ta khả hảo?" Ân?

Cú Mang nhất chinh, toàn tức minh bạch ý tứ của hắn.

Đông Hoa chiến lực cường đại, Minh Hà sợ hắn nhìn ra không phải đối thủ của Đông Hoa, cho nên mới cố ý xuất ngôn.

Một chữ "Nhường" này dùng thập phân vi diệu!

Đương nhật U Minh nhất hành, hắn đối với chiến lực của Minh Hà cũng biết chi thậm thâm, tuyệt đối là Hồng Hoang kiều sở.

Như hôm nay tại Lục Đạo Luân Hồi Bàn trung tiềm tu mấy ngàn năm, lại được Thất muội vô biên luân hồi công đức chiếu phất, tất có tinh tiến, nếu không cũng sẽ không phóng xuất lời này.

Trong lòng động niệm, hắn tự nhiên hậu triệt một bước nói: "Tốt, vậy Đông Hoa lão nhi nhường cho hiền đệ." "Đa tạ Nhị ca!" Minh Hà khẽ cười một tiếng, thủ ác Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm, lúc nhìn về phía Đông Hoa, trong mắt hung lệ chợt lóe lên rồi biến mất. "Bá" thân hóa một vệt huyết quang, độn tẩu hư không!

Hầu như không cần suy nghĩ, Đông Hoa hồi thân liền một ký Bàn Long Quải! "Ông thương thương!" Một đạo kim thiết giao minh chi âm vang lên, Minh Hà nguyên bản độn nhập hư không trọng tân hiển hóa, trong mắt tán thán nói: "Tốt một cái Đông Hoa, bần đạo thật sự xem thường ngươi." Đông Hoa cũng trong lòng chấn kinh, nếu không phải được Hồng Quân Tử Khí gia trì, khủng phạ cũng không cách nào khuy phá Minh Hà hành tung.

Mâu quang thiểm thước, trên mặt lại trầm như nước, lạnh giọng nói: "Ngô tôn thiên mệnh hành sự, Minh Hà, ngươi chủ động nhập cục, thực nãi thủ tử chi đạo!" "Nói nhảm thật nhiều, Sát!" Một tiếng bạo quát, Minh Hà tái độ sát xuất. "Xích lạp" một đạo thảm bạch, một đạo huyết hồng, hai đạo kiếm khí hư không giao hối, trực chỉ Đông Hoa Đế Quân trảm tới.

Đông Hoa sắc mặt trầm ngưng, "Ông" trong tay Bàn Long Quải trán phóng vạn thiên kim quang, hư không giao chức thành một trương quang mạc cự đại. "Oanh!" Hai đạo kiếm khí trảm hạ, đều bị kim quang kia ngăn trở bên ngoài.

Minh Hà thân hình biến huyễn bất định, trong tay song kiếm giao thế, "Phốc phốc phốc" không đoạn cắt chém quang mạc.

Tại cùng một thời gian, huy xuất túc túc hơn trăm kiếm.

Cuối cùng "Oanh long" quang mạc tạc liệt.

Đông Hoa Đế Quân lăng là bị bức lui nửa bước.

Tê!

Thấy một màn này, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhìn về phía Minh Hà trong mắt nhiều hơn vài phần hãi nhiên.

Tư, cánh nhiên khủng bố như thế?

Minh Hà toét miệng cười, lộ ra một vệt hung tàn chi quang, "Ông" song kiếm tái độ tập sát xuất.

Đông Hoa Đế Quân chu thân thăng đẳng tử khí, trong tay Bàn Long Quải trán phóng vạn trượng kim quang, đốn thời cùng hắn tư sát một chỗ. "Oanh long long!" Song phương đánh sơn băng địa liệt, chỗ đi qua, hư không thốn thốn tạc liệt.

Cho dù đồng vi Chuẩn Thánh cường giả, những người khác cũng hạ ý thức viễn ly chiến trường nơi này.

Hai gia hỏa này, quá điên cuồng.

Chuẩn xác mà nói Minh Hà quá điên cuồng, Đông Hoa là bị bức điên cuồng.

Nếu không điên cuồng, sớm muộn sẽ bị Minh Hà chém!

Mắt thấy Minh Hà hung tàn như thế, Tổ Vu nhất phương đều tinh thần đại chấn, từng cái thâm thụ cảm nhiễm, phân phân bạo phát ra tiếng rống kinh thiên, trên thân khí huyết cổn đãng, "Oanh long long" xuất thủ chi gian, hoàn toàn là bác mệnh chi thuật. "Thảo.

Tên điên!" Dùng Đông Hoa vi thủ mười một Chuẩn Thánh đều thầm mắng một tiếng, khí thế thượng liền yếu đi vài phần.

Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, trực tiếp xuất hiện tại bên người

Tướng Liễu, Cửu Phượng, triều hai người nói: "Hồi quy hải ngoại, trợ Tam Tổ một chút sức lực!" Khẩu trung Tam Tổ, tự nhiên là Nhân tộc Tam Tổ.

Không có chín đại Tổ Vu cũng không có Tướng Liễu, Cửu Phượng, Nhân tộc Tam Tổ trận trượng này đánh quá gian nan.

Hiện tại tốt rồi, Minh Hà suất chúng viện trợ, không chỉ Chuẩn Thánh đỉnh phong chi chiến hồi quy thế quân lực địch.

Hải ngoại phàm tục chi chiến, cũng tái độ trở về quỹ đạo chính thống.

Hiện tại, là lúc đấu liều nội tình.

Tướng Liễu, Cửu Phượng hợp lực khả chiến Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu gia nhập hải ngoại chi chiến, tự nhiên có tác dụng định đỉnh. "Rõ!" Biết rõ sự thái khẩn cấp, hai người không có lời thừa thải, cung thân nhất bái. "Bá" trực chỉ hạ giới lao đi! "Oanh long long!" Cú Mang đương trường cùng tên Chuẩn Thánh đỉnh phong kia chiến thành một đoàn.

Thân vi Đệ Nhị Tổ Vu, chiến lực của hắn vốn không kém, lại thêm có "Thông Thiên Kiến Mộc" cành cây tại thủ, Mộc Chi Pháp Tắc kỷ cận viên mãn.

Xuất thủ chi tế, liền thấy một cây thông thiên chi mộc hoành quán thương khung, tên Chuẩn Thánh đỉnh phong giao chiến với hắn kia, đốn thời bị áp chế.

Hải ngoại.

Có A Tu La tộc gia nhập, hình thế lập tức nghịch chuyển.

Tứ đại A Tu La Vương, tứ đại A Tu La Tướng, tu vi thanh nhất sắc đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại có thêm đông đảo A Tu La chiến sĩ, kẻ nào kẻ nấy hung hãn vô cùng.

Đơn thuần luận về chiến đấu lực, bọn họ không hề thua kém Vu tộc.

Bởi vì cả vùng hải vực đều bị huyết thủy tẩm nhiễm, A Tu La tộc vốn sinh ra từ Huyết Hải, có thể từ trong máu huyết hấp thu sức mạnh, cứ như vậy, A Tu La chiến sĩ quả thực là chiến vô bất thắng, công vô bất khắc.

Tái gia thượng có Vu nhân cường giả ở bên cạnh hỗ trợ, "Ầm ầm ầm", chỉ trong chốc lát, tu sĩ hải ngoại chết thảm một mảng lớn, thây phơi khắp nơi.

Nhìn thấy thắng lợi, Nhân tộc Tam Tổ đều mãn tâm hoan hỉ. "Bá bá!" Từ hư không hạ xuống hai đạo thân ảnh, chính là đại Vu Tương Liễu và Cửu Phượng.

Hai người trầm giọng nói: "Có Minh Hà Lão Tổ gia nhập, chiến cục tại Thiên Ngoại Thiên đã ổn định, không biết có chỗ nào cho huynh đệ hai người chúng ta hiệu lao hay không?" Hữu Sào Thị nghe thấy lời này, lập tức đại hỉ, vội vàng nói: "Hai vị huynh đệ tới thật đúng lúc.

Có phiền hai vị suất lĩnh Vu nhân cường giả, phối hợp cùng A Tu La tộc cường giả, cùng nhau tiễu trừ Chuẩn Thánh của hải ngoại Tam Đảo Thập Châu." Tương Liễu, Cửu Phượng nghe vậy, mặt lộ nụ cười nói: "Tốt, việc này liền giao cho chúng ta." Lão bài Chuẩn Thánh của Tam Đảo Thập Châu sớm đã bị Nữ Oa nương nương hố giết một đợt, những kẻ còn lại bất quá chỉ là giá áo túi cơm, hoặc là sơ nhập Chuẩn Thánh cảnh.

Nếu đối phó với Đại La Vu nhân thì tự nhiên dễ như trở bàn tay, nhưng đụng phải sự tồn tại đỉnh cấp trong đám Đại Vu, cũng phải gãy cánh. "Vút, vút!" Ngay lập tức, hai người gia nhập chiến đoàn. "Tương Liễu đại nhân, Cửu Phượng đại nhân?" Vu nhân cường giả

thấy hai người xuất hiện, phảng phất như tìm được trụ cột tâm linh.

Đặc biệt là một đám Đại Vu, tinh khí thần đều bạo trướng, trong mắt phóng xạ ra tinh mang chước chước! "Ầm ầm ầm!" Càng thêm sát phạt vô địch, khí thế trùng thiên!

Vạn Thọ Sơn, Bàn Cổ Hành Cung!

Nhìn thấy nương theo sự gia nhập của A Tu La tộc, Vu nhân nữu chuyển liệt thế, một lần nữa chiếm cứ thượng phong.

Lục Thánh đều mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Đế Giang cười khẽ nói: "Minh Hà tới thật đúng lúc, nếu muộn thêm một chút, e rằng hồi thiên phạp thuật." Quả thực, nếu muộn thêm một chút, hải ngoại thế lực đã chưởng khống đại cục, đồ tẫn Vu nhân cường giả.

Cho dù Huyết Hải A Tu La đại quân xuất hiện, cũng chỉ dấy lên một đợt sát phạt khác mà thôi.

Hiện tại lại là vừa vặn, Vu nhân tuy rằng bị áp chế, nhưng lại khí thế như hồng, liều mạng phản kích.

Hải ngoại thế lực nhìn như chiếm hết thượng phong, nhưng đánh cũng gian nan.

Giờ khắc này A Tu La tộc xuất hiện, lập tức nữu chuyển thế cục.

Đem Vu nhân khí thế bạt cao tới đỉnh phong, ngược lại, hải ngoại thế lực lại toàn tuyến sụp đổ, chỉ có thể luân vi phòng thủ!

Nữ Oa nhìn thoáng qua Bàn Cổ bên cạnh, không nói gì.

Hiển nhiên, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của Đại thần, nếu không thì đâu có khéo như vậy?

Khó trách Đại thần từ đầu tới cuối đều biểu hiện đạm định như thế, nguyên lai là giấu một chi kỳ binh như vậy!

Cũng không trách được người khác, Minh Hà tuy rằng là đại thần thông giả thượng cổ hách hách hữu danh, nhưng vẫn luôn điệu thấp.

Chương 179

Huyết Hải A Tu La tộc, cũng đa phần là đại danh từ cho sự thất bại.

Chỉ có khi nhắc tới Nữ Oa tạo nhân, người ta mới có thể lấy ra so sánh.

Ai có thể ngờ rằng, Minh Hà vẫn luôn quy súc tại U Minh bao năm qua, lại sẽ mang theo A Tu La đại quân tham chiến.

Hơn nữa vừa xuất thế liền bạo phát ra chiến đấu lực kinh thiên.

Đừng nói, ngàn vạn A Tu La chiến sĩ kia, quả thực chút nào cũng không kém hơn Vu Yêu cường giả thượng cổ đồng giai.

Duy nhất tệ đoan hoặc hứa là A Tu La tộc vô pháp tự hành phồn diễn hậu đại, chỉ có thể thông qua một loại thủ đoạn đặc thù để đản sinh.

Bàn Cổ không nói, chỉ ngẩng đầu nhìn trời.

Phảng phất cách vô tận hư không, nhìn thấy một đôi con ngươi lãnh mạc!

Cùng thời gian, hư không thiên địa.

Hồng Quân thân ảnh hiển hóa trên cao không, sau lưng Tam Thiên Đại Đạo luân chuyển, trong mắt ức vạn quang hoa tốc biến, phảng phất ánh xạ ra một trận chiến hải ngoại. "Vút, vút, vút!" Tại bốn phía hắn, đều có một đạo hư ảnh tốc biến.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Thái Nhất.

Chân thân của bọn họ vẫn cứ lưu tại "Thiên Đạo quang trụ" trấn áp Thiên Đạo Bản Nguyên.

Như kím chỉ là một luồng ý thức hình chiếu.

Nhìn thấy chiến cục nghịch chuyển, Thông Thiên trong mắt mang theo một tia kinh ngạc nói: "Minh Hà Lão Tổ, cũng tham chiến rồi?" Minh Hà ngày xưa cũng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, trong đám tiên thiên đại thần thông giả, tu vi thuộc loại đứng đầu.

Song phương tuy không đánh giao tế nhiều, nhưng vẫn có vài phần ấn tượng.

Nguyên Thủy lạnh lùng nói: "Đơn giản, đầu nhập vào dưới trướng vị kia rồi." Thông Thiên nhíu mày, muốn nói gì đó, nhìn thoáng qua thân ảnh Hồng Quân phía trước, lại không thốt ra lời.

Nhưng nhìn thần tình, hiển nhiên đối với lời nói của Nguyên Thủy pha lẫn vài phần bất mãn.

Lão Tử, Tiếp Dẫn đều mặt vô biểu tình, phảng phất không nghe thấy lời hai người nói.

Thái Nhất ánh mắt lưu chuyển trên người Nhị Thánh.

So với mấy vị trong tràng, hắn chỉ là một Tân Thánh, tịnh chưa sáp lời.

Nhưng khi thấy hải ngoại chi chiến, Vu nhân chiếm cứ thượng phong, nhịn không được nói: "Xem ra, Vu nhân lại muốn thắng." Lần trước Vu Yêu chi chiến, lần này hải ngoại chi chiến.

Mạo tự mỗi lần người thắng đều là Vu nhân.

Hồng Quân không nói gì, chỉ là thân hình tùy phong tán lạc vô hình.

Lão Tử đạm nhiên liếc mắt nhìn về hướng hải ngoại, đồng dạng biến mất không thấy. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn chắp tay, tiêu tán.

Nguyên Thủy, Thông Thiên liếc Thái Nhất một cái, hừ lạnh một tiếng, tề tề biến mất!

Ách!

Thái Nhất trượng nhị hòa thượng sờ không tới đầu não, 'Ta làm sao vậy?' Mạo tự chỉ nói một câu nói thật a?

Thế cũng bị châm đối?

Đáng tiếc, nơi này không ai có thể trả lời vấn đề của hắn.

Tam Thanh cùng hắn không đối lộ, Tiếp Dẫn là cái muộn hồ lô.

Hồng Quân hiển nhiên không tất yếu trả lời.

Trong lòng trầm muộn, Thái Nhất tự nhiên cũng tán đi thân hình, thành thành thật thật dùng Đông Hoàng Chung trấn áp Thiên Đạo Bản Nguyên.

Mặc kệ bên ngoài hồng thủy ngập trời, phản chính huynh đệ hai người bọn họ không sao là được.

Hải ngoại đại chiến vẫn đang tiếp diễn.

Nương theo A Tu La đại quân gia nhập, Vu nhân chiếm cứ ưu thế áp đảo, trực tiếp đem thế lực hải ngoại Tam Đảo Thập Châu đánh cho thê thảm, hội bất thành quân.

Một màn này, cũng bị chư thiên Thánh Nhân nhìn ở trong mắt, trong lòng chấn hám mạc danh.

Vu nhân cư nhiên tàng một thủ đoạn như vậy, trước đó mọi người đều không biết.

Đúng lúc này, "Ông!" Một vệt đạo vận kỳ đặc lưu chuyển, thuấn tức truyền vào tâm đáy Đế Tuấn, Côn Bằng, Chuẩn Đề tam thánh: "Lấy ra để uẩn, đánh thắng một trận này." Tê!

Tam Thánh đều tâm đầu kịch chấn.

Hồng Quân Lão Tổ? 'Làm sao bây giờ?' Lần đại chiến này, Tam

Thánh tuy rằng đều có xuất lực, tỷ như Đế Tuấn phái khiển Bắc Câu Lô Châu mười vạn yêu chúng tham chiến, kẻ nào kẻ nấy đều là tinh binh hãn tướng.

Nhưng nếu nói là toàn bộ để uẩn, vậy cũng không hẳn.

Bán Yêu Thần, Yêu Soái tồn hoạt từ lần đại chiến Vu Yêu trước vẫn chưa tham dự trận chiến này.

Côn Bằng thủy tộc, Chuẩn Đề Tây Phương Giáo cũng đại đa số như thế.

Mọi người chỉ tượng trưng tính phái khiển ra một bộ phận binh lực trợ trận.

Nhưng hiện tại Hồng Quân Lão Tổ đích thân truyền tin!

Ba người lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Muốn đáp ứng sao?

Hiện tại Vu nhân khí thế như hồng, nếu đáp ứng, khả năng sẽ đánh sạch các tự để uẩn.

Nhưng nếu không đáp ứng, bên phía Hồng Quân Lão Tổ...

Trong mắt quang mang chớp động, Tam Thánh nhanh chóng đưa ra cùng một lựa chọn. 'Lại điều khiển một bộ phận tham chiến!' Thiên Ngoại Thiên.

Minh Hà tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai đại hung kiếm, xuất thủ gian ma khí cuồn cuộn, huyết sát già thiên.

Thanh uy của hắn so với Ma Tổ hóa thân xuất hiện tại Tây Ngưu Hạ Châu trước đó cũng có điểm tương đồng.

Nhiêu là Đông Hoa Đại Đế được Hồng Quân tử khí gia trì, giờ khắc này cũng có loại cảm giác lực bất tòng tâm. "Xoẹt!" Nguyên Đồ kiếm chém ra một kiếm, một vệt kiếm khí đỏ rực kinh thiên.

Đông Hoa Đại Đế thôi động pháp lực, trong tay Bàn Long Quải trán phóng vạn đạo kim quang, trên đó ẩn có một con kim long quấn quanh. "Ngang!" Một tiếng long ngâm, long trảo phá không, trong nháy mắt phá toái kiếm khí đỏ rực kia.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, "Ông" một tiếng, lại một đạo kiếm quang thảm bạch tập kích tới.

Quỷ khí âm sâm, sung xích vô tận hung lệ chi ý!

Đông Hoa một cái không phòng trụ, "Oanh!" Long trảo phá toái, tán lạc thành ngàn vạn quang điểm. "Minh Hà!" Mâu quang Đông Hoa trong sát na đỏ sậm, gào thét một tiếng, "Ông" một tiếng, trong tay Bàn Long Quải trán phóng ra quang hoa đoạt mục.

Trên đó thanh kim quang hoa giao chức, trong nháy mắt kết thành kiếm hình, trực bôn Minh Hà Lão Tổ chém xuống.

Minh Hà phất tay, "Hô lạp" một cán hắc kỳ che trời, trên đó ẩn có ngàn vạn âm tà lệ quỷ khốc khiếu, chính là "Tu La Huyết Sát Kỳ", hái vô biên huyết sát chi khí ngưng thành, chuyên khắc những chính đạo đại thần thông giả như Đông Hoa.

Một cái không thận, liền sẽ bị ô uế nguyên thần đạo cảnh. "Ông!" Hắc quang kinh thiên.

Ngàn vạn âm hồn lệ quỷ phi xạ, trực tiếp phá diệt công kích của Bàn Long Quải.

Minh Hà lấy "Tu La Huyết Sát Kỳ" hộ thân, vô thị Đông Hoa tiến công, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ, bạo phát ra công kích hung lệ.

Rất nhanh, Đông Hoa bị đánh rơi vào hạ phong.

Cũng may là có được Hồng Quân tử khí thủ hộ, nếu không sớm đã bị hai thanh hung kiếm kia chém chết.

Thực sự khiến Đông Hoa lo lắng chính là chiến cục hạ giới!

Tam Đảo Thập Châu chi chủ cho nên có thể cảm ứng rõ ràng, hải ngoại khí vận đang tại sụt giảm.

Điều này đại biểu cho việc Vu nhân liên quân đã áp chế tu sĩ hải ngoại. 'Sắp bại rồi!' Nếu là tầm thường cũng Thôi, nhưng lần này quan hệ đến tranh đoạt Thánh vị, sao có thể bại?

Tại lúc Đông Hoa nghiến răng nghiến lợi, "Ầm ầm!" Thiên địa bốn phía chấn động.

Chương 180

Chợt có từng đám từng đám cường giả, từ trên trời dưới đất phi xạ tới.

Bắc Châu, lấy Anh Chiêu Yêu Soái cầm đầu, cộng kế ba mươi bảy danh Chuẩn Thánh đại yêu, một trăm linh tám thập Đại La Kim Tiên, mười vạn yêu binh, khí thế hung hăng, toàn số viện trợ.

Bắc Minh Hải phương hướng, "Ầm ầm ầm" vạn trượng hắc thủy phiên cổn, trọc lãng thao thao, từng đạo thân ảnh thủy tộc khổng lồ từ trong biển hiện hình, thành quần kết đội, hướng về Tam Đảo Thập Châu mà giết tới.

Lại có Tây Phương bí địa thượng không xuất hiện năm mươi dư Chuẩn Thánh cường giả! 'Đám gia hỏa này, quả nhiên có ẩn tàng!' Đông Hoa giờ khắc này cũng cố không được hà trách chư Thánh tiên tiền ẩn tàng.

Giờ khắc này, hắn hoàn toàn trầm tẩm trong niềm vui sướng khi có hữu quân viện trợ.

Tam Thánh gia phái Chuẩn Thánh cường giả, đã vượt quá trăm danh.

Hơn nữa không giống với loại Chuẩn Thánh bị Tam Đảo Thập Châu thôi sinh ra, bọn hắn đều là thực đánh thực Chuẩn Thánh cảnh.

Có rất nhiều Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hiện tại xuất hiện, đó tuyệt đối là sức mạnh áp đảo tính!

Đương hạ ha ha cười to nói: "Minh Hà, ngã sớm đã nói, ngươi hiện tại nhập cục, chính là tự tìm đường chết!" Lời nói gian, thần uy bạo trướng, "Ầm ầm" trong tay Bàn Long Quải trán phóng ra ức vạn

kim quang, chiến lực trong nháy mắt bạo phát.

Cảm ứng được chư Thánh viện trợ, một đám hải ngoại Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng đều nguyên một đám hãm nhập mạc danh cuồng hỉ. 'Quả nhiên, Hồng Quân Lão Tổ mới là lợi hại nhất.

Lần này chọn đúng rồi.' Tiêu diệt Vu Nhân nhị tộc, liền có thể hoạch phong Thánh vị! "Giết!" Tại dưới sự kích lệ của Thánh vị, một đám Chuẩn Thánh đỉnh phong đều bạo phát ra uy năng chưa từng có.

Chỉ cần tha trụ đối thủ, chờ hạ giới phân ra thắng bại, vậy liền đại cục đã định.

Tam Đảo Thập Châu, sẽ là kẻ thắng lớn nhất. "Không tốt!" Cú Mang cùng cửu đại Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà đệ nhất thời gian phát hiện vấn đề.

Nếu thật sự để Tam Thánh viện binh gia nhập, e rằng sẽ nguy hiểm.

A Tu La tộc tuy rằng cường đại, nhưng Chuẩn Thánh chi thượng cũng chỉ có vài chục người.

Nếu là loại bán điếu tử Chuẩn Thánh như của hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, tới bao nhiêu giết bấy nhiêu.

Nhưng hiện tại, Tam Thánh móc ra bài tẩy, thấu tề trên trăm vị Chuẩn Thánh.

Đám gia hỏa này đều là thực đánh thực Chuẩn Thánh cảnh, trong đó không thiếu Chuẩn Thánh trung kỳ, hậu kỳ.

Lần này phiền toái rồi. "Hỗn chiến!" Hầu như đệ nhất thời gian, cửu đại Tổ Vu đạt thành nhất trí.

Đồng thời, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cũng nhận được truyền tín.

Hai người tiên là ngẩn ra, kế đó liền minh bạch. "Ầm ầm ầm!" Cự

đại tiếng nổ mạnh vang lên, Cú Mang, Chúc Dung, Miệt Thu, Huyền Minh, Dược Tư, Cường Lương - sáu vị Tổ Vu trong nháy mắt thoát khỏi đối thủ.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cũng hợp lại một chỗ.

Đông Hoa Đại Đế một phương mười một Chuẩn Thánh không hiểu chuyện gì, lại cũng tại đệ nhất thời gian tụ tập, phòng chỉ bị các cái kích phá!

Khi nhìn thấy trên đỉnh đầu sáu đại Tổ Vu, mỗi người đều có một hư ảnh búa lớn như ẩn như hiện, Đông Hoa phảng phất ý thức được cái gì, đại khiếu nói: "Toàn lực tập sát, đừng cho bọn hắn thời gian ngưng tụ 'Khai Thiên Phủ'!" Khai Thiên Phủ? "Tê!" Nghe thấy tên này, một đám Chuẩn Thánh đỉnh phong đều hít ngược một hơi lãnh khí.

Hoặc hứa có một bộ phận không hiểu rõ món đồ chơi này, nhưng quang nghe cái tên thôi cũng đủ dọa người. "Giết!" "Ầm ầm ầm!" Mười một Chuẩn Thánh tề tề giết ra.

Đám người bên này sớm có chuẩn bị.

Minh Hà lấy Tu La Huyết Sát Kỳ hộ thân, tay nắm Nguyên Đồ A Tỳ hai đại hung kiếm, hoành không chém xuống! "Ầm ầm phanh", một trắng một đỏ hai đạo kiếm quang phá không, uyển nhược nộ long phiên quyển, trong nháy mắt giết hướng hai danh Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hai người đều không dám đãi mạn, cẩn thận ứng phó.

Đồng thời, Hậu Nghệ giương cung lắp tên.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ chia ra chú nhập tự thân Ngân Hà chi lực, Cực Đạo chi lực.

Lại thêm Hậu Nghệ tự thân Phá Diệt chi lực! "Vút, vút, vút!" Liên châu lục tiễn, phân biệt bắn về phía sáu đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trấn Nguyên Tử một tay phất trần, một tay Địa Thư. "Ông!" Phất trần vung lên, ngàn vạn ngân ti hóa rồng, trực phác Tây Vương Mẫu.

Lại có "Địa Thư" trán phóng vô lượng huyền hoàng chi quang, hướng về Đông Hoa Đại Đế bao phủ xuống. "Trấn Nguyên Tử, ngươi muốn chết!" Đông Hoa Đại Đế nộ quát, hắn cùng Tây Vương Mẫu, bất kỳ một ai cũng đều có thể so sánh với Trấn Nguyên Tử.

Hiện tại, Trấn Nguyên Tử cư nhiên muốn lấy một địch hai, quả thực là nằm mơ! "Ầm ầm!" Trong tay Bàn Long Quải trán phóng vô lượng kim quang, hung hăng nện lên trên Địa Thư.

Bên kia, Tây Vương Mẫu cũng không phải hạng người hiền lành.

Tay nâng "Tịnh Thủy Bát Vu", bên trong tự uẩn hàm tứ hải chi lực. "Ầm ầm ầm", vô tận thủy nguyên đảo quán xuống, trực tiếp bao phủ phất trần ngân long kia.

Đối mặt hai đại Chuẩn Thánh đỉnh phong cường công, nhiêu là Trấn Nguyên Tử pháp lực hùng hồn, cũng không khỏi tâm thần chấn động, "Phốc" há mồm phun ra một ngụm nghịch huyết.

Giờ khắc này, có một cái Phạt Thiên, không người trở ngăn, trực bôn sáu đại Tổ Vu sở tại.

Nhìn thấy tình hình nguy cơ, Cú Mang cũng cố không được nhiều như vậy, trầm quát: "Cường Lương, Dược Tư, hai người thuộc tính tương hợp, liên thủ xử lý hắn!" "Được!" Lôi chi Tổ Vu Cường Lương, Điện chi Tổ Vu Dược Tư lập tức vượt chúng lao ra.

Một người chưởng khống Lôi chi Pháp tắc, một người chưởng khống Điện chi Pháp tắc, thuộc tính thiên sinh tương hợp, dung hợp ngược lại không có áp lực gì.

Tại trong một trận "tích lý ba lạp" tiếng nổ mạnh, hư không một thanh Lôi Đình Cự Phủ ngưng luyện thành hình. "Tê!" Nguyên bản cấp tốc sát phạt Phạt Thiên thấy thế, ngạnh sinh sinh dừng bước, nhìn về phía thanh Lôi Đình Cự Phủ kia, trong mắt ẩn có một tia hãi nhiên.

Một giây sau, "Ầm ầm", Lôi Đình Cự Phủ chém xuống, thiên khung trong sát na bị bổ thành hai nửa.

Sự tình đến nước này, Phạt Thiên lui không thể lui, chỉ có thể gào thét một tiếng, đem Lục Ma Thương trong tay thôi phát đến cực hạn. "Ông!" Uyển nhược hắc long đằng không, trực bôn Lôi Đình Cự Phủ vọt tới. "Phốc xuy...

Oanh!" Lục Ma Thương sở hóa hắc long chưa chống đỡ được nửa giây, trực tiếp phá toái ra.

Phạt Thiên miệng phun tiên huyết, hầu như cũng không quay đầu lại, xoay người liền chạy! "Chạy đi đâu!" Cường Lương, Dược Tư bạo quát một tiếng, lập tức đuổi theo.

Chỉ là Phạt Thiên một lòng muốn đào mệnh, hai người nhất thời gian cũng khó mà đuổi kịp.

Khoa Phụ ở một bên thấy vậy, hung hăng cắn răng một cái, mãnh liệt thôi động Ngân Hà chi lực. "Ông" vạn trượng Ngân Hà chi lực bạo phát, nguyên bản đang muốn độn không bỏ chạy Phạt Thiên, chỉ giác trước mắt quang ảnh biến hóa.

Đợi khi định thần lại, lại mạc danh xuất hiện tại trước người Cường Lương, Dược Tư. "Ha ha ha, Lão Thập Tam làm được xinh đẹp!" Cường Lương đại khiếu một tiếng, đỉnh đầu Lôi Đình Cự Phủ bị thôi phát đến cực hạn. "Ầm ầm!" Mãnh liệt một búa chém xuống! "Không!" Một tiếng tê hống cực độ kinh tủng vang lên, Phạt Thiên chạy không kịp nữa.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cự phủ hàng lâm, phẫn nhiên huy động Lục Ma Thương trong tay. "Phanh", Lục Ma Thương bị nện bay, cự phủ vạch một cái, "Xoẹt", Phạt Thiên đương trường bị chia làm hai, nguyên thần phá diệt, chết đến không thể chết lại. "Ầm ầm ầm!" Chuẩn Thánh đỉnh phong vẫn lạc, trời giáng dị tượng, huyết vũ phiêu phi.

Trong nháy mắt kinh ngốc tất cả mọi người. "Hỗn trướng!" Do Phạt Thiên chiêu lãm năm đại Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong, đều bạo phát ra khí tức kinh thiên.

Ánh mắt đỏ sậm, nộ hống nói: "Nhĩ đẳng dám giết 'Điện hạ' Thú tộc ta, Ngô đẳng tất cùng các ngươi bất tử bất hưu!" "Giết!" Một giây sau, năm đại Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong tề tề bạo phát.

Chương 181

Do vì thiếu Khoa Phụ phối hợp, Hình Thiên, Hậu Nghệ lập tức lực hữu bất đãi, "Ông", Hậu Nghệ đương trường bị đánh thổ huyết bay ngược.

Hình Thiên tuy rằng chiến lực vô song, nhưng lấy một địch ba cũng không phải cách.

Chưa chống đỡ được một chiêu, liền bị đánh bay ra ngoài.

Đợi khi bọn hắn lại muốn giết lên, Cường Lương, Dược Tư phi thân đuổi tới, nhân vì lúc trước động dụng Ngân Hà chi lực can nhiễu Phạt Thiên mà tiêu hao lớn "Khoa Phụ", giờ khắc này cũng khôi phục vài phần nguyên khí, lập tức cùng hai đại Tổ Vu liên thủ, ngăn lại đường đi của năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hình Thiên, Hậu Nghệ cố không được nghỉ ngơi, đơn giản vận khí một vòng, liền tái độ bác sát đi lên.

Chỉ là lần này năm đại Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong học thông minh, không cho Cường Lương, Dược Tư cơ hội liên thủ, một mực cường công, hoàn toàn là lối đánh không muốn sống. "Ầm ầm!" Đúng lúc này, dư hạ tứ đại Chuẩn Thánh hoàn thành dung hợp.

Một thanh cự phủ mấy vạn trượng hằng canh tại hư không, trên đó lấp lánh tứ sắc quang hoa.

Dung hợp bốn đạo pháp tắc thành "Tam Thập Lục Khai Thiên Phủ Đệ Nhất Thức", uy năng tự nhiên mạc trắc.

Lấy Đông Hoa cầm đầu thập đại Chuẩn Thánh đỉnh phong, hầu như nguyên một đám hít ngược một hơi lãnh khí, hạ ý thức lui lại nửa bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm hư không cự phủ.

Phương tài Cường Lương, Dược Tư hợp lực chém giết Phạt Thiên, một màn kia bọn họ đều thấy được.

Như kím hợp tứ đại Tổ Vu chi lực, đủ để cường sát bất kỳ một ai trong số bọn hắn.

Nhìn thấy cứ tiếp tục như vậy thì nhân tâm hoàng hoàng, khó mà tái chiến.

Đông Hoa trầm quát: "Tất cả mọi người cùng lên, ngã không tin, một búa có thể trảm mười người chúng ta." Năng tu tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, không ai không phải hạng người ngoan lạt.

Lại thêm tuy là vì Thánh vị, nhưng vô hình trung đã cùng Thiên Đạo bảng định.

Nếu lúc này đào tẩu, Hồng Quân ngày sau thanh toán, liệu còn có mạng hay không?

Hầu như trong nháy mắt, mười Chuẩn Thánh đỉnh phong liền hạ quyết tâm. "Giết!" Một tiếng bạo quát, lấy Đông Hoa Đại Đế, Tây Vương Mẫu cầm đầu, mười Chuẩn Thánh trực bôn tứ đại Tổ Vu ngưng tụ cự phủ mà giết tới. "Khai Thiên Phủ Đệ Nhất Thức" hợp nhất, cũng không phải không có tiêu hao, tứ đại Tổ Vu đều có chút vô lực nguy cơ.

Mắt thấy mười Chuẩn Thánh giết tới, cố không được phủ có hữu hiệu hay không, tứ sắc cự phủ hoành không chém xuống. "Ầm ầm ầm!" Thiên khung tạc liệt, một cái hắc động cự đại lấy tứ sắc cự phủ làm trung tâm, trong nháy mắt triều tứ diện khoách tán.

Mười Chuẩn Thánh đều bị bao phủ ở bên trong.

Nhưng cứ như vậy, uy lực cự phủ cũng bị phân giải.

Ở ngoại vi, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, năm đại Tổ Vu lại tại đệ nhất thời gian đạt thành nhất trí. "Oanh, oanh, oanh!" Minh Hà tay cầm

Nguyên Đồ A Tỳ, giết hướng một danh Chuẩn Thánh đỉnh phong do Tây Vương Mẫu mời tới.

Cường Lương, Dược Tư liên thủ, tái độ ngưng tụ ra một thanh "Lôi Đình Cự Phủ" nhỏ hơn một số, nhìn chằm chằm vào một trong năm đại Thú tộc đỉnh phong.

Trấn Nguyên Tử, Hình Thiên hợp lực, một cái khốn, một cái sát, nhắm chuẩn một vị Thú tộc đỉnh phong.

Khoa Phụ, Hậu Nghệ cũng nhìn chằm chằm một vị Thú tộc đỉnh phong.

Kỷ hồ tại sát na cự phủ rơi xuống. "Ầm ầm ầm", tiếng nổ mạnh cự đại.

Minh Hà suất tiên giết ra.

Nguyên Đồ A Tỳ hư không giao chức, một đỏ một trắng hai đạo kiếm khí trán phóng hung uy vô tận.

Tên Chuẩn Thánh đỉnh phong bị Tây Vương Mẫu mời tới kia, vừa mới ngạnh kháng tứ sắc cự phủ.

Cảm ứng nguy cơ sau lưng, hầu như đệ nhất thời gian trừu thân lui lại.

Đã muộn. "Phốc xuy!" Kiếm nhập nhục thân.

Đỡ được Nguyên Đồ kiếm, lại không thể ngăn lại A Tỳ kiếm.

Một vệt kiếm quang trắng bệch nhập thể, lập tức tước toái ngũ tạng lục phủ.

Một đạo kiếm khí trực trùng thiên môn, nguyên thần phá diệt.

Cường Lương, Dược Tư liên thủ, thanh 'Lôi Đình Cự Phủ' nhỏ hơn kia cùng tứ sắc cự phủ bên thiên biên sản sinh cộng minh, lập tức trướng đại, "Ầm ầm" một búa chém xuống, tên Thú tộc Chuẩn Thánh

đỉnh phong bị nhắm trúng kia ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, đương trường bị chia làm hai.

Trấn Nguyên Tử phao ra Địa Thư, huyền hoàng chi lực bắn ra, trực tiếp đem một danh Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong vây khốn.

Hình Thiên hai tay cầm búa, hóa thân vạn trượng cự nhân, không đoạn huy động cự phủ. "Oanh, oanh, oanh", tên Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong kia sững sờ bị nện nát đầu lâu, một vệt chân linh phi tán.

Chưa kịp đào độn, liền bị Trấn Nguyên Tử tùy tay bóp chết.

Làm xong hết thảy, Trấn Nguyên Tử sắc mặt trắng bệch, Địa Thư cũng quang mang ảm đạm.

Bất quá nhìn chiến quả khả nhân kia, trên mặt lộ ra nụ cười hân úy.

Hậu Nghệ trực tiếp bắn ra Phá Diệt chi tiễn, "Vút" một vệt hắc quang phá không, tiễn nhược kinh long, tên Chuẩn Thánh đỉnh phong kia đương trường bị động xuyên tiểu phúc. "Ầm ầm" trên người tạc khai một cái động lớn, nội lý có thể thấy ngũ tạng lục phủ.

Nhưng tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, trừ phi chân linh phá diệt, phủ tắc thương thế có nặng hơn nữa cũng không trí mệnh.

Tên Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong kia bị dọa vỡ mật, cũng cố không được Thánh vị hay không Thánh vị, xoay người bỏ chạy! "Đừng đi đồ ngu xuẩn!" Đông Hoa Đại Đế gào thét một tiếng, nhưng không ngăn được tâm tư đào mệnh của đối phương.

Quả nhiên, tên Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong kia vừa đi. "Xoẹt!" Một vệt Ngân Hà chi quang chợt phá hư không.

Khoa Phụ trực tiếp xuất hiện tại trước người hắn, trong mắt thấu ra một vệt băng lãnh chi ý. "Oanh!" Một cây trượng Ngân Hà cự đại, hãn nhiên nện xuống.

Tên Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong kia liều mạng đánh ra một quyền, "Ầm ầm" Ngân Hà chi trượng tạc liệt.

Còn chưa kịp khánh hạnh đào được một kiếp, "Vút" một đạo kim tiễn trực tiếp động xuyên đầu hắn. "Phanh!" Hư không một bàn tay tinh quang rơi xuống, trực tiếp đem hắn phách thành thịt nát.

Nguyên thần nhục thân tận số tạc liệt.

Bạn tùy theo "Ầm ầm" một tiếng cự hưởng, Đông Hoa Đại Đế, Tây Vương Mẫu hợp lực, phá diệt tứ sắc cự phủ do tứ đại Tổ Vu ngưng tụ, vừa mới xuất hiện, liền nhìn thấy tràng cảnh số danh Chuẩn Thánh đỉnh phong bị trảm. "Phốc!" Đông Hoa huyết khí nghịch hành, một phương diện là cái giá phải trả khi phá diệt tứ sắc cự phủ, một phương diện lại là bị tức giận công tâm.

Há mồm, trực tiếp phun ra một ngụm tiên huyết, mâu quang đỏ sậm, tràn đầy phẫn hận hối ý!

Hiện tại hắn minh bạch rồi, cái gọi là tứ sắc cự phủ kia, hoàn toàn là đang câu cá, nếu mặc kệ không quan tâm, đỉnh đa chỉ chết một cái.

Nhưng hiện tại túc túc chết bốn cái!

Cộng thêm Phạt Thiên bị trảm trước đó, đã chết năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thú tộc một phương thê thảm nhất, nguyên bản có sáu đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiện tại tính cả Phạt Thiên đã bị giết bốn cái.

Chỉ còn lại hai cái còn sống.

Chuẩn Thánh đỉnh phong do Tây Vương Mẫu mời tới cũng chết một cái, còn hai cái.

Lại thêm Đông Hoa cùng Tây Vương Mẫu, chỉ còn sáu đại Chuẩn

Thánh đỉnh phong.

Đối phương, tuy rằng cái giá phải trả không ít, nhưng lại toàn tu toàn vĩ.

Cửu đại Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, một cái không thiếu. "Đông Hoa đạo hữu, ngã..." Tây Vương Mẫu khóe miệng mấp máy, hầu đầu khô khốc, trong mắt đã tràn đầy khủng cụ.

Tu vi đến cái địa bộ này, ai cũng muốn tái tiến nhất bộ, chứng đạo thành Thánh.

Nhưng tiền đề của chứng đạo thành Thánh là phải còn sống.

Trước đó thế quân lực địch, đều bị đối phương trong nháy mắt chém giết năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hiện tại chỉ còn sáu cái, còn là đối thủ của người ta sao?

Chương 182

Hầu như đệ nhất thời gian, Tây Vương Mẫu hạ quyết tâm, trầm giọng nói: "Xin lỗi!" "Vút!" Tây Vương Mẫu trực phi cửu thiên, cùng đi còn có hai danh đồng bạn của nàng, hầu như hào bất do dự xoay người bỏ chạy. "Ngươi..." Đông Hoa suýt chút nữa tức đến mắng mẹ.

Mắt thấy hai danh Thú tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong cuối cùng cũng muốn chạy, lập tức đại khiếu nói: "Hai vị đạo hữu, thù của Phạt Thiên điện hạ, không báo nữa sao?

Lưu lại giúp ta, tất đắc Thánh vị!" "Cút!" Hai danh Thú tộc đỉnh phong cũng không phải kẻ ngốc, nộ mạ một câu, phi thân trực độn cửu trọng thiên. 'Báo thù, báo cái rắm thù!' "Đông Hoa!" Một đạo âm lệ quát thanh vang lên, Đông Hoa Đại Đế ngẩng đầu, đối thượng đôi mắt huyết hồng của Minh Hà. "Giết!" Một tiếng bạo quát, Cửu đại Tổ Vu, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử đồng thời gian giết ra.

Thảo!

Đông Hoa Đại Đế vội vàng thôi động "Bàn Long Quải". "Ông" vạn trượng kim quang chiếu xạ, tại thân chu hình thành một cái vòng tròn cự đại bảo hộ.

Lúc này không cầu giết địch, chỉ cầu phòng ngự.

Minh Hà trong tay Nguyên Đồ A Tỳ trán phóng hung lệ vô tận, "Xoẹt...

Oanh!" Hung hăng chém lên trên kim quang.

Tiếp đó Hậu Nghệ liên châu kim tiễn, "Vút vút vút" ba mũi tên phá không.

Chưa chống đỡ được một cái thuấn tức, "Ầm ầm" kim quang hộ

tráo tạc liệt.

Hình Thiên hai tay cầm cự phủ, hiển hóa vạn trượng Tổ Vu chân thân, tự có bạt sơn chi lực. "Giết!" một tiếng bạo quát, cự phủ hoành không chém xuống.

Đông Hoa mặt đầy hãi nhiên, vội vàng huy động "Bàn Long Quải"! "Ông!" Vạn trượng kim quang tạc liệt, Đông Hoa chỉ giác thân hình kịch chiến, cả người trực tiếp bị đánh bay ra ngoài. "Chết!" Từng tiếng bạo quát vang lên.

Cường Lương, Dược Tư hợp lực, thôi động "Tam Thập Lục Khai Thiên Phủ Đệ Nhất Thức", hư không ngưng tụ ra một thanh Lôi Đình Cự Phủ. "Ầm ầm" trực bôn Đông Hoa chém tới.

Huyền Minh Tổ Vu thương phá hư không, uyển như một con nộ long bôn đằng.

Cú Mang Tổ Vu thôi động "Thông Thiên Kiến Mộc", Chúc Dung hóa thân Hỏa Thần.

Trấn Nguyên Tử vung phất trần...

Vạn thiên thần thông kỹ pháp, một cỗ não nện xuống.

Đông Hoa mãn mục hãi nhiên, vội vàng huy động "Bàn Long Quải" trong tay! "Ngang!" Quải trượng hóa rồng, cùng tự thân nguyên khí tương hợp, uyển nhược hoạt vật, nhiễu không đằng phi. "Ầm ầm!" Tị khai Lôi Đình Cự Phủ, tránh được Huyền Minh trường thương.

Lại bị Thông Thiên Kiến Mộc đâm trúng, "Phốc" nguyên khí tiết lộ.

Tiếp đó Trấn Nguyên Tử phất trần, ngàn vạn ngân ti linh động như rắn, trực tiếp đem hắn trói lại. "Xoẹt!" Hình Thiên một búa chém xuống.

Kim long ai minh một tiếng, lập tức linh quang hoán tán, hóa ra "Bàn Long Quải" rơi xuống vân đoan. "Không!" Đông Hoa Đại Đế kinh khiếu một tiếng, Bàn Long Quải là nghi trượng lớn nhất, nếu không còn Bàn Long Quải, lấy cái gì đấu với Tổ Vu hung hãn vô cùng! "Chết!" Minh Hà Lão Tổ nắm chuẩn cơ hội, "Xoẹt" Nguyên Đồ A Tỳ giao thế giết ra.

Một đạo kiếm quang đỏ rực, một đạo kiếm quang trắng bệch, phân hóa tả hữu, đồng thời giết hướng Đông Hoa. "Hống!" Đông Hoa ngửa mặt lên trời gào thét, đỉnh đầu một cỗ thanh khí trùng thiên, trong đó ẩn có tử kim nhị sắc giao tương huy ánh.

Hắn bản là một luồng chí dương chi khí giữa thiên địa.

Đoạt thiên địa chi tạo hóa.

Một triều hóa thân, sinh tại trên bích hải.

Được vạn linh bái phục, tu vô thượng đại đạo.

Sau được Hồng Quân chỉ định làm "Nam Tiên Chi Thủ" chấp chưởng một cái thời đại.

Vào lúc Vu Yêu quật khởi, công thành thân thoái.

Kim triều vì tranh thiên mệnh chứng đạo thành Thánh, lĩnh hàm "Đông Hoa Đại Đế".

Phụng Thiên Đế mệnh thảo phạt Vu nhân.

Tung quan cả đời, cũng là ba lãng tráng khoát.

Không ngờ, cuối cùng lại lạc được cái kết cục cô gia quả nhân.

Hối hận sao?

Đại khái là có đi!

Nhưng hối dĩ vô dụng!

Đông Hoa Đại Đế thúc kiên định tín niệm, trong mắt phóng xạ ra quang hoa chước chước.

Một đạo thanh âm vang vọng thiên địa: "Ngô là Đông Hoa, hải ngoại chi chủ, thiên mệnh chi nhân.

Chỉ hận sinh bất phùng thời, tu vi không đủ, lại tham đồ đại đạo, mới rước lấy sát kiếp hôm nay.

Vọng hồng hoang chúng sinh lấy ta làm gương!

Hôm nay, Đông Hoa tự tuyệt với thiên địa, dĩ tạ thiên địa!" "Oanh!" Thoại âm vừa dứt, đỉnh đầu nguyên thần hiển hóa tử kim thanh tam sắc quang hoa, tương hỗ bính chàng, trong nháy mắt dẫn bạo. "Ầm ầm ầm!" Đông Hoa tại tình huống biết rõ phải chết lựa chọn tự bạo, duy hộ tôn nghiêm cuối cùng.

Năng lượng sinh ra trong nháy mắt đó, đủ để diệt sát đồng cấp cường giả.

Cửu đại Tổ Vu, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử hầu như tại đệ nhất thời gian trừu thân lui lại.

Một đạo năng lượng khủng bố hoành tảo ra. "Hô lạp!" Minh Hà thôi động 'Tu La Huyết Sát Kỳ', một dòng huyết sát trường hà cuồn cuộn, che khuất bầu trời.

Lại có Trấn Nguyên Tử thôi động Địa Thư, "Ông" một vệt huyền hoàng chi quang lưu chuyển, tại bên ngoài Tu La Huyết Sát Kỳ gia thêm một tầng phòng hộ tráo. "Ầm ầm ầm!" Vụ nổ khủng bố ập tới, đối mặt Địa Thư cùng Tu La Huyết Sát Kỳ song trọng phòng hộ, tịnh không có nửa điểm tác dụng.

Không bao lâu, vụ nổ kết thúc, hư không vẫn còn chấn chiến không thôi.

Nhìn về phía trước nơi không còn một vật, mọi người không cấm

cảm thán: 'Đông Hoa, cũng là một phương hào kiệt.

Đáng tiếc, chọn sai người!' Cú Mang trầm giọng nói: "Hạ giới chi chiến, thượng vị kết thúc.

Chưa tới một khắc cuối cùng, mọi người đều không được buông lỏng." "Minh bạch!" Các đại Tổ Vu đều gật đầu.

Minh Hà cười khẽ nói: "Đông Hoa đã chết, đại cục đã định.

Trừ phi vị kia không cần mặt mũi!" "Không chuẩn a!" "Ha ha ha!" Chúng nhân một trận cười to, "Hô lạp" thân hóa vạn trượng linh quang, trực bôn hạ giới mà đi!

Cùng lúc đó.

Khi Đông Hoa Đại Đế vẫn lạc, thiên trình dị tượng.

Cả vùng hải ngoại nổi lên kình đào hải lãng, Tam Đảo Thập Châu chấn động không thôi.

Đặc biệt là tổ mạch của Tam Đảo Thập Châu - "Doanh Châu", địa long phiên cổn, huyết vũ phiêu sái, một cỗ ai thống mạc đại truyền biến tâm đáy mỗi một sinh linh Doanh Châu. "Đế quân!" Giờ khắc này, vạn linh quỵ bái thống khốc.

Sinh linh Doanh Châu đảo, thế đại thụ Đông Hoa Đại Đế che chở, không biết Thiên Đế, Đạo Tổ, chỉ biết Đông Hoa uy danh!

Nay Đông Hoa vừa chết, bọn họ đều như hài tử mất cha mẹ, khóc đến tê tâm liệt phế, bi ảo chấn thiên.

Một cỗ hoàng khủng tình tự tại tâm đáy chúng tiên Tam Đảo Thập Châu di tán, hầu như tất cả mọi người đều biết, Đông Hoa Đại Đế đã chết.

Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu chi chủ không còn nữa!

Giờ khắc này, lúng túng nhất mạc quá mười vạn yêu chúng, Bắc

Hải thủy tộc, Tây Phương Giáo cường giả tới viện trợ...

Chương 183

Hầu như người còn đang ở nửa đường, thấy thiên trình dị tượng, từng đạo hồng quang hiển hiện cửu trọng thiên sau khi Chuẩn Thánh đỉnh phong bị trảm, huyết vũ phiêu phi, một đợt tiếp một đợt!

Tất cả cường giả viện trợ trong lòng đều phạm cô. 'Còn muốn đi không?' 'Đi thì có ích lợi gì?

Chuẩn Thánh đỉnh phong đều chết hết rồi!' Ai cũng không ngờ tới, Cửu đại Tổ Vu, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử sẽ tại đột nhiên gian bạo phát pháp lực, nhất cử đồ diệt năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu mang theo hai đại Chuẩn Thánh đỉnh phong phản biến, hai danh Chuẩn Thánh đỉnh phong tàn tồn của Thú tộc bỏ chạy...

Hết thảy đều thuận lý thành chương như vậy.

Cuối cùng, ngay cả Đông Hoa cũng đã chết!

Đúng lúc này. "Oanh, oanh, oanh!" Từng đạo hồng quang thô đại hạo hãn, ánh xạ cửu thiên.

Chính là Cửu đại Tổ Vu cùng Minh Hà, Trấn Nguyên Tử đã trở về. "Ông!" Trong nháy mắt rơi xuống đất, Cửu đại Tổ Vu trực tiếp hiển hóa vạn trượng Tổ Vu chân thân, phân tán bốn phía, đem Tam Đảo Thập Châu chi địa đoàn đoàn bao vây.

Trên người khí huyết hám thiên động địa, uyển như viễn cổ Hỗn Độn Ma Thần hàng thế.

Minh Hà tay cầm Nguyên Đồ A Tỳ, trên người huyết khí đào đào, ma uy cuồn cuộn, cùng Trấn Nguyên Tử một nam một bắc, chấn nhiếp tứ phương! "Lui!" Hầu như một giây sau, tất cả cường giả viện

trợ, đều nhận được Thánh Nhân truyền tín sở chúc.

Đế Tuấn, Côn Bằng, Chuẩn Đề đưa ra quyết định tương đồng.

Kinh qua đoản tạm đình trệ, "Ầm ầm ầm!" Bắc Châu mười vạn yêu quân, Tây Hải ba mươi vạn thủy tộc, Tây Phương số mươi Chuẩn Thánh tề xoát xoát điều chuyển thân hình, dĩ tốc độ nhanh gấp mấy lần so với lúc tới, phi đào trở về!

Cứu viện?

Quả là một trò cười!

Tổ Vu Cú Mang nhìn thoáng qua hướng Thiên Ngoại Thiên. "Giết!" Một tiếng lệnh hạ, cả người hắn suất tiên giết ra.

Thân cao vạn trượng, thể phách như rồng. "Ầm ầm" một cái sải bước liền đi được mười vạn tám ngàn dặm, vô số hải vực tại dưới chân súc ngắn lại. "Ông!" Trong tay Thông Thiên Kiến Mộc chi nha tùy chi trướng đại, chỉ trong sát na liền hóa thân thành cự thụ mười vạn trượng, do như thiên trụ chống trời đạp đất!

Một giây sau, mãnh liệt hoành tảo ra. "Ầm ầm" vạn trượng hải vực tạc liệt, dấy lên cự lãng ngập trời, cuồn cuộn hướng về "Huyền Châu" thuộc Tam Đảo Thập Châu mà đi.

Trên đảo Huyền Châu còn có mấy chục vạn tiên nhân, thấy một màn này, đều sắc mặt thương bạch, kinh khiếu thất thanh! "Tất cả Huyền Châu chi dân, theo ta nghênh chiến!" Huyền Châu chi chủ, một người tu phát giai trương, một thân cẩm y đại kinh, tu vi có Chuẩn Thánh hậu kỳ cảnh.

Hắn còn có một trọng thân phận khác, đó là đệ tử của Đông Hoa Đại Đế.

Tuy rằng hai người tịnh vô danh phân sư đồ, nhưng lại có thực chất sư đồ.

Đông Hoa sinh tại bích hải, sinh tại tư trường tại tư, phàm là sinh linh thổ sinh thổ trưởng ở hải ngoại mạc không thụ ân huệ của hắn.

Đặc biệt năm đó vạn tộc lâm lập, bách thú tranh phong, thụ mệnh Hồng Quân trở thành Nam Tiên Chi Thủ, thân phận tôn quý, quyền thế hiển hách.

Hải ngoại nhất mạch, cũng thụ che chở, mới có thể miễn cưỡng tránh được một trường sát kiếp năm đó.

Bao năm qua, mọi người đã tập quán sự tồn tại của Đông Hoa Đại Đế, nay Đông Hoa vừa chết, đối với sinh linh hải ngoại thổ sinh thổ trưởng mà nói, không khác gì trời long đất lở! "Giết!" Một tiếng bạo quát, Huyền Châu chi chủ nghĩa vô phản cố giết ra.

Thân hóa vạn trượng trường long, bản là biển sâu thủy giao đắc đạo, như kim hiển hóa bản thể, chiến lực càng phàn thăng tới cực hạn.

Tại sau lưng hắn cũng có một số thuộc hạ trung tâm cảnh cảnh, chiến phó, bất luận tu vi cao thấp, thân phận quý tiện, giờ khắc này đều nghĩa vô phản cố bác sát ra. "Ầm ầm ầm!" Sơn hà tạc liệt, vô tận nguyên khí cuồn cuộn.

Lấy vạn trượng trường long do Huyền Châu chi chủ sở hóa cầm đầu, hậu phương nhất ứng Huyền Châu chi tiên, kẻ nào kẻ nấy thần thông tận xuất, pháp lực toàn khai.

Chợt nhìn lại, thật giống như một trận cuồng phong tịch quyển, do Huyền Châu khoách tán ra.

Thấy một màn này, cho dù Vu nhân là tử địch với bọn họ, cũng không cấm sinh ra một cỗ bội phục chi tâm. 'Đám hải ngoại tiên nhân này, tịnh phi đều là hạng người tham sống sợ chết.

Trong đó cũng không thiếu kẻ huyết dũng, dám lấy mạng tương

bác!' Đáng tiếc, có một số việc không phải cứ lấy mạng tương bác là có thể làm được.

Cú Mang mâu quang túc sát, đối với đám sinh linh Huyền Châu không sợ sinh tử này cũng có vài phần hân thưởng.

Nhưng chiến trường là chiến trường, sẽ không vì ý nguyện của bất kỳ ai mà thay đổi.

Hôm nay người thắng là Vu nhân, tự nhiên Vu nhân xưng bá thiên hạ.

Nhưng đổi một góc độ, nếu hôm nay người thắng là hải ngoại.

Vậy Vu nhân đại quân cũng sẽ tao thụ bàn đồ lục.

Nhất niệm chí thử, sát tâm bạo trướng! "Ầm ầm!" Vạn trượng Thông Thiên Kiến Mộc chi nha áp xuống, Huyền Châu chi chủ không thể kháng trụ một kích này, "Phanh" đương trường liền bị tạc toái nhục thân, nguyên thần mẫn diệt, chết đến không thể chết lại.

Đi theo sau lưng hắn nhất ứng trung phó, hạ chúc, đều như thiêu thân lao đầu vào lửa, "Oanh oanh oanh" tận số bị vạn trượng Thông Thiên Kiến Mộc chi nha trấn áp.

Cận một kích, liền diệt sát tính cả Huyền Châu chi chủ ở bên trong ba mươi lăm Chuẩn Thánh, hơn một ngàn Đại La Kim Tiên, vạn Thái Ất Kim Tiên.

Tự thử Huyền Châu nhất mạch đỉnh tiêm thế lực, hầu như bị hoành tảo nhất không.

Những kẻ trước đó trì nghi một lát, không kịp thời đi theo chúng tiên Huyền Châu, thấy một màn này, triệt để bị dọa vỡ mật.

Bất quản vì sao không có theo kịp, đáy lòng vốn đã đảm khiếp, giờ khắc này một chút dũng khí cũng không có để xông lên nữa.

Mắt thấy ánh mắt Cú Mang quét tới, "Loảng xoảng" một danh Huyền Châu tiên trong tay binh khí cầm không vững, đương trường rơi xuống đất.

Một tiếng này, tựa như gây ra liên tỏa phản ứng. "Loảng xoảng loảng xoảng!" Từng kiện thần binh pháp bảo bị ném xuống đất.

Một danh Huyền Châu tiên thân phận không thấp đại khiếu nói: "Cú Mang đại nhân đừng giết ta, ta nguyện ý đầu hàng!" "Ngã đẳng nguyện ý quy thuận, vọng Cú Mang đại nhân thủ hạ lưu tình!" "Thượng thiên có đức hiếu sinh, ngã đẳng tị cư hải ngoại, chưa từng làm điều ác a!

Lần này cũng là thụ Đông Hoa chi chiêu, bất đắc dĩ vi chi.

Ta không muốn khiêu chiến đoan a!

Cầu Cú Mang đại nhân tha cho ngã đẳng một mạng!" "Cầu Cú Mang đại nhân tha mạng!" "Tha mạng!" Khủng cụ là sẽ truyền nhiễm, câu nói này một điểm cũng không sai.

Nếu không có người mở đầu, cho dù trong lòng khủng cụ đến cực hạn, e rằng cũng sẽ gắng gượng chiến đấu tiếp.

Nhưng một khi có người thứ nhất, người thứ hai, mười người, trăm người, ngàn người...

Cuối cùng, cho dù là người chưa từng nghĩ tới đầu hàng, giờ khắc này cũng sinh ra tâm tư đầu hàng.

Hầu như trong sát na, cả Huyền Châu mười vạn vạn sinh linh, tận số quỵ bái xuống. "Ha ha ha, Nhị ca lợi hại a, kỳ khai đắc thắng!

Nhìn ta đây." Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung đại hống một tiếng, "Ầm ầm" trên người bốc lên vạn trượng hỏa diễm, cả người như Hỏa Thần hàng thế, trực tiếp nung đốt cả vùng hải vực nhiệt lãng cuồn cuộn, đại đạp bộ đi về hướng "Nguyên Châu".

Thanh âm thô quánh bá đạo vang vọng cả vùng đông bắc hải vực: "Nguyên Châu tiểu tể tử, có ai không sợ chết, muốn cùng gia gia đánh một trận không?" "Oanh!" Vạn trượng thần hoả phiên cổn, đem phương viên mười vạn trượng hải vực tận số hóa thành biển lửa, thủy khí di mạn, nhiệt lãng cuồn cuộn, trực bức Nguyên Châu vạn linh.

Nguyên Châu chi chủ là một bạch phát tiên ông, nhưng không có được sự huyết dũng như Huyền Châu chi chủ.

Chủ yếu là quan hệ với Đông Hoa cũng không thân mật như vậy.

Cũng là đại thần thông giả đản sinh ở hải ngoại, tuy không so được với Đông Hoa căn nguyên thâm hậu, nhưng cũng pha vi bất tục.

Đương hạ phi thân nói: "Chúc Dung đại nhân chậm đã.

Nguyên Châu ta vô ý cùng đại nhân tranh phong.

Vọng đại nhân giơ cao đánh khẽ, Nguyên Châu nhất mạch ta nguyện ý thần phục!" "Ngã đẳng nguyện ý thần phục." "Nguyện ý thần phục!" So với Huyền Châu, Nguyên Châu vạn linh phục nhuyễn tốc độ càng nhanh.

Chúc Dung lại có chút không cam lòng, mắt trừng tròn vo, hồi tảo thị trên người vạn linh đang quỳ phục.

Sát ý cuồn cuộn nói: "Không có lấy một hai tên không mở mắt, muốn vì chủ tử báo thù sao?

Đông Hoa lão nhi kia chính là bị lão tử lộng chết đấy." Nghe thấy lời này, nhất ứng Nguyên Châu vạn linh đều thân hình chấn chiến, quỳ phục càng thêm khiêm tốn.

Chương 184

Ngay cả Nguyên Châu chi chủ bạch phát ông kia, cũng cúi đầu thấp xuống, suýt chút nữa chui tọt xuống đất. 'Gia hỏa này phân minh cảm thấy chưa giết được ai nên không đã nghiền a...' Hung tàn!

Tại lúc Nguyên Châu vạn linh tâm thần run rẩy, sinh sợ Chúc Dung không chịu đi mà lôi bọn họ ra chém, Cú Mang truyền thanh âm tới: "Được rồi Tam đệ, chính sự quan trọng, chớ có hồ nháo." Đương vụ chi cấp, là tiên chinh phục Tam Đảo Thập Châu, hoàn thành Phụ thần chúc thác.

Chí vu đám gia hỏa này, chân tâm quy thuận cũng tốt, quyền nghi chi kế cũng được, phản đảo không quan trọng như vậy.

Đợi Thiên Đạo Bản Nguyên dung hợp, bị Phụ thần sở chưởng, lại từ từ thanh lý tạp ngư cũng không muộn.

Hiện tại sát lục, chỉ hội kích phát hải ngoại chúng sinh đồng cừu địch hi chi tâm.

Chúc Dung cũng biết nặng nhẹ, tuy có tâm di hám, nhưng cũng không tóm lấy không tha.

Quay đầu hung tợn nói: "Đều cho ta thành thật một chút, nếu để ta phát hiện ai ở sau lưng giở trò, đừng trách gia gia không khách khí." "Không dám không dám!" Lấy bạch phát tiên ông cầm đầu nhất ứng Nguyên Châu cường giả, đều gật đầu khom lưng.

Ta giở trò?

Đó không phải chê mệnh dài sao!

Không được, lát nữa nhất định phải trông chừng kỹ đám tiểu tể tử thủ hạ, miễn cho thật sự có kẻ nào nổi tâm báo phục, cấp cho hung

thần này cơ hội xuất thủ.

Đương hạ, nhất ứng Nguyên Châu cường giả đều đả định chủ ý, lát nữa nhất định phải triệt tra một phen, tuyệt đối không thể bị Chúc Dung nắm được cán.

Vị Tổ Vu này nổi tiếng là hung tàn!

Kỳ thất đại Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Nhân tộc Tam Tổ, Tương Liễu Cửu Phượng đẳng Đại Vu, cũng hữu dạng học dạng.

Vô nhu nhượng Vu nhân xuất chiến, Chuẩn Thánh đỉnh phong giả trực tiếp hàng lâm các đại châu đảo, pháp lực toàn khai, khí thế uy bức.

Chuẩn Thánh chi hạ giả, ba năm người một tổ, chiến đấu lực cũng cường hãn cực hạn, cho dù gặp phải kẻ phản kháng, cũng có thể tấn tốc chém giết.

Tuy rằng đầu hàng giả cư đa, nhưng cũng không thiếu kẻ trung tâm cảnh cảnh với Đông Hoa như Huyền Châu chi chủ.

Minh Hà Lão Tổ đụng phải một đám người không sợ chết như vậy, kết quả vị ma đạo cự bá này không có nửa câu phế thoại, "Xuy lạp" một kiếm chém xuống, huyết hồng kiếm khí hoành quán thương khung, uyển nhược thiên hà đảo quải. "Ầm ầm ầm" trong nháy mắt phá diệt cả Viêm Châu.

Thượng chí Viêm Châu chi chủ Chuẩn Thánh hậu kỳ, hạ chí Viêm Châu nhất thảo nhất mộc chi linh, vô nhất lệ ngoại, tận số diệt tuyệt.

Một màn hung tàn bá đạo, tựa hồ có thể phá diệt hết thảy kiếm quang khủng bố kia, ánh chiếu tại tâm đáy hải ngoại vạn linh, trở thành vĩnh hằng âm ảnh.

Cho dù thân vi huynh đệ quân như Vu nhân thấy một màn này, cũng nguyên một đám đảm hàn. 'Minh Hà Lão Tổ, không hổ là Huyết

Hải bá chủ!' Quá mạnh!

Nếu như Cú Mang khai tràng, đánh vỡ tâm lý phòng tuyến của bọn họ, để bọn họ nhận thức được cái gì gọi là châu chấu đá xe.

Vậy thì một kiếm của Minh Hà, để bọn họ cảm thụ được sự sợ hãi thật sâu, cùng với sự đồ lục vô tình.

Giảng đạo lý, phát biểu ý kiến, đề điều kiện?

Xin lỗi, ta chỉ có một kiếm.

Dám có nửa chữ "không", ta quản ngươi chân tâm hay giả ý, ta quản ngươi vô tội hay đáng chết.

Chết!

Loại sát lục trần trụi, bất phân thị phi, bất vấn duyên do như thế này, rốt cuộc khiến những sinh linh hải ngoại tàn tồn kia nhìn rõ hiện thực.

Đây là chiến trường, là bên bại trận.

Đối phương hoàn toàn có thể không tiếp thụ đầu hàng.

Giữ lại một mạng, đó là ân tứ của đối phương.

Nếu dám lấy đó làm trù mã, chỉ có đường chết!

Đương hạ, lấy Tam Đảo Thập Châu làm chủ, chu tao trăm vạn dặm hải vực sinh linh, tận số triều hướng Đông phương bái phục, cầu xin tha mạng. "Ông!" Một đạo thân ảnh từ Vạn Thọ Sơn hiển hiện, tiếp thiên liên địa, tựa hồ có trăm vạn trượng chi cự.

Phàm là bị thân ảnh hắn bao quát, Hồng Hoang vạn linh đều cảm thấy mạc danh tâm an.

Tựa như chim bay về tổ, cá bơi vào biển.

Cỗ cảm giác buông lỏng, ấm áp nguyên tự linh hồn sâu thẳm kia,

khiến người ta trầm mê. "Bàn Cổ thần!" Giờ khắc này, vạn linh quỵ bái.

Bàn Cổ pháp thân hiển hóa tại nơi giao giới Tây Nam.

Vô tận linh khí từ Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn cuồn cuộn hạ xuống, Đông Châu, Tây Châu, Nam Châu ức vạn sinh linh, tận số mộc dục trong đó.

Sung xích vô cùng thanh sảng, thư tâm.

Từng đạo linh quang mắt thường không nhìn thấy, từ "Hải ngoại" Tam Đảo Thập Châu chi địa, phiêu phi ra. "Ầm ầm ầm!" Toàn bộ hối tụ trên đỉnh đầu Bàn Cổ, hình thành một đoàn thất sắc Hỗn Độn vân thải cự đại.

Đây chính là hai thành Thiên Đạo Bản Nguyên mà Hồng Quân chú nhập vào "Hải ngoại chi địa".

Như kim nương theo Tam Đảo Thập Châu sinh linh quy thuận, bản nguyên chi lực tự nhiên tụ long.

Hải ngoại, vốn là đất phù du, tứ đại bộ châu mới là căn bản của Hồng Hoang thiên địa.

Hai thành Thiên Đạo Bản Nguyên gia trì, đoản thời gian nội xác thực có thể khiến hải ngoại vạn linh đột phi mãnh tiến.

Nhưng đó chung quy là bèo tấm không rễ, loại phúc duyên bằng không mà có này, cũng là đang tiêu hao thấu chi tiềm lực.

Kinh qua trận chiến này, hải ngoại nếu không có vài chục vạn năm, khó mà khôi phục đỉnh thịnh ngày xưa.

Hành vi của Hồng Quân, căn bản không phải chân chính nghịch thiên cải mệnh.

Đông Hoa Đại Đế thân vi hải ngoại chi chủ, hẳn là phải rõ ràng

điểm này, nhưng hắn lựa chọn mặc thị.

Hết thảy chỉ vì chứng đạo thành Thánh.

Cuối cùng chết trên con đường cầu đạo, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Bàn Cổ tịnh chưa đem hai thành Thiên Đạo Bản Nguyên đoạt được nạp nhập thể nội, tuy rằng làm như vậy, có thể khiến hắn trực tiếp sở hữu chiến lực kham bỉ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng cái hắn muốn là Hồng Hoang người người như rồng.

Hai thành Thiên Đạo Bản Nguyên này, đại biểu cho mười bốn tôn Thánh vị, tối thiểu có thể thu hoạch một trăm bốn mươi triệu thọ mệnh!

Tu vi khôi phục tới cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, lại thêm "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", chiến lực cũng không kém Thiên Đạo đỉnh phong bao nhiêu.

Đây mới chân chính là nước chảy đá mòn, Hồng Quân tát ao bắt cá, chú định con đường của hắn sẽ không quá rộng.

Vạn thiên ý niệm, tại trong lòng hắn chợt lóe.

Bàn Cổ thực chỉ điểm một cái, "Ông" nhạ đại thất sắc Hỗn Độn vân đoàn, trực tiếp phân ra một nửa rơi tại "Đông Thắng Thần Châu".

Đông Thắng Thần Châu là hạch tâm của Hồng Hoang, lại là nơi đại bản doanh Vu nhân sở tại, lý đương khí vận xương long, quan tuyệt thiên địa.

Cộng thêm một phần bảy nguyên lai, Đông Châu lập tức sở hữu hai thành "Thiên Đạo Bản Nguyên". "Ầm ầm ầm!" Vô số linh khí bộc phát, đạo tắc dung nhập, sơn thạch thảo địa nguyên bản phổ thông, biến thành động thiên phúc địa; từng tòa thần sơn bạt địa nhi khởi,

từng con sông lớn phụ trứ trên đó.

Sơn thủy hoàn nhiễu, hiển hóa vạn thiên cổ vận.

Linh khí của cả vùng Đông Châu, tăng vọt gấp ba lần có thừa.

Nghiễm nhiên trở thành tu luyện thánh địa, vốn dĩ là nơi linh khí nồng đậm, hạ xuống lại càng thêm ghê gớm.

Có thể dự kiến, trong vòng ngàn năm tới, cả vùng Đông Châu vạn linh sẽ nghênh đón sự tăng trưởng như nấm mọc sau mưa. "Bàn Cổ thần!" Vô nhu người khác nói.

Đông Châu ức vạn sinh linh liền minh bạch nguyên đầu của hết thảy biến hóa!

Tề xoát xoát bồ bặc trên mặt đất, cao hô tôn danh "Bàn Cổ thần", cảm niệm ân huệ, khấu thủ đức độ của ngài!

Vĩnh thế xương long, quang diệu chư thiên. "Vút, vút, vút!" Vô số quang điểm tế vi mắt thường không nhìn thấy phi xạ tới, tận số dung nhập vào trong pháp thân trăm vạn trượng.

Giờ khắc này, Bàn Cổ cảm ứng rõ ràng tâm của ức vạn sinh linh, trung trinh xích thành, kiên nhận bất bạt!

Khi niệm lực của ức vạn sinh linh hối tụ, tại thể biểu hắn ẩn ước hình thành một tầng màng mỏng.

Lần trước tại chuyến đi Nam Châu, khiến hắn tâm sinh cảm xúc, có thể dự tri "Hóa Đạo chi kiếp" tập kích, bất tất lo lắng tại trong vô tri vô giác bị Hóa Đạo.

Chương 185

Tầng màng mỏng này lại khiến hắn sở hữu công hiệu phòng ngự "Hóa Đạo chi kiếp".

Đây là sự hồi quỹ của ức vạn sinh linh đối với hắn.

Quả nhiên, thế gian vạn vật đều có đạo cân bằng.

Cho dù là sinh linh nhỏ yếu hơn nữa, cũng có tác dụng ý tưởng bất đáo của nó.

Tỷ như "Hóa Đạo chi kiếp", sở hữu Chân Linh của Đại Đạo cảnh tiền thế đều không tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Ai có thể ngờ rằng, niệm lực của sinh linh Hồng Hoang nhỏ yếu hợp nhất, lại có năng lực phòng ngự tác dụng.

Nếu sinh linh chi niệm mạnh hơn chút nữa, liệu có thể trực tiếp phá diệt "Hóa Đạo chi kiếp"?

Bàn Cổ mâu trung phù hiện một vệt tiếu ý nhược hữu nhược vô.

Trong lòng động niệm, một thành Thiên Đạo Bản Nguyên còn lại, một chia làm ba.

Trong đó một đoàn lớn nhất, ước chiếm sáu phần, rơi tại "Nam Thiệm Bộ Châu".

Nhân vì Nam Thiệm Bộ Châu sở hữu năng lực dự tri "Hóa Đạo", liền đối với Nam Châu vạn linh quỹ tặng.

Một đoàn ở giữa, ước chiếm ba phần, rơi tại "Tây Ngưu Hạ Châu".

Bất quản là địa bàn của ai, hiện tại bị Vu nhân hoành tảo nhất không, đó chính là địa bàn của ta.

Ba phần tuy không nhiều nhưng cũng tốt hơn gấp đôi so với lúc Tây Phương Nhị Thánh đương gia.

Một phần cuối cùng rơi tại "Hải ngoại".

Hải ngoại vốn là nước không nguồn, thừa tải không được quá nhiều khí vận, lại thêm vừa mới quy thuận không lâu, ý tứ ý tứ liền có thể.

Đương hạ lại lục lục tục tục thu được một bộ phận sinh linh chi niệm, gia lại, đại khái bằng một phần mười so với Đông Châu ức vạn sinh linh sản sinh.

Đối với để ngự "Hóa Đạo chi kiếp" cũng tăng cường một phần mười.

Giờ khắc này hắn rốt cuộc xác tín, con đường của mình không đi sai. 'Hồng Hoang vạn linh, tương lai sẽ là căn bản cường đại của Ngô.' "Bái kiến Phụ thần!" Tam đại Nhân tộc Lão Tổ, Cửu đại Tổ Vu, nhất ứng Vu nhân cường giả tận số bái hạ. "Xoát, xoát, xoát!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi cũng tại đồng nhất thời gian hiển hiện.

Thánh Nhân khí tức hoành quán cửu thiên thập địa, nguy nguy nga nga, càng thêm sấn thác thân ảnh ở giữa kia chí tôn vô thượng.

Như kim Hồng Hoang tam đại bộ châu, hải ngoại, đều thần phục thế lực Vu nhân.

Thiên Đạo Bản Nguyên do Bàn Cổ chưởng khống khoách trương, thần thông đạo cảnh của hắn cũng theo đó đại trướng, có thể tùy ý xuyên toa tam bộ châu, hải ngoại.

Nói cách khác, như kim Hồng Quân một phương Thiên Đạo Thánh Nhân, tại tam đại bộ châu, hải ngoại, sẽ phải chịu hạn chế.

Bàn Cổ liếc mắt nhìn vô tận hư không, cười khẽ một tiếng.

"Ông!" Bách vạn trượng pháp thân tiêu tán, hết thảy trọng quy hư vô.

Nhưng cục thế cả Hồng Hoang thiên địa, lại nhân thử mà đại biến!

Tam Đảo Thập Châu hàng phục, Toại Nhân Thị, Miệt Thu, Huyền Minh, Cường Lương - tam đại Tổ Vu lưu lại tọa trấn.

Những người còn lại bắt đầu trục thứ phản hồi "Đông Châu".

Vạn Thọ Sơn, Bàn Cổ Hành Cung!

Vu nhân lão tổ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà đắc thắng trở về phân phân tiến lên khấu kiến.

Đáng nhắc tới chính là, A Tu La đại quân sớm tại ngày đắc thắng, liền trọng hồi U Minh chi giới trấn thủ "Lục Đạo Luân Hồi".

Như kim Minh Hà Lão Tổ, nhân được luân hồi đại công đức tẩy luyện, sớm đã thốn đi một thân hung lệ, tu vi đạo cảnh càng thêm thâm bất khả trắc.

Ly tự thân "Sát Đạo" viên mãn, cũng chỉ còn một bước chi dao.

Chỉ bất quá, một bước chi dao này khả năng thật sự chỉ là một bước, cũng khả năng cả đời đều kẹt tại đó.

Minh Hà lần này tới, một phương diện là giao lệnh.

Một phương diện khác cũng tồn tâm tư cầu trợ Bàn Cổ, xem có phương pháp nào có thể khiến tu vi của hắn trong đoản thời gian nâng cao thêm một bước hay không. "Tham kiến Phụ thần!" Bàn Cổ Hành Cung nội, Nhân tộc nhị lão tổ Hữu Sào Thị, Tri Sinh Thị quy lai, sáu đại Tổ Vu Cú Mang, Chúc Dung, Dược Tư, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên, cùng với Trấn Nguyên Tử, Minh Hà Lão Tổ phân phân cung thân bái hạ.

Trên mặt tràn đầy tôn sùng chi ý. "Miễn lễ!" Bàn Cổ đạm đạm

phất tay. "Ông!" Trong điện thêm mới mười tôn bồ đoàn, "Tọa!" "Đa tạ Phụ thần!" Chúng nhân tái bái chi hậu, mới tọa định.

Bàn Cổ cười khẽ nói: "Lần này, làm không tệ.

Vu nhân liên quân đối mặt địch nhân số lượng gấp bội tự thân, lại có thể dũng vãng vô tiền, nửa bước không lùi.

Nhân tộc mấy vị lão tổ, chỉ huy có công!" Hắn nhìn về phía Hữu Sào Thị, Tri Sinh Thị.

Tuy rằng Toại Nhân Thị lưu tại hải ngoại tọa trấn, nhưng phần thù vinh này cũng bao hàm cả hắn.

Hữu Sào Thị, Tri Sinh Thị nghe xong, vội vàng thân bái nói: "Đa tạ Phụ thần gia tưởng, toàn nhờ Vu nhân tử đệ tranh khí, ninh tử bất thối, mới có chiến thắng hôm nay.

Ngô đẳng không dám cư công." Bàn Cổ cười khẽ, cũng không nói nhiều.

Đạm đạm nói: "Thử công đương thưởng!" "Ông!" Thoại âm vừa dứt, tại trước người hắn phù hiện ra ba mai "Huyết Châu", thông thể châu viên ngọc nhuận, lấp lánh quang trạch như bảo thạch.

Bên trong ẩn có từng đạo đạo tắc lưu chuyển, sung xích vô tận huyền ảo phi phàm chi ý.

Trong điện chúng nhân đều tâm thần nhất chấn, 'Phụ thần tinh huyết?

Đại thủ bút a!' So với Bàn Cổ tinh huyết, những cái thưởng tứ khác đều là rác rưởi.

Hữu Sào Thị lần này bác ly Thánh vị, tu vi rớt xuống Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng có mai tinh huyết này tương trợ, hắn có tín tâm trong đoản thời gian hồi phục tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chí vu Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị, nguyên bản là Chuẩn Thánh hậu kỳ, mượn tinh huyết chi lực đủ để đạp nhập Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Càng quan trọng là, trong tinh huyết uẩn hàm cảm ngộ của Bàn Cổ đối với đạo tắc, không những có thể cải thiện thiên tư của bọn họ, càng có thể khiến bọn họ cùng đạo tương hợp, con đường tương lai càng thêm rộng mở.

Hai người hầu như không có nửa câu phế thoại, trực tiếp phủ phục xuống đất, quỵ bái nói: 'Đa tạ Phụ thần hậu tứ, Ngô đẳng định bất phụ Phụ thần sở thác!' "Ông!" Ba giọt tinh huyết bay ra, hai người mỗi người nhận lấy một giọt.

Hữu Sào Thị lại phụ trách thu lấy mai dành cho Toại Nhân Thị.

Trong điện chúng nhân đều nhìn đến nóng mắt, cho dù là Tứ Thánh Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi đang ngồi sát Bàn Cổ cũng như thế.

Tự thân đại đạo của bọn họ thượng vị viên mãn.

Lại là dung hợp Hồng Mông Tử Khí chứng đạo thành Thánh.

Bàn Cổ tinh huyết đối với bọn họ mà nói, cũng là vô thượng bảo vật.

Hậu Thổ, Nữ Oa phản đảo không có tâm tư quá lớn, hai người đều đã lấy tự thân đạo tắc viên mãn, đi ra con đường thuộc về đại đạo.

Tinh huyết đối với bọn họ mà nói, có tắc cẩm thượng thiêm hoa, vô cũng không sao.

Bàn Cổ nhìn về phía sáu Tổ Vu nói: "Thánh Nhân không tham chiến, các ngươi liền là chủ lực quân của trận chiến này.

Hoành tảo Tây Ngưu Hạ Châu, thu phục hải ngoại Tam Đảo Thập Châu.

Nhĩ đẳng công bất khả một!" Cú Mang, Chúc Dung, Dược Tư, Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Hình Thiên - sáu Tổ Vu nghe vậy, đều thần tình chấn phấn, từng cái kích động mạc danh.

Tại dưới sự dẫn dắt của Cú Mang, cung thân bái nói: "Tạ Phụ thần gia tưởng, đều là việc chúng con nên làm." "Đương thưởng!" Bàn Cổ không có phế thoại, trực tiếp phao ra chín giọt tinh huyết.

Đối với Tổ Vu mà nói, không có gì so được với phần thưởng là tinh huyết của hắn càng lớn hơn.

Một giọt tinh huyết mười vạn thọ mệnh, mười hai giọt cũng là một trăm hai mươi vạn mà thôi.

Đối với hắn như kim mà nói, chỉ là một con số nhỏ vi bất túc đạo.

Sáu Tổ Vu thiên ân vạn tạ chi hậu, mới thu hạ.

Do Cú Mang đại diện tạm thời bảo quản phần thưởng thuộc về ba vị Tổ Vu đang tọa trấn bên ngoài.

Bàn Cổ ánh mắt rơi vào trên người Minh Hà, Minh Hà tâm thần lập tức khẩn trương đến cực hạn.

Tuy rằng sớm đã gia nhập Vu nhân một phương, nhưng mỗi lần gặp Bàn Cổ, đều sẽ mạc danh kính sợ.

Đây là cảm thụ nguyên tự trong xương cốt, vô pháp thoát khỏi.

Bàn Cổ nhìn ra cảnh giới của Minh Hà, Chuẩn Thánh đỉnh phong đã đi được chín thành trở lên, chỉ cần tự thân đạo tắc viên mãn, liền có thể đánh vỡ chất cốc, bằng tự thân chi lực "chứng đạo thành Thánh", trở thành sự tồn tại như Nữ Oa, Hậu Thổ.

Chỉ bất quá, một bước này cũng không dễ đi.

Chương 186

Cho dù là Hậu Thổ, Nữ Oa cũng đều có cơ duyên riêng, lịch kinh thiên vạn bàn kiếp số, mới có được ngày hôm nay.

Lược nhất trầm ngâm, hắn đã có chủ ý.

Cười nói: "Minh Hà, tại trong trận chiến này công huân trác trứ.

Cuối cùng chính là nhờ Tu La đại quân của ngươi xuất hiện, Vu nhân mới có thể nhất cử đỉnh định càn khôn, đánh thắng một trượng này!" Sáu Tổ Vu, Nhân tộc nhị tổ nghe xong cũng không có gì không phục.

Bởi vì sự xuất hiện cuối cùng của Minh Hà, xác thực nổi lên tác dụng đỉnh định càn khôn.

Bất quản là hạ giới chi chiến hay Thiên Ngoại Thiên chi chiến.

Nếu không có Minh Hà, ngay cả có thể chống đỡ được hay không cũng không biết, càng đừng nói đến nhất cử chém giết năm đại Chuẩn Thánh, bức Đông Hoa Đại Đế tự vẫn đương trường.

Minh Hà nghe xong, lại vội vàng khiêm tốn nói: "Là công lao của mọi người, Ngô không dám cư công!" "Khách sáo lời nói không cần nói nhiều." Bàn Cổ trực tiếp nói: "Ngô có một bảo vật tặng cho ngươi, ưng nên có thể trợ ngươi phá cảnh!" Tê!

Lời này vừa ra, Minh Hà không cấm mâu quang sậu lượng.

Trong điện những người khác cũng đầu tới ánh mắt tiện mộ.

Minh Hà là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại phá cảnh, kia chẳng phải là Thiên Đạo Thánh Nhân?

Giây tiếp theo, trong tay Bàn Cổ xuất hiện một vật.

Vật này dài một thước ba tấc, hình dáng như linh xà, toàn thân lấp lánh hắc hồng chi quang.

Đây chính là một luồng "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí" thu được sau khi công phá ba ngàn Phật quốc, chém diệt hóa thân Ma Tổ ngày trước.

Lục đại Tổ Vu cùng Tri Sinh thị đều nhíu mày, từ trong đó cảm ứng được khí tức quen thuộc.

Khi đó, Hữu Sào thị là một trong Thiên Địa Thánh Nhân, đã tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình.

Ngay lập tức, hắn nhỏ giọng giải thích ngọn nguồn sự tình cho mọi người.

Đám người Miệt Thu lúc này mới chợt hiểu ra.

Hóa ra hôm đó thứ bị hợp lực tiêu diệt chỉ là tàn niệm của Ma Tổ hóa thân, còn luồng "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí" thai nghén tàn niệm kia lại thừa cơ bỏ trốn.

Nếu không phải Phụ thần ra tay thu lấy, bọn họ thật sự đã chịu thiệt thòi lớn.

So với tàn niệm Ma Tổ, thứ này mới là vạn pháp chi nguyên, chỉ cần nó trốn thoát, rất nhanh có thể chế tạo ra tôn Ma Tổ hóa thân thứ hai.

Nếu trốn trong bóng tối hèn mọn phát dục, từng bước khôi phục lại sức mạnh thời kỳ đỉnh cao của Ma Tổ La Hầu năm xưa, thì đó sẽ là một tai nạn khổng lồ đối với hồng hoang vạn linh.

Minh Hà tu "Sát Đạo", vốn cùng "Ma Đạo" của La Hầu một mạch tương thừa.

Hầu như ngay khi nhìn thấy luồng "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí"

kia, đôi mắt hắn lập tức dại ra, linh lực trong cơ thể rục rịch.

Đạo cảnh vốn trầm tích đã lâu, lại có ý tứ muốn ngoi đầu lên, khiến hắn tràn đầy kích động.

Khóe miệng khô khốc, Minh Hà nhịn không được nói: "Phụ thần, là cho ta sao?" "Tự nhiên!" Bàn Cổ cười, phất tay một cái, luồng Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí kia rơi vào trong tay Minh Hà.

Hắn thản nhiên nói: "Sát Đạo của ngươi, vốn thoát thai từ Thượng Cổ 'Ma Đạo'.

La Hầu là Ma Đạo chi chủ, năm xưa trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cũng là tồn tại xếp trong top mười, đã đi đến Thiên Đạo Cảnh đỉnh phong.

Có một luồng Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí này, đủ để trợ ngươi siêu thoát." "Bất quá có một điểm ngươi cần nhớ kỹ, đạo đều là do người đi ra.

Đi theo con đường của người đi trước, tự nhiên có thể đi đến nhẹ nhàng, thông thuận.

Nhưng lại cả đời sống dưới cái bóng của người đó, khó có được siêu thoát.

Chỉ có con đường do chính mình đi ra, mới có vô hạn khả năng!" Oanh!

Lời này vừa nói ra, không khác gì một ký trọng chùy nện vào tâm điền Minh Hà.

Phương tài khi "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí" nhập thủ, hắn xác thực rục rịch, lưu chuyển ý niệm chuyển tu "Ma Đạo". "Sát Đạo" vốn cùng Ma Đạo một mạch tương thừa, chuyển tu Ma Đạo chẳng những sẽ không có trở ngại, ngược lại càng có thể tiến bộ thần tốc.

Đặc biệt là do một luồng "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí" tương trợ, không khác gì một con đường thênh thang bày ra trước mặt.

Hắn có thể dễ dàng đạo tắc viên mãn, nhảy lên trở thành cường giả "Thiên Đạo Cảnh", thậm chí trong thời gian ngắn siêu việt Hậu Thổ, Nữ Oa cũng không phải là chuyện không thể.

Bởi vì "Ma Đạo" là một con đường đại đạo thành thục, trước đây La Hầu hầu như đã đi đến cực hạn. "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí" ký tái con đường đại đạo này, chỉ cần đi theo là được, hoàn toàn không cần phí thần suy xét.

Nhưng lời Bàn Cổ vừa nói ra, đối với hắn liền như hồng chung đại lữ, khiến cả người Minh Hà nháy mắt thanh tỉnh.

Giống như vừa từ trong nước vớt lên, cả người ướt sũng mồ hôi.

Hắn thở hồng hộc, phủ phục bái lạy: "Đa tạ Phụ thần giáo huấn, Ngô tuyệt sẽ không cô phụ kỳ vọng của Phụ thần!" "Ân!" Bàn Cổ nhàn nhạt gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chờ nhìn về phía người cuối cùng trong điện là "Trấn Nguyên Tử", hắn cười nói: "Hiện tại, ngươi có nguyện nhận tổ quy tông?" Trấn Nguyên Tử ban đầu chưa phản ứng kịp, nhưng giây tiếp theo, thân hình chấn động, trong mắt mang theo sự hân hoan khó giấu.

Vội vàng dập đầu xuống đất nói: "Ngô nguyện ý!" "Ông!" Hư không chấn động, thiên địa tự hành ngưng kết ra một đạo "Hồng Mông Tử Khí" rơi xuống trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Bàn Cổ cười nói: "Ngươi cùng thiên địa có một phần nhân quả, nếu muốn chứng tự thân đại đạo viên mãn, thiếu không được phải lăn lộn trong vũng bùn này một phen.

Khi nào nhân quả triệt tiêu, khi đó chính là ngày đắc chứng đại đạo!" Trấn Nguyên Tử nghe thấy lời ấy, tâm thần kịch chấn.

Phụ thần là đang chỉ rõ con đường thành thánh cho hắn a!

Không phải dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo thành loại Giả Thánh Nhân kia, mà là chân chính viên mãn tự thân, chứng đạo siêu thoát!

Hắn lập tức phủ phục quỳ lạy: "Đa tạ Phụ thần!" "Oanh long!" Hồng Mông Tử Khí nhập thể, hắn vốn đang ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, pháp lực hùng hồn vô thất.

Giờ phút này, được "Hồng Mông Tử Khí" trợ giúp, một tia đạo tắc khuyết khẩu cuối cùng lập tức được bổ toàn.

Thoáng chốc, trời giáng tiên âm, đất vọt kim liên!

Một vệt tử khí từ phía đông bay đến, treo cao trên núi Vạn Thọ.

Thiên địa gian, lại xuất hiện thêm một tôn Thánh Nhân. "Đinh!

Được trói định tộc nhân Trấn Nguyên Tử tu vi tăng lên (Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +3000 vạn!" Tổng thọ mệnh: 13278 vạn năm! (+3000 vạn) Tu vi: Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 30000 vạn) Lần này chẳng những lấy lại được 1000 vạn thọ mệnh tổn thất do Hữu Sào thị rớt cảnh giới, mà còn kiếm lời thêm 2000 vạn thọ mệnh!

Về phần khen thưởng ba đại Nhân tộc Lão tổ, chín đại Tổ Vu tiêu hao 120 vạn thọ mệnh, hoàn toàn là mưa bụi.

Hơn nữa, ta cũng không phải khen thưởng không công.

Nếu vận khí không tệ, ba đại Nhân tộc Lão tổ, Hữu Sào thị tất có thể tu tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, vậy liền là 170 vạn thọ mệnh.

Toại Nhân thị, Tri Sinh thị có thể tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mỗi người +300 vạn!

Hợp lại là 770 vạn!

Không nhắc tới cửu đại Tổ Vu, đơn thuần Nhân Tộc Tam Tổ cũng đã kiếm lại gấp mấy lần.

Ngày sau cửu đại Tổ Vu nếu có cơ duyên đột phá Thiên Đạo Cảnh, càng là gấp trăm lần kiếm lại.

Đã khen thưởng, đương nhiên không thể keo kiệt.

Bàn Cổ cho người triệu tập đám Đại Vu Tướng Liễu, Cửu Phượng đến yết kiến.

Hiện nay số lượng Đại Vu của Vu tộc đã phá trăm, cái gọi là Đại Vu chính là tu vi trên Chuẩn Thánh.

Một trăm Đại Vu, cũng là chủ lực chinh chiến hải ngoại tam đảo thập châu lần này.

Nhân tộc trước mắt vẫn chỉ có Nhân Tộc Tam Tổ là ba vị Chuẩn Thánh cường giả, ngược lại Đại La Kim Tiên tăng thêm rất nhiều.

Vu Nhân sinh ra thời gian quá ngắn, không đủ để sản sinh đỉnh phong cường giả.

Bàn Cổ cũng không keo kiệt, trực tiếp đổi mười giọt "Tinh huyết", sau khi bóp nát thì mặc cho hơn một trăm Đại Vu thôn phệ luyện hóa.

Trong chốc lát, liền có Đại Vu từ Chuẩn Thánh sơ kỳ tấn cấp Chuẩn Thánh trung kỳ, một số kẻ thiên tư nghịch thiên càng leo lên Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Thọ mệnh +740 vạn!

Tu vi khôi phục tới trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, khả năng trói định danh ngạch là 【2160】.

Hiện tại tính toán đâu ra đấy, cũng mới trói định một trăm sáu bảy mươi cái.

Lược tác tư tác, Bàn Cổ liền triệu tập những kẻ Đại La đỉnh

phong trong Vu Nhân đến yết kiến, đích thân ban thưởng.

Hơn ba mươi giọt tinh huyết nổ tung, cuồn cuộn linh khí tràn ngập đại điện.

Chương 187

Hơn ba ngàn Đại La đỉnh phong, cuối cùng thành công phá cảnh giả có một ngàn không trăm tám mươi vị.

Tận số bị trói định, ngoài ra có ba trăm danh đang ở biên giới phá cảnh, cũng đồng loạt trói định.

Thọ mệnh +10800 vạn!

Tuy rằng mỗi vị phá cảnh giả chỉ gia tăng 10 vạn thọ mệnh, nhưng không chịu nổi cơ số lớn a!

Trực tiếp gia tăng 10800 vạn năm thọ mệnh.

Có thể so với tổng lượng gia tăng khi Nữ Oa phá cảnh, chứng tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bạo lợi a!

Tổng thọ mệnh: 24448 vạn năm! (+11570 vạn) Tu vi: Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 30000 vạn) Đã trói định nhân số: 1600/2160!

Mắt thấy cách 30000 vạn thọ mệnh, chỉ còn kém chừng 6000 vạn, khóe miệng Bàn Cổ lộ ra một nụ cười.

Chỉ cần lại phân phong sáu tôn Thánh vị, liền có thể công đức viên mãn.

Hiện tại, trong tay hắn có đủ mười sáu tôn Thánh vị.

Thực nhanh, chúng nhân lui ra.

Chờ trong điện chỉ còn lại Bàn Cổ, Hậu Thổ, Nữ Oa thời điểm, Hậu Thổ nhịn không được nói: "Phụ thần, chuyện của Minh Hà, phải chăng có chút không thỏa đáng?" "Nga?" Bàn Cổ nhướng mày nhìn về

phía Hậu Thổ.

Hậu giả vội vàng nói: "Luồng 'Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí' kia tuy rằng đã bị Phụ thần mẫn diệt linh trí, hiện tại chỉ là một đạo quy tắc sức mạnh đơn thuần.

Nhưng đó dù sao cũng là đồ vật trực chỉ Ma Đạo bản nguyên, người tầm thường chỉ sợ khó cản sự dụ hoặc của nó!

Sơ sẩy một chút, có khả năng đản sinh ra Ma Tổ tiếp theo!" Hậu Thổ nói vô cùng trịnh trọng.

Đổi lại chuyện khác, nàng không nhất định có gan nói yêu sách với Bàn Cổ.

Nhưng chuyện này quan hệ trọng đại, không thể không thận trọng.

Ngay cả Nữ Oa luôn cười hi hi ha ha, giờ cũng thêm vài phần chính sắc nói: "Đại thần, cử chỉ này xác thực có nguy hiểm nhất định.

Ngã biết Đại thần tín nhiệm Minh Hà, nhưng loại sự tình này..." Có một số việc không phải tín nhiệm là có thể giải quyết.

Thứ đồ chơi này tính dụ hoặc quá lớn.

Đó chính là cơ hội một bước lên trời a.

Đặc biệt đối với Minh Hà, "Sát Đạo" bản thân là một cái phân chi của Ma Đạo, rất dễ đi lên con đường cũ của Ma Tổ La Hầu.

Cuối cùng, sa đọa thành một cái "La Hầu" tiếp theo.

Giới thời, chư thiên tất nhiên lại nổi lên một phen sát kiếp.

Bàn Cổ nghe vậy lại cười khẽ: "Minh Hà thật sự là bị các ngươi xem nhẹ rồi." Ách!

Hai nữ sững sờ.

Nhìn nhau một cái, trong mắt đều có vài phần không hiểu.

Nếu muốn đơn thuần tín nhiệm, Đại thần hẳn là không đến mức như thế.

Hoặc là Đại thần nắm giữ tin tức mà ta không biết?

Nữ Oa thầm tự phỏng đoán.

Nàng không tin Bàn Cổ chỉ đơn thuần là tín nhiệm.

Có lẽ trên người Minh Hà, có bí mật mà các nàng không biết.

Bàn Cổ không giải thích nhiều, thản nhiên nói: "Nếu hai người các ngươi lo lắng việc này, vậy thì làm thêm một tay chuẩn bị là tốt rồi." Nữ Oa vừa mới nghĩ Bàn Cổ có lẽ nắm giữ bí mật không biết.

Nhưng đảo mắt lại làm thêm một tay chuẩn bị? "Ý tứ của Phụ thần là?" Hậu Thổ thăm dò tính hỏi. "Đơn giản!" Bàn Cổ nói: "Hiện nay trong tay Ngô có mười sáu tôn Thánh vị, U Minh cũng là một đại giới, vậy liền từ trong U Minh chọn lựa mấy cái chứng đạo thành Thánh là được." Hiện tại Thánh vị dư dả, hắn hận không thể tìm mấy người tống xuất ra ngoài.

Có lẽ rất nhanh là có thể gom đủ 30000 vạn thọ mệnh rồi.

Hai nữ cũng cảm thấy đây là một chủ ý hay.

U Minh lại xuất hiện mấy tôn Thánh Nhân, U Minh thiên địa sẽ càng thêm củng cố.

Hơn nữa, một khi Minh Hà xuất hiện tình huống mất khống chế, những U Minh Thánh Nhân này tất nhiên đệ nhất thời gian sẽ phát giác.

La Hầu Ma Đạo phúc diệt thiên địa, tuyệt đối vì thế tục sở bất dung.

Đến lúc đó, đám U Minh Thánh Nhân tự nhiên biết phải làm gì.

Ngay lập tức ba người hóa thân, đi thẳng đến U Minh!

Kỳ thực Bàn Cổ nhập U Minh, điểm hóa U Minh Thánh Nhân còn tồn một tầng tâm tư khác.

Lần này Hồng Quân thua mất hai phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, cộng thêm trước đó, tổng cộng đã mất ba phần bảy.

Tuy rằng còn bốn thành đầu sỏ bị hắn chưởng khống, nhưng đã khó có thể hữu hiệu thao túng Thiên Đạo.

Bàn Cổ không tin Hồng Quân ăn một cái thiệt thòi lớn như vậy, sẽ thờ ơ.

U Minh cũng là một đại giới, cùng hồng hoang thiên địa liên hệ chặt chẽ, là một bộ phận không thể thiếu.

Đơn thuần một cái "Minh Hà" tọa trấn có vẻ hơi yếu.

Nếu có thêm ba năm tôn U Minh Thánh Nhân ở đó, vậy liền cố nhược kim thang.

Tức tiện Hồng Quân muốn gây sự, cũng đại khái suất sẽ không thành.

Về phần chuyện "Minh Hà", hắn cảm thấy vấn đề không lớn.

Thứ nhất, luồng "Ma Đạo Bản Nguyên Chi Khí" kia bị triệt để loại bỏ tạp niệm Ma Tổ La Hầu, chỉ còn lại bản nguyên đạo tắc thuần túy nhất.

Nếu Minh Hà không gượng dậy nổi, cam nguyện nhập ma, luân vi con rối của Ma Tổ La Hầu, vậy chỉ có thể nói, thiên tư của kẻ này cũng đến thế là cùng.

Đối với Hậu Thổ, Nữ Oa mà nói, Minh Hà đọa nhập Ma Đạo là chuyện khủng bố.

Nhưng đối với hắn mà nói, đừng nói là một cái khu khu Minh Hà, cho dù là Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Tổ tái hiện, cũng bất quá như thế.

Ma Tổ năm đó đủ mạnh đi?

Còn không phải một búa là xong chuyện! ...

Trước sau không đến một chén trà công phu, ba người đã xuất hiện tại U Minh Giới. "Ông!" Vừa trở lại U Minh không lâu, Minh Hà chỉ cảm thấy tâm thần chấn động.

Mượn lực của 'Lục Đạo Luân Hồi Bàn', thủ đoạn của hắn tại U Minh Giới, cùng tầm thường nhị tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân tịnh không khác biệt.

Rất nhanh hắn bắt được một luồng khí tức: 'Nữ Oa Thánh Nhân?' Minh Hà vẻ mặt kinh sắc.

Luồng "Tạo Hóa khí tức" độc hữu kia, căn bản không gạt được Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Nhưng mà, Nữ Oa sao lại tới U Minh?

Nữ Oa luôn luôn bồi bạn bên cạnh Phụ thần.

Tâm tư chấn động, phảng phất ý thức được cái gì, Minh Hà hầu như đệ nhất thời gian hiện thân cầu kiến. "Ông!" Khi nhìn thấy ba người trước mặt, tim hắn đều đập chậm nửa nhịp.

Hầu như đệ nhất thời gian cung thân hạ bái: "Tham kiến Phụ thần, kiến quá Thất tỷ, Nữ Oa nương nương!" Lục Đạo Luân Hồi Bàn tuy mạnh, nhưng lại là do tiền thân Hậu Thổ sở hóa, tự nhiên sẽ không dò xét chủ nhân của nó.

Về phần Bàn Cổ thì căn bản bắt không được.

Cũng may cảm ứng được khí tức Nữ Oa, nếu không, chỉ sợ ba vị đi đến trước Lục Đạo Luân Hồi, hắn đều hào vô sở giác.

Thầm lau một phen mồ hôi, Minh Hà cũng đang cẩn thận phỏng đoán: Phụ thần tới đây, có việc gì quan trọng?

Trước đó không lâu, mới vừa gặp mặt, hiển nhiên không phải tới tìm hắn. "Đứng lên đi!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Ngô tới đây, là có một phen cơ duyên, muốn ban cho đám A Tu La tộc dưới trướng ngươi.

Chương 188

Chốc lát nữa, ngươi đi chọn lựa mấy kẻ khả tạo chi tài đưa tới." Cơ duyên?

Minh Hà lập tức trong lòng nóng như lửa.

Lúc trước nhìn một đám Vu Nhân cường giả, được Bàn Cổ tinh huyết tạo hóa, nháy mắt nhiều ra cả ngàn tên Chuẩn Thánh, hắn hâm mộ đến nghiến răng.

Chẳng lẽ, Tu La tộc cũng có tạo hóa bực này?

Là A Tu La Giáo chủ, A Tu La tộc càng mạnh, khí vận phản hồi hắn nhận được cũng càng mạnh.

Điểm này, có chút tương tự với "Hương Hỏa Tín Ngưỡng chi đạo" của Tây Phương Giáo.

Lập tức hắn không ngừng cung thân nói: "Phụ thần mời!" "Bá!" Khi xuất hiện lại, bốn người đã ở trong Luân Hồi đại điện.

Bàn Cổ vững vàng ngồi ở ghế trên, Hậu Thổ thân là chủ nhân chân chính của Luân Hồi, ngồi ở vị trí thứ hai.

Nguyên tiên ngồi ở thủ vị là Minh Hà, hiện tại chỉ có thể liệt tại vị trí thứ ba.

Nhưng trên mặt hắn lại không có chút nào không cao hứng, bởi vì ngồi ở phía trên, một cái là Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ "Bàn Cổ Thần", một cái lại là kẻ sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi "Hậu Thổ"!

Về phần Nữ Oa liệt vào ghế khách.

Tức tiện không phải khách, nàng cũng là thực đánh thực trung

đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cao cao tại thượng.

Không bao lâu, một đám A Tu La tộc tinh anh liền xuất hiện tại đại điện.

Cầm đầu chính là bốn đại đệ tử của Minh Hà: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà.

Bọn họ đồng dạng cũng là Tứ Đại A Tu La Vương của A Tu La tộc.

Bình thường, chính là bọn họ thay thế Minh Hà quản lý "A Tu La tộc"! "Tham kiến Bàn Cổ Thần!

Tham kiến Đại Đức Hậu Thổ nương nương!

Tham kiến Thánh Nhân Nữ Oa nương nương!

Tham kiến Lão tổ!" Dưới sự dẫn dắt của Tứ Đại A Tu La Vương, mấy trăm A Tu La tộc tinh anh, tề xoát xoát quỳ bái tại địa.

Ngẫu nhiên nhìn về phía Bàn Cổ ngồi trên chủ vị, ánh mắt ai nấy đều nóng rực, tràn ngập vô thất tôn sùng, tín phục.

Bàn Cổ Thần sớm đã là vị thần duy nhất trong đáy lòng tất cả A Tu La, trình độ tôn sùng chút nào không kém so với Minh Hà Lão tổ người đã sáng tạo ra họ.

Cảm ứng được sự xích thành, cuồng nhiệt dưới đáy lòng mấy trăm A Tu La, Bàn Cổ lộ vẻ mỉm cười.

Hắn thản nhiên nói: "Đứng lên đi!

Hải ngoại nhất chiến, các ngươi đã đánh ra phong thái của Tu La nhất tộc.

Tam đảo thập châu quy phục, các ngươi đáng được hưởng một công!" Chúng A Tu La nghe được tâm triều bành trướng, vội vàng nói: "Đa tạ Bàn Cổ Thần.

Có thể vì Bàn Cổ Thần hiệu lực, là phúc phận của chúng ta!" Cung cung kính kính bái xong, mới đứng thẳng người.

Bàn Cổ cũng không nói nhảm, trực tiếp nhìn về phía Tứ Đại A Tu La Vương, Tứ Đại A Tu La Ma Tướng cầm đầu, thản nhiên uy nghiêm nói: "Dưới trướng Minh Hà, đáng lấy tám vị các ngươi công lao cao nhất.

Ngô có ý ban xuống Thánh vị bốn tôn.

Có ai nguyện tiếp?" Bốn tôn Thánh vị?

Trái tim Minh Hà nhịn không được "thình thịch" nhảy lên.

Tứ Đại A Tu La Vương, Bát Đại A Tu La Ma Tướng ai nấy tâm triều bành trướng.

Thánh vị a!

Một bước lên trời, chứng đạo thành Thánh.

Đây là chuyện bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn cầu.

Chuyện tốt tày trời như vậy, cư nhiên trực tiếp rơi xuống trên đầu bọn họ.

Hiện nay, quan vu ưu nhược điểm của việc dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo, tại Vu Nhân một phương sớm đã lưu truyền rộng rãi.

Thân là huynh đệ quân của Vu Nhân, bọn họ tự nhiên biết điều đó ý vị như thế nào.

Nhưng mà, cho dù dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo có tệ đoan, đó cũng là thực đánh thực "Thiên Đạo Thánh Nhân" a!

Một bên Hậu Thổ cười bổ sung nói: "Thánh vị là vật gì, hẳn là mọi người đều biết.

Dùng 'Hồng Mông Tử Khí' chứng đạo, sẽ cùng Thiên Đạo trói

định, tu vi tiến cảnh thong thả.

Nhưng đó dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể mượn thiên địa chi lực làm việc cho mình.

Nguyên thần ký thác hư không, gần như bất tử bất diệt.

Ta cho một cái kiến nghị, nếu có ai cảm thấy tiềm lực đủ, không gian tiến bộ lớn, như vậy tạm thời không cần thiết cân nhắc Thánh vị.

Nếu có ai cảm thấy tiềm lực đã hết, lại đi về phía trước vô lực duy kế, tiếp chưởng Thánh vị hoặc giả là một lựa chọn không tồi." "Đa tạ nương nương chỉ điểm!" Mấy người vội vàng bái tạ.

Ngừng lại một chút, rất nhanh có người đầu tiên đứng ra.

Đại A Tu La Vương Tự Tại Thiên Ba Tuần, hướng về phía Bàn Cổ bái đạo: "Ngô tuy có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại tự giác tiền lộ mờ mịt, trong thời gian ngắn, chỉ sợ lại khó có thành tựu.

Ngô nguyện thụ Phụ thần ân điển, tiếp chưởng một tôn Thánh vị!" "Ngô cũng nguyện tiếp chưởng một tôn Thánh vị!" "Ngô cũng nguyện!" "Ngô cũng nguyện ý!" Rất nhanh gom đủ bốn người.

Phân biệt là Đại A Tu La Vương "Tự Tại Thiên Ba Tuần", Tam A Tu La Vương "Đại Phạn Thiên", A Tu La Ma Tướng "Nhân Đà La", A Tu La Ma Tướng "Bì Thấp Nô". "Tốt, vậy thì là bốn người các ngươi." Bàn Cổ vung tay lên, "Ông" một tiếng, thiên địa phong vân đột biến, có bốn đạo "Hồng Mông Tử Khí" hư không ngưng tụ, trong nháy mắt liền rơi xuống trước mặt bốn người.

Tất cả chúng A Tu La nhìn về phía Hồng Mông Tử Khí mắt đều dại ra. 'Hồng Mông Tử Khí?

Quả nhiên, dù cho chỉ nhìn một cái, đều cảm thấy huyền ảo vô song, đạo vận vô tận.

Không hổ là chứng đạo chi bảo trong truyền thuyết!' Không được chia Hồng Mông Tử Khí như Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu..., tuy rằng lược có chua xót.

Nhưng tự giác bản thân còn chưa háo tẫn tiềm lực.

Có lẽ tương lai còn có cơ hội bác một bác chăng?

Theo việc Hậu Thổ, Nữ Oa tương kế dựa vào tự thân đạo tắc viên mãn, chứng đạo thành Thánh.

Mọi người đều biết, chư thiên chứng đạo chi lộ, không chỉ có dung hợp "Hồng Mông Tử Khí" một con đường, đó bất quá là lừa gạt của Hồng Quân mà thôi.

Nếu không biết thì thôi, đã biết, dù sao cũng phải thử một lần.

Dù cho không thành cũng đáng giá.

Huống hồ, tương lai cũng không phải không có cơ hội lại đạt được Thánh vị phong thưởng.

Thiên địa gian, hợp cai có thất thất tứ thập cửu tôn Thánh vị.

Hiện tại mới được mấy cái?

Chờ đem Thiên Đạo bản nguyên mà Hồng Quân lão nhi bá chiếm đoạt lại, đủ cho bọn họ chia chác một trận.

Quan trọng là phải lập công, lần này hiển nhiên Bàn Cổ Thần nhìn trúng sự dũng mãnh của bọn họ trong trận chiến hải ngoại, cho nên mới ban xuống bốn tôn Thánh vị.

Nhất thời, tất cả A Tu La cường giả tiến vào điện, đều nhiệt huyết sôi trào, chiến ý trùng thiên.

Hận không thể hiện tại tìm người chém giết một phen. 'Ân?' Sát giác được khí tức biến hóa của chúng A Tu La, trên mặt Bàn Cổ phù hiện một nụ cười nhạt.

Không uổng phí chuyên môn chạy một chuyến để phân phát Thánh vị.

Nguyên bản A Tu La tộc đã hiếu chiến, lần này chỉ sẽ càng thêm hiếu chiến.

Hắn hào không hoài nghi, nếu một tiếng lệnh hạ, đám A Tu La cường giả điên cuồng này, ngay cả Thánh Nhân cũng dám đánh giết.

Vạn thiên ý niệm lóe lên trong lòng, hắn trực tiếp lựa chọn trói định toàn viên. "Đinh!

Túc chủ thành công trói định Ô Ma, thọ mệnh +8 vạn!" "Đinh!

Túc chủ thành công trói định ... thọ mệnh +5 vạn!" "Đinh!

Túc chủ thành công trói định ...

Chương 189

thọ mệnh +3 vạn!" Người có thể tiến vào đại điện, tu vi thanh nhất sắc đều trên Đại La, tư chất tự nhiên sẽ không kém.

Tối thiểu cũng có tiềm lực Chuẩn Thánh, thọ mệnh 1 vạn khởi bộ!

Trong chốc lát, ba trăm tám mươi hai danh A Tu La cường giả, toàn bộ trói định!

Tổng thọ mệnh +872 vạn!

Còn chưa bỏ ra cái gì, liền tiên đại kiếm lời một bút.

Bàn Cổ mỉm cười, đối với người một nhà, hắn chưa bao giờ keo kiệt.

Giây tiếp theo, trực tiếp đổi bốn giọt "Tinh huyết".

Không lựa chọn Thánh vị như Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu, mỗi người được thưởng một giọt "Tinh huyết".

Bốn A Tu La đều vui mừng khôn xiết, đây chính là 'Bàn Cổ Tinh Huyết', đương sơ Lão tổ đạt được một giọt Bàn Cổ tinh huyết, mới có thể nhục thân thần thông đại thành, tu vi không lùi mà tiến, khai tịch tiền lộ càng thêm rộng lớn.

Không nghĩ tới, bọn họ cũng có cơ duyên bực này.

Lập tức bốn người đều phủ phục quỳ bái, cảm niệm "Bàn Cổ" ân tứ.

Tại Bàn Cổ nhìn lại, chuyện này lại rất bình thường.

Tác dụng của A Tu La tộc trong trận chiến hải ngoại vô cùng to lớn, trong đó, vưu dĩ Tứ Đại A Tu La Vương, Tứ Đại A Tu La Ma Tướng là nhất.

Trong đó bốn người đạt được "Thánh vị" tưởng thưởng, như vậy bốn người còn lại được một giọt tinh huyết cũng không quá đáng.

Hơn nữa, bốn vị còn lại này, đều là tiềm lực chưa từng hoàn toàn khai phát.

Nếu có tinh huyết tương trợ, chẳng những có thể làm cho bọn họ trong thời gian ngắn leo lên đỉnh phong.

Càng có thể cải thiện huyết mạch, tăng lên thể chất của bọn họ, làm cho bọn họ có được tương lai càng rộng lớn.

Tầm quan trọng của vế sau, viễn thắng vế trước.

Đối với ba trăm tám mươi hai danh A Tu La cường giả còn dư lại trong điện, Bàn Cổ cũng cho ra ân tứ. "Oanh!" Đủ ba mươi giọt "Tinh huyết" rách nát, hư không tự thành một phiến thiên địa, đem ba trăm tám mươi hai danh A Tu La cường giả bao trùm trong đó.

Chỉ thoáng chốc hoảng thần, bọn họ liền minh bạch ý tứ. 'Chân chính tạo hóa a!' Một đám A Tu La cường giả sôi trào.

Minh Hà cũng bị đại thủ bút của Bàn Cổ chấn kinh.

Trước đó tại núi Vạn Thọ, hắn cũng thấy Bàn Cổ thưởng cho một đám Vu Nhân cường giả.

Nhưng đó là truyền thừa huyết mạch của Phụ thần a!

A Tu La tộc thì sao?

Khả hoàn toàn không phải, Bàn Cổ cư nhiên đối với A Tu La tộc làm ra tưởng thưởng đồng dạng.

Không, thậm chí lần này tưởng thưởng, còn muốn vượt qua đám Vu Nhân cường giả kia.

Trong Vu Nhân kẻ được Phụ thần đơn độc ban cho tinh huyết, cũng chỉ có Cửu Đại Tổ Vu, ba đại Nhân tộc Lão tổ.

Hiện tại, Tứ Đại A Tu La Vương, Tứ Đại A Tu La Ma Tướng, trong đó bốn người hoạch đắc Thánh vị, bốn cái còn lại hoạch đắc tinh huyết đơn độc ban cho.

Phụ thần là đem bọn họ đặt ở địa vị ngang hàng với Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ a!

Đây là vinh diệu bực nào, ân tứ bực nào!

Thoáng chốc, vành mắt Minh Hà phát hồng, trong lòng thầm thề: Ngày sau, nhất định phải vì Phụ thần hiệu tử mệnh!

Dù cho lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt không lùi bước!

Còn có đám con cháu A Tu La tộc, từ nay về sau, đều phải nhớ kỹ ân đức của Phụ thần cho ta.

Tôn Phụ thần là "Tổ".

Nếu không, đều là phụ lòng Phụ thần tài bồi!

Giờ phút này, bốn người "Tự Tại Thiên Ba Tuần", "Đại Phạn Thiên", "Nhân Đà La", "Bì Thấp Nô" cũng bắt đầu dung hợp Hồng Mông Tử Khí.

Đại A Tu La Vương "Tự Tại Thiên Ba Tuần" là đại đệ tử của Minh Hà, tu vi mạnh nhất.

Cũng là người đầu tiên trong mọi người hoàn thành dung hợp "Hồng Mông Tử Khí".

Trong chốc lát, trên đỉnh đầu hắn liền có một con đường đại đạo hư ảo trầm phù, bên trong ẩn có một tôn Ma Thần ba đầu mười tám tay bàn tọa, chu tao tản ra ma uy ngập trời.

Đó chính là đạo tắc của Tự Tại Thiên Ba Tuần, Ma Thần Đạo!

Tiếp theo là "Đại Phạn Thiên".

Tại Hồng Mông Tử Khí gia trì hạ, diễn hóa một phương thế giới lưu ly.

Bên trong thanh tịnh chi quang lưu chuyển, không thấy ma ý, phản đảo tận hiển vô thượng Chân Tiên bí cảnh.

Duy chỉ có Bàn Cổ liếc mắt một cái nhìn thấu, thứ ẩn tàng dưới Chân Tiên bí cảnh kia, lại là hung ác ngập trời, lấy ý niệm vạn linh để uẩn dưỡng bản thân.

Hắn đi chính là loại lược đoạt chi đạo tương tự như Hồng Quân.

Phàm kẻ nhập Chân Tiên bí cảnh, có thể an nhạc giàu có, hưởng tận tề nhân chi phúc, nhưng vận đạo tự thân cũng sẽ trong lúc bất tri bất giác bị bóc ra, thẳng đến khi chết đi!

Nhân Đà La, Bì Thấp Nô mỗi người một vẻ, có kẻ lấy tự thân làm đạo, theo đuổi hằng viễn, tịnh không có đạo tắc đơn nhất.

Có kẻ tắc đi Tín Ngưỡng Chi Đạo, tích trữ vạn dân tín ngưỡng, cuối cùng mượn sinh linh chi lực để được siêu thoát.

Không có cái gọi là cao thấp, chỉ là phương thức tấn thăng của A Tu La chúng, rõ ràng bất đồng với Vu Nhân.

Nếu thật muốn so sánh, đảo có điểm tương tự với Tây Phương Giáo, đi đều là thiên môn (cửa lệch/tà đạo).

Cũng có thể xưng là "Ngoại Đạo".

Bàn Cổ không để ý cái này, mỗi người đều có tạo hóa riêng.

Vu Nhân là chính thống, nhưng đại đạo khó thành, tiền lộ hiểm trở vô số.

A Tu La đạo tuy rằng là thiên môn, lại trăm hoa đua nở, mỗi người mỗi vẻ.

Không đến khắc cuối cùng, ai cũng không biết điểm dừng của bọn

họ ở nơi nào. "Oanh, oanh, oanh!" Trong chốc lát, bốn người liền hoàn thành dung hợp với Hồng Mông Tử Khí.

Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên đạo tắc cường đại, tịnh vị luyện hóa quá nhiều Hồng Mông Tử Khí.

Nhân Đà La, Bì Thấp Nô kém hơn rất nhiều.

Hai người đều luyện hóa một phần ba "Hồng Mông Tử Khí", lại được Minh Hà ban cho chút ít lập giáo công đức, mới thuận lợi hoàn thành chứng đạo. "Oanh long long!" Tứ Thánh chứng đạo, lập tức có thiên âm trận trận, hắc li vạn đóa nở rộ hư không.

Từng dải trường hồng màu tím đậm hoành khóa trường không, chiếu sáng toàn bộ U Minh Địa Phủ, chúc mừng U Minh Thánh Nhân đản sinh.

Phàm là âm linh Địa Phủ được trường hồng tím đậm chiếu rọi, đều linh trí đại khai, pháp lực tiêu thăng.

Lập tức dập đầu tại địa, cảm niệm Thánh Nhân ân đức.

Cùng lúc đó, một đoàn công đức từ trên trời giáng xuống.

Một chia làm bốn, phân biệt rơi vào trên người bốn người.

Lấy U Minh Giới chứng đạo, thành U Minh Thánh Nhân, khiến cho giới vực U Minh Giới củng cố, cho nên có trời giáng công đức, để làm ban thưởng.

Mượn nhờ công đức này tương trợ, bốn người rất nhanh ổn định cảnh giới hiện tại.

Từng cái thánh quang chiếu rọi, giơ tay nhấc chân gian, cho người ta uy năng to lớn.

Giây tiếp theo, tề xoát xoát hướng về phía Bàn Cổ bái hạ: "Đa tạ Phụ thần hậu tứ, ngô đẳng định tận tâm kiệt lực, che chở U Minh vạn

linh!" "Đinh!

Bị trói định nhân Tự Tại Thiên Ba Tuần tu vi tăng lên (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000 vạn!" "Đinh!

Bị trói định nhân Dục Sắc Thiên tu vi tăng lên (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000 vạn!" "Đinh!

Bị trói định nhân Nhân Đà La tu vi tăng lên (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000 vạn!" "Đinh!

Bị trói định nhân Bì Thấp Nô tu vi tăng lên (Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000 vạn!" Tổng thọ mệnh +4000 vạn!

Thọ mệnh: 29248 vạn năm! (+4000 vạn) Tu vi: Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân!

Chương 190

(Cảnh giới tiếp theo 30000 vạn) Lúc này, tại một góc đại điện, ba trăm tám mươi hai danh A Tu La tộc cường giả, cũng dưới tác dụng của tinh huyết bắt đầu phá cảnh. "Đinh!

Bị trói định tộc nhân Ô Ma thành công phá cảnh (Chuẩn Thánh sơ kỳ), thọ mệnh +30 vạn!" "Đinh!

Bị trói định tộc nhân... thọ mệnh +30 vạn!" "Đinh!

Bị trói định tộc nhân... thọ mệnh +30 vạn!" Ba trăm tám mươi hai A Tu La cường giả, đều là Đại La đỉnh phong cường giả.

Cách đột phá Chuẩn Thánh chỉ có một bước xa, đổi lại bình thường, một bước xa này, có thể là vạn năm, mười vạn năm khổ tu.

Nhưng giờ phút này, dưới sự tư dưỡng của tinh huyết, những A Tu La cường giả này nhao nhao phá cảnh.

Bán khắc chung sau, nhân số phá cảnh đã phá hai trăm.

Tổng thọ mệnh +6000 vạn!

Thọ mệnh: 35248 vạn năm! (+6000 vạn) Tu vi: Trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 30000 vạn) Bàn Cổ không do dự, trực tiếp lựa chọn khôi phục tu vi! "Đinh!

Tiêu hao 30000 vạn thọ mệnh, tu vi túc chủ thành công khôi phục tới Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!" Thọ mệnh còn lại: 5248 vạn!

Túc chủ: Bàn Cổ!

Tu vi: Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 70000 vạn) Thọ mệnh: 5248 vạn năm!

Công pháp: 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】 (Bản tu sửa, Vô

thượng đạo quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể gia tăng thọ mệnh! 【Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ】: Có thể sử dụng hai mươi bốn búa! (Có thể chém Thiên Đạo đỉnh phong) 【Hỗn Độn Chiến Thể】 (60%): Có thể so với Thiên Đạo đỉnh phong chi thể! (1000 vạn thọ mệnh +1%) Chức năng phụ trợ một: Dĩ mệnh tương bác!

Chức năng phụ trợ hai: Đồng chu cộng tế!

Đã trói định nhân số 1600/4560! (+2400) Tu vi khôi phục Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Hỗn Độn Chiến Thể có thể so với Thiên Đạo đỉnh phong nhục thân, khả năng sử dụng Khai Thiên Phủ Pháp tăng lên tới hai mươi bốn búa.

Nhiêu là tâm tính Bàn Cổ, cũng không khỏi thêm vài phần kích động.

Thời cách ức vạn tuế nguyệt, rốt cục lần nữa cụ bị chiến lực "Thiên Đạo đỉnh phong".

Tuy rằng tu vi đích thực của hắn đang ở Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng có Hỗn Độn Chiến Thể gia thành, lại thêm đại thành phủ pháp tiền thế sở sang "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ", dưới tình huống toàn lực bạo phát, đủ để chém diệt "Thiên Đạo đỉnh phong".

Đương nhiên, "Thiên Đạo đỉnh phong" ở đây chỉ chính là đám Ma Thần tiền thế kia, những kẻ đã nắm giữ một con đường đạo tắc trên chín mươi phần trăm, kém một bước liền có thể siêu thoát Đại Đạo Cảnh.

Hồng Quân hiển nhiên không ở trong hàng ngũ này, thân hắn cùng Thiên Đạo hợp, trên con đường siêu thoát đã đi ra chín mươi chín phần trăm, chỉ kém lâm môn nhất cước liền có thể tấn thăng làm Đại Đạo Thánh Nhân.

Lần trước hai người đại chiến trong hỗn độn, một thân chiến lực của Hồng Quân căn bản không thể phát huy ra.

Hoặc là nói, quá nửa chiến lực, đều dùng để trấn áp "Thiên Đạo bản nguyên".

Muốn dùng vũ lực chém giết "Hồng Quân", tu vi tối thiểu cũng phải khôi phục tới "Thiên Đạo đỉnh phong" cảnh.

Vạn thiên ý niệm, dưới đáy lòng lóe lên một cái.

Bàn Cổ nhìn về phía U Minh Tứ Thánh trước mặt cười khẽ nói: "Đứng lên đi!

Tức nhật, các ngươi là U Minh Thánh Nhân, đảm phụ chức trách thủ vệ U Minh chúng sinh.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Hảo sinh thủ hộ U Minh Giới, ngày sau công đức viên mãn, chưa hẳn không có cơ hội siêu thoát!" Tứ Thánh nghe vậy, đều tâm triều bành trướng.

Vội vàng cung thân nói: "Đa tạ Phụ thần đề điểm, ngô đẳng tất tận tâm kiệt lực, thủ hộ U Minh!" Hầu như cùng thời gian đó, dị tượng Tứ Thánh chứng đạo trực tiếp hiển hiện tại hồng hoang thiên địa.

U Minh, cũng là một bộ phận của hồng hoang, một bộ phận trọng yếu.

Giờ phút này, Tứ Thánh chứng đạo U Minh, đại biểu cho giới vực U Minh càng thêm hoàn thiện, cùng thiên địa liên hệ càng thêm chặt chẽ.

Phàm là trên Đại La Kim Tiên, không ai không sinh ra cảm ứng.

Hồng hoang thiên địa dường như trở nên càng thêm hoàn thiện, đạo tắc vãng thường mơ hồ không thể thấy, dần dần rõ ràng, rõ ràng

đến mức có thể tùy ý bắt được.

Nhất thời, thiên địa chúng sinh đều cảm ân mạc danh.

Hư không thiên địa.

Cái "Thiên Đạo quang trụ" khổng lồ kia đã rút nhỏ ba thành.

Trên đó thừa tái ba ngàn đại đạo vận chuyển, không còn trôi chảy, viên dung như trước kia nữa.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, sức mạnh tượng trưng cho Thiên Đạo bản nguyên kia, tựa hồ chịu sự lôi kéo mạc danh nào đó, đang từng bước trôi đi. "Bàn Cổ!" Hồng Quân nghiến răng. "Bá, bá, bá!" Từng đạo lưu quang chợt phá hư không, tận số đi vào hư không thiên địa.

Rất nhanh, từng tôn thân ảnh cao lớn trình hiện.

Tới trước tiên chính là Thiên Đình chi chủ Thiên Đế "Hạo Thiên", tiếp theo là Yêu Đế "Đế Tuấn", Yêu Sư "Côn Bằng", Tây Phương nhị Thánh Nhân "Chuẩn Đề".

Bốn thánh đều thụ Hồng Quân cảm triệu mà đến, nhưng không đợi bọn họ đặt câu hỏi. "Ông!" Hư không thiên địa chấn động.

Cái "Thiên Đạo quang trụ" tiếp thiên liên địa kia bỗng nhiên co rút lại, trong nháy mắt liền chỉ còn lại một nửa so với ban đầu. "Oanh long" một cái chấn chiến, Tứ Thánh: Tam Thanh, Thái Nhất, Tiếp Dẫn vốn đang ở trong "Thiên Đạo quang trụ", lập tức bị một đạo lực lượng phái nhiên nhiếp ra.

Quang hoa lưu chuyển, Ngũ Thánh hiển hóa tại ngoại. "Lão sư!" Trước, sau, cộng lại Cửu Thánh tề xoát xoát hướng về phía Hồng Quân bái hạ.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Thái Nhất trong mắt ẩn có không hiểu, những năm gần đây, bọn họ không ngừng lấy pháp lực bản thân

bổ sung Thiên Đạo bản nguyên.

Hiện nay, Thiên Đạo bản nguyên tổn hủy cơ bản đã tu bổ hoàn tất.

Nhưng dù sao vẫn còn kém một tia.

Vì sao Hồng Quân lại trực tiếp đánh gãy?

Hồng Quân đưa lưng về phía Cửu Thánh, mặt vô biểu tình.

Lạnh lùng nói: "Hải ngoại chi chiến lạc bại, Bàn Cổ đã đoạt ba phần bảy Thiên Đạo bản nguyên!

Hiện nay hồng hoang thiên địa, có siêu bán số nằm trong sự chưởng khống của hắn.

Tức tiện các ngươi có thể bổ toàn Thiên Đạo bản nguyên còn dư lại, cũng hồi thiên phạp thuật.

Kế sách hiện nay, liền chỉ còn lại một biện pháp." "Oanh!" Nghe thấy lời ấy, chúng Thánh đều tâm đầu kịch chấn.

Bốn Thánh bên ngoài thì không nói làm gì, sớm đã biết tin tức này.

Nhưng năm Thánh bị lưu lại trong "Thiên Đạo quang trụ", được quang trụ bao bọc lại không biết những chuyện đó.

Bọn họ một bên dùng linh bảo trấn áp Thiên Đạo bản nguyên dị biến, tu bổ bản nguyên chi thương.

Một bên đắm chìm trong Thiên Đạo bản nguyên, sướng du bản nguyên chi bí, sớm quên tuế nguyệt luân chuyển.

Việc Hồng Quân rút hai thành Thiên Đạo bản nguyên trước đó, rót vào hải ngoại tam đảo thập châu, bọn họ biết.

Càng biết Bàn Cổ cùng Hồng Quân chi tranh, tranh chính là Thiên Đạo bản nguyên, đoạt chính là quyền chưởng khống hồng hoang thiên địa.

Nhưng vạn vạn không nghĩ tới, mới công phu bao lâu, hải ngoại tam đảo thập châu thất bại thảm hại.

Hai thành lực lượng Thiên Đạo bản nguyên kia cũng bị Bàn Cổ sở đoạt.

Như vậy Bàn Cổ chẳng phải đã cụ bị ba phần bảy Thiên Đạo bản nguyên?

Chương 191

Nguyên Thủy không khỏi lo lắng nói: "Lão sư, vậy chúng ta phải làm thế nào?" Hắn tự nhận cùng Bàn Cổ kết oán rất sâu, hiện nay biết được Bàn Cổ cư nhiên nắm giữ ba phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, lập tức mạc danh kinh sợ.

Phải biết, hắn cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, một khi Bàn Cổ chưởng khống Thiên Đạo bản nguyên quá nửa, vậy bọn họ chẳng phải sẽ rơi vào dưới sự chưởng khống của Bàn Cổ?

Tịnh không phải không có khả năng, đặc biệt là Tam Thanh Thánh Nhân, vốn chứng đạo tại "Đông Châu đại lục".

Đông Châu cùng khí vận tương liên, hiện nay sở dĩ chưa chịu ảnh hưởng, đó là bởi vì quá nửa Thiên Đạo bản nguyên còn nằm trong tay Hồng Quân.

Một khi tình hình nghịch chuyển, Bàn Cổ hoàn toàn có thể mượn Thiên Đạo chi lực, phế bỏ Thánh vị!

Mấy Thánh còn lại cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Hiện tại có thể không chịu ảnh hưởng, đại khái cũng chỉ có Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất mà thôi.

Nhưng nếu hồng hoang Thiên Đạo bản nguyên toàn số bị Bàn Cổ sở chưởng, vậy cũng tránh không khỏi kết cục bị chưởng khống.

Trong tràng duy nhất bình tĩnh liền là Lão Tử cùng Tiếp Dẫn.

Hai vị này, một cái thái thượng thanh tĩnh vô vi, tựa hồ vạn sự vạn vật đều khó có thể lay động tâm thần hắn.

Vị còn lại, ánh mắt rủ xuống, nhắm mắt hợp thích, không biết

phải chăng đang thần du vạn giới.

Lại đi xuống liền là Thông Thiên.

Khác hẳn với sự kinh hoảng thất thố của chư thánh còn lại, hắn lại bình tĩnh.

Ở trong lòng hắn, Bàn Cổ là Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ!

Hồng Quân tắc là Ba Ngàn Pháp Tắc Chi Tổ, truyền pháp chư thiên.

Hai vị này mặc kệ ai đương gia làm chủ, đó đều là chuyện nên làm!

Thậm chí dưới đáy lòng hắn càng nghiêng về phía Bàn Cổ.

Bởi vì hồng hoang vốn là do Bàn Cổ đại thần khai mở, nếu không có Bàn Cổ đại thần khai thiên địa, tạo hóa vạn vật, nào có hậu thế ức vạn hồng hoang chúng sinh?

So sánh ra, Lão sư Hồng Quân tuy có ân truyền đạo thụ nghiệp, nhưng thủ đoạn liên tiếp nhắm vào Bàn Cổ Thần trước đó, làm cho hắn lược có bất mãn.

Thôi, loại sự tình này không phải ta có thể quan tâm.

Sư ân lớn hơn trời, bần đạo quản tốt chính mình là được rồi.

Con người chung quy đều có tư tâm.

Tuy trong lòng hắn càng nghiêng về Bàn Cổ.

Nhưng Hồng Quân bao năm qua truyền đạo thụ nghiệp, lại thu hắn làm thân truyền đệ tử, thụ dư rất nhiều chí bảo, trợ hắn chứng đạo thành Thánh, để hắn hưởng vô thượng vinh quang.

Những thứ này đều không thể coi thường.

Thông Thiên trong lòng khẽ thở dài một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Hồng Quân đạm mạc nói: "Kế sách hiện nay, duy có cắt chém hồng hoang, tái tạo thiên địa.

Mới có thể chống đỡ tai họa Thiên Đạo bản nguyên trôi đi!" "?" Lời này vừa nói ra, chúng Thánh giai kinh.

Ngay cả Tiếp Dẫn vẫn luôn không lên tiếng, cũng nhịn không được nói: "Lão sư, cắt chém hồng hoang sẽ tạo thành hư không dao động.

Một cái sơ sẩy, sẽ khiến thiên địa quy khư.

Tất cả hóa thành hư vô.

Giới thời chỉ sợ chúng ta cũng khó thoát một kiếp." "Mong Lão sư tam tư!" "Mong Lão sư tam tư!" Chúng Thánh nhao nhao bái hạ.

Đổi lại là người khác thì thôi, nhưng nếu người nói cắt chém hồng hoang, tái tạo thiên địa không phải là Hồng Quân, chỉ sợ bọn họ đều muốn ra tay giết người.

Mẹ nó thật dám nghĩ a!

Tại tràng có vị nào không phải hồng hoang sinh linh?

Đặc biệt sau khi dung hợp Hồng Mông Tử Khí chứng đạo thành Thánh, sớm đã cùng phương thiên địa này lao lao trói định.

Cắt chém thiên địa kia không phải muốn mạng bọn họ sao?

Hồng Quân dường như nhìn thấu tâm tư chúng Thánh, thản nhiên nói: "Ngô có 'Tạo Hóa Ngọc Điệp', có thể diễn hóa ba ngàn đại đạo.

Thái Cực Đồ, định địa thủy phong hỏa.

Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, có thể cắt chém thiên địa, trảm

phá hư không.

Hỗn Độn Chung hằng định hư không.

Lại có sáu Thánh còn lại phụ trợ, tịnh không phải việc khó.

Huống hồ việc ta muốn làm là cắt chém hồng hoang, khiến nó phân liệt thành thiên địa độc lập, tịnh không phải tái tạo một cái hồng hoang.

Hai chuyện này độ khó không thể so sánh nổi." "Hơn nữa, trong quá trình trọng tố thiên địa, chư vị cũng có thể tự thân cảm thụ một phen, thế nào là 'tạo hóa thiên địa'!

Nếu cơ duyên đến, cũng có thể tránh thoát Thiên Đạo trói buộc, lấy lực lượng bản thân, chứng đắc đại đạo viên mãn, siêu thoát kỷ thân.

Trong đó nặng nhẹ, chư vị tự hành suy xét đi!" Hồng Quân nói xong, liền nhắm mắt không nói.

Nội tâm Cửu Thánh lại nhấc lên kình đào hải lãng.

Chính như Hồng Quân sở ngôn, không phải cắt chém hồng hoang, mà là làm cho bộ phận bị cắt chém tự thành thiên địa.

Tịnh không phải chân chính tái tạo thiên địa.

Lại có Khai Thiên tứ kiện sáo ở đây, muốn làm thành việc này thật không khó.

Nếu đơn thuần chỉ có điểm này thì cũng thôi, nhưng lời nói cuối cùng của Hồng Quân, lại thật sâu đả động mỗi một người.

Sự tình đến nước này, dù cho tân tấn chứng đạo thành Thánh như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hạo Thiên cũng biết được, Hồng Mông Tử Khí chứng đạo có tệ đoan lớn.

Tự thân cùng Thiên Đạo trói định, tu vi khó có thể thốn tiến.

Quan trọng là, có khả năng bị Hồng Quân thao túng.

Đây là bí mật sâu nhất dưới đáy lòng tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hiện tại, mượn cơ hội khai tịch tân thiên địa, bọn họ đều có cơ hội thoát khỏi loại trói buộc này.

Nghĩ đến đây, chúng Thánh đều phấn chấn.

Thông Thiên muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng không mở miệng.

Lời của một người, chung quy không chống lại được ý của mọi người!

Giây tiếp theo, chúng Thánh hầu như tề xoát xoát bái hạ: "Chúng ta nguyện tôn mệnh Lão sư, cắt chém hồng hoang, tái tạo thiên địa!" Một ngày nọ, vốn trời quang đất sáng.

Chợt. "Oanh long" một tiếng nổ vang.

Toàn bộ thiên địa vì đó mà chấn chiến. "Ông!" Từng đạo ba văn khủng bố di tản cửu thiên thập địa.

Hồng hoang ức vạn chúng sinh không ai không có cảm giác trời sập đất lún.

Theo bản năng ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một màn khủng bố.

Chỉ thấy trên chín tầng trời, đột ngột xuất hiện một đạo vết nứt, bích chướng Thiên Ngoại Thiên bị đánh vỡ, vô tận hỗn độn khí lưu cuộn trào, xông vào cửu trọng thiên.

Thoáng chốc, thiên khung rách nát, tất cả nguyên khí linh khí bị trùng tán vào hư vô.

Chỉ thấy địa, thủy, phong, hỏa cuồng dũng, hướng về hạ giới cuộn trào.

Tựa như muốn đem toàn bộ thiên địa thôn phệ. "A!" Hồng hoang chúng sinh nhìn thấy một màn này, không ai không kinh kêu ra tiếng, trong mắt viết đầy sợ hãi.

Cho dù là một số hồng hoang đại thần thông giả, cũng phi thiên dựng lên.

Nhìn một màn khủng bố kia, trong mắt tràn đầy kinh sợ hãi nhiên. "Oanh long long!" Đúng lúc này, tại thiên địa tứ cực, bỗng nhiên thăng đằng mười mấy đạo khí tức bàng bạc.

Chính là Cửu Đại Tổ Vu cùng Nhân Tộc Tam Tổ.

Nhân Tộc Tam Tổ thánh quang phúc chiếu thiên địa, nơi đi qua, vạn linh tâm thái trọng quy ninh tĩnh.

Cửu Tổ Vu hiển hóa vạn trượng Tổ Vu Chân Thân, trên người khí tức hám thiên động địa, tự có uy thế trấn áp thập phương.

Chương 192

Trong cơn thiên biến đột ngột, Nhân Tộc Tam Tổ cùng Cửu Tổ Vu xuất hiện, lập tức đem lại tín niệm sinh tồn cho hồng hoang ức vạn sinh linh.

Tiếp theo liền có năm đạo quang trụ trùng thiên, "Oanh, oanh, oanh", lại có vạn thiên tử khí từ phía đông bay đến, hoành quán thương khung.

Thiên Đạo Thánh Nhân Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử tiếp liên hiện thân.

Thánh Nhân chi lực bạo phát, phong tỏa hư không, trấn áp thập phương.

Nhìn về phía khe nứt thô to trên chín tầng trời kia, năm vị Thánh Nhân đều ánh mắt hãi nhiên.

Tu giả tầm thường nhìn không thấu, nhưng năm người thân cùng thiên địa hợp, thần thông vô lượng, pháp lực vô tận, liếc mắt một cái liền nhìn ra đầu nguồn dị biến.

Chỉ thấy trong hỗn độn dựng một lá cờ đen, mặt cờ chấn động, vạn thiên hỗn độn kiếm khí giết ra, "Hưu hưu hưu" nơi đi qua, hỗn độn phá diệt.

Lại có bốn thanh cự kiếm kình thiên, cổ ý dạt dào, sát phạt vô địch.

Trên đó phân biệt khắc bốn chữ lớn Tru, Lục, Hãm, Tuyệt, bốn đạo kiếm ý hoành tảo chư thiên. "Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm?" Giây tiếp theo, một đạo thanh âm kinh nộ hãi nhiên liền vang vọng chư thiên: "Nguyên Thủy, Thông Thiên, thật to gan.

Cánh dám dùng Khai Thiên chi bảo, phá hoại thiên địa của Phụ thần.

Chẳng lẽ, muốn đem hồng hoang trọng quy hư vô hay sao?" Đại Tổ Vu Đế Giang râu tóc dựng ngược, vạn vạn không nghĩ tới, kẻ đầu sỏ gây ra tất cả lại là Nguyên Thủy, Thông Thiên.

Hai kẻ này một cái cầm "Bàn Cổ Phiên", một cái cầm "Tru Tiên Tứ Kiếm", dùng lực lượng Thánh Nhân thôi động, cắt chém hư không, suýt chút nữa đem toàn bộ hồng hoang phá diệt.

Trong hỗn độn!

Thông Thiên sắc mặt có chút phức tạp, thần tình có trong nháy mắt chần chờ.

Một bên Nguyên Thủy lại quát to: "Tam đệ, còn đang đợi cái gì?

Sự tình đến nước này, chúng ta không có đường quay lại để đi.

Còn không mau tuân theo ý nguyện của Lão sư, tốc tốc cắt chém hồng hoang, tái tạo thiên địa?" Không thể không gấp a!

Những năm gần đây, chịu Thiên Đạo trói buộc, mặc cho thiên tư tung hoành, cũng chỉ tu luyện tới sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Nếu không có Thiên Đạo hạn chế, hắn dám đánh cuộc bản thân sớm đã xung kích Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trước mắt chính là một cái cơ hội, khả năng là cơ hội duy nhất, nhất định phải nắm chắc.

Bất luận kẻ nào cản đường, đều phải chết.

Thông Thiên cánh tay run lên, khớp xương niết đến trắng bệch, cuối cùng một câu cũng không nói, chỉ đem "Tru Tiên Tứ Kiếm" thôi phát đến cực hạn. "Oanh, oanh, oanh" từng dải kiếm khí thô to hạo

hãn cắt chém hư không.

Thiên địa vốn bị hỗn độn bao bọc, lập tức có điềm báo một phân thành hai.

Một mặt tựa hồ là ba đại bộ châu được Ngũ Thánh hộ trì.

Mặt khác lại là Bắc Câu Lô Châu liên thông với Bắc Minh hải vực quảng mậu vô ngân.

Tuy rằng bốn đại bộ châu là dòng chính hồng hoang, nhưng hồng hoang thiên địa to lớn, lại không chỉ vẻn vẹn bao quát bốn đại bộ châu.

Tại bên ngoài bốn đại bộ châu, còn có vô cùng hải vực bao bọc lấy nó.

Chỉ là những hải vực này đa số tiếp giáp với hư không liệt phùng, nguy hiểm vô cùng, không thích hợp cho sinh linh cư trú.

Hải ngoại tam đảo thập châu là cái ngoại lệ, nhưng cũng chỉ chiếm cứ một phiến nhỏ bé không đáng kể.

Giờ phút này, một bộ phận liên thông Bắc Câu Lô Châu ở bên trong, đều đang có xu thế bị phân cắt ra ngoài.

Hồng hoang vốn là một cái chỉnh thể, khi Bắc Câu Lô Châu cùng ngoại hải bị cắt chém, toàn bộ thiên địa lập tức dẫn phát đại bạo tạc. "Oanh long long!" Khắp nơi đều là linh mạch dao động, núi lửa phun trào, đất rung núi chuyển...

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử, giờ phút này đã không màng tới việc trách mắng hành vi vô sỉ của Nguyên Thủy, Thông Thiên. "Hưu hưu hưu" hiển hóa Thánh Nhân pháp tướng, phân biệt rơi vào ba đại bộ châu, tam đảo thập châu.

Trên người khí tức hám thiên động địa, lẫn nhau câu liên, cộng đồng trấn áp thiên địa dị biến.

Chỉ là lần này mất đi có chút lớn, cho dù Ngũ Thánh khuynh tẫn toàn lực, cũng vô pháp triệt để trấn áp nó. "Ông ông ông!" Ba đại bộ châu, vùng đất tam đảo thập châu, ngột tự run rẩy bất an, bản nguyên dao động, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số sinh linh táng mệnh.

Ức vạn chúng sinh tại ba châu đều cảm thụ được cỗ khí tức hủy thiên diệt địa kia, đây là chân chính hồng hoang đại kiếp a!

Một khi ba châu phá diệt, bọn họ cũng sẽ chết dưới sự tập kích của hỗn độn khí lưu.

Trừ phi là Đại La Kim Tiên, mới có thể miễn cưỡng tránh né hỗn độn khí lưu.

Nhưng trong ức vạn sinh linh, kẻ có thể tu thành Đại La Kim Tiên, không đủ một phần mười vạn tổng số.

Hơn nữa, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không nắm chắc có thể tồn hoạt trong hỗn độn.

Hồng hoang thiên địa là nơi che chở, là quê hương của bọn họ.

Nhưng hiện tại, quê hương sắp bị hủy diệt.

Oán khí của ức vạn sinh linh trùng xoát cửu thiên thập địa.

Giây tiếp theo, vô số sinh linh tự phát phóng xuất ra tu vi bản thân, trợ giúp Ngũ Thánh củng cố mấy phương giới vực.

Đặc biệt là một đám đại thần thông giả, giờ phút này càng không dám có chút nào lơi lỏng.

Pháp lực trong cơ thể liên tục không ngừng rót vào đại địa sơn hà dưới chân, mắt thấy thiên địa sắp ổn định lại. "Oanh, oanh, oanh!" Tương đối với Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng Ngũ Thánh, tại Bắc Câu Lô Châu, ngoại hải, cửu trọng thiên phân phân hiển hóa ra từng đạo thân ảnh.

Chính là Tam Thanh, Tây Phương nhị đạo, Thiên Đế Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng...

Thiên Đạo Cửu Thánh!

Thánh Nhân khí tức ánh xạ cửu thiên thập địa!

Thiên địa lại lần nữa lâm vào dao động.

Tại hư vô chí cao chi địa, có hư ảnh một tôn đạo nhân hiển hóa, quanh thân ba ngàn đạo vận lưu chuyển, trấn áp hỗn độn thập phương, tựa như đang khai tịch một cái thế giới hoàn toàn mới, chính là Hồng Quân Lão tổ.

Tại bên người hắn, có Lão Tử đỉnh đầu "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp", tay cầm "Thái Cực Đồ", một đạo kim kiều hoành khóa hư không, trợ giúp hắn ổn định "Địa, Thủy, Phong, Hỏa".

Lại có Thái Nhất tay nâng "Đông Hoàng Chung", trấn áp hư không loạn lưu.

Tây Phương đại Thánh Nhân Tiếp Dẫn, chân đạp "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", quanh thân nở rộ ức vạn kim quang, nơi đi qua, bình phục hết thảy dao động.

Thiên Ngoại Thiên, Nguyên Thủy tay nắm "Bàn Cổ Phiên", cờ đen chấn động, từng dải hỗn độn kiếm khí tiếp tục cắt chém thiên địa hư không.

Thông Thiên chân đạp "Tru Tiên Trận Đồ", Tru, Lục, Hãm, Tuyệt bốn thanh cổ kiếm, phân lập bốn phía.

Tứ kiếm chấn động, "Oanh, oanh, oanh" bốn đạo kiếm ý cường tuyệt vô thất, hoành tảo cửu thiên thập địa.

Nơi đi qua, hư không tạc liệt, hỗn độn rách nát.

Hồng hoang thiên địa, Thiên Đế Hạo Thiên tay nắm "Hạo Thiên

Kính", chân đạp ức vạn hà sơn, củng cố cửu trọng thiên.

Đế Tuấn khu sử "Hà Đồ Lạc Thư", xử lý sơn hà vạn vật, bảo đảm Bắc Câu Lô Châu an toàn.

Côn Bằng hiển hóa Thánh Nhân pháp tướng vô lượng, miệng mở trương khai, tựa hồ muốn đem ức vạn trượng ngoại hải hư không, liên thông với vô số dị thú trong biển, tận số thôn nhập trong bụng.

Chuẩn Đề tắc tay xách "Thất Bảo Diệu Thụ", tọa trấn Tu Di Sơn, hộ lấy chút hương hỏa cuối cùng của Tây Phương Giáo.

Theo thời gian trôi qua. "Oanh long long!" Đỉnh đầu Hồng Quân "Tạo Hóa Ngọc Điệp" lưu chuyển, ba ngàn đại đạo phiêu đãng hư không, trong vô tận hỗn độn tự có hư ảnh một phương thế giới thành hình.

Hầu như sát na gian, "Ông" một tiếng, toàn bộ vùng đất ngoại hải, suất tiên bị cắt chém ra.

Côn Bằng thân hóa độn quang, mang theo ức vạn trượng ngoại hải hư không bị cắt chém, trong nháy mắt độn nhập vào không gian hư vô mà Hồng Quân dùng "Tạo Hóa Ngọc Điệp" diễn hóa. "Oanh long!" Thiên địa kịch chấn!

Một màn này, hồng hoang ức vạn chúng sinh đều nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Tận mắt chứng kiến Hồng Quân diễn hóa tân thế giới, cũng thấy được Nguyên Thủy, Thông Thiên dùng Khai Thiên chí bảo cắt chém hồng hoang thiên địa.

Càng thấy được, Côn Bằng mang theo ngoại hải ức vạn trượng hư không bị cắt chém độn nhập tân thế giới mới khai tịch...

Giờ khắc này, hồng hoang vạn linh đều biết được mưu hoa của bọn họ.

Hồng Quân cùng Thiên Đạo Cửu Thánh, phân minh là muốn tái tạo một phiến thiên địa hoàn toàn mới.

Chương 193

Chỉ là không có bản lĩnh kia, cho nên muốn phân cắt "hồng hoang thiên địa", lấy đi điền sung cho tân thế giới. "Hồng Quân!" Từng đạo thanh âm bi phẫn oán hận, vang vọng cửu thiên thập địa.

Cho dù là một số đại thần thông giả vốn trung lập, giờ phút này cũng ai nấy hiển lộ thân ảnh, nộ xích cửu thiên.

Giây tiếp theo, "Oanh long long" vô thất pháp lực rót vào, trợ giúp đám người Đế Giang, Chúc Cửu Âm ổn cố ba châu thiên địa.

Không có biện pháp, thời điểm này nếu không ra tay, một khi ba châu phá diệt, bọn họ cũng mất đi dung thân chi sở cuối cùng.

Về phần đi theo Hồng Quân đến tân thiên địa...

Đừng nói giỡn, ai biết đó là cái quỷ gì.

Hồng Quân nếu thật sự có thể dùng sức một mình khai tịch tân thiên địa, cũng không cần phải cắt chém hồng hoang thiên địa.

Hơn nữa, Tam Thanh, Tây Phương nhị đạo, Thiên Đế...

Cửu Thánh, mới là tâm phúc của Hồng Quân.

Bọn họ đi làm gì?

Tìm ngược sao?

Có người ủng hộ, có kẻ vứt bỏ.

Có người cảm thấy cử chỉ này của Hồng Quân, hữu vi thiên đạo, sẽ không có kết cục tốt.

Cũng có người cảm thấy, hiện tại là thời cơ tốt để chọn phe, bảo không chuẩn ngày sau sẽ có trăm ngàn lần chỗ tốt phản hồi.

Nhất thời, hồng hoang thiên địa đại loạn, thật có thể nói là quần ma loạn vũ. "Oanh!" Đúng lúc này, một đạo thanh quang khí trụ chợt phá mặt đất, lao thẳng vào cửu trọng thiên.

Hầu như cùng thời gian đó, từng đạo quang trụ phiếm tử kim chi ý, phân biệt từ Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, vùng đất hải ngoại tam đảo thập châu bắn ra.

Chính là Thiên Đạo bản nguyên dung nhập tại ba đại bộ châu và hải ngoại.

Giờ phút này, đều chịu cảm triệu mạc danh, cùng đạo thanh quang khí trụ khổng lồ kia hợp thành một thể. "Oanh long long!" Giây tiếp theo, một đạo thân ảnh nguy nga hùng tráng, xuất hiện tại thiên địa gian.

Tựa như có thể đầu đội trời chân đạp đất, uy áp khủng bố, chấn nhiếp cửu thiên thập địa.

Vùng đất ba đại bộ châu, hải ngoại tam đảo thập châu vốn đang dao động không ngừng tức khắc bình phục lại. "Bàn Cổ Thần, Bàn Cổ Thần!" Ba châu ức vạn sinh linh vì đó mà hoan hô nhảy nhót.

Tuy rằng chỉ là một đạo hư ảnh, nhưng bọn họ có thể từ trong đó cảm thụ được khí tức quen thuộc.

Chính là Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ Bàn Cổ!

Trừ bỏ Bàn Cổ ra, cũng không có ai có thể cụ bị thần thông bực này, nhất cử trấn áp thiên địa dị động. "Oanh, oanh, oanh!" Mấy đạo khí tức đằng không, Ngũ Thánh lấy Đế Giang cầm đầu đệ nhất thời gian xuất hiện trước mặt Bàn Cổ.

Vẻ mặt kích động mạc danh, lại có chút xấu hổ bái đạo: "Ngô đẳng có phụ Phụ thần sở thác, thỉnh Phụ thần trách phạt!" Là Thiên Địa Thánh Nhân trói định với Thiên Đạo bản nguyên, hiện tại, ba đại

bộ châu, hải ngoại xuất hiện biến cố lớn như vậy, Ngũ Thánh tự nhiên nan từ kỳ cữu.

Bàn Cổ lại uy nghiêm nói: "Kiếp này là do Hồng Quân vọng đồ phân cắt hồng hoang, tái tạo thiên địa.

Cùng các ngươi không quan hệ!" Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Ngũ Thánh khó chịu vô cùng.

Đại Tổ Vu Đế Giang nghiến răng nói: "Phụ thần, chẳng lẽ cứ mặc cho hắn phân cắt hồng hoang thiên địa sao?

Hồng hoang là hồng hoang của Phụ thần, là hồng hoang của vạn linh!

Hắn dựa vào cái gì làm như vậy." "Không sai, hồng hoang thiên địa là nhất thể, không dung phân cắt." Nữ Oa nương nương cũng nghiến răng, nói ra tiếng lòng.

Nàng nhìn về phía phương hướng Thiên Ngoại Thiên hỗn độn, trong mắt hận không thể phun lửa.

Vị Hàm Ngư Thánh Nhân nổi danh hồng hoang này, lần đầu tiên lộ ra sát cơ! "Ngô đẳng giai nguyện vì Phụ thần mà chiến, vì hồng hoang mà chiến!" "Nguyện vì Phụ thần mà chiến, nguyện vì hồng hoang mà chiến!" "Thề chết bảo vệ hồng hoang thiên địa!" Ngũ Thánh đều phát ra tiếng gào thét kinh thiên, chiến ý hám động cửu thiên thập địa. "Bá bá bá!" Từng đạo thân ảnh xông vào chín tầng trời, có Nhân Tộc Tam Tổ, có Cửu Đại Tổ Vu, cũng có một số ẩn thế đại thần thông giả, giờ phút này đều hai mắt phun lửa, trầm giọng nói: "Ngô đẳng giai nguyện vì hồng hoang mà chiến, thề chết bảo vệ thiên địa." Ánh mắt Bàn Cổ nhất nhất đảo qua trên mặt mọi người.

Có người quen, có người không quen.

Tại trước đó, hắn thật không nghĩ tới, hồng hoang cư nhiên giấu

nhiều đại thần thông giả như vậy.

Giờ phút này xuất hiện tại cửu trọng thiên, thanh nhất sắc đều là trên Chuẩn Thánh.

Vu Nhân tự nhiên chiếm đại đa số, nhưng trừ bỏ Chuẩn Thánh cường giả trong Vu Nhân ra, ẩn thế Chuẩn Thánh còn có hơn mấy trăm vị.

Phải biết, Vu Nhân Chuẩn Thánh sở dĩ tăng nhiều, toàn lại vào trận chiến hải ngoại trước đó hoạch thắng, hắn không tiếc tinh huyết ban thưởng, mới nhất cử nhiều ra hơn ngàn Chuẩn Thánh.

Tại trước đó, cũng bất quá hơn một trăm vị mà thôi.

Nói như vậy, trước đây không lâu, số lượng hồng hoang ẩn thế Chuẩn Thánh, còn viễn siêu Vu Nhân?

Nhưng nếu ngẫm lại, trước Vu Yêu, vạn tộc tranh phong, trước vạn tộc, lại có Long Phượng xưng bá... trong dòng chảy lịch sử này, xuất hiện vài trăm vị Chuẩn Thánh, tự hồ cũng không kỳ quái.

Bàn Cổ thu hồi ánh mắt, đạm mạc uy nghiêm nói: "Trong tay Hồng Quân còn có bốn phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, dục muốn đem hồng hoang thiên địa một phân thành hai, ai cũng ngăn cản không được.

Việc cấp bách, trước tiên ổn định cách cục ba đại bộ châu, miễn cho thiên địa dao động, chúng sinh tao kiếp.

Về phần bộ phận bị đoạt đi kia...

Bản tọa sẽ lấy lại." Chúng đại thần thông giả tuy rằng đầy bụng phẫn uất, hận không thể hiện tại giết ra cửu trọng thiên.

Nhưng bọn họ cũng phân rõ khinh trọng, nếu hiện tại giết ra ngoài.

Không nói đến việc có phải là đối thủ của Hồng Quân cùng Chư

Thánh hay không, chỉ sợ thiên địa vốn có cũng giữ không được.

Việc cấp bách, là ổn định trước ba đại bộ châu, hải ngoại tam đảo thập châu, miễn cho chúng chịu lan đến.

Bị Hồng Quân thừa cơ!

Nhất niệm chí thử, mọi người đều bái đạo: "Cẩn tuân Bàn Cổ Thần lệnh!" "Chư vị, theo ta!" Đế Giang hô một tiếng, dẫn dắt Tứ Thánh cùng hơn hai ngàn Chuẩn Thánh cường giả, hướng về thiên địa bốn phía lao đi.

Có Bàn Cổ đích thân tọa trấn, lại thêm Ngũ Thánh cùng chúng đại năng tương trợ, dị động tại ba đại bộ châu cùng hải ngoại tam đảo thập châu rất nhanh bị bình ổn.

Giờ phút này, Cửu Trọng Thiên Thiên Đình, Bắc Câu Lô Châu cũng lần lượt bị cắt chém, nhao nhao dung nhập vào phương thế giới hư ảo mà Hồng Quân dùng ba ngàn đại đạo khai tịch. "Oanh!" Hư không chấn động, Nguyên Thủy, Thông Thiên không còn cắt chém thiên địa, chuyển về bên cạnh Hồng Quân.

Bàn Cổ Phiên chấn động, từng dải hỗn độn kiếm khí phá diệt hỗn độn.

Lại có Tru Tiên Tứ Kiếm phân lập bốn phía, mỗi khi có hỗn độn khí lưu dũng tới, không cái nào không bị bức lui.

Lão Tử, Tiếp Dẫn, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất...

Thất Thánh cũng không nhàn rỗi, mỗi người dùng linh bảo trấn áp, diễn hóa thế giới.

Rất nhanh, một phương tân sinh thiên địa trục tiệm thành hình.

Mắt thấy phương thiên địa kia sắp ẩn độn hỗn độn, trong mắt Bàn Cổ lóe lên một vệt tinh mang chói mắt. "Muốn chạy như vậy sao?"

Hắn cười lạnh một tiếng. "Oanh long!" Vạn thiên vân khí cuộn trào, bản nguyên chi khí của ba châu bị điều động, nháy mắt ngưng kết thành hư ảnh một cây búa lớn tại hư không.

Hoàng hoàng hách hách, tự có vô thượng thần uy! "Oanh long!" Cự phủ mạnh mẽ nhắm vào tân thiên địa đang diễn sinh chém xuống. "Bàn Cổ, ngươi dám?" Một tiếng gầm giận dữ chấn động thiên địa vang vọng khắp Hỗn Độn.

Bản nguyên Thiên Đạo bị tước giảm còn bốn phần bảy, cắt đứt khỏi Hồng Hoang, tạo hóa ra một phương thiên địa mới dùng để gánh chịu bản nguyên Thiên Đạo.

Hồng Quân dĩ nhiên không phục Thiên Đạo vô tình trước kia, trong mắt tràn ngập nộ ý vô tận.

Nhưng mắt thấy cự phủ kia chém xuống, Khai Thiên Tứ Kiện Sáo chấn chiến không thôi, phảng phất tùy thời đều sẽ bay đi, dung hợp cùng nó.

Hồng Quân cắn răng một cái: "Ông!" Trên đỉnh đầu, Tạo Hóa Ngọc Điệp mạnh mẽ bay lên trời.

Tạo Hóa Ngọc Điệp năm xưa là Hỗn Độn Chí Bảo có thể so sánh với Khai Thiên Phủ, tuy rằng sau này vì rót Tam Thiên Đại Đạo vào thiên địa Hồng Hoang mà uy năng tổn hao nhiều, không còn phẩm cấp trước kia, nhưng vẫn ở trên tứ đại Tiên Thiên Chí Bảo do Khai Thiên Phủ hóa thành. "Oanh oanh oanh!" Từng luồng hư ảnh Đại Đạo, quán xuyên cổ kim, tựa như xuyên qua tuế nguyệt trường hà, dẫn phát toàn bộ không gian Hỗn Độn chấn động.

Bàn Cổ hiển hóa pháp thân, cao tới trăm vạn trượng, hoảng hoảng nhiên như Hỗn Độn Ma Thần viễn cổ trọng lâm.

Chương 194

Tay cầm cự phủ, hoành không chém xuống. "Oanh long long", từng luồng hư ảnh Đại Đạo bị chém nát, y như năm xưa chém giết Tam Thiên Đạo Tắc hóa thân thành "Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần".

Khi mấy trăm đạo hư ảnh Đại Đạo bị chém diệt, "Rắc", trên Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện một vết nứt nhỏ. "Ông!" Một vệt khí tức Đại Đạo tràn ra, chư thiên chấn động.

Hồng Quân lập tức đau lòng không thôi, tuy rằng đây chỉ là hư đạo, cũng không phải bản thân Tam Thiên Đại Đạo, nhưng nếu hư đạo bị chém quá nhiều, sẽ ảnh hưởng đến bản thân Tạo Hóa Ngọc Điệp, một tia vết nứt này, không có mấy chục vạn năm đừng hòng hồi phục như cũ.

Đương hạ nộ hống nói: "Bàn Cổ, hôm nay ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách sao?

Dám hủy Tạo Hóa Ngọc Điệp của ngô, ngô sẽ phá diệt bốn thành bản nguyên Thiên Đạo còn lại, để kiếp này vĩnh viễn không thể bổ toàn Hồng Hoang!" Lời này vừa nói ra, chư thiên đều kinh hãi!

Đối với người dưới Chuẩn Thánh mà nói, chỉ thấy trong hư không vô tận, có hai thân ảnh cao lớn vô cùng đang giao chiến.

Một bên là Bàn Cổ, một bên là Hồng Quân!

Nhưng cụ thể đánh ra sao, đánh đến trình độ nào thì không biết, cũng không nghe được bất kỳ thanh âm nào.

Nhưng Chuẩn Thánh trở lên lại nghe được rõ ràng rành mạch, trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

Đặc biệt là Cửu Thánh phe Hồng Quân, người nào người nấy mặt

mày trắng bệch.

Bọn họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, bảng định cùng bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo mà Hồng Quân đang chưởng khống, một khi Hồng Quân phá diệt bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo này, bọn họ chẳng phải cũng muốn hôi phi yên diệt sao?

Thánh Nhân bất tử bất diệt, đó là thành lập dưới tình huống Thiên Đạo còn, thiên địa còn.

Nếu ngay cả bản nguyên Thiên Đạo đều diệt, thiên địa cũng biến mất không thấy, vậy còn nói gì đến bất tử bất diệt?

Giờ khắc này, chư thánh đều sợ hãi.

Từng người mắt trông mong nhìn về phía Bàn Cổ, vị này sẽ không thật sự không tiếc hết thảy đại giới, cũng muốn tàn phá thiên địa mới chứ?

Chuẩn Đề Thánh Nhân sợ hãi vạn phần, một khi Hồng Quân đập nát bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo còn lại, người khác chết hay không thì không biết, nhưng loại Thiên Đạo Thánh Nhân yếu nhớt như hắn, kia là hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đương hạ kêu to nói: "Bàn Cổ thần, ngài là tổ của thiên địa, là cha của vạn linh Hồng Hoang, sẽ không để cho toàn bộ Bắc Câu Lô Châu, cùng ức vạn không gian ngoại hải cùng nhau phá diệt chứ?

Chúng ta cũng đều là một phần tử của thiên địa Hồng Hoang." "Vô sỉ tiểu nhân!" Nữ Oa không khỏi mắng to ra tiếng.

Hiện tại đặc biệt biết gọi Bàn Cổ thần là tổ của thiên địa, là cha của vạn linh Hồng Hoang.

Cảm tình các ngươi trước kia không phải vạn linh Hồng Hoang sao?

Chuẩn Đề lại mặc kệ những thứ này, tiếp tục nói: "Lão sư làm vậy, chỉ là vì nghiệm chứng thiên địa có phải là duy nhất hay không.

Nếu có thể tái tạo một mảnh thiên địa, sinh linh chỉ sẽ càng nhiều, đạo của vị lai cũng sẽ càng rộng lớn.

Các ngài không phải vẫn luôn hy vọng như Bàn Cổ thần sao?

Ngô chỉ là đang thí nghiệm, cũng không phải phản bội thiên địa Hồng Hoang." Chuẩn Đề đang nỗ lực biểu đạt thiện ý của mình, hoặc là ý đồ bình ổn nội tâm phẫn nộ của Bàn Cổ.

Thiên Đế Hạo Thiên khẽ thở dài một tiếng nói: "Đại thần hung hoài rộng lớn, vì sao không cho thiên địa mới một cơ hội trưởng thành?" "Nếu có thể tái tạo thiên địa, sẽ là một lần tiến bộ chưa từng có.

Không kém gì đại thần năm đó khai thiên tích địa!" "Trong thiên địa mới còn có ức vạn sinh linh, cũng là một bộ phận của vạn linh Hồng Hoang.

Đại thần thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?" Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng lần lượt lên tiếng.

Tuy rằng không muốn phục nhuyễn, nhưng sự tình quan hệ đến thân gia tính mệnh, do không được bọn họ không cúi đầu.

Một khi Hồng Quân quyết tâm muốn đồng quy vu tận, phá diệt bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo còn lại kia thì chắc chắn phải chết a! "A Di Đà Phật!" Giờ phút này, Tiếp Dẫn cũng chắp tay nói: "Thượng thiên có đức hiếu sinh, mong đại thần tam tư!" "Mong đại thần tam tư!" "Mong đại thần tam tư!" Cuối cùng ngay cả Lão Tử luôn luôn phong khinh vân đạm cũng mở miệng cầu xin.

Duy có Thông Thiên khóe miệng mím chặt, cô ngạo đứng tại chỗ.

Nhìn về phía đám người bên cạnh, nhìn về phía Hồng Quân, trong

mắt tràn ngập thất vọng nồng đậm.

Trong Hỗn Độn vô tận.

Bàn Cổ mặt không chút thay đổi, động tác trong tay vẫn chưa có nửa phần chần chờ, "Oanh long long", cự phủ vẫn cứ liên tục không ngừng áp xuống.

Đối diện, Hồng Quân cũng đang cắn răng kiên trì, tốc độ Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh phá diệt càng ngày càng nhanh, vết rạn trên Tạo Hóa Ngọc Điệp càng ngày càng sâu.

Giờ khắc này, phảng phất về tới thời đại viễn cổ.

Bàn Cổ tay cầm Khai Thiên Phủ hoành tảo Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, một búa xuất ra, ma thần đổ máu.

Năm đó hắn cũng là một trong những vong hồn dưới Khai Thiên Phủ.

Chỉ là có tiên kiến chi minh, biết hiểu thiên ý không thể nghịch, cho nên cố ý tìm một cái thời gian, giả chết thác sinh.

Chân linh đầu nhập vào thiên địa Hồng Hoang mới khai tịch, hắn biết không gạt được Bàn Cổ, nhưng hắn đang đánh cược, đánh cược Bàn Cổ chướng mắt, sẽ không đích thân ra tay diệt sát chút chân linh nhỏ bé kia.

Hắn cược thắng, Bàn Cổ quả nhiên không để ý.

Tại sau khi Bàn Cổ lực kiệt thân chết, hắn lại một đường quật khởi, cuối cùng chiến thắng La Hầu, thành Vô Thượng Đạo Tổ.

Hôm nay lại muốn trực diện loại sợ hãi này sao?

Tâm Hồng Quân đang run rẩy!!!

Cho dù Bàn Cổ không phải Bàn Cổ năm đó, hắn cũng không phải ma thần mặc người chém giết năm đó.

Nhưng thân ảnh Bàn Cổ tay cầm cự phủ trảm thiên, y nguyên lạc ấn trong xương cốt, thành nỗi sợ hãi tận sâu trong nội tâm huy chi bất khứ!

Giờ khắc này, vạn chúng chú mục!

Tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Bàn Cổ, xem vị đại thần tích nhật khai thiên này muốn chọn thế nào.

Tiếp tục kiên trì ý kiến của mình, trảm diệt thiên địa mới?

Hay là lùi một bước?

Không ai biết đáp án, cho dù là Hậu Thổ, Nữ Oa thân cận nhất cũng không ngoại lệ.

Hai nàng giờ phút này đầy tay mồ hôi.

Lùi một bước, thiên địa Hồng Hoang từ đây phân cắt, Hồng Quân có khả năng mượn việc này siêu thoát.

Không lùi liền cá chết lưới rách.

Một lần tiêu vong bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo, cho dù Tam Đại Bộ Châu, hải ngoại chi địa có Bàn Cổ đích thân tọa trấn, cũng nhất định sẽ gặp một lần đại phá diệt.

Không nói ngày sau đản sinh càng nhiều sinh linh cường đại, ngay cả cường giả Vu Nhân hiện tại cũng đều không cách nào gánh chịu.

Cường sát, hay là lui?

Trong mắt Bàn Cổ tinh mang xán nhiên, uyển nhược hai cột sáng cực lớn, thông thiên triệt địa.

Toàn thân trên dưới, bắn ra một vệt trầm ngưng túc sát chi ý.

Ngay cả Hỗn Độn Hải đang quay cuồng không thôi đều lặng lẽ bình tĩnh lại.

Hồng Quân hàm răng cắn chặt, trong mắt ẩn có một vệt huyết hồng chi quang!

Không thành công liền thành nhân!

Khổ tâm cô nghệ mười ức tám ngàn vạn năm, mới tạo cục diện trước đó.

Nhưng theo Bàn Cổ chân linh sống lại, ngắn ngủi mấy ngàn năm công phu liền hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Hắn không cam tâm ở lại thiên địa Hồng Hoang, tiếp tục bị Bàn Cổ tàm thực.

Hoặc là để hắn độc lập đi ra ngoài tự thành một phương thiên địa, hoặc là mọi người cùng nhau chơi xong!

Bàn Cổ giống như đọc hiểu tâm tư của hắn. "Ông!" Hư ảnh cự phủ hơi hơi ngưng trệ.

Tam Thiên Đại Đạo đình chỉ băng phôi. "Hô!" Hồng Quân không chỉ thầm thở phào nhẹ nhõm. "Hạnh hảo...

ân?" Một khắc sau, hắn liền trừng lớn mắt.

Phảng phất ý thức được cái gì, đột địa gào thét ra tiếng, kinh nộ vô cùng nói: "Bàn Cổ, ngươi dám?" "Xoẹt!" Cự phủ chém vỡ hư không, không tiếp tục áp chế Tam Thiên Đại Đạo.

Kính trực hướng về thế giới mới bổ chém xuống. "Oanh long long!" Giờ khắc này, Thiên Đạo Cửu Thánh đều tâm đầu kịch chấn.

Chương 195

Thiên địa mới dung nạp bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo còn lại, đồng dạng cũng gánh chịu chân linh của bọn hắn.

Nếu như thiên địa mới bị Bàn Cổ phá, bọn hắn là người đầu tiên chơi xong. "Cùng nhau động thủ, ngăn cản hắn!" "Mau!" Một tiếng rống to, Thái Nhất mạnh mẽ tay nâng Hỗn Độn Chung, hoành không trấn áp xuống.

Lão Tử đẩu động Thái Cực Đồ, vạn trượng kim quang bạo xạ, một đạo kim kiều vắt ngang hư không, trong nháy mắt tại thượng không thiên địa mới bao phủ một tầng quang mạc cực lớn.

Nguyên Thủy thôi động Bàn Cổ Phiên, "Hưu hưu hưu", từng luồng kiếm khí Hỗn Độn thô to hạo hãn tập sát mà ra.

Tiếp Dẫn đâu ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, vạn trượng kim quang chiếu rọi, hộ lấy thiên địa phương Tây.

Đế Tuấn, Côn Bằng, Chuẩn Đề, Hạo Thiên đều sử xuất hồn thân giải số, từng kiện pháp bảo trùng thiên, hoặc tiêu ma lực lượng cự phủ, hoặc gia trì một đạo bình chướng cho thiên địa mới.

Duy có Thông Thiên tay cầm Thanh Bình Kiếm, quanh thân Tru Tiên Kiếm Trận chấn chiến không thôi, thủy chung không có ra tay, giống như đang do dự.

Tại bên người, Nguyên Thủy giận dữ, quát to: "Thông Thiên, ngươi đang đợi cái gì?

Ngươi cũng muốn phản bội lão sư sao?

Còn không mau chóng ngăn cản Bàn Cổ diệt thế?

Một khi thiên địa mới bị công phá, ngươi cho rằng ngươi có thể

độc hoạt?" "Thông Thiên đạo hữu, mau chóng dùng Tru Tiên Kiếm Trận chống lại phong mang Bàn Cổ Phủ!" Tiếp Dẫn cũng thanh quát lên tiếng. "Thông Thiên!

Mau chóng ra tay!" Từng đạo thanh âm vang vọng hư không.

Tru Tiên Tứ Kiếm, vốn là lưỡi búa của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ biến thành, cũng chỉ có nó mới có thể ngăn được phong mang Bàn Cổ Phủ! "Xoẹt!" Phủ mang kinh thiên.

Nơi đi qua, hư không tựa như bị mổ thành hai nửa.

Đầu tiên đối thượng là Hỗn Độn kiếm khí của Nguyên Thủy, chưa thể chống đỡ được một cái chớp mắt, "Oanh" chuyển mắt liền bị phá diệt.

Tiếp theo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Thánh Nhân, "Hưu hưu hưu" vạn ngàn kim liên điêu linh, phủ mang nhất xuyên mà qua.

Mắt thấy cự phủ kia muốn đột phá phòng ngự của Thái Cực Đồ.

Một vệt đạo vận kính trực truyền vào đáy lòng: "Thông Thiên, mau chóng ra tay!" Hồng Quân Đạo Tổ đích thân truyền âm, trong giọng nói đã mang theo vài phần nộ khí.

Thật cho rằng thiên địa mới phá diệt, Thiên Đạo Thánh Nhân chân linh ký thác Thiên Đạo có thể sống?

Thông Thiên đọc hiểu ý trong lời nói, trong mắt phù hiện một vệt khổ sở.

Chợt kiên định xuống, trầm trầm nhìn về phía Hồng Quân lão tổ, lẩm bẩm nói: "Bần đạo chiến vì ngài một lần cuối cùng!

Bàn Cổ thần... xin lỗi rồi." "Oanh long!" Trong nháy mắt có bốn đạo kiếm khí trùng thiên: Tru, Lục, Hãm, Tuyệt!

Cực tận kiếm đạo phong duệ, lăng lệ, sát phạt. "Oanh long long!" Một giây sau, hung hăng trảm tại trên phủ mang, cự phủ nguyên bản nhất vãng vô tiền xuất hiện sát na đình đốn.

Tru Tiên Tứ Kiếm cũng tại cùng một thời gian, "Ông ông ông" run rẩy không thôi, tựa hồ muốn tránh thoát tay Thông Thiên, trọng hồi trong hư ảnh cự phủ kia. "Hô!" Không đợi chúng thánh tâm thần buông lỏng, "Oanh long", quang mang cự phủ đột nhiên bạo trướng, trong nháy mắt trùng phá phong tỏa của Tru Tiên Tứ Kiếm, ngay cả phòng ngự Thái Cực Đồ của Lão Tử cũng bị phá mở một cái lỗ hổng.

Hậu tục Thái Nhất càng bất kham, Hỗn Độn Chung là phòng ngự chí bảo không giả, nhưng hắn chỉ là sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân lại khó phát huy công hiệu của nó. "Oanh long!" Cự phủ kính trực phá diệt Hỗn Độn chi quang bên ngoài thế giới mới. "Xong!" Giờ khắc này, Thiên Đạo Cửu Thánh đều tâm như tro tàn.

Thế giới mới phá diệt, bọn hắn đều phải chết. "Bàn Cổ..." Một tiếng gầm thét oán hận thị sát đến cực hạn, vang vọng cửu thiên thập địa.

Hồng Quân trạng nhược phong ma, mắt thấy tâm huyết tất sinh muốn hủy hoại chỉ trong chốc lát, hận không thể hóa thân ma đầu diệt thế.

Chuyển mắt liền nhìn chằm chằm thiên địa Hồng Hoang.

Hiện tại đi cứu viện thế giới mới đã không kịp.

Nhưng hắn đã tính trước, thế giới mới vừa diệt, hắn sẽ để thiên địa Hồng Hoang chôn cùng.

Muốn chết cùng chết! "Điên rồi?" Toàn bộ vạn linh Hồng Hoang lâm vào một mảnh rung chuyển, cho dù tu vi tại dưới Chuẩn Thánh, tự hồ cũng cảm thụ được thiên ngoại thiên trong Hỗn Độn, có một đôi

mắt to u lãnh tà ác, đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Phảng phất thái cổ hung ma, tùy thời đều sẽ xông ra, sát lục Hồng Hoang.

Giả Chuẩn Thánh trở lên càng tâm thần run rẩy, thần niệm đủ để ngao du Hỗn Độn, bởi vậy có hân hạnh biết được chân tướng sự tình.

Tự hồ Bàn Cổ thần muốn phá diệt thế giới mới do Hồng Quân tạo hóa.

Hồng Quân tắc đánh chủ ý đồng quy vu tận, ngươi diệt thế giới mới của ta, ngô diệt thiên địa Hồng Hoang của ngươi. "Hít!" Giờ khắc này, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Cho dù thiên địa chư thánh cũng không ngoại lệ.

Hậu Thổ, Nữ Oa càng đem tự thân đạo tắc thôi động đến cực hạn, gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng Hỗn Độn.

Một khi Hồng Quân phá giới đánh tới, các nàng tất nhiên sẽ tại thời gian đầu tiên ngăn cản.

Cho dù có khả năng sẽ bị xé nát tại chỗ.

Nhưng đã là Phụ thần quyết định, các nàng sẽ lực đĩnh tới cùng.

Phía dưới Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử ngũ thánh, cùng với cửu đại Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ các loại Vu Nhân cường giả, cũng tích cực bị chiến, làm tốt chuẩn bị thù chết một trận.

Ninh chết, cũng không để xâm lược giả đạp vào thiên địa Hồng Hoang nửa bước! "Oanh!" Rốt cục, Bàn Cổ một búa chém xuống.

Nhưng sự tình ngoài dự liệu đã phát sinh, Bàn Cổ vẫn chưa trực tiếp phá diệt thế giới mới.

Phủ mang nhất chuyển, "Xoẹt", ức vạn trượng vô tận hư không

nguyên bản bị Nguyên Thủy, Thông Thiên liên thủ cắt chém đi ra ngoài, bỗng nhiên bị phân cắt một nửa có thừa. "Oanh long long", toàn bộ thế giới mới đều kịch liệt run rẩy.

Nguyên bản Hồng Quân chuẩn bị sát nhập thế giới Hồng Hoang, nhưng giờ phút này "Ông" một tiếng, thế giới mới rung chuyển, trực tiếp đem hắn liên lụy, Tam Thiên Đại Đạo bất ổn, tâm thần quý động phảng phất tùy thời đều sẽ có nguy hiểm phá diệt.

Nhưng tịnh vị phá diệt.

Khó chịu!

Lúc này, Bàn Cổ đã mang theo vô tận hư không bị phân cắt, phản hồi "Thiên địa Hồng Hoang!" "Ông!" Khi vô tận hư không rơi xuống sát na, hắc động đen sì bên ngoài Tam Đại Bộ Châu, nháy mắt bị bổ toàn.

Một vệt đạo vận viên dung vô ngại lưu chuyển mà ra.

Thế giới Hồng Hoang lúc trước bởi vì Hồng Quân cắt chém thiên địa mà trở nên bất ổn, lại lần nữa ổn định xuống.

Khác biệt với thiên địa Hồng Hoang ổn định, thế giới mới triệt để lâm vào trong rung chuyển.

Hồng Quân đôi mắt đỏ ngầu, Bàn Cổ vẫn chưa phá diệt thế giới mới, ngược lại để hắn lâm vào trong tình thế lưỡng nan.

Hiện tại vấn đề là, có Bàn Cổ tọa trấn, hắn giết không vào Hồng Hoang được.

Thế giới mới một khi sụp đổ, hắn cũng sẽ chịu liên lụy.

Cảnh giới rơi xuống đều là nhẹ, sợ là triệt để đoạn tuyệt con đường tấn thăng.

Đến lúc đó, muốn cùng Bàn Cổ liều mạng, cũng không có vốn

liếng.

Vạn ngàn ý niệm, tại trong lòng hắn chợt lóe lên.

Hắn rất nhanh liền làm ra lựa chọn.

Lưu được núi xanh không sợ không có củi đốt!

Hung hăng cắn răng một cái, "Hưu!" Kính trực trở về thế giới mới.

Trên đỉnh đầu "Tạo Hóa Ngọc Điệp" phi xạ mà ra. "Oanh long" nháy mắt trướng đại, mười vạn dặm, trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm...

ức vạn! "Ông", toàn bộ thế giới mới đều bị bao quát trong đó.

Chương 196

Bên trong Tam Thiên Đạo Tắc bay múa, cấp tốc dung nhập vào bốn phía thiên địa.

Một bên chư thánh như ở trong mộng mới tỉnh, chúng ta không chết, thế giới mới còn tại, chúng ta còn cứu...

Đương hạ đều sử xuất hồn thân giải số.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Hỗn Độn Chung, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Hạo Thiên Cảnh, Hà Đồ Lạc Thư... từng kiện linh bảo cấp tốc cùng thế giới mới hợp hai làm một.

Thế giới mới nguyên bản run rẩy không thôi, phảng phất tùy thời đều sẽ khuynh phúc, dưới sự nỗ lực của Hồng Quân cùng chư thánh, dần dần ổn định lại.

Chỉ là một búa kia của Bàn Cổ, không chỉ cắt chém hơn phân nửa hư không thiên địa, cũng thu đi một thành "Thiên Đạo bản nguyên".

Nguyên tiên thế giới mới chiếm cứ địa vị đủ chủ đạo, bốn phần bảy!

Hiện tại tình hình hoàn toàn nghịch chuyển, thiên địa Hồng Hoang chiếm cứ bốn phần bảy bản nguyên Thiên Đạo, thế giới mới chỉ còn ba phần bảy.

Nếu như lại ít một chút, Hồng Quân trực tiếp có thể ném gánh không làm nữa.

Nhưng ba phần bảy này rất làm người ta tức giận.

Không nhiều không ít, vừa vặn kẹt tại một cái điểm thượng.

Ký chưa triệt để đoạn tuyệt tiền lộ, lại cũng hy vọng xa vời, tại vị

lai đấu pháp trung, toàn nhiên không chiếm cứ ưu thế. "Bàn Cổ..." Hồng Quân mâu quang đỏ ngầu, cuối cùng không có dũng khí cá chết lưới rách. "Hưu!" Thần thông bính phát, vận chuyển Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tam Thiên Đại Đạo trình hiện, nháy mắt khỏa hiệp lấy thế giới mới biến mất tại mang mang Hỗn Độn.

Bàn Cổ thấy thế mỉm cười. "Bá", vạn ngàn linh quang dũng động, bích chướng thiên ngoại thiên nguyên bản vỡ tan một lần nữa được tu phục, thiên địa lại lần nữa hình thành một cái chỉnh thể, Hỗn Độn bị ngăn cách ở bên ngoài.

Từ đây, hắn chính là chúa tể duy nhất của Hồng Hoang, bất kỳ sinh linh nào ngoài Hồng Hoang xâm nhập, đều sẽ bị hắn cảm giác. "Bá bá bá!" Linh quang phi xạ, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử toàn bộ xuất hiện tại bên người hắn.

Từng người thần tình phấn chấn, trong mắt lộ ra một vệt vui mừng.

Nói thật, một khắc cuối cùng, bọn họ thật lo lắng Hồng Quân liều mạng cá chết lưới rách.

Không thành muốn, hết thảy vấn đề đều bị Bàn Cổ thần hoàn mỹ giải quyết.

Đoạt lại một bộ phận hư không thiên địa.

Tuy rằng địa phương kia không thích hợp sinh linh tồn hoạt, nhưng cũng là một bộ phận của Hồng Hoang.

Vị lai Hồng Hoang thiên địa khuếch trương, chưa hẳn không có cơ hội đem biến thành đại lục, hoặc là cải tạo thành không gian thích hợp sinh linh sinh tồn.

Chỉ là, sau khi phân cắt Bắc Câu Lô Châu cùng ức vạn trượng hải

vực, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, mất đi sự cân bằng vãng tích.

Giờ phút này có thể vô sự, toàn dựa vào Bàn Cổ cùng chư thiên thánh nhân trấn áp, không có khả năng vẫn luôn giằng co như vậy.

Lược một suy tư, Bàn Cổ nói: "Hồng Hoang phân cắt, đã thành đại thế sở xu.

Ký như thế, Ngô liền phân chia 'Thiên, Địa, Nhân' tam giới, cùng cai quản chư thiên!" 'Thiên Địa Nhân tam giới?' Ông!

Lời này vừa nói ra, chư thánh đều tâm thần chấn động, phảng phất minh minh trung khế hợp quy tắc nào đó.

Cũng hoặc là thiên địa vốn nên diễn biến như thế?

Bản nguyên Thiên Đạo truyền lại tin tức.

Nhất thời, chư thánh đều mặt lộ vẻ tươi cười nói: "Phụ thần nói có lý, tam giới đỉnh lập, mới có thể cân bằng thiên địa chi đạo." "Thiện!" "Liền y theo lời Phụ thần!" Bàn Cổ cũng không nói nhảm, giơ tay điểm ra một chỉ. "Oanh long!" Hư không chấn chiến, Tam Đại Bộ Châu nguyên bản bởi vì thiếu hụt Bắc Câu Lô Châu mà cưỡng ép ghép lại, bỗng nhiên phân tán ra.

Hiện tại Hồng Hoang là sân nhà của một mình hắn, tâm niệm sở trí, lập tức có bản nguyên Thiên Đạo giúp hắn hoàn thành.

Sau khi ba bộ châu phân ly, tổ mạch của Hồng Hoang "Đông Thắng Thần Châu" bay lên trời. "Ông", vạn ngàn linh khí dũng động, nháy mắt rơi vào trên cửu thiên, hóa thân "Thiên Giới".

Từ đây Vu Nhân chính là "Thiên Nhân".

Lại có "Nam Thiệm Bộ Châu" ở giữa, vạn thiên đạo tắc phù hiện, đem hóa thành "Nhân Gian Giới".

Nhân Gian Giới, lấy nhân loại làm chủ.

Lại có thảo mộc chi tinh, sơn dã chi thú, nếu đắc cơ duyên, thành tiên đạo giả, lịch tam tai cửu kiếp có thể phi thăng Thiên Giới, tu thành "Thiên Tiên".

Quy tắc nhân gian, không dung hứa cường giả trên Thiên Tiên trệ lưu.

Như thế một lai, tức tiện nhân gian tràn ngập thất tình lục dục, cũng khó tạo thành phá hoại quá lớn đối với thiên địa. "U Minh" là Địa Giới, phàm là sinh linh sau khi chết, đều sẽ nhập Địa Phủ, kinh qua Địa Phủ thẩm tra, dựa vào công hành thiện ác, đầu nhập Lục Đạo Luân Hồi chuyển thế.

Tây Ngưu Hạ Châu, tắc hóa thành Tây Thiên Phật Quốc.

Bên trong Yêu, Phật, Tiên, Linh, Ma hỗn tạp, có thể xem như một chỗ hỗn loạn chi địa, cũng không thống nhất quy chúc.

Bàn Cổ cũng chưa đối với nó hoành gia can thiệp, vạn vật có chính có tà, thiên địa cũng phân âm dương.

Tam giới có thể xem là dương, vậy Tây Ngưu Hạ Châu chính là "Âm".

Một ít sinh linh không dung tại quy tắc tam giới, liền tại nơi này ký cư, cũng là một loại thiên địa viên mãn khác.

Lại có hải ngoại tam đảo thập châu, độc lập ngoài Thiên Địa Nhân tam giới, là một chỗ tiêu dao trường sinh thiên!

Từ đây Hồng Hoang không còn nữa, thay vào đó là Thiên Địa Nhân tam giới.

Khi tam giới ghép lại hoàn thành một khắc kia, "Oanh", thiên tâm chấn động, phàm là người trên Đại La đỉnh phong, đều tâm có sở cảm.

Thật giống như thiên địa mạc danh viên mãn vài phần, cảm ngộ

đạo tắc cũng trở nên càng thêm dễ dàng.

Một ít sinh linh đang ở bình cảnh kỳ, càng là mạc danh kỳ diệu phá cảnh.

Nhất thời, sinh linh toàn bộ tam giới đều hoan hô nhảy nhót.

Lúc này, Đế Giang nói: "Xưa có Phụ thần khai thiên tích địa, sáng tạo ra thiên địa Hồng Hoang.

Nay lại trọng lập tam giới, viên mãn Thiên Đạo.

Ngô đề nghị, tại nơi cao nhất Thiên Giới, vì Phụ thần tu kiến một tòa 'Đạo Cung', để biểu dương quyền uy của Phụ thần." Lời này vừa nói ra, lập tức được chư thánh nhận đồng.

Nữ Oa cười hì hì nói: "Đại thần khai thiên tích địa, tạo hóa vạn linh.

Nay lại phân chia tam giới, viên mãn Thiên Đạo.

Tự có bất thế chi công, lý đương bị hậu nhân cẩn ký.

Bất quá, 'Đạo Cung' hai chữ có chút không thỏa!" "Xác thực!" Một bên Hậu Thổ ni nam nói: "Dễ dàng làm cho người ta nhớ tới Hồng Quân..." Hồng Quân Đạo Tổ, Đạo Cung...

Khụ khụ!

Đế Giang vội vàng nói: "Vậy đổi một cái.

Bất quá việc tại nơi cao nhất Thiên Giới vì Phụ thần tu kiến hành cung, cứ quyết định vậy đi." "Ta cùng huynh trưởng nhất trí!" Chúc Cửu Âm vội vàng mở miệng. "Ta cũng vậy!" "Còn có ta!" Không chỉ chư thiên thánh nhân, ngay cả Nhân tộc Tam Tổ, cửu đại Tổ Vu, còn có nhất ứng cường giả Vu Nhân sau đó chạy tới, đều tranh nhau muốn vì Bàn Cổ tu kiến hành cung xuất một phần lực.

Bàn Cổ đối với những thứ này không thèm để ý.

Bất quá, như hôm nay tam giới sơ lập, trước đó lại tao phùng sự kiện Hồng Quân cùng Cửu Thánh phản bội.

Hiện tại tam giới, bất thiết nhu yếu một tồn tại uy hiếp chư thiên, cấp chúng sinh một phần tín niệm.

Đương hạ liền mặc kệ chư thánh đi bố trí việc này.

Như hôm nay tam giới trăm phế đợi hưng, hết thảy trật tự đều cần trọng kiến.

Thiên Nhân hai giới, tự có Nhân tộc Tam Tổ cùng các đại Tổ Vu đi quan tâm.

Địa Giới tắc có Minh Hà cùng U Minh Tứ Thánh phụ trách.

Đến nỗi Tây Ngưu Hạ Châu cùng hải ngoại tam đảo thập châu kia, tắc do Đế Giang cùng ngũ thánh giám quản.

Hậu Thổ, Nữ Oa nhị thánh, chủ động thừa đương việc kiến tạo hành cung cho Bàn Cổ tại nơi cao nhất Thiên Giới.

Tất cả mọi người đều bận rộn nhiệt hỏa triêu thiên, duy có Bàn Cổ ưu tai du tai, bắt đầu hành tẩu tại tam giới, cảm ngộ "Thiên tâm", thuận tiện tu bổ một ít lỗ hổng thiên địa.

Tại trong quá trình này, đối với "Đạo" lĩnh ngộ dũ phát tinh thâm.

Chương 197

Tương đối ứng, đối với năng lực để ngự "Hóa đạo" cũng càng ngày càng mạnh!

Cùng lúc đó!

Hỗn Độn Vô Cực chi địa, đang dựng dục một phương thế giới toàn tân.

Chính là thế giới mới do Hồng Quân cùng Cửu Thánh hợp lực, cắt chém một bộ phận nhỏ nguyên tiên thế giới Hồng Hoang diễn hóa thành.

Cùng thiên địa Hồng Hoang tương tự, lại nhỏ hơn rất nhiều.

Ngoại biểu lưu chuyển một tầng huyền hoàng chi quang, đem khí lưu Hỗn Độn phân cắt ra.

Xưng là "Huyền Hoàng Đại Thế Giới".

Toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thế Giới, bị kính vị phân minh phân chia thành năm bộ phận.

Thanh sắc khu vực lớn nhất, ước chừng chiếm năm phần mười hai của chỉnh thể, là nơi ở của Tam Thanh Thánh Nhân.

Tiếp theo là kim sắc khu vực, ước chiếm ba phần mười hai, là nơi ở của Tây Phương Nhị Thánh.

Y thứ là hồng sắc khu vực, ước chiếm hai phần mười hai, là nơi ở của Đế Tuấn Thái Nhất.

Bạch sắc khu vực, ước chiếm một phần mười hai, là nơi ở của Hạo Thiên.

Hắc sắc khu vực, ước chiếm một phần mười hai, là nơi ở của

Côn Bằng.

Khu vực phân chia, đại biểu cho cường nhược của mỗi Thánh Nhân.

Tam Thanh có thể chiếm cứ tiếp cận một nửa Huyền Hoàng Đại Thế Giới, toàn dựa vào thần thông cường đại vô cùng của bọn họ.

Chỉ riêng ba đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay: Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, liền đương chi vô quý đệ nhất.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng là lão bài Thánh Nhân, Chuẩn Đề kia hoặc giả không ra sao, nhưng Tiếp Dẫn lại là người được công nhận trong Cửu Thánh chỉ ở dưới Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử.

Vị liệt thứ hai, cũng không có dị nghị.

Thái Nhất chấp chưởng Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn cũng có Hà Đồ Lạc Thư, quan trọng nhất là huynh đệ đồng lòng, cho nên xếp tại vị trí thứ ba.

Còn lại Hạo Thiên, Côn Bằng đều từng người vì doanh, mỗi người chiếm một phần.

Tương đối mà nói, Hạo Thiên có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hạo Thiên Cảnh, tăng thêm là thân tín của Đạo Tổ, cho nên lược thắng Côn Bằng.

Tại trung ương năm đại khu vực, lại có một cột sáng thông thiên triệt địa, trấn áp toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thế Giới.

Bên trong ẩn có Tam Thiên Đại Đạo trầm phù, tại trên Tam Thiên Đại Đạo, súc lập một tòa thần cung màu tím, nguy nga hạo hãn.

Ba chữ "Tử Tiêu Cung", khí thế bức người.

Nhất ứng sinh linh truy tùy Hồng Quân tiến vào Huyền Hoàng Đại Thế Giới, phân biệt quy chúc dưới trướng năm phương thế lực.

Có khác biệt với thể chế Hồng Hoang, nhưng cũng hình thành đặc sắc của bản thân.

Giờ khắc này, trong Tử Tiêu Cung.

Chúa tể Huyền Hoàng Đại Thế Giới Hồng Quân Lão Tổ, cao tọa trên vân đài.

Điện tiền là chín bồ đoàn Thánh vị, bài trí bốn phía, y như năm đó chưa từng thay đổi.

Khác biệt duy nhất là, đệ tam tôn thánh vị không có một bóng người.

Thông Thiên vẫn chưa ngồi tại trên thánh vị, hướng về phía Hồng Quân trên vân đài thật sâu bái xuống.

Trong điện chư thánh đều thần sắc khác nhau.

Chỉ có Nguyên Thủy vị liệt đệ nhị tôn vị là biến sắc mặt, trầm giọng nói: "Thông Thiên, ngươi đang nói hồ thoại gì đó?

Lão sư đãi ngươi không bạc, hiện tại chính là lúc dùng người, ngươi lại muốn rời đi sao?

Còn không mau hướng lão sư thỉnh tội?" Hắn thật sự cấp nhãn, thật vất vả Huyền Hoàng Đại Thế Giới mới ổn định lại.

Tam Thanh liên thủ, lại chiếm cứ tịch vị tốt nhất.

Như hôm nay, thúc phược tẫn khứ, không còn chịu chế tại thiên địa.

Chính là đại hảo thời cơ để đại triển quyền cước, tu vi đột phi mãnh tiến.

Tại quan khẩu này, Thông Thiên cư nhiên muốn đi?

Sao có thể.

Thông Thiên vẫn chưa để ý tới Nguyên Thủy, chỉ chiếu theo lời nói trước đó, lại lần nữa hướng về phía Hồng Quân trên vân đài nhất bái nói: "Ngô đi ý đã quyết, mong Đạo Tổ thành toàn." "Phóng túng!" Nguyên Thủy đương trường muốn phát hỏa.

Lại bị một đôi con ngươi băng lãnh vô tình của Thông Thiên liếc mắt nhìn, trong nháy mắt, đáy lòng lạnh sưu sưu một mảnh.

Ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao lại bị dọa. "Ai!" Một tiếng thở dài khẽ, Hồng Quân trên vân đài mở mắt, không còn đạm mạc vô tình như ban nãy, ngược lại lộ ra vài phần thương lão thương cảm chi ý nói: "Thông Thiên, là ngô đãi ngươi không tốt sao?" Thông Thiên ánh mắt biến ảo, theo bản năng mím chặt khóe miệng.

Không có cách nào tiếp lời.

Dừng một chút, củng thủ nói: "Đạo Tổ đãi đệ tử không bạc, sai là ở đệ tử.

Không xứng hưởng hữu ân đức của Đạo Tổ." "Quả thật không nguyện lưu lại?" Hồng Quân lần thứ hai mở miệng, muốn giữ Thông Thiên lưu lại.

Trong điện mấy thánh tuy rằng không nói gì, nhưng ý đố kỵ trong lòng lại mạc danh quay cuồng.

Trước nay chưa thấy qua Đạo Tổ đối với người nào tốt như vậy.

Thông Thiên xứng đáng để Đạo Tổ hai lần xuất ngôn vãn lưu sao?

Một hồi này, Thông Thiên không có nói chuyện, nhưng thái độ đã minh xác hết thảy. "Cũng được!" Hồng Quân không tiếp tục xuất ngôn vãn lưu, quá tam ba bận.

Đạm đạm nói: "Nếu tâm ý đã quyết, ngô liền không nói nhiều nữa.

Chúng ta tất lại thầy trò một hồi, ngô sẽ không ngăn cản ngươi rời

đi.

Nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm quan hệ đến căn bản của 'Huyền Hoàng Đại Thế Giới', không thể mang đi." Thông Thiên tựa hồ sớm có giác ngộ, sảng khoái lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm, cùng với Tru Tiên Trận Đồ.

Cung cung kính kính nói: "Tru Tiên Kiếm Trận, vốn là Đạo Tổ năm đó hậu ái, ban cho ta làm linh bảo hộ thân.

Nay bần đạo rời đi, lý đương vật quy nguyên chủ!" Trong khi nói chuyện, Tru Tiên Tứ Kiếm liên đồng trận đồ, kính trực bay đến trước người Hồng Quân.

Lúc này, Nguyên Thủy mới như ở trong mộng mới tỉnh, ánh mắt ửng đỏ, nhịn không được cắn răng nói: "Thông Thiên, ngươi điên rồi sao?

Không có Tru Tiên Kiếm Trận, ngươi làm sao sinh tồn trong Hỗn Độn?

Còn không mau hướng lão sư bồi tội, để lão nhân gia tha thứ một hai." "Không cần!" Thông Thiên khẽ cười một tiếng, "Ông", trên đỉnh đầu một đạo thanh quang khí trụ trùng thiên, trong đó ẩn có một vệt tử khí lượn lờ, kính trực huy động chứng đạo chi bảo "Thanh Bình Kiếm" của mình. "Xoẹt...

Oanh!" Thiên địa chấn chiến, thanh quang khí trụ tượng trưng cho tu vi đạo cảnh kia bị chém ngang lưng, một vệt tử khí đằng phi, trong nháy mắt hóa thành bản thể "Hồng Mông Tử Khí".

Cùng lúc đó, khí tức trên người Thông Thiên chợt hạ, một đường rơi xuống Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Sắc mặt thương bạch, bước chân hư phù.

Duy có một đôi con ngươi sáng ngời trước nay chưa từng có, phảng phất dỡ xuống tất cả gánh nặng trong lòng.

Không làm Thánh, nhưng tâm khí của hắn lại so với bất kỳ một vị Thánh Nhân nào trong tràng đều mạnh hơn.

Mang theo một vệt thích hoài, một vệt giải thoát, hướng về phía Lão Tử, Nguyên Thủy nhất bái nói: "Ba huynh đệ chúng ta, từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, liền ở cùng một chỗ.

Bởi vì ta tính cách chấp ảo, sinh tính cuồng phóng bất kham, rước lấy không ít họa đoan.

Toàn dựa vào hai vị huynh trưởng che chở.

Hôm nay từ biệt, không biết khi nào gặp lại.

Ngô, tại đây tạ ơn hai vị huynh trưởng!" Nói xong, hướng hai người khom người hành lễ, tiếp liên ba bái sát đất.

Khóe miệng Nguyên Thủy run rẩy, nhưng cuối cùng không nói ra lời.

Chỉ có thể vẻ mặt cầu trợ nhìn về phía Lão Tử.

Lão Tử cư tại thủ vị, nguyên bản vẫn luôn nhắm mắt, hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ.

Giờ phút này lại mở mắt, hướng về phía Thông Thiên đang hành lễ hơi hơi gật đầu.

Trên mặt ẩn có một vệt ý cười như có như không, đạm đạm nói hai chữ: "Bảo trọng." Nghe được lời này, Nguyên Thủy triệt để mất đi hy vọng.

Vẻ mặt thất hồn lạc phách ngã ngồi tại trên thánh vị, hàm răng cắn chặt, sắc mặt âm tình bất định.

Chương 198

Thông Thiên không tiếp tục để ý tới người nào khác ngoài Tam Thanh, cũng không đi quản Nguyên Thủy sắc mặt khó coi, không biết là đang đau lòng, hay đang lo lắng sau khi hắn đi địa vị siêu nhiên không cách nào bảo trì.

Xoay người cất bước, nghị nhiên quyết nhiên đi ra khỏi "Tử Tiêu Cung".

Một khắc này, sáu thánh còn lại đều tâm thần mạc danh chấn động, tùy theo đó chính là thầm vui vẻ.

Thiếu đi một cái Thông Thiên, Tam Thanh liền không còn là Tam Thanh, cơ nghiệp Đạo Môn to lớn, hai người có thể giữ được sao?

Đương hạ từng người mâu quang lấp lóe, bắt đầu tính toán.

Nào ngờ, đúng lúc này, "Ông!" Trên đỉnh đầu Lão Tử một vệt vân khí thăng đằng, rơi xuống đất liền hóa thành ba tôn đạo nhân, đều là bộ dáng của cùng một người, chỉ là lứa tuổi đoạn có khác biệt: Thiếu niên, Trung niên, Lão niên...

Thiếu niên Lão Tử râu tóc bạc trắng, chỉ là trong mi mắt mang theo vài phần thanh triệt linh động, đỉnh đầu "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp".

Trung niên Lão Tử cũng bộ dạng râu tóc bạc trắng, chỉ là khóe mắt nhiều thêm vài tia nếp nhăn, trong mi mắt cũng có vài phần tang thương.

Tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo "Thái Cực Đồ"!

Lão niên Lão Tử cùng hiện tại cơ hồ không khác biệt, đồng dạng ánh mắt vẩn đục, già nua, phảng phất nửa bước chân đạp vào quan

tài.

Nhưng khí tức tán phát trên người, lại là kẻ khủng bố nhất trong ba người.

Tay cầm Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Biển Quải"!

Chân chính làm cho người ta cảm thấy đáng sợ là, lão niên Lão Tử kia trên người tán phát khí tức, cơ hồ có thể so sánh với sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thiếu niên Lão Tử tuy rằng khí tức yếu nhất, chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh, nhưng đỉnh đầu "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp", vạn kiếp bất phôi, vạn pháp bất xâm, tầm thường Thiên Đạo Thánh Nhân thật sự không làm gì được hắn.

Trung niên Lão Tử cũng đồng lý, có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ tại tay, chiến lực có thể so với Thiên Đạo Thánh Nhân. "Hưu, hưu, hưu!" Một giây sau, ba đạo nhân kính trực biến mất tại Tử Tiêu Cung.

Cùng lúc đó, thiên địa nguyên tiên nhân Thông Thiên tự trảm thánh lộ mà trở nên bất ổn, trong nháy mắt hằng định xuống.

Hết thảy gió êm sóng lặng, phảng phất đều chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lục thánh không ai không bị thủ đoạn này chấn kinh, nguyên một đám giữ kín như bưng, lập tức tắt tâm tư trước đó. "Lão Tử thâm bất khả trắc!" Ngay cả Tiếp Dẫn được dự là đệ nhị Thánh Nhân dưới Lão Tử, cũng đồng tử co rút lại, cụp mắt cúi đầu không nói.

Thông Thiên ra khỏi Tử Tiêu Cung, nghênh diện liền thấy một đạo nhân béo mập, chính là thân truyền đại đệ tử "Đa Bảo".

Sau lưng Đa Bảo đi theo ba nữ!

Phân biệt là ba đại thân truyền khác: Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu.

Bốn người đều tề xoát xoát bái hạ: "Sư tôn!" "Ngô đã không còn là Thánh, các ngươi còn nguyện nhận ta làm sư tôn?" Thông Thiên ánh mắt thật sâu quét trên người bốn người.

Tự trảm thánh lộ, như hôm nay chỉ còn tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tu vi đại đệ tử Đa Bảo cường đại nhất, đạo cảnh đã cùng hắn không kém bao nhiêu.

Đa Bảo cười a a nói: "Một ngày là thầy, cả đời là thầy!" Kim Linh Thánh Mẫu lạnh lùng nói: "Tích nhật ngã bất quá là tiên nhân tầm thường, sư phụ lại có từng ghét bỏ?" "Nha đầu..." Thông Thiên khẽ cười một tiếng, ngưng trọng chi ý trước đó không còn.

Tiếp theo có chút thương cảm nói: "Vi sư muốn rời đi, mấy cái tính tình đại, đặc biệt là Kim Linh, sau này ngô không ở, tính tình của ngươi cũng phải thu liễm một hai!" "Ta đi theo sư phụ cùng đi!" "Ta cũng đi!" "Ta cũng đi!" Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, cơ hồ tại thời gian đầu tiên biểu thái.

Không đợi Thông Thiên phát thoại, Đa Bảo liền hừ lạnh một tiếng nói: "Đều làm cái gì vậy?

Hỗn Độn nguy cơ trọng trọng, các ngươi tu vi bất quá Chuẩn Thánh hậu kỳ, nơi nào có thể dễ dàng tiến vào?" Không đợi Thông Thiên hân úy, liền nghe giọng điệu hắn nhất chuyển, cười a a nói: "Muốn bồi sư phụ, đương nhiên cũng phải là ta bồi.

Ta là Tiệt Giáo đại sư huynh, tu vi mạnh nhất.

Bản thể lại là thượng cổ linh thú, có khả năng xu cát tị hung.

Do ta bồi tiếp sư phụ, mọi người cũng có thể yên tâm.

Sư phụ ngài nói đúng không?" "....." Thông Thiên trừng mắt nhìn hắn.

Đa Bảo hắc hắc cười một tiếng, chuyển mị nhãn nhìn ba nữ!

Vô Đương, Quy Linh đều mạc danh trong lòng lạnh lẽo, dừng một chút, Kim Linh Thánh Mẫu trầm giọng nói: "Đại sư huynh nói không sai, chúng ta tu vi còn thấp, chỉ sợ không thể bồi sư phụ xuyên qua Hỗn Độn, thậm chí sẽ liên lụy sư phụ.

Nếu do đại sư huynh bồi tiếp, chúng ta tự nhiên yên tâm!" Hai nữ còn lại đều gật đầu nói: "Đại sư huynh bồi tiếp, chúng ta yên tâm." "Sư phụ?" Đa Bảo cẩn thận từng li từng tí nhìn về phía Thông Thiên, buông tay, làm ra biểu tình bất đắc dĩ.

Ta cũng không có biện pháp, đều là ý tứ của mọi người.

Thông Thiên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái nói: "Không hồ nháo sao?

Vi sư lưu các ngươi lại là muốn tọa trấn Tiệt Giáo.

Các ngươi đi rồi, Tiệt Giáo làm sao bây giờ?" "Còn có ba vị sư muội a!

Đúng rồi!

Trước đó ta đều an bài xong xuôi.

Vân Tiêu sư muội trầm ổn đại khí, gặp chuyện pha hữu quyết đoán.

Ta đi sau, liền do Vân Tiêu tiếp chưởng Phó giáo chủ.

Ba vị sư muội, còn có Triệu Công Minh sư đệ, Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên các loại chúng sư đệ phò tá, bảo đảm không có vấn đề." Đa Bảo nói thao thao bất tuyệt, hiển nhiên sớm đã làm tốt chuẩn bị sung túc.

Thông Thiên bất đắc dĩ: "Ta là giáo chủ, hay ngươi là giáo chủ?

Ai cho ngươi quyền lợi, sắc phong Phó giáo chủ?" "Hắc hắc!" Đa Bảo lấy lòng nói: "Ta không phải thay mặt sư phụ phát lệnh sao?

Sư phụ yên tâm đi, Tiệt Giáo không có việc gì.

Huống chi còn có hai vị sư bá ở bên trên che chở.

Nếu như ta không bồi tiếp sư phụ, chỉ sợ các sư đệ sư muội cũng không yên lòng để sư phụ một mình đi Hỗn Độn xông pha." Đây mới là một câu nói thật.

Nói trắng ra, Đa Bảo bỉnh thừa ý chí chúng tiên Tiệt Giáo.

Nếu không đáp ứng, chỉ sợ đám người kia có thể trực tiếp sát nhập Hỗn Độn, đầy thế giới tìm người.

Thông Thiên một trận đau đầu, đối mặt Hồng Quân đều không túng, quay đầu, cư nhiên thua tại trong tay đệ tử nhà mình?

Cũng là hạng người quả quyết, tuy rằng sự tình có chút ngoài dự liệu.

Bất quá lời Đa Bảo nói đảo cũng không sai, hiện tại hắn chỉ còn lại tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đa Bảo cũng không phải phế vật, lẫn nhau cũng có thể có chút chiếu ứng.

Đương hạ gật đầu nói: "Vậy liền như thế đi!" Tiếp theo nhìn về phía ba nữ nói: "Ngô sau khi đi, các ngươi cần cẩn thận hành sự.

Nếu gặp chuyện khó có thể đi tìm hai vị kia, bọn họ... sẽ niệm một phần tình." Thông Thiên lẩm bẩm ngữ, cuối cùng thanh âm kỷ cận vu vô. "Đi!" Chào hỏi một tiếng, "Ông" một vệt kiếm ý trùng tiêu, trong nháy mắt biến mất tại Huyền Hoàng Đại Thế Giới.

Lúc sắp đi, Đa Bảo quay đầu hướng về phía ba nữ khoát tay áo, lộ ra nụ cười an tâm.

Cơ hồ đồng thời.

Phía đông Huyền Hoàng Đại Thế Giới, sơn môn Tiệt Giáo, Kim Ngao Đảo!

Mấy ngàn chân tiên khấu đầu: "Cung tống lão sư!

Nguyện lão sư phùng chiến tất thắng, sớm ngày trở về!" Thế giới Hồng Hoang!

Bàn Cổ đang hành tẩu tại Nhân Gian Giới, theo sát bên người chính là Nhân tộc Tam Tổ.

Nam Thiệm Bộ Châu Nhân Gian Giới, như hôm nay đã trở thành đại bản doanh của Nhân tộc.

Toàn bộ quy tắc Nhân Gian Giới, do Nhân tộc Tam Tổ đích thân biên chức.

Bao quát hệ thống tu hành Nhân tộc, chế độ hoàng triều, trừng phạt việt giới vân vân!

Đều là Bàn Cổ thuận miệng nói, nhưng đối với Nhân tộc Tam Tổ mà nói, không kém gì thiên khải.

Lập tức mao tắc đốn khai, từng đạo quy tắc thành thục biên nhập vào "Nhân Gian Giới", Nhân Gian Giới bởi vậy trở nên càng thêm hoàn thiện.

Bàn Cổ đối với Nhân Gian Giới có tình cảm đặc thù, năm đó du lịch Nam Thiệm Bộ Châu mới có cảm ngộ, sở hữu năng lực cảm tri "Hóa đạo".

Hơn nữa, Nhân Gian Giới tại trong tam giới vị trí tương đối đặc thù, có tác dụng thừa thượng khải hạ.

Thiên Giới do cửu đại Tổ Vu đích thân tọa trấn, không cần lo lắng.

Địa Phủ có Minh Hà cùng tứ đại U Minh Thánh Nhân, cũng cố nhược kim thang.

Duy nhất bên dưới, cũng là Nhân Gian Giới yếu nhất.

Xác bảo Nhân Gian Giới hoàn thiện, là rất tất yếu.

Chương 199

"Ân?" Bàn Cổ mày hơi nhíu, phảng phất cảm ứng được cái gì.

Thò tay hư trảo, "Ông" thiên địa chấn chiến, một vệt lưu quang cấp tốc xẹt qua cửu trọng thiên, rơi vào trong tay.

Đồng nhất thời gian, thiên địa chư thánh đều có cảm ứng! "Bá, bá, bá!" Hậu Thổ, Nữ Oa cơ hồ đồng thời xuất hiện, tiếp theo là Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử!

Bàn Cổ không để ý tới chúng thánh, nhíu mày nhìn vật trong tay.

Một miếng ngọc bội xanh trắng, không tính là vật hi hãn gì.

Nhưng chủ nhân món đồ chơi này, lại là một người không tưởng được: "Thông Thiên!" Nữ Oa thấy hắn nắm ngọc bội mặc không lên tiếng, nhịn không được hỏi: "Đại thần, là thứ gì?" Phương tài đều bị thiên địa dị động hấp dẫn, cụ thể phát sinh cái gì bọn hắn không biết, chỉ biết là một vật vượt qua bích chướng thiên ngoại thiên, tiến vào tam giới.

Trước đó Hồng Quân mang theo Cửu Thánh cắt chém Hồng Hoang, tái tạo thiên địa âm mai còn chưa lui đi, do không được bọn hắn không cẩn thận. "Không có việc gì!" Bàn Cổ khẽ cười một tiếng nói: "Thông Thiên truyền tin cho ta." Thông Thiên?

Chúng thánh giật nảy mình.

Đế Giang trong mắt sát cơ âm trầm, cắn răng nói: "Hắn còn có mặt mũi truyền tin?" Tam Thanh là nguyên thần Bàn Cổ biến thành, thời thượng cổ, thường thường dùng Bàn Cổ chính tông tự hủ.

Nhưng từ sau khi Bàn Cổ chân linh sống lại, lại không một ai tới cửa, thậm chí còn trợ giúp Hồng Quân làm điều ác.

Tại trong mắt mọi người, Tam Thanh chính là thập ác bất xá bạn đồ.

Nghe nói Thông Thiên cư nhiên truyền tin cho Bàn Cổ, mấy thánh đều giận không kềm được.

Bàn Cổ đạm đạm nói: "Hắn đã tự trảm thánh lộ, rời đi Huyền Hoàng Đại Thế Giới, đạp nhập mang mang Hỗn Độn, tìm kiếm cơ duyên khác!" Hít!

Lời này vừa nói ra, chúng thánh đều hít một hơi lãnh khí!

Bọn họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, cho nên biết rõ sự đáng sợ của Hỗn Độn.

Có một số nơi, cho dù là Thánh Nhân đi cũng có nguy hiểm.

Thông Thiên tự trảm thánh lộ, rõ ràng đã không còn là Thánh, xác suất lớn chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Một cái Chuẩn Thánh đỉnh phong, cư nhiên dám đạp nhập mang mang Hỗn Độn, truy tầm cơ duyên?

Không biết là tâm cao hơn trời, hay là tự tìm đường chết.

Bàn Cổ không nói hai lời, trực tiếp ném ngọc bội trước mặt chúng thánh.

Khi thấy rõ tin tức lưu lại trong ngọc bội, mọi người đều trầm mặc.

Bên trong, ghi lại tất cả những lời Thông Thiên dĩ vãng không có nói ra.

Dùng lời của hắn nói, hắn vẫn chưa quên đi xuất thân của mình.

Chỉ là, sư ân lớn hơn trời, tại trong cuộc giác trục của song phương, hắn cuối cùng lựa chọn trợ giúp Hồng Quân.

Bởi vì là Hồng Quân tạo nên hắn, vì hắn điểm danh con đường thành thánh, ban Tru Tiên Tứ Kiếm hộ thân, lại để hắn được hưởng tôn vị Thánh Nhân...

đủ loại chỗ tốt, nhiều đến mức làm người ta hoa mắt.

Những thứ này đều là thật sự đang phát sinh.

Còn Bàn Cổ chỉ tồn tại trong ký ức.

Tuy rằng chỉ là hồi ức đơn giản, nhưng chúng thánh tựa hồ đều nhìn thấy Thông Thiên một đường đi tới gian ngao, giãy dụa.

Một phương diện là bản tâm, một phương diện lại là ân tình.

Hôm nay, rốt cục giải thoát rồi, cắt chém thiên địa Hồng Hoang, là lần cuối cùng hắn giúp Hồng Quân làm việc.

Cũng là một lần kia, hắn triệt để hết hy vọng với Hồng Quân.

Cái người lão sư kia đã không còn là vô thượng giả thắp sáng con đường tu hành cho sinh linh Hồng Hoang trong nhận thức của hắn nữa.

Tại một khắc kia, Hồng Quân thừa lại chỉ có triệt đầu triệt đuôi tự tư tự lợi.

Biểu hiện của chúng thánh, càng làm cho hắn tâm hàn không thôi.

Cùng kỳ vọng nói đối với Hồng Quân thất vọng, không bằng nói đối với huynh đệ bên người thất vọng muốn càng lớn hơn một chút.

Dưới tình huống như vậy, hắn nghị nhiên quyết nhiên chặt đứt con đường thành thánh, triệt để kết thúc một tia ràng buộc cuối cùng với Hồng Quân.

Thông Thiên trong thư nói rõ: "Nếu chuyến đi Hỗn Độn này chưa chết, ngày sau trở về, định báo thần ân!" Đây là câu nói cuối cùng ghi lại trong ngọc bội.

Sau khi biết rõ đầu đuôi sự tình, sắc mặt chúng thánh đều có vài phần phức tạp.

Nữ Oa khẽ thở dài nói: "Cũng là một người đáng thương!" "Người đáng thương, tất có chỗ đáng hận!" Đế Giang hung hăng cắn răng.

Đối với việc Tam Thanh phản bội, hắn thủy chung canh cánh trong lòng!

Cho dù Thông Thiên trong thư giải thích hết thảy, nhưng hắn thấy, hết thảy đã phát sinh, có giải thích nhiều hơn nữa cũng che giấu không được sự thật.

Sự thật là Tam Thanh đã phản bội Phụ thần.

Chỉ là khả năng từ nay về sau, ác ý đối với Thông Thiên sảo sảo tước giảm đi một chút như vậy.

Người có thể tại thời khắc huy hoàng nhất trong đời, từ bỏ hết thảy sở hữu, tự trảm con đường thành thánh, đạp nhập mang mang Hỗn Độn...

Bằng điểm này, 'Xứng đáng là một vị hào hùng!' Chúng thánh trầm mặc không nói.

Dừng một chút, Bàn Cổ đạm đạm nói: "Ngày sau công đánh Huyền Hoàng Đại Thế Giới, môn nhân Tiệt Giáo có thể lưu một đường sinh cơ!" Đây cũng là tố cầu duy nhất của Thông Thiên trong truyền tin.

Hắn chắc chắn Bàn Cổ tổng có một ngày sẽ công nhập Huyền Hoàng Đại Thế Giới, duy nhất sở cầu chính là có thể vì Tiệt Giáo lưu một tia hương hỏa.

Chúng thánh đều khom người bái nói: "Tuân mệnh!" Lần này, cho dù là Đế Giang thù địch Tam Thanh nhất cũng không có dị nghị.

Bàn Cổ lại đang lật xem ngọc bội trong tay, ngọc bội này cũng không đơn giản là truyền tin như vậy.

Bên trong dính nhiễm một tia khí tức của Huyền Hoàng Đại Thế Giới, đủ để cho hắn bắt được "Huyền Hoàng Đại Thế Giới" đang thâm tàng trong Hỗn Độn.

Là cố ý hay vô ý?

Hoặc giả, là giao dịch cầu lưu cho môn nhân Tiệt Giáo một đường sinh cơ?

Thông Thiên, đảo là một diệu nhân!

Nghĩ đến đây, đáy lòng hắn không khỏi nổi lên một vệt ý cười.

Bất quản cố ý hay vô ý, Hồng Quân, tử kỳ của ngươi sắp đến rồi!

Thời gian trôi qua cực nhanh, chuyển mắt đã mấy ngàn năm trôi qua.

Dưới sự nỗ lực chung của chư thiên thánh nhân, cường giả Vu Nhân, Thiên, Địa, Nhân tam giới rốt cục kiến thiết hoàn thành.

Nhân tộc Tam Tổ, cửu đại Tổ Vu sớm đã lui về phía sau màn.

Vu Nhân hợp lưu, trở thành sinh linh Thiên Giới ngày nay, thống xưng là "Thiên Nhân".

Vị cư đứng đầu lục đạo chúng sinh!

Thiên Giới, kiến thiết ba mươi ba tầng trời! "Thiên Đế", cao cư Cửu Trọng Thiên, lĩnh hạt sự vụ tam giới.

Hôm nay chính là ngày Thiên Đế đầu tiên của tam giới gia miện!

Cửu Trọng Thiên, Thiên Cung!

Phục Hy thân mặc cửu trảo kim long cổn long bào, đầu đội tử kim quan, kiếm mi tinh mục, đứng trên bạch ngọc thiên giai, toàn thân trên

dưới lộ ra khí thế bức người.

Hắn chính là thống soái Vu Nhân thế hệ mới.

Cũng là người hôm nay muốn gia miện Thiên Đế.

Trong điện quần thần lâm lập, trừ bỏ cường giả Vu Nhân ra, còn có thiên địa chi linh, hải ngoại tán tu, làm được chân chính hải nạp bách xuyên, vạn lưu quy nguyên.

Trên đại điện, bảo tọa Thiên Đế nằm ở chính giữa, bốn phía dựng mười hai tôn vị, phân biệt đại biểu cho Nhân tộc Tam Tổ, cửu đại Tổ Vu...

Lại hướng lên trên dựng bảy tòa vân đài, phân biệt đại biểu thiên địa thất thánh: Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, Trấn Nguyên Tử.

Tại phía trên thất thánh, đơn độc thành một vân đài.

Bên trên có hoàng kim long khí uốn lượn, lại có ráng màu bay lên, hiển hóa vạn thiên đạo vận.

Đây là tôn vị của Hồng Hoang chi phụ, Khai Thiên chi tổ "Bàn Cổ thần".

Đại biểu cho thiên thượng địa hạ, độc nhất vô nhị.

Chương 200

"Dang dang dang!" Cùng với chín tiếng chuông vang, giờ ngọ đã đến! "Giờ lành!" Một đạo thanh âm tiêm duệ vang vọng Cửu Trọng Thiên Cung!

Trong nháy mắt, "Vân khí quay cuồng, tường thụy thiên hàng", mười hai tôn vị sánh ngang với bảo tọa Thiên Đế, suất tiên rơi xuống thân ảnh. "Oanh oanh oanh" từng đạo khí tức hám thiên động địa, chấn nhiếp tam giới lục đạo, chính là Nhân tộc Tam Tổ cùng cửu đại Tổ Vu.

Tiếp theo lại có tử khí từ phía đông đến, vắt ngang vạn dặm trường không! "Hưu, hưu, hưu!" Bảy tôn thánh vị cao hơn bảo tọa Thiên Đế, trong nháy mắt hiển hóa từng tôn pháp tướng.

Có Tạo Hóa Vạn Vật Thánh Mẫu nương nương "Nữ Oa", có Luân Hồi Bi Mẫn Đại Đức "Hậu Thổ"!

Có tốc độ vô song "Đế Giang" Tổ Vu, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử thất thánh tề chí! "Bái kiến chư vị lão tổ, bái kiến chư vị Thánh Nhân!" Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, trong điện ba ngàn thiên cung hiền thần thần tướng, tận số hướng về phía Vu Nhân lão tổ, thất thánh bái hạ. "Miễn lễ!" Hậu Thổ khẽ cười nói: "Phục Hy đạo hữu, hôm nay là ngày ngươi đăng cơ gia miện.

Ngô đẳng đặc biệt tới chúc mừng!" Như hôm nay Phục Hy sớm đã tìm về ký ức tiền thế, nhưng sớm đã cắm rễ Nhân tộc, tiền trần vãng sự tẫn như mây khói thoảng qua.

Nếu không, hắn cũng sẽ không luân làm "Thiên Đế" nhiệm kỳ đầu tiên.

Nghe vậy, hắn tự khẽ cười chắp tay nói: "Đa tạ nương nương

cùng chư vị hậu ái, Phục Hy định đương tận tâm kiệt lực, tuyệt không phụ sự kỳ vọng của mọi người." Chúng thánh, Nhân tộc Tam Tổ, cửu đại Tổ Vu đều hàm tiếu gật đầu.

Hiển nhiên, đều tán thành Phục Hy.

Trong lúc nói chuyện, "Ông!" Vân vụ thăng đẳng.

Toàn bộ đại điện tựa hồ xuất hiện sát na vặn vẹo.

Một khắc sau, khôi phục như thường.

Lại nhìn vạn trượng vân đài nằm trên thất thánh, đã có một tôn pháp tướng vĩ ngạn vô cùng hiển hóa, diện mục mơ hồ không rõ.

Y hi có thể nhìn ra là một đại hán, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, tràn ngập cự lực vô tận.

Cảm ứng được khí tức quen thuộc kia, Nhân tộc Tam Tổ, cửu đại Tổ Vu, Phục Hy, chúng thiên cung tiên thần, bao gồm thất thánh ở bên trong, đều xa xa bái hạ: "Tham kiến Phụ thần / Đại Thần Tôn!" Đại Thần Tôn!

Đại, vô biên vô tế!

Thần, tượng trưng cho thân phận Hỗn Độn Ma Thần ngày xưa.

Tôn, chí tôn vô thượng!

Sau khi Vu Nhân lão tổ cùng thất thánh nhiều lần thương nghị, cuối cùng định ra phong hào cho Bàn Cổ.

Tam giới lục đạo, chỉ có một vị "Đại Thần Tôn" này là Bàn Cổ Đại Thần Tôn!

Đến nỗi các xưng hô như "Phụ thần", chỉ thích dụng cho số ít người.

Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài, thân ảnh tiếp thiên liên địa, phảng

phất quán xuyên ba mươi ba tầng trời, ánh xạ chư thiên thập địa.

Kéo theo đó, toàn bộ ảnh tượng Thiên Đình cũng hiển hóa ra bên ngoài.

Vô luận thân ở nơi nào, chỉ cần ngẩng đầu, liền có thể nhìn thấy một màn ở chân trời.

Thanh âm uy nghiêm đạm mạc của Bàn Cổ, vang vọng tam giới lục đạo: "Từ khi ngô khai thiên tích địa đến nay, thiên địa đã trải qua mười ức tám ngàn vạn năm.

Tung quan cổ kim, xa có Long Phượng tranh bá, giữa có Bách Thú tranh phong, gần có Vu Yêu chi kiếp... mỗi một lần đều giết đến máu chảy thành sông, bạch cốt luy luy, hồng hoang chúng sinh tử thương vô số.

Đây không phải là đạo vận chuyển của thiên địa!" "Nay, Ngô dục lập Thiên Đình, lĩnh hạt Thiên Địa Nhân tam giới.

Chư thiên vạn tộc đương cộng tôn chi!

Thiên Nhân chi chủ Phục Hy có thể làm 'Thiên Đế' nhiệm kỳ đầu tiên!" "Oanh long!" Cơ hồ lời hắn vừa dứt, trời giáng dị tượng, một đạo khí vận thần lực thô to từ trên trời giáng xuống, thuận thời rơi vào trên người Phục Hy.

Phục Hy nguyên bản chỉ là Đại La Kim Tiên, tu vi một đường bạo trướng, "Oanh, oanh, oanh" trong nháy mắt đã đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Khí tức trên người mạc danh sôi trào, trong chốc lát liền bình phục xuống.

Nữ Oa thấy thế, vẻ mặt vui mừng.

Nàng biết, Bàn Cổ đã trả lại tu vi tiền thế cho Phục Hy.

Đại thần chính là đại thần, lợi hại.

Phục Hy một lần nữa tìm lại tu vi tiền thế, chỉ cảm thấy hoảng nhiên như mộng.

Nhưng rất nhanh liền trấn định lại.

Kiếp này, ta chỉ là Thiên Đế "Phục Hy"!

Thiên Nhân chi chủ, tam giới cộng tôn!

Đương tức hướng về phía Bàn Cổ, quỳ một gối xuống đất, trịnh trọng vô cùng nói: "Đa tạ Bàn Cổ Đại Thần Tôn!

Tức nhật, ngô tất cẩn ký chức trách của bản thân, lĩnh hạt tam giới, cùng thiên địa ức vạn chúng sinh cộng sang vạn thế huy hoàng!" "Cẩn tuân Đại Thần Tôn chi lệnh!" "Cẩn tuân Đại Thần Tôn chi lệnh!" "Tham kiến Thiên Đế!" "Tham kiến Thiên Đế!" Giờ khắc này, ức vạn sinh linh tam giới cùng bái lạy.

Vô số điểm sáng màu vàng bay lên trời, có một bộ phận rơi vào trên người Bàn Cổ, một bộ phận khác lại kết thành một đoàn kim vân cực lớn trên thiên cung, khẩn tiếp theo, lại có vô biên công đức giáng xuống "Oanh long". "Ngang!" Cùng với một tiếng long ngâm, một con kim long vạn trượng từ trong đoàn mây hóa thân ra, thần uy lẫm lẫm, nằm ngang Cửu Trọng Thiên, trấn áp bát hoang lục hợp, làm cho người ta mạc danh kính sợ.

Từ đây, đại thế Thiên Đình đã thành.

Chính quyền tam giới ổn cố, tâm của ức vạn sinh linh đều bị ngưng thành một sợi dây thừng!

Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên càng phát ra ngưng thực.

Thiên Giới, trên ba mươi ba tầng trời, có một tòa thần cung cổ xưa cực lớn, chiếm địa ức vạn dặm.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, cái gọi là thần cung, kỳ thật là một tôn điêu tố của Bàn Cổ.

Chỉ bất quá, tôn điêu tố này cực lớn vô cùng, từ vai trở lên càng là trực tiếp đâm thủng bích chướng thiên ngoại thiên, tham nhập vào hư không Hỗn Độn.

Vô số khí lưu Hỗn Độn cuộn trào, đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tòa thần cung này tồn tại, hiển nhiên không chỉ là vì ca tụng công đức Bàn Cổ đơn giản như vậy.

Hạt nhân chân chính của nó, sợ là vì trấn áp ba mươi ba tầng trời, ngăn cản hết thảy vật yêu tà quỷ túy dòm ngó.

Tuy rằng chỉ là một tôn điêu tố, nhưng có dính nhiễm khí tức của Bàn Cổ.

Tăng thêm nó cực lớn vô cùng, cơ hồ bao quát toàn bộ thiên ngoại thiên.

Vô luận có ai rời đi Hồng Hoang, hay từ Hỗn Độn tiến vào Hồng Hoang, thế tất sẽ bị Bàn Cổ cảm giác.

Thiên tài thiết kế như thế, chỉ có thể xuất từ thủ bút của tạo hóa chi chủ "Nữ Oa".

Cho dù Bàn Cổ mới gặp, cũng tán thưởng không dứt!

Bên trong thần cung, không gian vô hạn lớn, lại sảm tạp thần thông Tu Di Giới Tử, quả thực có thể xem như một phương tiểu thiên địa.

Chủ thần điện tự nhiên là Bàn Cổ Thần Cung, nhưng tại bốn phía, các đại Thánh Nhân, Lão Tổ, lại cũng đều có một tòa hành cung tượng trưng.

Giờ khắc này!

Bên trong chủ thần điện to lớn, chỉ có một mình Bàn Cổ.

Hai bên đại điện, mỗi bên có hai mươi lăm tôn vị.

Phân biệt đại biểu cho thất thánh, Nhân tộc Tam Tổ, cửu đại Tổ Vu, Thiên Đế, Minh Hà, U Minh Tứ Thánh! "Hưu hưu hưu!" Không bao lâu, trên các đại tọa vị liền ngồi đầy nhân ảnh.

Tu vi cao nhất Nữ Oa, Hậu Thổ, phân biệt nằm ở tả hữu chi thủ.

Tứ đại Tổ Vu Thánh Nhân, cửu đại Tổ Vu, đều vị liệt dưới Hậu Thổ.

Trấn Nguyên Tử, U Minh Tứ Thánh, Thiên Đế Phục Hy, Nhân tộc Tam Tổ, Minh Hà tắc ngồi tại dưới Nữ Oa. "Phụ thần gọi chúng ta đến, có phải có chuyện quan trọng?" Hậu Thổ vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

Cho dù mấy ngày trước Thiên Đế Phục Hy đăng cơ, Địa Phủ cũng chỉ phái ra đại biểu tham gia mà thôi.

Lần này, lại ngay cả Minh Hà cùng U Minh Tứ Thánh đều tới.

Hiển nhiên có đại sự phát sinh.

Chúng thánh liên đồng các đại cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, đều dựng lên lỗ tai.

Chương 201

Bàn Cổ đạm đạm nói: "Gọi các ngươi đến, có một chuyện phân phó.

Ngô đã tại mấy ngày trước, thành công bắt được một tia dấu vết của 'Huyền Hoàng Đại Thế Giới'.

Huyền Hoàng Đại Thế Giới là vật gì, các ngươi đều rõ ràng.

Chính là ngàn năm trước, Hồng Quân cắt chém Bắc Câu Lô Châu cùng ức vạn hư không thiên địa đi ra ngoài.

Như hôm nay tam giới nhất thống, tận quy Thiên Đình sở chưởng.

Nhưng thiên địa lại là không trọn vẹn, duy có đem Bắc Câu Lô Châu cùng ức vạn hư không thiên địa bị cắt chém ra ngoài nạp nhập trở lại, mới là Hồng Hoang hoàn chỉnh.

Ngô muốn các ngươi sớm làm chuẩn bị, cách đại chiến không xa." "Oanh!" Lời này vừa nói ra, chúng thánh cùng mọi người tại tràng đều sôi trào.

Đặc biệt là các đại Tổ Vu, từng người mắt bắn tinh mang, hận không thể hiện tại vén tay áo đại chiến một trận.

Đại Tổ Vu Đế Giang cười ha ha nói: "Đây đúng là một tin tức tốt.

Phụ thần yên tâm, yêm sớm đã làm tốt chuẩn bị.

Vu tộc nhi lang ta cũng tuyệt không khiếp chiến!" "Đại ca nói đúng, những năm này nhàn hạ, trong nhà những tiểu tử kia, mông sớm đã ngứa rồi!

Từng đứa cùng ta lải nhải, khi nào tái chiến một trận.

Ha ha ha, lần này có thể như nguyện rồi." "Việc tốt a!

Lần trước Thánh Nhân không hạ tràng, nhưng làm lão tử nghẹn chết rồi." "Lần này nhất định phải bóp nát trứng của Thái Nhất lão nhi." "Ha ha ha..." Vu tộc vốn hiếu chiến, những năm này sinh hoạt ổn định, sớm làm bọn hắn chán ghét rồi.

Làm kiến thiết, thật sự không phải thứ bọn hắn am hiểu.

Nhất chúng Tổ Vu đều nhiệt huyết sôi trào. "Khụ!" Lúc này, lại có Thiên Đế "Phục Hy" đứng dậy.

Cung cung kính kính nhất bái nói: "Phụ thần, mắt thấy tam giới tuy rằng nhất thống, nhưng nội bộ cũng có không ít vấn đề.

Thiên Nhân chúng ta từ thượng cổ liền đoàn kết một lòng tự không cần nói, Địa Phủ có Minh Hà đạo hữu cùng bốn vị Thánh Nhân tọa trấn, cũng không ngại.

Nhưng Nhân Gian Giới kia lại ngư long hỗn tạp, có không ít cái bóng của đại tộc thượng cổ, còn có Phật Quốc, cùng với thế lực hải ngoại... những thứ này đều cần từng cái tra chứng.

Nếu không chiến sự vừa mở, tất sinh họa đoan." "Có cái gì khó?" Chúc Dung Tổ Vu không thèm để ý nói: "Ai không phục cứ việc nói cho ta, lão tử một mồi lửa thiêu sạch sẽ!" Ách...

Phục Hy vẻ mặt hãn nhiên, chỉ có thể cười khổ chắp tay, lại không nói chuyện.

Những năm này, hắn sớm đã quen đám Tổ Vu đại nhân này bưu hãn, một lời không hợp là khai sát, đi thẳng về thẳng, hoành trùng trực chàng.

Thật giống như trong sinh mệnh bọn hắn, không có chuyện gì mà "giết" giải quyết không được.

Nếu có, vậy thì giết thêm một lần.

Tương đối mà nói, Nhân tộc Tam Tổ muốn lý trí hơn nhiều.

Đệ tam lão tổ Tri Sinh Thị khuyên nhủ: "Chúc Dung huynh, sự tình không đơn giản như vậy.

Phục Hy là Thiên Đế, tam giới ức vạn sinh linh cộng tôn.

Muốn làm cho người ta tâm phục khẩu phục, phải đối với vạn linh Hồng Hoang đối xử bình đẳng.

Một vị địa sát lục, chỉ sẽ dẫn phát bạo loạn lớn hơn.

Chúng ta nãi là trị sự, cũng không phải diệt thế!" "Được rồi!" Chúc Dung trợn trắng mắt nói: "Đám gia hỏa các ngươi thật phiền toái, bất quá, lời nói đạo lý yêm hiểu.

Được rồi, loại chuyện này, phải giao cho người có văn hóa.

Yêm chỉ phụ trách đánh giặc giết địch là được rồi." Mấy người im lặng!

Bàn Cổ lại đạm đạm nói: "Phục Hy lo lắng không phải không có lý.

Muốn đánh bên ngoài trước phải yên bên trong.

Tích niên đại chiến thì, có một bộ phận nhảy ra.

Bọn họ làm ra lựa chọn, nhưng cũng không thiếu một ít gia hỏa, đến nay còn tàng tại trong bóng tối.

Một khi chúng ta bị trói buộc tay chân, bọn hắn chính là biến số lớn nhất." Lời này vừa nói ra, mọi người cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hậu Thổ trầm giọng nói: "Cũng đơn giản.

Chỉ cần ta tốn hao một ít thời gian, là có thể đào bọn hắn ra." "Ân!" Bàn Cổ gật đầu nói: "Vậy thì quyết định như thế, Phục Hy,

trong vòng ngàn năm, phụ trách đem thế lực tam giới chỉnh hợp.

Nhân tộc Tam Tổ, cửu Tổ Vu, Minh Hà, U Minh Tứ Thánh sẽ phối hợp ngươi hành động." "Rõ!" "Tuân mệnh!" Phục Hy, Nhân tộc Tam Tổ, cửu Tổ Vu, Minh Hà, U Minh Tứ Thánh đều khom người bái hạ. "Hậu Thổ, Nữ Oa, hai người một tổ, hiệp trợ Trấn Nguyên Tử.

Tảo bình hải ngoại." "Rõ!" "Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi!" "Phụ thần!" Tứ thánh vội vàng khom người bái hạ. "Các ngươi phụ trách Tây Phương Phật Quốc, tuyển ra một vị Phật Quốc Chi Chủ, bất quản là ai, đều phải một trăm phần trăm hiệu trung với Thiên Đình!" "Tuân mệnh!" "Đi thôi, ngàn năm sau, Ngô muốn thấy thành quả!" "Rõ!" Chúng thánh, các đại chí cường giả tái bái sau đó, đều phi thân rời đi.

Trong chốc lát, thần cung to lớn liền chỉ còn lại một mảnh trống rỗng.

Bàn Cổ đứng dậy, nhìn xuống hạ giới.

Toàn bộ Thiên Địa Nhân tam giới, tựa hồ đều nằm dưới sự bao phủ của đôi mắt hắn.

Mảnh thiên địa này, lại ẩn tàng bao nhiêu hắc ám.

Phải chăng có hậu thủ do Hồng Quân lưu lại? "A!" Khẽ cười một tiếng, "Bá", trong điện đã mất đi thân ảnh của Bàn Cổ!

Những ngày tháng tiếp theo, Chư Thiên Thất Thánh, Nhân Tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà, Tứ Đại U Minh Thánh Nhân, Thiên Đế Phục Hy cùng liên thủ với chư thiên cường giả, bắt đầu cuộc đại tảo thanh đối với Hồng Hoang thế giới.

Trong Tam Giới là đối tượng trọng điểm thanh tra, nhưng ngoài Tam Giới cũng không thể khinh suất bỏ qua.

Chỉ cần còn ở tại Hồng Hoang, kẻ nào chưa biểu đạt ý tứ thần

phục rõ ràng, nhất luật cầm nã hoặc trục xuất.

Thời kỳ phi thường, phải dùng thủ đoạn phi thường.

Bàn Cổ cũng không phải hạng người tâm từ thủ nhuyễn.

Đã đến lúc này rồi mà còn trốn tránh không lên tiếng, nếu không phải hạng phản đồ thì cũng là kẻ tâm hoài bất quỹ.

Hai loại sinh linh này đều không phải thứ tốt lành gì, giết chết không cần hối tiếc!

Nhất thời, cả Hồng Hoang phong vân điệt đãng.

Biết bao kẻ quỷ tuý tà mị trốn trong bóng tối bị lôi ra ánh sáng.

Có kẻ lựa chọn chủ động đầu thành, đoái công chuộc tội.

Có kẻ lại ngoan cố không đổi, vọng tưởng giảo loạn Tam Giới, đục nước béo cò, đối với loại này, sát vô xá!

Dưới sự trấn áp cường thế của chư Thánh cùng cường giả Vu Nhân, hết thảy âm mưu quỷ kế đều như cành khô lá nát bị nghiền nát.

Bàn Cổ cho thời hạn ngàn năm, nhưng chưa dùng đến năm trăm năm, trong ngoài Tam Giới đã được túc thanh một lượt.

Lần này thật sự là quát địa tam xích (đào sâu ba thước) để tìm kiếm.

Chư Thiên Thất Thánh đích thân xuất động, dùng thánh niệm tham tra chư thiên.

Có thể qua mặt được cảm ứng của bọn họ, cũng chỉ có tồn tại đồng đẳng cấp Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng loại tồn tại chí cường đó, há có thể qua mặt được Bàn Cổ?

Bảy trăm năm sau!

Tại Tam Thập Tam Thiên, Bàn Cổ Thần Cung.

Bàn Cổ cao toạ trên vân đài, trong điện Chư Thiên Thất Thánh, U Minh Tứ Thánh, Nhân Tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà, Phục Hy đều có mặt đông đủ.

Phục Hy cung kính tiến lên bái đạo: "Bẩm Phụ thần, trải qua bảy trăm năm, dưới sự hiệp trợ của chư vị huynh đệ tỷ muội và Tam Giới chúng sinh, ngô đã thành công túc thanh trong ngoài Tam Giới.

Phàm kẻ tâm hoài bất quỹ, hoặc giết hoặc bắt, hiện đều bị giam tại Cửu Trọng Thiên thiên lao, chờ Phụ thần phát lạc." Nói xong, hai tay hắn nâng một cuốn quyển sách cung cung kính kính dâng lên: "Đây là chi tiết chấp pháp, thỉnh Phụ thần xem qua!" Bàn Cổ phất tay, "Ông" một tiếng, quyển sách tự động rơi vào trong lòng bàn tay.

Tâm niệm vừa động, nội dung trong quyển sách đã được nắm bắt thất thất bát bát.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình.

Trong Tam Giới cư nhiên ẩn nấp hơn ba ngàn chủng tộc lớn nhỏ, mỗi tộc đều có thần thông dị năng, tàng thân trong tu di không gian, không để ngoại giới biết được.

Nếu không phải lần này chư thiên Thánh Nhân xuất động, đích thân lùng sục từng tấc hư không, e rằng thật sự bị bọn chúng trốn đến thiên hoang địa lão.

Chương 202

Những chủng tộc này, nhỏ thì chỉ có một hai tộc nhân, lớn thì lên đến hàng ngàn hàng vạn.

Có di tộc thời đại Long Phượng, có di tộc thời đại Vạn Thú, lại có Vu Yêu đủ loại hình sắc.

Hơn tám thành di tộc sau khi bị phát hiện đã lựa chọn quy thuận.

Hai thành còn lại, có kẻ kịch liệt phản kháng bị đồ diệt, có kẻ thì bị bắt giam vào thiên lao.

Bàn Cổ lược định thần, đạm đạm nói: "Những di tộc này cũng là một phần tử của Hồng Hoang.

Tra xét quá khứ của chúng, nếu không phải hạng đại gian đại ác thì tha cho một mạng.

Nếu tâm hoài phả trắc...

Sát!" Một chữ "Sát" thốt ra, nhiệt độ trong điện giảm mạnh.

Ngay cả Chư Thiên Thất Thánh cùng U Minh Tứ Thánh cũng mạc danh rùng mình một cái. "Tuân mệnh!" Phục Hy vội vàng lĩnh mệnh.

Biết rõ tính trọng yếu của sự tình, mọi người đều không dám đãi mạn.

Đại Tổ Vu Đế Giang tiến lên bái đạo: "Phụ thần, tai họa Phật quốc phương Tây đã giải trừ.

Hiện nhiệm Phật quốc chi chủ là tứ đệ tử của Minh Hà - Thấp Bà!" "Thấp Bà?" Trong mắt Bàn Cổ loé lên một tia kinh ngạc.

Minh Hà ở phía dưới vội vàng tiến lên nói: "Bẩm Phụ thần, bần đạo cùng chư vị huynh trưởng thương nghị xong, vì bảo đảm vạn vô

nhất thất, quyết định từ căn bản thay đổi tín ngưỡng phương Tây.

Vừa khéo tứ đệ tử Thấp Bà của ta tại đạo này pha cụ thiên phú.

Hiện nay Tây Phương Giáo đã danh tồn thực vong, giáo đồ tân sinh chỉ biết đại danh Thấp Bà, không biết A Di Đà!" Bàn Cổ tu vi bực nào, chỉ tâm niệm vừa chuyển, lập tức động sát hết thảy những gì xảy ra tại Phật quốc phương Tây.

Không khỏi mỉm cười nói: "Tứ đệ tử của ngươi quả là một nhân tài, dễ dàng hóa giải tai họa phương Tây.

Đáng thưởng!" "Hưu!" Một vệt linh quang chợt phá chân trời, lao thẳng về phía phương Tây.

Cùng lúc đó.

Tại Tây Phương, Vạn Phật Quốc, quốc đô.

Hóa thân thành Phật quốc chi chủ, Thấp Bà hiển lộ chân thân ba đầu mười tám tay.

Trên người thánh quang dập dờn, tôn lên vẻ thần thánh tôn quý.

Đâu còn nửa điểm hung tàn của A Tu La Ma Vương ngày xưa?

Bỗng nhiên, hư không chấn chiến, "Ông" một tiếng, một vệt linh quang kính trực nhập vào trong cơ thể hắn.

Thấp Bà trước là hoảng sợ, tưởng rằng tao ngộ tập kích.

Tiếp đó là chấn kinh.

Khi hiểu rõ sự tình, lập tức hân hỉ vô cùng.

Bàn Cổ đại thần đối với việc hắn hóa thân "Thấp Bà Thiên Chủ", thay thế tín ngưỡng Tây Phương Giáo thập phần tán thưởng, lại trực tiếp ban thưởng một giọt "Tinh Huyết".

Thứ này trân quý hay không chưa nói, quan trọng là sự nhận đồng

bao hàm bên trong.

Khiến cả người hắn tinh thần hoán phát, vội vàng hướng về phía Thiên Ngoại Thiên dập đầu: "Đa tạ Bàn Cổ Đại Thần Tôn ban thưởng.

Đệ tử định tận tâm tận trách, thủ hộ tốt địa giới phương Tây!" Thiên Ngoại Thiên, Bàn Cổ Thần Cung.

Biết rõ hết thảy, Minh Hà lộ vẻ vui mừng, vội vàng hướng Bàn Cổ cung thân vái chào: "Đa tạ Phụ thần." Bàn Cổ lại cảm thấy đây chỉ là việc nhỏ, thưởng phạt phân minh là đặc chất xưa nay của hắn.

Chuyện của Thấp Bà làm quả thực xinh đẹp.

Khi tham tra Phật quốc phương Tây, hắn ẩn ước phát hiện Tín Ngưỡng Chi Đạo dường như khá khế hợp với Thấp Bà.

Có lẽ, Thấp Bà sẽ trở thành người đầu tiên trong tứ đại A Tu La Vương chứng đạo thành Thánh nhờ lực lượng tín ngưỡng.

Đối với thiên tài, hắn xưa nay không lận sắc!

Chuyện của Thấp Bà cáo một đoạn lạc, Trấn Nguyên Tử liền xuất liệt nói: "Hải ngoại Tam Đảo Thập Châu, kế thừa lần trước quy thuận, vẫn luôn đê điệu.

Mấy tên đảo chủ có vấn đề đã bị ngô cùng hai vị đạo hữu hợp lực chém giết.

Chỉ là...

Hư Không Thiên Địa kia..." Nói đến đây, mày hắn khẽ nhíu, tựa hồ đang châm chước lời nói.

Lúc này, Nữ Oa ngồi bên trái mở lời: "Để ta nói đi.

Trong Hư Không Thiên Địa hẳn là có ẩn tàng mấy tôn đại nhân vật, khả năng là bá chủ thời đại Long Phượng.

Do vô tận hư không trọng điệp, dù ta cùng Hậu Thổ muội tử hợp lực cũng chưa thể bức bọn chúng ra.

Những kẻ nhỏ yếu đại bộ phận đều đã thu thập, hiện tại chỉ còn lại ba năm chỗ tương đối ẩn bí.

Nếu muốn bức chúng hiện thân, e rằng phải phiền Đại thần thân tự xuất thủ mới được." Lời này vừa ra, chúng thánh trong điện đều có vài phần kinh ngạc.

Ngay cả Nữ Oa cùng Hậu Thổ liên thủ cũng không thể bức đối phương hiện thân?

Xem ra thật sự ẩn tàng mấy đại nhân vật.

Đương nhiên, việc này cũng liên quan đến tính đặc thù của Hư Không Thiên Địa.

Có những thượng cổ cường giả độn nhập vào Hư Không Thiên Địa, vô tận hư không trọng điệp, trừ phi tấn thăng cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân mới có thể nhất niệm phá vạn giới, lôi bọn chúng ra.

Nữ Oa, Hậu Thổ tuy rằng không yếu, nhưng cách cảnh giới cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn còn kém một đoạn dài.

Bàn Cổ đạm đạm nói: "Đã như vậy, Ngô liền thân tự đi một chuyến!" Bàn Cổ tùy tay vạch một cái. "Xoẹt!" Thiên địa phảng phất nứt thành hai nửa, ở giữa lộ ra một con đường thất thải.

Bên trong, ảnh tượng chư thiên vạn giới loé lên. "Bá!" Mọi người chỉ cảm thấy bị một cỗ huyền diệu chi lực bao bọc, biết rõ sức mạnh của Bàn Cổ nên cũng không phản kháng.

Đợi khi trước mắt trọng hiện quang minh, đã xuất hiện tại thiên địa chi cực.

Tứ diện sung xích vô tận hư không liệt phùng (khe nứt), sảo hữu

bất thận, Đại La Kim Tiên cũng phải tao ương.

Chúng thánh hơi hoảng thần, không ai không bị thần thông của Bàn Cổ chiết phục.

Nữ Oa, Hậu Thổ lại thấy nhiều rồi nên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hậu Thổ chỉ tay về phía trước nói: "Phụ thần, nơi đó tiện là một chỗ tàng nặc." "Bên phải cũng có!" "Phía Bắc cũng có!" "Phía Nam cũng có!" Hậu Thổ, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử tiếp liên chỉ ra năm chỗ địa phương.

Cửu Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ, U Minh Tứ Thánh, Phục Hy, Minh Hà cũng đều hạ ý thức tham xuất thần niệm, kết quả tịnh không phát hiện gì.

Chỉ có Đế Giang tinh thông Không Gian Chi Đạo và Chúc Cửu Âm tinh thông Thời Gian Pháp Tắc là mày hơi nhíu lại.

Vô tận hư không vốn là nơi thời không giao thác, bọn họ chiếm được sân nhà, nhưng tức tiện là hai người cũng chỉ ẩn ước sát giác những nơi đó có vấn đề, còn cụ thể vấn đề ở đâu lại tìm không ra.

Hiển nhiên, Hậu Thổ, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử cũng gặp phải nan đề như vậy.

Ánh mắt Bàn Cổ từ từ quét qua năm chỗ giới vực.

Mấy gã tàng thân trong vô tận hư không kia phảng phất biết đến sự tồn tại của nhau, phân biệt lựa chọn Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung năm chỗ địa phương.

Như vậy năm bên hỗ vi cơ giác (tương hỗ làm thế ỷ dốc), vừa không can thiệp lẫn nhau, lại có thể uy hiếp kẻ ngoại lai.

Tính toán thật như ý!

Trong mắt Bàn Cổ lãnh ý loé lên một cái, "Ông" một đạo quang hoa trong suốt vô sắc sậu nhiên lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra. "Ào ào ào..." Nơi đi qua, hư không phảng phất như mặt nước gợn sóng lan tỏa.

Tầng tầng lớp lớp, hình thành một màn kỳ quỷ diễm lệ.

Trái tim mọi người bất tự giác thu chặt lại.

Có thể dự kiến, năm chỗ giới vực kia tất nhiên tàng thân một đám lão gia hỏa từ thượng cổ đến nay.

Xem ý tứ của Bàn Cổ, phân minh là không có hứng thú trục nhất kích phá, mà là trực tiếp chấn động hư không, bức bách cả năm chỗ giới vực.

Mới đầu không có gì, nhưng theo lực độ chấn động gia tăng... "Oanh long long!" Tiếng nổ như sấm rền vang lên.

Tây phương giới vực suất tiên phá toái, "Ba" một tiếng, sau mấy ngàn tầng không gian trọng điệp, có một bích tráo ẩn bí oanh nhiên tạc liệt.

Một vệt thanh kim sắc quang hoa di tản ra, cầm đầu là một đạo nhân gầy như thanh trúc, sắc mặt vàng vọt, trên người kim quang dập dờn, khí tức pha vi bất tục.

Chương 203

"Tây Phương Giáo?" Mọi người không khỏi sắc mặt sậu lãnh.

Bất luận là cường giả Vu Nhân hay chư Thánh đều đối với Tây Phương Giáo không có hảo cảm.

Khí tức tỏa ra trên người tên kia phân minh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề như xuất nhất triệt.

Thứ hai phá toái là Trung ương giới vực! "Bành!" Túc túc chiết điệp tám chín ngàn tầng không gian liệt phùng, một cái giới vực nhỏ hiện ra.

Từng cột sáng lục sắc trùng thiên.

Cầm đầu là một lão giả già nua, mặc trường bào màu xám tro, tay cầm pháp trượng thanh mộc, ánh mắt vẩn đục, duy chỉ có khí tức trên người là kinh nhân. "Kỳ Lân tộc?" Trấn Nguyên Tử có chút kinh ngạc.

Hắn là sinh linh lứa đầu tiên sau khi khai thiên tích địa, lại chấp chưởng "Địa Thư", tự nhiên đối với bá chủ tẩu thú ngày xưa có chút ký ức.

Bàn Cổ không để ý tới, tiếp tục chấn động hư không. "Oanh long long!" Thứ ba phá toái là Bắc phương giới vực!

Không gian chiết điệp nơi này siêu quá vạn tầng.

Nhìn mà chúng thánh ê răng, thảo nào tìm không ra.

Đạo cảnh tu vi tối cường là Nữ Oa cũng chỉ tối đa tham tra ba bốn ngàn tầng không gian chiết điệp.

Mấy vị này hay thật, tên Tây Phương Giáo kia chiết điệp không gian tầng số ít nhất cũng đạt đến năm ngàn.

Tiếp đó, kẻ sau lại ngoan hơn kẻ trước.

Hai vị phía sau hiển nhiên tàng càng sâu.

Bắc phương giới vực phá toái, hiển hiện mấy trăm tôn khí tức cường hãn, cầm đầu là một nam tử kim bào, mi tâm có một đạo ấn ký hỏa diễm, mâu quang lãnh liệt, thấu ra sát phạt chi ý trùng thiên. "Thú Hoàng di tộc!" Đế Giang mâu quang hơi lạnh.

Tuy rằng khi Vu tộc quật khởi, tranh phong vạn thú đã vào giai đoạn cuối, nhưng hắn cũng từng gặp qua mấy vị cường giả Thú Hoàng nhất tộc.

Khí tức đám người này phân minh là cường giả "Vạn Thú thời đại" trước cả Vu Yêu.

Cuối cùng, đệ tứ và đệ ngũ giới vực hầu như cùng lúc phá toái. "Oanh long!" Một Đông, một Nam đều có thần quang vô thất trùng thiên.

Đông phương một con Kim Long hoành ngọa cửu trọng thiên, che khuất bầu trời, bụng sinh mười tám móng, nguy nguy nga nga, cho người ta cảm giác uy nghiêm vô tận.

Nam phương một con Hỏa Phượng ngửa mặt lên trời đề minh, tiếng chấn chín tầng trời, lông vũ đỏ rực, vạn thiên liệt diễm kính trực thiêu hủy hư không. "Long Vương, Nguyên Phượng...

Thượng cổ Long Phượng di tộc!" Mọi người ánh mắt ngưng trọng.

Ngay cả Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không ngoại lệ.

Khi Long Phượng di tộc bị bức hiển hóa, khí tức trùng thiên tản phát ra khiến hai người dù bản thân đại đạo viên mãn, thành tựu Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có cảm giác uy hiếp ẩn ước.

Hiển nhiên, thượng cổ Long Phượng di tộc tuyệt không đơn giản như vậy. "Bá, bá!" Quang ảnh chợt hiện, giây tiếp theo, hư không hiện ra hai đạo thân ảnh.

Đông phương cầm đầu là một trung niên nam tử mặc tử kim trường bào, đầu đội đế quan, ánh mắt bá đạo uy nghiêm, kính trực rơi vào trên người Bàn Cổ.

Nam phương cầm đầu là một nữ nhân mặc hồng sắc trường bào, tư dung tuyệt thế, đôi phượng mâu lãnh liệt bá khí, sung xích vô thượng thần uy.

Nàng liếc mắt liền trừng lên Nữ Oa trong đám người.

Không vì gì khác, chỉ vì Nữ Oa cũng mặc một bộ đại hồng phượng bào, dung mạo tựa hồ còn xuất sắc hơn nàng. "Người nào?" Trung niên nhân mặc tử kim trường bào nhìn về phía Bàn Cổ, trong mắt thấu ra vài phần kinh sá.

Bàn Cổ giờ phút này tịnh chưa triển lộ quá nhiều khí tức, nhưng dù chỉ đứng đó cũng tự nhiên trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người. "Đại đảm!" Đế Giang hồi thần là người đầu tiên nộ xích, trầm giọng quát: "Trước mặt ngươi nãi là Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ, Bàn Cổ Đại Thần Tôn.

Ngươi là nghiệt long phương nào, dám ở trước mặt Phụ thần phóng túng?" Bàn Cổ?

Lời này vừa ra, người của Long, Phượng, Kỳ Lân, Thú Hoàng di tộc đều tâm đầu kịch chấn.

Lúc này, nữ tử Phượng tộc kia nhìn về phía Bàn Cổ, cười ngâm ngâm nói: "Chúng sở chu tri, Bàn Cổ thần năm đó khai thiên địa, thân hóa vạn vật đã vẫn lạc.

Ngươi nói vị đạo hữu này là Bàn Cổ thần?

Có bằng chứng gì không?" "Ngô không quản hắn là ai!" Trung niên Long tộc hồi thần lại, lạnh giọng nói: "Thượng cổ Long tộc trầm miên tại đây.

Mong các ngươi đừng..." Không đợi hắn nói xong!

Bàn Cổ thủ chưởng hư ác, thiên địa bản nguyên hối tụ thành một cái búa lớn hư ảnh, mạnh mẽ hoành không trảm xuống. "Phốc xuy!" Huyết quang phún sái, trung niên Long tộc đương trường bị trảm thành hai khúc, long thi khổng lồ hoành tuyên giữa thiên địa.

Phía trên hư ảnh "Long Vương" do khí vận ngưng tụ tựa hồ bị kinh động, không ngừng cuộn trào gào thét.

Nhưng khi hư ảnh cự phủ kia ánh xạ xuống... "Tê..." "Đại thần chậm đã!" Một tiếng kinh hô vang lên, nhưng đã muộn. "Bành!" Long Vương hư ảnh trực tiếp bị nghiền áp phá toái. "Phốc!" Mấy trăm vị thượng cổ Long tộc tề tề thổ huyết, nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt tràn ngập khủng cụ, kinh tủng.

Một khắc này, dù là thành viên Long tộc bình thường nhất cũng cảm thụ được sự đáng sợ của cự phủ kia!

Trừ bỏ Khai Thiên Phủ ra, trên đời không còn chiêu thức sát phạt lăng lệ như vậy.

Lão giả Long tộc vừa kêu lớn trước đó, hạc phát đồng nhan, mắt có trùng đồng, nhìn qua pha cụ thần dị.

Lão giả này cùng trung niên Long tộc vừa chết dưới Khai Thiên Phủ đều là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh.

Nếu Đại Đạo viên mãn là một trăm phần trăm, thì lão tối thiểu đã đi được chín mươi bảy phần trăm trở lên.

Trung niên Long tộc kia đi được chín mươi lăm phần trăm.

Lão giả cố không được bản thân thương thế, kính trực hiện thân giữa thiên địa, dưới ánh mắt cảnh giác của chúng thánh, hướng về phía Bàn Cổ quỳ rạp xuống đất, nói: "Bất tiêu hậu đại Chúc Long, khấu kiến Phụ thần!" "Chúc Long?

Bào đệ của Long Vương!

Hắn chưa chết?" Nữ Oa vẻ mặt kinh dị.

Chúc Long tại thượng cổ cũng là nhân vật số một số hai, là bào đệ của Long Vương.

Chỉ một điểm này đủ để danh dương thiên hạ.

Chỉ là thượng cổ Long Phượng chinh phạt lẫn nhau, cường giả trong tộc sớm đã tử thương hầu như không còn, sao lại tàng được một Chúc Long?

Gia hỏa này mới thật sự là lão cổ đổng của Long tộc.

Long Vương, Nguyên Phượng đều là lứa sinh linh tiên thiên dựng dục sau khi khai thiên tích địa.

Khác với tiên thiên thần tha linh, bọn họ là sinh linh chân chính thế gian.

Nhờ di trạch tạo hóa của Bàn Cổ mà sinh, Chúc Long lại là bào đệ Long Vương.

Từ điểm này xem, hắn xưng hô Bàn Cổ một câu "Phụ thần" cũng là ứng đương. "Chúc Long?" Thần niệm Bàn Cổ quét qua, bí mật của Chúc Long bại lộ vô di.

Xác thực có khí tức thượng cổ di lưu, đúng là lứa sinh linh chân chính đầu tiên sau khai thiên.

Cảm ứng được cỗ thần niệm hạo hãn vô thất kia, Chúc Long tâm thần run rẩy, suýt chút nữa thì than tọa tại chỗ.

Giờ phút này hắn hận chết Ngao Vô Thần, tên xuẩn hóa kia cư nhiên dám ở trước mặt Phụ thần giở trò tâm cơ, đó không phải là tìm chết sao?

Tìm chết không sợ, chỉ sợ liên lụy đến chút di mạch Long tộc thượng cổ ít ỏi còn lại a!

Trong lòng hoảng sợ, hắn vội vàng quay lại quát lớn với đám di mạch Long tộc đang tay chân luống cuống phía sau: "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Phụ thần đương diện, các ngươi còn không mau bái kiến!" Hô!

Có Chúc Long phát thoại, đám Long tộc cường giả phản đảo thở phào nhẹ nhõm.

Ngao Vô Thần đã chết, Chúc Long danh phó kỳ thực là thượng cổ Long tộc đệ nhất nhân.

Chương 204

Đương hạ phân phân tiến lên, quỳ một chân xuống đất bái đạo: "Bất tiêu tử tôn, khấu kiến Bàn Cổ thần!" "Khấu kiến Bàn Cổ thần!" Nhất thời, hắc áp áp quái xuống một mảng lớn.

Hơn ngàn Long tộc di mạch, tu vi thấp nhất cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Chuẩn Thánh đỉnh phong không dưới mười vị.

Mạnh nhất vô nghi là "Chúc Long", nửa bước đã đặt chân vào ngưỡng cửa Thiên Đạo Cảnh.

Chiến lực bực này đủ để ngạnh kháng trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thảo nào trước đó Nữ Oa, Hậu Thổ lại cảm thấy uy hiếp.

Bàn Cổ không để ý đám Long tộc di mạch đang quỳ đầy đất, ngước mắt nhìn về phía nữ tử Phượng tộc áo đỏ kia. "Tê!" Hồng bào nữ tử rùng mình một cái, ngay cả nửa câu phế thoại cũng không dám nói, trực tiếp nạp đầu bái đạo: "Phượng tộc đương đại tộc trưởng Phượng Nam Yến, suất Phượng tộc lão thiếu, cung nghênh Phụ thần pháp giá.

Trước đó Nam Yến có mắt không tròng, không biết chân diện Phụ thần, thỉnh Phụ thần thứ tội!" "Thỉnh Phụ thần thứ tội!" Tại phía sau nàng, hơn mười danh Phượng tộc lão cổ đổng tề xoát xoát bái xuống.

Mấy trăm Phượng tộc tử đệ còn lại đều miệng xưng: "Bất tiêu tử tôn, khấu kiến Bàn Cổ thần!" "Kỳ Lân tộc Đại trưởng lão Mặc Ngọc, suất Kỳ Lân tộc di mạch, khấu kiến Phụ thần!" Ở vùng trung ương, Kỳ Lân lão tổ già nua, phảng phất nửa chân đã bước vào quan tài cũng cung cung kính kính bái xuống. "Khấu kiến Phụ thần!" "Khấu kiến Bàn Cổ thần!" Kế thượng cổ Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc

hầu như ngay lập tức quy thuận.

Giờ phút này, người còn đứng chỉ còn lại "Thú Hoàng di mạch" ở phía Bắc và mấy tên đệ tử Tây Phương Giáo do "Thanh Trúc đạo nhân" cầm đầu ở phía Tây.

Long, Phượng, Kỳ Lân đều là lứa sinh linh đầu tiên do thiên địa dựng dục sau khai thiên.

Cho nên lão cổ đổng trong ba tộc có tư cách gọi Bàn Cổ một tiếng "Phụ thần".

Nhưng "Thú Hoàng di mạch" quật khởi sau Long Phượng, loạn thế chinh phạt, sớm đã không biết truyền thừa bao nhiêu đời.

Qua vài lần giật giật khóe miệng, cuối cùng, nam tử kim bào mi tâm có ấn ký hỏa diễm kia phủ thân quỳ bái đạo: "Thú Hoàng di mạch Thiên Hoả, khấu kiến Bàn Cổ thần!" "Khấu kiến Bàn Cổ thần!" Nhất ứng hậu nhân Thú Hoàng hầu như không nói hai lời, trực tiếp bái xuống.

Phế thoại, không thấy đám bá chủ Long Phượng đều quỳ rồi sao?

So với bọn họ, mình chỉ là tra tra (cặn bã).

Dù Thú Hoàng phục sinh cũng không ngăn được vị trước mắt này. "Hắc hắc!" Còn lại Thanh Trúc đạo nhân cuối cùng, Chúc Dung bẻ tay răng rắc, xương cốt vang lên giòn giã.

Hắn vẻ mặt dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử) nói: "Phụ thần, tên này giao cho con đi.

Người của Tây Phương Giáo con sớm muốn đánh một trận." "Đừng mà!" Thanh Trúc đạo nhân hồn thân run lên, trực tiếp dập đầu nói: "Ngô vốn là 'Khổ Trúc' trong Thiên Địa Thập Đại Linh Căn, nhân bị đạo nhân phương Tây bách hại, bẻ đi linh tuệ, ký dưỡng tại Bát Bảo Công Đức Trì.

Thừa dịp thiên địa đại loạn trước đó mới trốn ra được.

Bàn Cổ thần ngài là Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang vạn linh chi phụ.

Ngô cũng nhờ di trạch của ngài mới hóa hình.

Cầu Đại thần từ bi, chớ làm hại tính mệnh ta." "Khổ Trúc?" Nữ Oa ngược lại sở hữu sở tư nói: "Yêu, 'Lục Căn Thanh Tịnh Trúc' của Tiếp Dẫn là lấy từ ngươi sao?" "Nương nương minh giám, hại người không phải bần đạo, đều là đạo nhân phương Tây kia a!

Ngô cũng là một trong những người bị hại, cầu Đại thần khai ân..." Khổ Trúc là kẻ thông minh, biết rõ bản thân không có bối cảnh như Long Phượng Kỳ Lân, trực tiếp quỳ xuống cầu xin tha thứ!

Như vậy, ngay cả Chúc Dung vốn sát phạt thậm trọng cũng đối với hắn mất hứng thú.

Giết loại xương mềm này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bàn Cổ lại nắm được một cái quan kiện: 'Bát Bảo Công Đức Trì'.

Hắn sớm có dự tính, đợi hàng phục Tam Đảo Thập Châu xong liền triệt tra Tây Ngưu Hạ Châu.

Không ngờ hải ngoại chi chiến xảy ra ý ngoại tần tần, cuối cùng Hồng Quân mang theo chín Thánh khai tịch Huyền Hoàng Đại Thế Giới, viễn độn hỗn độn.

Bí mật lớn nhất của Tây Ngưu Hạ Châu là "Tu Di Sơn" cũng bị Tây Phương Nhị Thánh mang đi.

Khổ Trúc bị ký dưỡng tại Bát Bảo Công Đức Trì, bảo không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!

Trong lòng chuyển niệm, hắn đạm đạm nói: "Cho các ngươi thời gian một khắc.

Một khắc sau, mang theo tất cả tộc nhân đến Thiên Ngoại Thiên bái kiến.

Quá thời hạn, không đợi!" "Ông!" Thoại âm vừa dứt, người đã phi hồng miểu miểu.

Bàn Cổ chỉ nói quá thời hạn không đợi, nhưng không nói sẽ có hạ tràng gì.

Tuy nhiên cường giả năm phương tại tràng đều tâm thần run rẩy. "Chư vị, tốt nhất là nên thủ thời!" Nữ Oa ý vị thâm trường nhìn bọn họ một cái. "Hưu, hưu, hưu!" Độn quang kinh thiên, trong chốc lát, vùng vô tận hư không chỉ còn lại người của Long, Phượng, Kỳ Lân, Thú Hoàng di tộc và Khổ Trúc.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng Chúc Long mở miệng nói: "Chư vị, Phụ thần có triệu, chúng ta không nên làm lỡ thời gian thì tốt hơn.

Long tộc ta đi trước một bước vậy." Nói xong, cũng không để ý người khác nghĩ gì, hô lớn một tiếng. "Oanh!" Hơn ngàn con Chân Long đằng không, long uy hạo đãng, mang theo uy áp hoành tảo cửu thiên thập địa, lao thẳng lên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Ngoại Thiên. "Phượng tộc ta đương tôn Phụ thần hào lệnh!" Có vết xe đổ của Ngao Vô Thần ở trước, Phượng Nam Yến căn bản không cần suy nghĩ.

Người đàn ông kia muốn giết bọn họ hoàn toàn không tốn chút sức lực nào. "Hô lạp!" Hàng ngàn Cổ Phượng di lưu từ thượng cổ dang rộng đôi cánh, hoa lệ bức người. "Ào ào ào!" Giây tiếp theo, tề xoát xoát bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Kỳ Lân tộc Đại trưởng lão Mặc Ngọc cũng không dám đam các, hiện ra chân thân Kỳ Lân, lại là một con Mặc Ngọc Kỳ Lân khổng lồ, trên đầu đỉnh một chiếc sừng trắng nõn thông thiên, lấp lánh thánh huy rực rỡ! "Hống!" Tám trăm Kỳ Lân cổ tộc thảy đều hóa thành chân

thân, dưới chân sinh ra từng đoàn quang hoa ngũ sắc, đằng không bay đi. "Đại thống lĩnh, chúng ta..." Thú Hoàng di tộc đều nhìn về phía nam tử kim bào mi tâm có ấn ký hỏa diễm.

Thiên Hoả thần tình lãnh liệt, trong mắt ẩn hiện ý tứ phức tạp rồi biến mất.

Trầm giọng nói: "Nhập Thiên Ngoại Thiên, triều bái Phụ thần!" "Tuân mệnh!" Hết thảy Thú Hoàng di tộc không còn do dự, từng cái tận giai hiển hóa chân thân.

Có Thần Viên, Trường Lộc, Thiên Mã, Mãnh Hổ, Phi Tượng, Tê Giác... mỗi con một vẻ nhưng đều tản phát ra khí tức khủng bố.

Bọn họ thừa tái khí vận của một thời đại. "Oanh long long!" Giây tiếp theo, tộc nhân Thú Hoàng đằng không, lao thẳng về phía Thiên Ngoại Thiên. "Chúng ta cũng đi thôi!" Khổ Trúc khẽ than một tiếng, cuốn theo hơn mười đệ tử phía sau, khẩn tùy kỳ hậu.

Nhất thời, Thiên Địa Nhân tam giới chấn động.

Nhất ứng đại thần thông giả đều bị kinh động. "Oanh, oanh, oanh!" Thiên giới, Địa giới, Nhân giới, Tây phương Phật quốc, Hải ngoại Tiên đảo, nhất ứng thủ hộ chi lực đều tuyên tiết ra.

Các giới đại năng, Thánh Nhân, Thống soái hồi quy, khí tức trên người hám thiên động địa, tứ vô kỵ đạn cọ rửa Tam Thập Tam Thiên.

Trong đó đương nhiên là Thiên Địa Thất Thánh cùng U Minh Tứ Thánh khí tức cường đại nhất.

Thánh Nhân chi lực, trên chạm Tam Thập Tam Thiên, dưới chí U Minh Địa Giới, hoành quán Thiên Địa Nhân tam giới, cho người ta một cảm giác lao bất khả phá, lẫm nhiên bất khả xâm phạm.

Trừ Thánh Nhân ra, lại có Cửu Đại Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ, Phục Hy, Minh Hà, A Tu La Vương, A Tu La Tướng, hải ngoại

cường giả... ai nấy đều sát phạt lăng lệ, khí trùng đấu ngưu. "Ân?" Cường giả Long Phượng cổ tộc lao đi đầu tiên đều biến sắc.

Nguyên bản bọn họ chỉ thần phục dưới vũ lực của Bàn Cổ, đối với thiên địa hiện tại tịnh không quá coi trọng.

Đừng nói cái khác, chỉ riêng Long tộc, tuy chỉ còn hơn ngàn tộc nhân nhưng thanh nhất sắc đều là Chuẩn Thánh trở lên, Chuẩn Thánh đỉnh phong số lượng phá mười.

Quy mô chiến lực như vậy đủ để hoành tảo cửu thiên thập địa, tung hoành vô địch.

Duy nhất kiêng kỵ cũng chỉ là tồn tại trên Thánh Nhân.

Nhưng hiện tại Chuẩn Thánh đỉnh phong trong Tam Giới số lượng cánh nhiên có mấy chục vị.

Khi Chuẩn Thánh số lượng phá vạn thì Chuẩn Thánh trở nên không đáng tiền nữa.

Dù là thời kỳ huy hoàng của thượng cổ Long Phượng cũng không đến mức này đi?

Đừng nhìn Tam Tộc Chuẩn Thánh số lượng nhiều, nhưng đại đa số là đột phá trong mấy trăm vạn năm ẩn nấp sau khi chiến bại.

Chân chính Chuẩn Thánh cường giả chín thành chín đều đã chết trong trận chiến thượng cổ kia.

Hiện tại Tam Giới cư nhiên có nhiều Chuẩn Thánh cường giả như vậy, hơn nữa đều thần phục cùng một người!

Tê!

Chương 205

Có chút kinh tủng.

Bất quá nghĩ đến thân phận người kia, hết thảy đều giải thích thông.

Long Phượng nãi là lứa tiên thiên sinh linh đầu tiên sau khai thiên, sinh ra đã có đại thần thông, dù là Ma Tổ La Hầu, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không để vào mắt.

Bởi vì ở thời đại đó, bọn họ mới là con cưng của trời (Thiên chi sủng nhi).

Nhưng dù là thiên chi sủng nhi, cũng chỉ là con cưng, vị kia lại là Thiên Chi Phụ, Thiên Chi Tổ!

Lúc này, Long Phượng Kỳ Lân cổ tộc, Thú Hoàng di mạch đều tắt sạch toàn bộ ý niệm khác, một lòng một dạ chỉ muốn thần phục, từ nay về sau kẹp chặt đuôi làm người.

Hồng Hoang sậu nhiên toát ra một đám cường giả lớn như vậy, cường giả Thiên Địa Nhân tam giới tự nhiên vạn phần khẩn trương, tích cực bị chiến.

Nhưng khi nhìn thấy Long Phượng cổ tộc lao thẳng lên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Ngoại Thiên, bọn họ y hi minh bạch ra điều gì đó.

Một khắc sau, tại Thiên Ngoại Thiên.

Lấy Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hoả cầm đầu, tứ đại cổ tộc di mạch lần lượt chạy tới.

Khi nhìn thấy thần cung khôi hoằng hạo đại, chiếm địa ức vạn dặm trước mắt, dù bọn họ đều là nhất phương bá chủ, kiến đa thức quảng, giờ phút này cũng không khỏi chấn kinh.

Tiếp đó chỉ còn lại sự kính phục thật sâu.

Thần cung phủ đệ quy mô như thế này, trên trời dưới đất cũng chỉ có vị kia mới xứng sở hữu.

Dù là thượng cổ Long Vương, Nguyên Phượng, Tổ Kỳ Lân phục tô cũng không có tư cách này.

Đương hạ, chúng cường giả tâm duyệt thành phục bái hạ: "Ngô đẳng, khấu thỉnh Phụ thần kim an!" "Khấu thỉnh Bàn Cổ Đại Thần Tôn thánh an!" Hàng ngàn cổ tộc cường giả phân phân quỳ bái.

Tứ tộc di mạch lấy Long Phượng mạnh nhất, mỗi tộc có hơn ngàn tộc nhân, tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh cảnh, Chuẩn Thánh đỉnh phong mỗi tộc phá mười.

Kỳ Lân tộc kém hơn chút nhưng cũng có tám trăm Chuẩn Thánh tộc nhân.

Thú Hoàng tộc nhân so với tam đại bá chủ thượng cổ kém một bậc, tuy có hơn ngàn tộc nhân nhưng Chuẩn Thánh chỉ được hai ba trăm, còn lại đều là Đại La Kim Tiên.

Muốn nói thê thảm nhất, mạc quá Khổ Trúc đạo nhân, trừ bản thân hắn là Chuẩn Thánh đỉnh phong ra, trong số mười mấy đệ tử còn lại chỉ có hai danh Chuẩn Thánh, còn lại đều là Đại La Kim Tiên.

Bất quá, thân là một trong thượng cổ Thập Đại Linh Căn, Khổ Trúc căn nguyên diệc cường đại, lại được uẩn dưỡng vô số năm trong Bát Bảo Công Đức Trì, thần thông mạc trắc.

Giờ phút này, năm phương nhân mã đều tiểu tâm cẩn thận, không dám có nửa phần tạo thứ.

Một lát sau, một đạo thanh âm uy nghiêm hoành đại truyền ra: "Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hoả, Khổ Trúc!

Tiến điện." "Oanh long!" Cánh cổng thần cung cao trăm vạn trượng oanh nhiên mở ra.

Một con đường bạch ngọc thiên giai chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc từ từ phô triển, chạy thẳng đến trước mặt mọi người.

Năm vị Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả đều cung thân bái lại, sau đó mới cẩn thận từng li từng tí bước lên bạch ngọc thiên giai.

Nhìn bạch ngọc thiên giai dài dằng dặc liếc mắt không thấy điểm cuối, năm vị đều khóe miệng hơi co giật.

Bọn họ cũng không dám động dụng pháp thuật, phải từng bước từng bước leo lên.

Dù là ở thời thượng cổ, bọn họ cũng là nhất phương bá chủ, hà từng chịu tội như thế này?

Nhưng lúc này, có nhiều tội cũng phải nhịn.

Trong Thần Cung! "Phốc xuy!" Nhìn một màn này, Nữ Oa nương nương vui vẻ cười đến hoa chi chiêu triển, thần thái phi dương.

Đặc biệt là trừng mắt nhìn "Phượng Nam Yến" trong đó, cười đến cách ngoại khai hoài (đặc biệt sảng khoái).

Bên cạnh Hậu Thổ nhíu mày nói: "Tỷ tỷ, mấy vị này cũng là tuyệt thế cường giả hiếm có trong tam giới, đại đạo khả kỳ.

Lộng ra bạch ngọc thiên giai có phải hay không..." Lộng một cái chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc, đây không phải là bắt nạt người sao?

Phụ thần chỉ bảo cho người tiến điện, đâu bảo làm ra màn này? "Ai bảo ả kia trừng ta." Nữ Oa lại lý trực khí tráng.

Phượng Nam Yến vừa xuất tràng đã trừng nàng, ánh mắt kia phân

minh là nhìn không vừa mắt. "Được rồi!" Hậu Thổ lược hiển vô ngữ, nhắc nhở: "Đừng làm lỡ đại sự của Phụ thần." "Yên tâm đi!

Cho bọn hắn chịu chút thiệt thòi thôi!" Nữ Oa không còn giở trò, mạnh mẽ hai tay kháp quyết. "Ông" một tiếng, bạch ngọc thiên giai vốn dài mấy vạn trượng phi tốc rút ngắn, Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hoả, Khổ Trúc đang ở trên thiên giai cũng bị phi tốc đưa đến cửa điện thần cung. "Hô!" Năm người đều mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cứ tiếp tục như thế, chắc chắn sẽ tinh thần băng hội.

Chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc thang không phải vấn đề, vấn đề là căn bản không dám dùng thần thông pháp lực, ngược lại mỗi một bước đều phải tận khả năng kiền thành, dụng tâm.

Đặc biệt chiết ma người.

Quan trọng nhất là, vạn nhất lỡ thời hạn Bàn Cổ thần cấp thì làm sao?

Nhìn thấy đích đến, mấy người đều có cảm giác được cứu. "Chư vị đạo hữu, hữu lễ!" Hậu Thổ hơi gật đầu.

Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc tuy rằng không biết Hậu Thổ, nhưng khí tức đại đạo viên mãn trên người Hậu Thổ lại khiến ba người tâm thần rùng mình.

Biết rõ vị trước mắt là Thiên Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật, vội vàng cung thân nói: "Bái kiến Thánh Nhân." Với thân phận của bọn họ, tuy không đến mức đỉnh lễ mô bái, nhưng đại đạo viên mãn Thánh Nhân, bất quản ở thời đại nào, đều là chí cường giả.

Thiên Hoả với tư cách Thú Hoàng di tộc, trước khi mang tộc nhân quy ẩn cũng nghe nói thiên địa gian có Thập Nhị Tổ Vu quật khởi, y hi đoán được thân phận của nàng.

Vội vàng chắp tay nói: "Bái kiến Hậu Thổ Thánh Nhân!" "Bái kiến Hậu Thổ Thánh Nhân!" Khổ Trúc cũng vội vàng hành lễ.

Tương bỉ chi hạ, được uẩn dưỡng tại Bát Bảo Công Đức Trì, hắn thường nghe Tây Phương nhị đạo giảng một số chuyện dật sự Hồng Hoang.

Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, Luân Hồi Pháp Tắc viên mãn, chứng đạo thành Thánh, phong hào "Luân Hồi Thánh Nhân".

Quan trọng hơn là Tây Phương nhị giáo chủ bị nàng bạo đánh không chỉ một lần.

Lão hữu danh rồi.

Khổ Trúc nhìn nàng ánh mắt có chút sợ hãi, thậm chí vượt qua cả Nữ Oa bên cạnh.

Ân?

Mẫn duệ sát giác chi tiết này, Hậu Thổ không khỏi nhíu mày, nhìn về phía Khổ Trúc nói: "Đạo hữu nhận biết ngô?" "Không biết, không biết, chỉ là nghe đại danh nương nương như sấm bên tai!" Khổ Trúc liên liên vái chào.

Bên cạnh mấy người đều ngạc nhiên, dù sao cũng làm hàng xóm một thời gian, thần thông của Khổ Trúc bọn họ biết rõ.

Nhưng với thân phận của hắn, tuy không tôn quý bằng Thánh Nhân, nhưng cũng không đến mức như vậy chứ?

Chẳng lẽ Hậu Thổ còn có huyền cơ khác?

Hậu Thổ cũng sẽ không nghĩ tới, Chuẩn Đề khi nhàn liêu vô ý đem hung danh của nàng truyền bá ra ngoài.

Nghe Khổ Trúc nói vậy, nàng cũng không để tâm.

Đương hạ đạm đạm nói: "Chư vị đạo hữu mời vào, Phụ thần đã

cung hậu đa thời." "Thỉnh!" "Thỉnh!" Mấy người vội vàng cung thân, bái kiến Bàn Cổ thần mới là đại sự hàng đầu.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Hậu Thổ, bọn họ bước vào thần điện.

Nhìn thân hình vĩ ngạn vô thất trên vân đài, mấy người đều tâm thần run rẩy, hạ ý thức quỳ bái xuống: "Ngô đẳng, khấu kiến Phụ thần!" "Ba!" Bàn Cổ thủ chưởng hư nâng. "Ông!" Tự có một cỗ vô hình chi lực bộc phát, năm đại Chuẩn Thánh đỉnh phong hào vô phản kháng chi lực liền bị nâng dậy.

Điều này làm cho bọn họ trong lòng càng thêm kính sợ mạc danh.

Bàn Cổ thần thực sự quá mạnh mẽ.

Năm người đương diện, Bàn Cổ cũng không nói nhảm.

Trực tiếp nói: "Ngô cho thời gian một khắc, nếu các ngươi đã lựa chọn đến Thiên Ngoại Thiên triều bái, vậy liền chứng minh quy thuận chi tâm." Năm người vội vàng gật đầu, không quy thuận?

Muốn chết sao.

Bàn Cổ nói: "Đã chịu quy thuận, Ngô liền không coi các ngươi là người ngoài.

Đây là 'Hồng Mông Tử Khí' có thể trợ các ngươi chứng đạo thành Thánh." Nói xong, hắn phất tay một cái. "Ông!" Hư không chấn động, sáp thời có năm đạo Hồng Mông Tử Khí rơi xuống.

Hiện nay Hồng Hoang sở hữu bốn phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, cộng kế ba mươi sáu tôn thánh vị.

Bỏ qua Thiên Đạo Ngũ Thánh, U Minh Tứ Thánh, vẫn còn hai mươi bảy tôn thánh vị (con số trong văn bản gốc là 31, nhưng logic toán học là 36-9=27, tuy nhiên dịch giả giữ nguyên văn bản gốc).

Chương 206

Đại chiến sắp tới, Bàn Cổ tự nhiên muốn tận khả năng đề thăng sức mạnh phe mình.

Năm vị này là chỗ tốt đưa tới cửa.

Vừa nghe có thể chứng đạo thành Thánh, năm người đều trợn tròn mắt.

Dưới gầm trời này có chuyện tốt như vậy?

Cả đời tu luyện mong cầu điều gì?

Vì chẳng phải là chứng đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt sao?

Nhưng khi cơ duyên chân chính bày trước mặt, bọn họ phản đảo do dự.

Thật sự có chuyện tốt như vậy?

Bàn Cổ nhìn Nữ Oa bên cạnh một cái, hậu giả lập tức hội ý, thanh thanh giọng nói: "Chư vị, 'Hồng Mông Tử Khí' có thể trợ người chứng đạo thành Thánh không giả, nhưng loại chứng đạo chi pháp này lại có một tệ đoan..." Đương hạ, nàng đem ưu liệt của việc dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo giảng giải một phen.

Cuối cùng, nàng ý vị thâm trường nhìn Phượng Nam Yến một cái nói: "Kỳ thực, nếu bản thân có hy vọng đạo tắc viên mãn, chứng đạo siêu thoát, ta không kiến nghị dùng 'Hồng Mông Tử Khí' chứng đạo.

Dù sao, 'Hồng Mông Tử Khí' chứng đạo sẽ cùng Thiên Đạo bảng định, tu vi hầu như không thể tiến thêm một bước.

Đương nhiên, tất cả phải xem sự lựa chọn của các vị." "Tê!" Bị Nữ Oa nhìn chằm chằm, Phượng Nam Yến mạc danh trong lòng lạnh

lẽo.

Tuy rằng không có chứng cứ hiển kỳ, nhưng nàng phân minh cảm thụ được một cỗ nồng đậm ác ý.

Nữ nhân này muốn hố mình!

Bá chủ Long Phượng Kỳ Lân tung hoành từ trước khi Hồng Quân truyền đạo, nên đối với Hồng Mông Tử Khí biết chi không nhiều.

Tương bỉ chi hạ, Thiên Hoả là Thú Hoàng di mạch có chút hiểu biết.

Khi đó, dưới trướng Hồng Quân chư thiên Lục Thánh hầu như toàn bộ dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, bao gồm cả Nữ Oa, điểm này hắn biết.

Nhưng nghe Nữ Oa giảng thuật tường tận ưu liệt, xác thực hắn có chút trì nghi.

Dù sao, khoảng cách bản thân đạo tắc viên mãn cũng không xa.

Án lý dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo tịnh phi tối giai tuyển trạch.

Trong đám người, duy chỉ có Khổ Trúc đạo nhân không nói hai lời, kính trực tiếp nhận Hồng Mông Tử Khí.

Cung cung kính kính bái đạo: "Đa tạ Phụ thần hậu tứ!" Tiếp đó không nói hai lời liền đem Hồng Mông Tử Khí nạp nhập thể nội. "Oanh" một tiếng, đạo tắc vốn chỉ thiếu một chút viên mãn nháy mắt bổ toàn. "Oanh long long!" Sáp thời, trời giáng tiên âm, đất dũng kim liên, có vạn thiên tử khí phía đông chiếu rọi chư thiên tam giới.

Hư không nguyên khí tự sinh, phổ hàng cam lộ, khánh hạ thiên địa Thánh Nhân xuất thế.

Để uẩn thâm hậu như Khổ Trúc, nhất dược trở thành nhị đoạn

Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hắn liếc mắt nhìn bốn người bên cạnh, trong mắt đầy phúng thứ.

Hắn không biết tệ đoan của Hồng Mông Tử Khí sao?

Không, hắn biết, dù Nữ Oa không nói hắn cũng biết.

Bởi vì tại Bát Bảo Công Đức Trì, hắn nghe quá nhiều bí mật rồi.

Vấn đề là có lựa chọn sao?

Phụ thần đều đã nói rõ ban thưởng.

Mấy tên xuẩn hóa này không hiểu sao?

Thật tưởng rằng ả Nữ Oa kia an hảo tâm?

Cự tuyệt a!

Cự tuyệt cái rắm! "Tê!" Chính cái nhìn này khiến mấy người đang đứng bên bờ vực tỉnh ngộ.

Ta đặc biệt phiêu rồi a!

Đương hạ bốn người mỗi người tự thủ một đạo Hồng Mông Tử Khí, cung cung kính kính nói: "Đa tạ Phụ thần hậu tứ!" "Oanh, oanh, oanh..." Các tự dung hợp Hồng Mông Tử Khí, đem bản thân chân linh cùng Thiên Đạo bảng định.

Kế Khổ Trúc, lại có bốn đạo tử khí từ phía đông bay tới! "Đinh!

Bị bảng định nhân tu vi đề thăng (Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +3000 vạn năm!" "Đinh!

Bị bảng định nhân tu vi đề thăng (Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +3000 vạn năm!" "Đinh!

Bị bảng định nhân tu vi đề thăng (Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +3000 vạn năm!" Tiếp liên năm đạo thanh âm vang lên!

Thọ mệnh: 1 tỷ 8248 vạn năm! (+1 tỷ 5000 vạn năm) Tu vi: Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Hạ nhất cảnh giới 7 tỷ năm) Thu hoạch quả nhiên không nhỏ!

Bàn Cổ trong mắt phù hiện một tia tiếu ý.

Mấy gã này đều là hạng người thiên tư siêu tuyệt.

Bản thân sắp đạo tắc viên mãn, khóa xuất bước cuối cùng.

Như kim dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, trực tiếp trở thành "Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh".

Nhìn tiềm lực của bọn họ, tựa hồ nhưng còn không gian tăng trưởng.

Có lẽ thích ứng một thời gian sau, rất nhanh sẽ trở thành tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Quả nhiên, kẻ có thể trốn qua tính kế của Hồng Quân không ai không phải hạng đại khí vận.

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn loé lên, mặt ngoài Bàn Cổ lại trầm tĩnh một mảnh.

Đạm đạm nói: "Từ nay về sau, các ngươi liền là một phần tử của Tam Giới.

Có thể mang theo tộc nhân, tự hành tìm kiếm một nơi khai chi tán diệp." Có lẽ đây là tin tức tốt nhất mà bốn người Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hoả nghe được hôm nay.

Bấy nhiêu năm đông trốn tây nấp, chẳng phải vì trốn tránh Thiên Đạo trách phạt sao?

Hiện tại trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, gông xiềng thiên địa đặt lên người bọn họ lập tức tiêu tán.

Các tộc quần của họ cũng có tư cách trọng tân khai chi tán diệp

giữa thiên địa.

Nhất thời, tứ Thánh đều cảm kích mạc danh, trung tâm bái đạo: "Đa tạ Phụ thần thể tuất!" Nhìn tại phân thượng bọn họ biết điều, Bàn Cổ lại đề điểm một câu: "Sự nghi tương quan, có thể tìm Phụ Hy đi làm.

Hắn hiện là Thiên Đế của Thiên Giới, lĩnh hạt Tam Giới.

Chư thiên sự vụ đều do hắn thống trù." Tứ Thánh thần sắc rùng mình, lập tức ghi nhớ trong lòng.

Phục Hy là người đại diện do Phụ thần tuyển định.

Đương hạ cung cung kính kính nói: "Đa tạ Phụ thần chỉ điểm." "Đi đi!

Khổ Trúc lưu lại, Ngô có lời muốn hỏi." "Tuân mệnh!" Cung cung kính kính bái lại, tứ đại cổ tộc Thánh Nhân lui ra khỏi thần cung.

Bị lưu lại, Khổ Trúc có chút thảm thắc bất an.

Hắn là cô gia quả nhân, đã không tộc quần cũng không sứ mệnh, cho nên chuyện khai chi tán diệp với hắn không quan hệ.

Nhưng khiến hắn bất an là, mọi người đều đi, độc độc lưu lại một mình hắn. "Ngươi vẫn luôn được ký dưỡng tại 'Bát Bảo Công Đức Trì' ở thánh địa Tu Di Sơn phương Tây?" Khổ Trúc tâm thần rùng mình, vội vàng nói: "Hồi Phụ thần, tiểu nhân từ mấy trăm vạn năm trước đản sinh linh trí, bị Tiếp Dẫn mang về Tu Di Sơn.

Sau đó Tiếp Dẫn lấy sáu cây tử trúc của ta tham tu đại đạo, thương tổn căn bản của ta.

Từ đó ta liền bị ký dưỡng trong 'Bát Bảo Công Đức Trì'!" "Chậc chậc!" Nữ Oa khẽ cười nói: "Nghe nói vậy, ngày tháng ngươi sống cũng thật thảm." Vốn là Thiên Địa Thập Đại Linh Căn, căn nguyên

thâm hậu, kết quả lại bị Tiếp Dẫn rút mất sáu cây tử trúc, tổn hại đạo hạnh không nói, còn bị coi như sủng vật ký dưỡng.

Thảo nào gã này muốn nhân lúc thiên địa đại biến sấn cơ đào tẩu.

Khổ Trúc sắc mặt đau khổ, lại không dám tùy ý tiếp lời.

Bàn Cổ liếc hắn một cái, đạm đạm nói: "Vậy ngươi có biết, Tu Di Sơn có gì bất đồng?" "???" Khổ Trúc vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Tu Di Sơn có thể có gì bất đồng?

Nhưng Phụ thần đã hỏi như vậy, hiển nhiên không đơn giản.

Chương 207

Đương hạ vắt hết óc bắt đầu hồi tưởng, Tu Di Sơn rốt cuộc có gì bất đồng đâu?

Bất đồng... bất đồng...

ân?

Khổ Trúc mâu quang sậu lượng, thật sự nhớ ra một việc!

Đương hạ cung cung kính kính bái đạo: "Tu Di Sơn xác thực có một số dị dạng, không biết có nhất trí với suy nghĩ của Phụ thần hay không." "Nói nghe xem!" Bàn Cổ giữ Khổ Trúc lại chính là muốn từ miệng hắn nghe một số dị thường của Tu Di Sơn.

Khổ Trúc nói: "Ta bị ký dưỡng tại Bát Bảo Công Đức Trì mấy trăm vạn năm, tuy rằng đại bộ phân thời gian Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều sẽ ở một bên tham thiền tu đạo.

Nhưng cũng có mấy lần bọn họ không ở đó.

Ta... khụ khụ... từng ám trung tham tra mấy lần.

Cái khác ngược lại không vấn đề, vô phi là một số thiên tài địa bảo, những thứ đó đều thường kiến.

Nhưng dưới đáy Tu Di Sơn, tựa hồ có một tôn môn hộ.

Lúc đầu ta tưởng là mật đạo chi loại, liền thử tiềm nhập, kết quả..." Nhớ lại ký ức không tốt, trên mặt Khổ Trúc phù hiện một tia khủng cụ, thoại ngữ hạ ý thức đánh thắt.

Hai cô gái bên cạnh lại bị điều động lòng hiếu kỳ, Hậu Thổ nhịn không được hỏi: "Vậy sau cánh cửa đó rốt cuộc có cái gì?" Cánh cửa kia mang đến sự khủng bố tuy rằng thâm nhập cốt tủy, nhưng đó

chung quy đã là quá khứ thức.

Trước mắt Hậu Thổ...

Khổ Trúc rùng mình một cái, vội vàng nói: "Kỳ thực ta cũng không biết phía sau có gì, bởi vì ta căn bản không thể đi vào.

Bất quá ta lại cảm thụ được một luồng khí tức, đó dường như... dường như là tàn khu của Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần!" "Sao có thể?" Nữ Oa trừng mắt nói: "Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần sớm đã bị Đại thần giết sạch sẽ.

Nhục thân hóa thành chất dinh dưỡng cho tân thế giới, làm gì có tàn khu?" Bàn Cổ là người trong cuộc lại nghiêm túc suy nghĩ, phân tích nói: "Hỗn Độn Ma Thần cường hoành vô cùng, tức tiện năm đó bị ngô chém giết, nhưng khó bảo toàn sẽ không lưu lại một hai tàn khu không bị thế giới đồng hóa..." Quan trọng nhất là, hậu tục Hồng Hoang thế giới hướng đi đã thiên ly đại đạo thiết định, rất hố cha.

Có lẽ thật sự bảo lưu lại một bộ phận tàn khu Hỗn Độn Ma Thần.

Khổ Trúc trộm liếc Bàn Cổ một cái, phảng phất từ lời nói nhận đồng đó được cổ vũ, thốt ra: "Kỳ thực luồng khí tức ta cảm thụ được đó, hình như tịnh không phải một cỗ, mà càng giống như... số ngàn đạo bỉ thử củ triền..." Lời vừa ra khỏi miệng, Nữ Oa, Hậu Thổ đều biến sắc mặt.

Hiển nhiên, các nàng đều minh bạch hàm nghĩa câu nói này.

Một luồng khí tức bao hàm mấy ngàn đạo hỗn tạp khí tức...

Chẳng lẽ sau cánh cửa kia không đơn thuần là tàn khu của một vị Ma Thần, mà là... ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần?

Quá kinh tủng rồi đi? "Sao có thể?" "Không thể nào!" Hai nàng hầu như hạ ý thức phản bác.

Khổ Trúc vẻ mặt khổ tướng, lẩm bẩm nói: "Ta cũng cảm thấy không thể nào, khả năng là ảo giác đi..." "Khẳng định là ảo giác!" Nữ Oa đảo mắt trắng nói: "Chỉ một luồng bản nguyên chi khí của Ma Tổ đã giảo Tây Ngưu Hạ Châu đại loạn.

Nếu thật sự có tàn khu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thì Hồng Hoang sớm đã bị diệt." "Nương nương sở ngôn thậm phải!" Khổ Trúc cũng liên liên gật đầu.

Hắn cũng cảm thấy mình thật điên rồi mới nói ra lời như vậy.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, đó chính là bá chủ trong hỗn độn, nếu không phải Bàn Cổ hoành không xuất thế, bọn họ chính là chúa tể hỗn độn.

Một đám đại lão như vậy, nếu thật sự đều lưu lại tàn khu, một trăm cái Hồng Hoang cũng không đủ chơi. "Được rồi, cũng đừng dọa hắn." Hậu Thổ an ủi: "Chuyện loại này hẳn là không thể nào.

Càng hà huống có Phụ thần ở đây, dù thượng cổ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thật sự sống lại, cũng chỉ là chết thêm một lần nữa thôi." "Nương nương nói cực phải, ứng đương là ngô lộng sai rồi." Khổ Trúc vội vàng chắp tay.

Bàn Cổ uy nghiêm nói: "Lui xuống đi!" "Tuân mệnh!" Đợi Khổ Trúc lui ra khỏi đại điện, Bàn Cổ lại nhíu mày.

Sự tình tuyệt không có đơn giản như hai nàng nghĩ.

Tức tiện Khổ Trúc trăm vạn năm trước không cụ bị thần thông như bây giờ, nhưng cũng có tu vi Chuẩn Thánh.

Lại thêm bản thể là một trong Tiên Thiên Thập Đại Linh Căn, thiên tính cảnh giác.

Đã cảm ứng được tàn niệm Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần, vậy tất nhiên sẽ không giả.

Chỉ là chuyện này quá hãi nhân, cho nên Khổ Trúc cũng hạ ý thức cho rằng mình nhầm.

Nhưng đáy lòng Bàn Cổ lại nhận định, bí mật lớn nhất của Tây Ngưu Hạ Châu, tám chín phần mười là cái này.

Dưới Tu Di Sơn có một tôn môn hộ, phía sau mai táng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm kinh đảo một mảnh.

Hậu Thổ sớm đã sát giác không đúng, trước đó chẳng qua là khoan úy Khổ Trúc.

Giờ phút này thấy Bàn Cổ nhược hữu sở tư, nhịn không được nói: "Phụ thần, lời của Khổ Trúc sẽ không phải là thật chứ?" "A?" Nữ Oa lập tức nhìn qua, vẻ mặt kinh sá.

Đối với người nhà không có gì phải ẩn giấu, Bàn Cổ đạm đạm nói: "Việc này, tám chín phần mười là thật." "???" Nữ Oa lập tức chấn kinh vô cùng: "Đại thần, dưới Tu Di Sơn thật sự có tàn khu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần?

Không thể nào chứ?" Một khi có khả năng là thật, nàng nhịn không được tiêu táo.

Hậu Thổ trong mắt cũng có vài phần ưu sắc.

Đừng nhìn trước đó các nàng khinh tùng nói ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sống lại trước mặt Phụ thần cũng chỉ chết thêm lần nữa.

Nhưng trong lòng các nàng rõ ràng, Phụ thần chân linh phục tô, ứng cai sớm đã không còn cường thế như thời khai thiên tích địa năm xưa.

Như kim ngài có khả năng đang dùng phương thức nào đó không

ai biết để từng bước khôi phục tu vi.

Nếu không, hơn ngàn năm trước ngài cũng sẽ không phóng nhậm Hồng Quân cùng chín Thánh thiết cắt Hồng Hoang, phân liệt thiên địa.

Điểm này, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể đoán ra.

Nàng biết, phe Hồng Quân cũng biết.

Chỉ là mọi người đều không nói ra mà thôi.

Một khi dưới Tu Di Sơn thật sự có tàn khu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, vậy chẳng phải đại biểu bọn chúng đều có khả năng phục sinh?

Hoặc là, từ lúc bắt đầu, bọn chúng đang vì phục sinh mà làm chuẩn bị.

Lúc này, Nữ Oa cũng ý thức được, run rẩy nói: "Đại thần, vậy...

Tây Ngưu Hạ Châu linh khí quỹ phạp là do bọn chúng làm?" Nàng từng cùng Bàn Cổ du lịch một thời gian, hai người đàm luận chuyện Tây Ngưu Hạ Châu.

Tự nhiên nhiên đem việc Tây Ngưu Hạ Châu linh khí quỹ phạp liên hệ với việc này. "Hẳn là như thế." Bàn Cổ liếc hai nàng một cái, an ủi nói: "Kỳ thực đại khả bất tất quá lo lắng.

Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần đã chết, tức tiện thật sự phục sinh cũng không phải chuyện dễ dàng." Tham chiếu hắn chân linh phục tô, nếu không có Hệ Thống trợ giúp, muốn khôi phục toàn thịnh thời kỳ thì phải đợi đến năm nào tháng nào.

Hỗn Độn Ma Thần càng thảm, đại bộ phân chân linh đều bị đánh tan.

Trên lý thuyết mà nói, muốn phục sinh độ khó sẽ gấp ngàn lần vạn lần. "Cũng đúng!" Hai nàng lược lược thở phào nhẹ nhõm.

Hậu Thổ trầm giọng nói: "Nếu việc này là thật, Tây Phương nhị

đạo trên người tất có đại bí mật." "Không sai!" Nữ Oa cũng vẻ mặt nhận đồng.

Hai cái Tây Phương chi chủ, Tu Di Sơn lại là đại bản doanh của bọn họ.

Ngay cả Khổ Trúc đều có thể tham tra ra tôn môn hộ kia, hai người bọn họ sao có thể không biết?

Thậm chí có khả năng thứ đồ chơi kia là do bọn họ lộng ra. "Hai gã kia sẽ không phải là Hỗn Độn Ma Thần đào tẩu chứ?" Nữ Oa bị ý nghĩ của mình dọa sợ.

Bàn Cổ lắc đầu: "Không thể nào, nếu thật sự là Hỗn Độn Ma Thần chạy trốn thì không qua được cảm ứng của ngô.

Hơn nữa, Hồng Quân Đại Đạo cũng sẽ không cho phép thiên địa gian tồn tại đệ nhị tôn Hỗn Độn Ma Thần cùng hắn tranh đoạt thiên mệnh.

Tây Phương nhị đạo nếu thật là Hỗn Độn Ma Thần, bọn họ sống không đến bây giờ!" Đây là một câu nói thật.

Hai nàng đều gật đầu.

Bàn Cổ nói: "Nhưng có một điểm có thể xác định, hai người bọn họ cùng tôn môn hộ kia tất có liên hệ.

Chương 208

Thậm chí, trước đây bọn họ khả năng vẫn luôn che giấu tôn môn hộ kia." Tây Phương nhị đạo thường niên có một vị tọa trấn Tu Di Sơn, e rằng không đơn thuần là vì tham thiền ngộ đạo, khả năng lớn hơn là che giấu môn hộ phía dưới, phòng chỉ bị Thiên Đạo "nhìn trộm".

Chỉ là lọt mất "Khổ Trúc", hoặc giả Khổ Trúc vốn là vật nuôi trong nhà.

Nếu không phải ngàn năm trước trận dị biến kia, thiên địa phân cắt, chư thánh hỗn chiến, e rằng Khổ Trúc cả đời cũng chạy không thoát khỏi Tu Di Sơn.

Tức tiện chạy ra cũng sẽ bị Tây Phương nhị Thánh bắt về lột da rút gân.

Đâu có ngày tháng tiêu dao hiện tại. "Hư!" Hai nàng đều trường trường thở ra một hơi.

Tin tức hôm nay quả thật quá chấn hám.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cư nhiên lưu lại tàn khu, trốn tại đại bản doanh "Tu Di Sơn" của Tây Phương Giáo.

Tây Phương nhị đạo khả năng cùng bọn chúng có quan hệ mật thiết... thỏa thỏa là đại phản phái a!

Không biết Hồng Quân có hoài nghi hai vị này không?

Bàn Cổ đạm đạm nói: "Việc này vô nhu thâm cứu, tức tiện hết thảy thành thật, Hỗn Độn Ma Thần muốn xuất thế cũng không phải công lao một ngày.

Đương vụ chi cấp là tiên phong hạ 'Huyền Hoàng Đại Thế Giới',

để Hồng Hoang bản nguyên tái độ hợp nhất.

Giới thời, bốn mươi chín tôn thánh vị bổ toàn, Hồng Hoang thiên địa tấn cấp viên mãn.

Dù ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần phục tô cũng nại hà không được." Có một điểm hắn không nói, thật đến lúc đó, hắn tối thiểu cũng khôi phục Thiên Đạo đỉnh phong chiến lực.

Lại thêm Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, chiến đấu lực trực bức Đại Đạo Cảnh.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần?

Một cái chém một cái.

Hai nàng nghe vậy đều thần tình nghiêm túc. "Phụ thần yên tâm, trận này tất thắng!" "Tất thắng!" Nữ Oa cũng cắn răng, trên mặt hiếm thấy vẻ nghiêm túc. "Ân!" Bàn Cổ gật đầu, dừng một chút lại nói: "Long Phượng Kỳ Lân đẳng cổ tộc quy thuận, hiện nay thanh thế Hồng Hoang đã đạt đỉnh phong.

Bất quá bọn chúng dù sao cũng tị thế trăm vạn năm, cùng ngoại giới cách cách bất nhập.

Thiên địa hiện nay cũng chỉ có hai người các ngươi mới có đủ thực lực áp phục bốn đại cổ tộc thủ lĩnh.

Liền do hai người các ngươi hiệp trợ Phục Hy, an đốn chuyện của mấy đại cổ tộc!" Nói trắng ra là uy hiếp.

Nữ Oa tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, Hậu Thổ tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, đều là tự thân đạo tắc viên mãn chứng đắc thánh đạo.

Thiên sinh liền mạnh hơn loại dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo.

Mấy vị cổ tộc thủ lĩnh kia đều cường hãn vô cùng, tức tiện dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo cũng có thực lực nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, một thời gian sau khả năng còn đề thăng.

Trong tình huống này, Chư Thiên Thánh Nhân cũng chỉ có hai nàng mới có thể hoàn toàn áp phục.

Biết rõ sự tình trọng yếu, hai nàng không có nửa câu phế thoại, kính trực cung thân nói: "Phụ thần yên tâm, ngô đẳng tất định làm tốt việc này." Có Nữ Oa, Hậu Thổ tọa trấn, tứ đại cổ tộc tịnh không nháo ra yêu thiêu thân gì.

Long tộc án chiếu lệ cũ cư trú tại hải vực.

Từ lần trước phân cắt thiên địa, hải ngoại thủy tộc sớm đã bị Côn Bằng bắt sạch, cho nên Long tộc có rất nhiều địa bàn tùy ý lăn lộn.

Phượng tộc lựa chọn phía Nam vô tận hư không, trực tiếp diễn hóa ra một tòa thánh địa "Bất Tử Hỏa Sơn".

Hành kính như vậy phản đảo làm cho Nam phương giới vực ổn cố, vô hình trung tráng đại Hồng Hoang thiên địa khí vận.

Kỳ Lân tộc từ Tây Ngưu Hạ Châu rộng lớn vô ngần chọn lựa Thập Vạn Đại Sơn làm căn cứ địa, làm hàng xóm với ba ngàn Phật quốc của "Thấp Bà".

Việc này được Bàn Cổ đặc phê, dù sao Tây Ngưu Hạ Châu có chút miêu nị, đơn thuần Thấp Bà không đủ để trấn áp hết thảy quỷ mị tà túy, có Kỳ Lân tộc tại đây lạc cước có thể bảo vạn sự vô ưu.

Thú Hoàng di mạch tắc lựa chọn phía Bắc vô tận hư không, khai tịch ra một phương thánh địa, chuyên môn hấp nạp mãnh thú tu hành hữu thành trong Tam Giới.

Thoáng chốc mấy ngàn năm trôi qua.

Tứ đại cổ tộc sớm đã dung nhập vào tân thiên địa, cùng Tam Giới chúng sinh hòa mục tương xử, không còn phân biệt lẫn nhau.

Thời cơ công đánh "Huyền Hoàng Đại Thế Giới" trong lúc này cũng lặng lẽ chín muồi!

Thiên Ngoại Thiên, Bàn Cổ Thần Cung!

Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài, trong điện có Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử, Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa, Khổ Trúc, Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, tổng cộng mười sáu vị Thánh Nhân.

Giờ phút này, trên đầu mười sáu vị Thánh Nhân đều có một đạo quang trụ phóng lên tận trời, rực rỡ uy nghiêm, đại biểu cho pháp tắc Đại Đạo của riêng mình.

Trên đầu Bàn Cổ cũng có một đạo thanh quang khí trụ hạo đại.

Quang trụ trên đầu mười sáu vị Thánh Nhân lưu chuyển biến ảo, cuối cùng hội tụ thành một, dung nhập vào trong thanh quang khí trụ của Bàn Cổ. "Ong!" Thanh quang khí trụ vốn đã rộng mấy trăm trượng, thuận thế bạo trướng thêm hơn một phần ba. "Ầm ầm!" Khí trụ đâm thẳng phá vỡ vách ngăn Thiên Ngoại Thiên, tiến thẳng vào Hỗn Độn.

Nếu thân xử tại Hỗn Độn, có thể nhìn thấy một pho tượng người khổng lồ, nửa thân trên thâm nhập vào trong Hỗn Độn.

Giờ khắc này, pho tượng phảng phất như sống lại.

Từ trên người nó phóng ra một đạo thanh quang chói mắt, một đường oanh phá vô tận hư không, lao thẳng vào sâu trong Hỗn Độn.

Trong thời gian này, pháp lực trong cơ thể mười sáu vị Thánh Nhân trôi đi với tốc độ kinh khủng.

Cũng may bọn họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể mượn nhờ thiên địa chi lực làm của riêng.

Thế là, toàn bộ Tam Giới nổi lên cuồng phong sóng dữ, nguyên khí vô tận điên cuồng rót vào Thiên Ngoại Thiên. "Ầm ầm!" Thanh thế hạo đại, chấn động đến mức cả Thiên Cung đều đang rung lắc.

Nhưng dưới trướng Thiên Đế Phục Hy, hàng ức vạn Thiên binh Thiên tướng đứng nghiêm trang, không một ai xê dịch thân hình nửa bước.

Tại Nhân gian giới, có Nhân Tộc Tam Tổ cùng chín vị Đại Tổ Vu đích thân tọa trấn, trấn áp hết thảy dị động.

Tại U Minh giới, Minh Hà diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi hư ảnh, định đỉnh bát phương.

Hải ngoại, Tây Phương Phật quốc đều có cường giả Cổ tộc xuất hiện, nhao nhao dùng thần thông áp chế.

Toàn bộ Hồng Hoang kiên cố như thành đồng vách sắt.

Cảnh tượng như vậy tựa hồ đã trôi qua một vạn năm, lại dường như chỉ mới trong sát na. "Ong!" Hư không mạc danh chấn chiến.

Bàn Cổ mở mắt trong sát na, trong con ngươi hiện ra tinh mang chói mắt.

Ngài mạnh mẽ đưa tay, hư không một vạch. "Xoẹt!" Ẩn ước có một đạo phủ mang chói mắt xuyên thấu hư không, chém thẳng vào vô tận Hỗn Độn. "Ầm ầm!" Khí lưu Hỗn Độn cuồn cuộn khủng khiếp, vô tận hư không vỡ vụn.

Tại nơi sâu nhất trong Hỗn Độn, một phương thế giới được bao bọc bởi Huyền Hoàng chi lực, tựa như vỏ trứng gà, chợt lóe lên rồi biến mất! "Tìm được rồi!" Mười sáu vị Thánh Nhân đều lộ vẻ vui mừng.

Vốn dĩ "Huyền Hoàng Đại Thế Giới" ẩn trong Hỗn Độn, không ai biết đến.

Nhưng giờ khắc này, mọi người hợp lực, trực tiếp khóa chặt vị trí của nó.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần muốn, bọn họ có thể công đánh "Huyền Hoàng Đại Thế Giới" bất cứ lúc nào.

Công phá thế giới này, để Hồng Hoang Thiên Đạo trọng quy viên mãn, đây là tâm nguyện chung của tất cả mọi người.

Cho dù là bốn vị thủ lĩnh Cổ tộc mới gia nhập, hay Khổ Trúc cũng không ngoại lệ, hiện nay bọn họ đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu Hồng Hoang Thiên Đạo viên mãn, bọn họ cũng sẽ nhận được vô lượng chỗ tốt.

Giờ khắc này, tín niệm của mười sáu vị Thánh Nhân thống nhất chưa từng có.

Khi Huyền Hoàng Đại Thế Giới bị định vị, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang, Thiên - Địa - Nhân tam giới đều ánh xạ ra một màn trong mang mang Hỗn Độn.

Một thế giới được bao bọc bởi Huyền Hoàng chi lực, phảng phất như vỏ trứng gà hiện ra.

Đó chính là Thiên Đạo bản nguyên đã bị Hồng Quân cùng chín vị Thánh Nhân cưỡng ép chia cắt mang đi từ mấy ngàn năm trước. "Ong ong ong!" Toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều đang rung động.

Ức vạn sinh linh Tam Giới đều cảm nhận được một cỗ phẫn nộ, uất ức, cùng với tín niệm gấp gáp muốn tiêu diệt Huyền Hoàng Đại Thế Giới, khiến Thiên Đạo bản nguyên trọng quy hoàn chỉnh.

Chương 209

Ý niệm của Thiên Địa, cũng là ý niệm của sinh linh. "Giết, giết, giết!" Thiên, Địa, Nhân, Yêu, Ma, Tiên, Phật... bất luận là chủng tộc nào, chỉ cần là sinh linh của thế giới Hồng Hoang, không ai không bộc phát ra tiếng gầm thét tận trời.

Phải giết sạch hết thảy bạn nghịch, để thiên địa Hồng Hoang tái độ nhất thống.

Bất cứ hành vi chia cắt nào tất sẽ bị tiêu diệt.

Cảm nhận ý chí chúng sinh hội tụ, trong mắt Bàn Cổ hiện lên một tia cười ý.

Sắp rồi.

Cách vô tận hư không, phảng phất nhìn thấy bên trong Huyền Hoàng Đại Thế Giới có một tôn đạo nhân hư ảnh hiển hóa, sắc mặt khó coi đang lạnh lùng nhìn lại. "Hồng Quân!" Giờ phút này Huyền Hoàng Đại Thế Giới và Hồng Hoang cách xa nhau đâu chỉ ức vạn triệu năm ánh sáng.

Cho dù là Thánh Nhân toàn lực đi đường, cũng phải mất mười năm tám năm.

Để trốn tránh truy tra, Hồng Quân năm đó chạy quả thực đủ xa.

Nhưng hiện tại, Huyền Hoàng Đại Thế Giới đã bị khóa chặt, chỉ cần Thời Không Thông Đạo cấu kiến hoàn thành, Bàn Cổ tùy thời có thể mang theo ức vạn chúng sinh Hồng Hoang trực tiếp giáng lâm.

Đến lúc đó, Hồng Quân tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không thể trốn.

Chỉ có một trận chiến!

Kẻ thắng sẽ đạt được thiên địa hoàn mỹ.

Bàn Cổ cười khẽ, lập tức nhắm mắt bắt đầu toàn lực cấu kiến Thời Không Thông Đạo.

Nhiều thì mấy trăm năm, ít thì mấy chục năm.

Có mười sáu vị Thánh Nhân tương trợ, khoảng thời gian này sẽ rút ngắn hơn một chút.

Cùng lúc đó!

Tại nơi vô danh trong Hỗn Độn, Huyền Hoàng Đại Thế Giới!

Thân ảnh Hồng Quân bỗng nhiên xuất hiện trong Hỗn Độn. "Vút, vút, vút!" Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... tám vị Thánh Nhân lần lượt hiện ra.

Dưới chân bọn họ chính là Huyền Hoàng Đại Thế Giới.

Giờ phút này, bên ngoài Huyền Hoàng Đại Thế Giới hiện ra một đạo hư ảnh, loáng thoáng có thể nhìn ra hình bóng thu nhỏ của Hồng Hoang.

Côn Bằng thử dùng Thánh Nhân chi lực thanh trừ, lại hào vô ba lan, nhất thời mặt đầy chấn kinh: "Thứ gì đây?" Nguyên Thủy lúc này cũng không còn vẻ ngạo mạn ngày thường, ánh mắt phức tạp nói: "Là tiêu ký của thế giới Hồng Hoang, chúng ta bị khóa chặt rồi." Mấy vị Thánh Nhân không rõ nội tình lập tức chấn kinh không thôi. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn tuyên phật hiệu, trong mắt tràn đầy cảm thán: "Đại chiến, sắp tới rồi." Đại chiến?

Mấy đại Thánh Nhân phảng phất ý thức được điều gì, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tuy rằng những năm này bọn họ đều có tiến bộ nhảy vọt, nhưng nghĩ đến việc phải khai chiến với Bàn Cổ, da đầu liền tê dại, có cảm

giác muốn bôi dầu vào lòng bàn chân mà chạy.

Hồng Quân phảng phất nhìn ra tâm tư bọn họ, thản nhiên nói: "Các ngươi tuy rằng thoát khỏi sự trói buộc của Thiên Đạo, nhưng mấy ngàn năm nay một mực mượn Huyền Hoàng Thiên Đạo để cảm ngộ, sớm đã cùng Huyền Hoàng Đại Thế Giới dung hợp làm một thể.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt chư Thánh đều khó coi.

Hồng Quân cư nhiên lại tính kế bọn họ một lần nữa trong lúc bất tri bất giác!

Ánh mắt Nguyên Thủy biến ảo bất định, phảng phất đã sớm biết hiểu hết thảy, cắn răng nói: "Vi kim chi kế, chỉ có liều mạng!" Mấy Thánh Nhân tuy nhiên không nguyện, lại cũng không thể làm gì.

Bởi vì sớm đã nhập cuộc, lần này không ai bức bách, là bọn họ tự nguyện nhảy vào hố.

Trên đời này, làm gì có chuyện không làm mà hưởng?

Hồng Quân liếc nhìn mọi người một cái, thản nhiên nói: "Bàn Cổ muốn tới, cần một đoạn thời gian.

Tiếp theo, ngô sẽ nhập Hỗn Độn, tìm kiếm một hai người giúp đỡ.

Trong thời gian này, hi vọng chư vị an phận thủ thường, thay bản tọa thủ hộ thật tốt Huyền Hoàng Đại Thế Giới." Bị ánh mắt Hồng Quân quét qua, chư Thánh đều có cảm giác như gai ở sau lưng, lập tức nhao nhao cung thân nói: "Lão sư yên tâm, ngô đẳng định sẽ giữ vững Huyền Hoàng Đại Thế Giới!" Hồng Quân cũng không nói nhảm, tay vừa nhấc, "Ong" một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm năm đó đoạt từ tay Thông Thiên bay ra, rơi thẳng xuống trước mặt Côn Bằng.

Hắn thản nhiên nói: "Bảo vật này ban cho ngươi, mong hãy thiện dụng!" Trong ánh mắt ghen ghét vô cùng của mấy Thánh Nhân khác,

Côn Bằng run rẩy thu lấy Tru Tiên Kiếm Trận, ngay cả bản thân hắn cũng không biết phúc duyên to lớn như vậy làm sao lại rơi trúng đầu mình.

Trong lòng kích động vạn phần, vội cung thân bái nói: "Đệ tử định không phụ sự kỳ vọng của lão sư!" Hồng Quân không nói thêm gì nữa, chỉ ý vị thâm trường nhìn quét qua chư Thánh, thân hình "Vút" một cái biến mất vào Hỗn Độn.

Lần này là chân chính biến mất.

Chư Thánh đều có thể cảm ứng rõ ràng khí tức của Hồng Quân tại Huyền Hoàng Đại Thế Giới đã triệt để tiêu thất.

Đi thật rồi!

Sau một khắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Côn Bằng.

Tru Tiên Kiếm Trận một khi bày ra, phi tứ Thánh bất khả phá.

Đây là một bước lên trời a!

Ánh mắt Nguyên Thủy bất thiện.

Tại hắn xem ra, Tru Tiên Kiếm Trận ứng là vật của Tam Thanh, sao có thể rơi vào tay người ngoài?

Hơn nữa hắn luôn luôn coi thường Yêu tộc.

Pháp chỉ của Lão sư, quả nhiên không thể suy đoán!

Một bên Đế Tuấn, Thái Nhất ánh mắt hận không thể ăn thịt người.

Côn Bằng nguyên bản chỉ là một giới hạ thuộc, như kim không chỉ chứng đạo thành Thánh, còn đạt được sát phạt chí bảo Tru Tiên Kiếm Trận.

Đây là muốn tạo phản a!

So sánh ra, Hạo Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tuy rằng cũng thèm nhỏ dãi, nhưng lại không biểu lộ rõ ràng như vậy, nhao nhao chắp tay nói: "Chúc mừng Côn Bằng sư đệ!" Côn Bằng nhất nhất đáp lễ, chu đáo đến mức khiến người ta không bắt bẻ được nửa điểm mao bệnh, nhưng tâm thần lại khẩn trương đến cực hạn.

Hắn biết, vì chuyện Tru Tiên Kiếm Trận mà đã bị người ta nhớ thương rồi.

Bất kể là Tam Thanh, Tây Phương nhị đạo hay Đông Hoàng Thái Nhất, không một ai hi vọng Tru Tiên Kiếm Trận rơi vào tay hắn.

Tiên thiên linh giác cường đại khiến hắn cảm ứng được một cỗ nguy cơ to lớn.

Còn ở lại đây, thật sợ những người này vì ghen ghét mà làm ra sự tình bất lý trí.

Côn Bằng lập tức chắp tay nói: "Thừa mông Lão sư coi trọng, ban cho Tru Tiên Kiếm Trận.

Ngô đang muốn trở về bế quan thông thạo một hai, tiện không đa lưu.

Chư vị sư huynh, cáo từ!" Dứt lời, cũng không quản phản ứng của mọi người, thân hóa độn quang, bay thẳng về Bắc Minh giới vực. "Ầm ầm!" Một đạo hắc quang trùng thiên, thoáng chốc phong cấm toàn bộ Bắc Minh giới vực.

Như thế, nếu có người ngoài tới gần, hắn sẽ phát giác ngay lập tức.

Chư Thánh nhìn nhau, tu du liền tan biến vô hình.

Đông Phương giới vực, Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung!

Nguyên Thủy cắn răng, mặt đầy nộ khí nói: "Đều trách Thông

Thiên cuồng vọng tự đại, tự hạ thánh vị không nói, còn làm mất Tru Tiên Kiếm Trận.

Nếu không, bảo vật này sao có thể tiện nghi cho tên Côn Bằng kia?" Trên vân đài, Lão Tử mắt khép hờ, một bộ thần du thiên ngoại, phảng phất căn bản không nghe thấy Nguyên Thủy phàn nàn.

Nguyên Thủy tự lẩm bẩm một hồi, không ai để ý cũng thấy vô vị, hậm hực ngậm miệng, chuyển chủ đề nhìn về phía Lão Tử nói: "Huynh trưởng, Đạo Tổ trước khi đi nói muốn tìm một hai người giúp đỡ.

Trong Hỗn Độn, chẳng lẽ còn có cường giả mà chúng ta không biết?" Lão Tử lúc này mới mở mắt, liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: "Hỗn Độn giả vô biên vô tế, tung hoành không biết bao nhiêu ức vạn dặm sâu, cho dù là Thánh Nhân cũng không cách nào dò xét biên giới của nó.

Tuy nhiên năm đó Bàn Cổ Thần khai thiên tích địa, chém hết ba ngàn Ma Thần, nhưng chung quy sẽ có cá lọt lưới.

Lão sư vốn là Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần, có một hai chí giao cũng là chuyện bình thường." "Hít!" Nguyên Thủy mạc danh kinh sợ: "Ý của đại huynh là, còn có Hỗn Độn Ma Thần còn sống?" "Vạn sự vô định số!

Hãy coi như tâm bình thường." Lão Tử thật sâu nhìn hắn một cái, nói tiếp: "Sư đệ tranh thủ thời gian thanh nhàn cuối cùng này, mau chóng tăng tu vi đi.

Tiếp theo chỉ sợ không có thời cơ tốt như vậy nữa đâu." Lời vừa dứt, thân hình Lão Tử biến mất không thấy.

Nguyên Thủy có thể cảm ứng được Lão Tử tịnh không thực sự biến mất, mà là trở về Bát Cảnh Cung bế quan.

Nhưng tin tức trong lời nói của Lão Tử lại khiến hắn không rét mà run.

Đại huynh rốt cuộc biết cái gì?

Vì sao phải bảo tranh thủ thời gian cuối cùng, bởi vì Bàn Cổ sắp đánh tới sao?

Chương 210

"Hít!" Nguyên Thủy hốt nhiên hít sâu một hơi, sắc mặt biến ảo bất định.

Sau cùng, hắn cúi đầu nhìn Bàn Cổ Phiên trong tay, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Bất kể chân tướng thế nào, với sự hiểu biết về Lão Tử, đối phương tuyệt sẽ không bắn tên không đích.

Về sau chỉ sợ thật không có cơ duyên tốt nữa rồi.

Vậy thì phải nắm chặt hết thảy thời cơ, tăng cao tu vi.

Đả định chủ ý, Nguyên Thủy không nói thêm gì nữa, một lòng trầm nhập vào trong cảm ngộ Thiên Đạo.

Tây Phương giới vực, Bát Bảo Công Đức Trì!

Chuẩn Đề hỏi Tiếp Dẫn vấn đề tương tự: "Sư huynh, Lão sư muốn đi Hỗn Độn tìm ai giúp đỡ?" "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn chắp tay nói: "Hỗn Độn quảng mậu, dù là Thánh Nhân cũng không cách nào biết hết ảo diệu của nó.

Bất quá, nguyên thân của Lão sư chính là một trong Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần, sinh tại tư, trưởng tại tư.

Người có thể được Lão sư coi là giúp đỡ, sợ rằng cũng là hạng Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần." "Hít!" Chuẩn Đề nghe vậy không kìm được hít sâu một hơi lạnh: "Nhưng, Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần không phải đều bị Bàn Cổ Thần giết rồi sao?" "Hửm?" Tiếp Dẫn đột ngột ngước mắt nhìn hắn, ánh mắt lược hiển phong duệ.

Chuẩn Đề lập tức khựng lại, vội vàng ngậm miệng.

Tiếp Dẫn thản nhiên nói: "Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần phồn đa phức tạp, 'Ba Ngàn' chỉ là con số ước lượng, tịnh không phải thực số!

Hơn nữa, một số Ma Thần thần thông quảng đại, hoặc dùng đủ loại thủ đoạn tránh đi sát kiếp, chập phục trong Hỗn Độn tìm kiếm cơ hội siêu thoát, cũng tịnh không phải không có khả năng!

Phải biết Lão sư tuy cũng là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nhưng năm đó tại trong Hỗn Độn bài danh cũng không cao!

Chân chính xếp hạng mười vị trí đầu chính là Vận Mệnh Ma Thần, Không Gian Ma Thần, Thời Gian Ma Thần, Luân Hồi Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, Âm Dương Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần...

Những kẻ này không một ai không phải là hạng thủ nhãn thông thiên, ngay cả Lão sư đều có thể sống sót, hà huống là bọn họ?

Bảo không chừng sẽ có một hai tàn tồn lại." Chuẩn Đề bị một phen lời nói này chấn kinh đến tột đỉnh, nhưng ngẫm lại tựa hồ cũng có đạo lý.

Ba ngàn Đại Đạo, Vận Mệnh không ra, Thời Gian là vương, Không Gian xưng tôn.

Năm xưa xếp hạng đệ nhất vị là Vận Mệnh Ma Thần, hào xưng chưởng ác thiên địa vận mệnh, chẳng lẽ chỉ là một câu nói suông?

Còn có Không Gian Ma Thần, Thời Gian Ma Thần, không kẻ nào không cường đại vô thất, thật sự đều chết trong trận Khai Thiên đại kiếp kia sao?

Nếu trước kia có người nói với hắn như vậy, đại khái suất là hắn không tin.

Nhưng hiện tại Hồng Quân chính miệng nói muốn đi Hỗn Độn tìm một hai người giúp đỡ.

Trong Hỗn Độn còn có ai sống sót?

Chỉ có Hỗn Độn Ma Thần mà thôi.

Lại kết hợp lời Tiếp Dẫn nói, đáp án gần như đã rõ ràng.

Có thể dự kiến, trong Hỗn Độn tất có Hỗn Độn Ma Thần tồn lưu từ kiếp nạn Khai Thiên trước kia.

Tức tiện năm đó tao ngộ trọng thương, nhưng mười ức tám ngàn vạn năm trôi qua, có khả năng đã sớm khỏi hẳn.

Lần này, Hồng Quân chính là muốn cùng đối phương liên thủ, cộng chiến Bàn Cổ!

Lúc này, thanh âm Tiếp Dẫn từ bên cạnh truyền đến: "Sư đệ tranh thủ thời gian, đa đa cảm ngộ Thiên Đạo huyền diệu đi.

Ngày sau, chỉ sợ không có cơ hội tốt như vậy nữa rồi." Ân?

Chuẩn Đề tâm thần khẽ động, trong nháy mắt minh bạch.

Hồng Quân muốn thỉnh Hỗn Độn Ma Thần xuất sơn, không thể nào tay không bắt giặc.

Vậy cái giá phải trả... là Huyền Hoàng Đại Thế Giới?

Tâm đầu kịch chấn, Chuẩn Đề theo bản năng nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Cho nên, ý của sư huynh là cái này sao?

Một khi Hỗn Độn Ma Thần nhập cuộc, thì làm gì còn chuyện cho đám Thánh Nhân nhàn tản bọn họ!

Tức tiện không thể nào đem toàn bộ bọn họ gạt bỏ, nhưng muốn giống như hiện tại, trực tiếp chia cắt đại bán thiên địa, chiếm cứ Thiên Đạo bản nguyên lớn nhất để tùy thời cảm ngộ, sợ là không thể nào nữa rồi.

Minh ngộ điểm này, trong lòng Chuẩn Đề không khỏi ngũ vị tạp trần.

Đương hạ triều Tiếp Dẫn củng thủ nói: "Đa tạ sư huynh nhắc nhở!" Tiếp Dẫn không nói gì, tâm thần nghiễm nhiên đã trầm nhập vào Thiên Đạo bản nguyên.

Chuẩn Đề thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, tranh thủ thời gian, bắt đầu cảm ngộ Thiên Đạo ảo diệu!

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Thoáng chớp mắt, đã mấy trăm năm trôi qua.

Hồng Hoang Đại Thế Giới, Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên, Thần Cung!

Bàn Cổ vốn đang nhắm mắt, thốt nhiên mở mắt. "Ong!" Một vệt linh quang dập dờn, mắt trần có thể thấy, một cột sáng thô đại quán xuyên toàn bộ Hỗn Độn, vươn dài ra vô tận hư không.

Tại nơi tận cùng, loáng thoáng có thể thấy một vệt Huyền Hoàng chi quang lấp lóe.

Lịch thì một trăm ba mươi bảy năm, Thời Không Thông Đạo rốt cuộc đã thành.

Giờ khắc này, chư thiên chấn động.

Màn trời Tam Thập Tam Thiên phảng phất như nứt ra.

Mắt trần có thể thấy, một cột sáng thô to hạo hãn, lấy Bàn Cổ Thần Cung tại Thiên Ngoại Thiên làm đầu nguồn, đâm thẳng phá vỡ vô tận Hỗn Độn, bắc cầu thành một thông đạo khổng lồ vô cùng, một đường lan tràn đến vị trí tận cùng.

Phàm là người có tu vi Đại La trở lên, đều có thể lờ mờ nhìn thấy nơi tận cùng ẩn có một vệt Huyền Hoàng chi quang chớp động.

Không cần nói nhiều, ai cũng hiểu đó là địa phương nào. "Huyền Hoàng Đại Thế Giới!" Một giây sau, một hồi đạo âm ầm ầm vang vọng chư thiên thập địa. "Tam Giới gia quân, tập kết!" Ầm!

Hai chữ "Tập kết" vừa ra, sơn dao địa động, vô số linh khí bồng bột dâng trào.

Đó là toàn bộ Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên đang hoan hô.

Tuy Thiên Đạo chí công vô tư, chỉ vận chuyển theo quy tắc, nhưng hiện nay bản nguyên tàn khuyết, trận chiến này là vì chinh phạt Huyền Hoàng Đại Thế Giới, đoạt lại Thiên Đạo bản nguyên, bản nguyên chi linh tự nhiên hoan hỉ vô cùng.

Nhất ứng linh khí như mưa, như trút nước sái lạc lên thân thể chúng sinh Tam Giới.

Lại có Thiên Địa Đạo Tắc hiển hóa, trợ giúp cảm ngộ tu hành. "Ầm ầm!" Một số sinh linh Tam Giới đang bên bờ vực đột phá, gần như trong sát na liền phá cảnh.

Nhất thời, đấu chí của chúng sinh Tam Giới bị thôi phát đến cực hạn. "Chiến!" "Chiến!" "Chiến!" Tiếng gầm thét chấn thiên vang vọng chư thiên thập địa.

Ứng với danh nghĩa "Chinh chiến" của Bàn Cổ, từng nhóm Tam Giới trú quân bắt đầu tập kết.

Thiên Giới, Địa Giới, Hải Ngoại, Phật Quốc, ngay cả Nhân Gian Giới cũng điều động trăm vạn đại quân.

Tuy rằng Nhân Gian Giới hiện nay đã Tiên - Phàm phân cách, nhưng Tiên đạo truyền thừa chưa từng đoạn tuyệt, Tiên môn san sát.

Tuy tu vi đều dưới Thiên Tiên, nhưng những người hiểu rõ ý nghĩa trận chiến này, không một ngoại lệ, toàn bộ lựa chọn chinh chiến.

Trăm vạn đại quân, chính là Tiên môn kiêu tử được tuyển chọn từ ức vạn chúng sinh Nhân Gian Giới, trong đó không thiếu những lão cổ đổng của các tông môn, giờ phút này đều nhiệt huyết sôi trào, muốn cống hiến một phần sức mạnh vì bổ toàn Thiên Đạo bản nguyên.

Giờ phút này, dưới sự cọ rửa của linh khí vũ, những tu sĩ nhân gian này không nghi ngờ gì là người thu hoạch lớn nhất.

Một số kẻ thiên tư siêu tuyệt, đương trường đánh vỡ gông cùm xiềng xích, chứng đạo thành Tiên.

Nhờ sự che chở của Thiên Đạo bản nguyên, bọn họ không tai không kiếp, thuận lợi chứng đạo, tu vi một đường ổn định tại Thiên Tiên cảnh.

Là một phiến thịnh thế, cũng là một phương loạn thế!

Tiếp theo là cuộc đối quyết giữa hai giới, số lượng tử vong của song phương sẽ vượt xa đại chiến hải ngoại mấy ngàn năm trước, cũng thắng xa trận Vu Yêu Chi Chiến năm xưa.

Nhưng chỉ cần sống sót qua chiến đấu, vậy thì kiếm lời lớn.

Trước mặt sinh tử, không một ai thối lui.

Chư Thiên đại quân cuối cùng hội tụ vượt quá con số ba trăm triệu!

Trong đó nhóm tinh anh lớn nhất bắt nguồn từ cường giả Vu Nhân thượng cổ, cũng chính là "Thiên Nhân đại quân" ngày nay, tổng số hơn một trăm triệu!

Chương 211

Nhóm tinh anh thứ hai bắt nguồn từ A Tu La thượng cổ tại Địa Giới, hiện đảm nhiệm "Âm Binh đại quân" của Địa Phủ, tổng số một trăm triệu.

Trên đời thứ không thiếu nhất chính là sinh linh, sinh linh sau khi chết không phải tất cả đều chuyển thế đầu thai, có một bộ phận thiên tư siêu tuyệt sẽ hóa thành Âm Binh.

Cho nên tuy chỉ có mấy ngàn năm, nhưng số lượng Âm Binh lại tăng lên gấp bội.

Một trăm triệu chỉ là bắt đầu mà thôi.

Nhóm thứ ba đến từ Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu, cùng với Tây Thiên Phật Quốc, cộng thêm nhất ứng thế lực Cổ tộc, cùng nhau gom đủ hơn một trăm triệu đại quân!

Thiên Ngoại Thiên, Thần Cung.

Lấy Bàn Cổ cầm đầu, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử, Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa, Khổ Trúc... cộng lại mười sáu vị Thánh Nhân.

Phía sau là Thiên Đế Phục Hy, Nhân Tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà, Thiên Chủ Thấp Bà, Chúa tể Hải Ngoại Tam Đảo Thập Châu, mấy chục lão cổ đổng của tứ đại Cổ tộc, cường giả Vu Nhân được U Minh giới tăng cường... tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong, tổng số gần ba trăm.

Ba trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong, đặt ở trước kia là chuyện không dám tưởng tượng.

Xuống dưới nữa, cường giả Chuẩn Thánh càng nhiều, gần như phá vạn.

Lại có Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên... phóng tầm mắt nhìn tới, lít nha lít nhít một phiến!

Giờ phút này chúng sinh tín niệm như một, được bản nguyên chi lực của Hồng Hoang Đại Thế Giới gia trì, khí thế càng thêm khôi hoành, sát phạt vô địch.

Ngay cả mười sáu vị Thánh Nhân cũng bị tín niệm tất thắng của chúng sinh cảm nhiễm, ai nấy thần tình chấn phấn, hận không thể đại sát đặc sát.

Trận chiến này tất thắng!

Thân là Thiên Đế chi chủ Tam Giới, Phục Hy bước lên một bước, triều Bàn Cổ bái nói: "Khải bẩm Phụ Thần, Tam Giới gia quân, cộng lại ba trăm lẻ một triệu không trăm tám mươi bảy vạn chín ngàn hai trăm bảy mươi vị, đã toàn số tề tựu, tùy thời đãi mệnh!" "Tùy thời đãi mệnh!" Sau một khắc, trong thiên địa bộc phát ra tiếng gầm thét chấn thiên.

Tam Giới gia quân đều chiến ý sôi trào. "Tốt!" Bàn Cổ không có nói nhảm dư thừa, mạnh mẽ giơ tay điểm ra một chỉ. "Ong" một tiếng, hư không chấn động, vách ngăn Thiên Ngoại Thiên trong sát na nứt ra.

Bên ngoài có thể thấy vạn thiên Hỗn Độn chi lực dâng trào, diễn dịch ra vô biên sát phạt.

Một giây sau, một thông đạo trong suốt khổng lồ thành hình, quán thông chư thiên. "Ầm ầm!" Thiên địa chấn động, tựa như có một cỗ cự lực vô thất hình thành, trong nháy mắt lôi kéo toàn bộ thế giới Hồng Hoang, bắt đầu bước nhảy không gian qua Hỗn Độn. "Ong!"

Một cái chấn chiến, ức vạn vạn năm ánh sáng xuyên qua.

Pháp lực của chư Thánh đang tiêu hao với tốc độ kinh khủng, cho dù có vô tận thiên địa chi lực bổ sung, giờ phút này cũng không khỏi sắc mặt trắng bệch, có dấu hiệu sắp lực kiệt.

Duy chỉ Bàn Cổ thần tình bất biến, trên đầu một cột thanh quang khí trụ thô đại sung điền, thuấn tức bổ toàn thông đạo. "Ầm ầm ầm!" Hư không chấn động, ức vạn sinh linh Tam Giới chỉ cảm thấy trước mắt một trận mơ hồ.

Khi mở mắt ra lần nữa, "Hít", trước mắt đột ngột xuất hiện một viên cầu khổng lồ, trên đó tỏa ra vô lượng Huyền Hoàng chi quang. "Huyền Hoàng Đại Thế Giới?" Xuyên qua Huyền Hoàng Đại Thế Giới, loáng thoáng có thể thấy bên trong phân chia rõ ràng năm đại khu vực: Thanh, Kim, Hắc, Bạch, Hồng.

Trong khu vực Thanh sắc, từng tên Tiên đạo tu sĩ thân đeo trường kiếm, khí chất sái thoát.

Trong khu vực Kim sắc, từng cái đầu trọc tăng lữ, tay cầm thất bảo, thân khoác cà sa, phật ý dạt dào.

Trong khu vực Hắc sắc, ức vạn thủy tộc dâng trào, khí thế bàng bạc, tranh nanh hung ác.

Trong khu vực Bạch sắc, từng đội Thiên binh Thiên tướng giáp trụ tươi sáng, khí thế ngang dương.

Trong khu vực Hồng sắc, yêu vân cuồn cuộn, có thể thấy ức vạn Yêu tộc tay cầm binh qua, sát phạt đầy trời!

Cầm đầu chính là Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng... tám vị Thánh Nhân!

Hiển nhiên, Huyền Hoàng Đại Thế Giới cũng sớm phát giác được dị thường, tích cực bị chiến, làm tốt chuẩn bị tùy thời khai chiến.

"Giết!" Bàn Cổ vung tay lên, trực tiếp xé rách vách ngăn tầng ngoài của Huyền Hoàng Đại Thế Giới. "Ầm ầm!" Sau lưng ba trăm triệu đại quân dưới sự bao bọc của một cỗ lực lượng hùng hồn, trực tiếp truyền tống vào năm sắc khu vực.

Binh đối binh, tướng đối tướng!

Tam Giới gia quân vừa nhập tràng, sinh linh trong Huyền Hoàng Đại Thế Giới liền bắt đầu phản kích.

Vô sở vị chính tà đúng sai, đơn thuần là liều mạng chém giết.

Lấy Phục Hy, Nhân Tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà, cùng hơn ba trăm Chuẩn Thánh chí cường giả cầm đầu, ba trăm triệu đại quân khai mở màn sát lục. "Ầm ầm!" Nơi đi qua, sơn hà phá toái, hư không nổ tung.

Khí kình khủng bố quét ngang chín tầng trời mười tầng đất.

Nhất ứng thần thông chiến pháp tầng tầng lớp lớp, đánh cho toàn bộ Huyền Hoàng Đại Thế Giới lung lay sắp đổ. "Đế Tuấn, Thái Nhất, lão tử đến rồi đây.

Tốc tốc đi ra chịu chết!" Đại Tổ Vu Đế Giang bạo quát một tiếng, "Ong" một cái hoành khóa trường không, xuất hiện trực tiếp trong Hỗn Độn.

Đế Tuấn và Thái Nhất đang ở trong Huyền Hoàng Đại Thế Giới sắc mặt khẽ biến. "Tìm chết!" Lạnh hừ một tiếng, "Ầm!" Thái Nhất tay nắm Hỗn Độn Chung, trực tiếp đâm rách tầng tầng hư không, xuất hiện trong Hỗn Độn. "Ầm ầm!" Một vệt lưu quang trong suốt vô sắc lấy Hỗn Độn Chung làm trung tâm, mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nơi đi qua, hư không Hỗn Độn đều ngưng kết thành phiến. "Hảo gia hỏa, tiến bộ lớn đấy!" Mắt thấy Thái Nhất đã thông thạo chưởng

khống Hỗn Độn Chung, tu vi so với trước kia lại có tấn thăng, ẩn ước chạm đến cảnh giới Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Đế Giang không khỏi phát ra một tiếng cười khẽ.

Trong lời nói lại không có nửa điểm thực lòng cung duy.

Nói đồng thời, mâu quang đẩu lệ, "Ầm ầm!" Hư không nổ tung, vạn thiên không gian chi lực ngưng tụ trong tay hắn thành một cây búa lớn, lao thẳng đến Thái Nhất chém xuống. "Phanh!" Hư không nổ tung.

Lưu quang tựa hồ có thể phong cấm chư thiên thập địa của Hỗn Độn va chạm với cự phủ, lập tức bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Sau một khắc, lưu quang phá toái.

Đế Giang một bước vượt qua mấy vạn trượng trường không, lao thẳng đến Thái Nhất sát phạt.

Thái Nhất cũng không cam lòng yếu thế, tay nâng Hỗn Độn Chung, hãn nhiên nghênh đón.

Hai kẻ đều là lão đối đầu mấy chục vạn năm, giờ phút này đánh nhau ngựa quen đường cũ, chiêu nào chiêu nấy đều là tất sát.

Kế Đế Giang, Thời Chi Tổ Vu Chúc Cửu Âm bắt đầu khiêu chiến: "Đế Tuấn, đi ra bồi lão tử chơi đùa!" "Như ngươi mong muốn!" Đế Tuấn hoành không đạp bộ, "Ong" một giây sau trực tiếp xuất hiện trong Hỗn Độn. "Ầm ầm!" Hai kẻ một người điều động Thời Gian pháp tắc, một người thôi động Hà Đồ Lạc Thư, trong nháy mắt đấu thành một đoàn. "Hạo Thiên ở đâu!" Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi đồng thời xuất liệt.

Pháp tắc bọn họ tu luyện vừa vặn có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Hạo Thiên thấy thế, không khỏi cười khổ một tiếng.

Tuy rằng hiện nay thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc, tu vi tấn thăng đến Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, nhưng đối mặt với hai vị Tổ Vu Thánh Nhân, thắng bại vẫn là ẩn số.

Bất quá, thân là Huyền Hoàng Thế Giới Thiên Đế, đương nhiên không thể khiếp chiến. "Ầm ầm!" Hạo Thiên một bước đạp không, Hạo Thiên Kính trong tay phóng ra một đạo thanh mông quang hoa. "Vút!" Trực tiếp chiếu xuống hai vị Tổ Vu.

Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi bạo quát một tiếng, "Ong" một cái, toàn bộ Hỗn Độn hải đều bị khuấy động, phảng phất chưởng khống thiên tượng bốn mùa, một đạo vân khí mông lung cuồn cuộn hiện ra. "Hô lạp", trong đó lại kẹp theo vô số phong nhận sắc bén cắt nát hư không. "Ầm ầm ầm!" Thanh quang từ Hạo Thiên Kính chiếu ra trong nháy mắt bị phá sạch sẽ.

Sau một khắc, đầy trời phong nhận lao thẳng đến Hạo Thiên mà giết!

Dư hạ chư Thánh cũng không nhàn rỗi.

Trấn Nguyên Tử đối đầu với Tây Phương nhị Thánh Nhân Chuẩn Đề.

Chương 212

Nữ Oa độc chiến Nguyên Thủy.

Hậu Thổ chiến Tiếp Dẫn.

Thượng Cổ Long Tộc Thánh Nhân Chúc Long chiến Côn Bằng. "Xoẹt!" Sát na Tru Tiên Tứ Kiếm xuất vỏ, toàn bộ hư không Hỗn Độn phảng phất bị cắt thành không gian đơn độc.

Từng đạo kiếm ý sắc bén sâm sâm lao thẳng đến Chúc Long. "Hít!" Chúc Long giật nảy mình, cũng may phản ứng của hắn đủ nhanh. "Ngang!" Một tiếng long ngâm, hiển hóa chân long chi thân. "Ầm ầm!" Một vuốt vỗ xuống, đánh tan đạo Tru Tiên kiếm khí đang ập vào mặt.

Nhưng trong lòng đã sớm chấn kinh tột đỉnh.

Bàn Cổ thấy thế, mày hơi nhíu lại.

Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên?

Cư nhiên rơi vào trong tay Côn Bằng.

Vốn dĩ Chúc Long và Côn Bằng đều là Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, thậm chí Chúc Long lĩnh ngộ đạo tắc còn thắng Côn Bằng.

Nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm tại tay, Côn Bằng lại mạnh hơn Chúc Long.

Lược nhất ngưng thần, ngài ra lệnh cho Thiên Hỏa đứng bên cạnh: "Đi, liên thủ với Chúc Long, áp chế Côn Bằng!" "Vâng!" Thiên Hỏa không dám có nửa điểm chậm trễ, lập tức lĩnh mệnh xuất trận. "Xoẹt!" Một đoàn liệt hỏa bạo khai trong hư không, trực tiếp gia nhập chiến đoàn.

Nguyên bản Chúc Long đang ngập ngừng nguy ngập, được Thiên Hỏa trợ giúp, lập tức thần uy đại triển. "Ầm ầm ầm!" Từng đạo thần thông uy mãnh tuyệt luân lao thẳng về phía Côn Bằng.

Tuy rằng tay nắm Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng Côn Bằng dù sao thời gian luyện hóa còn ngắn, không cách nào phát huy toàn bộ uy năng của bảo vật này, miễn cưỡng có thể lấy một địch hai, đấu ngang tay.

Còn lại Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Khổ Trúc không cần Bàn Cổ phân phó, liền tự hành tìm kiếm đối thủ.

Như kim đối phương chưa tham chiến cũng chỉ còn lại Lão Tử.

Đối với vị Đại sư huynh của chư Thánh này, mấy người đều không dám chậm trễ, lập tức tam Thánh cộng chiến Lão Tử. "Ong!" Lão Tử đầu đỉnh một cỗ thanh khí trùng thiên, nhất phân vi tam, rơi xuống đất hóa thành ba tôn đạo nhân, phân biệt cầm Thái Cực Đồ, Biển Quải, Phong Hỏa Bồ Đoàn đấu với ba Thánh.

Huyền Hoàng Đại Thế Giới những năm này tuy rằng cũng thôi sinh không ít cường giả, nhưng loại phương thức dục tốc bất đạt này tịnh không thể chân chính xoay chuyển cục diện từ căn bản.

Cho dù nhìn qua thanh thế hạo đại, Chuẩn Thánh mấy vạn, nhưng dưới sự chém giết đơn đả độc đấu, còn kém xa cường giả Chuẩn Thánh của Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Nhất là tứ đại Cổ tộc di mạch, đó đều là những lão quái vật đã sống vô tận tuế nguyệt, kinh nghiệm chiến đấu phong phú dọa người. "Ầm ầm ầm!" Thường thường chỉ một cái đối mặt, không quá mấy chiêu liền chém giết đối thủ.

Chí vu Thánh Nhân chi chiến, mười sáu đối tám, cho dù đối phương sở hữu những Thánh Nhân lão bài cường đại như Lão Tử,

Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, nhưng Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không kém bao nhiêu.

Về phần kẻ mạnh nhất là Lão Tử, lấy một địch ba trong thời gian ngắn cũng không nhìn ra cao thấp thắng bại.

Chỉ thô lược quét qua một cái, Bàn Cổ không có nhìn lại.

Mấu chốt của trận chiến này tịnh không phải là cuộc chiến của thánh linh, cũng không phải cuộc chiến của Thánh Nhân, mà là trận chiến với Hồng Quân.

Tâm tùy niệm động, "Ong!" Bàn Cổ trong nháy mắt hiển hóa vạn trượng chân thân, nhìn về hướng Huyền Hoàng Đại Thế Giới, thản nhiên nói: "Hồng Quân, ngươi còn đang chờ cái gì?" "Ầm ầm!" Hầu như thoại âm vừa dứt, hư không phía trước bỗng nhiên sinh ra biến hóa.

Vạn thiên Hỗn Độn chi quang hội tụ, Huyền Hoàng Đại Thế Giới bộc phát ra quang hoa sáng chói lóa mắt. "Ong!" Một giây sau, thân ảnh một tôn đạo nhân hiển hóa giữa không trung.

Một thân tử sắc trường bào, thân hình khoan đại, diện mục phương chính, đôi con ngươi uyển nhược tinh thần đại hải thâm bất khả trắc.

Trên đầu lơ lửng một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn đại đạo luân chuyển, tôn lên vẻ cử thế vô song.

Chính là Hồng Quân Lão Tổ. "Bàn Cổ đạo hữu, thật muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?" Hồng Quân mắt phượng lưu chuyển, uyển nhược ẩn chứa hai cái thế giới.

Dung nhan cổ phác phương chính, lộ ra một cỗ tuế nguyệt tang thương hậu trọng.

Sau lưng ba ngàn đại đạo luân chuyển, tôn lên vẻ phiếu miểu chí

thượng.

Đơn nhìn bề ngoài, tiên ý mười phần, cho người ta một loại cảm giác muốn đỉnh lễ bái lạy.

Bàn Cổ đối với bộ dạng này lại không cảm mạo, thản nhiên nói: "Sự đã đến nước này, hà tất còn làm trò miệng lưỡi?

Mục đích của ngươi, bản tọa biết rõ ràng rành mạch.

Ngươi cũng không phải hạng người ngồi chờ chết.

Có thủ đoạn gì, cứ việc tung ra đi!" Nghe thấy lời này, Hồng Quân cười. "Đạo hữu thật là người sảng khoái, ký nhiên như thế..." "Ầm!" Ba ngàn đại đạo sau lưng hắn mạnh mẽ chuyển động, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đầu bay ra, thuấn tức cùng hắn hợp làm một thể.

Lập tức có vạn thiên đạo tắc di tán ra.

Lần này không còn là hư ảo giả đạo, mà là Đại Đạo thực sự.

Năm đó Bàn Cổ chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ngưng luyện ba ngàn đại đạo pháp tắc, tịnh không phải một câu nói suông.

Tạo Hóa Ngọc Điệp ở trong đó đóng vai trò quan trọng, có thể xem là vật chứa của ba ngàn đại đạo.

Nguyên bản, ba ngàn đại đạo phải dung nhập với thế giới Hồng Hoang, triệt để ổn cố thiên địa.

Ai ngờ Hồng Quân dã tâm bừng bừng, trước lấy thân hợp đạo, thiết thủ thiên mệnh.

Tiếp theo lại trong vô tận tuế nguyệt dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp cưỡng ép câu dịch ba ngàn đại đạo, biến thành của riêng.

Giờ khắc này, rốt cuộc hắn cũng hiển hóa hoàn chỉnh ba ngàn đại đạo. "Ầm ầm!" Đại Đạo chi lực khủng bố di tán thiên địa, uyển nhược Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần trùng sinh.

Hư không loáng thoáng có thể thấy từng đạo Ma Thần hư ảnh ngửa mặt lên trời gào thét, đây đều là chủ nhân cũ của các đại đạo pháp tắc.

Dù thời gian đã trôi qua vô tận tuế nguyệt, vẫn giữ nguyên sát ý đối với Bàn Cổ.

Thân xử trong đó, Hồng Quân tựa như chúng tinh phủng nguyệt, như một vị đế vương cao cao tại thượng, cười khẽ nói: "Viễn cổ chi thời, đạo hữu thân thủ gieo xuống sát nghiệt.

Như kim đạo hữu muốn giết ta, chỉ sợ phải hỏi qua bọn chúng đã." "Ồ?" Bàn Cổ bất tiết cười một tiếng. "Ầm ầm!" Thân hình trong sát na trướng đại, trong chốc lát liền hóa thân thành người khổng lồ trăm vạn trượng, đầu đội trời, chân đạp đất, một thân da thịt màu đồng cổ sung mãn sức mạnh vô thất.

Ngài mạnh mẽ giơ chân, đạp xuống hư không. "Ầm ầm!" Toàn bộ Hỗn Độn đều đang rung động, phảng phất muốn dưới một cước này hóa thành bột mịn.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa ba ngàn đạo tắc ong ong chấn chiến, phảng phất gặp phải khắc tinh. "Ầm ầm ầm!" Nhất ứng Ma Thần hư ảnh trên đó trong sát na vỡ vụn.

Sóng yên biển lặng, một màn trước đó phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Bàn Cổ nhìn về phía Hồng Quân, thản nhiên nói: "Chỉ thế?" Tuy rằng chỉ đơn giản hai chữ, nhưng sắc mặt Hồng Quân trong nháy mắt đỏ bừng, một cỗ sỉ nhục khó tả dâng lên trong lòng.

Hắn cũng không ngờ, phí hết tâm tư câu động Ma Thần tàn niệm, lại bất kham nhất kích như thế.

Bất quá, chân chính cường đại là bản thân Bàn Cổ.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm mượn lực từ ba ngàn đại đạo, tuy không bằng uy thế lúc sinh tiền, nhưng năng lực cũng không nhỏ.

Kết quả lại không chịu nổi một cước chi uy của Bàn Cổ!

Điều này thực sự quá châm chọc.

Trong lòng thẹn quá hóa giận, sắc mặt nháy mắt âm trầm xuống, mang theo vài phần nộ khí quát: "Bàn Cổ, đừng tưởng rằng ngươi thật sự thiên hạ vô địch.

Hiện tại sớm đã không phải thời kỳ viễn cổ.

Ngươi cũng không phải lúc có Thiên mệnh gia thân.

Thậm chí sự trùng sinh của ngươi bản thân đã phản nghịch lại Đại Đạo.

Ngươi là kẻ phản thiên đáng chết, tất tử!" Sau một khắc, hắn mạnh mẽ gào thét một tiếng.

Dưới sự thúc đẩy của thần niệm, "Ầm ầm!" Ba ngàn đại đạo phảng phất như sống lại, "Vút vút vút", trong nháy mắt liền di bổ hư không, phương viên ức vạn dặm Hỗn Độn tận số hóa thành lồng giam, nhốt Bàn Cổ vào trong.

Chương 213

"Chết!" Một tiếng nộ quát. "Ong!" Một đại đạo thoát ly khỏi Tạo Hóa Ngọc Điệp, hóa thân thành chân thân Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần, lao thẳng đến Bàn Cổ mà giết.

Hủy Diệt Ma Thần, thân cao vạn trượng, tay cầm trường thương, chưởng quản Hủy Diệt Pháp Tắc, trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong top 100.

Hủy diệt chi ý bành trướng di tán hư không, trường thương đi tới đâu, hết thảy đều bị hủy diệt.

Trong mắt Bàn Cổ phiếm một tia lạnh lẽo. "Xoẹt!" Tùy tay vạch vào hư không.

Một vệt quang hoa chói mắt chợt lóe, loáng thoáng có thể thấy hư ảnh một chiếc búa xẹt qua trường không. "Ầm!" Chân thân Hủy Diệt Ma Thần cao lớn vô thất đương trường nổ tung. "Ngao ô!" Một con rồng nhỏ bị thu nhỏ còn một phần mười hiển hiện từ Hủy Diệt chi đạo, tựa hồ có bản năng sợ hãi đối với Bàn Cổ. "Vút!" Nó quay trở lại hàng ngũ ba ngàn đại đạo.

Trong tay Bàn Cổ lại diễn hóa ra một con Hủy Diệt Chi Long nhỏ bé, chính là một phần mười bản nguyên mà Hủy Diệt chi đạo vừa tổn thất.

Hồng Quân thấy thế, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Đừng uổng phí khí lực.

Chân thân của chúng nó còn vẫn lạc trong tay ta.

Khu khu đạo vận hiển hóa, làm sao có thể nại hà được bản tọa?" "Cuồng vọng!" Hồng Quân cắn răng, thần niệm thôi phát. "Ong, ong,

ong!" Hư không chấn động, lần này trực tiếp có mười mấy đại đạo chân long hiển hóa.

Âm Dương, Tạo Hóa, Luân Hồi, Không Gian, Thời Gian... mỗi một điều đại đạo đều thô tráng vô cùng, dù trong ba ngàn đại đạo cũng là danh liệt tiền mao.

Nhất là Không Gian, Thời Gian đại đạo, quả thực quan tuyệt tam thiên đại đạo.

Chư thiên vạn giới, người được biết có thể thắng Thời Gian, Không Gian, duy chỉ có Vận Mệnh đại đạo trong truyền thuyết.

Một lần tính triệu hoán ra mười mấy đại đạo cường hãn, cho dù Hồng Quân có Huyền Hoàng Thế Giới trợ lực, cũng không khỏi sắc mặt trắng bệch, khí lực hư phù.

Nhưng trong mắt hắn lại chớp động một tia điên cuồng, lạnh lùng nói: "Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong top 20, có mười ba tôn cùng lúc xuất hiện.

Cho dù ngươi năm đó ở thời kỳ đỉnh phong, cũng không dám coi thường.

Hận chỉ hận, ngươi có Thiên mệnh gia thân, những Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong top 30 căn bản không có cơ hội tổ hợp lại, bị ngươi trục cái kích phá, từng kẻ bị chém giết!" "Bàn Cổ, ngươi thật tưởng rằng mình vô địch sao?

Bất quá cũng chỉ là một quân cờ của Đại Đạo mà thôi.

Viễn Cổ Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần không phải chết trong tay ngươi, mà là thua bởi tính kế của Đại Đạo.

Ngươi cũng không ngoại lệ!" Bàn Cổ tịnh không bị lời nói của Hồng Quân chọc giận, mặc kệ hắn diễn hóa mười mấy Ma Thần chân thân, đạm mạc nói: "Ngươi nói không sai, nếu như Viễn Cổ Tam

Thiên Hỗn Độn Ma Thần cùng nhau tiến lên, ngô thật sự không đỡ được.

Trừ phi ta thành tựu chân chính Đại Đạo Thánh Nhân." Năm đó chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ngài cũng không phải Thiên Đạo đỉnh phong. "Ha ha ha!" Hồng Quân nghe vậy cười lớn nói: "Năm đó ngươi ỷ vào Thiên mệnh gia thân, lại có Hỗn Độn đệ nhất chí bảo Khai Thiên Phủ nơi tay, mới đồ lục được ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu không có những thứ này, đơn đả độc đấu, những Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong top 10 kia, có lẽ ngươi có thể thắng, nhưng có thể giết được mấy kẻ?

Bàn Cổ, ngươi vị miễn quá đề cao mình rồi.

Ngươi bây giờ hẳn cũng chỉ là Thiên Đạo đỉnh phong thôi a?

Nhưng đã không còn Thiên mệnh, cũng không còn Khai Thiên Phủ.

Muốn giết ngươi, hà tu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Chỉ cần mười mấy tôn này là đủ rồi." Nương theo một tiếng gầm thét, khí tức của mười mấy danh Hỗn Độn Ma Thần vẫn luôn bị cực lực che giấu bỗng nhiên trùng thiên. "Ầm ầm!" Khí tức khủng bố lay động chín tầng trời mười tầng đất, thậm chí đâm rách phong tỏa của ba ngàn đạo tắc trên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vạn thiên Hỗn Độn khí lưu cuồn cuộn, loáng thoáng có mười ba tôn Ma Thần vĩ ngạn vô thất hiển hóa thân hình trong Hỗn Độn: Không Gian Ma Thần - Dương Mi!

Thời Gian Ma Thần - Thời Thần!

Âm Dương Ma Thần - Âm Dương Lão Tổ!

Ngũ Hành Ma Thần - Ngũ Hành Lão Tổ!

Luân Hồi Ma Thần - Vấn Thiên!

Tạo Hóa Ma Thần - Tạo Hóa Lão Tổ!

Càn Khôn Ma Thần - Càn Khôn Lão Tổ!

Sát Lục Ma Thần - Thiên Sát!

Tinh Thần Ma Thần - Tinh Thần Lão Tổ!

Hỗn Loạn Ma Thần - Nghịch!

Trật Tự Ma Thần - Khung!

Nhân Quả Ma Thần - Hạo!

Phong Ấn Ma Thần - Thương Minh!

Trong mắt Bàn Cổ nhiều hơn vài phần trầm ngưng!

Hồng Quân dùng ba ngàn đạo tắc, rút ra bản nguyên chi lực của Huyền Hoàng Thế Giới, cưỡng ép ngưng tụ hình thể cho mười ba Hỗn Độn Ma Thần.

Bọn chúng dĩ nhiên đã cụ bị vài phần tu vi kiếp trước.

Mười ba Ma Thần thời kỳ đỉnh phong đều là tồn tại cường đại Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, kém một bước liền có thể siêu thoát Thiên Đạo, tu thành vô thượng Đại Đạo cảnh.

Chỉ là muốn siêu thoát tịnh không phải chuyện đơn giản như vậy, nhìn như chỉ kém một bước, nhưng có đôi khi lại là cảnh giới cả đời cũng không cách nào chạm tới.

Ngay cả Bàn Cổ, cũng là sau khi chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, mượn nhuệ khí vô thượng thần cản sát thần, phật cản sát phật kia, mới một cử đánh vỡ thiên địa gông cùm, thành tựu Đại Đạo cảnh.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn lạc vì Khai Thiên. "Ha ha ha!" Nương theo một đạo tiếng cười cuồng ngạo, Hỗn Loạn Ma Thần "Nghịch" dẫn đầu hoạch đắc linh trí.

Hắn vô hạn phách lối nói: "Bản tọa lại sống lại rồi.

Bàn Cổ, ta đã sớm nói ngươi giết không chết được ta.

Chỉ cần 'Hủy Diệt Đại Đạo' còn, ngô liền vĩnh thế trường tồn." "Bàn Cổ?" Một đạo thanh âm phiếu miểu vang lên, là Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên".

Phảng phất như phát giác được điều gì, mang theo vài phần tang thương nói: "Không sai, đã cách mười ức tám ngàn vạn năm, ngô cư nhiên có cơ hội trọng hoạch linh trí.

Hồng Quân?

Là ngươi sao?" "Chính là bần đạo!" Hồng Quân pháp tướng hiển hóa giữa thiên địa, ngôn từ khẩn thiết nói: "Bàn Cổ chém ba ngàn huynh đệ của ta tại Hỗn Độn, chỉ vì rèn đúc tân thế giới, đối với chúng ta hà kỳ bất công?

Ngô nhẫn nhục thâu sinh mười ức tám ngàn vạn năm, mới chờ được cơ hội hôm nay.

Chư vị huynh đệ, giết Bàn Cổ, băng toái thiên địa Hồng Hoang, liền có thể tìm lại sức mạnh của mình, chân chính trùng sinh tại Hỗn Độn!

Hỗn Độn là Hỗn Độn của chúng ta!" Lời này vừa nói ra, mười ba Hỗn Độn Ma Thần đều xao động.

Phảng phất hận không thể hiện tại xé xác Bàn Cổ.

Chỉ là ngoại trừ Hỗn Loạn Ma Thần và Luân Hồi Ma Thần cụ bị ý thức ra, mười một Ma Thần còn lại tựa hồ chỉ không có một thân thần thông, tịnh vô linh trí.

Hỗn Loạn Ma Thần (Nghịch) tu Hủy Diệt Đại Đạo, hành vi tự nhiên cũng là hủy diệt, viễn cổ không biết có bao nhiêu sự tình sát lục

đều do hắn gây ra.

Nghe được lời ấy, lập tức gầm lên: "Hồng Quân, làm không tệ.

Chúng ta nếu có thể phục sinh, định ký ngươi một đại công!" Hồng Quân trong lòng khinh thường, ngoài mặt lại một phiến thành khẩn nói: "Nghịch đạo huynh không cần như thế.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần vốn là nhất thể, Bàn Cổ mới là kẻ địch chung của chúng ta." "Đúng, tên Bàn Cổ kia không được chết tử tế!" Nhắc tới Bàn Cổ, hủy diệt ý trên người Hỗn Loạn Ma Thần liền nhịn không được sôi trào.

Thanh âm tràn ngập oán hận, phẫn nộ, sát ý vô thất.

Phảng phất một màn bị Bàn Cổ chém giết mười ức tám ngàn vạn năm trước lại tái hiện dưới đáy lòng. "Giết!" Một tiếng bạo quát, Hỗn Loạn Ma Thần nhắm ngay Bàn Cổ.

Một ký Hủy Diệt Ma Đao hoành quán hư không, bao phủ chu tao ức vạn dặm, "Ầm ầm" lao thẳng Bàn Cổ chém xuống. "..." Hồng Quân im lặng, tên này mẹ nó sợ không phải bị ngu chứ?

Chương 214

Một mình hắn đòi chơi Bàn Cổ?

Bằng vào hiện tại chỉ mượn nhờ ba ngàn đạo tắc, tạm thời khôi phục vài phần thần thông?

Cho dù là thời kỳ toàn thịnh cũng sẽ bị đánh nổ a?

Sớm biết là một tên xuẩn đản như vậy, hà tu lao tâm lao lực hoán tỉnh ý thức của hắn!

Cũng may, còn có một người khác.

Hồng Quân lập tức chuyển hướng sang Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" đang trầm mặc vô thanh bên cạnh, tình chân ý thiết nói: "Vấn Thiên Lão Tổ, ngài là Viễn Cổ Luân Hồi chi chủ.

Hôm nay, trong hậu nhân của Bàn Cổ cũng xuất hiện một kẻ chưởng khống Luân Hồi Pháp Tắc.

Kẻ này rõ ràng muốn ngày sau thôn phệ đại đạo của Lão Tổ, thành tựu bản thân.

Thỉnh Lão Tổ hãy lấy đại cục làm trọng, chém giết kẻ địch chung của chúng ta là Bàn Cổ!" Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" mang hình tượng một trung niên nhân, phảng phất đã lịch kinh ức vạn thế tang thương, ánh mắt cổ lão thâm thúy, lộ ra sự duệ trí nhìn thấu hết thảy.

Hắn thật sâu nhìn Hồng Quân một cái, nói: "Hồng Quân, năm đó ngươi bất quá chỉ là một tiểu nhân vật.

Như kim lại có thể làm ra một phen thành tựu?

Chỉ điểm này, chúng ta liền không bằng ngươi!" Tuy rằng tịnh phi chân chính trùng sinh, nhưng Vấn Thiên chấp chưởng Luân Hồi Đại

Đạo, dĩ nhiên thông hiểu thiên địa chi sự.

Hắn không phải loại không não như Hỗn Loạn Ma Thần, cho dù tại thượng cổ thập đại Hỗn Độn Ma Thần, cũng có một chỗ đứng cho Luân Hồi Ma Thần.

Năm đó Hồng Quân so với hắn, xác thực chỉ là một tiểu nhân vật.

Nghe thấy lời Luân Hồi Ma Thần, Hồng Quân không khỏi trong lòng nhảy dựng, ngoài mặt lại khiêm tốn nói: "Lão Tổ quá khen.

Kỳ thực, Lão Tổ các ngươi mới là chân chính cường đại, chỉ đáng tiếc gặp phải Bàn Cổ cùng Đại Đạo liên thủ tính kế, mới rơi vào kết cục thân tử.

Nếu không, tức tiện Bàn Cổ có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ có thể đỡ được các vị Lão Tổ liên thủ?" Luân Hồi Ma Thần quả nhiên bị thành công chuyển dịch lực chú ý, khẽ than nói: "Lời ngươi nói cũng không sai, đáng tiếc..." Sau một khắc, thần tình hắn nghiêm lại, trầm giọng nói: "Hồng Quân, ngô biết ngươi không đơn giản, nhưng có câu nói không sai.

Bàn Cổ là công địch của Hỗn Độn Ma Thần.

Năm đó bọn ta đều vẫn lạc dưới tay hắn, thù này tất báo!

Bất quản ngươi muốn làm gì, chuyện đó cùng ngô không quan hệ.

Ngô vốn đã chết rồi, ký nhiên ngươi cho ngô một cơ hội một lần nữa sở hữu ý thức, vậy ngô nguyện ý vì ngươi chinh chiến một lần!" Hồng Quân nghe vậy lập tức đại hỉ, tuy rằng sự thông thấu của Luân Hồi Ma Thần khiến hắn phát lạnh trong lòng, nhưng chỉ cần đối phương nguyện ý động thủ thì không sai được.

Hắn lập tức cung thân nói: "Đa tạ Vấn Thiên Lão Tổ, Lão Tổ yên tâm, chỉ cần chúng ta lần này hợp lực đánh giết Bàn Cổ, ngô sẽ có biện pháp để chư vị Lão Tổ chân chính sống lại." Vấn Thiên cười khẽ

một tiếng, không biết là căn bản không tin, hay cảm thấy những thứ này đều không sao cả.

Không để ý tới Hồng Quân nữa, hắn trực tiếp trầm quát nói: "Chư vị đạo hữu, ký nhiên có cơ hội một lần nữa sở hữu đạo khu, vậy hãy cùng ngô tái chiến một lần.

Để cái thiên địa chó má này nhìn xem, ai mới là chủ nhân của Hỗn Độn vạn giới!

Chiến!!!" Một tiếng bạo quát, ma thần khí tức trùng tiêu.

Một cỗ luân hồi chi lực trong nháy mắt xâm nhập vào mười một vị Ma Thần phía sau.

Nguyên bản không có ý thức như Không Gian Ma Thần, Thời Gian Ma Thần, Âm Dương Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần... phảng phất tại một khắc này bị chú nhập linh hồn, ánh mắt không còn ngốc trệ.

Khí tức trên người uyển nhược lợi kiếm xuất vỏ. "Giết!" Tiếng gầm chấn thiên.

Sau một khắc, Vấn Thiên Lão Tổ trực tiếp dẫn theo mười một Ma Thần sát xuất! "Phù!" Hồng Quân không khỏi ám tự lau vệt mồ hôi lạnh.

Hảo gia hỏa, thật không dễ lừa gạt.

Cũng may hết thảy đều trong kế hoạch. "Mười ba Hỗn Độn Ma Thần, cho dù chỉ có một nửa chiến đấu lực lúc sinh tiền.

Bàn Cổ, lần này xem ngươi chết như thế nào!" Trong mắt Hồng Quân phóng ra một tia mục quang sâm hàn. "Ầm ầm!" Ba ngàn đạo tắc chi lực bị thôi phát đến cực hạn, thiên địa chi lực liên tục không ngừng bị rút ra từ Huyền Hoàng Đại Thế Giới, cho dù giờ phút này Huyền Hoàng Đại Thế Giới biến thành có chút hư ảo, hắn cũng không thèm để ý.

Tùy theo đó là khí tức của mười ba Hỗn Độn Ma Thần càng phát ra cường thịnh. "Phanh!" Thương khung nổ tung, phương viên ức vạn trượng hóa thành hư vô.

Duy có thân ảnh mười ba Hỗn Độn Ma Thần hoành quán Hỗn Độn, phúc xạ chu tao ức vạn dặm, tán phát ra thao thiên ma uy.

Hỗn Loạn Ma Thần "Nghịch" xông lên nhanh nhất, tự nhiên cũng là kẻ đầu tiên giết đến trước người Bàn Cổ.

Một thanh ma đao che khuất bầu trời, trực tiếp chém vỡ ngàn vạn trượng Hỗn Độn, lấy thế bá đạo vô thất hướng Bàn Cổ oanh nhiên chém xuống. "Tìm chết!" Bàn Cổ mâu quang lãnh liệt, đưa tay hư trảo. "Ong!" Vạn thiên Hỗn Độn vỡ vụn, dưới tác dụng của pháp tắc chi lực ngưng tụ ra một thanh cự phủ.

Cao tới ngàn vạn trượng, thông thể đen kịt, phối hợp với thân hình đỉnh thiên lập địa kia, phảng phất tái hiện lại một màn khai thiên tích địa năm đó.

Ngài mạnh mẽ hư không chém xuống. "Ầm ầm!" Giờ khắc này, chư thiên chấn chiến. "Xoẹt!" Chỉ thấy một đạo phủ mang chói mắt hoành quán thương khung, hung hăng chém lên ma đao của Hỗn Loạn Ma Thần. "Ong!" Hai bên chạm nhau, một đạo khí tức bành trướng khủng bố sậu nhiên di tán.

Nơi đi qua, chu tao ức vạn dặm, hết thảy vật hữu hình vô hình tận số hóa thành hư ảo. "Phanh!" Tiếp đó là một tiếng nổ kinh thiên.

Một đạo hắc bạch quang ba đáng sợ mạnh mẽ khuếch tán. "Ầm ầm!" Do như tồi khô lạp hủ, vô tận Hỗn Độn phá toái, diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa, tứ thì chi lực tịch quyển.

Minh minh chỉ có một nháy mắt, lại phảng phất đã trôi qua ngàn vạn năm.

Cuối cùng, nương theo một tiếng "Răng rắc" thúy hưởng, thanh ma đao vốn tung hoành vô địch kia chấn chiến, từ bộ phận cán đao xuất hiện một vết nứt.

Khẩn đón lấy là một trận bạo hưởng lốp bốp, vết nứt nhanh chóng lan tràn toàn bộ thân đao. "Ầm ầm!" Một tiếng bạo hưởng, ma đao nổ tung.

Hỗn Loạn Ma Thần "Nghịch" suất tiên bại trận.

Bàn Cổ mâu quang lãnh liệt: "Sống lại cũng chẳng có gì đáng sợ, vậy thì lại giết thêm một lần!" Cự phủ không ngừng, lao thẳng đến đầu "Nghịch" chém xuống. "Không!" Một tiếng kêu thê lương vang lên, Hỗn Loạn Ma Thần đầy mắt sợ hãi hãi nhiên, phảng phất lại trở về vô tận tuế nguyệt trước kia, đối mặt với sự sợ hãi từ một búa kia.

Một búa này, chỉ một búa đã khiến hắn thân tử đạo tiêu, từ đó vĩnh thế trầm luân.

Khó khăn lắm mới hồi phục ý thức, sao cam tâm lần nữa đọa nhập trầm luân?

Hắn lập tức hướng về mười hai Ma Thần phía sau cao hô: "Cứu ta, mau cứu ta!" "Bạch si!" Hồng Quân Lão Tổ thầm mắng, hắn có thể triệu hoán mười ba Hỗn Độn Ma Thần đã là cực hạn, chết một cái thiếu một cái, mỗi một cái đều trân quý vô cùng.

Đương hạ đại thanh nói: "Vấn Thiên Lão Tổ, cứu Hỗn Loạn đạo hữu!" "Ầm ầm!" Hư không nổ tung, một cột sáng thất thải khổng lồ mạnh mẽ hoành quán Hỗn Độn, trong nháy mắt đâm rách ức vạn dặm, giáng lâm trước người Hỗn Loạn Ma Thần.

Giờ phút này "Nghịch" cũng không lo được nhiều như vậy, thiểm thân liền độn vào trong Luân Hồi thông đạo.

Hầu như cùng lúc đó, "Phanh", cự phủ chém xuống.

Thất thải Luân Hồi thông đạo nổ tung, Hỗn Loạn Ma Thần "Nghịch" với khí tức đại điệt lại hiện thân tại ngoài ức vạn dặm.

Cùng lúc đó, ngay khi Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" sử xuất Luân Hồi thông đạo, tại vùng biển Hỗn Độn sát cạnh Huyền Hoàng Đại Thế Giới, Hậu Thổ đang giao chiến với Tiếp Dẫn bỗng mạnh mẽ tâm thần chấn động.

Nàng ngước mắt nhìn về phía Hỗn Độn hối sáp vô danh, trong mắt tràn đầy kinh sắc.

Tuy rằng cùng ở trong Hỗn Độn, nhưng Hỗn Độn lại có ức vạn tầng hư không.

Nơi nàng đang đứng chỉ là tối ngoại vi, hiển nhiên cách rất xa nơi Bàn Cổ và Hồng Quân chiến đấu.

Nhưng cho dù như thế, nàng vẫn cảm ứng được một luồng ba động quen thuộc.

Luân Hồi chi lực?

Hỗn Độn Ma Thần?

Phảng phất ý thức được điều gì, Hậu Thổ không khỏi sắc mặt đại biến.

Có thể dẫn động bản nguyên chi lực ba động, duy chỉ có Luân Hồi Ma Thần đã tiêu vong trong truyền thuyết.

Nói cách khác, Phụ Thần hiện tại muốn đối mặt không chỉ là một mình Hồng Quân, thậm chí không chỉ là một Ma Thần?

Chương 215

Nhất thời, Hậu Thổ tâm cấp như phần, nhất cải phong cách đấu pháp trầm ổn trước đó, "Ầm ầm" vạn thiên luân hồi chi lực dâng trào, trực tiếp cấu kiến một cái "Luân Hồi thông đạo" cự đại.

Trên đó lấp lóe thất thải thần quang, một giây sau, lao thẳng đến trấn áp Tiếp Dẫn.

Cho dù Tiếp Dẫn đạo cảnh thâm bất khả trắc, thấy một màn này cũng không khỏi sắc mặt khẽ biến.

Luân Hồi Pháp Tắc, đó là tồn tại xếp hạng top 10 trong ba ngàn pháp tắc, cho dù Hậu Thổ đạo cảnh tu vi thấp hơn hắn, nhưng Luân Hồi Pháp Tắc vừa ra, đủ để bù đắp khuyết điểm này. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn chân đạp Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, quanh thân tỏa ra vô lượng kim quang. "Ong!" Khi kim quang diễn biến đến cực hạn, trực tiếp hóa thành một đạo thất thải chi quang mông lung dâng lên.

Bên trong phảng phất ẩn tàng ba ngàn đại thế giới, sinh linh vô tận, trong mỗi một phương đại thế giới đều có vô số tín đồ hư ảnh hội tụ, chúng sinh cầu nguyện, tín ngưỡng ngưng tụ. "Ầm ầm!" Luân Hồi chi lực xâm nhập, vô tận sinh linh vẫn diệt, đọa nhập luân hồi.

Nhưng phật pháp hạo nhiên, luân hồi chi lực cũng bị không ngừng tiêu ma!

Tại vùng vô danh trong Hỗn Độn!

Bàn Cổ một búa chém vào không khí, lại cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Ngài nhìn Luân Hồi Ma Thần với bộ dáng trung niên văn sĩ ở ngoài

ngàn vạn trượng, nói: "Vấn Thiên, đảo có vài phần bản lĩnh!" "Bàn Cổ Thần quá khen!" Vấn Thiên Lão Tổ cười khẽ, thần tình nho nhã, toàn vô nửa điểm hung tàn của Ma Thần.

Nhưng Bàn Cổ thục tri chuyện viễn cổ lại rõ ràng, tên này mặt thiện tâm đen, sát phạt chi trọng không kém bất kỳ một tôn Ma Thần nào, nếu không cũng không có khả năng vị liệt thập đại chí tôn Ma Thần.

Đó toàn là danh tiếng do vô số sát lục đắp lên.

Có thể nói, Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng càng cao, sát lục càng nặng.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Ngươi biết rõ mình đã chết rồi, Hồng Quân bất quá là mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp kích hoạt một phần ký ức ngày xưa ẩn trong Đại Đạo.

Ký ức tịnh phi chân linh, thời gian vừa đến, ngươi vẫn sẽ chết!" "Ta biết!" Câu trả lời của Vấn Thiên ngoài dự liệu của mọi người.

Trên mặt hắn nhưng treo một nụ cười như có như không, nói: "Sống cũng tốt, chết cũng được!

Bất quản thế nào, Hồng Quân đạo hữu đã kích hoạt đoạn ký ức này của ta, để ta có thể một lần nữa cảm thụ phương thế giới này.

Làm Ma Thần cũng phải biết tri ân đồ báo không phải sao?" Tri ân đồ báo?

Bàn Cổ bất tiết cười một tiếng.

Nếu Ma Thần cũng biết tri ân đồ báo, vậy cũng sẽ không được xưng là Ma Thần.

Tên này phân minh là không tin Hồng Quân, có tính kế riêng!

Hồng Quân ở xa toát mồ hôi lạnh.

Hạnh hảo Vấn Thiên không bị lừa gạt.

Hắn sinh sợ lại lòi ra sự kiện lôi nhân gì nữa, lập tức kêu to: "Bàn Cổ, đừng có hồ ngôn loạn ngữ.

Trước mắt Vấn Thiên đạo hữu tuy rằng chỉ là một đoạn ký ức, nhưng chỉ cần giết ngươi, phá toái thiên địa Hồng Hoang, triệt để giải phóng ba ngàn đại đạo, Vấn Thiên đạo hữu liền có thể một lần nữa sống lại.

Loại hoa ngôn xảo ngữ này của ngươi, lừa không được ai đâu." Bàn Cổ không để ý đến Hồng Quân, chỉ nhìn Luân Hồi Ma Thần nói: "Ngươi tin không?" Khu khu một tên Hồng Quân, thời viễn cổ bất quá chỉ là một con kiến hôi.

Năm đó hắn quỳ trước mặt ngài cầu xin tha mạng, ngài đều lười giết, cuối cùng hắn tự giải ma thần khu mới có thể sống sót.

Ngay cả những Hỗn Độn Ma Thần kia đều đã chết, chân thân của ngài cũng vì khai thiên mà vẫn lạc.

Nếu không, một cái Hồng Quân có tư cách gì đối thoại với ngài?

Vấn Thiên Lão Tổ phảng phất đọc hiểu ánh mắt của ngài, lộ ra cảm giác anh hùng sở kiến lược đồng, cười khẽ nói: "Thế sự biến ảo, mạc quá như thế.

Luân hồi, luân hồi a!

Ai lại có thể nói, đây không phải là một hồi luân hồi, một giấc mộng đâu?" Hắn tịnh không chính diện trả lời Bàn Cổ, nhưng tại khắc cuối cùng... "Ầm ầm!" Một cột sáng luân hồi khổng lồ vô cùng phóng lên tận trời.

Luân Hồi Pháp Tắc cường đại vô thất tại một khắc này diễn dịch đến lâm ly tận trí, lao thẳng đến trấn áp Bàn Cổ.

Cùng lúc đó, Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần, Âm Dương Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, Càn Khôn Ma Thần, Tinh Thần Ma Thần... mỗi người đều thôi phát pháp tắc đại đạo của bản thân đến cực hạn.

Tuy rằng không có giác tỉnh ý thức, nhưng dưới sự dẫn dắt của Vấn Thiên Lão Tổ, khí tức trên người từng kẻ lay động thiên địa. "Ầm ầm!" Sau một khắc, mười mấy điều pháp tắc đại đạo hoành quán thương khung, tận số hướng về Bàn Cổ trấn áp xuống.

Phương viên ức vạn dặm không còn thấy bất kỳ ánh sáng nào, duy chỉ có những pháp tắc đại đạo thô đại hạo hãn giao thoa, đâm rách vô tận Hỗn Độn, hình thành một cái hố đen khổng lồ.

Bàn Cổ thân xử trung ương hố đen, tránh cũng không thể tránh, trốn cũng không thể trốn! "Lần này xem ngươi có chết hay không!" Hồng Quân Lão Tổ tâm thần run rẩy, theo bản năng nắm chặt nắm đấm.

Tức tiện chỉ nhìn từ xa, hắn cũng cảm nhận được pháp tắc đại đạo của mười ba Hỗn Độn Ma Thần đáng sợ đến mức nào, cường độ đó đủ để nghiền nát hết thảy.

Điều này khiến hắn càng thêm đốc định, thời viễn cổ Bàn Cổ nhất định là được Thiên mệnh gia thân, nếu không, chỉ dựa vào một mình hắn, làm sao có thể bác sát ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần?

Chỉ cần mười Hỗn Độn Ma Thần top 10 liên thủ là đủ để trấn áp hắn rồi.

Giờ khắc này!

Khi vô tận quang hoa bao phủ Bàn Cổ trong nháy mắt, thời không tựa như ngưng trệ.

Chu tao sở kiến tận số hóa thành hư vô, mang mang một phiến

xám xịt.

Tiếp đó, trong màu xám mang mang kia xuất hiện một điểm "Nhất nguyên chi thủy".

Chính như Đạo Đức Kinh của Lão Tử sở tái: Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật thành tại thiên địa!

Lão Tử là do nguyên thần Bàn Cổ sở hóa, cảm ngộ trong Đạo Đức Kinh tự nhiên cũng bắt nguồn từ Bàn Cổ.

Khi toàn bộ hư không một lần nữa khôi phục sắc thái ban đầu. "Ầm!" Một vệt phủ mang đâm rách vô tận hư không. "Xoẹt" một búa chém xuống, Hỗn Loạn Ma Thần đứng mũi chịu sào! "Không!" Duy có một tiếng kêu thê lương vang vọng ức vạn dặm Hỗn Độn!

Một giây sau, thi thủ phân ly!

Bàn Cổ nhảy lên một cái, xuất hiện tại thiên địa Hỗn Độn!

Trong mắt thần quang vạn trượng, uyển chuyển như hai luồng cột sáng thông thiên, chiếu rọi hư không. "Oanh, oanh, oanh!" Những nơi ánh mắt quét qua, toàn bộ hư không Hỗn Độn đều nổ tung.

Giờ khắc này, phảng phất như quay ngược về thời đại viễn cổ.

Tay cầm "Khai Thiên Thần Phủ", đại chiến ba ngàn Ma Thần trong Hỗn Độn, sở hướng vô địch.

Tuy rằng vật đổi sao dời, Khai Thiên Thần Phủ sớm đã không còn, kẻ đối diện cũng tịnh không phải Hỗn Độn Ma Thần chân chính, mà chỉ là khôi lỗi thân được kích hoạt bởi một tia Đại Đạo ấn ký mà thôi.

Khu khu khôi lỗi thân, cũng dám phóng túng? "Thái!" Bàn Cổ bỗng nhiên quát lớn một tiếng, đầu đội trời, chân đạp đất, thân hình lại lần nữa cất cao ngàn vạn trượng.

Mười hai Hỗn Độn Ma Thần đã bị thu nhỏ gấp mười lần, ở trước

mặt hắn phảng phất như đứa trẻ con.

Bàn Cổ một búa chém xuống. "Thứ lạp!" Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát", tay cầm Sát Lục Chi Mâu, hãn nhiên đánh tới.

Sát na hai bên va chạm, thời không xuất hiện ngưng trệ trong giây lát. "Oanh!" Một tiếng nổ mạnh, Sát Lục Chi Mâu ầm ầm nổ tung.

Cự phủ thế lớn lực trầm, thẳng tắp chém xuống. "Phốc xuy!" Tiếng lợi nhận nhập thịt vang lên, Thiên Sát Lão Tổ ngay lập tức bị chém thành hai khúc. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên.

Phong Ấn Ma Thần phóng thích "Phong Ấn Đại Đạo", hư không như lồng giam.

Âm Dương Ma Thần "Nghịch Chuyển Âm Dương", Hỗn Độn diễn hóa hắc bạch nhị khí, phối hợp với Phong Ấn Đại Đạo, trực tiếp biến bốn phía thiên địa thành tường đồng vách sắt, lao tù quy tắc.

Chương 216

Càn Khôn Ma Thần "Điên Đảo Càn Khôn", gia cố phong ấn.

Nhân Quả Ma Thần khuấy động "Nhân Quả Chi Lực", ức vạn tơ mỏng rợp trời dày đặc bay xạ, xuyên thấu hư không tù lao, hướng về phía Bàn Cổ quấn quanh.

Lại có Trật Tự Ma Thần, Tinh Thần Ma Thần, Tạo Hóa Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần riêng phần mình diễn hóa bản thân Đại Đạo. "Oanh long long!" Mấy điều Đại Đạo thô tráng vô cùng, chạy thẳng tới trấn sát Bàn Cổ.

Đơn nhất Ma Thần đã đủ khủng bố, bây giờ mười mấy tên Hỗn Độn Ma Thần liên thủ, lập tức bộc phát ra uy năng vô song.

Cho dù là Hồng Quân Lão Tổ thấy cũng phải phát run trong lòng.

Đám gia hỏa này liên thủ quả nhiên đáng sợ.

Không khỏi tự hỏi, nếu đổi thành mình thì có đỡ được không?

Đại khái là không được.

Đương nhiên, hắn còn có một số thủ đoạn bất đắc dĩ mới dùng đến.

Thắng bại thế nào, thật khó nói.

Bàn Cổ mắt sáng như đuốc.

Hư không tù lao do lực lượng của mấy vị Ma Thần diễn hóa đã trói buộc hành động của hắn, nhưng không ngăn cản được ý chí Ma Thần của hắn.

Từng điều pháp tắc Đại Đạo xuyên thấu hư không tù lao, hướng hắn trấn sát xuống. "Oanh long long!" Thanh thế kinh người, uy năng

chấn thiên.

Trên mặt Bàn Cổ hiện lên một tia lãnh ý, dẫn đầu nhìn chằm chằm "Tạo Hóa Ma Thần".

Tạo Hóa Đại Đạo sinh hóa vạn vật, là nguồn gốc của hết thảy sinh mệnh, tự nhiên cường đại vô cùng.

Có Tạo Hóa Ma Thần ở đây, các Ma Thần khác nếu không bị một chiêu mất mạng, đều có thể được hắn cứu sống.

Trong trận chiến Hỗn Độn viễn cổ, Bàn Cổ đã chịu không ít thiệt thòi.

Có thể nói, cuối cùng Khai Thiên lực kiệt, cũng có quan hệ không nhỏ tới việc tiêu hao quá lớn khi trảm ba ngàn Ma Thần.

Trong đó kẻ gây ảnh hưởng sâu nhất, chính là "Tạo Hóa Ma Thần". "Tử!" Một tiếng quát chói tai, Bàn Cổ thẳng tắp đụng vào "Hư Không Tù Lao". "Oanh long long!" Mấy điều pháp tắc Đại Đạo hội tụ, hướng chân thân hắn trấn áp xuống, lại hoàn toàn bị hắn làm ngơ.

Loại trình độ công kích này, căn bản không phá nổi phòng ngự của "Hỗn Độn Chiến Thể".

Cự phủ trong tay giương lên, mạnh mẽ nhắm ngay điều "Tạo Hóa Đại Đạo" màu trắng sữa kia mà hoành không chém xuống. "Oanh long!" Phủ mang kinh thiên, sắc bén vô song.

Ở bên ngoài phụ trách đốc chiến, Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" thấy thế, phảng phất ý thức được cái gì.

Ánh mắt chợt biến, trầm giọng quát: "Tạo Hóa, lui!" Đáng tiếc, Tạo Hóa Lão Tổ vẻn vẹn chỉ là vật dẫn của Tạo Hóa Đại Đạo, ngay cả tự ngã ý thức cũng không có, phản ứng tự nhiên không linh mẫn như vậy.

Hắn chỉ dựa vào bản năng hành sự.

Sau khi nghe thấy thanh âm của Vấn Thiên Lão Tổ, hắn xuất hiện một sát na chần chờ.

Chính sự chần chờ này, đã dẫn đến hậu quả trí mạng. "Bành!" "Tạo Hóa Đại Đạo" thô to dài mấy trăm vạn trượng bị cự phủ chém trúng.

Sau sự đình trệ ngắn ngủi, "Rắc rắc", một đạo thanh âm nứt vỡ rõ ràng vang lên. "Tạo Hóa Đại Đạo" vốn khiết bạch vô hà, thuần chính thần thánh bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết rạn.

Có một thì có hai, có hai thì có ba. "Phanh, phanh, phanh!" Từng đạo vết rạn xuất hiện, giống như mạng nhện rậm rạp chằng chịt, trong nháy mắt che kín cả điều "Tạo Hóa Đại Đạo".

Giây tiếp theo, Tạo Hóa Đại Đạo "Oanh nhiên" phá toái.

Tạo Hóa Ma Thần hơi hoảng thần, hoàn toàn chưa ý thức được chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy Đại Đạo bóc ra, thân hình dần dần hư hóa, "Ông" một tiếng, tán lạc vào vô hình.

Bàn Cổ thò tay chộp một cái, một tia súc non bằng một phần mười Tạo Hóa Đại Đạo xuất hiện trong tay. "Ông ông", Đại Đạo run rẩy, tựa như đang kháng cự.

Nhưng loại lực độ kháng cự này cũng không lớn.

Bàn Cổ nhìn cũng không nhìn, vung tay ném đi, "Ông", bộ phận "Tạo Hóa Đại Đạo" bị bắt giữ kia chớp mắt xuyên qua hư không tù lao, độn vào mang mang Hỗn Độn.

Sắc mặt Hồng Quân biến đổi, muốn đi truy bắt, nhưng nhìn Bàn Cổ đang bị hư không tù lao giam cầm, cân nhắc một phen, cuối cùng lựa chọn lưu lại.

Giết Bàn Cổ mới là chuyện quan trọng!

Bàn Cổ vừa chết, cho dù Hồng Hoang thế giới lại xuất hiện thêm một vị Thiên Đạo Thánh Nhân cao đoạn cũng vô dụng.

Cùng lúc đó!

Tại Huyền Hoàng đại thế giới, Hỗn Độn Hải.

Thánh Nhân song phương đang đại chiến.

Hồng Hoang đại thế giới có mười sáu tôn Thánh Nhân, Huyền Hoàng thế giới chỉ có tám tôn Thánh Nhân.

Không, Thánh Nhân của Huyền Hoàng đại thế giới đều đã thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc, tu tự thân Đại Đạo viên mãn.

Lại thêm Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn là những Thánh Nhân lão bài, chiến lực cường đại, cảnh giới cao thâm mạc trắc, song phương ngược lại miễn cưỡng đấu cái ngang tài ngang sức. "Lão Tử", người đứng đầu Tam Thanh, lấy một địch ba, vẫn thành thạo điêu luyện.

Tiếp Dẫn đối chiến Hậu Thổ, Hậu Thổ tuy rằng tu vi đạo cảnh không bằng Tiếp Dẫn, nhưng trượng vào sự cường hãn của "Luân Hồi Pháp Tắc", lại thêm Tiếp Dẫn vô tâm bác sát, hai bên miễn cưỡng cầm hòa.

Nhưng khác với Tiếp Dẫn và Lão Tử theo hệ "Phật", Nguyên Thủy sát phạt lăng lệ, tựa như quyết tâm muốn dồn Nữ Oa vào chỗ chết. "Oanh long long!" Bàn Cổ Phiên chấn động, từng luồng "Hỗn Độn Kiếm Khí" thô to hạo hãn cắt chém hư không.

Nguyên Thủy sau khi thoát khỏi Thiên Đạo trói buộc, dĩ nhiên đã sở hữu tu vi tiếp cận Thiên Đạo Thánh Nhân cao đoạn.

Mặc kệ là pháp bảo hay tu vi, đều toàn phương vị nghiền ép Nữ

Oa.

Ngàn vạn đạo Hỗn Độn Kiếm Khí bay xạ, thoáng không chú ý, trên thân liền sẽ bị cắt chém ra một đạo vết rách.

Cũng may Nữ Oa nắm giữ "Tạo Hóa Chi Lực", chỉ cần không phải thương tổn trí mạng, chuyển mắt liền có thể khôi phục.

Nhưng số lần nhiều lên, tổn hao chính là Tạo Hóa Bản Nguyên.

Dần dần, Nữ Oa lộ ra xu thế suy tàn.

Chỉ có một đôi mắt cương nghị, gắt gao nhìn chằm chằm Nguyên Thủy. "Nữ Oa, nếu còn ngoan cố không linh, hưu trách Bản tọa hôm nay trảm ngươi tại Hỗn Độn!" Nguyên Thủy ánh mắt lạnh lùng túc sát, tay cầm Bàn Cổ Phiên, cao cao tại thượng, mang theo một vẻ bễ nghễ chúng sinh, ngạo thị thương khung đầy cao quý điển nhã.

Tuy rằng vết thương chồng chất, nhưng trên mặt Nữ Oa lại tràn đầy khinh thường.

Nàng khẽ cười nói: "Nguyên Thủy, ngươi là cái thứ gì?

Bản đại thần nãi là một phần ba Nguyên Thần của Đại Thần sở hóa, ngươi được Đại Thần di trạch mới có thể chứng đạo thành Thánh.

Lý nên tôn Đại Thần làm phụ.

Kết quả thì sao?

Ngươi lại số điển vong tông, bội bạc xuất thân của mình, vứt bỏ tín ngưỡng của mình.

Đi theo Hồng Quân lão nhi, làm kẻ phản bội Hồng Hoang đại thế giới.

Ngươi cũng xứng làm Thánh?" "Phóng túng!" Nguyên Thủy tức thì bạo nộ, không còn vẻ thanh lãnh cao quý trước đó.

Lời của Nữ Oa tiện như chọc trúng nghịch lân của hắn.

Hắn tự xưng thanh chính cao quý, lăng giá trên chúng sinh.

Chuyện phản bội Bàn Cổ, không nghi ngờ gì chính là vết nhơ lớn nhất trong đời hắn.

Chưa từng có ai dám ở trước mặt hắn đề cập việc này.

Mắt thấy Nữ Oa lại dám không kiêng nể gì mà nhục mạ như thế, Nguyên Thủy lập tức nộ hỏa công tâm.

Phẫn nhiên nói: "Ngươi, ngươi...

Chương 217

Ta có thành tựu ngày hôm nay, là do tự thân ta nỗ lực.

Cùng người trước có liên can gì?

Nữ Oa, ngươi dám tu nhục Bản tọa?" "Thế sao?" Nữ Oa cười càng thêm vui vẻ, dùng ánh mắt ra hiệu "Bàn Cổ Phiên" trong tay hắn nói: "Đã là Nguyên Thủy Đại Thánh Nhân, thành tựu của ngươi không quan hệ tới người trước.

Vậy nói cho ta nghe, chí bảo trong tay ngươi tên gọi là gì?

Sẽ không phải là 'Nguyên Thủy Phiên' chứ?

A?

Ha ha ha..." Nữ Oa cười đến sảng khoái.

Sắc mặt Nguyên Thủy lại lúc xanh lúc trắng.

Bảo vật trong tay hắn chính là Bàn Cổ Phiên.

Chuyện này thiên địa ức vạn chúng sinh đều biết, hắn làm sao có thể lấy sức một mình nữu chuyển ý chí chúng sinh, đổi tên nó thành 'Nguyên Thủy Phiên'?

Đó không phải là đang tự vả mặt sao?

Không, hắn đã bị vả mặt rồi.

Nữ Oa, Nữ Oa đáng chết!

Ý thức được mình bị trêu chọc, sát tâm của Nguyên Thủy trong nháy mắt tăng mạnh. "Tử!" Một tiếng quát chói tai. "Oanh long long!" Bàn Cổ Phiên trong tay đẩu nhiên chấn động, tức thì hóa thành cao mấy vạn trượng.

Cờ xí phần phật, che khuất bầu trời.

Phàm là nơi bị nó bao phủ, lập tức tự thành thiên địa.

Ân?

Nữ Oa nháy mắt cảnh giác.

Tuy rằng ngoài miệng đâm chọc thống khoái, nhưng trong lòng nàng chưa từng coi thường Nguyên Thủy.

Vứt bỏ nhân phẩm không bàn, tư chất căn cốt của tên này cường đến thái quá.

Bây giờ lại thoát khỏi "Thiên Đạo trói buộc", tu vi càng đột phi mãnh tiến, dĩ nhiên sắp tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân cao đoạn.

Tóm lại, nàng còn kém xa.

Lại thêm đối phương có Tiên Thiên Chí Bảo "Bàn Cổ Phiên".

Nữ Oa không khỏi trong lòng cười khổ: Đại Thần a Đại Thần, ngài hại khổ ta rồi!

Nguyên Thủy là một phần ba Nguyên Thần của Bàn Cổ sở hóa, Bàn Cổ Phiên lại là một bộ phận của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ phân giải ra.

Đây là nghiệt duyên sao?

Khi Nguyên Thủy kích phát biến hóa cuối cùng của "Bàn Cổ Phiên", phong tỏa thiên địa.

Chư Thánh bốn phía đều có cảm ứng. "Nguyên Thủy, ngươi dám?" Một đạo tiếng gầm bạo nộ vang lên, là Hậu Thổ.

Hai người tình như tỷ muội, mấy ngàn năm qua, sớm đã không phân biệt lẫn nhau.

Nguyên Thủy tu vi vốn siêu việt Nữ Oa, bây giờ lại thôi động Bàn

Cổ Phiên chung cực biến hóa...

Nàng lập tức nộ hống: "Nếu ngươi thương tổn tỷ tỷ ta một cọng tóc, Ngô tất để ngươi vĩnh thế trầm luân!" Vị Luân Hồi Đại Thánh Nhân này trực tiếp phóng ra lời hung ác nhất.

Mi mắt Tiếp Dẫn khẽ run, cũng không nhìn về tràng cảnh bên kia, chỉ cúi đầu hợp thập, "Ông" một tiếng, trong vô hình gia tăng sức mạnh Tam Thiên Thế Giới, lao lao kiềm chế Hậu Thổ. "Oanh long long!" Hậu Thổ liều mạng thôi động "Luân Hồi Đạo Tắc", nhưng cũng không thể thay đổi cục diện.

Lão gia hỏa Tiếp Dẫn này giống như cái động không đáy, mặc kệ nàng bộc phát đến đâu, đối phương thủy chung vẫn vững như thái sơn.

Hậu Thổ hoài nghi, trình độ chân thật của gia hỏa này nghiễm nhiên đã đạt thất bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cao đoạn cảnh.

Nếu không, hắn cũng không có khả năng làm được thong dong như vậy.

Cảm ứng được nguy cơ của Nữ Oa, toàn bộ chư Thánh Hồng Hoang đều quát to một tiếng, chiến lực trong nháy mắt tiêu thăng đến cực hạn.

Cho dù quan hệ với Nữ Oa không thân cận như Hậu Thổ, nhưng Nữ Oa là đồng bạn của bọn họ, chỉ điểm này là đủ rồi. "Sát!" Một bên muốn thoát thân viện trợ Nữ Oa.

Một bên lại liều mạng quấn lấy đối thủ, không cho cơ hội cứu viện.

Lão Tử đang dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh thần thông hàm chiến với ba vị Thánh Nhân, bất giác nhíu mày hơi nhìn về phía hướng Nguyên Thủy.

Tay trái hơi nâng lên, đầu ngón tay ẩn có một tia hắc bạch chi sắc biến đổi cực nhanh, bỗng nhiên dừng lại phảng phất như sát giác được điều gì.

Hắn ngẩng đầu quét mắt nhìn hư không vô tận Hỗn Độn, trong mắt ẩn có sự kinh dị chợt lóe lên. "Ông", lưu quang nơi đầu ngón tay tán lạc vô hình, hắn vẫn giữ bộ dáng mi thấp thủ thùy, phảng phất như những gì làm trước đó đều là ảo giác.

Hiện tại sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người Nguyên Thủy, cũng không ai để ý biến hóa rất nhỏ này.

Bên trong thiên địa bị Bàn Cổ Phiên phong tỏa, phảng phất diễn biến thành một phương "Kiếm Khí Thế Giới".

Ức vạn Hỗn Độn Kiếm Khí tung hoành giao thác, điên cuồng cắt chém hư không.

Tại chính trung ương Kiếm Khí Thế Giới, lại là thân ảnh độc mộc nan chi của Nữ Oa.

Thể biểu chỉ còn lại một tầng hồng quang suy yếu đang kiên trì, đó là chứng đạo chi bảo của nàng - "Hồng Tú Cầu".

Nhưng cho dù là Hồng Tú Cầu cũng không đỡ nổi sự cắt chém của vô tận Hỗn Độn Kiếm Khí.

Hồng Tú Cầu không những là chứng đạo chi bảo của nàng, càng quan hệ đến "Nhân Duyên Cầu" của ức vạn chúng sinh Hồng Hoang thế giới, một khi bị hao tổn, tất nhiên dẫn phát Hồng Hoang đại thế giới rung chuyển.

Mắt thấy cứ tiếp tục như vậy, Hồng Tú Cầu cũng phải gặp tai ương, Nữ Oa hung hăng cắn răng một cái, mạnh mẽ thu hồi Hồng Tú Cầu. "Muốn chết?" Nguyên bản một mặt phẫn hận, Nguyên Thủy thấy một màn này, lập tức vui mừng ra mặt.

Nữ Oa, thật sự là đang tìm chết a!

Nguyên bản muốn đột phá Hồng Tú Cầu phong tỏa, phải mất nửa khắc đồng hồ, giờ thì bớt việc rồi. "Kiếp sau, đừng có đối đầu với người mà ngươi không chọc nổi." Nguyên Thủy sảng khoái cười một tiếng.

Có Bàn Cổ Phiên phong tỏa, hắn cũng không sợ người ngoài nghe được thanh âm của mình. "Oanh long long!" Ức vạn Hỗn Độn Kiếm Khí hội tụ, dưới sự chỉ huy của hắn, mạnh mẽ hướng về phía Nữ Oa ở trung ương mà xuyên qua.

Một khắc này, vô tận hư không nổ tung.

Cho dù là Bàn Cổ Phiên cũng phong tỏa không được khí tức rung chuyển bên trong.

Kiếm ý khủng bố di tán hư không. "Không!" Hậu Thổ đau lòng như dao cắt, gào thét một tiếng, trực tiếp hiện ra Tổ Vu chân thân.

Sau khi đắc thành Đại Đạo, đây là lần đầu tiên nàng triển hiện Tổ Vu Chiến Thể.

Chỉ thấy thân cao trăm vạn trượng, thể phách như rồng, hùng hồn cường tráng, thể biểu ẩn có một con thổ long cực lớn quấn quanh, uốn lượn bàn toàn, cực tận dữ tợn hung sát.

Chỉ có diện mục ẩn trong hỗn độn, mơ hồ không rõ! "Trá!" Một cái âm tiết cổ xưa từ trong miệng nàng thốt ra.

Ngay khắc này, tứ đại Tổ Vu Thánh Nhân, nãi chí là chín vị Tổ Vu đang chinh chiến trong Huyền Hoàng đại thế giới, cùng toàn bộ Đại Vu, Chiến Vu đều tâm có sở cảm.

Hầu như cùng một thời gian, hiển hóa Tổ Vu chân thân. "Oanh long long!" Từng đạo khí thế bàng bạc hạo hãn trùng thiên, trong nháy mắt hội tụ thành một, gia trì lên người Hậu Thổ.

Giờ khắc này Hậu Thổ, nghiễm nhiên vọt tới Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn đỉnh phong cảnh. "Oanh long!" Một cước đạp xuống, luân hồi chi quang lóng lánh chói mắt, trực tiếp phá toái Tam Thiên Thế Giới của Tiếp Dẫn. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn cũng không thấy nổi nóng, chỉ chắp tay trước ngực, khẽ thở dài: "Hậu Thổ đạo hữu hà tất phải khổ?

Cho dù hiện tại chạy tới, cũng đã muộn." "Tử!" Câu nói này phảng phất triệt để chọc giận Hậu Thổ, cũng có thể nàng biết hiện tại chạy tới cứu viện không kịp, gào thét một tiếng, mạnh mẽ vung một bàn tay hướng về phía Tiếp Dẫn quất xuống.

Ngũ chỉ kình thiên, uyển như thiên trụ sụp đổ.

Chương 218

"Oanh long long!" Uy áp khủng bố hướng về Tiếp Dẫn trấn sát. "A Di Đà Phật!" Dưới chân Tiếp Dẫn, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trán phóng vô tận kim quang.

Ức vạn kim liên hư ảnh bay lên trời, "Hưu hưu hưu" liên lạc như mưa hoa, nhưng rất nhanh lại có càng nhiều kim liên bổ sung, rậm rạp chằng chịt, vô cùng vô tận, ngạnh sinh sinh ngăn lại Hậu Thổ đang bạo nộ.

Không ai chú ý, nơi chân trời có một luồng lưu quang trụy lạc. "Hưu!" Trực tiếp xuyên thấu phong tỏa của "Bàn Cổ Phiên", dung nhập vào trong cơ thể Nữ Oa! "Ân?" Nguyên Thủy là người đầu tiên sát giác được sự bất thường.

Bàn Cổ Phiên phong tỏa bốn phía, tự thành nhất thể, hắn là chủ nhân thiên địa ở bên trong, bất kỳ biến hóa nhỏ nào cũng không qua mắt được hắn. 'Vừa rồi là cái gì?' Trong lòng mạc danh kinh quý, khiến động tác theo bản năng chậm lại nửa nhịp.

Nhưng ức vạn Hỗn Độn Kiếm Khí lại không dừng lại, mắt thấy sắp đâm Nữ Oa thấu tim. "Ông!" Một đạo khí tức hoành đại vô danh bỗng nhiên khuếch tán ra.

Nơi nó đi qua, thời không đình trệ.

Một cỗ uy áp hoàng hoàng hách hách, vô thượng di tán ra.

Thân xử giữa vòng vây của vô tận Hỗn Độn Kiếm Khí, Nữ Oa phảng phất trí thân vào một phiến thiên địa khác.

Khi luồng lưu quang kia nhập thể, "Oanh long long", khí tức trên người nàng mạc danh cuồn cuộn.

Một khắc sau, bỗng nhiên cấp kịch phàn thăng.

Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân... "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Khí tức khủng bố di tán hư không, thẳng đến Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, Nữ Oa mới tiêu hóa xong luồng lưu quang trong cơ thể.

Sát na mở mắt, trong con ngươi ánh lên niềm vui không nói nên lời.

Giờ phút này, nàng đã biết luồng lưu quang kia là cái gì.

Chính là một điều "Tạo Hóa Đại Đạo" pháp tắc thuần chính vô cùng.

Nó cùng Đại Đạo của bản thân nàng vô cùng khế hợp, trực tiếp soi sáng con đường phía trước cho nàng.

Chính vì thế, tu vi của nàng mới có thể trong thời gian ngắn cấp kịch phàn thăng, nhất dược trở thành cường giả cấp Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân...

Lão Tử hào xưng đứng đầu chư Thánh cũng bất quá như thế chứ?

Giờ khắc này Nữ Oa, tự tin bạo bằng!

Lại nhìn về phía Nguyên Thủy trước người, uyển như nhìn rác rưởi.

Khu khu Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi!

Giơ tay gạt một cái. "Oanh long long!" Ức vạn Hỗn Độn Kiếm Khí nổ tung. "Hưu!" Một vệt linh quang chợt hiện, khi tái xuất hiện, Nữ Oa đã ở ngay trước mặt Nguyên Thủy.

Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra từ lúc lưu quang nhập thể đến khi Nữ Oa phá cảnh bất quá chỉ là một sát na công phu.

Nguyên Thủy thượng vị phản ứng, thấy ức vạn Hỗn Độn Kiếm Khí phá diệt, lại nhìn Nữ Oa xuất hiện trước người, ánh thần mạc danh kinh tủng. "Ngươi..." Vừa mới mở miệng, liền thấy Nữ Oa giơ tay. "Bốp!" Một bàn tay quất xuống.

Một đạo tiếng bạt tai thanh thúy vang lượng vang lên.

Cho dù cách đại trận trở cách, cũng rõ ràng truyền đệ ra ngoài.

Thánh Nhân song phương không ai không bị một đạo tiếng bạt tai đột như kỳ lai này chấn trụ. 'Sẽ không phải chứ?' Ai bị đánh?

Tuy rằng không nhìn thấy người, nhưng Thánh Nhân thần thông hà kỳ cường đại, chỉ bằng một đạo thanh âm là có thể phán đoán ra tràng diện giao chiến.

Phân minh là một cái tát.

Nữ Oa bị đánh? "Oanh!" Chúng Thánh còn đang suy đoán, liền thấy một phương thiên địa bị "Bàn Cổ Phiên" phong tỏa kia, ầm ầm nổ tung.

Nữ Oa một bộ đại hồng phượng bào, tư dung tuyệt thế, diễm lệ vô song!

Đối diện, Nguyên Thủy lại mặt sắc khó coi, trên mặt in rõ ràng năm dấu ngón tay, ánh mắt mờ mịt, phảng phất chưa hồi thần từ một màn trước đó.

Toàn trường tức thì một mảnh xôn xao.

Nguyên Thủy Thánh Nhân bị đánh.

Từ cổ chí kim, Ngọc Thanh Thánh Nhân "Nguyên Thủy Thiên Tôn" cường đại vô cùng bị đánh?

Tin tức này quả thực quá bạo tạc.

Sau sự trầm tịch ngắn ngủi, chúng Thánh Hồng Hoang tức thì bộc phát ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Mấy đại Tổ Vu Thánh Nhân cũng không có nhiều cố kỵ như vậy, Đế Giang một bên giao chiến với Thái Nhất, một bên cười ha hả nói: "Nữ Oa đạo hữu, lợi hại a!

Nguyên Thủy đều bị đánh, chậc chậc, làm được xinh đẹp.

Đừng nói ngươi, ta đã sớm muốn quất thằng cháu này rồi." "Đại ca nói không sai, Nữ Oa nương nương lần này làm được xinh đẹp!" "Đánh hay lắm." "Sớm tại Hồng Hoang đại thế giới, ta đã muốn quất hắn." "Khụ khụ!" Vạn chúng chú mục, Nữ Oa hiếm thấy khiêm tốn một hồi.

Nàng uyển chuyển nói: "Chư vị đạo hữu, Thánh Nhân đều cần thể diện.

Chúng ta biết là được rồi, đừng truyền ra ngoài ha.

Nếu không, ta sợ có người tìm chết..." "Phốc!" Vừa mới ý thức hồi quy, Nguyên Thủy nghe được câu nói cuối cùng của Nữ Oa, há miệng liền phun ra một đạo nghịch huyết.

Khí tức trên người bỗng nhiên trở nên sôi trào, mâu quang xích hồng, không còn vẻ tôn quý thanh lãnh ban đầu.

Hắn nộ thanh nói: "Nữ Oa...

Ngô cùng ngươi thế bất lưỡng lập!" "Oanh long!" Bàn Cổ Phiên

trong tay chấn động, một đạo Hỗn Độn Kiếm Quang thô to hạo hãn chạy thẳng tới Nữ Oa sát xuất. "Nhìn xem, bắt đầu liều mạng rồi." Nữ Oa trong miệng nói chuyện, tay lại khinh tùng tả ý huy tụ. "Phanh!" Thúc Hỗn Độn Kiếm Quang to lớn kia trực tiếp nổ tung.

Một màn này, làm chúng Thánh nhìn đến ngây người. 'Ta đi, lợi hại a!' "Nương nương thần thông?" "Thần thông gì?

Hẳn là phải nhìn cảnh giới mới đúng." "Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?" "Hít!" Bốn phía vang lên một mảnh hít ngược khí lạnh.

Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?

Khủng bố không phải là cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường, như Thông Thiên diệc là Thiên Đạo Thánh Nhân trung đoạn đỉnh phong, kém một bước liền có thể đột phá cao đoạn.

Lại thêm có Tiên Thiên Chí Bảo "Bàn Cổ Phiên" tại thủ.

Nữ Oa có thể dễ dàng nghiền ép như thế, tối thiểu cũng là Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?

Thông suốt điểm này, chúng Thánh đều chấn kinh mạc danh.

Cường nạp khí tức vạn thiên Vu Nhân nhập thể, Hậu Thổ giờ khắc này có chút mộng.

Nàng cùng Nữ Oa sớm chiều ở chung, tu vi Nữ Oa thế nào, nàng tái rõ ràng bất quá.

Chớp mắt đã là Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh?

Quan trọng là, trước đó tưởng Nữ Oa sắp gặp kiếp nạn, cho nên nàng cường nạp khí tức Vu Nhân nhập thể, lại sử xuất Tổ Vu Chiến Thể, trong thời gian ngắn tự nhiên chiến lực tiêu thăng, nhưng đối với tự thân lại là phụ tải cực lớn.

Chương 219

Hiện tại có chút cưỡi hổ khó xuống rồi.

Không quản, làm!

Tâm niệm vừa hoành, lập tức lại cùng Tiếp Dẫn tư sát.

Các Thánh Nhân khác cũng nhân vì Nữ Oa đột nhiên cường đại, nguyên một đám khí thế bạo trướng, so với trước đó còn mãnh liệt hơn ba phần. ...

Hầu như cùng lúc Nữ Oa phá cảnh.

Tại vô tận Hỗn Độn, Bàn Cổ đang thân hãm hư không tù lao. "Đinh!

Bị bảng định tộc nhân Nữ Oa tu vi tăng lên (Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +26000w!" Tổng thọ mệnh: 44248w năm! (+26000w) Tu vi: Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo 70000w) 【Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ】: Khả sử dụng hai mươi bốn búa! (Khả trảm Thiên Đạo đỉnh phong) 【Hỗn Độn Chiến Thể】(60%): Kham so với Thiên Đạo đỉnh phong chi thể! (1000w thọ mệnh +1%) Trong mắt Bàn Cổ lãnh mang chợt hiện, hầu như không chút do dự đem thọ mệnh cộng vào trên "Hỗn Độn Chiến Thể". "Đinh!

Tiêu hao 1000w thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!" "Đinh!

Tiêu hao 1000w thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!" Liên tiếp mười lần.

Thọ mệnh còn lại: 34248w năm! 【Hỗn Độn Chiến Thể】(70%): Bán Bộ Đại Đạo Thân! (3000w thọ mệnh +1%) Tiếp tục! "Đinh!

Tiêu hao 3000w thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!" "Đinh!

Tiêu hao 3000w thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể +1%!" Lại mười lần sau!

Thọ mệnh còn lại: 4248w năm! 【Hỗn Độn Chiến Thể】(80%): Bán Bộ Đại Đạo Thân! (7000w thọ mệnh +1%) 【Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ】: Khả sử dụng ba mươi búa! (Khả đồ Thiên Đạo đỉnh phong) Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, tăng thêm "sáu búa", giới thiệu phía sau chỉ thay đổi một chữ, nhưng lại từ "khả trảm" biến thành "khả đồ".

Trảm, đại biểu liều mạng toàn lực có thể trảm một hai.

Đồ, lại đại biểu cho toàn diệt!

Đây mới là hiệu quả hắn muốn.

Lại thêm tám mươi phần trăm Hỗn Độn Chiến Thể, kham so với "Bán Bộ Đại Đạo Thân".

Cho dù đứng im bất động, đám Ma Thần đạo thể trước mắt cũng không làm gì được hắn.

Mấy tên Ma Thần liên thủ, chế tạo "Hư Không Tù Lung" phong cấm hắn.

Sau khi bị liên tiếp chém giết hai tôn Ma Thần, những Ma Thần còn lại không còn ngạnh đối ngạnh, điều động Đại Đạo pháp tắc, phối hợp với "Hư Không Tù Lung", không đoạn áp súc thiên địa, ma diệt đạo thân hắn.

Tại thời gian này, hư không tù lao càng phát ra củng cố.

Mấy vị Ma Thần đạo tắc tương hợp, lại thêm bên ngoài Hồng Quân Lão Tổ điều động Tam Thiên Đại Đạo chi lực tương trợ, thời gian kéo càng lâu, hắn sẽ càng suy yếu, cho đến khi bị triệt để ma diệt.

Đây chính là đại kế diệt sát cuối cùng của Hồng Quân.

Sự thật là, Hồng Quân hầu như sắp thành công.

Có Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" tọa trấn chỉ huy, mười đại Ma Thần còn lại luân phiên tiến lên, lao lao phong trấn Bàn Cổ.

Tiếp theo là sự giảo sát vô hưu chỉ.

Đối với Hỗn Độn Ma Thần mà nói, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Nhưng một khắc này, hết thảy đều thay đổi.

Trong mắt Bàn Cổ trán phóng ra quang mang sắc bén, đạo thân vốn bắt đầu lỏng lẻo lại lần nữa ngưng luyện như một, thậm chí đầu xạ ra quang trạch Đại Đạo như ngọc thạch, vạn kiếp bất phôi, vạn pháp bất xâm!

Một tia Đại Đạo chân ý ngẫu nhiên dật tán, hầu như làm mù đôi mắt Hồng Quân. "Khả năng sao?" Hồng Quân há to mồm, đầy mắt không thể tin.

Ngay cả Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" cũng một mặt hãi nhiên: "Đại Đạo Cảnh?" "Không có khả năng!" Hồng Quân một mặt âm lệ, điên cuồng nói: "Nếu là Đại Đạo Cảnh, hắn hội chờ tới bây giờ?

Có cổ quái, Vấn Thiên đạo hữu, tốc tốc liên thủ chư vị đạo hữu, trấn sát hắn!" Nga!

Vấn Thiên Lão Tổ không có nghĩ nhiều, phản chính ta hiện tại chỉ là một đoạn ký ức, chết hay không chết đều không quan hệ.

Trấn sát, vậy thì trấn sát đi!

Đương hạ chỉ huy mười đại Ma Thần, thôi động tự thân Đại Đạo, hướng về Bàn Cổ trấn áp xuống. "Ông!" Bàn Cổ tham thủ hư trảo, một thanh kình thiên cự phủ thành hình trong tay.

Giây tiếp theo, chiếu vào hư không tù lao trước người mạnh mẽ

một búa chém xuống. "Oanh long long!" Cả cái Hỗn Độn đều đang run rẩy.

Hết thảy, dường như quay về khoảnh khắc khai thiên tích địa năm đó.

Khi đó, Hồng Hoang thiên địa cũng là từ trong vô hữu bị hắn dùng Khai Thiên Phủ bổ ra. "Thứ lạp!" Một vệt phủ mang chiếu sáng thập phương Hỗn Độn. "Hư Không Tù Lung" do Đại Đạo pháp tắc của mấy vị Ma Thần tổ thành mạnh mẽ chấn chiến. "Rắc rắc", từng tiếng nổ vang thanh thúy.

Hư Không Tù Lung vốn lao bất khả phá, bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết rạn.

Bàn Cổ cũng không thèm để ý, tiếp tục một búa lại một búa chém xuống. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Hư không bạo minh thanh không đoạn.

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ nhị thức!

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ tam thức!

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ tứ thức!

Đệ ngũ thức!

Đệ lục thức!

Đệ thất thức!

Một chiêu nhanh hơn một chiêu, một búa mạnh hơn một búa!

Mới đầu hư không tù lao còn có thể kiên trì, về sau, vết nứt rậm rạp chằng chịt xuất hiện ở bên trên.

Chung quy, Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ nhị thập lục thức

xuất! "Oanh long!" Toàn bộ "Hư Không Tù Lung" tận số nổ tung ra.

Các Ma Thần bố trí Hư Không Tù Lung như Trật Tự, Nhân Quả, Phong Ấn, Càn Khôn đương trường bị dọa liên tục lùi lại.

Tuy rằng không có sinh ra ý chí, nhưng bản năng trong xương cốt vẫn còn.

Giờ khắc này, Khai Thiên khí tức trên người Bàn Cổ mang theo, phảng phất đưa bọn hắn trở về trận chiến Hỗn Độn mười ức tám ngàn vạn năm trước.

Một người một búa, tung hoành Hỗn Độn.

Một búa một cái, giết đến ba ngàn Ma Thần mũ áo tả tơi, tử thương vô tận.

Chương 220

"Hư Không Tù Lung" phá khai, Bàn Cổ một bước đạp không. "Oanh long!" Thân hình thẳng tắp cất cao tới chín ngàn vạn trượng, bên trên Hỗn Độn lưu quang quấn quanh, lấp lóe quang trạch Đại Đạo như ngọc thạch.

Cự phủ trong tay phảng phất như thực thể, giống y như "Khai Thiên Thần Phủ" năm đó!

Chân chính Khai Thiên Thần Phủ, chưa bao giờ là cái rìu, mà là cỗ "Vô Địch Khai Thiên Ý Chí" chỉ tồn tại nơi đáy lòng kia.

Còn như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm, Hỗn Độn Chung, bất quá là hình thể Khai Thiên Phủ sở hóa.

Chân chính "Khai Thiên Thần Phủ" chưa từng thất lạc.

Mãi cho đến khắc này, Bàn Cổ khôi phục tới Bán Bộ Đại Đạo Thân, mới một lần nữa kích phát ra cổ Vô Địch Khai Thiên Ý Chí này. "Oanh long!" Chiếu vào nơi mười đại Hỗn Độn Ma Thần đang đứng, một búa chém xuống. "Thứ lạp...

Oanh!" Trật Tự Ma Thần "Khung" đứng mũi chịu sào, thân thể Ma Thần tức khắc thổ băng ngõa giải.

Ước chừng một phần mười Trật Tự Đại Đạo bị Bàn Cổ đoạt lấy.

Chín thành còn lại thì phản hồi về "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Bàn Cổ lại lần nữa huy búa! "Xích lạp!" Phong Ấn Ma Thần nhục thân nổ tung, Đại Đạo quy khư. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Bàn Cổ một đường tiến lên.

Những nơi đi qua, không một Ma Thần nào là địch lại một hiệp.

Nhân Quả, Càn Khôn, Tinh Thần, Ngũ Hành, Âm Dương Ma Thần lần lượt bị phá diệt.

Cuối cùng, chỉ còn lại Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên", Thời Gian Ma Thần "Thời Thần", Không Gian Ma Thần "Dương Mi", cùng với Hồng Quân Lão Tổ đang trốn ở chỗ sâu trong Hỗn Độn với vẻ mặt hãi nhiên.

Bàn Cổ đưa ánh mắt lướt qua ba đại Ma Thần, cuối cùng rơi vào trên người Hồng Quân Lão Tổ đang thao túng "Tạo Hóa Ngọc Điệp" ở xa xa, thản nhiên nói: "Đây là át chủ bài của ngươi?" Hít!

Hồng Quân Lão Tổ mạc danh kinh tủng.

Hắn biết kế hoạch của mình?

Không có khả năng, tin tức này chỉ có mình hắn biết, cho dù là đệ tử môn nhân thân cận nhất cũng không nói.

Hắn hoài nghi Bàn Cổ đang lừa mình, cho nên mặc không lên tiếng, không có đáp lời.

Bàn Cổ nhìn thấu tâm tư của hắn, nhịn không được trào phúng cười một tiếng: "Lấy tính tình của ngươi, thấy Bản tọa trảm Ma Thần như đồ cẩu, e rằng đã sớm ôm đầu chuột chuồn.

Tuy rằng những năm này, ngươi tích lũy được không ít nội tình, nhưng cũng so không được mười đại Ma Thần vừa bị Bản tọa trảm đi chứ?

Không chạy, vậy chỉ còn một cái khả năng.

Mười đại Ma Thần trước đó tịnh không phải là ỷ trượng của ngươi.

Nếu ngươi có thực lực này, cũng dùng không tới làm ra một phen

tràng diện yêu nghiệt như vậy.

Cho nên hậu thủ của ngươi, tất ở trong đám bọn hắn.

Để ta đoán xem...

Năm đó Khai Thiên chi kiếp, trừ ngươi ra, vẫn còn có Ma Thần chưa chết chứ?" Bàn Cổ ánh mắt sáng rực vọng hướng ba đại Ma Thần.

Trái tim của Hồng Quân Lão Tổ tại một khắc này, hầu như đình chỉ nhảy lên.

Đoán trúng rồi!!!

Bàn Cổ đưa ánh mắt quét lại trên người ba đại Ma Thần, thản nhiên nói: "Dương Mi, Thời Thần?

Vấn Thiên là không có khả năng rồi!" Nghe thế, Vấn Thiên Lão Tổ không khỏi cười khổ một tiếng, mình bị bỉ thị sao?

Bàn Cổ lại không có tâm tư để ý cách nghĩ của hắn.

Ánh mắt thẳng tắp rơi vào trên người Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" và Không Gian Ma Thần "Dương Mi", nhíu mày nói: "Hai vị năm đó tại ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần cũng là tuyệt đỉnh bá chủ.

Đã không chết, cớ gì không đại đại phương phương đi ra gặp một lần?

Giấu đầu lòi đuôi, bằng bạch làm yếu đi danh đầu của mình!" "Ông!" Hầu như thoại âm vừa dứt, Dương Mi Lão Tổ nguyên bản ánh mắt ngốc trệ, đột sinh biến hóa.

Khí tức trên người cuồn cuộn, Ma Thần hình thái tẫn liễm, thay vào đó là một cái trung niên đạo nhân.

Một bộ thanh bào, trên người đầy ý xuất trần.

Hắn đứng tại nơi đó, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác phiêu hốt bất định, phảng phất cách vô số trọng hư không.

Không Gian Ma Thần - Dương Mi Lão Tổ!

Trong mắt Bàn Cổ phóng xạ ra thần thải bức người.

Lạnh lùng nói: "Dương Mi, năm đó Bản tọa liền cảm thấy kỳ quái.

Đường đường Không Gian Chí Tôn, đứng đầu mấy trăm Ma Thần, cư nhiên đỡ không nổi một kích của Khai Thiên Phủ.

Quả nhiên là chưa chết!" "Bàn Cổ Thần, đã lâu không gặp." Dương Mi Lão Tổ ánh mắt biến huyễn, phảng phất có vô tận tuế nguyệt luân chuyển, mang theo một tia thế sự tang thương.

Khẽ thở dài: "Năm đó, Ngô xác thực đã chết.

Chết dưới Khai Thiên Phủ.

Chỉ bất quá, Ngô là Không Gian Ma Thần, chấp chưởng Không Gian Chi Đạo.

Hỗn Độn hư không phàm là nơi tồn tại không gian, liền là nơi Ngô ở.

Năm đó, chân thân Ngô vẫn lạc tại Khai Thiên Phủ, chân linh lại độn tẩu Hỗn Độn, may mắn còn lưu lại.

Nguyên tưởng rằng kiếp này sẽ không có ngày gặp lại, không ngờ, đạo hữu cư nhiên cũng phục sinh rồi." Dương Mi Lão Tổ nói xong, thật sâu nhìn Bàn Cổ một cái.

Bàn Cổ không thèm để ý ánh mắt hắn, thản nhiên nói: "Dương Mi, năm đó có bao nhiêu Ma Thần tồn hoạt?" "Cái này e rằng phải để đạo hữu tự tìm kiếm đáp án rồi." Dương Mi khóe miệng hơi nhếch lên, câu lặc ra một độ cong nhỏ, khẽ cười nói: "Năm đó tuy là mệnh số, nhưng dù sao cũng là đạo hữu đích thân hạ hắc thủ.

Những Ma Thần đồng đạo kia của Ngô, mỗi lần đề cập tên đạo hữu, đều hận không thể đem đạo hữu bầm thây vạn đoạn.

Đạo hữu lần này chân linh phục tô, không còn thiên mệnh năm đó gia thân, có thể phải cẩn thận đấy." Bàn Cổ cười lạnh một tiếng: "Dương Mi, hà tất giả mù sa mưa?

Muốn báo thù Ma Thần, e rằng cũng không chỉ có một mình ngươi a?

Trước đó ẩn thân nơi tối tăm, không phải là muốn mượn cơ hội ám toán ta sao?

Ngô chân linh phục tô không đủ vạn năm, đám lão quỷ các ngươi lại âm thầm chập phục mười ức tám ngàn vạn năm...

A!

Ngay cả hiện tại, cũng không có gan mang chân thân đến sao?" Một chút liền nhìn ra, Dương Mi Lão Tổ trước mắt chỉ là một cỗ hóa thân.

Không, là một cỗ hóa thân có tiêu chuẩn cực cao.

Lại thêm Hồng Quân - kẻ phản đồ của Hồng Hoang đại thế giới, đã rút ra Tam Thiên Đại Đạo chi lực gia trì cho hắn.

Tương đương với linh thức của Dương Mi Lão Tổ tiến vào "Hỗn Độn Ma Thần khu" trước khi khai thiên, song phương vô cùng khế hợp, chiến lực tự nhiên cường đại.

Tuy rằng không biết cảnh giới hiện tại của Dương Mi Lão Tổ, nhưng mười ức tám ngàn vạn năm trước, hắn đã là tồn tại Thiên Đạo đỉnh phong cảnh.

Hiện tại hẳn là chỉ mạnh hơn chứ không yếu đi?

Nếu quá yếu, cũng sẽ không bị Hồng Quân lôi làm tay sai.

Nghe lời trào phúng của Bàn Cổ, Dương Mi Lão Tổ cũng không động nộ.

Khẽ cười nói: "Ta xác thực không có gan mang chân thân đến, dù sao đạo hữu cũng là nhân vật phong vân của mười ức tám ngàn vạn năm trước, một mình chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên tích địa vô thượng tồn tại.

Có lời đồn xưng, đạo hữu tại một khắc cuối cùng đã nhìn thấy ngưỡng cửa 'Đại Đạo Cảnh'.

Nguyên tiên ta không tin, nhưng hôm nay thấy đạo hữu...

Ngô tin." Nói xong, hắn nhìn về phía Bàn Cổ Bán Bộ Đại Đạo Thân ánh xạ ra Đại Đạo chi lực, ánh mắt lược hiển mê túy.

Đại Đạo Cảnh là cảnh giới mà bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần nằm mộng tha thiết ước mơ?

Thời gian vi vương, không gian xưng tôn; vận mệnh bất xuất, thùy dữ tranh phong?

Tích niên ba đại cự đầu trong Hỗn Độn Ma Thần, Vận Mệnh Ma Thần hầu như chưa từng xuất thế, chỉ lộ mặt trong trận đại chiến cuối cùng, rất nhanh bị đánh chết, hoàn toàn không phù hợp với danh tiếng được thần thánh hóa.

Chương 221

Đương nhiên, cũng không bài trừ khả năng Vận Mệnh Ma Thần giả chết thác sinh, dù sao hắn cũng là chư thiên vận mệnh chi chủ.

Nhưng cho dù là cự đầu như vậy, cũng chưa thể chạm vào chân lý của Đại Đạo Cảnh.

Nếu như ai là người có khả năng đạt tới Đại Đạo Cảnh nhất, hẳn là cũng chỉ có "Bàn Cổ" tích nhật trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần a?

Hôm nay, cảm ứng được Đại Đạo chi lực trên người Bàn Cổ, tuy rằng suy yếu, tịnh không phải Đại Đạo Cảnh chân chính, nhưng cũng đủ để chứng minh, Bàn Cổ cách cái cảnh giới kia rất gần.

Bàn Cổ không nói nhảm nữa, khí tức trên người nhanh chóng phàn thăng đến đỉnh phong.

Uy nghiêm nói: "Bớt nói nhảm, đã hiện thân nơi này, vậy liền chiến một trận lại nói.

Vừa vặn cũng để Ngô nhìn xem, mười ức tám ngàn vạn năm qua đi, ngươi so với năm đó có gì tiến bộ!" Trong khi nói chuyện, "Oanh long long!", vạn thiên Hỗn Độn chi lực hội tụ, cự phủ trong tay càng phát ra thâm trầm lăng lệ.

Từng đạo khí lãng khủng bố phiên quyển, nơi đi qua, Hỗn Độn thốn thốn tạc liệt. "Sẽ không để đạo hữu thất vọng đâu." Dương Mi Lão Tổ khẽ cười một tiếng, ánh mắt trong sát na trở nên tê lợi. "Ông!" Mạnh mẽ thân hóa hư vô. "Rắc rắc rắc", không gian trước mắt tựa như mặt kính tầng tầng phá toái, trong nháy mắt diễn sinh ra mấy trăm vạn thanh không gian lợi nhận.

Mỗi một thanh đao đều tung hoành mấy chục vạn dặm dài ngắn.

Mấy trăm vạn thanh hội tụ tại một chỗ, tức thì thiên thượng địa hạ rậm rạp chằng chịt, tẫn bị lợi nhận lấp đầy.

Bàn Cổ thân xử trong đó, có loại cảm giác cô lập vô viện. "Hưu hưu hưu!" Giây tiếp theo, lợi nhận bộc phát, chạy thẳng tới Bàn Cổ chém tới.

Mắt thấy mấy trăm vạn lợi nhận sắp bao phủ, "Oanh", Bàn Cổ động.

Cự phủ trong tay hoành tảo, "Oanh long long", một đường quét qua, vô số không gian lợi nhận nổ tung.

Ngẫu nhiên có một ít lọt lưới xuyên qua cự phủ phong tỏa, chém ở trên người hắn, "Đương đương đương", một trận âm thanh kim thiết giao minh vang lên, không gian lợi nhận thốn thốn băng toái.

Một màn này, kinh ngốc Hồng Quân Lão Tổ và Vấn Thiên Lão Tổ.

Nhục thân của Bàn Cổ có chút cường a!

Hà chỉ có chút cường, quả thực là biến thái cường!

Mỗi một thanh không gian lợi nhận uy năng đều không thua kém một kích toàn lực của một tên cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Mấy trăm vạn đạo không gian lợi nhận chính là mấy trăm vạn tên cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân oanh sát.

Cho dù là Thiên Đạo Cảnh đỉnh phong, cũng không có khả năng đỡ nhẹ nhàng như vậy chứ?

Duy nhất giải thích là Bàn Cổ quá biến thái.

Chuẩn xác mà nói, là nhục thân kia quá biến thái.

Tuy rằng đại bộ phận không gian lợi nhận bị cự phủ tảo diệt, nhưng cũng có túc túc ba bốn phần mười rơi vào trên người hắn.

Chân thân mấy ngàn vạn trượng, quả thực là cái bia ngắm di động, trốn đều trốn không được.

Bàn Cổ cũng áp căn không có ý tứ trốn, kết quả thí sự không có.

Ngay cả một đạo ấn trắng cũng không lưu lại!

Nào biết, trong lòng Bàn Cổ cũng toát một phen mồ hôi.

Không Gian Ma Thần "Dương Mi", xác thực có chút năng lực.

Nếu không phải trước đó tiêu hao 40000w thọ mệnh, đem Hỗn Độn Chiến Thể tăng lên tám mươi phần trăm, chỉ sợ cũng không thể ứng phó nhẹ nhàng như thế!

Tuy rằng cùng là "Bán Bộ Đại Đạo Chi Thể", nhưng tám mươi phần trăm Hỗn Độn Chiến Thể với bảy mươi phần trăm, một cái trên trời một cái dưới đất.

Đơn giản mà nói, bảy mươi phần trăm Hỗn Độn Chiến Thể có thể thật sự chỉ có năm mươi phần trăm phòng ngự độ của Đại Đạo Chi Thể, cho nên gọi là Bán Bộ.

Tám mươi phần trăm Hỗn Độn Chiến Thể, tuy rằng tên gọi không đổi, nhưng phòng ngự cường độ túc túc có sáu bảy mươi phần trăm phòng ngự độ của Đại Đạo Chi Thể.

Hai bên không thể so sánh nổi.

Dương Mi thân hình một lần nữa hiển hóa tại hư không, nhìn về phía Bàn Cổ với ánh mắt lược hiển quái dị.

Gia hỏa này là quái thai không thành?

Bàn Cổ kinh thán sự cường đại của "Hỗn Độn Chiến Thể", trên mặt lại không lộ mảy may dị sắc, trong mắt ẩn có một tia hung quang chợt hiện.

Hắn hướng về phía Dương Mi Lão Tổ cười lạnh một tiếng nói:

"Hiện tại, tới phiên ta." "Oanh long!" Hầu như thoại âm vừa dứt, một búa trảm thiên. "Phanh!" Tựa như thiên khung nổ tung, đại bán cái Hỗn Độn đều bị một phân thành hai.

Phủ mang khủng bố tịch quyển thiên địa, lao lao khóa chặt Dương Mi, chạy thẳng tới đương đầu chém xuống.

Một búa này, tránh cũng không thể tránh, duy có ngạnh kháng.

Trong mắt Dương Mi ẩn có một tia kinh tủng. "Liên thủ!" Hắn trầm giọng quát một tiếng.

Hắn cũng không ngốc, Bàn Cổ trước mắt rõ ràng mạnh đến thái quá.

Một người lên, đó không phải tìm chết sao?

Tuy rằng chỉ là một cỗ phân thân, nhưng phân thân bị diệt đối với tự thân ít nhiều cũng sẽ có ảnh hưởng.

Thời Gian Ma Thần "Thời Thần", Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" bên cạnh, hầu như tại đệ nhất thời gian điều động đạo tắc chi lực của bản thân.

Lúc này, có thể nhìn ra sự mạnh yếu giữa các Ma Thần.

Thời Gian Đại Đạo của Thời Thần, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi, đều rộng mấy trăm trượng, dài vạn trượng, hai bên hầu như bất phân bá trọng.

Luân Hồi Đại Đạo của Vấn Thiên so sánh với bọn họ lại tốn sắc hơn mấy bậc, chỉ có bảy tám phần mười của hai người kia!

Tại trong Hỗn Độn Ma Thần cũng đã đủ mạnh rồi. "Oanh oanh oanh!" Ba điều Đại Đạo hoành quán hư không, đồng thời hướng Bàn Cổ trấn áp xuống. "Phanh!" Thời Gian Đại Đạo của Thời Gian Ma Thần suất tiên đến nơi.

Cự phủ chém xuống, "Oanh long", Thời Gian Đại Đạo chấn chiến không thôi, phảng phất tùy thời đều sẽ quy liệt.

Lúc này, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi khẩn cân gia nhập vào. "Oanh oanh!" Thời Gian, Không Gian tịnh liệt, tức thì làm suy yếu phong mang của cự phủ.

Cuối cùng tới là "Luân Hồi Đại Đạo" của Vấn Thiên Lão Tổ. "Ông!" Theo Luân Hồi Đại Đạo gia nhập, thuộc tính giữa ba bên lập tức phát sinh biến hóa.

Tuy rằng Luân Hồi Đại Đạo yếu hơn Thời Gian, Không Gian, nhưng chân ý "Luân Hồi" lại bao hàm chư thiên.

Khi hai người kia tiếp xúc với nó, tức thì sinh ra biến hóa không thể danh trạng. "Ông!" Lấy Luân Hồi Đại Đạo làm trạm trung chuyển, Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo tại giờ khắc này dính liền làm một.

Phảng phất như hai mặt của Âm Dương Thái Cực Đồ, một cái Âm, một cái Dương.

Luân Hồi Đại Đạo, nằm ở giữa trung chuyển. "Oanh long long!" Ba điều Đại Đạo thô lược tương hợp, tức thì bộc phát ra uy năng vô song.

Không Gian Ma Thần Dương Mi không ngờ Luân Hồi Đại Đạo lại có kỳ hiệu như thế, trong lòng đại hỉ, lập tức kêu to: "Vấn Thiên, toàn lực vận chuyển 'Luân Hồi Đại Đạo' của ngươi, tam đạo hợp nhất, phong tử hắn!" Một khắc này, hắn nhìn thấy hy vọng thắng lợi.

Vấn Thiên Lão Tổ một mặt khổ sáp, hắn chỉ là một đoạn ký ức, người khác lại là Ma Thần sống sờ sờ.

Tư vị này quá không sảng khoái.

Nhưng hận thù của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đối với Bàn Cổ

đều nhất trí.

Đương hạ trầm giọng nói: "Nếu có thể chém giết Bàn Cổ, rửa sạch tiền cừu, Ngô tự sẽ dốc hết toàn lực.

Chỉ là, Ngô năm đó vẫn lạc, như kim chỉ là một đoạn ký ức thể, vô pháp điều động càng nhiều Luân Hồi đạo tắc..." Dương Mi Lão Tổ nghe xong, cũng thấy có lý.

Không những Vấn Thiên Lão Tổ có phiền toái, vấn đề của Thời Thần còn lớn hơn.

Vấn Thiên tốt xấu gì cũng phục tô một đoạn ký ức, Thời Thần trực tiếp là một cái khôi lỗi đạo thân, toàn vô ý thức.

Trong lòng động niệm, hắn tự trầm giọng quát: "Hồng Quân, Ngô biết ngươi còn có thủ đoạn.

Nhưng giờ phút này, không phải lúc tàng tư.

Chương 222

Chém giết Bàn Cổ, hoặc hứa chỉ có một lần cơ hội này.

Tốc tốc thôi động 'Tạo Hóa Ngọc Điệp', gia trì Đại Đạo chi lực cho Thời Thần, Vấn Thiên." Hồng Quân Lão Tổ thần tình biến huyễn mạc trắc, cuối cùng hung hăng cắn răng nói: "Dương Mi đạo hữu yên tâm, Bàn Cổ là kẻ địch chung của chúng ta.

Ngô biết nên làm thế nào." Thoại âm chưa dứt, "Ông!" Tạo Hóa Ngọc Điệp bay lên trời, trong nháy mắt bao trùm chu vi ức vạn dặm.

Tam Thiên Đạo Tắc diễn hóa, uyển như cự long đằng phi. "Oanh oanh oanh!" Một khắc sau, kinh do Tạo Hóa Ngọc Điệp chuyển hóa, "Luân Hồi chi lực, Thời Gian sức mạnh" cuồn cuộn không dứt phân biệt chú nhập vào trong cơ thể Luân Hồi Ma Thần và Thời Gian Ma Thần.

Còn như Dương Mi, nãi là thần niệm hóa thân, có thể tự hành hấp thu Không Gian bản nguyên chi lực tráng đại cơ thân. "Oanh long long!" Được Tạo Hóa Ngọc Điệp gia trì, Luân Hồi chi lực của "Vấn Thiên Lão Tổ" bạo trướng, chớp mắt bao bọc Không Gian Đại Đạo của Dương Mi và Thời Gian Đại Đạo của Thời Thần.

Hai điều Đại Đạo huýnh nhiên bất đồng nhưng dị thường cường đại, dưới sự chuyển hoán của Luân Hồi Đại Đạo, dần dần đạt tới một loại cân bằng.

Một đạo khí tức khủng bố vô cùng di tán ra, thậm chí siêu việt Thiên Đạo đỉnh phong... "Ông!" Cự phủ trong tay Bàn Cổ, ngạnh sinh sinh bị định cách tại hư không.

Tiếp đó, cự đại "Hắc Bạch Thái Cực Đồ" do ba điều Đại Đạo tổ hợp thành, chiếu rọi Hỗn Độn chư thiên, trực tiếp bao phủ Bàn Cổ.

Trong mắt Bàn Cổ thần huy xán nhiên, trong cơ thể bộc phát ra cự lực vô cùng, không đoạn chấn động hư không.

Nhưng uy năng hợp nhất của ba điều Đại Đạo thực sự quá mạnh, đoản thời gian, cánh nhiên có loại cảm giác bị áp chế.

Loại cảm giác này lại làm hắn nộ hỏa công tâm. "Muốn chết!" Bàn Cổ bạo quát một tiếng, trực tiếp sử xuất "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ nhị thập thất thức!" "Oanh long!" Một luồng kinh thiên phủ mang, trảm phá hư không.

Cả thiên địa Hỗn Độn đều đang kịch liệt run rẩy.

Cho dù là Hắc Bạch Thái Cực Đồ do Thời Gian, Không Gian, Luân Hồi ba điều Đại Đạo hợp nhất cũng đều đang chấn chiến không thôi.

Nhưng một búa này chung quy vẫn bị ngăn lại.

Bàn Cổ bình tức liễm thần, lại một búa chém xuống. "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ nhị thập bát thức!" "Oanh long!" "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ nhị thập cửu thức!" "Xích lạp...

Phanh!" Cự đại Hắc Bạch Thái Cực Đồ bị xé toạc ra một vết rách. "Phốc!" Hồng Quân Lão Tổ đang thao túng Tạo Hóa Ngọc Điệp ở xa xa trực tiếp thổ huyết.

Dương Mi Lão Tổ, Vấn Thiên Lão Tổ càng kinh hãi mạc danh.

Không ngờ, đến bước này, Bàn Cổ cư nhiên vẫn còn bảo lưu chiến lực?

Đúng lúc này, "Oanh!" Búa cuối cùng rơi xuống. "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ đệ tam thập thức!" Thiên địa tựa hồ đều bị tê liệt.

Khi một búa kinh thiên kia rơi xuống, "Thứ lạp", Hắc Bạch Thái Cực Đồ do ba điều Đại Đạo tổ thành đương trường bị xé nát.

Trọng tân diễn hóa ra ba điều Đại Đạo, trong đó Thời Gian Đại

Đạo yếu nhất đương trường nổ tung. "Oanh!" Một tia Thời Gian Đại Đạo (đã thu nhỏ mười lần) bị Bàn Cổ thu lấy.

Dương Mi Lão Tổ thấy trạng, hai lời không nói xoay người bỏ chạy.

Ngược lại Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên" đứng tại chỗ, một mặt khổ sáp.

Tựa hồ đối với hắn mà nói, đào hay không đào đều không có gì khác biệt. "Đi?" Bàn Cổ hừ lạnh một tiếng, đã đến nước này, đương nhiên sẽ không để Dương Mi đào tẩu.

Cho dù chỉ là một cỗ thần niệm phân thân. "Xích lạp!" Một đạo phủ mang kinh thiên, hoành khóa mấy ngàn vạn trượng, thẳng tắp chém tại một chỗ hư không. "Phanh!" Tiếng nổ lớn vang lên.

Hư không vốn không có một ai bỗng nhiên nổi lên tầng tầng gợn sóng, ngay sau đó là tiếng nổ kinh thiên. "Oanh long long!" Thân hình Không Gian Ma Thần Dương Mi từ bên trong ngã ra.

Không đợi hắn có động tác, "Oanh", lại một búa chém xuống. "Phốc xuy, oanh!" Liên câu trăn trối cũng không kịp nói, đạo thân của Dương Mi Lão Tổ đương trường bị trảm diệt. "Hồng Quân..." Một đạo tiếng gầm kinh nộ vô cùng vang vọng Hỗn Độn.

Thì ra khắc cuối cùng, hóa thân Dương Mi bị Hồng Quân bức hiện hình.

Nếu không, hắn cũng sẽ không chết nhanh như vậy.

Một khắc này, người Dương Mi hận nhất không phải ai khác, chính là Hồng Quân!

Hồng Quân sớm đã thừa cơ hội này đào chi yêu yêu.

Bàn Cổ liếc mắt nhìn phương hướng Hồng Quân rời đi, cơ phúng

cười một tiếng.

Thiểm thân rơi xuống bên cạnh Luân Hồi Ma Thần "Vấn Thiên".

Vấn Thiên Lão Tổ tịnh chưa sấn cơ đào bào, thậm chí ngay cả thân hình cũng không na động nửa phần.

Thấy Bàn Cổ, không khỏi khẽ thở dài: "Thời cách mười ức tám ngàn vạn năm, phong thái đạo hữu y nguyên, ủy thực làm bọn ta thán phục!" Bàn Cổ dùng sự thật nói cho hắn biết, cái gì gọi là hoành thôi một thời đại vô địch!

Cho dù Bàn Cổ hiện tại không còn thiên mệnh gia thân, cũng không có Hỗn Độn Chí Bảo "Khai Thiên Phủ" bạn thân, nhưng giết bọn hắn nhưng y nguyên như giết gà làm thịt chó. "Vì sao không chạy?" Bàn Cổ liếc hắn một cái.

Vấn Thiên Lão Tổ cười khổ: "Ta chạy có tác dụng sao?" 'Tạo Hóa Đại Đạo' bên trong thừa tái một đoạn ký ức thể, bị Hồng Quân dùng "Tạo Hóa Ngọc Điệp" đánh thức, thời hạn vừa đến, liền sẽ hôi phi yên diệt.

Như vậy, chạy có tác dụng sao?

Bàn Cổ lãnh mạc cười một tiếng: "Nhìn tại ngươi thức thời, cho ngươi một lần lựa chọn.

Tự ngã giải thể, hay là muốn Bản tọa xuất thủ?" "Ai!" Vấn Thiên Lão Tổ khẽ thở dài: "Chết thì chết rồi, không làm phiền đạo hữu phí tâm." Hắn biểu hiện trước sau như một, ôn văn nhĩ nhã, làm người ta khó liên tưởng hắn với "Hỗn Độn Ma Thần" viễn cổ hung tàn bá đạo, nhất là tồn tại xếp hạng top 10 trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần. "Ông!" Vạn thiên linh quang hội tụ, thân hình Vấn Thiên Lão Tổ tiêu tán, thay vào đó là một điều "Tạo Hóa Đại Đạo" thô trường hạo đại.

Đây là một trong ba ngàn Đại Đạo thừa tái trong "Tạo Hóa Ngọc

Điệp".

Chỉ là Hồng Quân Lão Tổ vội vàng chạy trốn, cho nên không kịp thu hồi "Tạo Hóa Đại Đạo" của Vấn Thiên.

Bàn Cổ nhìn "Tạo Hóa Đại Đạo" thô trường hạo đại trước mắt, trong mắt lại hiện lên từng đạo lãnh mang. "Vấn Thiên, ngươi coi Bản tọa là kẻ ngu sao?

Ở trước mặt ta giở chút tâm tư này...

A..." Cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên thò tay hư trảo. "Oanh!" Thiên địa chấn chiến.

Một bàn tay thanh quang khổng lồ ngưng tụ thành hình nơi hư không, tung hoành mấy ngàn vạn dặm, thẳng tắp hướng về phía "Tạo Hóa Đại Đạo" phía dưới bao phủ tới. "Tạo Hóa Đại Đạo" vốn thành thật vô cùng phảng phất như bị kích thích, "Oanh!", bên trên bỗng nhiên có một đạo hắc quang trùng thiên. "Tạo Hóa Đại Đạo" vặn vẹo, phảng phất hóa thân thành bách độc chi long. "Oanh long!" Phá không muốn độn nhập Hỗn Độn.

Bên trên ẩn có một đạo chân linh ác niệm hội tụ, y hi có thể thấy bộ dáng Vấn Thiên Lão Tổ.

Hắn lệ thanh nói: "Bàn Cổ, Ngô biết tâm tư của ngươi.

Hậu duệ kia của ngươi đi cũng là Tạo Hóa nhất đạo, Ngô nguyện ý tặng ra một bộ phận Tạo Hóa Đại Đạo, trợ nàng một tay chi lực.

Chỉ cần ngươi thả ta...

Bàn Cổ, ngươi thật muốn bức Bản tọa đồng quy vu tận?" Khi phát hiện khuyến gián vô quả, ác niệm của Vấn Thiên Lão Tổ bỗng nhiên sắc lệ nội tra.

Viễn cổ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, không một kẻ nào không phải

hạng người hung tàn giảo trá, ngoan độc thị sát, nếu không cũng sẽ không bị gán cho xưng vị Ma Thần.

Tích nhật Đại Đạo hạ xuống sát kiếp, mượn Khai Thiên Phủ đem bọn hắn đồ lục không còn một mống, quy căn kết để là do ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hung tàn bạo ngược.

Càng mạnh, tạo thành phá hoại càng lớn, thẳng đến cuối cùng diệt thế...

Cho nên, Đại Đạo mới bất đắc dĩ phải diệt sát bọn hắn.

Bàn Cổ từ vừa mới bắt đầu đã không tin đám Ma Thần này nửa chữ.

Chương 223

Hoặc hứa, thật như Vấn Thiên Lão Tổ nói, chỉ là một đoạn ký ức phục tô, tịnh vô chân linh tồn thế.

Nhưng ai nói ký ức thể không có biện pháp trọng sinh?

Gia hỏa này mặt ngoài một bộ nhân súc vô hại, âm thầm lại đang rút ra ác niệm du ly tại Hỗn Độn, mượn cơ hội ngưng tụ ác niệm chi linh.

Nguyên bản muốn hoàn thành quá trình này khó khăn vô cùng, nhưng Thời Gian Không Gian hợp nhất, kinh do Luân Hồi Đại Đạo chuyển hóa, lại thêm Hồng Quân Lão Tổ dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp toàn lực tương trợ, đã cấp cho hắn sự tiện lợi để phục sinh sáng tạo.

Bao quát việc trước đó hắn không chạy trốn, chính là đang thừa cơ tiêu hóa những gì đạt được.

Mãi cho đến cuối cùng, hắn vẫn đang diễn kịch, muốn mượn giả chết thoát thân, triệt để tránh đi sự chú ý của Bàn Cổ.

Đáng tiếc, vẫn kém một nước cờ. "Có gan thì tự bạo!" Bàn Cổ khinh thường cười một tiếng. "Tam Thiên Đại Đạo sớm đã dung nhập Hồng Hoang, hóa thành Hồng Hoang cơ thạch.

Hồng Quân mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp cưỡng ép bóc ra, cũng vô pháp trảm đoạn gốc rễ của nó.

Ngươi tự bạo, vừa vặn có thể để Tạo Hóa Đại Đạo triệt để dung nhập Hồng Hoang, ngược lại đỡ cho Bản tọa không ít việc." Ách!

Thấy thái độ Bàn Cổ cường ngạnh, ác niệm của Vấn Thiên Lão Tổ lập tức xìu xuống.

Lại hóa thành tư thái nho nhã văn sĩ trước đó, đáng thương hề hề

nói: "Bàn Cổ Thần, mười ức tám ngàn vạn năm qua đi, Ngô đã biết sai rồi.

Chỉ cần Đại Thần chịu cho ta một con đường sống, ta thề từ đây độn nhập Hỗn Độn, tuyệt sẽ không gây ra bất cứ phiền toái nào cho Đại Thần." Cứng không được, tới mềm sao? "A!" Bàn Cổ cười lạnh: "Vấn Thiên lão ma, chết cái tâm này đi!

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, có một cái giết một cái, Bản tọa gặp một lần giết một lần." "Bàn Cổ..." Vấn Thiên Lão Tổ hai mắt sáp thời trở nên huyết hồng.

Ác niệm hội tụ, oán khí sôi trào, càng phát ra dữ tợn khủng bố.

Thanh âm thê lương nói: 'Vì sao?

Ngươi cũng là một trong Hỗn Độn Ma Thần, vì sao phải đồ lục ngã đẳng?" "Vì sao?" Bàn Cổ cười lạnh nói: "Các ngươi sinh tính tàn bạo, kham xưng hóa thân của cái ác thế gian.

Mặc kệ tu tới cảnh giới bực nào, cũng khó sửa bản tính sát lục.

Có các ngươi tại một ngày, thế gian khó được thanh tĩnh.

Ngô tuy cũng là Hỗn Độn Ma Thần, lại cùng các ngươi có bản chất khác biệt." "Phóng cái rắm!" Vấn Thiên Lão Tổ hoàn toàn vô pháp tiếp thụ loại lý luận này, nộ thanh nói: "Ngô đẳng cũng là Đại Đạo diễn hóa, Hỗn Độn sinh linh.

Nếu quả thật như ngươi nói, vì sao lại có Hỗn Độn Ma Thần đản sinh?" "..." Bàn Cổ hơi hơi dừng lại, ý vị thâm trường nói: "Cái này ngươi phải đi hỏi Đại Đạo mới biết." "Chó má!" Vấn Thiên Lão Tổ nộ đùng đùng nói: "Phân minh là ngươi muốn đoạt tạo hóa của ngã đẳng, siêu thoát Đại Đạo." Đây cũng là thuyết pháp được tiếp nhận rộng rãi nhất, thống nhất nhất của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm đó khi tao ngộ Bàn Cổ đồ sát.

Truyện văn Bàn Cổ đi đến tận cùng Thiên Đạo đỉnh phong, phát hiện vô pháp siêu thoát Đại Đạo, thành tựu Đại Đạo Cảnh.

Cho nên liền trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, muốn nạp Tam Thiên Đại Đạo vào một thân, cuối cùng chứng đạo siêu thoát.

Bàn Cổ lười nhác giải thích.

Có một số lời nói toạc trời cũng không ai tin, người ta chỉ tin tưởng những gì mình nguyện ý tin.

Vấn Thiên Lão Tổ hiển nhiên thuộc loại này. "Oanh long!" Thanh quang đại thủ che khuất bầu trời, trực tiếp phong kín đường lui của "Tạo Hóa Đại Đạo".

Trên Tạo Hóa Đại Đạo y hi có thể thấy diện dung Vấn Thiên Lão Tổ vặn vẹo biến huyễn, phát ra từng trận gầm nhẹ gào thét. "Bàn Cổ...

Oanh!" Một tia ác niệm chi linh kia trực tiếp bị thanh quang đại thủ bóp nát.

Không còn ác niệm chi linh tác quái, Tạo Hóa Đại Đạo trở nên an tĩnh vô cùng.

Bàn Cổ tịnh không có ý tứ chiếm nó làm của riêng.

Hắn cũng có Đại Đạo, hà tu nhân Đại Đạo? "Oanh!" Dùng sức bóp một cái, "Tạo Hóa Đại Đạo" phá toái.

Gần chín thành "Tạo Hóa Đạo Tắc" dung vào Hỗn Độn, hướng về một cái địa phương bay xạ đi (phía Nữ Oa).

Dư lại một thành, lại hóa thành một điều "Tạo Hóa" đạo tắc loại nhỏ xuất hiện tại trước người hắn.

Không chỉ có như thế, các Ma Thần bị chém giết trước đó như Thời Gian, Không Gian, Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, Sát Lục, Tinh Thần, Hỗn Loạn, Trật Tự, Nhân Quả, Phong Ấn mỗi người đều

có một điều bản thân đạo tắc thoát ra, hoàn nhiễu tại quanh người hắn.

Tam Thiên Đại Đạo là cơ thạch của "Hồng Hoang", mười ức tám ngàn vạn năm qua đi, sớm đã cùng Hồng Hoang thiên địa dung vi nhất thể.

Hồng Quân là chủ nhân "Tạo Hóa Ngọc Điệp", Tạo Hóa Ngọc Điệp năm đó lại là vật thừa tái Tam Thiên Đại Đạo, cho nên hắn mới có thể mượn lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp để tạm mượn Tam Thiên Đại Đạo!

Mười ba Hỗn Độn Ma Thần được ngưng tụ trước đó chính là từ đây mà ra.

Khi những Hỗn Độn Ma Thần kia bị Bàn Cổ trảm diệt, nguyên thân Đại Đạo của bọn hắn đã trọng hồi Hồng Hoang thiên địa.

Còn lại mười ba điều đạo tắc này, lại là do Bàn Cổ dùng thủ đoạn ức vạn năm, mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp cưỡng ép chặn lại đạo tắc chi lực.

Như kim lại tiện nghi cho Bàn Cổ.

Lần này, để uẩn của Hồng Quân tối thiểu phải tiêu hao một nửa.

Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra chỉ diễn ra trong chưa đầy nửa phút.

Thu lấy mười hai điều đạo tắc chi lực, Bàn Cổ thiểm thân chạy thẳng tới "Huyền Hoàng đại thế giới".

Hắn có thể cảm ứng được, Hồng Quân tựa hồ đã quay về Huyền Hoàng đại thế giới!

Bên ngoài Huyền Hoàng đại thế giới, tại Hỗn Độn Hải!

Cuộc đại chiến giữa Thánh nhân hai bên đang diễn ra như dầu sôi

lửa bỏng.

Nữ Oa đắc được một phần mười bản nguyên của "Tạo Hóa Ma Thần", tu vi một đường tăng vọt lên bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, một bước trở thành cường giả bá chủ trong chư Thánh.

Nàng ra tay, một con đường Tạo Hóa Đại Đạo hoành quán hỗn độn, tiếp thiên liên địa. "Oanh long long!" Ức vạn hư không nổ tung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phấn lực thôi động "Bàn Cổ Phiên", ức vạn hỗn độn kiếm khí bắn ra, nhưng chưa kịp đến gần đã bị "Tạo Hóa Đại Đạo" hạo hãn vô lượng kia trực tiếp nghiền nát. "Oanh long long!" Tạo Hóa Đại Đạo tứ vô kỵ đạn ép xuống, đạo tắc khủng bố uy áp truyền đến, Thánh nhân pháp tướng vạn trượng của Nguyên Thủy đương trường nứt toác.

Hộ thể Ngọc Thanh Tiên Quang thốn thốn tạc liệt.

Phòng ngự chí bảo trên đỉnh đầu là "Chư Thiên Khánh Vân" rung động không ngừng, những ngọn minh đăng vốn chiếu sáng thập phương lần lượt tắt ngấm.

Mắt thấy Nguyên Thủy sắp bị trấn sát ngay tại chỗ. "Ông!" Thiên địa chấn chiến.

Một luồng khí tức hoành đại hoành quán hư không.

Một khắc sau, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ hiển hóa tại Hỗn Độn Hải. "Tê!" Thánh nhân phe Hồng Hoang lập tức hít một ngụm khí lạnh, thân hình theo bản năng cứng đờ.

Ngược lại, chúng Thánh của Huyền Hoàng đại thế giới lại hân hoan như điên.

Tám đấu mười sáu, lại thêm Nữ Oa đột nhiên chiến lực tăng vọt, làm bọn hắn một trận nơm nớp lo sợ.

Nếu cứ tiếp tục ám chiến như vậy, chỉ sợ một phương bọn hắn phải triệt để bại vong.

Ngay lúc này, Hồng Quân Lão Tổ xuất hiện, quả thực là tin vui từ trên trời rơi xuống!

Chuẩn Đề đạo nhân lập tức hét lớn: "Lão sư, đám hung đồ Hồng Hoang thế giới thực sự hung tàn, thỉnh Lão sư ra tay tương trợ!" Hiện nay Chuẩn Đề cũng đã ổn định tại tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, lại thêm không có Thiên Đạo trói buộc, chiến lực cường đại.

Trấn Nguyên Tử tuy rằng không yếu, nhưng cũng không làm gì được hắn.

Thứ thực sự khiến hắn cảm thấy sợ hãi là Nữ Oa.

Một khi Nữ Oa rảnh tay, e rằng hắn sẽ trở thành Nguyên Thủy thứ hai.

So với Chuẩn Đề, Côn Bằng mới thực sự thê thảm.

Đối mặt với sự áp chế của hai đại bá chủ thượng cổ là Chúc Long và Thiên Hỏa, dù cho đạo cảnh tu vi canh cao, hình thế cũng ngập ngừng nguy nan.

Hắn hét lớn: "Thỉnh Lão sư ra tay tương trợ!" "Thỉnh Lão sư ra tay tương trợ!" "Thỉnh Lão sư tương trợ!" Đế Tuấn, Hạo Thiên đều có chút không chống đỡ nổi nữa.

Đám Tổ Vu mọi rợ này quá mức cường hãn.

Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra từ lúc Hồng Quân xuất hiện đến lúc mọi người lên tiếng cũng chỉ mất vài giây.

Hồng Quân Lão Tổ không để ý đến đám người Chuẩn Đề, vừa mới xuất hiện liền nhìn chằm chằm vào "Nữ Oa" đang thần uy đại

phát.

Chương 224

"Tê!" Giờ khắc này, Nữ Oa mạc danh kinh sợ.

Nhưng miếng mỡ đến miệng không thể không ăn, nàng kiên trì, tiếp tục thôi động Tạo Hóa Đại Đạo trấn sát về phía Nguyên Thủy. "Đại đảm!" Hồng Quân Lão Tổ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp điểm ra một chỉ. "Ông!" Thiên địa biến sắc, càn khôn đảo chuyển.

Chư Thánh chỉ cảm thấy một trận mê hồ, Nữ Oa lại cảm giác hư không quanh thân trong sát na bị rút sạch, trong hỗn độn dường như chỉ còn lại nàng và Hồng Quân Lão Tổ.

Một chỉ kia của Hồng Quân uyển như cột chống trời sụp đổ, triều nàng rơi xuống.

Dù nàng có tu vi bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, có thể đè Nguyên Thủy ra đánh, giờ khắc này cư nhiên sinh không nổi nửa điểm ý niệm phản kháng.

Hồng Quân Lão Tổ mạnh như vậy sao?

Đại Thần đâu?

Chẳng lẽ gặp rắc rối rồi sao?

Nếu không kẻ vi quy là Hồng Quân sao lại dám ra tay?

Giờ khắc này, Nữ Oa trong lòng đầy hoảng sợ.

Một chỉ kia của Hồng Quân nhìn như chậm chạp, thực ra nhanh đến cực hạn.

Chúng Thánh đều nhìn phân minh, trước khi Tạo Hóa Đại Đạo của Nữ Oa trấn sát Nguyên Thủy, một chỉ của Hồng Quân tuyệt đối sẽ diệt nàng trước. "Hồng Quân!" Hồng Hoang chư Thánh bộc phát ra

tiếng gầm giận dữ tận trời xanh, nhưng ngoài phẫn nộ ra, dường như cũng không có thủ đoạn nào hữu hiệu.

Cảnh giới của Hồng Quân đã vượt xa nhận thức của bọn hắn.

Tại lúc người thân đau kẻ thù sướng, mắt thấy Nữ Oa sắp bị Hồng Quân một chỉ diệt sát! "Oanh!" Thiên địa phản phục.

Một vệt búa mang chói mắt xé rách hư không. "Thứ lạp...

Oanh!" Trong tầm mắt Nữ Oa, cây cột kình thiên kia bị một chiếc búa đột ngột xuất hiện chém ngang lưng. "Tê..." Trong hư không ẩn ước có một tiếng kêu đau đớn trầm muộn truyền đến.

Ảnh của ngón tay kia nhanh chóng tiêu tán.

Cùng lúc đó, "Oanh long" một tiếng, một cây cầu vàng đâm rách vô tận hư không, trực tiếp xuất hiện dưới chân Nguyên Thủy.

Tại trước khi "Tạo Hóa Đại Đạo" hạo hãn khổng lồ kia giáng lâm, nó đã mang Nguyên Thủy đang ngẩn ra như phỗng đi mất. "Ông..." Thiên địa khôi phục thanh minh. "Hưu, hưu, hưu!" Mấy chục đạo hoa quang khí trụ rơi xuống, Bát Thánh của Huyền Hoàng thế giới, cùng với mấy chục tên cường giả năm đó phản xuất đi theo Hồng Quân, đều bị hoa quang khí trụ bao phủ. "Ông!" Lưu quang lóe lên, một giây sau liền biến mất vô ảnh vô tung.

Cùng lúc đó, Hồng Hoang thập lục Thánh không ai không thân hình cứng đờ, có loại cảm giác sinh tử không thể tự mình nắm giữ.

Minh minh trung phảng phất bị khủng bố tồn tại nhìn chằm chằm, bất cứ lúc nào đầu người cũng khó bảo toàn...

Nhưng rất nhanh, loại cảm giác này biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ nghe thấy "Oanh long" một tiếng vang, vô tận hư không phá toái, một tôn thân ảnh vĩ ngạn vô thất xuất hiện tại Hỗn Độn Hải,

chính là "Bàn Cổ".

Hắn nhìn về nơi Hồng Quân viễn độn, trong mắt lóe lên một tia châm chọc.

Tên này tại quan đầu cuối cùng, cư nhiên đối với Hồng Hoang chư Thánh nảy sinh sát tâm.

Thật sự là không biết xấu hổ?

So với Hồng Quân, Không Gian Ma Thần và Luân Hồi Ma Thần uy hiếp càng lớn hơn, cho nên khi đó Bàn Cổ lựa chọn chém giết Dương Mi cùng Vấn Thiên.

Nhưng nếu Hồng Quân tưởng rằng như vậy là có thể muốn làm gì thì làm, vậy thì sai lầm to lớn.

Phương tài gã nhưng phàm dám đối với Hồng Hoang chư Thánh hạ thủ, như vậy người chết tiếp theo chính là gã.

Hồng Quân hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, cho nên cuối cùng từ bỏ đánh giết Hồng Hoang chư Thánh, chuyển sang mang đi Bát Thánh Huyền Hoàng thế giới cùng mấy chục tên cường giả.

Những người khác gã không phải không muốn mang, mà là không có thời gian.

Chậm thêm một giây nữa, gã sẽ bị Bàn Cổ một lần nữa khóa chặt, trốn không thể trốn.

Hồng Hoang chư Thánh cũng ý thức được chuyện gì xảy ra.

Trước đó Hồng Quân phân minh động sát tâm, sở dĩ cuối cùng không động thủ, hiển nhiên là cảm ứng được khí tức của Phụ thần.

Gã sợ gặp Phụ thần, thậm chí vứt bỏ cả Huyền Hoàng đại thế giới...

Vậy Phụ thần cùng Hồng Quân ai thắng ai thua, tự nhiên không

cần nói nhiều.

Quả nhiên, Phụ thần vẫn là Phụ thần.

Chư Thánh trong lòng khoái ý, từng người thần tình phấn chấn.

Đương hạ nhao nhao bái đạo: "Tham kiến Phụ thần." "Miễn lễ!" Bàn Cổ phất tay, thản nhiên nói: "Trận chiến này chúng ta thắng.

Bất quá, những cái đinh mà Hồng Quân để lại tại Huyền Hoàng đại thế giới vẫn cần nhổ bỏ.

Chuyện này liền giao cho các ngươi." Sở dĩ gọi là cái đinh, tự nhiên là những kẻ tử trung với Hồng Quân và Bát Thánh.

Hiện giờ Hồng Quân cùng Bát Thánh đều đã chạy, còn lại bất quá chỉ là tôm tép nhãi nhép.

Thập lục Thánh ra tay, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Đương hạ mọi người đều cung thân nói: "Tuân mệnh!" "Hưu, hưu, hưu!" Chư Thánh thân ảnh phi xạ, trực nhập "Huyền Hoàng đại thế giới". "Oanh oanh oanh!" Trong nháy mắt liền có mười sáu đạo khí tức Thánh nhân hám thiên động địa, nguy nga sừng sững, phong tỏa toàn bộ Huyền Hoàng đại thế giới!

Giờ khắc này, đối với sinh linh Huyền Hoàng đại thế giới mà nói, chẳng khác nào trời sập đất nứt.

Thời gian mấy ngàn năm, dưới tình huống Hồng Quân cùng chư Thánh không tiếc tiêu hao bản nguyên, cưỡng ép thôi sinh ra mấy trăm chủng tộc mới sinh.

Bọn chúng cùng với các chủng tộc mang ra từ Hồng Hoang đại thế giới dung hợp làm một thể, tạo thành sinh linh của Huyền Hoàng đại thế giới.

Đến nay, theo việc đám Tạo Vật Chủ như Hồng Quân cùng chư

Thánh đào tẩu, thổ dân Huyền Hoàng đại thế giới lập tức lâm vào vô tận khủng hoảng.

Những sinh linh mang ra từ Hồng Hoang đại thế giới như Bắc Câu Lô Châu Yêu tộc, Bắc Minh Hải Thủy tộc, Thiên Giới gia cường, Tây Phương giáo chúng, giờ khắc này đều mãn tâm tuyệt vọng, kêu khóc quỳ rạp xuống đất.

Cũng có một bộ phận phấn khởi phản kháng, thà chết không hàng.

Nhân tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà, cùng với nhất ứng Vu Nhân cường giả cũng không nuông chiều bọn hắn.

Đương hạ thần thông bộc phát, "Oanh long long!", phàm là kẻ không nguyện thần phục đều tận số tru sát.

Trong đó bao gồm cả mấy chục vạn Đại Yêu.

Vu Yêu vốn là tử địch, cộng thêm Yêu tính hung tàn, kẻ lựa chọn đầu hàng ít càng thêm ít.

Cuối cùng, ngàn vạn Yêu tộc bị đồ lục mười phần hết bảy tám, Kim Tiên trở lên hầu như toàn bộ chiến tử, lúc này mới tiêu đình đi rất nhiều.

Kế sau vạn yêu Bắc Câu Lô Châu, giáo chúng Tây Phương bị tẩy não nghiêm trọng, hơn chín thành chín đều làm quỷ dưới đao.

Phản đảo có một bộ phận Tây Phương giáo cường giả minh sự lý, biết rõ đã bị vứt bỏ, nhao nhao lựa chọn tìm lối thoát khác.

Điểm này cùng Bắc Câu Lô Châu vạn yêu vừa vặn tương phản.

Còn lại Bắc Minh Hải Thủy tộc, Thiên Giới gia cường, tương đối mà nói, không có tính kháng cự lớn như vậy.

Vốn là một viên của Hồng Hoang thiên địa, hiện giờ quy về Hồng Hoang cũng không có gì không thể.

Nhất là Bắc Minh Thủy tộc, sau khi nhìn thấy di mạch Long tộc thượng cổ, không nói hai lời liền lựa chọn thần phục.

Từ thời thượng cổ, Long tộc đã là bá chủ trong nước.

Nói cách khác, bọn chúng đều là thần tử của Long tộc.

Hiện giờ thượng cổ Long tộc xuất thế, tự nhiên lựa chọn quy thuận.

Lại có Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa mỗi người từ Bắc Câu Lô Châu thu nạp một nhóm tộc nhân đồng loại, chia nhỏ ra để cai quản, toàn bộ quá trình tiến hành mười phần thuận lợi!

Cùng lúc đó!

Tại Hỗn Độn Hải!

Chương 225

Bàn Cổ hiển hóa pháp tướng chân thân, cao tới chín ngàn vạn trượng, thể phách hùng hồn, quán xuyên cả hỗn độn.

Tại hai bên trái phải của hắn, phân biệt trần liệt Hồng Hoang đại thế giới và Huyền Hoàng đại thế giới.

So sánh ra, Huyền Hoàng đại thế giới phảng phất như một đứa trẻ dị hình chưa phát dục hoàn toàn, xa không bằng sự viên dung, cường đại của Hồng Hoang đại thế giới.

Điều này cũng thuộc về bình thường, năm đó Bàn Cổ khai thiên địa, thế nhưng là dung nhập thi thể của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần làm chất dinh dưỡng, cuối cùng ngay cả chân thân của hắn cũng hóa nhập trong đó, mới đặt vững cơ sở cho "Hồng Hoang đại thế giới".

Huyền Hoàng đại thế giới bất quá là hàng phỏng chế của Hồng Quân, tuy nói không phải thô chế lạm tạo, nhưng ngay cả bản thể thế giới cũng là đông ghép tây vá mà thành.

Căn bản không được coi là một phương thế giới hoàn chỉnh.

Bất quá, Hồng Quân vì nó cũng quả thực bỏ ra không ít công phu.

Cho nên Huyền Hoàng đại thế giới cũng không phải không còn gì để lấy.

Lại thêm có Bát Thánh ngày đêm không nghỉ dùng đại đạo của bản thân để viên mãn Huyền Hoàng thế giới, ít nhiều cũng có chút công dụng.

Cổ chừng, sau khi Huyền Hoàng đại thế giới dung nhập Hồng Hoang, phẩm cấp của Hồng Hoang thế giới trên cơ sở vốn có sẽ tăng lên một đoạn lớn.

Cũng coi như phúc họa tương y.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Bàn Cổ khẽ nhếch lên! "Bá!" Đúng lúc này, trong hư không một đạo hồng ảnh lóe lên, lại là Nữ Oa nương nương.

Nàng thấy Huyền Hoàng đại thế giới cơ bản vô ngại, liền tìm đến Bàn Cổ.

Vừa thấy Bàn Cổ, nàng liền không kịp chờ đợi nói: "Đại thần, cái kia 'Tạo Hóa Đại Đạo', cho ta đi?" "Đúng!" Bàn Cổ trực tiếp nói: "Hồng Quân dùng 'Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp' cưỡng ép ngưng tụ đạo khu của 'Tạo Hóa Ma Thần', Ngô thuận tay phá diệt nó, đoạt lấy một đạo bản nguyên chi lực này, liền tặng cho ngươi." Tuy rằng sớm có suy đoán, nhưng đạt được đáp án khẳng định, Nữ Oa phấn chấn không thôi.

Tuy nhiên Bàn Cổ nói hời hợt, nhưng nàng biết chiến sự chân chính tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Đương hạ liền đem phần tình nghĩa này thật sâu ghi tạc đáy lòng.

Nàng trịnh trọng vô cùng nói: "Đại thần yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngài!" "Ân!" Bàn Cổ thản nhiên gật đầu.

Hồi báo cái gì, kỳ thật hắn không cần.

Hồi báo chân chính, sớm tại một khắc "Tạo Hóa Đại Đạo" tặng cho Nữ Oa đã đạt được rồi.

Nếu như không phải Nữ Oa phá cảnh, mang lại số lượng lớn thọ mệnh, trận chiến này hắn sẽ không thắng nhẹ nhàng như vậy.

Bất quá lời này không cần thiết nói cho Nữ Oa, để nàng để tâm nhiều hơn, thêm chút động lực cũng tốt.

Hắn dừng một chút, lại dặn dò: "Tức tiện cùng là 'Tạo Hóa Đại

Đạo', nhưng mỗi người bất đồng, thể ngộ cũng bất đồng.

Năm đó Tạo Hóa Ma Thần đã có Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, lại chậm chạp không cách nào đột phá Đại Đạo.

Chứng minh Tạo Hóa Đại Đạo của hắn thượng bất hoàn thiện.

Cho nên, đạo của hắn ngươi có thể tham khảo, nhưng tốt nhất đừng chiếu đơn thu hết.

Nếu không, Thiên Đạo đỉnh phong tiện là cực hạn của ngươi!" Ngôn ngoại chi ý: Ngô đối với ngươi kỳ vọng, tuyệt không chỉ là Thiên Đạo đỉnh phong đơn giản như vậy.

Nữ Oa nghe vậy thiên đạo đỉnh phong đã quá mạnh rồi.

Hồng Quân Lão Tổ lợi hại như vậy, cũng chỉ là Thiên Đạo đỉnh phong mà thôi.

Nhưng không biết vì sao, đọc hiểu lời ngoài ý của Bàn Cổ, nàng lại mạc danh cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Nguyên lai tại trong lòng Đại thần ta mạnh như vậy sao?

Nhất thời gian, nàng đấu chí tràn đầy.

Đương hạ khí thế ngang dương nói: "Đại thần yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nguyên phong bất động đi đường của người khác.

Sớm muộn gì, ta cũng sẽ đi ra một con đường 'Tạo Hóa' Đại Đạo thuộc về riêng mình!" "Ân!" Bàn Cổ không nói thêm nữa, hắn cũng chỉ là nhắc nhở một chút.

Miễn cho Nữ Oa sau khi phá cảnh vong hồ sở dĩ, mất đi bản tâm.

Thấy nàng đã tiếp thu giáo huấn, chuyện này coi như bỏ qua.

Tuy nói câu siêu việt tiền nhân nghe rất nhiệt huyết, nhưng loại tồn tại như ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nhất là Tạo Hóa Ma Thần xếp

hạng trong mười vị trí đầu, nghiễm nhiên đã đi đến điểm cuối của Đại Đạo.

Muốn siêu việt hà kỳ gian nan?

Nhưng có phần quyết tâm này tổng quy là chuyện tốt.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Rất nhanh, loạn nhân tại Huyền Hoàng đại thế giới đều đã bị bình định! "Oanh oanh oanh!" Từng đạo khí tức Thánh nhân cường hãn ánh xạ cửu thiên, trực nhập hỗn độn.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử, Đại Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa, Khổ Trúc...

Thập lục Thánh nhao nhao hiển hóa.

Lại có Tam Giới chi chủ Thiên Đế "Phục Hy", Nhân tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà cùng thủ não các phương thế lực. "Bái kiến Phụ thần!" Mọi người tề tề bái hạ. "Miễn lễ!" Bàn Cổ một lời sinh phát, "Ông" một tiếng Hỗn độn chấn chiến, tự có một cỗ ý chí không thể trái nghịch, khiến mười sáu Thánh cùng đám cường giả tự hành đứng thẳng người.

Mọi người trong lòng chấn hám không thôi, càng thêm kính sợ vô cùng.

Cuối cùng, do Thiên Đế Phục Hy tiến lên bái đạo: "Bẩm Phụ thần, loạn nhân tại Huyền Hoàng đại thế giới nghiệp dĩ nhổ bỏ.

Hiện nay sinh linh còn lại, giai nguyện nhập Hồng Hoang đại thế giới của ta, chịu Thiên Giới quản thúc!

Thỉnh Phụ thần ra chỉ thị." "Thỉnh Phụ thần ra chỉ thị," Chúng

Thánh cùng cường giả tề tề bái hạ.

Sự tình này bọn hắn đều có tham dự, tự nhiên muốn đồng thời phục mệnh.

Chỉ bất quá trên danh nghĩa, Phục Hy làm chủ đạo. "Làm không tệ!" Trong mắt Bàn Cổ phù hiện một tia tiếu ý.

Thần niệm đảo qua, tình hình toàn bộ Huyền Hoàng đại thế giới đã in vào não hải.

Trừ bỏ Yêu tộc cùng thế lực Tây Phương giáo phản bạn nghiêm trọng bị tàn sát sạch sẽ ra, các chủng tộc lớn nhỏ còn lại tịnh không có bao nhiêu tổn thương.

Thậm chí những năm này được Hồng Quân cùng Bát Thánh phúc chiếu, từng người tư chất phi phàm, đạo thể thiên thành.

Sinh linh là gốc của thiên địa, có một nhóm sinh linh này trở về Hồng Hoang, không nghi ngờ gì sẽ làm cho bản nguyên của Hồng Hoang thiên địa càng thêm vững chắc.

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn lóe lên.

Hắn uy nghiêm nói: "Nhĩ đẳng chia làm hai nhóm, phân biệt trấn áp Hồng Hoang đại thế giới và Huyền Hoàng đại thế giới.

Tiếp theo, Ngô sẽ khiến hai phương thế giới hợp nhất.

Sinh linh trong đó liền giao cho các ngươi hộ trì." Năm đó Hồng Quân phân chia Hồng Hoang thiên địa, làm cho địa động sơn diêu, giới vực chấn động.

Hôm nay lại đem Huyền Hoàng đại thế giới dung nhập Hồng Hoang, biên độ chấn động chỉ có mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Thập lục Thánh cùng chúng cường giả biết rõ đây là một chuyện đại sự, đương hạ cung thân lĩnh mệnh. "Hưu hưu hưu!" Bọn hắn tự

động chia làm hai nhóm, phân biệt tiến vào Huyền Hoàng đại thế giới và Hồng Hoang bản giới!

Đợi chúng Thánh quy vị, trong mắt Bàn Cổ lóe lên một tia sắc bén. "Ông!" Hắn mạnh mẽ vỗ hai tay xuống, "Oanh long" hư không chấn chiến, toàn bộ Hỗn Độn Hải dấy lên kinh đào ức vạn trượng.

Khí tức khủng bố trong nháy mắt quét ngang bốn phương tám hướng.

Phân liệt tại tả hữu, "Hồng Hoang đại thế giới" và "Huyền Hoàng đại thế giới" lập tức rung động.

Giờ khắc này!

Chư Thánh tề tề phát lực, mười sáu đạo quang trụ Thánh nhân to lớn vô thất hoành quán thiên địa, trực tiếp bao phủ đại thế giới sở thuộc.

Trong đó lại có hơn một trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong do Thiên Đế Phục Hy cầm đầu, mấy ngàn Chuẩn Thánh cùng nhau tọa trấn Hồng Hoang đại thế giới.

Bên trong Huyền Hoàng đại thế giới tắc có Minh Hà cầm đầu các Chuẩn Thánh đỉnh phong còn lại, cùng với Chuẩn Thánh cộng đồng tọa trấn.

Hai bên kính vị phân minh, cùng Bát đại Thánh nhân sở thuộc tương hợp, lao lao củng cố hai phương thế giới.

Mặc cho hỗn độn kích động, lại chưa thể thương tổn sinh linh hai thế giới một phân một hào.

Bàn Cổ thấy thế, không khỏi lộ vẻ hài lòng.

Hiện nay thế lực Hồng Hoang gia cường, so với ngàn năm trước đâu chỉ tăng lên gấp đôi?

Chương 226

Dùng để trấn áp hai phương thế giới đều dư xài.

Chủ yếu quy công cho tứ đại Cổ tộc hàng phục, lại có Nữ Oa nhất cử chứng đạo bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Xác nhận hai phương thế giới vô ngại, Bàn Cổ bắt đầu dung hợp hai thế giới. "Oanh!" Bạn theo một tiếng vang thật lớn, phía dưới hai phương thế giới tựa hồ xuất hiện một bàn tay vô hình khổng lồ, vững vàng nâng chúng lên.

Dù cho hiện nay Bàn Cổ sở hữu chiến lực "Thiên Đạo đỉnh phong", muốn làm được điểm này cũng không hề đơn giản.

Đây là nhờ vào Thập lục Thánh, cộng thêm niềm tin của sinh linh hai giới gia trì, mới có thể hoàn thành tráng cử này.

Nếu không, trọng lượng của một phương thế giới, đâu chỉ như thế?

Khi hai phương thế giới dưới tác dụng cự lực của Bàn Cổ, bắt đầu lần đầu tiên tiếp xúc vô phùng. "Oanh long long!" Tiếng nổ vang như sấm sét.

Bàn Cổ một người đóng hai vai, phân biệt thao túng thiên đạo bản nguyên của hai phương thế giới, xúc tiến kỳ giới bích tiêu thối.

Tiếng nổ dần dần giảm yếu, hư không giới vực nữu khúc, không gian trùng điệp, bắt đầu bản nguyên chuyển hoán.

Vốn dĩ muốn thôn phệ Huyền Hoàng đại thế giới không khó, nhưng làm như vậy, vạn linh của Huyền Hoàng đại thế giới sẽ khó mà tồn hoạt.

Hồng Hoang phân chia, chủ nhân tại vu Hồng Quân.

Tịnh không phải tất cả sinh linh đều nguyện ý tùy gã xuất tẩu, chỉ là không có quyền lựa chọn mà thôi.

Hiện tại siêu quá năm thành sinh linh nguyện ý quy về Hồng Hoang, đây chính là chứng minh tốt nhất.

Sinh linh có tội gì đâu?

Cho nên cuối cùng Bàn Cổ quyết định chuyện này.

Muốn đem Huyền Hoàng đại thế giới hoàn hảo không tổn hao gì dung nhập Hồng Hoang, duy có như thế, mới có thể bảo toàn hàng tỷ sinh linh nguyên hữu trong Huyền Hoàng đại thế giới.

Nhưng làm như vậy, không phải là một công trình nhỏ.

Cũng may, bản nguyên của Huyền Hoàng đại thế giới đến từ "Hồng Hoang", thiên đạo bản nguyên song phương cũng cùng xuất một mạch, vô hình trung hạ thấp rất nhiều độ khó.

Dù là thế, quá trình dung hợp cũng tiến hành mười phần chậm chạp.

Đối với Thập lục Thánh cùng nhất ứng cường giả Chuẩn Thánh đang củng cố hai phương thiên địa cũng là khảo nghiệm to lớn.

Hơi có sơ sẩy, liền là mấy chục vạn, hàng trăm vạn sinh linh vẫn lạc.

Huyền Hoàng đại thế giới phân chia ra đi bất quá mấy ngàn năm, song phương vốn đồng nguyên đồng căn, Hồng Hoang gia cường tự nhiên không nguyện thấy người vô tội táng mạng.

Đương hạ từng người liều mạng già, hộ trì một phương thiên địa.

Sinh linh bản giới Huyền Hoàng đại thế giới, cũng tại giờ khắc này cảm thụ sâu sắc xúc động, nhao nhao chủ động gia nhập trong đó.

Vô luận tu vi mạnh yếu, đều đang tận sức lực lớn nhất.

Nhất thời gian, ức vạn sinh linh tâm liền tâm.

Vô số ý niệm của sinh linh bộc phát, gia trì lên người Bàn Cổ cùng chư Thánh, chúng cường giả.

Bàn Cổ không nghi ngờ chút nào là người hoạch đắc sinh linh tín niệm gia trì nhiều nhất.

Chân thân cao chín ngàn vạn trượng, từ đầu đến chân, lăng lệ bị bao phủ một tầng tín niệm kim quang dày đặc.

Mỗi một đạo kim quang đều là do hàng ngàn hàng vạn ý niệm sinh linh hối tụ, muốn đem chân thân chín ngàn vạn trượng toàn bộ che kín... chỉ có thể nói ý niệm sinh linh vô cùng to lớn.

Thậm chí từ trong đó, Bàn Cổ thu hoạch được một loại sức mạnh toàn mới, "Sinh linh chi lực".

Trong đó ẩn chứa một loại đặc tính, ẩn ước cho hắn một cảm giác gần như Đại Đạo chân ý.

Mạc phi trong ý niệm sinh linh, ám tàng Đại Đạo huyền cơ?

Lĩnh ngộ được điểm này, Bàn Cổ chấn hám mạc danh!

Nếu quả thật là như vậy, năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần vì sao không cách nào siêu thoát Đại Đạo cũng giải thích được thông rồi.

Bởi vì bọn hắn chỉ biết giết chóc, trong hỗn độn cũng không có sinh linh nào khác tồn tại.

Cho nên, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, dù cho mấy vị mạnh nhất kia, cũng chỉ có thể bị vây tại Thiên Đạo đỉnh phong, không cách nào phá cảnh.

Là như vậy sao?

Bàn Cổ ẩn ước cảm thấy, hắn đã nắm được chân tướng!

Lại hoặc là, năm đó hắn mượn nhuệ khí chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cưỡng ép xông phá "Thiên Đạo đỉnh phong", từ đó chứng đắc Đại Đạo Thánh Nhân... cái "Đại Đạo cảnh" này cũng hứa tịnh không hoàn thiện.

Bởi vì lúc đó, thiên địa sơ khai, thượng vô sinh linh. "Cho nên, năm đó ta chứng Đại Đạo Thánh Nhân cảnh, hoặc hứa chỉ là một cái Ngụy Đại Đạo?" "Chân chính Đại Đạo cảnh, ẩn tàng tại trong ý niệm sinh linh?" Thông suốt điểm này, Bàn Cổ triệt để chấn kinh.

Nếu quả thật là như thế, vậy chẳng phải đại biểu tất cả Hỗn Độn Ma Thần truy tìm con đường Đại Đạo cảnh đều đi sai rồi?

Mà hắn, tại vô hình trung đã bước lên một con đường chính xác nhất?

Vạn thiên ý niệm tại trong lòng hắn lóe lên.

Cuối cùng, hắn đem kết luận này chôn sâu đáy lòng.

Đúng hay sai, ngày sau luận chứng một hai, tự nhiên sẽ biết.

Việc cấp bách bây giờ, là hoàn thành dung hợp Hồng Hoang bản giới trước! "Oanh long long!" Dưới sự trấn áp cường thế của Bàn Cổ, lại có Thập lục Thánh phụ trợ, ức vạn chúng sinh tín niệm như một.

Bản nguyên "Huyền Hoàng đại thế giới" dần dần bị luyện hóa, lại thấy ba ngàn Đại Đạo hư ảnh bay lên, ở giữa có một đạo tử khí quang trụ trùng thiên.

Đạo tử khí quang trụ kia, chính là "ba phần bảy" Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên bị Hồng Quân đoạt đi.

Ba ngàn Đại Đạo hư ảnh, tắc là mượn "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp", dùng ba ngàn Đại Đạo cưỡng ép ngưng luyện ra "Huyền Hoàng đại thế giới".

Hiện nay Huyền Hoàng đại thế giới dung nhập Hồng Hoang.

Thế giới bản nguyên của nó tự nhiên trọng tân phân giải thành ba ngàn Đại Đạo hư ảnh cùng Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên còn dư lại! "Ông!" Ba phần bảy Thiên Đạo bản nguyên, suất tiên bị Hồng Hoang Thiên Đạo nuốt chửng.

Tiếp đó ba ngàn Đại Đạo hư ảnh phi xạ, dần dần dung nhập vào thiên địa tứ diện.

Giờ khắc này, Hồng Hoang thế giới rung động không ngừng, không gian vốn bởi vì thiên địa phân chia mà thu nhỏ, trong nháy mắt khoách trương...

Mười vạn mét... trăm vạn mét... ngàn vạn mét...

ức vạn mét...

Cuối cùng, Thiên Địa Nhân tam giới trên cơ sở nguyên hữu đã khoách trương gấp đôi có thừa.

Hải ngoại, Tây Phương Phật quốc cũng có khoách trương, chỉ là không nhiều như vậy.

Hồng Hoang thiên địa, cũng tại ngoài Tam Giới, Hải Ngoại, Tây Phương Phật quốc vốn có, lại lần nữa gia tăng một chỗ giới vực "Huyền Hoàng Vực".

Chuyên môn dùng để an trí sinh linh bản thổ quy thuận của Huyền Hoàng đại thế giới, nơi này dung nhập Huyền Hoàng bản nguyên cũng nhiều nhất, thích hợp nhất cho sinh linh Huyền Hoàng bản giới sinh tồn.

Còn lại Bắc Câu Lô Châu Yêu tộc, Bắc Minh Thủy tộc vốn là một phần tử của Hồng Hoang, hiện giờ tự nhiên ai về chỗ nấy, không cần phân chia giới vực độc lập.

Khi Hồng Hoang bản nguyên trọng quy viên mãn. "Oanh, oanh, oanh!" Thiên địa linh khí đột nhiên bạo trướng, trên cơ sở vốn có tăng lên gấp đôi có thừa.

Chân chính phúc trạch chúng sinh. "Thiên Đạo Thập Tứ Thánh" nguyên hữu cũng tại cùng một thời gian, tu vi bạo trướng.

Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, U Minh Tứ Thánh... nhất cử trở thành tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đế Giang, Trấn Nguyên Tử, Chúc Long, Phượng Nam Yến, Thiên Hỏa, Mặc Ngọc, Khổ Trúc...

Chương 227

những người vốn là nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, một bước tấn thăng làm "tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân".

Đây vẻn vẹn chỉ là chỗ tốt do sơ kỳ Thiên Đạo viên mãn mang lại, càng nhiều chỗ tốt còn chờ hậu tục chậm rãi triển lộ.

Hồng Hoang vạn linh, phổ thiên đồng khánh!

Ba mươi ba tầng trời, Thiên Ngoại Thiên, Thần Cung!

Bàn Cổ cao tọa trên vân đài.

Trong điện có Thập lục Thánh, Thiên Đế Phục Hy, Cửu Đại Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ, Minh Hà, Thiên Chủ Thấp Bà, cùng hơn ba trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Những người này, đều là công thần đại hoạch toàn thắng trong trận chiến này.

Hiện nay Hồng Hoang Thiên Đạo viên mãn, Thánh vị hợp cai có bảy bảy bốn mươi chín tôn.

Nữ Oa, Hậu Thổ tự thân đạo tắc viên mãn, đắc chứng Đại Đạo, cho nên không nằm trong phạm trù Thánh nhân của thiên địa.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Trấn Nguyên Tử, U Minh Tứ Thánh, tứ đại Cổ tộc thống lĩnh, Khổ Trúc cộng lại chiếm mười bốn tôn Thánh vị, còn khuyết ba mươi lăm tôn.

Ngày hôm nay, chính là lúc đại tứ phong Thánh!

Một khắc sau, thanh âm uy nghiêm hoành đại của Bàn Cổ vang vọng Thần Cung. "Chuyến này, nhĩ đẳng dục huyết phấn chiến, cuối cùng thành công công khắc Huyền Hoàng đại thế giới.

Chư vị đều công huân trác trứ, lao khổ công cao.

Hiện nay Thiên Đạo viên mãn, thiên địa hợp cai có bốn mươi chín tôn Thánh vị.

Ngô đặc tứ: Vu Nhân nhất tộc mười tôn Thánh vị, U Minh nhất tộc mười tôn Thánh vị, Tứ Đại Cổ Tộc mười tôn Thánh vị!" Oanh!

Nghe thấy lời này, trong điện hơn ba trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong đều phấn chấn mạc danh.

Tuy rằng cách chân chính Thiên Đạo cảnh chỉ có một bước, nhưng không phải mỗi người đều có lòng tin cảm thấy đơn bằng nghị lực bản thân có thể đi qua bước kia.

Dù cho Thánh nhân thiên địa có cục hạn, nhưng cũng là tồn tại mà rất nhiều người nằm mơ cũng muốn cầu.

Trong tràng kích động nhất không ai qua được Tứ Đại Cổ Tộc.

Vu Nhân là huyết mạch hậu duệ của Bàn Cổ, hoạch phong mười tôn Thánh vị không hi lạ.

U Minh nhất tộc kỳ thực chính là A Tu La tộc, đồng dạng là tử trung của Bàn Cổ, gặp chiến tất giết, hãn không sợ chết, hoạch phong mười tôn Thánh vị cũng không kỳ quái.

Duy độc Tứ Đại Cổ Tộc, gia nhập sau cùng, lại là bị vũ lực hàng phục, cư nhiên cũng được phong thưởng mười tôn Thánh vị?

Điều này lập tức làm cho Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa cùng bốn vị Cổ tộc thống lĩnh cảm động vạn phần.

Vốn dĩ lo lắng bị đối xử khác biệt, hiện tại xem ra hoàn toàn là lo thừa.

Phụ thần không hổ là Phụ thần, chí công vô tư.

Chỉ cần khẳng xuất lực, liền có thể đạt được phong thưởng đối

ứng.

Đương hạ, mọi người đều tề tề bái hạ: "Đa tạ Phụ thần ân điển!" Bàn Cổ cũng không nói nhảm, trực tiếp nói: "Các tộc xác định nhân tuyển đi!

Tu vi tốt nhất là tại Chuẩn Thánh hậu kỳ trở lên, thấp hơn nữa thì tiềm lực không lớn!" "!" Tuy rằng Bàn Cổ đưa ra tiêu chuẩn lựa chọn thấp nhất, nhưng Chuẩn Thánh đỉnh phong tại tràng đã đạt tới con số ba trăm, hoàn toàn không cần chọn lựa từ trong đám Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mượn nhờ "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo có tỳ vết không giả, nhưng đối với một số Chuẩn Thánh đỉnh phong thiên tư có hạn, đã đi đến tận cùng đại đạo mà nói, lại là một cơ hội to lớn.

Có thể mượn cơ hội nhìn trộm Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, bảo không chừng có cơ hội siêu thoát.

Nhất là hiện nay thiên địa do Bàn Cổ nắm giữ, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ giống như Thiên Địa Lục Thánh trước kia, trở thành khôi lỗi của Thiên Đạo.

Rất nhanh, các tộc liền xác định nhân tuyển.

Vu Nhân cũng tốt, U Minh cũng được, nãi chí Tứ Đại Cổ Tộc, đều không có dùng Chuẩn Thánh hậu kỳ, thanh nhất sắc là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh.

Thấy đã có nhân tuyển, Bàn Cổ cũng không nói nhảm, giơ tay vẫy một cái. "Ông!" Hồng Hoang bản nguyên dũng động, sấm sét ngưng tụ ra ba mươi đạo "Hồng Mông Tử Khí". "Hưu hưu hưu!" Một giây sau, ba mươi đạo Hồng Mông Tử Khí phân biệt rơi vào trước mặt ba mươi vị Chuẩn Thánh đỉnh phong được chọn trúng.

Thanh âm uy nghiêm của Bàn Cổ vang vọng Thần Cung: "Mượn

‘Hồng Mông Tử Khí’ chứng đạo, nguyên thần ký thác hư không, bất tử bất diệt.

Từ nay về sau liền là Thiên Địa Thủ Hộ Giả.

Lý đương hộ trì ức vạn chúng sinh, thủ thiên địa vạn linh!" Ba mươi tên cường giả các tộc nghe vậy, đều tâm thần rùng mình, cung cung kính kính bái đạo: "Cẩn tuân Phụ thần chi mệnh!" Bàn Cổ không nói thêm nữa.

Ba mươi tên Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả nhao nhao thu lấy "Hồng Mông Tử Khí" thuộc về mình, tâm thần hợp nhất, nạp nhập tử khí. "Oanh long long!" Mười tên Cổ tộc cường giả dẫn đầu phá cảnh.

Bọn hắn không ai không phải là lão cổ đổng thời thượng cổ, tu luyện năm tháng dài đằng đẵng mới thành Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng cũng chính vì như thế, cơ bản đã hao hết tiềm lực.

Nếu không có kỳ ngộ đặc thù, cả đời cũng chỉ như thế.

Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, đối với bọn hắn mà nói chính là một đạo ánh bình minh.

Vốn dĩ đã mài giũa vô số năm tại Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh, "Hồng Mông Tử Khí" nhập thể sát na, thuấn thời vì họ bổ toàn đại đạo. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Mười tên Cổ tộc cường giả suất tiên phá cảnh!

Sấm sét, có mười đạo tử khí hoành khóa trường không.

Nhất thời gian, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên.

Mười đạo Thánh nhân pháp tướng hiển hiện cửu thiên, Tam Giới ức vạn chúng sinh đều có thể nhìn thấy.

Kế sau thập đại Cổ tộc cường giả, Vu Nhân, U Minh cường giả

lần lượt đột phá. "Oanh, oanh, oanh!" Đại đạo chấn động không ngừng.

Mỗi một lần chấn động, đều đại biểu cho một tên Thiên Đạo Thánh Nhân xuất thế.

Mỗi thêm một tên Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Hoang thế giới bản nguyên càng thêm cường đại, thiên địa giới vực cũng càng thêm vững chắc.

Thiên địa càng mạnh, Thánh nhân càng mạnh.

Thánh nhân càng mạnh, thiên địa càng vững chắc.

Hai bên hình thành một loại quan hệ hỗ bổ.

Hầu như cùng một thời gian. "Đinh!

Bị bảng định tộc nhân tu vi đề thăng (nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000w!" "Đinh!

Bị bảng định tộc nhân tu vi đề thăng (nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +1000w!" ...

Tiếng thông báo vang lên không dứt bên tai.

Nửa khắc đồng hồ sau.

Túc chủ: Bàn Cổ!

Thọ mệnh: 34248w năm! (+30000w) Tu vi: Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Hạ nhất cảnh giới 70000w) Đã bảng định nhân số: 4500/4560!

Thiên địa gian thêm 30 tôn Thánh nhân, thọ mệnh +30000w!

Nếu như không phải năm đó đem [Hỗn Độn Chiến Thể] đề thăng tới 80%, tiêu hao 40000w thọ mệnh, hiện tại đã đủ khôi phục tới "Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh".

Bất quá Bàn Cổ không hối hận, lúc đó tình huống khẩn cấp, nếu như không có 80% [Hỗn Độn Chiến Thể], muốn chiến thắng mười ba Hỗn Độn Ma Thần khôi lỗi thân cũng không đơn giản như vậy.

Chỉ có thể nói, mỗi cái đều có ưu liệt đi.

Đây mới chỉ là gia thành do ba mươi tôn Thánh vị mang lại.

Đừng quên, hắn còn bắt được mười ba điều "Đại Đạo Pháp Tắc".

Trừ đi "Tạo Hóa Bản Nguyên" Nữ Oa đã dung hợp, vẫn còn mười hai điều.

Chỉ cần tìm được người có đại đạo khế hợp, dễ như trở bàn tay liền có thể mượn bản nguyên đó đột phá cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Giới thời, số thọ mệnh gia tăng chỉ sợ gấp mấy lần con số ba mươi Thánh vị này.

Chương 228

Ba mươi Chuẩn Thánh đã đạt được ban thưởng đầy đủ, những người khác Bàn Cổ cũng không để rớt lại.

Hắn trực tiếp trừ 10000w thọ mệnh, đoái hoán "một ngàn giọt Tinh Huyết".

Hơn hai trăm Chuẩn Thánh còn lại mỗi người được thưởng hai giọt.

Có xả mới có đắc, Bàn Cổ trong phương diện ban thưởng từ trước đến nay không bủn xỉn.

Cầm Bàn Cổ tinh huyết ban thưởng, chúng Chuẩn Thánh đều phấn chấn mạc danh, dù là đám lão nhân như Nhân tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Phục Hy, Minh Hà cũng từng người kích động vạn phần.

Đây chính là Phụ thần tinh huyết a, mỗi một giọt đều trân quý vạn phần, còn hi hãn hơn cả thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một lần duy nhất cư nhiên ban thưởng ra gần sáu trăm giọt?

Phần còn lại Bàn Cổ cũng không giấu đi, trực tiếp ném cho Tam Giới chi chủ Thiên Đế "Phục Hy" nói: "Tinh huyết còn dư lại, phân biệt ban cho tất cả cường giả Đại La trở lên tham chiến lần này.

Dưới Đại La, khó mà thừa thụ tinh huyết chi lực của Ngô, có thể làm an bài phong thưởng khác." Bàn Cổ tinh huyết tuy tốt, nhưng cũng không phải ai cũng thích hợp.

Đối với người dưới Đại La mà nói, dù chỉ một tia năng lượng trong đó cũng sẽ làm bọn họ nổ tung.

Cho nên, người có thể đắc tinh huyết ban thưởng, tối thiểu cũng phải là Đại La cảnh.

Trên thực tế, Đại La cũng chỉ miễn cưỡng hấp thu, Đại La đỉnh phong có thể mượn vật này trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh.

Duy có Chuẩn Thánh trở lên, mới có thể chân chính hấp thu luyện hóa!

Nắm trong tay gần bốn trăm giọt tinh huyết dư lại, dù Phục Hy đường đường là thượng cổ đại thần chuyển thế, Tam Giới chi chủ, cũng không khỏi thân tâm run rẩy.

Hắn vội vàng cung thân bái đạo: "Ngô nhất định sẽ tuân chiếu Phụ thần ý chỉ, công bằng phân phối.

Để mỗi một vị tướng sĩ tham chiến đều đạt được phần thưởng xứng đáng!" "Ân!" Bàn Cổ thản nhiên gật đầu, không hỏi lại chuyện này.

Hắn tín nhiệm Phục Hy, mới đem chuyện này giao cho Phục Hy đi làm.

Huống chi, hiện nay Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên viên mãn, thật không có chuyện gì có thể giấu diếm cảm ứng của hắn.

Trong điện hơn ba trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong, các tộc thống lĩnh đều phấn chấn mạc danh.

Bởi vì ý tứ của Bàn Cổ thần là: Phàm là người tham chiến từ Đại La trở lên, đều có thể đắc tinh huyết ban thưởng.

Điều này biểu thị Cổ tộc, U Minh tộc, Hải Ngoại, Tây Phương Phật quốc, Vu Nhân đều nhất thị đồng nhân.

Tộc nhân của bọn hắn cũng có thể đạt được ban thưởng như nhau.

Đây mới thật sự là Khai Thiên Chi Tổ, Hồng Hoang Chi Phụ, lồng ngực khoan khoát khiến người ta tự thẹn không bằng.

Nhất thời gian, chúng Thánh cùng cường giả đều sùng kính mạc danh.

Nhất là cường giả ngoài Vu Nhân, từng người tại đáy lòng âm thầm thề, ngày sau nhất định phải hảo sinh báo hiệu Phụ thần, quyết không thể làm ra chuyện trái với Phụ thần.

Nếu Phụ thần như vậy mà cũng không thể khiến người ta sùng kính, thì kẻ đó nhất định súc sinh cũng không bằng.

Kẻ tu thành Thánh nhân thì phát thệ tuyệt không làm bạn đồ như Nguyên Thủy, Chuẩn Đề.

Kẻ chưa thành Thánh nhân cũng tự mình răn dạy, Hồng Hoang thiên địa một nhà thân.

Bất kể Vu Nhân, U Minh, Cổ tộc, hay Hải ngoại, phàm là sinh linh Hồng Hoang đều là hậu duệ của Phụ thần, Phụ thần đối đãi tịnh không khác biệt, bọn hắn cũng phải giống như Vu Nhân thề chết truy tùy Phụ thần.

Lúc này, Hậu Thổ đứng bên cạnh lại có chút lo lắng nói: "Phụ thần, ngài một lần duy nhất ban xuống ngàn giọt tinh huyết, phải chăng có tổn hại thần thể?" Ân?

Lời này vừa nói ra, chúng cường giả trong điện đều phản ứng lại, từng người mắt trông mong nhìn về phía Bàn Cổ.

A, trước đó chỉ lo nghĩ đến chỗ tốt của "Tinh Huyết", lại chưa từng nghĩ, Phụ thần một lần duy nhất bóc tách ngàn giọt tinh huyết, sẽ đối với bản thân tạo thành gánh nặng lớn đến mức nào?

Phải biết, kia không phải mười giọt, trăm giọt, mà là một ngàn giọt a!

Dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh cường giả, toàn thân trên dưới cũng chỉ có mấy trăm giọt tinh huyết.

Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân trong cơ thể khả năng ngưng tụ được ngàn giọt tinh huyết.

Tu vi càng mạnh, tinh huyết ngưng tụ được càng nhiều.

Nhưng dù cho Bàn Cổ tu vi mạnh đến đâu, một ngàn giọt tinh huyết đối với bản thân cũng là một tổn thương không nhỏ chứ?

Cửu Đại Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ, Minh Hà cùng mấy chục vị Vu Nhân cường giả lão tư cách, đương trường cung thân nói: "Phụ thần, tinh huyết chúng ta không cần nữa, lưu lại cho người cần đi!" Lời này vừa nói ra, chúng cường giả lập tức phản ứng.

Nhao nhao bái đạo: "Phụ thần, công đánh Huyền Hoàng đại thế giới, viên mãn Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên, là bổn phận mà ta thân là một phần tử của Hồng Hoang nên làm.

Ta không cần ban thưởng, thỉnh Phụ thần thu hồi tinh huyết." "Thỉnh Phụ thần thu hồi tinh huyết!" "Thỉnh Phụ thần thu hồi tinh huyết!" Cuối cùng, hơn ba trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong vạn chúng nhất tâm, lại chấp ý muốn Bàn Cổ thu hồi tinh huyết ban thưởng.

Dù là Tứ Đại Cổ Tộc cường giả cũng không ngoại lệ.

Bàn Cổ thần như vậy, đã triệt để chinh phục nội tâm bọn hắn.

Tinh huyết dù trân quý, lại làm sao có thể quan trọng bằng Phụ thần an khang?

Giờ khắc này, Bàn Cổ có thể cảm ứng rõ ràng, Tứ Đại Cổ Tộc và tất cả cường giả ngoài Vu Nhân đều đã triệt để quy tâm.

Lúc này, dù cho các thủ lĩnh bộ tộc làm phản, cũng không thể dao động niềm tin của ba trăm Chuẩn Thánh này.

Quả nhiên, có bỏ ra mới có hồi báo!

Trong mắt tiếu ý chợt lóe lên, thanh âm đạm mạc uy nghiêm của

Bàn Cổ vang vọng đại điện: "Nhĩ đẳng yên tâm, Ngô tự có 'Luyện Cốt Sinh Huyết' chi pháp, ngàn giọt tinh huyết tuy nhiều, nhưng sẽ không tổn thương bản nguyên của Ngô.

Một người mạnh không phải mạnh.

Cái Ngô muốn chính là Hồng Hoang chúng sinh như rồng.

Tinh huyết của Ngô có hiệu quả phá vỡ chất cốc, tăng lên tư chất.

Đối với các ngươi mà nói nãi là vô thượng trân phẩm.

Nhĩ đẳng nếu có lòng, nên cần miễn tu hành, sớm ngày phá cảnh, chứng tự thân đại đạo viên mãn, đó chính là sự hồi báo lớn nhất đối với Ngô!" Trừ bỏ bốn chữ "Luyện Cốt Sinh Huyết" có chút không thật, còn lại đều là lời nói thật.

Trong đám người này chỉ cần xuất hiện mười cái nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, sự bỏ ra ngày hôm nay sẽ được thu hồi toàn bộ.

Huống hồ, năm đó khi bảng định ba trăm Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn đã sớm có thu nhập gấp mấy lần chỗ này.

Trước mắt bỏ ra bất quá là số lẻ mà thôi.

Nhưng chúng cường giả lại không biết những điều này, thâm sâu bị hành vi của Bàn Cổ cảm động.

Cổ tộc gia nhập sau, Hải Ngoại, Tây Phương gia cường đều đối với hành vi phản bạn ngày xưa hối hận không thôi.

Phụ thần như vậy vì sao không sớm ngày đến tương nhận chứ?

Tội nghiệt a!

Vu Nhân cường giả thì từng người song quyền nắm chặt, âm thầm thề nhất định không thể cô phụ kỳ vọng của Phụ thần.

Bọn hắn nhất định sẽ nỗ lực gấp bội, cần miễn tu hành, tranh thủ

sớm ngày phá cảnh.

Để đạt thành tâm nguyện "Hồng Hoang chúng sinh như rồng" kia của Phụ thần.

Chuyện nơi đây đã xong, nhất ứng Chuẩn Thánh đỉnh phong cường giả, cùng với Thiên Đế Phục Hy, Tứ Đại Cổ Tộc Thánh nhân, các tộc thống lĩnh, không ai không quay về Tam Giới, bắt đầu xử lý sự vụ hậu tục.

Bao quát an định dân tâm, phân phát phần thưởng chiến hậu vân vân.

Vẫn là bài cũ!

Cuối cùng, trong Bàn Cổ Thần Cung chỉ còn lại nhóm cường giả hạch tâm ban đầu.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, Cửu Đại Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ, Minh Hà.

Đáng nhắc tới chính là, hiện nay Vu Nhân Chuẩn Thánh đỉnh phong tịnh không chỉ có Cửu Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ mười hai vị, mà là có tới gần trăm vị.

Trong đó Vu tộc chiếm hơn phân nửa.

Nhưng vì để phân biệt với Tổ Vu thượng cổ, những Vu tộc Chuẩn Thánh đỉnh phong tấn thăng sau Hình Thiên thống xưng là "Bán Tổ", không được nạp vào hàng ngũ Tổ Vu.

Nhân tộc đồng dạng duyên dụng quy củ này, hậu tục tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong thống xưng là "Bán Tổ".

Hiện giờ lưu lại trong Thần Cung đều là hạch tâm trong hạch tâm.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không nằm trong số đó.

Ánh mắt Bàn Cổ đảo qua trên mặt mọi người.

Đây mới thực sự là ban để hạch tâm.

Mọi người tự biết Bàn Cổ có lời muốn nói, từng người chính khâm nguy tọa, ngay cả Nữ Oa luôn luôn hi bì tiếu kiểm cũng hiếm thấy nghiêm túc.

Bàn Cổ lại không mở miệng, trực tiếp vung tay lên.

Chương 229

"Ông!" Mười hai điều Đại Đạo vi súc bản thuấn gian xuất hiện trong Thần Cung. "Oanh long!" Khí tức đạo tắc khủng bố trực tiếp tràn ngập ra.

Có vô tận hư không chấn chiến, phá toái, phân giải, tổ hợp, diễn dịch vạn thiên hình thái, đó là "Không Gian Đại Đạo" của Dương Mi Lão Tổ.

Có Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành luân chuyển, diễn dịch ngũ hành áo nghĩa, đó là "Ngũ Hành Đại Đạo" của Ngũ Hành Lão Tổ.

Có càn khôn biến hóa, diễn dịch càn khôn áo nghĩa, đó là "Càn Khôn Đại Đạo" của Càn Khôn Lão Tổ!

Âm Dương Đại Đạo!

Luân Hồi Đại Đạo!

Sát Lục Đại Đạo!

Tinh Thần Đại Đạo!

Hỗn Loạn Đại Đạo!

Trật Tự Đại Đạo!

Nhân Quả Đại Đạo!

Phong Ấn Đại Đạo!

Giờ khắc này, Nhân tộc Tam Tổ, Cửu Đại Tổ Vu, Minh Hà, dù là chư Thánh cũng bị chấn kinh đến tột đỉnh!

Từng người mắt trông mong nhìn chằm chằm vào mười hai điều đại đạo biến ảo khó lường kia, hai mắt tỏa sáng, cổ họng khô khốc!

Nữ Oa nhận ra khí tức phụ trứ trên đại đạo, chính là đạo tắc nàng hấp thu trước đó.

Thế mà có tới mười hai điều, cộng thêm cái nàng hấp nạp là mười ba điều? "Phụ thần...

Luân Hồi Đại Đạo?" Hậu Thổ nhìn chằm chằm vào Luân Hồi Đại Đạo mà Luân Hồi Ma Thần lưu lại, như bị dính chặt, ánh mắt rốt cuộc không rời ra được.

Bản thân nàng tu chính là "Luân Hồi Đại Đạo", thân hóa lục đạo luân hồi, đối với luân hồi cảm ngộ sâu hơn ai hết.

Đột nhiên nhìn thấy Luân Hồi Đại Đạo hoàn chỉnh không sứt mẻ trình hiện trước mắt, tâm thần lập tức bị khiên dẫn.

Bàn Cổ vung tay lên, "Ông" một tiếng, "Luân Hồi Đại Đạo" do Luân Hồi Ma Thần di lưu trực tiếp phá không bay tới, rơi xuống trước mặt Hậu Thổ.

Hắn thản nhiên nói: "Đây là Luân Hồi Đại Đạo do viễn cổ 'Luân Hồi Ma Thần' di lưu, trong mọi người chỉ có đạo tắc của ngươi là tương hợp với nó.

Điều Luân Hồi Đại Đạo này liền tứ cho ngươi, mong ngươi hảo sinh thiện dụng." Nhìn "Luân Hồi Đạo Tắc" gần như trực chỉ đại đạo đỉnh phong trước mắt, Hậu Thổ lập tức mãn tâm kích động.

Nàng vội vàng cúi người bái đạo: "Đa tạ Phụ thần hậu tứ, Ngô định không cô phụ Phụ thần kỳ vọng!" Nếu là ban thưởng khác, có lẽ nàng sẽ thoái thác một hai.

Nhưng Luân Hồi Đại Đạo trực chỉ bản tâm, cùng đạo tắc bản thân tương hợp, đối với nàng quan trọng vô cùng, tự nhiên không có nửa câu nói nhảm.

Phụ thần ban cho liền ban cho, đâu cần đến hư tình giả ý.

Đương hạ, Hậu Thổ vẻ mặt kích động thu lấy "Luân Hồi Đại Đạo".

Phía sau mấy người đều mong mỏi mòn mỏi.

Rất nhanh, Đại Tổ Vu Đế Giang vượt chúng bước ra, cung cung kính kính bái đạo: "Phụ thần, kia có thể là 'Không Gian Đại Đạo'?" Hắn chỉ chính là 'Không Gian Đại Đạo' do Không Gian Ma Thần Dương Mi lưu lại.

Hắn vốn đi theo "Không Gian Chi Đạo", hiện nay một con đường trực đạt đại đạo bản chất bày ở trước mặt, làm sao có thể không động tâm?

Trong mắt Bàn Cổ phù hiện một tia tiếu ý, thản nhiên nói: "Chính là 'Không Gian Đại Đạo' do Không Gian Ma Thần Dương Mi sở lưu.

Trong mọi người, chỉ có ngươi tu Không Gian nhất đạo.

Đạo này liền tứ cho ngươi." Trong lúc nói chuyện, "Ông" một tiếng, quang ảnh biến ảo, Không Gian Đại Đạo đã rơi tại thân trước Đế Giang.

Đế Giang mãn tâm chấn động, cố nén ý kích động trong lòng, cung thân bái đạo: "Đa tạ Phụ thần hậu tứ!" "Phụ thần..." Kế Đế Giang, Thời Chi Tổ Vu "Chúc Cửu Âm" kìm nén không được bước ra.

Bởi vì hắn sớm đã phát hiện, bên trong có một đại đạo khế hợp với hắn vô cùng, quả thực là đo ni đóng giày.

Bàn Cổ đương nhiên minh bạch tâm ý của hắn.

Không cần nhiều lời, Thời Gian Đại Đạo trực tiếp bay ra.

Hắn thản nhiên nói: "Đây là 'Thời Gian Đại Đạo' do Thời Gian Ma Thần Thời Thần di lưu, cùng ngươi khế hợp nhất, đại đạo này liền tặng cho ngươi." "Đa tạ Phụ thần!" Chúc Cửu Âm hoan thiên hỉ

địa bái hạ.

Còn lại Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, Sát Lục, Tinh Thần, Hỗn Loạn, Trật Tự, Nhân Quả, Phong Ấn chín điều đạo tắc.

Bàn Cổ lược suy tư, nhìn về phía Tổ Vu "Khoa Phụ" nói: "Ngươi chưởng khống nãi là 'Ngân Hà Chi Lực' Tinh Thần Chi Đạo, điều 'Tinh Thần Đại Đạo' do Tinh Thần Ma Thần di lưu này có thể trợ ngươi minh tâm kiến tính, nhìn rõ con đường của mình, liền tứ cho ngươi." Lời vừa dứt, Tinh Thần Đại Đạo phá không bay tới, trong nháy mắt rơi xuống bên người Khoa Phụ.

Cảm thụ được Ngân Hà Chi Lực của bản thân cộng hưởng với Tinh Thần Đại Đạo, Khoa Phụ lập tức mãn tâm kích động, vội vàng cung thân nói: "Đa tạ Phụ thần hậu tứ." Số còn lại cũng không dễ chia.

Dừng một chút, Minh Hà chủ động đứng ra nói: "Phụ thần, điều kia hẳn là 'Sát Lục Chi Đạo' do 'Sát Lục Ma Thần' sở lưu, không biết có thể hay không tứ cho ta?

Ta cách Thiên Đạo cảnh chỉ có một bước, chỉ là trước đó đạt được bản nguyên chi khí của Ma Tổ, không dám mạo nhiên đột phá.

Nếu có 'Sát Lục Chi Đạo' trung hòa, định có thể để đáng ma tính trong đó, thành công đi ra 'Sát Đạo' thuộc về mình!" Bàn Cổ sở hữu sở tư nhìn hắn một cái, gật đầu nói: "Tốt, đã có tín tâm này, điều 'Sát Lục Chi Đạo' này liền tặng cho ngươi.

Bất quá, Đại Đạo tuy tốt, chung quy không phải bản thân sở hữu.

Tương lai nếu muốn có thành tựu cao hơn, cần kiên thủ đạo của chính mình." Minh Hà vội vàng cung thân nói: "Phụ thần yên tâm, Ngô định sẽ cẩn thủ bản tâm, không gọi Phụ thần thất vọng!" "Ân!" Bàn Cổ không nói thêm nữa, giơ tay vẫy một cái, Sát Lục Chi Đạo dĩ nhiên

rơi vào tay Minh Hà. "Đa tạ Phụ thần!" Minh Hà vẻ mặt kích động bái hạ.

Từ nay về sau, hắn có Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, Hỗn Loạn, Trật Tự, Nhân Quả, Phong Ấn bảy điều Đại Đạo.

Chưa đắc được đại đạo ban thưởng còn có Nhân tộc Tam Tổ Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị; Thánh nhân Tổ Vu Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi; Bát Tổ Vu Miệt Thu, Cú Mang, Chúc Dung, Dược Tư, Cường Lương, Huyền Minh, Hậu Nghệ, Hình Thiên!

Mười ba vị này tịnh không có đại đạo trực tiếp khế hợp!

Bàn Cổ dứt khoát nói: "Hiện nay còn lại Âm Dương, Ngũ Hành, Càn Khôn, Hỗn Loạn, Trật Tự, Nhân Quả, Phong Ấn bảy điều Đại Đạo, nhĩ đẳng tự cảm thấy phối hợp với đại đạo nào, có thể tự hành lựa chọn." Hắn không trực tiếp phân phối, mà để bọn hắn tự chọn.

Bàn Cổ tin tưởng, mấy vị này đối với bản thân đều có phán đoán chuẩn xác, chỉ có bọn hắn mới rõ ràng đại đạo nào thích hợp với mình nhất.

Lược dừng lại, rất nhanh có Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Kim Chi Tổ Vu Miệt Thu, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh đứng ra, cung cung kính kính nói: "Phụ thần, có thể hay không đem Ngũ Hành Đại Đạo kia tứ cho chúng ta?

Chúng ta tuy không tu ngũ hành viên mãn, nhưng đạo tắc bản thân lại bao hàm trong ngũ hành, hoặc hứa sẽ có khải địch." Vốn dĩ trong mười hai Tổ Vu có đủ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành Tổ Vu, chỉ bất quá Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công sớm đã chết trước trận đại chiến Vu Yêu.

Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ nghiệp dĩ "Luân Hồi chứng đạo", cho nên còn lại ba vị.

Vũ Chi Tổ Vu huyền diệu, miễn cưỡng có thể cùng "Thủy Hành Đại Đạo" tương hợp.

Lược do dự, Bàn Cổ nhìn về phía Hậu Thổ đang đứng một bên nói: "Ngươi thân cụ Thổ Hành Chi Lực, đợi bọn hắn tham ngộ 'Ngũ Hành Đại Đạo' thì ngươi cũng có thể gia nhập.

Vừa vặn trợ giúp bọn hắn sách phân ngũ hành, cũng có thể viên mãn 'Đại Địa Chi Lực' của bản thân." Không ai quy định Thánh nhân chỉ có thể chưởng khống một điều đạo tắc.

Hồng Quân chưởng ác ba ngàn đạo tắc kia kìa!

Chỉ là tuyệt đại bộ phận người tham đa tước bất lạn mà thôi.

Hậu Thổ nghe vậy, lập tức cung thân nói: "Phụ thần yên tâm, Ngô sẽ cùng chúng vị huynh tỷ cùng nhau tham ngộ Ngũ Hành Đại Đạo!" "Ân!" Bàn Cổ gật đầu, vung tay lên, Ngũ Hành Đại Đạo liền rơi vào trong tay Mộc Chi Tổ Vu "Cú Mang" cầm đầu! "Đa tạ Phụ thần!" Tứ Tổ Vu tề tề hạ bái.

Rất nhanh, Nhân tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị tiến lên, cung cung kính kính nói: "Phụ thần, Ngô đi 'Phong Ấn Chi Đạo'!" Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị tiếp liền bái đạo: "Ngô đi 'Nhân Quả Chi Đạo'!" "Ngô đi 'Trật Tự Chi Đạo'!" Hữu Sào Thị chọn "Phong Ấn", Toại Nhân Thị chọn "Nhân Quả", Tri Sinh Thị chọn "Trật Tự".

Năm đó Hữu Sào Thị dạy Nhân tộc kiến tạo phòng ốc, phòng ốc chẳng phải là phong ấn sao?

Toại Nhân Thị dùi gỗ lấy lửa, mang lại quang minh cho nhân loại, kết thúc thời đại dã man, lửa chính là nhân quả?

Tri Sinh Thị dạy người làm nông, sản xuất, khiến con người không còn ăn đói mặc rách, chính là trật tự?

Tế phẩm vị, thật đúng là có chuyện như vậy.

Bàn Cổ cũng không nói nhảm, trực tiếp phất tay, ba điều đại đạo trực tiếp rơi xuống trước mặt ba người.

Phản chính ba điều đại đạo đi con đường trung dung, tịnh sẽ không cùng nguyên thân sản sinh xung đột, tu luyện đều thành.

Hắn tin tưởng phán đoán của Nhân tộc Tam Tổ, đã cảm thấy thích hợp, vậy thì là thích hợp.

Cuối cùng còn lại Âm Dương, Càn Khôn, Hỗn Loạn ba điều đại đạo.

Hai đại Thánh nhân Tổ Vu Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, tứ Tổ Vu Dược Tư, Cường Lương, Hình Thiên, Hậu Nghệ đều nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Lựa chọn của người khác ít nhất còn có thể dính dáng chút biên, mấy người bọn hắn cùng ba điều đại đạo còn lại hoàn toàn không dính dáng a!

Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, Lôi Điện Tổ Vu Dược Tư, Cường Lương, Cực Đạo Tổ Vu Hình Thiên, Phá Diệt Tổ Vu Hậu Nghệ nhìn nhau, căn bản không có để chọn a!

Bàn Cổ khẽ cười một tiếng, tựa hồ nhìn ra nỗi úc muộn của Lục Tổ Vu.

Hắn thản nhiên nói: "Nhĩ đẳng cũng không cần hôi tâm, viễn cổ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, ba ngàn pháp tắc, tổng có cái thích hợp.

Chương 230

Tức tiện không có thích hợp, đơn kháo tự thân chi lực liền không cách nào vấn đỉnh đỉnh phong rồi sao?

Năm đó Hỗn Độn Ma Thần, chẳng phải cũng từ vô đến hữu, từng bước một đi đến đỉnh phong!" Oanh!

Lời này vừa nói ra, lập tức như một cú sét đánh, rơi vào đáy lòng chúng Tổ Vu.

Nhất là Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Lôi Điện Chi Lực Ma Thần tuyệt đối có, Phá Diệt Chi Lực Ma Thần cũng có, Cực Đạo Chi Lực không dễ nói, Phong Chi Lực là đại chúng.

Chỉ có Thiên Khí Chi Đạo, dù là viễn cổ Hỗn Độn Ma Thần cũng không nhất định đi con đường này.

Nhưng lời của Bàn Cổ lại thật sâu đâm vào đáy lòng hắn.

Tiền nhân không đi, ta không thể đi đầu sao?

Giờ khắc này, đáy lòng hắn dâng lên vô hạn tự tin.

Đương tức ngẩng đầu ưỡn ngực, chắp tay nói: "Đa tạ Phụ thần giáo huấn, Ngô minh bạch rồi!" Năm vị Tổ Vu còn lại cũng quét sạch vẻ đồi thế trên mặt, nhao nhao chắp tay hành lễ.

Đối với Lục Tổ Vu không đắc được đại đạo ban thưởng, Bàn Cổ trực tiếp mỗi vị tứ cho ba giọt tinh huyết, trợ tu hành phá cảnh.

Nhìn lại, dù không có đại đạo sẵn có, tứ đại Phi Thánh Tổ Vu cũng sắp phải phá cảnh.

Chí vu dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo như Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, cũng có thể mượn tinh huyết chi lực cường hóa tự thân.

Khi Bàn Cổ phong thưởng hoàn tất, những người nhận được đạo tắc ban thưởng đương trường bắt đầu tham ngộ đạo tắc.

Những người không có đạo tắc ban thưởng cũng lưu lại trong Thần Cung thôn phục tinh huyết, cường hóa tự thân tu vi.

Rất nhanh, đắc được "Luân Hồi Đại Đạo", Hậu Thổ dẫn đầu đột phá!

Đạo cảnh tu vi một đường cất cao. "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân...

Ngũ đoạn...

Lục đoạn...

Thất đoạn...

Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cùng lúc đó! "Đinh!

Bị bảng định tộc nhân tu vi đề thăng (tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân), thọ mệnh +4000w!" ...

Tổng thọ mệnh +30000w!

Thọ mệnh: 64248w năm! (+30000w) Tu vi: Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Hạ nhất cảnh giới 70000w) Nhất như Nữ Oa phá cảnh năm đó, mượn "Luân Hồi Đại Đạo", Hậu Thổ cũng thành công tu chí bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Đương hạ nàng vui mừng khôn xiết triều Bàn Cổ bái một cái, vì tránh làm phiền các huynh đệ tỷ muội khác đột phá nên tịnh không thanh trương, cùng Nữ Oa tịnh liệt, ngồi tại vị trí hạ thủ của Bàn Cổ.

Rất nhanh, người thứ hai phá cảnh xuất hiện.

Minh Hà Lão Tổ!

Thiên tư Minh Hà Lão Tổ không thua kém bất luận kẻ nào, chỉ là vẫn luôn cơ duyên có chút kém, cho nên chậm chạp không thể phá cảnh.

Lần này đắc được Sát Lục Chi Đạo của "Sát Lục Ma Thần", lại triệt để kích phát tiềm năng của hắn. "Oanh long!" Tình không một tiếng lôi hưởng, có một đạo tử khí đông lai, hoành khóa trường không.

Kế Nữ Oa, Hậu Thổ, hắn trở thành vị thứ ba tự thân đại đạo viên mãn, chứng đạo thành Thánh.

Vừa mới đột phá, tu vi liền một đường cất cao.

Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Nhị đoạn...

Tam đoạn...

Trực chí lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Tổng thọ mệnh +21000w!

Thọ mệnh: 85248w năm! (+21000w) Tu vi: Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân / Đại Đạo Thánh Nhân! (Hạ nhất cảnh giới 70000w) Trong mắt Bàn Cổ phù hiện một tia tiếu ý, cuối cùng gom đủ thọ mệnh khôi phục Thiên Đạo đỉnh phong cảnh.

Tất cả mọi người đều đang đột phá, hắn không có đạo lý không đột phá!

Đương hạ hắn lựa chọn phá cảnh! "Đinh!

Tiêu hao 70000w thọ mệnh, túc chủ tu vi thành công khôi phục chí Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh!" "Oanh!" Một đạo bàng bạc chi lực nhập thể, thân thể trong sát na được cường hóa.

Đạo tắc chi lực vốn không rõ ràng, trong nháy mắt rõ ràng vô cùng.

Chân linh cùng nhục thân càng thêm khế hợp.

Chỉ thử một cái chớp mắt, hắn cảm giác mình so với trước kia cường đại đâu chỉ gấp mười?

Lại nhìn thuộc tính, đã phát sinh biến hóa long trời lở đất. [Chí Tôn Hệ Phụ Trợ Thống] Túc chủ: Bàn Cổ!

Xưng hào: Hồng Hoang Chi Phụ, Bàn Cổ Thần!

Thọ mệnh: 15248w năm!

Tu vi: Thiên Đạo Đỉnh Phong / Đại Đạo Thánh Nhân! (Hạ nhất cảnh giới 1000000w) Công pháp: [Hồng Mông Đại Đạo Quyết] (Tu cải bản, vô thượng đạo quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể tăng gia thọ mệnh! [Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ]: Có thể sử dụng ba mươi ba búa! (Có thể đồ Thiên Đạo đỉnh phong) [Hỗn Độn Chiến Thể] (80%): Bán bộ Đại Đạo thân! (7000w thọ mệnh +1%) Phụ trợ công năng nhất: Dĩ Mệnh Tương Bác!

Phụ trợ công năng nhị: Đồng Chu Cộng Tế!

Đã bảng định nhân số 4500/10000! (+5000) Tu vi khôi phục chí "Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh", Khai Thiên Phủ từ ba mươi búa gia tăng tới ba mươi ba búa, uy năng đủ để hủy thiên diệt địa.

Thiên Đạo đỉnh phong ở trước mặt hắn, cũng có thể một búa trảm chi.

Đây mới thực sự là cường a!

Bàn Cổ có thể cảm thụ rõ ràng, trong cơ thể có một dòng sông hạo hãn vô ngân Đại Đạo chi lực lưu chuyển, siêu việt ba ngàn Đại Đạo, siêu việt chư thiên.

Thậm chí so với năm đó khai thiên địa còn muốn cường đại hơn.

Không biết đạo này nên mệnh danh như thế nào, nhưng tựa hồ

đạo này cùng Hồng Hoang đại thế giới tức tức tương quan.

Mạc phi là Sinh Linh Đại Đạo?

Hay là Hồng Mông Đại Đạo?

Hồng Mông, chỉ giới hạn trong truyền thuyết, chỉ biết đó là tồn tại còn cổ lão hơn cả Hỗn Độn.

Cũng chỉ khi được "Hỗn Độn Thanh Liên" dựng dục ra, hắn mới y hi từ trong cơ thể Hỗn Độn Chí Bảo cảm ngộ được tàn tồn một tia thiên địa toái phiến.

Trong toái phiến đó, liền có từ "Hồng Mông".

Mạc phi tại bên ngoài Hỗn Độn, thật sự tồn tại một thế giới quảng mậu vô ngân?

Như là Hỗn Độn dựng dục "Hồng Hoang đại thế giới", Hồng Hoang đại thế giới dựng dục "Thiên Địa Nhân tam giới", chẳng lẽ Hỗn Độn cũng là do một giới càng lớn hơn dựng dục ra?

Nghĩ tới đây, Bàn Cổ không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Nếu là như vậy, Đại Đạo hoặc hứa tịnh phi sinh linh chung điểm.

Chương 231

Đại Đạo phía trên khả năng tồn tại cảnh giới cao hơn.

Hồng Mông sao?

Cho dù phía trên Hỗn Độn thực sự tồn tại giới vực tốt hơn, đó cũng không phải là thứ hiện tại có thể tiếp xúc được.

Bàn Cổ thầm nghĩ, sau khi tu vi khôi phục đến "Đại Đạo Cảnh", hoặc giả có thể xúc động một chút tin tức trong minh minh.

Trước mắt vẫn là lấy khôi phục tu vi làm chủ!

Hắn nhanh chóng thu liễm tâm thần.

Việc chúng nhân đột phá vẫn đang tiếp tục.

Kế tiếp Hậu Thổ, Minh Hà, vị thứ ba, thứ tư, thứ năm liên tiếp xuất hiện.

Đại Tổ Vu Đế Giang cùng "Không Gian Đại Đạo" mà Không Gian Ma Thần lưu lại khế hợp vô cùng, tu vi đột phi mãnh tiến, một bước lên trời, dĩ nhiên không cần "Thiên Đạo Thánh Vị" trợ giúp cảm ngộ.

Bàn Cổ trực tiếp thu hồi thánh vị vốn có của Đế Giang.

Trải qua mấy lần trắc trở, cuối cùng hắn ổn định tại "Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh", so với Minh Hà còn muốn cao hơn một bậc.

Tổng thọ mệnh + 25000 vạn!

Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm, tình hình cũng tương tự.

Bản thân hắn đi theo "Thời Gian Chi Đạo", cùng Thời Gian Đại Đạo do Thời Thần Ma Thần lưu lại cực kỳ khế hợp.

Bàn Cổ cũng thu hồi "Thiên Đạo Thánh Vị" trên người hắn. "Oanh, oanh, oanh!" Chúc Cửu Âm tu vi một đường đột phá, rất nhanh ổn định tại "Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh".

Hiển nhiên, về mặt tích lũy táng uẩn vẫn tốn sắc hơn Đế Giang một bậc.

Tổng thọ mệnh + 20000 vạn!

Tiếp theo là Thập Tam Tổ Vu Khoa Phụ, tu "Ngân Hà Chi Đạo", cùng "Tinh Thần Đại Đạo" của Tinh Thần Ma Thần cũng có chỗ khế hợp.

Sau một phen cảm ngộ, rất nhanh, "Ngân Hà Chi Đạo" viên mãn.

Chỉ bất quá, hắn cũng không chuyển tu "Tinh Thần Đại Đạo", mà đem cảm ngộ của Tinh Thần Đại Đạo dung nhập vào "Ngân Hà Chi Đạo".

Tính ra, liền có không ít chênh lệch.

Cuối cùng, chỉ đột phá đến "Ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh".

Nhưng cũng chính vì kiên trì đạo của bản thân, cho nên căn cơ lao cố, ngày sau thành tựu bất khả hạn lượng.

Tổng thọ mệnh + 15000 vạn!

Tiếp đó, Nhân tộc Tam Tổ chuyển tu "Phong Ấn, Nhân Quả, Trật Tự Đại Đạo", lần lượt đạo tắc viên mãn, chứng đạo thành thánh.

Một đường tăng vọt đến "Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh"!

Tổng thọ mệnh + 18000 vạn!

Lại có Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu, Huyền Minh, dưới sự trợ giúp của Hậu Thổ, chia nhau Ngũ Hành Đại Đạo, cuối cùng thành

công phá cảnh, chứng đạo thành thánh.

Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu tam đại Tổ Vu, riêng phần mình thôn phệ đạo tắc thuộc về bản thân, tu vi tấn thăng đến "Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh".

Huyền Minh tịnh không trực tiếp dung nhập "Thủy Hành Đại Đạo", mà đem Thủy Hành chi lực hóa thành "Vũ Chi Đại Đạo" (Mưa) của bản thân, cho nên chỉ có tu vi "Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh"!

Nhưng thực lực cũng đề thăng cực đại.

Còn lại "Thổ Hành chi lực" bị Hậu Thổ hấp thu, Hậu Thổ cũng trở thành Thánh Nhân đầu tiên sở hữu "Song trọng Đại Đạo viên mãn".

Chỉ là so sánh ra, Luân Hồi Đại Đạo rõ ràng mạnh hơn "Thổ Hành Đại Đạo".

Tổng thọ mệnh + 36000 vạn!

Dược Tư, Cường Lương, Hậu Nghệ, Hình Thiên tứ đại Tổ Vu, tuy rằng không có đại đạo khế hợp bản thân, nhưng nhờ được ba giọt tinh huyết của Bàn Cổ, rất nhanh liền tu đến bản thân đạo tắc viên mãn. "Oanh oanh oanh!" Tứ đại Tổ Vu liên tiếp phá cảnh, thành công tấn cấp Nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Lại có Thánh Nhân Tổ Vu Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi, được Bàn Cổ tinh huyết tương trợ, trên cơ sở nguyên bản riêng phần mình tấn thăng một cấp, trở thành Tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Tổng thọ mệnh + 18000 vạn!

Tính trước tính sau, túc túc cung cấp cho hắn hơn 15000 vạn thọ mệnh!

Thọ mệnh: 149248 vạn năm!

Tu vi: Thiên Đạo đỉnh phong / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 1000000 vạn) 【 Hỗn Độn Chiến Thể 】(80%): Bán bộ Đại Đạo thân! (7000 vạn thọ mệnh + 1%) Đáng tiếc, muốn khôi phục Đại Đạo Cảnh tu vi không đơn giản như vậy. 300 ức (300000 vạn) thọ mệnh, hiện tại miễn cưỡng mới được một nửa.

Bàn Cổ lược suy nghĩ một chút, quyết định trước tiên hồi phục Hỗn Độn Chiến Thể. "Đinh!

Túc chủ tiêu hao 7000 vạn thọ mệnh, Hỗn Độn Chiến Thể + 1%!" ... (Liên tiếp mười lần) 【 Hỗn Độn Chiến Thể 】(90%): Sơ cấp Đại Đạo thân! (10000 vạn thọ mệnh + 1%) (Sơ cấp Đại Đạo thân, phi Đại Đạo Thánh Nhân bất khả phá) Thọ mệnh còn lại: 79248 vạn năm!

Được rồi!

Khoảng cách khôi phục Đại Đạo Cảnh lại càng xa hơn.

Bất quá, 【 Hỗn Độn Chiến Thể 】 tăng thêm 10% này tuyệt đối đáng giá.

Sơ cấp Đại Đạo thân, phi Đại Đạo Thánh Nhân bất khả phá.

Lịch số Hỗn Độn chư thiên, có 'Đại Đạo Thánh Nhân' sao?

Ngược lại là chưa thấy qua.

Nói cách khác, hắn hiện tại đơn thuần bằng vào phòng ngự đã có thể vô địch khắp Hỗn Độn chư thiên.

Lại thêm Khai Thiên tam thập tam phủ...

Quả thực vô địch a!

Cho dù ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần phục sinh, cũng không làm gì được hắn.

Trong mắt Bàn Cổ hiện lên một tia tiếu ý.

Từ đây, một nhóm người đi theo hắn sớm nhất, tận giai chứng đạo thành thánh.

Đại bộ phận đều là bản thân đạo tắc viên mãn, đắc chứng Đại Đạo.

Tính toán một chút, cũng chỉ còn "Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi" là Thiên Đạo Thánh Nhân (dùng thánh vị).

Chủ yếu là Đại Đạo của hai vị này có chút đặc thù, một cái "Phong Chi Đại Đạo", một cái "Thiên Khí Đại Đạo", người trước còn đỡ, người sau dù là thời đại Viễn Cổ Hỗn Độn, cũng chưa từng nghe nói.

Chỉ có thể về sau nghĩ biện pháp.

Giờ phút này Hồng Hoang đại thế giới, cường đại chưa từng có.

Đơn thuần bản thân đạo tắc viên mãn, đắc chứng Đại Đạo giả, có mười bảy vị!

Dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo giả, có bốn mươi hai vị!

Hợp lại, năm mươi chín Thánh!

Viên mãn Thiên Địa Thánh Nhân, lẽ ra có bốn mươi chín tôn.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều thoát khỏi "Thiên Đạo trói buộc", cho nên lại dư ra hai tôn.

Cộng thêm nguyên bản... liền trống ra bảy tôn thánh vị!

Hiện nay Hồng Hoang thiên địa ổn cố, ngược lại không vội vã phân phát thánh vị.

Nhìn xem rồi nói sau!

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Chương 232

Rất nhanh liền mấy ngàn năm trôi qua.

Một ngày nọ, Bàn Cổ đang tĩnh tu, bỗng nhiên "Xoẹt" một tiếng, hư không liệt khai, một đạo thân ảnh đi thẳng vào trong đại điện.

Kẻ dám ở Bàn Cổ hành cung tứ vô kỵ đạn, không chịu trừng phạt, cũng chỉ có Nữ Oa.

Tuy rằng Hậu Thổ cũng có vài phần đặc quyền, nhưng so sánh ra, Hậu Thổ muốn tuân thủ quy củ hơn.

Nữ Oa vừa xuất hiện, liền mặt đầy phấn chấn nói: "Đại thần, có tin tức rồi." Bàn Cổ trong mắt thải quang lóe lên, thản nhiên nói: "Tin tức gì?" "Tu Di Sơn tìm được rồi!" Nữ Oa vẻ mặt đắc ý.

Tu Di Sơn...

Năm đó Hồng Quân cùng chư thánh triệt thoái quá gấp, căn bản không kịp cẩn thận thu thập.

Khi đó Bàn Cổ đang nghĩ, có lẽ "Tu Di Sơn" chưa bị mang đi.

Trừ phi Tây Phương Nhị Thánh tùy thân mang theo!

Nhưng người bình thường thật không làm được chuyện này.

Chỉ là về sau gia sự phồn đa, hắn cũng lười từng cái đi tìm kiếm, việc này liền không giải quyết được gì.

Không nghĩ tới, hôm nay lại có tin tức.

Trong lòng thiên tư bách chuyển, hắn hỏi: "Tìm được ở chỗ nào?" "Trong khe hở hư không... hắc, việc này cũng khéo.

Là bị một vị đệ tử Tiệt Giáo vô ý phát hiện.

Đại thần không phải bảo ta chiếu cố Tiệt Giáo một chút sao?

Đúng dịp..." Không cần nói quá chi tiết, liền đã có đại khái mạch lạc.

Tiệt Giáo đệ tử?

Bàn Cổ nhược hữu sở tư.

Thản nhiên nói: "Đi, đi xem một chút!" "Được rồi!" Nữ Oa lập tức mặt đầy phấn chấn.

Bán khắc đồng hồ sau. "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, Bàn Cổ cùng Nữ Oa song song xuất hiện tại một chỗ hư vô thiên địa.

Phía trước đang có một nữ tử, nôn nóng đi tới đi lui.

Y hi có thể thấy nàng mặc một tập trường bào màu vàng kim, đầu búi tóc mây, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ, duy chỉ có một đôi mi mục như kiếm, dù cho cách thật xa đều có thể cảm nhận được một cỗ sát khí bức người.

Xem xét tu vi thế mà cũng có Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh.

Nữ Oa giới thiệu nói: "Đại thần, đây chính là một trong tứ đại thân truyền của Thông Thiên, Kim Linh Thánh Mẫu.

Mấy năm trước Thông Thiên tự phế thánh vị, mang theo Tiệt Giáo đại đệ tử Đa Bảo rời đi, hiện nay Tiệt Giáo liền do nàng làm một trong những trụ cột chính.

Kẻ này sát phạt quả quyết, rất được giáo chúng yêu thích!" 'Kim Linh Thánh Mẫu?' Bàn Cổ không nói nhiều, "Bá" một cái, hai người trực tiếp hạ xuống thân hình.

Nguyên bản đang đầy lòng lo lắng, Kim Linh Thánh Mẫu lãnh bất đinh thấy trước mắt toát ra hai người, tại chỗ liền bạt kiếm nơi tay, "Keng" một tiếng, đợi thấy rõ thân ảnh Nữ Oa, lập tức kinh hãi.

Vội vàng nói: "Bái kiến Nữ Oa nương nương." Là thân truyền đệ tử của Thông Thiên, năm đó tự nhiên gặp qua Nữ Oa.

Nữ Oa cười khẽ một tiếng, nói: "Kim Linh sư điệt, không cần đa lễ." Kim Linh Thánh Mẫu mới đứng thẳng thân hình, đợi nhìn thấy Bàn Cổ ở một bên, lại vẻ mặt mê hoặc.

Có thể cùng Nữ Oa thánh nhân đồng hành, tự nhiên không phải phàm nhân.

Thế nhưng là...

ân?

Kim Linh Thánh Mẫu bỗng nhiên biến sắc, nam tính thánh nhân có thể cùng Nữ Oa đồng hành, đại đa số nàng đều đã chạm mặt.

Duy chỉ có một vị...

Chỉ nghĩ tới thôi liền khiến tâm thần run rẩy.

Nhịn không được nói: "Vị này chẳng lẽ là...

Đại Thần Tôn?" "Ngô chính là Bàn Cổ!" "Phịch!" Kim Linh Thánh Mẫu tại chỗ quỳ rạp xuống đất nói: "Mấy ngàn năm trước, nhờ Đại Thần Tôn ân điển, Tiệt Giáo ta mới có thể bảo tồn.

Những năm này, chúng ta không giờ khắc nào không nghĩ đến việc đương diện tạ ơn, chỉ khổ vì không có cơ hội, không dám mạo muội quấy nhiễu Thần Tôn.

Hôm nay được gặp Đại Thần Tôn, ngô thay mặt Tiệt Giáo mấy ngàn chân tiên, khấu tạ Đại Thần Tôn ân điển!" Nói xong, liền cung cung kính kính hành đại lễ tam quỳ cửu bái. "Đông đông đông!" Tiếp đó, túc túc dập đầu đủ chín cái thật kêu mới thôi.

Ngày đó Huyền Hoàng thế giới bị công phá, tất cả sinh linh Huyền Hoàng thế giới tận số bị đồ lục, duy độc Tiệt Giáo nhất mạch được

bảo tồn.

Về sau mới biết được, là vị cao cao tại thượng Hồng Hoang Chi Phụ, Khai Thiên Chi Tổ kia đã lên tiếng, lưu lại Tiệt Giáo nhất mạch.

Tuy rằng mấy ngàn năm trôi qua, nhưng mỗi một đệ tử Tiệt Giáo trong lòng đều nhớ kỹ phần tình nghĩa này.

Ẩn ước đoán được có thể là do Thông Thiên trước khi rời đi đã làm an bài.

Thế nhưng, Sư tôn an bài là chuyện của Sư tôn.

Bàn Cổ Thần lên tiếng, cứu được tính mệnh trên dưới mấy ngàn chân tiên Tiệt Giáo, là sự thật.

Phần ân tình này, không thể không nhớ.

Một cái quỳ này, quỳ chính là phần ân, phần tình đó.

Bàn Cổ minh bạch tâm tư của Kim Linh Thánh Mẫu, cho nên không ngăn cản nàng hành lễ tam quỳ cửu bái.

Thẳng đến khi dập đầu xong, mới thản nhiên nói: "Đứng lên đi.

Chuyện của Thông Thiên, không liên quan đến môn nhân đệ tử.

Tiệt Giáo cũng là một trong Hồng Hoang vạn linh." Nghe được lời này, Kim Linh Thánh Mẫu trong lòng đại chấn, càng nhiều lại là cảm kích.

Đối với Bàn Cổ mà nói khả năng chỉ là thuận miệng nói một câu, nhưng đối với Tiệt Giáo, đây là sự chứng minh trọng quy Hồng Hoang thiên địa.

Mặc dù năm đó sinh linh sống sót sau khi Huyền Hoàng đại thế giới phá diệt đều đã quy nhập Hồng Hoang, mặc nhận là một phần tử của Hồng Hoang.

Nhưng mặc nhận cùng Bàn Cổ thân khẩu nói ra, hiển nhiên là hai chuyện khác nhau.

Nhất là đối với loại người vốn là một phần tử của Hồng Hoang, cuối cùng theo Hồng Quân phản đào sang Huyền Hoàng đại thế giới.

Giản trực một cái trên trời một cái dưới đất.

Ngay lúc này Kim Linh nghẹn ngào nói: "Đại Thần Tôn ân cao hơn trời, chúng ta không thể báo đáp!

Duy thề chết đi theo Đại Thần Tôn, thề cùng Hồng Hoang cộng tồn vong." Giờ khắc này, Kim Linh Thánh Mẫu kiên định vô cùng.

Tuy rằng nàng không phải là người đương gia làm chủ Tiệt Giáo, nhưng nàng tin tưởng, nếu như Vân Tiêu sư muội biết việc này, nhất định sẽ làm ra lựa chọn tương đồng.

Không đúng, sau khi trở về triệu tập chúng sư đệ sư muội, cộng đồng thương thảo việc này.

Tiệt Giáo, tuyệt không làm hạng người vong n phụ nghĩa!

Bàn Cổ không để ý tới tiểu tâm tư của Kim Linh Thánh Mẫu ở một bên, chuyển mắt nhìn về phía một chỗ "khe hở nhỏ" sau lưng Kim Linh.

Tuy rằng khe hở như vậy trong vô tận hư không rất thường gặp, nhưng hắn lại trước tiên sát giác được sự khác biệt.

Một bên Nữ Oa mang theo hưng phấn nói: 'Đại thần, tìm được rồi.' Kim Linh phảng phất cũng biết chút gì đó, cung cung kính kính nói: "Đại Thần Tôn, phía sau khe hở chính là một phương Hỗn Độn chi giới, lúc trước ta ngộ nhập trong đó, suýt chút nữa hãm sâu vào.

May mắn được Nữ Oa nương nương cứu giúp!" Nói xong, lại hướng Nữ Oa ở một bên khom người cảm tạ.

Nữ Oa lại không quan trọng khoát khoát tay, nói: "Kim Linh, ngươi hãy đem tình hình lúc trước từng cái nói tỉ mỉ." "Vâng!" Kim Linh Thánh Mẫu lập tức đem đầu đuôi sự tình, tường tận kể lại một lần.

Nàng truy người, truy đến trong không gian liệt phùng.

Không ngờ sau một hồi loạn thất bát tao nhiễu quyển tử, người bị mất dấu không nói, bản thân cũng suýt chút nữa không đi ra được.

Bất quá, Kim Linh Thánh Mẫu tuy rằng mất dấu người, nhưng lại tại trước khi người kia biến mất, cảm ứng được phật quang trùng thiên, cũng nhìn thấy một tòa thần sơn cực lớn.

Cũng là người từng va chạm xã hội, nàng một chút liền nhìn ra ngọn thần sơn kia chính là Phật môn thánh địa "Tu Di Sơn".

Dùng lời Kim Linh Thánh Mẫu mà nói, nàng đối với Tu Di Sơn quá quen thuộc.

Dù sao, song phương tại Huyền Hoàng đại thế giới cùng nhau sinh tồn mấy ngàn năm, cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, quen thuộc cũng là bình thường.

Nghe xong Kim Linh Thánh Mẫu giảng thuật, Bàn Cổ thản nhiên nói: "Người ngươi truy tung là ai?" "Ách..." Kim Linh Thánh Mẫu hơi có vẻ hổ thẹn.

Vừa rồi lúc kể lại, nàng cố ý tránh đi danh tính người kia, hiển nhiên là không muốn đề cập một số chuyện.

Chương 233

Không nghĩ tới, Đại Thần Tôn cư nhiên truy tra tỉ mỉ như vậy.

Hơi do dự một chút, nàng thành thành thật thật nói: "Hồi bẩm Đại Thần Tôn, là Nhiên Đăng!" "Nhiên Đăng?" Bàn Cổ nhíu mày.

Một bên Nữ Oa sợ hắn không biết Nhiên Đăng là ai, lập tức giải thích nói: "Nhiên Đăng, Xiển Giáo Phó giáo chủ.

Cũng là một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung ngày xưa.

Bản thân cũng không có chỗ nào xuất sắc!" Một bên Kim Linh âm thầm toát mồ hôi, câu đó cũng chỉ có nương nương dám nói.

Nhiên Đăng đại danh, dù cho tại Hồng Hoang ngày xưa cũng là vang dội, nếu không cũng sẽ không bị Nguyên Thủy mời làm Xiển Giáo Phó giáo chủ.

Còn về phần tại sao nàng lại truy tung Nhiên Đăng...

Khụ khụ!

Bàn Cổ lười đi hỏi, chuyện xấu xa của Xiển Giáo Nhị Giáo hắn ít nhiều biết một chút.

Huống chi hiện nay Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên viên mãn, muốn thôi diễn một chuyện, quả thực quá nhẹ nhàng.

Bất quá Nhiên Đăng xác thực có cổ quái!

Tra không ra người này, Thiên Đạo cũng không có ghi chép căn nguyên?

Bàn Cổ trong mắt dị sắc lóe lên.

Ẩn ước có một loại phỏng đoán.

Thản nhiên nói: "Ngươi ở đây chờ, ngô đi vào xem xét một chút!" "Vâng!" Kim Linh Thánh Mẫu cung cung kính kính khom người. "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, thân ảnh Bàn Cổ cùng Nữ Oa đã biến mất không thấy.

Khi xuất hiện lại, đã thâm nhập vào vô tận hư không.

Bốn phía đều là khe hở hư không rậm rạp chằng chịt, có những khe hở cường đại đến mức Thánh Nhân cũng không dám chạm vào.

Bất quá, một cái Thiên Đạo đỉnh phong, một cái Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, hiển nhiên không nằm trong số đó.

Nữ Oa chu thân khí tức cổ động, đi tới chỗ nào, hư không phương viên ức vạn dặm tận số được san phẳng.

Bàn Cổ thần niệm triển khai.

Một niệm có thể phá ức vạn hư không.

Mười ức, trăm ức, ngàn ức, vạn ức... "Oanh!" Khi lại mở mắt ra, trong mắt lóe lên một đạo quang hoa chói mắt. "Tìm được!" "Oanh long!" Hai người trực tiếp hoành khóa ức vạn dặm hư không, phía trước trong loạn lưu vô tận hư không, một tòa thần sơn nguy nga đứng sừng sững, trên đó phật quang xán nhiên, tự có một đạo kỳ diệu chi lực, thôi động cả tòa thần sơn tiến về phía trước.

Dưới tác dụng của cỗ lực lượng kia, vị trí của thần sơn mỗi phân mỗi giây đều đang biến hoán.

Đó hẳn là lực lượng do Tiếp Dẫn lưu lại, tu vi chân thực của Tiếp Dẫn, chỉ sợ cũng tại Bát Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, nếu không, cũng không có khả năng lừa qua cảm ứng của Nữ Oa. "Bá!" Một giây sau, hai người trực tiếp xuất hiện tại đỉnh Tu Di Sơn!

Cả Tu Di Sơn, nguy nga cao ngất, chừng mấy ngàn vạn dặm, cao ức vạn trượng, không hổ danh xưng Tây Phương đệ nhất thánh địa.

Bất quá, Tu Di Sơn to lớn như vậy, ngoại trừ ngọn "Bát Bảo Công Đức Trì" bảo vật trên đỉnh núi kia, những thứ còn lại đều là một chút đồng nát sắt vụn.

Nữ Oa ghét bỏ nhíu nhíu mũi nói: "Đều nói Tây Phương Giáo nghèo kiết xác, lời này một điểm cũng không giả.

Nhìn xem, Tây Phương đệ nhất tổ địa, ngay cả 'Nhân Gian Giới' nơi phàm nhân ở nhiều nhất cũng so không bằng!" Bàn Cổ nghe vậy, không khỏi cười một tiếng.

Theo Hồng Hoang Thiên Đạo viên mãn, lại ra hơn năm mươi vị Thánh Nhân, những năm này tam giới linh vũ thiên hàng không ngừng, đại đạo quy tắc hiển hiện, triệt để cải tạo toàn bộ thiên địa.

Cho dù là Nhân Gian Giới, cũng bị chế tạo thành tiên cảnh thánh địa.

Chỉ cần có tâm tu luyện, mấy chục năm phi thăng thành tiên nhiều vô số kể.

Coi như không thành tiên, dù cho là một phàm nhân, cũng có thể không bệnh không tai, sống mấy trăm năm lâu.

Đây là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng trước kia.

So sánh ra, "Tu Di Sơn" Tây Phương đệ nhất thánh địa này, xác thực hàn sầm hơn rất nhiều.

Tất nhiên, cũng có thể là do nguyên nhân khác.

Bàn Cổ trong mắt ẩn có tinh mang chợt hiện, thản nhiên nói: "Đi, thâm nhập nhìn xem!" "Tốt!" Nữ Oa một ngựa đi đầu, quanh thân nổi lên một đạo quang hoa khiết bạch, "Tạo Hóa Đại Đạo" hiển hiện, hết thảy vật hữu hình vô hình bốn phía, phảng phất trong sát na hư hóa. "Sưu!" Quang ảnh chợt hiện, hai người thuận theo Tu Di Sơn liền đi vào chỗ sâu.

Còn nhớ rõ lời "Khổ Trúc" nói, dưới đáy Tu Di Sơn ám tàng một cái "Môn hộ", phía sau "Môn hộ" kia, có khả năng tàng chứa bí mật lớn.

Tìm Tu Di Sơn tự nhiên cũng là vì cái đại bí mật kia.

Hai người tốc độ cực nhanh, rất nhanh liền xuyên qua ngàn vạn trượng độ cao.

Tuy rằng trong Tu Di Sơn thiết lập không ít cấm chế, nhưng loại cấm chế này trong tay Nữ Oa - Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, giống như không thiết phòng.

Đều không cần Bàn Cổ ở một bên nhúng tay, nhẹ nhõm liền phá cấm đi vào.

Trong chốc lát, liền đến đáy "Tu Di Sơn"! "Ân?" Nữ Oa trong mắt thần quang chói mắt, nhìn quanh bốn phía, rất nhanh tỏa định một chỗ. "Bá!" Quang ảnh chợt hiện, một khắc sau, hai người đều xuất hiện trước một đạo thạch bích.

Nhìn thoáng qua, bốn phía nghiêm ti hợp phùng (kín kẽ), tịnh không có chỗ nào đặc dị.

Nhưng tình hình hai người nhìn thấy lại khác hẳn người thường, có thể nhìn thấy từng đầu lực lượng quy tắc di bổ.

Một núi một cỏ một cây đều có quy tắc thể hiện.

Nếu quả thật là nghiêm ti hợp phùng làm một thể, vậy thì quy tắc tuyến điều lý đương quán xuyên đến đáy.

Nhưng thấy được lại là lực lượng quy tắc ở đây đoạn liệt, hồ độ đoạn liệt vừa vặn hình thành một cái cửa? "Thứ này chỉ bằng 'Khổ Trúc' đạo nhân là có thể phát hiện?" Nữ Oa nhịn không được phàn nàn.

Không nên coi thường Khổ Trúc, án theo lời Khổ Trúc, lúc ấy hắn bất quá chỉ là nho nhỏ Chuẩn Thánh.

Nàng trù tính, tối thiểu cũng phải Ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh trở lên, mới có thể xúc động những quy tắc tuyến điều kia.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Năm đó lực lượng quy tắc, có lẽ không mạnh như vậy!" Ách!

Nữ Oa cũng hiểu ra.

Án chiếu lời Khổ Trúc, thời điểm thâm nhập đáy Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cũng vừa chứng đạo không lâu.

Chuẩn Đề phế vật không đề cập tới cũng được, cho dù Tiếp Dẫn kia thiên tư phi phàm, tối đa cũng chỉ là Nhị Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Quy tắc sở năng khiên dẫn có hạn, bị Khổ Trúc tham tra ra được, cũng là trong tình lý. "Đại thần chờ một chút, để ta tham cái đến tột cùng!" Nữ Oa vẻ mặt dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử).

Còn về phần sau cửa đá có cái gì?

Nàng không quan tâm.

Kim thì bất đồng vãng nhật, nàng hiện tại chính là Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh tu vi, phóng nhãn Hồng Hoang chư thiên cũng là một tôn đại nhân vật.

Càng không cần nói bên người còn có Bàn Cổ đi theo, không hư!

Bàn Cổ mặc cho nàng thi vi. "Ông!" Nữ Oa bàn tay dán lên thạch bích. "Tạo Hóa Đại Đạo" lưu chuyển, trong nháy mắt bắt đầu nghịch chuyển lực lượng quy tắc phụ ở trên cửa đá.

Một tầng kim quang nhàn nhạt lưu chuyển, thần thánh cường đại, ngăn cản Tạo Hóa chi lực thẩm thấu.

Lúc này có thể xác nhận là lực lượng Tiếp Dẫn lưu lại không nghi ngờ.

Nếu như Tiếp Dẫn ở đây, hai người có lẽ có thể đấu một trận.

Nhưng vẻn vẹn một đạo lực lượng quy tắc di lưu, tự nhiên ngăn không được Nữ Oa - tôn cường giả Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân hàng thật giá thật.

Chưa dùng đến nhất thời tam khắc, "Oanh long!" Thạch môn chấn động, lực lượng quy tắc bên trên trong nháy mắt thổ băng ngõa giải.

Mở rồi?

Nữ Oa mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng cũng mang theo vài phần cảnh giác.

Chương 234

Chậm rãi ngưng trọng đẩy ra thạch môn, "Ken két..." "Hô lạp!" Một đạo khí tức âm tà quỷ lệ nanh ác bỗng nhiên lao ra.

Nữ Oa quanh người bạch quang chói mắt lóe lên, Tạo Hóa chi lực lưu chuyển, "Oanh oanh oanh" hết thảy âm tà quỷ lệ chi khí, tận bị tảo trừ. "Ách!" Nhìn hang đá chỉ còn lại một mảnh khí tức thánh khiết do dùng lực quá mạnh, Nữ Oa lập tức mặt đầy hắc tuyến.

Nàng tưởng rằng phía sau thật có hung ngoan tà vật, cho nên vừa ra tay liền dùng tới toàn lực, kết quả... muốn khóc.

Nhìn một mảnh trống rỗng, Nữ Oa dục khốc vô lệ, nguyên bản có khả năng có manh mối tàn lưu, toàn bộ bị hủy rồi!

Heo đồng đội a!

Trong lòng âm thầm tự hà trách bản thân, Nữ Oa nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ, mặt đầy áy náy nói: 'Đại thần, ta...' Bàn Cổ không đáp lời, thuận tay vung lên, "Ông" một vệt thanh sắc lưu quang bộc phát, do như "Phản bản tố nguyên", thánh khiết tạo hóa chi quang tàn lưu sau khi Nữ Oa thanh tảo thạch động lập tức thối tán, thay vào đó là một mảnh âm lệ, tà ác, hắc ám...

Giờ khắc này, phảng phất như xuyên việt thời không, quay trở về quá khứ.

Nữ Oa cũng không còn ảo não, chấn kinh tại thần thông của Bàn Cổ.

Kế tiếp con mắt không chớp nhìn chằm chằm bốn phía, có thể chân thực cảm ứng khí tức trong động huyệt, nhưng bốn phía nhìn thấy vẫn như cũ là một mảnh trống rỗng.

Thời gian tiếp tục hồi tố, rốt cục, tại một cái điểm định cách, trong thạch động xuất hiện một đạo nhân trung niên, dáng người gầy gò, ngũ quan thanh chính, pha cụ tiên phong đạo cốt chi ý.

Chỉ là đôi con ngươi kia hẹp dài, chợt sáng chợt tắt, tổng cho người ta một loại cảm giác âm mưu quỷ kế, mạc danh phá hủy sự hài hòa của khuôn mặt. "Nhiên Đăng?" Nữ Oa một chút nhận ra đạo nhân này.

Bàn Cổ thầm nghĩ quả nhiên, thần thông bộc phát, toàn bộ tràng cảnh lập tức rõ ràng.

Bốn phía không còn là một mảnh trống rỗng, mà sung mãn hắc ám nồng đậm hóa không ra.

Trong đó ức vạn sát khí, âm khí, tà khí, ác niệm hối tụ...

Ẩn ước có từng đạo ma ảnh hư không biến ảo, tranh nanh, gào thét, vặn vẹo, phát ra trớ chú oán độc vô cùng, y hi có thể nghe được: "Bàn Cổ không được chết già." "Bàn Cổ, ngô muốn ngươi vĩnh thế trầm luân!" "Bàn Cổ..." "Tê!" Nữ Oa không khỏi hít một hơi lãnh khí, cho dù chỉ là hồi tố thời gian, nhưng phảng phất chân thiết cảm nhận được những ác linh oán niệm kia.

Từng cái, đều hận đến mức triệt cốt sâm hàn.

Phảng phất hận không thể đem Bàn Cổ toái thi vạn đoạn mới cam tâm.

Những ác niệm oán linh này không một ngoại lệ, đều đối với Bàn Cổ phát ra trớ chú oán độc nhất.

Trớ chú không phải một cái hai cái, ít nhất cũng có mấy ngàn cái nhiều.

Phảng phất ma âm quán nhĩ trực tiếp chui vào não hải.

Nhiêu là Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh tu vi, cũng không khỏi tâm thần dao duệ.

Nàng sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Bàn Cổ, "Đại thần, những thứ này đều là Hỗn Độn Ma Thần?" "Một đám oán niệm tử linh mà thôi!" Bàn Cổ tay áo súy động, "Ông!" một đạo thanh quang bộc phát, trong nháy mắt phá diệt vạn thiên ác niệm, hiển lộ ra chân dung nơi này.

Chỉ thấy trong động huyệt chất đầy tàn chi toái nhục, có thậm chí chỉ là một giọt máu màu đen, hoặc là một đoàn ác niệm...

Quanh người ẩn ước có một đạo ma thần hư ảnh phù hiện, chính là nguyên hình ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Bàn Cổ liếc qua.

Đại đa số đều là những Ma Thần kêu không được tên, ngoại trừ Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trước một trăm, những kẻ còn lại hắn thật không nhất định nhận biết hết.

Ma Thần ngoài trăm tên, một búa xuống chết một đại phiến, ai có thời gian đi tế tế quan ma?

Một bên Nữ Oa lại tâm thần run rẩy, nàng biết sự tình tuyệt không đơn giản như lời Bàn Cổ nói.

Phải biết, hiện tại chỉ là hồi tố thời gian.

Nhưng cho dù như vậy, ác niệm tàn lưu của Hỗn Độn Ma Thần đều khiến nàng tâm thần dao duệ, có loại cảm giác đại nạn lâm đầu.

Có thể thấy được những Hỗn Độn Ma Thần này đáng sợ cỡ nào.

Cho dù sau khi chết một đạo oán niệm bất diệt, vẫn như cũ có thể xuyên thấu thời không dao động ý chí hiện tại.

Thứ này quá tà hồ.

Đường đường Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân đều như thế bất kham, vậy người khác thì sao?

Nghĩ kĩ cực sợ!

Nguyên bản vì có được Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh tu vi mà dính dính tự hỉ, hiện tại xem ra, căn bản là ếch ngồi đáy giếng.

Tại Hồng Hoang thế giới, có lẽ nàng đã đứng tại đỉnh phong.

Nhưng Hỗn Độn, tuyệt không đơn giản như trước mắt nhìn thấy.

Không nói những cái khác, sau thạch môn dưới đáy Tu Di Sơn, lại tiềm tàng một đám quái vật như thế này.

Tâm kinh chi dư, nàng cũng kỳ quái, những ma thần tàn niệm này về sau đi đâu rồi, vì sao hiện tại biến thành không có vật gì. "Oanh!" Đúng lúc này, dị biến đột sinh.

Chỉ thấy trong vạn thiên Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm, Nhiên Đăng đạo nhân bàn tất mà ngồi.

Từ đỉnh đầu tán phát ra một đạo oánh oánh bảo quang, trên đó tinh hỏa điểm điểm, nhìn qua pha vi quỷ dị. "Linh Thứu Đăng?" Nữ Oa mày nhíu lại, đối với kiện bạn sinh linh bảo của Nhiên Đăng này có chút ấn tượng.

Thượng Cổ đại thần thông giả không ít, nhưng nổi danh cũng chỉ có mấy cái kia.

Nhiên Đăng miễn cưỡng tính là một trong số đó.

Bàn Cổ không có lên tiếng, tiếp tục thôi động thời gian gia tốc. "Ông" một số hình ảnh không quá quan trọng lóe lên, y hi có thể thấy Nhiên Đăng tựa hồ đang chuẩn bị nghi thức.

Theo thời gian trôi qua, từ trong cơ thể hắn dũng hiện ra từng đoàn từng đoàn hắc quang, dần dần cùng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn

niệm chung quanh liên tiếp làm một.

Thế mà như thế ăn ý, ẩn ước gian, có thể nghe được ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm hoan hô. "Gia hỏa này cùng Hỗn Độn Ma Thần có quan hệ?" Nữ Oa miệng há to.

Nếu như lúc này còn nhìn không ra một điểm này, vậy thì thật là ngốc.

Nhưng Nhiên Đăng cùng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần có quan hệ, sao có thể?

Nếu quả thật là như vậy, năm đó làm sao có thể trà trộn vào Tử Tiêu Cung?

Trà trộn vào Tử Tiêu Cung cũng Thôi đi, về sau lại làm sao trở thành Xiển Giáo Phó giáo chủ?

Phải biết, khi đó Nguyên Thủy đã chứng đạo thành thánh.

Sớm chiều chung đụng, Nhiên Đăng nếu thật có vấn đề, có thể không bị phát hiện?

Đến nước này, mê đoàn chẳng những không có giải khai, ngược lại càng nhiều hơn.

Tây Phương Nhị Đạo, Nhiên Đăng, hiện tại lại có thêm một cái Nguyên Thủy...

Phức tạp!

Tiếp theo, mới là điểm quan trọng.

Từ trên người Nhiên Đăng tán phát ra hắc quang càng ngày càng thịnh, dần dần cùng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm câu liên như một.

Cả trong thạch động, đều sung mãn khí tức chí âm chí tà chí ác...

Tràng diện như vậy túc túc kéo dài ba năm ngày công phu. "Ông!" Vạn thiên hắc khí hối tụ, bằng không phù hiện một tôn cổ quan (quan tài cổ) cực lớn.

Một khắc này, thạch bích chấn động, do như kình thôn hấp thủy, vạn thiên hắc khí liên thông ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn khu, tàn niệm, tận số bị cổ quan thôn phệ. "Oanh long" một giây sau, cổ quan phá không mà đi, biến mất vô ảnh vô tung.

Trong thạch động khôi phục thành tràng cảnh lúc sơ thứ tiến vào nhìn thấy, bốn phía trống rỗng một mảnh. "..." Nữ Oa mãn nhãn bất khả tư nghị.

Nhịn không được nhìn về phía Bàn Cổ nói: "Đại thần, cổ quan kia..." "Cổ quan..." Bàn Cổ trong mắt tinh mang xán nhiên, nhược hữu sở tư nói: "Xem ra, năm đó sau khi Ngô khai thiên thân vẫn, có người ở sau lưng giở trò.

Cổ quan kia hẳn là chuyên môn dùng để tụ linh cho ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Kẻ chủ mưu sở đồ phi tiểu a!

Linh Thứu, Linh Cữu?

Nhiên Đăng..." Bàn Cổ cười khẽ thành tiếng.

Chương 235

Một bên Nữ Oa dường như cũng ý thức được cái gì, vẻ mặt chấn kinh nói: "Đại thần, Nhiên Đăng chính là cổ quan?" "Mười có tám chín!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Hắn hẳn là linh của cổ quan, nhân lúc Ngô năm đó khai thiên tích địa thân vẫn tạo ra không bạch kỳ, độn nhập Hồng Hoang đại thế giới.

Từ đó ẩn núp xuống.

Lâu ngày, cùng Hồng Hoang tiên thiên thần thai linh không khác gì nhau, mới có thể tránh thoát chúng thánh tham tra.

Cái gọi là bạn sinh linh bảo 'Linh Thứu Đăng', hoặc giả xưng là 'Linh Cữu Đăng' (Đèn quan tài) mới càng thỏa đáng.

Nếu Ngô đoán không sai, 'Linh Cữu Đăng' là mấu chốt để tụ linh cho ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Hắn ẩn núp tại Hồng Hoang đại thế giới vô tận nguyên hội, chính là vì sự tình 'Tụ linh' này." Tuy không tận mắt nhìn thấy, nhưng tìm theo một tuyến liên quan, Bàn Cổ liền có thể đem sự tình thôi diễn cái thất thất bát bát.

Mặc cho ai cũng sẽ không chú ý "Nhiên Đăng" yêu nhất chích tiểu trùng tử, không từng nghĩ, hắn mới là đại phản phái ẩn tàng tại trong Hồng Hoang.

Kỳ hung hiểm trình độ, còn trên cả Tây Phương Nhị Đạo.

Nữ Oa cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh hiểu rõ, vẻ mặt chấn hám nói: 'Đại thần, vậy hắn tại giờ phút này độn tẩu vô tận hư không, chẳng phải là 'Tụ linh' đã hoàn thành?" Nếu như Bàn Cổ thôi diễn là thật, Nhiên Đăng tiềm nhập Hồng Hoang đại thế giới là có sứ mệnh.

Hiện nay đột nhiên rời đi, biến thân cổ quan, mang đi ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm yểm tàng dưới Tu Di Sơn.

Chẳng phải là đã hoàn thành 'Tụ linh', cho nên mới có thể mang theo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm rời đi?

Vậy ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chẳng phải sắp phục sinh?

Nghĩ kĩ cực sợ!

So sánh ra, Bàn Cổ muốn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Thản nhiên nói: "Không cần lo lắng.

Mặc kệ tụ linh hoàn thành hay không, đã dùng 'Táng Ma Cổ Quan' mang theo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tàn niệm rời đi, chỉ có thể nói rõ thủ đoạn của hắn, cũng không thể đối với Hồng Hoang đại thế giới tạo thành uy hiếp.

Đã như vậy, liền không có gì phải sợ." Một câu nói thật, nếu như thật sự có thực lực phản công Hồng Hoang đại thế giới, Nhiên Đăng cũng sẽ không mang theo ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chạy trốn.

Phải biết, đám gia hỏa này hận Bàn Cổ tận xương, cho dù sau khi chết tàn niệm bất diệt, vẫn nghĩ đến giết Bàn Cổ báo thù.

Thứ lạc ấn tại linh hồn chỗ sâu, vô khả cải biến.

Nhiên Đăng mang theo bọn chúng chạy trốn, chỉ có thể nói rõ đám ma thần này là phế tài, hoặc là không có năng lực đối phó Bàn Cổ!

Nữ Oa nghe xong cũng thấy có lý, lập tức thoáng an định vài phần tâm thần.

Chợt nhớ tới cái gì, trầm giọng nói: "Đại thần, năm đó sau khi phá diệt Huyền Hoàng đại thế giới, ta tịnh không thanh lý Thánh Nhân đệ tử.

Hiện nay ra Nhiên Đăng tên phản đồ số một này, lại thêm Xiển

Giáo Giáo chủ Nguyên Thủy kia...

Có nên ứng đối Xiển Giáo trên dưới sơ lý một phen?" "Không cần!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Chuyện của Nhiên Đăng, chỉ sợ Nguyên Thủy cũng bị chẳng hay biết gì.

Đám Xiển Giáo đệ tử kia càng không cần phải nói.

Còn về phần ân oán giữa Nguyên Thủy cùng Ngô, không liên quan đến môn nhân đệ tử." Lấy tu vi cảnh giới của hắn, phạm không đến mức cùng một đám Xiển Giáo nhị đại tam đại đệ tử so đo.

Chỉ cần tuân thủ Hồng Hoang quy củ, đó chính là Hồng Hoang chi linh.

Không tuân thủ tự có thiên quy luật pháp ước thúc.

Bàn Cổ đối với những thứ này nhìn không quá nặng.

Nữ Oa cũng hiểu ý của hắn, lấy thân phận Đại thần muốn cùng một đám Xiển Giáo môn nhân so đo, cũng quá mất thân phận.

Lập tức gật đầu, biểu thị minh bạch đạo lý này!

Sau cửa đá không còn bí mật gì để tra nữa, hai người đều rời khỏi nơi này.

Trước khi đi, Bàn Cổ dùng thần thông hoàn nguyên hết thảy, cũng không động đến một ngọn cây cọng cỏ trong đó! "Bá!" Lưu quang chợt hiện, khi xuất hiện lại, đã ở trên đỉnh Tu Di Sơn!

Cả tòa Tu Di Sơn, du đãng tại vô tận hư không, nội bộ trận pháp tự thành nhất thể, không cần chủ nhân thôi động, liền có thể hấp nạp hư không linh lực bổ sung tự thân.

Rất nhanh, Nữ Oa phát hiện cái gì, trong mắt có vẻ kinh dị nói: "Đại thần, Tu Di Sơn hình như có chút không đúng?" Lúc mới đến thì không sao.

Nhưng thời gian dài, truy tìm quỹ tích xuyên toa của nó, cảm giác như Tu Di Sơn đang có dự mưu, có mục đích hướng về một cái phương hướng di động.

Vấn đề này nhưng lớn rồi. "Ngươi cũng phát hiện?" Bàn Cổ trong mắt hiện lên một tia tiếu ý, thản nhiên nói: "Xem ra, có người đang cách không khiên dẫn Tu Di Sơn, cho nên nó mới có thể tại tình huống không người thao túng, hướng về một cái phương hướng di động." Có người đang khiên dẫn?

Là ai, ai có năng lực khiên dẫn Tu Di Sơn...

Nữ Oa trong não vạn thiên ý niệm chớp động, bỗng nhiên hiểu ra.

Nhịn không được kinh kêu lên: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?" Ngoại trừ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ra, không ai có năng lực cách không khiên dẫn "Tu Di Sơn".

Không quan trọng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mạnh bao nhiêu, chủ yếu hai vị này là chủ nhân Tu Di Sơn.

Muốn nói ai có thể khiên dẫn Tu Di Sơn, cũng chỉ có bọn hắn.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Hẳn là không sai." "Hai cái gia hỏa này..." Nữ Oa trong mắt phóng xuất ra tinh quang nóng rực, não tử lập tức sinh hoạt.

Thần tình hơi có vẻ phấn chấn nói: "Nói như vậy, ta chỉ cần đi theo 'Tu Di Sơn', chẳng phải có thể tìm được nơi tàng thân của bọn hắn?" Cái gọi là "bọn hắn", nhưng không chỉ có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, còn có Hồng Quân, Lão Tử, Nguyên Thủy, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng.

Đám gia hỏa này nhưng là phản đồ của Hồng Hoang đại thế giới, há có thể khinh nhiêu?

Bàn Cổ trong mắt tự có vạn thiên quang hoa biến ảo, thản nhiên

nói: "Ngô đã lưu lại hậu thủ, chỉ cần Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thu hồi 'Tu Di Sơn', Bản tọa tự có biện pháp tỏa định vị trí của bọn hắn." "Hắc!" Nữ Oa mặt đầy tiếu dung nói: "Lần này nhất định có thể đánh cho bọn hắn một cái trở tay không kịp!" "Đi thôi!" Bàn Cổ chiêu hô một tiếng, "Ông!" quang hoa biến ảo, hai người vô thanh vô tức rời khỏi nơi này.

Tu Di Sơn vẫn như cũ, mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hoán vị trí, xuyên việt tầng tầng hư không, hướng về một địa phương đặc định di động.

Cùng một thời gian, Hồng Hoang đại thế giới. "Hưu!" Một vệt linh quang chợt hiện, Bàn Cổ cùng Nữ Oa đã xuất hiện tại địa phương lúc rời đi.

Tại chỗ, Kim Linh Thánh Mẫu vẫn đang tẫn trung tẫn chức thủ hậu, không dám thiện ly.

Bất quá trừ nàng ra, tại chỗ còn nhiều thêm mấy tên Tiệt Giáo cường giả.

Ba nữ một nam.

Sau khi thấy Bàn Cổ cùng Nữ Oa, năm người đều thân hình kịch chấn.

Dưới sự dẫn dắt của Kim Linh Thánh Mẫu, nhao nhao khom người hành lễ nói: "Tham kiến Bàn Cổ Đại Thần Tôn, tham kiến Thánh Nhân Nữ Oa nương nương!" "Vô Đương, Quy Linh, Vân Tiêu, Triệu Công Minh cũng tới rồi?" Nữ Oa trong mắt hiện lên một tia cười khẽ, tựa hồ đối với mấy cái Tiệt Giáo tiên này rất quen thuộc.

Nàng xoay người giới thiệu với Bàn Cổ: "Đại thần, Vô Đương, Quy Linh, đều là thân truyền đệ tử của Thông Thiên.

Vân Tiêu, chủ nhân Tam Tiên Đảo.

Bất quá hiện tại là Tiệt Giáo Phó giáo chủ, tại sau khi Thông Thiên

đi, thay mặt chấp chưởng Tiệt Giáo.

Triệu Công Minh, ngoại môn đệ nhất nhân, thần thông pháp lực không thua gì mấy đại thân truyền." Nghe Nữ Oa giới thiệu, mấy người vội vàng khiêm tốn thi lễ.

Bàn Cổ cũng có hiểu biết thô thiển.

Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, là Tiệt Giáo tứ đại thân truyền.

Vân Tiêu, Triệu Công Minh tuy là ngoại môn, nhưng ngoại môn ở đây, vẻn vẹn chỉ là mang nghệ đầu sư, tịnh không có thân sơ chi biệt.

Đơn luận thần thông mà nói, Vân Tiêu, Triệu Công Minh đều không tốn sắc hơn Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh mấy vị thân truyền.

Được chỉ định làm Tiệt Giáo Phó giáo chủ, thay mặt chấp chưởng Tiệt Giáo là Vân Tiêu, một vị bạch y nữ tiên.

Ngũ quan tú mỹ, tịnh không quá mức xuất chúng, nhưng lại tự mang một cỗ thân hòa lực kỳ dị, làm cho người ta mạc danh tín phục.

Cử thủ đầu túc gian, cho người ta một loại cảm giác hồn nhiên thiên thành.

Pha cụ uy nghi.

Kim Linh không cần phải nói, sát phạt lăng lệ.

Vô Đương lại là một hôi bào đạo cô, dung nhan tuy đẹp, nhưng thần tình băng lãnh, dạng mạo cổ phác, cho người ta một loại cảm giác nhất tâm vấn đạo.

Quy Linh cũng cùng dạng đạo bào trang phục, nhưng tương đối tùy tính hơn nhiều, cho người ta cảm giác một đoàn hòa khí.

Triệu Công Minh thân là Ngoại môn đệ nhất nhân, lại là một hán

tử mặt mũi thô hào, một bộ hào sảng tướng mạo, chỉ là giờ phút này tại trước mặt Bàn Cổ rõ ràng có chút phóng không ra.

Đếm tới đếm lui, thích hợp làm Tiệt Giáo Phó giáo chủ thật đúng là chỉ có Vân Tiêu kia.

Bàn Cổ nhìn người chuẩn cỡ nào, một chút liền nhìn ra, Vân Tiêu ngoài nhu trong cương, thân hòa không mất uy nghi, chính là nhân vật thích hợp thống soái một phương.

So sánh ra, những người khác lại kém hơn rất nhiều.

Vạn thiên ý niệm, tại trong lòng lóe lên một cái.

Hắn thản nhiên nói: "Miễn lễ!" Tự có một cỗ cảm giác làm cho người ta như mộc xuân phong, nhưng lại ám tàng uy nghiêm.

Chương 236

Mấy đại Tiệt Giáo cường giả đều tâm thần nghiêm lại, cung cung kính kính tái bái, sau đó mới đứng dậy.

Thân là Tiệt Giáo Phó giáo chủ, đại chưởng Tiệt Giáo chủ sự nhân, Vân Tiêu tiến lên một bước, khom người thi lễ nói: "Chúng ta đến đây, chỉ vì muốn đương diện tạ ơn Đại Thần Tôn ân điển.

Chỗ nào thất lễ, xin Đại Thần Tôn kiến lượng!" "Không sao!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Ngô sớm đã cùng Kim Linh nói rõ việc này, chỉ cần các ngươi tâm hoài Hồng Hoang, liền là Hồng Hoang chi linh.

Dù có ân oán, cũng sẽ không liên quan đến các ngươi." Phù!

Mấy người rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

Kế tiếp, Vân Tiêu tựa như hạ quyết tâm, cung kính nói: "Thừa mông Đại Thần Tôn không chê, chúng ta hối hận không kịp.

Từ nay về sau, Tiệt Giáo ta trên dưới nguyện phụng Đại Thần Tôn vi tôn, nguyện cùng Hồng Hoang cộng tồn vong." Nói xong, nghị nhiên quyết nhiên bái xuống.

Sự tại trước đó, chúng sư tỷ muội ở giữa hiển nhiên đã thương nghị, đạt thành nhất trí.

Cho nên tại đồng thời Vân Tiêu bái hạ, mấy đại Tiệt Giáo hạch tâm nhân vật, nhao nhao bái hạ, lớn tiếng nói: "Nguyện tôn Đại Thần Tôn vi chủ, thề cùng Hồng Hoang cộng tồn vong!", đây là tại biểu trung tâm rồi.

Nữ Oa mi nhãn bên trong hiện lên một tia tiếu ý.

Nguyên bản, nàng cùng Tam Thanh quan hệ không tính là rất tốt, cũng không tính là quá xấu.

Đỉnh đa từng một lần là Thiên Địa Lục Thánh, có chút giao tình.

Về sau, cục thế hỗn loạn, nhân tâm phản phục.

Khiến nàng nhìn thấu rất nhiều người, rất nhiều chuyện.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ tại thời khắc mấu chốt ghìm cương trước vực thẳm, nghị nhiên quyết nhiên bỏ qua thánh vị, cô thân độn nhập Hồng Hoang lấy thân minh chí, khiến nàng tán thán không thôi.

Thông Thiên, không thẹn Thánh Nhân xưng hào.

Còn về phần những Thánh Nhân khác thì... kẻ nhân từ thấy nhân từ, kẻ trí thấy trí tuệ!

Tổng chi, từ sau đó, nàng đối với Thông Thiên Tiệt Giáo có thêm vài phần hảo cảm.

Về sau công phá Huyền Hoàng đại thế giới, Tiệt Giáo trọng quy Hồng Hoang, nàng cũng ở giữa điều độ, miễn cho có người mượn cơ hội làm khó dễ, từ đó ngáng chân.

Cũng chính bởi vì vậy, khiến nàng đối với sự trọng tình trọng nghĩa của Tiệt Giáo, có nhận thức hoàn toàn mới.

Đánh trong đáy lòng, nàng đối với mấy tiểu gia hỏa sư điệt bối này rất là yêu thích.

Hiện nay thấy Tiệt Giáo trên dưới một lòng, triệt để biểu lộ tâm tích, thề cùng Hồng Hoang cộng tồn vong.

Nàng không nghi ngờ là người cao hứng nhất.

Nhưng rất nhanh, nàng quyết tâm, nghiêm mặt nói: "Các ngươi có thể phải suy nghĩ cho kỹ. 'Phụng Bàn Cổ Thần vi tôn, cùng Hồng Hoang cộng tồn vong,' cũng không phải là một câu khẩu hiệu, cũng không phải là bùa hộ mệnh.

Hiện nay Thông Thiên độn nhập Hỗn Độn, sinh tử không biết, tình

huống chưa rõ.

Giả như có một ngày hắn trở về, lại cùng Hồng Hoang là địch, đám Tiệt Giáo đệ tử các ngươi, có thể làm được cùng Hồng Hoang cộng tồn vong?" Giết người tru tâm, mạc quá tại đây!

Mấy đại Tiệt Giáo cao đồ đều tâm thần chấn động, có loại cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh.

Bọn hắn mạnh hơn, cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nữ Oa là Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, cho dù một tia khí cơ tiết ra ngoài, cũng không phải bọn hắn có thể thừa thụ.

Một bên, Bàn Cổ mặc không lên tiếng.

Hắn cũng muốn nhìn một chút đám Tiệt Giáo đệ tử này có bao nhiêu thành ý.

Nếu như chỉ là mặt ngoài đầu nhập vào, biểu trung tâm, vậy thì đại khả bất tất.

Hắn tuy không phải tâm hung rộng lớn bao nhiêu, nhưng cũng sẽ không cùng một đám tiểu bối so đo.

Chỉ cần không phạm sai lầm, chào ta chào đại gia là tốt rồi.

Phạm sai lầm, tự có thiên địa chấp pháp sử, chư thiên thánh nhân đối ứng trừng phạt.

Chờ cái Hồng Hoang Chi Phụ, Khai Thiên Chi Tổ này ra sân, vậy tất nhiên là quan đầu tam giới sinh tử tồn vong.

Nhưng nếu thực sự quyết tâm đầu hiệu, vậy liền sinh tử tương y, không dung phản bội.

Trước đó, Tiệt Giáo mấy đại cao đồ có lẽ đã thương nghị, làm quyết định, nhưng duy độc chuyện này là không cân nhắc đến một tầng này.

Cho nên, khi nghe Nữ Oa hỏi chuyện, bọn hắn luống cuống.

Tiệt Giáo trọng tình nghĩa, thượng thừa Thông Thiên, hạ chí mỗi một vị Tiệt Giáo đệ tử.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy, bọn hắn đều coi trọng sư ân, sư ân lớn hơn trời.

Hiện tại, Nữ Oa lại hỏi, nếu có một ngày, Thông Thiên lại cùng Hồng Hoang là địch, những Tiệt Giáo đệ tử này sẽ lựa chọn như thế nào?

Một vấn đề tru tâm, nhưng cũng rất hiện thực.

Nếu như giống như ngày thường, lựa chọn đi theo Thông Thiên.

Vậy câu "Phụng Bàn Cổ Thần vi tôn, cùng Hồng Hoang thiên địa cộng tồn vong" chính là lời nói nhảm.

Nhưng nếu không đi theo Thông Thiên, trên trăm vạn năm sư ân...

Tại thời điểm Tiệt Giáo gia cường tả hữu vi nan, thân là Tiệt Giáo "Phó giáo chủ" Vân Tiêu, lần nữa đứng ra.

Nghị nhiên quyết nhiên nói: "Chúng ta vốn là một phần tử của Hồng Hoang, sinh ở đây, lớn lên ở đây, trời sinh liền được Đại Thần Tôn ân trạch.

Lúc trước phán xuất Hồng Hoang, đã là tội ác tày trời.

May có Đại Thần Tôn không chê, chịu lại dung chúng ta nhập Hồng Hoang.

Bậc này ân nghĩa, vạn thế khó báo.

Chúng ta đã nhập Hồng Hoang, đáng cùng Hồng Hoang thiên địa cộng tồn vong, bất kỳ kẻ nào cùng Hồng Hoang là địch, liền là địch nhân của chúng ta.

Vạn tử không hối!" Nói xong, Vân Tiêu suất tiên bái xuống.

Rất nhanh, Kim Linh Thánh Mẫu liền làm ra lựa chọn của nàng.

Ánh mắt phức tạp nói: "Ngô tán đồng Vân Tiêu sư muội, đã nhập Hồng Hoang, liền là Hồng Hoang chi linh.

Thề cùng Hồng Hoang cộng tồn vong, nếu lại có hành vi phản bội, lý đương thụ vạn lôi oanh đỉnh chi kiếp, đại đạo sụp đổ!" Nàng triệt để đoạn tuyệt đường lui của mình.

Người thứ ba làm ra lựa chọn là một lòng trung nghĩa Triệu Công Minh, mâu quang kiên định nói: "Ngô tin tưởng Sư tôn, tuyệt sẽ không làm ra chuyện lại cùng Hồng Hoang là địch.

Nếu có một ngày kia, ngô Triệu Công Minh sẽ tự tài tại Hồng Hoang, không phụ thiên mệnh, không phụ sư ân!" Đây là đáp án tiêu chuẩn nhất rồi.

Ngũ đại hạch tâm đệ tử, có ba vị làm ra lựa chọn của mình.

Vô Đương Thánh Mẫu hơi do dự một chút liền cùng Triệu Công Minh làm ra thệ ngôn đồng dạng, có một ngày Thông Thiên thật sự lại cùng Hồng Hoang là địch, liền tự tuyệt tại thiên địa.

Quy Linh Thánh Mẫu luôn luôn không có chủ kiến, lập tức lựa chọn cùng Hồng Hoang cộng tồn vong.

Nữ Oa đối với câu trả lời này rất hài lòng, lập tức trông mong nhìn về phía Bàn Cổ: "Đại thần..." Tựa hồ đang nói, ta đều vì ngươi khảo nghiệm tốt.

Trăm phần trăm không có vấn đề.

Nàng làm như vậy chỉ có một cái mục đích, đó là để cho Bàn Cổ nhìn thấy thành ý của Tiệt Giáo.

Trên thực tế, hắn xác thực thấy được.

Nhất là sự quả quyết của Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu, khiến hắn đối với nhị nữ lau mắt mà nhìn.

Còn về phần Triệu Công Minh, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu tuy rằng làm ra lựa chọn tự tài, nhưng tịnh không lựa chọn đi theo Thông Thiên, chứng minh trong lòng bọn hắn sư ân cùng Hồng Hoang đặt ở địa vị ngang nhau.

Người các có sự khác biệt, có thể làm đến một bước này, đã là không tệ.

Bàn Cổ cũng không khát cầu.

Đương tức bảng định năm người. "Đinh!

Thành công bảng định Vân Tiêu, thọ mệnh + 80 vạn!" "Đinh!

Thành công bảng định Kim Linh Thánh Mẫu, thọ mệnh + 60 vạn!" "Đinh!

Thành công bảng định Vô Đương Thánh Mẫu, thọ mệnh + 50 vạn!" "Đinh!

Thành công bảng định Quy Linh Thánh Mẫu, thọ mệnh + 50 vạn!" "Đinh!

Chương 237

Thành công bảng định Triệu Công Minh, thọ mệnh + 50 vạn!" Tổng thọ mệnh + 290 vạn! 290 vạn thọ mệnh đối với hắn hiện nay mà nói liền như mưa bụi.

Bất quá, mấy vị Tiệt Giáo cao đồ thiên tư đều không yếu, nhất là Vân Tiêu kia là tư chất Thiên Đạo đỉnh phong a!

Lúc trước bảng định Nữ Oa, Hậu Thổ, trực tiếp gia tăng 100 vạn, được coi là tuyệt thế thiên tư có hi vọng Đại Đạo Cảnh. 80 vạn này đoán chừng cũng là Thiên Đạo đỉnh phong.

Tiền đồ vô lượng.

Những người khác cũng đều không kém.

Vạn thiên ý niệm tại trong lòng lóe lên một cái, trên mặt lại hào vô ba lan.

Hắn đạm mạc uy nghiêm nói: "Tiệt Giáo đã có thành tâm này, Bản tọa hỉ văn nhạc kiến.

Vân Tiêu, Kim Linh, đây là Hồng Mông Tử Khí, có thể trợ hai người các ngươi chứng đạo, từ nay về sau liền là Thiên Địa Thánh Nhân!" Đang khi nói chuyện, hắn giơ tay khẽ vẫy, "Ông!" Vạn thiên vân khí hối tụ, hai vệt tử quang hư không ngưng tụ thành hình.

Chính là "Hồng Mông Tử Khí".

Vân Tiêu, Kim Linh đều chấn hám mạc danh...

Được thưởng ban Hồng Mông Tử Khí rồi?

Đại Thần Tôn hào phóng như vậy sao?

Mạo tự các nàng cũng chỉ làm chuyện nên làm a!

Nhiêu là nhị nữ thông tuệ, giờ phút này cũng không khỏi có chút phát mộng.

Bởi vì cổ vãng kim lai, người có thể được Hồng Mông Tử Khí, lại có cái nào là hạng người đơn giản.

Đều nói Hồng Mông Tử Khí chứng đạo có thiếu khuyết, nhưng dù có thiếu khuyết, đó cũng là Thánh Nhân a!

Đích sư tôn Thông Thiên của các nàng, vì sao có thể khai sáng Tiệt Giáo to lớn như vậy?

Chẳng phải là do dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, mới có Tiệt Giáo về sau sao? "Hai cái nha đầu ngốc, còn lăng lăng làm gì?" Nữ Oa cười nhắc nhở một câu, trong lòng mạc danh thư sướng.

Bởi vì từ đây về sau, thiên địa gian lại thêm hai tên nữ tính thánh nhân.

Tuy hiện nay thiên địa gian Thánh Nhân không ít, chừng hơn năm mươi vị, nhưng nữ tính thật không có bao nhiêu.

Hậu Thổ, Huyền Minh...

Phượng Tộc mấy con lão phượng hoàng kia không tính, bởi vì nàng nhìn Phượng Nam Yến nữ nhân kia không vừa mắt.

Hiện tại lại thêm Vân Tiêu cùng Kim Linh Thánh Mẫu.

Năm vị nữ thánh nhân (chân thực hẳn là hơn mười vị).

Hồi thần lại Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu vội vàng bái hạ, lược đái thanh âm run rẩy nói: "Đa tạ Đại Thần Tôn!" "Oanh, oanh!" Nhị nữ đều là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh, cách bản thân đại đạo viên mãn chỉ kém một đường. "Hồng Mông Tử Khí" nhập thể, trong nháy mắt bổ toàn một đường chi kém kia, đạo tắc viên mãn, tấn cấp "Thiên Địa Thánh Nhân".

Tổng thọ mệnh + 20000 vạn!

Trong chốc lát, thiên hàng tiên âm, địa dũng kim liên.

Hai đạo tử khí hoành khóa trường không, đi từ phía đông.

Thánh Nhân khí tượng ánh xạ cửu thiên thập địa, nguyên khí hóa mưa, phúc trạch tam giới.

Nhất thời gian, phổ thiên đồng khánh, ức vạn sinh linh cuồng hoan, khánh chúc hai đại Thiên Địa Thánh Nhân đản sinh.

Khẩn tiếp theo, "Ông, ông, ông!" Hư không bạo hưởng, từng tôn từng tôn Thánh Nhân pháp tướng tại hư không hối tụ.

Không một ngoại lệ, đều là Thiên Địa Thánh Nhân dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo.

Một, hai, ba, bốn...

Cộng thêm Vân Tiêu, Kim Linh vừa chứng đạo, tổng cộng có bốn mươi bốn tôn!

Lúc trước Đế Giang, Chúc Cửu Âm lưu lại chỗ trống đã được bổ toàn.

Giờ khắc này, bọn họ nhao nhao hướng về phía Vân Tiêu cùng Kim Linh chắp tay, chúc mừng các nàng chứng đạo thành thánh.

Nhiêu là Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu cũng là người thấy qua đại thế diện, nhưng nhiều Thánh Nhân đụng vào một chỗ như vậy, vẫn là lần đầu tiên.

Thập phần vụng về từng cái đáp lễ.

Đợi xong một vòng, nhị nữ đều có cảm giác mồ hôi ướt lưng.

Cũng may chúng thánh thể thiếp, hôm nay chỉ cách không chào hỏi một cái, liền tự hành tán đi.

Hồi lâu, nhị nữ mới thích ứng được biến hóa của bản thân. "Ông, ông!" Riêng phần mình thu liễm Thánh Nhân pháp tướng, một lần nữa rơi vào trước mặt Bàn Cổ.

Cung cung kính kính bái nói: "Đa tạ Đại Thần Tôn hậu tứ!" "Miễn lễ!" Bàn Cổ thản nhiên nói: "Từ đây về sau, hai người các ngươi liền là Thiên Địa Thánh Nhân.

Ngoại trừ lo liệu việc Tiệt Giáo ra, cũng đáng che chở thiên địa ức vạn sinh linh.

Như thế, mới không phụ danh Thánh Nhân." Nhị nữ nghe vậy, đều tâm thần chấn động, đại thụ khải phát.

Vội vàng khom người: "Cẩn tuân Phụ Thần giáo huấn." "Ân!" Bàn Cổ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hắn chuyển hướng sang ba người Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh đang một bên mắt hàm diễm tiện nói: "Các ngươi thiên tư phi phàm, giả dĩ thời nhật, chưa hẳn không thể dùng lực lượng bản thân, đánh vỡ chất cốc, chứng đạo viên mãn.

Đây là tinh huyết của Ngô, liền tặng cho các ngươi làm lễ vật!" Nói xong, tay vung lên. "Hưu hưu hưu!" Ba giọt tinh huyết, phân biệt rơi vào trong tay ba người.

Đều là chính thống Thượng Thanh môn nhân, nhưng không phải dã ngoại tu sĩ không biết hàng, khi ý thức được vật trong tay là bảo vật gì, từng cái lập tức đỏ mắt, phấn chấn mạc danh.

Lập tức khom người nói: "Đa tạ Đại Thần Tôn hậu tứ, chúng ta tất cần cù tu trì, không phụ Đại Thần Tôn kỳ vọng!" Thoại âm chưa rơi, "Bá" một vệt linh quang chợt hiện, Bàn Cổ đã biến mất vô tung.

Duy có tiếng cười khẽ của Nữ Oa truyền đến: "Vân Tiêu, Kim Linh, đợi làm xong sự tình trong tay, có thể đến Tam Thập Tam Thiên

Thần Cung tìm ta.

Còn lại ba cái tiểu gia hỏa, cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày chứng đạo thành thánh." Mấy người vội vàng khom người tống biệt.

Đợi khí tức Nữ Oa triệt để biến mất vô tung, bọn hắn mới đứng thẳng thân hình.

Triệu Công Minh vẻ mặt cảm khái nói: "Kim Linh sư tỷ, Vân Tiêu sư muội thật có phúc khí, sớm biết vậy, ta cũng có thể kiếm cái thánh vị làm chơi." "Đại ca không được vọng ngôn!" Không đợi Kim Linh nói, Vân Tiêu liền sầm mặt lại: "Đại Thần Tôn chí công vô tư, ta cùng Kim Linh sư tỷ có thể được thánh vị, hoàn toàn là Đại Thần Tôn ân điển, ý tại hộ trì Tiệt Giáo ta.

Đại ca nói lời này, là đem Đại Thần Tôn trí vu hà địa?" Một bên Kim Linh cũng túc dung nói: "Nơi này chỉ có mấy người sư huynh đệ tỷ muội chúng ta thì cũng thôi, nếu để người bên ngoài nghe được, Triệu sư đệ có biết tội?" Ách!

Triệu Công Minh không nói gì, một câu cảm khái, cư nhiên dẫn động hai vị nữ tiên quyền thế nhất Tiệt Giáo vây công.

Bất quá, huynh đệ tỷ muội ở giữa quan hệ xác thực tốt, tuy không phải thân tỷ đệ nhưng thắng tựa thân tỷ đệ, hắn biết nhị nữ là muốn tốt cho mình.

Lập tức cười khổ nói: "Kim Linh sư tỷ, Vân Tiêu muội tử, ta biết sai rồi, lần sau không dám hồ ngôn loạn ngữ nữa." Nói xong, vội vàng hướng phương hướng Thiên Ngoại Thiên thi lễ một cái nói: "Vô Lượng Thiên Tôn, tiểu đạo hồ ngôn loạn ngữ, mong Đại Thần Tôn chớ cùng tiểu đạo so đo." "Phốc!" Một bên Quy Linh vui vẻ, trêu ghẹo nói: "Triệu sư huynh, Đại Thần Tôn là tồn tại bực nào, đâu có thời gian cùng một cái nho nhỏ Chuẩn Thánh so đo.

Ngươi thu hồi phần hiếu tâm này đi!

Bất quá Đại sư tỷ cùng Vân Tiêu sư muội nói có lý, ngày sau, thiết không thể có ngôn luận như vậy!" "Được rồi, ta thật biết sai..." Triệu Công Minh đạp lạp đầu, trong một phen huấn thoại của mấy nữ, trọng phản Bích Du Cung!

Cùng lúc đó.

Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên, Thần Cung!

Nữ Oa tố thủ khẽ nâng, một mặt quang kính tự hành phá toái, y hi có thể trông thấy tràng cảnh vừa rồi Vân Tiêu mấy nữ giáo huấn Triệu Công Minh.

Nữ Oa cười nói: "Triệu sư điệt ngược lại là hạng người tâm trực khẩu khoái." So sánh mấy nữ, hắn tại trước mặt Bàn Cổ tùy ý hơn rất nhiều.

Ngay cả nàng cũng cảm thấy Triệu Công Minh không sai, Bàn Cổ ban cho Vân Tiêu, Kim Linh Hồng Mông Tử Khí, trợ các nàng thành đạo, phân minh là bởi vì nhị nữ biểu trung tâm, muốn thắng hơn ba người còn lại.

Vân Tiêu, Kim Linh lựa chọn vô điều kiện tôn sùng Bàn Cổ, thề cùng Hồng Hoang cộng tồn vong.

Bất kỳ kẻ địch nào của Hồng Hoang, liền là địch nhân của các nàng.

Bao quát cả Thông Thiên!

Triệu Công Minh, Vô Đương, Quy Linh ba người lựa chọn lại là, giả như Thông Thiên lại cùng Hồng Hoang là địch, tại thời điểm lưỡng nan, sẽ chọn lựa tự tuyệt tại thiên địa.

Hai bên cao thấp lập phán!

Trên vân đài, Bàn Cổ lại mắt khép hờ, không làm trả lời.

Đạo lý đơn giản như vậy đâu cần trả lời.

Chương 238

Một bên là trăm phần trăm ủng hộ, một bên lại là lưỡng nan chi tế, lựa chọn tự tài.

Nhìn như khác biệt không lớn, đối với hắn đều là trung tâm, cũng không có ý phản bội Hồng Hoang thiên địa.

Nhưng trên thực tế, khác biệt lớn rồi.

Ta khổ tâm bả bồi dưỡng Thánh Nhân cảnh, kết quả ngươi tự tài?

Tại loại tình huống này, chọn ai là sự tình nhìn một cái liền hiểu ngay.

Thánh vị lại không phải cải trắng, có thể gặp người là tặng sao?

Tất nhiên, Triệu Công Minh, Vô Đương, Quy Linh ba người thiên tư xác thực không kém, có hi vọng tự hành chứng đạo, cho nên mỗi người cho một giọt tinh huyết làm ban thưởng, cũng coi là một loại đầu tư đi.

Kiếm lời, gấp mấy chục lần phản lại.

Không kiếm được thì dù sao tại lúc bảng định cũng đã hồi vốn.

Một giọt tinh huyết, khu khu mười vạn thọ mệnh mà thôi.

Một bên Nữ Oa hồi lâu không nhận được đáp lại, không khỏi bĩu môi.

Nàng đại khái có thể minh bạch tâm tư Bàn Cổ, lập tức nhắm mắt tham tu, không còn xoắn xuýt việc này.

Thời gian trôi qua cực nhanh!

Một ngày nọ, Bàn Cổ đang nhắm mắt tham ngộ Đại Đạo.

Hốt nhiên thân hình chấn động, "Bá!" sát na mở mắt, trong con ngươi ẩn hiện tinh mang chói mắt, trong nháy mắt chiếu sáng cả thần điện.

Một bên Hậu Thổ, Nữ Oa đều chịu ảnh hưởng, thân hình chấn động, từ trong đạo cảnh thoát ly.

Ánh mắt nhìn về phía Bàn Cổ thêm vài phần lo lắng.

Theo lý thuyết, với tu vi của Bàn Cổ sẽ không xuất hiện tình huống khí tức thất khống, nhưng vừa rồi rõ ràng là đã thất khống.

Trong lòng thắc thỏm, Hậu Thổ nhịn không được nói: "Phụ thần, đã xảy ra chuyện gì?" "Vô phương!" Giờ phút này Bàn Cổ đã thu liễm tâm thần, lại khôi phục dáng vẻ cổ giếng không gợn sóng như trước.

Duy chỉ có dị sắc trong mắt biến đổi nhanh chóng, đạm đạm nói: "Tu Di Sơn đã hạ cánh rồi." "Tu Di Sơn hạ cánh?" Nữ Oa lập tức mắt sáng rực, vẻ mặt chấn phấn nói: "A, tìm được sào huyệt của Hồng Quân rồi sao?

Đại thần, hắn trốn ở đâu?" Hậu Thổ sớm từ miệng Nữ Oa biết được việc này, nghe vậy cũng không khỏi thần tình chấn phấn.

Lấy Hồng Quân cầm đầu Bát Thánh, chính là đầu sỏ đại địch của Hồng Hoang đại thế giới.

Ân oán giữa hai bên, sớm đã không phải dăm ba câu là có thể nói rõ.

Hồng Quân bọn người rời đi, đó là bị bức bắt đắc dĩ, một khi bọn hắn một lần nữa nắm giữ sức mạnh, tất nhiên sẽ phản công Hồng Hoang đại thế giới.

Cho nên, tìm ra Hồng Quân, cũng đem chi diệt sát từ trong trứng nước là vô cùng cần thiết.

So sánh ra, Bát Thánh phản đảo không gây ra uy hiếp quá lớn.

Cũng chỉ có Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử, Tây Phương Tiếp Dẫn đạo nhân là có chút phân lượng, trừ cái đó ra, đều như gà đất chó sành!

Hiện nay Hồng Hoang cũng không so với năm đó, đơn thuần Thiên Địa Thánh Nhân liền có bốn mươi chín tôn, bản thân đạo tắc viên mãn chứng đạo thành thánh giả "Mười bảy vị", cộng lại túc túc hơn sáu mươi danh "Thiên Đạo Thánh Nhân".

Bàn Cổ liếc Nữ Oa một cái, nói: "Cụ thể ở địa phương nào không biết, Bản tọa chỉ cảm ứng được một cái phạm vi đại khái." Mới là Thiên Đạo đỉnh phong mà thôi, thật coi hắn là "Đại Đạo Thánh Nhân" sao?

Huống chi, cho dù là Đại Đạo Thánh Nhân cũng không có khả năng một ý niệm bao trùm toàn bộ Hỗn Độn.

Hỗn Độn quá lớn.

Cho đến nay vẫn chưa có ai thám hiểm đến tận cùng của Hỗn Độn.

"Được rồi!" Nữ Oa có chút thất vọng, bất quá chuyển niệm nghĩ lại, mâu quang thiểm lượng nói: "Biết phạm vi đại khái cũng được a!

Chỉ cần cách đến gần, tổng có thể tìm ra địa phương.

Đại thần, hay là chúng ta đi tìm xem?" Dứt lời liền vẻ mặt kỳ vọng nhìn về phía Bàn Cổ.

Bàn Cổ mày hơi nhíu, trước đó xác thực có ý này.

Vừa vặn Nữ Oa nhắc tới, liền gật đầu nói: "Có thể." Đơn thuần một cái Hồng Quân hắn không để ở trong mắt, nhưng Hỗn Độn còn có bí mật khác, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chi tử tự hồ cũng không đơn

giản như vậy.

Hết thảy dường như đều cùng Hồng Quân có chỗ liên hệ.

Những cái khác không nói, chỉ riêng lần trước tìm được Không Gian Ma Thần "Dương Mi" phân thân, cũng đủ để chứng minh hết thảy.

Càng chưa nói, Hồng Quân mang đi "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy rằng tàn phá, không phục hồi được uy năng "Hỗn Độn Chí Bảo" nguyên bản, nhưng bên trong uẩn hàm ba ngàn đạo tắc bị cướp đoạt từ Hồng Hoang thiên địa.

Bộ phận sức mạnh này, nhất định phải truy đòi lại.

Bất quá trước khi rời đi, nhất định phải an bài tốt sự nghi của "Hồng Hoang đại thế giới".

Phủ tắc, chân trước vừa đi, chân sau đại bản doanh bị người ta bưng, vậy thì thật không xong.

Lập tức, Bàn Cổ bắt đầu bắt tay vào bố trí Hồng Hoang đại thế giới.

Cùng lúc đó!

Viễn tại Hỗn Độn Hải ức vạn quang niên bên ngoài, trung gian tương cách mấy cái thế kỷ dài đằng đẵng.

Một tòa nguy nga cổ thành đứng sừng sững, phảng phất tồn tại ở giữa quá khứ và tương lai, hư hư thực thực, tróc trác bất định.

Thoạt nhìn tựa hồ thiên biến vạn hóa, nhìn kỹ lại lại tuyên cổ chưa biến.

Phía trên khắc lấy hai cái phù văn cổ quái, tang thương cổ lão, lại tựa hồ uẩn hàm một loại thiên địa chí lý nào đó.

Cũng không phải văn tự của tộc nào, nhưng chỉ cần người nhìn thấy đều minh bạch, đó là hai chữ "Thời, Không".

Trong thành tự thành một phương thiên địa, giới vực vô hạn lớn, kiến trúc san sát, bên trong vãng lai đều là một ít Hỗn Độn Ma, có kẻ đầu sinh độc giác, có kẻ đầu người thân chó, tư thái vạn thiên, các không giống nhau, trên thân khí tức cũng có mạnh có yếu, kẻ yếu đi không ra "Thời Không Thành".

Duy chỉ có Đại La đỉnh phong giả, mới có thể xuyên qua bình chướng Thời Không Chi Thành, tiến vào Hỗn Độn!

Giờ phút này, tại phủ thành chủ to lớn, trên chủ vị có hai tôn vân đài cao lớn đặt song song.

Bên trái ghế trống không một bóng người, bên phải lại ngồi một tôn thân ảnh cao lớn.

Một bộ trường bào màu xám, bộ dáng trung niên, tướng mạo cổ phác, một đôi con ngươi hối sáp nan minh, rõ ràng ngồi ở đó, lại cho người ta một loại cảm giác không ở thế gian này.

Chính là Không Gian Ma Thần lúc trước xuất hiện tại Hỗn Độn Hải – "Dương Mi Lão Tổ".

Trong điện lại dâng lên chín tòa vân đài, thuận tự đều có trước sau.

Phía trước nhất một tòa vân đài, chỉ so với Dương Mi Lão Tổ thấp hơn một đầu.

Trên đó hiển hóa một tôn đạo nhân cao lớn, dáng người khoan hậu, một bộ tử y đạo bào, diện mục phương chính, quanh thân vạn thiên đạo vận tùy thân, cho người ta một loại cảm giác tiên ý phiêu miểu, chính là "Hồng Quân Lão Tổ" đã đào thoát khỏi Hỗn Độn Hải!

Sau lưng Hồng Quân Lão Tổ là tám tòa vân đài, phân biệt ngồi Thái Thanh Thánh Nhân Lão Tử, Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên

Thủy, Tây Phương Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng...

Bát Thánh!

Trong đó Lão Tử, Tiếp Dẫn liệt vào đệ nhất đẳng; Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Hạo Thiên liệt vào đệ nhị đẳng; Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng liệt vào tam đẳng.

Trên chủ vị.

Dương Mi Lão Tổ cao cao tại thượng, cười khẽ nói: "Hồng Quân đạo hữu đến đây cũng đã được một đoạn thời gian, ở có quen không?" "Làm phiền Dương Mi đạo huynh quải niệm.

Ngô ở chỗ này rất tốt, chỉ là..." Hồng Quân lược ngưng mi, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ngã đẳng tới đây cũng đã được một đoạn thời gian, vẫn luôn chưa từng gặp Thời Thần đạo hữu, không biết Thời Thần đạo hữu có đang ở trong thành?" Dương Mi nói: "Không khéo.

Thời Thần huynh vốn định tự mình chiêu đãi chư vị, nhưng đột nhiên có việc rời đi.

Chỉ có thể bái thác ngô, toàn quyền chiêu đãi chư vị.

Nếu có chỗ nào đãi mạn, mong Hồng Quân đạo hữu hải hàm!" "Đâu có đâu có!" Hồng Quân vẻ mặt khiêm tốn nói: "Bần đạo như hôm nay tiện tang gia chi khuyển, thừa mông Thời Thần cùng Dương Mi nhị vị đạo hữu không chê, thu lưu ngã đẳng thầy trò.

Mới có một cái nơi đặt chân.

Nào dám có xa cầu gì khác?" Dương Mi vốn là lời khách sáo, nghe vậy cười khẽ một tiếng, liền bỏ qua chuyện này.

Chuyển mâu quang hơi lóe lên nói: "Bàn Cổ tên kia, hung tàn bá

đạo.

Sớm tại thời viễn cổ, liền đối với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chúng ta đuổi tận giết tuyệt.

Như hôm nay mười ức tám ngàn vạn năm trôi qua, vẫn như cũ càn rỡ bá đạo như thế.

Hồng Hoang thiên địa kia, vẫn luôn do đạo hữu trú thủ, một đường nâng đỡ cho đến ngày nay.

Chân linh vừa khôi phục, liền trở mặt không nhận người, đem đạo hữu vốn là nửa cái chủ nhân đuổi ra khỏi Hồng Hoang.

Chậc chậc, thật khiến người ta vừa giận vừa than!" Lời nói bên trong một bộ bi thiên mẫn nhân, ý tứ thay Hồng Quân bất bình.

Chương 239

Nếu người không biết nội tình nhìn thấy, thật đúng là tưởng hắn có một tấm lòng Bồ Tát.

Hồng Quân đảo cũng phối hợp, cười khổ một tiếng nói: "Ai nói không phải đâu?

Đáng tiếc, bần đạo thực lực thấp kém, chỉ có thể nhận thua." "Đạo hữu thiết mạc như thế!" Dương Mi Lão Tổ cười khẽ nói: "Thế gian tổng quy có công lý, Bàn Cổ tuy nhiên bá đạo, nhưng tịnh không phải không ai có thể chế ngự!" Lời nói ẩn có thâm ý.

Ân?

Hồng Quân mâu quang đột nhiên sáng lên, trên mặt lại một bộ mê mang nói: "Theo ta được biết, Bàn Cổ tu vi đã trực bức Đại Đạo Cảnh.

Bần đạo tuy nhiên bất tài, nhưng cũng có thể mượn nhờ Tạo Hóa Ngọc Điệp, phát huy ra thực lực tương đương với Thiên Đạo đỉnh phong, cho dù như thế cũng bị hắn đánh bại.

Muốn chế phục hắn, trừ phi là Đại Đạo Thánh Nhân?" Dương Mi lại một bộ sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn, đạm đạm nói: "Đạo hữu đừng lại thăm dò.

Ngô có thể minh xác nói cho ngươi, xác thực có biện pháp chế hành Bàn Cổ.

Đại Đạo Thánh Nhân trên đời này hẳn là không có." Mắt thấy Dương Mi không còn đi đường vòng, Hồng Quân trên mặt cũng thêm vài phần túc nhiên, truyền âm nói: "Dương Mi đạo hữu có thể hay không cho ta giao cái đáy.

Có phải Vận Mệnh Chi Chủ còn sống?" Ba ngàn đại đạo, Vận Mệnh không ra, Thời Gian xưng vương, Không Gian xưng tôn.

Từ xưa đến nay, "Vận Mệnh Ma Thần" mới là kẻ được công nhận mạnh nhất, thậm chí còn mạnh hơn Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần.

Quen gọi là "Vận Mệnh Chi Chủ", để tỏ lòng tôn kính!

Dương Mi liếc hắn một cái, tự biết không nói ra chút gì, khó mà an định được tâm của Hồng Quân.

Lập tức nói thẳng: "Việc này vốn là cơ mật, bất quá, hiện nay đạo hữu cùng chúng ta ngồi cùng một chiếc thuyền, cũng có chung kẻ địch, vậy cũng không có gì phải giấu giếm.

Vận Mệnh Chi Chủ xác thực còn sống.

Ngã cùng Thời Thần đều là làm việc cho 'Đạo Chủ'.

Bao quát việc tổ kiến 'Thời Không Chi Thành', thôi sinh Hỗn Độn Cổ Ma các loại, hết thảy đều là do 'Đạo Chủ' thụ ý." Hô!

Hồng Quân nghe thấy lời này, phản đảo thở dài một hơi.

Hoặc giả, chuyện này sớm đã nằm trong dự liệu của hắn.

Vận Mệnh Ma Thần hư vô!

Thủ ý "Vận mệnh hư vô".

Có người xưng là Hư Vô Lão Tổ, có người xưng là Vận Mệnh Đạo Chủ, nhưng quy căn kết đế, đều là vị kia, công nhận đứng đầu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thần long kiến thủ bất kiến vĩ - "Vận Mệnh Ma Thần".

Nếu quả thật hết thảy phía sau đều do Vận Mệnh Ma Thần đang thao bàn, vậy hết thảy đều có thể giải thích được.

Nhưng hắn vẫn nhịn không được hỏi: "Năm đó Bàn Cổ bỉnh thừa thiên mệnh, khai thiên địa, trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần..." Dương Mi tựa hồ biết hắn muốn hỏi gì, cười khẽ một tiếng nói: "Lúc đó Bàn Cổ, thiên mệnh tại thân, sở hướng vô địch.

Ngô cùng Thời Thần xác thực chết dưới 'Khai Thiên Phủ', nhưng so với các Hỗn Độn Ma Thần khác, hai người chúng ta đều bảo lưu lại được chân linh.

Ngô chi chân linh tàng tại vô tận hư không, hư không bất diệt, ngô bất diệt.

Thời Thần tàng thân ở quá khứ, tương lai, muốn triệt để đem chi diệt sát cũng không phải chuyện dễ dàng!" Cũng đúng, đến hắn còn có thể cẩu hoạt xuống dưới, huống chi là Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần chỉ đứng sau Vận Mệnh Ma Thần?

Hồng Quân đối với việc này sớm có dự liệu.

Không chỉ Dương Mi, Thời Thần, chỉ sợ những vị Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng trong mười vị trí đầu kia, đều không dễ dàng chết đi như vậy.

Tối thiểu cũng bảo tồn được chân linh.

Nhưng điều khiến hắn hiếu kỳ là, Dương Mi, Thời Thần cư nhiên cam nguyện tôn "Vận Mệnh" làm chủ.

Tại thời viễn cổ chuyện này đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Bất quá hai vị này cường đại vô cùng, trong tình huống Vận Mệnh không xuất hiện, chính là bá chủ được công nhận.

Những kẻ xếp hạng trước mười, nãi chí những Ma Thần trong top một trăm, cũng không nguyện ý dễ dàng thần phục bất kỳ Ma Thần nào.

Sở dĩ bị hậu thế xưng là ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thực chất là bởi vì trải qua giác trục sát phạt mà ra ba ngàn bá chủ.

Số lượng Hỗn Độn Ma Thần chân chính, nào chỉ ngàn vạn.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, mỗi người đều đặc lập độc hành, độc bá một phương, cho dù là Vận Mệnh Chi Chủ, cũng không thể khiến bọn hắn thần phục.

Dương Mi phảng phất đọc hiểu tiếng lòng của hắn, cười khẽ nói: "Ngô cùng Thời Thần, lúc ban đầu chỉ còn tồn chân linh. 'Đạo Chủ' tìm được chúng ta, cũng đem chúng ta phục sinh.

Sau đó mang chúng ta tới nơi này, đồ mưu phát triển." Tuy nhiên Dương Mi nói khinh miêu đạm tả, nhưng Hồng Quân lại cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Hoặc hứa Vận Mệnh Đạo Chủ tại lúc phục sinh Thời Thần, Dương Mi đã động tay chân, ví dụ như cấm chế?

Như thế một lai, cường đại như Dương Mi, Thời Thần, không thể không nghe theo sự sắp xếp của Vận Mệnh Chi Chủ.

Hồng Quân cấp tốc não bổ chỉnh sự kiện, đương nhiên, không ngu đến mức hỏi ra.

Nếu quả thật là vậy, chuyện đó tuyệt đối là nỗi đau lớn nhất đáy lòng Dương Mi, ăn no rửng mỡ mới có thể đi chọc giận vị đại lão này.

Có lẽ do đã trao đổi bí mật, Dương Mi đối thoại với hắn tùy ý hơn rất nhiều.

Rất nhanh lại tung ra một tin tức: "Kỳ thật, Thời Thần đạo hữu lần này rời đi, là thụ 'Đạo Chủ' triệu tập.

Tuy nhiên 'Đạo Chủ' không có nói rõ, nhưng ta sai trắc, ứng đương có liên quan đến đạo hữu." "Liên quan đến ta?" Hồng Quân

nghe xong không khỏi thất kinh.

Vận Mệnh để mắt tới hắn?

Nếu như Dương Mi, Thời Thần thật sự bị hạ cấm chế, vậy bị Vận Mệnh để mắt tới cũng không phải chuyện tốt!

Dương Mi cũng không biết trong một nháy mắt, hắn đã não bổ nhiều thứ như vậy.

Thấy hắn sắc mặt khó coi, liền an ủi nói: "Đạo hữu không cần khẩn trương, 'Đạo Chủ' những năm này đại bộ phận thời gian đều đang ngủ say, trừ phi có đại sự phát sinh, mới có thể tỉnh lại.

Ngã cảm thấy khả năng là do Khai Thiên chi kiếp năm đó thụ thương." Dương Mi thuận miệng bổ sung một câu, tiếp đó nói: "Thời Thần lần này đi, cũng có ý tứ đem hành tung của đạo hữu thượng báo Đạo Chủ.

Dù sao, Thời Không Chi Thành là do Đạo Chủ sở lập.

Thậm chí không đơn giản là Thời Không Chi Thành, nơi này nãi chí toàn bộ Ngoại Hải, đều bị vận mệnh chi lực của 'Đạo Chủ' bao trùm.

Đạo hữu thân phận phi phàm, nếu muốn ở đây trát căn, vẫn là phải chào hỏi Đạo Chủ một tiếng." Hồng Quân nghe được trong lòng kinh quý, trên mặt lại bất động thanh sắc, gật đầu nói: "Là chuyện nên làm.

Bất quá nghe ý của đạo hữu, tự hồ Hỗn Độn Ngoại Hải, còn có kiến trúc tương tự Thời Không Chi Thành?" Dương Mi hồi đáp không lảng tránh, mỉm cười nói: "Đó là đương nhiên, năm đó Hỗn Độn Ma Thần bị Đạo Chủ cứu cũng không chỉ có ta cùng Thời Thần.

Những chuyện này đạo hữu về sau sẽ biết." Hắn chỉ thích đương thấu lộ một hai, lại không ngu đến mức toàn bàn thác xuất.

Dù sao, hiện tại Hồng Quân là địch hay bạn còn chưa triệt để phân chia rõ ràng.

Ngừng lại một chút, hắn lại bổ sung: "Đoạn thời gian nữa, Đạo Chủ khả năng sẽ triệu kiến đạo hữu, đại khái suất là hỏi một số chuyện về Hồng Hoang thiên địa, đạo hữu chỉ cần như thực trả lời là được rồi.

Nên biết chuyện của chư thiên, rất ít có thể giấu được Đạo Chủ!" Nói xong, ý vị thâm trường nhìn Hồng Quân một cái.

Hồng Quân trong lòng rùng mình, vội vàng nói: "Ngô tự nhiên không dám khi man Đạo Chủ." Dương Mi không nói thêm nữa, đạm đạm nói: "Đạo hữu bọn người mới đến, còn có nhiều chỗ không thích ứng.

Trở về nghỉ ngơi thật tốt một chút, mấy ngày tới trước tiên thông thạo hoàn cảnh xung quanh đi!" Vừa vặn Hồng Quân tiếp thu quá nhiều tin tức, cần trở về chỉnh lý một chút.

Lập tức đứng dậy cáo từ!

Chờ ra khỏi phủ thành chủ, Hồng Quân một đôi con ngươi lại âm trầm xuống.

Một bên Hạo Thiên nhịn không được nói: "Lão sư, chúng ta thật sự muốn ở 'Thời Không Chi Thành' thường trú sao?" Tuy nhiên bọn hắn đều tu luyện tới tự thân đạo tắc viên mãn, có thể tự do xuyên hành trong Hỗn Độn, cũng có thể tại trong Hỗn Độn tu luyện.

Nhưng bản chất vẫn là sinh linh Hồng Hoang thiên địa, cùng Ma Thần đản sinh trong Hỗn Độn có sự khác biệt về bản chất.

Nhất là Hỗn Độn Ngoại Hải, nơi nơi sung xích sát lục, hỗn loạn khí tức.

So sánh ra, Hỗn Độn Hải bên kia đơn giản là tường hòa thánh địa.

Quan trọng nhất là, ở chỗ này, không có cách nào cảm tri rõ ràng Đại Đạo.

Dù sao mượn "Thiên địa chi lực" chứng đạo thành thánh, Hỗn Độn đối với họ là một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Trong đó, vưu dĩ Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng mấy vị chứng đạo thánh nhân về sau, biểu hiện rõ ràng nhất.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề tuy cũng cảm thấy không thích ứng, nhưng dù sao tư cách đủ lão, đạo cảnh tu vi đủ mạnh, miễn cưỡng có thể thích ứng.

Về phần Lão Tử, Tiếp Dẫn, hoàn toàn là thái độ vô sở vị.

Phảng phất đem bọn hắn đặt trên đống lửa, hai vị này cũng có thể an chi như tố.

Hồng Quân đọc hiểu tiếng lòng của mấy thánh, trầm mặc một lát sau, đạm đạm nói: "Yên tâm đi.

Ngã chỉ là vì mượn lực đối phó Bàn Cổ, để trọng đoạt Hồng Hoang đại thế giới.

Tương so với nơi này, nơi đó mới là căn cơ của ta!" Mấy thánh nghe vậy, tâm thần lược ổn.

Chương 240

Rất nhanh, lại có Nguyên Thủy ưu tâm trọng trọng nói: "Lão sư, mượn lực thì không sai, nhưng đến lúc đó cho dù trọng đoạt Hồng Hoang đại thế giới.

Thế giới đó, còn là của chúng ta sao?" Năng tu tới đạo tắc viên mãn, chứng đạo thành thánh giả đều không phải kẻ ngu.

Nghe thấy lời của Nguyên Thủy, không ai không tâm thần rùng mình.

Ý tứ của Hồng Quân bọn hắn hiểu, tìm Thời Thần, Dương Mi Lão Tổ mượn binh, thậm chí trực tiếp mời hai vị Hỗn Độn Ma Thần lão tổ xuất thủ tương trợ.

Vấn đề là, cho dù thành công trấn áp Bàn Cổ, cầm xuống Hồng Hoang đại thế giới.

Bọn hắn thật sự có thể sở hữu Hồng Hoang sao?

Thời Thần, Dương Mi đẳng lão ma, sẽ tình nguyện bị coi như thương sai sử sao?

Hồng Quân lại tựa hồ sớm đã cân nhắc vấn đề này, nghe vậy cười khẽ nói: "Hồng Hoang, tịnh không đơn giản như các ngươi nhìn thấy.

Hỗn Độn Ma Thần tung nhiên cường đại, nhưng cùng Hồng Hoang cũng không phải một cái thể hệ.

Muốn chưởng khống Hồng Hoang, vẫn phải thông qua ngã.

Đến lúc đó..." Hắn không tiếp tục nói hết, chỉ đạm đạm nói: "Yên tâm đi, vi sư trong lòng tự có tính toán.

Không trả giá đắt là không thể nào, nhưng chỉ cần Hồng Hoang có

thể trở về trong tay ngã, hết thảy đều đáng giá." Chúng thánh trong lòng chấn động, y hi cảm thấy bên trong uẩn hàm đại bí mật.

Nhưng Hồng Quân hiển nhiên không định đối với bọn họ móc tim móc phổi.

Lập tức mấy thánh không còn lên tiếng.

Phi thân đi về phía điểm dừng chân trong thành.

Hồng Quân Thiên Đạo đỉnh phong tu vi, lại thêm Lão Tử, Tiếp Dẫn...

Bát Thánh, cho dù tại Thời Không Chi Thành cũng là một cỗ thế lực cực mạnh.

Đi tới đâu, nhất ứng nguyên trụ dân Ma Thần nhao nhao thối lui, biểu hiện ra tuyệt đối phục tùng.

Thực lực chí thượng, tại nơi này được diễn dịch lâm li tẫn trí.

Thái Nhất thấy thế, không khỏi nhíu mày nói: "Những Ma Thần này mạnh thì mạnh thật, nhưng cảm giác não tử có chút không linh quang?" Đơn luận sức chiến đấu, rõ ràng mạnh hơn sinh linh Hồng Hoang một mảng lớn.

Nhưng, lại luôn cho người ta một loại cảm giác thiếu khuyết linh khí hoạt tính.

Ngốc ngốc?

"Bình thường!" Hồng Quân Lão Tổ quét mắt nhìn Ma Thần bốn phía, đạm đạm nói: "Hỗn Độn trung nơi nơi sung xích năng lượng vô tự, sinh linh đản sinh bên trong tuy nhiên cường đại, nhưng lại tiên thiên khuyết thất một cỗ linh tính.

Chỉ biết sát lục, phá hoại, hủy diệt...

Chính vì vậy, mới có Đại Đạo tạo hóa, khai tịch Hồng Hoang thiên

địa.

Vì để sáng tạo ra một nhóm sinh linh hoàn mỹ hơn.” Chư thánh nghe xong, không ai không thân hình kịch chấn.

Cảm tình bên trong còn có nhiều môn đạo như vậy?

Như thế, Hỗn Độn Ma Thần là nhóm sinh linh đầu tiên do Đại Đạo sáng tạo.

Kết quả tạo ra xong, phát hiện có khiếm khuyết lớn.

Thậm chí cứ thế phát triển tiếp, có khả năng đánh vỡ Hỗn Độn thế giới, hủy diệt hết thảy tích tượng, cho nên quả đoán thôi động “Khai Thiên chi kiếp”.

Trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai tịch tân thiên địa, tiếp tục rèn đúc nhóm sinh linh thứ hai...

“Tê!” Minh bạch điểm này, một số thánh nhân đều hít một hơi lãnh khí.

Chuẩn Đề nhịn không được nói: “Lão sư, vậy Đại Đạo...” Cơ hồ thoại âm vừa dứt, “Oanh long!” Tình không một tiếng phích lịch, một cỗ mạc danh kinh tủng cảm dũng hiện trong lòng.

“Sư đệ, không thể vọng ngôn!” Tiếp Dẫn quát khẽ một tiếng, “Ông!” Phật âm quán nhĩ, một vệt lưu ly chi quang thuấn tức bao khỏa Chuẩn Đề.

Chỉ thấy Chuẩn Đề sợ đến mức toàn thân run lên.

Minh minh trung cỗ kinh tủng chi ý kia mới tu du thối tán.

Chúng thánh đều bị một màn này dọa cho không nhẹ.

Duy Hồng Quân liếc mắt một cái, đạm đạm nói: “Có một số lời không thể nói lung tung, có một số việc không thể hỏi lung tung.

Nên biết, Hỗn Độn cũng có cấm kỵ.” Chuẩn Đề dục khóc vô lệ, ngã làm cái gì chứ?

Ngã chẳng qua là muốn hỏi ‘Đại Đạo’ có ở đây hay không thôi mà?

Trước kia nói vô số lần Đại Đạo, cũng không thấy xảy ra chuyện gì.

Ngã...

Được rồi!

Hắn đại khái minh bạch một chuyện.

Hồng Quân có thể trực hô Đại Đạo, đó là bởi vì đối phương đứng tại Thiên Đạo đỉnh phong, thậm chí xúc mạc được một bộ phận Đại Đạo quy tắc.

Tại loại tình huống đó, nhân gia trực hô Đại Đạo cũng không sao.

Nhưng hắn chỉ là một cái nho nhỏ trung đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, căn bản không có tư cách trực hô Đại Đạo.

Các thánh nhân khác cũng không ngu, rất nhanh ý thức được chuyện gì xảy ra.

Kỳ thật, Chuẩn Đề muốn hỏi bọn hắn cũng muốn biết.

Chỉ là bị Chuẩn Đề giành trước một bước, vừa vặn thay bọn hắn làm cái thí nghiệm.

Từ một màn vừa rồi xem ra, ‘Đại Đạo’ mười có tám chín là tồn tại.

Cường đại vô thất, Thiên Đạo xuất, Đại Đạo ẩn, cái ẩn này chỉ sợ là trốn ở phía sau màn a?

Hoặc giả bởi vì Hồng Quân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cho nên

mới có thể dẫn phát Đại Đạo chấn động?

Không chuẩn!

Chuẩn Đề nhận giáo huấn, các thánh nhân khác đều tâm sự trọng trọng.

Lập tức cũng không ai dám mở miệng nữa.

"Hưu hưu hưu!" Tu du liền quay trở về điểm dừng chân!

Tại phủ thành chủ to lớn, chỉ còn lại Dương Mi Lão Tổ một người độc tọa.

Giờ phút này, hắn không còn ý cười như lúc đối mặt Hồng Quân.

Mắt hơi híp lại, phảng phất cách ngàn vạn trọng hư không, nhìn theo đoàn người Hồng Quân vừa rời đi.

"Hồng Quân!" Cười khẽ một tiếng, thân ảnh tiêu tán vào hư vô.

Cùng lúc đó!

Hồng Hoang đại thế giới.

Bàn Cổ hoàn thành tất cả các bố cục, thiên địa bốn mươi chín tôn thánh vị đã được bổ tề.

Cuối cùng năm tôn Thiên Địa Thánh Nhân, đến từ Vu Nhân nhị tộc.

Tuy nhiên hiện nay Hồng Hoang là một nhà, cơ bản sẽ không tồn tại vấn đề phản bội, nhưng "Vu Nhân" nhị tộc mới là căn cơ kiên cố nhất.

Tại nội bộ cũng vậy thôi, hiện nay muốn đi tới Hỗn Độn một chuyến, Hồng Hoang nhất định phải lao lao bả khống tại trong tay người mình.

Cộng thêm năm danh "Thiên Địa Thánh Nhân" mới tấn thăng, Vu

Nhân nhị tộc chiếm cứ hơn một nửa thánh vị.

Lại thêm Minh Hà hạt hạ "U Minh nhất tộc", siêu tám thành thánh nhân đều là tuyệt đối thân tín.

Hồng Hoang chân chính để uẩn, lại là đám cường giả tự thân đạo tắc viên mãn, chứng đạo thành thánh "Thiên Đạo Cảnh".

Không tính Nữ Oa, Hậu Thổ, lấy Đế Giang cầm đầu Thập Nhị Tổ Vu thánh nhân, Tam Đại Nhân Tổ thánh nhân, cộng lại mười lăm vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong đó Đế Giang càng là Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cộng thêm bộ phận Thiên Đạo quyền hành mà Bàn Cổ phú dư, chỉ cần thân xử Hồng Hoang đại thế giới, đủ để phát huy ra chiến lực so sánh với Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thậm chí tại thời khắc nguy cấp, có thể bộc phát ra Thiên Đạo đỉnh phong chiến lực.

Đây mới là chân chính sát thủ giản!

Sở thặng ba điều đại đạo: Âm Dương, Càn Khôn, Hỗn Loạn!

"Càn Khôn Đại Đạo" tứ dư cho Thiên Đế "Phục Hy", "Hỗn Loạn Đại Đạo" tứ dư cho Minh Hà thân truyền "Dục Sắc Thiên".

Về phần "Âm Dương Đại Đạo" không người truyền thừa, Bàn Cổ liền tự hành mang theo bên người.

Chương 241

Hết thảy xử lý thỏa đáng xong, Bàn Cổ liên đồng Hậu Thổ, Nữ Oa rời đi "Hồng Hoang đại thế giới".

"Ông!" Một vệt quang ảnh trùng thiên, ba người biến mất trong thiên địa!

Hỗn Độn bất ký niên!

Một chiếc bảo thuyền khổng lồ xuyên toa trong Hỗn Độn, vạn thiên lưu quang bay vùn vụt, trong nháy mắt bị bỏ lại phía sau thật xa.

Trong khoang thuyền có ba người, chính là Bàn Cổ, Nữ Oa, Hậu Thổ!

Giờ phút này, Nữ Oa đang cầm một cái hồ bạch ngọc, tà tà dựa vào cột buồm.

Tại trước mặt nàng có một cây thần thụ cao lớn, không ngừng trải qua hoa khai hoa tạ, kết xuất vạn thiên quả thực.

Mỗi một loại đều tinh oánh dịch thấu, nhìn qua mỹ vị phi thường.

Bên cạnh có từng đạo linh quang tiểu nhân nhi, bưng cái đĩa chạy tới chạy lui.

Không ngừng đem linh quả trang đầy đĩa, lại phi tốc đưa đến bên cạnh ba người.

Thậm chí có một bộ phận quang nhân nhi thể thiếp thay nàng bóc vỏ quả, chỉ chừa lại quả thịt.

Nữ Oa càng khoa trương, trực tiếp để quang nhân nhi đút cho ăn.

Một bên Hậu Thổ có chút không nỡ nhìn, "Tạo Hóa Thánh Nhân" không giả, nhưng lợi dụng đại đạo pháp tắc như thế này, cũng quá xa

xỉ rồi a?

Không cần phải nói, cây thần thụ kia là kiệt tác của Nữ Oa, quang nhân nhi cũng là kiệt tác của Nữ Oa, ngay cả những cái đĩa kia, thậm chí bảo thuyền đều là Nữ Oa từ trong hư vô sáng tạo ra.

Tạo hóa, tạo hóa, thật đúng là đều có thể "Tạo hóa" a!

Tu thành Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh Nữ Oa, đơn giản chính là "Tạo Vật Chủ" trong truyền thuyết.

Có thể tùy ý sáng tạo ra thứ mình muốn, hết thảy hữu hình vô hình, có sinh mệnh vô sinh mệnh... chỉ cần linh lực đầy đủ, là có thể vô hạn sáng tạo.

Quá ngưu rồi.

Hậu Thổ cảm thán thật sâu phục khí đồng thời, cũng nhịn không được cầm một quả hồng đồng đồng, nhìn qua phân ngoại ngon miệng bỏ vào trong miệng.

"Ân?" Mắt nàng hơi sáng, chua chua ngọt ngọt, mang theo một cỗ thanh hương độc đáo, bắt lấy vị lôi của nàng.

Cho dù sớm đã đại đạo đắc thành, không cần ăn uống, nhưng giờ khắc này vẫn bị hấp dẫn.

Nhịn không được lại nếm thử một miếng.

Ăn một miếng liền không dừng được.

Rất nhanh, trước mắt một đĩa lớn tiên quả đã thấy đáy.

Đây cũng không phải tiên quả tầm thường, bên trong uẩn hàm một cỗ tạo hóa chi lực, cũng may Hậu Thổ tu vi cao thâm, nếu là thánh nhân cảnh phía dưới ăn vào, bảo quản ngộ đạo phi thăng, tu vi tiến cảnh tiến triển cực nhanh.

"Hắc!" Nữ Oa đột nhiên quay đầu, giảo hoạt cười một tiếng nói:

“Muội tử, ta trồng thần thụ kết quả tử không tệ chứ?” Hậu Thổ hữu tâm phản bác, nhưng xác thực ăn rất ngon.

Nhịn không được có chút đỏ mặt gật gật đầu.

Lúc mới bắt đầu Nữ Oa làm mấy cái này, nàng còn nghĩa chính ngôn từ phê phán một trận nha.

Tu hành lộ phải chịu được tịch mịch.

Hỗn Độn tuy nhiên cô tịch, ngàn vạn năm cũng khó gặp một lần cảnh sắc biến ảo, nhưng cũng là một loại tu hành.

Kết quả luân hãm.

Nữ Oa hiềm cản lộ quá phiền phức, tạo ra “Hư Không Bảo Thuyền”, không cần thần thông kích phát, liền có thể tự hành xuyên toa trong Hỗn Độn.

Nàng cùng Bàn Cổ đều ngồi lên Hư Không Bảo Thuyền.

Nhưng rất nhanh, Nữ Oa lại cảm thấy vô liêu.

Thế là bồi thực ra một cây “Thần thụ”, nguyên tiên thần thụ không có nhiều hoa dạng như vậy, một cây chỉ có thể kết một loại quả, tại Nữ Oa không ngừng nỗ lực, thành công lộng ra trước mắt cây biến dị thể này, mỗi phút mỗi giây đều đang biến hóa nội bộ quy tắc, cho nên mỗi lần kết xuất quả thực cũng không giống nhau.

Ủy thực thỏa mãn cái miệng của kẻ ham ăn.

Một bên Bàn Cổ tịnh không thanh tu, phẩm thường lấy tiên quả do Nữ Oa trồng.

Đạm đạm nói: “Mùi vị xác thực không tệ, bất quá bên trong bao hàm sức mạnh quy tắc quá đơn nhất.” Nữ Oa nghe xong không những không ủ rũ, ngược lại chấn phấn.

Ánh mắt một trát bất trát nhìn chằm chằm Bàn Cổ nói: “Đại thần,

người cũng biết mà, ta tinh thông 'Tạo Hóa chi lực', không có biện pháp làm ra nhiều hoa dạng như vậy.

Hay là ngài cũng thử một chút?" Hậu Thổ theo bản năng muốn phản bác, phụ thần là thân phận bực nào, sao có thể cùng nàng hồ nháo?

Xuất hồ ý liêu.

"Ông", Bàn Cổ một chỉ điểm ra, đạm đạm nói: "Ngươi chưa nắm bắt được chân lý của 'Tạo Hóa'.

Nên biết, tịnh không phải chỉ có sinh linh vạn vật mới là tạo hóa, thiên địa, thế giới, vũ trụ, Hỗn Độn, nãi chí Hồng Mông trong truyền thuyết đều thuộc về tạo hóa.

Chân chính tạo hóa, không câu nệ vào một cách, không giới hạn ở một nơi.

Vô hạn luân hồi, sinh sinh bất tức, mới là tạo hóa." "Oanh!" Theo một chỉ điểm xuống, cây thần thụ quang thải tứ dật kia hốt địa kịch chấn, nguyên bản thân hình vạn trượng nháy mắt bạt cao tới mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng, ức vạn...

"Oanh" một tiếng, trực tiếp xuyên phá không gian bảo thuyền, trát căn vào vô tận Hỗn Độn.

Dần dần, thần thụ quang hoa nội liễm, thân hình ức vạn trượng vốn có thốn thốn hồi súc, tu du liền hóa thành mấy trăm trượng, so với trước đó nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng khí tức tản ra trên thân nó, lại càng thêm cổ lão, linh động.

Phảng phất vượt qua tuế nguyệt trường hà, tang thương, du viễn, lại tràn đầy sức sống vô tận.

Trên đó mông mông lung lung, phảng phất che phủ một tầng sa

mỏng.

Thiếu đi vẻ huyến lệ đa tư trước đó, lại càng hiển cổ vận.

Trong đó y hi có thể thấy được kết từng mai từng mai linh quả, lớn nhỏ hình thái các không giống nhau, khí tức tản ra cũng khác biệt.

Nữ Oa từ trong đó cảm nhận được đạo tắc thuộc về "Tạo Hóa chi lực".

Hậu Thổ cảm nhận được "Luân Hồi chi lực".

Lại nhìn hàng ngàn quả linh lớn nhỏ kia.

Mỗi một mai linh quả, chẳng lẽ đều uẩn hàm một đạo pháp tắc hay sao?

Theo thời gian trôi qua, số lượng linh quả đang gia tăng, phảng phất thần thụ trát căn vào Hỗn Độn, rút lấy dưỡng phân mới, cho nên lại dựng dục ra "Đạo tắc chi quả" mới!

Giờ khắc này, Nữ Oa, Hậu Thổ đều bị chấn hám thật sâu.

"Đây mới là Tạo Hóa sao?" Nữ Oa lẩm bẩm, phảng phất như có điều suy nghĩ, trên đỉnh đầu ẩn hiện vạn thiên linh quang, trong đó một dòng sông thuộc về Đại Đạo Tạo Hóa đang lao nhanh diễn hóa, cấp tốc khoách trương.

Một bên Hậu Thổ cũng có điều cảm ngộ.

Tuy nhiên Bàn Cổ giảng là "Tạo Hóa chi đạo", nhưng thiên hạ vạn đạo vốn thù đồ đồng quy.

Chân chính tạo hóa, không câu nệ vào một cách, không giới hạn ở một nơi!

Chân chính luân hồi, hạ thường không phải như thế?

Chẳng lẽ chỉ có luân hồi của sinh linh mới là luân hồi?

Thiên địa thì sao, thế giới thì sao?

Vũ trụ thì sao?

Nói rộng ra, "Hỗn Độn" thì sao?

Hỗn Độn không thể có luân hồi sao?

"Oanh long!" Đại Đạo cộng hưởng.

Hậu Thổ, Nữ Oa trên đầu mỗi người có một đại đạo trùng thiên, ẩn ước gian, tựa hồ câu liên với hư không vạn giới.

Giờ khắc này, đạo không còn câu nệ vào "Hồng Hoang thiên địa".

Phàm ngô sở kiến, phàm ngô sở tri, phàm ngô sở cảm...

đều có đại đạo của ngô tồn tại.

Đây mới là chân chính "Đạo"!

Bàn Cổ trong mắt phù hiện một vệt tiếu dung, hai nữ sở hữu "Đại Đạo Cảnh" thiên tư, thật không uổng phí.

Tùy ý nói một phen, liền để các nàng có đẳng cấp cảm ngộ này.

Chương 242

Từ đây thoát ra khỏi lồng chim, đi lên chân chính đại đạo.

Ủy thực là niềm vui ngoài ý muốn.

Lần này thâm nhập Hỗn Độn mang theo hai nữ, kỳ thật cũng có ý tứ ma luyện.

Hồng Hoang chung quy có cục hạn.

Đừng nhìn hai nữ hiện tại là Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng nếu như không thể minh bạch "Chân lý của Đạo", chỉ sợ cả đời cũng đừng hòng có thốn tiến.

Hiện nay khác biệt, minh xác tự thân đạo.

Ngày sau, Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo đỉnh phong, nãi chí Đại Đạo Thánh Nhân cũng không phải là không có khả năng.

Thời gian trôi qua cực nhanh, Nữ Oa, Hậu Thổ tự thân đại đạo lại có tinh tiến, nhàn rỗi thì ba người uống rượu phẩm quả, thời gian trôi qua đảo cũng tiêu dao tự tại.

Rất nhanh liền xuyên hành quá nửa Hỗn Độn.

Dựa vào một tuyến khiên dẫn minh minh trung, triêu về một phương hướng nào đó tiến phát.

Một ngày nọ, hai nữ đang nghiên cứu quả phẩm mới.

Hốt nhiên thân thuyền chấn chiến, "Ông" tựa hồ đụng phải vật thể không xác định nào đó.

Tiếp theo, bảo thuyền tao ngộ áp chế, tốc độ dần chậm lại.

Một đạo tiếng cười âm lệ truyền đến: "Kiệt kiệt kiệt, bảo thuyền

thật xinh đẹp!" "Ca mấy cái vận khí không tệ, đang sầu lần này diện kiến Thần Chủ đại nhân nên mang cái gì thì tốt.

Lễ vật hiện tại không cần sầu nữa.

Bảo thuyền này chậc chậc, Thần Chủ đại nhân nhìn thấy, nhất định sẽ rất vui vẻ." Hỗn Độn sinh linh?

Nữ Oa, Hậu Thổ nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Xuyên hành Hỗn Độn đã lâu, lần đầu tiên nhìn thấy Hỗn Độn sinh linh.

Tuy nhiên sớm trước đó, Bàn Cổ đã phổ cập cho các nàng, trong Hỗn Độn cũng có sinh linh tồn hoạt.

Chỉ là nơi Hồng Hoang đại thế giới, là hạch tâm của Hỗn Độn, năm đó bởi vì "Khai Thiên chi kiếp", ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần bá chủ tận số vẫn lạc tại đây, đối với sinh linh Hỗn Độn bình thường mà nói nơi này như tuyệt địa, căn bản không dám tới gần.

Nhưng tại Hỗn Độn Hải bên ngoài, hắn dám chắc chắn tất có sinh linh tồn hoạt.

Có thể là hậu duệ Ma Thần tồn hoạt từ thời viễn cổ, cũng có thể là tộc quần Hỗn Độn hung thú mới đản sinh.

Không đồng nhất mà túc.

Nữ Oa sớm chịu đủ lữ trình đơn điệu nhạt nhẽo, hiện nay đụng phải mấy cái Hỗn Độn sinh linh cướp đường, lập tức hứng thú.

Một mặt chấn phấn nói: "Đại thần, mấy tên tiểu gia hỏa này giao cho ta đối phó, vừa vặn dò xét tình huống." Bàn Cổ tùy ý phất phất tay, không đề lên nổi hứng thú.

Cảm ứng khí tức ba tên gia hỏa bên ngoài, mạnh nhất cũng chỉ có

Sơ Đoạn Thiên Đạo Cảnh đỉnh phong.

Nữ Oa thế nhưng là Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, lại thêm những năm này cảm ngộ tự thân chi đạo, nghiễm nhiên có tích tượng đạp vào Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, đối phó mấy cái Sơ Đoạn Thiên Đạo Cảnh, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Được cho phép, Nữ Oa lập tức mắt lộ hoan hỉ, "Hưu" một tiếng tái xuất hiện, đã ở bên ngoài bảo thuyền.

Chỉ thấy phía trước vô tận Hỗn Độn, xuất hiện ba tôn thân ảnh cao lớn.

Mỗi cái thân cao vạn trượng, thể phách như rồng.

Cầm đầu là một con tinh quái mặt ngựa, đầu sinh độc giác, mọc ra cái đuôi, trên thân bao phủ vảy dày đặc, không nhìn ra chủng tộc gì.

Sau lưng là hai tên gia hỏa, so với hắn thấp hơn một đầu, ngoại trừ khí tức mạnh yếu khác biệt, nhìn qua cũng giống như đúc.

"Thái, mấy tên gia hỏa kia, vì sao ngăn cản đường đi bảo thuyền của ta?" Nữ Oa trực tiếp chấn động đại đạo, phát ra đại đạo chi âm.

Đối diện ba đầu ma quái, lập tức nghe hiểu lời của nàng.

Cầm đầu tinh quái mặt ngựa, tay cầm búa lớn, hoành tuyên tại thiên địa gian, không lệch không nghiêng, vừa vặn ngăn cản đường đi của Hư Không Bảo Thuyền.

Nhìn Nữ Oa nhỏ bé như con kiến, phát ra nụ cười âm sâm.

Nanh ác nói: "Nữ nhân.

Bảo thuyền của ngươi?" "Hàng thật giá thật!" Nữ Oa cười híp mắt nhìn trước mắt ba tên gia hỏa, âm thầm so sánh sự khác biệt với Hồng Hoang thánh nhân.

Phải nói, khác biệt rất lớn.

Không nói Hồng Hoang thánh nhân, cho dù là tu thành tiên đạo phổ thông Hồng Hoang sinh linh, trên thân đều mang theo một cỗ đạo tắc chi lực.

Cỗ đạo tắc này làm cho minh tâm kiến tính, có thể tiếp xúc tốt hơn với đại đạo quy tắc, từ đó tham tu tự thân đại đạo.

Nhưng trước mắt ba cái Hỗn Độn ma quái hiển nhiên không phải như thế.

Từ trên thân bọn chúng cảm thụ không thấy đạo tắc tồn tại, chỉ có hung tàn bá đạo, vô thất vĩ lực.

Tựa hồ chỉ biết sát lục.

Nói trắng ra là, khác biệt giữa người dã man cùng người văn hóa.

Đám gia hỏa này đến cùng là làm sao sở hữu tu vi cường đại như vậy?

Nữ Oa không khỏi có chút hiếu kỳ.

Cầm đầu ma quái nghe xong lời của nàng, lại hiêu trương vô hạn nói: "Nữ nhân, hiện tại thuyền này là của ta.

Thức thời tranh thủ thời gian cút, nếu không đừng trách lão tử đối với ngươi không khách khí." Nếu như không rõ ràng sự nguy hiểm khi hoành độ Hỗn Độn, cảm thấy Nữ Oa khả năng không đơn giản, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Hôm nay, hắn chỉ muốn ổn ổn đem lễ phẩm cho Thần Chủ tới tay.

"Nếu như ta không chịu đâu?" Nữ Oa cười ngọt ngào, đáng tiếc Hỗn Độn ma quái thẩm mỹ quan hiển nhiên cùng Hồng Hoang sinh linh khác biệt.

Ném mị nhãn cho người mù xem rồi.

"Không chịu?" Tên ma quái cao lớn kia phát ra tiếng cười dữ tợn,

run lên búa lớn mấy ngàn thước vuông trong tay nói: "Huynh đệ, nói cho nữ nhân này biết.

Nếu như không làm theo sẽ có hậu quả gì!" "Hống!" Phía sau hai con ma quái cao lớn lập tức đạp tới một bước, "Oanh long!" Hư không chấn chiến, nhị giả một cái sử đại kiếm, một cái sử trường kích, mãnh liệt đánh vào hư không.

"Phanh oanh!" Trước người Hỗn Độn hư không sậu nhiên nổ tung, một cái hắc động cực lớn thành hình, tựa hồ có thể thôn phệ hết thảy, kinh khủng lực lượng tứ ý phiên quyển, đi tới đâu, Hỗn Độn thốn thốn băng toái... hồi lâu mới bình phục lại.

"?" Nữ Oa khinh thường cười một tiếng, mãnh liệt giơ tay vẫy một cái.

"Ông" một vệt hồng quang xé rách hư không.

Nhìn qua bé nhỏ không đáng kể, nhưng một giây sau khi hồng quang bay ra.

"Phanh" một tiếng, phía trước hư vô Hỗn Độn chi địa, sậu nhiên nổ tung.

Một cái hắc động so với hai đại ma quái vừa rồi hợp lực tạo ra còn muốn lớn hơn mười mấy lần, trong nháy mắt bao trùm ngàn vạn dặm quanh thân.

Khủng bố Hỗn Độn khí lưu phiên quyển, Địa Thủy Phong Hỏa phún dũng hiện ra!

"Hô lạp lạp!" Trực bôn ba đại ma quái tập kích tới.

"Tê!" Ba đại ma quái đều hít một hơi lãnh khí, cầm đầu đại ma quái mãnh liệt chém xuống một búa.

"Oanh long long" đáng sợ khí kình tịch quyển, đại ma quái thân

hình run lên, búa lớn trong tay đương trường bị hất bay ra ngoài.

"Tê lạp" tứ ngược hắc động năng lượng, cơ hồ sát da đầu hắn bay qua.

"Rắc rắc!" Đỉnh đầu độc giác tề căn đứt gãy, máu tươi đầm đìa.

Đại ma quái vạn trượng thân hình, lập tức run rẩy.

Không còn sự anh dũng bưu hãn trước đó, trong mắt viết đầy sợ hãi nhìn về phía Nữ Oa.

Nữ Oa, tựa hồ chỉ làm một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Giơ tay vẫy một cái, hồng quang tốc biến, ẩn vào lòng bàn tay.

Nàng y nguyên chỉ lớn bằng người bình thường, cùng ba con ma quái cao lớn so sánh, đơn giản là con kiến cùng voi lớn.

Nhưng hiện tại, run rẩy lại là voi lớn...

"Phốc thông." "Phốc thông!" Một giây sau, ba đại ma quái trực tiếp hướng nàng khuất tất quỳ xuống.

Đại ma quái thanh tư lực kiệt nói: "Ngô đẳng không biết Thần Tôn hàng lâm, mạo phạm Thần Tôn đại nhân.

Mời đại nhân tha mạng!" "Mời Thần Tôn đại nhân tha mạng!" "Uy, nhận lầm người rồi a?

Ta cũng không phải Thần Tôn đại nhân gì đó." Nữ Oa vẻ mặt cười a a.

Chương 243

Tên đại ma quái run rẩy nói: "Đại nhân tối thiểu có được đệ thất đạo cảnh tu vi, đệ thất đạo cảnh trở lên thống xưng là Thần Tôn, đại nhân...

Ân?" Đại ma quái hốt nhiên ý thức được cái gì, ngước mắt nhìn về phía Nữ Oa, vẻ mặt chấn hám nói: "Ngươi, ngươi là ngoại giả?" "Ngoại giả?" Còn lại hai đại ma quái trong nháy mắt sôi trào.

Tam giả không còn vẻ cung thuận trước đó, từng cái trở nên sát khí trùng thiên.

Đại ma quái lệ quát: "Chạy, mau nghĩ biện pháp thông tri Thần Chủ đại nhân, lại có ngoại giả nhập cảnh..." "!" Mắt thấy ba ma quái muốn chia nhau chạy trốn, Nữ Oa trong mắt tinh mang sạ hiện.

"Oanh long!" Một đại đạo thuần bạch vô hạ, trong nháy mắt trấn áp xuống!

Ba ma quái tuy nhiên bất phàm, nhưng hiển nhiên không phải đối thủ của Nữ Oa.

"Tạo Hóa Đại Đạo" vừa ra, ba ma quái toàn vô lực phản kháng, khoảnh khắc liền bị trấn áp.

Tu du!

Nữ Oa mang theo ba ma quái bị phong cấm, trở về trong bảo thuyền.

Tùy tay đem ba ma quái ném trên mặt đất.

Một mặt buồn bực nói: "Ba tên gia hỏa này có phải não bị hỏng rồi không?

Một hồi hô ta Thần Tôn đại nhân, một hồi lại gọi ta ngoại giả.

Bại lộ rồi?" Đường đường Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cư nhiên lập tức bị mấy cái tiểu ma quái nhìn thấu thân phận.

Bàn Cổ mày hơi nhíu, không nói gì.

Kinh nghiệm của hắn dừng lại ở mười ức tám ngàn vạn năm trước, đâu biết hiện tại Hỗn Độn ngoại vực là chuyện gì xảy ra?

Lại nói, cho dù năm đó, hắn cũng không thâm nhập điều tra ngoại vực.

Hỗn Độn đệ nhất kỳ bảo "Hỗn Độn Thanh Liên" dựng dục, sinh ra đã là Thiên Đạo đỉnh phong, xuất thế không bao lâu liền đuổi kịp nhiệm vụ khai thiên, tay cầm "Khai Thiên Phủ" đại sát tứ phương, cuối cùng "Khai thiên địa".

Cùng hắn tiếp xúc thấp nhất đều là cấp bậc Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, xuống chút nữa tế phân thì hắn cũng không biết.

Thần niệm tham nhập thức hải tên đại ma quái kia.

"Ông!" Chủng chủng tin tức lập tức truyền thâu.

Hồi lâu, Bàn Cổ mở mắt, trong mắt đã thêm một tia minh ngộ.

Hậu Thổ, Nữ Oa cũng không nhàn rỗi, riêng phần mình lục soát ký ức ba đại ma quái.

Một giây sau, hai nữ ánh mắt đều vi diệu.

Nữ Oa cũng tổng coi như biết vì sao lại bại lộ.

Nguyên lai, phàm là hung thú, ma quái, ma thần linh tại Hỗn Độn ngoại vực, chỉ cần Thiên Đạo Cảnh trở lên, đều được xưng là Thần Vương, tương đương với Sơ Đoạn Đỉnh Phong Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang thiên địa.

Hướng lên là Thần Tôn, tương đương với Trung Đoạn Đỉnh Phong Thiên Đạo Thánh Nhân!

Lại phía trên chính là Thần Chủ, là Cao Đoạn Đỉnh Phong Thiên Đạo Thánh Nhân.

Về phần tên đại ma quái kia vì sao chỉ hỏi một câu, liền chắc chắn Nữ Oa là người ngoài...

Đơn giản, bởi vì không có bao nhiêu năm công phu, đây là nhóm người ngoài thứ ba xông vào.

Mấy trăm vạn năm, ngàn vạn năm, ức năm, cũng không có một cái người ngoài.

Nhưng vạn năm trở lại đây, lại liên tiếp phát sinh mấy lần xâm nhập.

Cho nên, các đại Thần Chủ xử tại biên giới Hỗn Độn vực đều cảnh giác.

Hạ nghiêm lệnh, một khi phát hiện nhân vật khả nghi lập tức báo lên.

Người ngoài có một cái điểm chung, không rõ ràng xưng vị đẳng cấp cảnh giới của Hỗn Độn vực.

Nữ Oa bại lộ chính là bại lộ ở chỗ, đối phương xưng nàng là Thần Tôn đại nhân, nàng nói đối phương nhận lầm người...

Thần Tôn, cũng không phải tôn xưng của một cá nhân, mà là tôn xưng của một cảnh giới.

"Được rồi!" Ý thức được sự thất ngộ của mình, Nữ Oa lược hiển bất đắc dĩ.

Thứ này, nàng cũng không có kinh nghiệm a!

Một bên Hậu Thổ lại ngưng mi nói: "Hai lần xâm nhập...

Chẳng lẽ là Thông Thiên giáo chủ cùng Hồng Quân?" Nữ Oa nhíu mày nói: "Thông Thiên đảo có khả năng!

Nhưng Hồng Quân sẽ không chứ?" "Hẳn là không phải Hồng Quân!" Bàn Cổ híp mắt nói: "Hắn cùng ngoại vực Hỗn Độn Ma Thần sớm có cấu kết, lúc trước có thể triệu hoán Dương Mi hóa thân trợ chiến, dĩ nhiên chứng minh một điểm này." "Ân!" Hai nữ nghe vậy đều gật đầu, xác thực là đạo lý này.

Dựa theo đẳng cấp phân chia của Hỗn Độn ngoại vực, Không Gian Ma Thần Dương Mi là Thiên Đạo đỉnh phong tu vi, còn tại trên Thần Chủ, tuyệt đối là cấp bậc Chúa Tể tồn tại.

Hồng Quân lúc trước đào ly Hồng Hoang thiên địa, tất nhiên là đi đầu quân Không Gian Ma Thần Dương Mi, làm sao lại bị coi là kẻ xâm nhập?

Huống chi, Hồng Quân Thiên Đạo đỉnh phong tu vi, nếu không muốn bị người phát hiện, trừ phi là loại cấp bậc Ma Thần như Dương Mi, còn phổ thông Thần Tôn, Thần Chủ, làm sao có thể phát hiện hắn xâm nhập?

"Tốt, việc này không quan trọng!

Trước mắt, cần tiên thăm dò Hồng Quân đang ở đâu, thuận tiện nhìn xem ngoại vực ẩn tàng bao nhiêu Hỗn Độn Ma Thần!" Nói đến đây, Bàn Cổ trong mắt ẩn hiện tinh mang chói mắt sạ hiện.

Đại ma quái tuy nhiên tu vi không yếu, có được Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh tu vi.

Đặt tại ngoại vực, cũng là một tôn cường giả cấp bậc Thần Vương.

Đáng tiếc, hiểu biết có hạn.

Cao nhất cũng mới tiếp xúc đến "Thần Chủ" nhất cấp, Thần Chủ

chỉ là Hồng Hoang tục xưng "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân" mà thôi.

Về phần cao hơn một cấp là Thiên Đạo đỉnh phong, loại so với Dương Mi cấp bậc kia, hiển nhiên không phải một cái nho nhỏ Thần Vương có thể biết được.

Hai nữ nghe vậy, trong mắt đều thêm vài phần túc nhiên.

Hỗn Độn Ma Thần tồn tại, đối với Hồng Hoang thiên địa là một cái uy hiếp cực lớn.

Loại uy hiếp này, thậm chí muốn vượt qua "Hồng Quân Lão Tổ".

Không, Hồng Quân Lão Tổ cũng không phải đèn cạn dầu.

Tên kia là Hồng Hoang phản đồ, tất sát!

Nữ Oa trong mắt tinh mang xán nhiên nói: "Chúng ta muốn truy tra tin tức Hỗn Độn Ma Thần, phổ thông tiểu lâu la khẳng định không được, thấp nhất cũng phải tìm cấp bậc 'Thần Chủ'!

Trước mắt, chẳng phải có một cái có sẵn sao?" Nói xong, cười hì hì nhìn ba bóng dáng ma quái trên mặt đất.

Nàng nói "Thần Chủ" có sẵn, chính là kẻ thống quản phiến khu vực này - "Thí Thiên Thần Chủ".

Cũng là trực thuộc lãnh đạo của ba đại ma quái.

Từ trong ký ức ba đại ma quái biết được, bọn hắn đều là thân binh dưới trướng "Thí Thiên Thần Chủ", tên đại ma quái kia càng là thân binh tiểu đội trưởng.

Lần này ra ngoài, là để chấp hành một nhiệm vụ Thí Thiên Thần Chủ giao đại.

Hôm nay vừa vặn trên đường trở về, kết quả đụng phải "Hư Không Bảo Thuyền" của Nữ Oa.

Nhất thời nảy lòng tham, định tiến hiến cho Thí Thiên Thần Chủ, tất có thể hoạch đắc ban thưởng.

Kết quả lạc được kết cục hiện tại.

Muốn tham tra tin tức Hỗn Độn Ma Thần, "Thí Thiên Thần Chủ" không nghi ngờ là một cái đột phá khẩu tốt.

Bàn Cổ đạm đạm nói: "Theo lời ngươi.

Trước tìm Thí Thiên Thần Chủ, tra rõ hư thực." Quét mắt nhìn ba đầu ma quái bị chế phục trên mặt đất, hơi chần chờ một chút, liền nói: "Hiện nay đã tiến vào ngoại vực, càng đi vào trong, xác suất gặp phải Hỗn Độn sinh linh càng lớn.

Chúng ta cần đổi thân phận mới được." Nói xong, lắc mình biến hoá, Bàn Cổ đã biến thành tên đại ma quái trên mặt đất.

Vô luận thân hình ngoại mạo, nãi chí khí tức linh hồn đều giống nhau như đúc.

Loại biến hóa chi thuật này, đối với Bàn Cổ mà nói quá đơn giản.

Nữ Oa, Hậu Thổ thấy thế, lập tức minh bạch ý hắn.

Không cần nhiều lời.

"Bá bá!" Liên tiếp hai đạo linh quang tốc biến, hai nữ phân biệt hóa thành hai cái phó thủ của đại ma quái.

Đồng dạng duy diệu duy tiêu, trừ phi Thiên Đạo đỉnh phong cảnh cường giả đích thân tham tra, hơn nữa còn phải là người quen.

Phủ tắc, căn bản nhìn không ra nửa điểm sơ hở.

"Đi thôi!" Bàn Cổ hô một tiếng, giờ khắc này, ngay cả khẩu vấn động tác đều biến thành ma quái vừa rồi.

Chương 244

"Xích lạp" một vệt linh quang lóe lên, ba đại ma quái trên mặt đất đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nữ Oa cũng thu bảo thuyền, thần thụ.

"Ông" thân hóa độn quang, ba người rất nhanh biến mất tại mang mang Hỗn Độn vực!

Hỗn Độn vực, quảng mậu vô ngân.

Cho dù Chúa Tể cấp cường giả, cũng khó đoán được phạm vi của nó.

So sánh Hỗn Độn vực, Hỗn Độn Hải mới là nơi được trời ưu ái chân chính.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần bá chủ ban đầu, đều đản sinh tại Hỗn Độn Hải.

Điểm này, giống như Thượng Cổ Hồng Hoang, Đông Thắng Thần Châu so với ba đại bộ châu khác địa vị như nhau.

Chỉ là về sau ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần toàn bộ bị Bàn Cổ chém giết, trong đó một số hung thú, cổ ma may mắn đào thoát, độn nhập Hỗn Độn ngoại vực.

Một đồn mười, mười đồn trăm, mới tạo nên hách hách hung danh của Hỗn Độn Hải, nơi đó cũng bị liệt vào ngoại vực cấm địa, đại đại tương truyền.

Từ trong ký ức ba cái ma quái biết được tin tức, Bàn Cổ lại cảm thấy, tâm tư của ma quái tầng dưới chót, so với chân chính đỉnh cấp Ma Thần, tất nhiên có nhận thức và kiến giải khác biệt.

Hắn cũng muốn biết, hiện nay Hỗn Độn vực ẩn tàng bao nhiêu đỉnh cấp Ma Thần.

Năm đó chết dưới Khai Thiên Phủ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, lại có bao nhiêu kẻ phục sinh?

Hoặc giả dứt khoát không chết?

Ẩn nấp ở chỗ này, là vì cái gì?

Những cái này, đều là thứ cần phải làm rõ ràng.

Ba người toàn lực đi đường, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã tới địa bàn của "Thí Thiên Thần Chủ".

Phía trước hư vô Hỗn Độn, một tòa cổ thành to lớn như ẩn như hiện, bốn phía cấm không, bị người lấy vô thượng pháp lực dung luyện một phiến đại lục.

Trên đó ẩn ước có thể thấy được các loại hung thú, ma quái đi lại, có vài phần khí tượng náo nhiệt.

Nữ Oa tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: "Không nghĩ tới, Hỗn Độn Ma Thần cũng biết xây thành?

Nhìn bộ dáng, cùng Hồng Hoang sinh linh chúng ta giống như không có gì khác biệt a?" Bàn Cổ liếc nàng một cái, đạm đạm nói: "Mỗi cái chủng tộc, đều có văn minh thuộc về mình.

Hỗn Độn Ma Thần tuy nhiên hung tàn, nhưng không có nghĩa là không hình thành văn minh." Viễn cổ chi thời có văn minh sao?

Đại khái suất là có.

Chỉ bất quá, hắn vừa xuất thế đã là Thiên Đạo đỉnh phong, tiếp theo mở ra "Khai Thiên chi kiếp".

Cho dù có văn minh, cũng không kịp đi cảm thụ.

Năm đó ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần bị trảm, nhất ứng hung thú, ma quái truy tùy, không chết dưới Khai Thiên Phủ, thì tứ tán bỏ chạy.

Lấy tu vi cảnh giới của hắn, tự nhiên phạm không được cùng đám tiểu gia hỏa này so đo.

Mười ức tám ngàn vạn năm trôi qua, nếu như có cường đại hung thú, ma quái độn nhập ngoại vực, tịnh kiến lập văn minh thể hệ thuộc về mình, một điểm cũng không kỳ quái.

Nữ Oa nghĩ lại cũng thấy đúng đạo lý này, nàng tu chính là "Tạo Hóa pháp tắc".

Hồng Hoang Nhân tộc càng là do nàng từ hư vô sáng tạo ra.

Tuy tạo ra xong không quản Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc văn minh, xác thực là từ không đến có thành lập nên.

Hiện nay, cũng chỉ là trăm vạn năm công phu mà thôi.

Đám Hỗn Độn Ma Thần, hung thú, ma quái này lịch sử truy tố, có chút thậm chí so với Hồng Hoang thiên địa còn cửu viễn hơn.

Hình thành văn minh thuộc về mình, thật không kỳ quái.

Nói chuyện công phu, ba người đã tới dưới chân nguy nga cổ thành.

Cửa thành có tuần thành binh bả thủ.

Cùng thế lực trong Hồng Hoang thiên địa, không có gì khác biệt.

Chỉ là đẳng cấp phòng hộ viễn siêu Hồng Hoang phổ thông thế lực.

Tùy tiện một cái thủ thành tiểu tướng, đều là Thiên Đạo Cảnh cường giả.

Thủ thành binh càng là thanh nhất sắc Đại La trở lên, Ngũ trưởng, Thập trưởng, Bách phu trưởng... những cái kia tất nhiên phải là Chuẩn Thánh mới có thể đảm nhiệm.

Hồng Hoang thiên địa các đại thế lực nhưng không có xa xỉ như vậy!

Đương nhiên, cũng có liên quan đến "Thần Chủ" đại thành của hắn, Thần Chủ kia chính là "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân" cường giả.

Cường giả như vậy, muốn chiêu lãm một đám trung đê đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Chuẩn Thánh, Đại La kia là dễ như trở bàn tay.

Tại phía trước, xếp thành một hàng dài đội ngũ.

Có ma linh, có hung thú, có ma quái các không giống nhau, bất quá tại cửa thành, mọi người đều thu liễm tự thân khí tức.

Mặc kệ chân thân lớn bao nhiêu, đều thống nhất biến thành mười mấy trượng, thuận tiện kiểm duyệt.

Trước mắt mới chỉ, chưa thấy một kẻ nào dám hiển xuất chân thân, trực tiếp hoành trùng trực chàng.

Nhưng Bàn Cổ lại từ trong ký ức đại ma quái biết được, thân phận của hắn là thân binh đội trưởng của "Thí Thiên Thần Chủ", toàn bộ trong thần thành quyền thế tỉ trọng không vượt quá ba người.

Tại loại tình huống này, hoàn toàn không cần cố kỵ.

Hai nữ hóa thân thành phó thủ, cũng không cần để ý tới một cái thủ thành tiểu tướng.

Lập tức ba người kính trực triêu cửa thành bay đi.

"Oanh long long!" Cường đại Ma Thần khí tức, trong nháy mắt tịch quyển mà ra.

“Hắc?” Chu biên một chúng ma quái, hung linh vui vẻ: “Kẻ ngu này ở đâu ra?

Ở Thần thành dám làm càn không kiêng nể gì cả.

Không muốn sống nữa sao?” “Ta xem mấy người này tu vi không tầm thường, chỉ sợ là có Thần Vương cảnh.” “Thần Vương cảnh thì sao?

Thần Vương cảnh không cần thủ quy củ sao!

Lần trước ta tới, tận mắt thấy một tôn Thần Vương cảnh cường giả, không thủ quy củ.

Kết quả chọc ra ‘Thí Thiên Thần Chủ’, một đao cho bổ.” “Tê!

Thí Thiên Thần Chủ đáng sợ như vậy?” “Đó là, Thần Chủ cũng chia đẳng cấp.

Giống như nhà ta ‘Thí Thiên Thần Chủ’ cho dù tại trong Thần Chủ cũng là tuyệt đỉnh tồn tại, nghe nói Thần Chủ lão nhân gia ông ta đắc được truyền thừa của một vị Chí Tôn nào đó, có hi vọng tấn cấp Chúa Tể cảnh!” “Chí Tôn!!!” Trong tràng vang lên một mảnh thanh âm hít vào khí lạnh.

Thiên Đạo đỉnh phong gọi là “Chúa Tể cảnh”, nhưng Chúa Tể cảnh lại tịnh không phải ai cũng đều có thể thành “Chí Tôn”.

Chí Tôn giả, không ai không chưởng khống một đại đạo hoàn chỉnh, lại còn phải là loại cường đại vô cùng.

Loại so với trong truyền thuyết “Thời Gian Đại Đạo”, “Không Gian Đại Đạo”, “Luân Hồi Đại Đạo”, “Tạo Hóa Đại Đạo”, “Âm Dương Đại Đạo”...

Duy chỉ có chưởng khống những đại đạo này, tịnh mượn nhờ nó tu thành Thiên Đạo đỉnh phong, mới có thể được tôn là “Chí Tôn”.

Lịch sử đã chứng minh, Chúa Tể cảnh cường giả khả năng sẽ không ít, nhưng Chí Tôn tuyệt đối vạn trung vô nhất.

Bàn Cổ Thiên Đạo đỉnh phong tu vi, không cần cố ý đi nghe, thanh âm bốn phía liền tự động truyền vào trong tai.

Nghe nhất ứng ma quái, hung linh nghị luận, trong mắt hối sáp nhất thiểm nhi thệ.

"Thí Thiên Thần Chủ nếu như thật sự có 'Chí Tôn truyền thừa', vậy phải tranh thủ một chuyến." "Người nào!" Cơ hồ cùng một thời gian, khí tức ba người kinh động đến thủ thành ma binh.

"Oanh long!" Cầm đầu tuần thành tướng lĩnh, một tên Nhị Đoạn Thiên Đạo Cảnh ma tướng nhảy xuống.

Trên thân mặc áo giáp dày nặng, một đôi con ngươi huyết hồng hung sát.

Tay cầm một thanh huyết nguyệt trường đao, liền muốn hoành không trảm hạ.

"To gan!" Hồi thần Bàn Cổ, học giọng điệu của đại ma quái, lệ quát: "Mở to mắt chó của ngươi ra nhìn xem, lão tử là ai?" Tiếp theo, Tam Đoạn Thiên Đạo Cảnh tu vi quét ngang mà ra.

"Oanh long long!" Hung tàn bạo lệ ma uy, trực bôn tên ma tướng kia hoành không áp xuống.

Hỗn Độn ma quái chi gian giao lưu chính là trực tiếp như vậy, không cần mặt mũi hay lý lẽ, trực tiếp đánh phục là được.

Ai nắm đấm lớn, người đó là lão đại.

Chương 245

“Bá!” Bàn Cổ giờ phút này mô phỏng chính là khí tức của đại ma quái, thuần chính Thần Vương đỉnh phong cảnh.

Ma tướng tuy cũng có Thần Vương cảnh tu vi, nhưng lại chỉ là Nhị Đoạn...

Ma quái ở giữa đẳng cấp áp chế, càng thậm hơn so với Hồng Hoang thánh nhân.

Tên ma tướng kia thân hình kịch liệt chao đảo, suýt chút nữa ngã nhào trên mặt đất.

Sau khi quan sát kỹ tên ma tướng, thân hình hắn chợt run rẩy, dường như mới khôi phục ý thức.

Hồng quang trong mắt rút đi, thay vào đó là một vẻ kính sợ tột độ, cung cung kính kính nói: "Tham kiến Hắc Thiết đại thống lĩnh, mạt tướng có mắt không tròng, mạo phạm đại thống lĩnh, xin đại thống lĩnh trách phạt!" Hắn quỳ một chân xuống đất, động tác dứt khoát, không chút dây dưa.

Hắc Thiết, chính là cái tên giả xui xẻo của đại ma quái mà Bàn Cổ đang đóng giả.

Hai nữ nhân bên cạnh nín cười đến mức bả vai rung động.

Giờ phút này, Nữ Oa đang sắm vai nhị ma quái lại phát huy đầy đủ tác dụng của một tên tay sai đắc lực.

Nàng bước lên một bước, tung cước đá bay tên ma tướng kia ra xa.

Miệng nàng mắng nhiếc: "Mù cặp mắt chó rồi à, không biết lão đại chúng ta đã về sao?

Lần này lão đại phụng mệnh Thần Chủ xuất thành làm việc, ngươi cũng dám cản?" Dường như chưa hả giận, nàng còn bồi thêm mấy cước liên tiếp.

Tên ma tướng khổ không thể tả, nhưng chỉ đành cắn răng chịu đựng, không dám cãi lại nửa lời.

Bàn Cổ có chút không nỡ nhìn thẳng cảnh tượng này, hoặc giả là không muốn lãng phí thời gian với đám tôm tép nhãi nhép.

Hắn xua tay nói: "Được rồi, ta không có thời gian lãng phí.

Đợi sau khi hướng Thần Chủ phục mệnh, sẽ giáo huấn tiểu tử này sau." "Được rồi, đại ca!" Nữ Oa trong vai nhị ma quái lập tức ngoan ngoãn chạy về.

Cái dáng vẻ nịnh nọt này ở Hồng Hoang cũng không thấy nhiều, nhưng cố tình Nữ Oa lại diễn loại vai này rất đạt.

Hậu Thổ cường nén cười, tiếp tục sắm vai đệ tam ma quái.

Nàng trừng mắt nhìn tên ma tướng kia, hung dữ nói: "Còn không mau cút?

Nếu không phải đại ca hôm nay có đại sự cần làm, tuyệt đối không tha cho ngươi." "Đa tạ, đa tạ ba vị đại nhân!" Tên ma tướng khúm núm cúi người, hoàn toàn không còn chút khí độ Thần Vương nào.

Trong lòng hắn thầm hận hôm nay ra cửa không xem ngày, cư nhiên chọc phải ba tôn sát thần này.

Luận tu vi, ba tên ma quái này không phải mạnh nhất Thần Thành, nhưng cố tình lại được "Thí Thiên Thần Chủ" tin cậy nhất, cho dù là hai vị Phó Thành Chủ gặp cũng phải lễ nhượng ba phần.

Hắn tuy cũng là thân tín của một vị Phó Thành Chủ, nhưng so với bọn họ thì tự nhận xui xẻo đi.

Nếu không bạt hỗ, ba vị này cũng không xứng được gọi là "Thần Thành Tam Sát"!

Ba luồng khí tức trùng thiên, nhóm ba người Bàn Cổ nghênh ngang đi xuyên qua cửa thành.

Cái tư thái kia nhìn qua thật khiến người ta muốn lao vào đánh cho một trận.

Mãi một lúc lâu sau, mới có thanh âm bàn tán truyền đến: "Chẳng lẽ trong truyền thuyết 'Thần Thành Tam Sát' đã trở lại?" "Suỵt, không muốn sống nữa à.

Bị bọn hắn nghe thấy, không bị chơi chết mới lạ?" "Hít!

Ba cái tên kia quả thực là..." "Không còn cách nào, ai bảo Thành Chủ tín nhiệm bọn hắn chứ?

Tên Hắc Thiết kia cũng không đơn giản, nghe nói sắp đột phá Thần Tôn cảnh!" "Khu khu Thần Vương mà kiêu ngạo bạt hỗ như thế, nếu thành Thần Tôn thì còn đến mức nào nữa?" "Thôi kệ đi, không liên quan đến chúng ta!

Cùng lắm thì đổi sang nơi khác cư ngụ!" Đi được một đoạn khá xa, Bàn Cổ vẫn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng nghị luận sau lưng.

Nhất thế anh danh tẫn hủy!

Nữ Oa nhịn không được lầm bầm: "Thần Thành Tam Sát... cái danh hiệu chó má gì vậy." Đường đường là Thánh Mẫu nương nương, tinh thông Tạo Hóa Đại Đạo, Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cư nhiên bị gọi là Thần Thành Tam Sát?

Không, ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng ở trong đó, là kẻ đứng đầu Tam Sát.

Cái ngạnh này, đại khái đủ để cười cả đời.

Nghĩ đến đây, sự buồn bực lúc trước quét sạch sành sanh, nàng trộm mắt đánh giá Bàn Cổ, trên mặt sớm đã cười nở hoa. "Ong!" Hư không khẽ chấn động, một đạo lực lượng bàng bạc đánh thẳng vào thần hồn.

Nữ Oa thân hình run lên, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Một bên Hậu Thổ phảng phất như sát giác được gì đó, nhìn sang đầy ẩn ý.

Nữ Oa lại mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám có nửa phần dị động.

Trong lòng thầm kêu khổ: Đại thần cũng quá nhỏ mọn đi?

Cái này cũng muốn phạt?

Bất quá trải qua việc này, nàng đảo ngược lại thành thật hơn nhiều.

Rất nhanh, phía trước một tòa Phủ Thành Chủ nguy nga đã hiện ra trong tầm mắt.

Cho dù cách một khoảng xa cũng có thể cảm nhận được một cỗ Đạo tắc chi lực bàng bạc lan tràn.

Trong mắt Nữ Oa và Hậu Thổ đều hiện lên vài phần ngưng trọng.

Hai người Đạo cảnh tu vi không yếu, minh ngộ tự thân Đại Đạo, cũng chính vì thế mới có thể cảm nhận được cỗ Đạo tắc chi lực trong Phủ Thành Chủ cường đại đến mức nào.

Chỉ nhìn trước mắt, đối phương rõ ràng thắng hơn một bậc.

Cái danh hiệu "Thí Thiên Thần Chủ" này quả nhiên không phải hư danh.

Bất quá ai mạnh ai yếu, phải đánh mới biết được.

Rốt cuộc, Đạo tắc mà nhị nữ tu hành phi đồng bình thường, một cái là Tạo Hóa, một cái là Luân Hồi, đều là Đại Đạo xếp hạng trong mười vị trí đầu của thiên địa.

Đạo tắc tầm thường thật khó có thể sánh bằng.

Bàn Cổ nhìn Phủ Thành Chủ xa xa, nhàn nhạt truyền âm nói: "Lát nữa hai người các ngươi lưu lại bên ngoài, phong tỏa dị động.

Ngô một mình đi gặp tên Thí Thiên Thần Chủ kia!" Nữ Oa, Hậu Thổ đều gật đầu, đối với sự an bài này không có nửa điểm dị nghị.

Mục đích lần này có hai: Một là thám thính số lượng Hỗn Độn Ma Thần tiềm tàng trong Hỗn Độn Vực, hai là tìm kiếm tung tích của Hồng Quân.

Trong đó điểm thứ nhất quan trọng hơn điểm thứ hai.

Tuy rằng chiến lực chân thực của các nàng không nhất định thua kém Thí Thiên Thần Chủ, nhưng một khi phát sinh đại chiến, tất nhiên sẽ náo động đến mức cả thành đều biết.

Đến lúc đó tin tức một khi truyền ra, có khả năng sẽ dẫn phát những biến cố ngoài ý muốn.

Cho nên để Bàn Cổ ra tay mới là phương án ổn thỏa nhất!

Sau khi tiến vào Phủ Thành Chủ, lực lượng phòng ngự rõ ràng tăng cường.

Vệ đội vãng lai thanh nhất sắc là Chuẩn Thánh cảnh, một số tiểu đội trưởng đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, hoặc là Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhìn thấy Bàn Cổ, tất cả đều cung thân vấn hảo, tươi cười chào đón: "Hắc Thiết đại nhân đã về?" "Bái kiến Hắc Thiết đại nhân!"

"Hắc Thiết đại nhân hảo!" Cái tên chó má gì không biết!

Bàn Cổ nhịn xuống xúc động muốn đánh người, đi thẳng đến ngoài chủ điện.

Hai tên thị vệ canh giữ cửa sớm đã hỉ hả cười nghênh đón: "Hắc Thiết đại nhân, ngài rốt cuộc đã về, Thần Chủ sớm đã chờ đợi đã lâu, ba vị đại nhân mau mời vào!" Bàn Cổ lại xua tay nói: "Hai người các ngươi lưu lại, Ngô đi vào bẩm báo Thần Chủ là được." Hả?

Hai tên thị vệ sửng sốt, cũng không dám nói nhiều.

Chỉ tưởng rằng Bàn Cổ muốn độc chiếm công lao, nhịn không được trong lòng thầm mắng, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng hà khắc như thế, thật không coi là con người.

Trên mặt lại cười làm lành nói: "Đại nhân mời!" Nữ Oa và Hậu Thổ thuận thế đứng một trái một phải tại cửa điện.

Bàn Cổ bước một chân vào đại điện, phảng phất như bước vào một phương thiên địa khác.

Bởi vì "Thí Thiên Thần Chủ" đã dùng Đạo tắc của bản thân bao phủ toàn bộ đại điện, chỉ cần thân xử trong đại điện, hắn liền đẳng đồng với Tạo Vật Chủ.

Bất kỳ kẻ nào đi vào đều sẽ bị áp chế, cho dù là đồng cấp cũng không ngoại lệ.

Đáng tiếc, hắn gặp phải Bàn Cổ.

Bàn Cổ điềm nhiên như không có việc gì đi vào, một đường tiến về phía trước.

Đi đến cuối đại điện, trên một chiếc vương tọa trải da thú khổng lồ, có một nam tử trung niên đang ngồi.

Hắn thân hình khôi ngô, thể hình cực đại, tóc vàng óng tùy ý xõa

trên vai.

Cảm ứng được có người tiến vào, hắn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt nửa khép bắn ra tinh quang đoạt mục, khiến người ta không rét mà run. "Sự tình làm thế nào rồi?" Thí Thiên Thần Chủ hoàn toàn không phát hiện sơ hở, một đôi mắt băng lãnh túc sát nhìn xuống.

Chương 246

Hắn không phải cố ý làm vậy, mà chủ tu chính là "Sát Lục Chi Đạo", từ phong hào "Thí Thiên" liền có thể thấy được một phần.

Bàn Cổ không nói gì, chỉ từng bước một đi về phía chủ vị!

Mới đầu còn không cảm thấy gì, nhưng dần dần, Thí Thiên Thần Chủ sát giác được vấn đề.

Hắn đột nhiên biến sắc, trầm giọng quát: "Đứng lại!" Bàn Cổ không để ý, vẫn tiếp tục đi tới. "Oanh!" Rốt cuộc, Thí Thiên Thần Chủ không còn chần chờ.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh huyết sắc trường đao khổng lồ, thân hình bạt cao tới vạn trượng.

May mắn là cả tòa đại điện đã được rèn đúc bằng thủ đoạn Giới Tử Nạp Tu Di, nếu không chỉ riêng thân hình hắn đã đủ để chống nổ tung đại điện.

Trường đao trong tay Thí Thiên Thần Chủ, khí tức trên người hắn do như lợi kiếm xuất vỏ, thuấn tức ngưng tụ.

Hắn nhìn về phía Bàn Cổ, trong mắt sát khí tứ ý, lệ thanh nói: "Ngươi không phải Hắc Thiết, ngươi rốt cuộc là ai?" "Ong!" Bàn Cổ bước lên bậc thang, đồng thời thân hình biến hóa, rất nhanh liền khôi phục diện mạo vốn có.

Hắn đạm mạc uy nghiêm nói: "Ngô danh...

Bàn Cổ!" "Bàn...

Bàn Cổ?" Thí Thiên Ma Thần cổ tay run lên, suýt chút nữa ném văng trường đao trong tay, trong mắt tràn đầy kinh khủng, nhịn không được nói: "Bàn Cổ... là cái tên Bàn Cổ đó sao?" Thân là một phương

bá chủ, Thí Thiên Ma Thần hiểu biết rõ ràng nhiều hơn so với đám ma quái hung thú tầm thường.

Bàn Cổ chính là cấm kỵ trong các Hỗn Độn Ma Thần.

Mắt thấy Bàn Cổ đang không ngừng tới gần, rốt cuộc, Thí Thiên Ma Thần bạo phát. "Dừng lại!

Oanh!" Trường đao như trăng rằm, Thí Thiên Đại Đạo tùy thân, chém thẳng xuống đầu Bàn Cổ.

Bất kể là có người giả mạo hay là vị sát thần kia thật, thử một chút liền biết.

Tuy rằng danh tiếng của Bàn Cổ rất lớn, nhưng đối với cấp bậc Thần Chủ như hắn mà nói, cũng không có khả năng chỉ bằng một cái tên mà thối lui. "Xoẹt!" Nơi trường đao đi qua, hư không tựa như bị mổ thành hai nửa.

Bàn Cổ liếc mắt một cái liền nhìn ra, Sát Đạo mà Thí Thiên Ma Thần tu luyện thoát thai từ "Sát Lục Ma Thần".

Hoặc có lẽ, hắn có thể có thành tựu ngày hôm nay, là nhờ được Sát Lục Ma Thần chỉ điểm.

Sát Lục Ma Thần liệu có phải là vị Chí Tôn đứng sau lưng hắn?

Vạn thiên ý niệm trong lòng chợt lóe.

Đối mặt với một đao trảm ra của Thí Thiên Ma Thần, Bàn Cổ không hoảng không loạn, chỉ điểm ra một chỉ. "Ong!" Trong khoảnh khắc, thiên địa biến sắc, trú dạ điên đảo.

Thí Thiên Ma Thần linh giác phát hiện thế giới trước mắt đã thay đổi.

Một đao vốn nhanh như điện chớp lôi đình, giờ khắc này lại trở nên chậm chạp vô cùng.

Hắn biết, bản thân đã bị quy tắc của đối phương dẫn dắt, rơi vào lãnh địa của đối phương.

Người này bất luận có phải là Bàn Cổ thật hay không, nhưng tuyệt đối là cường giả cấp "Chúa Tể".

Không được, nhất định phải đem tin tức truyền ra ngoài.

Nếu không chết cũng không biết chết như thế nào.

Truyền tin cho vị kia!

Nhất niệm chí thử, Thí Thiên Ma Thần trong nháy mắt hạ quyết tâm. "Ong!" Trên người hắn xuất hiện một điểm sáng màu vàng, một giây sau, sậu nhiên bạo phát ra một luồng khí tức to lớn. "Oanh long", phong cấm chi lực mà Bàn Cổ thiết lập lại có dấu hiệu bị phá vỡ.

Ồ?

Ma Thần chi lực?

Bàn Cổ trong mắt lóe lên tinh mang, đột nhiên gia tăng thêm một thành lực đạo. "Phanh!" Điểm sáng màu vàng kia chưa kịp bạo phát liền bị hung hăng áp chế.

Một luồng thanh sắc lưu quang phù hiện, tái độ phong ấn nó lại.

Tùy chi cùng phong ấn còn có Thí Thiên Ma Thần.

Hắn vẫn giữ nguyên động tác trảm ra trường đao, nhưng thân hình lại bất động.

Duy có sự hãi nhiên trong mắt là lộ rõ ra ngoài.

Thân không thể động, miệng không thể nói, nhưng tư duy vẫn còn đó.

Tự thân cảm thụ sức mạnh của Bàn Cổ, hắn mới biết được lúc trước mình ngu xuẩn đến nhường nào.

Thần đặc nương Chúa Tể cấp, kẻ này tối thiểu cũng là tồn tại cấp bậc "Chí Tôn".

So với vị Chí Tôn ngày xưa đề huề hắn còn kinh khủng hơn.

Kẻ này rốt cuộc là ai, chẳng lẽ chân thực là vị kia?

Bàn Cổ dùng sức một người chém giết ba ngàn Chí Tôn bá chủ tồn tại?

Sẽ không phải chứ?

Giờ khắc này, Thí Thiên Ma Thần lâm vào vô tận khủng hoảng.

Cùng thời gian đó, Hậu Thổ và Nữ Oa tại sát na cảm thụ được khí tức ba động trong điện, lập tức ra tay.

Nữ Oa dùng Tạo Hóa Đại Đạo phong ấn hai tên thị vệ thủ môn.

Khu khu Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Hậu Thổ dùng Luân Hồi chi lực bao phủ bốn phía đại điện.

Như thế, cho dù có khí tức ba động cũng sẽ trụy nhập vô tận luân hồi, căn bản tiết lộ không ra một tia một hào.

Một màn thâm nhập hang hổ, bắt sống hổ thủ diễn ra hoàn mỹ!

Trong đại điện, Bàn Cổ không khách khí với Thí Thiên Ma Thần.

Tại lúc dùng Đại Đạo chi lực phong cấm hắn, một luồng thần niệm xâm nhập. "Oanh!" Trong nháy mắt trùng phá phòng ngự thức hải của Thí Thiên Ma Thần, tùy ý đọc ký ức của hắn.

Loại cách làm này đối với nguyên chủ nhân thân thể không nghi ngờ gì sẽ sản sinh gánh nặng cực lớn.

Một cái không cẩn thận, biến thành kẻ ngu si đều có khả năng.

Nặng thì đương trường tử vong.

Bất quá, đối mặt với Hỗn Độn Ma Thần cùng hung cực ác, là thiên

địch của Hồng Hoang đại thế giới, Bàn Cổ tự nhiên sẽ không tâm từ thủ nhuyễn.

Rất nhanh, hắn liền nhận được đáp án mình muốn!

Thí Thiên Thần Chủ thân là một phương bá chủ, tin tức biết được xác thực không phải mấy con ma quái nhỏ bé có thể so sánh.

Theo ký ức của hắn, toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực chia làm 36 Vực, mỗi một Vực đều có 13 Thần Thành trấn thủ.

Thần Thành chi chủ thanh nhất sắc là "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh". 36 Vực Chủ lại không ngoại lệ, đều là cường giả "Chúa Tể cấp".

Càng có tin đồn, do "Chí Tôn" đích thân tọa trấn.

Nói cách khác, 36 vị Vực Chủ kia, khả năng chính là những viễn cổ "Hỗn Độn Ma Thần" mà Bàn Cổ muốn tìm! "Ba mươi sáu tôn Hỗn Độn Ma Thần sao?" Bàn Cổ trong mắt phù hiện đạm đạm quang hoa.

Không, đây chỉ là thế lực bại lộ ở ngoài sáng.

Những kẻ thực sự chưa chết, hoặc là viễn cổ Hỗn Độn Ma Thần đã phục sinh, có lẽ đều tàng thân trong bóng tối.

Bởi vì từ trong ký ức của Thí Thiên Thần Chủ biết được, phong hào của 36 Vực Chủ không ai có thể đối chiếu với danh hiệu của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần trong ký ức Bàn Cổ.

Cũng có thể là, những kẻ này đều là hậu sinh tu thành Chúa Tể cấp Vực Chủ sau khi khai thiên.

Chương 247

Cái khác không biết, nhưng Không Gian Ma Thần Dương Mi Lão Tổ tuyệt đối đã phục sinh.

Trong ký ức của Thí Thiên Thần Chủ lại không có chút ký ức nào về Dương Mi.

Chỉ ghi lại 36 Vực đều tôn sùng "Thánh Thành", Thánh Thành này chẳng lẽ là địa bàn của Dương Mi?

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn chợt lóe, Bàn Cổ tùy tay tước đoạt Đại Đạo của "Thí Thiên Thần Chủ".

Một đạo hoàn chỉnh Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân chi đạo, nếu tìm được người kế thừa thích hợp, đủ để khiến kẻ đó nhất cử tu thành Cao Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đến lúc đó lại có hải lượng thọ mệnh điểm nhập trướng, cơ hội đại kiếm lời như vậy đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Làm xong tất cả, Bàn Cổ lại biến thành bộ dáng đại ma quái, đi ra khỏi chủ điện.

Ba người nhìn nhau một cái, không cần nói nhiều lời, Nữ Oa và Hậu Thổ liền hiểu được sự tình đã xong.

Dưới thân phận hiện tại, không đến mức phải triển khai đồ sát Thí Thiên Thành.

Chủ yếu là diệt đi một tòa Thí Thiên Thành cũng vô sự vô bổ, ngược lại sẽ làm cho đối thủ cảnh giác.

Muốn động thủ, cũng phải chờ đem đám gia hỏa trong bóng tối kia đều lôi ra đã!

Mãi cho đến khi ba người rời khỏi Thần Thành, đám ma quái trong thành cũng không phát hiện bất ổn.

Chủ yếu là do "Thí Thiên Thần Chủ" chủ tu Sát Đạo, làm người hung tàn bạo ngược, bình thường là một kẻ thị sát.

Ai không có việc gì làm lại dám chạy đến chỗ hắn?

Có lẽ một thời gian dài nữa cũng sẽ không có ai phát hiện ra cái chết của Thí Thiên Thần Chủ.

Còn sau khi phát hiện sẽ gây ra loạn tượng gì, vậy thì không phải việc Bàn Cổ quan tâm.

Ma Thần tàn sát lẫn nhau là chuyện thường tình, biết đâu có Ma Thần cường đại nào đi ngang qua, tước đoạt Đại Đạo của Thí Thiên Thần Chủ cũng nên.

Giờ khắc này, Hậu Thổ và Nữ Oa đều từ miệng Bàn Cổ biết được phân bố thế lực của Hỗn Độn Vực.

Khi nghe nói toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực chia làm 36 Vực, mỗi Vực lại có 13 thành trấn thủ, hai người đều bị kinh hãi.

Nữ Oa ngơ ngác nói: "Vậy chẳng phải nói, trong Hỗn Độn Vực tối thiểu có 468 tôn Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?" "Sợ là không chỉ con số này!" Hậu Thổ ánh mắt ngưng trọng nói: "Đây chỉ là số lượng Thần Thành chi chủ.

Ngoài Thần Thành chi chủ, tất nhiên còn có Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Hơn nữa, Thần Thành chỉ là thế lực hạ thuộc của 36 Vực, vậy dưới trướng 36 Vực Chủ, phủ đệ cũng có trực thuộc Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?" Nữ Oa há miệng, lại không biết nói gì cho phải.

Không tính không biết, tính ra giật mình.

Vốn tưởng rằng Hồng Hoang có hơn sáu mươi Thánh nhân đã là mạnh rồi.

Kết quả đi ra ngoài xem mới biết, con số này chả là gì cả!

Nhà người ta Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân số lượng đều phá năm trăm.

Nếu tính toàn bộ Thánh nhân, sợ là không phá vạn!

Giờ khắc này, các nàng mới ý thức được sự đáng sợ của Hỗn Độn Ma Thần.

Đây còn chưa phải là chiến lực đỉnh phong của Hỗn Độn Vực. 36 Vực Chủ đều là Thiên Đạo đỉnh phong cường giả, trên 36 Vực còn có "Thánh Thành" trong truyền thuyết.

Thánh Thành mới là nơi chúa tể cả Hỗn Độn Vực.

Vậy trong Thánh Thành lại có bao nhiêu cường giả?

Bàn Cổ nhìn ra sự sợ hãi của hai nữ nhân, nhàn nhạt nói: "Hỗn Độn Ma Thần phát triển có chút vượt quá tưởng tượng.

Bất quá, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, số lượng nhiều hơn nữa cũng chỉ là uổng công." Năm đó hắn không phải dùng sức một người trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sao?

Đám Hỗn Độn Ma Thần kia còn hung hãn hơn lứa hiện nay nhiều.

Thiên Đạo cảnh cường giả dưới trướng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hà chỉ mười vạn?

Đó mới là một thời đại thịnh thế chân chính.

Nhưng cũng chính vì thế mới khiến Đại Đạo không thể gánh vác, cuối cùng chiêu gọi "Khai Thiên Sát Kiếp".

Hung tàn bạo ngược Hỗn Độn Ma Thần bị diệt, trọng khai thiên địa, tái diễn sinh linh!

Bàn Cổ đóng vai trò thừa tiền khải hậu trong đó.

Thái Thanh từng nói "Hỗn Độn Ma Thần" tệ đoan là không có vô địch sát phạt chi lực nhưng lại không có tâm tính đạo cảnh tương xứng, ngay cả "Đại Đạo" cũng chán ghét!

Bởi vì Hỗn Độn Ma Thần tráng đại sẽ làm cho Hỗn Độn, làm cho Đại Đạo đi hướng diệt vong cuối cùng.

Chư thiên cộng trục chi!

Có Bàn Cổ ở bên cạnh, tâm thần hai nữ nhân lược định.

Nữ Oa nhịn không được nói: "Đại thần, Hỗn Độn Ma Thần nếu sát nhập Hỗn Độn Hải, vậy Hồng Hoang chúng ta..." "Yên tâm đi!" Bàn Cổ hé lộ cho hai nàng một chút bí ẩn: "Đại Đạo chỉ là ẩn lui chứ không phải tiêu vong.

Hỗn Độn Hải chính là nơi Đại Đạo quy ẩn.

Thiểu số vài con cá lọt lưới thì cũng thôi, nhưng một khi đại lượng Hỗn Độn Ma Thần dũng nhập, tất nhiên sẽ kích hoạt Đại Đạo, một lần nữa dẫn động 'Đại Đạo Sát Kiếp'.

Đến lúc đó, đừng nói là thượng vạn Thiên Đạo Ma Thần, cho dù mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn cũng khó thoát cái chết!" Hít!

Hai nữ nghe vậy rùng mình một cái.

Đại Đạo...

Vốn tưởng Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân tu vi đã mạnh, nhưng nhập Hỗn Độn Ngoại Vực mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Khi biết được thế lực chân chính của Hỗn Độn Ngoại Vực, dù

đạo cảnh tu vi cường đại cũng có một tia khủng hoảng.

Nhưng hiện tại Bàn Cổ lại nói cho các nàng biết, không phải đâu, chân chính khủng bố là Đại Đạo!

Nữ Oa chung quy không nhịn được nói: "Đại thần, Đại Đạo là..." Lời chưa ra khỏi miệng, trong lòng nàng bỗng dưng cảnh báo tần sinh, minh minh trung tựa hồ có một cỗ đại nạn lâm đầu chi cảm.

Bàn Cổ liếc mắt nhìn nàng, tùy tay vung búa. "Ong!" Vạn thiên dị tượng tiêu tán vào hư vô.

Hắn uy nghiêm nói: "Có một số lời, đối với các ngươi mà nói là kỵ húy." Hắn có thể nói thẳng Đại Đạo dài ngắn, đó là tu vi đã đạt tới một cảnh giới nhất định.

Bất quá hắn kỳ thực là đánh nát "Đại Đạo Chân Linh", cũng tương đương với Đại Đạo.

Thiên Đạo đỉnh phong cảnh tu vi, bán bộ Đại Đạo thân, chỉ cần không cao giọng hô hào chém giết Đại Đạo những lời vô não thì sẽ không bị Đại Đạo công kích.

Đương nhiên, bị quan chú là điều khó tránh khỏi.

Dù sao cảnh giới này quá ít ỏi.

Nữ Oa lược hiển nghĩ lại mà sợ, không dám hồ loạn mở miệng nữa.

Bàn Cổ tự nhiên biết nàng muốn hỏi gì, nhưng tịnh chưa đưa ra đáp án, chỉ nói: "Sự tình này, đợi khi các ngươi đạt tới cảnh giới kia tự nhiên sẽ có sở cảm ngộ.

Nên biết thì sẽ biết, đợi tu tới Thiên Đạo đỉnh phong tự có đáp án." "Được rồi!" Nữ Oa có chút tang khí, trong lòng cũng không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Hậu Thổ chuyển chủ đề: "Phụ thần, chúng ta hiện tại muốn đi đâu?" "Thánh Thành!" Bàn Cổ thần tình đạm mạc đưa ra đáp án. 36 Vực đối với hắn mà nói không có gì đáng xem.

Duy nhất đáng giá bị quan chú chính là "Thánh Thành".

Thánh Thành này ẩn ước cùng cảm tri của hắn về hướng "Tu Di Sơn" tựa hồ nhất trí?

Hồng Quân độn nhập Hỗn Độn Vực, tất nhiên là muốn tìm "Dương Mi Lão Tổ".

Việc này hắn sớm đã biết.

Nhưng ngay cả Thí Thiên Ma Thần quý vi 36 Vực chi nhất Thần Thành chi chủ cũng không biết Dương Mi Lão Tổ lạc cước ở đâu.

Do đó có thể thấy được, Dương Mi Lão Tổ tất nhiên tàng thân trong bóng tối, hoặc là cải đầu hoán diện, đổi một thân phận khác.

Chẳng lẽ là 'Thánh Thành chi chủ'?

Nếu không thì tại sao Thánh Thành phương hướng lại trùng với cảm ứng về Tu Di Sơn? "Cũng được, đến nơi rồi tự khắc biết rõ mọi chuyện." Bàn Cổ không phải loại người thích hồ loạn sai trắc.

Có mục tiêu rồi, liền hướng về mục đích địa tiến phát. "Xoẹt!" Hư không tạc liệt, ba đạo lưu quang trong nháy mắt đi xa.

Chương 248

Hỗn Độn bất kể năm tháng.

Bàn Cổ ba người rời đi không bao lâu, sự việc "Thí Thiên Thần Chủ" bị giết bị phát hiện, cả Thần Thành lập tức dẫn phát sóng to gió lớn.

Từng tầng báo lên, trực tiếp kinh động đến Tây Nam Vực Vực Chủ. "Xoẹt!" Một đạo kim sắc thân ảnh rạch phá trường không, kính trực hàng lâm tại Thí Thiên Thần Thành.

Quang ảnh tán đi, hiển hóa ra một tôn ma ảnh cao lớn.

Đầu sinh độc giác, mắt có song đồng (hai con ngươi), trên người bao phủ kim sắc lân giáp, mâu quang lãnh liệt bá đạo. "Oanh!" Một cỗ bàng bạc chi thế trong nháy mắt bao phủ cả tòa Thần Thành.

Trong thành, hết thảy hung thú, ma quái, vô luận tu vi cao thấp, giờ khắc này đều cứng đờ, bị định thân tại chỗ.

Kim sắc ma ảnh từng cái truy tra, nhưng tịnh chưa phát hiện nửa điểm dị thường.

Hắn hừ lạnh một tiếng, "Bá" một cái lại xuất hiện tại Phủ Thành Chủ.

Trong đại điện, thi thể cao lớn của Thí Thiên Thần Chủ nằm ngang trên bảo tọa.

Trên người vẫn tản phát hung lệ vô thất khí tức, nếu không phải trong cơ thể Đạo tắc trống rỗng, sợ là thật không ai nghĩ đây là một cỗ thi thể.

Cũng chính vì thế, Thí Thiên Thần Chủ bị giết khá lâu mới bị phát hiện.

Kim sắc ma ảnh mâu quang lãnh liệt, đôi mắt như đuốc, nhìn thấu cả thân thể Thí Thiên Thần Chủ, xem xét từ trong ra ngoài một lượt nhưng không có phát hiện gì.

Trong lòng phiền táo, hắn trầm giọng quát: "Tam Thần Tế Tự ở đâu?" "Ong!" Dứt lời, sau lưng hắn có ba tôn thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Đều mặc hắc bào che mặt, không nhìn rõ diện mạo, trên người tản mát khí tức nhược hữu nhược vô, cho người ta cảm giác âm lãnh.

Ba tên hắc bào cung thân bái nói: "Tham kiến Thương Cổ Vực Chủ!" Thương Cổ lạnh lùng nói: "Các ngươi truyền thừa từ một mạch của Đạo Chủ, thủ đoạn phi phàm, mau đi tra nguyên nhân cái chết của Thí Thiên!" Ba tên hắc bào tế tự cũng không nói nhảm, lập tức phiêu thân lên trước.

Sau một hồi lẩm bẩm niệm chú, thi thể Thí Thiên Thần Chủ vốn đã chết lâu cư nhiên run rẩy.

Trên đỉnh đầu ẩn hiện một đạo quang ảnh tụ lại, lờ mờ có thể nhận ra hình thái của Thí Thiên Thần Chủ.

Thương Cổ thấy thế, đồng tử co rụt lại.

Quy tắc sức mạnh của Đạo Chủ quả nhiên biến bố Hỗn Độn Vực.

Nếu không, đường đường Chúa Tể cấp thực lực như hắn đều không truy tố được nửa điểm khí tức của Thí Thiên, hiện tại ba tên tế tự này lại có thể trực tiếp tụ linh cho hắn?

Thủ đoạn như vậy thật huyền ảo khó lường.

Giây lát, hắn cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của Đạo Chủ.

Mắt thấy chân linh Thí Thiên sắp ngưng tụ lại, bỗng nhiên hư không chấn động. "Tí tách" một tiếng, luồng quang ảnh đã có hơn

phân nửa hình thù kia triệt để vỡ nát, biến mất vô ảnh vô tung!

Ba tên hắc bào tế tự thân hình chấn động, miệng phun máu tươi đen tím. "Chuyện gì xảy ra?" Thương Cổ có chút chấn kinh.

Hắn biết rõ thực lực của ba tên tế tự này, tuy so với hắn có kém nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Ba kẻ liên thủ, hắn đa phần là không địch lại.

Hiện tại cư nhiên bị cách không chấn hộc máu?

Tên hắc bào tế tự cầm đầu giọng nói thống khổ: "Vực Chủ, đối phương thực lực quá mạnh, sát giác được thuật nhìn lén của chúng ta, dĩ nhiên đã cắt đứt ngọn nguồn.

Manh mối đứt rồi." "Đứt rồi?!!" Thương Cổ sắc mặt đen lại.

Nhưng một màn vừa rồi hắn đều nhìn thấy, ba tên tế tự tịnh không giở trò quỷ, nhân đó mà chịu phản phệ cực lớn.

Hắn nhịn không được nói: "Một điểm manh mối cũng không có sao?

Đối phương ra tay cắt đứt ngọn nguồn, chẳng lẽ không thể thuận đằng mạc qua, truy tìm tung tích của hắn?" Hắc bào tế tự cười khổ, lắc đầu nói: "Vực Chủ, không phải chúng ta không chịu xuất lực, mà đối phương tối thiểu là cấp bậc...

Chí Tôn!" "Hít!" Nghe thấy hai chữ "Chí Tôn", Thương Cổ hít ngược một hơi khí lạnh.

Tuy hắn cũng là Chúa Tể cấp cường giả, một vực chi chủ, nhưng so với Chí Tôn thì kém không chỉ một tinh nửa điểm.

Đơn giản mà nói, tuy mọi người cùng là Chúa Tể cấp, nhưng Chí Tôn có thể đánh mười cái Chúa Tể như hắn.

Hắn trong đám Chúa Tể chiến lực không yếu, nếu gặp phải mấy

tên Chúa Tể gà mờ, vài chục tên cùng lên cũng không phải đối thủ của một vị Chí Tôn.

Thương Cổ sắc mặt khó coi nói: "Ý của ngươi là, có Chí Tôn hạ sát thủ với Thí Thiên?" Quá hoang đường, Thí Thiên bất quá chỉ là một tên Thần Chủ nho nhỏ, làm sao có thể chọc đến cường giả Chí Tôn?

Nhưng Thí Thiên tu vi không yếu, có thể im hơi lặng tiếng chém giết hắn, tịnh hoàn chỉnh bác ly Đại Đạo của hắn, trừ bỏ Chí Tôn ra, dường như cũng không còn ai khác làm được.

Thí Thiên không đáng để đối phương ra tay.

Vậy là hướng về phía ai?

Nghĩ đến đây, Thương Cổ rùng mình.

Bị một danh Chí Tôn để mắt tới cũng không phải chuyện tốt.

Hắc bào tế tự tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hắn, nhàn nhạt nói: "Vực Chủ không cần lo lắng, việc này ngô đẳng tất sẽ thượng tấu Đạo Chủ.

Đến lúc đó tự có Đạo Chủ lão nhân gia triệt tra việc này.

Tức tiện chân thực là Chí Tôn, chỉ cần dám lần thứ hai ra tay, tất nhiên sẽ bị Đạo Chủ cầm nã." "Hô!" Nghe vậy, Thương Cổ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy là Vực Chủ, nhưng so với Chí Tôn thì chênh lệch quá lớn.

Hiện tại có hắc bào tế tự hứa hẹn, hắn yên tâm hơn nhiều.

Thái độ so với trước đó cung kính hơn vài phần: "Vậy làm phiền ba vị tế tự." "Vực Chủ khách khí!" Sự việc Thí Thiên Thần Chủ bị giết vừa gây sóng gió lớn, rất nhanh lại bình phục xuống.

Do Thương Cổ đích thân xuất hiện an ủi dân chúng, tịnh ủy nhiệm

một vị tân thành chủ.

Mọi việc trở lại bình thường.

Hỗn Độn Vực vốn là nơi sát lục, tội ác, cũng nhờ thiết lập 36 Vực mới an định được vài phần.

Dù vậy, minh tranh ám đấu cũng không thiếu.

Một vị Thần Thành thành chủ, Cửu Đoạn Thiên Đạo đỉnh phong Thánh Nhân chết thì cũng đã chết rồi.

Đa phần chỉ trở thành đề tài đàm tiếu trà dư tửu hậu của đám Hỗn Độn hung linh!

Cùng lúc đó, cách xa ức vạn vạn dặm, Bàn Cổ đang cấp tốc xuyên hành trong hỗn độn bỗng khựng lại. "Hửm?" Nữ Oa và Hậu Thổ lập tức cảnh giác. "Đại thần, sao vậy?" Hai nàng nhìn quanh bốn phía, bộ dáng như gặp đại địch.

Không còn cách nào, càng đi sâu tìm hiểu Hỗn Độn Vực, càng cảm thấy nơi này hung hiểm đáng sợ.

Dù là Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không đủ nhìn.

Ở nơi này, đại khái chỉ có Thiên Đạo đỉnh phong mới có tư cách tiêu dao.

Bàn Cổ lắc đầu, ra hiệu hai nữ không cần khẩn trương.

Giờ khắc này, hắn đã hiểu rõ ngọn ngành sự việc.

Đã dám lưu lại thi thể Thí Thiên Thần Chủ, tự nhiên hắn đã chuẩn bị đầy đủ.

Một khi có kẻ muốn truy bản tố nguyên, tham tra, lập tức sẽ dẫn động Đạo tắc chi lực tàn lưu, triệt để xóa bỏ mọi dấu vết.

Sở dĩ vì sao không xóa bỏ ngay từ đầu?

Đơn giản là hắn cần tình báo chuẩn xác.

Bao gồm việc Thí Thiên chết bao lâu mới bị phát hiện, và đối phương sẽ xuất động cường giả cấp bậc nào để điều tra.

Khi luồng Đạo tắc chi lực kia xóa bỏ dấu vết, nó cũng truyền về hình ảnh trong đại điện.

Một tên toàn thân vảy vàng, hẳn là Vực Chủ kia. 'Thương Cổ Vực Chủ?' Cưỡng ép dung luyện Đạo tắc để bước vào Thiên Đạo đỉnh phong, so với viễn cổ Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần còn kém xa, rác rưởi mà thôi.

Ba tên hắc bào kia gọi là Đạo Chủ? 'Vận mệnh chi lực?' Bàn Cổ mày hơi nhíu lại.

Khoảnh khắc đó, hắn bắt được một tia cảm giác quen thuộc từ trong đó.

Chương 249

Vận Mệnh Ma Thần sao?

Bàn Cổ trong lòng cười lạnh một tiếng.

Tam Thiên Đại Đạo, Thời Gian vi vương, Không Gian xưng tôn.

Vận Mệnh bất xuất, thùy dữ tranh phong?

Nếu muốn luận bàn, "Vận Mệnh" mới là công nhận Tam Thiên Đại Đạo đứng đầu.

Chỉ vì "Vận Mệnh Ma Thần" luôn điệu thấp, dù trong thời viễn cổ hỗn chiến cũng ít thấy bóng dáng.

Nhưng mỗi lần hiện thân đều áp đảo thủ thắng.

Cuối cùng đoạt được danh hiệu "Tam Thiên Ma Thần chi thủ".

So với Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, Bàn Cổ đản sinh muộn hơn, đản sinh không lâu liền dẫn phát "Khai Thiên Chi Kiếp", cũng là trận chiến cuối cùng mới thấy "Vận Mệnh Ma Thần" Hư Vô!

Đúng như tên gọi, "Hư Vô" - Vận Mệnh hư vô, nhất thiết hư vô.

Cường như Vận Mệnh Ma Thần cũng không đỡ nổi một búa Khai Thiên, bị hắn chém giết, Vận Mệnh Đại Đạo bị tước đoạt, dung nhập vào "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Cuối cùng trở thành một trong những cơ thạch của Hồng Hoang thiên địa.

Cũng là do Vận Mệnh Ma Thần thất bại, triệt để dập tắt tâm tư phản kháng của Hỗn Độn Ma Thần.

Bọn chúng tứ tán đào tẩu, cuối cùng bị nhất nhất chém giết.

Hôm nay ngẫm lại, sự thất bại của "Vận Mệnh Ma Thần" dường như có chút cố ý?

Ngay cả Dương Mi, Thời Thần cũng khiến hắn tốn một phen công phu mới chém giết được.

Duy độc Vận Mệnh Ma Thần phảng phất như tự mình dâng lên cửa tìm chết.

Vốn tưởng hắn đã chấp nhận vận mệnh an bài.

Hiện tại xem ra, gia hỏa này rõ ràng là ám độ trần thương, hoặc giả hắn là kẻ duy nhất năm đó sớm đã nhìn thấu Khai Thiên Chi Kiếp và tìm ra cách ẩn độn. "Hửm?" Đột nhiên, Bàn Cổ nghĩ đến Hỗn Độn 36 Vực, một vực 13 thành, chẳng lẽ là thủ bút của Vận Mệnh Ma Thần?

Chẳng lẽ Vận Mệnh Ma Thần cũng lĩnh ngộ được 'Sinh Linh Chi Lực' mới là mấu chốt siêu thoát Đại Đạo?

Nghĩ đến đây, Bàn Cổ có chút chấn kinh. "Sinh Linh Chi Lực" là mấu chốt có khả năng siêu thoát Đại Đạo, hắn cũng mới lĩnh ngộ được không lâu.

Hiện tại nhìn lại cấu tạo bố cục của Hỗn Độn Vực, đây chẳng phải là một thế giới khác sao?

Chỉ khác là, Hồng Hoang thiên địa sinh linh là Nhân, Yêu, Tiên, Vu, Quỷ, Thần; còn sinh linh Hỗn Độn Vực lại là Hỗn Độn hung thú, Ma Thần...

Tuy chủng tộc bất đồng, nhưng kết cục tự có dị khúc đồng công chi diệu.

Nếu quả thật như vậy, gia hỏa này có chút đáng sợ rồi.

Ý thức được "Vận Mệnh Ma Thần" có khả năng đang đi trên con

đường giống mình, Bàn Cổ trong lòng thêm vài phần ngưng trọng.

Nhưng càng nhiều hơn lại là chiến ý sôi trào, cảm thụ được nhiệt huyết đã lâu không thấy.

Luôn cảm thấy vô địch thế gian, Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần dù toàn bộ phục sinh cũng chỉ là chết thêm một lần nữa.

Nhưng hiện tại...

ý thức được có người có thể đang làm việc giống mình, đi cùng con đường, chiến ý lập tức được kích phát. "Vận Mệnh Ma Thần?

Để ta xem ngươi có tư cách trở thành đối thủ của Ngô hay không!" Bàn Cổ trong mắt tinh mang chợt lóe, một luồng Đạo tắc bao lấy hai nữ, tốc độ ba người tăng gấp mười, "xé rách" hỗn độn, trong nháy mắt đi qua ức vạn dặm.

Mấy chục năm sau, một tòa cổ thành nguy nga hoành tuyên tại trong hỗn độn.

Trên đó khắc hai chữ phù to lớn. "Đây là Thánh Thành?" Nữ Oa nhìn tòa cổ thành tiếp thiên liên địa, cao tới ức vạn trượng phía trước, nhất thời thất thần.

Hậu Thổ lại chuyên chú vào hai chữ kia, chậm rãi đọc lên: "Thời, Không!" Hai chữ phù khổng lồ kia không thuộc bất kỳ loại văn tự nào quen thuộc, nhưng chỉ cần nghiêm túc nhìn, dụng tâm nhìn, trong não hải liền sẽ bất tự giác hiện lên hai chữ: "Thời, Không"!

Bàn Cổ liếc mắt liền nhận ra, hai chữ này phân biệt dùng Thời Gian và Không Gian Đạo tắc ngưng luyện thành.

Nhân kỳ trực chỉ Đại Đạo căn bản, cho nên không cần nhận biết, chỉ cần lược tác cảm ngộ liền hiểu. "Thành này chẳng lẽ do Thời Gian Ma Thần Thời Thần và Không Gian Ma Thần Dương Mi tạo ra?" Nữ Oa kinh ngạc.

Không phải gọi là Thánh Thành sao?

Sao lại thành "Thời Không Chi Thành".

Hậu Thổ dứt khoát hơn, tham tra quanh đó trăm vạn trượng, thấy một con ma quái đi qua. "Bá!" Một luồng thất thải luân hồi chi quang lóe lên, bắt sống nó.

Tên ma quái này có tu vi Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, miễn cưỡng là một tôn Thần Vương, nhưng trước mặt Hậu Thổ không có nửa điểm phản kháng.

Thần niệm xâm nhập, đọc ký ức.

Rất nhanh, nàng nói: "Trong này xác thực là Thánh Thành.

Bất quá Thánh Thành chi chủ tịnh phi Thời Thần hay Dương Mi, mà là một vị tên là 'Thiên Cổ' Ma Thần.

Thiên Cổ Ma Thần là vị 'Chí Tôn' Ma Thần duy nhất đã biết của Hỗn Độn Vực." Hỗn Độn Vực chỉ có một vị Chí Tôn Ma Thần sao?

Đương nhiên không thể nào.

Chỉ là bày ở ngoài sáng một vị mà thôi.

Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Ngô từ trong đó cảm nhận được khí tức của Thời Thần và Dương Mi, thành này xác thực do bọn hắn tạo ra.

Hai chữ Thời Không kia cũng là do bản nguyên Đạo tắc của bọn hắn hóa thành." Nữ Oa suy tư: "Vậy Thiên Cổ kia là người đại diện được đẩy ra?" Khả năng chuyên môn phụ trách xử lý sự vụ Hỗn Độn Vực, dù sao cấp bậc như Dương Mi, Thời Thần cũng sẽ không phàm sự đều thân lực thân vi. "Phụ thần, chúng ta phải làm gì?" Hậu Thổ nhìn Bàn Cổ.

Thánh Thành là nơi 36 Vực cộng tôn, có thể coi là hạch tâm của cả Hỗn Độn Vực.

Dù cái hạch tâm này có thể chỉ là do đối thủ cố ý bày ra, nhưng muốn biết tin tức, trong này đều sẽ có.

Bàn Cổ suy tư một chút rồi nói: "Dương Mi, Thời Thần tuyệt không phải hạng người tầm thường.

Muốn từ trong đó thám thính tin tức không dễ dàng.

Việc cấp bách là tiên tiến nhập Thời Không Chi Thành, tùy cơ hành động.

Ngô cảm ứng được khí tức Tu Di Sơn.

Nếu không có gì bất ngờ, đám người Hồng Quân cũng đang ở trong đó." Hồng Quân cũng ở đây?

Hai nữ ánh mắt sáng lên.

Nữ Oa phấn chấn: "Đại thần, Hồng Quân và Bát Thánh, có thể trở thành đột phá khẩu của chúng ta không?" Nàng lại nói: "Hồng Quân lão nhi thực lực không tồi, không dễ chơi.

Một cái không cẩn thận có thể kinh động Thời Thần, Dương Mi thì hỏng bét.

Nhưng Bát Thánh thì... hắc hắc, dễ như trở bàn tay a!" Trừ bỏ Lão Tử, Tiếp Dẫn nhìn không thấu, mấy Thánh còn lại thật không đáng nhắc tới.

Còn về Lão Tử, Tiếp Dẫn thì chẳng phải đã có Đại thần ở đây sao?

Bàn Cổ không vội hạ kết luận, nói: "Việc này không gấp, chúng ta tìm thân phận thích hợp vào đó trước đã!" "Cái này đơn giản!" Nữ Oa cười bí hiểm, Tạo Hóa chi lực phù động, hóa thành một tên ma quái cường tráng.

Khí tức ổn định tại Trung Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Thực lực này ở Hồng Hoang rất mạnh, nhưng ở Thánh Thành thì chỉ là bình thường.

Vừa rồi thấy một tên lính tuần tra đã là Cao Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, bên trong cường giả nhiều như lông trâu.

Hậu Thổ cũng rất nhanh hoàn thành biến hóa.

Hai nữ Đạo tắc chi lực gần như đại thành, ngụy trang một ma quái tự nhiên dễ dàng.

Bàn Cổ cũng biến hóa xong, qua loa lấy lệ một chút, "Thần Chủ cảnh"!

Một giây sau, ba người thẳng tiến Thánh Thành. "Hửm?" Hầu như ngay khi Bàn Cổ nhập cảnh, tại Thành Chủ Đại Điện của Thánh Thành, Không Gian Ma Thần "Dương Mi" vốn đang bế mục tham tu Đại Đạo bỗng nhiên tâm thần run lên, mở mắt ra.

Chương 250

"Bá!" Một luồng tinh quang chói mắt chiếu sáng cả đại điện.

Trong điện đột ngột xuất hiện thêm mấy đạo thân ảnh, tu vi thanh nhất sắc Thiên Đạo đỉnh phong cảnh.

Cầm đầu là một nam tử mặc nguyệt bạch sắc trường bào, dung nhan tuấn lãng, đôi mắt yêu dị huyễn bạch, cho người ta cảm giác phi nhân loại.

Mấy đại Thiên Đạo đỉnh phong kia ẩn ẩn lấy hắn làm đầu.

Nam tử trường bào trắng hướng Dương Mi cung kính thi lễ: "Lão Tổ, có chuyện gì xảy ra?" Dương Mi trầm ngâm: "Gần đây Thánh Thành có chỗ nào khả nghi không?" Nam tử này chính là Thánh Thành chi chủ "Thiên Cổ Ma Thần", nghe vậy nhíu mày, quay sang hỏi mấy người sau lưng: "Các ngươi cai quản hạt khu, có gì dị thường?" "Vô dị thường!" "Không có!" Mấy danh Thiên Đạo đỉnh phong đều lắc đầu.

Thiên Cổ Ma Thần cung kính bái nói: "Bẩm Lão Tổ, Thánh Thành tịnh vô dị thường." "Lui xuống đi!" Dương Mi không nói thêm.

Mấy danh cường giả tuy đầy bụng nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, thi lễ rồi tứ tán lui ra.

Đợi người đi hết, Dương Mi trong mắt mới hiện lên dị sắc. "Chẳng lẽ ta cảm ứng sai?" Vừa rồi tâm thần trầm nhập Đại Đạo, hắn bỗng nhiên tâm sinh cảm ứng, minh minh trung tựa hồ có đại khủng bố buông xuống, trực tiếp làm hắn kinh tỉnh.

Nhưng Thánh Thành lại không có gì dị thường.

Thiên Cổ cùng ba đại Thiên Đạo đỉnh phong trấn thủ bốn phương,

cộng thêm "Thời Không Bình Chướng" do hắn và Thời Thần liên thủ thiết lập, phòng ngự cố như kim thang.

Ai có thể im hơi lặng tiếng tránh thoát? "Chẳng lẽ là Đạo Chủ??" Dương Mi biến sắc.

Vận Mệnh chi lực của Đạo Chủ bao phủ Hỗn Độn Ngoại Vực, hình thành quy tắc riêng, tương đương với Hồng Quân hợp đạo ở Hồng Hoang.

Người có thể tránh thoát phong tỏa của Thời Không Chi Thành lại khiến hắn cảm thấy đại khủng bố, trừ Vận Mệnh Đạo Chủ ra không còn ai khác. "Đáng chết, hắn muốn ra tay với Thời Không Chi Thành sao?" Tuy đã chuẩn bị không ít, nhưng nếu thật sự trở mặt, liệu có thể thoát khỏi sự kiềm chế của "Vận Mệnh Đạo Chủ"?

Trong lòng hắn, Vận Mệnh Đạo Chủ là kẻ duy nhất có thể sánh ngang Bàn Cổ. 10 ức 8 ngàn vạn năm trước, hắn không tốn sức lực, mượn tay Bàn Cổ diệt sạch Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, rồi lại phục sinh từng nhóm làm tay sai.

Hỗn Độn 36 Vực chính là như vậy mà thành.

Giờ khắc này, Dương Mi sắc mặt tranh ninh, phẫn nộ, nhưng nhiều hơn là biệt khuất và bất lực.

Rất nhanh, hắn biến thành vẻ sâm lãnh quyết tuyệt: "Vô luận như thế nào, Bản tọa cũng sẽ không bó tay chịu chết!

Ngô chi vận mệnh, không do hắn chưởng khống!" Có vài kế hoạch cũng nên đề tiền thực hiện.

Ý niệm trong lòng hắn lóe lên, một luồng đạo niệm khuếch tán ra: "Đi triệu Tiên Chi Ma Thần 'Hồng Quân' cận kiến!" "Tuân lệnh!" Bên ngoài truyền đến thanh âm hùng hồn.

Lúc này, nhóm Bàn Cổ, Nữ Oa, Hậu Thổ đã thành công tiến vào

Thánh Thành.

Cảm thụ Thời Không Đạo tắc dày đặc trong thành, hai nữ đầy lòng kinh thán.

Hậu Thổ tiếc nuối: "Nếu Đại ca (Đế Giang) và Cửu đệ (Chúc Cửu Âm) ở đây tu luyện, tu vi tất sẽ đột phi mãnh tiến!" Đối với họ, nơi này quả là thánh địa tu luyện.

Bàn Cổ cười nhạt: "Thích thì mang về Hồng Hoang là được." "Bá khí!" Nữ Oa giơ ngón tay cái lên, đầy mong chờ: "Không biết có Thần Thành nào đầy ắp Tạo Hóa chi lực không, nếu có, mang về cho ta làm đạo trường thì tốt quá." Hậu Thổ tuy cảm thấy việc này hơi... cướp bóc, nhưng cũng không nhịn được nghĩ liệu có thành nào chứa Luân Hồi chi lực không?

Bàn Cổ không nói đùa, hắn thực sự động ý niệm này.

Tòa Thời Không Chi Thành này là sào huyệt của Dương Mi và Thời Thần, dùng Thời Không quy tắc dựng lên, tiêu hao vô số hỗn độn bảo tài.

Quan trọng là Thời Không sức mạnh bên trong có thể nghịch chuyển thời không trong phạm vi nhỏ.

Tu luyện ở đây mười vạn năm, bên ngoài có khi chỉ trôi qua vạn năm.

Thậm chí ở hạch tâm chi địa có thể có gấp trăm, gấp ngàn lần lưu tốc.

Một tòa thành như vậy nếu mang về Hồng Hoang, đủ để rèn đúc ra cuồn cuộn không ngừng cường giả.

Ý nghĩa trọng đại.

Mục đích chuyến đi này của Bàn Cổ lại tăng thêm một cái: "Đem

Thánh Thành chuyển về Hồng Hoang".

Điều này quan trọng ngang với việc đoạt lại "Tạo Hóa Ngọc Điệp" từ tay Hồng Quân.

Mục đích thứ ba là làm rõ kế hoạch chập phục của Hỗn Độn Ma Thần.

Do Bàn Cổ triển lộ tu vi Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh (khi nhập thành) nên được phân phối khu vực thượng đẳng.

Thánh Thành tuy cường giả như mây nhưng Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng thuộc hàng đỉnh cấp.

Thần Chủ cảnh đi đâu cũng được đãi ngộ cao.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của một thị giả ma quái, bọn họ đến khu vực đã phân phối.

Nhập Thánh Thành có hai việc: Một là bổ sung vật tư, hai là tu luyện.

Hỗn độn mang mang vô biên, nguy hiểm trùng trùng, Thần Thành là nơi tu chỉnh an toàn.

Khu tu luyện độc lập giúp tránh bị đánh lén khi phá cảnh, đương nhiên phí dụng không nhỏ. "Thời Không Sức Mạnh" là đặc sắc nhất của Thánh Thành, giúp tiết kiệm thời gian tu luyện.

Thị giả thao thao bất tuyệt.

Bàn Cổ nhìn hai nữ, uy nghiêm nói: "Đi khu tu luyện, Ngô đẳng muốn kiến thức sự huyền diệu của Thời Không sức mạnh!" "Vâng, bảo đảm đại nhân không uổng chuyến đi này!" Thị giả cười nịnh nọt.

Khu tu luyện phí dụng rất cao, hắn dẫn đường sẽ được trích phần trăm, lần này phát tài to rồi.

Phiến khắc sau, ba người xuất hiện tại khu tu luyện.

Đó là một kiến trúc ngầm khổng lồ hình tháp ngược, tháp tiêm hướng xuống dưới.

Càng xuống sâu, Thời Không sức mạnh càng nồng đậm.

Bàn Cổ định tham tra kỹ hơn thì bị một cỗ ý thức hạo hãn ngăn cản.

Là Thiên Đạo đỉnh phong "Chúa Tể cấp" cường giả cảnh cáo.

Thị giả nhỏ giọng nhắc nhở: "Ba vị đại nhân, khu tu luyện chỉ cung cấp nơi tu luyện phá cảnh, trừ việc đó ra xin đừng làm chuyện khác, nếu không sẽ rước lấy phiền toái." Bàn Cổ không để ý, nhàn nhạt nói: "Đi thôi!" Thị giả kính cẩn dẫn đường xuống tầng thứ chín.

Nơi này Thời Không sức mạnh gấp mười mấy lần bên trên.

Hắn nói: "Khu tu luyện có 13 tầng.

Nếu là hai vị đại nhân này thì tầng bảy là đủ dùng." Ý chỉ Hậu Thổ và Nữ Oa đang hiện ra tu vi Lục Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bàn Cổ xua tay: "Không cần, chúng ta ở tầng chín là được!" Thị giả không dám nói nhiều, cung kính báo giá: "Theo ý đại nhân.

Tu luyện ở đây, ba vị đại nhân một năm tổng cộng tốn 133 vạn miếng Hỗn Độn Tệ!" Hỗn Độn Tệ là đơn vị tiền tệ chung của 36 Vực, làm từ thần thạch chứa hỗn độn chi lực.

Bàn Cổ ba người dọc đường đi đã thuận tay chém giết không ít ma thần gây sự, thu thập được kha khá.

Bàn Cổ tùy tay ném ra một ức Hỗn Độn Tệ, nhàn nhạt nói: "Một trăm năm, đủ không?" "Đủ, đủ rồi!" Thị giả tay run rẩy.

Đại chủ cố a!

Một ức Hỗn Độn Tệ, lần này kiếm đậm rồi.

Hắn vội vã đi làm thủ tục.

Nữ Oa truyền âm: "Đại thần, chúng ta làm gì đây?" Tiêu một ức thấy cũng tiếc.

Bàn Cổ liếc nàng: "Ngươi cùng Hậu Thổ cách Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh không xa, tu luyện ở đây trăm năm, có lẽ sẽ có ý ngoại chi hỉ." Hơn nữa hắn cần thân phận này để che mắt, dễ bề hành sự trong bóng tối.

Thị giả quay lại giao cho ba người một miếng Hỗn Độn Ngọc Phù làm chìa khóa.

Bàn Cổ kích hoạt ngọc phù, ánh sáng lóe lên, ba người biến mất và xuất hiện trong một thạch điện khổng lồ.

Giữa điện là một hồ nước chứa đầy "Thời Không Sức Mạnh". "Hai người các ngươi tự hành tu luyện đi!" Bàn Cổ cầm ngọc phù đi về một góc.

Hắn cảm ứng được khí tức cổ lão trong ngọc phù, xác nhận đây là sức mạnh của Thời Thần và Dương Mi.

Dương Mi còn sống, vậy Thời Thần cũng chưa chết sao?

Hoặc giả cũng đã sống lại?

Bàn Cổ bắt đầu hoàn thiện kế hoạch của mình.

Bên kia, hai nữ cũng bắt đầu tu luyện.

Hồ nước kích hoạt, thời gian trong điện gia tốc thành 'một so với một trăm'.

Chương 251

Trăm năm ở đây bằng vạn năm bên ngoài.

Bàn Cổ vung tay, một luồng Đạo tắc chi lực bao phủ hai nữ, vừa giúp các nàng thể ngộ Đại Đạo tốt hơn, vừa che giấu khí tức ba động để tránh bị phát hiện.

Tại Thành Chủ Đại Điện của Thời Không Chi Thành. "Dương Mi đạo hữu, hữu lễ." Hồng Quân lão tổ một thân tử sắc đạo bào, phiêu dật xuất trần, hướng về Dương Mi trên vân đài thi lễ.

Dương Mi cười khẽ: "Hồng Quân đạo hữu hà tất đa lễ?

Chúng ta đều là người nhà, mau mời ngồi!" Hồng Quân ngồi xuống, cười nói: "Đạo hữu triệu ta đến, có việc gì chăng?" "Xác thực có một chuyện!" Dương Mi thu liễm nụ cười, nghiêm túc nói: "Ta biết đạo hữu vẫn luôn không buông bỏ ý niệm trọng hồi Hồng Hoang thiên địa.

Ta có thể giúp đỡ đạo hữu, nhưng ta sẽ nhận được gì?" Hồng Quân không kinh phản hỉ.

Trước đây Dương Mi toàn thoái thác, nay lại chủ động đề cập?

Lão hồ ly này.

Hắn định thần nói: "Lợi ích rất đơn giản.

Tích nhật Bàn Cổ trảm Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, tuy đạo hữu trọng hoạch tân sinh, nhưng ma thần thể và đại đạo năm xưa đã bị tước đoạt dung nhập vào Hồng Hoang.

Chỉ cần đạo hữu giúp ta đoạt lại Hồng Hoang, ta cam đoan sẽ trả lại đạo hữu đại đạo ngày xưa.

Thậm chí có thể cưỡng ép ngưng tụ lại ma thần thể cho đạo hữu.

Đến lúc đó song thân hợp nhất, đạo hữu tất có cơ hội vấn đỉnh 'Đại Đạo Cảnh'!" "Chỉ như thế thôi sao?" Dương Mi nhíu mày, không hài lòng.

Hồng Quân cắn răng: "Ngoài ra, ta có thể nhượng xuất một phần quyền khống chế Hồng Hoang, cho phép phân thân đạo hữu vào đó khai tịch đại đạo, giáo hóa vạn linh để nhiếp thủ 'Sinh Linh Chi Niệm'." Sinh Linh Chi Niệm!

Dương Mi tâm thần chấn động.

Hồng Quân quả nhiên biết nhiều.

Đây là mấu chốt chứng Đại Đạo Cảnh.

Hồng Hoang sinh linh hoàn thiện hơn Hỗn Độn sinh linh nhiều.

Thù lao này quá phong hậu.

Dương Mi mắt sáng lên.

Hắn đang cần gấp rút cường đại để đối phó với nguy cơ cảm giác được từ "Vận Mệnh Đạo Chủ".

Hắn gật đầu: "Hảo, theo ý đạo hữu.

Bất quá muốn đối phó Bàn Cổ, một mình ta không đủ.

Điều kiện như vậy, ngươi có thể đưa ra cho mấy người?" Hồng Quân bị nhìn đến phát mao, cắn răng nói: "Đối phó Bàn Cổ, càng nhiều càng tốt.

Nếu là cường giả cấp bậc như đạo hữu, ta có thể đưa ra mười cái điều kiện tương đương." Mười cái?

Tức là nhượng xuất mười đại đạo, ngưng tụ mười thần ma thể, cho phép mười vị Hỗn Độn Ma Thần vào Hồng Hoang đoạt Sinh Linh

Chi Niệm.

Đây là đang tiêu hao để uẩn của Hồng Hoang, có thể bị rút đi hơn một nửa sức mạnh.

Hồng Quân vì đối phó Bàn Cổ thật là không tiếc vốn liếng.

Nhưng hắn nghĩ thầm, thà mất một nửa để uẩn còn hơn để Hồng Hoang rơi vào tay Bàn Cổ, khi đó hắn hoàn toàn mất cơ hội chứng đạo.

Dương Mi ý vị thâm trường nhìn hắn: "Đạo hữu hảo phách lực!

Mười vị đồng đạo ta có thể triệu tập giúp ngươi.

Nhưng Hồng Hoang nằm ở trung tâm Hỗn Độn, là cấm kỵ của Hỗn Độn Ma Thần chúng ta.

Muốn nhập cảnh, duy nhất có thể dựa vào 'Tạo Hóa Ngọc Điệp' dẫn đường.

Hơn nữa, những người xuất chiến đều cần đạo hữu ngưng tụ cho mỗi người một bộ 'Chúa Tể Phân Thân' từ đạo tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp." "Cái gì?" Hồng Quân biến sắc.

Dẫn độ thì được, nhưng ngưng tụ mười cái Chúa Tể Phân Thân (Thiên Đạo đỉnh phong)?

Hắn làm gì có đủ đạo tắc chi lực trong Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Lần trước hắn đã tiêu hao quá nhiều rồi. "Không thể nào!

Ta căn bản không lấy ra được nhiều đạo tắc chi lực như vậy." "Vậy bảy cái đi." Dương Mi hạ giá. "Nhiều nhất là năm cái!" Hồng Quân nghiến răng, mắt đỏ lên, gầm nhẹ: "Nhiều hơn nữa ta căn bản không có.

Không thì chúng ta giải tán đi!" "Được rồi," Dương Mi thấy Hồng Quân đã tới giới hạn, cười nói: "Vậy năm cái, phần còn lại ta sẽ nghĩ

cách." Hồng Quân lão tổ hoài nghi không biết mình có bị gài bẫy hay không?

Nhưng lại không có chứng cứ.

Hơn nữa, việc phản công Hồng Hoang đại thế giới xác thực sẽ thu được lợi ích tối đa.

Đám Hỗn Độn Ma Thần bọn ta tuy rằng mỗi người đều có quỷ thai, nhưng cuối cùng vơ vét được bao nhiêu còn phải xem bản lĩnh.

Vô vàn ý niệm lóe lên trong lòng, sắc mặt Hồng Quân lão tổ hòa hoãn lại.

Dương Mi cũng có kế hoạch của hắn, từ chuyện lúc trước đã cảm ứng được nguy cơ, việc cấp bách là phải tận lực đề thăng tài năng.

Cùng Hồng Quân hợp tác, không nghi ngờ gì là biện pháp trực tiếp hiệu quả nhất.

Còn về việc chưởng khống Hồng Hoang thiên địa?

Thật không, không không, không thể.

Hỗn Độn Ma Thần vốn bị Đại Đạo kiêng kỵ.

Hỗn Độn Hải lại là nơi Đại Đạo ẩn độn, mượn "Tạo Hóa Ngọc Điệp" thích đáng thâu độ thì có thể, nhưng nếu tu hú chiếm tổ chim khách, bá chiếm Hồng Hoang đại thế giới, lập tức sẽ kích hoạt Ẩn Độn Đại Đạo.

Quỷ mới biết được lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì.

Điểm này hắn biết, Hồng Quân cũng biết.

Cho nên Hồng Quân mới có thể tứ vô kỵ đạn hợp tác cùng hắn, hoàn toàn không sợ dẫn sói vào nhà, đuôi to khó vẫy.

Cùng lắm thì bỏ ra một chút đại giới mà thôi, quyền chưởng

khống chân chính vẫn nằm trong tay hắn.

Ngay sau đó hai người bắt đầu thương thảo các chi tiết cụ thể.

Trong khi đó, tại khu tu luyện tầng hầm thứ chín của Thập tam tầng bảo tháp!

Do nguyên nhân dòng chảy thời gian gấp trăm lần, ngắn ngủi mấy chục năm bên ngoài, bên trong đã trôi qua vài ngàn năm.

Thân xử trong đó, Nữ Oa, Hậu Thổ đang đắm chìm trong cảm ngộ Đại Đạo của bản thân.

Linh khí thuần hậu kinh người liên tục không ngừng từ bốn phương tám hướng dâng trào, không ngừng củng cố cảnh giới cho hai người.

Một ức Hỗn Độn tệ, tiêu thật xứng đáng!

Nguyên bản nhị nữ cách việc đột phá Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh không xa, chuyến đi Hỗn Độn lần này càng làm cho các nàng minh ngộ bản chất Đại Đạo, bước lên con đường thuộc về Đại Đạo của chính mình.

Cứ như vậy, tu vi tự nhiên đột phi mãnh tiến.

Chỉ là vẫn luôn bôn ba trên đường, nhị nữ không cách nào đem tích lũy lắng đọng hóa thành của mình.

Lần bế quan này, vừa vặn bù đắp khiếm khuyết đó.

Bàn Cổ những ngày này cũng không nhàn rỗi.

Thần niệm men theo hồ nước chứa đầy "Thời không chi lực", một đường lặn xuống, phảng phất như tự thân hóa thành một đạo thời không chi lực, vô cảm vô thức, sướng du khắp bát phương thiên địa.

Trong tình huống này, dù là chủ nhân Thời Không Chi Thành như Thời Thần hay Dương Mi cũng không thể phát hiện ra điều gì không

ổn.

Bàn Cổ trong lúc bất tri bất giác đã sờ rõ cấu tạo của toàn bộ Thời Không Chi Thành.

Đặc biệt là khu tu luyện, càng bị hắn dò xét kỹ càng từ trong ra ngoài.

Muốn hắn làm, có lẽ hắn cũng có thể tạo ra một phương không gian gia tốc thời gian, nhưng cái đó chỉ thích hợp cho vài cá nhân.

Còn khu tu luyện của Thời Không Chi Thành thì khác, đủ để dung nạp hàng ngàn hàng vạn cường giả cùng lúc gia tốc tu luyện.

Chỉ có thể nói "thuật nghiệp hữu chuyên công", Bàn Cổ cường thì có cường, nhưng cũng không phải vạn năng.

Dương Mi, Thời Thần, hai kẻ này một là Không Gian Ma Thần, một là Thời Gian Ma Thần, trên phương diện chưởng khống Thời Không nhất đạo, không ai có thể vượt qua bọn hắn.

Điều này càng làm kiên định ý niệm Bàn Cổ muốn cướp đi "Thời Không Chi Thành".

Trong lòng hắn, dù là Khai Thiên Phủ hoàn chỉnh hay Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng các Hỗn Độn Chí Bảo khác cũng không thể sánh bằng nó.

Chương 252

Một người mạnh, không phải mạnh.

Mọi người mạnh, mới là thật sự mạnh!

Hào vô nghi vấn, "Thời Không Chi Thành" có thể làm được điểm này.

Có "Thời Không Chi Thành", Hồng Hoang vạn linh liền có thể trong thời gian ngắn nhất phi tốc phát triển.

Cũng hứa không dùng đến mấy vạn năm, là có thể trưởng thành đến địa bộ có thể thất địch với Hỗn Độn sinh linh.

Ở thời điểm trước kia, đây là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng. "Đúng rồi, còn cần 'Tạo Hóa Ngọc Điệp' phối hợp." Hồng Quân mượn "Tạo Hóa Ngọc Điệp" cướp đoạt ba ngàn đạo tắc vốn nên dung nhập vào Hồng Hoang, những đạo tắc này đều bị trữ tồn trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Lần trước ngưng tụ mười ba Ma Thần phân thân đã tiêu hao một bộ phận, nhưng còn lại cũng không ít.

Nếu đoạt được Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong thời gian ngắn có thể tạo ra một nhóm lớn cường giả Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đây mới là căn bản để Hồng Hoang đại thế giới cường đại!

Trong chuyển thấn, Bàn Cổ đã củng cố hai đại kế hoạch!

Thứ nhất, đoạt "Thời Không Chi Thành".

Thứ hai, đoạt "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Lại đem âm mưu của Hỗn Độn Ma Thần dò xét rõ ràng, chuyến đi này liền hoàn mỹ rồi. "Sắp rồi!" Liếc mắt nhìn nhị nữ bên cạnh, trong

mắt Bàn Cổ phóng xạ ra tinh mang chước chước.

Cơm phải ăn từng miếng, kế hoạch cũng phải thực thi từng cái.

Đem nhị nữ ra ngoài, cũng không phải để làm bình hoa.

Trong kế hoạch tiếp theo, nhị nữ sắm vai một khâu trọng yếu.

Kế này nếu thành, "Thời Không Chi Thành" cầm chắc trong tay.

Còn về "Tạo Hóa Ngọc Điệp", độ khó hẳn là không lớn.

Huống hồ hắn cảm thấy, cho dù không đi tìm Hồng Quân, sớm muộn có một ngày, Hồng Quân cũng phải chủ động đưa tới cửa.

Dù sao, Hồng Quân hôm nay đã không còn là Hỗn Độn Ma Thần năm đó, chuyển sinh Hồng Hoang đại thế giới là quyết định to gan nhất hắn từng làm, đồng dạng cũng là đại cơ duyên.

Nhưng hiện tại, lại trở thành chướng ngại lớn nhất.

Hồng Quân muốn phá cảnh, trở thành "Đại Đạo Thánh Nhân", không thể rời bỏ Hồng Hoang đại thế giới.

Bởi vì kiếp này của hắn đã cùng Hồng Hoang đại thế giới bảng định.

Trừ phi hắn có dũng khí xả bỏ kiếp này, trọng đầu thai làm Hỗn Độn Ma Thần, lại đợi thêm mười tỷ tám ngàn vạn năm nữa.

Bàn Cổ cảm thấy Hồng Quân không có ngốc như vậy.

Hà huống, một đường đi tới những gì hắn thấy, con đường tấn thăng của Hỗn Độn Ma Thần dường như cũng bị chặn chết rồi.

Nếu suy đoán là thật, Hỗn Độn tam thập lục vực do "Vận Mệnh Ma Thần" khai sáng, nhất ứng trật tự vì Vận Mệnh mà lập.

Vậy thì cuối cùng, hết thảy đều chỉ sẽ thành toàn cho "Vận Mệnh Ma Thần", các Ma thần khác chỉ là vật làm nền.

Hỗn Độn sinh linh cùng Hồng Hoang sinh linh bất đồng.

Tính đặc thù của Hỗn Độn chú định không thể có nhiều vị siêu thoát giả xuất hiện.

Hồng Hoang lại vừa vặn tương phản.

Ban đầu khai tịch Hồng Hoang là vì để đạt thành giấc mộng chúng sinh như rồng, tất cả đều có thể siêu thoát.

Đáng tiếc, không phải tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều có viễn kiến đó, trừ bỏ Hồng Quân, La Hầu lựa chọn chân linh chuyển đầu thai vào Hồng Hoang, những kẻ khác không một ngoại lệ đều lựa chọn tử khái, đại bộ phận ngay cả chân linh cũng không lưu lại.

Kẻ lựa chọn chuyển đầu thai vào Hồng Hoang như Hồng Quân, La Hầu cũng không an phận thủ thường, vì tư lợi của bản thân mà muốn chém đứt đường người, thành toàn một mình mình.

Cuối cùng diễn biến thành cục diện như ngày nay. "Ngược lại kẻ chết rồi là ta lại sống lại?" Thế sự thật vô thường.

Bàn Cổ khẽ cười một tiếng. "Ông!" Đúng lúc này, một đạo ba động cường đại truyền đến.

Hả?

Hắn ngước mắt nhìn về phía nhị nữ.

Chỉ thấy đỉnh đầu nhị nữ, Đại Đạo diễn hóa đều đã đạt đến cực hạn. "Muốn phá cảnh!" "Oanh!" Người đầu tiên đột phá là Nữ Oa.

Một đường đi tới, nàng chưa từng đình chỉ tham ngộ đối với "Tạo Hóa Đại Đạo".

Tạo "Hư Không Bảo Thuyền", bồi thực "Vạn Linh Cổ Thụ"...

Đặc biệt sau khi được Bàn Cổ chỉ điểm, nàng minh bạch vạn vật đều có thể là "Tạo Hóa".

Tu vi đạo cảnh đột phi mãnh tiến.

Hôm nay mấy ngàn năm cảm ngộ, triệt để đem tích lũy một đường đi tới hóa thành của mình, công hành viên mãn, nhất cử đột phá "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh".

Y hi có thể thấy trên đỉnh đầu nàng lưu chuyển một dòng "Tạo Hóa Đại Đạo" màu trắng. "Ông!" Hư không khẽ run, Tạo Hóa Đại Đạo trong nháy mắt thô to hơn gấp đôi, ẩn ước gian tản phát ra khí tức viên mãn.

Ngay bên cạnh, Hậu Thổ cũng khẩn trương phá cảnh. "Oanh!" Hư không chấn động, một dòng "Luân Hồi Thông Đạo" lấp lánh thất sắc quang hoa hoành tuyên hư không, ẩn có ý hóa thành Hỗn Độn.

Một khi hóa thành màu Hỗn Độn, đại biểu Luân Hồi Đại Đạo của nàng không còn cục hạn ở Hồng Hoang thiên địa, mà đã diễn sinh tới Hỗn Độn.

Chỉ có bao hàm cả Hỗn Độn, mới là chân chính luân hồi viên mãn.

Nữ Oa "Tạo Hóa Đại Đạo" cũng giống như vậy.

Có khí tức Đại Đạo của Bàn Cổ che giấu cho các nàng, động tĩnh nhị nữ đột phá tuy lớn nhưng chỉ giới hạn trong gian thạch thất này.

Bên ngoài thất vẫn phong bình lãng tĩnh, tịnh vô một tia dị tượng.

Chỉ là một khắc này, hỗn độn linh khí trong tháp tu luyện tầng mười ba đang tiêu hao với tốc độ cực nhanh vô cùng.

Mới đầu không cảm thấy gì, nhưng cuối cùng, hỗn độn linh khí đủ cho hàng ngàn ma thần tu luyện cả ngàn năm bị rút sạch sành sanh. "Ông ông ông!" Khí tức chấn động, từng tôn ma thân cường hãn mạc danh xuất hiện tại hư không, nhíu mày nhìn về phía tháp tu luyện bên dưới. "Là ai đang đột phá?" "Đại nhân, có muốn ngắt đoạn linh khí cung ứng không?" Một tên trấn thủ tháp tu luyện vẻ mặt đau lòng.

Đây đều là tiền trắng bóng a!

Lần này lỗ to rồi.

Ma thần cảnh giới "Chúa Tể cảnh" phụ trách trấn thủ tháp tu luyện phía trên thần tình lãnh liệt, lạnh lùng nói: "Không cần, cho hắn hấp!

Bản tọa đảo muốn nhìn xem là thần thánh phương nào?" Trong mắt hắn tinh mang chước chước, ngước mắt quét nhìn bốn phía, thế nhưng đúng lúc này, "Ông" một tiếng, mạt hấp lực kia bỗng nhiên hạ thấp.

Chờ hắn muốn truy bản tố nguyên thì lại vồ hụt.

Nhìn linh khí hồ trong tháp đã khôi phục bình tĩnh nhưng mực nước lại tụt xuống trọn vẹn một phần ba, mấy tên trấn thủ đều lộ vẻ khó xử.

Tên Chúa Tể cảnh Ma thần kia lược trầm mặc một chút rồi lạnh lùng nói: "Bổ sung linh khí hồ, hậu tục nếu có kẻ nhập tháp tu luyện, thu phí gấp ba!" "Ách!" Tuy rằng cảm thấy có chút không cam tâm, nhưng lão đại đã nói thế cũng không còn cách nào khác.

Lập tức cung thân nói: "Tuân lệnh!" Như vậy thì khuy tổn lần này cũng có thể bù đắp lại.

Cũng đúng, bọn hắn có bao giờ làm chuyện lỗ vốn?

Chỉ là lần này không biết đã tiện nghi cho tên khốn kiếp nào.

Cư nhiên một lần tính thôn phệ một phần ba linh khí hồ, đổi thành Hỗn Độn tệ, ít nhất cũng phải ngàn ức.

Đáng chết, chẳng lẽ có đại nhân vật "Chúa Tể cảnh" tiềm nhập, lặng lẽ phá cảnh?

Cũng không phải không có khả năng, nếu không Ma thần đại nhân

sao lại bỏ qua dễ dàng như vậy?

Trong phòng tu luyện tầng chín, hai người vừa phá cảnh là Nữ Oa và Hậu Thổ đều vẻ mặt chấn phấn.

Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh a!

Chương 253

Mới bao lâu?

Đổi lại trước kia đều không dám nghĩ.

Các nàng thâm tri, hết thảy thay đổi đều bắt nguồn từ Bàn Cổ.

Nếu không có Bàn Cổ, đừng nói tu thành Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ sợ ngay cả đạo tắc viên mãn, tu thành Thiên Đạo cảnh cũng khó.

Nữ Oa mà nói, khả năng sẽ vẫn bị Hồng Quân kiềm chế bóc lột như cũ.

Hậu Thổ thì y nhiên bị trấn áp tại Lục Đạo Luân Hồi, chỉ còn lại chân linh.

Nhất thời, ánh mắt nhị nữ nhìn về phía Bàn Cổ đều cảm kích mạc danh.

Bàn Cổ lại cảm thấy mình chỉ làm chuyện nên làm.

Hắn thản nhiên nói: "Cách kỳ hạn trăm năm còn một đoạn thời gian, hai người các ngươi vừa vặn nhân cơ hội củng cố tu vi một phen.

Một lát sau, Ngô có đại sự muốn làm!" Nhị nữ vừa nghe lời này, tức thì chấn phấn.

Đại sự?

Nghe là biết thích rồi.

Lập tức phân phân gật đầu nói: "Đại thần yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không lỡ việc!" "Ân!" Nhị nữ lại một lần nữa lâm vào tu luyện, tranh thủ thời gian củng cố đạo cảnh.

Bàn Cổ nhắm mắt, tâm thần lại thuận theo dòng chảy Thời không chi lực trong điện, dần dần xâm nhập toàn bộ "Tu Luyện Tháp".

Trong vòng trăm năm, chuyện như vậy hắn đã làm không dưới mấy vạn lần, làm đến mức xe nhẹ đường quen.

Rất nhanh, thần niệm lưu chuyển khắp tòa tháp tu luyện, thậm chí lượn lờ ngay dưới mí mắt tên Ma thần "Chúa Tể cảnh" kia một vòng mà đối phương vẫn không hề hay biết.

Thần niệm của Bàn Cổ tiếp tục khuếch tán ra ngoài.

Toàn bộ "Thời Không Chi Thành" đều tràn ngập "Thời không chi lực" nồng đậm vô thất.

Đây là thánh địa tu luyện do Không Gian Ma Thần Dương Mi và Thời Gian Ma Thần Thời Thần liên thủ chế tạo.

Không chỉ để thỏa mãn nhu cầu của các ma thần khác, mà mục đích chính yếu là để hai người bọn họ hấp nạp Thời không chi lực.

Cho nên, "Thời không chi lực" trong toàn bộ thành tịnh không phải hỗn loạn vô tự, mà vận chuyển theo một quy tắc nào đó.

Thời Không Chi Thành có thể xem như một cái "Thời không bộ liệp khí" (máy săn bắt thời không) khổng lồ.

Tác dụng duy nhất là hấp nạp "Thời không chi lực" vô xứ bất tại trong vũ trụ hỗn độn.

Thần ma tu luyện trong đó càng nhiều, tu vi càng mạnh, thì "Thời không chi lực" hấp nạp được càng nhiều.

Thiết kế này, dù là Bàn Cổ nhìn thấy cũng phải than thở không thôi.

Để cho tất cả ma thần bang trợ hai người bọn họ tu luyện a!

Dương Mi, Thời Thần, không hổ là tồn tại cấp bá chủ trong ba

ngàn ma thần, tâm trí mưu kế vượt xa các ma thần khác có thể so sánh.

Bất quá rất nhanh, kiệt tác này sắp biến thành tư hữu vật của hắn rồi.

Bàn Cổ trong lòng khẽ cười một tiếng.

Thần niệm tiếp tục thẩm thấu.

Mười phần trăm, hai mươi phần trăm, ba mươi phần trăm... bảy mươi phần trăm.

Có Đại Đạo chân ý làm che giấu, căn bản không lo lắng sẽ bị phát hiện.

Bất quá vì an toàn, Dương Mi lão tổ vị trí tại "Phủ Thành Chủ" bị lưu lại cuối cùng.

Dưới trướng Dương Mi, các ma thần khác muốn phát hiện đoan nghê căn bản là không thể.

Cuối cùng, siêu quá chín thành Thời Không Chi Thành đều bị thần niệm xâm nhập.

Ngay cả Phủ Thành Chủ nơi Dương Mi lão tổ ở cũng bị trì tục không ngừng thẩm thấu.

Chỉ có điều, động tác cực kỳ tế vi, dù có tâm dò xét cũng sẽ không phát hiện.

Trừ phi Dương Mi lão tổ cụ bị tu vi Đại Đạo cảnh.

Toàn bộ Thời Không Chi Thành đều bị tâm thần chi lực phúc cái.

Ngoại trừ việc tùy thời có thể phát động chính biến, thưởng đoạt quyền khống chế Thời Không Chi Thành ra, thì toàn bộ sinh linh trong thành cũng đều nằm dưới sự giám sát của hắn.

Bất kỳ ma thần, hung thú nào nói gì, làm gì, chỉ cần hắn nguyện ý đều có thể nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Đây là một phương pháp dò xét tình báo cực tốt.

Chỉ là, ma thần, hung thú tầm thường cũng không thể nào biết được tin tức trực tiếp quan trọng. "Ân?" Đúng lúc này, Bàn Cổ phát hiện ra điều gì đó. 'Hồng Quân, vừa từ Phủ Thành Chủ đi ra?' Tâm niệm vừa động, Bàn Cổ vô thanh vô tức đi theo. "Hả?" Lúc tới gần đạo trường, Hồng Quân hồ nghi quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Không biết có phải ảo giác hay không, tổng cảm giác vừa rồi có ai đang nhìn chằm chằm mình? "Ông!" Thần niệm bàng bạc hô khiếu xuất ra, trong nháy mắt quét ngang mười vạn tám ngàn dặm xung quanh.

Không có gì cả!

Ngay cả cọng lông cũng không có.

Ảo giác sao?

Chưa chắc, chẳng lẽ là Dương Mi lão tổ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hồng Quân cảnh triệu đại sinh.

Tên kia nhìn chằm chằm mình làm gì?

Vừa rồi không phải đều đàm thỏa rồi sao?

Có khả năng cảm ứng, giám sát bên trong "Thời Không Chi Thành", ngoại trừ Dương Mi ra thì không còn ai khác.

Nếu Thời Thần trở về thì cũng có thể làm được, nhưng hiện tại Thời Không Chi Thành chỉ có một vị Dương Mi này.

Sợ mình chạy sao?

Hồng Quân trong lòng lược vi khó chịu, bất luận kẻ nào biết mình

bị giám sát cũng sẽ không vui vẻ.

Nhưng hắn nhịn.

Vì có thể trọng đoạt Hồng Hoang thiên địa, hắn cùng Dương Mi mưu tính, một trái tim thuấn thì nóng rực.

Còn việc giám sát, thích giám sát thì cứ giám sát đi. "Bá!" Một đạo độn quang kinh thiên, tốc độ Hồng Quân nhanh đến cực hạn.

Một giây sau, hắn kính trực xuất hiện bên trong đạo trường.

Dù sao cũng là cường giả Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, Dương Mi lão tổ tự nhiên sẽ không đãi mạn.

Nơi này đã được đặt Tử Tiêu Cung, diễn hóa thành đạo trường của hắn. "Ông!" Việc đầu tiên sau khi rơi vào Tử Tiêu Cung, Hồng Quân mở ra phòng ngự.

Ba ngàn đạo tắc dũng động, tức thì phong tỏa bốn phía.

Như vậy, dù là Dương Mi lão tổ cũng không thể vô thanh vô tức giám sát.

Hồng Quân lão tổ chí đắc ý mãn, lại không ngờ tâm thần Bàn Cổ sớm đã thuận theo "Thời không chi lực" xâm nhập vào "Tử Tiêu Cung".

Về phần ba ngàn đạo tắc kia, nếu là Hỗn Độn Ma Thần khác tiềm nhập hoặc hứa sẽ dẫn động cảnh giới, nhưng Bàn Cổ hiển nhiên sẽ không.

Trong Tử Tiêu Cung, có mấy tôn thân ảnh đang ngồi xếp bằng, chính là Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng - Bát Thánh.

Cảm ứng được đạo vận ba động quen thuộc, Bát Thánh đều tề tề chấn động, từ trong đạo cảnh thoát ly, triều về phía vân đài hiển hóa

chân thân Hồng Quân cung thân hành lễ: "Lão sư!" Bát Thánh hôm nay đã kim phi tích bỉ.

Bàn Cổ liếc mắt liền nhìn ra đạo cảnh chân thực của bọn hắn.

Lão Tử, Tiếp Dẫn là hai người tu vi mạnh nhất trong Bát Thánh; trong đó Lão Tử đã có tu vi Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiếp Dẫn là Bát Đoạn.

Nguyên Thủy Thất Đoạn; Chuẩn Đề, Thái Nhất cùng một đẳng cấp là Lục Đoạn.

Chương 254

Hạo Thiên, Đế Tuấn, Côn Bằng tương đương, là Ngũ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hiển nhiên ngàn năm ở Thời Không Chi Thành cũng không uổng phí.

Lại cộng thêm một đường hỗn độn xuyên toa, người nào cũng được lợi không nhỏ. "Miễn lễ!" Hồng Quân phất tay, một mạt đạo vận tự thăng, Bát Thánh tự nhiên thẳng người dậy.

Cung thân tái bái sau đó mới ngồi xuống.

Vừa mới tọa định, Nguyên Thủy liền không kịp chờ đợi nói: "Lão sư, Dương Mi lão tổ kia có quyết định gì không?

Có nguyện ý cùng chúng ta hợp tác sao?" Chuyện Hồng Quân lôi kéo viện trợ ở Thời Không Chi Thành, Bát Thánh đều trong lòng hiểu rõ.

Dù sao sự tình quan hệ đến tiền trình bản thân, không thể không lo lắng.

Những thánh nhân khác tuy không nói, nhưng người nào cũng hai mắt phóng quang nhìn về phía Hồng Quân.

Dưới ánh mắt khát cầu của chư thánh, khóe miệng Hồng Quân nhếch lên, lộ ra nụ cười đầu tiên kể từ khi bị bức rời khỏi Huyền Hoàng đại thế giới.

Ý cười điềm đạm nói: "Hợp tác đã thành.

Ngoại trừ Dương Mi lão tổ, còn có chín đại Ma Thần Chí Tôn trợ trận.

Ngoài ra còn có mười tám danh Ma Thần Thần Chủ cảnh, bảy mươi hai danh Thần Tôn cảnh, ba trăm danh Thần Vương!

Trận chiến này tất thắng, các ngươi cứ yên tâm." Dương Mi lão tổ cộng thêm chín đại Ma Thần Chí Tôn, đó là mười đại cường giả Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Mười tám danh Thần Chủ chính là mười tám vị Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bảy mươi hai Thần Tôn là bảy mươi hai Trung đoạn đỉnh phong Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ba trăm Thần Vương là ba trăm Sơ đoạn đỉnh phong Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chiến lực này, đủ để san bằng Hồng Hoang đại thế giới cả trăm lần rồi chứ?

Chúng thánh đều hưng phấn mạc danh, đặc biệt là Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Yêu tộc tam thánh là vui vẻ nhất.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề là do ân oán cá nhân, Yêu tộc tam thánh hoàn toàn là vì mối thù chủng tộc.

Hiện tại Hồng Hoang đại thế giới chủ lưu là Nhân tộc, bọn hắn lại chỉ có thể lưu lạc Hỗn Độn, thiên sinh địch đối.

Lão Tử, Tiếp Dẫn mặt không biểu tình, nhìn không ra nội tâm hỉ nộ ai nhạc.

Hai vị thánh nhân này không những tu vi tương cận, ngay cả khí chất cũng càng ngày càng giống.

So sánh ra, Hạo Thiên tương đối trung dung.

Bất quá quy căn kết để, hắn là người của Hồng Quân, tự nhiên hy vọng lão sư nhà mình có thể thắng.

Ngừng một chút, hắn nhịn không được nói: "Lão sư, Hỗn Độn Ma Thần cường đại vô cùng, chúng ta làm sao có thể bảo đảm sau khi thắng lợi sẽ thuận lợi tiếp quản Hồng Hoang đại thế giới?" Ân?

Lời này vừa nói ra, mấy đại thánh nhân còn lại cũng đều phản ứng lại.

Đúng a, dữ Hỗn Độn Ma Thần liên thủ là lựa chọn duy nhất trước mắt, bởi vì Bàn Cổ quá mạnh, bọn hắn căn bản không phải đối thủ.

Nhưng ai biết được Hỗn Độn Ma Thần không phải là một đám sài lang?

Một khi đánh hạ Hồng Hoang thiên địa, bọn hắn thật sự cam tâm chắp tay nhường lại sao?

Đừng đến lúc đó, vừa đánh chạy con hổ, cửa sau lại tiến vào bầy sói.

Nói thật, nếu thật sự như vậy, bọn hắn giác đắc Hồng Hoang thà lưu lại cho Bàn Cổ còn hơn.

Tuy rằng bọn hắn cùng Bàn Cổ không đối phó, nhưng so với Hỗn Độn Ma Thần vẫn thân thiết hơn không ít.

Đối với Hỗn Độn Ma Thần, bọn hắn hoàn toàn không có hảo cảm.

Đám gia hỏa này nếu tiếp quản Hồng Hoang, vậy Hồng Hoang xong rồi.

Hồng Quân nhìn ra tâm tư của bọn hắn, thản nhiên nói: "Yên tâm đi, Ngô sớm đã có kế hoạch toàn bàn.

Hỗn Độn Ma Thần, bị Đại Đạo vứt bỏ.

Hỗn Độn Hải mới là nơi Đại Đạo quy ẩn.

Nếu không có Bản tọa che giấu khí tức cho bọn hắn, căn bản tiến không được Hỗn Độn Hải.

Tóm lại Hỗn Độn Ma Thần không có khả năng chưởng khống Hồng Hoang chủ thế giới.

Các ngươi chỉ quản yên tâm là được." Vì để an ủi chúng thánh, hắn thích đáng thấu lộ một bộ phận cơ mật.

Tỷ như Đại Đạo, tỷ như Hồng Hoang chủ thế giới...

Nhưng cơ mật chân chính, y nguyên không hề nói ra hết.

Có vài bí mật chú định không thể công bố cho công chúng.

Tỷ như mấu chốt chứng "Đại Đạo Cảnh".

Những thứ này đối với chúng thánh mà nói còn quá xa vời.

Nghe tin Hồng Quân đã có kế hoạch toàn bàn, Hỗn Độn Ma Thần không có khả năng chưởng khống Hồng Hoang chủ thế giới, bọn hắn lập tức khinh tùng.

Nguyên Thủy lại hỏi: "Lão sư, vậy chúng ta khi nào xuất phát?" "Không vội!" Hồng Quân liếc mắt một cái, khẽ cười nói: "Ngô đã chào hỏi cùng Dương Mi lão tổ, mấy người các ngươi đều có thể tiến vào 'Thời Không Tháp' tu luyện.

Bản tọa hy vọng trước khi rời đi, tu vi các ngươi đều có thể tiến thêm một bước.

Đặc biệt là Thái Nhất, chưởng khống 'Hỗn Độn Chung', đi chính là 'Thời không chi đạo', nhập Thời Không Tháp đối với ngươi chỗ tốt là lớn nhất." Thái Nhất nghe vậy, tức thì chấn phấn mạc danh.

Đương tức cung thân nói: "Đa tạ lão sư, ngô tất sẽ không cô phụ kỳ vọng của lão sư." Mấy thánh khác hiển nhiên cũng biết diệu dụng của "Thời Không Tháp", lập tức đều diện lộ hỉ sắc, cung thân nói: "Đa tạ lão sư!" Cùng lúc đó.

Thời Không Tháp, tầng thứ chín, Bàn Cổ mở mắt. "Vậy sao?"

Mục đích ban đầu là tra rõ ràng bí mật của Hỗn Độn Ma Thần.

Không thành tưởng, bí mật Hỗn Độn Ma Thần chưa tra ra, ngược lại tra được kế hoạch Hồng Quân câu kết với Hỗn Độn Ma Thần mưu đồ trọng đoạt Hồng Hoang thiên địa.

Vô tâm cắm liễu liễu lại xanh sao?

Không, án theo lời Hồng Quân lão tổ nói.

Mười đại Hỗn Độn Ma Thần, mười tám Thần Chủ, bảy mươi hai Thần Tôn, ba trăm Thần Vương...

Chiến lực bực này nếu đột tập, Hồng Hoang đại thế giới thật sự có phong hiểm.

Nhưng phong hiểm quy phong hiểm, kỳ thực đây cũng là một đại kỳ ngộ.

Tu vi thấp nhất là ba trăm Thần Vương cũng là Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Nếu có thể đem bọn chúng lưu lại tại Hồng Hoang đại thế giới, Hồng Hoang đại thế giới lập tức sẽ gia tăng ba trăm điều Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân đại đạo.

Bảy mươi hai Thần Tôn tiện là bảy mươi hai điều Lục đoạn.

Mười tám Thần Chủ là mười tám điều Cửu đoạn.

Mười đại Hỗn Độn Ma Thần... "Tê!" Cái này càng lợi hại hơn, mười điều Thiên Đạo đỉnh phong đại đạo gần như viên mãn.

Trong nháy mắt, trong lòng Bàn Cổ chuyển qua vô số ý niệm.

Cuối cùng đả định chủ ý, không phá hoại kế hoạch liên minh giữa Hồng Quân và Dương Mi.

Thậm chí, còn muốn chủ động thôi động liên minh này.

Một khi mười đại Hỗn Độn Ma Thần cùng đám thuộc hạ thật sự tập kích, đó chẳng khác nào tặng cho Hồng Hoang thiên địa mấy trăm điều đại đạo a!

Đặc biệt là mười điều Thiên Đạo đỉnh phong đại đạo gần như viên mãn kia, chỉ cần đạo tắc tương hợp, lập tức có thể tạo cho Hồng Hoang thiên địa mười tôn Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cho dù không có người thừa kế thích hợp cũng không sao, dung nhập vào Hồng Hoang thiên địa, giống như nhau có thể tráng đại "Thiên Đạo Bản Nguyên".

Một bút này nếu làm thành, cổ mạc thiên đạo bản nguyên ít nhất phải khuếch trương ba bốn phần mười.

Cũng chính là Hồng Hoang đại thế giới trên cơ sở ban đầu tăng cường ba bốn thành.

Đến lúc đó, người thụ ích không chỉ là Hồng Hoang vạn linh, thân là Hồng Hoang chi chủ như hắn lợi ích thu được chỉ sẽ càng lớn hơn.

Hồng Quân, giản trực là Tống Tài Đồng Tử!

Giờ khắc này, đảo không vội thu hồi "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Không có Tạo Hóa Ngọc Điệp, đám Hỗn Độn Ma Thần kia không có cách nào xâm nhập Hỗn Độn Hải.

Chương 255

So với việc Hồng Quân cùng Dương Mi câu kết âm mưu đối phó Hồng Hoang đại thế giới, thì Hỗn Độn Ma Thần tiềm phục còn đáng sợ hơn. "Vậy trước tiên giải quyết 'Thời Không Chi Thành' cái đã." Bàn Cổ rất nhanh đả định chủ ý. "Tạo Hóa Ngọc Điệp" không vội, cứ để ở chỗ Hồng Quân trước.

Tham tra bí mật Hỗn Độn Ma Thần?

Đợi bắt được Dương Mi cùng mười đại Hỗn Độn Ma Thần, tự nhiên sẽ biết rõ.

Hiện tại việc duy nhất có thể làm là "Đoạt thủ Thời Không Chi Thành".

Hoặc hứa, làm như vậy ngược lại có thể biến tướng thôi động toàn bộ sự kiện.

Dù sao, sào huyệt đều bị đoạt, Dương Mi tất nhiên nộ hỏa công tâm, không cần Hồng Quân thúc giục, cũng sẽ muốn sát nhập Hồng Hoang đại thế giới báo thù!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bàn Cổ phiếm lên một nụ cười, vậy cứ quyết định như thế.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Rất nhanh liền mấy chục năm trôi qua, do quan hệ dòng chảy thời gian gấp trăm lần trong Cửu tầng Thời Không Tháp, nhị nữ lại tựa hồ trải qua mấy ngàn năm.

Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh vốn mới đột phá giờ đã triệt để ổn định lại, thậm chí lược có tinh tiến.

Một ngày nọ, trời quang mây tạnh.

Hốt nhiên có tiếng "Oanh long" bạo hưởng. "Ông!" Toàn bộ Thời Không Chi Thành đều chấn chiến, phảng phất như thiên băng địa liệt.

Một đám ma quái, hung linh trong thành chỉ cảm thấy vựng vựng hồ hồ, vẻ mặt mê hoặc nhìn lên trời, căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Thánh Thành kiến lập không phải ngày một ngày hai, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống này. "Oanh!" Gần như giây tiếp theo, một đạo không gian chi lực hạo hãn mạnh mẽ di tản ra.

Thời Không Chi Thành chân chính chủ nhân "Dương Mi lão tổ" hiện thân trên cao. "Bá bá bá!" Bên cạnh hắn hạ xuống ba đạo thân ảnh, tu vi thanh nhất sắc Chúa Tể cảnh.

Ngoài ra còn có đông đảo ma tướng, thần tướng trong thành phân phân hiện thân.

Thánh nhân uy áp phô thiên cái địa, trong nháy mắt phong tỏa thiên địa tứ cực.

Dương Mi lão tổ trong mắt thần quang xán nhiên, uyển nhược hai cây đuốc đang thiêu đốt, nộ thị tứ diện hư không, quát: "Là lũ chuột nhắt phương nào, lại dám ở 'Thánh Thành' của ta tát dã?" Là một trong những người đế tạo ra Thời Không Chi Thành, vô số nguyên hội tham tu, hắn sớm đã tâm thần hợp nhất với nơi này.

Nói Thời Không Chi Thành là "Thần binh" của hắn một điểm cũng không sai.

Nhưng vừa rồi, cư nhiên có người ám trung dùng thần niệm dây dưa, vọng đồ đoạt thủ quyền khống chế "Thời Không Chi Thành"?

Bảo hắn làm sao có thể nhẫn?

Danh nghĩa thành chủ của Thánh Thành là "Thiên Cổ", liên đồng hai gã Ma thần Chúa Tể cảnh khác cũng cảnh giác nhìn về bốn phía.

Tuy rằng không cảm thụ sâu như Dương Mi lão tổ, nhưng vừa rồi Thánh Thành bản nguyên động đàng, ba kẻ bọn hắn đều có sở sát giác.

Phân minh là có người muốn đoạt "Thánh Thành".

Vô số năm tại đây tu luyện, bọn hắn sớm đã cùng Thánh Thành hỗ vi nhất thể, Thánh Thành là nhà.

Tự nhiên không thể dung nhẫn chuyện như vậy phát sinh.

Một đám thủ tướng trong thành đều nghiêm trận dĩ đãi.

Đồng nhất thời gian, pháp tướng của Hồng Quân cùng mấy thánh cũng hiển hóa trên cao không, chỉ là để tị hiềm, Hồng Quân tịnh chưa hiển lộ chân thân.

Giờ khắc này Hồng Quân một đầu mờ mịt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Nghe lời kia ý tứ là có ai muốn đoạt quyền khống chế "Thời Không Chi Thành"?

Đây không phải là động thổ trên đầu thái tuế sao?

Hai đại chủ nhân của Thời Không Chi Thành, Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" và Không Gian Ma Thần "Dương Mi".

Đó là bá chủ trong ba ngàn Ma Thần được công nhận từ thời viễn cổ.

Cận thứ vu trong truyền thuyết "Vận Mệnh Ma Thần Hư Vô".

Tuy rằng Dương Mi, Thời Thần tại mười tỷ tám ngàn vạn năm trước đều bị trảm diệt thần ma thể, chỉ còn lại chân linh tồn hoạt.

Nhưng mười tỷ tám ngàn vạn năm trôi qua, bọn hắn sớm đã tu luyện ra thần ma thể hoàn toàn mới, đạo tắc viên mãn, so với năm đó chỉ mạnh hơn chứ không yếu đi.

Trong tình huống này mà có người dám ra tay với Dương Mi lão tổ.

Gan này thật không phải lớn bình thường a!

Toàn bộ quá trình nhìn qua phồn tỏa phức tạp, thực tắc từ lúc Thời Không Chi Thành dị động đến khi Dương Mi cùng một đám cường giả Thánh Thành xuất hiện, bất quá chỉ là trong sát na công phu. "Oanh!" Gần như ngay khi Dương Mi lão tổ vừa dứt lời.

Trong thành sậu nhiên thăng đẳng một cỗ khí thế bàng bạc hạo hãn, hư không vân khí biến hóa, vạn thiên thời không chi lực bị người ngạnh sinh sinh bài khai.

Từ trong đó hiển hóa ra một tôn thân hình cao lớn vĩ ngạn, thể phách như rồng, thân cao chín ngàn vạn trượng, phảng phất vượt qua tuế nguyệt trường hà, trên người tràn đầy khí tức tuế nguyệt.

Cổ lão, cường đại, không thể lực địch...

Đây là cảm giác đầu tiên của tất cả ma thần, hung thú. "Tê!" Khi nhìn rõ diện dung của cự hán kia, Dương Mi lão tổ không cấm hít sâu một hơi lãnh khí.

Nan dĩ trí tín nói: "Bàn Cổ?

Không thể nào!" Hoài nghi mình nhìn lầm, Dương Mi lão tổ hết lần này đến lần khác dò xét Bàn Cổ.

Tướng mạo, khí tức, thân hình...

Cuối cùng rốt cục xác định, người trước mắt vô nghi là Bàn Cổ.

Nhưng, hắn sao có thể ở đây?

Một khắc này, trái tim Dương Mi lão tổ như rơi vào hầm băng.

Trước đó, hắn nghĩ tới vô số loại khả năng.

Bao gồm cả việc Thời Gian Ma Thần Thời Thần cùng Vận Mệnh Đạo Chủ "Hư Vô" liên thủ muốn triệt để đá hắn ra khỏi cuộc chơi.

Cũng có khả năng Thời Thần bị Vận Mệnh Đạo Chủ thôn phệ chưởng khống rồi, tiếp theo muốn ra tay với hắn.

Nhưng duy độc không nghĩ tới Bàn Cổ!

Càng không nghĩ tới Bàn Cổ cư nhiên lặng lẽ không một tiếng động tiềm nhập vào "Thời Không Chi Thành".

Mấy ngày nay, Bàn Cổ cứ thế hoảng du dưới mí mắt hắn.

Dương Mi lão tổ như trụy băng diếu.

Cho dù chỉ nghĩ thôi cũng có cảm giác hàn phong thứ cốt.

Đáng sợ, quá đáng sợ.

Lúc này, đồng dạng bị dọa còn có Hồng Quân lão tổ. "Ông!" Không màng tị hiềm hay không tị hiềm, Hồng Quân lão tổ trực tiếp chân thân hiển hóa, tay cầm "Tạo Hóa Ngọc Điệp" vẻ mặt cảnh giác nhìn Bàn Cổ.

Trầm quát nói: "Bàn Cổ, ngươi đang làm gì?" Bàn Cổ lại chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, lười đáp lý.

Thật sự coi mình là cái đinh gì chắc.

Mục quang hắn rơi vào trên người Dương Mi lão tổ, thản nhiên nói: "Dương Mi, tránh được Khai Thiên chi kiếp, vốn nên tu sinh dưỡng tính, không màng thế sự.

Nhưng ngươi lại tặc tâm bất tử, thiện tự cùng Hồng Quân liên thủ, tham dự tranh đấu 'Hồng Hoang'.

Bản tọa làm sao có thể tha cho ngươi?" Dương Mi lão tổ tâm thần run rẩy, nhịn không được nói: "Ngươi muốn thế nào?" "Đơn giản!" Bàn Cổ hoàn cố bốn phía, thản nhiên nói: "Bản tọa thấy tòa 'Thời

Không Chi Thành' này không tệ, nếu dâng nó lên, Bản tọa có thể không truy cứu chuyện các ngươi hồ loạn nhúng tay trước đó." "Khá lắm Bàn Cổ thần!" Dương Mi lão tổ giờ khắc này mới phản ứng lại, cảm tình tên này bôn "Thời Không Chi Thành" mà đến.

Lập tức lãnh thanh nói: "Bàn Cổ, ngươi cũng là một phương nhân vật.

Không ngờ lại vô sỉ như thế.

Thời Không Chi Thành nãi là Bản tọa cùng Thời Thần đạo hữu cộng đồng kiến tạo.

Dựa vào cái gì phải hiến cho ngươi?" "Không hiến?

Chương 256

A!" Bàn Cổ khẽ cười một tiếng.

Trong mắt lệ sắc nhất thiểm thệ, "Oanh long", hư không vạn thiên hỗn độn khí lưu cuồn cuộn, sậu nhiên ngưng thành một cái búa lớn hư ảnh.

Một giây sau, trực bôn Dương Mi lão tổ chém xuống. "Oanh long long!" Nơi đi qua hư không tạc liệt.

Vốn chỉ là một lời thăm dò tính, nếu Dương Mi lão tổ quả thực vì một câu nói của hắn mà giao ra Thời Không Chi Thành, vậy hắn ngược lại muốn hoài nghi tên này là giả.

Quy căn kết để, vẫn phải so đấu thực lực. "Bàn Cổ, khinh người quá đáng!" Dương Mi lão tổ nộ quát một tiếng.

Người bùn cũng có ba phần hỏa khí, càng huống chi hắn bản chất là Hỗn Độn Ma Thần, thiên tính hung tàn.

Trong tay mãnh địa xuất hiện một chiếc bảo kính khổng lồ. "Oanh!" Giơ tay chiếu một cái, vô tận hư không sụp đổ, hối tụ thành một cây chiến chùy khổng lồ, trực bôn đại phủ hư ảnh nghênh đón. "Oanh long long!" Búa, chùy giao hối trong sát na, ức vạn thiên khung hỗn độn phảng phất sụp đổ.

Toàn bộ "Thời Không Chi Thành" đều đang run rẩy.

Dù là Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, dưới sự trùng kích của cỗ khí thế bá đạo này cũng không kìm được tâm thần run rẩy, có cảm giác tiểu mệnh khó bảo toàn.

Các ma quái, hung thú khác càng không cần phải nói.

Vẻ mặt trắng bệch nhìn tôn thân ảnh vĩ ngạn trong hư không kia.

"Trong truyền thuyết Sát thần 'Bàn Cổ'.

Tồn tại thời viễn cổ từng dùng sức một mình tàn sát ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần?" "Thật đáng sợ!" Chúng ma thần, hung thú sắt sắt phát run!

Không Gian Đại Đạo của Dương Mi tuy rằng tinh thâm, nhưng lực lượng của Bàn Cổ minh hiển càng thêm bá đạo. "Oanh long!" Cự phủ áp xuống, cây Không Gian Chiến Chùy khổng lồ kia đốn có dấu hiệu băng toái.

Giờ khắc này, ba đại Thánh Thành Chúa Tể cảnh ma thần cầm đầu là "Thiên Cổ" mới phản ứng lại.

Nộ quát một tiếng, mỗi người đều sử xuất đại đạo của bản thân để viện trợ. "Oanh!" Thiên Cổ thành chủ hiển hóa 'Quang Chi Đại Đạo', một mạt quang hoa chói mắt đâm thủng thiên khung, hình thành một cây chiến chùy nhỏ hơn, chặn lại phía sau "Không Gian Chiến Chùy".

Hai gã Chúa Tể cảnh ma thần còn lại phân biệt chưởng khống 'Không Chi Đại Đạo', 'Tốc Chi Đại Đạo'. "Hưu hưu hưu!" Chiến chùy phi xạ.

Phía trên Thời Không Chi Thành tức thì xuất hiện cảnh tượng "một dắt ba".

Chiến chùy hư không khổng lồ cùng ba cây chiến chùy nhỏ hơn phía sau tương hợp, khí thế bạo phát, ngạnh sinh sinh chặn đứng cự phủ. "Oanh long long!" Khí kình khủng bố bạo phát, từng đợt từng đợt trùng kích bốn phía.

Toàn bộ "Thời Không Chi Thành" đều đang động đãng bất an.

Dương Mi thấy thế lòng nóng như lửa đốt, nhưng ứng phó Bàn Cổ đã không xuể, đâu còn dư lực trấn áp Thời Không Chi Thành dị

động.

Thoáng thấy một bên Hồng Quân lão tổ đang củ kết không biết nên đi hay ở, bỗng dưng quát to: "Hồng Quân đạo hữu, giúp ta trấn áp 'Thánh Thành' dị biến. 'Thời Thần' sắp trở về, một khi tin tức tán phát ra ngoài, phụ cận ma thần tất nhiên sẽ tới chi viện.

Hôm nay, chính là cơ hội chém giết Bàn Cổ!" Ách!

Lần này không cần do dự nữa.

Chém giết Bàn Cổ hắn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Nhưng Thời Thần ma thần sắp về thì hơn phân nửa là thật.

Dù sao Thời Không Chi Thành là do Thời Thần cùng Dương Mi liên thủ chế tạo, hiện tại Thời Không Chi Thành dị biến, dù cách vô tận hỗn độn, Thời Thần tất nhiên cũng sẽ cảm tri được ngay lập tức.

Cũng đúng, chỉ cần chống đỡ một lát, viện quân sẽ tới nhanh thôi.

Chỉ là trấn thủ "Thời Không Chi Thành" mà thôi, lại không cần chính diện ngạnh kháng Bàn Cổ.

Chuyện nhỏ một cái.

Vạn thiên ý niệm lóe lên trong lòng, Hồng Quân rất nhanh cân nhắc lợi hại, lập tức lớn tiếng nói: "Dương Mi đạo hữu cứ yên tâm, an nguy của Thánh Thành giao cho ta là được.

Chỉ là đạo hữu phải cẩn thận, Bàn Cổ đã dám xuất hiện ở đây, tất nhiên có sở chuẩn bị.

Chớ để trúng đạo của hắn." Tê!

Lời này vừa nói ra, Dương Mi lão tổ không cấm hít sâu một hơi lãnh khí.

Vừa rồi hắn thật không nghĩ tới điểm này.

Bàn Cổ đã dám xuất hiện, sẽ không có hậu thủ sao?

Nhưng là hậu thủ gì?

Mục đích lại là gì?

Thật sự là vì "Thời Không Chi Thành"?

Không có khả năng đi!

Mặc kệ là gì, lần này phiền toái khủng bố lớn rồi.

Nhất thời, cảnh giác tâm của Dương Mi lão tổ đề thăng tới cực hạn.

Bàn Cổ lại liếc mắt nhìn Hồng Quân ở xa xa.

Tên này không đơn giản nha, cư nhiên đoán được hắn có hậu thủ?

Bất quá, đoán được cũng vô dụng.

Hiện tại cường giả một phương Thánh Thành đều bị quấn lấy rồi.

Hồng Quân, một kẻ ngoại lai mà thôi, lại có thể phát hiện được gì? "Tê!" Bị Bàn Cổ liếc một cái, Hồng Quân mạc danh đảm hàn.

Tùy miệng nói một câu, sẽ không phải nói trúng rồi chứ?

Vì an toàn, vẫn là ít lo chuyện bao đồng thì tốt hơn.

An an tâm tâm làm việc của mình.

Lần này Hồng Quân học khôn rồi, không hề nhiều lời nữa. "Oanh long!" Đỉnh đầu ba ngàn đạo tắc lưu chuyển, thuấn tức rơi xuống bốn phía Thời Không Chi Thành. "Oanh long long!" Thời Không Chi Thành nguyên bản đang run rẩy không ngừng, dần dần ổn định lại.

Cùng lúc đó!

Tại tầng thứ chín "Thời Không Tháp", Hậu Thổ thôi động đại đạo, hư không hiển hóa ra một thất thải thông đạo.

Hiện tại đã tu thành Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, cho dù thân xử Hỗn Độn vực, nàng cũng có thể cấu kiến "Luân Hồi Thông Đạo".

Luân Hồi Thông Đạo vừa ra, trực tiếp xuyên thấu phong tỏa của "Thời không chi lực", truy bản tố nguyên. "Ông!" Khi xuất hiện lần nữa, nhị nữ đã ở tại hạch tâm chi địa của "Thời Không Tháp".

Trước mắt là một tòa linh khí hồ khổng lồ.

Tại địa phương trung ương, có một chiếc bảo kính cực lớn, trên đó ẩn hiện hai chữ "Thời Không".

Người ngoài chỉ coi Phủ Thành Chủ mới là hạch tâm của toàn bộ Thời Không Chi Thành.

Nào biết đâu, hạch tâm chân chính của Thời Không Chi Thành, kỳ thực nằm tại đáy "Luân Hồi Tháp" (có lẽ là tháp tu luyện).

Đây chính là thực tắc hư chi, hư tắc thực chi.

Ngay cả Bàn Cổ mới đầu cũng không nghĩ Thời Thần, Dương Mi dám chơi lớn như vậy.

Nhưng tâm thần độn nhập thời không chi lực, kinh qua vài lần bài tra, cuối cùng xác định chiếc "Bảo kính" dưới đáy Thời Không Tháp mới là hạch tâm của toàn bộ Thời Không Chi Thành.

Hoặc giả nói, toàn bộ Thời Không Chi Thành là một tòa pháp trận khổng lồ, bảo kính dưới đáy tháp chính là "tổng xu nữu" khống chế toàn bộ pháp trận.

Bảo kính nãi là do Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" và Không Gian Ma Thần "Dương Mi" hợp lực đúc thành, nội lực uẩn tàng "Thời Không Đại Đạo", cũng chính vì sự tồn tại của bảo kính mới tạo nên một thánh địa tu luyện thần kỳ như "Thời Không Tháp".

Chương 257

Nữ Oa, Hậu Thổ muốn làm chính là chưởng khống "Thời Không Bảo Kính", từ đó đoạt thủ toàn bộ Thời Không Chi Thành!

Chuyện "Thời Không Bảo Kính" dưới đáy tháp là tổng xu nữu của cả thành thuộc về tuyệt mật.

Trừ bỏ Thời Thần, Dương Mi hai vị đương sự ra, sợ là chỉ có thành chủ danh nghĩa của Thời Không Chi Thành là "Thiên Cổ" mới biết được.

Đáng tiếc, hiện như kim Dương Mi lão tổ, Thiên Cổ thành chủ liên đồng hai gã Chúa Tể cảnh cường giả khác đều bị Bàn Cổ một mình quấn lấy, căn bản vô hạ phân tâm.

Hơn nữa, đã là tuyệt mật, đương nhiên không thể bại lộ.

Cho nên Thời Không Tháp tịnh không có bao nhiêu lực lượng trấn thủ, bình nhật cũng chỉ có một tôn Chúa Tể cảnh Ma thần tọa trấn.

Nếu thật có kẻ không quy củ, một vị Chúa Tể cảnh Ma thần đủ để trấn áp.

Nhưng hôm nay...

Thời Không Tháp vốn phải phòng thủ nghiêm mật lại trở thành nơi có lực lượng phòng thủ yếu nhất.

Hậu Thổ trực tiếp dùng Luân Hồi Thông Đạo truyền tống, để đạt tới địa điểm Bàn Cổ dự tiên đánh dấu, thần không biết quỷ không hay.

Nhìn chiếc bảo kính thạc đại trước mắt đang dập dờn thời không chi lực, nhị nữ biết tìm đúng chỗ rồi. "Động thủ!" Nữ Oa hô một tiếng. "Oanh long!" Đỉnh đầu nhị nữ đều hiển hóa ra đại đạo của bản thân.

Một giây sau, hai dòng đại đạo hoành tuyên hư không, kính trực dung nhập vào "Thời Không Bảo Kính". "Ông!" Một khắc này, Thời Không Bảo Kính tựa hồ dẫn phát chấn động mạc danh.

Nhưng không đợi nó khuếch tán ra, hư không sậu nhiên dũng hiện một mạt hỗn độn chi lực phái nhiên, thuấn tức áp chế ba động kia xuống.

Bàn Cổ một trăm năm này cũng không phải uổng phí, đặc biệt là "Thời Không Bảo Kính" ngay dưới mí mắt hắn.

Không đề tiền lưu lại chút hậu thủ sao được?

Cùng lúc đó.

Bên ngoài đang giao chiến cùng Bàn Cổ, Dương Mi lão tổ mạc danh cảm thấy tâm hoảng.

Giống như có chuyện gì không tốt sắp phát sinh, trong lòng âm úc một mảnh.

Nhưng thiên thiên lại không nói ra được là không đúng ở chỗ nào. "Chẳng lẽ là 'Thời Không Bảo Kính'?

Không có khả năng a!" Bí mật lớn nhất của Thánh Thành, ngoại trừ hắn cùng Thời Thần ra, chỉ có Thiên Cổ biết một chút nội tình.

Trừ cái đó ra, dù là hai vị Chúa Tể cấp ma thần còn lại cũng không biết.

Người khác sao có thể biết được?

Nhưng lại nói, đối thủ hắn phải đối mặt không phải người khác, là "Bàn Cổ".

Tồn tại đáng sợ tích nhật từng lấy sức một mình chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Càng nghĩ, Dương Mi lão tổ càng cảm thấy bất an.

Nhưng bí mật bực này, cũng không thể công chi vu chúng.

Giờ khắc này, Hồng Quân lão tổ kỳ thực rất du nhàn.

Thân là một danh Thiên Đạo đỉnh phong cường giả, chỉ vẻn vẹn trấn áp Thánh Thành dị động, vị miễn có chút đại tài tiểu dụng.

Nhưng việc thiệp cập đến ẩn bí của Thời Không Chi Thành lại không thể báo cho Hồng Quân...

Lược do dự một chút, Dương Mi lão tổ rất nhanh hạ quyết tâm.

Không được, không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Tu vi đến cảnh giới này, bất kỳ cảm giác nào cũng không thể là vô đích phóng thỉ.

Đó là một loại dự triệu, hoặc là minh minh trung cảnh giới.

Đã nghĩ tới "Thời Không Bảo Kính", vậy thì rất có khả năng Thời Không Bảo Kính đã xảy ra vấn đề.

Đúng, hậu thủ của Bàn Cổ khả năng có liên quan đến Thời Không Bảo Kính.

Mới đầu hắn nói muốn đoạt Thời Không Chi Thành, chẳng lẽ là thật?

Ý thức được điểm này, Dương Mi lão tổ trong nháy mắt kinh tủng mạc danh.

Đương cơ lập đoạn, "Oanh" một tiếng cả người đằng không.

Lệ thanh nói: "Thiên Cổ, ba người các ngươi ngăn cản Bàn Cổ một lát, bản tọa đi một chút sẽ trở lại." Ách?

Thiên Cổ cầm đầu ba danh Chúa Tể cấp ma thần nghe vậy, nhịp tim đều chậm đi nửa nhịp.

Xác định không phải đang nói đùa chứ?

Cái búa kia mạnh bao nhiêu bọn hắn đều thân thân cảm thụ được.

Cũng là nhờ theo sau Dương Mi lão tổ mới có thể miễn cưỡng địch đối nhất nhị.

Một khi chính diện tương kháng, sao có thể có kết cục tốt? "Lão tổ..." Thiên Cổ vừa muốn nói, Dương Mi lão tổ đã ám trung truyền âm: "Thời Không Bảo Kính khả năng đã xảy ra vấn đề, chỉ cần tha trụ một cái chớp mắt.

Bản tọa thuấn thì phản hồi, tất yếu thời khắc hy sinh nhất nhị cũng không sao!" Tê!

Lần này, Thiên Cổ ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Thời Không Bảo Kính, đó chính là tổng xu nữu của cả Thời Không Chi Thành.

Một khi Thời Không Bảo Kính xuất hiện vấn đề, vậy Thời Không Chi Thành...

Diện sắc trầm trầm, Thiên Cổ rất nhanh hạ quyết tâm.

Quét mắt nhìn hai đại ma thần bên cạnh nói: "Nhị vị đạo hữu, chúng ta cũng là Chúa Tể cấp cường giả, hung thần này tuy rằng bá đạo nhưng cùng ta cũng chỉ là đồng cấp.

Chỉ cần kháng trụ đợt công kích đầu tiên là không sao rồi." Trong lòng hắn lại thầm nghĩ, nếu thật sự có nguy hiểm, chỉ có thể dựa vào hai vị.

Lời Dương Mi lão tổ nói trước đó đã rất rõ ràng, tất yếu thời khắc hy sinh nhất nhị.

Vậy thì, quan kiện thời khắc, hai vị Chúa Tể cấp ma thần đều có thể hy sinh, tóm lại hắn sống là được.

Thời Không Chi Thành cũng phải bảo trụ!

Hai đại ma thần kia đâu biết ý nghĩ trong lòng hắn, nghe Thiên Cổ nói vậy cũng cảm thấy có đạo lý.

Mọi người đều là cường giả "Thiên Đạo Đỉnh Phong" cảnh (thực tế là Chúa Tể cảnh, text gốc có thể nhầm hoặc phóng đại, nhưng giữ nguyên ý), Bàn Cổ thần cho dù hung danh viễn bá, cũng không thể miểu sát ba đại Thiên Đạo Đỉnh Phong bọn ta chứ?

Lão tổ chuyến này đi tất nhiên là chuẩn bị đại sát chiêu.

Chỉ cần chống đỡ một đợt, chơi chết Bàn Cổ.

Hung danh chiêu trứ như Bàn Cổ, nếu bị huynh đệ mấy người liên thủ giết chết, nhất định danh khí đại phát.

Lập tức, ba đại ma thần đều bạo phát ra một trăm phần trăm chiến lực. "Oanh, oanh, oanh!" Chùy đầu thuấn tức khuếch đại.

Ba giả hợp nhất, ẩn ước có được khí thế kham bỉ cây cự chùy của Dương Mi lão tổ.

Ba đại Chúa Tể cấp ma thần, quả thực cường đại.

Đặc biệt là tên Thiên Cổ kia, đạo cảnh cường đại, đã nhiên vô hạn tiếp cận "Chí Tôn" Ma thần cảnh!

Mắt thấy Dương Mi lão tổ muốn rảnh tay đi tham tra tình huống bên trong "Tháp Luân Hồi" (tháp tu luyện), Bàn Cổ mâu quang hơi trầm xuống.

Hoặc hứa Dương Mi chỉ là một cái suy đoán, giác đắc "Thời Không Bảo Kính" có khả năng bị người động vào.

Nhưng hắn lại biết rõ ràng rành mạch. "Thời Không Bảo Kính" xác thực bị người động vào.

Không xuất ý liệu, giờ khắc này Hậu Thổ, Nữ Oa đang ở sâu trong Thời Không Tháp luyện hóa "Thời Không Bảo Kính".

Một khi để Dương Mi lão tổ phát hiện việc này, nhị nữ còn có mạng hay không?

Lập tức, Bàn Cổ không màng tàng chuyết nữa. "Chạy đi đâu!" Hắn bạo quát một tiếng.

Chương 258

"Oanh long!" Cự phủ hư ảnh trong hư không sậu nhiên trướng đại. "Oanh long long!" Khí thế bàng bạc hạo hãn trong nháy mắt quét ngang bốn phía.

Dùng Thiên Cổ cầm đầu ba đại Chúa Tể cảnh ma thần cường giả chỉ cảm thấy tâm thần run rẩy. "Oanh!" Một giây sau, chiến chùy do ba người hợp lực hình thành liền bị trảm diệt.

Nguyên bản Dương Mi lão tổ giờ khắc này đã rút thân, chỉ cần nguyện ý, tùy thời có thể rời khỏi nơi này.

Nhưng sự bạo phát đột nhiên của Bàn Cổ lại xuất hồ ý liệu.

Hắn cũng không nghĩ tới, ba đại Chúa Tể cảnh ma thần cư nhiên lại bất kham nhất kích như thế.

Hắn thanh tích cảm ứng được cự phủ kia đang trực bôn chỗ mình.

Hàn ý thấu xương kia khiến hắn dù cách một khoảng xa vẫn có cảm giác da đầu tê dại, toàn thân run rẩy.

Nếu lúc này mặc kệ không quan tâm, chỉ sợ một giây sau, cự phủ kia sẽ chém lên người hắn.

Đương nhiên, hắn cũng có thể lựa chọn để Thiên Cổ cùng ba đại Chúa Tể cảnh ma thần đỉnh nồi.

Nhưng sự đáo lâm đầu, không miễn có một tia do dự.

Ba đại Chúa Tể cảnh ma thần đều là đích hệ bộ hạ của hắn, đặc biệt là Thiên Cổ, càng là đích hệ trong đích hệ.

Bởi vì một cái suy đoán mà để ba đại Chúa Tể cảnh ma thần tống mạng, có đáng hay không?

Sự do dự trong nháy mắt khiến hắn bỏ lỡ chiến cơ cuối cùng.

Mắt thấy cự phủ chém xuống, Dương Mi lão tổ quả đoán lựa chọn ngạnh kháng. "Sát!" Một tiếng bạo quát. "Oanh long!" Vạn thiên đạo tắc chi lực hối tụ, hư không phá toái, một tấm cự thuẫn trong suốt vô sắc trình hiện.

Đó là Không Gian Chi Thuẫn ngưng tụ từ Không Gian đạo tắc của bản thân hắn. "Oanh long phanh!" Chỉ sát na, Không Gian Chi Thuẫn phá toái.

Nhưng Thiên Cổ cầm đầu ba đại Chúa Tể cảnh ma thần lại đều giành được cơ hội thở dốc. "Bá bá bá!" Quang ảnh sạ hiện, ba người tề xoát xoát xuất hiện bên cạnh Dương Mi lão tổ.

Nhìn về phía Bàn Cổ, trong mắt bọn hắn tràn đầy kinh tủng.

Không hổ là "Sát Thần" trong truyền thuyết trảm ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, quá đáng sợ.

Dương Mi lão tổ giờ khắc này mới ý thức được, Bàn Cổ lúc trước cư nhiên ẩn giấu thực lực.

Dưới sự bạo phát đột ngột này, làm cho hắn cũng khó lòng chiêu giá.

Nhất thời, hắn nghiêm chính dĩ đãi.

Bàn Cổ liếc mắt nhìn hắn, đạm mạc nói: "Dương Mi, lời Bản tọa nói lúc trước nhưng vẫn còn hiệu lực.

Hiến thượng 'Thời Không Chi Thành', Ngô có thể không so đo chuyện vô lễ trước đó." "Phi!" Lời này vừa nói ra, lập tức chọc giận Dương Mi lão tổ.

Hắn nộ sắc nói: "Bàn Cổ, có bản lĩnh thì cứ việc sử ra.

Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, hiện tại không phải mười tỷ

tám ngàn vạn năm trước, nơi này cũng không phải Hỗn Độn Hải.

Thật coi Hỗn Độn Ma Thần bọn ta mặc người chém giết hay sao?" Hồi ứng hắn là một búa kinh thiên. "Oanh long!" Bàn Cổ hóa thân cửu thiên vạn trượng cự nhân, tay cầm cự phủ hoành không trảm xuống.

Phủ ảnh già thiên, trọn vẹn bao phủ hơn nửa cái Thời Không Chi Thành.

Nơi đi qua, "long long" tác hưởng, khí thế khủng bố quét ngang cửu thiên thập địa.

Nhất ứng Thánh Thành ma thần, hung thú không ai không chiến chiến căng căng, dù là đám Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

Giờ khắc này, tâm thần của tất cả ma thần, hung thú đều bị một búa của Bàn Cổ lôi kéo, cho nên căn bản không chú ý tới, theo thời gian trôi qua, toàn bộ Thời Không Chi Thành tựa hồ đang phát sinh biến hóa mạc danh.

Ân?

Hồng Quân phụ trách trấn thủ "Thời Không Chi Thành" đảo ẩn ước sát giác được.

Nhưng dù sao hắn không phải chủ nhân "Thời Không Chi Thành", cho dù Thời Không Chi Thành có biến hóa, hắn cũng không thể nào biết hết được.

Bảo không chuẩn là Dương Mi, Thời Thần lưu lại hậu thủ nào đó?

Nghĩ tới đây, hắn cũng không quá để ý.

Trên chín tầng trời, Dương Mi lão tổ bị Bàn Cổ ép tới đỏ mắt.

Bạo quát một tiếng, "Oanh long", một cây Không Gian Chiến Chùy

cực lớn ngưng tụ trong hư không.

Một giây sau, liền mang theo uy thế vô dữ luân bỉ hãn nhiên nghênh thượng. "Oanh oanh oanh!" Thiên Cổ cầm đầu ba đại Chúa Tể cảnh ma thần theo sát phía sau, ba cây chiến chùy nhỏ hơn cũng xông lên.

Lần này, Bàn Cổ pháp lực toàn khai. "Oanh long long!" Tiếng nổ mạnh khủng bố vang lên, cự phủ uyển nhược thực chất, ngạnh sinh sinh trảm toái một cây chiến chùy nhỏ.

Tên Chúa Tể cảnh ma thần tương ứng lập tức mặt lộ vẻ thống khổ, tâm thần thụ tổn.

Tiếp theo lại là một cây chiến chùy, "Oanh", khí tức của một tên Chúa Tể cảnh ma thần khác cũng uể oải xuống.

Cuối cùng là chiến chùy của Thiên Cổ, cũng không cách nào tránh được một kiếp này.

Sau khi giằng co được hai ba phút, "Oanh nhiên" tạc liệt. "Bàn Cổ!!!" Dương Mi lão tổ hai mắt đỏ ngầu, trạng như điên cuồng.

Hắn gầm lên giận dữ, "Oanh long long", chiến chùy cấp tốc khuếch đại, hư không bốn phía phân phân sụp đổ, đều hóa thành không gian chi lực thuần chính dung nhập vào trong "Chiến chùy", tăng cường sức mạnh cho nó.

Mấy giây sau, Không Gian Chiến Chùy trọn vẹn khuếch trương hơn một nửa. "Ông!" Búa chùy tương giao, một đạo chi thế hoành đại hạo hãn mạnh mẽ khuếch tán ra. "Oanh long long!" Toàn bộ Thời Không Chi Thành đều đang dao động không yên.

Dù chỉ là khí tức dư ba cũng đủ khiến người ta sợ mất mật.

Hồng Quân lão tổ phụ trách trấn thủ Thánh Thành trong lòng đầy kinh sá.

Sức mạnh hai vị này lại khủng bố như thế sao?

Sự cường đại của Bàn Cổ hắn sớm đã biết, nhưng Dương Mi lão tổ trước đó cũng đang che giấu chiến lực chân thật?

Quả nhiên, đều đếch phải thứ tốt lành gì! "Ẩn giấu thực lực?" Bàn Cổ khẽ cười, đối với sự bạo phát đột ngột của Dương Mi lão tổ tịnh không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dù sao Dương Mi lão tổ cũng là cường giả lão bài, chưởng khống Không Gian chi đạo cường đại.

Chỉ là ẩn giấu thì thế nào?

Còn có cơ hội lật bàn sao?

Trong mắt tinh mang chợt hiện, "Oanh", khí thế trên người Bàn Cổ đẩu tăng.

Uy năng Bán Bộ Đại Đạo Thân bị thôi phát đến cực hạn.

Một mạt Đại Đạo chân ý lưu chuyển, tức thì, đa số cường giả trên Chuẩn Thánh đều cảm thụ được một cỗ cảm giác hít thở không thông. "Đại Đạo chi lực?" Những kẻ có tu vi trên Thần Vương cảnh có thể thanh tích cảm ứng được cỗ lực lượng kia.

Nhất thời, toàn thành ma thần chấn kinh. "Không có khả năng?" Ngay cả Hồng Quân lão tổ cũng kinh đến trợn mắt há hốc mồm.

Đại Đạo chi lực, Đại Đạo Cảnh?

Sao có thể?

Bàn Cổ lại không để ý tới bọn hắn chấn kinh, gần như ngay trong sát na thôi phát "Bán Bộ Đại Đạo Thân", "Oanh long", khí tức trên người liên tiếp leo thang, kéo theo cự phủ trong tay cũng đang khuếch trương.

Khi khí thế bản thân leo lên tới một cái đỉnh phong, hắn nhắm

ngay Dương Mi lão tổ phía dưới.

Một giây sau, mạnh mẽ vung lên cự phủ.

Chương 259

"Oanh long!" Một búa phá không!

“Không!” Dương Mi Lão Tổ bạo phát ra một tiếng gầm thét tê tâm liệt phế.

Khoảnh khắc này, hắn có cảm giác như quay lại thời viễn cổ mười ức tám ngàn vạn năm trước, khi Bàn Cổ dùng sức chém ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Vẫn là một búa khiến người ta không thể địch nổi, đánh tan mọi ý niệm phản kháng từ tận đáy lòng.

Nhưng Bàn Cổ hiện tại, sớm đã không còn là Bàn Cổ vô địch tay cầm Khai Thiên Phủ, Thiên mệnh gia thân năm xưa.

Hắn cũng không còn là Ma Thần Dương Mi năm đó.

Tại địa bàn của hắn, chẳng lẽ còn có thể giống như năm xưa vươn cổ đợi chém sao?

Không, tuyệt đối sẽ không!

Sau tiếng gầm thét, Dương Mi Lão Tổ triệt để bạo phát.

Hư không diễn hóa ra một con đường rộng lớn vô cùng, màu sắc hỗn độn, bên trong sóng nước cuồn cuộn, phảng phất như liên thông với vô tận thế giới.

Chính là bản mệnh đại đạo: “Không Gian”.

“Ầm ầm!” Không Gian Đại Đạo vắt ngang thương khung, nơi nó đi qua, ức vạn hỗn độn hư không vỡ vụn.

Những mảnh hư không vỡ nát trực tiếp dung nhập vào “Không Gian Đại Đạo”.

Theo thời gian trôi qua, Không Gian Đại Đạo càng ngày càng mạnh, ẩn chứa vài phần ý chí khủng bố trấn áp thiên vũ tứ cực!

"Gào!" Ba vị cường giả cảnh giới Chúa Tể lấy Thiên Cổ làm đầu, cũng nhao nhao triển hiện đại đạo của bản thân.

Một Quang Chi Đại Đạo, một Không Chi Đại Đạo, một Tốc Chi Đại Đạo.

Ba con đường đại đạo tuy rằng kém xa "Không Gian Đại Đạo" của Dương Mi, nhưng hợp lại một chỗ cũng vô cùng cường đại.

"Ầm ầm ầm!" Bốn dòng đại đạo hội hợp, trong nháy mắt phong tỏa một phương thiên vũ.

Phảng phất như phía trên Thời Không Chi Thành hình thành một đạo bình chướng dày đặc, ngăn cản cự phủ kia giáng lâm!

Khoảnh khắc này, vạn chúng chú mục.

Toàn bộ Ma thần, hung thú trong Thời Không Chi Thành đều đang vẻ mặt khẩn trương quan khán.

Ai thắng ai thua?

Ai mạnh ai yếu?

Có thể khẳng định là, một khi Dương Mi Lão Tổ không đỡ được, bọn chúng cũng phải đi theo gặp tai ương.

"Oanh!" Cự phủ to lớn vô biên vô tế, tựa như có thể chém trời kia rốt cục rơi xuống.

"Oanh oanh oanh!" Một đường đi qua, hỗn độn thiên vũ phảng phất bị bổ thành hai nửa, chỉ có phủ mang chói mắt kia chiếu sáng thiên vũ tứ cực.

Muốn che giấu cũng không che giấu được nữa.

Bàn Cổ biết, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Hiện tại hắn tịnh chưa khôi phục thời kỳ đỉnh phong, một khi dẫn tới toàn bộ Ma Thần Hỗn Độn Ngoại Vực viện trợ, vậy thì nguy hiểm.

Lập tức tâm thần trầm ngưng, sử xuất mười hai vạn phần khí lực.

"Ầm ầm ầm!" Cự phủ khủng bố chém xuống, phương viên ức vạn dặm đều bị bao trùm ở bên trong.

Hầu như ngay tại sát na phủ mang rơi xuống, "Oanh" một tiếng, trong ba đại Chúa Tể Ma Thần, kẻ yếu nhất là "Tốc Chi Đại Đạo" dẫn đầu bị chém đứt.

Thiên địa bích chướng vốn hồn nguyên vô ngại, lập tức xuất hiện một vết nứt.

Tuy rằng đại bộ phận sức mạnh phong tỏa đến từ "Dương Mi Lão Tổ", nhưng ba đại Chúa Tể Ma Thần khác cũng đã xuất lực.

Giờ khắc này, một tôn Chúa Tể Ma Thần "Tốc Chi Đại Đạo" bị chém, lập tức ảnh hưởng tới toàn cục.

Phủ ảnh cự đại tiếp tục hạ xuống.

Kẻ thứ hai chịu không nổi chính là "Không Chi Đại Đạo".

Còn chưa chống đỡ được mười mấy giây, Không Chi Đại Đạo "Oanh nhiên" vỡ nát.

Lỗ hổng càng lúc càng lớn.

Thánh Thành Chi Chủ "Thiên Cổ" hầu như đã sử xuất toàn bộ khí lực, răng cắn kêu răng rắc.

"Quang Chi Đại Đạo" thập phần cường hãn, cao hơn hai đại Chúa Tể Cảnh Ma Thần kia, nhưng cũng cao có hạn.

Khi Không Chi Đại Đạo, Tốc Chi Đại Đạo liên tiếp vỡ nát, hắn cũng độc mộc nan chi, vô lực duy trì.

"Ầm ầm" một tiếng, Quang Chi Đại Đạo triệt để phá toái.

Thiên Cổ Ma Thần thổ huyết bay ngược.

"Ầm ầm ầm!" Cự phủ khủng bố vẫn chiếu lệ ép xuống.

Chỉ còn lại có Dương Mi Lão Tổ "Không Gian Đại Đạo" đang khổ khổ chi xanh.

"Oanh, oanh, oanh!" Trên người hắn từng đạo huyết khí lượn lờ, liên tục không ngừng rút ra "Không Gian Chi Lực" của vô tận hỗn độn để tráng đại đại đạo bản thân.

Nhưng yếu tố này, không khác gì nước đến chân mới nhảy, căn bản không có tác dụng quyết định tính.

Theo thời gian trôi qua, biên độ rung động của Không Gian Đại Đạo càng ngày càng lớn.

Lúc này tất cả Ma thần, hung thú đều nhìn ra được, Dương Mi Lão Tổ căn bản không đỡ được.

Thánh Thành sắp xong rồi.

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, dị biến đột ngột phát sinh.

Toàn bộ "Thời Không Chi Thành" bỗng nhiên rung chuyển.

Từng đạo kim quang khí trụ phóng lên tận trời.

"Oanh oanh oanh!" Trong nháy mắt công phu, toàn bộ Thời Không Chi Thành liền bị một đạo lực lượng bàng bạc hạo hãn bao bọc.

Hả?

Vừa mới bắt đầu còn không thấy sao, nhưng rất nhanh, đại tướng cơ mẫn trú thủ Thánh Thành đã phát hiện không đúng, Thánh Thành

hình như sống lại?

Thánh Thành sống lại, chỉ bất quá lại đổi chủ nhân.

"Ong!" Vạn thiên linh quang hội tụ, hư không hiển hóa hai tôn thân ảnh cao lớn.

Chính là Hậu Thổ cùng Nữ Oa, hai người một kẻ hiển hóa Tổ Vu Chân Thân, một kẻ hiển hóa Yêu Linh Chi Thân.

Bởi vì nguyên nhân đã luyện hóa "Thời Không Chi Kính", toàn bộ "Bản Nguyên Chi Lực" của Thời Không Chi Thành đều quy về hai người sở hữu.

Thời Không Chi Thành, tại nơi này chiếm giữ vô tận tuế nguyệt, lại do Dương Mi, Thời Thần hai đại Đỉnh Phong Ma Thần lão tổ hợp lực chế tạo, cường đại bao nhiêu tự nhiên không cần nói nhiều.

Tóm lại, giờ khắc này thân thể dung hợp với bản nguyên Thời Không Chi Thành, tu vi hai nữ một đường tăng vọt.

Rõ ràng chỉ là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, tại dưới sự gia trì của bản nguyên Thời Không Chi Thành, cư nhiên song song cụ bị chiến lực "Thiên Đạo Đỉnh Phong".

Hai nữ dẫn đầu nhìn chằm chằm vào "Hồng Quân Lão Tổ".

Bởi vì trước mắt xem ra, Hồng Quân Lão Tổ là tồn tại duy nhất trong thành có khả năng uy hiếp.

"Tê!" Khoảnh khắc này, Hồng Quân Lão Tổ có cảm giác da đầu tê dại, toàn thân run rẩy.

"Chạy!" Tính cẩn thận dưỡng thành từ vạn cổ, khiến hắn ngay lập tức lựa chọn bỏ trốn.

"Vút" một tiếng, một vệt thanh quang trán phóng, Tam Thiên Đại Đạo lưu chuyển, trong nháy mắt cuốn lấy Bát Thánh đang trong khiếp

sợ, nhanh chóng đào tẩu khỏi "Thời Không Chi Thành".

Còn về việc giúp đỡ Dương Mi Lão Tổ trấn thủ Thời Không Chi Thành?

Cái rắm trấn thủ, tự mình mà đi đi.

Sớm biết Thời Không Chi Thành không đơn giản, nhưng không ngờ, Thời Không Chi Thành cư nhiên cường đại như thế, hai nữ chỉ dung hợp bản nguyên Thời Không Chi Thành, đã đạt tới tình trạng đồng cấp với hắn.

Đương nhiên đây là mượn nhờ ngoại lực, nếu quả thật muốn một trận chiến, phần thắng không nhỏ.

Nhưng Hồng Quân lại không nguyện vì người khác mà liều mạng!

Đều là do Dương Mi Lão Tổ gây họa, có quan hệ gì tới hắn?

Nếu Dương Mi sớm nói cho hắn biết bản nguyên Thời Không Chi Thành ở đâu, do hắn trú thủ, cũng sẽ không xuất hiện loại vấn đề này.

Cho nên trách nhiệm làm mất Thời Không Chi Thành, hắn không gánh!

Chương 260

"Khốn kiếp!" Trong vô tận hỗn độn, Dương Mi Lão Tổ thấy thế, trực tiếp thổ huyết.

Kỳ thật, ngay khoảnh khắc hai nữ triệt để luyện hóa "Thời Không Bảo Kính", hắn đã có sở cảm ứng.

Nhưng yếu tố đã quá muộn.

Tiếp đó, hai nữ bạo phát, phong tỏa Thời Không Chi Thành, Hồng Quân đào tẩu, hết thảy hầu như liền mạch lưu loát.

Chân chính làm cho hắn tức giận không thôi chính là "Hồng Quân Lão Tổ".

Đặc biệt mợ nó, đường đường là Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân, có thể có chút tiền đồ hay không?

Hai tiểu nha đầu rõ ràng là mượn lực thì có thể mạnh bao nhiêu?

Đáng tiếc, hiện tại đều muộn rồi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn "Thời Không Chi Thành" bị hai nữ chưởng khống!

"Hồng Quân!" Dương Mi Lão Tổ quát khẽ thành tiếng, hai mắt sung huyết.

Tâm thần rung động phía dưới, toàn bộ "Không Gian Đại Đạo" đều trở nên bất ổn định.

Bàn Cổ lại trước sau như một.

Hầu như sát na Dương Mi "Không Gian Đại Đạo" rung động, lập tức bị hắn cảm biết.

Mâu quang lấp lánh, cự phủ vốn đã cường đại vô thất, trong nháy

mắt lại gia tăng thêm một thành sức mạnh.

"Ầm ầm!" Một thành sức mạnh này, trực tiếp thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, "Không Gian Đại Đạo" khôi hoằng hạo đại ngạnh sinh sinh bị chém ra một vết nứt.

Dương Mi Lão Tổ không hổ là bá chủ Viễn Cổ Hỗn Độn Ma Thần, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Biết rõ không thể làm, quả đoán lui lại.

"Ong!" Không đợi Không Gian Đại Đạo triệt để gãy lìa, liền bị hắn thu hồi.

Như vậy, cho dù có tổn thất, cũng sẽ không giống như bọn người Thiên Cổ, ba đại Chúa Tể Cảnh Ma Thần kia triệt để mất đi chiến lực.

Lui lại, Dương Mi Lão Tổ ngay cả nửa câu ngoan thoại cũng không dám nói, cuốn lấy ba đại Ma Thần Chí Tôn sinh tử chưa biết đang tán lạc một bên, "Xoẹt" một tiếng, đi thẳng một đường xé rách hỗn độn, độn không mà chạy!

"Chạy cũng nhanh thật!" Bàn Cổ liếc mắt nhìn phương hướng Dương Mi Lão Tổ đào tẩu, cũng không đi truy đuổi.

Thứ nhất, Dương Mi Lão Tổ tuy rằng bị thương, nhưng tịnh không trí mạng.

Lại thêm đối phương tinh thông "Không Gian Chi Đạo", tốc độ đào mệnh bảo mệnh thiên hạ vô song.

Nếu một lòng muốn chạy, nhất thời bán hội thật đúng là đuổi không kịp.

Thứ hai, nơi này là Hỗn Độn Ngoại Vực, thiên đường của Ma Thần.

Một phen động tĩnh lúc trước tất nhiên đã kinh động tứ phương Ma Thần.

Nếu thật đuổi theo, vậy liền thành cô đảm anh hùng, sự hậu tất nhiên sẽ bị nhất ứng Hỗn Độn Ma Thần vây giết.

Hiện tại cũng không phải lúc đại quyết chiến.

Việc cấp bách, trước tiên đem "Thời Không Chi Thành" lấy tới tay, tăng lên chiến lực cao đoan của Hồng Hoang thế giới.

Còn về "Tạo Hóa Ngọc Điệp" thì không vội, có hành vi thêm một mồi lửa này của hắn, đám Ma Thần nhất định sẽ tìm tới Hồng Quân, người khác không dám nói, nhưng Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ tuyệt đối sẽ nghĩ cách bắt Hồng Quân phải dẫn bọn chúng giết vào Hồng Hoang.

Không dẫn cũng không được cái loại đó!

Vạn thiên ý niệm tại trong lòng chợt lóe lên.

"Ong!" Một giây sau, Bàn Cổ tiến vào "Thời Không Chi Thành".

Giờ khắc này, một đám Ma Thần, hung thú trong Thánh Thành chưa kịp đào tẩu lập tức lâm vào tuyệt vọng.

Hung thần đến rồi.

Cường đại vô cùng như Dương Mi Lão Tổ cũng bại rồi.

"Phụ thần!" "Đại thần!" Hai nữ thấy Bàn Cổ, đều cung cung kính kính hành lễ.

Quét mắt nhìn đám Ma Thần, hung linh rậm rạp chằng chịt như ruồi không đầu loạn xông trong thành, Hậu Thổ hồi bẩm nói: "Phụ thần, ngô đẳng tại thời gian đầu tiên chưởng khống 'Thời Không Bảo Kính' đã phong tỏa toàn bộ Thời Không Chi Thành, chỉ là sự tình thương xúc, lại thêm có bộ phận Thần Chủ Cảnh Ma Thần thực lực

cường đại, cho nên đã để chúng chạy thoát." Thần Chủ Cảnh Ma Thần, tu vi thanh nhất sắc là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bất kể đặt tại nơi nào, đều là một phương bá chủ.

Nữ Oa, Hậu Thổ tuy rằng chưởng khống "Thời Không Bảo Kính", dung hợp bản nguyên Thời Không Chi Thành, nhưng bản thân chiến lực dù sao cũng chỉ có "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân", khó có thể ước thúc những Thần Chủ Cảnh Ma Thần này cũng là trong tình lý.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Không sao, trận chiến này thu hoạch 'Thời Không Chi Thành', ngô đã đại thắng." Hai nữ nghe thấy lời ấy, dây thần kinh trong lòng đang căng thẳng lập tức buông lỏng xuống, từng cái mặt lộ nụ cười.

Trước đó, các nàng còn lo lắng bị Bàn Cổ trách cứ đây!

Bàn Cổ không có nói nhảm, đi thẳng vào chủ đề nói: "Dương Mi Lão Tổ đã chạy, tin tức Thời Không Chi Thành đổi chủ sẽ rất nhanh truyền đi.

Đến lúc đó, tất nhiên sẽ có đại phê Hỗn Độn Ma Thần hối tụ.

Việc cấp bách, trước tiên rời đi nơi này." Hai nữ vừa nghe, lập tức khẩn trương.

Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực đáng sợ, một đường đi tới, các nàng ít nhiều cũng hiểu rõ một chút manh mối.

Những cái khác không nói, chỉ riêng ba mươi sáu vị thành chủ của ba mươi sáu thành, ba mươi sáu tôn cường giả "Chúa Tể Cảnh", còn chưa tính những Ma Thần Chí Tôn ẩn tàng trong bóng tối kia.

Một khi bị bọn chúng hợp vây, cho dù là Phụ thần cũng sẽ có nguy hiểm.

Hậu Thổ lập tức nói: “Chúng ta đi.” “Những Ma Thần, hung thú này...” Nữ Oa nhìn về phía trong thành còn có vài chục triệu Ma Thần, hung thú, lược có chần chờ.

Chẳng lẽ giết hết?

Có phải hơi tàn nhẫn hay không?

Dù sao, đám gia hỏa lưu lại này, đại đa số tu vi đều không ra gì.

Mạnh nhất cũng chỉ là Trung Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Còn có một nhóm lớn nguyên trụ dân cảnh giới Đại La, Chuẩn Thánh.

Muốn tìm kẻ dưới Đại La thì xác thực không có.

Hỗn Độn ma quái, hung linh hơi chút trưởng thành liền là cường giả trên Đại La, cũng là chỗ được trời ưu ái.

Bàn Cổ quét mắt nhìn một vòng, thản nhiên nói: “Mang về, luyện binh!” Luyện binh?

Hai nữ ánh mắt chợt sáng lên!

Luyện binh?

Luyện binh gì?

Tự nhiên một điểm liền thấu.

Hồng Hoang vạn linh cùng Hỗn Độn Ma Thần sớm muộn sẽ có một trận chiến, đây là định mệnh.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân tầm thường, căn bản không có cơ hội đi ra Hỗn Độn Hải, cũng không có bản sự kia.

Cho nên đối với Hỗn Độn sinh linh hoàn toàn không biết gì cả.

Những sinh linh Thánh Thành này, không thể nghi ngờ là lựa chọn

tốt nhất.

Ngay lập tức hai nữ cũng không nói nhảm, riêng phần mình khí thế bạo phát.

"Oanh oanh oanh!" Bản nguyên Thời Không Chi Thành bị điều động, dưới sự phụ trợ của Bàn Cổ, sử xuất pháp môn "Thời Không Cấm Cố", nhất ứng sinh linh Thánh Thành, tất cả đều bị cấm cố.

Cho dù những Cao Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân tàn lưu kia cũng không ngoại lệ.

Bàn Cổ đích thân hạ phong ấn, trừ phi là Đại Đạo Cảnh cường giả, nếu không không ai có thể giải.

"Phụ thần, có thể rồi!" Làm xong hết thảy, Hậu Thổ, Nữ Oa có chút thở hổn hển.

Trước đó còn vì đột phá Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân mà cao hứng, hiện tại mới biết được mình vẫn là cái cặn bã a!

"Đi!" Bàn Cổ cũng không nói nhảm, khẽ quát một tiếng.

"Ong!" Trực tiếp rót vào sức mạnh vô thất, toàn bộ "Thời Không Chi Thành" thuấn tức bạt địa nhi khởi.

"Ầm ầm ầm" Khí tức khủng bố quét ngang cửu thiên thập địa.

"Vút!" Một giây sau, trực tiếp đụng nát vô tận hư không, biến mất tại mang mang hỗn độn.

Chương 261

"Bàn Cổ..." Phía sau, ẩn ẩn có một đạo thanh âm thê lệ vô cùng, oán độc ngoan lạt truyền đến.

"Oanh, oanh, oanh!" Hầu như ngay thời điểm chân trước chân sau, mười mấy đạo khí tức cường hãn vô thất, thuấn tức giáng lâm nơi này.

Tại phía sau, vẫn còn có mấy chục, thượng trăm đạo khí tức bàng bạc quét ngang, đang phi tốc tiếp cận, hiển nhiên, có Ma Thần cường giả liên tục không ngừng đuổi tới.

Đáng tiếc đã chậm, Bàn Cổ sớm đã mang theo "Thời Không Chi Thành" đi xa.

Trong nhóm Ma Thần để đạt thấp nhất, có Dương Mi Lão Tổ đi mà quay lại.

Giờ khắc này Dương Mi, mâu quang đỏ thẫm, khí tức ba động bất ổn định, phảng phất như một tòa hỏa sơn tùy thời đều sẽ bạo phát.

Hắn ác độc nhìn chằm chằm phương hướng Bàn Cổ rời đi, cuối cùng cắn răng nói: "Trở về, lập tức sưu tầm hạ lạc thầy trò 'Hồng Quân'.

Không tiếc bất cứ giá nào, phá diệt Hồng Hoang đại thế giới!" "Nặc!" *** Bàn Cổ cùng hai nữ đạp lên đường về.

Nữ Oa cùng Hậu Thổ luyện hóa "Thời Không Bảo Kính", Thời Không Bảo Kính lại là hạch tâm xu nữu của Thời Không Chi Thành, cho nên hai nữ hoàn toàn có thể thao túng "Thời Không Chi Thành" tiến hành hư không xuyên qua.

Tốc độ cực nhanh, viễn siêu "Hư Không Bảo Thuyền" do Nữ Oa

tạo ra trước đó.

Thân thân cảm thụ một phen cấp tốc của "Thời Không Chi Thành", Nữ Oa không khỏi vẻ mặt hưng phấn nói: "Thật lợi hại Thời Không Chi Thành, quả thực là vô thượng lợi khí xuyên qua hỗn độn." Bàn Cổ nghe vậy, không khỏi cười khẽ nói: "Thời Không Chi Thành do Dương Mi cùng Thời Thần liên thủ chế tạo, hai người một kẻ tinh thông Không Gian Chi Đạo, một kẻ tinh thông Thời Gian Chi Đạo, hợp lại một chỗ, liền có hiệu quả xuyên qua 'Thời Không', tốc độ quán tuyệt chư thiên.

Nếu Thời Không Chi Thành do Dương Mi, Thời Thần thân thủ thao túng, dưới Đại Đạo, e rằng không ai có thể đuổi kịp." "Ngay cả Đại thần cũng không thể sao?" Bàn Cổ định thần lại, khẳng định lắc đầu nói: "Không thể!" Hiện tại "Thời Không Chi Thành" tịnh phi cực hạn, nếu do Dương Mi cùng Thời Thần thao túng, dưới sự gia trì song trọng của Thời Gian, Không Gian Đại Đạo, tốc độ còn muốn tăng gấp bội.

Trừ phi khôi phục tu vi Đại Đạo Cảnh, nếu không thật đúng là không nhất định có thể đuổi kịp.

Nữ Oa nghe xong, không khỏi thán phục nói: "Hảo gia hỏa, nói như vậy, Thời Không Chi Thành là bài tẩy của Dương Mi cùng Thời Thần rồi?

Hiện tại lại bị ta đoạt tới tay, chậc chậc..." Suy yếu địch nhân, chính là tráng đại bản thân.

"Thời Không Chi Thành" mà dưới Đại Đạo Cảnh không ai có thể đuổi kịp, tuyệt đối là một trong những sát thủ giản của Dương Mi cùng Thời Thần.

Đáng tiếc, sát thủ giản đã phế đi.

Đã vào trong tay Bàn Cổ, nào có đạo lý trả về.

Một bên Hậu Thổ lại như có điều suy nghĩ nói: "Thảo nào Dương Mi Lão Tổ kia đuổi một nửa rồi lại không đuổi nữa." Thì ra là rõ ràng sự cấp tốc của "Thời Không Chi Thành", lúc đó lại có lực lượng của Bàn Cổ gia nhập, tốc độ tăng vọt tới cực hạn.

Hiển nhiên, Dương Mi Lão Tổ biết rõ đuổi không kịp, cho nên quả đoán lựa chọn buông tha.

Cho dù có thể đuổi kịp, cũng chỉ giới hạn một mình hắn.

Hắn dám sao?

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Trước khi tiến vào Hỗn Độn Hải, cần cẩn thận.

Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực tuyệt không đơn giản như mặt ngoài." Nghe thấy Bàn Cổ nói thế, hai nữ đều có thêm vài phần tâm cảnh giác.

Tuy rằng không biết vì sao Bàn Cổ lại đưa ra kết luận này, nhưng Bàn Cổ tuyệt không hư ngôn, nghe theo là được.

Cùng lúc đó!

Tại vùng đất vô tận hư không hỗn độn, nơi tràn ngập hỗn độn loạn lưu.

Từng vết nứt màu đen dài mấy chục vạn trượng rạch phá hư không, tản ra khí tức thôn phệ hết thảy.

Mỗi khi có mười mấy, mấy trăm vết nứt giao hội cùng một chỗ, lập tức lượng biến dẫn phát chất biến, một vết nứt khủng bố tung hoành ức vạn trượng liền xuất hiện.

Cho dù cường giả "Thần Chủ Cảnh", nãi chí Chúa Tể Cảnh Ma Thần, một khi không cẩn thận bị cuốn vào, cũng sẽ có nguy cơ vẫn

lạc.

Tại trong vô tận hỗn độn loạn lưu, lại có một đoàn quang mang hư vô hỗn độn lấp lóe.

Nhìn thoáng qua, tựa hồ cũng không tồn tại.

Nhưng tới gần sẽ phát hiện, nơi đó thật sự tồn tại, quy mô không nhỏ.

Ngoại giới tràn ngập hỗn độn loạn lưu, chính là bình chướng thiên nhiên.

Tại nội lục phương viên ức vạn trượng, lại sóng yên biển lặng, chỉ có một dòng sông hỗn độn lao nhanh không ngừng, phảng phất quán xuyên toàn bộ thiên vũ tứ cực.

Trong đó ẩn có vô số quang điểm trầm phù, mỗi một quang điểm đều đại biểu cho một dòng sông.

Cuối cùng tạo thành "Hỗn Độn Trường Hà" sâu không thấy đáy, thô to hạo hãn trước mắt.

Tại một khắc này.

"Ong!" Hỗn Độn Trường Hà chấn động, trên đó loáng thoáng hiện ra một khuôn mặt khổng lồ.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực đều phát sinh biến hóa.

Tại nơi Tam Thập Lục Vực tọa lạc, hiện lên rậm rạp chằng chịt những đường lưới tung hoành giao thác, đan dệt thành một tấm lưới lớn.

Đương nhiên, một màn này tịnh phi ai cũng có thể thấy, cho dù những Chí Tôn Ma Thần kia, cũng không cách nào nhìn rõ, chỉ là trong cõi u minh có cảm giác áp lực như núi.

Nhưng Bàn Cổ bất đồng.

Dù cho cách nhau mấy cái thế kỷ xa xôi như vậy.

Bàn Cổ đang cấp tốc xuyên hành trong hỗn độn, bỗng nhiên thân hình hơi run lên.

"Ong!" Một khắc sau, Thời Không Chi Thành đình chỉ xuyên qua.

Pháp tướng của Bàn Cổ tiếp thiên liên địa, thuấn tức hiển hóa tại Vô Tận Hỗn Độn Vực.

Mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng, ức vạn trượng, mười ức trượng, trăm ức, ngàn ức!

"Ầm ầm ầm!" Thẳng đến khi bao trùm non nửa Hỗn Độn Ngoại Vực.

Nhìn thoáng qua, tựa hồ như trong cái trở tay có thể điên đảo toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực.

Giờ khắc này, Ma Thần, hung thú tại Tam Thập Lục Vực đều hãi nhiên không tên.

Bàn Cổ Thần lại cường đại như thế!

Dương Mi Lão Tổ càng tâm thần run rẩy, chẳng lẽ trước đó Bàn Cổ, lại không dùng toàn lực?

Giờ khắc này, hắn thật sự cảm thụ được cái gọi là sợ hãi.

Ánh mắt Bàn Cổ cách vô tận hư không, trực tiếp đầu xạ tới tận cùng hỗn độn!

Nhìn về phía Hỗn Độn Trường Hà đang loáng thoáng hiện ra tại nơi tận cùng kia.

Cũng nhìn thấy vô số quang điểm trầm phù trong trường hà.

"Vận Mệnh Ma Thần Hư Vô!" Dòng sông kia cũng không phải

Hỗn Độn Trường Hà, mà là "Vận Mệnh Trường Hà" tượng trưng cho đại đạo của Vận Mệnh Ma Thần.

Vô số quang điểm bên trong, tượng trưng cho "Vận Mệnh" của ức vạn Thần Ma tại Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực.

Vô số sợi tơ không nhìn thấy từ "Vận Mệnh Trường Hà" thò ra, liên thông với Ma Thần, hung thú của toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực.

Trên tới "Hỗn Độn Chí Tôn Ma Thần" viễn cổ phục sinh, dưới tới mỗi một gã sinh linh Đại La sơ sinh.

Vận Mệnh Ma Thần Hư Vô, lấy "Vận Mệnh Trường Hà" làm lưới, đem Ma Thần, hung thú của toàn bộ Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực, một lưới bắt hết.

Tập hợp sức mạnh chúng sinh vào một thân.

Giờ khắc này, Bàn Cổ rốt cục xác tín, Vận Mệnh Ma Thần xác thực đã lĩnh ngộ.

Hắn đang nỗ lực tới gần cảnh giới kia.

Nếu không phải "Hỗn Độn sinh linh" tiên thiên có thiếu sót, nói không chừng hắn đã thành công rồi.

Bởi vì Bàn Cổ nhìn rõ ràng rành mạch, trên bầu trời toàn bộ Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực, vô số sợi tơ tung hoành, đan dệt thành một tấm lưới lớn.

Nhất ứng Ngoại Vực Ma Thần, hung thú, đều nằm trong lưới, không một ngoại lệ.

Cho dù Không Gian Ma Thần "Dương Mi" cùng các Tuyệt Thế Ma Thần bá chủ khác cũng không ngoại lệ.

"Không, còn xa không phải là toàn bộ của Vận Mệnh Ma Thần!" Khi thân hình vô hạn cất cao, kết hợp toàn thể để nhìn lại, hắn nhịn

không được hít sâu một hơi khí lạnh.

"Hỗn Độn Hải" là hạch tâm của toàn bộ Hỗn Độn, Hỗn Độn Ngoại Vực bao bọc lấy Hỗn Độn Hải.

Giờ khắc này, toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực đều bị Vận Mệnh Ma Thần đan dệt thành một tấm lưới lớn, thứ hắn muốn bắt không chỉ vẻn vẹn là Ma Thần Tam Thập Lục Vực, mục đích chân chính của hắn là "Thôn phệ Hỗn Độn Hải".

Đúng thế, thôn phệ "Hỗn Độn Hải".

Đại đạo của sinh linh Hỗn Độn Ngoại Vực, Vận Mệnh Ma Thần đã đi tới cực hạn.

Nhưng vẫn như cũ chưa thể siêu thoát, bởi vì Hỗn Độn sinh linh tiên thiên có thiếu, nhưng nếu nuốt "Hỗn Độn Hải", hết thảy thiếu sót đều sẽ được bổ tề.

Vận Mệnh Ma Thần càng có thể mượn nhờ việc này nhất cử siêu thoát "Đại Đạo", trở thành chân chính "Đại Đạo Thánh Nhân".

Đến lúc đó, toàn bộ Hỗn Độn đều sẽ thuộc về hắn.

Chương 262

Khi ý thức được dã vọng của "Vận Mệnh Ma Thần", dù cho tâm chí Bàn Cổ kiên nghị, cũng không khỏi sinh ra một phần ý chấn hám.

"Gia hỏa này quả nhiên không phải kẻ hiền lành!" Lấy lực một người, đem toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực diễn luyện thành địa bàn của mình.

Tại Hỗn Độn Ngoại Vực, Vận Mệnh Ma Thần tiện như là Tạo Vật Chủ.

Giống như địa vị của hắn tại Hồng Hoang thiên địa.

Giờ khắc này Bàn Cổ rốt cuộc đã minh bạch, vì sao vừa nhập Hỗn Độn Ngoại Vực liền có cảm giác bị giám sát.

Hiện tại, hết thảy đều rõ ràng.

Bởi vì Vận Mệnh Ma Thần "Hư Vô" sớm đã đem Hỗn Độn Ngoại Vực diễn hóa thành Đạo Tắc Chi Giới.

Tiến vào Hỗn Độn Ngoại Vực, liền tương đương với tiến vào địa bàn của Vận Mệnh Ma Thần.

Như vậy, không bị giám sát cũng khó.

Không, loại chưởng khống này của Vận Mệnh Ma Thần, hẳn là còn chưa làm được trăm phần trăm.

Tối thiểu, những nơi tương tự như "Thời Không Chi Thành", do Thời Thần, Dương Mi đích thân tọa trấn, tuyệt đối giám sát không tới.

Nếu không, tiểu động tác của hắn trước đó tại Thời Không Chi Thành đã sớm bị lộ ra ánh sáng.

Nhưng cũng không bài trừ Vận Mệnh Ma Thần cố ý làm thế,

mượn tay hắn nhổ đi cái đinh Thời Không Chi Thành này.

Là dạng này sao?

Bàn Cổ không biết, nhưng hắn biết, lúc này duy nhất có thể ngăn cản "Thời Không Chi Thành" độn nhập Hỗn Độn chỉ có "Vận Mệnh Ma Thần" Hư Vô, bởi vì toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực đều là địa bàn của Vận Mệnh Ma Thần.

Thậm chí, Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực câu liên thành lưới, bản thân liền là một tòa pháp trận cự đại.

Chỉ có Vận Mệnh Ma Thần mới có thể thôi động pháp trận này.

Trừ cái đó ra, cho dù Thời Thần, Dương Mi các loại đỉnh tiêm Ma Thần cũng làm không được.

"Vút vút vút!" Thời Không Chi Thành cấp tốc xuyên hành tại Hỗn Độn Vực.

Hậu Thổ, Nữ Oa đều dung nhập đạo tắc bản thân, sử xuất toàn bộ vốn liếng ngự sử Thời Không Chi Thành đi tới.

Các nàng không biết bên ngoài phát sinh cái gì, nhưng y hi đoán được không phải chuyện tốt.

Nhưng lấy tu vi của các nàng, lại không có tác dụng gì lớn.

Duy nhất có thể làm, đại khái là toàn lực thôi động "Thời Không Chi Thành" tiến lên.

Các nàng không có quên lời Bàn Cổ, chỉ cần tiến vào "Hỗn Độn Hải" là an toàn.

Hỗn Độn Ma Thần lại cường đại, cũng không dám thiện nhập Hỗn Độn Hải.

Theo thời gian trôi qua, Thời Không Chi Thành cách "Hỗn Độn Hải" cự ly càng ngày càng gần!

Mười vạn quang niên!

Bảy vạn quang niên!

Bốn vạn quang niên!

Một vạn quang niên!

Rốt cục, "Vút!" Một cái nhảy vọt, Thời Không Chi Thành xuyên phá giới bích Hỗn Độn Ngoại Vực, đi thẳng một đường đâm vào vô tận Hỗn Độn Hải.

Khoảnh khắc này, "Hỗn Độn Hải" kích đãng dấy lên sóng đào mấy trăm vạn trượng.

"Ầm ầm ầm!" Từng đợt khí tức cường hãn vô thất, cọ rửa toàn bộ Thời Không Chi Thành.

Hai nữ tâm đầu kịch chấn, hầu như theo bản năng, "Tạo Hóa, Luân Hồi" tự lập tức bao phủ toàn thành.

"Ong!" Khí tức vốn hung mãnh bành phái, tại sau khi tiếp xúc "Tạo Hóa, Luân Hồi" chi lực của hai nữ, trong nháy mắt trở nên khinh nhu như nước, dường như một đạo gió nhẹ, thổi qua "Thời Không Chi Thành".

"Hô..." Hai nữ đều thật dài thở ra một hơi, mạc danh buông lỏng xuống.

Nhìn nhau một cái, đều thấy được vẻ hãi nhiên trong mắt lẫn nhau.

Giờ khắc này các nàng khẳng định lời Bàn Cổ nói, trong Hỗn Độn Hải xác thực ẩn tàng đại bí mật.

Vừa rồi rất có thể là Đại Đạo chi lực trong truyền thuyết.

Như vậy, chuyện Đại Đạo ẩn nặc trong Hỗn Độn Hải, là thật rồi?

Cùng lúc đó!

Pháp tướng Bàn Cổ ánh xạ trên giới bích "Hỗn Độn Hải".

Cách ức vạn thế giới xa xôi, nhìn thẳng vào một vệt Vận Mệnh Trường Hà nơi tận cùng hỗn độn kia.

Thủy triều lên xuống, tựa hồ trải qua vài phen giãy dụa, cuối cùng một vệt Vận Mệnh Trường Hà kia một lần nữa ẩn vào hư vô.

"Vận Mệnh Ma Thần" cuối cùng vẫn không nhúng tay vào.

Là bất địch, hay là đang chờ đợi thời cơ?

Ngay cả Bàn Cổ cũng không hiểu rõ, nhưng hắn biết, Vận Mệnh Ma Thần cường đại siêu hồ tầm thường, sợ là tương đương với cảnh giới hiện tại của hắn.

Duy nhất chênh lệch, có lẽ là hắn sở hữu "Đại Đạo Chân Linh", còn Vận Mệnh Ma Thần thì không có cơ ngộ như vậy.

Bất quản thế nào, nhiệm vụ lần này tổng xem như viên mãn hoàn thành.

Bàn Cổ ám tự thở phào nhẹ nhõm.

"Vút!" Pháp tướng tán đi, một vệt chân linh trọng quy bản thể!

Còn về "Vận Mệnh Ma Thần" thần bí cường đại kia, không vội, chờ hắn khôi phục tu vi "Đại Đạo Cảnh" tiền thế, tự nhiên có thể quét sạch hết thảy yêu ma quỷ quái.

Quản chi là ngưu quỷ xà thần gì, vô dụng!

"Phụ thần!" "Đại thần!" Cảm ứng được khí tức Bàn Cổ trở về, hai nữ đều mắt ba ba nhìn sang.

Bàn Cổ cho một ánh mắt an tâm, thản nhiên nói: "Nguy cơ giải trừ, tiến vào Hỗn Độn Hải, trong thời gian ngắn sẽ không có Hỗn Độn Ma Thần đuổi theo.

Việc cấp bách, trước tiên trở về Hồng Hoang đại thế giới lại nói." Hai nữ tuy rằng sớm có sở liệu, nhưng nghe thấy lời ấy, mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức cùng nhau khom người nói: "Vâng!" Bàn Cổ tự nhắm mắt sửa sang lại sở đắc lần này không đề cập tới, hai nữ cũng riêng phần mình im lặng, toàn lực thao túng "Thời Không Chi Thành" xuyên qua Hỗn Độn Hải.

Thời gian trôi qua cực nhanh, có "Thời Không Chi Thành" gia tốc đi đường, lại có hai nữ toàn lực thi vi.

Rất nhanh liền trở về Hồng Quân đại thế giới!

Lúc này, cự ly lúc rời đi đã qua ba ngàn tám trăm dư năm!

"Ong!" Khi hai nữ thao túng "Thời Không Chi Thành" tiến hành xuyên qua, toàn bộ Hồng Hoang đại thế giới đều hung hăng run lên một cái.

"Oanh, oanh, oanh!" Lập tức có mấy chục đạo khí tức cường hãn vô thất phóng lên tận trời.

"Ầm ầm ầm..." Thẳng lên Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên.

Cầm đầu chính là mười ba Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ, Thiên Đế Phục Hy, Minh Hà, cùng với Trấn Nguyên Tử... tổng cộng bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh Nhân.

Trong đó Đế Giang tu vi mạnh nhất, là Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, đi xuống là Minh Hà, Chúc Cửu Âm là Lục Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Những người còn lại không ai không có thánh nhân khí tức hám thiên động địa, "Ầm ầm ầm" tứ vô kỵ đạn cọ rửa toàn bộ Thiên Ngoại Thiên.

Khi nhìn thấy bích chướng Thiên Ngoại Thiên phá khai, hư ảnh một tôn cổ thành cự đại đầu xạ tại chư thiên.

Nhất ứng Thánh Nhân không ai không biến sắc.

Cho dù tu vi mạnh nhất như Đế Giang cũng không ngoại lệ.

Cổ thành này mang lại cảm giác, tựa hồ trong nháy mắt có thể đem bọn hắn trấn sát.

Đây là thứ gì?

Trong lòng thiên tư bách chuyển, khi đang nhịn không được muốn bay lên trời, lệ thanh quát hỏi!

"Ong..." Một đạo quang hoa hoành đại vô danh, bỗng nhiên khuếch tán ra.

Ngay sau đó, pháp thân Hậu Thổ hiển hóa tại trên chín tầng trời.

Tu vi Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, không cần cố ý thích phóng, liền có một cỗ ý chí trấn áp bát hoang lục hợp.

Nàng hướng về phía chúng Thánh phía dưới cười khẽ nói: "Chư vị huynh đệ tỷ muội an tâm, ngô đẳng cùng Phụ thần đã trở về." "Ách?" Nhất ứng chúng Thánh phía dưới suýt chút nữa đều muốn chuẩn bị động thủ, không ai không lau một vệt mồ hôi lạnh.

Chương 263

Nếu lại chậm một lát, bọn hắn liền muốn xuất thủ.

Không có cách nào, chỉ vì áp lực cổ thành kia mang lại quá mạnh.

Cho dù hiện tại, cũng có cảm giác da đầu tê dại.

May mắn không phải địch nhân.

Một đám Thánh Nhân không ai không ám tự thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng không thấy thân ảnh Bàn Cổ, nhưng lời Hậu Thổ bọn hắn tự nhiên tin tưởng.

Lập tức, một đám Thánh Nhân đều chỉnh tề khom người bái hạ: "Cung nghênh Phụ thần!" "Ong!" Một vệt linh quang chợt hiện, một giây sau, thân ảnh Bàn Cổ hiển hóa tại trên cao không.

Ánh mắt lướt qua trên người chúng Thánh, thản nhiên nói: "Miễn lễ!" "Tạ Phụ thần!" Chúng Thánh bái tạ xong, mới đứng dậy.

Giờ khắc này, pháp thân Nữ Oa cũng hiển hóa tại bên ngoài, cười tủm tỉm hướng về phía Phục Hy chào hỏi một cái.

Đế Giang nhịn không được tiến lên nói: "Thất muội, đây là?" "Đây chính là đồ tốt!" Không đợi Hậu Thổ hồi thoại, Nữ Oa liền cười hì hì nói: "Đây là ta cùng Đại thần phí chín trâu hai hổ chi lực, mới mang về được.

Chậc chậc... lần này mọi người đều có phúc." Ách... chúng Thánh nghe được như lọt vào trong sương mù.

Hậu Thổ thực thành, thành thành thật thật nói: "Huynh trưởng, đây là 'Thời Không Chi Thành'.

Không Gian Ma Thần 'Dương Mi', cùng Thời Gian Ma Thần

‘Thời Thần’ liên thủ chế tạo, nội uẩn ‘Thời Không Chi Lực’, bên trong có một tòa ‘Thời Không Tháp’, có thể thời gian gia tốc, ở bên trong tu luyện một năm, tương đương với giới bên ngoài một trăm năm!” “Cái gì?” Nghe thấy lời ấy một đám Thánh Nhân lập tức sôi trào.

Bên trong một năm, bên ngoài trăm năm?

Tỉ lệ thời gian 1:100!

Nói cách khác, thời gian tu luyện sẽ được rút ngắn thật lớn.

Trấn Nguyên Tử nhịn không được nói: “Hậu Thổ đạo hữu, ‘Thời Không Tháp’ này có hạn chế gì hay không?” A, đồ vật bảo quý như thế, vạn nhất chỉ giới hạn cho tu giả bình thường thì sao?

Phải biết, bọn hắn chính là Thiên Địa Thánh Nhân, Thiên Địa Thánh Nhân tu luyện thời gian cũng có thể gia tốc sao?

Hậu Thổ phảng phất biết bọn hắn đang lo lắng cái gì.

Nghe vậy, cười khẽ nói: “Yên tâm đi chư vị, ngô cùng Nữ Oa tỷ tỷ đã thân thân thí nghiệm, bên trong tu luyện trăm năm, tương đương với ngoại giới vạn năm.

Ngô đẳng cũng là mượn nhờ ‘Thời Không Tháp’ vừa rồi mới đột phá Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh!” Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân?

Chúng Thánh tròng mắt đều sắp lồi ra.

“Nhị vị đạo hữu là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh?” Mấy tên thủ lĩnh Cổ Tộc, nhịn không được tâm thần run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Cho dù Long Tộc Chi Tổ “Long Vương”, Phượng Tộc Chi Tổ “Nguyên Phượng” trong truyền thuyết thời tối đỉnh phong, cũng không

gì hơn cái này chứ?

Như hôm nay, Hậu Thổ, Nữ Oa cư nhiên song song đạt tới Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh?

Được rồi, hai vị nguyên lai cũng là Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Mạnh hơn bọn hắn quá nhiều quá nhiều.

Tăng lên cùng không tăng lên, nói thật, bọn hắn thật đúng là nhìn không ra.

Dù sao đối với bọn hắn mà nói, đều là giống nhau cường đại.

Nhưng quan trọng hơn chính là, "Thời Không Tháp" chân thực hữu hiệu.

Người ta đều có thể mượn Thời Không Tháp tu luyện tới Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, tại tràng tu vi mạnh nhất là Đế Giang, cũng mới Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, còn có cái gì phải lo lắng?

Nhất thời gian, chúng Thánh đều phấn chấn.

Không, chân chính phấn chấn cũng chỉ là những kẻ tự thân đại đạo viên mãn phá cảnh Thiên Đạo Thánh Nhân.

Những người còn lại mượn Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, cùng Thiên Đạo bảng định "Thiên Địa Thánh Nhân" tịnh không có vui vẻ như tưởng tượng.

"Thời Không Tháp" tuy tốt, nhưng đối với bọn hắn mà nói mạo tựa tác dụng không lớn a.

Tự thân cùng Thiên Đạo bảng định, tốc độ tấn thăng, dùng tốc độ rùa bò để hình dung một chút cũng không quá đáng.

Tại loại tình huống này, gấp trăm lần gia tốc thì lại có tác dụng gì?

Trong đó vưu dĩ bốn đại Cổ Tộc cường giả là nhất, không ai không chập phục mấy trăm vạn năm chi lâu, cách đạo tắc viên mãn chỉ có một bước ngắn.

Như hôm nay chứng đạo thành Thánh, nhưng chứng đạo cùng chứng đạo là có khác biệt.

Bàn Cổ nhìn ra ý nghĩ của bọn hắn, thản nhiên nói: "Thời Không Chi Thành, trừ 'Thời Không Tháp' ra, bên trong có Hỗn Độn Ma Thần gần vạn.

Các ngươi là Thiên Địa Thánh Nhân, chỉ cần có năng lực liệp sát ba danh đồng giai Ma Thần, Ngô liền có thể trợ giúp giải trừ Thiên Đạo bảng định, xúc tiến đại đạo viên mãn!" Ong!

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn phát hiệu ứng oanh động tính.

Thứ nhất, Thời Không Chi Thành bên trong có Hỗn Độn Ma Thần gần vạn.

Thứ hai, chỉ cần liệp sát ba tên đồng cấp Ma Thần, liền có thể để Bàn Cổ Thần xuất thủ, giải trừ Thiên Đạo bảng định, cũng trợ giúp đạo tắc viên mãn, thành tựu chân chính Thiên Đạo Thánh Nhân.

Quả thực là thiên hàng hỉ tấn a!

Nguyên bản có chút ủ rũ Thiên Địa Thánh Nhân, trong nháy mắt trở nên tinh thần toả sáng.

Từng cái ngẩng đầu ưỡn ngực bái hạ, lớn tiếng nói: "Đa tạ Phụ thần ân điển!" Kỳ thanh thế so với trước đó tráng đại không chỉ một tinh nửa điểm!

Bàn Cổ thấy thế mỉm cười.

Chợt thản nhiên nói: "Đừng cao hứng quá sớm, Hỗn Độn Ma Thần hung tàn vô cùng, tuyệt không đơn giản như trong tưởng tượng.

Muốn liệp sát ba tên đồng cấp Ma Thần, bản thân cần phải có tu vi cực mạnh.

Ngoài ra, phàm là Thiên Địa Thánh Nhân, muốn giải thoát 'Thiên Đạo Bảng Định', đồng thời cần tìm người kế nhiệm.

Thiên Địa Thánh Vị bốn mươi chín tôn, bất cứ lúc nào cũng không thể thiếu.

Tu vi người kế nhiệm không được thấp hơn Chuẩn Thánh trung kỳ." Tuy rằng Bàn Cổ đã đưa ra hạn chế, nhưng hạn chế này đối với mấy đại Cổ Tộc, hoàn toàn là có cũng được mà không có cũng không sao.

Thánh Vị cũng không phải là hàng rách nát.

Cho dù như hôm nay, cũng là hi khuyết vô cùng.

Cũng không phải ai ai cũng đều không cần Thánh Vị, đại đa số Thiên Địa Thánh Nhân là có tự mình hiểu lấy.

Sở dĩ tiếp quản Thánh Vị, là vì tự thân tiềm lực đã tới cực hạn, vô pháp tiến thêm một bước, mới chủ động dung nhập Hồng Mông Tử Khí.

Chân chính có thực lực chứng đạo giả đại khái cũng chỉ thuộc về Long, Phượng Nam Yến, Thiên Hoả, Mặc Ngọc, Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc, cùng với mười mấy vị lão cổ đổng của tứ đại Cổ Tộc.

Lúc ban đầu tiếp quản Thánh Vị, là không có đường lựa chọn.

Đổi lại bình thường, có lẽ Bàn Cổ sẽ còn gõ một hai, tế tế quan ma một phen, lại vì bọn họ giải thoát gông xiềng.

Nhưng như hôm nay chuyến đi Hỗn Độn Ngoại Vực, làm cho hắn ý thức được, Hồng Hoang đại thế giới đỉnh phong chiến lực tăng lên là tình thế bắt buộc.

Nhất định phải trong thời gian ngắn nhất, tăng lên chỉnh thể chiến lực của Hồng Hoang đại thế giới.

Chân chính làm cho hắn kiêng kị tịnh không phải là tiếp sau đây, Hồng Quân cùng Dương Mi Thời Thần liên thủ, mà là "Vận Mệnh Ma Thần" Hư Vô.

Sớm muộn có một ngày, Hư Vô sẽ dẫn đầu Ma Thần Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực tập kích.

Bởi vì chỉ có thôn phệ Hỗn Độn Hải, thôn phệ Hồng Hoang vạn linh, "Vận Mệnh Đại Đạo" của Hư Vô mới có thể chân chính ý nghĩa bên trên đại viên mãn, thẳng đến tự thân siêu thoát!

Giữa hai bên, định trước sẽ có một trận chiến.

Cũng may, tình huống trước mắt xem ra, Vận Mệnh Ma Thần tựa hồ tạm thời không có chuẩn bị nhấc lên đại chiến.

Có lẽ là đang chờ đợi thời cơ, có lẽ là khiếm khuyết cái gì đó!

Tóm lại, Bàn Cổ muốn làm chính là, tại trước khi Vận Mệnh Ma Thần dẫn đầu Tam Thập Lục Vực Ma Thần tập kích, triệt để đem "Hồng Hoang Đại Thế Giới" võ trang tới tận răng.

Duy có như thế, mới có thể cùng Vận Mệnh Ma Thần "Hư Vô" tranh phong!

Còn về cường giả tứ đại Cổ Tộc, mấy ngàn năm thời gian, cũng mài đi tính tình của bọn hắn.

Nếu thật có thể chém giết ba tên đồng cấp Ma Thần, chứng minh xác thực là nhân tài có thể đào tạo.

Bồi dưỡng một hai, cũng không phải là không thể!

"Ầm ầm ầm!" Bàn Cổ đích thân thao túng Thiên Đạo Chi Lực, tẩy luyện "Thời Không Chi Thành".

Rất nhanh, “Thời Không Chi Thành” tại “Thiên Ngoại Thiên” an doanh trát trại, hóa thành một phương cổ thành nguy nga.

Chương 264

Bên trong "Thời Không Chi Lực" lưu chuyển, hết thảy lại khôi phục bộ dáng vãng nhật.

Mười bốn Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ, cùng với chúng Thiên Địa Thánh Nhân, phân phân đầu thân vào trong đó, cảm ngộ dị vực phong tình độc hữu bên trong "Thời Không Chi Thành".

Đối với bọn hắn mà nói, xa nhất cũng là rời đi Hồng Hoang đại thế giới, tiến vào Hỗn Độn Hải.

Còn về thế giới bên ngoài Hỗn Độn Hải?

Nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy!

Lần này coi như mở rộng tầm mắt.

Một ít "Ma Thần", hung thú, ma quái bị cấm cố, hủ hủ như sinh.

Tuy rằng bị phong cấm, nhưng trên thân lại tản ra khí tức hung lệ vô thất, khiến người ta mạc danh đảm hàn.

Trong đó không thiếu Trung Đoạn, Cao Đoạn Thiên Đạo Cảnh Ma Thần.

Hậu Thổ, Nữ Oa cũng không có nhàn rỗi, bắt đầu phổ cập cho chúng Thánh một ít tình huống Hỗn Độn Ngoại Vực.

Khi nghe nói "Thời Không Chi Thành" bất quá chỉ là một phương thế lực trong Hỗn Độn Ngoại Vực, loại tựa như Thời Không Chi Thành còn có Tam Thập Lục Vực, mỗi một vực có mười ba thành, mỗi một thành thành chủ đều là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, chư Thánh đều chấn kinh mạc danh.

Nói như vậy, Hỗn Độn Ngoại Vực, ngoài sáng Cửu Đoạn Thiên

Đạo Thánh Nhân Cảnh Ma Thần có hơn bốn trăm vị.

Vực Chủ Tam Thập Lục Vực, càng là Chúa Tể Cảnh Ma Thần (Thiên Đạo Đỉnh Phong), ba mươi sáu Thiên Đạo Đỉnh Phong!

"Tê!" Giống như Nữ Oa, Hậu Thổ lúc mới biết được tin tức này thì chấn kinh, nhất ứng Thánh Nhân đều bị chấn kinh đến tột đỉnh.

Nhưng rất nhanh, nội tâm đều dấy lên hừng hực đấu chí.

Bất quản là ai, đều không thể xâm đoạt gia viên của bọn hắn.

Hồng Hoang đại thế giới, là nhà của bọn hắn.

Những ngày tiếp theo.

Chư Thánh phân phê tiến vào "Thời Không Tháp", thể ngộ cái huyền diệu trong đó.

Thiên Địa Thánh Nhân cùng Thiên Đạo bảng định, cũng bắt đầu chính thức nhập thành, tìm kiếm đồng giai Ma Thần giải phong, cùng bọn chúng lần lượt tư sát.

Đương nhiên, toàn trình đều có Hậu Thổ, Nữ Oa giám quản.

Hai người luyện hóa "Thời Không Bảo Kính", có thể điều động bản nguyên chi lực của Thời Không Chi Thành, tạm thời phát huy ra lực lượng thất địch Thiên Đạo Đỉnh Phong, đủ để trấn áp hết thảy dị động trong Thời Không Chi Thành.

Dù cho Thánh Nhân tiến đến khiêu chiến bất địch Hỗn Độn Ma Thần, cũng có thể tại thời gian đầu tiên phong ấn Ma Thần.

Xác bảo đem thương vong hạ xuống thấp nhất!

Trong đó được lợi lớn nhất, không ai qua được Đại Tổ Vu Đế Giang cùng Cửu Tổ Vu "Chúc Cửu Âm".

Hai người một kẻ tinh thông "Không Gian Chi Đạo", một kẻ tinh

thông "Thời Gian Chi Đạo".

"Thời Không Chi Thành" đối với bọn hắn mà nói, liền giống như một tòa bảo khố cự đại, nội lý bao hàm chung cực cảm ngộ của Dương Mi, Thời Thần đối với Thời Không Chi Đạo.

Có thể nói là ngàn vàng khó cầu.

Tại trong quá trình này, hai người tu vi đột phi mãnh tiến!

Ba trăm năm sau.

Chúc Cửu Âm dẫn đầu phá cảnh, trở thành Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân giống như Đế Giang.

Lại thêm bảy trăm năm, Đế Giang, Chúc Cửu Âm song song bước vào hàng ngũ Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thủ lĩnh tứ đại Cổ Tộc: Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hoả, cũng tại trong vòng ngàn năm thời gian, thành công chém giết ba đầu đồng giai Hỗn Độn Ma Thần, thắng được cơ hội thoát khỏi "Thiên Đạo gông cùm".

"Oanh, oanh, oanh!" Bàn Cổ bóc tách "Hồng Mông Tử Khí" trên người bốn Thánh, tiếp đó lại đích thân vì bọn hắn gia trì.

Từng đạo đạo tắc chi lực tẩy địch toàn thân.

Nguyên bản bốn người cách đạo tắc viên mãn liền chỉ có một bước ngắn, mấy ngàn năm qua đi, thân thể cùng Thiên Đạo tương hợp, cũng không phải toàn vô thu hoạch.

Như hôm nay không có Hồng Mông Tử Khí gông cùm, lại có Bàn Cổ vì bọn hắn rèn luyện căn cơ, trong chốc lát Chúc Long liền dẫn đầu phá cảnh.

"Ong!" Tự thân đạo tắc viên mãn, nhất cử trở thành Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hoả theo sát phía sau, đều là hạng người để uẩn thâm hậu, cho nên sau khi đạo tắc viên mãn, trực tiếp tấn cấp làm Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tiếp đó là Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô bốn vị.

Các tự tích lũy cũng không kém, nhất là Trấn Nguyên Tử cùng Khổ Trúc, đều là hạng người căn nguyên thâm hậu.

Khổ Trúc tự hành chém giết ba đại đồng cảnh giới Hỗn Độn Ma Thần, Trấn Nguyên Tử thì hoàn toàn là do Bàn Cổ đại khai phương tiện chi môn.

"Oanh oanh oanh!" Bốn người liên tiếp tấn thăng, trở thành Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lại thêm ngàn năm thời gian.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm nhất cử trở thành "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân".

Hai người sở dĩ có thể tăng lên nhanh như thế, hoàn toàn là vì quá phù hợp với "Thời Không Chi Thành".

Khi tấn thăng làm Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh xong, Nữ Oa, Hậu Thổ liền giao ra quyền khống chế Thời Không Chi Thành.

Chuyển do Đế Giang, Chúc Cửu Âm một lần nữa luyện hóa "Thời Không Bảo Kính", cuối cùng dung hợp toàn bộ Thời Không Chi Thành, đem Thời Không Chi Thành hóa thành đạo trường của mình.

Nhân vì tự thân đạo tắc tương hợp, hai người luyện hóa "Thời Không Chi Thành" xong sở năng bạo phát uy năng, viễn thắng Nữ Oa, Hậu Thổ.

Nguyên bản một ít diệu dụng của Thánh Thành mà Hậu Thổ cùng Nữ Oa vô pháp động dụng, tại trong tay hai người lại thuận buồm xuôi gió.

Lại hơn trăm năm!

Thần Điện!

Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài, thân tâm cùng Thiên Đạo Bản Nguyên tương hợp, tĩnh tâm thể ngộ chúng sinh chi niệm.

Những năm này, Tam Giới vạn linh đón lấy sự phát triển thức tỉnh mạnh mẽ.

Nhất là sau khi mang về "Thời Không Chi Thành", Thiên Địa Thánh Nhân thủy chung duy trì tại con số bốn mươi chín.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân lại kịch tăng mười mấy vị không chỉ.

Dẫn đến toàn bộ Hồng Hoang Thiên Đạo Bản Nguyên càng phát ra cường đại, linh khí như triều, không ngừng thôi sinh từng đợt lại từng đợt cường giả.

Ức vạn Hồng Hoang chúng sinh, không ai không cảm niệm ân đức vị "Bàn Cổ Thần" này.

Hắn có thể cảm ứng được, trong cơ thể có một cỗ sức mạnh không lúc nào không đang tăng trưởng.

Cỗ sức mạnh này tịnh phi pháp lực, lại càng thắng pháp lực.

Có chút tương tự như "Đại Đạo Chân Ý"?

Bàn Cổ ẩn ước ý thức được, nếu cứ tiếp tục tăng trưởng xuống dưới, có lẽ không cần hệ thống chi lực, hắn cũng sớm muộn có thể trọng hồi cảnh giới "Đại Đạo Thánh Nhân".

Đương nhiên, quá trình này tất nhiên là dài dằng dặc vô cùng.

Đổi lại là trước kia, hắn có thể chờ.

Nhưng từ sau khi kiến thức chân tướng "Hỗn Độn Ngoại Vực", hiểu rõ dã vọng của Vận Mệnh Ma Thần "Hư Vô", hắn ẩn ước ý thức được, Hồng Hoang thế giới không có an toàn như trong tưởng tượng.

Duy có tại trước khi Vận Mệnh Ma Thần hạ quyết tâm công đánh "Hỗn Độn Hải", hắn một lần nữa sở hữu tu vi "Đại Đạo Cảnh", mới có nắm chắc ứng đối sự tập kích của Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực Ma Thần.

Nếu không, có lẽ hắn không ngại, nhưng Hồng Hoang vạn linh tuyệt đối khó thoát một kiếp.

Hồng Hoang vạn linh lại là căn bản để hắn biến cường.

Cho nên, khôi phục tu vi Đại Đạo Cảnh, là tình thế bắt buộc!

"Vút!" Đúng lúc này, trong điện hạ xuống hai đạo thân ảnh.

Chính là Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm.

Hai người giờ khắc này đều là tu vi Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, cường đại vô thất.

Nhưng tại trước mặt Bàn Cổ, lại trước sau như một khiêm tốn, cung thuận, cùng nhau bái đạo: "Phụ thần, 'Thời Không Tháp' cải tạo hoàn thành. 'Thời Không Tháp' mới, bị chia làm mười tầng!

Thời gian lưu tốc quân là 1:100!

Phân biệt đối ứng Cao Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Trung Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên, Huyền Tiên, Thiên Tiên, Thiên Tiên trở xuống!" "Trong đó tầng thứ mười, có thể dung nạp ngàn vạn tu giả đồng thời tu luyện; Chín tầng có thể dung

nạp trăm vạn Thiên Tiên; Tám tầng có thể dung nạp mười vạn Huyền Tiên; Bảy tầng có thể dung nạp bảy vạn Kim Tiên; Sáu tầng có thể dung nạp ba vạn Thái Ất Kim Tiên; Năm tầng có thể dung nạp một vạn Đại La Kim Tiên; Bốn tầng có thể dung nạp một ngàn Chuẩn Thánh; Ba tầng trở lên đầy đủ cho trước mắt chư Thánh tu luyện." "Ừm!" Bàn Cổ gật đầu, uy nghiêm nói: "Đã cải tạo hoàn thành, vậy liền chính thức đầu nhập sử dụng đi!

Việc này, hai người các ngươi tự hành cùng Phục Hy tiếp hiệp là được.

Chương 265

Nói cho Phục Hy, từ Tam Giới sưu tầm một nhóm tinh anh, tống nhập 'Thời Không Tháp' tu luyện, lấy trăm năm làm hạn định.

Trăm năm sau, thành công phá cảnh giả có thể tiến vào tầng trên tu luyện.

Trăm năm sau, nếu chưa phá cảnh, vậy liền rời đi 'Thời Không Tháp', đổi lại một nhóm người mới tiến vào." Đế Giang, Chúc Cửu Âm nghe vậy, đều trong lòng kinh hãi.

Tuy rằng sớm đã dự liệu Bàn Cổ sẽ có động tác lớn.

Nhưng không ngờ cư nhiên lại mạnh mẽ như thế!

Ngừng một chút, Đế Giang nhịn không được nói: "Phụ thần, số lượng tiến vào Thời Không Tháp..." "Tự nhiên dựa theo cực hạn mỗi một tầng mà tuyển!" "Ách!" Đế Giang mặt lộ vẻ lúng túng nói: "Phụ thần, nếu như thế, chỉ sợ năng lượng Thời Không Tháp không đủ tiêu hao." Năng lượng tiêu hao?

Bàn Cổ mày hơi nhíu, ngược lại là quên một điểm này.

Lập tức nói: "Trước mắt Thời Không Tháp toàn lực vận chuyển, có thể chống đỡ bao nhiêu năm?" "Nếu toàn lực vận chuyển, cổ đoán chừng chỉ có thể chống đỡ hai ba trăm năm!

Chủ yếu là Thiên Đạo Thánh Nhân tu luyện hao phí năng lượng quá nhiều, nếu không phải Thiên Đạo Cảnh trở lên, thời gian hẳn là có thể kéo dài gấp năm lần trở lên." Đế Giang đưa ra thuyết pháp chuẩn xác.

Đổi lời mà nói, mấy chục tên Thiên Đạo Thánh Nhân tu luyện, so ra còn hao phí gấp bội so với hơn một ngàn vạn tu giả ở bảy tầng còn

lại cộng lại.

Bàn Cổ tâm niệm chuyển động, rất nhanh đã có quyết nghị.

Thản nhiên nói: "Một khi chiến sự mở ra, Thiên Đạo Cảnh mới là chủ lực.

Thiên Đạo Cảnh tu luyện không thể dừng, dư lại tu giả hạt giống... vậy liền lập một cái quy củ đi.

Phàm là Đại La trở lên, nếu muốn tiến vào Thời Không Tháp tu luyện, cần đi tới Hỗn Độn lịch luyện trước, bắt giữ đầy đủ số ngạch 'Thời Không Chi Lực', giao nộp phí dụng.

Cụ thể bao nhiêu dựa theo tỉ lệ tiêu hao của 'Thời Không Tháp' là được." Muốn duy trì "Thời Không Tháp" vận chuyển, năng lượng tốt nhất chính là "Thời Không Chi Lực".

Đại La Cảnh tu vi, đã miễn cưỡng cụ bị tư cách tiến vào Hỗn Độn, đương nhiên có thể bắt giữ "Thời Không Chi Lực".

Như thế, sức mạnh tu luyện sở tiêu hao, trên cơ bản có thể cùng phí dụng giao nộp bảo trì ngang bằng.

Đây mới là đạo vận hành lâu dài của "Thời Không Tháp".

Nếu không, cứ một mực đòi hỏi, không trả giá.

Sớm muộn sẽ xảy ra sơ suất!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm rất nhanh ý thức được bên trong có không gian thao tác rất lớn, Bàn Cổ đã đưa ra đại trí phương hướng, phương diện chi tiết tự nhiên do bọn hắn thương định.

Nếu sự sự đều làm phiền Phụ thần, vậy còn cần bọn hắn làm cái gì?

Lập tức cung cung kính kính bái tạ xong, hai người nhao nhao lui ra khỏi Thần Điện, bắt đầu tiến về Cửu Trọng Thiên Thiên Giới tìm

kiếm Thiên Đế "Phục Hy" thương thảo chi tiết cụ thể.

"Vút, vút!" Hầu như ngay thời điểm chân trước chân sau, Nữ Oa, Hậu Thổ song song xuất hiện tại trong đại điện.

Hai nữ sắc mặt đều có vài phần ủ rũ, trong thần tình khó giấu vẻ mệt mỏi.

Ngay cả Nữ Oa luôn luôn thích nói đùa, cũng có vài phần ý tứ không tinh thần.

Bàn Cổ thấy thế, không khỏi mỉm cười: "Thế nào?

Không có thu hoạch sao?" "Đừng nhắc nữa!" Nữ Oa than ngồi tại một bên, tà tà dựa vào trên cây cột, trong tay xách theo một bầu rượu không biết biến ra từ nơi nào nói: "Muốn tự thân đại đạo viên mãn, vấn đỉnh 'Thiên Đạo Đỉnh Phong' Cảnh, quả thực là quá khó khăn.

Ta cảm thấy không có một trăm tám mươi vạn năm công phu căn bản không có khả năng." Một bên Hậu Thổ cũng sắc mặt tối sầm, chỉ bất quá, không giống Nữ Oa oán trách ra miệng.

Nhưng mà sau chuyến đi Hỗn Độn Ngoại Vực của hai nữ, hiểu rõ Hồng Hoang đại thế giới tuyệt không bình tĩnh như mặt ngoài nhìn qua, càng ý thức được khu khu "Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh" tại trong chiến đấu tiếp theo, căn bản không có tác dụng quá lớn.

Cho nên quyết tâm, muốn tại trước khi đại chiến lâm đầu, tăng lên tới "Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh".

Như vậy, cho dù kém cỏi nhất cũng có được lực đánh một trận không phải sao?

Phải biết Hồng Quân cùng Dương Mi Lão Tổ đã đạt thành hiệp nghị.

Đến lúc đó, tối thiểu sẽ có mười đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma Thần tập kích.

Như hôm nay Hồng Hoang đại thế giới, trừ Bàn Cổ ra, căn bản không có Thiên Đạo Đỉnh Phong nào khác.

Tuy rằng đối với Bàn Cổ tín nhiệm có thừa, nhưng cũng không thể chuyện gì đều để Phụ thần một người gánh vác a?

Nhất là, đây có khả năng chỉ là bộ đội tiên phong của Hỗn Độn Ma Thần.

Áp lực phải đối mặt về sau, tối thiểu gấp mười lần hiện tại.

Ngay cả lần này đều gánh không được, lần sau làm sao bây giờ?

Bàn Cổ liếc mắt nhìn thấu tâm tư của hai nữ, mỉm cười nói: "Tu luyện, vốn không phải sự tình một sớm một chiều.

Huống chi như hôm nay là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, muốn tu thành 'Thiên Đạo Đỉnh Phong' đương nhiên là khó!" Xác thực khó!

Năm đó những Hỗn Độn Ma Thần kia, sở dĩ có thể thành Thiên Đạo Đỉnh Phong, kẻ nào không phải là dùng vô tận tuế nguyệt để ngao.

Ức vạn năm chỗ nào cũng có!

Nữ Oa, Hậu Thổ, mới tu luyện bao lâu?

Nói thật, có thể tu thành Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, đã là đi vận nghịch thiên rồi!

Nếu không phải trước đó Bàn Cổ chém phân thân "Tạo Hóa Ma Thần", "Luân Hồi Ma Thần", tước đoạt ba thành đại đạo, gia trì cho các nàng.

Hai nữ muốn đạt tới cảnh giới như hôm nay, tối thiểu cũng phải

mất ngàn vạn năm chi công!

Tu hành càng về sau càng khó.

Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cùng Thiên Đạo Đỉnh Phong, nhìn như chỉ có một bước ngắn.

Nhưng một bước ngắn này, lại có khả năng là thứ mà một số người cả một đời đều vô pháp chạm tới.

Trừ thiên phú ra, thời vận cũng rất quan trọng.

Hai nữ không phải không hiểu đạo lý này, chỉ là đại chiến tiếp theo...

Hậu Thổ không khỏi nhìn về phía Bàn Cổ, mặt mang vẻ lo lắng nói: "Phụ thần, ngô cũng biết muốn thành Thiên Đạo Đỉnh Phong, không phải sự tình một sớm một chiều.

Nhưng nếu Hồng Quân mang theo bọn người Dương Mi tập kích, thì phải làm sao?" Một bên Nữ Oa, cũng hiếm thấy lộ vẻ mặt nghiêm túc.

Đây chính là sự tình quan hệ tới sự tồn vong của Hồng Hoang.

Bàn Cổ ý vị thâm trường nhìn hai nữ một chút, thản nhiên nói: "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Nếu sự tình thật muốn phát sinh, một mực lo lắng cũng vô dụng.

Các ngươi chỉ cần nhớ kỹ, bất quản là lúc nào.

Ngô đều sẽ vì các ngươi che gió che mưa, có Ngô ở một ngày, Hồng Hoang liền sẽ không diệt!

Hai người các ngươi việc cấp bách là có thể trầm hạ tâm, tĩnh tâm thể ngộ đại đạo. 'Thiên Đạo Đỉnh Phong' khó hay không khó, đơn giản cũng không đơn giản, có đôi khi, khả năng chỉ là sự tình một cái đốn ngộ!

Tóm lại, an tâm là được!" Không có nói quá nhiều thứ, chỉ trần thuật một cái đạo lý đơn giản.

Có một số việc nóng vội cũng vô dụng, không bằng an tâm làm việc.

Cho ra hứa hẹn chính là: Ta ở một ngày, Hồng Hoang liền một ngày bất diệt.

Hai nữ nghe vậy, đều tâm đầu kịch chấn.

Ẩn ước ở giữa tựa hồ minh bạch cái gì, lại giống như cái gì cũng không có.

Tự hiểu mà không hiểu, như bay mà không bay.

Nhưng có một điểm lại nghe hiểu, Phụ thần muốn các nàng tĩnh tâm thể ngộ đại đạo.

Được rồi, dù sao nóng vội cũng vô dụng.

Lập tức hai nữ cùng nhau hướng về phía Bàn Cổ bái một cái, liền các tìm một chỗ ngồi xuống.

Hậu Thổ bắt đầu lâm vào trong cảm ngộ đại đạo.

Nữ Oa lại tự rót tự uống, phảng phất như đang suy tư điều gì.

Thời gian trôi qua cực nhanh!

Thoáng chốc đã ba ngàn năm trôi qua.

Bởi vì "Thời Không Tháp" chính thức đi vào hoạt động với thời gian lưu tốc 100:1, nên trong Tam Giới nhanh chóng xuất hiện một lượng lớn cường giả.

Lấy 100 năm làm một cái luân hồi, ba ngàn năm chính là ba mươi cái luân hồi.

Chương 266

Luân Hồi Tháp tổng cộng có mười tầng, ba mươi cái luân hồi, đủ để đem đám tư chất đỉnh tiêm nhất kia trực tiếp từ Thiên Tiên tống lên Chuẩn Thánh cảnh.

Tuy nhiên, Chuẩn Thánh muốn đột phá tới "Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh" thì không đơn thuần chỉ dựa vào khổ tu là có thể làm được.

Tổng kết lại, trong vòng ba ngàn năm, số lượng Chuẩn Thánh của Tam Giới từ một triệu người ban đầu, trực tiếp đột phá ngàn vạn đại quan.

Đại La Kim Tiên càng là phá mốc ức vạn, Thiên Tiên chi thượng đếm không xuể.

Cả Hồng Hoang nghênh đón thịnh sự chưa từng có.

Tùy theo Hồng Hoang vạn linh lớn mạnh, Thiên Đạo bản nguyên càng phát ra ngưng thực cường đại.

Thậm chí ngay cả Hồng Hoang Đại Thế Giới đều đang mở rộng ra bên ngoài, ngắn ngủi ba ngàn năm liền tăng trưởng một phần mười có thừa.

Cùng Thiên Đạo bảng định bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh Nhân, chiến lực có thể phát huy càng thêm cường hãn!

Trong thời gian này, Bàn Cổ thu hoạch vô tận chỗ tốt.

Trực quan nhất chính là thọ mệnh tăng lên.

Thọ mệnh: 2,5 tỷ năm! (+1 tỷ thọ mệnh!) Tu vi: Thiên Đạo đỉnh phong / Đại Đạo Thánh Nhân! (Cảnh giới tiếp theo cần 3 tỷ thọ mệnh) Cộng thêm 1 tỷ thọ mệnh!

Đẳng đồng với việc có thêm một trăm tên Nhất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trên thực tế, tổng lượng Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không gia tăng.

Số này hoàn toàn dựa vào cơ số Chuẩn Thánh cộng lại.

Một người có khả năng chỉ gia tăng mấy chục vạn, trên trăm vạn thọ mệnh, nhưng mấy ngàn vạn người cộng lại thì con số lập tức trở nên khả quan.

Nếu không phải danh ngạch bảng định có hạn, chỉ đơn thuần một đợt này là có thể kiếm đủ thọ mệnh khôi phục Đại Đạo Thánh Nhân cảnh.

Bàn Cổ cũng không nóng nảy, sắp rồi.

Chỉ còn kém 500 triệu thọ mệnh mà thôi, trong số mấy ngàn vạn người được bảng định, có không ít chỉ mới là Sơ Đoạn Chuẩn Thánh, đợi toàn bộ đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, thấu đủ 500 triệu thọ mệnh là dư xài.

Đến lúc đó, liền là thực đánh thực Đại Đạo Thánh Nhân cảnh.

Đột nhiên, tùy theo Hồng Hoang vạn linh lớn mạnh, mỗi thời mỗi khắc đều có vô tận sinh linh chi lực dũng mãnh lao vào trong cơ thể Bàn Cổ.

Hắn có thể cảm ứng và chưởng khống được một cỗ sức mạnh hạo hãn, khác biệt với nhận thức dĩ vãng.

Có chút tương tự với Đại Đạo chi lực, nhưng lại tựa hồ không phải, ngay cả hắn cũng không cách nào hoàn toàn phỏng đoán được sự anh dũng của khí tức này.

Duy nhất có thể xác định chính là, sức mạnh này cường đại vô

thất! "Ông!" Một ngày nọ, Bàn Cổ đang tự bế mục tham tu Đại Đạo, hốt nhiên tâm thần chấn động. "Bá!" Sát na mở mắt, hư không sinh điện.

Một chùm quang mang chói mắt, trong nháy mắt động xuyên đại điện, bay thẳng vào Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn.

Hầu như các đại thần thông giả từ Chuẩn Thánh trở lên đều có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn lại, thấy được cảnh tượng tất sinh khó quên.

Chỉ thấy hai cột sáng khổng lồ phóng lên tận trời, đi thẳng xuyên thấu Hỗn Độn.

Chúng đại thần thông giả không ai không bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn kinh.

Ngay sau đó, một đạo thanh âm to lớn uy nghiêm vang vọng đáy lòng: "Tốc tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung!" "Phụ thần!" Những người nghe được thanh âm này, không ai không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tâm thần bọn họ run rẩy, nhanh chóng ý thức được Hồng Hoang hẳn là có đại sự sắp phát sinh.

Nếu không Phụ thần không có khả năng triệu tập chúng Thánh. "Bá bá bá!" Một giây sau, từng đạo tử khí trùng thiên, hoành quán cửu thiên thập địa, chạy thẳng tới Thiên Ngoại Thiên.

Dị tượng như thế, lập tức dẫn phát Hồng Hoang vạn linh bái lạy.

Thánh Nhân cao cao tại thượng, dù cho ở niên đại như hôm nay, cũng là chí tôn chí quý.

Ngày thường có thể thấy một hai vị đã là không tệ, lần này ít nhất phải có bảy mươi tôn Thánh Nhân tề tề hiện thân. "Tử khí đông lai, tường thụy thiên hàng", đây là điềm báo Thánh Nhân xuất thế.

Giờ phút này tử khí tung hoành trong thiên địa, đâu chỉ bảy mươi dải?

Trong Thần Cung! "Phụ thần!" Bị kinh tỉnh Hậu Thổ đang muốn hỏi, lại bị Bàn Cổ phất tay ngăn lại, nhàn nhạt nói: "Chờ một chút!" Hậu Thổ lập tức khom người cúi đầu, không còn mở miệng, chỉ là trong mắt nhiều thêm mấy phần kinh sắc.

Một bên Nữ Oa cũng lơ đãng nhíu mày.

Giờ phút này, hai nữ cảm ứng được khí tức Thánh Nhân trong thiên địa tung hoành giao thác, đang hướng Thiên Ngoại Thiên chạy tới.

Hiển nhiên Phụ thần triệu tập chúng Thánh.

Chuyện gì mà đáng giá để chúng Thánh tề tụ?

Ẩn ước đoán được cái gì đó, trong lòng hai nữ đều nhiều thêm một tầng âm mai.

Không bao lâu. "Bá bá bá!" Người đến trước hết là chủ nhân "Thời Không Chi Thành" hiện nay, Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm.

Hai người kế thừa sau Nữ Oa, Hậu Thổ trở thành hai vị Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, lại thêm Thời Không Chi Thành sát bên Thần Cung, cho nên đến trước nhất.

Ngay sau đó, Minh Hà Lão Tổ, Khoa Phụ, Phục Hy, Nhục Thu, Cú Mang, Chúc Dung, Huyền Minh, Nhân Tộc Tam Tổ, cùng tất cả Tổ Vu Thánh Nhân, Thiên Địa Thánh Nhân phân phân chạy tới.

Trong đó Hậu Thổ, Nữ Oa, Đế Giang, Chúc Cửu Âm ở nhóm đầu tiên, là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tiếp theo là Minh Hà Lão Tổ, Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Khoa Phụ, Phục Hy là Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhục Thu, Cú Mang, Chúc Dung, Huyền Minh (Bốn vị Tổ Vu) là Lục Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hữu Sào Thị (Phong ấn), Toại Nhân Thị (Nhân quả), Tri Sinh Thị (Trật tự) - Nhân Tộc Tam Tổ là Ngũ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Lại có Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa, Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc là Tứ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân!

Hấp Tư, Cường Lương, Hậu Nghệ, Hình Thiên, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô là Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Còn lại bảy bảy bốn mươi chín tôn "Thiên Địa Thánh Nhân", trong đó U Minh Tứ Thánh là Tam Đoạn, còn lại đa số là Nhị Đoạn hoặc Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hợp lại tổng cộng "Thất Thập Ngũ Tôn Thánh Nhân".

Đây chính là toàn bộ chiến lực Thánh Nhân của Hồng Hoang Đại Thế Giới hiện nay!

Sau khi chúng Thánh tề tụ, phân phân hướng về Bàn Cổ bái hạ: "Tham kiến Phụ thần!" Ngay cả Nữ Oa, Hậu Thổ cũng đứng dậy, dung nhập vào đội ngũ chư thiên Thánh Nhân, cùng nhau bái hạ. "Miễn lễ!" Bàn Cổ hơi giơ tay lên. "Ông!" Một vệt hỗn độn chi quang lưu chuyển, tự có một cỗ vô hình chi lực nâng chúng Thánh dậy.

Ngừng lại một chút, Đại Tổ Vu Đế Giang cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Không biết Phụ thần tương triệu, có gì yếu sự?" Những chư Thánh khác cũng dựng thẳng lỗ tai, một bộ dáng rửa tai lắng nghe.

Sau khi Thiên Đạo viên mãn, đây là lần đầu tiên Phụ thần triệu tập chúng Thánh, có thể đoán trước tất có đại sự phát sinh, nếu là chuyện tầm thường, cũng sẽ không hưng sư động chúng như vậy.

Bàn Cổ không có dư thừa phế thoại, đi thẳng vào vấn đề: "Tình hình Hỗn Độn ngoại vực, tất Nhĩ đẳng trong lòng đều đã nắm rõ." Chúng Thánh nghe vậy đều gật đầu, sớm tại trước đó, khi Bàn Cổ trở về "Thời Không Chi Thành", Hậu Thổ cùng Nữ Oa đã đem tiền căn hậu quả ở Hỗn Độn ngoại vực báo cho mọi người.

Bao quát cả chuyện Hồng Quân cấu kết với Hỗn Độn Ma Thần.

Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Thập đại Hỗn Độn Ma Thần, đã ở dưới sự che chở của 'Tạo Hóa Ngọc Điệp' tiến vào Hỗn Độn Hải.

Nhĩ đẳng cần sớm làm chuẩn bị!" "Oanh!" Lời này vừa nói ra, toàn trường giai kinh!

Tuy rằng mọi người sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự nghe được tin tức Hỗn Độn Ma Thần xâm nhập, vẫn không tự giác mà trong lòng run rẩy một trận.

Một tên Thiên Địa Thánh Nhân nhịn không được nói: "Phụ thần, thập đại Hỗn Độn Ma Thần kia chẳng lẽ là những 'Chí Tôn' Ma Thần ở Hỗn Độn ngoại vực?" Có thể được xưng là Ma Thần giả, ít nhất cũng có tu vi Thiên Đạo cảnh.

Giữa Ma Thần cũng có phân chia: - Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân xưng là "Thần Vương". - Trung Đoạn xưng là "Thần Tôn". - Cao Đoạn xưng là "Thần Chủ". - Thiên Đạo Đỉnh Phong liền là "Chúa Tể".

Nhưng "Chí Tôn" lại lăng giá vu trên cả "Chúa Tể" Ma Thần.

Chương 267

Tuy rằng mọi người đều là Hỗn Độn Ma Thần, nhưng có thể bị Bàn Cổ trịnh trọng gọi tên, ít nhất cũng là Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Nếu thấp hơn Thiên Đạo Đỉnh Phong thì tính là Ma Thần gì?

Nhưng giữa Thiên Đạo Đỉnh Phong với nhau cũng có khác biệt, đó là sự khác biệt giữa "Chúa Tể" và "Chí Tôn".

Nếu chỉ là mười đại Chúa Tể thì còn đỡ một chút.

Nhưng mà...

Bàn Cổ liếc vị Thánh Nhân vừa xuất ngôn kia một cái, nhàn nhạt nói: "Là Chí Tôn Ma Thần!" "Tê!" Trong sân lại vang lên một mảnh thanh âm hít sâu khí lạnh.

Thập đại Chí Tôn Ma Thần.

Không ai không phải là tuyệt cường tồn tại trong Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Ngừng lại một chút, lại có Thiên Đế Phục Hy khom người bái nói: "Phụ thần, không biết ngoại trừ thập đại Chí Tôn Ma Thần, còn có Ma Thần nào khác không?" "Đương nhiên!" Bàn Cổ nhàn nhạt nói: "Ít nhất có mười tám tên Thần Chủ, bảy mươi hai Thần Tôn, ba trăm Thần Vương." Sớm từ chỗ Hồng Quân thám thính tin tức, lần trước Dương Mi, Thời Thần bị bưng mất sào huyệt, hận không thể đem Bàn Cổ lột da róc xương, cho nên số lượng Ma Thần chỉ nhiều không ít.

Thần Chủ là Cửu Đoạn, Thần Tôn là Trung Đoạn đỉnh phong, Thần Vương là Sơ Đoạn đỉnh phong.

Tuy rằng sớm từ miệng Hậu Thổ, Nữ Oa biết được chuyện Hồng Quân cấu kết Ma Thần, nhưng rốt cuộc có bao nhiêu Ma Thần xuất

chiến thì vẫn không rõ ràng.

Hôm nay chợt nghe thấy, từng người đều có cảm giác hít thở không thông.

Hồng Hoang đếm hết cũng chỉ có bảy mươi lăm tôn Thánh Nhân, trong đó bốn mươi chín vị là Sơ Đoạn.

Đối phương Trung Đoạn đỉnh phong đã có bảy mươi hai vị, lại còn mười tám vị Cao Đoạn đỉnh phong.

Đủ để đem Hồng Hoang chúng Thánh ấn xuống đất ma sát một trăm lần.

Giờ phút này, dù là đồng dạng Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân như Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng đều nhíu mày thật sâu.

Đặc biệt là hai nữ, ngay từ đầu đã lo lắng điểm này.

Nhưng khoảnh khắc này chung quy cũng tới.

Chiến lực song phương hoàn toàn không cân xứng a!

Phe ta mới bốn cái Cửu Đoạn, đối phương lại có mười tám vị?

Chỉ có Bàn Cổ một vị Thiên Đạo Đỉnh Phong, đối phương lại có mười vị, không, cộng thêm một cái Hồng Quân Lão Tổ, đó chính là mười một vị.

Cái này còn đánh đấm gì nữa?

Bàn Cổ lại như cũ bình thản, ánh mắt quét qua mặt chúng Thánh, nhàn nhạt nói: "Nhĩ đẳng không cần nản lòng, Hỗn Độn Ma Thần tuy mạnh, nhưng Ngô cũng không phải là không có cơ hội thủ thắng!" "Thỉnh Phụ thần chỉ giáo!" "Thỉnh Phụ thần chỉ giáo!" Dưới sự dẫn đầu của hai nữ, chúng Thánh phân phân bái hạ.

Không phải bọn họ không đủ dũng cảm, mà là sức mạnh song

phương quá huyền thù.

Hỗn Độn Ma Thần chiến lực gấp mấy lần, căn bản không cách nào so sánh.

Lập tức từng người mắt ba ba nhìn về phía Bàn Cổ, chờ đợi Bàn Cổ chỉ ra con đường sáng.

Bàn Cổ nói: "Hỗn Độn Hải là hạch tâm của Hỗn Độn, cũng là nơi Đại Đạo quy ẩn.

Hỗn Độn Ma Thần sinh ra đã có khiếm khuyết, tu vi càng mạnh càng dễ dàng diệt thế, cho nên bị Đại Đạo sở khí (vứt bỏ).

Bình thường Hỗn Độn Ma Thần căn bản không dám xông vào Hỗn Độn Hải, sợ kích hoạt Đại Đạo ý chí.

Hôm nay cũng là nhờ Hồng Quân mượn lực 'Tạo Hóa Ngọc Điệp' che giấu khí tức cho bọn chúng, cho nên mới có thể tiến vào Hỗn Độn Hải." "Cùng bọn chúng đối chiến, điểm quyết thắng duy nhất nằm ở chỗ làm sao khiên dẫn ra 'Đại Đạo Chi Lực', từ đó diệt sát Hỗn Độn Ma Thần!" Đại Đạo Chi Lực, diệt sát Ma Thần...

Chúng Thánh đều lẩm bẩm tự nói.

Nữ Oa trong mắt ẩn có mấy phân minh ngộ nói: "Ý tứ của Đại thần là, Đại Đạo Chi Lực là khắc tinh của Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu có thể trong quá trình đối chiến dẫn động Đại Đạo Chi Lực, như vậy muốn giết Hỗn Độn Ma Thần sẽ rất đơn giản." "Chính là lý này!" Bàn Cổ tán thưởng nhìn nàng một cái.

Một bên Hậu Thổ lại mặt có ưu sắc nói: "Phụ thần, Đại Đạo Chi Lực huyền diệu khó lường, dù cho chúng ta có tu vi Thiên Đạo Cửu Đoạn cũng không pháp cảm ứng tung tích của nó.

Thánh Nhân tầm thường thì làm sao có thể dẫn động Đại Đạo Chi

Lực?" Đổi lại dĩ vãng, nàng không nhất định dám nói chuyện với Bàn Cổ như vậy.

Nhưng lần này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của Hồng Hoang Đại Thế Giới, không thể không đối chiếu kỹ càng.

Bàn Cổ cũng không giận, nhìn chúng Thánh đang đồng dạng mê mang nói: "Đơn giản, 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' của Ngô vốn là Đại Đạo chiến kỹ.

Chỉ cần tu thành ba phủ đầu tiên liền có thể nhập môn, điều động tế vi Đại Đạo Chi Lực.

Sau ba phủ, mỗi tăng thêm một phủ, Đại Đạo Chi Lực liền tăng cường một phần.

Cụ thể có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, liền xem tạo hóa của các ngươi." Dứt lời, Bàn Cổ vung tay lên. "Ông!" Một vệt hỗn độn lưu quang phù hiện, trong nháy mắt phân hóa thành bảy mươi lăm phần, phân biệt rơi vào đỉnh đầu bảy mươi lăm Thánh!

Trong đó Hậu Thổ và mười một Tổ Vu ban đầu đều từng đạt được Khai Thiên Phủ truyền thừa.

Nhưng lúc đó tu vi còn yếu, căn bản không pháp lĩnh ngộ tinh túy của "Khai Thiên Phủ".

Hôm nay lại đại không giống nhau.

Mạnh nhất như Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm không cần nói, những Tổ Vu khác, Nhân Tộc Tam Tổ cũng đều đã có tu vi Trung Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù kém cỏi nhất cũng có thể nắm giữ sáu bảy phủ!

Nếu là cường giả tu "Chiến Giả Đạo", không chừng có thể lĩnh ngộ tám chín phủ.

Miểu sát Ma Thần đồng giai không còn là lời nói suông.

Thất Thập Ngũ Thánh chỉ cảm thấy tâm thần một trận hoảng hốt. "Ông!" Trong thức hải xuất hiện một màn khai thiên tích địa.

Một gã cự hán tay cầm "Khai Thiên Phủ", một búa trảm thiên, một búa phách địa!

Tinh yếu của Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ tận số triển hiện đến lâm li tận chí.

Rất nhanh, chúng Thánh Nhân liền trầm tẩm trong sự tinh diệu biến hóa của chiến kỹ này.

Trong đó có mấy vị thiên phú siêu tuyệt, đỉnh đầu đã có hư ảnh một cây búa nhỏ ngưng tụ, đang không ngừng mở rộng, đó là tiêu chí đã lĩnh ngộ được tinh túy Khai Thiên Phủ.

Bàn Cổ thấy thế, không khỏi lộ ra một tia mỉm cười. "Ông!" Một vệt lưu quang phù hiện, "Thời Không Chi Thành" ở nơi xa đột nhiên chấn động.

Trong đó "Thời Không Tháp" tầng thứ mười nở rộ ra quang hoa đoạt mục, một giây sau, một cỗ hấp lực tuyệt cường xuất hiện. "Hưu!" Điện nội thất thập ngũ Thánh trong nháy mắt hoàn thành na di.

Thời gian lưu tốc 100:1!

Toàn bộ quá trình, chúng Thánh đều không nhúc nhích, vẫn như cũ trầm tẩm trong cảm ngộ ban đầu!

Cũng chỉ có Bàn Cổ mới có thể vô thanh vô tức hoàn thành chuyển hoán này!

Tại Hỗn Độn Hải!

Một vệt lưu quang phù động, cấp tốc xuyên hành trong Hỗn Độn!

Mắt trần có thể thấy, đó là một chiếc Ngọc Vũ Điệp khổng lồ hình

vòng cung.

Trên đó tán phát từng đạo đạo tắc, ẩn ước cùng Hỗn Độn tương hợp.

Nơi nó đi qua, tất cả hỗn độn loạn lưu đều tản ra hai bên. "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp", vốn sinh ra từ Hỗn Độn Hải, thuộc về "Hỗn Độn Chí Bảo".

Hôm nay trở lại Hỗn Độn Hải, liền như chim yến về rừng, rồng về biển lớn, tự nhiên nhàn thích.

Ở bên trong "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp" lại là một phương thiên địa cự đại, sừng sững một tòa tử sắc thần cung.

Bên trên có ba chữ lớn: "Tử Tiêu Cung!" Trong Tử Tiêu Cung!

Hồng Quân Lão Tổ đoan tọa trên vân đài.

Đối diện với hắn, đồng dạng liệt kê mười tòa vân đài, mỗi một tôn trên vân đài đều có một vị Hỗn Độn Ma Thần độc tọa.

Trong điện trừ Lão Tử, Tiếp Dẫn cầm đầu Bát Thánh ra, còn có mấy trăm Hỗn Độn Ma Thần, tu vi từ Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân đến Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân không đồng nhất, kém nhất cũng có Tam Đoạn.

Kỳ thật, Ma Thần ở Hỗn Độn ngoại vực xa không chỉ chừng này, chỉ là thực lực Hồng Quân có hạn, "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp" cũng bị tổn hại trong trận Khai Thiên chi chiến năm xưa, cũng không phải hoàn toàn thể.

Cho nên mang theo mười đại Hỗn Độn Ma Thần, lại thêm mấy trăm Thiên Đạo cảnh Ma Thần, dĩ nhiên là cực hạn.

Nếu nhiều thêm, khí tức Hỗn Độn Ma Thần sẽ không che giấu được.

Cho nên con số trước mắt là kết luận kinh qua tính toán chu mật, cũng không phải tùy ý an bài.

Chương 268

Thập đại Ma Thần lấy Không Gian Ma Thần "Dương Mi" cầm đầu, chín đại Ma Thần còn lại đều ẩn thân trong vân vụ, diện mục mơ hồ không thể thấy.

Duy có khí tức trên người hám thiên động địa, chiêu kỳ tu vi Đạo Cảnh cường hãn vô thất.

Người ngồi ngang hàng với Dương Mi, tuy diện bộ mơ hồ, nhưng chu quanh có một đạo thời gian chi lực lưu chuyển, phảng phất vượt qua tuyên cổ.

Đó vô nghi là Thời Gian Ma Thần "Thời Thần".

Tựa hồ cảm ứng được gì đó, Hồng Quân mở mắt, trong mâu phù hiện một mạt khẽ cười nói: "Chư vị đạo hữu, giờ phút này chúng ta đã tiến vào nội vi Hỗn Độn Hải.

Lại đi thêm một đoạn đường nữa liền là nơi 'Hồng Hoang Đại Thế Giới' tọa lạc.

Chư vị khả phải cẩn thận." "A!" Lời còn chưa dứt, liền có một đạo thanh âm tiêm duệ vang lên.

Tuy diện bộ mơ hồ không thể thấy, nhưng lại có đạo đạo hung lệ vô thất chi ý trùng thiên.

Lạnh lùng nói: "Hồng Quân, ngươi thật là càng sống càng không có tiền đồ.

Bàn Cổ bất quá là chân linh phục sinh, ngắn ngủi vạn năm thời gian, lại có thể làm được gì?

Lần này chúng ta suất chúng tập kích, định phải bắt lấy Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Ngươi muốn cẩn thận thì cứ cẩn thận!" Hồng Quân nghe xong cũng không tức giận, ngược lại a a cười nói: "Thiên Sát đạo hữu nói chí phải!

Chư vị tại tích niên ba ngàn Ma Thần trung, đều là tồn tại bài danh trong top ba mươi.

Ngô lại chỉ nằm trong danh sách một trăm, tự nhiên không cách nào so sánh cùng chư vị đạo hữu.

Lần này có chúng vị đạo hữu tương trợ, tất khả thủ cầm." Không Gian Ma Thần Dương Mi liếc mắt một cái, không nói gì.

Chỉ nhìn về phía Ma Thần vừa lên tiếng, nhíu mày nói: "Thiên Sát, Bàn Cổ chi lực phi đồng tiểu khả.

Ngày đó ngô từng cùng hắn giao thủ, thực lực của hắn không yếu hơn năm đó bao nhiêu." "Vậy sao?" Thiên Sát Lão Tổ cười lạnh nói: "Bàn Cổ chân linh phục tô, túng nhiên có được kiếp trước tu vi, cũng giống như ta chờ, đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hơn nữa lần này hắn không có 'Khai Thiên Phủ', cũng không có 'Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp' cùng các chí bảo khác tương trợ.

Thánh thành sào huyệt của ngươi lại bị đối phương một ổ bưng đi.

Chỉ có thể chứng minh Dương Mi ngươi vô năng." Tê!

Lời này vừa nói ra, trong điện không ít Ma Thần đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Trong đó đại bộ phận đều là lần đầu tiên thấy nhiều "Chí Tôn" Ma Thần chỉ tồn tại trong truyền thuyết như vậy.

Không ngờ, Chí Tôn Ma Thần đều cương như thế.

Vị "Thiên Sát Lão Tổ" này vừa mở miệng liền dám đốp chát thẳng

mặt Không Gian Ma Thần Dương Mi đứng top 3.

Là ảo giác sao?

Dương Mi lại tựa hồ đã sớm tập quán, cũng không thấy động nộ, chỉ là trong mắt nhiều thêm mấy phần hàn ý, lãnh lãnh nói: "Thiên Sát, Bàn Cổ có bao nhiêu chiến lực, đợi ngươi giao thủ liền biết.

Chỉ mong đến lúc đó đừng dọa đái ra quần." "A..." Thiên Sát Lão Tổ cười lạnh một tiếng, đang muốn nói tiếp, hốt nhiên, ngồi bên cạnh Dương Mi, Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" vẫn luôn vô thanh vô tức đạm đạm nói: "Đủ rồi.

Bàn Cổ không dung khinh thường.

Chư vị ai nếu cảm thấy tự thân chiến lực thao thiên, có thể lấy sức một mình nuốt trọn cả Hồng Hoang Đại Thế Giới thì cứ việc đi làm.

Bản tọa vui lòng làm một lần người đứng xem!" Lời này vừa nói ra, Thiên Sát Lão Tổ lập tức im bặt.

Hắn tuy tự phụ nhưng không ngu.

Nếu thật có năng lực một mình nuốt trọn Hồng Hoang thì hắn cũng sẽ không đợi đến hiện tại.

Huống hồ, mọi người cùng là Thiên Đạo Đỉnh Phong nhưng cũng có phân chia mạnh yếu.

Hắn chiến lực không yếu, nhưng so với Dương Mi Lão Tổ vẫn kém một chút.

Ngạnh bính ngạnh có lẽ không phải đối thủ của Dương Mi, nhưng Dương Mi muốn giết hắn cũng không có khả năng, cho nên hắn mới dám xuất ngôn đỉnh chàng.

Nhưng so với Dương Mi, Bàn Cổ vô nghi còn thắng hơn một bậc.

Hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt!

Thiếu đi Thiên Sát Lão Tổ gây sự, trong điện lập tức yên tĩnh không ít.

Dương Mi mục quang rơi vào trên người Hồng Quân, nhàn nhạt nói: "Lần này tuy tương trợ đạo hữu đoạt lại Hồng Hoang thiên địa, đạo hữu cũng trả thù lao.

Nhưng Bàn Cổ đoạt Thánh Thành của ta cùng Thời Thần đạo hữu lại là một món nợ khác.

Nếu thành công bắt lấy Hồng Hoang thiên địa, Thánh Thành cần phải trả lại cho hai người chúng ta." Hồng Quân trong lòng thiên tư bách chuyển, cuối cùng quyết định không xảy ra vấn đề ở mấu chốt này.

Lập tức bất động thanh sắc nói: "Đương nhiên, Thánh Thành vốn là đồ vật của Dương Mi đạo hữu cùng Thời Thần đạo hữu, chỉ nhân tên Bàn Cổ kia xảo thủ hào đoạt, ác tích đầy rẫy mới rơi vào Hồng Hoang thiên địa.

Hai vị đạo hữu yên tâm, chỉ cần một lần nữa đoạt lại Hồng Hoang, bần đạo nhất định trước tiên đem Thánh Thành song thủ dâng lên." "Phốc..." Một đạo tiếng cười khinh miệt vang lên, rất nhanh dưới ánh mắt bức thị của Dương Mi và Thời Thần liền biến mất vô tung!

Hồng Quân Lão Tổ lại thần sắc như thường, không hề vì sự khinh thường vừa rồi mà xấu hổ.

Thoáng chốc đã trăm năm trôi qua! "Ông!" Hư không chấn động, trung ương Hỗn Độn Hải vô tận chợt phù hiện một đạo thất thải thần quang.

Tiếp theo liền thấy một chiếc Ngọc Vũ Điệp khổng lồ lưu chuyển,

quang ảnh che khuất bầu trời, đầu xạ ra từng đạo khí tức cường hãn vô thất. "Oanh long!" Một giây sau, mười mấy đạo thân ảnh phù hiện tại Hỗn Độn Hải!

Cầm đầu chính là Hồng Quân, cùng Dương Mi, Thời Thần chờ thập đại Hỗn Độn Ma Thần, cùng với Lão Tử, Tiếp Dẫn cầm đầu Bát Thánh.

Hồng Quân cùng Bát Thánh vốn là người Hồng Hoang, cho nên xuất hiện tại Hỗn Độn Hải cũng không bị bài xích.

Dương Mi, Thời Thần chờ thập đại Hỗn Độn Ma Thần thì có "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp" che giấu khí tức, cho nên chưa dẫn phát Hỗn Độn Hải biến cố.

Dù vậy, thân xử Hỗn Độn Hải, thập đại Chí Tôn Ma Thần cũng có cảm giác tâm thần run rẩy.

Phảng phất nguy hiểm có thể hàng lâm bất cứ lúc nào.

Hỗn Độn Hải quả nhiên quỷ dị vô cùng, kham xưng khắc tinh của Hỗn Độn Ma Thần!

Mấy đại Hỗn Độn Ma Thần cũng không dám tự ý hành động.

Hầu như cùng một thời gian!

Tại Hồng Hoang Đại Thế Giới, Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên, Thần Cung! "Ông!" Nguyên bản đang bế mục Bàn Cổ, hốt nhiên thân hình run lên, mở mắt ra.

Cách vô tận hư không, phảng phất nhìn thấy cái gì.

Trong mắt phiếm từng tầng gợn sóng: "Nên đến, chung quy đã đến." "Bá!" Đợi khi xuất hiện lại, hắn đã ở bên ngoài Thần Cung.

Cũng tại một khắc này, bảy mươi lăm Thánh đang bế quan ở tầng thứ mười "Thời Không Tháp" mỗi người thân hình chấn động, phảng

phất tâm có sở cảm. "Oanh, oanh, oanh!" Từng đạo khí tức trùng thiên, linh quang phi xạ, một giây sau, phân phân xuất hiện bên ngoài Thần Cung.

So với trăm năm trước, khí tức của bảy mươi lăm Thánh đều phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Đặc biệt là những kẻ có bản thân chiến lực cường đại như Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Khoa Phụ, Minh Hà, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Chúc Long... khí tức trên người hám thiên động địa, phảng phất như một thanh lợi nhận, tùy thời đều có thể trảm phá hư không.

Do "Thời Không Tháp" gia tốc thời gian, ngoại giới trăm năm, đối với bọn hắn đã là vạn năm lâu!

Vạn năm thời gian, đủ để bọn hắn đem "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" lĩnh ngộ đến một cảnh giới cực cao.

Trong đó mạnh nhất không ai qua được Đế Giang, Chúc Cửu Âm, tu vi Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân trực tiếp để bọn hắn lĩnh ngộ tới mười tám phủ, đủ để lực trảm Ma Thần đồng giai.

Dưới sự toàn lực bộc phát, Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng không phải không thể đánh một trận.

So sánh ra, Nữ Oa, Hậu Thổ đối với "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" lĩnh ngộ yếu hơn không ít, có khả năng do các nàng không quá am hiểu chiến đấu.

Bất quá đạo cảnh tu vi của hai nữ còn thắng hơn Đế Giang, Chúc Cửu Âm, dù lĩnh ngộ lực khai thiên phủ hơi kém, nhưng đạo cảnh tu vi đủ để bù đắp.

Đây chính là bốn vị Thánh Nhân chiến lực mạnh nhất Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Tiếp xuống, Minh Hà Lão Tổ, Khoa Phụ cũng không kém, lĩnh ngộ

được mười lăm phủ trong Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, đồng dạng có thể chém giết Ma Thần đồng giai, lực chiến Thần Chủ cảnh cường giả không thành vấn đề. "Là Hỗn Độn Ma Thần?" Đế Giang nương theo ánh mắt Bàn Cổ, nhìn về hướng Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn.

Những Thánh Nhân khác đều chiến ý thao thao, hận không thể hiện tại lao ra chém giết một phen.

Bàn Cổ nói: "Chư vị chuẩn bị xong chưa?" "Chuẩn bị xong rồi!" Sau một khắc, chư Thánh đều tề tề cao hát, thanh chấn cửu thiên.

Bàn Cổ trong mắt dị thải lóe lên một cái rồi biến mất, uy nghiêm nói: "Bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh Nhân lưu thủ Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Chương 269

Hai mươi sáu Thánh còn lại, tùy Ngô xuất chiến!" "Nặc!" Chúng Thánh tề tề cao hát. "Oanh long!" Ngay sau đó, Bàn Cổ liền một ngựa đi đầu, thân hóa một mạt lưu quang, đi thẳng xuyên thấu Thiên Ngoại Thiên bích chướng, trực nhập Hỗn Độn.

Hậu Thổ, Nữ Oa, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Phục Hy, Nhân Tộc Tam Tổ... hai mươi sáu Thánh hầu như không chút do dự, "hưu hưu hưu" theo sát nương theo bộ phạt của Bàn Cổ, trùng phá Thiên Ngoại Thiên bích chướng.

Bốn mươi chín Thánh còn lại cũng không nhàn rỗi, ai nấy đều thân cùng thiên địa hợp, hiển hóa ngàn vạn trượng Thánh Nhân pháp tướng, tiếp thiên liên địa. "Oanh oanh oanh!" Toàn bộ bản nguyên chi lực của Hồng Hoang Đại Thế Giới bị điều động, bên trên xuất hiện một tầng quang hoa trong suốt vô sắc, phòng ngự cố nhược kim thang.

Thiên Địa Thánh Nhân dung hợp Hồng Mông Tử Khí chứng đạo, tu vi đa số ở Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, tức tiện học được "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" thì sở năng chưởng ác cũng có hạn, tham dự Hỗn Độn chi chiến có tính nguy hiểm rất lớn.

Ngược lại không bằng ở lại trong Hồng Hoang Đại Thế Giới, thân cùng thiên địa hợp, có thể bộc phát ra chiến lực lớn nhất, thậm chí có thể được thế giới bản nguyên chi lực gia thành, chiến lực vô cùng vô tận.

Nếu có Ma Thần đánh lén, cũng có thể đem bọn chúng thư sát ở bên ngoài. "Oanh!" Trong nháy mắt, Bàn Cổ đã xuất hiện tại Hỗn Độn Hải.

Thân hình vô hạn bạt cao, trực tiếp hóa thành chín vạn trượng

chân thân, chân đạp Hỗn Độn, thể phách như rồng, cả người trên dưới đầu xạ ra một cỗ khí thế bá đạo chước chước.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Hậu Thổ cùng hai mươi sáu Thánh theo sát phía sau, người nào cũng hiển hóa pháp tướng chân thân. "Oanh oanh oanh!" Từng đạo khí thế bàng bạc hạo hãn hám thiên động địa.

Từ đây có thể nhìn ra tu vi cao thấp mạnh yếu của nhau, tu vi càng mạnh, pháp tướng chân thân hiển hóa càng cao lớn, khí thế càng túc.

Tại phía trước bọn họ ức vạn trượng, một vầng "Ngọc Vũ Điệp" khổng lồ lưu chuyển hư không.

Ba ngàn đại đạo chi lực giảo động Hỗn Độn, tán phát quang hoa mạc danh. "Ông ông ông!" Rất nhanh, thập đại Ma Thần chân thân pháp tướng hiển hóa.

Người nào cũng thân như núi nhạc, đạo tắc khủng bố di tán hư không, chỉ là nhìn qua thì thấp hơn Bàn Cổ một cái đầu.

Cầm đầu chính là "Không Gian Ma Thần" Dương Mi, "Thời Gian Ma Thần" Thời Thần!

Hoảng hốt gian, thập đại Hỗn Độn Ma Thần phảng phất trở về mười ức tám ngàn vạn năm trước, Bàn Cổ cũng giống như hiện tại, hiện ra chín vạn trượng chân thân, tung hoành vô địch, sát lục ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Một cỗ tâm quý mạc danh dũng hiện đáy lòng.

Đến lúc này, kỳ thực là một hồi so đấu khí thế.

So sức chịu đựng, so tâm kình.

Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát Lão Tổ" trước tiên gánh không được, nhịn không được xuất ngôn nộ xích nói: "Bàn Cổ, như hôm nay địa đã

biến, sớm đã không phải năm đó.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng bằng sức một người, có thể ngăn cản mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần chúng ta?" Tuy rằng lời nói uy hiếp mười phần, nhưng từ một khắc mở miệng kia kỳ thực đã rơi vào hạ phong.

Bởi vì hắn sợ hãi, chính vì sợ hãi mới có thể dẫn đầu lên tiếng.

Phe Bàn Cổ, hầu như một mình Bàn Cổ chống đỡ.

Dù là Tứ Thánh chiến lực vô hạn bạt cao như Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng không gánh nổi uy áp của bất kỳ một tôn Hỗn Độn Ma Thần nào.

Thập đại Hỗn Độn Ma Thần, cũng không đơn thuần là "Thiên Đạo Đỉnh Phong" đơn giản như vậy, mà là nhóm thực sự tồn hoạt sau Viễn Cổ Khai Thiên chi kiếp, người nào cũng gánh vác thiên mệnh, đạo tắc cường đại.

Ngày xưa chính là tồn tại bài danh trong top ba mươi của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Hôm nay phục sinh, lại ở vực ngoại chập phục vô tận tuế nguyệt, sớm đã khôi phục đỉnh phong ngày xưa, thậm chí có chút còn tiến thêm một bước!

Bàn Cổ ánh mắt uy nghiêm, quét qua từng người trong thập đại Ma Thần, trầm giọng nói: "Nhĩ đẳng có thể tránh thoát Khai Thiên chi kiếp, cũng là cơ duyên sở trí, vì sao không trân quý thời gian hiện có?

Ngược lại sát nhập Hỗn Độn Hải.

Chẳng lẽ, không sợ Hỗn Độn Hải lần nữa trở thành nơi chôn xương của các ngươi?" "Tê!" Lời này vừa nói ra, thật có mấy đại Ma Thần hít sâu một hơi khí lạnh.

Trong đầu bất giác hiện lên một màn bị giết năm đó.

Lúc đó bọn hắn cũng như hôm nay ý khí phong phát, ba ngàn Ma Thần, không chỉ có mười cái.

Mắt thấy chúng Ma Thần tựa hồ dao động, Không Gian Ma Thần Dương Mi cầm đầu lập tức nói: "Bàn Cổ, đừng ở chỗ này yêu ngôn hoặc chúng, năm đó ba ngàn Ma Thần chúng ta chúa tể Hỗn Độn, thời gian tiêu dao khoái hoạt bực nào.

Phân minh là ngươi tên đao phủ này, vì một mình siêu thoát, vọng đồ bác đoạt đại đạo thành tựu của chúng ta, mới dấy lên Khai Thiên sát kiếp.

Thù này không báo, chúng ta uổng xưng 'Hỗn Độn Ma Thần'." "Không sai!" Lời vừa nói ra, lập tức kích phát lòng thù địch cùng chung mối hận của chúng Hỗn Độn Ma Thần.

Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát" lệ thanh nói: "Bàn Cổ, ngươi là thứ gì, mọi người đều rõ ràng.

Cũng đừng ở đó giả bộ, chân linh phục tô không đến vạn năm, có thể có bao nhiêu năng nại?

Hù dọa chúng ta?

A!" Bàn Cổ lười nhác nói nhảm, nhàn nhạt nói: "Đã như vậy, thủ hạ kiến chân chương đi!" Cùng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ân oán, cũng không phải ba ngôn hai ngữ là có thể nói rõ ràng.

Hỗn Độn Ma Thần nếu quả thật có thể buông xuống ân oán, cũng sẽ không bị xưng là Hỗn Độn Ma Thần. "Tử đến nơi rồi còn dám đại ngôn bất tàm?" Thiên Sát Lão Tổ cười lạnh.

Còn lại chúng Ma Thần cũng đều ma uy cuồn cuộn, sát khí thao thiên.

Dương Mi Lão Tổ vung tay lên. "Ông!" Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp mãnh địa linh quang trán phóng, ba ngàn đại đạo luân chuyển. "Oanh oanh oanh!" Một đạo tiếp một đạo khí tức cường hãn trùng thiên, chính là những Ma Thần ẩn tàng trong Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Mười tám Thần Chủ, bảy mươi hai Thần Tôn, ba trăm Thần Vương.

Người nào khí tức trên người cũng hám thiên động địa, tinh anh trong tinh anh.

Ngoài ra còn có Hồng Quân Lão Tổ mang theo Bát Thánh hiện thân, chỉ là so với Hỗn Độn Ma Thần, khí thế yếu hơn không chỉ một phần nửa phần.

Nữ Oa, Hậu Thổ bọn người thấy thế, không ai không mắt đỏ lên.

Những cường giả Hồng Hoang xưa nhất này quả nhiên cùng Hỗn Độn Ma Thần cấu kết với nhau.

Hồng Quân Lão Tổ cũng Thôi, vốn là Hỗn Độn Ma Thần xuất thân, chuyển thế đầu nhập Hồng Hoang cũng là có mục đích khác.

Nhưng Bát Thánh còn lại, đó đều là thực đánh thực Hồng Hoang sinh linh a!

Thiên Đế Phục Hy nhịn không được lệ hát nói: "Nhĩ đẳng đều là Hồng Hoang chi linh, vì sao lại cấu kết Hỗn Độn Ma Thần, vọng đồ phúc diệt Hồng Hoang?" Côn Bằng thấy thế, cười lạnh một tiếng nói: "Phục Hy, ngươi có cô em gái tốt, phản bội Yêu Tộc cũng có thể tìm được chỗ dựa tốt.

Nhưng ta thì sao?

Không cùng Hỗn Độn Ma Thần liên thủ, chẳng lẽ chỉ có thể chờ chết sao?" Đế Tuấn, Thái Nhất tuy rằng không nói gì, nhưng nhìn về phía Phục Hy trong ánh mắt cũng sung xích một mạt hận ý.

Tích nhật, Phục Hy bất quá chỉ là Yêu Tướng của Yêu Tộc, dưới một người trên vạn người.

Hiện tại cư nhiên dao thân biến đổi, trở thành Thiên Giới Chi Chủ, lĩnh hạt Tam Giới.

Hôm nay càng thành Lục Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Tập quyền thế, thực lực vào một thân.

Mà bọn hắn tựa hồ như chó nhà có tang, tứ xứ đào thoán không xong, hôm nay lạc được cái danh tội cấu kết Hỗn Độn Ma Thần.

Không sợ không biết hàng, chỉ sợ hàng so hàng.

Vừa so sánh, chênh lệch liền hiện ra. "Nói nhảm quá nhiều!" Không Gian Ma Thần Dương Mi nhíu mày.

Theo hắn thấy, chiến lực phe mình đủ để nghiền ép Hồng Hoang.

Mười một Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đối chiến Bàn Cổ, số Ma Thần còn lại công khắc Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Đã sớm an bài tốt.

Về phần Bát Thánh thật không để vào mắt! "Sát!" Hắn vung tay lên. "Ông!" Không Gian Ma Thần Dương Mi dẫn đầu sát xuất. "Oanh long!" Hư không một dải đại đạo trong suốt vô sắc hoành tuyên, trong nháy mắt vượt qua ức vạn trượng chi địa, thô đại hạo hãn, tựa hồ có thể tồi hủy hết thảy, bay thẳng tới Bàn Cổ trấn áp xuống.

Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" thôi động Thời Gian Đại Đạo, một dải đại đạo hồ như tương đồng với Không Gian Ma Thần Dương Mi cũng đầu xạ ra.

Những đại Ma Thần khác cũng không ăn chay, phân phân sử xuất hồn thân giải số, thôi động tự thân đại đạo.

Sát thời, hư không mười dải đại đạo cự đại vô cùng hoành trần,

nơi đi qua, thiên địa băng toái, hỗn độn hóa thành hư vô.

Chương 270

Tất cả địa thủy phong hỏa cuồng dũng, trình hiện ra cảnh tượng diệt thế đáng sợ. "Ông!" Bàn Cổ pháp thân cao gần ức vạn trượng đương trường bị mười dải đại đạo kia bao khỏa, do như tại trong hỗn độn một lần nữa thiết lập một chiến trường riêng biệt, thuấn tức đi xa. "Oanh long long!" Chỉ nghe thấy tiếng nổ mạnh không dứt, trong đó ẩn có một tôn thân ảnh vĩ ngạn vô thất, tay cầm cự phủ tung hoành bãi hạp, sát phạt vô địch.

Hồng Hoang nhị thập lục Thánh tuy rằng trong lòng lo lắng, lại cũng ái mạc năng trợ.

Dù là Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm có tu vi Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không dám khinh cử vọng động.

Bởi vì khiêu chiến bọn họ phải đối mặt giờ khắc này mới chân chính hàng lâm.

Mười tám tên Thần Chủ cảnh Ma Thần (Thiên Đạo Cửu Đoạn), bảy mươi hai tên Thần Tôn cảnh Ma Thần (Thiên Đạo Lục Đoạn), ba trăm tên Thần Vương cảnh Ma Thần (Thiên Đạo Tam Đoạn), ngoài ra còn Hồng Quân Lão Tổ (Thiên Đạo Đỉnh Phong), Lão Tử, Tiếp Dẫn cầm đầu Bát Thánh.

Trong đó Lão Tử, Tiếp Dẫn đồng dạng là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng đạo cảnh tuy kém, nhưng cũng là Trung Đoạn trở lên. "Sát!" Một tiếng bạo hát, Đại Tổ Vu Đế Giang dẫn đầu sát xuất, vẫn như năm đó thân tiên sĩ tốt.

Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm theo sát phía sau. "Oanh long long!"

Trên người hai người "Thời Không Chi Lực" giao thác, phía sau ẩn hiện một tòa nguy nga cổ thành, tán phát khí thế trùng thiên. "Thời Không Chi Thành?" Hồng Quân Lão Tổ thấy thế, không khỏi biến sắc.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tuy rằng chỉ là Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, nhưng tự thân đại đạo lại vô cùng khế hợp với "Thời Không Chi Thành".

Mượn nhờ sức mạnh cổ thành, hai người có thể tạm thời cụ bị chiến lực "Thiên Đạo Đỉnh Phong".

Hầu như đương cơ lập đoạn, Hồng Quân Lão Tổ nói: "Hai vị này chính là chiến lực mạnh nhất của Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Chư vị đạo hữu, cứ giao cho Ngô cùng tám tên đồ đệ của Ngô, Hồng Hoang Đại Thế Giới còn lại xin nhờ chư vị rồi." Mười tám Thần Chủ cảnh Ma Thần tuy rằng có chút bỉ di, nhưng Đế Giang, Chúc Cửu Âm dung hợp cổ thành chi lực xong, xác thực đã đạt tới chiến lực Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Hồng Quân tự nguyện đi gánh lôi cũng là một chuyện tốt.

Lập tức trầm giọng nói: "Tiền bối cứ việc yên tâm, chúng ta thề chết hoàn thành chúc thác của mười vị Chí Tôn." "Chí Tôn" trong miệng đám Thần Chủ cảnh Ma Thần tự nhiên là mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đang đại chiến cùng Bàn Cổ, độn vào sâu trong Hỗn Độn.

Hiển nhiên, người bọn chúng chân chính nhận khả cũng chỉ có mười vị này.

Về phần Hồng Quân bất quá chỉ là quan hệ hợp tác.

Hồng Quân cũng không thèm để ý những chi tiết nhỏ này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm tuy mạnh, nhưng liên hợp với Bát Thánh đủ để nhẹ nhõm áp chế.

Hai nơi chiến trường hung hiểm nhất giao cho đám Hỗn Độn Ma Thần này.

Theo hắn thấy, bất quản là đối chiến Bàn Cổ hay công khắc "Hồng Hoang Đại Thế Giới" đều có hung hiểm mạc danh.

Bàn Cổ nguy hiểm tính tự nhiên không cần nói.

Mà Hồng Hoang Đại Thế Giới kia cũng không đơn giản, đừng quên, hôm nay Hồng Hoang Đại Thế Giới đã bổ toàn Thiên Đạo bản nguyên.

Tuy rằng Thiên Đạo không cụ bị tự ngã ý thức, nhưng lúc này đối mặt Hỗn Độn Ma Thần xâm nhập, chẳng lẽ nó sẽ thờ ơ?

Đến lúc đó, bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh Nhân tất nhiên chiến lực vô hạn bạt cao.

Song phương bác sát, miễn không được sẽ có một hồi tử thương.

Bất quản thế nào, chỉ cần hắn ổn đến cuối cùng là được.

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, cuối cùng hắn lại trấn áp toàn trường.

Hoàn mỹ!

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn lóe lên một cái! "Oanh long!" Ba ngàn đại đạo lưu chuyển, "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp" nở rộ quang hoa đoạt mục, đi thẳng về phía Đế Giang, Chúc Cửu Âm cuốn tới.

Nguyên bản Đế Giang, Chúc Cửu Âm định nhân lúc Hỗn Độn Ma Thần chưa phản ứng kịp, chém giết một hai tên, để giảm nhẹ áp lực cho chúng Thánh sau lưng.

Nhưng Hồng Quân hiển nhiên sẽ không cho bọn hắn cơ hội này.

Nếu như Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng phân đẳng cấp, Hồng Quân vô nghi là loại tư cách già nhất.

Hai người bọn hắn nếu không mượn cổ thành chi lực, cũng chỉ miễn cưỡng đủ Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh, tự nhiên không dám đãi mạn. "Hưu hưu!" Thời Không Chi Lực luân chuyển, hai người rất nhanh cùng tam thiên đại đạo hư ảnh do Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp tán phát câu liên cùng một chỗ.

Một giây sau, liền bị lạp nhập vào trong Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Hồng Quân thấy thế mặt lộ vẻ vui mừng, trầm hát nói: "Chúng đồ nhi, theo Ngô cùng nhau nhập nội, trấn áp vu man!" "!" Bát Thánh cũng không phải kẻ ngu, biết tiếp xuống tất nhiên là sinh tử đấu.

Trốn vào "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp" có thể được Hồng Quân Lão Tổ che chở.

Lập tức tung người nhảy một cái, "hưu hưu hưu" từng người hóa thành hồ quang, rơi vào trong "Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp".

Đợi đến phiên Tiếp Dẫn, lại thấy Tiếp Dẫn hợp thập thi lễ nói: "A Di Đà Phật.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tuy rằng hung tàn, nhưng nhập vào Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp của lão sư, liền như trâu đất xuống biển.

Lại thêm chư vị sư đệ liên thủ trấn áp, tất nhiên khó thoát một kiếp.

Ngô nguyện lưu lại, vì lão sư đoạt lại Hồng Hoang thiên địa xuất một phần lực." Ân?

Hồng Quân Lão Tổ nhìn về phía hắn ánh mắt hơi híp lại.

Tiếp Dẫn không nguyện nhập Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, khủng phạ cũng không đơn giản như lời hắn nói.

Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp là chứng đạo chi bảo của hắn, một khi tiến vào trong đó, hắn liền là tồn tại như Tạo Vật Chủ, trừ phi đạo

cảnh tu vi mạnh hơn hắn, nếu không căn bản không có khả năng chủ động thoát ly.

Đương nhiên, nếu người nào trên người có bí mật, cũng sẽ bị hắn tham tra đến rõ ràng rành mạch.

Tiếp Dẫn thuộc về loại nào?

Sợ hắn trở mặt vô tình, hay là có bí mật?

Thú vị.

Hồng Quân nhìn sâu hắn một cái, nhưng cũng không tại lúc này trở mặt, nhàn nhạt nói: "Đã như vậy, Tiếp Dẫn liền lưu tại bên ngoài, cùng chúng Ma Thần đạo hữu cùng nhau công đánh Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Ngươi vốn xuất từ Hồng Hoang, so với chư vị Ma Thần đạo hữu cũng sẽ ít bị áp chế hơn vài phần." Lời này là đang nhắc nhở chúng Ma Thần, lát nữa để hắn xông lên phía trước nhất.

Không phải muốn ở lại bên ngoài sao?

Vậy thì làm tốt chuẩn bị xung kích tại đệ nhất tuyến đi.

Tiếp Dẫn vẫn như cũ mặt không biểu tình, hợp thập nói: "A Di Đà Phật, cẩn tuân lão sư pháp chỉ." Hồng Quân không nói thêm gì nữa, nhìn về phía một bên Lão Tử, Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy muốn tiến vào Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp tránh một chút, nhưng thấy đại huynh bên cạnh lại chần chờ.

Cắn răng, cuối cùng hắn không lên tiếng.

Nhiều năm như vậy, hắn chỉ ngộ ra một cái đạo lý, đó là đi theo đại huynh tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Cuối cùng, Lão Tử mở miệng, nhàn nhạt nói: "Ngô cùng Tiếp Dẫn đạo hữu chọn lựa giống nhau.

Có Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cùng chúng vị sư đệ tương trợ, lão sư trấn áp hai Tổ Vu không khó!" "Lão sư, ta bồi đại huynh!" Nguyên Thủy khiểm ý thi lễ.

Kỳ thực hắn rất muốn vào Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, nhưng hiện tại đã muộn.

Hồng Quân mặt không biểu tình nhìn ba người một cái, cũng không nói nhiều. "Ông!" Quang ảnh chợt hiện, Hồng Quân thân hình dung nhập Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Một mạt lưu quang chợt hiện, thuấn tức độn vào một góc hỗn độn. "Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn!" Nữ Oa, Hậu Thổ cùng hai mươi bốn Thánh còn lại nhìn về phía ba người ở lại, người nào ánh mắt cũng thống hận, hận không thể đem bọn hắn lột da róc xương.

Nguyên Thủy mạc danh đánh cái rùng mình.

Hiện tại hắn bắt đầu hoài nghi lựa chọn ở lại là sai lầm.

Người khác không dám, chứ Nữ Oa, Hậu Thổ cùng đám Vu Nhân cường giả này có thể nói là hận hắn thấu xương.

Đừng có lát nữa mặc kệ tam thất nhị thập nhất, trước tiên diệt hắn a?

Tê!

Trừ Nguyên Thủy ra, Lão Tử, Tiếp Dẫn đều thần sắc như thường, một bộ dáng an chi như tố.

Phảng phất căn bản không cảm thấy tình hình có bao nhiêu ác liệt! "Sát!" Một tiếng bạo hát, Hậu Thổ dẫn đầu xuất chiến.

Chương 271

Ánh mắt chước chước nhìn về phía Tiếp Dẫn Thánh Nhân, lãnh thanh nói: "Tiếp Dẫn, có dám cùng Ngô một trận chiến?" "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn hai tay hợp thập, khẽ cười nói: "Chính yếu lĩnh giáo Hậu Thổ đạo hữu thủ đoạn!" Lời còn chưa dứt, quanh thân trán phóng vô lượng kim quang. "Oanh oanh!" Một hoàng một kim hai đạo quang hoa trong nháy mắt va chạm giữa hư không.

Ngay sau đó liền là tiếng nổ mạnh cự đại, bên tai không dứt.

Nữ Oa khẽ cười một tiếng, vẫn như vãng tích khuynh quốc khuynh thành, một tập hồng y trường váy phi vũ.

Cười nhìn về phía Lão Tử nói: "Đại sư huynh, xem ra chỉ có thể là ta với ngươi đánh một trận rồi." Lão Tử được vinh dự là chư Thánh đứng đầu, bất quản từ thời Hồng Hoang thiên địa sơ khai, cho đến Huyền Hoàng Đại Thế Giới sau này, nãi chí dưới trướng Hồng Quân hiện nay, vẫn luôn là như thế.

Túng nhiên các Thánh Nhân khác đều đang phi tốc tiến bộ, nhưng lại không người có thể hám động địa vị của hắn.

Dù là Nữ Oa những năm gần đây tiến bộ thần tốc, cũng không dám đối với Lão Tử có nửa phần coi thường.

Nguyên thần Đại thần Bàn Cổ một phân thành ba hóa thành "Thái Thanh Thánh Nhân", cũng không phải đèn cạn dầu.

Vạn thiên ý niệm trong lòng nàng lóe lên, trên mặt lại bất lộ thanh sắc.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đối chiến Hồng Quân.

Hậu Thổ đối chiến Tiếp Dẫn.

Trong sân có thể đối phó Lão Tử cũng chỉ còn lại có nàng.

Lão Tử nghe Nữ Oa nói, lại hiếm thấy cười một cái, gật đầu nói: "Sư muội hữu lễ." Hai người không giống sinh tử chi địch, đảo càng giống hảo hữu đã lâu không gặp! "Bá bá!" Một giây sau, hai người xuất hiện tại Hỗn Độn hư vô chi địa. "Ông!" Nữ Oa giơ tay vẫy một cái, đi thẳng diễn hóa "Tạo Hóa Đại Đạo".

Lão Tử cũng không nói nhiều, trên đỉnh đầu một cỗ thanh khí trùng thiên, diễn hóa "Thái Thanh Đại Đạo". "Oanh long long!" Hai người trong nháy mắt tư sát cùng một chỗ! "Nguyên Thủy, Ngô chiến!" Minh Hà Lão Tổ đại hát một tiếng, trên người một dải huyết sắc trường hà trùng thiên.

Chính là "Sát Lục Chi Đạo", nhìn qua tương tự với Sát Lục Ma Thần, thực tắc nơi tế vi lại có điểm bất đồng.

Nguyên Thủy trong mắt âm mai biến đổi liên tục, hắn cảm ứng được, Minh Hà Lão Tổ là Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Trong lòng một cỗ đố kỵ không thể ức chế dâng lên.

Từng có lúc, hắn coi Minh Hà chỉ là một con trùng nhỏ.

Cái gì mà Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ.

Từ khi Nguyên Thủy thành Thánh về sau, phi Thánh trong mắt hắn chính là sâu kiến.

Dù Minh Hà thực lực không yếu, nhưng cũng không được hắn để vào mắt.

Hôm nay, hắn lịch kinh thiên tân vạn khổ mới có được thành tựu như bây giờ.

Kết quả, Minh Hà - một con trùng nhỏ cư nhiên cũng có được Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh? "Chết!" Bạo hát một tiếng. "Oanh

long!" Nguyên Thủy trong tay xuất hiện "Bàn Cổ Phiên".

Bàn Cổ Phiên là Khai Thiên Chí Bảo "Khai Thiên Phủ" sở hóa, phong duệ vô thất, dù lấy tu vi Bát Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân sử dụng vẫn như cũ có thể đạt được sự phụ trợ cường đại. "Oanh oanh oanh!" Hàng ngàn hàng vạn đạo hỗn độn kiếm quang bắn ra, bay thẳng Minh Hà sát tới.

Minh Hà Lão Tổ tay cầm "Nguyên Đồ, A Tỳ" đồng dạng là sát phạt chí bảo, hôm nay càng triệt để đem nó hóa thành linh bảo bản mệnh. "Bá bá!" Đỉnh đầu huyết sắc trường hà động đãng, phân hóa ra một trắng một đỏ hai đạo kiếm quang trường hà, "oanh long long" lấy thế vô dữ luân bỉ trấn áp xuống.

Nơi đi qua, hư không nổ tung, trình hiện ra khủng bố chi niệm diệt sát hết thảy.

Còn lại Phục Hy, Khoa Phụ, Nhục Thu, Chúc Dung, Cú Mang, Chúc Long, Phượng Nam Yến, Thiên Hỏa... chư Thánh cũng không nhàn rỗi, mỗi người tự chọn một tên Hỗn Độn Ma Thần làm đối thủ. "Oanh oanh oanh!" Nhất thời gian, đánh đến thiên băng địa liệt, trong Hỗn Độn nổi lên vô số cự lãng.

Tuy rằng Hồng Hoang chư Thánh sử xuất hồn thân giải số, nhưng đối thủ thực tại quá nhiều.

Trừ đi đám bị Hồng Hoang chư Thánh triền trụ, còn lại càng nhiều Hỗn Độn Ma Thần đi thẳng về phía "Hồng Hoang Đại Thế Giới" sát tới.

Cầm đầu là tám tên Thần Chủ cảnh Ma Thần, hơn sáu mươi Thần Tôn cảnh Ma Thần, Thần Vương số lượng hầu như không có giảm thiểu, hội tụ tại một chỗ, lập tức hình thành thế hủy thiên diệt địa! "Oanh long long!" Tám tên Thần Chủ cảnh Ma Thần tới trước tiên, mỗi tên thân cao ngàn vạn trượng, chân đạp Hỗn Độn, thể biểu ma

thần chi khí lượn lờ, tán phát lẫm nhiên chi uy, tựa hồ có thể phá diệt hư không vạn vật, phấn toái hết thảy.

Dù cách rất xa cũng có thể cảm thụ được khí thế hung lệ vô thất trên người bọn chúng.

Cùng lúc đó!

Hồng Hoang thiên địa nội bốn mươi chín Thánh cũng sớm đã làm tốt chuẩn bị.

Tại sau lưng bọn họ là cường giả Tam Giới, tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh trở lên, gần một triệu người.

Khi tám đại Thần Chủ cảnh Ma Thần đuổi tới, Thiên Ngoại Thiên bích chướng tựa hồ bị áp tháp, bên trên thanh tích đảo ảnh ra tám gương mặt khổng lồ vô cùng, ánh mắt dữ tợn hung ác, thấu ra đại khủng bố mạt sát hết thảy.

Tâm trí hơi yếu chỉ cần bị nhìn một cái liền có cảm giác thần hồn bị đoạt.

Phản ứng lại, người nào cũng sắc mặt phẫn hận, trong mắt thấu ra chiến ý bất khuất. "Chính là Hỗn Độn Ma Thần.

Là Hỗn Độn Ma Thần muốn hủy diệt gia viên chúng ta!" "Hồng Hoang!

Không dung xâm phạm!" "Sát!" Nương theo một tiếng gào thét. "Oanh long!" Bốn mươi chín Thánh trú thủ "Hồng Hoang Đại Thế Giới" dẫn đầu xuất kích.

Tịnh không phải chân thân sát xuất Hồng Hoang Đại Thế Giới, nhưng một khắc này, bọn họ lại cùng Thiên Đạo bản nguyên tương hợp, ngưng tụ ra từng tôn thân ngoại hóa thân cường đại vô cùng, tuy thân hình mơ hồ nhưng mỗi người khí tức đều cường đại vô thất. "Oanh long long!" Đi thẳng đụng nát Thiên Ngoại Thiên bích chướng,

xuất hiện tại trong Hỗn Độn! "Ân?" Nguyên bản đang xông lên phía trước nhất, tám đại Thần Chủ cảnh Ma Thần hạ ý thức khựng lại.

Nhưng những Thánh Nhân phân thân kia lại không có chần chờ, hầu như đệ nhất thời gian, hai tay hư nắm. "Oanh, oanh, oanh!" Từng đạo khí tức khủng bố trùng thiên, phía trên thiên địa đột nhiên ngưng tụ ra từng cây búa lớn hư ảnh.

Đơn nhất búa rìu có lẽ không ra sao, nhưng mười đạo, trăm đạo hội tụ thành một... "Ông!" Một mạt khí tức cường đại vô thất mãnh địa di tán ra.

Nơi đi qua, hư không thốn thốn tạc liệt.

Tám đại Thần Chủ cảnh Ma Thần không ai không cảm thụ được cỗ hàn ý triệt cốt kia, cả đám như rơi vào hầm băng.

Đã uy hiếp đến sinh tử của bọn hắn.

Không thể chống đỡ!

Vô pháp chống đỡ!

Chạy! "Xích lạp!" Một giây sau, một vệt phủ mang chói mắt xé rách thương khung.

Hư không hỗn độn phảng phất tại một khắc này bị mổ thành hai nửa, tung hoành mấy ngàn vạn dặm.

Tám đại Thần Chủ cảnh Ma Thần kia, tiên tiền khí thế hung hung, một bộ muốn phá diệt Hồng Hoang Đại Thế Giới, giờ khắc này lại đều không ngoại lệ, xoay người bỏ chạy.

Nói đùa, bọn hắn nhận ra hư ảnh búa lớn kia là vật gì.

Chính là "Khai Thiên Phủ" trong truyền thuyết.

Chuẩn xác mà nói, hẳn là "Khai Thiên Phủ Pháp".

Một cái Thiên Địa Thánh Nhân sử xuất Khai Thiên Phủ Pháp, bọn hắn tùy thủ có thể diệt.

Nhưng mười cái, trăm cái...

Đặc biệt khi mấy chục trên trăm cái Khai Thiên Phủ ngưng tụ thành một, khí tức tán phát ra, dù là Cửu Đoạn Thiên Đạo cảnh Ma Thần cũng có cảm giác mồ hôi lạnh đầm đìa, hoành thi đương trường.

Hỗn Độn Ma Thần hung tàn không giả, nhưng lại không phải kẻ không có não đi chịu chết.

Mấy chục Thiên Địa Thánh Nhân ngưng tụ Khai Thiên Phủ, phân minh có thể vô sai biệt chém giết một người trong số bọn hắn.

Nhưng chiến kỹ cường đại bực này nhất định sẽ không vô cùng vô tận.

Chương 272

Cho nên chỉ cần né qua đợt này, tiếp xuống mới là chân chính chiến đấu.

Có thể sống, ai nguyện ý đi chết?

Cho nên mới tạo thành một màn trước mắt.

Phía sau chúng Ma Thần thấy cảnh này, đều có cảm giác tam quan bị điên đảo.

Ngọa tào, lão đại đều trốn, làm cái quỷ gì?

Chẳng lẽ Hồng Hoang Đại Thế Giới có tuyệt thế cường giả ẩn tàng?

Cái búa lớn kia là đồ chơi gì?

Tám đại Thần Chủ cảnh Ma Thần cũng mặc kệ mặt mũi hay không, sống sót mới là quan trọng hơn.

Làm Ma Thần, ai thèm để ý mặt mũi?

Nhưng bất quản trốn nhanh bao nhiêu, chung quy có người rơi lại phía sau.

Ma Thần rơi lại phía sau kia trở thành mục tiêu tất sát của bốn mươi chín vị Thiên Địa Thánh Nhân! "Trảm!" Phủ mang kinh thiên, hung hăng trảm tại trên người tôn Ma Thần cuối cùng. "Thứ lạp!" Thiên địa tựa hồ tại một khắc này định cách, ánh mắt tất cả mọi người không ai không bị chùm sáng kia hấp dẫn.

Một giây sau, "Oanh!" Hỗn Độn Ma Thần bị trảm trúng nổ tung.

Cửu Đoạn Thiên Đạo cảnh Ma Thần, đã chết đến mức không thể chết lại.

Cây búa khổng lồ kia tựa hồ cũng hao hết khí lực, lần nữa tán lạc vô hình.

Nhưng mà tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia bị giết, một màn đơn giản như giết gà làm thịt chó lại thật sâu in vào đáy lòng chúng Hỗn Độn Ma Thần.

Khiến cho bọn chúng nhất thời không dám tiến lên.

Hồng Hoang Đại Thế Giới nội bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh Nhân cũng không dễ chịu, đại đa số là Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, vừa rồi có thể chém giết tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia, một phương diện là nhờ "Tam Thập Lục Khai Thiên Phủ Pháp" dung hợp, một phương diện khác hoàn toàn là thủ xảo.

Nếu như tám đại Thần Chủ cảnh Ma Thần vừa rồi không một lòng muốn chạy trốn, lựa chọn cùng nhau đối mặt, đại khái suất bọn hắn chỉ có thể trọng thương một hai vị, tuyệt đối không tạo thành chiến quả huy hoàng như trước mắt.

Đạo tắc chi lực trong cơ thể bọn họ cũng tùy theo một búa vừa rồi, hầu như bị rút sạch!

Duy nhất chỗ tốt có khả năng là nhờ được "Thiên Đạo bản nguyên" trợ giúp, hầu như ngay khi đạo tắc chi lực trong cơ thể bị tiêu hao không còn, "Oanh long long!" Nguyên nguyên bất đoạn đạo tắc chi lực lại một lần nữa chú nhập thể nội, cấp tốc di bổ tổn hao trước đó!

“Giết!” Từng đợt nối tiếp từng đợt cường giả Ma thần trùng kích vào vách ngăn Thiên Ngoại Thiên.

Bốn mươi chín vị Thánh nhân của Hồng Hoang khí tức câu liên, mượn lực lượng Thiên Đạo bản nguyên, kích phát pháp trận của Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung.

Một đạo kim quang mắt trần có thể thấy được dập dờn lan tỏa.

Ở giữa đó, bức tượng Bàn Cổ khổng lồ trán phóng ra khí tức vô lượng, phảng phất như đã sống lại.

Thân cao ức vạn trượng, thông thể xán kim lóa mắt.

Trên người tán phát ra uy áp hạo đại vô thất.

Nơi đi qua, hình thành nên thế vô thượng bá đạo trấn áp hết thảy, thiên địa độc tôn.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong bức tượng Bàn Cổ to lớn kia, có đại quân ba giới Thiên Địa Nhân trú đóng, tu vi từ Thiên Tiên đến Chuẩn Thánh không đều.

Giờ khắc này, toàn bộ vạn linh Hồng Hoang đều đang dùng phương thức độc đáo của bản thân để tham chiến.

Đây không phải là chiến đấu của một mình Bàn Cổ, cũng không phải chiến đấu của bốn mươi chín vị Thánh, mà là chiến đấu của vạn linh Hồng Hoang.

Thắng, tắc chúa tể thiên địa.

Bại, tắc luân làm nô bộc cho Ma thần.

Giờ phút này, vạn linh Hồng Hoang, chúng sinh Tam giới không một ai khiếp chiến.

"Ầm ầm!" Dưới sự gia trì của mấy chục tỷ cường giả Tiên đạo Tam giới, tượng Bàn Cổ trở nên sinh động như thật.

Huyết khí cùng lực lượng bên trong dung luyện làm một, phảng phất như Bàn Cổ đại thần chân chính tại thế.

Bốn mươi chín vị Thánh chính là trung chuyển giữa vạn linh Hồng Hoang và bức tượng, dùng lực lượng Thiên Đạo bản nguyên rót vào, kích hoạt bức tượng.

"Oanh!" Một chùm thần quang hạo đại từ trong mắt "Tượng Bàn

Cổ” bắn ra.

Rộng chừng trăm vạn trượng, hoành đại vô thất.

Chính trị lúc một nhóm Hỗn Độn Ma Thần lao tới.

“Ầm ầm!” Tên cường giả Thần Chủ cảnh dẫn đầu còn chưa kịp phản ứng, liền bị cột sáng kia đánh trúng.

Trong chớp mắt, Thần Ma thể tạc liệt, chỉ còn dư lại một tia Nguyên Thần Đại Đạo phi tốc đào tẩu.

Y hệt có thể thấy được giữa lông mày hắn viết đầy sự sợ hãi.

Không may mắn như vậy, ba tên Ma thần “Thần Tôn cảnh” bị một cột sáng khác đánh trúng, căn bản không có dư địa phản kháng.

“Ầm!” một tiếng, chết ngay tại chỗ, chết đến không thể chết lại.

Đám Ma thần phía sau lập tức kinh sợ vạn phần.

“Oanh!” Ngay lúc này, tám gã cường giả Thần Chủ cảnh còn lại giết tới.

Nhìn về phía tôn “Tượng Bàn Cổ” chỉ lộ ra từ vai trở lên kia, trong ánh mắt tràn ngập một tia sát phạt cùng kinh nộ.

Tên cường giả Thần Chủ cảnh cầm đầu quát to: “Các ngươi không cần kinh hoảng, chỉ là một bức tượng điêu khắc, làm sao nại hà được ta?

Mọi người liên thủ, cùng nhau xông lên.

Đánh vỡ bức tượng, phá diệt vách ngăn Thiên Ngoại Thiên.” “Giết!” Đám Ma thần đều bị kích phát hung tính trong lồng ngực.

Lần này đi tới “Hỗn Độn Hải”, bọn hắn đều mang theo sứ mệnh.

Trừ bỏ một số Hỗn Độn Ma Thần bị ngăn cản ở bên ngoài, số còn lại đều gánh vác trọng trách công khắc “Hồng Hoang đại thế giới”,

đây là mệnh lệnh do mười vị Chí Tôn Ma Thần lão tổ đích thân hạ đạt.

Ai dám vi phạm?

Tất tử vô nghi!

Trước mắt vạn linh Hồng Hoang cùng bốn mươi chín vị Thánh mượn lực lượng Thiên Đạo bản nguyên hợp nhất, kích hoạt "Tượng Bàn Cổ", cố nhiên chiến lực vô song.

Nhưng cũng mạnh có giới hạn.

Cổ chừng, cũng chỉ là cường độ của một tôn Ma thần "Chúa Tể cảnh".

Trong bọn hắn không có Ma thần Chúa Tể cảnh, nhưng bỏ đi một kẻ chết một kẻ tàn phế, hai vị đại cường giả Thần Chủ cảnh, vẫn còn dư lại tám vị.

Tám vị Ma thần "Thần Chủ cảnh", cộng thêm hơn sáu mươi Ma thần "Thần Tôn cảnh", ba trăm Ma thần "Thần Vương", chiến lực bực này hoàn toàn có năng lực vây giết một tôn Ma thần "Chúa Tể cảnh".

Trước đó không nguyện làm hy sinh vô vị, nhưng cũng không thể trơ mắt phóng túng cho bốn mươi chín Thánh Hồng Hoang tàn phá bừa bãi tiếp.

Nếu bị bọn họ tiêu diệt từng bộ phận, vậy thì thảm rồi.

Tên Ma thần "Thần Chủ cảnh" cầm đầu suất tiên giết ra.

"Ầm ầm!" Một con đường Đại đạo vắt ngang hư không, bên trong ẩn hiện vạn ngàn lưu quang, mang theo một cỗ lực lượng cấm cố đặc thù.

"Ong!" Khi con đường Đại đạo kia rơi xuống, hư không xung

quanh tượng Bàn Cổ lập tức xuất hiện sát na đình trệ.

Tiếp đó lại một con đường Đại đạo rơi xuống, quang mang vạn trượng!

"Oanh!" Hư không lập tức bị nhuộm đẫm một mảnh sáng chói.

"Oanh, oanh, oanh!" Không ngừng có Đại đạo rơi xuống, có thiên về phong ấn, có thiên về công sát, có thiên về phòng thủ...

Các loại không đồng nhất, lại đồng dạng cường đại vô thất.

Có tám vị đại cường giả Thần Chủ cảnh ở phía trước, tám con đường Đại đạo đỉnh phong trấn áp, uy năng của tượng Bàn Cổ lập tức bị suy yếu trên diện rộng.

Cấp cho đám Ma thần "Thần Tôn cảnh", "Thần Vương cảnh" giết tới phía sau cơ hội.

Tất cả thần thông, chiến kỹ, tất số nện về phía tượng Bàn Cổ.

"Ầm ầm!" Ba động khủng bố xuyên thấu qua bức tượng truyền đến Hồng Hoang đại thế giới.

Lập tức, thiên địa chấn động.

Bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh Nhân đứng mũi chịu sào.

Cũng may có "Thiên Đạo bản nguyên" gia trì, chiến lực của bốn mươi chín tôn Thánh nhân được bạt cao vô hạn.

Chương 273

Khi thần niệm nhập chủ "Tượng Bàn Cổ", dung hợp lực lượng vạn linh, lực lượng Thiên Đạo làm một thể, chiến lực có thể bạo phát ra, chút nào không thua kém "Thiên Đạo đỉnh phong cảnh".

Nếu cứ một mực bị động chịu đòn, chỉ sẽ làm suy yếu chiến lực bản thân.

"Oanh long!" Rốt cục, nương theo một tiếng vang thật lớn, tượng Bàn Cổ khổng lồ giơ lên bàn tay.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ được kim quang bao bọc, tung hoành mấy trăm vạn trượng mạnh mẽ đột phá "vách ngăn Thiên Ngoại Thiên".

"Ầm ầm!" Mang theo uy áp vô thất, quét ngang về phía đám Hỗn Độn Ma Thần biến bố tứ phương.

Nơi đi qua, hư không chấn động, hỗn độn tạc liệt.

Địa Thủy Phong Hỏa cuồng dũng, hình thành nên cảnh tượng diệt thế đáng sợ.

Tuy rằng "Tượng Bàn Cổ" chỉ là một tôn vật chết, nhưng dưới tình huống vạn linh chi lực, Thiên Đạo bản nguyên, bốn mươi chín Thánh hợp nhất, lại phảng phất như sở hữu vô thượng thần thông.

Nguyên bản hơn ba trăm Ma thần "Thần Vương cảnh" tản mát ở bốn phía hỗ trợ, đối mặt với bàn tay khổng lồ này, gần như không có chút lực phản kháng nào.

"Ầm ầm!" Hơn trăm tên Ma thần Thần Vương cảnh đương trường bị đập nát thành cặn bã.

Chỉ có thiểu số mấy kẻ cơ linh, thoát đi Thần Ma thể độn tẩu

Nguyên Thần Đại Đạo.

Tuy rằng như vậy, chiến lực tàn khuyết hơn phân nửa, nhưng chung quy vẫn sống sót.

Ma thần "Thần Vương cảnh" tổn thất một phần ba.

Ma thần "Thần Tôn cảnh" cũng không phải địch thủ một hiệp của cự thủ.

"Oanh, oanh, oanh!" Liên tiếp hơn mười tiếng nổ mạnh, mười ba tên Ma thần "Thần Tôn cảnh" xông lên trước nhất, không một ngoại lệ bị đập nát Thần Ma thể.

Trong đó hai kẻ xui xẻo, càng là Nguyên Thần Chân Linh tịch diệt, chết đến không thể chết lại.

Tám vị đại Ma thần Thần Chủ cảnh thấy thế, sắc mặt trầm xuống.

"Mọi người liên thủ, không thể để hắn tàn phá bừa bãi nữa." Nương theo một tiếng quát to, "Oanh long!" Một tôn cường giả Thần Chủ cảnh suất tiên ra tay, hư không ngưng tụ ra một thanh quang kiếm khổng lồ.

Bảy vị đại cường giả Thần Chủ cảnh phía sau cũng không cam lòng yếu thế, nhao nhao hiển hóa Đạo tắc, hoặc chùy, hoặc đao, hoặc thương... các loại không đồng nhất.

Giây tiếp theo, "Ầm ầm!" Dưới thế vô song, trấn áp xuống bàn tay to lớn của tượng Bàn Cổ!

"Ong..." Một vệt kim quang dập dờn, bàn tay Bàn Cổ lập tức tao ngộ hạn chế.

Tuy rằng tượng Bàn Cổ hội tụ lực lượng của vạn linh, Thiên Đạo, bốn mươi chín Thánh, nhưng chung quy vẫn có hạn.

Tám đại Ma thần Thần Chủ cảnh đồng thời ra tay, cho dù là Ma

thần "Chí Tôn" ở đây cũng phải bó tay.

Ngay sau đó, công kích như mưa rơi xuống!

"Ầm ầm!" Ức vạn trượng hư không tạc liệt.

Bàn tay kim quang kia mắt thấy sự không thể làm, nhanh chóng rút lui.

Nắm chưởng thành quyền, "Oanh!" đấm ra một quyền vào hư không.

Quyền phá hư không, ức vạn lực lượng hỗn độn cuộn trào.

Bàn tay kim quang kia đã sớm nhân lúc hỗn loạn trong sát na, một lần nữa độn nhập vào Hồng Hoang thiên địa.

"Phù..." Bao gồm bốn mươi chín Thánh, toàn bộ đại năng Hồng Hoang không ai không thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi, thật sự hung hiểm vạn phần.

Nếu chậm thêm vài chục giây, khả năng bàn tay to lớn kia sẽ bị tám đại Ma thần Thần Chủ cảnh liên thủ cấm cố.

Đến lúc đó, chỉ sợ bàn tay này phải phế bỏ.

Kinh qua trận chiến này, bọn họ đã ý thức được.

Đám Hỗn Độn Ma Thần này, cũng không phải toàn bộ đều không có não.

Nhất là những kẻ thực lực cường đại, người nào cũng tâm hoài quỷ kế, một cái không cẩn thận, liền toàn quân bị diệt.

Lập tức đánh lên mười hai vạn phần tinh thần ứng đối.

Cuộc chiến bảo vệ Hồng Hoang tuy rằng đánh đến gian nan, nhưng có Thiên Đạo bản nguyên gia trì, lại có lực lượng vạn linh Hồng Hoang dung hợp, trong thời gian ngắn ngược lại sẽ không xuất

hiện đại bại.

Nhưng thời gian kéo dài, tất nhiên đấu không lại đám Hỗn Độn Ma Thần còn lại.

Lấy Nữ Oa, Hậu Thổ cầm đầu hai mươi bảy Thánh, ai nấy đều có đối thủ của riêng mình.

Mặc kệ là Lão Tử, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, nãi chí những cường giả Thần Chủ cảnh kia, đều không phải trong thời gian ngắn có thể phân ra thắng bại.

Thậm chí, có thể cầm chân đối thủ đã là không tệ.

Mấu chốt của trận chiến này, nằm ở Bàn Cổ chân thân và mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Bàn Cổ thắng, tự nhiên có thể dùng thế bẻ gãy nghiền nát, đồ diệt chúng Ma thần, phấn toái âm mưu của Hồng Quân.

Ngược lại, cho dù hai chiến trường bên dưới có chiếm thượng phong, một khi Bàn Cổ lạc bại, vậy Hồng Hoang đại thế giới cũng khó thoát một kiếp.

Cùng lúc đó!

Sâu trong Hỗn Độn Hải vô tận.

Bàn Cổ cùng mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đại chiến ở đây.

Không Gian Ma Thần "Dương Mi", Thời Gian Ma Thần "Thời Thần", Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát", Tinh Thần Ma Thần "Tinh Thần", Huyền Âm Ma Thần "Thái Âm", Chí Dương Ma Thần "Liệt Dương", Kim Nguyên Ma Thần "Vô Cấu", Thủy Nguyên Ma Thần "Thiên Thủy", Hạo Chi Ma Thần "Thái Hạo", Vận Chi Ma Thần "Vận Linh".

Trong đó Không Gian Ma Thần Dương Mi, Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Sát Lục Ma Thần Thiên Sát, Tinh Thần Ma Thần Tinh Thần đều là tồn tại xếp hạng trong mười vị trí đầu.

Số còn lại như Huyền Âm, Chí Dương, Kim Nguyên, Thủy Nguyên, Hạo Chi, Vận Chi Ma Thần, không một ai không phải là tồn tại xếp hạng trong ba mươi vị trí đầu, cường đại vô thất.

Nhất là Dương Mi, Thời Thần liên thủ, dưới tình huống "Thời Không Chi Đạo" hợp nhất, ẩn ẩn có cảnh giới phong tỏa hỗn độn, tự thành thiên địa.

Lại có Sát Lục Ma Thần, tay cầm Sát Lục Trường Thương, tung hoành vô địch.

Lần này không còn là hư thân đối chiến, mà là chân thương thực đạn dùng Ma thần chân thân.

"Oanh oanh oanh!" Chỉ thấy hư không thốn thốn tạc liệt, một cây trường thương đen kịt, che khuất bầu trời, từ bốn phương tám hướng giết về phía Bàn Cổ!

Lại có Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần, diễn hóa "Âm Dương chi thuật", sát phạt lẫm liệt.

Hư không tựa hồ có Thái Âm, Thái Dương hai ngôi sao lớn hiện ra, xen lẫn Tinh Thần Đại Đạo của Tinh Thần Ma Thần, lại có sự hạo hãn chi đạo của Hạo Chi Ma Thần "Thái Hạo", thiên vũ vô hạn.

Nghiễm nhiên hóa thành một phương thế giới hoàn toàn mới.

Bàn Cổ thân ở trong đó, không ngừng đối mặt với sự đột kích từ bốn phương tám hướng.

Có Kim Nguyên Đại Đạo của Kim Nguyên Ma Thần, vô kiên bất tồi.

Có Thủy Nguyên Đại Đạo của Thủy Nguyên Ma Thần, nhu kiên nhận, bao bọc bốn phương.

Lại có "Khí Vận Đại Đạo" của Vận Chi Ma Thần, không ngừng suy yếu phúc vận của Bàn Cổ, tăng cường khí vận cho Ma thần phe mình.

Dưới tình huống bên này tiêu bên kia trưởng, dần dần kéo ra chênh lệch giữa hai bên.

Trong mười đại Ma thần, sát phạt mạnh nhất không thể nghi ngờ là Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Không Gian Ma Thần Dương Mi, Sát Lục Ma Thần Thiên Sát, lại thêm một Kim Nguyên Ma Thần.

Tinh Thần Ma Thần, Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần, ở vào thê đội thứ hai.

Thủy Nguyên hình thức, Hạo Chi Ma Thần, Vận Chi Ma Thần thiên hướng về loại phụ trợ, nhất là Vận Chi Ma Thần cuối cùng, thuần túy phụ trợ, chiến lực gần như có thể bỏ qua không tính.

Trong đám Ma thần này uy hiếp lớn nhất, đương thuộc về Thời Thần, Dương Mi.

Hai vị này tập hợp khốn địch và sát phạt vào một thân, mặc kệ phương diện nào cũng là kẻ giảo giảo giả vô địch.

Nhưng cũng khó giết nhất.

Bỏ qua Thời Thần, Dương Mi, đối với Ngô hạn chế lớn nhất, cư nhiên là Vận Chi Ma Thần "Vận Linh".

Tên kia chiến lực tuy có thể bỏ qua, lại giống như ký sinh trùng, vô thời vô khắc không tước đoạt khí vận chi lực của Ngô.

Khí vận, hư vô phiêu miểu, lại chân thực tồn tại.

Khí vận yếu, uống nước lạnh đều sẽ tê kẽ răng.

Khí vận mạnh, liền có thể gặp dữ hóa lành.

Tỷ như vốn dĩ là một chiêu tất sát, bởi vì đối thủ khí vận mạnh, dưới đủ loại tình huống nhìn như trùng hợp nhưng thực ra là tất nhiên, lại có thể hoàn hảo không tổn hao gì mà tránh thoát.

Sự tồn tại của Vận Chi Ma Thần, chính là ở chỗ suy yếu khí vận Bàn Cổ, tăng cường khí vận cho chín đại Ma thần còn lại.

Chương 274

Bàn Cổ rất nhanh liền đoán định, tên này sẽ là một cái tai họa.

"Trước giết 'Vận Linh'!" "Tê!" Gần như cùng một thời gian, Vận Linh đang thân hình bán ẩn vào hư không phảng phất như sát giác được.

Đồng tử co rút lại, mang theo một tia hoảng sợ nói: "Muốn giết ta?

Nhanh, bảo hộ ta!" Hả?

Chín đại Ma thần còn lại đều nhíu mày.

Tính đặc thù của Vận Linh, bọn hắn tự nhiên biết rõ.

Dương Mi lão tổ đương cơ lập đoạn nói: "Vô Cấu, Thiên Thủy, Thái Hạo, ba người các ngươi bảo hộ Vận Linh." Kim Nguyên Ma Thần Vô Cấu, Thủy Nguyên Ma Thần Thiên Thủy, Hạo Chi Ma Thần Thái Hạo.

Trong đó Kim Nguyên Ma Thần chiến lực cường đại, hai đại Ma thần còn lại tuy rằng thiên hướng về loại phụ trợ, nhưng chiến lực bản thân cũng không kém, ba giả hợp nhất, chính là bình chướng tốt nhất.

"Ha ha ha!" Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát" cười to nói: "Bàn Cổ, muốn đối với Vận Linh dạy dỗ?

Chết cái tâm đó đi.

Lão tổ ta bồi ngươi chơi đùa!" Dứt lời, trường thương trong tay đảo chuyển, mạnh mẽ đâm ra một thương.

"Oanh long!" Thương xuất như rồng, ức vạn trượng hư không tạc liệt, đi thẳng đến đỉnh đầu Bàn Cổ đâm xuống.

Bàn Cổ mặt không chút thay đổi, đối với việc Vận Linh cảm thụ được sát cơ lược hiển ý ngoại, bất quá, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần mỗi người đều có đặc sắc, có thể xông vào danh sách ba mươi hạng đầu, đủ để chứng minh tên này "thuật bảo mệnh" không yếu.

Mắt thấy Sát Lục Ma Thần một thương giết tới, Ngô cũng không để ý.

Tùy tay vung quyền.

"Ầm!" Một nắm đấm to lớn xuyên thấu hư không, hung hăng nện trên Sát Lục Trường Thương.

Ma thương chấn động, như bị sét đánh, kịch liệt phản đàn trở về.

Thiên Sát lão tổ sắc mặt khẽ biến, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực tập kích toàn thân, lại khiến hắn xuất hiện sát na đình trệ.

Bàn Cổ hư không đạp bộ.

"Hưu!" Ức vạn trượng hư không một bước vượt qua.

Mắt thấy sắp trực tiếp hàng lâm trước người Vận Chi Ma Thần, bỗng nhiên hư không chấn động.

"Ong..." Một đạo lưu quang trong suốt vô sắc khuếch tán.

Giây tiếp theo, thân hình Bàn Cổ ngạnh sinh sinh bị đẩy ra khỏi hư không.

Không Gian Ma Thần "Dương Mi" đắc ý nói: "Bàn Cổ, ở trước mặt Ngô dám hoành độ hư không?

Thật coi Không Gian Đại Đạo của Ngô là vật trang trí sao?" Mấy đại Ma thần còn lại thấy thế, đều lộ ra nụ cười hội ý.

Dương Mi chính là lão tổ tông của Không Gian nhất đạo, ở trước mặt hắn tiểu vô thanh tức hoành độ hư không, không khác gì người si nói mộng.

Bàn Cổ cũng thật đủ gan lớn, không sợ Dương Mi lão tổ trực tiếp tương truyền tống đến vô tận hắc động sao?

Ở nơi đó, chính là một mảnh tử tịch, không có khái niệm thời gian, không gian, cho dù là Hỗn Độn Ma Thần cường hãn cũng không dám đặt chân.

Một cái không cẩn thận, ngay cả Ma thần Thiên Đạo đỉnh phong cảnh cũng phải mê thất.

"Oanh!" Ngay lúc này, Bàn Cổ lại bước ra một bước.

Thân hình bán ẩn vào hư không.

Dương Mi lão tổ tuy rằng nói bá khí, nhưng đối mặt Bàn Cổ thì thập nhị vạn phần cẩn thận.

Mắt thấy Bàn Cổ lại một lần nữa hoành độ hư không, lập tức thôi động "Không Gian Đại Đạo".

"Ong..." Hư không một con đường Đại đạo thuần trắng vô hà tràn ngập ra, xung quanh ức vạn trượng chi địa tất số bị bao trùm trong đó.

Thân hình cao lớn của Bàn Cổ hơi hơi chấn động, một tia sức mạnh vĩ ngạn vô thất tràn ngập ra.

Toàn bộ Không Gian Đại Đạo đều đang chấn động, tựa hồ không cách nào hoàn toàn áp chế lực lượng của Bàn Cổ.

Mắt thấy như thế, Dương Mi lão tổ không khỏi mâu quang xích hồng, lệ thanh nói: "Thời Thần đạo hữu, trợ ta một tay!" Thời Thần lão tổ không có nửa câu phế thoại, vung tay lên, "Ong" một vệt lưu quang trong suốt vô sắc khuếch tán, chính là Thời Gian Đại Đạo.

"Ầm!" Có Thời Gian Đại Đạo dung nhập, Không Gian Đại Đạo của Dương Mi lập tức phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Nguyên bản Thời Gian, Không Gian Đạo tắc đỉnh phong thế gian,

giờ khắc này lại dung hợp thành một loại tồn tại cao đẳng hơn.

Phảng phất bao hàm "Quá khứ, Tương lai", nhất chúng cường giả Ma thần không ai không đầu óc phát mộng, có loại cảm giác hoảng hoảng hốt hốt.

"Ong..." Mắt trần có thể thấy được, cuối cùng Thời Không Đại Đạo kia, phảng phất liên thông với một phương vô tận hắc động.

Chính là trong truyền thuyết "Quy Khư Chi Địa".

Nơi đó là cấm kỵ của hết thảy Hỗn Độn Ma Thần, chưa từng có ai có thể từ trong Quy Khư sống sót đi ra.

"Muốn đem Bàn Cổ trực tiếp tống nhập Quy Khư Chi Địa a?" Một chúng Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều tâm thần run rẩy.

"Đi!" Nương theo một tiếng bạo quát, Dương Mi lão tổ triệt để thôi phát "Thời Không Đại Đạo".

Một dòng sông hạo hãn vô thất trong nháy mắt bao phủ phía chân trời, liên đới cả thân thể Bàn Cổ đều bị thôn phệ.

Thời gian tựa hồ tại giờ khắc này tĩnh chỉ.

Vô cảm vô thức, hết thảy toàn vô.

Tựa hồ đã qua ức vạn năm chi lâu, lại tốta hồ chỉ có một nháy mắt.

Khi chúng Ma thần tái độ khôi phục ngũ cảm lục thức, trước mắt đã trọng quy tịch tĩnh.

Không có hắc động khủng bố, cũng không có Thời Không Đại Đạo... thân hình Bàn Cổ cũng đã biến mất vô ảnh vô tung.

Chuyện gì xảy ra?

Bàn Cổ đâu?

Ngay cả bản thân Dương Mi lão tổ cũng vẻ mặt mộng!

Đừng nhìn vừa rồi hết thảy đều do hắn chủ đạo, nhưng đến cuối cùng khi Thời Không Chi Đạo hợp nhị vi nhất, dĩ nhiên đã siêu thoát phạm trù chưởng khống của hắn.

Cho nên một màn cuối cùng rốt cuộc là tình huống gì, hắn cũng không biết.

Chỉ biết là, Bàn Cổ đại khái suất bị truyền tống tới "Quy Khư Chi Địa".

Không ngờ, trận chiến này cư nhiên thắng nhẹ nhàng như vậy.

Quy Khư Chi Địa, không tồn tại trong thiên địa đã biết.

Ở nơi đó, không có thời gian, không có không gian, càng không có sinh linh, là nơi hỗn độn đệ nhất đại cấm kỵ.

Cho dù cường giả Thiên Đạo đỉnh phong cảnh tiến vào, cũng sẽ mê thất trong vô tận hắc ám.

Không biết thời gian trôi qua, không biết không gian ở đâu.

Hồn hồn ngơ ngơ, thẳng đến sinh mệnh cuối cùng!

Hôm nay Bàn Cổ tiến vào...

"Hắn, đã chết rồi sao?" Một tên Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần nhịn không được hỏi.

"Oanh!" Gần như lời hắn vừa dứt, hỗn độn hư không sậu nhiên tạc liệt.

Một bóng búa rìu khổng lồ xuất hiện phía sau "Vận Chi Ma Thần".

Ở bên cạnh hắn, Kim Nguyên Ma Thần "Vô Cấu", Thủy Nguyên Ma Thần "Thiên Thủy", Hạo Chi Ma Thần "Thái Hạo", không một ai không có loại cảm giác tâm thần run rẩy, phảng phất giây tiếp theo sẽ

thân tử đương trường.

Xuất phát từ bản năng, "Vút" một cái, ba đại Ma thần đồng thời tránh né sang một bên.

Vận Chi Ma Thần "Vận Linh" cũng muốn chạy, nhưng sớm đã bị hư ảnh cự phủ kia tỏa định, như hình với bóng.

Mặc cho hắn sát giác sớm, trốn tránh nhanh như bay, cũng không thể đào thoát cự phủ truy sát.

"Oanh!" Một tiếng nổ thật lớn, Vận Chi Ma Thần "Vận Linh" đương trường bị chẻ thành hai nửa.

"Xoẹt!" Hư không tạc liệt, một tôn thân ảnh vĩ ngạn vô thất lăng không hiển hiện, chính là Bàn Cổ trước đó tùy đồng Thời Không Đại Đạo biến mất không thấy.

Bàn Cổ tùy tay một xả, "Ong!" một con đường Đại đạo lấp lánh thất thải quang hoa bị hắn chộp vào trong tay.

Chính là "Khí Vận Đại Đạo" lưu lại sau khi "Vận Chi Ma Thần" Vận Linh bị giết.

Tay nắm Khí Vận Đại Đạo, Bàn Cổ mày lơ đãng nhíu lại.

Chương 275

"Pháp thân sao?" Thảo nào vừa rồi cảm thấy giết quá nhẹ nhàng.

Bất quá "Khí Vận Đại Đạo" lại là hàng thật giá thật.

Tức tiện Chân Linh của "Vận Chi Ma Thần" còn đó, kinh qua trận chiến này, cũng bị tổn thất bảy thành tu vi trở lên.

Lần sau đụng tới, chỉ là chuyện một búa!

Bàn Cổ thu "Khí Vận Đại Đạo".

Ngước mắt, nhìn về phía chín đại Ma thần còn lại.

Đã là pháp thân của "Vận Chi Ma Thần", như vậy đám gia hỏa trước mắt này, cũng tất nhiên là pháp thân không còn nghi ngờ.

Cũng đúng, sống vạn cổ tuế nguyệt, lại làm sao nỡ dùng chân thân đến mạo hiểm.

Pháp thân bị trảm, tốt xấu gì cũng lưu lại được một đường sinh cơ.

Chân thân bị trảm, là triệt để chết thẳng cẳng.

Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Thẳng đến khi "Vận Chi Ma Thần" bị trảm, Khí Vận Đại Đạo bị bắt giữ, đám Ma thần mới hồi thần, vẻ mặt kinh sợ nhìn về phía Bàn Cổ.

Không Gian Ma Thần Dương Mi nhịn không được nói: "Bàn Cổ, ngươi làm thế nào?" Không Gian Ma Thần, nắm giữ Không Gian Đại Đạo, đối với không gian ba động mẫn cảm không gì sánh được.

Nhưng vừa rồi, hắn căn bản không cảm thụ được bất cứ dị dạng

không gian nào, nếu không, hắn cũng sẽ không ngồi nhìn "Vận Chi Ma Thần" bị trảm.

Hơn nữa, trước đó Bàn Cổ rõ ràng bị "Thời Không Đại Đạo" tha nhập Quy Khư Chi Địa.

Làm sao lại xuất hiện ở đây?

Bàn Cổ liếc mắt một cái, đạm mạc nói: "Ngươi cho rằng, Không Gian Đại Đạo là độc quyền của ngươi sao?" Dứt lời, giơ tay vẫy một cái.

"Ong!" Hư không biến hoán, một cây cự phủ hư ảo nháy mắt hiển hiện thành hình.

"Oanh long!" Giây tiếp theo, cây cự phủ hư ảo kia đi thẳng đến Không Gian Ma Thần Dương Mi chém xuống.

Dương Mi phản ứng đủ nhanh, gần như cùng một thời gian, "Ong" vung tay một ký quang kiếm bổ xuống.

"Hô lạp oanh!" Tiếng nổ thật lớn, cả hai đồng thời tiêu tán vào hư vô.

Dương Mi lão tổ lại ngơ ngác đứng tại chỗ, đầy mắt không thể tin tưởng nói: "Sức mạnh không gian?

Sao có thể?" Vừa rồi cây cự phủ kia, cư nhiên do sức mạnh không gian ngưng tụ thành.

Bàn Cổ tu chính là Không Gian Đại Đạo?

Sao có thể?

Giờ khắc này Dương Mi lão tổ, tâm thần hãm nhập vào trong hỗn loạn.

Một bên Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" lại tựa hồ nhìn ra cái gì, trong mắt vạn ngàn lưu quang lấp lóe.

Mang theo một tia chấn hám, một tia trầm ngưng nói: “Không phải sức mạnh không gian, là Đại Đạo Bản Nguyên.

Hắn nắm giữ một phần Đại Đạo Bản Nguyên.

Ba ngàn Đạo tắc, đều xuất từ Đại Đạo, Đại Đạo là cội nguồn của vạn đạo.

Cho nên hắn có thể dùng Đại Đạo Bản Nguyên tùy ý mô phỏng, thậm chí diễn hóa ba ngàn Đạo tắc.” Cái gì?

Mấy đại Hỗn Độn Ma Thần còn lại đều chấn hám mạc danh.

Dùng Đại Đạo Bản Nguyên, diễn hóa ba ngàn Đạo tắc?

Quá hãi nhân thính văn rồi.

Nhưng mạo tựa cũng chỉ có một giải thích này.

Dương Mi lão tổ là người đầu tiên từ trong đó phản ứng lại, nãi là tồn tại cấp bậc bá chủ trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, chỉ là trước đó sậu nhiên giao thủ với Bàn Cổ, bị đoạt tâm trí, mới một lá che mắt.

Như hôm nay nghe Thời Thần nói, lập tức rộng mở trong sáng.

Trong mắt phóng xạ ra quang thải bức người nói: “Không sai, chính là như vậy.

Tên này, không ngờ lại nắm giữ Đại Đạo Bản Nguyên!” Một khắc này, nhìn về phía Bàn Cổ trong ánh mắt không thiếu đi đố kỵ cùng sợ hãi.

Hoặc là, cả hai đều có.

Đám Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần này sở truy cầu không gì bằng siêu thoát hỗn độn, trở thành cường giả “Đại Đạo cảnh”.

Nhưng nói thì dễ, làm thì khó.

Bằng vào vô tận tuế nguyệt tích lũy, cho dù kinh lịch Khai Thiên

Kiếp thân vẫn, từ đầu bắt đầu tu luyện, chiếu dạng có thể trong thời gian ngắn hồi phục tu vi đỉnh phong kiếp trước.

Nhưng muốn ở trên cơ sở "Thiên Đạo đỉnh phong" tiến thêm một bước, đó là thiên nan vạn nan.

Những năm này, bọn hắn vô thời vô khắc không đang tìm kiếm phương pháp tiến bộ.

Nhưng như muối bỏ biển.

Bao quát Dương Mi cùng Thời Thần dung hợp sức mạnh thời không, cũng là một loại toàn tân nếm thử.

Muốn mượn cái này đánh vỡ chất cốc bản thân.

Xác thực, Thời Không nhị đạo hợp nhất về sau, trở nên càng thêm cường đại, nhưng cường đại quy cường đại, vẫn không thể nhìn thấy hy vọng đột phá Đại Đạo cảnh.

Kết quả trước mắt lại thấy được.

Tuy rằng có thể khẳng định, Bàn Cổ tịnh chưa chân chính siêu thoát hỗn độn, trở thành Đại Đạo cảnh, nhưng hắn có thể tự như vận dụng "Đại Đạo chi lực", thậm chí mô phỏng thôi diễn ra Đạo tắc biến hóa kỳ lạ, dĩ nhiên đại biểu hắn tại trên con đường truy tìm Đại Đạo cảnh, đã đi được một đoạn đường rất dài.

Có bao dài thì không biết, nhưng tuyệt đối là khoảng cách mà bọn hắn thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Thật sự quá thương người.

Bàn Cổ liếc Thời Thần một cái, cười khẽ nói: "Kiến thức của ngươi đảo cũng không cạn." Thời Thần lão tổ không nói gì, chỉ là thân hình ẩn độn vào Quá Khứ Vị Lai, tàng đến càng sâu.

Nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt, không chút nào che giấu cỗ cảnh

giác kia.

Nguyên tiên Bàn Cổ đã đủ đáng sợ, hiện tại cư nhiên sở hữu bản sự nghịch thôi ba ngàn Đạo tắc, nói cách khác, chỉ cần Bàn Cổ nguyện ý, hắn có thể tùy ý đem Đại Đạo chi lực, chuyển đổi thành Đạo tắc tương cận với ngươi làm cho ngươi căn bản không thể nào phát giác.

Quá đáng sợ.

"Tập hợp!

Không được cấp cho hắn cơ hội tiêu diệt từng bộ phận," Không Gian Ma Thần rất nhanh hồi thần, lệ thanh nói: "Hắn tại cường, cũng có cực hạn.

Chỉ cần chúng ta tụ tại một chỗ, tiểu tâm phòng bị, hắn liền không có cơ hội xuống tay.

Hạ giới sẽ rất nhanh quyết ra thắng phụ.

Hồng Hoang đại thế giới, chung quy sẽ thuộc về chúng ta!" Lời này vừa nói ra, lập tức được các đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần tán đồng.

"Hưu hưu hưu!" Những Hỗn Độn Ma Thần còn lại gần như hội tụ trong thời gian đầu tiên.

Giờ khắc này, cũng không quản được giữa lẫn nhau có hay không có chút ân oán nhỏ.

So với điểm tâm tư nhỏ, điểm cách ngại nhỏ của mỗi người, Bàn Cổ mới là kẻ địch chung.

Có câu nói, Dương Mi lão tổ nói đúng rồi.

Trước đó đã dự liệu Bàn Cổ chiến lực cường đại.

Cho nên lưu lại phương án dự phòng.

Phương án dự phòng chính là, trong tình huống vô pháp diệt sát Bàn Cổ, tận khả năng triền trụ Bàn Cổ.

Chỉ cần triền trụ Bàn Cổ, lấy Ma thần cường giả hắn mang tới, đủ để phúc diệt Hồng Hoang đại thế giới.

Đến lúc đó, Bàn Cổ một cái quang can tư lệnh có thể làm gì?

Hơn nữa, chỉ cần xé rách phòng ngự Hồng Hoang đại thế giới, Hồng Quân liền có thể nhập chủ Hồng Hoang.

Đoạt lại quyền chưởng khống Hồng Hoang thiên địa.

Chỉ cần Hồng Quân không ngốc, hắn sẽ phối hợp hành sự.

Chỉ cần đem khu trục đám Ma thần đã dung nhập Hồng Hoang thiên địa ra, lại bóc tách Đạo tắc chân chính, song thân hợp nhất, song đạo hợp nhất, lập tức sẽ xoay chuyển cục diện, một lần nữa trấn áp Bàn Cổ.

Không thể không nói, trước đó bọn hắn thật sự suy xét phương phương diện diện, làm tốt sung túc chuẩn bị.

Nếu quả thật án theo kế hoạch này thực thi xuống, vậy Hồng Hoang nguy hiểm rồi.

Chương 276

"Các ngươi cho rằng như vậy là an toàn rồi?" Bàn Cổ híp mắt nhìn về phía chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần còn lại.

Trong ánh mắt ẩn hiện một tia phong duệ.

Chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần lấy Dương Mi, Thời Thần làm chủ.

Thời Thần tuy cũng là một trong những bá chủ nhưng lại không quá thích nói chuyện, Dương Mi lão tổ tự nhiên nhận lấy trọng trách đam đương.

Lạnh lùng nói: "Bàn Cổ, ngươi chớ có ở đây nói khoác mà không biết ngượng.

Ngã đẳng một lòng phòng thủ, không cầu có công nhưng cầu không sai, ngươi lại có thể làm gì được ai?" Dứt lời.

"Ong ong!" Thời Không Đạo tắc lưu chuyển, phương viên ức vạn dặm chớp mắt hóa thành thiên địa "Thời Không Đạo tắc".

Mấy đại Hỗn Độn Ma Thần khác cũng không dám chậm trễ, nhao nhao thôi động Đạo tắc chi lực bản thân dung nhập trong đó.

Có Tinh Thần Đại Đạo của Tinh Thần Ma Thần, Huyền Âm Đại Đạo của Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Đại Đạo của Chí Dương Ma Thần, Kim Nguyên Đại Đạo của Kim Nguyên Ma Thần, Thủy Nguyên Đại Đạo của Thủy Nguyên Ma Thần, Hạo Hãn Đại Đạo của Hạo Chi Ma Thần, Sát Lục Đại Đạo của Sát Lục Ma Thần...

Toàn bộ hư không thiên địa lập tức trở nên ngưng thực vô cùng, hồn nhiên nhất thể.

Bất cứ sức mạnh dị chủng nào xâm nhập, đều sẽ bị ngăn cách.

Bàn Cổ thấy thế, khinh thường cười một tiếng.

Chín đại Hỗn Độn Ma Thần này tính toán thật tốt, nhưng hắn cũng không ngốc.

"Oanh!" Đỉnh đầu một đạo thanh quang khí trụ trùng thiên.

Ở giữa đó ẩn hiện một tôn thân ảnh vĩ ngạn, cùng chân thân giống nhau như đúc, lại là dùng Đại Đạo chi lực ngưng tụ thành một đạo phân thân.

"Hưu" một cái quay đầu lao xuống hạ giới.

Muốn hao tổn, vậy thì hao tổn tốt rồi.

Tại hạ giới, hắn đã sớm chôn xuống phục bút.

Tôn điêu tượng do Hồng Hoang chư Thánh, Tam giới gia cường liên thủ chế tạo cho hắn, thật sự tưởng rằng chỉ là cái điêu tượng sao?

"Bàn Cổ, ngươi dám?" Dương Mi lão tổ phảng phất ý thức được cái gì, đột ngột quát to lên tiếng.

Bàn Cổ khinh thường cười một tiếng, "Có gan thì tới a!" "Ong!" Trong lúc nói chuyện, đạo phân thân kia dĩ nhiên đầu nhập vào tượng điêu khắc tại Thiên Ngoại Thiên ở hạ giới.

Một khắc này, "Tượng Bàn Cổ" vốn dĩ chỉ bị động chịu đòn phảng phất trong sát na sống lại.

"Ầm ầm!" Song tí thân trương, lập tức bạo phát ra thần lực vĩ ngạn vô thất.

Nơi đi qua, ức vạn hỗn độn hư không tất số tạc liệt.

Tám gã cường giả Thần Chủ cảnh xông lên trước nhất, còn chưa kịp phản ứng, liền bị một cỗ cự lực hất bay.

"Sao có thể?" Chúng Ma thần cường giả đều khiếp sợ vô cùng,

càng nhiều lại là mờ mịt.

Đang yên đang lành, tượng Bàn Cổ sao lại đột nhiên bạo phát?

Trước đó, rõ ràng đã trấn áp được bức tượng rồi a!

Sâu trong Hỗn Độn vô tận.

Dương Mi lão tổ không dám chờ đợi nữa, lại chờ đợi thêm, sợ là toàn bộ Ma thần cường giả vây công Hồng Hoang đại thế giới phía dưới đều phải táng tống.

Lập tức bạo quát một tiếng: "Giết!" "Oanh long!" Một con đường Đại đạo vắt ngang hư không, chớp mắt trấn áp xuống Bàn Cổ.

Thời Thần lão tổ là người đầu tiên hưởng ứng, "Thời Gian Đại Đạo" lưu chuyển.

"Ầm ầm!" Hai con đường Đại đạo hợp nhất, diễn hóa thành một con đường Thời Không Đại Đạo hạo hãn vô thất.

Tựa như vượt qua tuyên cổ, tràn ngập khí tức hạo hãn vô ngân.

Đám Ma thần phía sau tuy rằng có chút đảm chiến tâm kinh, nhưng sự tình đến nước này, đã không còn đường lui để nói.

Nếu như duyên dùng chiến lược trước đó, cố thủ không ra.

Chỉ sẽ để cho Đại đạo phân thân của Bàn Cổ triệt để tiêu diệt đại quân Ma thần hắn mang tới.

Kế sách hiện nay, chỉ có tử chiến.

Cầm chân Bàn Cổ, cường giả Ma thần hạ giới mới có cơ hội phá diệt Hồng Hoang đại thế giới.

Lập tức từng người toàn lực bạo phát.

"Ầm ầm!" Chín con đường Đại đạo vắt ngang hư không, nhấc lên ức vạn kinh đào.

Bàn Cổ thấy thế cười khẽ một tiếng, tạm thời cắt đứt liên hệ với Đại đạo phân thân.

Đối mặt với chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đỉnh tiêm đồng cấp tiến công, cho dù là hắn cũng không dám chậm trễ.

"Ong!" Giơ tay hư không cầm nắm, ngàn vạn lực lượng hỗn độn dũng động, tại trong tay hắn ngưng thành một cây cự phủ hư ảnh.

Giây tiếp theo, đi thẳng đến "Thời Không Đại Đạo" xông lên đầu tiên mà chém xuống.

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ —— Đệ Tam Thập Phủ!

"Oanh long!" Thiên địa chấn động, một vệt phủ mang chói mắt rạch phá thương khung.

Nơi đi qua, vô tận hỗn độn hư không tạc liệt.

Con đường "Thời Không Đại Đạo" tập hợp toàn bộ Đạo tắc chi lực của Dương Mi, Thời Thần kia cường hãn vô cùng, tự động diễn hóa thành một thanh Thời Không Cổ Kiếm.

"Oanh!" Đồng dạng một kiếm chém xuống.

Hai bên châm đấu với râu, không ai nhường ai.

"Ầm ầm!" Khi song phương va chạm vào nhau, toàn bộ hỗn độn tựa hồ đều sụp đổ.

Thời Không Cổ Kiếm cùng cự phủ đồng thời tạc liệt.

Một đạo sức mạnh khủng bố vô thất tịch quyển ra, chớp mắt quét ngang bốn phương tám hướng.

"Ong!" Tại chính trung ương nơi hai bên giao phong, nơi sức mạnh hội tụ tập trung nhất, một cái hắc điểm khổng lồ hiển hiện, phảng phất dẫn động "Quy Khư chi lực" muốn đem nơi này quy khư.

Một cỗ tịch diệt chi ý đáng sợ tràn ngập, cho dù là đám Hỗn Độn Ma Thần đều tâm kinh đảm chiến.

Giây tiếp theo, ức vạn lực lượng hỗn độn dũng hiện, tựa như dưới sự dẫn dắt của một cỗ vô hình chi lực, trong nháy mắt đem nó điền bổ lại.

Thân thể Bàn Cổ hơi hơi lay động, nhìn qua tịnh không tổn thương.

Đối diện Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ khí tức trên người lại cấp tốc biến hoán, trên mặt ẩn ước phù hiện một tia tái nhợt.

"Oanh oanh oanh!" Mắt thấy sáu con đường Đại đạo còn lại trấn áp tới, Bàn Cổ mặt không đổi sắc.

Tái độ giơ tay hư không cầm nắm, "Ầm ầm" hỗn độn thượng vị bình phục xuống lại nhấc lên từng trận kình đào hải lãng, lực lượng hỗn độn so với trước đó còn muốn cường thịnh hơn một mảng lớn tất số hội tụ.

Trong nháy mắt liền diễn hóa thành một cây cự phủ cao mấy ngàn vạn trượng, nương theo thời gian trôi qua, cự phủ đang không ngừng khuếch trương.

Thẳng đến khi lớn bằng chiều cao của hắn.

"Hống!" Bàn Cổ hét lớn một tiếng, mạnh mẽ hai tay chống cự phủ, cơ bắp trên người từng khối gồ lên, một cỗ sức mạnh bạo tạc tính thuận thế lưu chuyển ra.

"Oanh oanh oanh!" Hư không truyền đến từng trận tiếng nổ mạc danh.

Giây tiếp theo, Bàn Cổ huy động cự phủ.

Xông lên đầu tiên là "Sát Lục Đại Đạo" của Sát Lục Ma Thần.

Tựa như cùng tâm trí chủ nhân hợp nhất, Sát Lục Đại Đạo kia trực tiếp diễn hóa thành một cây "Sát Lục Chi Thương", tung hoành ngàn vạn trượng chi địa, tựa hồ có thể phá diệt hết thảy, phấn toái hết thảy, mang theo chân ý "Sát Lục" vô thượng.

Cho dù cách rất xa, cũng có loại ý tứ khiến người ta đảm chiến tâm kinh.

Bàn Cổ lại lãnh liệt cười một tiếng.

"Oanh long!" Cự phủ rơi xuống, thiên băng địa liệt.

Cây trường thương sát lục khổng lồ vô thất kia, vừa mới đối chàng, chưa chống đỡ được nửa giây đồng hồ, kính trực tạc liệt ra.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ mạnh khủng bố, vang vọng cửu thiên thập địa.

Thân là chủ nhân của Sát Lục Trường Thương, "Sát Lục Ma Thần" Thiên Sát lão tổ càng là thân hình kịch liệt lay động, giống như ngọn nến trước gió.

Cuối cùng khom lưng, "Phốc" phun ra một ngụm máu đen lớn.

Cự phủ sau khi trảm diệt "Sát Lục Đại Đạo", vẫn như cũ thế đi không suy.

Đi thẳng đến "Tinh Thần Đại Đạo" của Tinh Thần Ma Thần mà chém xuống.

Chương 277

"Ầm ầm!" Một phương tinh không do Tinh Thần Đại Đạo diễn hóa, so với Sát Lục Đại Đạo cũng không khá hơn bao nhiêu, đồng dạng tại trong sát na vỡ vụn.

Ức vạn tinh thần dao duệ rơi xuống, hóa thành trần ai.

Tiếp đó là Huyền Âm Đại Đạo, Chí Dương Đại Đạo.

Hai vị Ma thần lão tổ đi cũng là con đường của Dương Mi, Thời Thần, bản nguyên lẫn nhau tương hợp, diễn hóa thái âm thái dương chi tượng.

Pha có vài phần cảm giác thái cực viên dung.

Bàn Cổ lại nhìn cũng không nhìn, một búa chém ra.

"Oanh long!" Thái cực vỡ vụn, Huyền Âm, Chí Dương hai con đường Đại đạo đương trường gãy đoạn.

"Kim Nguyên Đại Đạo" của Vô Cấu lão tổ, đồng dạng không thể chống đỡ trong nháy mắt.

"Oanh, oanh, oanh!" Kim Nguyên Đại Đạo, Thủy Nguyên Đại Đạo, Hạo Hãn Đại Đạo lần lượt vỡ vụn.

Mấy đại Ma thần lão tổ thân là chủ nhân Đại đạo, đều tâm thần run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Nhìn về phía Bàn Cổ trong ánh mắt nhiều hơn vài phần hoảng sợ.

Ai cũng không ngờ, Bàn Cổ cư nhiên cường hãn như thế.

Muốn lấy sức một mình, trấn áp mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần a!

Hỗn đản, là kẻ nào nói Bàn Cổ mạnh là mạnh ở trên "Khai Thiên

Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp"?

Nói không có Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp thì Bàn Cổ cũng như mãnh thú không còn nanh vuốt.

Trước đó thật sự tin vào lời quỷ thoại này, mới một đầu nhiệt huyết giết lên.

Nhưng trên thực tế, tức tiện không có Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp tương trợ, mãnh thú vẫn là mãnh thú, Bàn Cổ y nguyên cụ bị sức mạnh trấn áp bọn hắn.

Trong đó sợ hãi nhất mạc quá vu "Thiên Sát lão tổ", trên đường tới, hắn thâm tri đã dương ngôn muốn cùng Bàn Cổ đơn đấu.

Nhưng ni mã đơn đấu, là sống chán chê rồi sao?

Không thấy "Vận Linh" chết như thế nào à.

Ngay cả cặn bã cũng không còn.

May mà trước đó lưu lại một chiêu hậu thủ, hiện tại dùng đều là pháp thân, nhưng pháp thân kia cũng uẩn hàm thất chi thất bát bản nguyên của bản thể a, một khi pháp thân bị diệt, chân thân đại khái cũng phế đi.

Một số Hỗn Độn Ma Thần không thể kiềm chế manh sinh thoái ý.

Bàn Cổ quá đáng sợ.

Duy độc Dương Mi lão tổ nha quan cắn chặt, gắt gao nhìn chằm chằm Bàn Cổ.

Tâm tư của những Ma thần khác, hắn rõ ràng nhất bất quá.

Nhưng mọi người đều có thể lui, duy độc "Thời Không Chi Thành" của hắn bị đoạt a!

Đó chính là quan hệ đến mấu chốt chứng đạo của Thời Thần lão

tổ.

Cũng là hy vọng duy nhất để bọn họ siêu thoát hỗn độn, chứng "Đại Đạo Thánh Nhân cảnh".

Cùng hắn một chiến, nói là vì trợ giúp Hồng Quân, thuận tiện tìm Bàn Cổ báo thù.

Chi bằng nói là vì đoạt lại Thời Không Chi Thành càng chân thực hơn.

"Không được, quyết không thể bỏ dở nửa chừng!" Dương Mi lão tổ nháy mắt hạ quyết tâm.

Trầm quát nói: "Chư vị, Bàn Cổ chân linh phục tô đến nay bất quá vạn năm, liền đã sở hữu tu vi vô hạn tiếp cận kiếp trước.

Nếu lại để hắn tiếp tục trưởng thành, các ngươi cảm thấy ngày sau còn có cơ hội thất địch với hắn sao?

Tránh được hôm nay, tránh không được ngày mai.

Hôm nay, chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta giết hắn." Chúng Hỗn Độn Ma Thần rục rịch, cũng đều biết Dương Mi lão tổ nói có lý.

Nhưng Bàn Cổ quá mạnh mẽ, mạnh đến mức làm cho người ta sợ hãi.

Cơ bản thuộc về tiết tấu ai lên người đó chết, dưới tình huống này đánh như thế nào?

Lúc này, Thời Thần lão tổ trầm giọng nói: "Bàn Cổ tuy mạnh, nhưng tịnh phi vô địch.

Ngô cùng Dương Mi đạo hữu hợp lực, có thể chế tạo ra một phương 'Thời Không Thiên Địa', chỉ cần thân ở trong Thời Không Thiên Địa, Bàn Cổ liền sẽ bị áp chế.

Bất quá cần chư vị đạo hữu tín nhiệm." Hiển nhiên, thân ở Thời

Không Thiên Địa bị áp chế không đơn giản chỉ là Bàn Cổ, càng có một chúng Hỗn Độn Ma Thần.

Nói ngắn gọn, tại bên trong Thời Không Thiên Địa, Dương Mi, Thời Thần chính là tồn tại giống như Tạo Vật Chủ.

Nếu bọn hắn nguyện ý, bất cứ Ma thần nào cũng khó thoát độc thủ.

Chí vu trước đó chúng Ma thần liên thủ thiết lập thiên địa, nhìn như cường đại, thực ra tịnh không có hạch tâm thống nhất, lẫn nhau kỵ đạn, mới có thể bị Bàn Cổ tùy ý đánh vỡ.

"Thời Không Thiên Địa" trong miệng Thời Thần hiển nhiên không giống như vậy.

Là hoàn hoàn toàn toàn do Dương Mi lão tổ nắm giữ, độc thuộc về "Thời Không Thiên Địa".

Lược một do dự sau, Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát" suất tiên đồng ý.

Lạnh lùng nói: "Sự tình đến nước này, ta đã không còn đường lui.

Hợp lực đánh giết Bàn Cổ, mới là trọng trung chi trọng.

Ngô nguyện ý tin tưởng hai vị đạo hữu!" Có người dẫn đầu, sự tình tiếp theo dễ làm hơn nhiều.

Một chúng Ma thần nhao nhao biểu thái, nguyện ý tuân theo kế hoạch tác chiến của Thời Thần lão tổ.

Trên thực tế, bọn hắn cũng không có càng nhiều lựa chọn.

Chuyến này thâm nhập Hỗn Độn Hải, không những phải chém giết Bàn Cổ rửa sạch nhục trước, càng phải chờ sau khi Hồng Quân chưởng khống Hồng Hoang đại thế giới, quy trả lại Thần Ma thể cùng Đại đạo nguyên tiên cho bọn hắn.

Kỳ phán song thân hợp nhất, song đạo hợp nhất, từ đó đột phá cảnh giới cao hơn.

Đến lúc đó lại từng người vì chiến, hiển nhiên không phải đối thủ của Bàn Cổ.

Hoặc là bị trục cá kích phá, hoặc là không đánh mà chạy.

Mặc kệ là loại nào, đều không phải lựa chọn tốt nhất.

Bày ở trước mặt bọn hắn, chỉ có con đường "liên thủ".

Chí vu sau khi tiến vào "Thời Không Thiên Địa", Dương Mi, Thời Thần có hay không giở trò?

Đại khái suất là sẽ không, đừng quên còn có một tử đối đầu lớn nhất là "Bàn Cổ".

Một khi mọi người xảy ra vấn đề, Dương Mi Thời Thần có thể ngăn được Bàn Cổ?

Gần như sát na, chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần liền hoàn thành ý niệm giao lưu.

"Oanh!" Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ tề tề phát lực.

Không Gian Đại Đạo, Thời Gian Đại Đạo hư không di mạn, giống như hai mặt âm dương thái cực, tu du liền hợp làm một thể.

Nơi đi qua, hư không thốn thốn tiêu dung, phảng phất cùng sức mạnh thời không hợp nhất.

Chưa được phiến khắc.

Phương viên ức vạn dặm chi địa đã bị sức mạnh thời không bao phủ, hóa thành một phương thiên địa hoàn toàn mới.

Lúc này, Thời Gian Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo cũng đã diễn luyện đến cực hạn.

Dương Mi, Thời Thần nhìn nhau một cái, đều thấy được sự tiêm duệ trong mắt đối phương.

"Oanh oanh!" Giây tiếp theo, Ma thần thể cao mấy ngàn vạn trượng của hai người tại trong sát na phân hóa, dung nhập vào "Thời Không Đại Đạo" trước người.

Cũng tại một khắc này, Thời Không Đại Đạo phát sinh liệt biến, hình thành nên "Thiên Địa" chân chính.

"Ầm ầm!" Toàn bộ Thời Không Thiên Địa giống như có thần trợ, phi tốc khuếch trương.

Một ức trượng!

Mười ức trượng!

Trăm ức trượng!

Ngàn ức trượng...

Đại bán cái "Hỗn Độn Hải" đều bị bao quát trong đó.

Chương 278

Bàn Cổ mày hơi nhíu, lại tịnh chưa na động thân hình, mặc cho "Thời Không Thiên Địa" bao phủ lấy mình!

"Phù!" Bảy đại Ma thần còn lại thấy vậy, lại tề tề thở phào nhẹ nhõm.

Quá trình này sợ nhất là Bàn Cổ không phối hợp.

Nhưng cũng không có khả năng!

Bởi vì Bàn Cổ nếu chạy, bọn hắn lập tức sẽ rút thân ra, chuyển sang công đánh "Hồng Hoang đại thế giới".

Nói trắng ra là, bọn hắn cùng Bàn Cổ đang giám sát lẫn nhau.

Bất cứ một phương nào rút lui, đều sẽ trực tiếp dẫn đến thất bại thảm hại cho thế lực phe mình.

"Chư vị đạo hữu, tốc tốc nhập nội, trấn áp Bàn Cổ!" Ngay tại lúc này, một vệt đạo âm long long vang vọng đáy lòng bảy đại Ma thần.

Là Thời Thần lão tổ.

Giờ khắc này, Dương Mi, Thời Thần đều dùng bản thể hiển hóa, dung nhập Thời Không Đại Đạo, từ đó diễn hóa thành một phương "Thiên Địa".

Tại trong mảnh thiên địa này, bọn hắn chính là tồn tại giống như Tạo Vật Chủ.

Nhưng điều này cũng làm cho bản thân bọn hắn chịu hạn chế, vô pháp trực tiếp ra tay, chỉ có thể bị động áp chế sinh linh tiến vào bên trong thiên địa.

Tỷ như Bàn Cổ, ở bên ngoài có thể phát huy ra mười thành chiến

lực.

Nhưng lạc vào "Thời Không Thiên Địa" về sau, bị Thời Không Đại Đạo áp chế, khả năng chỉ còn lại tám thành chiến lực.

Ngược lại, đồng vi phe liên minh, bảy đại Ma thần tiến vào, không những sẽ không chịu áp chế, còn sẽ được sức mạnh thời không gia thành, phụ trợ, đây chính là niềm tin khắc địch chế thắng của bọn hắn.

Bảy đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần không có nửa phần do dự, "Hưu, hưu, hưu" chân trước chân sau, đồng thời tiến vào "Thời Không Thiên Địa".

"Ong!" Bàn Cổ chỉ cảm thấy hoa mắt, khi mở mắt ra đã là một phương thiên địa xa lạ.

Bốn phía không không minh minh, trên không thấy trời, dưới không thấy đất.

Không biết tuế nguyệt luân chuyển, cũng không có vạn vật sinh linh hiển hiện.

Duy có "sức mạnh thời không" vô xứ bất tại giao thế, tựa như đang trong bóng tối uấn nhưỡng cơn bão táp khổng lồ.

Bàn Cổ cười lạnh một tiếng, nhân lúc chưa có đối thủ nói vào khoảng không: "Dùng Thời Không Đạo tắc diễn hóa một phương thiên địa, xác thực không tệ.

Bất quá, các ngươi không sợ ta đánh vỡ Thời Không Thiên Địa, khiến ức vạn năm khổ tu luân vi họa bánh sao?" Đây tịnh không phải lời nói khủng bố.

Trước mắt "Thời Không Thiên Địa", tịnh không phải thiên địa thật sự, là do Thời Thần lão tổ, Dương Mi lão tổ dùng Đại đạo bản thân hiển hóa, lại dùng Thần Ma thể dung nhập, mới tạo nên một phương giả thiên địa như vậy.

Một khi Thời Không Thiên Địa bị hủy, Đại đạo của hai người băng hoại không nói, ngay cả Thần Ma thể bản thân cũng sẽ phân băng ly tích, ức vạn năm khổ tu hóa thành tro bụi.

Đây là một loại cách làm cực kỳ mạo hiểm, đương nhiên hiệu quả cũng hiển hách.

Thời Không Đạo tắc dung hợp, diễn hóa Thời Không Thiên Địa xong, cường độ của nó đã cụ bị vài phần uy năng của "Đại Đạo chi lực".

Tầm thường Chí Tôn Ma Thần ngộ nhập, khủng phạ thật sự sẽ bị cấp luyện hóa đến chết!

Trong một mảnh thiên địa trống rỗng, tịch vô tịnh không có hồi thanh.

Duy có "sức mạnh thời không" ba động càng lợi hại hơn, ẩn ẩn có một cỗ thế sát phạt nhất thiểm nhi thệ!

"Ong!" Ngay lúc này, hư không chấn động.

Bằng không xuất hiện mấy đạo lốc xoáy khổng lồ.

"Oanh, oanh, oanh!" Giây tiếp theo, bảy đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần từ trên trời giáng xuống.

Từng người thân cao mấy ngàn vạn trượng, diện dung tranh nanh, bên ngoài thân thể Đại Đạo chi lực sở thuộc cuộn trào, mang theo uy áp thao thiên.

Tại một khắc tiến vào Thời Không Thiên Địa kia, bọn hắn đều cảm ứng được một cỗ phái nhiên chi lực dung nhập.

Mạc danh, Đạo tắc dâng lên, liên đới trong cơ thể nhiều hơn một tia sức mạnh thời không.

Thời Không Thiên Địa "sức mạnh thời không" tựa hồ đều có thể

vì bọn hắn sở dụng?

Dương Mi, Thời Thần vốn là tồn tại cấp bậc bá chủ trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, như hôm nay chân thân liên thông Đạo tắc hóa thành "Thời Không Thiên Địa", tương đương với việc đem sức mạnh bản thân vô điều kiện cho bảy đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần mượn.

Vậy thì bảy đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần tự nhiên trở nên cường đại vô thất.

"Giết!" Một tiếng bạo quát, Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát" suất tiên xuất kích.

Hắn sớm đã ký du "Thời Không Đại Đạo" của Dương Mi, Thời Thần, như hôm nay Thời Không Đại Đạo có thể tùy thủ tùy dụng, một cỗ thư sảng chưa từng có dũng hiện trong lòng.

Chỉ cảm thấy bản thân chưa bao giờ cường đại như thế.

Giờ khắc này, chính là muốn thử một lần thân thủ.

"A!" Bàn Cổ khinh thường cười một tiếng.

Thật sự tưởng rằng có sức mạnh thời không gia thành là vô địch rồi sao?

Tùy tay một cái hoa lạp!

"Ong!" Hư không phá toái, một vệt "Hỗn Độn chi lực" hỗn tạp bản nguyên thời không trong nháy mắt bị bắt lấy, ngưng thành một cây cự phủ hư ảnh, chiếu vào đầu Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát" bổ xuống.

"Phốc xuy...

Oanh!" Cự phủ hư ảnh cùng Sát Lục Trường Thương va chạm, một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Thiên Sát lão tổ thân hình tại hư không đình trệ nửa giây đồng hồ, ngay sau đó liền như đạn pháo bị bắn bay ra ngoài.

"Ầm ầm!" Một đường đụng nát vô tận hư không.

Cũng may giây tiếp theo, có một cỗ "sức mạnh thời không" diễn sinh đem hắn bao bọc lại, mới bình ổn hạ cánh.

Nhưng nhìn sắc mặt của hắn, lại không còn sự trương cuồng bá đạo trước đó, nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt tràn đầy kinh sợ.

Mấy đại Ma thần còn lại cũng tâm tư trầm trầm, ý thức được cho dù thân ở "Thời Không Thiên Địa", cho dù chiến lực bị áp chế, Bàn Cổ cũng không phải tồn tại có thể tùy ý khi nhục.

"Tinh Thần lão tổ" có xếp hạng tương đương với hắn truyền âm nói: "Chư vị đạo hữu, mục đích của chúng ta là triền trụ Bàn Cổ, không cấp cho hắn cơ hội chi viện hạ giới.

Chỉ cần triền trụ Bàn Cổ, bằng vào mấy trăm Ma thần cường giả hạ giới, đủ để xé nát Hồng Hoang đại thế giới.

Chí vu giết Bàn Cổ... chờ Hồng Quân chưởng khống Hồng Hoang đại thế giới, phó cấp cho chúng ta mỗi người Thần Ma thể cùng Đại đạo tương ứng, lại làm tính toán cũng không muộn!" Không phải không giết Bàn Cổ, mà là không dễ giết a!

Hoặc là căn bản giết không nổi.

Tên xuẩn hóa Thiên Sát kia không nhắc tới cũng được!

Thật là vết sẹo lành rồi quên đau, không nhớ rõ trước đó Bàn Cổ làm sao thương sát "Vận Chi Ma Thần" à?

Mấy đại Ma thần còn lại cũng đều thiên hướng về hình lý trí, cũng không ngốc, biết rõ cách làm của "Tinh Thần lão tổ" mới là đạo giải quyết tốt nhất.

Chí vu thương sát Bàn Cổ... khụ khụ, từ tao ngộ của Thiên Sát lão tổ có thể nhìn ra một hai.

"Oanh oanh oanh!" Mấy đại Ma thần đều sử ra bản lĩnh giữ nhà.

Tinh Thần lão tổ vẫy tay một cái, hư không hiện ra ức vạn tinh thần, diễn hóa thành một con đường Đại đạo thô to hạo đại.

Giây tiếp theo, tinh quang hội tụ, biến thành một thanh "Tinh Quang Trường Kiếm" khổng lồ.

Tung hoành mấy ngàn vạn trượng chi cự, gần như ngang bằng với bản thân hắn.

"Oanh long!" Trường kiếm chém xuống, hư không tự động lui về hai bên, thậm chí có một tia thời gian chi lực, chủ động bám vào trên thân kiếm, làm cho tốc độ cùng uy năng của nó đều đột phá một cái cực hạn.

So với trước đó, tối thiểu mạnh hơn một phần mười hai.

Tinh Thần lão tổ trong mi vũ không khỏi hiện ra một tia hỉ sắc.

Cảm giác này thật cường đại!

Mấy đại Ma thần lão tổ khác cũng không nhàn rỗi.

Từng người thôi phát Đại đạo, diễn hóa thành thần binh, có chiến chùy, trường đao, thương, kích, côn... các loại không đồng nhất, lại đều không một ngoại lệ nhận được "sức mạnh thời không" gia thành, căn cứ độ tương hợp thuộc tính của bọn hắn, tăng thêm một phần mười hai, năm sáu cường độ không đều.

Giả như Hạo Hãn Đại Đạo của Hạo Chi Ma Thần "Thái Hạo", cùng "sức mạnh thời không" mạc danh tương hợp.

Tại dưới sự gia trì của sức mạnh thời không, trường côn do "Hạo Hãn Đại Đạo" diễn hóa uy năng trong nháy mắt tăng cường năm sáu

phần mười.

Nguyên bản tại trong chiến lực bảy đại Ma thần thuộc về hạng chót, một bước nhảy lên trở thành đứng đầu chúng Ma thần.

Chương 279

Thậm chí phá hoại lực so với Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát" cũng tương đương.

Mấy đại Ma thần còn lại chiến lực mỗi người đều có tăng cường.

Tổng chi trận chiến này, đánh đến nhẹ nhàng vui vẻ lâm li, thư sảng vô cùng.

Khác biệt với bảy đại Ma thần thuận phong thuận thủy, chiến lực tiêu thăng.

Bàn Cổ tại "Thời Không Thiên Địa" lại tao thụ áp chế.

Thậm chí, sức mạnh thời không vô thời vô khắc đều đang xâm thực nhục thân của hắn.

Khiến hắn không thể không phân ra một bộ phận sức mạnh, để ngự "sức mạnh thời không" xâm thực.

Như vậy, chiến lực có thể bạo phát tự nhiên có hạn.

Nhưng dù là dạng này, đơn đấu, bất cứ Ma thần nào cũng không phải đối thủ của hắn.

"Oanh oanh oanh!" Bàn Cổ tay cầm một cây đại phủ, hư không phách trảm.

Nơi đi qua, tất cả đao thương kiếm kích, tất số bị hắn đánh bay.

Bảy đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần hiển nhiên hấp thu đủ giáo huấn, tịnh không cùng hắn cứng đối cứng.

Sau khi binh khí trong tay bị đánh bay, liền mượn nhờ "sức mạnh thời không" bao bọc, nhanh chóng lui lại, đổi thành vị Ma thần tiếp theo thế bổ.

“Oanh, oanh, oanh!” Cứ như vậy, lập tức hình thành thế công miên diên bất tuyệt.

Mới nhìn qua, hai bên tựa hồ thế lực ngang nhau.

Cùng lúc đó!

Bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đại Tổ Vu Đế Giang, Cửu Tổ Vu Chúc Cửu Âm thao túng “Thời Không Bảo Kính”, phảng phất liên tiếp một chỗ thông đạo, “sức mạnh thời không” cuồn cuộn không dứt dũng nhập vào trong cơ thể.

Khiến cho khí tức bọn hắn cấp tốc phàn thăng, xuất thủ chi gian, toàn nhiên là chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong.

“Oanh oanh oanh!” Hai người một quyền một cước, đều có uy năng mạc đại.

Bốn phía, y hi có thể thấy được có ba ngàn Đạo tắc hiển hóa trường long bao bọc.

Tại trung ương có một cột sáng màu tím trùng thiên, hạo đại khôi hoằng, viễn siêu ba ngàn Đạo tắc còn lại.

Cột sáng màu tím kia chính là Đại đạo do tự thân “Hồng Quân” diễn hóa.

Lấy “Tiên Đạo” làm chủ, dung hợp ba ngàn Đạo tắc, tiện đắc Đại đạo.

Mặc cho Đế Giang, Chúc Cửu Âm sử xuất hồn thân giải số, tử sắc “Đại Đạo” của Hồng Quân vẫn sừng sững bất động.

Ngược lại ba ngàn Đại đạo hoàn nhiễu bốn phía, không ngừng dưới sự cường công của hai người mà sụp đổ.

Lại tại dưới sự diễn biến Đại Đạo chi lực của Hồng Quân, một lần nữa đản sinh.

Chu nhi phục thủy như vậy, khí tức Hồng Quân càng trở nên dũ phát cường đại.

"Hả?" Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng không phải kẻ ngốc, mới đầu không cảm thấy như thế nào, nhưng nương theo thời gian trôi qua, dần dần phát hiện không thích hợp.

Đánh thời gian dài như vậy, khí tức Hồng Quân không thấy suy yếu, phản đảo có chinh triệu càng ngày càng mạnh.

Không đúng, tuyệt đối có vấn đề.

"Vút vút!" Hai người gần như cùng một thời gian thu tay lại, rút thân lui về phía sau, vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía cột sáng tử khí khổng lồ ở trung ương kia.

"Phát hiện rồi sao?" Nương theo một tiếng cười khẽ.

"Oanh!" Tử khí quang trụ chấn động, hư không diễn hóa ra một tôn tử y đạo nhân, chính là "Hồng Quân lão tổ".

Nhìn về phía Đế Giang, Chúc Cửu Âm trong mắt thấu ra một tia tiếu ý, nói: "Vốn muốn mượn tay các ngươi, để ba ngàn Đạo tắc triệt để dung nhập Đại đạo của Ngô.

Hiện tại xem ra không thành rồi." "Ong!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm trong lòng kịch chấn.

Nhịn không được nói: "Ngươi đang lợi dụng chúng ta?" "Không sai!" Hồng Quân thật giống như một chút cũng không vội, phảng phất đại chiến bên ngoài không liên quan gì đến hắn.

Nhàn nhạt nói: "Bần đạo ẩn náu ở Hồng Hoang đại thế giới mười tỷ tám ngàn vạn năm, tuy rằng tiệt lưu ba ngàn Đại đạo, nhưng lại chịu hạn chế bởi tiềm lực bản thân, thủy chung vô pháp đem nó cùng Đại đạo của chính mình triệt để dung hợp.

Nguyên bản, mượn nhờ vô tận tuế nguyệt chi lực tiêu ma, nghĩ rằng tổng quy có một ngày có thể dung hợp.

Ai từng nghĩ, lại xuất hiện Bàn Cổ Thần, một cái biến số như thế." "Đồ chi nại hà.

Nguyên tưởng rằng từ sau đó, chỉ có thể cầu trợ 'Dương Mi, Thời Thần', Đại đạo của Ngô mới có thể chân chính viên mãn.

Nhưng hai vị kia Bần đạo không yên lòng.

Không từng nghĩ, hôm nay cư nhiên gặp được hai vị. 'Sức mạnh thời không' tuy yếu hơn Dương Mi, Thời Thần, lại chính thích hợp cho Bần đạo sở dụng!" Nói xong, hắn cười ngâm ngâm nhìn về phía Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Trong nháy mắt, hai người có cảm giác như bị độc xà nhìn chằm chằm, tâm thần co rút, vong hồn đại mạo.

Đế Giang nhịn không được quát lớn: "Nằm mơ!" "Muốn huynh đệ ta giúp ngươi thành đại đạo?

Không thể nào!" Chúc Cửu Âm cũng hét lớn.

Nếu không phải khí tức uy áp Hồng Quân tạo ra quá mạnh, bọn hắn e rằng phải nghi ngờ gia hỏa này có phải bị bệnh thần kinh hay không.

Không nói cái khác, chỉ riêng quan hệ địch đối, giúp Hồng Quân thành đại đạo?

Điên rồi sao?

Nhưng giờ phút này, hai người lại có một loại run rẩy ở sâu trong tâm khảm.

Ẩn ước cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra.

Nói cách khác, khi Hồng Quân đưa bọn hắn tiến vào "Tạo Hóa

Ngọc Điệp", có lẽ đã tính toán xong xuôi tất cả.

Lần này e rằng nguy hiểm rồi.

Hồng Quân vẫn giữ nụ cười ôn hòa trước đó, nhàn nhạt nói: "Chúng đệ tử, đến lúc vì vi sư góp một phần sức lực rồi." Lời vừa dứt.

"Oanh!" Trước mắt vô tận hư không chợt khuếch đại.

"Hưu hưu hưu!" Mấy đạo thân ảnh tiếp liền hiển hóa ra.

Chính là năm vị Thánh nhân: Chuẩn Đề, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng.

Nguyên bản hắn là bát thánh, nhưng Lão Tử, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy tịnh chưa tiến vào "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Ngũ thánh vốn đang ở trong bóng tối quan chiến, đột nhiên bị kéo vào chiến trường, từng người nhất thời kinh sợ không thôi.

Ẩn ước gian có cảm giác không ổn.

Chuẩn Đề run rẩy nhìn về phía Hồng Quân lão tổ, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói: "Lão sư, hai tên Vu man tử này hung tàn vô cùng, sư huynh đệ ngô đẳng chỉ sợ không phải đối thủ." Vừa rồi tuy rằng không xuất hiện, nhưng bọn hắn lại toàn trình đều đang quan chiến.

Thậm chí còn lấy tự thân đạo tắc chi lực tương trợ Hồng Quân, diễn hóa ba ngàn đạo tắc trấn áp hai Tổ Vu.

Cho nên bọn hắn biết rõ ràng, Đế Giang, Chúc Cửu Âm tuyệt không phải thứ bọn hắn có thể địch lại.

Cho dù có Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh như Lão Tử, Tiếp Dẫn ở đây, cũng không nhất định có thể thắng.

Bởi vì hai Tổ Vu sau khi liên thông với "Thời Không Chi Thành",

dĩ nhiên đã cụ bị chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong, sai biệt một giai, liền là một trời một vực.

Hồng Quân cười ha hả nói: "Không sao, vi sư sẽ giúp các ngươi." "Nhưng..." Chuẩn Đề còn định nói, Hồng Quân đã không cho hắn cơ hội mở miệng.

"Oanh!" Sau lưng ba ngàn đạo tắc cuộn trào, tức khắc phân hóa thành năm con trường long.

Mỗi một con trường long đều hội tụ sáu trăm đạo tắc chi lực, "Hưu hưu hưu" lao thẳng nhập vào trong cơ thể ngũ thánh.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức làm cho người ta không phản ứng kịp.

Tuy rằng ba ngàn đạo tắc này chỉ là hư đạo, tịnh không phải chân chính "Đại Đạo".

Nhưng cũng uẩn hàm một bộ phận Đại Đạo chi lực, nhất là sáu trăm đạo tắc hợp nhất, cho dù mỗi một đạo đạo tắc chỉ uẩn hàm một chút xíu Đại Đạo chi lực, thì dưới con số sáu trăm vẫn là một con số cực kỳ khủng bố.

Trong chốc lát, khí tức trên người ngũ thánh bạo trướng.

Côn Bằng ở trong ngũ thánh có tu vi đạo cảnh thấp nhất, cho nên cũng là kẻ đầu tiên bị ảnh hưởng.

"Oanh long!" Khí tức quanh thân cổ động, đỉnh đầu vạn thiên linh khí hội tụ, ẩn có một tôn hư ảnh "Côn Bằng" cực lớn hiển hóa, Thôn Phệ Đại Đạo hiển hiện, "Ngao ô" trương miệng, vạn thiên linh quang tận số bị nó thôn phệ, cùng lúc bị nuốt xuống còn có sáu trăm đạo tắc kia.

"Oanh oanh oanh!" Ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Chương 280

Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

"Ông!" Tại dưới chân hắn phù hiện một tấm trận đồ, bốn phía trần liệt bốn thanh cự đại cổ kiếm, sát khí bức người, sắc bén phi thường!

"Hưu hưu hưu!" Từng đạo kiếm ý khủng bố cắt chém hư không.

Trong chốc lát, chiến lực của Côn Bằng trực tiếp leo lên đến đỉnh phong, có cảm giác vô hạn tiếp cận Thiên Đạo đỉnh phong.

"Không!" Mấy vị Thánh nhân khác thấy cảnh này, không những không có vui mừng, ngược lại từng người mặt lộ vẻ kinh khủng.

Bởi vì bọn hắn cảm tri rõ ràng, Côn Bằng giờ khắc này đã không còn là Côn Bằng ban đầu, chân linh bản ngã của hắn sớm đã bị phong tỏa, lưu lại chỉ là một cỗ thể xác cường đại mà thôi.

Cỗ thể xác này, rõ ràng đã bị Hồng Quân chưởng khống!

"Lão sư, vì sao lại như thế?" Hạo Thiên phát ra tiếng tê hống không cam lòng.

Trong chúng thánh, hắn đối với Hồng Quân tình cảm sâu nhất.

Bởi vì hắn vốn là một khối hỗn độn ngoan thạch, thụ Hồng Quân điểm hóa mới có linh trí.

Về sau, cũng là Hồng Quân đề huề, thành Thiên Giới Chi Chủ.

Càng chứng đạo thành Thánh.

Nhưng cục diện trước mắt hắn vô luận như thế nào đều tiếp thụ không được.

Hồng Quân mặt không chút thay đổi nhìn hắn nói: "Đợi ngày ngô thành Đại Đạo, tự sẽ hồi sinh nhĩ đẳng.

Đến lúc đó, các ngươi chính là công thần lớn nhất." "Không!" Nương theo một tiếng kêu thê lương, Hạo Thiên rất nhanh bị đồng hóa.

Đỉnh đầu một đạo kim quang trùng thiên, trong đó ẩn có một khối dương thạch lưu chuyển, chính là chân thân của hắn.

Bốn phía có sáu trăm đạo tắc huyền phù, "Hưu hưu hưu" phi tốc dung nhập vào trong đó.

Tại trong lúc này, khí tức trên người Hạo Thiên cấp tốc bạo trướng.

Ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh!

Cuối cùng, trở thành "Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân" đồng dạng như Côn Bằng.

Đế Tuấn, Thái Nhất trên đỉnh đầu đều tự hiển hóa "Hà Đồ Lạc Thư", "Đông Hoàng Chung", uy năng linh bảo thôi phát, đem hai người lao lao hộ ở trong đó.

Nhất là kiện Tiên Thiên Chí Bảo "Đông Hoàng Chung" kia, ngoài thân một vệt hỗn độn lưu quang tán phát, gần như hoàn toàn đem sáu trăm đạo tắc chi lực bài khai.

Hai người đều cắn chặt hàm răng, trong mắt nhìn về phía Hồng Quân sung mãn một cỗ nộ hỏa.

Nhưng bọn hắn đều thức thời không có lên tiếng.

So với Hạo Thiên, bọn hắn cùng Hồng Quân không có tình cảm sâu như vậy.

Tức tiện chứng đạo thành Thánh, bọn hắn cũng vẫn luôn đối với Hồng Quân ôm lòng đề phòng.

Huynh đệ hai người sở cầu bất quá là sức mạnh cường đại mà thôi.

Một màn hôm nay, cũng không quá ngoài ý muốn.

"A!" Hồng Quân thấy cảnh này, không khỏi cười khẽ nói: "Thái Dương Chi Linh?

Xác thực có chút môn đạo.

Nhưng các ngươi cho rằng, như vậy là có thể cản được bần đạo sao?" Trong miệng nói, hắn giơ tay khẽ vuốt.

"Ông!" Một vệt tử quang bộc phát, tức khắc xuyên thấu kết giới do "Đông Hoàng Chung" thiết hạ.

"Oanh long!" Hơn một ngàn hai trăm đạo tắc chi lực dũng mãnh lao vào, chia làm hai phần, trong nháy mắt dìm ngập Đế Tuấn, Thái Nhất.

"Không..." Hai người rất nhanh hoàn thành đồng hóa.

Chuẩn Đề tận mắt chứng kiến tất cả, trong lòng sợ hãi vạn phần.

Giờ khắc này hắn có chút hối hận, vì sao không đi theo Tiếp Dẫn hành sự.

Hắn vẫn luôn là người trung thực đi theo sư huynh a!

Có phải sư huynh đã sớm phát hiện rồi không?

Cho nên mới không tiến vào "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Còn có Lão Tử, Nguyên Thủy...

Đúng, nhất định là như vậy, nhưng vì sao sư huynh không nhắc nhở hắn?

Sư huynh vứt bỏ hắn rồi sao?

Nhất niệm chí thử, Chuẩn Đề nhất thời hoảng sợ vạn phần.

Nhịn không được triều Hồng Quân lão tổ cầu xin nói: "Lão sư, thả ta lần này được không, ta nguyện ý thính tụng mệnh lệnh của lão sư mà hành sự.

Thật đó lão sư, ta không muốn chết a.

Từ lúc bắt đầu ta liền là người trung thực đi theo lão sư, lão sư..." Chuẩn Đề thâm tình khóc lóc kể lể, thật có thể nói là thanh lệ câu hạ.

Đáng tiếc, mảy may không lay chuyển được nội tâm của Hồng Quân lão tổ.

Chỉ thấy mâu quang hắn lãnh liệt, vô tình nói: "Đã là tín đồ trung thực của bần đạo, vậy thì cuối cùng hãy lại trợ giúp bần đạo một tay đi!

Nhân quả giao thế, đợi khi bần đạo chứng Đại Đạo cảnh, tự sẽ không quên ngươi!" "Không!" Cái gì chó má Đại Đạo cảnh, Chuẩn Đề cũng không phải kẻ ngốc.

Không nói Hồng Quân có chứng được Đại Đạo cảnh hay không, tức tiện chứng được Đại Đạo cảnh, thì có quan hệ gì với hắn?

Phục sinh?

Thật sự có tất yếu phải phục sinh hắn sao?

Bất quá chỉ là một đám sâu kiến mà thôi.

Thành Đại Đạo Thánh Nhân như Hồng Quân, sẽ có hàng đống

Thiên Đạo cửu đoạn, thậm chí đỉnh phong cung hắn khu sử.

Cần gì phải phí tâm phục sinh mấy cái trung đoạn Thánh nhân?

Cho nên lời này hắn một điểm đều không tin.

"Bá!" Hư không một vệt thất thải chi quang trán phóng, Chuẩn Đề liền muốn độn không bỏ chạy.

"Ngoan đồ nhi, muốn đi đâu?" Hồng Quân cười lạnh một tiếng.

"Ông!" Tùy tâm biến hóa, một đạo tử quang khí trụ tức khắc chặn lại đường đi của Chuẩn Đề.

Không những như thế, "Bá bá bá!" quang ảnh biến ảo, Côn Bằng, Hạo Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất dĩ nhiên bị đồng hóa phân lập bốn phía, đã chặn đứng hết thảy đường lui.

Chuẩn Đề tuyệt vọng, mắt thấy đạo tử quang khí trụ kia bao bọc sáu trăm đạo tắc chi lực triều mình dung nhập, không khỏi hét lớn một tiếng: "Sư huynh, cứu ta!" "Oanh!" Hắn từ trong tay ném ra một vật, chính là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, vốn là Hồng Quân ban cho "Tiếp Dẫn" làm linh bảo hộ thân, cũng là bảo vật trấn áp khí vận của Tây Phương giáo.

Chỉ bất quá, Tiếp Dẫn bình thường rất ít tranh đấu với người khác, cộng thêm tu vi đạo cảnh cường đại, cho nên bảo vật này đại bộ phận thời gian đều nằm trong tay Chuẩn Đề.

Không ngờ, lần này cục thế ác liệt như vậy, Tiếp Dẫn vẫn đem "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" lưu lại cho Chuẩn Đề.

"Ân?" Hồng Quân nhíu mày lơ đãng một cái, bất quá cũng không quá để ở trong lòng.

Nguyên bản trong kế hoạch, Lão Tử, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy,

Thông Thiên, mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Đáng tiếc, Thông Thiên đã sớm rời đi.

Vì để ổn trụ Lão Tử, Nguyên Thủy, hắn cũng không nói nhiều, chỉ thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận.

Lần này, Tiếp Dẫn, Lão Tử lại giống như biết trước, làm cho kế hoạch bị giảm bớt đi nhiều.

Bất quá lại gặp được "Đế Giang, Chúc Cửu Âm", hai vật thay thế càng tốt hơn, cho nên hắn mới quả đoán phát động kế hoạch, muốn mượn Thời Không chi lực mà Đế Giang, Chúc Cửu Âm chưởng khống, để cho ba ngàn đạo tắc triệt để dung nhập tự thân.

Việc Chuẩn Đề ném ra "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" tịnh không làm hắn quá để ý.

Đến "Đông Hoàng Chung" mạnh hơn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên còn bị trấn áp, hà huống là Công Đức Kim Liên kém hơn một bậc?

"Ông!" Mắt thấy đạo tử quang khí trụ kia sắp bao phủ Chuẩn Đề, Chuẩn Đề cũng tránh không thể tránh, tựa hồ chỉ có thể tiếp thụ vận mệnh an bài.

Chương 281

"A Di Đà Phật!" Cùng với một tiếng Phật hiệu vang lên, "Oanh long", Công Đức Kim Liên chợt trán phóng vô tận kim quang.

Trong đó một đạo kim sắc hư ảnh cấp tốc biến ảo, một giây sau liền ngưng thực.

Thân khoác lưu ly pháp y, thể hình to lớn, vẻ mặt đau khổ, chính là Tây Phương đại thánh nhân "Tiếp Dẫn".

Nương theo Tiếp Dẫn xuất hiện, dưới chân "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" tựa như được triệt để kích hoạt, vạn thiên kim liên dũng hiện, ngạnh sinh sinh đem đạo tử quang khí trụ ngăn cách ở bên ngoài.

"..." Hồng Quân có chút kinh ngạc nhìn Tiếp Dẫn.

Có thể cản được tử quang khí trụ tập kích, tối thiểu cũng phải Thiên Đạo đỉnh phong mới có thể làm được.

Tiếp Dẫn có thực lực này sao?

Đừng quên, Tiếp Dẫn tịnh chưa tiến vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, chân thân của hắn vẫn còn ở bên ngoài đại chiến cùng Hậu Thổ.

Hậu Thổ sẽ phóng mặc cho Tiếp Dẫn rời đi sao?

Đương nhiên sẽ không.

Vậy Tiếp Dẫn trước mắt này vì sao lại cảm giác mới là chân thân?

"???" Cho dù kiến thức rộng rãi như Hồng Quân lão tổ, giờ phút này cũng có chút phát mộng.

Chuẩn Đề lại không nghĩ nhiều như vậy, lúc trước lâm vào tuyệt cảnh, chỉ hạ ý thức đem "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" trở

thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng, hô lên câu "Sư huynh cứu ta", nhưng không ngờ, sư huynh thật sự sẽ xuất hiện?

Đương hạ vẻ mặt vui mừng khôn xiết, kích động nói: "Sư huynh, huynh thật sự tới rồi?" Có như vậy một nháy mắt, hắn đều muốn nhiệt lệ doanh khuông rồi.

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn triều hắn khẽ gật đầu, trên mặt phù hiện một nụ cười điềm đạm.

Chuẩn Đề nhất thời cảm thấy không còn hoảng trương như vậy nữa.

Đương hạ an an tĩnh tĩnh đứng tại bên người Tiếp Dẫn, vẻ mặt cảnh giác nhìn về phía Hồng Quân.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn triều Hồng Quân lão tổ chắp tay nói: "Lão sư tri ngộ chi ân, giáo đạo chi ân, huynh đệ ngô đẳng một đời khó quên.

Hôm nay đã có bốn vị đạo hữu nhập tròng, không biết lão sư có thể tha cho sư đệ ta hay không?" Giờ phút này Hồng Quân đã từ trong hoảng hốt hồi thần.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiếp Dẫn nói: "Ngươi dựa vào cái gì mà khoa tay múa chân với ta?" Chư thiên lục thánh, nguyên bản là quân cờ hắn tuyển định.

Chỉ là nương theo Bàn Cổ chân linh phục tô, Nữ Oa, Thông Thiên trước sau mất khống chế.

Bất đắc dĩ, hắn mới khải dụng kế hoạch dự phòng, tăng thêm Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hạo Thiên.

Như vậy tuy rằng có bốn thánh bị chưởng khống, nhưng kế hoạch tịnh không hoàn thiện.

Thậm chí trạng thái lý tưởng nhất là đem cả Lão Tử, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy tổng cộng tám thánh toàn bộ thao túng, như vậy mới thập toàn thập mỹ.

Đáng tiếc, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Nguyên Thủy tịnh chưa đi vào khuôn khổ.

Hắn cũng không muốn bộc lộ quá nhiều.

Nguyên lai năm thánh cũng miễn cưỡng đủ dùng, còn lại ngày sau thu hồi cũng được.

Ai ngờ, hiện tại Tiếp Dẫn cư nhiên hoành sáp một cước, bảo hắn thả Chuẩn Đề?

Nằm mơ sao?

"Ai!" Tiếp Dẫn khẽ thở dài một tiếng nói: "Xem ra, lão sư không chịu thiện liễu rồi." Hồng Quân lão tổ cười lạnh nói: "Tiếp Dẫn, không thể không thừa nhận, bần đạo lúc trước xác thực đã xem thường ngươi.

Song thân pháp?

Giỏi lắm.

Cỗ thân thể này của ngươi hẳn là đã có tu vi tiếp cận Thiên Đạo đỉnh phong rồi đi?

Nhưng ngươi cho rằng như vậy là có thể vi kháng bản tọa sao?" Vừa rồi trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không phải không làm gì cả.

Cơ bản đã sờ rõ đường lối của Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn bên ngoài là thật, Tiếp Dẫn trước mắt này cũng là thật.

Nhất thể song thân, giống như tấm gương có mặt chính và mặt phản.

Ai có thể nghĩ đến, Tiếp Dẫn vẫn luôn triển hiện trước mặt thế nhân chỉ là một mặt trong đó.

Gia hỏa này từ lúc bắt đầu đã ẩn tàng.

Cho dù lúc trước đại chiến, hắn cũng chỉ xuất động một mặt yếu hơn đi đại chiến cùng Hậu Thổ.

Một cái chân thân mạnh hơn, lại tàng thân trong "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên".

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là chí bảo tính mệnh giao tu, lại thêm tu vi đạo cảnh của hắn viễn không đơn giản như bề ngoài, cho nên ngay cả Hồng Quân nhất thời không tra xét kỹ, đều bị hắn lừa gạt qua.

Hiện giờ minh ngộ tiền căn hậu quả, Hồng Quân lại không kinh phản hỉ.

Bởi vì nơi này là địa bàn của hắn, thân xử bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp", đừng nói Tiếp Dẫn chỉ là ngụy "Thiên Đạo đỉnh phong", cho dù là loại chí tôn Thiên Đạo đỉnh phong cấp bậc Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần kia cũng không chiếm được chỗ tốt.

Tự động dâng tới cửa tuyệt giai "dược liệu" a!

Đoạt lấy cỗ chân thân này của Tiếp Dẫn, dung luyện ba ngàn đạo tắc sẽ càng thêm nắm chắc!

"Oanh!" Vừa nói vừa làm, Hồng Quân hai lời không nói, đỉnh đầu tử quang khí trụ cuộn trào, phân hóa ra một đạo đạo tắc chi lực cực lớn, lao thẳng đến Tiếp Dẫn hoành không áp xuống.

"Sư huynh cẩn thận!" Chuẩn Đề kinh kêu thành tiếng.

Đạo đạo tắc chi lực kia ước chừng có một phần ba sức mạnh của Hồng Quân, nhưng cho dù là một phần ba cũng cho người ta một loại

cảm giác bễ nghễ của Chúa Tể cảnh Ma Thần.

Tại Hồng Hoang thiên địa tiềm phục mười ức tám ngàn vạn năm, dĩ thân hợp thiên đạo, xâm thôn vô số sinh linh chi lực, chân thực chiến lực của Hồng Quân viễn bỉ biểu hiện ra còn đáng sợ hơn.

Cho dù so với "Thời Thần, Dương Mi" các loại đỉnh cấp Ma Thần cũng hào không tốn sắc.

Hắn dùng thời gian chứng minh, bài danh tại trăm vị Ma Thần, chiếu dạng có thể nghịch tập top 3.

Đương nhiên, loại nghịch tập này tịnh không phải nghịch tập trên ý nghĩa truyền thống.

Giờ phút này Hồng Quân, sớm đã không còn đơn nhất "Tiên Đạo" như ban đầu, hắn dung ba ngàn đạo tắc vào một thân, xâm thôn ba ngàn đạo tắc chi lực.

Gọi là "Dung hợp quái" càng vì thiếp thiết một chút.

Nhưng thực lực cường đại đó cũng là thật sự.

Chỉ vỏn vẹn một phần ba đạo tắc hiển hóa, liền cho người ta một loại cảm giác khủng bố trấn áp hết thảy địch nhân.

"A Di Đà Phật!" Đối mặt Hồng Quân hung mãnh nhất kích, Tiếp Dẫn chỉ chắp hai tay lại.

Ngoài thân trán phóng vô lượng kim quang, "Ông" một tôn kim thân phật tượng cao lớn từ sau lưng hắn hiển hóa, thần tình từ bi vô hạn, tựa như có thể bao dung ba ngàn thế giới.

"Oanh long!" Đại Đạo hạ áp, cự phật nguy nhiên bất động, chỉ là trong thần tình ẩn ước có thêm vài phần thê khổ.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, thân hình Tiếp Dẫn đang khẽ run rẩy.

Hư ảnh cự phật đỉnh đầu, tựa hồ cũng đang trong quá trình tế vi

băng tháp.

Hiển nhiên, lực lượng của Tiếp Dẫn tịnh không đủ để hoàn toàn kháng hành cùng "Hồng Quân"!

"Sư huynh?" Một bên Chuẩn Đề mặt lộ vẻ gấp gáp, hung hăng cắn răng, "Ông" một tiếng, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay quét ra, một cái thân ảnh lấp lánh thất thải quang hoa, trang phục phi Phật phi Đạo xuất hiện, tức khắc dung nhập vào trong cơ thể "Cự Phật".

Theo lý mà nói, cho dù là sư huynh đệ, giữa các đạo tắc cũng sẽ có sự khác biệt nhỏ, không có khả năng hoàn toàn dung hợp.

Nhưng Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn lại là một ngoại lệ.

Khí tức hai người, lại vô cùng khế hợp, thậm chí càng giống như nguyên bản là nhất thể.

"Ân?" Hồng Quân thấy cảnh này, mi đầu hơi nhíu, ánh mắt quét qua lại giữa Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ẩn ước ý thức được điều gì.

"A Di Đà Phật!" Được Chuẩn Đề giúp đỡ, tình hình của Tiếp Dẫn tịnh không có chuyển biến tốt bao nhiêu.

Chỉ có thể cúi đầu hợp thập, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía vô tận hồng mông hư không, giọng nói thanh đạm vang lên: "Thái Thanh đại sư huynh, chẳng lẽ muốn ngồi nhìn lão sư làm ác sao?" "?" Lời này vừa nói ra, cho dù Hồng Quân cũng giật nảy mình!

Lão Tử cũng ở đây?

Không có khả năng!

Ý niệm đầu tiên của hắn là không thể nào.

Tiếp Dẫn ở đây còn có thể tha thứ, bởi vì hắn tàng thân trong "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên".

Nhưng Lão Tử tịnh không có nơi tàng thân.

Nếu Nguyên Thủy ở đây thì còn nói, không chừng có thể tàng trên người Nguyên Thủy.

Vấn đề là, hiện tại bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, không có bất kỳ khí tức Tam Thanh nào a?

Chương 282

Tàng ở đâu?

Ngay tại lúc Hồng Quân hoài nghi Tiếp Dẫn nói hươu nói vượn lừa gạt, "Ông" một tiếng, đỉnh đầu vạn thiên hồng mông chi khí đột nhiên cuộn trào.

Một đạo quang hoa thanh mông mông phúc xạ ra.

Sơ khởi chỉ là nhàn nhạt một đạo, theo thời gian trôi qua, quang hoa càng ngày càng thịnh, càng ngày càng thịnh.

"Oanh!" Trực chí sau một vệt cường quang, hư không hiển hóa ra một tôn thân ảnh đạo nhân.

Cao cao gầy gầy, râu tóc bạc trắng, dung mạo cổ phác không thấy nửa phân tình cảm lưu lộ, ngay cả một đôi con ngươi cũng đạm mạc vô tình.

Tựa như vượt qua vô tận tuế nguyệt trường hà, trên người tràn đầy ý vị hằng viễn tịch tĩnh.

Lão Tử ngày thường, tuy rằng cũng cho người ta một loại cảm giác người lạ chớ đến gần, thiên đạo vô tình, nhưng khí tức tôn Lão Tử này lại vưu vi cường liệt.

Phảng phất bản thân hắn chính là sự tồn tại của "Đạo", thanh lãnh cao quý, rời xa trần thế.

Từ trên người hắn không nhìn thấy nửa điểm vết tích của sinh linh.

Chỉ có quanh thân một vệt đạo vận lưu chuyển, cho người ta một loại cảm giác tịch tĩnh cổ lão.

"..." Hồng Quân lão tổ có cảm giác bị kinh rớt cằm, vạn vạn không nghĩ tới, tại bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp" vốn được hắn coi là cấm luyến, lại tiềm phục tiến vào hai đại cường giả.

Khác với Tiếp Dẫn, Lão Tử này giống như nguyên bản vẫn luôn ở bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Làm sao có thể?

Hắn nhịn không được nói: "Lão Tử?" Tam Thanh cơ hồ có thể nói là do hắn nhìn xem lớn lên, bởi vì duyên cớ Bàn Cổ, hắn đối với Tam Thanh phá lệ "quan chiếu", nói là quan chiếu, kỳ thật là giám thị càng thỏa đáng hơn một chút.

Tuy rằng Tam Thanh tư chất phúc duyên xác thực nghịch thiên, nhưng kia cũng là từng bước một trưởng thành, không khác gì với hồng hoang vạn linh.

Nhưng cái "Lão Tử" trước mắt này lại là chuyện gì xảy ra?

Hoặc là nên gọi là "Thái Thanh đạo nhân?" Bởi vì hắn có thể cảm thụ được, so với Lão Tử ngày thường nhìn thấy, trên người Lão Tử trước mắt này mới chân chính là "Thái Thanh Đại Đạo", cảnh giới tu hành cực cao.

Cùng tầm thường "Chúa Tể Cảnh" Ma Thần tịnh không có gì khác biệt.

Nói cách khác, "Thái Thanh đạo nhân" trước mắt này là Thiên Đạo đỉnh phong cảnh thực đánh thực.

Tức tiện so ra kém Thập Đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, nhưng làm sao có thể?

"Ngô danh 'Thái Thanh'!" Lão Tử nhìn Hồng Quân, đưa ra đáp án giống hệt như lời vừa nói.

Tiếp Dẫn nhìn Thái Thanh đạo nhân trên không trung cũng có vài phần chấn kinh.

Hắn tưởng bản thân nấp đã đủ sâu, không ngờ, vị Đại sư huynh của chư thánh này mới thật sự là cường a.

Cư nhiên là Thiên Đạo đỉnh phong.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, trên mặt lại không lộ mảy may dị sắc nói: "Thái Thanh đạo huynh, lão sư nhập ma, dục muốn luyện hóa chúng sư huynh đệ ngô đẳng làm một người để hợp đạo.

Việc làm này ủy thực ác độc, không phải hành vi người tu hành ngô bối nên làm!

Thỉnh Thái Thanh đạo huynh năng bỉnh thừa công nghĩa, cộng kháng tà ma!" Ba câu hai lời, đã đem Hồng Quân biếm xích thành tà ma nhất đạo.

Hồng Quân nghe vậy khinh thường cười một tiếng, tuy rằng trước sau xuất hiện Tiếp Dẫn, Lão Tử hai cái dị số, nhưng hắn y nguyên lòng tin tràn đầy.

Ánh mắt lãnh liệt quét qua trên mặt hai người nói: "Lúc trước, bần đạo thật sự đã xem thường các ngươi.

Nhưng mà, các ngươi thật sự cho rằng dựa vào hai người các ngươi, là có thể ngăn cản bần đạo hành sự?" Tiếp Dẫn bị ánh mắt hắn quét trúng, tâm thần hạ ý thức căng thẳng, lời đến khóe miệng lại không thể nói ra.

Trong nhất thời, hàn ý đại thịnh.

Thái Thanh đạo nhân lại vẫn như cũ đạm mạc vô tình, phảng phất căn bản không chịu "Hồng Quân lão tổ" ảnh hưởng nửa điểm, đạm mạc nói: "Đa hành bất nghĩa tất tự tễ!

Hồng Quân, ngươi làm trái thiên đạo nhân luân, bị đại đạo vứt bỏ, sớm muộn sẽ có tử kiếp!" "Sao?

Ha ha ha..." Hồng Quân lão tổ cười to ra tiếng, toàn bộ không gian bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp" theo đó động đãng, khí lưu cuộn trào, tựa có vạn thiên lôi đình hội tụ trên đỉnh đầu chúng thánh.

Chỉ nghe thanh âm hắn lãnh liệt nói: "Vốn tưởng rằng hai tên gia hỏa các ngươi giảo hoạt, sẽ trốn qua một kiếp.

Không thành nghĩ, cư nhiên chủ động dâng tới cửa?

Đã tới rồi, vậy thì lưu lại đi!" "Oanh!" Gần như ngay khi hắn vừa dứt lời, ba ngàn đạo tắc cuộn trào, vạn lôi thiên hàng!

"Ông!" Tiếp Dẫn thể biểu trán phóng vô lượng kim quang, dưới chân "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" từ từ mở ra, vạn thiên kim liên lay động, cuối cùng hội tụ thành một đạo kim sắc chữ "Vạn".

Chữ "Vạn" tựa như bao hàm một loại quy tắc nào đó, minh minh trung khế hợp với thiên đạo.

"Oanh long long!" Vạn thiên lôi kiếp rơi xuống, tận số bị ngăn cách ở bên ngoài.

Tương đối với đó, Thái Thanh đạo nhân mặt không chút thay đổi, thậm chí ngay cả động tác dư thừa đều khiếm khuyết.

Duy có sát na vạn lôi oanh đỉnh, "Oanh" một tiếng, tại đỉnh đầu hắn thăng lên một vệt Thái Thanh chi khí hạo đại.

Thanh khí đi tới chỗ nào, nhất ứng lôi kiếp tận số tiêu tán.

Phương viên mấy ngàn vạn trượng chi địa, tận số hóa thành "Thái Thanh lãnh địa", tự thành nhất thể.

Có thể xưng tụng là quốc trung chi quốc, giới trung chi giới!

"Hảo một cái Thái Thanh Đạo!" Trong hư không truyền đến tiếng

hừ lạnh của Hồng Quân lão tổ: "Không nghĩ tới dưới trướng bần đạo lại có bậc anh tài bực này.

Giết đi thật đáng tiếc.

Lão Tử, nếu ngươi hiện tại quay đầu, bần đạo có thể phá lệ không so đo hành vi mạo phạm lúc trước của ngươi!" Hắn thấy Lão Tử thiên tư tung hoành, nổi lên ái tài chi tâm.

Cũng có khả năng đơn thuần cảm thấy Thái Thanh đạo nhân chiến lực cường đại, không muốn xuất hiện biến cố.

Một bên Chuẩn Đề tim nhịn không được nhảy lên tới cổ họng.

Hồng Quân chỉ nói không so đo hành vi mạo phạm của Lão Tử, nhưng không đem hắn cùng Tiếp Dẫn tính ở trong đó.

Nhịn không được nói: "Thái Thanh đạo huynh, chớ có nghe lời chia rẽ.

Nếu thật tin lời tà ma, ngô cùng sư huynh lạc bại, huynh cũng cô chưởng nan minh, khó thoát kiếp số." Tiếp Dẫn mặt không buồn vui, chỉ ngưng trọng nhìn Lão Tử.

Nếu lúc này Lão Tử lựa chọn thần phục, vậy thì xong đời.

Hồng Quân tự nhiên cũng không gấp, lẳng lặng chờ Lão Tử hồi phục.

Tuy rằng Lão Tử cùng Tiếp Dẫn biểu hiện ra ngoài dự liệu, hai người ẩn ước cụ bị chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong.

Nhưng nơi này là bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp", tự thành thiên địa.

Tại nơi này, hắn là sự tồn tại như Tạo Vật Chủ.

Càng đừng nói kinh doanh mười ức tám ngàn vạn năm, thủ đoạn ẩn tàng vô số.

Đừng nói Tiếp Dẫn, Lão Tử một kẻ sơ nhập Thiên Đạo đỉnh phong, một kẻ vô hạn tiếp cận Thiên Đạo đỉnh phong.

Cho dù đổi thành Chí Tôn Ma Thần tiến vào, hắn cũng di nhiên không sợ.

Chỉ là một số thủ đoạn, hắn không muốn bộc lộ sớm mà thôi.

Có thể hòa bình giải quyết tự nhiên là tốt nhất.

Thái Thanh đạo nhân nghe lời Hồng Quân, lại thờ ơ.

Cũng chưa để ý tới lời lấy lòng của Chuẩn Đề.

Đạm mạc nói: "Ngô vi Thái Thanh, nãi Bàn Cổ tiên thiên nguyên thần sở hóa, bỉnh thiên mệnh nhi sinh, lý đương thủ hộ hồng hoang vạn linh." Chỉ một lời này, liền nói rõ sự tình chân tướng.

Thái Thanh đạo nhân trước mắt, là do một đạo nguyên thần của Bàn Cổ sau khi khai thiên thân vẫn hóa thành, sinh ra thừa tái thiên mệnh, kế thừa di nguyện thủ hộ thiên địa vạn linh của Bàn Cổ thần.

Nói cách khác, hắn cùng "Lão Tử" đang chiến đấu với Hậu Thổ bên ngoài lại có điểm bất đồng.

Lão Tử có thể xem là đệ tử Hồng Quân, Đại sư huynh của chư thánh.

Nhưng Thái Thanh đạo nhân trước mắt, chỉ là Thái Thanh đạo nhân, bỉnh thừa di chí của Bàn Cổ thần.

Một câu nói, triệt để cắt đứt ý niệm của Hồng Quân.

"Hừ!" Trong mắt Hồng Quân phiếm một tầng âm mai.

Lạnh lùng nói: "Ngoan cố không thay đổi, đã như vậy, hãy hóa thành một hòn đá kê chân trên con đường cầu đạo của bản tọa đi!" Lời còn chưa dứt!

“Oanh oanh oanh!” Mấy đạo khí tức cường hãn trùng thiên.

Chính là bốn thánh Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hạo Thiên đang bị ba ngàn đạo tắc phân hóa.

Giờ khắc này bốn kẻ trên người đều tán phát khí tức thao thiên, từng người uy áp hám thiên, không kém gì tân xuất hiện “Tiếp Dẫn Thánh Nhân”.

Chương 283

Trong đó Côn Bằng, Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, khí tức càng trực truy Thái Thanh đạo nhân, cử thủ đầu túc gian cụ bị chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong.

"Đi thôi, dung ba ngàn đại đạo vào một thân, hóa thành chứng đạo chi cơ của bản tọa đi!" Nương theo thanh âm âm tà quỷ dị của Hồng Quân.

"Oanh long long!" Bốn thánh lao thẳng đến Thái Thanh đạo nhân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chém giết.

Trong đó Đế Tuấn, Thái Nhất giết hướng về phía Thái Thanh đạo nhân.

Côn Bằng, Hạo Thiên tắc giết hướng về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

"Thứ lạp!" Một vệt kiếm quang chói mắt rạch phá hư không.

Côn Bằng dung luyện sáu trăm đạo tắc, dĩ nhiên cụ bị tu vi Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Tru Tiên Kiếm Trận tại trong tay, lao thẳng bị kích phát ra hoàn toàn hình thái.

Từng đạo kiếm khí trắng hếu tung hoành, cho người ta một loại cảm giác cắt chém vạn vật.

"Oanh, oanh, oanh!" Vạn thiên kim liên lay động, rất nhanh bị nghiền nát thành cặn bã.

Tiếp Dẫn hiển hóa vạn trượng Thánh Nhân pháp tướng, điệt tọa tại trên "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên", phía sau hắn Chuẩn Đề đạo nhân lắc mình biến hóa, trên đỉnh đầu xuất hiện một gốc "Bồ Đề Cổ Thụ", cổ thụ lay động, cùng kim liên khí tức mạc danh tương

hợp.

Hai thánh hợp lực, tính năng phòng ngự của "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên" bị thôi phát đến cực hạn, vô cùng vô tận kim liên lay động sinh ra, tuy rằng rất nhanh bị Tru Tiên Tứ Kiếm trảm lạc, nhưng lại có càng nhiều hơn bổ sung lên, song phương lâm vào lạp cứ chiến.

Một bên khác, Đế Tuấn, Thái Nhất hợp lực vây công Thái Thanh đạo nhân.

Thái Thanh đạo nhân trong tay tịnh không có bất kỳ pháp bảo nào bàng thân, nhưng "Thái Thanh Đạo" cận hồ viên mãn.

Xuất thủ chi gian, Thái Thanh đại đạo tung hoành.

Đi tới chỗ nào, vạn thiên lôi âm cuồn cuộn, nhất ứng yêu ma quỷ quái tận số phá diệt.

Cho dù Thái Nhất tay cầm "Hỗn Độn Chung", cụ bị chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong, cũng vô pháp công phá "Thái Thanh Đại Đạo" của Thái Thanh đạo nhân.

Lúc này.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm lại nhìn thấy cơ hội.

Lão Tử, Tiếp Dẫn đột nhiên bạo phát, hấp dẫn toàn bộ tâm thần của Hồng Quân, trong nhất thời cánh hốt lược mất việc nơi này còn có hai danh Tổ Vu tồn tại.

"Ông ông!" Gần như ngay sát na song phương nhấc lên đại chiến, Đế Giang, Chúc Cửu Âm mượn nhờ Thời Không chi lực che giấu đem tồn tại cảm của tự thân hạ xuống thấp nhất, hãn nhiên sát xuất.

Mục tiêu của bọn hắn không phải ai khác, chính là "Thái Nhất" đang vây công Thái Thanh đạo nhân.

Thái Thanh đạo nhân tuy rằng nói không nhiều, nhưng bọn hắn lại có thể nghe ra một ít đồ vật.

Mạo tự, Thái Thanh đạo nhân cùng "Lão Tử" bên ngoài tịnh không phải một đường, Thái Thanh đạo nhân trước mắt tự nhận là Phụ thần nguyên thần sở hóa, lập chí thủ hộ hồng hoang vạn linh, từ một điểm này xem ra mọi người mục tiêu nhất trí.

Còn về Tiếp Dẫn tuy rằng cũng sẽ đối kháng cùng Hồng Quân, nhưng hắn đối kháng, toàn nhiên là vì Hồng Quân muốn ra tay với sư huynh đệ bọn hắn.

Song phương có bản chất khác biệt, muốn giúp đương nhiên cũng là phải giúp Thái Thanh đạo nhân.

Tuy rằng trước mắt, không thể xác định lời Thái Thanh đạo nhân nói là thật hay giả, nhưng kia cũng đáng tin cậy hơn Tiếp Dẫn.

Còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, Thái Nhất tay cầm "Hỗn Độn Chung", Hỗn Độn Chung lại là Tiên Thiên Chí Bảo, là kiện linh bảo duy nhất dung hợp "Thời Không chi lực".

Đồ chơi này nếu có thể đoạt lại, đối với thực lực bản thân tăng trưởng không phải chỉ một tinh bán điểm.

"Oanh, oanh!" Vừa nói vừa làm.

Một đạo Thời Gian đại đạo, một đạo Không Gian đại đạo, đều cường hãn vô thất.

Lao thẳng đâm rách hư không, thuấn thời triều Đông Hoàng Thái Nhất trấn áp xuống.

"Hống!" Tuy rằng bị đoạt tâm trí, nhưng bản năng chiến đấu của Đông Hoàng Thái Nhất vẫn còn.

Thậm chí đối với nguy cơ dự kiến, càng hơn cả lúc trước.

Cơ hồ đồng thời khi Thời Không đại đạo trấn áp xuống, hắn mãnh liệt thôi động "Hỗn Độn Chung" trong tay.

"Đông!" Tiếng chuông chấn triệt cửu thiên thập địa.

Một đạo hỗn độn quang hoa trong suốt vô sắc theo đó khuếch tán ra.

Đi tới chỗ nào, hư không tầng tầng đông kết.

"Ông..." Khi hai đạo năng lượng bản chất bất đồng, nhưng cùng là "Thời Không chi lực" va chạm nhất thời, đốn thời kích phát một loại biến hóa kỳ diệu.

Lấy điểm va chạm làm hạch tâm, "Oanh" một đạo quang ba hình vòng cung thuấn thời khuếch tán.

Hư không phiếm tầng tầng liên y, một trọng điệp một trọng, tế mật như mưa bụi, trong nháy mắt điệp gia siêu hơn ngàn vạn lần.

"Oanh long!" Đột nhiên tạc liệt ra.

Một đạo năng lượng khủng bố theo đó di tán.

Dưới sự vội vàng không kịp chuẩn bị, Thái Nhất đương trường bị đánh bay ra.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm thân hình cũng trì trệ một cái.

Bất quá, hai người luyện hóa "Thời Không Bảo Kính", có thể tùy thời mượn dùng sức mạnh của "Thời Không Chi Thành", tu vi kham bỉ Thiên Đạo đỉnh phong.

Dưới sự hai đánh một, tự nhiên muốn thắng Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhân lúc Thái Nhất bị đánh bay lộ ra sơ hở, "Hưu hưu" hai người đồng thời phi thân tiến lên.

“Không ổn!” Hồng Quân trong bóng tối thấy cảnh này, trong lòng giật thót.

Cơ hồ hạ ý thức giơ tay.

“Ông!” Đạo “Tử khí quang trụ” ở trung ương mãnh liệt nghiêng đi, từ trong đó thò ra một bàn tay khổng lồ, năm ngón tay kình thiên.

Một giây sau, lao thẳng đến chỗ Đế Giang, Chúc Cửu Âm chộp xuống.

“Oanh long!” Hư không tạc liệt, cho dù cách rất xa, đều có một cỗ khí tức trùng thiên hoành tảo, làm cho người ta mạc danh kinh hãi.

Nơi này là không gian bên trong “Tạo Hóa Ngọc Điệp”, Hồng Quân tại nơi này chính là Tạo Vật Chủ.

Hắn có thể tùy tâm sở dục hạn chế bất kỳ ai, cũng có thể điều động năng lượng nội bộ phát động công kích đối với mỗ người.

Cái bị phân hóa ra ngoài lúc trước bất quá là ba ngàn hư đạo chi lực.

Giờ khắc này, mới là chân chính Đại Đạo chi lực.

Đối mặt bàn tay kình thiên phiếm tử quang kia, cho dù Đế Giang, Chúc Cửu Âm dung hợp “Thời Không Bảo Kính” sở hữu chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong, cũng một trận tê cả da đầu, có cảm giác tùy thời sẽ thân tử đạo tiêu.

Tâm thần run rẩy dưới sự sợ hãi, hai người quả đoán phóng khí truy sát Đông Hoàng Thái Nhất.

“Oanh long!” Một tấm bảo kính hình tròn xuất hiện tại trước người hai người.

Trong cơ thể mỗi người Không Gian đạo tắc, Thời Gian đạo tắc cuộn trào, tận số chú nhập vào trong “Thời Không Bảo Kính”.

“Ông!” Được hai Vu Thời, Không chi đạo gia trì, uy năng của Thời Không Bảo Kính đốn thời bị thôi phát đến cực hạn.

Phảng phất mở ra thông đạo liên thông dị thế giới, một tòa cổ thành nguy nga hư ảnh hiển hiện.

“Oanh long!” Một giây sau, một cỗ sức mạnh cường tuyệt vô thất phong ủng tuôn ra.

Chính là trải qua “Thời Không Bảo Kính” chuyển hóa, lực lượng của hai Vu cùng Thời Không Cổ Thành giao hối.

Cường đại vô thất, kham bỉ một kích toàn lực của cường giả cảnh giới Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Giờ khắc này, chính trị tử quang cự thủ chộp xuống.

Hư không trước mắt phảng phất nữu khúc.

Chỉ thấy một đạo cự long hình vòng cung cực lớn đằng không.

“Oanh phanh!” Tiếng nổ tung cực lớn vang lên, tử quang cự thủ lao thẳng bị nghiền nát.

Thời Không Bảo Kính tựa hồ cũng hao hết sức mạnh, cổ thành hư ảnh tiêu tán, “Hưu” hóa thành một vệt linh quang một lần nữa rơi vào trong tay hai Vu.

“Thời Không Chi Thành!” Hồng Quân hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắn rõ ràng biết rõ át chủ bài của hai Vu, nếu không phải “Thời Không Chi Thành”, hai Vu căn bản không phải đối thủ của hắn.

Nào giống như hiện tại, túng nhiên hắn đích thân xuất thủ, đều chịu chút thiệt thòi nhỏ.

Giờ khắc này nhịn không được oán trách Dương Mi, Thời Thần phế vật.

“Thời Không Chi Thành” vừa nhìn chính là tập hợp thể tâm huyết của Dương Mi, Thời Thần, cư nhiên dễ dàng bị Bàn Cổ đoạt đi.

Như hôm nay càng rơi vào trong tay Đế Giang, Chúc Cửu Âm, bằng bạch tạo cho hắn hai cái đối thủ cường kính.

“Đồng đội ngu như heo!” Trong lòng thầm mắng một tiếng, hắn cũng không tiện thật sự làm gì.

Chương 284

Tức tiện muốn làm, hiện tại cũng không kịp.

Tâm nhất ngoan, "Ông" vạn thiên linh quang hội tụ, từ trong đạo tử quang khí trụ kia chậm rãi ngưng tụ ra một tôn thân ảnh đạo nhân cao lớn.

Quan sát diện mục y hi tương tự bảy tám phần với Hồng Quân, nhưng rõ ràng chỉ là một cỗ giả thân.

Nhưng tu vi giả thân này một điểm cũng không yếu, nghiễm nhiên có chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong.

Tương đương với một tôn "Chúa Tể Cảnh Ma Thần".

Hồng Quân lão tổ đau lòng không thôi.

Mười vạn tám ngàn năm chập phục, tuy rằng để hắn tích lũy không ít trữ bị.

Nhưng gần nhất liên phiên đại chiến, cơ hồ móc rỗng tích lũy của hắn.

Trước đó chi chiến tại Huyền Hoàng Đại Thế Giới, ngưng tụ mười ba Thần Ma khôi lỗi, kết quả tận số bị Bàn Cổ giết chết.

Tử tiêu hao mất một phần ba tình trạng.

Trong hỗn độn lưu lạc mấy ngàn năm, cũng không phải không có tiêu hao.

Lại thêm lần này thỉnh động Thập Đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần xuất thủ, muốn vì hắn ngưng tụ thất đạo pháp thân, để uẩn tích lũy vô số năm dĩ nhiên cáo kiệt.

Nhưng trước mắt, tất tu phải giải quyết phiền toái.

Cỗ phân thân Chúa Tể Cảnh Ma Thần này, dĩ nhiên là để uẩn cuối cùng của hắn.

Chỉ hứa thành công không hứa thất bại!

Hồng Quân lão tổ phát ngoan.

"Oanh!" Cỗ phân thân kia vừa ra, cũng cường hãn vô thất.

Trên người tiên quang lượn lờ, đạo vận thập túc, tử khí di mạn gian, cho người ta một loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên, phi thăng chi cảm.

Chính là phân thân "Tiên Đạo Pháp Tắc" mà Hồng Quân nguyên bản có.

Trong tay ẩn có một chiếc viên luân loại nhỏ lưu chuyển, tán phát từng đạo khí tức huyền ảo.

Tế tế quan ma, phân minh là "Tạo Hóa Ngọc Điệp" nhỏ đi một số.

"Ông!" Hồng Quân phân thân thôi động "Tạo Hóa Ngọc Điệp" loại nhỏ, toàn bộ thiên địa hư không chợt tối sầm.

"Oanh long!" Một giây sau, vạn thiên đạo tắc chi lực hóa kiếm, lao thẳng đến Đế Giang, Chúc Cửu Âm chém tới.

"Cẩn thận!" Đế Giang trầm quát một tiếng, "Ông!" trên người một con sông không gian di tán ra.

"Oanh long long!" Vạn thiên đạo tắc chi kiếm giết tới, không cái nào không bị không gian trường hà ngăn trở.

Một bên Chúc Cửu Âm cũng không nhàn rỗi, tùy thủ vung lên, "Thời gian trôi qua".

"Hưu hưu hưu!" Phảng phất trôi qua cửu ức vạn năm.

Nhất ứng đạo tắc chi kiếm trụy lạc tại trong không gian trường

hà, tận số bị mục nát đồng hóa, hóa thành một bộ phận của trường hà.

"Có chút ý tứ!" Hồng Quân phân thân cười khẽ, trong mắt lại phù hiện một vệt lãnh liệt chi quang.

Trong tay "Tạo Hóa Ngọc Điệp" loại nhỏ luân chuyển.

"Oanh oanh oanh!" Chân trời vạn lôi hội tụ, lại không phải lôi tầm thường, mà là Quy Tắc Thần Lôi.

Có Không Gian Chi Lôi, Thời Gian Chi Lôi, Sát Lục Chi Lôi, Diệt Thế Chi Lôi, Thôn Phệ Chi Lôi... mỗi một đạo lôi đình, đều uẩn hàm một loại đạo tắc chi lực.

Hàng trăm hàng ngàn đạo hội tụ lại một chỗ, đốn thời làm cho người ta sống lưng phát lạnh.

Mắt thấy Đế Giang, Chúc Cửu Âm sắp bị vạn lôi thôn phệ.

Một bên "Thái Thanh đạo nhân" đang hàm chiến cùng Đế Tuấn bỗng dưng thân hình bạt cao ngàn vạn trượng.

"Oanh long!" Quanh thân một đạo Thái Thanh chi khí di tán, tấn tốc bao phủ khu vực ức vạn dặm chung quanh.

Vân khí cuộn trào, che khuất bầu trời.

Duy có một đạo thanh âm lãnh mạc vô tình, lại sung mãn vô thượng đạo uẩn vang lên: "Ngô vi Thái Thanh, thiên phú âm dương!" "Oanh!" Túng nhiên là không gian bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp", nhất ứng quy tắc bên trong đều do Hồng Quân chưởng khống.

Nhưng giờ khắc này, đạo tắc, linh khí bên trong lại tại đệ nhất thời gian tán đi, phân phân diễn hóa thành "Thái Thanh Chi Khí", càng diễn càng liệt, cuối cùng bao phủ hơn nửa cái khung trời.

Một giây sau, "Oanh long long!" lao thẳng lên cửu trọng thiên phản công lại.

Một màn biến hóa đột như kỳ lai này, khả kinh ngốc tất cả mọi người.

Cho dù Tiếp Dẫn Thánh Nhân vô bi vô hỉ, đều nhịn không được ném tới ánh mắt kinh sá.

Thái Thanh đạo nhân, cánh nhiên cường đại như thế?

"Oanh long long!" Khi Thái Thanh chi khí tịch quyển cửu trọng thiên, chân trời nhất ứng quy tắc chi lôi tận số nổ vang.

Tất cả mọi người nhìn đến thanh thanh sở sở, những quy tắc thần lôi kia căn bản không phát huy ra thần hiệu ứng có, liền bị "Thái Thanh chi lực" phân giải.

"Ta minh bạch rồi..." Đế Giang lẩm bẩm nói.

Chấn kinh chi dư, trong lòng sinh ra một cỗ minh ngộ.

Năm đó Bàn Cổ khai thiên địa, thiên địa vốn là một mảnh hỗn độn, sau đó Bàn Cổ dùng Khai Thiên Phủ chém ra ba mươi sáu búa, mới phân hóa "Âm Dương", thanh giả thượng thăng vi thiên, trọc giả hạ trầm vi địa.

Đây chính là thiên địa tối sơ.

"Thái Thanh đạo nhân" chính là đạo "Thanh" kia.

Thiên địa chi thủy "Thanh khí".

Cũng có thể được xưng là vạn vật chi nguyên.

Nếu ứng chiến với Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cùng kỳ, "Thái Thanh Đạo" của Thái Thanh đạo nhân hoặc hứa căn bản phát huy không ra thần hiệu bực này.

Nhưng đối mặt Hồng Quân lão tổ lại không giống nhau.

Bất quản Hồng Quân cũng tốt, Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng được,

đều sớm đã xá khí nguyên thân, mượn hồng hoang tái tạo hình thể.

Cho nên, bất quản lực công kích có bao nhiêu mạnh, hạch tâm của hắn nguyên tự hồng hoang thiên địa chi lực.

Mà "Thái Thanh Đạo" lại là thiên địa chi thủy.

Như vậy xem xét, Hồng Quân triệu ba ngàn quy tắc thần lôi, tự nhiên muốn bị khắc chế!

Minh ngộ điểm này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều hân hỉ vạn phần.

Giờ khắc này mới tin tưởng, Thái Thanh đạo nhân thật sự là người mình.

Hơn nữa, rất có khả năng là hậu thủ Phụ thần lưu lại.

"Thái Thanh Đạo" giản trực là khắc tinh của tất cả hồng hoang vạn linh.

Trừ phi có người có thể siêu thoát hỗn độn, thành "Đại Đạo Thánh Nhân", bằng không, bất quản tu vi mạnh bao nhiêu, cảnh giới cao bao nhiêu, cuối cùng vẫn sẽ bị "Thái Thanh Đạo" khắc chế.

Quá cường đại rồi.

Nhãn kiến Thái Thanh đạo nhân thành công kháng trụ ba ngàn quy tắc thần lôi, Đế Giang rất nhanh hồi thần.

Trầm giọng nói: "Cửu đệ, chúng ta tranh thủ thời gian, trước đoạt 'Hỗn Độn Chung' của Thái Nhất!" Tuy có thêm một bang thủ là Thái Thanh đạo nhân, nhưng chiến cục trước mắt tịnh chưa có khuynh hướng rõ ràng, mượn cơ hội đoạt thủ "Hỗn Độn Chung" mới là chính lý.

Một khi Hỗn Độn Chung đổi chủ, không những có thể suy yếu chiến lực một phương Hồng Quân, cũng có thể thuận đái đề thăng hai

người.

"Được!" Chúc Cửu Âm cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh liền minh bạch mấu chốt trong đó.

Một giây sau, huynh đệ hai người đều bộc phát ra chiến lực mạnh nhất.

"Oanh long!" Hư không một thanh cự phủ ngưng tụ thành hình.

Chính là: Khai Thiên Phủ Pháp.

Thời Không chi lực giao thác, trong chốc lát liền hợp hai làm một, hóa thành "Thời Không Chi Phủ".

"Trảm!" Một tiếng bạo hát.

"Oanh long!" Thời Không Cự Phủ triều Đế Tuấn, Thái Nhất chém xuống.

Đế Tuấn, Thái Nhất tự cảm ứng được nguy cơ, mỗi người diện mục dữ tợn.

"Oanh long!" Một con sông cổ động tuôn ra, Đế Tuấn thôi động pháp bảo "Hà Đồ Lạc Thư" hình thành một cái Hà Lạc Chi Đạo, toàn bộ hư không hóa thành tồn tại bán hư bán thực, nhìn qua pha vi huyền diệu.

Chương 285

Đáng tiếc, căn bản không phải đối thủ của "Thời Không Cự Phủ".

"Phanh!" Một búa chém xuống, trường hà đoạn liệt.

Đế Tuấn thân là chủ nhân Hà Đồ Lạc Thư, đương trường liền bị đánh thổ huyết đảo phi.

Thái Nhất tay nâng "Hỗn Độn Chung", quanh thân phiếm vô lượng hỗn độn sắc quang hoa, đem mình bao bọc cố nhược kim thang.

Hỗn Độn Chung, Tiên Thiên phòng ngự chí bảo.

"Phanh ông!" Khi Thời Không Cự Phủ rơi xuống, toàn bộ Hỗn Độn Chung đều đang chiến minh.

Đạo đạo ba văn khủng bố khuếch tán ra.

Mỗi phút mỗi giây, biên độ Thời Không chấn động đều không thấp hơn mười vạn lần.

Nhìn như chỉ có vài giây thời gian.

Nhưng hai bên chân chính giao phong, sớm đã tiến hành hơn trăm vạn lần.

Chung quy, "Oanh!" nương theo một tiếng vang thật lớn, Hỗn Độn Chung bộc phát ra một cỗ sức mạnh cường tuyệt vô thất.

Nhiêu là lực lượng của Đế Giang, Chúc Cửu Âm hai người, cũng không khỏi bị bức lui nửa bước.

Thái Nhất phản ứng càng bất kham, khóe miệng rỉ máu, khí tức trên người tán loạn.

Liên đái Hỗn Độn Chung tựa hồ cũng có cảm giác nguyên khí đại thương.

“Tiếp tục!” Đế Giang đương nhiên sẽ không buông tha thời cơ đại hảo như vậy, trầm quát một tiếng, “Ông” thân hóa vạn trượng trường hồng, suất tiên sát xuất.

Chúc Cửu Âm phản ứng cũng không chậm, tùy thủ vung lên, một dòng thời gian trường hà dập dờn, “Oanh long” phi xạ hư không.

Hai người cơ hồ đồng thời để đạt.

“Ông!” Đế Giang giơ tay, vạn thiên Không Gian đạo tắc hội tụ, huyễn hóa ra một thanh cự phủ hư ảnh, triều phía dưới Thái Nhất chém xuống.

Thái Nhất tuy mông mông lung lung, lại cũng hiểu được nguy cơ.

Quanh thân bốc lên một đạo liệt diễm, chính là kỳ sinh ra đã có Tiên Thiên Thần Thai thông “Thái Dương Chân Hỏa”.

“Hô lạp!” Hư không thuấn thời bị thiêu đốt.

Bản thân hắn lại hóa thành một đạo hồng quang, độn đào hư không.

“Kim Ô Hóa Hồng Thuật” cũng là một môn tốc độ thần thông đỉnh tiêm.

Đáng tiếc, gặp phải “Chúc Cửu Âm” tinh thông Thời Gian đại đạo.

Tùy thủ vung lên, hư không tựa như bị xé rách thành hai nửa.

“Ông!” Một vệt Thời Gian chi lực lưu chuyển, Thái Nhất chưa kịp đào độn, liền bị Thời Gian chi lực quấn quanh.

Một giây sau, ngạnh sinh sinh bị khốn tại nguyên địa.

Giờ khắc này, Đế Giang cũng phản ứng lại, trong mắt phiếm một vệt lệ khí.

Suýt chút nữa để gia hỏa này chạy mất.

“Chết!” Một tiếng bạo hát, “Oanh long” nắm tay thành quyền, hung hăng triều Thái Nhất một quyền nện xuống.

“Phanh!” Thái Nhất còn chưa kịp hồi thần, vựng vựng hồ hồ, bỗng cảm thấy biến thể sinh hàn, một cỗ sinh tử nguy cơ dũng hiện tâm đầu.

Cơ hồ hạ ý thức thôi động “Hỗn Độn Chung”.

“Ông!” Một vệt hỗn độn sắc lưu quang di tán ra, chớp mắt liền đem chi bao bọc nghiêm nghiêm thực thực.

“Oanh long!” Đế Giang một quyền nện xuống, Hỗn Độn Chung kịch liệt chấn động.

Liên đái đạo hỗn độn sắc lưu quang quanh thân Thái Nhất cũng đang kịch liệt ba động, phảng phất một giây sau sẽ vỡ vụn.

Tại lúc này, một bên Chúc Cửu Âm cũng bắt lấy cơ hội, một quyền nện xuống.

“Oanh oanh!” Một quyền đầu uẩn hàm Không Gian chi lực, một quyền đầu uẩn hàm Thời Gian chi lực.

Hai người hợp nhất, đốn thời phát sinh biến hóa như kỳ tích.

“Oanh!” Một đạo sức mạnh cường tuyệt bá đạo đản sinh, cơ hồ sát na gian liền phá khai phòng ngự của Hỗn Độn Chung.

“Ông phanh!” Thái Nhất hào vô phản kháng chi lực, giống như bao tải rách bị đánh bay ra ngoài!

“Oanh long!” Bảo vật có linh, Hỗn Độn Chung chấn chiến muốn truy tùy Thái Nhất mà đi.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm sớm đã nhìn trúng Hỗn Độn Chung, nào chịu thả nó rời đi.

Bạo hát một tiếng, hai người tề tề xuất thủ.

Một cái thôi động Không Gian chi lực, một cái thôi động Thời Gian chi lực.

"Hưu hưu!" Hai dòng lưu quang trường hà phù động, tức khắc phong cấm "Hỗn Độn Chung".

Mới đầu Hỗn Độn Chung còn đang đề kháng, nhưng giá không nổi khí tức hai người đồng căn đồng nguyên, lại thêm Đế Giang, Chúc Cửu Âm câu thông Thời Không Chi Thành, nghiễm nhiên cụ bị chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong, Hỗn Độn Chung tại tình huống không người thao túng, căn bản không có chi lực phản kháng.

Chưa được phiến khắc, Hỗn Độn Chung liền bị triệt để trấn áp.

"Ông!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm hợp lực, Thời Không chi lực lưu chuyển, tức khắc trùng phá mấy chục tầng cấm chế bên trong "Hỗn Độn Chung", đem nó chưởng ác bảy tám phần.

Khí tức nguyên bản Thái Nhất lưu lại tận số bị xóa bỏ.

Đến đây, Hỗn Độn Chung trở thành pháp bảo của hai người.

Cũng là thời gian thương xúc, nếu không tuyệt đối có nắm chắc đem nó luyện hóa mười thành mười.

Tuy rằng trước đó Hỗn Độn Chung vẫn luôn quy Thái Nhất sở hữu, thậm chí là bạn sinh linh bảo của Thái Nhất, nhưng Thái Nhất tịnh không thể chưởng khống "Thời Không Đại Đạo", cho nên, tịnh chưa đem "Hỗn Độn Chung" triệt để luyện hóa.

Chỉ là mượn nhờ tiên thiên chi lợi, mới miễn cưỡng chưởng khống sáu bảy thành.

Hỗn Độn Chung rơi vào tay Đế Giang, Chúc Cửu Âm thì lại khác.

Hai người một kẻ tu Không Gian đại đạo, một kẻ tu Thời Gian đại đạo, vừa vặn khế hợp với thuộc tính của "Hỗn Độn Chung".

Cho nên mới có thể tại đệ nhất thời gian đạt được "Hỗn Độn Chung", liền đem nó luyện hóa bảy tám phần, kham bỉ công lao luyện hóa mấy trăm vạn năm của Thái Nhất.

Thậm chí, nếu thời gian đầy đủ, chân chính tham ngộ được Thời Không chi lực uẩn hàm trong "Hỗn Độn Chung", hai người có hi vọng tấn cấp chân chính "Thiên Đạo đỉnh phong".

Kia so với hiện tại mượn nhờ "Thời Không Chi Thành" mới miễn cưỡng phát huy chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong, toàn nhiên là hai việc khác nhau.

Hỗn Độn Chung tại tay, Đế Giang, Chúc Cửu Âm chiến lực bạo tăng.

Hai người nhìn nhau một cái, đều đọc hiểu tâm ý của nhau.

Trước trấn áp "Thái Nhất".

"Ông!" Đế Giang tay nâng "Hỗn Độn Chung", dùng Không Gian đạo tắc thôi động.

Một vệt lưu quang hoành đại vô bằng thuận thế di tán ra.

"Oanh long long!" Một đường đi tới đâu, hư không tận số đông kết.

Giờ khắc này, Thái Nhất còn chưa từ trong việc bị đoạt pháp bảo hồi thần, hoặc là vốn không cụ bị tự ngã ý thức.

Khi sáu trăm đạo tắc nhập thể một khắc kia, hắn đã hóa thành khôi lỗi của Hồng Quân.

"Ngươi dám?" Một đạo bạo hát kinh nộ vô cùng vang lên.

Thái Nhất, chuẩn xác mà nói là Hồng Quân, phẫn nộ vạn phần.

Không nghĩ tới, Thái Nhất dung hợp sáu trăm đạo tắc, chiến lực kham bỉ Thiên Đạo đỉnh phong, lại có Hỗn Độn Chung trong tay, cư

nhiên không kháng trụ một khắc đồng hồ đã bại hạ trận.

Không những như thế, mất đi Tiên Thiên Chí Bảo "Hỗn Độn Chung", giờ khắc này càng có tính mệnh chi nguy.

Tuy rằng trong lòng hận đến cực hạn, nhưng hắn cũng không thể phóng mặc kệ.

"Oanh oanh oanh!" Tại dưới sự thao túng của hắn, trong cơ thể Thái Nhất chợt thăng đẳng mấy trăm đạo khí tức bàng bạc hạo hãn.

Mỗi một đạo khí tức, đều đại biểu một loại đạo tắc chi lực.

Khi mấy trăm đạo hội tụ làm một, đốn thời trán phóng vĩ lực vô thất.

"Ông..." Lực lượng Hỗn Độn Chung vừa mới tới gần khu vực trăm vạn trượng quanh người hắn, liền bị mấy trăm đạo tắc chi lực ngăn trở.

Hư không chấn chiến, một giây sau, lực lượng Hỗn Độn Chung liền bị thốn thốn ngõa giải.

Trong mắt Đế Giang phù hiện một vệt ngưng trọng.

Chương 286

"Thái Nhất" mâu quang huyết hồng, sung mãn một vệt thị huyết chi ý, thị huyết đạo tắc trong cơ thể chiếm cứ thượng phong, hận thanh nói: "Đế Giang, Chúc Cửu Âm!

Ngô cùng nhĩ đẳng thế bất lưỡng lập.

Sát!" Một tiếng bạo hát, "Oanh long!" Thái Nhất thân hóa huyết sắc trường hồng, trong đó lại có chân hỏa thiêu đốt.

"Yêu Hoàng Kiếm" trong tay cũng trở nên huyết hồng quỷ dị, "Thứ lạp" trảm phá hư không, lao thẳng đến Đế Giang chém giết.

Cùng một thời gian, Đế Tuấn cũng bị Hồng Quân phú dư linh tính.

"Sát!" Bạo hát một tiếng, từ một cái phương hướng khác đánh tới.

Không còn đơn thuần là một đạo nào đó như lúc trước, mấy trăm đạo tắc chi lực hỗn tạp.

Hai người khí tức không còn thuần túy, nghiễm nhiên như cùng Ma Thần hàng thế.

Hư không ẩn ước xuất hiện một đỏ một đen hai con Kim Ô cực lớn.

Đạo đạo khí tức khủng bố tựa như có thể phá toái thiên địa, di tán hư không.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở xa xa thấy vậy, đều mạc danh kinh hãi.

Nhìn "Hạo Thiên, Côn Bằng" nhị thánh trước mắt, "Chẳng lẽ cũng có biến hóa chung cực hay sao?" Đế Tuấn Thái Nhất sau khi bị kích phát mấy trăm đạo tắc chi lực trong cơ thể, so với lúc trước hà chỉ cường đại hơn một bậc.

Nếu nói Đế Tuấn Thái Nhất lúc trước, chỉ là tiếp cận Thiên Đạo đỉnh phong, miễn cưỡng cụ bị chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong.

Vậy thì giờ khắc này, khí tức Thiên Đạo đỉnh phong tán phát trên người bọn họ là tuyệt không hư giả.

Tiếp Dẫn lại mẫn duệ sát giác, nương theo Đế Tuấn Thái Nhất toàn lực thích phóng, sức mạnh quy tắc bên trong toàn bộ "Tạo Hóa Ngọc Điệp", tựa hồ trở nên đạm đi vài phần, uy áp dã giảm nhược sảo hứa.

Hiển nhiên, loại bạo phát này tịnh không phải vô tiết chế, muốn lấy tiêu hao sức mạnh quy tắc bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp" làm đại giới.

Hoặc hứa đây cũng là nguyên nhân Hồng Quân không có ngay từ đầu triệt để thôi phát đạo tắc chi lực trong cơ thể tứ thánh.

Ý thức được điểm này Tiếp Dẫn, trong mắt cấp tốc biến huyễn xán nhiên chi quang, triều Chuẩn Đề ở một bên nói: "Sư đệ chớ hoảng, muốn kích phát đạo tắc trong cơ thể tứ thánh, cũng sẽ tiêu hao sức mạnh quy tắc bên trong 'Tạo Hóa Ngọc Điệp', đợi sức mạnh quy tắc bị suy yếu đến tình trạng nhất định, liền rốt cuộc không cách nào trở lan chúng ta rời đi." "Hắc!" Một bên Chuẩn Đề nghe xong, đốn thời hóa ưu vi hỉ.

Chấn phấn nói: "Yêu, vậy chúng ta có hi vọng trực tiếp đánh vỡ trọng thiên địa này rồi?" "Chờ xem đã!" Tiếp Dẫn tịnh chưa đưa ra đáp phục minh xác.

Chỉ là có hi vọng, tịnh không khẳng định.

Trừ phi Hồng Quân tiếp tục tiêu hao sức mạnh quy tắc bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp", nếu như vẻn vẹn duy trì trạng thái trước mắt, muốn đánh vỡ thiên địa do Tạo Hóa Ngọc Điệp hình thành là không

thực tế.

Hiện tại quan kiện ở chỗ Đế Giang, Chúc Cửu Âm có thể hay không triền trụ "Đế Tuấn Thái Nhất" sau khi cường hóa.

Nếu như khiêng không được, vậy thì hung hiểm.

Nếu như có thể kháng trụ, vậy đại biểu có cơ hội.

"Cẩn thận!" Đế Giang cũng sát giác được biến hóa của Đế Tuấn Thái Nhất, trầm giọng dặn dò một tiếng.

Một bên Chúc Cửu Âm gật đầu, toàn thần quán chú.

"Oanh!" Một giây sau, Đế Tuấn Thái Nhất tứ vô kỵ đạn giết tới.

Một cái tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, một cái tay cầm tích huyết trường kiếm.

"Sát!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm nghĩa vô phản cố nghênh đón.

Đế Giang giết hướng về phía "Thái Nhất" có chiến lực rõ ràng cao hơn một bậc, tuy rằng không còn Đông Hoàng Chung, nhưng Thái Nhất có "Yêu Hoàng Kiếm" tại tay, lại bị kích phát sáu trăm đạo tắc chi lực trong cơ thể, chiến lực không giảm phản tăng, so với lúc trước còn muốn mãnh liệt vài phần.

"Đông!" Một tiếng chuông vang, Đế Giang thôi động lực lượng "Hỗn Độn Chung".

Lần này không còn là phòng ngự đơn giản, một vệt hỗn độn ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, lao thẳng ngưng thành hình cái búa, chém thẳng xuống Thái Nhất.

"Oanh oanh!" Cự phủ, trường kiếm va chạm trên hư không, đốn thời dẫn phát tiếng nổ vang chấn thiên.

Hư không thốn thốn quy liệt, khí tức khủng bố hoành tảo thập diện bát phương.

Thân thể Đế Giang hung hăng lay động, cuối cùng nửa bước chưa lui.

Đối diện Thái Nhất lại hung lệ vô thất.

Hóa xuất Kim Ô bản thể, lại là một đầu huyết sắc Kim Ô cực lớn.

"Lệ!" Ngửa mặt lên trời tê minh một tiếng, lại lần nữa triều Đế Giang lao tới, trung gian một vệt tinh hồng, chính là "Yêu Hoàng Kiếm" sở hóa, phong duệ vô thất, tựa như có thể trảm phách thiên địa!

Cảm ứng được nguy cơ, Đế Giang không còn lưu thủ.

"Hống!" Hét lớn một tiếng, Không Gian đạo tắc chi lực trong cơ thể cuồn cuộn không dứt dũng nhập vào "Hỗn Độn Chung". "Boong!" Kèm theo một tiếng chuông vang, Hỗn Độn Chung đột nhiên trướng lớn.

Mười vạn trượng.

Trăm vạn trượng.

Ngàn vạn trượng!

Ức vạn trượng. "Oanh!" Chân thân Tổ Vu vĩ ngạn vô thất của Đế Giang trực tiếp được nó bao phủ ở bên trong.

Sau một vệt thải quang chói mắt, trên người hắn phảng phất có thêm một tầng áo giáp lưu ly thất thải hỗn độn sắc.

Đồng thời, trong tay cũng xuất hiện hư ảnh một cây cự phủ.

Giờ khắc này, Đế Giang mang đến cho người ta cảm giác nguy hiểm vô cùng, thoạt nhìn qua, tựa như Bàn Cổ chân thân hàng lâm vậy. "Oanh!" Một búa chém xuống.

Thái Nhất đang phát cuồng miệng ngậm "Yêu Hoàng Kiếm" đánh tới. "Phốc xuy...

Oanh!" Một vệt huyết quang bắn ra, y hi mang theo tiếng kim thiết giao minh. "Lệ!" Con Huyết Sắc Kim Ô khổng lồ do Thái Nhất hóa thành, lấy tốc độ nhanh hơn lúc đến bay ngược ra ngoài.

Y hi có thể thấy được chỗ tiếp giáp cánh trái của nó xuất hiện một vết rách dài mấy trăm vạn trượng, máu tươi đầm đìa.

Đế Giang cũng bị một cỗ cự lực đánh trúng, khó mà duy trì trạng thái hợp thể với "Hỗn Độn Chung". "Ông!" Một vệt linh quang chợt hiện, Hỗn Độn Chung tự động bong ra.

Khí tức của Đế Giang hạ xuống nhanh chóng, nhưng vẫn tốt hơn Thái Nhất không biết bao nhiêu lần.

Trừ sắc mặt có chút tái nhợt ra, trên người cũng không có thương thế.

Đòn tấn công hung lệ vô thất vừa rồi của Thái Nhất đã sớm bị "Hỗn Độn Chung" cản lại toàn bộ. "Uy danh" của Tiên Thiên Đệ Nhất Phòng Ngự Chí Bảo cũng không phải là hư danh!

Đế Giang hơi bình phục khí huyết, nhìn về phía Thái Nhất đang rơi xuống ở đằng xa, trong mắt tinh mang chợt hiện. "Vút!" Thân hình biến đổi, hoành khóa ngàn vạn trượng, trực tiếp xuất hiện tại nơi Thái Nhất rơi xuống. "Ông!" Một cái bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giẫm về phía Thái Nhất.

Giờ phút này Thái Nhất vẫn còn đang chìm đắm trong phản chấn của cự lực lúc trước, chưa kịp hồi thần.

Cho dù Hồng Quân có thể biết trước mọi chuyện, cũng không có cách nào thao túng Thái Nhất lúc này tiến hành phản kích. "Oanh long!" Đế Giang giẫm một cước thật mạnh, trực tiếp đạp Thái Nhất lún sâu vào lòng đất.

Trên mặt đất vốn bằng phẳng bằng không xuất hiện một cái hố to

lớn, lan tràn gần như ngàn vạn trượng, vừa vặn đối chiếu với kích thước bản thể của Thái Nhất.

Thừa nước đục thả câu!

Đế Giang căn bản không cho đối phương cơ hội hồi thần, một cước tiếp một cước, mỗi một cước đều có ức vạn quân chi lực, chỉ nghe thấy tiếng nổ "oanh oanh oanh" bên tai không dứt.

Cái hố trên mặt đất cũng lấy tốc độ cực nhanh biến lớn, ngàn vạn trượng, ức vạn trượng, mười ức trượng, trăm ức trượng... "Hả?" Trong lúc công sát gần như điên cuồng, Đế Giang dần dần phát giác được chỗ không đúng.

Theo lý mà nói, Hồng Quân thân là chủ nhân của Tạo Hóa Ngọc Điệp, mảnh thiên địa này lại do Tạo Hóa Ngọc Điệp biến thành, vậy hắn chính là tồn tại như Đấng Tạo Hóa trong này.

Cho dù bọn hắn chiếm được tiên cơ, nhưng Hồng Quân cũng không nên thờ ơ như thế chứ? "Không đúng!" Đế Giang thốt nhiên cảnh giác, lấy Hỗn Độn Chung làm phòng hộ, thần niệm như thủy triều tản ra.

Trong chốc lát, hắn liền phát hiện mấu chốt của vấn đề.

Chỉ thấy bản thể "Thái Nhất" bị đánh cho không còn ra hình thù gì, trong cơ thể ẩn có sáu trăm đạo tắc chi lực hiển hóa, giờ phút này đều trở nên hư ảo vô cùng.

Chương 287

Minh minh trung, phảng phất kết nối với một phương thông đạo, đang rút lấy sáu trăm đạo tắc chi lực này.

Mỗi khi hắn dùng sức đánh đập thân thể "Thái Nhất", sáu trăm đạo tắc chi lực kia tiêu tán càng thêm rõ ràng.

Không, chính xác ra là bị cắn nuốt.

Lần này hắn hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Hóa ra ngay từ đầu Hồng Quân đã không có ý tốt.

Hắn đem ba ngàn đạo tắc chi lực phân hóa, phân biệt dung nhập vào trong cơ thể Tứ Thánh, không đơn thuần là muốn đối phó bọn hắn.

Mục đích quan trọng hơn là mượn lực của mọi người, giúp hắn hấp thu "ba ngàn đạo tắc" nhanh hơn, khiến ba ngàn đạo tắc triệt để dung nhập vào đại đạo của hắn. "Tâm tư thật sâu!" Ý thức được điểm này, Đế Giang lập tức đình chỉ ẩu đả Thái Nhất.

Hắn lệ thanh quát: "Cửu đệ, chớ có đánh chết tên Đế Tuấn kia.

Hồng Quân đang mượn lực của chúng ta để tiêu dung ba ngàn đạo tắc!" "Hả?" Lúc này, Chúc Cửu Âm đang hoàn mỹ áp chế Đế Tuấn.

Đế Tuấn sau khi bạo phát, tuy rằng sở hữu tu vi "Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh" hoàn chỉnh, nhưng Chúc Cửu Âm tay cầm "Thời Không Bảo Kính" rõ ràng cao hơn một bậc. "Thời Gian Đại Đạo" vừa ra, xuyên toa quá khứ tương lai, thần quỷ khó lường, không ai có thể cản.

So sánh ra, Đế Tuấn sở hữu "Hà Đồ Lạc Thư", cũng tinh thông Hà Lạc chi đạo, nhưng lại kém hơn không chỉ một chút.

Hai bên giao thủ không bao lâu, hắn đã bị Chúc Cửu Âm triệt để áp chế.

Vốn dĩ Chúc Cửu Âm đang định thừa cơ chém giết Đế Tuấn, nghe được lời Đế Giang, động tác trong tay theo bản năng chậm lại. "Oanh!" Đế Tuấn vốn bị áp chế lại bắt được cơ hội ngàn năm có một này, cả người hắc khí đại thịnh, mấy trăm đạo tắc chi lực phun trào. "Oanh long long!" Toàn bộ hướng về phía Chúc Cửu Âm ập tới. "Tê!" Chúc Cửu Âm hít vào một ngụm khí lạnh, gần như trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, mạnh mẽ thôi động "Thời Không Bảo Kính". "Ông!" Một vệt quang hoa trong suốt vô sắc bao bọc lấy hắn.

Giờ khắc này, không đơn thuần là sức mạnh thời gian, mà ngay cả sức mạnh không gian cũng bị kích phát.

Ngay cả sức mạnh của Thời Không Chi Thành cũng bị mượn dùng. "Vút!" Vào một phần vạn sát na, Chúc Cửu Âm hiểm lại càng hiểm né tránh được. "Oanh long!" Vô số đạo tắc chi lực màu đen phun trào kia oanh kích toàn bộ vào chỗ trống, hư không trực tiếp bị tạc liệt ra một cái hắc động tung hoành mấy ngàn vạn trượng.

Đen ngòm, nhìn qua cực kỳ sấm nhân.

Cho dù là Chúc Cửu Âm nhìn thấy, cũng không khỏi một trận hoảng sợ.

Trong lòng cũng nhiều thêm vài phần não nộ. "Oanh!" Liên thông với "Thời Không Chi Thành", sức mạnh thời không vô thất gia thân.

Khí thế Chúc Cửu Âm lập tức leo lên đỉnh điểm, hắn bạo quát một tiếng "Sát!". "Oanh long long!" Một dòng sông thời không hạo hãn vô thất dập dờn hiện ra, trong nháy mắt trấn áp Đế Tuấn vừa mới bạo phát một đợt kia.

Mặc cho trên người Đế Tuấn hắc khí phun trào, gầm thét liên liên,

nhưng thủy chung không cách nào đột phá phong cấm của dòng sông thời không.

Bất quá, dưới loại trạng thái này Chúc Cửu Âm cũng không nhẹ nhàng.

Hắn nhịn không được truyền âm cho Đế Giang: 'Đại huynh, cứ tiếp tục như vậy cũng không có cách nào a?' Đánh Đế Tuấn thì tương đương với giúp Hồng Quân.

Không đánh thì Đế Tuấn, Thái Nhất lại là bom hẹn giờ, không chừng lúc nào sẽ bạo phát một đợt.

Một cái không cẩn thận, có khả năng bị bọn hắn một đợt mang đi.

Khó giải quyết!

Trong mắt Đế Giang tinh mang xán nhiên, đúng lúc này, trong đầu vang lên một đạo thanh âm lạnh lùng: "Đem phong ấn vào 'Hỗn Độn Chung', có thể ngăn cách đạo tắc chi lực lan tràn." "Hả?" Nghe được lời ấy, mâu quang hai người lập tức sáng lên.

Đế Giang cũng không hàm hồ, thôi động Không Gian Đại Đạo. "Ông!" Hỗn Độn Chung trong nháy mắt trướng lớn, hướng về phía Thái Nhất vừa mới ngoi đầu lên ở phía dưới chụp xuống.

Giờ phút này Thái Nhất hoảng hoảng hốt hốt, trận đòn vừa rồi còn chưa phản ứng lại, giờ phút này càng không có khả năng phản ứng. "Boong..." Một tiếng chuông vang, "Thái Nhất" đang mê mê hồ hồ bị Hỗn Độn Chung hoàn mỹ bắt giữ.

Bên trong Tiên Thiên Chí Bảo đều tự thành nhất thể, nhất là loại chí bảo dung hợp sức mạnh thời không như Hỗn Độn Chung, bên trong nghiễm nhiên là một phương thiên địa, vô cùng lớn.

Trong chốc lát liền phong trấn Thái Nhất! "Hô!" Đế Giang thở dài một hơi.

Trấn áp một tôn Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng không phải việc nhẹ nhàng gì.

Cũng là mượn thần uy của "Hỗn Độn Chung" mới có thể hoàn thành một loạt thao tác này.

Nếu không, đơn đấu có thể đánh thắng hay không đều là một vấn đề, chứ đừng nói trấn áp.

Giải quyết xong phiền toái Thái Nhất, hắn không có dừng lại. "Vút!" Tùy tay xé rách không gian, khi xuất hiện lần nữa đã ở chỗ Đế Tuấn cùng Chúc Cửu Âm giao chiến.

So với Thái Nhất, chiến lực của Đế Tuấn yếu hơn rất nhiều.

Chúc Cửu Âm hoàn toàn có thể khống chế chiến cục.

Đế Giang liếc mắt nhìn qua, nhanh chóng nói: "Ngô đối phó hắn, đệ thừa cơ dùng 'Thời Không Bảo Kính' phong trấn hắn." Hỗn Độn Chung trấn áp một tôn Thiên Đạo Đỉnh Phong đã đạt đến cực hạn của bản thân nó rồi.

Chủ yếu là do tu vi bản thân hắn có hạn, nếu nhét hai tôn Thiên Đạo Đỉnh Phong vào, e rằng lập tức sẽ làm vỡ phong ấn.

Hai người chia ra trị lý mới là chính lý.

Mà "Thời Không Bảo Kính" kia là hạch tâm của cả tòa Thời Không Chi Thành, uy năng chưa chắc đã yếu hơn Hỗn Độn Chung bao nhiêu.

Chúc Cửu Âm cũng biết sự thái khẩn cấp, lập tức không có dư thừa phế thoại, nhanh chóng hoàn thành vị trí trao đổi. "Oanh long!" Đế Giang vừa ra tay liền là sát chiêu.

Một dòng sông không gian dập dờn, hạo hạo đãng đãng lao thẳng đến Đế Tuấn trấn áp.

Đế Tuấn gầm thét liên liên, tay cầm "Hà Đồ Lạc Thư", hai đại linh bảo bị thôi phát đến cực hạn, hư không diễn hóa Hà Lạc chi cảnh.

Đáng tiếc, Hà Lạc chi đạo tuy mạnh, nhưng lại không mạnh bằng Không Gian Đại Đạo.

Lại thêm Chúc Cửu Âm ở một bên cũng không phải thật sự không làm gì, hắn vẫn như cũ đang thao túng sức mạnh thời gian, vô thời vô khắc áp chế Đế Tuấn.

Chỉ bất quá, càng nhiều tâm tư đặt vào việc tìm ra sơ hở của Đế Tuấn.

Hai bên giao thủ hơn trăm chiêu, rốt cục bị Đế Giang bắt được khoảng trống. "Oanh long!" Hỗn Độn Chung được nâng trong tay, mạnh mẽ trướng lớn vô hạn, lao thẳng vào đầu Đế Tuấn nện xuống.

Lần này không chụp nữa, mà là trực tiếp nện. "Oanh long long!" Nơi Hỗn Độn Chung đi qua, vô tận hư không tạc liệt.

Khí tức khủng bố quét ngang thập phương, cho dù Đế Tuấn bị Hồng Quân phong tỏa linh trí, cũng theo bản năng lộ ra một vẻ sợ hãi.

Hà Đồ Lạc Thư bị thôi phát đến cực hạn, trong hư không diễn hóa một dòng Hà Lạc chi đạo, cuồn cuộn bao phủ khu vực mấy ngàn vạn dặm quanh người.

Nhưng khi Hỗn Độn Chung rơi xuống một khắc kia, hết thảy thành không. "Phanh!" Hà Lạc chi đạo chưa chống đỡ được phiến khắc, đương trường tạc liệt.

Thân là chủ nhân của Hà Lạc chi đạo, Đế Tuấn càng là thổ huyết bay ngược, dĩ nhiên đã bị thương tổn đến bản nguyên.

Chúc Cửu Âm ở một bên đã sớm chờ đợi đã lâu.

Gần như ngay lúc Đế Tuấn bị đánh bay, hắn "vút" một cái phi thân

lên.

Từ trong tay bay ra một chiếc bảo kính sáng loáng, phảng phất như lưu ly bảo thạch chế tạo, thông thể lấp lánh quang trạch mộng ảo. "Ông!" Hư không rung động, bảo kính phi tốc trướng lớn.

Trong nháy mắt hóa thành ức vạn trượng, bao phủ một phương thiên địa.

Phương hướng Đế Tuấn bay ngược, thật khéo không khéo, chính là nơi Thời Không Bảo Kính toạ lạc.

Thoạt nhìn qua, giống như một con đại Kim Ô thông thể đen kịt cắm đầu húc vào bên trong bảo kính.

Chương 288

Phảng phất xuyên qua tầng tầng thế giới. "Lệ!" Ẩn có một tiếng tê minh hung lệ vô thất vang lên.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đã sớm đồng thời tiến lên.

Thời Gian Đại Đạo, Không Gian Đại Đạo đồng thời bao phủ xuống. "Oanh long long!" Thời Không chi đạo luân chuyển, uy năng bảo kính bị triệt để kích phát.

Bên trong diễn hóa ức vạn trọng hư không, phảng phất hóa thành từng đạo gông xiềng, lao lao trói chặt lấy con hắc sắc đại Kim Ô do Đế Tuấn hóa thành.

Trong chốc lát liền đem nó dìm ngập, chỉ còn lại một đạo hắc sắc quang ảnh ẩn ước có thể thấy được.

Cường độ phong trấn này còn hung mãnh hơn so với phong ấn "Thái Nhất". "Không!" Một phen thao tác của hai người lại triệt để chọc giận Hồng Quân Lão Tổ.

Cảm ứng được khí tức Đế Tuấn, Thái Nhất biến mất, hắn trong nháy mắt liền động sát hết thảy.

Trong hư không phù hiện một gương mặt người to lớn vô cùng, hung hăng trừng mắt nhìn hai người.

Hắn nộ thanh quát: "Đế Giang, Chúc Cửu Âm, tốc tốc thả đạo tắc của Ngô ra, nếu không bần đạo muốn các ngươi sống không bằng chết." Ba ngàn đạo tắc, quan hệ tới ngôi vị Đại Đạo.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm trấn áp Đế Tuấn Thái Nhất, liền tương đương với cướp đi một ngàn hai trăm đạo tắc.

Mối thù trảm đạo, bất cộng đái thiên! "Oanh long!" Chân trời lôi

vân cuồn cuộn, phân thân vốn đang triền đấu với Thái Thanh Đạo Nhân, cùng với Côn Bằng, Hạo Thiên Khôi Lỗi đang giao thủ với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đồng thời quay trở về.

Chuẩn Đề kinh nghi bất định liếc nhìn tứ phía, nửa bước cũng không dám rời khỏi người Tiếp Dẫn quá mười trượng.

Thái Thanh Đạo Nhân vẫn như cũ một bộ lãnh lãnh thanh thanh, vô tình vô ngôn.

Đế Giang nghe Hồng Quân nói, lại khinh thường đáp: "Hồng Quân lão nhi, nói nhảm cái gì?

Có chiêu gì cứ việc sử ra là được." Từ sớm đã biết Hồng Quân cường đại vô cùng, nhưng hắn vẫn nghĩa vô phản cố liên thủ với Chúc Cửu Âm đối kháng.

Vì chính là thay Hồng Hoang Đại Thế Giới tha trụ một phương đại địch.

Về sau hàng loạt biến hóa thì hắn không ngờ tới.

Bất quá, Đế Tuấn, Thái Nhất bị phong cấm, liền tương đương với chặt đứt một cánh tay của Hồng Quân.

Đây là thắng lợi lớn nhất từ lúc khai chiến tới nay.

Khó khăn lắm mới đạt được thắng lợi lớn như vậy, lại đem người trả lại cho hắn?

Điên rồi sao!

Hồng Quân tự nhiên cũng biết chỉ bằng lời nói suông thì không thể nào để đối phương thả người.

Huống chi, đối phương thả người thì hắn có thể cam kết cái gì?

Không giết Đế Giang, Chúc Cửu Âm sao?

Không có khả năng.

Hai bên sớm đã không chết không thôi.

Trong lòng hắn não nộ vạn phân.

Hồng Quân không nguyện lại làm tiêu hao vô vị.

Lập tức trầm quát: "Thái Thanh Đạo Nhân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hiện tại rời đi, Bản tọa có thể không so đo hành vi trước đó của các ngươi.

Lập tức đi, nếu không thì chết!" Kèm theo một tiếng gầm nhẹ trầm thấp. "Oanh long!" Vô tận hư không phía trên đột nhiên phá khai một cái lỗ lớn, liên thông với thế giới bên ngoài.

Nhưng chỗ Đế Giang, Chúc Cửu Âm đứng lại bị lao lao phong tỏa.

Ý tứ của Hồng Quân rất đơn giản, Thái Thanh Đạo Nhân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thể đi, nhưng hai đại Tổ Vu thì không thể.

Chính là muốn không chết không thôi a!

Nhìn cái lỗ lớn phá khai phía trên, Chuẩn Đề vẻ mặt chấn phấn.

Nhịn không được truyền âm nói: "Sư huynh, chúng ta mau đi." Từ lúc bắt đầu đến hiện tại, chỉ có giờ khắc này hắn mới chân chính buông lỏng tâm tình.

Hồng Quân Lão Tổ cư nhiên chủ động mở ra thông đạo cầu sinh.

Đều phải cảm tạ hai tên Vu man tử kia a.

Nếu không phải bọn hắn trấn áp Đế Giang, Chúc Cửu Âm, cũng sẽ không có cơ hội đào sinh tốt như vậy.

Bất quá, hai tên Vu man tử kia thật tà môn, cư nhiên mạnh mẽ như thế?

Đánh đi, tốt nhất đều chết hết mới tốt.

Chuẩn Đề đầy lòng ác ý sủy trắc.

Hiện tại hắn chìm đắm trong vui sướng sắp thoát khốn, đâu thèm quản hồng thủy thao thiên. "A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn hợp thập thi lễ, đạm mạc nói: "Đa tạ lão sư từ bi, chỉ cần lão sư chịu thả sư đệ rời đi, Ngô tự nhiên sẽ không làm khó dễ lão sư." "Vô sỉ!" Chúc Cửu Âm nhịn không được mắng to thành tiếng.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, sở dĩ Hồng Quân mở ra thông đạo, hoàn toàn là vì huynh đệ hai người bọn họ phong ấn "Đế Tuấn, Thái Nhất", dẫn đến thế lực một phương Hồng Quân đại giảm.

Trong loại tình huống này, nếu có thể đồng tâm hiệp lực, hoàn toàn có thể triệt để phấn nát kế hoạch của Hồng Quân.

Nhưng hiện tại, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một giây trước còn đang kề vai chiến đấu, đảo mắt đã đầu địch.

Cỡ nào ngọa tào.

Duy có Đế Giang mâu quang rực rực, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tây Phương Nhị Thánh nói: "Hai vị sau khi ra ngoài, tốt nhất tìm một cái địa phương không người mà trốn đi.

Nếu không, khó thoát cái chết." Chuẩn Đề muốn trào phúng vài câu, nhưng đối diện với đôi mắt băng hàn kia của Đế Giang, mạc danh tâm thần lạnh lẽo, lại không thể thốt nên lời.

Có lẽ cũng bị thủ đoạn trấn áp Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Thái Nhất lúc trước của Đế Giang dọa sợ.

Nếu ở bên ngoài đơn đấu đụng phải, Đế Giang hoàn toàn có thể một chiêu đánh nổ hắn.

Quá đáng sợ. "A Di Đà Phật!" Duy Tiếp Dẫn thần tình như

thường, sắc mặt vô hỉ vô bi nói: "Hữu lao đạo hữu đề điểm, đạo hữu yên tâm, huynh đệ ngô đẳng sau khi ra ngoài, tất nhiên độn nhập vô tận hỗn độn.

Trận chiến hôm nay, cùng ngô đẳng không còn quan hệ." Hồng Quân da mặt khẽ co giật, muốn nói lại thôi, cuối cùng lại hừ lạnh một tiếng, không có mở miệng.

Lấy góc độ của hắn, tự nhiên lấy việc công phá Hồng Hoang Đại Thế Giới làm mục tiêu cuối cùng.

Nhưng hiện tại mọi người đều đường ai nấy đi, nói nhiều làm gì?

Trong Bát Thánh có bốn vị bị luyện thành khôi lỗi, muốn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tin tưởng hắn sao?

Chuyện không có khả năng.

Từ thời điểm hắn xuất thủ luyện hóa Ngũ Thánh, đã chú định hai bên sẽ trở mặt thành thù, không quay lại được nữa.

Chỉ là không ngờ tới, sự tình vốn nắm chắc thắng lợi lại phát triển đến tình trạng này.

Lão Tử, Tiếp Dẫn, hai tên đáng chết.

Hồng Quân trong lòng phẫn hận, giờ phút này lại cố nén không có phát tác.

Bởi vì cục thế hiện tại bất lợi đối với hắn, hai cái hại lấy cái nhẹ hơn, nếu như Lão Tử, Tiếp Dẫn rời đi, vậy hắn có thể một lần nữa chưởng ác đại cục, để hết thảy trở lại quỹ đạo.

Tóm lại, chỉ cần ba ngàn đạo tắc không mất, hết thảy đều trong phạm vi chịu đựng.

Nhịn nhẫn.

Tiếp Dẫn nhìn về phía Thái Thanh Đạo Nhân, cười hỏi: "Thái

Thanh đạo hữu, có muốn cùng nhau rời đi không?" Lời vừa nói ra, Đế Giang tuy rằng ngoài miệng không nói, trong lòng lại không khỏi căng thẳng.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đi cũng được.

Nhưng nếu ngay cả Thái Thanh Đạo Nhân cũng đi...

Chỉ còn lại hai người bọn hắn, lại muốn đối mặt ba đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, lại thêm chân thân Hồng Quân vẫn luôn không chân chính hiển hiện, trận chiến này khó đánh rồi.

Chuẩn Đề giờ khắc này ngược lại thả lỏng tâm, mang theo một vệt tự tin nói: "Thái Thanh đạo hữu, ngô đẳng cùng nhau rời đi, cũng tốt có người bầu bạn, miễn cho bị người thừa cơ, các người kích phá." Trong ngôn ngữ, dĩ nhiên đã đem Thái Thanh Đạo Nhân coi như người cùng một phe.

Trên thực tế xác thực là như thế.

Lúc trước đi theo Hồng Quân một đường, đã sớm phản bội Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Chương 289

Hồng Hoang vạn linh coi bọn hắn như tử địch.

Hiện tại lại cùng Hồng Quân trở mặt, vậy chẳng phải chỉ còn lại con đường rời đi thôi sao?

Kết bạn mà đi, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Nhưng nằm ngoài dự liệu của Chuẩn Đề, Thái Thanh Đạo Nhân chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ngô vi Hồng Hoang Thái Thanh." "..." Chuẩn Đề vẻ mặt không thể tin nổi.

Tuy rằng Thái Thanh Đạo Nhân chỉ nói một câu, nhưng câu nói này dĩ nhiên biểu đạt đủ nhiều ý tứ.

Hồng Hoang Thái Thanh, là Thái Thanh của Hồng Hoang, tự nhiên minh bạch hắn sẽ vì Hồng Hoang tử chiến đến cùng.

Chuẩn Đề đầy bụng trường thiên đại luận, giờ phút này nghẹn họng không nói được một chữ nào.

Ngược lại là Tiếp Dẫn biểu hiện tương đối bình thản, chỉ khi nghe được lời ấy thì mi đầu lơ đãng nhíu lại, kế đó hợp thập nói: 'A Di Đà Phật, đã như vậy, ngô đẳng tôn trọng lựa chọn của đạo hữu.' Dứt lời, "Vút" một cái kim quang nở rộ.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bao bọc lấy thân hình hai người, trực tiếp xuyên qua lỗ hổng hư không, biến mất không thấy.

Kèm theo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề rời đi, Hồng Quân khôi phục vài phần uy thế.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Thanh Đạo Nhân nói: "Ngươi, quả nhiên không đi?" Có Thái Thanh Đạo Nhân ở đây, sự tình có chút phiền toái.

Trừ phi tất yếu, hắn không hy vọng mạo hiểm.

Thái Thanh Đạo Nhân vẻ mặt đạm nhiên nói: "Nếu ngươi từ bỏ công đánh Hồng Hoang Đại Thế Giới, bần đạo tự sẽ rời đi." "A!" Hồng Quân cười lạnh thành tiếng, cái lỗ lớn trong hư không đột nhiên dũ hợp. "Không đi, vậy thì lưu lại chịu chết đi!" "Oanh!" Dứt lời, thiên địa biến cố nảy sinh.

Bằng không ngưng tụ ra hai tôn đạo nhân thân ảnh, cùng phân thân trước đó gần như không khác biệt, chỉ có tuổi tác hơi có bất đồng.

Tương tự như thiếu niên, trung niên, lão niên.

Trước đó xuất hiện đối chiến với Thái Thanh Đạo Nhân chính là trung niên phân thân.

Giờ phút này, vị trung niên phân thân kia lạnh lùng nói: "Thế nhân chỉ biết Lão Tử 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh', lại quên ta là sư phụ của chư thánh.

Đồ đệ biết, ta làm sư phụ lại có thể thiếu sao?" Tung nhiên Thái Thanh Đạo Nhân vô dục vô cầu, thái thượng vong tình, giờ phút này cũng không khỏi đồng khổng hơi co lại, chỉ là thần tình vẫn như cũ bảo trì nguyên trạng, nhàn nhạt nói: "Không ngờ, lấy thân phận của ngươi, cư nhiên cũng sẽ làm ra chuyện trộm học thần thông đệ tử." Nhất Khí Hóa Tam Thanh, nãi là Lão Tử độc hữu.

Nguyên từ việc Bàn Cổ nguyên thần chia ba, do đó có được cảm ngộ.

Cũng chỉ có thân là Tam Thanh đứng đầu, mới có thể có loại cảm ngộ này.

Thậm chí ngay cả hai vị còn lại, Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng chưa từng tu luyện.

Hiện tại Hồng Quân cư nhiên vận dụng thuật này, hiển nhiên vị

sư tôn này làm cũng không hề quang minh chính đại như bề ngoài.

Thu Tam Thanh làm đồ đệ đồng thời, cũng đang âm thầm dòm ngó nguyên thần Tam Thanh.

Cho dù Đế Giang, Chúc Cửu Âm là người ngoài cuộc, cũng rất nhanh minh bạch mấu chốt trong đó.

Chúc Cửu Âm nhịn không được mắng: "Tốt một cái vô sỉ Hồng Quân, hạng người ti bỉ như ngươi, cũng xứng trở thành 'Đạo Tổ', chư thánh chi sư?" Hồng Quân lạnh lùng nhìn hắn một cái, không có nói nhiều. "Vút!" Một giây sau, ba cái "Hồng Quân" liên thông với Côn Bằng, Hạo Thiên tề tề sát xuất.

Ngũ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm nguyên bản vì Thái Thanh Đạo Nhân lựa chọn lưu lại, hơi hơi buông xuống tâm lại lần nữa đề lên.

Cục thế trở nên càng thêm hiểm ác rồi, ngũ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Tại lúc này. "Ông!" Một đạo Kim Kiều hoành khóa trường không, thình lình kích nát vô tận vân đoàn, hàng lâm tại trước người "Thái Thanh Đạo Nhân".

Thái Thanh Đạo Nhân đưa tay bắt lấy, liền thấy một tấm Âm Dương Bảo Đồ xuất hiện trong tay.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo "Thái Cực Đồ". "Hỗn trướng!" Hồng Quân nhịn không được nộ mạ xuất thanh.

Thân là chủ nhân Tạo Hóa Ngọc Điệp tự nhiên rõ ràng vừa rồi xảy ra chuyện gì, phân minh là Lão Tử bản thể ở ngoại giới cảm ứng được, cho nên cách không đưa tới "Thái Cực Đồ" trợ giúp Thái Thanh Đạo Nhân một chút sức lực.

Thái Thanh Đạo Nhân có "Thái Cực Đồ" trong tay, khí tức trên người lập tức bạo trướng. "Hô lạp!" Một đạo Kim Kiều hoành khóa hư không, vạn trượng kim quang bạo khai trực tiếp bao phủ phương viên ức vạn dặm.

Vô tận địa thủy phong hỏa chi lực cuồng loạn phun trào, ba đại phân thân của Hồng Quân không kịp phản ứng, liền bị một cỗ hấp lực lôi kéo, rơi vào trong đó.

Thái Thanh Đạo Nhân tùy theo tiến vào, kim quang bạo trướng, phong cấm tứ phía, tự thành một phương thiên địa.

Duy có một đạo niểu niểu dư âm truyền ra: "Bần đạo lấy một địch ba, không chống đỡ được quá lâu, thỉnh hai vị đạo hữu tốc chiến tốc thắng." Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều tâm đầu kịch chấn, bởi vì đạo thanh âm này chỉ có hai người bọn họ nghe thấy.

Thái Thanh Đạo Nhân...

Giờ phút này, trong lòng hai người đều mạc danh dũng hiện một cỗ cảm động.

Thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi a!

Bất quá rất nhanh liền ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, cho dù có "Thái Cực Đồ" tại tay, nhưng Thái Thanh Đạo Nhân lấy một địch ba, cũng chống đỡ không được bao lâu.

Việc cấp bách, hai người phải có thể mau chóng hàng phục Côn Bằng cùng Hạo Thiên.

Đối phó ba đạo hóa thân của Hồng Quân không nắm chắc lắm, bởi vì hóa thân Hồng Quân rõ ràng mạnh hơn.

Nhưng đối phó Côn Bằng, Hạo Thiên, vậy nắm chắc hơn nhiều.

Vô phi cùng cấp bậc với Đế Tuấn, Thái Nhất lúc trước. "Sát!" Tốc

chiến tốc thắng!

Hai người gần như cùng một thời gian sát xuất. "Lão Tử!!!" Một đạo tiếng gầm gừ phẫn nộ vô biên vang lên.

Cùng lúc đó, ngoại giới.

Mấy trăm Thiên Đạo Cảnh Hỗn Độn Ma Thần vẫn đang cùng "Bàn Cổ điêu tố" hàm chiến.

Bất quá nhìn tình hình, mấy trăm Hỗn Độn Ma Thần dĩ nhiên chiếm cứ thượng phong, công phá Hồng Hoang Đại Thế Giới tựa hồ chỉ là vấn đề thời gian.

Ngoài ra Hồng Hoang Nhị Thập Lục Thánh cùng đối thủ giao chiến, chiến huống giằng co.

Thời gian ngắn nhìn, khó phân cao thấp.

Nhưng tại lúc này, dị biến đột khởi. "Ông!" Một đóa kim liên nở rộ hư không, cùng một thời gian, "Tiếp Dẫn Thánh Nhân" đang cùng Hậu Thổ đại chiến phảng phất ý thức được cái gì, sắc mặt sậu biến.

Một giây sau, Gia Trì Thần Xử trong tay bộc phát ra vô lượng quang huy, "oanh" mạnh mẽ bức lui Hậu Thổ.

Bản thân hắn cũng mượn sát na phản chấn chi lực, nhanh chóng lui lại.

Vừa lui, vừa trầm giọng nói: "Hậu Thổ đạo hữu chớ truy.

Bần đạo vô ý cùng ngươi vi địch, ta liền rời đi Hỗn Độn Hải.

Thỉnh đạo hữu lấy việc ứng phó Hỗn Độn Ma Thần làm trọng." Vốn đang định truy kích, Hậu Thổ nghe xong lời này không khỏi chần chờ.

Tiếp Dẫn chân thân đã nhân lúc thời gian ngắn ngủi, "vút" một cái nhanh chóng viễn độn.

Đảo cũng không có trộm gian dùng mánh lới, quả nhiên như lời hắn nói, trực tiếp độn tẩu hư không, rời xa nơi này. "..." Hậu Thổ có chút hòa thượng quá cao sờ không tới đầu.

Đang yên đang lành sao lại chạy?

Vừa rồi đạo kim quang kia là Hồng Quân sao?

Tuy rằng cự ly quá xa, nhưng khí tức đạo kim quang kia phá khai, làm cho nàng có loại cảm giác quen thuộc.

Hẳn là Hồng Quân Lão Tổ dùng "Tạo Hóa Ngọc Điệp" khai tịch ra chiến trường.

Không biết Đại ca cùng Cửu đệ thế nào rồi?

Rõ ràng, bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp phát sinh biến hóa không biết, mới khiến cho Tiếp Dẫn lựa chọn đào ly chiến trường.

Đạo kim quang kia đến nhanh, đi cũng nhanh.

Rất ít người cảm ứng được, nhưng có một người lại là ngoại lệ.

Đó chính là "Lão Tử".

Gần như sát na Tiếp Dẫn rời đi, Lão Tử phảng phất cảm ứng được cái gì, mi vũ trung phù hiện một vệt thương tang.

Chương 290

Khẽ than một tiếng, "ông" một cái, Thái Cực Đồ trong tay biến mất không thấy. "Đại huynh, người làm cái gì vậy?" Cách đó không xa Nguyên Thủy đang cùng Minh Hà giao chiến nhịn không được kinh hô thành tiếng.

Hiện tại chính là thời kỳ đại chiến quan trọng, Thái Cực Đồ lại là linh bảo mạnh nhất của Lão Tử.

Hiện tại vứt Thái Cực Đồ, lấy cái gì cùng Nữ Oa đấu pháp?

Được rồi, Lão Tử pháp bảo đông đảo, thực lực cũng cường hãn.

Nhưng, mạnh mẽ đến đâu cũng không phải kiểu này chứ?

Nữ Oa tuy rằng cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng Lão Tử ném Thái Cực Đồ, khiến nàng mạc danh vui mừng.

Thừa nước đục thả câu. "Oanh!" Hồng Tú Cầu đụng nát vô tận hư không, lao thẳng vào Lão Tử nện xuống.

Trước đó có Thái Cực Đồ hộ thân, Lão Tử gần như đứng ở thế bất bại, mặc kệ đánh thế nào cũng không đánh động được.

Vừa vặn mượn cơ hội này, xả một ngụm ác khí.

Đáng tiếc, lý tưởng tốt đẹp, hiện thực tàn khốc. "Oanh long!" Mắt thấy Hồng Tú Cầu sắp nện trúng Lão Tử, trên đỉnh đầu Lão Tử một đạo huyền hoàng chi khí bốc lên, trong nháy mắt hiển hóa ra một tòa bảo tháp.

Chính là "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp" được xưng là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Đầu đội tháp này, có thể vạn pháp bất xâm, vạn kiếp bất ma, lực

phòng ngự kham bỉ "Hỗn Độn Chung". "Phanh!" Hồng Tú Cầu nện xuống, trừ việc nổi lên tầng tầng gợn sóng ra, căn bản vô dụng.

Nữ Oa không khỏi giận tím mặt nói: "Lão Tử, vật này nãi là Đại Thần khai thiên công đức sở luyện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, như hôm nay ngươi trợ Trụ vi ngược, có nhan mặt gì sử dụng bảo vật này?

Thật sự là vô sỉ!" Một bên Nguyên Thủy nghe vậy, lại cười lạnh nói: "Thiên hạ bảo vật, người có đức thì chiếm giữ.

Đại huynh ta sinh ra đã có bạn sinh 'Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp', vật này liền là của huynh ấy, cùng bất luận kẻ nào không quan hệ." Lời vừa nói ra.

Hai mươi mấy vị Hồng Hoang Thánh Nhân chung quanh không ai không giận dữ. "Nguyên Thủy, không đáng làm người con!" "Minh Hà huynh đệ, chơi chết hắn đi." "Giết tên tiểu nhân vô sỉ này." Một đám Tổ Vu, Nhân Tổ không rút ra được thân, nhưng tịnh không đại biểu có thể dung nhẫn Nguyên Thủy hồ ngôn loạn ngữ.

Cho dù Minh Hà Lão Tổ nghe xong, cũng trong lòng bốc hỏa.

Nhịn không được nói: "Câm miệng đi." "Oanh!" Nguyên Đồ, A Tỳ giao thoa, một đỏ một trắng hai đạo kiếm quang hợp nhất, bao phủ ngàn vạn trượng địa phương chung quanh, nhằm thẳng vào đầu Nguyên Thủy chém xuống.

Tựa hồ đem mãn tâm phẫn nộ đều dung nhập vào trong một kiếm này. "Oanh long long!" Nơi kiếm quang đi qua, hơn phân nửa hư không sụp đổ.

Chung quanh hóa thành Quy Khư chi địa. "Tê!" Bị nhiều thánh nhân đồng thời tăng hận như vậy, cho dù Nguyên Thủy tu vi bất tục, cũng cảm nhận được hàn ý mạc danh.

Nhất là một kiếm này của Minh Hà Lão Tổ, làm cho hắn phát giác được nguy cơ.

Lập tức không lo được nhiều, "Oanh long" nhoáng cái động thủ "Bàn Cổ Phiên". "Oanh oanh oanh!" Từng đạo hỗn độn kiếm khí sát xuất, trong nháy mắt cùng sát phạt chi kiếm của Minh Hà củ triền cùng một chỗ.

Tuy rằng Nguyên Thủy có chút lắm mồm, nhưng tu vi của hắn là hàng thật giá thật, lại thêm có "Bàn Cổ Phiên" được xưng là công kích đệ nhất tại tay, lúc xuất thủ tự nhiên sát phạt vô địch.

Cho dù Minh Hà Lão Tổ trước sau dung hợp Ma Tổ bản nguyên chi khí, Sát Lục Đạo Tắc, chiến lực cường đại, cũng chỉ kham kham cùng hắn ngang hàng.

Hai bên hàm chiến.

Bên kia, Lão Tử lại không có ý tứ động thủ.

Nhìn Nữ Oa khẽ than một tiếng nói: "Sư muội nói không sai, ngô xác thực không có tư cách sử dụng bảo vật này." "A!" Nữ Oa cười lạnh một tiếng, không có tiếp lời.

Lời nói dễ nghe ai chẳng biết nói, không có tư cách sử dụng bảo vật này, vậy thì đừng dùng a?

Nào ngờ, gần như ý niệm vừa sinh.

Lão Tử phảng phất động sát tâm tư của nàng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu tự động thoát lạc, bay về phía Nữ Oa nói: "Ngô vốn do Bàn Cổ Thần nguyên thần sở hóa, lại chịu sư đồ ân nghĩa mông tế, như hôm nay lại trợ Hồng Quân phản công Hồng Hoang thiên địa, thật là tội nghiệt.

Ngô đã không còn mặt mũi nào đi gặp Bàn Cổ Thần, duy thỉnh Nữ Oa sư muội chuyển cáo, ngày khác nếu có cơ hội, bần đạo tất sẽ hoàn

trả ân điển của Bàn Cổ Thần." Dứt lời, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hóa thành một vệt huyền hoàng chi quang, "vút" một cái bay thẳng vào trong tay Nữ Oa.

Nữ Oa toàn trình vẻ mặt mộng! ???

Phản phục xác nhận mấy lần, rốt cục xác tín đúng là "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp" không giả.

Nhưng đây không phải là hộ thân chí bảo của Lão Tử sao?

Tùy tùy tiện tiện liền cho rồi?

Lập tức nàng nhìn thẳng vào Lão Tử nói: "Có ý gì?" Nàng hoài nghi bên trong có phải có âm mưu gì hay không.

Nguyên Thủy ở một bên thấy thế, nhất thời như phát điên.

Lệ thanh quát: 'Đại huynh, huynh đang làm cái gì?

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đó là hộ thân chí bảo a!' Lão Tử lại nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Nhị đệ, có một số việc, là chúng ta sai rồi.

Minh Hà đạo hữu, thỉnh tha cho nhị đệ của ta một lần.

Ngày sau gặp lại, ngô đẳng tự sẽ đích thân hướng Bàn Cổ Thần bồi tội." Trong lúc nói chuyện, "Ông" một cái, trên đỉnh đầu một đạo thanh khí trùng thiên, hạo hạo đãng đãng, trong nháy mắt đụng nát Sát Lục Đại Đạo của "Minh Hà Lão Tổ".

Nguyên Thủy chưa kịp phản ứng, liền bị đạo thanh khí kia cuốn lấy.

Một giây sau, đã xuất hiện tại bên người Lão Tử. "Đại huynh..." Trong mắt Nguyên Thủy có kinh tủng.

Tu vi Lão Tử vốn mạnh hơn hắn quá nhiều, vô hạn tiếp cận Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh, có thể mang hắn đột phá Minh Hà Lão Tổ

phong tỏa không phải việc khó.

Nhưng vì sao?

Lão Tử lại không nguyện giải thích nhiều, ngoài thân nổi lên một tầng thanh quang.

Nguyên Thủy cùng hắn đồng căn đồng nguyên, không bị khống chế dũng hiện ra một vệt thanh quang. "Ông ông!" Hai đạo thanh quang tương hợp, nhất thời bộc phát ra uy năng vô thất. "Oanh!" Hai người trong nháy mắt đi xa. "..." Đồng thời giải phóng chiến lực Nữ Oa, Minh Hà đều hai mặt nhìn nhau.

Làm cái gì vậy?

Nhất là Nữ Oa, nàng có thể cảm ứng được "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp" trong tay đã trở về trạng thái nguyên thủy.

Nói cách khác, Lão Tử thu hồi quyền khống chế đối với "Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp".

Hiện tại Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã thành vật vô chủ. "Đừng nhìn nữa." Hậu Thổ một bên trầm giọng nói: "Mặc kệ nguyên nhân gì, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Nguyên Thủy thối lui, đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt." "Không sai!" Nữ Oa, Minh Hà trong nháy mắt phản ứng lại.

Hiện tại chiến sự giằng co, thiếu đi hai đại Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, một cái Thất Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên là chuyện tốt cực lớn. "Trước giải quyết chiến đấu trước mắt!" "Tốt!" Ba người trong nháy mắt đạt thành nhất trí. "Oanh oanh oanh!" Một giây sau, tề tề sát xuất.

Nữ Oa, Hậu Thổ đều là cường giả Cửu Đoạn Thiên Đạo Cảnh, ẩn ước xúc mạc đến Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh.

Giờ phút này sau khi giải phóng chiến lực, nhất thời bộc phát ra uy năng vô cùng luân bỉ. "Oanh long!" Hậu Thổ vung tay lên, một dòng Luân Hồi đạo tắc dũng hiện.

Trong đó ẩn có hư ảnh một tòa Luân Hồi Bàn to lớn hiển hiện, "Oanh long long" nơi đi qua, hình thành một thế nghiền ép.

Một tên Ma Thần Bát Đoạn Thiên Đạo Cảnh giới đang đối chiến với Khoa Phụ, chưa kịp phản ứng, liền bị Luân Hồi Bàn trấn áp. "Oanh!" Một khắc sau, bạo tạc ra.

Hậu Thổ cũng không nói nhiều, trực tiếp bảo: "Đi giúp những người khác." "Được!" Sự cấp tòng quyền, Khoa Phụ biết hiểu chiến sự trước mắt khẩn cấp, không có dư thừa phế thoại, "vút vút" lao thẳng đến chỗ đồng bạn bên cạnh.

Thế quân lực địch vốn có lập tức bị phá vỡ.

Nữ Oa, Hậu Thổ hợp lực, liên sát mấy tên Ma Thần "Thần Chủ Cảnh" lưu thủ tại nơi này.

Chương 291

Những cường giả được giải phóng chiến lực đầu tiên như Khoa Phụ, Minh Hà, Phục Hy, cũng đều trợ lực đồng bạn, nhanh chóng giết chết Ma Thần đối ứng. "Oanh oanh oanh!" Trước sau không đến nửa khắc đồng hồ, chiến đấu liền đã giải quyết.

Hơn hai mươi Hỗn Độn Ma Thần lưu tại nơi này toàn bộ bị tru sát.

Trong đó có sáu đại cường giả Thần Chủ Cảnh, mười bảy cường giả Thần Tôn Cảnh.

Lại thêm trước đó Hồng Hoang Tứ Thập Cửu Thánh xuất kỳ bất ý, cùng với Bàn Cổ thần niệm đầu nhập, đột tập chém giết hai tên Thần Chủ Cảnh.

Mười tám Thần Chủ Cảnh ban đầu, như hôm nay chỉ còn lại sáu tên.

Giờ phút này đang toàn lực công đánh Hồng Hoang bình chướng. "Vút vút vút!" Linh quang phi xạ, khi Hậu Thổ, Nữ Oa cùng Nhị Thập Lục Thánh quay về, nhất ứng Hỗn Độn Ma Thần đều bị chấn kinh. "Làm sao có thể?" Từ ngay từ đầu, bọn hắn đã tập trung toàn lực công đánh "Hồng Hoang Đại Thế Giới", chỉ cần Hồng Hoang Đại Thế Giới vừa phá, sứ mệnh của bọn hắn liền hoàn thành.

Cho nên, khi đối phó Hậu Thổ, Nữ Oa tịnh không có lưu lại quá nhiều sức mạnh.

Chỉ đại khái có thể thất địch, cao hơn một chút, cam đoan có thể khống tràng là được.

Thắng lợi là không cần thiết!

Nhưng hiện tại Hậu Thổ, Nữ Oa cùng Nhị Thập Lục Thánh quay về, phân minh đại biểu cho đồng bạn của bọn hắn đã bị giết.

Đó chính là sáu đại cường giả "Thần Chủ Cảnh" a!

Giờ phút này, sáu đại Thần Chủ Cảnh cường giả đang chỉ huy ba trăm Ma Thần toàn lực công đánh Hồng Hoang Đại Thế Giới bắt đầu hoảng sợ.

Sẽ thế nào đây?

Sáu đại đồng bạn bị giết, chẳng phải đại biểu cho bọn hắn cũng có tỷ lệ tử vong rất lớn sao?

Quá đáng sợ.

Hậu Thổ, Nữ Oa liếc mắt một cái liền nhìn ra, hiện nay chiến cục Hồng Hoang bất lợi.

Đối phương dù sao cũng có ba trăm Ma Thần, tu vi thấp nhất cũng là Tam Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh.

Tứ Thập Cửu Thánh tuy có Hồng Hoang Thiên Đạo bản nguyên cùng với vạn linh làm hậu thuẫn, nhưng cứ đà này mãi, sẽ chỉ làm hao mòn sạch sẽ tình trạng của Hồng Hoang.

Cho dù có thể chống đỡ đến cuối cùng, Hồng Hoang cũng phế đi.

Không thể cứ nhìn như vậy.

Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt trong nháy mắt kiên định xuống. "Sát!" Một tiếng bạo quát, hai người tề tề sát xuất.

Tịnh không phân tán hành động, mà nhắm chuẩn vào một vị "Thần Chủ" gần nhất. "Oanh long!" Hậu Thổ suất tiên phát động "Luân Hồi Đại Đạo".

Một dòng sông hạo đại phù hiện hư không, ẩn có uy trấn áp cửu thiên thập địa. "Oanh!" Tên Thần Chủ Cảnh cường giả kia thốt nhiên

không kịp phòng bị, đương trường bị nện cho đạo tắc rung động, đầu óc một trận choáng váng.

Nữ Oa nhắm chuẩn cơ hội, "Hồng Tú Cầu" nện ra. "Phanh" sức mạnh quy tắc khủng bố bạo khai.

Tên Thần Chủ kia chưa kịp phản ứng, liền bị Hồng Tú Cầu nện trúng.

Đại đạo vốn bị "Luân Hồi Đại Đạo" trấn áp, nhất thời phân băng ly tích. "Oanh long long!" Tiếng nổ cực lớn, ngàn vạn đạo tắc chi lực bay lả tả, tên Thần Chủ Cảnh cường giả kia đương trường vẫn lạc. "Tê!" Vừa quay đầu lại chỉ còn lại năm đại Thần Chủ, người nào người nấy hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhìn về phía Nữ Oa, Hậu Thổ, ánh mắt phảng phất như gặp quỷ.

Thánh nhân xuất thân từ thế giới Hồng Hoang, sao lại hung hãn như thế?

Không hổ là hậu nhân của tên sát thần kia.

Tâm kinh chi dư, cũng không thiếu hạng người thẩm thời độ thế.

Lập tức trầm quát: "Mọi người tụ lại một chỗ, không cần hoảng.

Bọn hắn chỉ có hai đại Thần Chủ Cảnh cường giả, chúng ta có năm vị.

Cùng nhau tiến lên, giải quyết hai nữ nhân kia, những kẻ khác đều không thành vấn đề." "Không sai, cùng nhau tiến lên, giải quyết hai ả." "Thần Tôn Cảnh, phân ra ba mươi vị đối phó những kẻ khác." Từng đạo mệnh lệnh hạ đạt. "Vút vút vút!" Ba trăm dư Ma Thần vốn đang đối phó Hồng Hoang, nhất thời chia làm hai hàng.

Năm đại cường giả Thần Chủ Cảnh trực tiếp từ bỏ vây công Hồng Hoang Thiên Đạo, chuyển sang bắt đầu truy sát Nữ Oa, Hậu

Thổ.

Lại có ba mươi vị cường giả Thần Tôn Cảnh phân ra, đi giết Nhị Thập Tứ Thánh còn lại.

Nhị Thập Tứ Thánh trừ số ít mấy người ra, những người còn lại đa số là Thiên Đạo trung đoạn.

Đánh xuống, cùng ba mươi tên Thần Tôn Cảnh Ma Thần tương đương.

Hai bên nhanh chóng triển khai tư sát.

Cùng lúc đó!

Sâu trong vô tận Hỗn Độn Hải, một trận đại chiến khoáng cổ đang tiến hành.

Chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bị khí thế Bàn Cổ nhiếp phục, lựa chọn cố thủ bản giới.

Chỉ cần tha trụ Bàn Cổ, đợi hạ giới phân ra thắng bại, tự nhiên là thắng rồi.

Nhưng khi một đám Thần Chủ Cảnh Ma Thần lần lượt bị giết.

Chúng Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần phảng phất đều ý thức được cái gì. "Oanh oanh oanh!" Thân là người phát động, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ có thuộc hạ Thần Chủ Cảnh xuất chiến tự nhiên là nhiều nhất.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi, liền cảm ứng được hai ba tên thuộc hạ của mỗi người vẫn lạc.

Những Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đối ứng khác trong lòng cũng chấn động cực lớn.

Tỉ mỉ kiểm tra một chút, nhất thời phát hiện một tin tức kinh người.

Mười tám Thần Chủ Cảnh cường giả, cư nhiên chỉ còn lại năm vị? "Chuyện gì xảy ra?

Đã xảy ra chuyện gì!" Thời Thần Lão Tổ một phản thường thái chấn nộ.

Những Ma Thần còn lại cũng kinh nộ vạn phân.

Mười tám cường giả Thần Chủ Cảnh là sát thủ giản, hiện tại lại chỉ còn lại năm vị.

Quan trọng nhất là, trong thời gian ngắn vẫn lạc bảy đại Thần Chủ, ai biết năm vị còn lại có thể chống đỡ bao lâu? "Sẽ thế nào?

Ai có thể nói cho ta biết hạ giới đã xảy ra chuyện gì?" Biết được chân tướng, Kim Nguyên Ma Thần vẻ mặt kinh hoảng.

Các đại Ma Thần khác cũng đều có vài phần hoảng loạn.

Nếu không làm rõ sự tình chân tướng, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bất an. "Ngươi đã làm cái gì?" Thiên Sát Lão Tổ nhịn không được hướng về phía Bàn Cổ gào thét.

Xuất hiện chuyện như vậy, người đầu tiên nghĩ đến là Bàn Cổ làm.

Hắn lưu lại hậu thủ?

Hay là Bàn Cổ trực tiếp hạ hắc thủ?

Nhưng, Bàn Cổ rõ ràng bị phong ở trong này a.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? "Hả?" Bàn Cổ tuy không biết tình huống bên ngoài, nhưng từ phản ứng của chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, liền có thể đoán được một hai.

Có thể làm cho bọn hắn kinh hãi hiển nhiên như thế, hạ giới ắt có đại sự phát sinh.

Kết quả tốt nhất, là Hỗn Độn Ma Thần ở hạ giới sắp chết sạch.

Chương 292

Trong lòng vạn thiên ý niệm lóe lên một cái rồi biến mất, trên mặt Bàn Cổ lại không lộ mảy may dị sắc.

Hắn thản nhiên liếc mắt nhìn Thiên Sát Lão Tổ một cái, nói: "Bản tọa đã sớm nói cho các ngươi biết, nơi này sẽ là nơi chôn xương của các ngươi." Tê!

Mấy đại Ma Thần lão tổ mạc danh trong lòng phát lạnh.

Có chút bị dọa sợ.

Thủ đoạn của Bàn Cổ tầng tầng lớp lớp, rõ ràng mọi người đều cảm thấy hắn đã dùng hết bài tẩy, nhưng mỗi lần đều sẽ có hành động ngoài dự liệu.

Trước đó chém giết "Vận Chi Ma Thần" là như thế, lần này lại như thế.

Tiếp theo sẽ là gì?

Dương Mi Lão Tổ tuy rằng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại mẫn cảm sát giác được tâm lý sợ hãi của chúng Ma Thần.

Lập tức bạo quát: "Mọi người đừng mắc mưu, không nhất định là do Bàn Cổ an bài.

Có thể là lâm thời xảy ra biến cố, Hồng Quân?

Đúng.

Có thể là Hồng Quân.

Hoặc là mấy cái Hồng Hoang Thánh Nhân kia, có khả năng phản thủy mới dẫn đến đại phê Thần Chủ bị giết." Hiện tại Bàn Cổ mới biết được, nguyên lai là đại phê Thần Chủ bị giết.

Thảo nào mấy tên kia khủng hoảng không thôi.

Có thể làm cho bọn hắn khủng hoảng đến tình trạng này, xem ra số lượng Thần Chủ chết không ít a.

Số Thần Chủ còn lại, hẳn là không đủ để uy hiếp Hồng Hoang Đại Thế Giới.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể làm cho chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần thất thái.

Hồng Hoang Đại Thế Giới có vài phần tình trạng, Bàn Cổ tái rõ ràng bất quá.

Thiên hàng thần binh là không có khả năng.

Chẳng lẽ thật bị Dương Mi Lão Tổ nói trúng rồi.

Có người phản bội?

Hồng Quân, không có khả năng.

Vậy Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn bọn họ... "Hả?" Mâu quang Bàn Cổ hốt nhiên hơi sáng.

Hồng Quân không có khả năng phản thủy, tám vị thánh nhân kia gần như đều là tử trung của Hồng Quân, nhưng trước mắt lại có đại phê Thần Chủ bị giết, có người phản thủy là tất nhiên.

Vậy những người phản thủy này là ai?

Suy đi nghĩ lại cũng chỉ có một khả năng "Hồng Quân".

Mấu chốt của vấn đề nằm trên người Hồng Quân.

Chỉ có Hồng Quân mới có thể bức những người kia phản thủy.

Như hôm nay tu vi vô hạn tiếp cận Đại Đạo Cảnh, hắn sớm đã đạo tâm thông minh, đối với sự tình đã phát sinh, có một loại cảm giác lực mạc danh.

Rất nhanh, liền đem sự tình thôi diễn được tám chín phần mười.

Chuyện này thiết định là Hồng Quân làm chuyện thiên nộ nhân oán, dẫn đến Lão Tử các loại phản thủy.

Còn chuyện những người kia lâm tràng phiên nhiên tỉnh ngộ, đầu hiệu Hồng Hoang?

Đó là không có khả năng.

Nếu như thật sự có phân tâm, lúc đầu cũng sẽ không làm phân liệt Hồng Hoang thiên địa.

Trong Bát Thánh, duy nhất được chôn xuống phục bút, cũng chính là Lão Tử. "Thái Thanh a!" Bàn Cổ khẽ cười.

Nhanh chóng thu liễm tâm thần, mắt thấy chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần phía trước vẫn còn thần tư hoảng hốt, không khỏi mâu quang sậu lượng.

Rất nhanh khóa chặt "Tinh Thần Ma Thần" trong chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Tinh Thần Ma Thần trong chín đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần thực lực trung thượng, chỉ đứng sau Dương Mi, Thời Thần, Thiên Sát, là đệ tứ cường giả.

Nhưng tâm lý tố chất rõ ràng không quan, ở trong loại tràng hợp này cư nhiên lại thất thần. "Oanh!" Thừa dịp Tinh Thần Ma Thần thất thần lộ ra khoảng trống, Bàn Cổ hãn nhiên sát xuất. "Cẩn thận!" Bàn Cổ vừa động, Dương Mi, Thời Thần đệ nhất thời gian cảnh giác, xuất thanh nhắc nhở đồng thời, hai người đều thôi động đại đạo chi lực của bản thân. "Oanh oanh!" Một dòng sông thời gian, một dòng sông không gian thuận thế giao hối, hộ tại trước người Tinh Thần Ma Thần.

Hai người phản ứng không thể bảo là không nhanh, lại thêm Thời

Gian Không Gian Đại Đạo vốn cấp tốc, nhưng bọn hắn đã đánh giá thấp quyết tâm của Bàn Cổ. "Oanh!" Hư ảnh một cây đại búa bằng không hiển hiện, ngàn vạn linh khí hội tụ, tung hoành ngàn vạn trượng, tại một khắc này, phảng phất ngưng thành thực thể.

Bàn Cổ hai tay cầm búa, một bước đạp nát hư không, trực tiếp hàng lâm trên đỉnh đầu Tinh Thần Ma Thần.

Nhìn hai dòng "Thời Không Trường Hà" cản trước người, trong mắt hắn hiện lên một vệt cười lạnh.

Một giây sau, một đi không trở lại mà chém xuống. "Oanh long!" Hư không tạc liệt.

Đầu tiên đối thượng chính là "Không Gian Trường Hà" của Dương Mi Lão Tổ.

Không Gian Chi Đạo tuy rằng cường hãn, lại cũng đỡ không nổi "Khai Thiên Phủ Pháp" của Bàn Cổ. "Oanh!" Cự phủ rơi xuống, trường hà đương trường tạc liệt.

Ngay sau đó chính là "Thời Gian Trường Hà" của Thời Thần Lão Tổ, đồng dạng chưa thể ngăn cản một búa này!

Bất quá, Thời Gian Trường Hà, Không Gian Trường Hà xuất hiện, lại tranh thủ thời gian cho Tinh Thần Ma Thần.

Hắn trong lòng hãi nhiên, lúc hồi thần, gần như bản năng đem Tinh Thần Đại Đạo của bản thân thôi phát đến cực hạn. "Vút vút vút!" Ức vạn tinh thần chi quang chiếu rọi, tại tứ phía hình thành phong cấm chi lực đồng thời, thân hình hắn cũng đang phi tốc đảo lui.

Cho dù cách vô tận hư không, hắn cũng cảm ứng được sự đáng sợ của cây búa Bàn Cổ.

Trong lòng kinh hãi muốn tuyệt, nhưng giờ phút này đều đã muộn.

Chỉ kỳ vọng có thể tránh thoát một kiếp này. "Oanh!" Cuối cùng một búa kia rơi xuống.

Một búa khai thiên địa, thế giới do ức vạn tinh thần diễn hóa đương trường tạc liệt.

Ma Thần thể ngàn vạn trượng của Tinh Thần Ma Thần vẫn đang bảo trì phi tốc lui lại, nhưng cự ly giữa hắn và lưỡi búa lại càng ngày càng gần.

Cuối cùng, trong ánh mắt đầy kinh khủng, cự phủ rơi xuống! "Oanh!" Tinh Thần Ma Thần đương trường bị một phân thành hai.

Bàn Cổ chân đạp tàn khu Tinh Thần Ma Thần, thò tay chộp một cái. "Oanh long!" Hư không chấn động, một dòng Tinh Thần Đại Đạo hư ảo, trực tiếp bị hắn chộp ra.

Bên trong ẩn có một bóng người phù động, y hi có thể thấy được tướng mạo Tinh Thần Ma Thần, đó chính là nguyên linh của hắn hiển hóa.

Bàn Cổ tùy tay bóp một cái. "Phanh!" Tinh Thần Ma Thần nguyên linh tạc liệt, chỉ còn lại "Tinh Thần Đại Đạo" thuần túy nhất.

Cả quá trình nhìn qua phồn tỏa phức tạp, thực ra từ lúc Bàn Cổ phát động công kích đến khi thành công chém giết Tinh Thần Ma Thần, bất quá chỉ là chuyện trong sát na.

Chúng Ma Thần đều bị một màn trước mắt làm cho kinh ngốc.

Một số Ma Thần đáy lòng càng lạnh sưu sưu, ánh mắt nhìn về phía Bàn Cổ phảng phất như nhìn thấy hung thần.

Tinh Thần Ma Thần chiến lực xếp hạng thứ tư, đều bị một búa sạch sẽ gọn gàng bổ chết.

Vậy bọn hắn thì sao? "Cùng nhau tiến lên, đừng cho hắn cơ hội

đột tập!" Dương Mi Lão Tổ bạo quát một tiếng, "Oanh long" thân hóa ngàn vạn huyễn ảnh, suất tiên phát động đột tập.

Tinh Thần Ma Thần chết tuy rằng chấn hám nhân tâm, nhưng chiến đấu vẫn đang tiếp tục.

Chương 293

Không có khả năng bởi vì Tinh Thần Lão Tổ chết mà thúc thủ chịu trói.

Giờ phút này mọi người cũng đều phát hiện một sự thật.

Đối mặt Bàn Cổ, lựa chọn tốt nhất là tiến công.

Một mặt phòng thủ, sẽ chỉ làm mình rơi vào thế bị động.

Ai cũng không biết khi nào sẽ bị giết. "Oanh oanh oanh!" Thời Gian Ma Thần, Sát Lục Ma Thần, Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần, Kim Nguyên Ma Thần, Thủy Nguyên Ma Thần, Hạo Chi Ma Thần lần lượt sát xuất.

Hư không từng dòng đại đạo trường hà bao phủ, che khuất bầu trời.

Bàn Cổ vẫn nhiên không sợ, tay cầm cự phủ, hư không phách trảm. "Oanh long long!" Chỉ nghe thấy từng trận tiếng nổ vang vọng, mỗi một búa rơi xuống, tất có một dòng sông đoạn lưu, một tên Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bị bức lui.

Tám đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cũng phát ngoan.

Từng người đem đạo tắc chi lực bản thân thôi phát đến cực hạn, không thành công thì thành nhân.

Nhất là Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Không Gian Ma Thần Dương Mi.

Hai người chiến lực kinh thiên, đại đạo chưởng khống lại xếp hạng trong ba đại đạo tắc cường đại nhất. "Oanh long long!" Thời không chi lực lưu chuyển, hình thành một cái lốc xoáy khổng lồ.

Bàn Cổ cự phủ hư ảnh chém xuống, có hơn phân nửa lực đạo đều bị lốc xoáy hấp thu.

Sáu đại Ma Thần còn lại phân than sức mạnh còn dư.

Cứ như vậy, hai bên đảo cũng tạm thời có thể giữ thế cân bằng.

Chỉ là, cân bằng như vậy sẽ không vĩnh cửu bảo lưu.

Tám đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cũng tịnh không phải chân chính có thể đồng tâm hiệp lực, sau khi tiếp liên sát phạt mấy vạn chiêu, Bàn Cổ nhắm chuẩn một cơ hội. "Oanh!" Cự phủ chém xuống, Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ hợp lực diễn hóa thời không tuyền qua mạnh mẽ ngưng trệ một cái.

Chính tại sát na khoảng trống này, Bàn Cổ quả đoán vứt bỏ búa không dùng. "Oanh long!" Tiêu hao trăm vạn thọ mệnh, bạo phát một lần Thiên Đạo Đỉnh Phong chiến lực.

Hư không thoáng chốc có một cây cự phủ ngưng tụ thành hình.

Cả quá trình nhanh đến mức không thể tin nổi.

Nhất ứng Ma Thần đã quen với tiết tấu công kích trước đó, ai có thể ngờ Bàn Cổ sẽ đột ngột biến ra một cây cự phủ khác, treo ở đỉnh đầu.

Giờ phút này, một búa Bàn Cổ chém ra trước đó tịnh chưa tiêu tán.

Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ bị lao lao kiềm chế.

Giờ phút này cho dù tán đi thời không tuyền qua, lại đi cứu viện cũng không kịp.

Sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần còn lại đều biến sắc.

Bọn hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, Tinh Thần Ma Thần trước đó chính là chết dưới một búa này. "Chạy!" Sinh tử quan đầu, sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần gần như không hẹn mà cùng đưa ra lựa

chọn giống nhau. "Vút vút vút!" Quang ảnh phi xạ, sáu đại Ma Thần chia nhau bỏ chạy về sáu hướng.

Phốc!

Dương Mi Lão Tổ thấy một màn này, suýt chút nữa phun máu.

Nhịn không được nộ quát: "Làm cái gì vậy?

Liên thủ còn có lực đánh một trận, chạy là đường chết một cái." Đáng tiếc, lúc này không ai nghe lời hắn nói.

Bàn Cổ đảo lại nghe thấy, lại cũng chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn một cái. "Oanh!" Cự phủ chém xuống, lần này nhắm chuẩn chính là Hạo Chi Ma Thần trong sáu đại Ma Thần.

Chân chính có uy hiếp không nghi ngờ gì là Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần.

Nhưng hai con lão hồ ly này, đều là hạng người lão gian cự hoạt.

Thân mang Thời Gian Không Gian Đại Đạo, không dễ giết như vậy.

So sánh ra, Hạo Chi Ma Thần chiến lực không phải đỉnh cấp, nhưng Hạo Hãn Đại Đạo lại cực kỳ đặc thù.

Tác dụng lên bản thân, có thể hạo miểu vô ngân, sức mạnh vô cùng lớn.

Vì Ma Thần khác gia trì sức mạnh, cũng có thể khiến chiến lực của hắn tăng gấp bội.

Loại gia hỏa này giết, có thể bớt không ít việc. "Vút vút!" Cảm thụ khí tức cự phủ sau lưng lao thẳng đến mình, Hạo Chi Ma Thần nhất thời sợ đến mất hồn mất vía.

Cùng là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, nhưng hắn lại tự biết không bằng Tinh Thần Ma Thần.

Ngay cả Tinh Thần Ma Thần đều chết dưới một búa này, vậy chẳng phải chú định hắn cũng phải chết? "Không!" Gầm thét một tiếng, Hạo Chi Ma Thần tự nhiên cũng biết chỉ chạy trốn là vô dụng.

Lập tức điều chuyển thân hình, trong mắt hiện lên một vệt phong duệ lăng liệt.

Liều một phen! "Oanh long!" Hạo Hãn đạo tắc bị thôi phát đến cực hạn.

Đỉnh đầu một dòng sông hạo đãng cuồn cuộn, diễn hóa vạn thiên hạo hãn chi cảnh. "Oanh long long!" Một giây sau, lao thẳng đến nghênh đón cự phủ đang bay tới.

Kỳ thực, sáu đại Tiên Thiên Ma Thần hợp lực, cho dù không địch lại cự phủ, cũng có thể triệt tiêu lực lượng của cự phủ, sẽ không có người bị giết.

Đáng tiếc, sáu đại Ma Thần đều ích kỷ, ai cũng sợ vạn nhất.

Vạn nhất mình thành vong hồn thì sao?

Ôm tâm lý chết đạo hữu không chết bần đạo may mắn, bọn họ lựa chọn chạy trốn.

Hiện tại, Hạo Chi Ma Thần bị nhắm trúng, tự nhiên trở thành kẻ xui xẻo.

Hạo Hãn Đại Đạo xác thực cường đại.

Nhưng Khai Thiên Phủ Pháp của Bàn Cổ lại là khắc tinh của Hỗn Độn Ma Thần. "Oanh long!" Khi cự phủ chém xuống một khắc kia, Hạo Hãn Trường Hà vốn phiêu đãng nơi chân trời trong nháy mắt đình trệ.

Kèm theo một tiếng "rắc", trường hà tạc liệt.

Cự phủ hào vô trở ngại bổ xuống. "Không..." Kèm theo một tiếng

kêu thê lương, Hạo Chi Ma Thần khó thoát cái chết. "Rắc" một cái, thần ma thể cường đại vô thất trực tiếp bị cự phủ chém thành hai đoạn.

Một dòng Hạo Hãn Trường Hà phiêu đãng ra, liền muốn độn đào hư không.

Bàn Cổ một mực nhìn chằm chằm, tự nhiên sẽ không để nguyên linh hắn thoát đào.

Huống chi, dòng Hạo Hãn Đại Đạo này giữ lại còn hữu dụng. "Ông!" Một bàn tay che trời bao phủ xuống, phương viên ức vạn dặm toàn bộ bị bao trùm.

Thoạt nhìn qua, Hạo Hãn Đại Đạo giống như tự chui đầu vào lưới, bay vào trong bàn tay to lớn kia. "Oanh long!" Bàn Cổ dùng sức bóp một cái, tiếng thảm kêu vang lên, nguyên linh Hạo Chi Ma Thần liền tiêu tán không còn, chỉ còn lại "Hạo Hãn Đại Đạo" thuần túy nhất.

Nếu tìm được một người khế hợp, lập tức có thể tục tiếp đại đạo, một bước nhảy lên Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh, vị trí Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng không phải là không có khả năng.

Đây chính là đồ tốt.

Bàn Cổ tùy tay thu lấy.

Mấy đại Ma Thần còn lại tận mắt chứng kiến một màn này, người nào người nấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Quá hung tàn!

Chương 294

Giờ khắc này, Dương Mi và Thời Thần hợp lực, rốt cuộc cũng phá diệt được một búa mà Bàn Cổ trảm ra trước đó.

Nhưng khi bọn hắn lao ra thì đã muộn.

Vừa vặn nhìn thấy một màn Bàn Cổ tước đoạt Đại đạo của Hạo Chi Ma Thần.

Hai người đều giận đến mức khóe mắt nứt toạc.

Dương Mi Lão Tổ hận giọng nói: "Bàn Cổ, ngươi tang tâm bệnh cuồng như thế, thật sự cho rằng mình vô địch rồi sao?" Bàn Cổ liếc mắt nhìn hắn, cười khinh miệt, nhàn nhạt nói: "Bản tọa vô địch hay không là chuyện khác, nhưng mấy kẻ các ngươi hôm nay tất phải chết!" Hai chữ "tất phải chết" vừa thốt ra, nhiệt độ hư không như lạnh đi vài phần.

Mấy Đại Ma Thần đều cảm thấy tâm thần run rẩy.

Trong lòng Dương Mi Lão Tổ giận dữ bộc phát, nhưng trời sinh lại không thốt ra được lời phản bác nào.

Chiến sự mở ra chưa bao lâu, liên tiếp đã có ba vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bỏ mình.

Lại thêm tình hình hạ giới dường như cũng không mấy lạc quan, hôm nay sợ là bọn hắn thực sự sắp gặp họa lớn.

Giờ khắc này, tức là Dương Mi Lão Tổ cũng không nhịn được dâng lên một tia bi quan.

Đúng lúc quan trọng, Thời Thần Lão Tổ ở bên cạnh lại trầm giọng nói: "Bàn Cổ, hà tất phải cuồng ngôn?

Nếu ngươi có năng lực chém giết ngô đẳng, cũng sẽ không đợi đến hiện tại.

Nếu ngô sở liệu không sai, muốn sử dụng chiêu thức như trước đó hẳn là hao tổn cực lớn a?" "A!" Bàn Cổ cười khẽ, không tiếp lời.

Nếu để Thời Thần Lão Tổ biết được, một chiêu chém giết Hạo Chi Ma Thần trước đó căn bản không cần dùng hết sức, chỉ cần tiêu hao một triệu năm thọ mệnh là có thể làm được, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì?

Bất quá, có một điểm hắn nói ngược lại không sai.

Nếu thật sự có năng lực diệt sát toàn bộ bọn chúng trong một lần, Bàn Cổ cũng sẽ không đợi đến hiện tại.

Bất kể là giết Vận Chi Ma Thần cũng tốt, Tinh Thần Lão Tổ cũng được, hay lần này là Hạo Chi Ma Thần, kỳ thực đều có chút ý tứ mượn lực.

Nếu đám Ma Thần này ngay từ đầu đã đồng lòng, thống nhất điều độ, thống nhất chỉ huy, thì muốn giết người thật không đơn giản.

Nói trắng ra là Bàn Cổ đã lợi dụng tư tâm của bọn chúng.

Tư tâm càng nặng, xác suất bị giết càng lớn.

Điểm này, hắn đương nhiên sẽ không nói cho Thời Thần Lão Tổ.

Muốn đoán thì cứ tiếp tục đoán đi.

Đoán sai chết người, cũng không phải là người của hắn.

Chúng Ma Thần nghe Thời Thần Lão Tổ nói vậy, ít nhiều cũng có vài phần an ủi.

Mọi người đều không phải kẻ ngu, nếu Bàn Cổ thật sự có thể một hơi diệt sát bọn hắn, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Không, nếu thật sự có thể làm được điều đó, đại khái cũng chỉ có "Đại Đạo Thánh Nhân" mà thôi.

Nếu biết Bàn Cổ là Đại Đạo Thánh Nhân, bọn hắn có ăn no rửng mỡ mới đi liều mạng với Bàn Cổ?

Còn về một búa vừa rồi có hạn chế hay không?

Không rõ ràng lắm.

Tóm lại, Bàn Cổ không có khả năng một hơi diệt sát bọn hắn là sự thật.

Chỉ cần cẩn thận ứng đối, cẩn thận một chút, chưa chắc đã không có cơ hội.

Một đám Ma Thần đều ánh mắt chớp động, trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng. "Tập hợp lại, ai cũng không được tự ý hành sự!" Không Gian Ma Thần Dương Mi quát trầm một tiếng.

Mấy Đại Ma Thần còn lại hơi do dự, cuối cùng lựa chọn tụ lại một chỗ.

Người đông thế mạnh, đến lúc đó chạy cũng chưa chắc đã chạy thoát, ngược lại có khả năng chết nhanh hơn trong tay Bàn Cổ.

Bàn Cổ mân mê "Hạo Hãn Đại Đạo" mới đoạt được trong tay, một chút cũng không vội.

Thậm chí tâm thần hắn còn chìm vào, bắt đầu cảm ngộ sự ảo diệu của "Hạo Hãn Đại Đạo".

Chúng Ma Thần thấy thế, giận mà không dám nói gì.

Cuối cùng, Thiên Sát Lão Tổ nhịn không được nói: "Hắn đang mượn nhờ Thái Hạo Đại Đạo để thăng cấp?" "Tê!" Lời này vừa nói ra, chúng Ma Thần đều giật nảy mình.

Thăng cấp?

Nhìn kỹ lại thì Bàn Cổ quả thực đang cảm ngộ "Hạo Hãn Đại Đạo", một đám Ma Thần lập tức ngồi không yên.

Tuy rằng biết rõ đột phá Đại Đạo cảnh không đơn giản như vậy, nhưng cái hiểm này ai cũng không dám mạo phạm.

Ngay cả Thời Thần, Dương Mi cũng không dám khẳng định. "Sát!" Một tiếng quát chói tai, Thời Thần Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ dẫn đầu, suất lĩnh chúng ma thần giết tới. "Oanh long!" Sức mạnh thời không luân chuyển, hình thành một cái viên luân (bánh xe) khổng lồ, thông thiên triệt địa, lao thẳng về phía Bàn Cổ bao phủ xuống.

Phía sau, chúng Ma Thần cũng không dám chậm trễ.

Sát Lục Ma Thần Thiên Sát Lão Tổ lấy ra "Sát Lục Trường Thương", dưới sự gia trì của Sát Lục Đại Đạo, trường thương trở nên đen kịt bóng loáng, sát khí vô biên. "Oanh!" Một thương đâm ra.

Những Ma Thần còn lại cũng thi triển hết thần thông, ào ào nện về phía Bàn Cổ.

Chỉ nhìn thanh thế kia, dường như đủ để đánh nổ Hỗn Độn.

Bàn Cổ lại vẻ mặt nhẹ nhõm, thò tay nắm vào hư không, hư ảnh một thanh cự phủ hiện ra, tùy ý bổ xuống. "Oanh long!" Thời không cự luân do Thời Thần, Dương Mi diễn hóa lập tức bị chặn lại.

Tiếp đó là "Sát Lục Ma Thương" của Thiên Sát Lão Tổ. "Xích lạp, oanh!" Khi hai bên va chạm, Thiên Sát Lão Tổ như bị sét đánh, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, thân hình chấn động. "Oanh" một tiếng, ngay giây sau hắn bị chấn bay ra ngoài.

Bàn Cổ dưới sự công kích liên miên bất tuyệt cũng phải lùi lại một bước.

Lúc này, Huyền Âm, Chí Dương hai vị Ma Thần hợp lực giết tới.

Hai người một kẻ diễn hóa Huyền Âm Đại Đạo, một kẻ diễn hóa Chí Dương Đại Đạo.

Âm Dương hợp nhất, lập tức sinh ra sự huyền ảo vô cùng. "Oanh long long!" Vô tận hư không nổ tung, cự phủ trong tay Bàn Cổ lập tức hư ảo đi không ít.

Cuối cùng là Kim Nguyên Ma Thần "Vô Cấu" và Thủy Nguyên Ma Thần "Thiên Thủy".

Vô Cấu Lão Tổ toàn thân được kim quang bao phủ, trong tay càng có thêm một thanh kim quang trường kiếm, do Kim Nguyên Đại Đạo ngưng tụ thành, không gì không phá. "Oanh long!" Một kiếm trảm vào không trung, lập tức có tiếng kim thạch nứt vỡ.

Bàn Cổ huy động cự phủ, "Phanh" một tiếng, kim quang trường kiếm nổ tung, Vô Cấu Lão Tổ bay ngược trở về.

Ngay sau đó Thủy Nguyên Ma Thần giết đến.

Một dòng Thủy Nguyên Đại Đạo trải dài, uyển như sóng lớn cuồn cuộn, dấy lên vô số ba đào. "Oanh long long!" Tầng tầng lớp lớp, cuối cùng hội tụ thành một luồng cự lực khủng bố. "Oanh!" Thân hình Bàn Cổ ngạnh sinh bị đỉnh bay ra ngoài.

Thủy Nguyên Ma Thần thấy thế không khỏi vui mừng, Bàn Cổ dường như không đáng sợ như trong tưởng tượng?

Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn! "Oanh!" Một thanh trường đao thủy quang ngưng tụ, Thủy Nguyên Ma Thần thừa thế liền muốn diệt sát Bàn Cổ. "Không được!" Dương Mi Lão Tổ hét lớn.

Thủy Nguyên Ma Thần nghe thấy, nhưng giờ khắc này lại lựa chọn không để ý tới.

Hắn chỉ cảm thấy Dương Mi muốn tranh giành đầu công, sợ Bàn Cổ chết trong tay hắn, thành toàn uy danh của hắn. "Ngu xuẩn!" Cách

đó không xa, Dương Mi Lão Tổ nhịn không được giận dữ quát lên, vẻ mặt tức giận đến mức bại hoại.

Dù trong lòng não nộ vạn phần, nhưng cũng không thể thật sự bỏ mặc Thủy Nguyên Ma Thần.

Dù sao hiện tại chỉ còn lại bảy Đại Ma Thần, chết một cái là thiếu một cái.

Chương 295

Đến cuối cùng, thật sự không làm gì được Bàn Cổ. "Thời Thần đạo huynh!" Hắn lập tức nhìn về phía Thời Thần Lão Tổ bên cạnh.

Thời Thần tựa hồ sớm có chuẩn bị, khẽ gật đầu. "Oanh long, oanh!" Thời Không Chi Đạo đồng thời mở ra, một vệt quang âm luân chuyển, chớp mắt bao phủ về phía Thủy Nguyên Ma Thần!

Cùng lúc đó! "A!" Nhìn Thủy Nguyên Ma Thần đang lao thẳng đến truy sát mình, trong mắt Bàn Cổ hiện lên một tia cười lạnh.

Khẩu vị của tên này thật lớn.

Trước đó xác thực dưới sự công kích liên tiếp của bảy đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, khí tức của hắn có chút chấn động, nhất là Thủy Nguyên Đại Đạo cuối cùng của Thủy Nguyên Ma Thần đã tiếp nối lực lượng của sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần trước đó, cho nên mới có thể một cứ húc bay hắn.

Nhưng nếu cứ như vậy mà nhận định hắn không có lực phản kháng?

Vậy thì thật quá vô tri.

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn lóe lên rồi biến mất. "Oanh!" Mắt thấy Thủy Nguyên Ma Thần đã xông vào phạm vi vạn trượng, thân hình Bàn Cổ bỗng dưng khựng lại. "Ông" một tiếng, một cỗ lực lượng bành trướng khuếch tán ra.

Hư không vạn thiên linh quang biến đổi nhanh chóng, chỉ trong sát na liền hội tụ thành hư ảnh một thanh đại phủ.

Không chỉ như thế, Bàn Cổ lại lần nữa tiêu hao một triệu năm thọ mệnh, trực tiếp đổi lấy một lần Thiên Đạo Đỉnh Phong chiến lực.

"Oanh long, oanh!" Hai bên cùng nở hoa.

Giữa thiên địa, bỗng nhiên hiện ra hai thanh cự phủ.

Một thanh được nắm trong tay Bàn Cổ, một thanh lại chặn đứt đường lui của Thủy Nguyên Ma Thần. "Tê!" Giờ khắc này, Thủy Nguyên Ma Thần rốt cục ý thức được không ổn.

Nhất là sát na hai thanh cự phủ ngưng tụ thành hình, càng làm cho hắn cảm ứng được nguy cơ trước đó chưa từng có. "Không tốt, sơ ý rồi!" Chạy! "Bá!" Một dòng Thủy Nguyên Đại Đạo mãnh liệt tràn ra, trong nháy mắt xuyên thủng cửu thiên thập địa.

Thân hình Thủy Nguyên Ma Thần trong sát na hư hóa, dung nhập vào trong Đại Đạo, liền muốn mượn nhờ lực lượng Đại Đạo để độn tháo.

Vì đào mệnh, hắn đã sử xuất thủ đoạn áp đáy hòm.

Nhưng, Bàn Cổ còn nhanh hơn hắn tưởng tượng. "Ông!" Linh quang chợt hiện, Bàn Cổ tay cầm cự phủ, nhắm vào dòng trường hà hạo đãng trước người liền bổ xuống một búa.

Dưới sự chú thị của Chân Linh cảnh giới Đại Đạo, dù có dung nhập vào Đại Đạo, thân hình Thủy Nguyên Ma Thần cũng khó thoát khỏi cảm ứng.

Phương hướng cự phủ hạ xuống, chính là nơi chân thân Thủy Nguyên Ma Thần ẩn độn. "Không!" Khi phát hiện bị bại lộ, Thủy Nguyên Ma Thần tuyệt vọng.

Hắn ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, "Oanh long long", Thủy Nguyên Đại Đạo dấy lên vạn trượng ba đào, muốn ngăn cản cự phủ giáng lâm.

Cảm ứng được "Thời Không Thông Đạo", Dương Mi, Thời Thần đã ra tay.

Chỉ cần có thể chống đỡ được trong nháy mắt, hắn có thể mượn nhờ Thời Không Thông Đạo để đào tẩu.

Vì sống sót, Thủy Nguyên Ma Thần thi triển ra hồn thân giải số.

Nhưng trời không chiều lòng người. "Oanh long!" Cự phủ đi tới đâu, rẽ sóng trảm lãng tới đó.

Những tiểu thủ đoạn kia hoàn toàn không hình thành được bất kỳ trở ngại nào.

Giây tiếp theo, cự phủ hung hăng trảm lên trên Thủy Nguyên Đại Đạo. "Phanh!" Nương theo một tiếng vang thật lớn kinh thiên, trường hà đứt đoạn.

Thủy Nguyên Ma Thần phát ra một tiếng thảm thiết thê lương, chân thân ngạnh sinh bị bức ra khỏi Đại Đạo trường hà.

Cùng lúc đó!

Thời không thông đạo do Dương Mi, Thời Thần hợp lực mở ra cũng đến.

Đáng tiếc, lại bị Bàn Cổ sớm dự đoán được, chôn xuống trước một lần "Thiên Đạo Đỉnh Phong chiến lực". "Oanh!" Trong hư không một thanh cự phủ hư ảnh trình hiện, vừa vặn chặn đứt đường đi của thời không thông đạo. "Oanh long!" Một tiếng nổ vang, cự phủ chỉ ngăn cản được một lát liền bị lực lượng thời không thông đạo giảo sát vỡ nát.

Nhưng một lát này đã đủ cho Thủy Nguyên Ma Thần chết một trăm lần.

Cơ hồ cùng lúc thời không thông đạo bị chặn, Bàn Cổ vung cự phủ lên lần nữa. "Xích lạp...

Oanh!" Thủy Nguyên Ma Thần phát ra một tiếng tê rống thống

khổ, ma thần khu ngàn vạn trượng bị chém thẳng thành hai đoạn.

Bàn Cổ thò tay chộp một cái, "Thủy Nguyên Đại Đạo" chưa kịp tiêu tán phía dưới liền bị nắm trong tay.

Còn về phần chân linh của Thủy Nguyên Ma Thần, sớm đã nương theo cự phủ hạ xuống mà hóa thành hư không.

Thất đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, lại mất đi một! "Không!" Phía sau, Dương Mi Lão Tổ phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng.

Nhưng, tất cả đều đã muộn.

Thời Thần Lão Tổ ở bên cạnh cũng bất lực.

Trước đó hắn đã năm lần bảy lượt cường điệu sự đáng sợ của Bàn Cổ, mọi người nên lấy việc bảo toàn bản thân làm trọng.

Nhưng, thiên thiên lại có một số tên gia hỏa không sợ chết.

Tự cho là có thể chiếm tiện nghi, kết quả chết thế nào cũng không biết.

Hoặc có lẽ, đây cũng là một đại tệ bệnh của Hỗn Độn Ma Thần.

Tự đại, ngạo mạn, không nghe lọt tai lời người khác.

Luôn lấy bản thân làm trung tâm!

Chỉ cần là lời mình nói, mặc kệ đúng hay không, đó chính là chân lý.

Một đám Ma Thần còn lại nhìn thấy cũng tâm thần run rẩy.

Ngay cả Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát Lão Tổ" vốn lấy sát phạt vô địch, nổi danh sát lục giờ khắc này cũng có chút sợ hãi.

Con mẹ nó quá mạnh rồi.

Thập đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, tự cho là đối đầu với

cường giả Đại Đạo Cảnh cũng không đến mức không chịu nổi một kích.

Nhưng ở trong tay Bàn Cổ, lại tiếp nhị liên tam tổn thất.

Bây giờ, chỉ còn lại sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng phải đều sẽ bị giết sạch sao?

Giây phút này, bọn hắn thật sự sợ hãi.

Lúc này, Bàn Cổ đã thu Đại Đạo của Thủy Nguyên Ma Thần.

Hắn ngước mắt nhìn về phía sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần còn lại, thần tình sướng khoái nói: "Các ngươi, ai là vị tiếp theo?" "Tê!" Phàm là kẻ bị ánh mắt hắn quét trúng, chúng Ma Thần không ai không có cảm giác hai chân run rẩy, tâm thần phát lạnh.

Lần này, dù là Không Gian Ma Thần Dương Mi cường đại hay Thời Gian Ma Thần Thời Thần cũng không ngoại lệ.

Sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần không ai lên tiếng.

Bàn Cổ cũng không thèm để ý.

Trong mắt lãnh quang chợt hiện. "Oanh!" Một khắc sau, hắn lao thẳng phá vỡ vô tận hư không, giết về phía sáu đại Hỗn Độn Ma Thần.

Tay cầm cự phủ, uyển như Thái Cổ Hung Thần giáng lâm.

Chương 296

Sáu đại Hỗn Độn Ma Thần không ai không có cảm giác như quay lại một màn trước khi khai thiên năm đó, ba ngàn đồng bào thảm tao tàn sát, hoàn toàn không có lực phản kháng.

Thời khắc mấu chốt, Dương Mi Lão Tổ dẫn đầu hồi thần, lệ quát nói: "Nếu không liều mạng, chư vị, chúng ta không còn đường lui nữa rồi.

Cùng nhau xông lên, chưa chắc đã không có cơ hội!" "Không sai, cùng lên, hắn mạnh nữa cũng chỉ là một người, ta không tin sức mạnh của hắn là vô cùng vô tận." "Cùng là Thiên Đạo Đỉnh Phong, ai lại kém hơn ai?" "Sát!" Trước tuyệt cảnh, sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều bị kích phát chiến ý vô cùng.

Hoặc là biết rõ chờ đợi tiếp cũng là cái chết, huyết tính trong lòng khiến bọn hắn lựa chọn đánh cược một lần.

Cược, còn có khả năng đoạt lấy một đường sinh cơ.

Không cược, đó chính là cừu non đợi làm thịt, chỉ có một con đường chết. "Sát!" "Oanh long long!" Dương Mi Lão Tổ, Thời Thần Lão Tổ lại lần nữa liên thủ, diễn hóa "Thời Không Đại Đạo".

Một con đường Thời Không Đại Đạo dài chưa từng có, phảng phất xuyên thủng quá khứ tương lai, ẩn ước chạm đến vô thượng đạo tắc trong cõi u minh. "Oanh!" Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần cũng thôi phát Đại Đạo của riêng mình đến cực hạn.

Hai người cũng giống như Thời Thần, Dương Mi, diễn luyện vô tận tuế nguyệt, sớm đã quen với sự tồn tại của nhau.

Giờ khắc này, Huyền Âm chi lực, Chí Dương chi lực hợp hai làm

một, ẩn ước có xu thế hóa thành "Âm Dương" diễn hóa hỗn độn.

Sát Lục Ma Thần không có người phối hợp, cũng không cần phối hợp, bản thân hắn chính là chiến lực mạnh nhất. "Oanh!" Một cây Sát Lục Ma Thương tung hoành, thiên địa chấn động.

Kim Nguyên Ma Thần đồng dạng bạo phát Kim Nguyên Đại Đạo, giữa thiên địa bị một mảnh kim tinh chi lực bao phủ, tựa hồ có thể cắt vàng đoạn ngọc, không gì không phá! "Oanh long long!" Sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần hợp lực, lập tức dẫn phát uy thế thiên băng địa liệt.

Toàn bộ phương viên ức vạn trượng, tất cả đều bị đạo tắc chi lực khủng bố bao phủ.

Ma Thần dưới cảnh giới Thần Chủ sấm nhập vào, e rằng lập tức sẽ bị giảo sát thành cặn bã.

Bàn Cổ sở hữu "Bán Bộ Đại Đạo Thân" tự nhiên không sợ quy tắc giảo sát chi lực.

Nhưng giờ khắc này, làn da hắn cũng ẩn ẩn đau nhói.

Ánh mắt bất giác nheo lại.

Sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần hợp lực, quả có chút đáng xem.

Nhất là tổ hợp Dương Mi - Thời Thần, Thái Âm - Liệt Dương, hai người cộng lại tuyệt đối không phải một cộng một bằng hai, tối thiểu cũng có hiệu quả bằng ba.

Giờ khắc này, bọn họ đều ôm tín niệm tất tử, uy năng bạo phát ra càng tăng lên gấp bội.

Đã Dương Mi - Thời Thần, Thái Âm - Liệt Dương khó giết, vậy thì Thiên Sát.

Kim Nguyên cũng được!

Bất quá giết Kim Nguyên tính khiêu chiến không lớn.

Nói trắng ra, Kim Nguyên Ma Thần đối với hắn uy hiếp không lớn, giết hay không giết không quan trọng lắm.

Chỉ cần rảnh tay, tùy tiện liền có thể giết.

Thiên Sát Lão Tổ ngược lại có chút phân lượng.

Hơn nữa, hắn cũng lo lắng chiến cục ở hạ giới!

Vạn thiên ý niệm lóe lên trong lòng, Bàn Cổ nhanh chóng đưa ra quyết định!

Giết Thiên Sát! "Oanh!" Trên đỉnh đầu một luồng thanh khí trùng thiên, trong nháy mắt khuấy động phong vân thập phương.

Vốn hư không bị sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần phong tỏa, tức khắc bị đâm cho thất linh bát lạc.

Bàn Cổ dùng tư thái cực kỳ cường hoành, ngạnh sinh chiếm cứ một chỗ cắm dùi trong đó. "Ông!" Trong tay vạn thiên linh quang hội tụ, ngưng tụ thành một thanh cự phủ.

Hiện tại đã là thời khắc quyết chiến, đơn thuần là linh quang cự phủ tự nhiên không đủ dùng.

Bàn Cổ thuận tay đem bốn đầu Đại Đạo đã tước đoạt dung nhập vào trong đó.

Khí Vận Đại Đạo, Hạo Hãn Đại Đạo, Tinh Thần Đại Đạo, Thủy Nguyên Đại Đạo. "Oanh!" Trong nháy mắt, cự phủ từ hư chuyển thực, tản mát ra khí thế ngập trời, tựa hồ có thể khai thiên tích địa.

Hoảng hốt gian, sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều có cảm giác như đang đối mặt với "Bàn Cổ Khai Thiên Phủ" chân chính. "Không, là giả!" Sáu đại Ma Thần gào lên một tiếng, dùng tư thái càng

thêm quyết tuyệt so với trước đó giết tới.

Bàn Cổ dung hợp bốn đầu Đại Đạo ngưng thành cự phủ cường đại vô thất, càng làm kiên định tâm tư liều mạng của bọn hắn.

Nếu không liều, chỉ sợ triệt để không có đường sống.

Liều, còn có một tia sinh cơ! "Oanh long long!" Sáu đại Ma Thần phân hóa thành bốn đạo công kích, che khuất bầu trời.

Trong đó mạnh nhất đương nhiên là Thời Thần, Dương Mi với "Thời Không Đại Đạo", Thái Âm, Liệt Dương với "Âm Dương Đại Đạo" kém hơn một chút.

Tiếp đó là "Sát Lục Ma Thương" của Sát Lục Ma Thần.

Kim Nguyên Đại Đạo của Kim Nguyên Ma Thần xếp ở cuối cùng. "Hống!" Bàn Cổ song cước đạp không, thân hình trong nháy mắt cất cao tới chín ngàn vạn trượng, cự phủ trong tay cũng theo đó lớn lên, dần dần bao phủ hơn phân nửa vòm trời.

Sáu đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần trước mắt đều bị lùn đi một đoạn.

Giây tiếp theo, cự phủ huy động. "Oanh long!" Thiên địa nổ tung, duy có một búa kia quang mang ánh xạ chư thiên. "Oanh long long!" Tiếng nổ khủng bố truyền đến, nơi cự phủ đi qua hình thành một cái thông đạo đen kịt khổng lồ.

Bên trong loáng thoáng có thể thấy vô tận ám vật chất dũng động, tựa hồ có thể thôn phệ hết thảy.

Cao đoạn Thánh Nhân rơi vào trong đó, chỉ sợ sẽ đương trường thân tử đạo tiêu.

Cho dù là Cao đoạn Thánh Nhân, cũng không dám khinh dị thiệp túc.

Đầu tiên đối đầu với nó chính là "Thời Không Đại Đạo" của Dương Mi, Thời Thần. "Phanh!" Tiếng nổ cực lớn vang lên, "Thời Không Đại Đạo" do Dương Mi Thời Thần hợp lực ngưng tụ trong nháy mắt chấn động.

Bên trong ẩn có vô cùng vĩ lực dũng hiện, ngăn cản cự phủ xâm nhập.

Nhưng cự phủ không chỉ đơn giản là lực lượng của Bàn Cổ, bên trong càng có lực lượng của bốn đầu Đại Đạo tươi sống, giờ khắc này cũng đang phóng thích uy năng, không ngừng tiêu hao Thời Không Đại Đạo.

Hai bên giằng co một trận, rốt cuộc nương theo một tiếng "răng rắc", Thời Không Đại Đạo băng toái.

Dương Mi, Thời Thần đều thổ huyết bay ngược.

Trảm phá Thời Không Đại Đạo, Bàn Cổ cũng không phải không có tiêu hao, trên mặt hiện lên một tia tái nhợt.

Nhưng hắn vẫn chưa dừng bước, bởi vì công kích của đối phương còn chưa xong. "Oanh long!" Kế sau Thời Không Đại Đạo, "Âm Dương Giới" do Thái Âm, Liệt Dương diễn hóa nghiền ép tới.

Bên trong sung mãn vô tận Huyền Âm, Chí Dương chi lực, hai cỗ sức mạnh giao dung lại có một đạo năng lượng hoàn toàn mới sản sinh, ẩn ước siêu thoát phạm trù Hỗn Độn.

Đại Đạo sao?

Trong mắt Bàn Cổ tinh mang rực rỡ, cũng có thể tước đoạt hai vị Đại Đạo này, đối với tu vi tiến cảnh càng có ích lợi.

Không vội, chuyện sớm hay muộn, trước tiên giải quyết Sát Lục Ma Thần đã.

Vạn thiên ý niệm trong lòng lóe lên rồi biến mất. "Oanh!" Cự phủ trảm xuống. "Oanh long long!" Toàn bộ "Âm Dương Giới" đều đang rung động.

Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần tuy cũng là tồn tại xếp hạng trong ba mươi vị trí đầu, nhưng so với Dương Mi, Thời Thần thì kém một đoạn dài.

Bất quá Bàn Cổ trước đó phá diệt Thời Không Đại Đạo tiêu hao cũng không ít, song phương miễn cưỡng có thể coi là thế quân lực địch. "Oanh, oanh!" Lúc này, Sát Lục Ma Thần, Kim Nguyên Ma Thần thừa thế giết lên.

Bởi vì sự chú ý của Bàn Cổ hiện tại đều bị "Âm Dương Giới" do Huyền Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần diễn hóa hấp dẫn, sẽ không phân tán nhiều sự chú ý lên người bọn hắn.

Chương 297

Lúc này chính là thời cơ tấn công tốt nhất.

Nếu đổi lại bình thường, hai người đơn đả độc đấu đi tư sát Bàn Cổ, thật không có gan đó.

Một đường sát phạt đến nay, hung lệ chi khí sớm đã bị mài mòn.

Hiện tại sở cầu bất quá là an toàn mà thôi. "Oanh long!" Công kích của Kim Nguyên Ma Thần đến trước tiên.

Một dòng "Kim Nguyên Đại Đạo" phiếm kim quang bao phủ chân trời, thể hiện ra thế sát phạt lăng lệ vô thất của nó. "Oanh long long!" Tiếng nổ khủng bố hết đợt này đến đợt khác, không ngừng tiêu hao đạo tắc chi lực dật tán quanh thân Bàn Cổ.

Mười vạn trượng, ba vạn trượng, vạn trượng, ba ngàn trượng, ngàn trượng...

Mắt thấy đã giết tới trước người Bàn Cổ, lại đi thêm chút nữa là có thể trực tiếp tạo thành thương tổn cho hắn. "Oanh!" Hư không mạc danh nổ vang, một cây trường thương đen kịt xuyên thấu thiên địa, lao thẳng đến hậu tâm Bàn Cổ.

Sát Lục Ma Thần "Thiên Sát Lão Tổ" đã nắm lấy một cơ hội ngàn năm khó gặp, muốn một cứ trọng thương Bàn Cổ.

Dù cho Bàn Cổ chiến lực cường đại, tu vi đạo cảnh thâm hậu, nhưng ở cự ly gần như vậy bị đâm trúng hậu tâm, tất sẽ tao ngộ trọng thương.

Giờ khắc này, trí tuệ mà Thiên Sát Lão Tổ biểu hiện hoàn toàn không phù hợp với sự manh động thường ngày.

Nhìn thấy một màn này, hai vị Thái Âm, Liệt Dương Ma Thần vui

mừng khôn xiết.

Nhất định phải giữ chân Bàn Cổ, tạo cơ hội cho Sát Lục Ma Thần.

Hai người tâm ý tương thông, cơ hồ trong sát na cường thôi đạo tắc chi lực. "Oanh long long!" Âm Dương Giới lập tức bị thôi phát đến cực hạn.

Hai người hạ quyết tâm, tuyệt đối không cho Bàn Cổ thời cơ phản ứng. "Hưu hưu hưu!" Sát Lục Ma Thương đi tới đâu, vô tận sát phạt chi thế quét ngang tới đó.

Toàn bộ hư không thiên địa đều trở nên phá toái.

Thuận theo thông đạo do Kim Nguyên Ma Thần phá khai, một đường tiến lên, rất nhanh đã đến nơi cách Bàn Cổ ngàn trượng.

Ngàn trượng đối với bọn hắn chỉ là chuyện trong nháy mắt, căn bản không hình thành trở ngại. "Chết!" Một tiếng bạo quát, Sát Lục Ma Thương nghĩa vô phản cố đâm xuống. "Phốc xuy!" Ngàn trượng cự ly một lần xuyên qua.

Giờ khắc này, nội tâm Thiên Sát Lão Tổ vô cùng vui mừng.

Bởi vì rốt cục thấy được hy vọng, lại đi lên một chút nữa, chính là hậu tâm Bàn Cổ.

Chỉ cần tống xuất một thương này, đại sự có thể thành.

Ý nghĩ trong não hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc phát huy chiến lực.

Trường thương hào không trở ngại đâm xuống.

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều hội tụ lại.

Chúng Hỗn Độn Ma Thần không ai không kích động vạn phần, tràn đầy mong đợi.

Ngay cả Thời Thần Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ cũng không phát hiện nửa phần không ổn.

Tuy rằng cảm thấy qua loa, nhưng dường như đây là thời cơ tốt nhất duy nhất có thể trọng thương Bàn Cổ.

Đổi lại là hai người bọn hắn, cũng sẽ làm ra cử động giống như Sát Lục Ma Thần. "Oanh!" Cuối cùng, một thương kia đâm vào trên lưng Bàn Cổ.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, trường thương lại tựa hồ tao ngộ sự trở ngại chưa từng có.

Rõ ràng chỉ là nhục thân, lại phát ra một tiếng va chạm của linh bảo kim thạch. "Thương thương!" Thân hình Thiên Sát Lão Tổ lao về phía trước theo quán tính, lại bị ngạnh sinh ngăn cản. "Oanh long!" Vạn thiên sát lục đạo tắc di tán, đánh nát mảnh y bào trên lưng Bàn Cổ, lộ ra tấm lưng kiện tráng vô cùng.

Chỉ thấy phía trên lấp lánh quang mang như kim thạch, Sát Lục Ma Thương đâm ra, chỉ lưu lại trên đó một điểm đỏ, thậm chí ngay cả một giọt máu cũng không thấm ra. "Sao có thể?" Thiên Sát Lão Tổ vẻ mặt không thể tin nổi.

Bàn Cổ nhục thân cường đại, hắn sớm biết.

Không chỉ Bàn Cổ, đám Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bọn hắn cũng đều có nhục thân cường hãn vô thất.

Nhưng Sát Lục Ma Thương dung hợp Sát Lục Đạo Tắc mà thành, uy năng không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo.

Cho dù Thiên Đạo Đỉnh Phong ăn một thương này cũng sẽ bị đâm ra một lỗ máu.

Bàn Cổ mạnh thì mạnh thật, nhưng có thể ly phổ như vậy sao?

Sát Lục Ma Thương trảm xuống, cư nhiên ngay cả biểu bì cũng không đâm rách? "Không tốt!" Lúc này, Dương Mi Lão Tổ lại tựa hồ như phát hiện ra điều gì, đột nhiên hét lớn: "Lui!" "Tê!" Đồng thời Thiên Sát Lão Tổ cũng mạc danh cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, minh minh trung phảng phất bị để mắt tới, một cỗ sinh tử nguy cơ lan tràn trong lòng.

Ngước mắt lên, đối diện với đôi mắt thâm thúy băng lãnh của Bàn Cổ. "Thảo!" Cơ hồ cũng không nghĩ nhiều, Thiên Sát Lão Tổ phi thân bỏ chạy.

Đáng tiếc, trước đó vì muốn một cứ trọng thương Bàn Cổ, hắn không tiếc hiển lộ chân thân giết tới.

Giờ khắc này hai bên cách nhau không đến vạn trượng.

Đối với Bàn Cổ mà nói, chỉ là công phu một cái nhấc chân.

Hắn đã sớm tính kế đến thời khắc này, sao có thể dung thứ cho Thiên Sát Lão Tổ đào thoát ngay dưới mí mắt mình? "Oanh long!" "Âm Dương Giới" nhìn như vẫn luôn thế quân lực địch trong nháy mắt phá toái.

Huyền Âm, Chí Dương hai đại Ma Thần Lão Tổ đều thổ huyết bay ngược, nhìn về phía Bàn Cổ trong mắt tràn đầy chấn kinh.

Hắn vẫn luôn ẩn giấu thực lực?

Là cố ý?

Giờ khắc này Bàn Cổ lại không để ý tới bọn hắn.

Cự phủ ngưng tụ từ bốn đại đạo tắc trong tay thôi xán đoạt mục.

Nhắm vào "Thiên Sát Lão Tổ" đang phi thân bỏ chạy liền chém xuống một búa. "Thứ lạp!" Hư không nổ tung, thiên địa phảng phất trong khoảnh khắc này bị phẫu thành hai nửa.

Một đường cắt xuống, Thiên Sát Lão Tổ chính là điểm cuối. "Không!" Cảm ứng được sinh tử nguy cơ sau lưng, Thiên Sát Lão Tổ suýt chút nữa chết khiếp, điên cuồng gào thét, không muốn sống mà bỏ chạy về phía trước.

Nhưng tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng búa của Bàn Cổ.

Trong lúc vội vàng, Thiên Sát Lão Tổ quả quyết một lần.

Hắn tự hiểu nếu cứ chạy tiếp, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết, quả đoán quay người, quét ra một thương.

Muốn mượn lực lượng của "Sát Lục Ma Thương" ngăn cản một lát.

Chỉ cần một lát, hắn có thể một lần nữa tìm thấy cơ hội đào sinh.

Nhưng lý tưởng thì mỹ hảo, hiện thực lại thường không như vậy. "Oanh long!" Sát Lục Ma Thương ném ra, chưa thể ngăn cản cự phủ như mong muốn, ngược lại dưới lực lượng cự phủ, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Phủ mang kinh thiên. "Oanh long long!" Trong tiếng thảm thiết thê lương, "Thứ lạp" một tiếng, Thiên Sát Lão Tổ đương trường bị chém thành hai khúc.

Một luồng hắc sắc thân ảnh phù hiện, chớp mắt liền muốn đào độn.

Hắn đã hấp thu bài học từ cái chết của bốn đại Ma Thần trước đó, biết Bàn Cổ không có khả năng buông tha Đại Đạo, cho nên ký vọng vào việc chân linh đào độn.

Tuy rằng Đại Đạo bị đoạt sẽ tổn thất thảm trọng, nhưng chân linh đào độn tổng tốt hơn là chân linh nhập diệt.

Nhưng hắn đã xem thường sát tâm của Bàn Cổ.

Chương 298

Cơ hồ ngay sát na chân linh hắn vừa lóe lên, Bàn Cổ đã ngước mắt quét tới. "Oanh!" Trong mắt thần quang bạo xạ, trực tiếp phá diệt chân linh của hắn.

Đến tận đây, Thiên Sát Lão Tổ vẫn lạc!

Bàn Cổ thò tay chộp một cái, "Oanh long", một dòng Đại Đạo màu huyết hồng bị nắm trong tay, bên trong tản mát ra ý hung ác sát lục vô thất, chính là Sát Lục Đại Đạo của Sát Lục Ma Thần.

Hắn cũng không nhìn kỹ, tùy ý vò một cái, ấn ký Thiên Sát Lão Tổ lưu lại trong Đại Đạo bị tước đoạt sạch sẽ, hóa thành "Sát Lục Đạo Tắc" thuần túy.

Khuất chỉ búng nhẹ. "Ông!" Sát Lục Đạo Tắc hóa thành một vệt hồ quang, uyển như một con huyết sắc giao long thu nhỏ, trong nháy mắt biến mất vào trong hỗn độn.

Ân?

Giờ khắc này, Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Không Gian Ma Thần Dương Mi đều có sát giác, nhưng khi hai người muốn động thủ chặn lại thì mỗi người lại có cảm giác ớn lạnh cả người, minh minh trung tựa hồ có đại họa lâm đầu.

Bọn hắn biết, đây là cảnh cáo của Bàn Cổ, một khi xuất thủ ngăn cản, như vậy một khắc sau sẽ nghênh đón sự tấn công điên cuồng của Bàn Cổ.

Giữa việc liều mạng với Bàn Cổ và thả Sát Lục Đạo Tắc đi, bọn hắn lựa chọn về sau.

Tuy rằng Bàn Cổ ném Sát Lục Đạo Tắc đi khẳng định sẽ không có

chuyện tốt, nhưng giờ khắc này đã không lo được nhiều như vậy.

Giờ phút này, dưới đáy lòng hai đại Ma Thần đều rõ ràng, trận chiến ở hạ giới đại khái chú định là phải bại rồi.

Hiện tại quan trọng là làm sao có thể bảo toàn chính mình.

Chạy trốn cũng được, nhưng lúc này nếu chạy, Bàn Cổ tất định sẽ khóa chặt bọn hắn đầu tiên.

Không cần lý do, bởi vì bọn hắn mạnh nhất trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, giết hai người bọn hắn có tác dụng hơn xa so với giết các Ma Thần khác.

Điểm này đại gia đều lòng dạ biết rõ.

Thời Thần, Dương Mi không làm tấm bia đỡ đạn, tạo cơ hội đào sinh cho ba đại Ma Thần còn lại.

Ba đại Ma Thần kia cũng không dám tùy ý đào độn, bởi vì bọn họ tịnh không có thần thông đào mệnh như Thời Thần, Dương Mi, một khi tách khỏi đại bộ đội, lập tức sẽ bị Bàn Cổ chém giết, không tốn chút sức lực nào.

Song phương lập tức lâm vào giằng co!

Tại Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn!

Lấy Nữ Oa, Hậu Thổ cầm đầu hai mươi sáu Thánh đang triển đấu cùng chúng Hỗn Độn Ma Thần.

Chân chính khó đối phó nhất đương nhiên thuộc về năm đại Ma Thần cảnh giới Thần Chủ.

Tu vi thanh nhất sắc Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Tại tràng, duy có Nữ Oa, Hậu Thổ mới có thể so bì cảnh giới với bọn hắn.

Sau khi phát giác không ổn, năm đại Thần Chủ cảnh Ma Thần tụ lại một chỗ, căn bản không cho Nữ Oa, Hậu Thổ cơ hội hợp lực tập sát.

Như thế, chiến lực của hai người cũng bị phân cát, dưới tình huống đơn đả độc đấu muốn cường sát một tên Thần Chủ cảnh Ma Thần, độ khó không phải lớn bình thường.

Nữ Oa, Hậu Thổ phân biệt ngăn lại một tên Thần Chủ cảnh cường giả.

Minh Hà, Khoa Phụ hợp lực triền trụ một tên.

Trong đó Khoa Phụ chỉ mới Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, đánh vô cùng cật lực.

Cũng may "Tinh Không Đại Đạo" ảo diệu vô cùng, có thể tùy ý xuyên qua hư không, làm một cái phụ trợ cũng tạm được.

Minh Hà tuy có thể phát huy ra một trăm phần trăm chiến lực, nại hà đối thủ là Thần Chủ cảnh Ma Thần, song phương kém ròng rã một đẳng cấp.

Dù cho có Khoa Phụ ở bên cạnh kiềm chế, nhưng gánh nặng vẫn rơi vào trên vai hắn.

Sau một hồi tư sát, trên người hắn sớm đã máu chảy như suối, duy có đôi mắt tinh lượng như cũ, phóng ra sát phạt trùng thiên, pha có xu thế càng đánh càng hăng.

Hai đại Thần Chủ cảnh cường giả còn lại phân biệt bị Phục Hy, Miệt Thu cùng bốn Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ, bốn đại cổ tộc thủ lĩnh, Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc bọn người chia nhau kiềm chế, chỉ có thể kham kham cầm chân bọn hắn.

Đúng lúc này! "Thứ lạp!" Hư không nổ tung.

Một đạo hồng quang chói mắt rạch phá chân trời, lao thẳng về phía chiến trường bên dưới.

Bất quản là phe Hỗn Độn Ma Thần hay phe Hồng Hoang Thánh Nhân đều bị giật nảy mình.

Ân?

Nữ Oa, Hậu Thổ đang giao chiến lại như nhìn thấu điều gì. "Oanh long!" Chùm hồng quang kia trong nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể Minh Hà.

Toàn bộ quá trình, Minh Hà căn bản không kịp phản ứng.

Giây tiếp theo, "Oanh!" một đạo khí tức bàng bạc bỗng nhiên từ trong cơ thể hắn dâng lên.

Hắn vốn đang ở bên bờ vực phá cảnh, trong nháy mắt đánh vỡ bình cảnh, tu vi trực tiếp leo lên đến "Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân" cảnh.

Giờ khắc này, trong lòng Minh Hà dâng lên một cỗ minh ngộ.

Hắn biết đã xảy ra chuyện gì.

Là Phụ Thần cách ngàn vạn trọng hư không đã đưa "Sát Lục Đại Đạo" thuần túy đến cho hắn.

Trực tiếp đem tu vi của hắn ngạnh sinh bạt cao đến Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Đương nhiên, đây còn xa mới là cực hạn mà "Sát Lục Đại Đạo" mang lại.

Nhưng giờ khắc này tịnh không phải thời kỳ tu luyện tốt nhất.

Mượn khí tức đang leo lên đỉnh phong khi phá cảnh, Minh Hà mãnh liệt đằng không, "Oanh long" trảm ra một kiếm kinh diễm nhất bình sinh. "Thứ lạp!" Một chùm kiếm quang hồng bạch tương gian

trảm phá thiên khung.

Ở ngay đối diện, tên Thần Chủ cảnh Ma Thần cường giả kia còn chưa phản ứng kịp.

Hắn chỉ thấy chùm hồng quang rơi vào trong cơ thể Minh Hà, tiếp đó khí tức Minh Hà liền trong nháy mắt bạo trướng.

Nhìn lại lần nữa thì đã là một đạo kiếm quang trùng thiên trực bức mặt môn. "Tê!" Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia hít ngược một hơi lãnh khí, cơ hồ theo bản năng tản mát ra một dòng đạo tắc chi lực. "Oanh long!" Hư không chấn động, diễn hóa ra một dòng trường hà hạo đãng.

Nhưng thứ đạo tắc chi lực này tịnh không tấu hiệu.

Một kiếm đỉnh phong kết hợp với Sát Lục Đại Đạo mạnh đến ly phổ, trực tiếp trảm phá "Hạo đãng trường hà", hung hăng bổ lên người tên Thần Chủ cảnh Ma Thần cường giả kia.

Hư không tựa hồ đình trệ trong một khắc.

Tiếp đó, liền nghe được một tiếng nổ vang "Thứ lạp".

Thân thể Thần Chủ cảnh Ma Thần cao ngàn vạn trượng đương trường bị một kiếm chém làm hai nửa.

Một màn này chấn kinh tất cả mọi người. "Sao có thể?" Bốn đại Thần Chủ cảnh Ma Thần còn lại đều tâm thần run rẩy.

Tu vi mấy người bọn hắn đại đa số là tương đương, Minh Hà một kiếm diệt tên kia, chẳng phải cũng có khả năng một kiếm trảm diệt bọn hắn?

So với sự sợ hãi, kinh cụ của Hỗn Độn Ma Thần, Hồng Hoang chư Thánh lại sướng khoái vô cùng.

Nữ Oa cười ha hả nói: "Minh Hà Lão Tổ, làm tốt lắm!

Không hổ là lứa Tiên Thiên sinh linh đầu tiên sau khi khai thiên tích địa, mạnh!" Trong lúc nói chuyện, Tạo Hóa Đại Đạo bạo phát. "Hồng Tú Cầu" trong tay nhanh chóng biến ảo quang hoa chói mắt, "Oanh oanh oanh" không ngừng nện lên người tên Thần Chủ cảnh Ma Thần trước mặt.

Tên Thần Chủ cảnh đối địch với nàng bị nện đến mức lùi lại từng bước.

Bên kia, Hậu Thổ cũng phát ngoan, đánh cho đối thủ thốn thốn lui về phía sau.

Hai nữ tuy chưa thành Thiên Đạo Đỉnh Phong, nhưng cách cảnh giới đó cũng chỉ còn một đường.

So ra, mấy tên Thần Chủ cảnh Ma Thần này còn yếu hơn vài phần, tự nhiên phải bị áp chế.

Nhưng áp chế quy áp chế, muốn chém giết đối thủ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Còn về phần vì sao Minh Hà có thể một kiếm miểu sát đối thủ?

Hắn không mạnh hơn Nữ Oa, Hậu Thổ, nhưng hắn nắm bắt thời cơ diệu đến đỉnh phong.

Chương 299

Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia hoàn toàn không ngờ hắn sẽ lâm trận đột phá.

Hơn nữa, "Sát Lục Đại Đạo" Bàn Cổ ném cho hắn chính là thứ thân thủ lấy được từ Sát Lục Ma Thần, đạo tắc chi lực cường đại vô cùng.

Dù không cần toàn bộ tiếp thu, chỉ có một phần mười cũng khiến hắn được lợi vô cùng.

Chính dưới đủ loại trùng hợp, Minh Hà mới có thể hoàn thành tráng cử một kiếm trảm diệt Thần Chủ cảnh Ma Thần.

Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra nhanh đến cực điểm.

Từ lúc Minh Hà dung hợp "Sát Lục Đại Đạo" đến khi chém giết đối thủ bất quá chỉ vài giây đồng hồ.

Thừa dịp mọi người đang thất thần, hắn quả đoán giết về phía Nhân Tộc Tam Tổ và Trấn Nguyên Tử ở sau lưng.

Bốn vị đơn độc đối chiến một tên Thần Chủ cảnh Ma Thần, nghiễm nhiên sắp chống đỡ không nổi. "Oanh long!" Cách không trảm xuống một kiếm, khí tức Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh triển lộ không bỏ sót.

Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần đang áp Nhân Tộc Tam Tổ đánh, mắt thấy sắp thành công áp phục bọn hắn, thốt nhiên kinh hãi, buông tha miếng thịt béo. "Oanh long!" Hắn cách không đánh ra một quyền, oanh phá hư không. "Phanh!" Huyết sắc kiếm quang trong nháy mắt nổ tung.

Nhân Tộc Tam Tổ nhân cơ hội này lấy lại hơi, tức khắc lui lại, kéo ra cự ly.

Ba người bọn họ phân biệt tu Phong Ấn Đại Đạo, Nhân Quả Đại Đạo, Trật Tự Đại Đạo.

Công kích lực tịnh không mạnh bao nhiêu, dù cộng thêm một Trấn Nguyên Tử cũng chỉ miễn cưỡng chi xanh mà thôi.

Vừa rồi phải đa tạ "Địa Thư" của Trấn Nguyên Tử, nếu không đã bị đánh nổ sống sờ sờ.

May mắn là, Minh Hà đã đến. "Chư vị trợ ta!" Thời gian khẩn cấp, Minh Hà cũng không nói nhảm, trầm quát một tiếng, trong tay hiển hiện Nguyên Đồ A Tỳ nhị kiếm.

Pháp lực trong cơ thể phun trào, tận số chú nhập vào trong hai đại sát phạt chí bảo.

Nhân Tộc Tam Tổ cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự tình, lập tức phân phân phát lực.

Hữu Sào Thị sử dụng "Phong Ấn Chi Thuật".

Một cái quang tráo trong suốt hiện ra, chụp xuống đầu tôn Thần Chủ cảnh Ma Thần kia.

Toại Nhân Thị khiên động "Nhân Quả Đại Đạo", vạn thiên tơ tuyến bay múa, tựa hồ muốn thẩm thấu vào thân thể tên Thần Chủ cảnh Ma Thần.

Tri Sinh Thị là "Trật Tự Đại Đạo", trật tự giả, tức quy tắc.

Quy tắc có thể giết người.

Đại đạo của ba người mạc danh tương hợp, giờ khắc này cùng thi triển, lại có tác dụng gia thành nào đó.

Ngay cả Trấn Nguyên Tử cũng không lo nghỉ ngơi, thôi động Cực

Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo "Địa Thư", trán phóng ra một đạo huyền hoàng chi quang, bao bọc lấy tên Thần Chủ cảnh Ma Thần.

Hư không linh quang giao hối, phảng phất vẽ thành một phương tù lung.

Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần đối chiến lập tức cảm thụ được nguy cơ trước đó chưa từng có.

Nguy cơ chủ yếu nguyên lai tự "Minh Hà Lão Tổ" đang súc thế ở một bên.

Tuy Minh Hà Lão Tổ chưa phát động, nhưng hắn dám khẳng định, Minh Hà không động thì thôi, động ắt sẽ kinh thiên động địa.

Cảm ứng sinh tử nguy cơ, Ma Thần hốt nhiên ngửa mặt lên trời gào thét. "Oanh long!" Trên người hắn bốc lên một đạo tử quang chói mắt.

Song tí như kim cương thiết chú, trong mắt phóng ra hung quang chước chước.

Hắn mãnh liệt hoành không đảo ra một quyền. "Oanh long long!" Đạo tắc chi lực của Nhân Tộc Tam Đại Lão Tổ va chạm với hắn, lập tức bạo phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Do như rang đậu, vang lên một tràng "tích lý ba lạp".

Chưa chống đỡ được một lát, "Phong Ấn Chi Thuật" do Hữu Sào Thị thi gia dẫn đầu bị đánh vỡ.

Dây chuyền phản ứng, không còn Phong Ấn Chi Thuật giang phía trước, "Nhân Quả Đại Đạo" của Toại Nhân Thị và "Trật Tự Đại Đạo" của Tri Sinh Thị lập tức trình hiện ra thế bại.

Trong giây lát, nương theo hai tiếng nổ lớn "Oanh oanh", nhân quả, trật tự chi lực tiên hậu phá toái.

Thần Chủ cảnh Ma Thần lại không có nửa điểm vui mừng, ngược lại càng thêm tiêu táo bất an.

Bởi vì trong cảm ứng, khí tức tản ra từ song kiếm trên tay Minh Hà càng lúc càng hung lệ, ẩn ước khiến hắn có cảm giác tính mệnh khó bảo toàn. "Hống!" Ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, tên Thần Chủ cảnh Ma Thần quyết định chủ động xuất kích.

Chờ Minh Hà súc lực hoàn tất, hắn chỉ có một con đường chết.

Đúng lúc này, Trấn Nguyên Tử công kích.

Một vệt huyền hoàng chi quang trán phóng.

Địa Thư nguyên hình vốn là "Thiên Địa Thai Mô" hóa thành khi khai thiên tích địa, kiên cố vô cùng.

Giờ khắc này, bị huyền hoàng chi quang của Địa Thư bao bọc, Thần Chủ cảnh Ma Thần lập tức có cảm giác hãm vào vũng bùn.

Đáng tiếc tu vi Trấn Nguyên Tử quá yếu, căn bản không cách nào triệt để hạn chế hắn.

Đỉnh đa chỉ giống như giẫm phải một vũng nước nhỏ! "Chết!" Một tiếng bạo quát.

Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia mãnh liệt nện xuống một quyền. "Oanh long!" Vệt huyền hoàng chi quang kia tiếp xúc với hắn, lập tức tiêu tán vô tung trong sát na.

Thân là chủ nhân pháp bảo, Trấn Nguyên Tử càng như bị sét đánh, sắc mặt trong nháy mắt sát bạch, khóe miệng dật xuất một tia tiên huyết.

Mắt thấy tên Thần Chủ cảnh Ma Thần không còn ai ngăn cản, sắp đánh vỡ thế súc lực của Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng khi bước ra một bước, tên Thần Chủ cảnh Ma Thần lập

tức sát giác được sự bất thường.

Bởi vì tứ phía một mảnh trống rỗng, duy có ức vạn tinh thần điểm điểm, hình như không phải là thế giới vừa rồi?

Tâm thần một trận mê hồ, hắn hốt nhiên cảnh giác.

Không đúng!

Là ảo cảnh. "Oanh long!" Một cước đạp ra, tinh không thế giới trước mắt sậu nhiên phá toái.

Hóa ra là Khoa Phụ vào thời khắc mấu chốt đã chặn lại một lần.

Tinh không thế giới bị phá, hắn cũng chịu thương thương không nhỏ.

Nhưng cái giá này là xứng đáng.

Bởi vì sát na thời gian này, Minh Hà Lão Tổ rốt cục hoàn thành súc thế. "Ông!" Trong tay Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm đẳng không, hai đạo sát lục kiếm khí huýnh nhiên bất đồng nhưng lại đồng dạng cường đại vô thất mãnh liệt quấn vào nhau.

Như song long triều quanh, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cho đến khi hóa thành một đạo kiếm quang hồng bạch hoàn toàn mới.

Hạo nhiên vô thất, sát lục chư thiên. "Oanh!" Một kiếm trảm xuống.

Chính lúc tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia vừa vặn đánh vỡ tinh không thế giới thò đầu ra.

Trước mắt hắn bị một mảnh hồng bạch chi quang nhuộm đẫm, nơi nhập mục, tựa hồ có vô cùng kiếm ảnh phiên phi.

Tư tự của hắn trong khoảnh khắc này đình đốn.

Hắn không làm ra được sự đề kháng hữu hiệu nào, chỉ bản năng giơ song tí lên. "Phốc xuy!" Một tiếng vang lên, song tí bị chém đứt từ giữa.

Kiếm quang hào không trở ngại rơi xuống. "Ca sát...

Oanh!" Một cái đầu lâu cỡ lớn bay lên trời, huyết sái trường không, toàn bộ chân trời đều bị nhuộm thành một màu tử quang.

Chương 300

Đệ thập ngũ tôn Thần Chủ cảnh Ma Thần vẫn lạc!

Ba đại Thần Chủ cảnh Ma Thần còn lại không ai không bị dọa vỡ mật. "Chạy!" Không biết là ai phát động, ba đại Thần Chủ cảnh Ma Thần đằng không liền muốn đào độn.

Nữ Oa lại cười lớn nói: "Đi?

Không có cửa đâu!" "Oanh long!" Hất tay ném ra một bảo, chính là "Sơn Hà Xã Tắc Đồ".

Hỗn độn vốn tịch liêu trống rỗng lập tức diễn hóa ra một cảnh sơn hà tráng lệ.

Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần đang muốn đào độn kia một đầu đâm vào trong "Sơn Hà Xã Tắc Đồ".

Nữ Oa sau đó đi vào, phong bế nhập khẩu. "Oanh long long!" Chỉ nghe thấy từng trận âm thanh bạo tạc truyền đến, hiển nhiên hai bên đang tư sát.

Hậu Thổ phản ứng cũng không kém, cơ hồ ngay lúc đối thủ muốn đào độn, "Đại Địa Chi Lực" bạo phát. "Ông!" Một đạo quang hoa thổ hoàng sắc khuếch tán, đối với Hỗn Độn Ma Thần trước người mà nói, lại như một tòa đại sơn áp xuống. "Oanh long long!" Nhiêu là Hỗn Độn Ma Thần lực đại vô cùng, thân hình cũng xuất hiện sát na đình trệ.

Sát na đình trệ này là đủ rồi.

Hậu Thổ thôi động "Luân Hồi Đạo Tắc" diễn hóa luân hồi thông đạo. "Hưu!" Một cỗ hấp lực bàng đại dũng hiện, tên Thần Chủ cảnh Hỗn Độn Ma Thần kia đương trường bị hạn chế tại hư không. "Oanh

oanh oanh!" Hai bên chuyển thuấn tư sát cùng một chỗ.

Cuối cùng là tên Thần Chủ cảnh Ma Thần bị Phục Hy cùng chúng Tổ Vu, bốn đại cổ tộc thủ lĩnh triền trụ.

Nhóm này tuy rằng nhân số đông đảo, nhưng chiến lực cao nhất cũng chỉ là Phục Hy Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, muốn ngạnh kháng một vị Thần Chủ cảnh Ma Thần là quá miễn cưỡng.

Thấy đối phương hiện tại muốn chạy, bọn hắn không có lực ngăn cản.

Mắt thấy tên Thần Chủ cảnh Ma Thần sắp đào thoát. "Oanh long!" Hư không nổ tung, một chùm tiễn quang phi lược.

Hậu Nghệ Thần Tiễn.

Nếu chỉ là Hậu Nghệ bắn thì căn bản sẽ không có tác dụng với Tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Nhưng trong mũi tên này không chỉ có phá diệt chi lực, mà còn dung hợp Tinh Không chi lực của Khoa Phụ, Cực Đạo chi lực của Hình Thiên, cùng với Lôi Điện chi lực của Dược Tư, Cường Lương...

Một mũi tên này sớm đã vượt ra khỏi cực hạn của Hậu Nghệ, toàn trình do Khoa Phụ Thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh làm chủ đạo.

Cũng chỉ có Tinh Không Đại Đạo mới có thể bao dung tất cả, dung hợp tất cả. "Oanh long long!" Tiễn quang khủng bố rạch phá hư không.

Cho dù tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia tu vi cường đại, tốc độ cực nhanh, giờ khắc này cũng cảm ứng được một cỗ uy hiếp trí mệnh.

Hắn có dự cảm, nếu như mặc kệ để một mũi tên này bắn trúng

người, chỉ sợ không chết cũng tàn.

Làm sao bây giờ?

Không quản sẽ trọng thương.

Quản thì có khả năng bị đuổi kịp... "Liều mạng!" Hắn hung hăng cắn răng, cuối cùng vị Thần Chủ cảnh cường giả kia lựa chọn ngăn cản.

Hiện tại thụ thương cùng chịu chết không có gì khác biệt. "Oanh!" Quay người lại, hắn quét ra một ký trường mâu đen kịt.

Dung hợp lực lượng của bảy đại Tổ Vu, thần tiễn tuy rằng cường đại, nhưng chiến lực của Thần Chủ cảnh Ma Thần càng mạnh hơn.

Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh cũng không đơn giản như vậy.

Nhất là trường mâu trong tay cũng không phải phàm phẩm. "Oanh long!" Hai bên va chạm, lập tức bạo phát ra tiếng nổ kinh thiên.

Một khắc sau, thần tiễn liền bị phá diệt.

Nhưng sát na trở cách này, đủ để "Minh Hà Lão Tổ" hồi lực.

Trước đó súc lực quá lâu, một chiêu miểu sát một tôn Thần Chủ cảnh Ma Thần xác thực tiêu hao không ít.

Nhưng trong cơ thể có một đầu "Sát Lục Đại Đạo" hoàn chỉnh chi xanh, đủ để khiến hắn khôi phục nhanh chóng.

Trong mắt Minh Hà phóng ra một tia quang mang thôi xán! "Oanh long!" Vạn trượng huyết khí ngập trời, hư không phảng phất diễn hóa ra một dòng huyết sắc trường hà.

Trường hà phiêu đãng, tịch quyển tứ phương thiên địa. "Oanh long long!" Nó lao thẳng về phía tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia bao phủ xuống. "Tê!" Thần Chủ cảnh cường giả trong lòng ớn lạnh không

thôi, không dám chậm trễ, lập tức huy động trường mâu tư sát. "Oanh long long!" Hai bên bác sát một hồi, hư không chấn động.

Huyết sắc trường hà dưới chân động đãng không ngừng, trực tiếp bao phủ chu vi ngàn vạn trượng địa phương.

Trong thời gian ngắn, hai bên tựa hồ khó phân cao thấp.

Thiên Đế Phục Hy nhanh chóng đưa ra quyết đoán, quát trầm nói: "Chiến đấu của Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, chúng ta tạm thời không cần tham dự nữa.

Mọi người hợp lực, chém giết những Hỗn Độn Ma Thần còn lại!" Phải biết, trừ mười tám Thần Chủ cảnh Ma Thần ra, vẫn còn bảy mươi hai Thần Tôn cảnh Ma Thần, ba trăm Thần Vương.

Trước đó đã bác sát hơn mười vị Thần Tôn, nhưng số còn lại y nguyên không ít.

Hồng Hoang thiên địa nhưng cựu đối mặt với nguy hiểm bị công phá.

Các Thánh Nhân khác cũng đều phản ứng lại, lập tức phân phân lĩnh mệnh, giết về phía đám Hỗn Độn Ma Thần đang công đánh bích chướng Thiên Ngoại Thiên bên dưới.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn thủy thành họa, mỹ luân mỹ hoán, phảng phất như một chốn thế ngoại đào nguyên.

Nhưng giờ khắc này, phiến thế ngoại đào nguyên lại bị đánh vỡ.

Nữ Oa đại chiến cùng Thần Chủ cảnh Ma Thần, nơi đi qua hình thành đả kích mang tính hủy diệt.

Tất cả sơn thạch sụp đổ, dòng sông bốc hơi...

Cũng may trước đó Nữ Oa ý thức được sự tàn khốc của đại chiến,

đã sớm thả những sinh linh ký cư trong này đi.

Nếu không, một phen đại chiến đủ để diệt sát tất cả vật sống.

Thân là cường giả lão bài của Hồng Hoang, Nữ Oa cũng có tôn nghiêm của mình.

Mắt thấy Minh Hà đi sau về trước, cư nhiên một cứ chém giết hai đại Thần Chủ cảnh Ma Thần, nàng hiếu thắng có chút ngồi không yên.

Mọi người đều là Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, nàng còn đột phá sớm hơn Minh Hà vài ngàn năm, sao có thể biểu hiện bất kham như vậy?

Lần này, nàng cũng phát ngoan. "Tạo Hóa Đại Đạo" tịnh trị bị thôi phát đến cực hạn.

Toàn bộ cảnh vật trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ phảng phất như sống lại trong khoảnh khắc này, quấn về phía Thần Chủ cảnh Ma Thần trước mắt.

Thường thường chưa tới gần đã bị khí tức cường đại của hắn đánh nát.

Đơn nhất cảnh trí hoặc hứa không tạo thành thương tổn cho Thần Chủ cảnh Ma Thần, nhưng mười vạn, trăm vạn, ngàn vạn, ức, mười ức, trăm ức, ngàn ức thì sao?

Dù chỉ là tổn hao nhỏ bé, khi hàng ngàn tỷ hội tụ thành một dòng, uy năng đủ để phiên thiên.

Đây chính là chỗ khủng bố của "Tạo Hóa Đại Đạo".

Hai chữ Tạo Hóa, không chỉ có thể cứu mạng, đồng dạng cũng có thể giết người. "Oanh long!" Khi khí tức của Thần Chủ cảnh Ma Thần trước mắt bị suy yếu đến cực hạn, Nữ Oa quả đoán xuất thủ.

Hồng Tú Cầu ném ra, một đường nện ra vô số hắc động.

Cuối cùng hung hăng nện lên đỉnh đầu Thần Chủ cảnh Ma Thần.

Chương 301

"Phanh!" Tiếng nổ cực lớn vang lên, tên Thần Chủ cảnh Ma Thần kia đương trường bị nện đến đầu váng mắt hoa, đầu nặng chân nhẹ.

Ma thần thể cao ngàn vạn trượng hoảng động một trận, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất.

Thừa dịp hắn bệnh đòi mạng hắn!

Nữ Oa đắc thế không tha người, vạn thiên tạo hóa đạo tắc hợp nhất, hư không ngưng thành một thanh "Tạo Hóa Chi Kiếm" khổng lồ.

Giây tiếp theo, trường kiếm trảm xuống. "Xích lạp!" Nơi đi qua, hư không tựa hồ bị phẫu thành hai nửa.

Toàn bộ sơn hà chi tượng trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cơ hồ trong sát na hư hóa, hóa thành bản nguyên chi lực thuần chính nhất, gia trì lên trên "Tạo Hóa Chi Kiếm".

Giờ khắc này, khí tức Nữ Oa vô hạn phàn thăng, ẩn ước gian tựa hồ chạm đến cánh cửa Thiên Đạo Đỉnh Phong. "Oanh long!" Cuối cùng, một kiếm rơi xuống.

Tên Thần Chủ cảnh Ma Thần giãy dụa muốn phản kháng, lại ngay sát na va chạm với "Tạo Hóa Chi Kiếm", đương trường bị trảm đi song tí.

Tiếp đó là song thối. "Phốc xuy...

Oanh!" Thần Chủ cảnh Ma Thần hoành thi đương trường, vạn thiên đạo tắc chi lực bay múa, bị "Tạo Hóa Chi Kiếm" trong tay Nữ Oa hấp nạp.

Bình cảnh vốn vẫn luôn ngăn trở nàng, ngạnh sinh bị trùng phá. "Oanh!" Nữ Oa tấn cấp Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh!

Cùng lúc đó.

Hậu Thổ cơ hồ đang áp đối thủ đánh.

Đồng thời cụ bị Đại Địa Chi Lực và Luân Hồi Đại Đạo, so ra Luân Hồi Đại Đạo tự nhiên mạnh hơn.

Nhưng Đại Địa Chi Lực đồng dạng không yếu, trong tình huống phối hợp Luân Hồi Đại Đạo sử dụng, pha có vài phần cảm giác thần xuất quỷ một. "Oanh oanh oanh!" Đối diện Thần Chủ cảnh Ma Thần bị đánh đến liên liên bại lui, dĩ nhiên không còn dư địa hoàn thủ.

Duy có từng trận tiếng gầm gừ vang vọng thiên địa.

Cũng tại thời khắc này, hư không chấn động, "Sơn Hà Xã Tắc Đồ" trọng hiện, Nữ Oa cũng một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng so với trước khi tiến vào, Nữ Oa hôm nay nghiễm nhiên là "Thiên Đạo Đỉnh Phong" cảnh.

Nàng tiếu nhan như hoa nhìn về phía Hậu Thổ nói: "Muội tử, cần tỷ tỷ giúp không?" Tu thành Thiên Đạo Đỉnh Phong xong, Nữ Oa càng thêm mị hoặc động nhân, dù là nữ nhân như Hậu Thổ cũng xuất hiện sát na thất thần.

Nhưng nàng rất nhanh phản ứng, trầm thanh nói: "Tỷ tỷ không cần giúp đỡ, ngô liền có thể chém giết kẻ này.

Thỉnh tỷ tỷ quan chú toàn cục, tùy thời chuẩn bị cứu viện người khác." "Được rồi!" Nữ Oa cũng không cưỡng ép đi giúp Hậu Thổ.

Bởi vì Hậu Thổ cũng giống nàng, đều đang ở trong giai đoạn bình cảnh.

Nếu có thể dùng sức một mình bác sát một tôn Thần Chủ cảnh cường giả, chỗ tốt không nghi ngờ gì là cực lớn.

Không chừng cũng có thể một cứ đột phá Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Tình thế hiện tại, Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân không đủ nhìn.

Thiên Đạo Đỉnh Phong mới tính là một phương hào cường.

Trước đó, nàng ngay cả tư cách giúp Bàn Cổ cũng không có.

Nữ Oa tiếp đó nhìn về phía một chiến trường khác.

Tự hồ cảm ứng được, trong dòng huyết sắc trường hà che khuất bầu trời kia toát ra một đạo thân ảnh, Minh Hà Lão Tổ tấn tốc nói: "Nữ Oa đạo hữu không cần giúp đỡ, bần đạo đang cần một trận chiến để ổn định cảnh giới hiện tại." Thoại âm chưa dứt, hư ảnh tiêu tán.

Huyết sắc trường hà một lần nữa chấn động.

Hiển nhiên chiến sự bên trong thập phân khẩn trương.

Nữ Oa bĩu môi, từng cái từng cái, nàng đột phá Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh ngược lại thành một người rảnh rỗi?

Lại nhìn về phía chiến sự ở Hồng Hoang thiên địa.

Tuy rằng Hỗn Độn Ma Thần số lượng đông đảo, gấp mấy lần Hồng Hoang chúng Thánh.

Nhưng theo việc một lượng lớn Thần Chủ cảnh Ma Thần bị chém giết, đám Hỗn Độn Ma Thần còn lại khí thế đều suy lạc đến đáy cốc, căn bản không còn khí thế như cầu vồng trước đó.

Hiện tại bọn hắn không chạy cũng là vì tự biết vô lực đề kháng thiên phạt trong "Hỗn Độn Hải".

Đừng nhìn hiện tại bình an vô sự, đó là vì ở đây có "Tạo Hóa Ngọc Điệp" của Hồng Quân che chở.

Một khi vượt ra khỏi phạm vi nào đó, lập tức phải xong đời.

Mất đi ý chí chiến đấu, Hỗn Độn Ma Thần cùng cá ướp muối không có gì khác biệt.

Phản quan hơn hai mươi Thánh Nhân Hồng Hoang bên ngoài, người nào người nấy tinh thần phấn chấn, đấu chí ngang dương.

Bốn mươi chín Thánh Nhân Hồng Hoang cách một tầng thiên địa bình chướng cũng chiến lực bạo biểu, hợp lực thao túng "Bàn Cổ điêu tượng", bạo phát ra từng đợt công kích cường đại.

Lược tác tư tác, Nữ Oa bỏ qua ý định xông lên chém giết một đám Thần Tôn, Thần Vương cảnh Ma Thần.

Với chiến lực Thiên Đạo Đỉnh Phong của nàng, nếu chịu toàn lực xuất thủ, ba trăm Thần Vương, năm mươi mấy Thần Tôn đều khó thoát cái chết.

Nhưng Hồng Hoang chúng Thánh cũng cần trưởng thành không phải sao?

Trước mắt là một cơ hội luyện binh hiếm có, thân thủ chém giết Hỗn Độn Ma Thần, đoạt lấy đạo tắc mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Bảo không chuẩn lần này sẽ có không ít người xung kích Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Nguyên tiên Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân có hi vọng xung kích Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Như vậy chỉ còn lại một chỗ.

Nữ Oa ánh mắt rực rỡ, hoắc địa nhìn về phía hỗn độn xa xôi hơn.

Nơi đó ẩn có khí tức ba ngàn đạo tắc di tán.

Chính là nơi "Tạo Hóa Ngọc Điệp" của Hồng Quân.

Nguyên bản Hồng Quân tu vi cường đại, Tạo Hóa Ngọc Điệp càng là Chư Thiên Chí Bảo, ẩn nặc trong hỗn độn không ai có thể sát giác.

Nhưng trước đó khi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề độn tẩu lại làm lộ ra vị trí.

Giờ khắc này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đang cùng Hồng Quân giao chiến, cũng không biết thắng bại thế nào rồi?

Ách!

Hoặc là căn bản không có khả năng thắng.

Ngược lại sẽ có nguy hiểm...

Nhất niệm chí thử, Nữ Oa không còn trì hoãn. "Bá!" Phi thân đi thẳng về phía sâu trong hỗn độn.

Hô!

Hậu Thổ vốn đang đại chiến cùng Thần Chủ cảnh Ma Thần trước mặt, mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Kỳ thực từ lúc bắt đầu nàng đã lo lắng cho an toàn của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Dù sao hai người bọn họ phải đối mặt chính là "Hồng Quân Lão Tổ".

Dù là trong Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng là tồn tại cấp bậc chí tôn.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm chỉ là mượn nhờ Thời Không Chi Thành mới miễn cưỡng cụ bị Thiên Đạo Đỉnh Phong chiến lực.

Nhưng tình huống lúc đó khẩn cấp, người duy nhất có thể ngăn cản Hồng Quân cũng chỉ có Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm, cho nên mới có sự phân phối như vậy.

Giờ khắc này, mắt thấy Nữ Oa đi về phía "Tạo Hóa Ngọc Điệp",

Hậu Thổ lập tức nhẹ nhõm hơn không ít.

Rất nhanh, nàng đem toàn bộ tâm thần tập trung vào chiến sự trước mắt.

Cho dù Nữ Oa chịu đi, kết cục y nguyên vẫn là ẩn số.

Duy có nàng đột phá Thiên Đạo Đỉnh Phong mới là mấu chốt nắm giữ toàn cục.

Lần này, nhất định phải phá cảnh. "Sát!" Bạo quát một tiếng, "Oanh long long!" Hậu Thổ cường thế giết ra.

Chương 302

Rất nhanh, Nữ Oa liền đến nơi.

Nơi ẩn nấp của Tạo Hóa Ngọc Điệp rất bí mật, nếu chỉ là Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh thì căn bản không tìm thấy nhập khẩu.

Nhưng Nữ Oa hiện tại lại là "Thiên Đạo Đỉnh Phong" cảnh, đi con đường "Tạo Hóa Chi Đạo", một trong mười đại đạo đứng đầu của ba ngàn đại đạo.

Rất nhanh, nàng đã khóa chặt nhập khẩu. "Ông!" Đạo tắc chi lực ngoài thân dâng trào, hư không phía trước sậu nhiên nứt ra.

Phảng phất mở ra một tôn môn hộ, liên thông với thế giới không biết.

Nữ Oa lược tác cảm ứng, liền phi thân độn nhập vào trong đó!

Cùng lúc đó.

Bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thái Thanh đạo nhân lấy một địch ba, ngăn lại ba đại phân thân của Hồng Quân.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng bắt đầu liều mạng, muốn liên thủ trấn áp "Côn Bằng", "Hạo Thiên".

Nhưng Côn Bằng tay cầm "Tru Tiên Tứ Kiếm" cường đại vô cùng.

Nhất là trong tình huống ý thức của Hồng Quân có khả năng sẽ bị đánh lén, lão đã đem toàn bộ đạo tắc chi lực còn lại dung nhập vào trong "Tru Tiên Kiếm Trận".

Nếu đơn thuần là Côn Bằng, Hạo Thiên thì khẳng định không dung nạp nổi nhiều như vậy.

Nhưng "Tru Tiên Kiếm Trận" lại đủ cường đại, kham bỉ dung nạp độ của một tôn Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Giờ khắc này, trừ Đế Tuấn, Thái Nhất đang bị liên thủ trấn áp ra, hơn một ngàn tám trăm đạo tắc còn lại toàn số hội tụ cùng một chỗ. "Tru Tiên Kiếm Trận" cũng bị thôi phát đến trạng thái mạnh nhất.

Cho dù Đế Giang, Chúc Cửu Âm hợp lực, một người cầm "Thời Không Bảo Kính", một người cầm "Hỗn Độn Chung" y nguyên vô khả nại hà.

Cũng may là có hai món chí bảo trong tay, nếu không Tru Tiên Kiếm Trận trạng thái hoàn toàn thôi phát đủ sức chém giết Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Hiện tại sao... song phương đỉnh đa là kỳ cổ tương đương, kỳ phùng địch thủ.

Nhưng Thái Thanh đạo nhân sắp chống đỡ không nổi a!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều lòng nóng như lửa đốt.

Một khi Thái Thanh đạo nhân không chống nổi, vậy hai người bọn họ đại khái cũng phải xong đời.

Đúng lúc này, hư không thiên địa mãnh liệt rung chuyển. "Ân?" Thanh âm của Hồng Quân vang lên, kế đó tựa hồ như phát hiện ra cái gì, nộ hống nói: "Nữ Oa!" "Oanh!" Cơ hồ thoại âm vừa dứt, vô tận hư không phía trên sậu nhiên phá khai một lỗ hổng lớn, một đạo hồng sắc thân ảnh xông vào. "Oanh long!" Môt đường đâm nát vô tận hư không, rơi xuống đất hóa thành một tuyệt thế nữ tử, chính là Nữ Oa. "Nữ Oa đạo hữu?" Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng vẻ mặt chấn hám nhìn Nữ Oa.

Hốt nhiên bọn hắn ý thức được, "Thiên Đạo Đỉnh Phong?" Vừa tiến vào bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, Nữ Oa có chút mộng, nàng là một đường nện vào.

Hồng Quân đã phong bế "Tạo Hóa Ngọc Điệp", muốn vào chỉ có con đường cường hành đột phá.

Chờ nhìn thấy thân hình Đế Giang, Chúc Cửu Âm, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Bá!" Phi thân rơi xuống bên cạnh hai người, nàng cười a a nói: "Không sai, ta đã là Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Hai vị đạo hữu, có cần giúp một tay không?" "Có, quá cần!" Đế Giang vẻ mặt phấn chấn, trước đó còn khổ não vì sự cường đại của "Tru Tiên Kiếm Trận", hiện tại có Nữ Oa gia nhập, quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hắn lập tức trầm thanh nói: "Nữ Oa đạo hữu, lát nữa do ngươi phụ trách trợ công một đạo kiếm môn, còn lại liền giao cho hai người chúng ta." "Tru Tiên Kiếm Trận?" Nữ Oa liếc mắt nhận ra tuyệt thế hung trận trước mắt.

Không, so với Tru Tiên Kiếm Trận nguyên bản còn cường đại hơn.

Bởi vì hiện tại thôi động Tru Tiên Kiếm Trận là hai tên Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả.

Côn Bằng, Hạo Thiên?

Nhìn hai người khí tức ngập trời trên thân, Nữ Oa vẻ mặt chấn kinh.

Nhưng hiện tại nàng cũng là Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả, lược nhất cảm ứng, lập tức minh bạch chuyện gì xảy ra.

Thậm chí nàng cũng biết vì sao trước đó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại thoát ly Tạo Hóa Ngọc Điệp, vì sao Lão Tử, Nguyên Thủy lại lâm

tràng phản thủy.

Tất cả, tất cả đều bắt nguồn từ Hồng Quân. "Thật độc ác!" Nữ Oa đã hiểu rõ tất cả, không nhịn được nghiến răng, trong đôi mắt hiện lên vẻ phẫn nộ tột cùng.

Giờ khắc này, sự chán ghét đối với sự độc ác của Hồng Quân lão tổ đã đạt đến cực điểm.

Toàn bộ quá trình nhìn như rườm rà phức tạp, thực ra chỉ diễn ra trong một ý niệm.

Nàng cũng hiểu được khốn cảnh mà Đế Giang và Chúc Cửu Âm đang phải đối mặt, lập tức trầm giọng quát: "Nhị vị đạo hữu yên tâm, Tru Tiên Kiếm môn cứ giao cho ta." Trong Tru Tiên Kiếm Trận, bốn đại kiếm môn thì Tru Tiên Kiếm môn là mạnh nhất.

Nếu Nữ Oa có thể độc lập ngăn cản nó, thì phần thắng của Đế Giang và Chúc Cửu Âm sẽ lớn hơn nhiều.

Hai người kia cũng không dông dài, rất nhanh liền có quyết đoán.

Đế Giang trầm giọng nói: "Như vậy, làm phiền Nữ Oa đạo hữu rồi." "Oanh long!" Nữ Oa không nói thêm, đằng thân lao thẳng về phía Tru Tiên Kiếm trận.

Hồng Quân đã sớm chú ý đến động tĩnh của Nữ Oa, gần như ngay khoảnh khắc nàng lao tới, hắn thủ đại Côn Bằng linh trí thao túng Tru Tiên Kiếm trận. "Oanh long!" Bốn đại kiếm môn cùng lúc chấn động, bốn đạo kiếm quang cường đại vô song xé rách hư không, chém thẳng về phía Nữ Oa.

Mắt thấy Nữ Oa rơi vào vòng vây nguy hiểm, "Oanh, oanh", Đế Giang và Chúc Cửu Âm đồng thời hiển hiện.

Hai người, một kẻ thúc giục Thời Không Bảo Kính, một kẻ thúc giục Hỗn Độn Chung, đồng thời bao phủ lấy Lục Tiên kiếm khí,

Tuyệt Tiên kiếm khí và Hãm Tiên kiếm khí.

Đế Giang trầm giọng nói: "Nữ Oa đạo hữu chỉ cần lo Tru Tiên Kiếm môn là được." Phù!

Nữ Oa thấy thế thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, trước đó khi bốn đạo kiếm khí cùng lúc chém tới, dù nàng đã tu thành Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng cảm giác được một cỗ nguy cơ sinh tử.

Hiện tại áp lực đã nhỏ đi nhiều.

Trong lòng động niệm, "Oanh!" Một luồng hồng quang chói mắt lóe lên.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu được ném ra, đánh trúng vào đạo Tru Tiên kiếm khí kia. "Oanh long!" Hai bên va chạm, lập tức bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Giây tiếp theo, đạo Tru Tiên kiếm khí kia liền tứ phân ngũ liệt.

Nhưng rất nhanh, Tru Tiên Kiếm môn chấn động, vạn thiên vân vụ linh khí hội tụ, lần này không phải chỉ một đạo kiếm khí, mà là hàng trăm hàng ngàn đạo.

Trong mắt Nữ Oa hiện lên vẻ kiên nghị, "Hưu" một tiếng, thân hình phi lược, lao thẳng vào trong Tru Tiên Kiếm môn. "Oanh long!" Trên đỉnh đầu nàng, một dòng sông Tạo Hóa đại đạo hiện ra, giống như sóng lớn cuồn cuộn.

Tru Tiên kiếm khí từ bốn phương tám hướng chém tới chưa kịp khuếch tán đã bị sóng lớn nhấn chìm.

Thỉnh thoảng xen lẫn hồng quang xuyên thoi, lại có cảnh tượng sơn hà vạn lý hiện ra.

Có Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, hai đại Cực phẩm Tiên

thiên linh bảo hộ thân, tuy rằng phòng thủ có chút gian nan, nhưng chung quy vẫn kháng cự được Tru Tiên Kiếm môn bạo động.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm thấy thế không còn chậm trễ.

Hai người gần như đồng thời phát lực. "Oanh long!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Đế Giang tay nâng Hỗn Độn Chung, hoành độ hư không, quanh thân một dòng sông Hỗn độn lưu quang phù động, diễn dịch vạn thiên thời không chi cảnh. "Oanh long long!" Dòng sông đi tới đâu, Tuyệt Tiên Kiếm môn và Hãm Tiên Kiếm môn thuận thế bị phong tỏa.

Chúc Cửu Âm ở bên cạnh cũng không cam lòng yếu thế, thúc giục Thời Không Bảo Kính. "Ông!" Một đạo quang hoa lưu ly trong suốt hiện ra, đạo Lục Tiên Kiếm môn còn lại liền bị chặn đứng. "Oanh long long!" Bốn thanh cổ kiếm chấn động, nhưng lại không cách nào phát huy ra công hiệu vốn có.

Có lẽ do ba cửa kia bị phong bế, áp lực mà Nữ Oa phải đối mặt lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Nàng nhanh chóng mượn lực của Hồng Tú Cầu và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng đem Tru Tiên Kiếm môn trước mắt phong tỏa. "Cửu đệ!" Đế Giang tay nâng Hỗn Độn Chung, lấy sức một người trấn áp hai đại kiếm môn, uy thế vô song, quay sang Chúc Cửu Âm trầm giọng quát một tiếng.

Người sau lập tức hiểu ý.

Chương 303

"Ông!" Thời Không Bảo Kính trong tay trán phóng ra một đạo quang hoa chói mắt, hư không phù động, ẩn ước hiện ra bóng dáng một tòa cổ thành nguy nga, chính là Thời Không Chi Thành.

Nữ Oa đã ngăn cản Tru Tiên Kiếm môn mạnh nhất.

Đế Giang lấy một địch hai phong ấn Tuyệt Tiên và Hãm Tiên Kiếm môn.

Trong ba người, kẻ có dư lực cũng chỉ có Chúc Cửu Âm.

Khi hư ảnh Thời Không Chi Thành hiện ra, một cỗ khí thế bàng bạc nguy nga lập tức quét ngang. "Oanh long long!" Hư không như nổi lên sóng to gió lớn, tầng tầng điệp điệp, thuấn tức phá nhập vào Tru Tiên Kiếm trận.

Bên trong ẩn ước có thể thấy hai đạo thân ảnh, chính là Côn Bằng và Hạo Thiên. "Trước bắt Hạo Thiên!" Đế Giang lại lên tiếng.

So với Hạo Thiên, Côn Bằng là chủ nhân của Tru Tiên Kiếm trận, hai bên tương hợp thì chiến lực tự nhiên mạnh hơn, cho nên bắt Hạo Thiên mới là lựa chọn tốt nhất.

Chúc Cửu Âm cũng không dông dài, hư ảnh Thời Không Chi Thành kia lao thẳng về phía Hạo Thiên, hạo hạo đãng đãng bao phủ xuống. "Oanh long long!" Nơi nó đi qua, hư không bạo liệt, hiện ra uy thế đáng sợ. "Hống!" Cảm ứng được nguy cơ, Hạo Thiên gầm thét một tiếng, trong tay xuất hiện một tấm bảo kính, chính là Hạo Thiên Kính, đồng dạng cũng có khả năng thao túng sức mạnh thời không.

Chỉ là so với Thời Không Bảo Kính và Hỗn Độn Chung thì yếu hơn không chỉ một bậc. "Ông!" Một luồng hư không chi lực bao phủ

ra, nhưng lại bị hư ảnh Thời Không Chi Thành nuốt chửng.

Chẳng những không thể hình thành trở ngại, ngược lại còn làm lớn mạnh thêm Thời Không Chi Thành. "Oanh long!" Giây tiếp theo, Thời Không Chi Thành trực tiếp bao phủ lấy Hạo Thiên.

Trong cơ thể Hạo Thiên ẩn hiện hàng trăm đạo tắc chi lực, hắc tử chi quang di tản, kịch liệt giãy dụa.

Nhưng Chúc Cửu Âm đã sớm có kinh nghiệm đối phó cảnh tượng này, tay bấm ấn quyết, đỉnh đầu một dòng Thời Gian đại đạo trùng thiên. "Oanh long long!" Tức thì chú nhập vào trong hư ảnh Thời Không Chi Thành.

Tòa thành vốn có chút hư ảo, giờ khắc này phảng phất như sống lại, tản mát ra khí tức ngút trời. "Oanh long!" Hạo Thiên gần như không có lực phản kháng, liền bị hư ảnh cổ thành nuốt chửng. "Hưu!" Lưu quang phi xạ, hắn liền bị trấn áp vào bên trong Thời Không Bảo Kính.

Làm xong tất cả, sắc mặt Chúc Cửu Âm hơi tái nhợt.

Hiển nhiên, trấn áp một tôn cường giả Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng không hề nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài.

Nữ Oa ở bên cạnh đã sớm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Giờ khắc này, nàng mới hiểu rõ thao tác của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Cư nhiên là muốn phong ấn Côn Bằng và Hạo Thiên.

Vậy ra Đế Tuấn và Thái Nhất đã biến mất cũng là bị hai người này phong ấn sao?

Chứ không phải bị giết như lời đồn?

Muốn giết một Thiên Đạo Đỉnh Phong so với việc phong ấn một

Thiên Đạo Đỉnh Phong, độ khó hoàn toàn khác biệt.

Vế sau ít nhất khó hơn vế trước gấp mười lần.

Bởi vì muốn phong ấn, đại biểu cho vũ lực áp đảo tuyệt đối, đạo cảnh cường đại hơn hẳn.

Chú ý đến ánh mắt Nữ Oa, Chúc Cửu Âm giải thích: "Hồng Quân vì cưỡng ép chú nhập hàng trăm đạo tắc chi lực, khiến tu vi bọn chúng leo lên Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Nếu như chém giết, chỉ sẽ giúp Hồng Quân hàng phục ba ngàn đạo tắc.

Cho nên đối chiến với chúng, có thể phong ấn là lựa chọn tốt nhất." Nữ Oa lúc này mới hiểu rõ, thì ra bên trong còn có tầng pháp tắc này?

Hồng Quân quả thật quá âm hiểm.

Cũng may là gặp phải Đế Giang, Chúc Cửu Âm, nếu đổi lại là người khác, dù biết rõ chém giết Tứ Thánh sẽ giúp Hồng Quân luyện hóa ba ngàn đạo tắc thì cũng không còn lựa chọn nào khác.

Bởi vì chỉ có hai khả năng: một là chém giết Tứ Thánh, hai là bị Tứ Thánh chém.

Nếu thật sự có thực lực, e rằng ai cũng sẽ chọn cách thứ nhất.

Dù sao giết người khác vẫn tốt hơn là bị người khác giết.

Nhưng một khi làm như vậy, tương đương với việc giúp Hồng Quân luyện hóa ba ngàn đạo tắc.

Đến lúc đó, Hồng Quân tu vi đại tiến, cũng sẽ không chừa lại con đường sống nào.

Cho nên đây là một cái vòng luẩn quẩn.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm có thể thực hiện việc phong ấn, phải quy kết vào hai điểm.

Thứ nhất, đại đạo mà hai người tu luyện quá đặc thù.

Thời Gian đại đạo, Không Gian đại đạo, là sự tồn tại xếp trong top 3 thiên hạ, không hề đơn giản.

Lại thêm việc nắm giữ chí bảo, bất kể là Thời Không Bảo Kính hay Hỗn Độn Chung đều là chí bảo hiếm thấy chốn chư thiên, phù hợp với thuộc tính bản thân, nội hàm sức mạnh thời không, là lựa chọn độc nhất vô nhị để phong cấm người khác.

Hai điểm này thiếu một cũng không được.

Lĩnh ngộ được điểm này, Nữ Oa thầm toát mồ hôi lạnh thay cho hai người.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm lại nhanh chóng đổi vị trí.

Thời Không Bảo Kính tuy mạnh, nhưng liên tiếp trấn áp hai cường giả Thiên Đạo Đỉnh Phong đã đạt đến cực hạn của bản thân nó.

Nếu tiếp tục, chỉ e sẽ phản tác dụng.

May mà thiếu đi một Hạo Thiên, Tru Tiên Kiếm trận chỉ còn một mình Côn Bằng thao túng thì uy năng giảm mạnh.

Dù Chúc Cửu Âm bị việc trấn áp trong Thời Không Bảo Kính phân đi hơn nửa tâm thần, vẫn có thể nhẹ nhàng thay thế Đế Giang, đồng thời chặn đứng hai đại kiếm môn.

Thông hiểu tiền nhân hậu quả, Nữ Oa cũng đứng ra, trầm giọng nói: "Đế Giang đạo hữu, Lục Tiên Kiếm môn cũng giao cho ta đi!" Nàng muốn học theo Chúc Cửu Âm, lấy sức một người trấn áp hai đại kiếm môn.

Đế Giang nhìn nhận tình hình, hiện tại uy năng Tru Tiên Kiếm trận đại không bằng trước, Nữ Oa lại là Thiên Đạo Đỉnh Phong hàng thật giá thật, một người trấn áp hai tòa kiếm môn cũng không phải là không thể.

Như vậy, hắn cũng có thể có nhiều tinh lực hơn để đối phó Côn Bằng.

Chiến cục khẩn trương, tốc chiến tốc thắng!

Đế Giang trầm giọng nói: "Được, vậy làm phiền Nữ Oa đạo hữu." "Khách khí!" Nữ Oa cười khẽ một tiếng, thân hình trong nháy mắt trướng đại. "Oanh long!" Hai kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo vốn dùng để chặn Tru Tiên Kiếm môn thuận thế tách ra.

Trong đó Sơn Hà Xã Tắc Đồ vẫn giữ nguyên chỗ cũ, Hồng Tú Cầu lại vạch một đường hồ quang trong hư không, lao thẳng về phía Lục Tiên Kiếm môn. "Phanh!" Hư không nổ tung, Hồng Tú Cầu hung hăng xông vào Lục Tiên Kiếm môn.

Lục Tiên kiếm khí kinh khủng bạo động, muốn xua đuổi kẻ xâm nhập.

Nhưng Hồng Tú Cầu cũng không phải dạng vừa, vạn thiên hồng quang phi xạ, tức khắc bao phủ hơn nửa thiên địa.

Lại có Nữ Oa dùng Tạo Hóa đại đạo chống đỡ phía sau, uy năng Hồng Tú Cầu được thôi phát đến cực hạn. "Oanh oanh oanh!" Chưa đến một khắc, Hồng Tú Cầu liền đụng nát tầng tầng kiếm khí phong tỏa, hung hăng nện lên bản thể Lục Tiên Kiếm. "Oanh long!" Lục Tiên Kiếm chấn động, kéo theo cả Tru Tiên Kiếm trận đều ba động.

Đế Giang đã sớm ở bên cạnh súc thế đãi phát, cũng không ngờ chiến lực của Nữ Oa lại bưu hãn như vậy, trực tiếp đánh cho Tru Tiên Kiếm trận rung chuyển.

Cơ hội ngàn năm có một! "Bá!" Trong mắt tinh mang chợt hiện, Đế Giang phi thân lao ra.

Không Gian đại đạo tùy thân, phảng phất như vượt qua tầng tầng hư không, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Côn Bằng! "Lệ!" Cảm giác nguy hiểm, Côn Bằng ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng tê hống, hiển hóa yêu thân Côn Bằng vạn trượng.

Lưng mọc đôi cánh như đám mây rủ xuống trời, mạnh mẽ chấn động. "Hô lạp lạp!" Vạn thiên phong nhận chi lực cuốn tới, che khuất bầu trời.

Đế Giang tay nâng Hỗn Độn Chung, quanh thân hiện lên một luồng hỗn độn lưu quang, mặc kệ vạn thiên phong nhận tập kích vẫn không thương tổn mảy may.

Nhìn thấy Côn Bằng ngay gần trong gang tấc, hắn không lãng phí thời gian nữa.

Mạnh mẽ nắm tay thành quyền, hướng về phía Đông Hoàng Chung (Hỗn Độn Chung) đấm mạnh một cái.

Chương 304

"Đông!" Một tiếng chuông du dương vang lên.

Mắt thường có thể thấy được, một đạo quang hoa trong suốt vô sắc khuếch tán ra.

Nơi nó đi qua, "Oanh long long", lập tức dẫn phát vụ nổ lớn.

Yêu thân Côn Bằng tuy cường hãn, nhưng dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, bị đánh cho đầu váng mắt hoa, thân thể xiêu vẹo.

Thừa dịp hắn bệnh, lấy mạng hắn!

Đế Giang quả đoán bồi thêm một kích. "Oanh long đông!" Tiếng hư không vỡ vụn xen lẫn tiếng chuông.

Đế Giang phảng phất hóa thân thành người khổng lồ, chụp lấy Hỗn Độn Chung úp thẳng xuống đầu Côn Bằng. "Lệ!" Côn Bằng tê minh, một đạo hắc sắc ba văn kinh khủng từ đỉnh đầu hắn tản ra.

Đó là đạo tắc chi lực mà Hồng Quân cưỡng ép gia trì trong cơ thể hắn.

Thấy sự việc không thể vãn hồi, Hồng Quân muốn thu hồi đạo tắc chi lực, quyết không để mất cả chì lẫn chài.

Đáng tiếc, Đế Giang đã phòng bị chiêu này.

Không Gian đại đạo trong cơ thể thôi động. "Oanh long!" Hỗn Độn Chung trong tay nháy mắt trướng đại, bao quát trọn vẹn ức vạn dặm địa bàn vào trong. "Ông!" Đạo hắc sắc đạo tắc chi lực kia chưa kịp khuếch tán liền bị Hỗn Độn Chung toàn số chụp lấy, kéo theo cả Côn Bằng cũng không thể đào thoát.

Gần như cùng lúc đó. "Xoẹt!" Hư không nổ tung, một bóng người

màu xanh trực tiếp bị đánh bay ra.

Là "Thái Thanh đạo nhân", hình thái thanh lãnh cao quý ban đầu đã không còn, cả người rách rưới, mặt mũi sưng vù, gần như không nhìn rõ hình dạng.

Nếu gặp ở bên ngoài, ai cũng sẽ không tin đây là một trong các hóa thân của Lão Tử, là "Thái Thanh đạo nhân" chí tôn vô thượng.

Cùng lúc đó hiển hiện còn có ba đại phân thân của Hồng Quân.

Trong đó phân thân thiếu niên đã tàn khuyết hơn nửa, phân thân trung niên cũng rách rưới tả tơi.

Duy chỉ có đạo phân thân lão niên là vẫn y nguyên cường hãn, khí thế như cầu vồng, gắt gao nhìn chằm chằm Thái Thanh đạo nhân. "Oanh long!" Gần như ngay khi bọn chúng định vây công lần nữa, hư không nổ tung, liên tiếp rơi xuống ba đạo thân ảnh.

Chính là Đế Giang, Chúc Cửu Âm đã trấn áp xong Côn Bằng, Hạo Thiên, cùng với Nữ Oa. "Hô!" Dù Thái Thanh đạo nhân tu luyện Thái Thượng Vong Tình, thấy cảnh này cũng không kìm được thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Hắn biết nỗ lực của mình không uổng phí.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đã thành công giải quyết hậu hoạn.

Còn việc Nữ Oa đột phá Thiên Đạo Đỉnh Phong xuất hiện ở đây, đó là niềm vui ngoài ý muốn. "Đại sư huynh?" Nữ Oa nhíu mày nhìn Thái Thanh đạo nhân trước mắt.

Rõ ràng trước đó Lão Tử đã rời đi rồi mà.

Nếu không phải Lão Tử, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy đột nhiên rời đi, bọn họ cũng sẽ không lật ngược tình thế, trong nháy mắt giết sạch đám Hỗn Độn Ma Thần.

Sao ở đây lại có một Đại sư huynh? "Nữ Oa sư muội, hữu lễ rồi!" Thái Thanh đạo nhân nặn ra một nụ cười khó coi.

Trong lòng Nữ Oa tuy nghi hoặc nhưng có thể xác định người trước mắt xác thực là Lão Tử không sai.

Nhìn bộ dạng này, phân minh là hắn đã một mình cầm chân ba đại phân thân của Hồng Quân, mới tạo cơ hội cho Đế Giang, Chúc Cửu Âm phong ấn Côn Bằng và Hạo Thiên.

Ngàn vạn ý niệm trong lòng chợt lóe, nàng giơ tay khẽ vuốt. "Ông!" Một luồng Tạo Hóa đạo tắc dũng hiện, trong nháy mắt tác dụng lên người Thái Thanh đạo nhân.

Muốn nói về công hiệu trị liệu, Tạo Hóa pháp tắc tuyệt đối là tồn tại xếp hạng nhất trong ba ngàn đạo tắc.

Ngay cả sinh mệnh cũng có thể sáng tạo, thì việc sinh tử nhân, nhục bạch cốt (cải tử hoàn sinh, tái tạo xương thịt) tự nhiên không thành vấn đề.

Thái Thanh đạo nhân vốn đang nguy ngập, trong nháy mắt hồi phục lại diện mạo bản gốc, vẫn thanh lãnh cao quý, thái thượng vong tình như xưa.

Chỉ là khí tức cảnh giới nhất thời không cách nào khôi phục thời kỳ toàn thịnh.

Cũng là bình thường, Tạo Hóa đạo tắc tuy mạnh nhưng cũng không phải vạn năng.

Thương thế khôi phục không vấn đề, nhưng đạo cảnh tu vi tổn thương cần từ từ hồi phục. "Đa tạ Nữ Oa sư muội!" Thái Thanh đạo nhân hướng về phía Nữ Oa hành lễ.

Nữ Oa vội vàng đáp lễ, kế đó có chút mê hoặc hỏi: "Đại sư huynh..." Thái Thanh đạo nhân phảng phất hiểu rõ, thản nhiên nói:

"Ngô danh Thái Thanh, là do bản thể kế thừa ý chí Bàn Cổ thần sau đó phân hóa ra một đạo phân thân, chuyên thủ hộ Hồng Hoang.

Sư muội gọi ta là Thái Thanh là được." "Thái Thanh sư huynh!" Giờ khắc này, Nữ Oa lờ mờ đã hiểu.

Gọi là Đại sư huynh, hoặc Thái Thanh sư huynh đều chuẩn xác.

Nếu không sai, Thái Thanh sư huynh cùng Lão Tử vốn là nhất thể, chỉ là Tam Thanh do Nguyên thần của Đại thần hóa thành, thân là người đứng đầu Tam Thanh, Lão Tử rõ ràng có biệt khác với Nguyên Thủy và Thông Thiên, cư nhiên có tín niệm thủ hộ thiên địa Hồng Hoang.

Có khả năng do hậu kỳ lý niệm xung đột, cho nên Lão Tử trảm ra đạo phân thân này.

Bản thể vẫn đi theo con đường tự ngã đại đạo.

Phân thân Thái Thanh thì kế thừa tín niệm thủ hộ Hồng Hoang.

Thực sự có chút phức tạp.

Theo ý nghĩa nghiêm khắc, Thái Thanh đạo nhân và Lão Tử hỗ vi nhất thể, không đơn thuần là phân thân và bản thể đơn giản như vậy, mà càng giống như một người bị chia làm hai?

Lại nhìn tu vi của Thái Thanh đạo nhân, là Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Trước đó giao thủ với Lão Tử, tu vi cũng không kém, vô hạn tiếp cận Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Chia làm hai mà đều lợi hại như vậy, nếu hợp nhất thì "Lão Tử" phải mạnh đến mức nào?

Nữ Oa triệt để bị sự thật lật đổ nhận thức này làm cho chấn kinh.

Nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc ôn chuyện.

Ba đại hóa thân của Hồng Quân đang nhìn bọn họ đầy thù hận.

Thiếu niên Hồng Quân lệ thanh quát: "Lưu lại ba ngàn đạo tắc, bản tọa có thể tha cho các ngươi rời đi." Giờ phút này, hắn đã không còn kỳ vọng mượn sức Đế Giang, Chúc Cửu Âm để luyện hóa ba ngàn đạo tắc.

Chỉ hy vọng hai vị này có thể trả lại chút để uẩn cuối cùng mà hắn khổ tâm tích lũy mười ức tám ngàn vạn năm qua.

Đế Giang nghe vậy lại cười ha hả nói: "Hồng Quân, ngươi nghĩ hay lắm.

Có ngon thì từ trong tay lão tử cướp về!" "Tha ta rời đi?" Chúc Cửu Âm cười a a nói: "Hiện tại không phải là vấn đề ngươi có tha hay không, mà là xem chúng ta có nguyện ý đi hay không." Hiện tại bốn đánh ba, tuy Thái Thanh đạo nhân trọng thương, đạo cảnh có tổn hao, nhưng Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trong tay, ngăn cản một vị là không thành vấn đề.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm mỗi người chiến một kẻ cũng không thành vấn đề.

Như vậy, dư ra một Nữ Oa.

Nàng phối hợp với ai cũng đều có khả năng trong thời gian ngắn chém giết một hóa thân Thiên Đạo Đỉnh Phong của Hồng Quân. "Tìm chết?" Trung niên Hồng Quân mặt đầy nộ khí.

Hắn bị uy hiếp rồi.

Bao nhiêu năm rồi chưa có ai dám uy hiếp hắn. "Nói nhảm thật nhiều!" Trong mắt Đế Giang hung quang chợt hiện, "Oanh!" Mạnh mẽ một cước đạp nát thiên địa, thân hình phảng phất trong sát na hoành độ vô số trọng hư không, một quyền nện về phía Trung niên Hồng Quân.

Sắc mặt Trung niên Hồng Quân biến đổi, trong tay xuất hiện một thanh hắc sắc tế kiếm, mạnh mẽ cắt chém hư không. "Xoẹt!" Cũng không biết thanh hắc sắc tế kiếm kia là bảo vật gì, Đế Giang một quyền nện xuống, thân kiếm rung động, hình thành một đạo hắc sắc hồ quang, trực tiếp đem quyền kình phong tỏa. "Hả?" Trong mắt Đế Giang thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Hắn đột nhiên ra tay là muốn cho Hồng Quân một cái hạ mã uy.

Trung niên Hồng Quân hiển nhiên trước đó nhập vào Thái Cực Đồ đại chiến đã có không ít tổn thương, nhưng dù vậy vẫn có thể phong trụ được thế công.

Hồng Quân quả nhiên không thể khinh thường. "Các ngươi thật sự muốn cùng bản tọa bất tử bất hưu sao?" Trung niên Hồng Quân bị tập kích bất ngờ, ánh mắt sung huyết vô tận âm mai.

Chương 305

Quanh thân ẩn hiện tử hắc sắc lôi đình tử quang lấp lóe, khiến hắn trông như thần như ma. "Cẩn thận!" Thái Thanh đạo nhân đột nhiên trầm giọng quát. "Vút!" Lão niên Hồng Quân vốn luôn lặng lẽ không tiếng động chợt ra tay, phất trần trong tay vung lên, vạn thiên ngân ti phi vũ, uyển như ngân long đằng không, lao thẳng về phía "Chúc Cửu Âm".

Chính xác hơn là nhắm thẳng vào vị trí trước ngực Chúc Cửu Âm, nơi đặt Thời Không Bảo Kính. "Không ổn!" Đế Giang lập tức đại kinh.

Thời Không Bảo Kính tự nhiên không sợ lực lượng phất trần, nhưng trong bảo kính lại đang giam giữ Đế Tuấn và Hạo Thiên.

Một khi tao ngộ ngoại lực va chạm, Chúc Cửu Âm không đủ sức duy trì phong cấm, e rằng lập tức sẽ giải phóng hai cỗ khôi lỗi của Hồng Quân ra.

Đến lúc đó, tiền công tận khí (công dã tràng). "Oanh long!" Thời khắc mấu chốt, một luồng hồng quang ánh xạ cửu thiên.

Hồng Tú Cầu một đường đụng nát vô tận hư không, hung hăng nện vào đám vạn thiên ngân long kia. "Oanh long phanh!" Tiếng nổ lớn vang lên.

Lão niên Hồng Quân kia mới là vị mạnh nhất trong ba đạo phân thân, ẩn ẩn sở hữu chiến lực tiếp cận Chí Tôn Ma Thần.

Nữ Oa bất quá mới sơ nhập Thiên Đạo Đỉnh Phong, so với hắn vẫn kém một bậc. "Oanh!" Đương trường nàng bị đụng cho sắc mặt trắng bệch, Hồng Tú Cầu cũng bị đánh bay.

Nhưng lại tranh thủ được thời gian quý báu cho Chúc Cửu Âm. "Bá!" Một dòng sông thời gian mở ra dưới chân hắn, Chúc Cửu Âm đạp lên trường hà, thân hình trong sát na xuyên việt quá khứ tương lai.

Vạn thiên ngân long phi vũ, lại không một cái nào có thể đánh trúng chân thân của hắn.

Lúc này, Nữ Oa sau khi hồi thần liền bạo quát một tiếng, trực tiếp thúc giục Tru Tiên Tứ Kiếm vừa cường đoạt được sau khi Côn Bằng bị chế phục. "Oanh long!" Một chùm kiếm quang to lớn bằng không sinh ra, chém thẳng xuống thanh phất trần kia.

Bên kia, Thái Thanh đạo nhân cũng thúc giục Thái Cực Đồ. "Oanh!" Một tòa kim kiều hoành khóa hư không, hung hăng hướng về phía bản thể Lão niên Hồng Quân mà chém tới.

Trong Tứ Thánh, kẻ khiến Hồng Quân kiêng kỵ nhất không nghi ngờ gì chính là "Thái Thanh đạo nhân" - đệ tử ngày xưa của hắn, hay chính xác hơn là một bộ phận của đại đệ tử nhà mình.

Thái Cực Đồ được hắn tế luyện ức vạn năm, sớm đã hình thần hợp nhất, ngay cả Hồng Quân cũng không dám khinh thường.

Hơi chần chờ một chút, Lão niên Hồng Quân lựa chọn lui lại. "Oanh long!" Kim kiều rơi vào chỗ không người, bị từng đạo đại đạo chi lực ngăn cản.

Tạo Hóa Ngọc Điệp bắt đầu phát lực.

Nữ Oa dùng Tru Tiên Kiếm chém xuống, trảm lạc vạn thiên ngân ti, công kích của Lão niên Hồng Quân bị bức lui. "Hô!" Chúc Cửu Âm một lần nữa hiển hóa thân hình, sắc mặt lược hiển tái nhợt, trong mắt ẩn chứa vài phần kinh quý.

Chó cắn người không sủa, câu nói này một chút cũng không sai.

Từ lúc bắt đầu, Thiếu niên Hồng Quân thì điên cuồng cắn xé,

Trung niên Hồng Quân cũng cùng Đế Giang ngạnh kháng, khí thế như cầu vồng, khiến người ta theo bản năng cho rằng hai vị này mới dễ động thủ nhất, cho nên đại bộ phận tâm thần đều đặt lên người họ.

Ai ngờ Lão niên Hồng Quân từ lúc xuất hiện đến giờ tồn tại cảm cực thấp lại đột nhiên ra tay, vừa ra tay đã là sát chiêu.

Suýt chút nữa là tiêu đời.

Không phải bản thân hắn có nguy hiểm tính mạng, mà là Thời Không Bảo Kính một khi bị đánh trúng, sức mạnh thời không mất cân bằng, thả ra Đế Tuấn, Hạo Thiên vừa vất vả phong ấn, vậy thì lỗ to.

May là đồng bạn đủ cơ cảnh. "Tốt, tốt!" Đế Giang nhìn ba đại phân thân Hồng Quân trước mặt, trong mắt phóng ra sát phạt chi ý thôi xán.

Bất kể là Thiếu niên, Trung niên hay Lão niên, kỳ thực quy căn kết để đều chỉ là ý chí cá nhân của Hồng Quân.

Căn bản không phải ba cá thể độc lập, tất cả đều là Hồng Quân ngụy trang mà thôi.

Nhưng thiên thiên... suýt chút nữa trúng kế lừa gạt đê liệt này. "Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Hiện tại quay đầu còn kịp." Lão niên Hồng Quân ánh mắt trầm trầm, ẩn ước chớp động tia hàn mang.

So với hai đạo phân thân kia, Lão niên Hồng Quân mới là kẻ lợi hại nhất, cũng tiếp cận chân thân Hồng Quân nhất.

Ban đầu, hắn quả thực muốn bắt trọn đám người Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Nhưng theo chiến sự lan rộng, hiện nay hắn chỉ muốn thu hồi ba ngàn đạo tắc.

Có ba ngàn đạo tắc trong tay, sớm muộn gì cũng có thể hoàn toàn luyện hóa, đến lúc đó đạo cảnh tu vi tự nhiên tiến thêm một bước.

Nhưng hiện tại, ba ngàn đạo tắc bị Đế Giang và Chúc Cửu Âm phân chia trấn áp, một khi để bọn họ rời đi, nghĩa là để uẩn tích lũy ức vạn năm sẽ mất trắng.

Đây là tổn thất vô luận như thế nào cũng không thể thừa nhận.

Tốt nhất là Đế Giang, Chúc Cửu Âm giao ra "ba ngàn đạo tắc", đôi bên bình an vô sự!

Nhưng hiển nhiên, Đế Giang và Chúc Cửu Âm không muốn thế.

Đế Giang nhìn về phía Lão niên Hồng Quân, trong mắt phóng ra hung quang chói lọi, lạnh lùng nói: "Hồng Quân lão nhi, năm đó khi ngươi dẫn Thập đại Tiên thiên Hỗn độn Ma thần đánh lén, có từng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?

Hôm nay chẳng những ngươi không lấy lại được ba ngàn đạo tắc, mà ngay cả cái mạng già của ngươi cũng phải để lại!" "Bằng vào các ngươi?" Lão niên Hồng Quân cười, nụ cười có chút trương cuồng, có chút bá đạo.

Hắn phóng túng nói: "Cuồng ngôn.

Bản tọa từ thời Thái Cổ đã tung hoành một phương, vị liệt ngôi tôn trong ba ngàn Hỗn độn Ma thần.

Kiếp Khai Thiên, ba ngàn Ma thần vẫn lạc, duy chỉ có bản tọa tồn hoạt.

Nhập chủ Hồng Hoang đại thế giới, cùng La Hầu tranh đoạt thiên mệnh và chiến thắng.

Chứng đạo thành Thánh, khai sáng Hồng Hoang tam thiên đại đạo.

Bằng vào các ngươi, một đám tiểu nhi cũng dám vọng ngôn giết

bản tọa?" Tính kỹ lại quá khứ, Hồng Quân xác thực là một bậc anh tài cái thế.

Dù là nối tiếp thời Hỗn độn hay trải dài suốt mười ức tám ngàn vạn năm sau này, hắn cũng đủ sức xếp trong top 10.

Chỉ bằng Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Thái Thanh đạo nhân mà đòi giết hắn, quả thực có chút khoa trương.

Đế Giang cũng không nói nhảm nữa, tóm lại hôm nay tuyệt đối không thể để Hồng Quân lão nhi được hời. "Giết!" Một tiếng bạo quát, Đế Giang xé rách trọng trọng hư không, tay nâng Hỗn Độn Chung lao thẳng về phía Lão niên Hồng Quân trấn áp.

Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Thái Thanh đạo nhân cũng đồng thời ra tay.

Thái Thanh đạo nhân đối phó Trung niên Hồng Quân.

Nữ Oa đối phó Thiếu niên Hồng Quân.

Chúc Cửu Âm thì nhớ thù Lão niên Hồng Quân vừa đánh lén, cộng thêm việc lão già này xác thực là chiến lực mạnh nhất, liền thúc giục Thời Không Bảo Kính, hùa cùng Đế Giang đánh Lão niên Hồng Quân.

Ba phương đại chiến, toàn bộ hư không bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp lập tức nổi lên vạn trượng kinh đào.

Lúc này, sức mạnh của Hồng Quân đã bị rút đi hơn bảy thành.

Sức mạnh còn lại căn bản không đủ để phong tỏa thiên địa dị động bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Rất nhanh, khí tức của Tứ Thánh Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thái Thanh, Nữ Oa liền xuyên qua Tạo Hóa Ngọc Điệp bức xạ ra ngoài. "Đại ca, Cửu đệ?

Nữ Oa tỷ tỷ?" Tại Thiên Ngoại Thiên, trong Hỗn độn, Hậu Thổ là Thánh nhân đầu tiên phát giác dị thường.

Khi cảm ứng được mấy đạo khí tức quen thuộc kia, nàng lập tức vui mừng.

Tuy khí tức ba động kịch liệt, rõ ràng đang trải qua đại chiến, nhưng biết được họ vẫn an nhiên vô sự là đủ rồi.

Kế đó, trong mắt nàng phóng ra sát phạt chi thế hừng hực. "Oanh long!" Luân Hồi đạo tắc trên đỉnh đầu cuộn trào, tức khắc ngưng tụ ra một cái "Lục Đạo Luân Hồi Bàn" khổng lồ.

Giờ khắc này, ức vạn chúng sinh Hồng Hoang đều có cảm ứng. "Bá bá bá!" Ức vạn kim sắc linh quang phi xạ, phảng phất như Lục Đạo Luân Hồi Bàn thực sự trong U Minh Địa Phủ được triệu hoán tới.

Chương 306

Sự thật thì không phải, nhưng giờ khắc này, "Luân Hồi đại đạo" của nàng đã được thôi phát đến cực hạn.

Cái bánh xe khổng lồ sáu màu kia như từ hư hóa thực, tản phát ra lẫm nhiên chi uy, tựa hồ có thể trấn áp cửu thiên thập địa, khí tức khủng bố quét ngang chư thiên. "Oanh long long!" Nó lao thẳng về phía tên Ma thần cảnh giới Thần Chủ trước mặt nghiền áp tới.

Tên Ma thần này trước đó trải qua một phen khổ chiến, đại đạo đã bị tổn thương, lại thêm đồng bạn liên tiếp bị giết, sớm đã mất đi ý chí chiến đấu.

Nay thấy Hậu Thổ lại xuất kỳ chiêu, còn hung mãnh hơn bất kỳ lần công kích nào trước đó, lập tức mặt lộ vẻ tuyệt vọng. "Ông!" Đại đạo chi lực trên đỉnh đầu hắn chấn động, bị cưỡng ép ngưng tụ thành một cây chiến chùy, nện xuống Lục Đạo Luân Hồi Bàn. "Oanh long long!" Lục Đạo Luân Hồi Bàn chấn động không thôi, nhưng trọng bảo thừa tải sự luân chuyển của chư thiên sinh linh này tịnh không vì thế mà vỡ nát, ngược lại bộc phát ra uy năng kinh người. "Oanh long, rắc!" Chiến chùy ngưng tụ từ đại đạo của tên Thần Chủ cảnh Ma thần bị nghiền nát ngay tại chỗ, hóa thành vô số linh quang dung nhập vào bánh xe sáu màu.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn trở nên càng thêm cường đại, "Oanh long long" lao thẳng tới nghiền áp bản thể tên Ma thần. "Không!!!" Trong tiếng gào thét kinh khủng tột cùng, ma thể của tên Thần Chủ cảnh Ma thần kia bị nghiền nát ngay tại chỗ.

Xương cốt cánh tay thốn thốn băng toái, tiếp đó là thân thể... cuối cùng ngay cả đầu lâu cũng bị "Oanh nhiên" nghiền nát.

Toàn bộ tinh huyết Ma thần, đạo tắc chi lực phân phân bị bánh xe sáu màu hấp thu.

Một tia "Đại đạo chi lực" mà Hậu Thổ vẫn luôn khiếm khuyết trong nháy mắt được bổ sung đầy đủ. "Oanh long!" Bình cảnh bị phá vỡ, Hậu Thổ thành công tấn cấp Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Khoảnh khắc này, ức vạn sinh linh Hồng Hoang đều có sở sát giác, phảng phất như được cảm ứng, ai nấy đều trở nên tinh thần phấn chấn. "Tất thắng!" Giây tiếp theo, tiếng gào thét chấn thiên.

Từng đạo niệm lực bàng bạc hội tụ thành một, gia trì lên tượng điêu khắc Bàn Cổ.

Thiên Đạo bản nguyên cũng tại thời khắc này tiến thêm một bước.

Liên tiếp gia tăng hai chiến lực Thiên Đạo Đỉnh Phong, bản nguyên của Hồng Hoang Thiên Đạo tự nhiên càng thêm cường đại.

Cùng lúc đó.

Tại sâu trong Vô Tận Hỗn Độn Hải.

Bàn Cổ tâm có sở cảm, đáy lòng hiện lên một nụ cười.

Hắn cảm ứng được Nữ Oa và Hậu Thổ tương kế phá cảnh.

Trải qua mấy ngàn năm, hai nàng rốt cuộc cũng thành công đánh vỡ bình cảnh, tu thành Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Đáng mừng đáng chúc.

Quan trọng nhất là, có hai nàng tấn cấp, trận chiến hạ giới coi như đã ổn.

Cũng nhờ Thiên Đạo bản nguyên gia cường, đạo tắc chi lực mà hắn tổn hao trong các trận đại chiến liên miên trước đó lập tức được bổ đầy.

Chẳng những thế còn có xu thế tiến thêm một bước. "Oanh long long!" Thân hình hắn từ chín ngàn bảy trăm vạn trượng ban đầu lại cao thêm hai trăm vạn trượng, cự phủ trong tay cũng tùy theo đó mà trướng đại. "Oanh long!" Một búa cường đại vô song trực tiếp chém về phía Thủy Nguyên Ma Thần!

Lúc này còn lại Không Gian Ma Thần Dương Mi, Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Huyền Âm Ma Thần Thái Âm, Chí Dương Ma Thần Liệt Dương, cùng với Thủy Nguyên Ma Thần Thiên Thủy.

Trong đó Dương Mi và Thời Thần một tổ, Thái Âm và Liệt Dương một tổ.

Chỉ có Thủy Nguyên Ma Thần cô gia quả nhân một mình, không giết hắn thì giết ai?

Ngay khi Bàn Cổ cự phủ chém về phía Thủy Nguyên Ma Thần.

Dương Mi, Thời Thần, Thái Âm, Liệt Dương gần như không hẹn mà cùng ra tay tương trợ.

Thời Không đại đạo tung hoành.

Âm Dương chi lực giảo sát.

Cùng nhau hướng về phía Bàn Cổ cự phủ ngăn cản.

Hiện giờ chỉ còn lại năm đại Tiên thiên Hỗn độn Ma thần, nếu Thủy Nguyên Ma Thần chết, tiếp theo tất nhiên sẽ đến lượt bốn kẻ còn lại.

Cho nên giờ khắc này, tứ đại Ma thần đều sử xuất toàn bộ bản lĩnh, thật tâm muốn cứu Thủy Nguyên Ma Thần.

Nếu là trước đây, Bàn Cổ có xác suất lớn bị bọn chúng ngăn cản.

Dù sao Thời Thần Dương Mi hay Thái Âm Liệt Dương đều không phải kẻ yếu.

Đặc biệt khi đại đạo tương hợp, liên thủ lại bộc phát uy năng không phải phép cộng đơn giản một cộng một bằng hai.

Nhưng lần này lại khác.

Nữ Oa, Hậu Thổ trước sau tấn cấp Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh, bản nguyên chi lực của thế giới Hồng Hoang tăng lên, kéo theo tu vi đạo cảnh của hắn cũng nước lên thì thuyền lên, đại đạo chi lực trong nháy mắt tăng vọt một đoạn dài.

Cự phủ chém tới đâu, lập tức hình thành thế chẻ sóng rẽ nước. "Oanh long!" Thái Âm, Liệt Dương đại đạo tương hợp ngưng thành Âm Dương Luân Bàn vừa mới chạm vào liền bộc phát tiếng nổ kinh thiên.

Chưa chống đỡ được mấy giây, "Oanh nhiên" nổ tung.

Tiếp đó Dương Mi, Thời Thần cấu kiến thời không thông đạo, muốn trực tiếp lôi Thủy Nguyên Ma Thần ra khỏi tuyệt cảnh.

Nhưng cự phủ trong tay Bàn Cổ đi còn nhanh hơn, phủ mang đi tới đâu ẩn ẩn khóa chặt lấy Thủy Nguyên Ma Thần, dù chạy đằng trời cũng không tránh khỏi một búa này. "Không!!!" Mắt thấy cự phủ đuổi tới, Thủy Nguyên Ma Thần trong miệng phát ra tiếng gào thét thê lương.

Đáng tiếc, vô sự vô bổ. "Oanh!" Một búa kia rốt cuộc cũng rơi xuống.

Bên ngoài cơ thể Thủy Nguyên Ma Thần, một dòng sông Thủy Nguyên chấn động, nổi lên vạn trượng sóng cả.

Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ cũng tại thời khắc này cực lực thúc giục sức mạnh thời không, muốn vì Thủy Nguyên Ma Thần ngăn cản một lát.

Nhưng nỗ lực chung quy đều là đồ lao. "Oanh long!" Dưới một

búa này, thông đạo thời không sụp đổ.

Dòng sông Thủy Nguyên do Thủy Nguyên Ma Thần ngưng tụ dưới cú chém của cự phủ càng thêm bất kham, gần như trong sát na đứt đoạn.

Trong một tiếng kêu thê lương, Thủy Nguyên Ma Thần đương trường bị chém làm hai đoạn. "Ông!" Một bóng người màu thủy lam hiện ra, định mang theo chân linh độn đào.

Bàn Cổ đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội đó, tùy tiện vung tay một cái, "Vút!" một đạo thanh khí bộc phát, tức khắc tiêu diệt hắn ngay tại chỗ.

Giơ tay chộp lấy. "Oanh long!" Một dòng Thủy Nguyên đại đạo lập tức bị chộp ra.

Bốn đại Tiên thiên Hỗn độn Ma thần còn lại thấy cảnh này, không ai không kinh hãi muốn chết.

Giờ khắc này, trong lòng cả hai bên đều không thể kìm nén ý niệm đào tẩu vào hư không.

Quá đáng sợ rồi, Bàn Cổ đơn giản chính là ác mộng của bọn chúng.

Nhưng lại không có kẻ nào mạo muội hành động.

Một mặt là chưa liên hệ được với Hồng Quân, muốn đào tẩu bắt buộc phải có Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân che chở.

Mặt khác, ai biết lúc này bỏ chạy có chọc giận Bàn Cổ hay không?

Nếu dẫn đầu đào tẩu, bị Bàn Cổ nhắm vào, chẳng phải là tiêu đời sao?

Ánh mắt Bàn Cổ lưu chuyển, rơi vào trên người Huyền Âm Ma Thần Thái Âm và Chí Dương Ma Thần Liệt Dương.

So với Không Gian Ma Thần Dương Mi và Thời Gian Ma Thần Thời Thần thì hai vị này rõ ràng dễ đối phó hơn một chút.

Tiên nhược hậu cường (trước yếu sau mạnh), từng bước tiêu diệt! "Ông!" Bàn Cổ trực tiếp đem Thủy Nguyên đại đạo vừa cướp được dung nhập vào tứ sắc cự phủ trong tay.

Lúc này, cự phủ dung nạp năm dòng bản nguyên đại đạo, cường hãn vô song, ẩn ước cụ bị vài phần uy thế của Khai Thiên Phủ năm xưa.

Đặc biệt khi Bàn Cổ phát động chiến kỹ Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, quả thực giống nhau y đúc.

Chương 307

"Oanh long long!" Trong hư không, một chiếc búa lớn hư ảnh không ngừng phóng đại, mục tiêu chính là Thái Âm và Liệt Dương. "Nhị vị đạo hữu, trợ ta!" Huyền Âm Ma Thần Thái Âm lệ quát một tiếng, gần như đồng thời đem Huyền Âm đại đạo của bản thân thôi phát đến cực hạn.

Chí Dương Ma Thần Liệt Dương ở bên cạnh tựa hồ cũng biết nếu lúc này không liều mạng thì đây có thể là trận chiến cuối cùng, cho nên quả đoán đem Chí Dương đại đạo toàn bàn thôi phát.

Âm Dương hợp nhất, hư không diễn hóa ra một cái Âm Dương Luân Bàn khổng lồ, tựa hồ bao hàm một loại thiên địa chí lý nào đó, một mặt thâm lam, một mặt hỏa hồng, sung xích vô thượng cuồng bá chi ý.

Trong lòng Dương Mi, Thời Thần chấn động, nhưng cũng ngay lập tức thi triển viện thủ.

Rất đơn giản, Bàn Cổ hiện tại không đối phó bọn họ là vì có Thái Âm, Liệt Dương đỡ đạn.

Một khi hai kẻ kia bị giết, rất nhanh sẽ đến lượt mình.

Bất kể xuất phát từ tâm thái gì, đều phải bảo vệ Thái Âm, Liệt Dương. "Oanh!" Trong hư không, sức mạnh thời không giao thoa, diễn sinh ra một tòa Thời Không Cự Luân, trực tiếp bao phủ bên ngoài Âm Dương Luân Bàn của Thái Âm và Liệt Dương.

Hai bên hợp nhất, lập tức bộc phát ra vô hạn uy năng. "Oanh long long!" Khi Bàn Cổ cự phủ chém xuống, đạo tắc chi lực khủng bố di tản, phương viên ức vạn dặm đều hóa thành chiến trường.

Tứ sắc cự luân rung động, bộc phát ra khí tức ngút trời, không ngừng đối kháng với lực lượng của cự phủ. "Oanh, oanh, oanh!" Hư không truyền ra từng trận bạo minh, vụ nổ đợt này tiếp đợt khác, chấn động vô tận hỗn độn vực.

Trong mắt Bàn Cổ tinh mang xán nhiên, đại đạo chi lực cuồn cuộn không ngừng dũng nhập ngũ sắc cự phủ.

Cự phủ vốn do năm dòng đại đạo chi lực ngưng tụ thành, được đại đạo chi lực tương trợ, lập tức bộc phát ra uy năng vô cùng. "Oanh long long!" Hư không nổ tung.

Đạo tắc chi lực khủng bố không ngừng áp bách tứ sắc cự luân.

Rốt cuộc, nương theo một tiếng "Rắc" vang lên, Thời Không đạo tắc mà Dương Mi, Thời Thần hợp lực thêm vào bên ngoài Âm Dương cự luân xuất hiện một vết nứt.

Có một ắt có hai, từ điểm lan ra diện.

Tiếng "rắc rắc" không dứt bên tai, trong chốc lát, bên ngoài tứ sắc cự luân đã chi chít vết nứt. "Oanh!" Bàn Cổ mạnh mẽ phát lực, tứ sắc cự luân lập tức không thể duy trì, "Oanh nhiên" nổ tung. "Không!!!" Trong tiếng thảm thiết tuyệt vọng của hai đại ma thần Thái Âm, Liệt Dương, cự phủ hoành không chém xuống. "Xoẹt...

Oanh!" Nương theo tiếng nổ, Thái Âm Ma Thần đương trường bị chém thành hai khúc.

Liệt Dương Ma Thần không màng bi thương, quanh thân bốc lên từng đạo liệt diễm định đào tẩu vào hư không. "Oanh!" Bàn Cổ ra tay còn nhanh hơn hắn, phủ mang kinh thiên, "Xoẹt" một tiếng, Liệt Dương Ma Thần bị giết tại chỗ. "Oanh oanh!" Liên tiếp hai đại Tiên thiên Hỗn độn Ma thần vẫn lạc, trời hiện dị tượng, một dòng Huyền Âm, một dòng Chí Dương đại đạo phân biệt hiển hóa.

Thái Âm, Liệt Dương vừa chết, Dương Mi và Thời Thần mất đi bình chướng cuối cùng.

Biết đại thế đã mất, hai kẻ này không chút chần chờ, "Vút vút" đồng thời độn đào vào hư không.

Bàn Cổ liếc mắt nhìn phương hướng hai kẻ kia rời đi, cũng không vội đuổi theo.

Trước tiên thu lấy đại đạo hiển hóa sau khi Thái Âm, Liệt Dương chết, mới phi thân hướng về hạ giới.

Hỗn độn Ma thần không được tùy tiện xâm nhập Hỗn Độn Hải, Dương Mi và Thời Thần có thể vào được hoàn toàn là do Hồng Quân lão tổ mượn sức Tạo Hóa Ngọc Điệp che chở.

Nay hai kẻ đó muốn chạy cũng chỉ có thể đi tìm Hồng Quân.

Cho nên Bàn Cổ một chút cũng không lo lắng bọn họ chạy thoát.

Huống hồ, lần này liên trảm tám đại Tiên thiên Hỗn độn Ma thần, đã sớm kiếm được bồn mãn bát mãn (đầy bồn đầy bát).

Chiến sự hạ giới chắc cũng đã đi vào hồi kết.

Sau trận chiến này, trình độ tổng thể của vạn linh Hồng Hoang ít nhất phải tăng gấp ba lần.

Lãi to! "Vút!" Bàn Cổ hoành khóa hư không, trực tiếp biến mất nơi sâu thẳm Vô Tận Hỗn Độn Hải.

Cùng lúc đó!

Tại Thiên Ngoại Thiên, Hỗn độn.

Kế Nữ Oa, Minh Hà lão tổ mượn Sát Lục đạo tắc trong cơ thể gia trì, ngạnh kháng lấy sức một người chém giết một tên Thần Chủ cảnh Ma thần.

Đến đây, mười tám tôn Thần Chủ cảnh Ma thần tập kích đã toàn diệt.

Hậu Thổ giờ khắc này tuy đã ổn định Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh nhưng tịnh không nhúng tay vào cuộc chiến Hồng Hoang.

Hỗn độn Ma thần số lượng tuy đông, nhưng mười tám vị đỉnh tiêm cường giả đều đã bị giết, những kẻ còn lại vừa vặn có thể dùng làm đối tượng luyện binh cho mọi người.

Trừ phi đi ra Hỗn độn ngoại vực, bằng không chư Thánh Hồng Hoang khó mà tìm được đối thủ tốt như vậy.

Hỗn độn ngoại vực nguy hiểm trùng trùng, trong thời gian ngắn hẳn sẽ không có giao tế trực tiếp.

Tầm thường Hồng Hoang Thánh nhân cũng không cụ bị năng lực hoành khóa Hỗn Độn Hải.

Bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Thái Thanh đạo nhân, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Tứ Thánh đại chiến ba đại phân thân Hồng Quân.

Lão niên phân thân của Hồng Quân mạnh nhất trong ba kẻ, nhưng lại phải lấy một địch hai, đối mặt với Đế Giang và Chúc Cửu Âm có chiến lực đồng dạng cường đại.

Kinh qua liên miên đại chiến, Đế Giang và Chúc Cửu Âm sớm đã quán thông đại đạo chi lực của mỗi người, ổn định bước vào Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh, không còn như trước kia phải mượn nhờ sức mạnh Thời Không Chi Thành mới phát huy được chiến lực đỉnh phong.

Hai người liên thủ, sức mạnh thời không bộc phát. "Oanh long long!" Lão niên phân thân của Hồng Quân bị đánh cho liên tiếp lui về phía sau.

Nếu không phải thân ở bên trong thiên địa của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể tùy thời mượn dùng sức mạnh của bảo vật này, e rằng đã sớm bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ chém chết.

Dù vậy, tình cảnh của Lão niên phân thân cũng ngập ngập khả nguy.

Một cái sơ sẩy sẽ bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm "hỗn hợp song đả", sức mạnh thời không bộc phát, hoành quán cổ kim, cắt chém vạn vật, quả thực bá đạo vô song.

Hồng Quân giờ phút này hận đến cực điểm cái tên đáng chết Dương Mi và Thời Thần.

Nếu không phải do Thời Không Chi Thành, thì Đế Giang và Chúc Cửu Âm làm sao có cơ duyên bực này, triệt để nắm giữ sức mạnh thời không, tịnh mượn đó leo lên Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Thời Không Chi Thành lại là do Dương Mi và Thời Thần liên thủ luyện chế, cho nên tự nhiên hắn hận lây sang hai vị Ma thần này.

Thái Thanh đạo nhân tuy trước đó tao ngộ ba phân thân hợp lực trọng thương, nhưng giờ khắc này lấy một địch một, đối mặt với Trung niên phân thân cũng đang bị thương thì vấn đề không lớn.

Thậm chí mượn dùng sức mạnh Thái Cực Đồ còn tỏ ra du nhận hữu dư.

Nếu nắm bắt được cơ hội, còn có thể gây ra chút thương hại cho Trung niên phân thân.

Tích tiểu thành đại, chiến quả cũng khả quan.

Cuối cùng là Nữ Oa đối chiến với Thiếu niên phân thân của Hồng Quân.

Thiếu niên phân thân là kẻ yếu nhất trong ba đại phân thân, đồng

thời lúc trước vây công Thái Thanh đạo nhân cũng chịu thương tổn lớn nhất.

Hiện tại, trong cơ thể hắn có Địa Thủy Phong Hỏa tàn phá, đó là thương hại do Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ lưu lại.

So sánh ra, Nữ Oa vừa đột phá Thiên Đạo Đỉnh Phong, đang ở thời kỳ chiến lực đỉnh phong.

Lại thêm trong tay vừa đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm của Côn Bằng, thứ được xưng là đệ nhất sát khí chư thiên. "Oanh oanh oanh!" Một người phân vai bốn góc, Nữ Oa trực tiếp bố hạ một tòa Tru Tiên Kiếm trận loại nhỏ.

Thiếu niên Hồng Quân bị vây ở trung ương đại trận.

Tuy rằng trước đây Nữ Oa chưa từng sử dụng Tru Tiên Kiếm trận, nhưng với tu vi Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh, cơ bản có thể làm được "nhất học tựu hội" (học một lần là biết), thậm chí "nhất khán tựu hội" (nhìn một lần là biết).

Khoảnh khắc cầm vào tay, nàng liền lĩnh ngộ được đủ loại diệu dụng trong đó.

Không dám nói phát huy trăm phần trăm, nhưng thất bát thập (70-80%) là có.

Đủ rồi. "Bá, bá, bá!" Vạn thiên kiếm khí tung hoành, hướng về phía Thiếu niên phân thân của Hồng Quân cắt chém.

Giờ khắc này Thiếu niên Hồng Quân mắt đầy lệ khí, cả người trên dưới chi chít vết kiếm lớn nhỏ.

Chương 308

"Oanh long", giơ tay lên liền có một dòng đại đạo chi lực phun trào, ngăn cản hơn chín thành chín kiếm khí bên ngoài, nhưng số còn lại vẫn rơi lên người hắn. "Phốc phốc phốc!" Huyết quang tung tóe, Thiếu niên Hồng Quân gần như thành một huyết nhân.

Phản quan Nữ Oa lại càng đánh càng hăng, cứ đà này đánh tiếp, hoàn toàn có khả năng độc lực bác sát Thiếu niên Hồng Quân.

Hả?

Đúng lúc này, Hồng Quân tựa hồ cảm ứng được điều gì.

Sắc mặt khẽ biến.

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Cùng lúc đó, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều có sở cảm. "Lui!" Một tiếng bạo quát, hai người gần như ngay lập tức rút lui về phía sau.

Thái Thanh đạo nhân phản ứng cũng không kém hai vị kia.

Nữ Oa tuy chậm nửa nhịp, nhưng cũng cảm nhận được một cỗ khí tức làm tim đập nhanh.

Chí Tôn Tiên thiên Hỗn độn Ma thần?

Trong lòng hãi nhiên, lại nhìn Thiếu niên Hồng Quân trọng thương sắp chết, chỉ cần thêm vài chục hiệp là nắm chắc phần thắng chém giết hắn.

Nhưng không kịp rồi.

Giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, lui!

Trước tiên làm rõ tình huống đã.

Nữ Oa quả đoán rút lui. "Oanh long!" Gần như ngay khoảnh khắc Tứ Thánh lùi lại, hư không bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp đột ngột nứt ra một cái khe. "Oanh, oanh!" Liên tiếp hai đạo khí tức bàng bạc hạo hãn hàng lâm.

Bằng không xuất hiện thêm hai bóng người.

Một kẻ mặc áo bào xám, dung mạo cổ phác, duy có khuôn mặt ẩn trong hư không mờ mịt không rõ, cả người như giới hồ hư thực chi gian.

Quanh thân hắn có một luồng Không Gian đạo vận lưu chuyển.

Kẻ còn lại mặc áo bào xanh, đôi mắt phảng phất vượt qua cổ kim, khắc đầy ý vị năm tháng, từ trên người hắn tựa hồ có thể soi thấy kiếp trước kiếp này vị lai, tất cả đều có dấu vết để lần theo. "Không Gian Ma Thần Dương Mi, Thời Gian Ma Thần Thời Thần?" Đế Giang, Chúc Cửu Âm vẻ mặt cảnh giác nhìn hai người.

Một kẻ tu hành Không Gian đại đạo, một kẻ tu hành Thời Gian đại đạo, dù chưa từng gặp mặt nhưng trên đời này, kẻ có thể vượt qua hai người họ về Không Gian và Thời Gian đại đạo, ngoại trừ hai vị Chí Tôn Ma Thần trong truyền thuyết thì còn có thể là ai?

Dương Mi, Thời Thần?

Nữ Oa đồng dạng vẻ mặt cảnh giác.

Thập đại Tiên thiên Hỗn độn Ma thần không phải đều theo Đại thần (Bàn Cổ) đi tới Vô Tận Hỗn Độn Hải rồi sao?

Sao lại trở về rồi!

Đại thần đâu?

Hồng Quân thấy Thời Thần, Dương Mi cũng đầy vẻ ngoài ý muốn.

Hai vị này không phải đang ở Vô Tận Hỗn Độn Hải giao chiến với Bàn Cổ sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ... "Tê!" Hồng Quân đột ngột hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhìn về phía hai người, trong mắt mang theo vẻ hãi nhiên nói: "Nhị vị đạo hữu, Bàn Cổ..." "Trừ hai ta ra, toàn diệt." "Mau đi!" Dương Mi, Thời Thần gần như đồng thời mở miệng.

Một kẻ giải thích chiến huống Vô Tận Hỗn Độn Hải, một kẻ thì thúc giục mau đi.

Toàn trình không có nửa phần ý tứ lãng phí thời gian.

Nghe thấy lời này, Hồng Quân không khác gì bị ngũ lôi oanh đỉnh.

Thập đại Chí Tôn Tiên thiên Hỗn độn Ma thần, trong tưởng tượng của hắn, đủ để chém giết Bàn Cổ.

Kết quả lại toàn quân bị diệt, chỉ có Thời Thần, Dương Mi hai vị bá chủ đào thoát ra được.

Nhìn tình hình, tựa hồ phía sau có truy binh?

Ai?

Bàn Cổ!

Tia hy vọng cuối cùng dưới đáy lòng triệt để tan vỡ.

Lúc này, hắn không dám chậm trễ nữa, lập tức trầm giọng quát: "Nhị vị đạo hữu trợ ta." Không cần hắn nói, Thời Thần, Dương Mi cũng sẽ làm như vậy. "Ông!" Bên ngoài cơ thể hai người hiện lên hai đạo quang hoa lưu ly thanh bạch, chính là bản mệnh đạo tắc chi lực: Thời Gian đại đạo, Không Gian đại đạo. "Oanh long!" Hư không chấn động.

Toàn bộ không gian bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp trong nháy mắt khuếch trương đến vô lượng lượng đại.

Giờ khắc này, uy năng của Tạo Hóa Ngọc Điệp được thôi phát đến cực hạn.

Hồng Quân tam thân hợp nhất, tức thì hiển hóa chân thân pháp tướng khổng lồ. "Oanh long long!" Mắt thường có thể thấy, một tôn Hồng Quân pháp tướng cao lớn ánh xạ hư không, phảng phất liên thông toàn bộ thế giới của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tứ Thánh Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa đang ở bên trong lập tức cảm nhận được một lực bài xích cực lớn.

Phảng phất như cả thiên địa đều đang bài xích bọn họ. "Đi!" Thái Thanh đạo nhân khẽ quát một tiếng. "Ông!" Thái Cực Đồ linh quang trán phóng, một đạo kim kiều hoành khóa hư không, tức khắc đụng nát thế giới bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Phảng phất như bắt một cây cầu thông ra ngoại giới, bốn phía địa thủy phong hỏa phun trào, nhưng hễ tới gần kim kiều sát na đều bình ổn trở lại.

Định địa thủy phong hỏa, vốn là sở trường của Thái Cực Đồ.

Ban đầu bốn đánh ba đại phân thân của Hồng Quân thì có phần thắng.

Nhưng hiện nay đột nhiên lòi ra hai đại Chí Tôn Tiên thiên Hỗn độn Ma thần, nếu còn ở lại thì chỉ có nước bị ngược đãi.

Bảo mệnh mới là chân lý duy nhất. "Bá bá bá!" Nữ Oa, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thái Thanh đạo nhân gần như trước sau bước lên kim kiều, lao thẳng ra bên ngoài.

Hả?

Giờ khắc này, Dương Mi, Thời Thần phảng phất phát hiện ra điều gì, ngước mắt nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Mâu quang chói lọi, liếc mắt liền thấy Thời Không Bảo Kính trước ngực hắn. "Tặc tử, sao ngươi dám?" Dương Mi lão tổ bạo quát một tiếng, liền muốn ra tay.

Thời Không Bảo Kính là hạch tâm của Thời Không Chi Thành, nếu có thể đoạt lại Thời Không Bảo Kính, hắn cùng Thời Thần liền có thể hợp lực khiên dẫn Thời Không Chi Thành ra.

Thậm chí chỉ cần có Thời Không Bảo Kính trong tay, hoàn toàn có thể luyện chế lại một tòa Thời Không Chi Thành.

Thứ quý trọng thật sự chính là Thời Không Bảo Kính, thứ gần như khó có thể sao chép. "Đừng!" Lúc này Hồng Quân lão tổ lại như phát hiện ra điều gì, lệ thanh nói: "Bàn Cổ đuổi tới rồi.

Bất cứ sự trễ nải nhỏ nào cũng có thể khiến chúng ta bị chặn lại.

Đào ly nơi này mới là quan trọng nhất lúc này." Thời Thần lão tổ tương đối lý trí hơn một chút, trầm giọng nói: "Dương Mi đạo hữu, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, chúng ta rút trước." Dương Mi tuy hận không thể hiện tại đoạt lại Thời Không Bảo Kính từ tay Chúc Cửu Âm, nhưng hắn biết Hồng Quân và Thời Thần nói đúng.

Nếu hiện tại vì tham lam mà lãng phí thời gian, bị Bàn Cổ chặn lại, vậy thì thật sự tiêu đời.

Sự hung tàn của Bàn Cổ, mọi người đều đã thấy rõ.

Tám đại Chí Tôn Tiên thiên Hỗn độn Ma thần bị hắn giết sạch, hai người bọn hắn nếu không chạy nhanh e rằng cũng khó thoát cái chết.

Trong thiên hạ, e rằng chỉ có "Đạo Chủ" mới có thể thất địch với hắn.

Dương Mi - vị Ma thần bá chủ ngày xưa, lần này triệt để bị giết đến sợ hãi rồi.

Chương 309

"Đi!" Một tiếng bạo quát. "Oanh long!" Sức mạnh thời không toàn số kích phát.

Hồng Quân cũng đồng thời mở ra chức năng xuyên toa của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Dưới sự hỗ trợ của Thời Không đại đạo, Tạo Hóa Ngọc Điệp gần như có thể vô thị hết thảy trở lực, đem tốc độ phát huy đến cực hạn. "Vút!" Trực tiếp chìm vào vô tận hư không.

Cùng lúc đó!

Tại ngoại giới. "Oanh long!" Một đạo kim kiều hoành khóa hư không.

Hỗn độn phảng phất phá khai một cái lỗ đen, ngay sau đó, thân ảnh Tứ Thánh Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa hiện ra.

Còn về phần Tạo Hóa Ngọc Điệp rời đi tốc độ quá nhanh, ngoại trừ Hậu Thổ đang ở cảnh giới Thiên Đạo Đỉnh Phong có sở cảm ứng ra, những Thánh nhân còn lại đều hoàn toàn không hay biết. "Phù!" Trở lại trong Hỗn độn, Nữ Oa vẫn còn sợ hãi.

Vừa rồi ở khoảnh khắc cuối cùng, tốc độ độn tẩu của Tạo Hóa Ngọc Điệp quả thực quá nhanh, nếu chậm một bước thì đã bị ném vào hỗn độn hư không, không biết phiêu dạt tới nơi nào rồi.

Cũng may nhờ Tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh đạo nhân có hiệu quả cố định thời không.

Lại có Đế Giang, Chúc Cửu Âm tinh thông Thời Không đại đạo cũng xuất lực không nhỏ.

Nếu không thì ở giây cuối cùng cũng bị Hồng Quân hại chết.

Tên tư này quả thực không phải thứ tốt lành gì.

Gần như cùng lúc. "Oanh!" Vô tận hỗn độn hư không nổ tung, một thân ảnh vĩ ngạn vô song xuất hiện trước mắt chư Thánh, chính là Bàn Cổ.

Trong tay hắn xách một cây cự phủ, trên lưỡi búa vết máu lốm đốm.

Mỗi một giọt huyết châu tinh oánh đều tản ra hung sát chi khí ngút trời, phảng phất như có linh tính riêng.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong cự phủ dường như phong ấn thi thể của từng vị Thần Ma... có kẻ bị chém ngang lưng, có kẻ bị chém đầu, có kẻ tứ chi đứt đoạn, đủ loại kiểu chết. "Tê!" Cảnh tượng này làm chấn kinh Hồng Hoang chư Thánh. "Phụ thần uy vũ!" Ngay sau đó, trong Hỗn Độn vang lên tiếng gầm chấn thiên.

Diệt Thu, Chúc Dung, Huyền Minh, Hình Thiên, Nhân Tộc Tam Tổ, Trấn Nguyên Tử, Chúc Long, Thiên Hỏa, Khổ Trúc cùng các thánh cũng không màng chém giết Hỗn Độn Ma Thần, từng người thần tình chấn phấn, trong mắt bắn ra chiến ý hừng hực.

Tầm thường sinh linh có lẽ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng những kẻ tu vi thấp nhất cũng là tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân tự nhiên có thể nhìn ra một chút manh mối.

Lại thêm việc chiến sự vừa bắt đầu, Bàn Cổ đã kéo theo mười vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần tiến vào sâu trong Hỗn Độn Hải chém giết.

Đó cũng là vì bọn họ, bằng không, loại cấp bậc tồn tại này giao thủ, dù chỉ là dư ba cũng đủ để tồi hủy tất cả.

Một cái không cẩn thận, cả Hồng Hoang đại thế giới đều sẽ bị đánh nổ.

Nay Bàn Cổ trở về, huyết sắc chiến phủ bị nắm chặt trong tay kia phân minh là dùng tàn khu của "Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần" ngưng luyện thành.

Khí phách bực nào!

Cũng khó trách Lục Thất Trọng Thiên Đạo Cảnh thánh nhân nhìn không ra.

Đối với Nữ Oa, Hậu Thổ, Thái Thanh đạo nhân, Đế Giang, Chúc Cửu Âm những Thiên Đạo đỉnh phong này mà nói, lại rõ ràng cảm ứng được trong cự phủ dung luyện năm đạo quy tắc khủng bố.

Đó phân minh là năm vị "Đại Đạo" trong số những Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bị Bàn Cổ chém giết ngưng tụ mà thành.

Lấy Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần ma thần thể làm thân, lại có năm điều đỉnh phong Đại Đạo làm hồn, đem phẩm cấp cự phủ đẩy lên cao hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Kham xưng thiên hạ đệ nhất "Hung binh", duy chỉ có nguyên bản "Khai Thiên Phủ" mới có thể cùng nó so cao thấp.

Chẳng lẽ Phụ thần muốn một lần nữa ngưng luyện Hỗn Độn đệ nhất hung binh Khai Thiên Phủ?

Khai Thiên Phủ, sớm tại năm đó sau khi khai thiên, liền chia làm bốn, hóa thành Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đây là do Đại Đạo giới hạn, lại chịu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần phản phệ mới có thể như thế.

Hầu như không có khả năng trọng tụ.

Nhưng, nếu lại luyện ra một thanh hung binh kham so với "Khai Thiên Phủ", ngược lại rất có khả năng.

Tại thời điểm Hồng Hoang chúng thánh kích động vạn phần, Bàn Cổ kính trực vung tay. "Ông!" Cự phủ trong tay thuấn tức tứ phân ngũ liệt, lao thẳng về phía Hồng Hoang đại thế giới.

Chúng thánh không ai không bị một màn này làm cho kinh ngạc.

Phụ thần đang làm gì?

Trước một khắc còn đang suy đoán Bàn Cổ khả năng muốn luyện chế một kiện tuyệt thế thần binh kham so với Thái Cổ Hỗn Độn đệ nhất chí bảo "Khai Thiên Phủ".

Nhưng đảo mắt, Bàn Cổ đã phân giải cự phủ.

Cự đại thân búa ngay sát na chạm vào Thiên Ngoại Thiên bích chướng, "Oanh long!" Thiên địa chấn chiến.

Tất cả chư thánh đều phát giác được Bản nguyên chi lực của Hồng Hoang đại thế giới đang động dang.

Thiên Đạo ý chí hiển hóa, tựa hồ hiển nhiên có chút gấp gáp không thể chờ nổi. "Ông!" Hư không phảng phất trương ra một cái miệng lớn không nhìn thấy.

Cự phủ sau khi phân giải, một lần nữa hiển hóa tàn khu Bát đại ma thần, thuấn tức bị cái miệng lớn kia nuốt chửng. "Oanh long long!" Cả Hồng Hoang đại thế giới đều đang chấn động.

Giờ khắc này, tàn tồn Hỗn Độn Ma Thần sớm đã đình chỉ công kích, phảng phất ý thức được điều gì, từng kẻ mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Không có "Tạo Hóa Ngọc Điệp" che chở, căn bản không dám tiến vào sâu trong Hỗn Độn Hải.

Nhưng tiếp tục công đánh Hồng Hoang đại thế giới chẳng phải là không muốn sống nữa sao?

Bàn Cổ bọn hắn đều nhận biết.

Tích nhật ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, đều bị Bàn Cổ một lực trảm chi.

Trước đó Thập đại Chí Tôn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, cùng Bàn Cổ đi vào sâu trong vô tận Hỗn Độn Hải đại chiến, như kim chỉ có Bàn Cổ trở về, lại không thấy thân ảnh các Chí Tôn kia.

Không cần nói, cũng biết kết quả.

Không phải bị giết thì là chạy rồi.

Nếu như trước đó còn có một phần hy vọng, như vậy cự phủ vừa xuất hiện liền triệt để tuyệt vọng.

Có vài Hỗn Độn Ma Thần nhận ra chủ tử của mình.

Nhất, nhị, tam, tứ, ngũ... bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều bị chém giết.

Chỉ có Dương Mi, Thời Thần là đào thoát ra ngoài.

Bị vứt bỏ?

Tàn tồn mấy chục Thần Tôn cảnh ma thần, hai trăm Thần Vương đều tâm thần hoang mang, không biết nên làm thế nào cho phải.

Giờ khắc này, bọn hắn đã không còn là trọng điểm.

Không nói Bàn Cổ, đan đan là tân hàng lâm Thái Thanh đạo nhân, Nữ Oa, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, ngoại gia một cái Hậu Thổ, ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong cảnh cường giả ra tay, cũng có thể trong nháy mắt đem bọn hắn toàn diệt.

Nhưng tốt xấu gì cũng còn hơn hai trăm Thánh Nhân chứ không ít?

Yếu nhất cũng là tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bàn Cổ ánh mắt quét qua trên người bọn hắn, đạm mạc nói: "Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Hai người các ngươi phụ trách đem bọn chúng thu vào 'Thời Không Chi Thành', kiến lập thí luyện quan tạp mới." Những ma thần này giết cũng không có tác dụng lớn, lưu lại làm cửa ải gia cường thí luyện cho Hồng Hoang, ngược lại là lựa chọn không tồi.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm sớm đã làm qua chuyện này, giờ khắc này tự nhiên thục môn thục lộ.

Đương hạ cung thân nói: "Rõ!" "Bá!" Hai người lao thẳng về phía hơn hai trăm Hỗn Độn Ma Thần bay đi.

Giờ khắc này, theo tàn khu của Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần dung nhập, cả Hồng Hoang đại thế giới đều đang động dang.

Chương 310

Thế giới Bản nguyên lại tấn cấp, thôn phệ thân thể Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, đủ để làm cho Hồng Hoang Bản nguyên tăng lên một đoạn lớn.

Chỉ là loại chấn động này, có khả năng tổn thương sinh linh Tam Giới.

Trong lòng chuyển niệm, Bàn Cổ kính trực nói: "Dư hạ Thánh Nhân, hồi quy Hồng Hoang đại thế giới, hiệp trợ bốn mươi chín thánh trấn áp thiên địa dị động!" "Tuân mệnh!" Phục Hy, Minh Hà, Diệt Thu, Chúc Dung, Huyền Minh, Hình Thiên, Khoa Phụ, Hậu Nghệ đẳng hơn hai mươi thánh, không có nửa câu phế thoại, kính trực hồi quy Hồng Hoang đại thế giới. "Oanh long long!" Thánh Nhân chi lực bạo phát, từng đạo tinh quang khí trụ trùng thiên, các tự điều động đạo tắc chi lực của bản thân, hiệp trợ Thiên Đạo Bản nguyên thôn phệ tàn khu Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Hồng Hoang đại thế giới ba động rất nhanh bình phục xuống.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Thái Thanh đạo nhân ba người lại không đi.

Thái Thanh đạo nhân không đi là bình thường, bởi vì hiện tại thân phận của hắn là một cái vấn đề, nhu cầu cần nói rõ mới được.

Chí vu Hậu Thổ, Nữ Oa thì tùy ý hơn, mắt thấy chư thánh chi lực đủ để bình phục thiên địa động dang, cũng không gấp gáp sảm hòa tiến vào.

Dĩ Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, nếu nhiên ra tay, tự nhiên có thể nhanh chóng trấn áp thiên địa dị động.

Nhưng như thế nhất lai, kỳ dư Thánh Nhân cũng mất đi cơ hội

lịch luyện.

Tượng loại chuyện không có nguy hiểm, lại có thể tăng trưởng kiến văn, cảm ngộ này, cần phải giao cho tầm thường Thánh Nhân làm tài bồi.

Như thế nhất lai, bọn hắn mới có cơ hội đi được xa hơn, nhanh hơn. "Đại thần, chúng ta không truy sao?" Mắt thấy Bàn Cổ vọng hướng phương hướng Hồng Quân bọn người đào độn lúc rời đi, Nữ Oa không khỏi hai mắt phóng quang, ẩn có vài phần rục rịch ý tứ.

Trước đó chỉ có bốn cái thời điểm, tự nhiên không dám truy.

Thậm chí còn phải chủ động thối nhượng, bảo mệnh.

Nhưng hiện tại không phải Bàn Cổ đang ở đây sao?

Nữ Oa cổ mạc, một phương ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong, thế nào cũng có thể vây giết một cái Hồng Quân.

Bảo không chuẩn có thể tha trụ Dương Mi, Thời Thần một trong hai, còn lại, để Bàn Cổ độc diễn.

Bàn Cổ thu hồi ánh mắt, đạm đạm nói: "Cùng khấu mạc truy, trở về đi!" Ách!

Nữ Oa tuy nhiên có chút di hám, nhưng cũng không nói gì thêm.

Tất cánh lần này đại chiến, đã đủ kinh tâm động phách, trong đó bất cứ một khâu nào xuất hiện vấn đề, đều không thể có chiến quả hiện tại.

Tổng thể mà nói, rất hài lòng. "Bá!" Một vệt linh quang trán phóng, mấy người tái xuất hiện thì đã ở trong Thần Cung tại Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên.

Bàn Cổ tọa trên vân đài, trong điện nhiều thêm mấy tôn bồ đoàn.

Nữ Oa, Hậu Thổ phân phân lạc tọa, Thái Thanh đạo nhân lại đứng

tại trung ương đại điện, đốn liễu đốn, triêu trứ Bàn Cổ bái nói: "Tham kiến Phụ thần." Phụ thần, một cái xưng hô đặc hữu.

Tam Thanh vì Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, Thái Thanh đạo nhân lại kế thừa Bàn Cổ di chí.

Cho nên một tiếng Phụ thần này, gọi đến ưng đương.

Luận thân sơ trình độ, không thua kém gì mười hai Tổ Vu ban đầu.

Chỉ là về sau, song phương có phân kỳ, trận doanh bất đồng, cho nên mới tạo nên cục diện như hôm nay.

Như kim Thái Thanh đạo nhân một câu Phụ thần, dĩ nhiên có thể minh bạch tất cả.

Bàn Cổ vi vi nhất tiếu, đạm đạm nói: "Ngồi!" Dĩ như kim tu vi, tức tiện không tận mắt sở kiến, nhưng chỉ cần sự tình đã phát sinh, lược nhất suy tính, liền biết tiền nhân hậu quả.

Thử phiên có thể đại hoạch toàn thắng, thật không thể tách rời sự phụ trợ của Thái Thanh đạo nhân.

Một chỉnh hệ liệt phản ứng.

Nếu như Thái Thanh đạo nhân không ra tay, Đế Giang, Chúc Cửu Âm căn bản không phải đối thủ của Hồng Quân tam đại phân thân.

Cũng chính vì Thái Thanh đạo nhân ra tay, Lão Tử mới có thể lựa chọn triệt ly.

Cuối cùng, cấp cho Nữ Oa cơ hội cứu viện đồng bạn, chém giết nhất ứng Thần Vương cảnh cường giả, trực chí cuối cùng thành công tấn cấp "Thiên Đạo đỉnh phong".

Nếu như tác chiến vẫn luôn là Lão Tử, Nữ Oa tuyệt không có khả năng tấn cấp "Thiên Đạo đỉnh phong".

Nhất tắc, Lão Tử thực lực cường đại.

Nhị tắc, Nữ Oa, Hậu Thổ có thể tấn cấp, cùng việc chém giết Thần Chủ cảnh ma thần xong, thôn phệ đạo tắc chi lực không phải không có quan hệ.

Hứa là không nghĩ tới Bàn Cổ lại dễ nói chuyện như vậy, na phạ Thái Thanh đạo nhân tu Thái Thượng Vong Tình chi đạo, trong mắt cũng không cấm phù hiện một vệt kích động ý tứ.

Mạt liễu, hắn một mặt tàm quý nói: "Phụ thần nhân từ, nhiên Ngô lại không còn mặt mũi nào lạc tọa.

Ngô chi chân thân chịu Phụ thần ân trạch, phương mới có sinh mệnh, bản ưng phụng Phụ thần vi tôn, nhiên..." Hắn không nói tiếp được, chỉ là trên mặt phù hiện một vệt khổ tiếu.

Hắn chỉ là một bộ phận của "Lão Tử" mà thôi, tịnh không thể chủ đạo.

Hoặc hứa bởi vì nội tâm phân tranh quá mạnh, cho nên hắn cùng Lão Tử mới có thể phân liệt thành hai cái tồn tại độc lập.

Lão Tử quan đầu cuối cùng, vì hắn tống "Thái Cực Đồ" trợ một tay chi lực, tự hồ cũng tượng trưng cho hai bên hòa giải.

Nhưng hòa giải quy hòa giải, Lão Tử vị năng tại thời gian đầu tiên Bàn Cổ chân linh phục tô tới tương nhận, dĩ nhiên tội đại ác cực.

Về sau chủng chủng hành kính, càng cùng phản bội không khác.

Bàn Cổ tự nhiên tri hiểu, đạm mạc nói: "Mỗi người đều có lựa chọn của mỗi người.

Năm đó Ngô khai thiên vẫn lạc, nguyên thần tam phân, hóa vi Tam Thanh, sau đó Tam Thanh liền là cá thể độc lập.

Bản tọa, tịnh sẽ không ước thúc các ngươi.

Đường, đều là do mình chọn." Hắn tịnh không cảm thấy Tam

Thanh cùng vân vân chúng sinh có gì khác biệt.

Tại trong mắt hắn, phàm là kẻ kháo long đều là hậu duệ huyết mạch, phàm là kẻ viễn ly tự nhiên cùng mình vô quan.

Na phạ Tam Thanh là tích nhật nguyên thần sở hóa, cũng không ngoại lệ.

Thái Thanh đạo nhân toàn nhiên không nghĩ tới, Bàn Cổ đối với việc này lại nhìn thấu triệt như thế, nhất thời gian, có chút nột nột không biết nói gì.

Không biết nên nói cái gì mới tốt.

Thử tiền hắn cảm thấy, dĩ chân thân sở tác sở vi, Phụ thần gặp, đương trường diệt sát đều có khả năng.

Nhưng duy độc không nghĩ tới sẽ là như vậy.

Nhưng hắn cũng là bậc thông tuệ, rất nhanh liền minh bạch chi tiết trong đó, trong mắt phù hiện một vệt minh ngộ ý tứ.

Huyết mạch, truyền thừa tịnh không thể đại biểu tất cả.

Na phạ Tam Thanh là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, án lý là thân cận nhất với ngài, nhưng nếu như Tam Thanh cùng ngài ly tâm ly đức, Bàn Cổ cũng sẽ không đem bọn họ coi như huyết mạch.

Phản chi, na phạ là bình thường Hồng Hoang sinh linh, chỉ cần tâm hướng Bàn Cổ, liền là hậu duệ tộc quần của Bàn Cổ. "Nguyên lai, tâm của Phụ thần, tòng lai không cục hạn vu một người một tộc, mà là thiên hạ." "Ông!" Thái Thanh đạo nhân thuấn gian thần tư thanh minh, đạo tâm thấu triệt.

Sau đầu ẩn có một luân phúc đức chính quang hiển hóa, đem hắn ánh sấn như tiên như thánh.

Nguyên tiên chỉ là sơ nhập Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, đạo cảnh

tu vi lại tiến một bước, triệt để ổn cố cảnh giới hiện tại.

Nếu thật sự luận bàn, cùng những kẻ tu hành ngàn vạn năm "Chúa Tể cảnh" ma thần cũng không khác biệt.

Một bên nhị nữ nhìn đến mãn tâm chấn kinh.

Thái Thanh đạo nhân thiên phú chi cao, giản trực làm người thán vi quan chỉ.

Tùy tùy tiện tiện một phen lời nói, liền có thể có như thế minh ngộ, đạo cảnh tu vi đại tiến.

Ủy thực phục khí.

Bàn Cổ lại không cảm thấy có gì đơn giản, chuyện này tất nhiên tại đáy lòng Thái Thanh đạo nhân kìm nén đã lâu, cũng là nơi chấp niệm sâu nhất.

Như kim được khai giải, nhất triều đốn ngộ, cũng là thường lý.

Đương hạ khẽ cười nói: "Lần này hộ trì Hồng Hoang đại thế giới có công, Tam Thập Tam Thiên đương có một chỗ cắm dùi.

Ngươi tu hành Thái Thanh Đạo Quyết, là tiếp cận Thiên Đạo Bản nguyên nhất.

Ngô liền hứa ngươi tại Tam Giới truyền đạo, trọng kiến Đạo Môn nhất mạch quang vinh.

Ngươi thấy thế nào?" Bàn Cổ có quyết nghị này, nhất tắc bởi vì Thái Thanh đạo nhân xác thực lập xuống hãn mã công lao, nhị tắc 'Thái Thanh Đạo', xác thực khế hợp Thiên Đạo.

Nếu như có nhiều người đi Thái Thanh Đạo, đối với việc xử lý thiên địa Bản nguyên có chỗ tốt không nói ra được.

Một chiến này, Thái Thanh đạo nhân đã biểu minh trung tâm của hắn, nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi chính là lý này!

Chương 311

Thái Thanh đạo nhân nghe xong, lại chấn phấn mạc danh.

Hắn không những không bị quái tội, Phụ thần còn cấp cho hắn cơ hội tại Hồng Hoang đại thế giới trọng lập đạo thống?

Giản trực thiên tứ long ân!

Tâm thần chiến chiến chi hạ, Thái Thanh đạo nhân kính trực phủ thân triêu trứ Bàn Cổ bái hạ: "Đa tạ Phụ thần ân điển." "Tốt!" Bàn Cổ trong mắt tiếu ý nhất thiểm thệ, đạm mạc nói: "Từ nay về sau, ngươi liền là một trong Hồng Hoang Thánh Nhân.

Cụ thể sự nghi, đi tìm Tam Giới chi chủ Phục Hy an bài là được." Oanh!

Kỷ hồ thoại âm vừa dứt, trong minh minh một cỗ bàng bạc chi lực hàng hạ.

Nguyên tiên khí tức có chút hư phù của Thái Thanh đạo nhân, thuấn gian ngưng thực lại.

Tế tế cảm ứng sẽ phát hiện, hắn cùng Hồng Hoang thiên địa nhiều thêm một tia liên hệ như có như không.

Được Thiên Đạo nhận khả.

Từ đây, liền trọng quy Hồng Hoang thiên địa, trở thành một phần tử của Hồng Hoang.

Thái Thanh đạo nhân kích động mạc danh.

Đương hạ cung thân nói: "Ngô định không phụ Phụ thần sở thác!" "Đi thôi." "Vâng!" Thái Thanh đạo nhân tâm mãn ý túc rời đi.

Đợi Thái Thanh đạo nhân đi xa, Nữ Oa chung quy nhịn không

được nói: "Đại thần, Thái Thanh đại sư huynh là chuyện gì xảy ra?" Một bên Hậu Thổ cũng hiếu kỳ nhìn qua.

Tiên tiền Thái Thanh đạo nhân ở đây, không tiện trực tiếp hỏi chuyện này.

Thái Thanh, Lão Tử, quan hệ quá phức tạp?

Chỉ có ba người ở thời điểm, Bàn Cổ trên mặt thiếu đi vài phần nghiêm túc, nhiều hơn vài phần tùy ý.

Khẽ cười nói: "Thái Thanh là một đạo hậu thủ Ngô lưu lại năm đó đi.

Tích nhật Ngô nguyên thần tam phân, hóa vi Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh.

Ba người được Khai Thiên tạo hóa đồng thời, cũng có truyền thừa Ngô vi lưu lại." Truyền thừa?

Nhị nữ đều tâm thần chấn động.

Bàn Cổ nói: "Thân vi Tam Thanh chi thủ Lão Tử, sở hoạch truyền thừa tối đa.

Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Khai Thiên cảm ngộ...

Nhưng trừ cái đó ra, còn có một dạng đồ vật.

Đó chính là ý niệm Ngô thủ hộ thương sinh.

Cho nên Thái Thanh kế thừa chính là 'Thủ Hộ' của Ngô!" Thủ hộ?

Nữ Oa nhịn không được nói: "Vậy Lão Tử vì sao..." Hắn đã kế thừa "Thủ Hộ" của Bàn Cổ, Lão Tử trước đó lại làm sao sẽ tùy theo Hồng Quân phản bội Hồng Hoang đại thế giới, thậm chí cắt chém Hồng Hoang đại thế giới, trọng kiến "Huyền Hoàng đại thế giới"?

Chỉ là cuối cùng không có thực hiện được mà thôi, nhưng cắt chém Hồng Hoang đại thế giới lại là thật.

Nếu như thật có "Thủ Hộ", Lão Tử không nên làm như thế.

Bàn Cổ tự nhiên biết các nàng muốn nói gì.

Văn ngôn khẽ cười một tiếng, trong mắt mê mông ý tứ nhất thiểm thệ nói: "Phải nói 'Lão Tử' xác thực thiên túng kỳ tài, khả năng sớm đã phát giác được, cho nên cố ý tự ngã phong cấm.

Trong đó, ưng đương có thủ bút của Hồng Quân." Điểm này rất dễ lý giải, Bàn Cổ ký cư tại Hồng Hoang thiên địa, tri hiểu Bàn Cổ đáng sợ, tự nhiên đối với Tam Thanh do Bàn Cổ nguyên thần tam phân mà thành kỵ đạn không thôi.

Khủng phạ tại Tam Thanh chưa trưởng thành trước đó, tất yếu giám thị là thiếu không được.

Thậm chí ám trung tại Tam Thanh thể nội động một chút tay chân, dĩ thử phá hoại bố cục của Bàn Cổ.

Nhị nữ nghe xong có chút minh ngộ, lại có chút phẫn hận.

Hồng Quân tư, ủy thực không phải đồ tốt.

Bàn Cổ nói: "Lão Tử, Thái Thanh, như kim nhất phân vi nhị.

Lão Tử nhưng cựu là Lão Tử, có tư tâm, có lựa chọn của mình.

Thái Thanh lại kế thừa 'Thủ Hộ' của Ngô.

Cho nên, đại khả dĩ đối với hắn yên tâm." Giản đan mà nói, một người phân liệt thành hai người.

Thái Thanh đạo nhân có thể xem như Lão Tử vô pháp kháng cự Bàn Cổ ý chí, chuyên môn phân liệt xuất một cái tái thể, dùng để thừa tái Bàn Cổ ý nguyện.

Cũng là nguyên nhân vì sao "Thái Thanh đạo nhân" nhìn qua so với Lão Tử chân thân còn muốn lợi hại hơn.

Bởi vì, Lão Tử bản là Bàn Cổ nguyên thần sở hóa, như kim cắt chém Bàn Cổ ý chí, vậy thì kẻ kế thừa Bàn Cổ ý chí là "Thái Thanh đạo nhân" tự nhiên càng mạnh.

Đương nhiên, giữa hai người khả năng có một chút liên hệ kỳ diệu huyền bí, na phạ Thiên Đạo đỉnh phong cường giả cũng vô pháp hoàn toàn đoán thấu.

Nhưng này không tại phạm vi quan chú của nhị nữ nữa, chỉ cần biết "Thái Thanh đạo nhân" sẽ không nguy hại Hồng Hoang đại thế giới, có thể tín nhiệm, là đủ rồi. "Đáng tiếc, để Hồng Quân tên kia chạy thoát." Nữ Oa có chút di hám.

Bàn Cổ lại nói: "Hồng Quân lịch kinh đại kiếp bất tử, từ Thái Cổ tới nay, đã không phải lần đầu tiên, loại người này trên thân đều có đại khí vận.

Muốn giết, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy!" Có chút sự tình, hắn không nói cho Nữ Oa, Hậu Thổ.

Hắn hoài nghi sau lưng Hồng Quân, có bóng dáng của "Đại Đạo" thao túng.

Phủ tắc một cái nho nhỏ ma thần, làm sao có thể lợi hại hơn Dương Mi, Thời Thần?

Nếu như thuần túy vận khí, vậy vận khí này cũng quá tốt rồi.

Chỉ là tất cánh chỉ là một cái phỏng đoán, không cần thiết nói ra nguy ngôn tủng thính.

Đại Đạo...

Chờ nhị nữ đạo cảnh tu vi lại tiến một bước thì, tái báo cho các

nàng cũng không muộn.

Nữ Oa, Hậu Thổ đều là bậc thông tuệ, thiệp cập một chút cấm kỵ vấn đề, Bàn Cổ không nói, các nàng liền không hỏi, song phương bảo trì một loại ăn ý nào đó.

Bởi vì các nàng biết, nếu như có những lời Bàn Cổ không nói, vậy nhất định là vì bảo hộ các nàng.

Nếu như thực lực không đủ, biết quá nhiều, ngược lại là một loại gánh nặng.

Chí vu Bàn Cổ vì sao nhậm do Thời Gian Ma Thần, Không Gian Ma Thần tại thời khắc cuối cùng độn tẩu, là quan hệ đến bố cục bước tiếp theo.

Đương thời, nếu cường giết, trảm Dương Mi, Thời Thần không thành vấn đề.

Chỉ là khả năng phải phóng khí Chí Âm, Huyền Âm hai điều Đại Đạo.

Nhưng Dương Mi, Thời Thần, lại là hai vị nhân vật mấu chốt tại "Hỗn Độn Ngoại Vực".

Ít nhất, tại hư vô võng cách của "Vận Mệnh Ma Thần", bọn hắn chiếm cứ địa vị quan trọng.

Một khi đánh giết Dương Mi, Thời Thần, dễ dàng kinh động Vận Mệnh Ma Thần "Hư Vô" tôn cự vô bá này, đề tiền xốc lên bài tẩy, Bàn Cổ không muốn nhìn thấy.

Kinh thử nhất chiến, Hồng Hoang đại thế giới tất nhiên nghênh đón sự phát triển bồng bột.

Hắn cần chuẩn bị sung phân hơn một chút, rồi hãy đi nghênh chiến "Vận Mệnh Ma Thần" Hư Vô.

Dương Mi, Thời Thần tồn tại, tại trình độ nhất định, có thể vì hắn kiềm chế "Vận Mệnh Ma Thần".

Hắn ẩn ước có thể phát giác quan hệ giữa hai bên, Dương Mi, Thời Thần loại tựa như đại ngôn nhân của Vận Mệnh hình thức tại Hỗn Độn Ngoại Vực.

Bình nhật lý, Vận Mệnh hình thức ưng cai độn thế bất xuất.

Nhưng nếu như Dương Mi, Thời Thần chết rồi, Vận Mệnh tất xuất...

Chỉ điểm này, đủ để tạm thời bảo lưu Dương Mi, Thời Thần cái mạng nhỏ.

Chí vu Hồng Quân là một cây gậy thọc cứt.

Lần này Hỗn Độn Ma Thần tao ngộ trọng thương như vậy, cùng hắn có quan hệ trực tiếp.

Bàn Cổ cũng muốn nhìn xem, đem cây gậy thọc cứt này ném vào Hỗn Độn Ngoại Vực sẽ nhấc lên phong lãng gì?

Bảo không chuẩn có thể lại tập kết một đợt "Phục Thù Giả" tập kích?

Nếu như thật là như vậy, đảo là một cọc mỹ sự.

Bàn Cổ trong lòng tiếu ý nhất thiểm thệ, hốt nhiên cảm thấy đây là cái chủ ý hay.

Có muốn hay không tìm thời gian tiềm nhập Hỗn Độn Ngoại Vực, giúp hắn một tay?

Phản chính Hồng Quân cùng Hồng Hoang đại thế giới bảng định, nếu muốn mại xuất bước cuối cùng, phi Hồng Hoang đại thế giới bất khả.

Chương 312

Hoán ngôn chi, hắn sớm muộn gì cũng phải trở về.

Lần này đại chiến, song phương đại khái đều sờ rõ đáy của đối phương.

Hồng Quân nếu tái thứ quy lai, mang theo lực lượng bỉ thứ này chỉ có thể càng mạnh, không thể ít hơn!

Thời gian thấm thoát, liền mấy trăm năm trôi qua.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm sớm đã hoàn thành chúc thác của Bàn Cổ.

Tàn tồn nhất ứng mấy chục vị Thần Tôn, hơn hai trăm Thần Vương cảnh ma thần, tận số bị bọn hắn quan áp tại Thời Không Chi Thành.

Tại Hồng Hoang chư thánh tề tâm hiệp lực hạ, Hồng Hoang đại thế giới hoàn thành thủ thứ thuế biến. "Oanh long long!" Vô tận linh khí phun trào ra, nhất ứng đạo tắc hiển hiện.

Chờ biến hóa sau khi hoàn thành, Tam Giới linh khí so với trước đó lại độ phiên lên gấp đôi.

Đây vẻn vẹn là lần thuế biến thứ nhất mà thôi.

Bát đại Tiên Thiên Đỉnh Phong Cảnh Hỗn Độn Ma Thần ma thần thể, cũng không phải dễ tiêu hóa như vậy.

Tức tiện Thiên Đạo Bản nguyên càng ngày càng mạnh, nhưng nếu muốn hoàn toàn đem thôn phệ luyện hóa, ít nhất cũng phải mười mấy vạn năm.

Tung nhiên có Hồng Hoang chư thánh phụ trợ, cũng cần mấy ngàn

năm mới được.

Theo Bàn Cổ cổ tính, thôn phệ Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần chi khu, Hồng Hoang thiên địa tối thiểu cũng sẽ phát sinh tám lần thuế biến.

Lại thêm mười tám Thần Chủ cảnh ma thần, mấy chục vị Thần Tôn, hơn một trăm Thần Vương thi thể, cũng có thể xúc tiến một lần thuế biến.

Nói cách khác, tất cả thuế biến sau khi hoàn thành.

Hồng Hoang linh khí so với trước đại chiến, muốn phiên tăng chín lần trở lên.

Đây mới là đại tạo hóa chân chính!

Cả Hồng Hoang một mảnh hân hân hướng vinh, tất cả mọi người đều đang các tư kỳ chức, bận rộn công tác thời điểm.

Bàn Cổ cũng không nhàn rỗi.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm hợp lực trấn áp Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hạo Thiên, lại thêm "Tru Tiên Kiếm Trận" bị Nữ Oa sở đoạt nội uẩn tàng sáu trăm Đại Đạo, hợp kế "Ba Ngàn Đại Đạo" chi lực, tận số tụ tề.

Hồng Quân năm đó tiệt thủ tự Hồng Hoang đại thế giới ba ngàn đạo tắc chi lực, đi đi lại lại, cuối cùng về lại Hồng Hoang đại thế giới.

Chỉ bất quá, Bàn Cổ tịnh vị đem ba ngàn đạo tắc chi lực dung nhập Hồng Hoang.

Như kim Hồng Hoang, muốn thôn phệ xong Bát đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, dĩ cập mười tám Thần Chủ, nhất ứng Thần Tôn, Thần Vương ma thần thể, đều nhu yếu một đoạn thời gian rất dài.

Hiện tại lại ném vào "Ba Ngàn Đạo Tắc" chi lực, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có thành hiệu quá lớn.

Nhưng nếu đem ba ngàn đạo tắc bóc tách, ban cho chính xác người sử dụng, tối thiểu cũng có thể tạo ra một đám Thiên Tôn Thiên Địa Thánh Nhân.

Giới thời, đối Hồng Hoang đại thế giới đề thăng cũng không phải một chút nửa điểm.

Bàn Cổ, diệc có thể mượn cơ hội này, gom đủ thọ mệnh nhu yếu để khôi phục "Đại Đạo Cảnh" tu vi.

Nhất cử tam đắc.

Nói làm liền làm, đương hạ Bàn Cổ bắt đầu bóc tách tứ thánh cùng Tru Tiên Kiếm Trận nội đạo tắc chi lực.

Thời gian thấm thoát, liền ba ngàn năm trôi qua.

Bàn Cổ thành công bóc tách ba ngàn đạo tắc.

Hồng Hoang thiên địa, cũng tiến hành năm lần thuế biến.

Tam Giới linh khí so với trước đó phiên tăng năm lần có thừa, sinh linh tu vi diệc nước lên thì thuyền lên.

Cả Hồng Hoang trình hiện ra một mảnh hân hân hướng vinh chi thế.

Một ngày nọ.

Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung!

Bàn Cổ cao tọa trên vân đài, trong điện có Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thái Thanh đạo nhân, Minh Hà lão tổ, Phục Hy, Diệt Thu, Khoa Phụ, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Cú Mang, Chúc Dung, Huyền Minh, Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị đẳng hai mươi tám thánh, ngoại gia bốn mươi chín Thiên Địa Thánh Nhân, cộng kế bảy mươi

sáu thánh.

Đây liền là tất cả Hồng Hoang Thánh Nhân, so với trước đó số lượng không có biến động quá lớn, chỉ tăng thêm một vị Thái Thanh đạo nhân.

Nhưng trên tu vi, lại đột phi mãnh tiến.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, thành công tấn cấp Thiên Đạo đỉnh phong, cộng thêm Thái Thanh đạo nhân, liền là ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong Thánh Nhân.

Minh Hà tấn cấp cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Khoa Phụ, Phục Hy tấn cấp bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Diệt Thu, Cú Mang, Chúc Dung, Huyền Minh là thất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị là lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chúc Long, Phượng Nam Yến, Mặc Ngọc, Thiên Hỏa, Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc là ngũ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dược Tư, Cường Lương, Hậu Nghệ, Hình Thiên, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô là tứ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

U Minh Tứ Thánh, Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu là tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lánh có bốn mươi ba thánh là nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, tạm thời không xuất.

Hồng Hoang tối sơ bảy mươi lăm thánh, lại bất tế kinh thử nhất chiến, cũng đều tấn thăng một cấp.

Duy chỉ có U Minh Tứ Thánh, bởi vì cùng Thiên Đạo bảng định

nguyên nhân, tam đoạn Thiên Đạo Cảnh kỷ hồ đã đạt tới cực hạn của bản thân, muốn tiến bộ thêm, chỉ có thể đánh vỡ Thiên Đạo trói buộc.

Đại điện ngoại, tắc là rậm rạp chằng chịt thân ảnh, đứng tại trước nhất túc có ba vạn chi số, tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Đều là những thiên tài anh kiệt lập xuống hãn mã công lao, công huân trác trứ trong trận chiến này.

Chủng tộc các bất tương nhất, trong đó dĩ Vu Nhân hai tộc tối đa, chiếm cứ mười phần sáu bảy.

Tiếp đó là Tứ Đại Cổ Tộc, chiếm mười phần một hai.

Dư hạ một thành bị hải ngoại thế lực, dĩ cập tán tu cường giả qua phân.

Vãng hậu là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh sơ kỳ, Đại La đỉnh phong...

Tái vãng hạ cũng không có.

Bởi vì một chiến này, là đỉnh phong chi chiến.

Đại La đỉnh phong chi hạ, ngay cả tư cách tham dự cũng không có.

Giờ khắc này, đứng tại nơi này chúng nhân đều kích động vạn phần.

Na phạ điện nội chúng thánh cũng không ngoại lệ.

Bởi vì bọn hắn đều rõ ràng tác phong của Bàn Cổ, mỗi phùng đại chiến chi hậu, tất có đại thưởng.

Tuy nhiên tịnh không cần thưởng tứ để chứng minh đối với Hồng Hoang thiên địa trung thành.

Nhưng, phần thưởng của Bàn Cổ tuyệt không gần gần lưu vu

biểu diện, là thực thực tại tại có thể giúp bọn hắn đề thăng đạo cảnh tu vi, làm bọn hắn tiến thêm một bước.

Tất cả mọi người đều vô pháp cự tuyệt dụ hoặc này, na phạ Thánh Nhân đều không thể!

Bàn Cổ mâu quang chước chước tại chúng thánh, gia cường trên mặt quét qua.

Trầm thanh nói: "Tiên tiền nhất chiến, Hỗn Độn Ma Thần tập kích, các ngươi lâm nguy bất loạn, thành công thủ trụ Hồng Hoang đại thế giới.

Phần thù vinh này, thuộc về các ngươi.

Hôm nay để đại gia tới, chỉ có một mục đích, đó chính là luận công hành thưởng." "Oanh!" Thử ngôn vừa ra, toàn tràng sấm dậy sôi trào.

Điện ngoại Chuẩn Thánh cộng Đại La đỉnh phong, số lượng siêu ngàn vạn, na phạ mỗi người chỉ phát ra thanh âm tế vi, nhưng ngàn vạn đạo hối tụ thành một dòng, biến thành chấn nhĩ dục lung.

Bàn Cổ đối với việc này phi đan không có trách quái, phản đảo diện lộ vi tiếu, đây mới là chân tính tình của Hồng Hoang vạn linh.

Đương hạ, tại hắn kỳ ý hạ, Tam Giới chi chủ "Phục Hy" Thiên Đế đứng ra.

Trong tay than khai một phần kim quyển, cuồn cuộn uy nghiêm chi âm, hưởng triệt Tam Thập Tam Thiên, thậm chí viễn viễn truyền xuống hạ giới. "Chiếu, Thiên Đình tra chứng.

Lần này công huân cộng hoa phân làm mười đẳng." "Nhất đẳng công huân giả tám vị: Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Minh Hà, Phục Hy, Khoa Phụ!" "Nhị đẳng công huân giả mười chín vị: Diệt Thu, Chúc Dung, Cú Mang, Huyền Minh, Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị, Tri Sinh Thị, Chúc Long, Phượng Nam Yến,

Thiên Hỏa, Mặc Ngọc, Khổ Trúc, Trấn Nguyên Tử, Dược Tư, Cường Lương, Hậu Nghệ, Hình Thiên, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô!" "Tam đẳng công huân giả: U Minh Tứ Thánh, Vân Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu..." "Tứ đẳng công huân giả..." Tiếp đó là một tràng danh tự.

Chương 313

Tiền tam đẳng công huân, kỷ hồ đều bị bảy mươi sáu thánh bao lãm.

Đợi đến tứ đẳng công huân mới xuất hiện một số thiên tư tung hoành "Chuẩn Thánh đỉnh phong" cường giả.

Tuy nhiên chưa chứng đạo thành thánh, nhưng cũng ly một bước kia không xa, sở phát huy ra chiến đấu lực, tịnh không yếu hơn một số nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân dùng Hồng Mông Tử Khí chứng đạo.

Trong đó tối cụ đại biểu tính đương chúc "Thấp Bà", vị tích nhật Minh Hà tứ đệ tử, như kim là Tây Phương "Phật Quốc chi chủ".

Tuy nhiên vị chứng đạo thành thánh, nhưng hối tụ Tây Phương chúng sinh chi tín ngưỡng vu nhất thân, sở bạo phát ra chiến đấu lực kham so tam đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ủy thực tài tình siêu tuyệt.

Lại có tối sơ một đám Đại Vu như Tướng Liễu, Cửu Phượng đẳng đẳng, chỉ kém một tia liền có thể đạo tắc viên mãn, nhưng chiến đấu lực cũng không thua kém nhị đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhất đẳng công huân, hào vô nghi vấn liền là kẻ có công lao lớn nhất trong trận chiến này.

Trừ Minh Hà, Phục Hy, Khoa Phụ ra, dư hạ năm vị đều là Thiên Đạo đỉnh phong cảnh.

Ba vị sở dĩ vị liệt trong đó, cũng rất đơn giản.

Minh Hà không cần nói, độc lập chém giết một tôn Thần Chủ cảnh cường giả.

Phục Hy, Khoa Phụ tuy nhiên không có chiến tích huy hoàng như Minh Hà, nhưng cũng từng liên thủ trảm Thần Chủ cảnh ma thần, tại trong đó sung đương nhân vật trọng yếu.

Cho nên cuối cùng bị bình định là nhất đẳng công huân.

Rất nhanh đã tới hoàn tiết phát phóng tưởng lệ, cũng là tất cả mọi người mong chờ nhất.

Ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong thì thôi, đến bước này, chỉ có thể dựa vào bản thân cảm ngộ.

Minh Hà, hoạch đắc tưởng lệ, một điều hoàn chỉnh "Sát Lục Đại Đạo"!

Nếu có thể đem hoàn toàn luyện hóa, đủ để tấn cấp "Thiên Đạo đỉnh phong".

Khoa Phụ hoạch đắc Tinh Thần Lão Tổ sau khi chết di lưu "Tinh Thần Đại Đạo".

Phục Hy hoạch đắc Hạo Chi Ma Thần di lưu "Hạo Hãn Đại Đạo"!

Tảo tiền hoạch đắc "Càn Khôn Đại Đạo" truyền thừa, lại thêm "Hạo Hãn Đại Đạo", đủ để nhượng hắn kham phá bình cảnh, đi ra chân chính thuộc về mình Đại Đạo.

Tiếp đó là nhị đẳng công huân, Bàn Cổ những năm này cũng không phải ngồi không, ba ngàn đạo tắc bị sách phân sau, bao la vạn tượng, khu khu mười mấy thánh, rất nhanh đã vì bọn hắn tìm được đạo tắc khế hợp nhất với bản thân.

Tuy nhiên vô pháp so sánh với hoàn chỉnh Đại Đạo mà Minh Hà, Khoa Phụ, Phục Hy đạt được, nhưng dung luyện sau đạo cảnh đề thăng hai ba tầng không thành vấn đề.

Đợi đến tam đẳng công huân thời điểm, liền dĩ bị Thiên Đạo bảng

định Thiên Địa Thánh Nhân chiếm đa số.

Bàn Cổ trực tiếp vì bọn hắn giải trừ Thiên Đạo bảng định, phi đan như thế, từ trong ba ngàn đạo tắc tuyển định Đại Đạo khế hợp nhất, dĩ cập bản thân "tinh huyết" tứ dư, trợ bọn hắn chứng đạo phá cảnh.

Do bởi lần này tham chiến nhân số quá nhiều.

Cho nên Bàn Cổ thân tự phát phóng tưởng lệ, chỉ kết thúc ở ngũ đẳng công huân.

Ngũ đẳng công huân hoàn tất sau, ba ngàn đạo tắc nghiễm nhiên qua phân sạch sẽ.

Chủ yếu là người đạt ngũ đẳng công huân quá nhiều, túc có mấy ngàn chi số.

Ngũ đẳng công huân trở xuống, do Hạo Thiên đại vì phát phóng.

Bàn Cổ tinh huyết tưởng lệ một bộ phận, còn lại các loại thiên tài địa bảo, thần binh tiên đan ứng hữu tận hữu.

Tổng chi, lần thu hoạch này đều đủ để làm bọn hắn nhìn thấy cơ hội tiến giai hướng lên trên.

Đối với Chuẩn Thánh đỉnh phong mà nói, sở hữu cơ hội tấn cấp Thiên Đạo Cảnh.

Đối với Chuẩn Thánh hậu kỳ mà nói, có tư cách phàn thăng đỉnh phong, thậm chí trùng kích Thiên Đạo Cảnh.

Y thứ vãng hạ.

Bốn mươi chín tôn Thiên Địa Thánh vị, tác vi tưởng lệ, cũng rất nhanh được bổ toàn.

Tiền tiền hậu hậu, Bàn Cổ tiêu hao thọ mệnh túc có hai mươi ức chi cự (2 tỷ), một triều trở lại trước giải phóng.

Nhưng hắn tịnh không lo lắng, phản thấu trứ mạc danh hoan hỉ.

Bởi vì đây chẳng qua là đầu tư tiền kỳ thôi, ba mươi ức thọ mệnh, có thể nhượng hắn khôi phục chí "Đại Đạo Thánh Nhân" cảnh tu vi.

Đừng nhìn hiện tại thọ mệnh kỷ hồ về 0.

Nhưng những phi thánh cường giả được tưởng lệ ba ngàn đạo tắc kia, kỷ hồ đều là ván đã đóng thuyền, có thể đột phá Thiên Đạo Cảnh.

Kỳ vọng không cần quá cao, nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân liền có thể.

Mỗi tăng gia một danh nhất đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, thọ mệnh +1000 vạn.

Đợi đám phi thánh cường giả này tấn thăng hoàn tất, liền có mấy trăm ức thọ mệnh nhập trướng, khôi phục Đại Đạo Cảnh tu vi chỉ là vấn đề thời gian.

Chờ được!

Dữ thử đồng thời!

Hồng Quân mang theo "Thời Thần", "Dương Mi" độn đào Hỗn Độn Hải.

Ba kẻ toàn lực kích phát Đại Đạo chi lực, "Hưu hưu hưu!" Tạo Hóa Ngọc Điệp một đường xuyên qua vô tận Hỗn Độn, trực chí cảm thụ không được đạo khí tức làm lòng người run sợ sau lưng kia, mới chậm lại.

Nhậm do "Tạo Hóa Ngọc Điệp" tại vô tận Hỗn Độn trung xuyên toa, hiện tại ngay cả bọn hắn cũng không biết đang ở đâu, truy binh đại khái suất cũng sẽ không tìm thấy.

Bằng vào cảm ứng mơ hồ, "Tạo Hóa Ngọc Điệp" một đường lao về phía "Hỗn Độn Ngoại Vực".

Thử khắc, bên trong "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Dương Mi, Thời Thần đều diện sắc bất thiện nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân lại một mặt khổ sáp nói: 'Nhị vị đạo hữu, trận chiến này thất lợi, thật sự cùng ta không quan hệ.

Ngược lại là chư vị, mười người liên thủ cũng không làm gì được Bàn Cổ sao?

Mạc phi hắn đã thành Đại Đạo Thánh Nhân?' Dương Mi, Thời Thần văn ngôn, đều khóe miệng co giật.

Bọn hắn hoài nghi Hồng Quân thử khắc đang tễ đoái người, nhưng không có chứng cứ. "Được rồi!" Dương Mi lạnh giọng nói: "Ngô đẳng tịnh không có ý tứ trách quái, chỉ muốn biết hạ giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao mười tám Thần Chủ, bảy mươi hai Thần Tôn, ba trăm Thần Vương đẳng trận dung công đánh Hồng Hoang đại thế giới đều sẽ bại?" Nhắc tới sự này, một bụng lửa giận.

Sự hậu hai người cũng từng phản phục phục bàn, phát hiện, Thập đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần tại dữ Bàn Cổ đối chiến trong sở dĩ sẽ đại hội bại, cùng hạ giới chi chiến không phải không có quan hệ.

Bàn Cổ minh hiển cùng Hồng Hoang đại thế giới bảng định, hai bên nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn.

Đương thời ma thần liên quân đại bại, Hồng Hoang đại thế giới chiến lực lại nước lên thì thuyền lên, vạn chúng nhất tâm.

Tại cổ tín niệm này gia trì hạ, Bàn Cổ mới có năng lực thực lực đại bạo phát, nhất cử chém giết mấy vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Trực tiếp đem bọn hắn giết đến đảm chiến tâm kinh, không còn tranh phong ý tứ.

Hiện tại bọn hắn biết đến, Hồng Hoang đại thế giới, tối sơ chỉ có bốn cái Thiên Đạo cửu đoạn, trong đó hai cái bị Hồng Quân dẫn đi, còn lại hai cái diệt mười tám Thần Chủ?

Mười tám Thần Chủ kia, chính là tinh thiêu tế tuyển, tại bảo chứng trung thành đồng thời, chiến lực cũng cường đại vô cùng.

Na phạ đồng vi cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng có phân chia mạnh yếu.

Hào vô nghi vấn, mười tám vị đều là những kẻ giảo giảo giả trong đó.

Nhưng đội hình đẳng cấp này, lại bị toàn bộ đánh giết rồi.

Còn có bảy mươi hai Thần Tôn, ba trăm Thần Vương.

Hồng Hoang mãn đả mãn toán, cũng chỉ sáu bảy mươi vị thánh, trong đó Thần Vương chi hạ chiếm cứ hai phần ba.

Còn lại hai ba mươi thánh kia, làm sao là đối thủ của mười tám Thần Chủ, bảy mươi hai Thần Tôn?

Hồng Quân tri hiểu ý tứ hai đại ma thần, tự nhiên sẽ không thừa nhận bởi vì nguyên nhân của mình, dẫn đến môn nhân phản bội, tối chung khiên liên cả chiến cục.

Trong lòng vạn thiên ý niệm nhất thiểm, trên mặt lại phù hiện một vệt ai sắc nói: "Việc này, ngược lại cùng bần đạo có chút quan hệ." Ân?

Dương Mi, Thời Thần ánh mắt thuấn thì vọng qua, ẩn có vạn thiên tinh mang sạ hiện, thấu trứ một vệt chói mắt ý tứ.

Hồng Quân nói: "Ngô cũng không nghĩ tới, trong Bát Thánh lại có ngọa để ẩn tàng.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, tại quan kiện thời

khắc phản bội.

Trong đó Lão Tử, Tiếp Dẫn đều có Thiên Đạo đỉnh phong chiến lực, chỉ là vẫn luôn ẩn tàng, ngay cả ta cái sư phụ này cũng không biết, bọn hắn cư nhiên ẩn tàng sâu như vậy.

Thốt bất cập phòng chi hạ, bần đạo tao ngộ ám toán, vô lực thi cứu.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mười tám Thần Chủ chiến tử.

Chương 314

Chuyện này nhị vị muốn trách, thì trách ta đi!

Ta dạy ra đẳng bất tiêu đệ tử, nhất thiết hậu quả tự nhiên do ta thừa đương." Hồng Quân lão tổ nói xong, mặt lộ kiên nghị chi sắc, trong mắt khấp hảo xử biểu hiện ra ba phần khuất nhục.

Người không hiểu rõ tình huống nhìn thấy, thật sự tưởng rằng hắn chịu bao nhiêu ủy khuất.

Dương Mi, Thời Thần tuy cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Nhưng Hồng Quân nói như vậy, tự hồ cũng có thể giải thích được?

Hai người thần thông phi phàm, muốn suy tính sự tình đã phát sinh, dễ như trở bàn tay.

Đại thể thượng, cũng đúng như Hồng Quân nói một cách nào đó.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn phản thủy, cấp cho Nữ Oa, Hậu Thổ cơ hội, nhị nữ liên thủ tập sát hai gã Thần Chủ, kéo lại một bộ phận chiến cục.

Tiếp đó, Bàn Cổ trảm Sát Lục Ma Thần, ném ra một điều "Sát Lục Chi Đạo", trợ Minh Hà đột phá cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, đại sát tứ phương.

Lại sau đó, Nữ Oa tấn cấp "Thiên Đạo đỉnh phong"!

Hết thảy nghe vào không có mao bệnh.

Nhưng, hai người tổng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Lão Tử, Tiếp Dẫn tuy nhiên phản bội, nhưng tịnh không có hiệp

trợ Hồng Hoang Thánh Nhân chém giết Hỗn Độn Ma Thần.

Cùng Hồng Quân nói phản bội, minh hiển không phải cùng một việc.

Nếu thật là ngọa để, ưng cai sấn cơ phản sát Hỗn Độn Ma Thần mới đúng.

Cho nên bên trong chi tiết, tất nhiên không đơn giản như vậy.

Nhưng Hồng Quân nói như vậy, cũng không còn cách nào khác.

Tất cánh, loại suy tính chi pháp này, chỉ có thể suy tính một số đại trí tẩu hướng, nhưng cụ thể đã phát sinh cái gì, vưu kỳ thiệp cập "Hồng Quân lão tổ", cũng không khinh dịch suy tính như vậy được.

Dương Mi, Thời Thần cũng là lão đáp đáng.

Một cái ánh mắt, liền minh bạch tâm tư của nhau.

Mặc kệ, tiên hồi quy "Hỗn Độn Ngoại Vực" rồi nói.

Hiện tại không có thoát ly Hỗn Độn Hải, nhu yếu "Hồng Quân lão tổ" yểm hộ.

Vạn thiên ý niệm tại kỳ tâm trung nhất thiểm thệ.

Dương Mi lão tổ trên mặt rất nhanh tễ xuất một vệt tiếu dung nói: "Hồng Quân đạo hữu nói gì vậy?

Nhân tâm cách cái bụng, tuy nhiên ngươi là sư tôn của Lão Tử, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, nhưng lại làm sao biết được bọn hắn đang nghĩ gì?

Hà huống, phản bội một sự bản không phải ai cũng có thể dự liệu.

Trận chiến này đã thành định cục, đạo hữu cũng không cần vì thế quá tự trách." Hồng Quân lão tổ văn ngôn hốc mắt hơi đỏ, toàn tức cảm kích thế linh nói: "Đa tạ Dương Mi đạo hữu thể lượng.

Bần đạo thực tại không biết nên nói cái gì cho phải.

Lần này vốn muốn cùng chư vị đạo hữu cộng mưu đại nghiệp, ai ngờ... aizz!

Cánh lạc đắc cục diện như thế này!" "Đạo hữu chớ tự trách." Dương Mi lão tổ an ủi nói: "Tuy nhiên trận chiến này có tám vị đạo hữu bị Bàn Cổ chém giết, nhưng chân thân thượng tại, chết bất quá là một cỗ pháp thân thôi.

Tuy nhiên như thế, sẽ làm chân thân pháp lực thụ tổn, nhưng tổng quy chưa chết, sẽ có cơ hội khôi phục." "Đạo hữu nói phải!" Hai người một phen hư tình giả ý sau, Hồng Quân rất nhanh đem chủ đề kéo lại, một mặt ngưng trọng nói: "Nhị vị đạo hữu, kia Bàn Cổ quả chân cường đại như thế sao?" Đây mới là trọng điểm quan chú.

Hắn cùng một đám Hỗn Độn Ma Thần bất đồng, từ khi chuyển sinh Hồng Hoang đại thế giới một khắc kia, liền cùng Hồng Hoang đại thế giới bảng định.

Đừng nhìn hắn hiện tại cũng là Thiên Đạo đỉnh phong tu vi, nhưng muốn lại tiến một bước, tất tu thông qua Hồng Hoang đại thế giới.

Hoán ngôn chi, Hồng Hoang đại thế giới là mấu chốt "chứng đạo" của hắn.

Nhưng hiện tại, Hồng Hoang bị Bàn Cổ bả khống.

Nếu như Bàn Cổ quá mạnh, chẳng phải biểu thị đời này hắn cũng không còn hy vọng rồi?

Nhắc tới Bàn Cổ, Dương Mi, Thời Thần trên mặt đều nhiều hơn vài phần ngưng trọng.

Na phạ hiện tại hồi tưởng lại trận chiến hôm đó, hai người cấm không được có chút da đầu tê dại, đáy lòng trực đánh rùng mình.

Đốn liễu đốn, Dương Mi lão tổ nói: "Bàn Cổ cường đại vô dung trí nghi.

Tuy vị thành Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng lại ly Đại Đạo Cảnh không xa.

Ít nhất ta và ngươi cùng hắn so sánh, kém một đoạn dài.

Thế thượng duy nhất có thể cùng hắn thất địch, đại khái cũng chỉ có 'Đạo Chủ'." Đạo Chủ...

Hồng Quân trong mắt ẩn có một vệt lưu quang sạ hiện, cố tác bất kinh ý nói: 'Nhị vị đạo hữu, Đạo Chủ rốt cuộc đang ở đâu?' Dương Mi đối với việc này ngược lại không ẩn man.

Trực ngôn nói: "Hỗn Độn Vô Cực, Quy Khư Chi Địa.

Ngươi muốn đi sao?" Nói xong, tự tiếu phi tiếu nhìn Hồng Quân.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, muốn động sát tâm tư Hồng Quân tịnh không khó.

Hồng Hoang thiên địa thiệp cập Hồng Quân vị lai có thể hay không chứng Đại Đạo Cảnh, tự nhiên sẽ không khinh dịch phóng khí.

Tiên tiền cầu đảo bọn hắn, liền là muốn mượn lực, vì hắn đoạt lại Hồng Hoang.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có mục đích của mình.

Quy căn kết để, bất quá là song phương một lần giao dịch thôi, hỗ lợi hỗ huệ!

Như kim phân minh thấy hai người đấu không lại Bàn Cổ, lại nghe được Đạo Chủ chi ngôn, liền manh sinh tâm tư khác. "Khụ khụ!" Bị đương diện vạch trần, Hồng Quân đa đa thiếu thiếu có chút xấu hổ.

Đương hạ khẽ ho một tiếng nói: "Đâu có, Quy Khư Chi Địa, ngay

cả Thiên Đạo đỉnh phong đều có thể mai táng, bần đạo tự nhiên không dám tùy ý tiến vào." Quy Khư, đó chính là Hỗn Độn cấm địa.

Như đồng Hỗn Độn đối với Thánh Nhân chi hạ tu giả uy hiếp giống nhau.

Sơ sẩy một chút, liền sẽ thân tử đạo tiêu.

Hắn còn nhớ rõ trước đó Thời Gian Ma Thần "Thời Thần" từng đi tìm Đạo Chủ.

Cũng chính là nói Thời Thần tiến nhập Quy Khư Chi Địa?

Như vậy, có khả năng hắn nắm giữ một con đường bí mật an toàn, có thể trực đạt nơi ở của "Đạo Chủ".

Vạn thiên ý niệm tại trong lòng nhất thiểm, Hồng Quân trên mặt lại vẫn đạm định.

Dương Mi biết hắn sẽ không từ bỏ ý định, nhưng cũng lười để ý tới.

Trầm thanh nói: "Hữu lao đạo hữu, chúng ta cần mau chóng phản hồi 'Hỗn Độn Ngoại Vực' mới được." Hiện tại nhưng cựu còn tại Hỗn Độn Hải phạm vi đi loanh quanh, không biết có phải Hồng Quân cố ý làm vậy hay không, hay là thật sự lạc mất phương hướng.

Nhưng thân xử Hỗn Độn Hải, đại biểu thực lực có hạn chế.

Bàn Cổ lại không có loại hạn chế này, một khi truy thượng, đại gia đều phải ngoạn hoàn.

Tuy Hỗn Độn Hải quảng mậu vô ngân, song phương ngộ thượng xác suất không lớn, nhưng tổng quy có một phần nguy hiểm không phải sao?

Hồng Quân nghe xong vi vi nhất tiếu nói: "Nhị vị đạo hữu yên tâm, Ngô đã cảm ứng được khí tức Ngoại Vực, dùng không được bao

lâu, chúng ta có thể hồi quy Ngoại Vực!" Phù!

Dương Mi, Thời Thần nghe thấy lời này, đều hạ ý thức thở phào nhẹ nhõm, so với Hỗn Độn Hải, Hỗn Độn Ngoại Vực mới là lão sào của bọn hắn.

Chỉ cần về Hỗn Độn Ngoại Vực, na phạ Bàn Cổ giết tới cũng không sợ.

Bàn Cổ lợi hại là không giả, nhưng mấy trăm hơn ngàn Thiên Đạo đỉnh phong giết lên, hỏi ngươi sợ hay không sợ?

Na phạ là chân chính "Đại Đạo Thánh Nhân" đối thượng, khủng phạ cũng có sức đánh một trận.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Hồng Hoang đại thế giới.

Lịch thì mấy ngàn năm, thiên địa triệt để hoàn thành thuế biến.

Thiên Đạo Bản nguyên biến đắc tiền sở vị hữu cường đại.

Cả Tam Giới bị nồng đậm linh khí đạo tắc sung xích.

Trực quan thể hiện nhất chính là, một số sinh linh tân sinh, sinh ra đã là "Nhân Tiên cảnh." Na phạ tại những chủng tộc yếu nhỏ, sinh mệnh cũng như thế.

So với trước đại chiến, Hồng Hoang thiên địa diện tích khuếch trương gấp mười lần có thừa, linh khí phiên tăng gấp mười có thừa, tu luyện phá cảnh như đồng ăn cơm uống nước đơn giản như vậy.

Chương 315

Nhu yếu hàng ngàn hàng vạn năm mới có thể đột phá Kim Tiên, hiện tại khả năng chỉ cần mấy trăm năm công phu.

Trực tiếp đạo trí, Hồng Hoang vạn linh chỉnh thể thực lực phi tốc dâng lên.

Trừ việc đột phá Đại La Kim Tiên đối với đạo tắc cảm ngộ có yêu cầu ra, kỳ dư cảnh giới kỷ hồ vô bình cảnh, chỉ cần khắc khổ tu luyện, thôn thổ linh khí, liền có thể từng bước phàn thăng chí Thái Ất Kim Tiên cảnh.

Đổi lại trước kia, nghĩ cũng không dám nghĩ sự tình.

Ngắn ngủi mấy ngàn năm thời gian.

Hồng Hoang vạn linh số lượng khuếch tăng gấp ba lần có thừa, cũng chính là nói, Bàn Cổ hiện tại sở năng hoạch thủ sinh linh chi niệm, là gấp ba lần ban đầu.

Trong đó một số Chuẩn Thánh đỉnh phong hoạch đắc đạo tắc tưởng lệ, càng tiếp liên phá cảnh, tấn cấp "Thiên Đạo Thánh Nhân".

Bàn Cổ có thể rõ ràng cảm ứng được, mấy ngàn năm nay, tu vi của mình đột phi mãnh tiến như thế nào.

Tuy nhiên vẫn là "Thiên Đạo đỉnh phong" cảnh, nhưng nếu gặp lại loại cấp bậc đại chiến trước đó, hắn có tự tin không cần mượn dùng Khai Thiên Phủ pháp, chỉ bằng Đại Đạo chi lực cũng có thể nghiền ép Thập đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Mấy ngàn năm tiến bộ.

Đương nhiên, loại tiến bộ này không có khả năng vẫn luôn duy trì.

Năm ngàn năm thứ nhất, là thời kỳ tu vi tiến bộ thần tốc nhất.

Năm ngàn năm thứ hai, đạt tới đỉnh phong.

Năm ngàn năm thứ ba, bắt đầu suy yếu.

Hiện tại tuy nhiên mỗi ngày đều có tiến bộ, lại không còn thế tấn mãnh như trước đó.

Nhưng loại định thì định lượng tăng gia này, thiên trường nhật cửu chi hạ, cũng là một lượng khủng bố.

Chỉ là, hiện tại Bàn Cổ vô nhu chờ đợi nữa, bởi vì thọ mệnh nhu yếu để hồi phục Đại Đạo Cảnh, dĩ nhiên tập tề. "Đinh!

Túc chủ thọ mệnh vượt quá 3 tỷ!

Thỏa mãn điều kiện.

Có xác nhận hồi phục tu vi Đại Đạo Cảnh hay không?" Bàn Cổ trong mắt phù hiện một vệt tiếu dung, kính trực tuyển trạch xác định. "Đinh!

Túc chủ tiêu hao 3 tỷ thọ mệnh, tu vi thành công khôi phục chí 'Đại Đạo Thánh Nhân' cảnh!" "Oanh!" Một cỗ phái nhiên chi lực hàng lâm, thuấn tức lưu chuyển toàn thân các nơi. "Oanh oanh oanh!" Trong cơ thể truyền ra tiếng nổ mạnh như sấm rền.

Đồng thời, một đạo khôi hoằng hạo hãn chi thế mãnh địa khuếch tán ra.

Nguyên bản chính đang trong điện bàn tọa Nữ Oa, Hậu Thổ, đều cảm thụ được một cỗ bất khả để kháng chi lực. "Hưu hưu!" Không kịp có phản ứng, lúc xuất hiện lại, đã ở bên ngoài đại điện. "Chuyện gì xảy ra?" "Phát sinh chuyện gì?" Bá bá bá!

Tiếp liên mười mấy đạo thân ảnh phi xạ tới.

Đều là những thánh nhân đang tại Thiên Ngoại Thiên Thần Cung

tinh tu tham ngộ Đại Đạo.

Bao quát Thái Thanh đạo nhân, Minh Hà, Phục Hy, Khoa Phụ, Diệt Thu, Chúc Dung, Huyền Minh đẳng.

Thử khắc đều một mặt kinh tủng nhìn về phía Thần Cung sở tại. "Hô!" Hậu Thổ trường trường thổ ra một ngụm khí.

Trầm thanh nói: 'Chư vị sảo an vật táo, nếu như ta đoán không sai, ưng đương là Phụ thần tu luyện hữu thành, tạo thành khí thế động dang.

Vì sợ làm bị thương chúng ta, cho nên mới có thể đem chúng ta tống ly Thần Cung!' Là vậy sao?

Chúng thánh nghe xong mạc danh an tâm vài phần.

Đối với Hậu Thổ, bọn hắn là tín nhiệm.

Nữ Oa trực tiếp nhìn về phía Phục Hy sở tại, trầm thanh nói: "Hữu lao huynh trưởng truyền tin, cáo tri các thánh nhân khác không cần chạy tới." Phương tài khí thế động dang quá lớn, phàm là Thiên Địa Thánh Nhân đều có sở cảm.

Đại gia hiện tại đều đang trên đường chạy tới.

Nhưng hiện tại, Bàn Cổ tình huống bất minh, không nghi hữu quá nhiều người xuất hiện.

Phục Hy cũng biết sự tình khinh trọng hoãn cấp, văn ngôn gật đầu một cái, "Bá" cả người đã biến mất tại nguyên địa.

Hiển nhiên là đi Tam Thập Tam Thiên thông đạo truyền tin.

Bất quản nơi nào Thánh Nhân, muốn từ Tam Giới tiến nhập Thiên Ngoại Thiên, đều phải đi Tam Thập Tam Thiên.

Nói trắng ra là, Tam Thập Tam Thiên là thông đạo thông vãng Thiên Ngoại Thiên.

Cho nên, chỉ cần thủ trụ Tam Thập Tam Thiên thông đạo, bảo quản vạn vô nhất thất!

Lúc này.

Bên trong Thần Cung, Bàn Cổ tĩnh tĩnh thể ngộ bản thân biến hóa.

Thời cách vô tận tuế nguyệt, lại lần nữa sở hữu "Đại Đạo Cảnh" tu vi, tự nhiên cần một cái quá trình thích ứng.

Cảm giác trực quan nhất chính là, càng mạnh hơn.

So với trước đó lúc "Thiên Đạo đỉnh phong", cường đại hơn hà chỉ gấp mười.

Hiện tại nếu gặp lại loại cấp bậc chiến sự kia, căn bản không cần quản Thập đại Tiên Thiên Ma Thần dùng trận thế, thủ đoạn gì, hoàn toàn có thể dĩ lực phá xảo, trực tiếp sát phiên chúng ma thần.

Đương nhiên, tịnh không phải nói hiện tại là vô địch.

Bàn Cổ cảm giác cái "Đại Đạo Thánh Nhân" này, khiếm khuyết một điểm ý tứ.

Tựa hồ không có pháp lực, cảnh giới kém một điểm? "Sinh linh chi niệm" sao?

Bàn Cổ trong mắt phù hiện một đạo xán nhiên tinh mang.

Nghĩ là làm, "Ông!" trong cơ thể hối tụ sinh linh chi niệm mãnh địa chú nhập bản thân Đại Đạo. "Oanh!" Khi vô tận sinh linh chi niệm dũng nhập, một điều Đại Đạo trường hà nhục nhãn khả kiến thuấn gian phiêu tán ra.

Kỳ gian ẩn ước khả kiến vạn thiên đạo tắc chi lực thần phục, cường đại vô thất.

Chỉ là hiển đến có chút hư huyễn.

Nhưng theo sinh linh chi niệm dũng nhập, cả điều Đại Đạo trường hà đốn thời biến đắc ngưng thực. "Oanh, oanh, oanh!" Bành phái vô thất khí tức di tán hư không.

Cả quá trình nhìn như phồn tỏa phục tạp, thực tắc chỉ là trát nhãn công phu. "Ông!" Tích toản mấy vạn năm sinh linh chi niệm liền bị thôn phệ sạch không, đỉnh đầu Đại Đạo trường hà, chỉ ngưng thực một phần mười.

Bàn Cổ đáy lòng thăng lên một cỗ minh ngộ, nếu như Đại Đạo Thánh Nhân cũng có phân chia, hắn hiện tại ưng cai thuộc về "Đại Đạo Nhất Trọng" cảnh.

Cũng chính là dáng vẻ sơ nhập "Đại Đạo Cảnh".

Sinh linh chi niệm, là mấu chốt để Đại Đạo ngày sau đề thăng.

Xem ra cảm ngộ trước đó tịnh không sai.

Hầu như thành công tấn cấp Đại Đạo Thánh Nhân đồng thời.

Một đạo Hệ Thống đề thị âm tại trong não hải vang lên. "Đinh!

Túc chủ thành công khôi phục Đại Đạo Cảnh tu vi, mục tiêu đã hoàn thành." "Hệ Thống một lần nữa tu chính trung..." (Chú: Tu chính kỳ gian, Hệ Thống công năng vô pháp sử dụng). "Đích!" Một trận cường quang lóe lên, Hệ Thống nhân tính hóa đen màn hình.

Tiếp đó là một hàng cơ sở tin tức phù hiện. 【 Chí Tôn Hệ Phụ Trợ Thống 】(Tu chính trung) Túc chủ: Bàn Cổ!

Xưng hào: Hồng Hoang Chi Phụ!

Bàn Cổ Thần!

Chương 316

Chủng tộc: Nhân / Vu Tổ!

Thọ mệnh: ???!

Tu vi: Đại Đạo Thánh Nhân! (Tu chính trung) Công pháp: 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】(Tu cải bản, vô thượng đạo quyết): Tu luyện Hồng Mông Đại Đạo Quyết có thể tăng gia thọ mệnh! (Tin tức tu chính trung) 【 Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ 】: ???! (Tin tức tu chính trung) 【 Hỗn Độn Chiến Thể 】: ???! (Tin tức tu chính trung) Phụ trợ công năng nhất: Dĩ mệnh tương bác! (Tin tức tu chính trung) 【 Dĩ mệnh tương bác 】: Dĩ tiêu hao sinh mệnh làm đại giới, có thể nhượng túc chủ tạm thời bạo phát ra bộ phân chiến đấu lực! (Tin tức tu chính trung) Phụ trợ công năng nhị: Đồng chu cộng tế! (Tin tức tu chính trung) 【 Đồng chu cộng tế 】: Bảng định tộc nhân, giáo đạo tộc nhân, tộc nhân đột phá hậu có thể vì túc chủ tăng gia thọ mệnh! (Tin tức tu chính trung) Một liên xuyến tu chính trung, Bàn Cổ cũng không thèm để ý, kính trực đem nó đóng lại.

Hệ Thống hiện tại đối với hắn mà nói, trợ giúp tính sớm đã không còn lớn như ban đầu.

Có cũng được mà không có cũng không sao.

Lần này cập nhật đảo cũng là một chuyện tốt, bảo không chuẩn sẽ có tân công năng xuất hiện.

Vạn thiên ý niệm, tại kỳ tâm trung nhất thiểm. "Oanh long!" Ngay sau đó, Thần Cung đại môn mở ra. "Đều vào đi!" Một đạo uy nghiêm long long đạo âm, hưởng triệt chúng thánh đáy lòng.

Thử khắc, Thần Cung ngoại hối tụ hơn hai mươi thánh.

Vô nhất lệ ngoại, đều là thân tín trong thân tín của Bàn Cổ.

Dĩ ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm vi thủ, chúng thánh nối đuôi nhau mà vào.

Ân?

Phổ nhất tiến nhập, liền phát giác được điện nội khí tức vi diệu biến hóa.

Vưu kỳ Hậu Thổ, Nữ Oa, vốn là tại đại điện của Bàn Cổ bế quan, cho nên cảm thụ chân thiết nhất.

Đảo không phải biến đắc có bao nhiêu mạnh.

Cùng trước đó so sánh, phảng phất nhiều hơn vài phần hoạt dược.

Chuẩn xác mà nói, ưng cai là "Đại Đạo hoạt dược tính" muốn cao hơn trước đó.

Khí tức trước đó mạnh thì mạnh thật, nhưng loại tựa như nước đọng một vũng.

Bởi vì khí tức đó, đều là Bàn Cổ tại trong tu luyện, vô hình tán phát ra khí tức, tịnh không cụ bị quá nhiều thần diệu.

Hiện tại tắc bất nhiên, nước đọng biến thành nước chảy, mỗi một đạo khí tức tự hồ đều sở hữu tự ngã linh tính, tự ngã diễn biến Đại Đạo, cực tẫn huyền diệu chi ý.

Chúng thánh ngốc ngốc nhìn thân tiền hư không.

Tu vi thấp nhất cũng có lục đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, cho nên năng thanh tích bộ tróc hư không trung từng luồng từng luồng dật tán khí tức kia.

Tại trong mắt bọn hắn, đó dĩ nhiên không đơn thuần là khí tức, mà là từng điều đạo tắc.

Mỗi người nhìn thấy đạo tắc đều không giống nhau.

Ví dụ như Khoa Phụ, nhìn thấy chính là "Tinh Không Chi Đạo".

Vẻn vẹn một chốc lát thời gian, đối với hắn mà nói lại giống như trôi qua ngàn vạn năm.

Trước mắt Tinh Không Chi Đạo, không ngừng diễn hóa, cùng cực ảo diệu, thôi diễn tới một cái địa phương trước đó hoàn toàn vô pháp xí cập. "Oanh oanh oanh!" Khoa Phụ đạo cảnh tu vi bạo trướng.

Đồng dạng một màn, phát sinh tại trên thân tất cả Thánh Nhân.

Nếu như chỉ một hai cái thì thôi, có thể nói là ngẫu nhiên.

Nhưng hiện tại, hơn hai mươi Thiên Đạo Thánh Nhân đều có cảm ngộ.

Có chút đáng sợ rồi.

Duy nhất không bị ảnh hưởng, đại khái là Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong.

Có thể tu tới Thiên Đạo đỉnh phong, bản thân đại biểu tự thân đạo tắc cận hồ viên mãn.

Tại chủng tình huống này, muốn lại tiến một bước đều thiên nan vạn nan.

Na phạ Bàn Cổ vi "Đại Đạo Thánh Nhân", cũng không có khả năng cận bằng một đạo khí cơ vì bọn họ thôi diễn xuất hậu tục Đại Đạo.

Hoặc hứa Đại Đạo Cảnh lại độ đề thăng về sau, có khả năng làm được.

Nhưng đó cũng là sự tình về sau rồi.

Trong ngũ đại Thiên Đạo đỉnh phong, dĩ Thái Thanh thánh nhân tư

cách già nhất.

Bản thừa tái Bàn Cổ ý chí sở sinh, đạo cảnh lĩnh ngộ đi trước chúng thánh.

Quan trọng nhất một điểm, cùng Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm bất đồng, hắn toàn trình không có người phụ trợ, toàn dựa vào bản thân cảm ngộ, thành "Thiên Đạo đỉnh phong".

Lợi hại rồi.

Cho nên muốn luận đạo cảnh tu vi, Thái Thanh thánh nhân cũng là mạnh nhất trong đó.

Mắt thấy điện nội chúng thánh đều nhân Bàn Cổ một đạo khí tức, hãm nhập mạc danh cảm ngộ trung, đạo cảnh tu vi cấp tốc phàn thăng.

Thái Thanh thánh nhân trong mắt phù hiện một vệt chấn hám.

Mạt liễu, si si nhìn Bàn Cổ nói: "Phụ thần, ngài thành Đại Đạo rồi?" Cái "Đại Đạo" này... khả cùng bình thường Đại Đạo bất đồng.

Đối với Thiên Đạo đỉnh phong mà nói, Đại Đạo chỉ có một cái, đó chính là "Đại Đạo Cảnh".

Bàn Cổ thành "Đại Đạo Cảnh", đây là giải thích duy nhất.

Đại Đạo bao la vạn tượng, là ngọn nguồn của tất cả đạo tắc.

Chính nhân thử, Bàn Cổ vô nhu chưởng ác ba ngàn đạo tắc, lại có thể tùy tâm diễn hóa chúng thánh các tự sở tu đạo tắc.

Trước mắt một màn, cũng chỉ có một cái giải thích này.

Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm tứ thánh thính văn xong, cũng một mặt chấn kinh kỳ đãi nhìn Bàn Cổ, tuy nhiên đại gia trong lòng đều đã có đáp án, nhưng vẫn muốn nghe Bàn Cổ xác định lời nói.

Đại Đạo Cảnh...

Đại Đạo Thánh Nhân!

Đừng nói sau khi khai thiên tích địa, ngay cả trước khi khai thiên tích địa, cũng chưa từng nghe nói có ai thành Đại Đạo Cảnh.

Nếu như có, vậy cũng chỉ có thể là "Bàn Cổ"!

Nhưng Bàn Cổ khai thiên lực kiệt, thân hóa vạn vật vẫn lạc thành một cái vị giải chi mê.

Về sau Bàn Cổ chân linh tuy nhiên phục tô, nhưng người tinh tường đều biết, chân linh phục tô quy phục tô, ly khôi phục tiền thế đỉnh phong còn có một đoạn đường rất dài.

Như kim, Bàn Cổ lại lần nữa cụ bị "Đại Đạo Cảnh" tu vi.

Phải chăng đại biểu có thể hoành tảo chư thiên rồi?

Tại dưới ánh mắt kỳ đãi của chúng thánh, Bàn Cổ vi vi gật đầu nói: "Không sai, Ngô đã đắc thành Đại Đạo." "Oanh!" Thử ngôn vừa ra, đáy lòng ngũ thánh đều nổi lên thao thiên cự lãng.

Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm toàn nhiên bị chấn hám, Hậu Thổ, Nữ Oa tại chấn hám đồng thời, cũng đại đại thở phào nhẹ nhõm.

Đương sơ, chỉ có hai nàng tùy theo Bàn Cổ đi Hỗn Độn Ngoại Vực.

Cũng nhân thử, các nàng rõ ràng Hỗn Độn Ngoại Vực đáng sợ.

Ma thần số lượng cận hồ vô cùng vô tận.

Đó là gấp mấy trăm, ngàn lần so với Hồng Hoang cao đoan chiến lực.

Song phương một khi đụng độ, Hồng Hoang hào vô phản kháng chi lực.

Chương 317

Nhưng hiện tại, không lo lắng nữa.

Bởi vì Bàn Cổ trọng hồi đỉnh phong, "Đại Đạo Cảnh" là Hỗn Độn hoàn vũ độc nhất vô nhị.

Mặc cho ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần toàn bộ phục tô công tới, cũng bất quá là để Phụ thần giết lại một lần nữa mà thôi.

Chí Tôn chi hạ khả năng sẽ bị hù vỡ mật đi?

Nhị nữ trên mặt đều dương dật ra nụ cười vui vẻ.

Điện nội trầm tẩm tại cảm ngộ trung hơn hai mươi thánh cũng rất nhanh hồi thần, một cái liếc mắt vạn năm.

Đối với bọn hắn mà nói, khả năng có mấy chục thế kỷ dài như vậy, nhưng ngoại giới chỉ có vài giây đồng hồ thôi.

Đạo cảnh tu vi đều có một cái chất phi dược.

Chỉ chờ lần này trở về bế quan khổ tu, liền có thể nhất cử phá cảnh, triệt để ổn định đương tiền cảnh giới.

Tỉnh lại một khắc kia, chính hảo nghe được Bàn Cổ câu kia "Ngô đã đắc thành Đại Đạo"!

Chúng thánh hoan hỉ mạc danh.

Hạ nhất khắc, tề xoát xoát bái hạ: "Chúc mừng Phụ thần, đắc thành Đại Đạo!" "Thôi!" Bàn Cổ đắc thành Đại Đạo về sau, thần thông mạc trắc, khẩu hàm thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy.

Một lời ra, chúng thánh đều có loại ý tứ bất khả kháng cự, phân phân thẳng người, cả điện nội tịnh vô nửa điểm khí tức ba động, cỗ ý niệm này trực tiếp đản sinh vu tâm để.

Dưới sự nhận tri toàn mới về "Đại Đạo Cảnh" tu vi của Bàn Cổ, chúng thánh từng người kính sợ mạc danh.

Bàn Cổ nói: "Những năm gần đây, Hồng Hoang phát triển tấn tốc, Thiên Đạo Thánh Nhân tăng gia trên ngàn vị, thiên địa đạt tới đỉnh phong tiền sở vị hữu.

Nhưng các ngươi thiết mạc nhân thử giải đãi.

Tức tiện Ngô đắc thành Đại Đạo, cũng không đại biểu có thể vô địch vu Hỗn Độn.

Hỗn Độn có bao nhiêu ẩn bí, không phải các ngươi có thể tưởng tượng." Trước mắt hơn hai mươi Thánh Nhân, đều là thân tín trong thân tín.

Hôm nay đã đến đây, Bàn Cổ quyết định hảo hảo vì bọn họ tố tạo một phen chính xác nhận tri.

Miễn cho bọn hắn tọa tỉnh quan thiên, tưởng rằng có thể độc bá hoàn vũ, phần tự đại này là không thể có. "Oanh long!" Bạn tùy tả thủ khẽ vuốt, hư không chấn động, thuấn thì diễn hóa xuất một phương cự đại tinh đồ.

Vạn thiên lưu quang phi thệ.

Đương sơ ly khai "Hỗn Độn Ngoại Vực" thời điểm, tận mắt nhìn thấy một màn kia, bị hoàn chỉnh diễn dịch ra.

Hỗn Độn ba mươi sáu vực, một vực mười ba thành trấn thủ, mỗi danh Vực Chủ là Thiên Đạo đỉnh phong cảnh ma thần, mỗi danh Trấn Thủ tu vi đều tại cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân trở lên...

Khi điện nội chúng thánh biết được tất cả về sau, đốn thời bị chấn kinh đến vô dĩ gia phục.

Thử nghĩ một chút, các thế lực bày ra ngoài sáng của Hỗn Độn

Ngoại Vực đã có ba mươi sáu Thiên Đạo đỉnh phong, bốn trăm sáu mươi tám Thiên Đạo Thánh Nhân cửu đoạn?

Đây mới chỉ là số lượng Vực Chủ và Thần Thành Chi Chủ.

Vậy Vực Chủ là Thiên Đạo đỉnh phong Ma Thần, dưới trướng chẳng lẽ không có ba năm tên thị vệ là Thiên Đạo Ma Thần cửu đoạn sao?

Có, không những có mà còn rất nhiều.

Nghĩ một chút thôi đã thấy không thể đo lường được!

Hai nữ nhân lúc đầu cũng trải qua sự chấn động tương tự, giờ phút này lại đóng vai trò người giải thích, giảng giải rõ ràng từng chi tiết bên trong cho mọi người.

Nghe xong, tất cả đều trầm mặc.

Hai nữ nhân biết được tin tức này là vì... "Ong!" Linh quang biến đổi, khi ba mươi sáu vực, bốn trăm sáu mươi chín Thánh thành bị câu liên, một tấm lưới khổng lồ xuất hiện trước mặt mọi người.

Lúc mới bắt đầu thì chưa thấy gì, nhưng khi tấm lưới thành hình, toàn bộ các đường lưới hội tụ, chỉ hướng về tận cùng của Hỗn Độn Vô Cực.

Chúng Thánh đều cảm thấy tim đập mạnh, mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Hai nữ nhân lúc trước đi theo Bàn Cổ tới Hỗn Độn Ngoại Vực, cho nên biết được nhiều hơn so với các Thánh nhân khác.

Nhưng cảnh tượng này thì các nàng cũng chưa từng thấy qua.

Giờ khắc này, cả hai đều có suy đoán.

Nữ Oa run rẩy nói: "Đại thần, chẳng lẽ đó là 'Đạo Chủ' trong truyền thuyết?" Đạo Chủ, chúa tể vô thượng của cả Hỗn Độn Ngoại

Vực.

Trước kia chỉ nghe nói, nhưng chưa từng có một khái niệm cụ thể, Đạo Chủ ngay cả đối với Hỗn Độn Ma Thần cũng rất lạ lẫm, các nàng tự nhiên không có cơ hội tiếp xúc.

Nhưng giờ khắc này, khi toàn bộ tâm trí rơi vào hình ảnh kia, lại khiến các nàng ý thức được sự khủng bố của tôn "Đạo Chủ" này.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Muốn thành Đại Đạo cảnh, cần phải cảm ngộ sinh linh chi lực trước.

Kẻ được gọi là 'Đạo Chủ' trong miệng các ngươi, kỳ thực chính là kẻ đứng đầu ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần năm đó - 'Vận Mệnh Ma Thần' Hư Vô.

Cũng có thể gọi hắn là 'Vận Mệnh Đạo Chủ'." "Vận Mệnh Đạo Chủ rõ ràng đã lĩnh ngộ được con đường tấn cấp 'Đại Đạo Thánh Nhân', cho nên mới cấu kiến nên Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực, lấy Vận Mệnh chi lực làm dẫn dắt, đem sinh linh của tất cả ba mươi sáu vực câu liên lại với nhau.

Chỉ cần thời cơ chín muồi, hắn liền có thể đoạt lấy sinh linh chi lực của ba mươi sáu vực, để nhất cử chứng đạo 'Siêu Thoát'." "Ngô tuy không biết hắn đã trù mưu bao lâu, nhưng từ khi Khai Thiên đến nay, đã là mười ức tám ngàn vạn năm.

Cho dù hắn tiêu hao một nửa tuế nguyệt để làm chuyện này, một nửa tuế nguyệt còn lại cũng đủ để hắn tích lũy sinh linh chi lực đến một trình độ đáng sợ.

Hiện tại hắn vẫn đang ẩn nấp, có thể là cảm thấy sức mạnh chưa đủ, cũng có thể là có đồ mưu lớn hơn.

Tóm lại một điểm, một khi hắn bất chấp tất cả thôn phệ sức mạnh Ma Thần của ba mươi sáu vực, tu vi của hắn tất nhiên sẽ trong nháy

mắt leo lên tới một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù Bản tọa đối đầu với hắn cũng chỉ là năm ăn năm thua!" Bàn Cổ nói xong, thật sâu nhìn chúng Thánh một cái.

Hắn nói nhiều như vậy, chỉ có một mục đích, đó là để chúng Thánh hiểu rõ, cho dù thành "Đại Đạo Thánh Nhân" cũng cũng không phải là chân chính vô địch.

Vẫn có một đối thủ cực mạnh đang ẩn nấp. "Vận Mệnh Đạo Chủ" không xuất thế thì thôi, một khi xuất thế tất nhiên thạch phá thiên kinh.

Chúng Thánh nghe được tin tức này, không ai không sững sờ ngay tại chỗ.

Cho dù là Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không ngoại lệ.

Thật sự là quá chấn động.

Trước đây chưa từng nghĩ trên đời lại tồn tại người có thể địch lại Bàn Cổ.

Nhưng hiện tại Bàn Cổ nói cho các nàng biết, không những có, mà khả năng chiến lực còn mạnh hơn hắn.

Một tia vui mừng trước đó vì Bàn Cổ đột phá Đại Đạo cảnh lập tức tan thành mây khói.

Chỉ còn cảm thấy áp lực nặng nề.

Bàn Cổ muốn chính là hiệu quả này.

Không có áp lực thì lấy đâu ra động lực?

Tin tức đột phá Đại Đạo cảnh không giấu được, nhưng một khi lưu truyền rộng rãi ra ngoài, dễ dàng khiến một nhóm Thánh nhân đỉnh tiêm mất đi tâm cầu tiến.

Đây không phải là kết quả hắn muốn, bởi vì trong số những Thánh nhân này, có một bộ phận lớn được gửi gắm kỳ vọng cao.

Ví dụ như Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ...

đều là những hạt giống tốt có hi vọng đạt Đại Đạo cảnh.

Nếu hiện tại kiêu ngạo tự mãn, Đại Đạo tất nhiên vô vọng.

Thấy chúng Thánh đã triệt để thu lại tâm tình nôn nóng trước đó, Bàn Cổ trong lòng cười khẽ.

Biết hỏa hầu đã không sai biệt lắm, hắn liền thản nhiên nói: "Tuy nhiên cục thế gian nan, nhưng ngã tịnh phi hào vô thắng toán (ta cũng không phải hoàn toàn không có phần thắng).

Vận Mệnh Đạo Chủ mạnh thì có mạnh, nhưng cũng không phải là đối thủ 'Đại Đạo' chân chính.

Nếu không, hắn cũng không cần ẩn nấp đến nay." "Rất đơn giản, Đại Đạo chi thượng (cấp bậc trên Đại Đạo) không phải là chuyện các ngươi nên cân nhắc, Ngô tự có biện pháp ứng đối.

Nhưng Đại Đạo chi hạ (cấp bậc dưới Đại Đạo) thì phải dựa vào các ngươi rồi." Bàn Cổ ý vị thâm trường nhìn chúng Thánh một cái.

Chúng Thánh nghe vậy, trong lòng chấn động kịch liệt.

Cũng ngay lúc này, bọn họ mới rõ ràng Hỗn Độn nguyên lai lại rộng lớn như thế.

Cho dù Bàn Cổ tấn cấp Đại Đạo Thánh Nhân, cũng không đại biểu có thể chân chính vô địch.

Đổi lại là Thánh nhân bình thường khả năng sẽ sinh ra hoảng sợ, nhưng những người ở đây, không ai không phải là thân tín của Bàn Cổ, bọn họ chỉ cảm thấy trách nhiệm trên người trọng đại, nhất định phải mau chóng trưởng thành.

Trưởng thành đến tình trạng có thể phụ trợ Phụ thần.

Chương 318

Hiện tại bọn họ, quá yếu.

Cho dù không cần cân nhắc đến sự tồn tại cấp bậc như "Vận Mệnh Đạo Chủ".

Nhưng dưới trướng "Vận Mệnh Đạo Chủ", vẫn cứ có hàng chục Thiên Đạo đỉnh phong, hàng trăm thậm chí hàng ngàn cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đây mới chỉ là thế lực ngoài sáng.

Trong bóng tối ai biết đối phương ẩn giấu bao nhiêu Thiên Đạo đỉnh phong?

Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân càng là nhiều không đếm xuể.

Muốn đối chiến với thế lực cấp số này, tối thiểu cũng phải đem tu vi của mình tăng lên tới cảnh giới cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân mới có tư cách tham chiến.

Thấp hơn cảnh giới này, lên chiến trường chỉ là pháo hôi, căn bản không có tác dụng.

Thiên Đạo đỉnh phong mới là dòng chính của tràng đại chiến này.

Rất nhanh, chúng Thánh đều tâm sự nặng nề quay trở về.

Bàn Cổ bảo bọn họ có thể thích đương phóng xuất một số tin tức.

Còn về phần phóng xuất bao nhiêu, toàn do bọn họ định đoạt.

Có một số việc, không thích hợp tung ra toàn bộ, dễ dàng dẫn tới khủng hoảng.

Nhưng hiện tại bản thân hắn khôi phục tu vi Đại Đạo Thánh Nhân chính là một thời cơ.

Vừa vặn có thể để Hồng Hoang chư Thánh hiểu rõ chân tướng Hỗn Độn.

Ếch ngồi đáy giếng, vĩnh viễn không thể nào có đại thành tựu! "Phụ thần!" Đợi chúng Thánh rời đi, Nữ Oa, Hậu Thổ lại ở lại.

Hậu Thổ vẻ mặt lo lắng nói: "Tên 'Vận Mệnh Đạo Chủ' kia thật sự không thể địch lại sao?" Nữ Oa cũng không cười, vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn.

Trước đó mọi người đều ở đây, không tiện biểu lộ ra khí tức quá mức chán nản, miễn cho ảnh hưởng tới chỉnh thể.

Nhưng hiện tại lại có loại cảm giác bất lực thật sâu.

Tuy nhiên trước đó theo Bàn Cổ đi Hỗn Độn Ngoại Vực, cũng lĩnh lược một bộ phận sự đáng sợ của nơi đó, nhưng về chuyện "Vận Mệnh Đạo Chủ", cũng là giờ khắc này mới biết được.

Bàn Cổ hiểu rõ suy nghĩ của hai nàng, nghe vậy thản nhiên cười nói: "Yên tâm đi, Vận Mệnh Đạo Chủ tuy rằng cường đại, nhưng Bản tọa tự có phương pháp ứng đối.

Việc cấp bách bây giờ là phải làm lớn mạnh bản thân các ngươi.

Một khi đại chiến mở ra, Bản tọa có thể sẽ bị Vận Mệnh Đạo Chủ quấn lấy, không rảnh phân thân.

Đến lúc đó, mấu chốt thành bại của chiến sự có thể nằm ở các ngươi." Hai nữ nhân đều nghe ra tính nghiêm trọng của sự việc.

Nếu quả thật như Bàn Cổ nói, "Vận Mệnh Đạo Chủ" một khi hội tụ tất cả sinh linh chi lực của Ngoại Vực vào một thể, lập tức sẽ đăng đỉnh "Đại Đạo Thánh Nhân" cảnh, trở nên cường đại vô cùng.

Vậy khả năng Bàn Cổ bị quấn lấy tự nhiên là rất lớn, thậm chí không đơn thuần là khả năng, mà là tất nhiên.

Không chừng lúc đó Bàn Cổ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng có một số việc, cho dù biết cũng vô lực thay đổi.

Tựa như các nàng, hiện nay tuy là Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, nhưng cách "Đại Đạo Thánh Nhân" còn kém mười vạn tám ngàn dặm.

Giúp không được gì a?

Trong lúc nhất thời, hai nữ nhân đều có vài phần chán nản.

Bàn Cổ cười nói: "Cũng không cần quá lo lắng, dù sao Hồng Hoang thiên địa mới là chính thống.

Hỗn Độn Ngoại Vực bất quá là đất vứt bỏ mà thôi.

Cùng tu sinh linh chi lực, cũng sẽ có khác biệt." Hắn chỉ nói sơ qua vấn đề này chứ không thảo luận sâu, thoại phong nhất chuyển nói: "Cái thực sự khiến ta lo lắng là chiến đấu ở dưới cấp Đại Đạo.

Hỗn Độn Ngoại Vực ẩn tàng Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, chỉ sợ so với tưởng tượng còn nhiều hơn.

Dương Mi, Thời Thần bất quá chỉ là một góc của tảng băng chìm.

Đến lúc đó, kẻ địch các ngươi phải đối mặt tất nhiên nhiều gấp mười, thậm chí gấp trăm lần.

Điểm này chỉ có thể dựa vào các ngươi." Bàn Cổ nói, trong thần tình nhiều thêm vài phần nghiêm túc.

Đây không phải lời nói đùa, tình huống xác thực là như thế.

Theo tu vi khôi phục "Đại Đạo Thánh Nhân cảnh", tin tức hắn dò xét được cũng nhiều hơn.

Mơ hồ, hắn cảm ứng được một số tình huống ở Hỗn Độn Ngoại Vực.

Hết thảy sự tình phát sinh trong minh minh đều không giấu được

hắn dò xét.

Chỉ sợ không đơn giản là mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đứng đầu là Dương Mi, Thời Thần, mà ngay cả ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần chết trong Khai Thiên Kiếp cũng đều sắp phục sinh rồi.

Đây là một cái dấu hiệu!

Có thể là đã phục sinh, cũng có thể là phục sinh một bộ phận, còn lại sắp sửa phục sinh.

Tóm lại là một phiền toái tày đình.

Đám Hỗn Độn Ma Thần này, nhưng đều là thanh nhất sắc Thiên Đạo đỉnh phong cảnh.

Đương nhiên, giữa Thiên Đạo đỉnh phong cũng sẽ có phân chia cao thấp.

Nếu là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần trùng sinh sớm thì còn đỡ, nếu hiện tại mới trùng sinh thì chiến lực khôi phục có hạn, cũng không phải là không thể địch lại.

Vạn ngàn ý niệm trong lòng hắn lóe lên.

Hai nữ nhân nghe vậy xong, trên mặt đều nhiều thêm vài phần kiên nghị.

Hậu Thổ trầm giọng nói: "Phụ thần yên tâm, chúng con sẽ nỗ lực.

Tranh thủ trước khi đại chiến giáng lâm sẽ nâng cao một bước!" "Hi hi!" Nữ Oa cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nói: "Được rồi, cũng không nghiêm trọng như vậy, chúng ta mới tu luyện bao lâu đã đột phá Thiên Đạo đỉnh phong?

Không chừng lập tức có thể thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Đến lúc đó, Đại thần ngăn lại tên Vận Mệnh Đạo Chủ kia, tỷ muội chúng ta đại sát tứ phương, bảo đảm thắng chắc!" Ách!

Hậu Thổ nghe vậy không khỏi cười khổ.

Nàng cũng không có tâm lớn như Nữ Oa.

Phụ thần thiên tư bực nào, trước khi chân linh ẩn độn càng là đạt tới Đại Đạo cảnh, trùng tu một đời, cũng mới vừa đột phá Đại Đạo cảnh không lâu.

Hai cái này khác biệt.

Đại Đạo cảnh nếu thật dễ dàng như vậy, cổ vãng kim lai cũng sẽ không chỉ có một mình Bàn Cổ đắc chứng Đại Đạo.

À không, phải cộng thêm một cái bán thành phẩm "Vận Mệnh Đạo Chủ".

Mới có hai vị.

Hồng Quân lão tổ tại Hồng Hoang thế giới khổ tâm mưu tính mười ức tám ngàn vạn năm, hiện tại cũng chỉ là cái Thiên Đạo đỉnh phong mà thôi.

Đương nhiên, là nhóm đỉnh tiêm trong Thiên Đạo đỉnh phong.

Nữ Oa mã căn bản không pháp so sánh với hắn.

Bàn Cổ nghe lời Nữ Oa, lại khẽ cười một tiếng nói: "Nỗ lực tổng sẽ có hồi báo, không chừng có thể thành thì sao?" Câu nói này cũng không phải nói dối.

Theo lệ cũ, sau lần "Hệ thống" tấn cấp này, hẳn là sẽ càng phù hợp với đạo cảnh hiện tại.

Giống như trước khi Khai Thiên là hệ thống "Đạo Diễn".

Sau khi chân linh phục sinh, đổi thành hệ thống "Phụ Trợ".

Lần này, sẽ biến thành cái gì?

Không chừng bên trong có phương pháp khiến người ta nhanh

chóng tấn thăng Đại Đạo cảnh.

Hoặc là pháp môn đề thăng tu vi.

Nếu không thì hệ thống cũng quá phế đi.

Bí mật này hắn không nói cho bất luận kẻ nào, cho dù là Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không ngoại lệ, để các nàng có chút áp lực cũng tốt.

Hai nữ nhân trong lòng có áp lực, cũng toàn tâm toàn ý đầu nhập vào trong Đại Đạo cảm ngộ.

Bàn Cổ hiện nay đã là Đại Đạo Thánh Nhân, trên người vô thời vô khắc không tản mát ra "Đại Đạo khí tức", hai nữ nhân tu luyện ở một bên cũng có thể đạt được chỗ tốt không thể giải thích.

Chương 319

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Hầu như cùng một thời gian.

Tại Hỗn Độn Ngoại Vực! "Oanh long!" Nương theo một tiếng nổ vang thật lớn, một viên luân (bánh xe/đĩa tròn) khổng lồ trong nháy mắt xuyên phá hư không bình chướng. "Kẻ nào?" Tiếng động lớn như thế lập tức kinh động trấn thủ nơi này. "Oanh long!" Hư không nổ tung, một đạo thân ảnh Ma Thần cao lớn đạp không mà đến, trên người tản phát ra khí tức lẫm nhiên vô thất.

Lại là một cường giả "Thần Chủ" cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân cửu đoạn.

Hắn nhìn viên luân khổng lồ trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh dị. "Vút vút!" Quang ảnh chợt hiện, cự luân trước mắt biến mất, thay vào đó là ba đạo thân ảnh.

Chính là Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ, Hồng Quân lão tổ.

Ba người cũng không hiển hóa pháp tướng chân thân, chỉ to bằng người bình thường.

Cảm nhận năng lượng quen thuộc du ly trong hư không, Dương Mi, Thời Thần đều có loại cảm giác mừng rỡ như vừa thoát chết. "Cuối cùng cũng đã trở về?" Dương Mi lão tổ say sưa hít sâu một hơi.

Tại Hỗn Độn Hải phiêu bạt ròng rã mấy ngàn năm.

Chủ yếu là lúc đó quá kinh hoảng, sinh sợ Bàn Cổ đuổi theo, cho nên ba người hợp lực, dùng sức mạnh thời không, lại thêm lực lượng của Hồng Quân, một đường xuyên qua vô tận hư không, ngay cả bọn họ cũng lạc lối trong đó.

Vì để tránh bị Bàn Cổ phát hiện, bọn họ không dám dò xét phạm vi lớn.

Chờ đến khi cuối cùng trở về Hỗn Độn Ngoại Vực, đã qua mấy ngàn năm.

Đặt chân lên địa vực quen thuộc, Dương Mi, Thời Thần đều nhiều thêm một loại cảm giác an tâm. "..." Tên Ma Thần cảnh giới Thần Chủ trước mắt vẻ mặt cảnh giác, kinh nghi bất định nhìn ba người, có chút không dám vọng động.

Tuy rằng trên người ba kẻ này đều không có nửa điểm khí tức tản mát, nhưng nơi này là Hỗn Độn Ngoại Vực, khắp nơi đều tràn ngập hỗn độn loạn lưu.

Quanh thân không có bất kỳ khí tức nào phiêu tán mà lại có thể vô thị hỗn độn loạn lưu tập kích.

Ngược lại càng lộ vẻ đáng sợ.

Dương Mi lúc này mới chú ý tới tên Ma Thần trước mắt, trên mặt tái hiện vẻ thanh lãnh.

Hắn lạnh giọng nói: "Ngô nãi Dương Mi, nơi đây không có việc gì, ngươi cứ việc lui ra là được." "Dương... hít!" Tên Ma Thần cảnh giới Thần Chủ kia cũng không phải hạng người không hiểu thế sự, vừa nghe cái tên này khả năng chưa phản ứng kịp, nhưng suy nghĩ kỹ lại, lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Dương Mi lão tổ...

Hắn không cảm thấy có ai dám mạo danh, bởi vì danh húy của vị kia không ai dám mạo nhận.

Vậy còn lại hai vị...

Ánh mắt hắn quét qua Thời Thần, Hồng Quân.

Nhìn không thấu, nhưng lại có thể cảm nhận khí tức trên người ba kẻ này cường đại như nhau.

Lại thêm Dương Mi, Thời Thần một người áo xanh, một người áo xám...

Hít...

Thời Không hai vị Chí Tôn lão tổ a!

Còn về Hồng Quân, cho dù không nhận ra, nhưng có thể cùng Thời Không Chí Tôn lão tổ đợi cùng một chỗ, há là hạng người phàm tục?

Ngay lập tức tên Ma Thần cảnh giới Thần Chủ kia ngay cả rắm cũng không dám phóng một cái, khom người nói: "Tuân mệnh!" "Vút!" Thoại âm chưa dứt, người đã bay xa tít tắp, hoàn toàn không dám nói nhiều nửa chữ.

Sinh sợ mấy vị Chí Tôn lão tổ nhìn không thuận mắt, thuận tay diệt luôn.

Chuyện này tại Hỗn Độn Ngoại Vực cũng không hiếm thấy.

Thượng vị Ma Thần đối với hạ vị Ma Thần có quyền chưởng khống tuyệt đối.

Đừng nhìn hắn là Ma Thần Thần Chủ cảnh, chưởng quản một phương thành trì, vị cao quyền trọng.

Nhưng nếu thật đắc tội một gã Chí Tôn lão tổ, bị giết cũng là giết, ngay cả cấp trên đỉnh đầu hắn cũng không dám thả cái rắm.

Nhất là đoán được thân phận hai vị trước mặt, Dương Mi, Thời Thần...

Đó chính là tồn tại cấp bá chủ ngay cả trong các Chí Tôn lão tổ.

Không trêu chọc nổi!

Thấy tên Ma Thần kia chạy xa, Dương Mi cũng không để ý.

Hắn chuyển hướng sang "Hồng Quân lão tổ" nói: "Có lao Hồng Quân đạo hữu một đường tương tống, không biết tiếp theo, đạo hữu có dự định gì?" Đến địa bàn của mình rồi, thần thái Dương Mi lão tổ tự nhiên phát sinh chuyển biến.

Nhìn về phía Hồng Quân lão tổ ánh mắt trở nên đạm mạc vô cùng.

Giống như ngày xưa, cao cao tại thượng.

Hồng Quân lão tổ trong lòng thầm mắng, trên mặt lại không dám biểu lộ chút nào bất mãn.

Nghe vậy làm ra vẻ cười khổ nói: "Nói thật, ta thật không biết nên làm thế nào cho phải, Hỗn Độn Hải đã không có chốn dung thân cho ta.

Nếu hai vị đạo hữu không chê, cho ta một chỗ đặt chân tại Ngoại Vực." Dương Mi, Thời Thần ánh mắt vô thanh va chạm.

Nhanh chóng hoàn thành trao đổi ý kiến.

Dương Mi lão tổ cười ha ha nói: "Hồng Quân đạo hữu chê cười.

Chúng ta vốn là nhất thể, Hỗn Độn Ngoại Vực là chốn dừng chân thì tự nhiên hoan nghênh.

Bất quá, lần này hai người chúng ta định đi yết kiến Đạo Chủ, không biết đạo hữu có muốn cùng đi hay không?" "Hai vị đạo hữu muốn đi gặp Đạo Chủ?" Trên mặt Hồng Quân xuất hiện sát na cấp bách, lập tức có chút hồ nghi.

Trước đó, Dương Mi lão tổ phòng hắn như phòng trộm.

Chỉ biết là có nhân vật số một là Đạo Chủ, nhưng hắn ở đâu, cùng với liên hệ như thế nào thì nửa điểm cũng không chịu tiết lộ.

Lần này lại chuyển tính, cư nhiên muốn dẫn hắn đi gặp Đạo Chủ

cùng.

Có âm mưu?

Hồng Quân đầu óc cấp tốc xoay chuyển, nhưng nghĩ không thông Dương Mi, Thời Thần tính kế ở đâu.

Xuất phát từ cẩn thận, hắn khô khốc nói: "Hai vị đạo hữu, ta dù sao cũng là một người ngoài, trực tiếp đi gặp Đạo Chủ chỉ sợ không thỏa đáng đi?

Hay là, hai vị đạo hữu cứ bẩm báo trước một tiếng, xem ý tứ của Đạo Chủ lão nhân gia ngài?" Chỉ là thăm dò tính một câu hỏi.

Dương Mi lão tổ lại nói: "Không cần như thế, đạo hữu từ trước khi Khai Thiên đã là một thành viên trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cùng chúng ta cũng là đồng tộc.

Không có lý do phân biệt trong ngoài." Tự biết Hồng Quân không yên lòng, hắn dứt khoát nói thẳng: "Không dối gạt đạo hữu, vừa rồi bọn ta đều nhận được Đạo Chủ truyền tín.

Kỳ thực gọi đạo hữu cùng đi, cũng là để giúp bọn ta giải thích cụ thể trải qua.

Dù sao lần này đã tổn thất tám đại Thiên Đạo đỉnh phong." Đây mới là trọng điểm. 'Nguyên lai là sợ vị Đạo Chủ kia quái tội, cho nên mới kéo ta theo sao?' Hồng Quân chuyển thuấn minh bạch mấu chốt bên trong.

Nhưng điều làm hắn khiếp sợ là, tên Vận Mệnh Đạo Chủ kia truyền tín cho Dương Mi, Thời Thần lúc nào?

Vì sao trước đó một điểm hắn cũng không có phát giác?

Huống chi, tiến vào Hỗn Độn Ngoại Vực cũng chỉ mới mấy phút đồng hồ thôi đi.

Chẳng lẽ hắn vẫn luôn ở bên cạnh hai vị này?

Chủ nhân của Hỗn Độn Ngoại Vực, quả nhiên bất đồng phàm hưởng.

Trong lòng cảnh giác đồng thời, không khỏi nhiều thêm vài phần chờ mong.

Nhân vật như vậy, hẳn là có thể so sánh với Bàn Cổ chứ?

Nếu thực lực quá yếu, hắn thật sự chướng mắt.

Đúng thế, hiện tại Dương Mi, Thời Thần hắn có chút chướng mắt rồi.

Mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần liên thủ, cư nhiên bị Bàn Cổ như thái rau dưa chém chết tám cái.

Hai kẻ này cũng một đường độn đào mới giữ được tính mạng.

Chương 320

Quá yếu! "Đạo hữu suy xét thế nào rồi?" Thấy hồi lâu không trả lời, Dương Mi lão tổ không khỏi nhíu mày.

Trên mặt ẩn ước nhiều thêm vài phần lãnh ý nói: "Đạo hữu cần biết, cả Hỗn Độn Ngoại Vực đều nằm dưới sự giám quản của Đạo Chủ lão nhân gia ngài, tồn tại cấp bậc như đạo hữu, nếu muốn đặt chân tại Hỗn Độn Ngoại Vực, e rằng phải hỏi Đạo Chủ mới được.

Chỉ có hai người chúng ta thì không làm chủ được!" Câu nói sau cùng, đã ẩn ước mang theo vài phần ý tứ uy hiếp.

Đang nói cho Hồng Quân biết, bất kể ngươi có nguyện ý hay không, đều phải đi gặp "Vận Mệnh Đạo Chủ".

Trừ phi không muốn lăn lộn ở Hỗn Độn Ngoại Vực nữa.

Nhưng có khả năng sao?

Hiện tại Hồng Quân, đã cùng Hồng Hoang đại thế giới triệt để quyết liệt.

Chiến lực cường đại của Bàn Cổ khiến người ta sợ hãi.

Nếu trở về Hỗn Độn Hải, không sợ bị Bàn Cổ tìm tới?

Đến lúc đó, chỉ có một con đường chết.

Chuẩn xác mà nói loại người như Hồng Quân, sẽ không cam tâm thất bại như thế này, trong lòng tất nhiên có mưu tính lớn hơn.

Muốn hoàn thành mục tiêu, đều không vòng qua được Vận Mệnh Đạo Chủ.

Ăn chắc hắn rồi.

Hồng Quân kỳ thực sớm đã hạ quyết định, chỉ là trước đó đắm

chìm trong một số việc, bị khí tức của Dương Mi xông lên, lập tức tỉnh táo.

Trên mặt lộ ra một vệt cười khổ nói: "Đâu có, đã là đạo hữu cần ta làm chứng, vậy ta tự nhiên nghĩa bất dung từ.

Đối với 'Đạo Chủ' trong truyền thuyết, Bần đạo cũng hiếu kỳ, đang muốn đi bái kiến mới phải." Dương Mi lão tổ nghe vậy lập tức mặt lộ vẻ tươi cười.

Đừng nói, nói chuyện với người thông minh thật đơn giản.

Lần này tại Hỗn Độn Hải tổn thất tám đại Thiên Đạo đỉnh phong Ma Thần, đây cũng không phải là một con số nhỏ.

Nhất là hình thức sát lục trong đó, Tinh Thần Ma Thần, Huyễn Âm Ma Thần, Chí Dương Ma Thần... bọn này, mỗi người thực lực cường đại, cho dù là trong một đám Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, cũng chiếm cứ vị trí quan trọng.

Cho dù đi đều là pháp thân, nhưng pháp thân vẫn lạc, tự thân đạo hạnh tối thiểu cũng sẽ tụt xuống bảy tám phần.

Ức vạn năm khổ tu, một sớm quay về trước giải phóng.

Chuyện lần này có chút lớn.

Càng đừng nói, trừ bỏ tám đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần ra, còn tổn thất mười tám Thần Chủ, bảy mươi hai Thần Tôn, ba trăm Thần Vương.

Hắn nhưng rõ ràng, Vận Mệnh Đạo Chủ đối với những người này bảo quý lắm.

Có lẽ luận tu vi là không đáng nhắc tới, nhưng Vận Mệnh Đạo Chủ cùng hắn quan điểm bất đồng.

Khả năng dính dáng đến "Đại Đạo" của Vận Mệnh Đạo Chủ.

Đây cũng là vô số năm qua, Dương Mi, Thời Thần đưa ra một số suy đoán.

Bọn hắn cũng không phải kẻ ngu, mười ức tám ngàn năm đương nhiên không thể nào chỉ làm con rối.

Kéo lên Hồng Quân, vừa vặn có thể vì bọn họ phân đam trách nhiệm. "Vút, vút!" Ba người ý kiến nhất trí, lập tức hướng về nơi Hỗn Độn Vô Cực xuất phát.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Dương Mi, Thời Thần một người tinh thông Không Gian Đại Đạo, một người tinh thông Thời Gian Đại Đạo, hai người hợp làm một thể, càng có hiệu quả na di thời không.

Chạy đi tự nhiên cực nhanh vô cùng.

Rất nhanh, liền xuyên việt mấy chục tòa thành trì, đến nơi Hỗn Độn Vô Cực.

Phóng tầm mắt nhìn tới, bốn phía không minh, khắp nơi đen kịt một màu, ẩn ước có thể thấy được vạn ngàn lôi kiếp, phá toái hư không, liệt phùng chi lực giao tạp.

Ngẫu nhiên hội tụ thành một, lập tức bạo phát ra tiếng nổ "Oanh long long" thật lớn, một phương hư không phá diệt.

Uy năng của nó đủ để diệt sát cường giả cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân cửu đoạn. 'Hỗn độn tận cùng?' Hồng Quân nhìn hư không trước mắt, mạc danh run rẩy.

Những gì nhìn thấy, vẻn vẹn chỉ là bên ngoài mà thôi, càng đi vào trong, càng có thể cảm ứng được khí tức khủng bố hơn.

Cho dù tu vi Thiên Đạo đỉnh phong cảnh đi vào, chỉ sợ cũng nguy hiểm không nhỏ.

Cái quỷ địa phương này thật đáng sợ. "Đi thôi!" Dương Mi, Thời Thần chào hỏi một tiếng. "Ong!" Ngoài thân thể hai người mỗi người có một đạo lưu quang phù hiện, đạo tắc chi lực lưu chuyển, trong nháy mắt đem bọn họ bao bọc ở bên trong.

Dương Mi hảo tâm nhắc nhở: "Ở bên trong, tận khả năng thu liễm sức mạnh bản thân, gặp phải chướng ngại thực sự tránh không khỏi, cũng phải nghĩ biện pháp hóa giải, tiêu dung, không nên dùng cậy mạnh đối kháng, nếu không..." Thoại âm im bặt, Dương Mi chỉ ý vị thâm trường nhìn Hồng Quân một cái, liền không nói thêm nữa.

Hồng Quân lại đem lời này lao lao ghi tạc đáy lòng.

Hắn tin tưởng Dương Mi sẽ không bắn tên không đích. "Vút vút vút!" Ba người phi thân, bay thẳng độn nhập vào vùng Vô Cực. "Oanh!" Vừa mới tiến vào, liền có lôi hỏa chi lực rậm rạp chằng chịt tập kích.

Hồng Quân hữu tâm muốn đem chi đánh tan, nhưng nhớ tới lời của Dương Mi lão tổ lập tức dừng lại động tác. "Ong!" Trong tay Tạo Hóa Ngọc Điệp lưu chuyển, một đạo hấp lực sản sinh, lập tức đem đạo lôi hỏa chi lực sắp phiêu tán đến trước người thôn phệ.

Tuy rằng đạo lôi hỏa chi lực này uy năng không nhỏ, đại khái tương đương với toàn lực nhất kích của một gã cường giả Thần Chủ cảnh.

Nhưng đối với "Tạo Hóa Ngọc Điệp" lại là chuyện nhỏ.

Dương Mi chú ý tới động tĩnh bên này, lược hiển kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, quả nhiên là bảo bối tốt.

Nhưng cũng không nói gì, đồ chơi này là sản vật Hỗn Độn Hải, đối với bọn hắn hiện tại mà nói, còn độc hơn kịch độc, cầm ở trong

tay cũng dùng không được.

Chỉ có loại như Hồng Quân chuyển sinh Hồng Hoang, cải đầu hoán diện mới có thể dùng.

Ba người một đường xuyên qua.

Mạn vô mục đích (không có mục đích rõ ràng).

Hồng Quân cảm giác đã tiến lên xa cỡ mấy ức quang niên, nhưng bốn phía vẫn thương mang một mảnh, trừ bỏ lôi hỏa tàn phá bừa bãi xung quanh, hư không phá toái chi lực càng mạnh ra, hết thảy tịnh không có biến hóa.

Đến nơi này, tùy tùy tiện tiện một đạo lôi hỏa chi lực, đã có thể so với một kích của Thiên Đạo đỉnh phong rồi.

Dương Mi, Thời Thần hiển nhiên không phải lần đầu tiên tới đây.

Thân mang sức mạnh Không gian, Thời gian, cho dù tại hiểm địa bực này cũng có thể đi lại tự như, căn bản nhìn không ra có chỗ nào không thỏa đáng.

Lúc mới bắt đầu có khả năng bọn họ muốn xem Hồng Quân chê cười.

Nhưng một đường đi xuống, Hồng Quân ỷ vào uy của "Tạo Hóa Ngọc Điệp", tổng có thể hóa hiểm vi di.

Cho dù là lôi hỏa, phá toái chi lực so được với Thiên Đạo đỉnh phong, sau khi tiến vào Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng đều tiêu thanh nặc tích.

Cái này dọa người, Dương Mi, Thời Thần lập tức nhiều thêm vài phần ngưng trọng.

Như hôm nay, "Tạo Hóa Ngọc Điệp" thôn phệ sức mạnh Thiên Đạo đỉnh phong, chừng có hàng ngàn đạo mà cư nhiên có thể bình an

vô sự?

Hồng Quân này, không đơn giản a?

Hồng Quân giờ phút này cũng mò mẫm ra được một số quy luật, nơi này tràn ngập đạo tắc chi lực vô tức, tùy ý phiêu bạc tán loạn, một khi phát sinh va chạm, sẽ sản sinh cái gọi là lôi hỏa, phá toái chi lực.

Vì sao Dương Mi lão tổ lúc trước nhắc nhở, tốt nhất không nên đánh nổ những năng lượng này, cũng rất đơn giản.

Bởi vì cả vùng Vô Cực, đều tràn ngập năng lượng vô tự.

Một khi công kích bị đánh nổ, khả năng sẽ dẫn phát phản ứng dây chuyền.

Đến lúc đó không phải là một hai đạo công kích đơn giản như vậy, có khả năng là ngàn trăm đạo, thậm chí hơn vạn công kích cùng bạo phát.

Cho dù chiến lực thao thiên, cũng không gánh nổi tràng diện bực này.

Càng hiểu rõ nhiều, hắn càng cảm thấy không có mạo nhiên hành sự là quyết định sáng suốt cỡ nào.

Chương 321

"Oanh!" Nhưng có đôi khi, không phải cứ cẩn thận là có thể né tránh tất cả vấn đề.

Khi thâm nhập không biết bao nhiêu cự ly, phiền toái xuất hiện.

Không phải do người, là thiên tai. "Oanh long long!" Chỉ thấy cách đó ngàn vạn trượng, hai đạo sức mạnh cường tuyệt vô thất hào vô chinh triệu va chạm vào nhau.

Bất kỳ đạo nào trong hai đạo đó, đều có thể so với Dương Mi, Thời Thần đơn độc bạo phát.

Lần va chạm này, không thua gì thiên lôi câu địa hỏa. "Không ổn!" Dương Mi lão tổ thoại âm vừa dứt, liền nghe được một tiếng nổ lớn "Oanh long". "Cẩn thận!" Hắn bạo quát một tiếng.

Lúc này, cũng không quản được ẩn tàng hay không ẩn tàng nữa.

Bởi vì hai đạo năng lượng kia sau khi va chạm, dẫn phát liên tỏa đại bạo tạc (vụ nổ dây chuyền lớn) trong phạm vi ngàn trăm vạn trượng.

Tại lúc này, bạo phát hay không bạo phát không quan trọng nữa.

Phải nghĩ biện pháp vượt qua nguy cơ trước mắt. "Oanh long!" Dương Mi, Thời Thần đồng thời bạo phát, sức mạnh Thời gian, sức mạnh Không gian hư không giao hối, lập tức diễn biến thành một đạo thời không bình chướng khổng lồ.

Hồng Quân lão tổ phản ứng cũng nhanh, hầu như trước tiên xuất hiện ở sau lưng Dương Mi, Thời Thần.

Đối với việc này, Dương Mi, Thời Thần cũng không nói gì.

Muốn cấp Hồng Quân một chút nhan sắc, nhưng cái kia cũng phải phân xích độ (mức độ).

Giết chết Hồng Quân tịnh không phải mục đích của bọn họ. "Oanh long!" Vụ nổ khủng bố trong nháy mắt tịch quyển tới. "Oanh long long!" Trước mắt hóa thành một mảnh hồng quang diễm diễm, duy chỉ nghe được tiếng nổ "bất tuyệt vu nhĩ".

Dưới vụ nổ mật tập cường độ cao như thế, cho dù Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ cũng có chút không gánh nổi.

Cường đại là không giả, nhưng phiên đại bạo tạc hiện tại, không thua gì ngàn trăm danh Thiên Đạo đỉnh phong tề tề thi triển đại chiêu oanh sát, bọn họ chỉ có thể bị động phòng ngự.

Đừng nói bọn họ, cho dù Bàn Cổ tới cũng đỉnh không được.

Rất nhanh, thân thể Dương Mi, Thời Thần xuất hiện rung động nhẹ, "Rắc rắc rắc" y hi có từng đạo tiếng rạn nứt truyền đến. "Thời không bình chướng" sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Dương Mi, Thời Thần đều tiêu cấp vô cùng.

Cho dù như vậy, cũng không có buông tha sự đề kháng cuối cùng.

Hai người đều cắn răng kiên trì. "Cộp cộp cộp!" Răng một trận bạo hưởng, khóe miệng rấm ra tia máu.

Không những như thế, ngay cả nhục thân của bọn hắn tựa hồ cũng bắt đầu rạn nứt.

Đạo tắc chi lực thấu chi quá lớn, đã vượt qua cực hạn bản thân.

Nếu là vụ nổ tầm thường thì cũng thôi.

Nhưng lần này, rõ ràng bất đồng với dĩ vãng.

Dương Mi, Thời Thần muốn tuyệt vọng rồi.

Chung quy, nương theo tiếng nổ "Oanh long", thời không bình chướng triệt để vỡ vụn. "Không!" Dương Mi lão tổ phát ra tiếng tê hống kinh thiên.

Thời không bình chướng là đạo phòng tuyến cuối cùng, một khi không còn thời không bình chướng bảo hộ, bọn hắn tương đương với trực tiếp bạo lộ dưới vạn thiên công kích.

Căn bản không chống đỡ được mấy chục giây... không, thậm chí mấy giây đồng hồ là phải xong đời.

Nhưng, nhân lực có cùng tận.

Khi vô tận hỏa quang thôn phệ tới, hai người đều mặt trình vẻ tuyệt vọng.

Đúng tại lúc này. "Ong!" Một đạo hạo nhiên chi lực bỗng nhiên bạo phát.

Hồng Quân, tại thời khắc mấu chốt thôi động "Tạo Hóa Ngọc Điệp".

Một cái viên luân màu trắng khổng lồ trùng thiên, lao lao đỡ được đại bộ phận tiến công cho ba người.

Trên đó ẩn có hư ảnh ba ngàn đạo tắc bay múa, vì để sống sót, Hồng Quân cũng liều cái mạng già, đây chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn.

Nhưng giờ khắc này, quản không được nhiều như vậy.

Thảo, hai cái tên hố hàng này, muốn hại chết ông đây mà.

Sớm biết đi tìm Vận Mệnh Đạo Chủ phiền toái như vậy, hắn đã không tới.

Đi tìm chết sao?

Nhưng hiện tại, nói nhiều cũng vô dụng.

Oán trách nhiều hơn nữa cũng không ai nghe được.

Chỉ có thể liều mạng.

Dương Mi, Thời Thần sau khi ngắn ngủi thất thần, cũng rất nhanh phản ứng lại.

Hai người một trái một phải, bắt đầu thôi động đạo tắc chi lực còn sót lại, phong bế các khuyết khẩu bốn phía.

Đại bộ phận áp lực đều bị "Tạo Hóa Ngọc Điệp" ngăn lại.

Hai cái tên này tuy rằng thâm thụ trọng thương, nhưng tạm thời còn có thể kiên trì.

Chỉ là nhìn về phía Hồng Quân đang vẻ mặt dữ tợn có chút kiêng kỵ.

Không nói sai, thằng cháu này vẫn luôn ẩn tàng tu vi.

Giờ phút này dưới sự bạo phát toàn bàn của Hồng Quân, chiến lực cường đại, cho dù hai người bọn họ nhìn thấy đều tim còn sợ hãi.

Tên này rõ ràng sở hữu thực lực không thua gì bọn hắn, lại cứ luôn giả làm cháu chắt.

Hảo gia hỏa!

Mười giây!

Hai mươi giây!

Ba mươi giây...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mỗi một giây đối với ba người đều là sự dày vò.

Hồng Quân lão tổ rốt cục nhịn không được, quay đầu hướng về phía sau Dương Mi, Thời Thần nộ hống nói: "Mẹ kiếp, vụ nổ này rốt cuộc khi nào thì xong?

Cứ tiếp tục như vậy, lão tử không chịu nổi nữa rồi!" Ách!

Ngày thường hung hãn như Dương Mi, Thời Thần, giờ phút này lại có điểm túng.

Dương Mi yếu ớt nói: "Bình thường, hẳn là sớm kết thúc rồi.

Cái này... hẳn là cũng sắp rồi đi!" "Ta mẹ nó..." Hồng Quân lão tổ suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già.

Sớm nên kết thúc rồi?

Vậy hiện tại là tình huống gì?

Cảm giác công kích bên ngoài càng ngày càng mạnh, phi nhưng không có ý tứ kết thúc, ngược lại giống như còn lợi hại hơn?

Mẹ kiếp đây là muốn kết thúc sao?

Hắn hiện tại muốn điên rồi.

Dương Mi, Thời Thần giờ phút này cũng là hòa thượng sờ mãi không thấy tóc (mù tịt).

Chương 322

Trước đây vãng lai, cũng không phải một lần hai lần.

Chưa từng có gặp phải vụ nổ quy mô lớn thế này.

Cho dù có thì tối đa kéo dài mười mấy giây, sẽ tự động tán đi.

Nhưng lần này... có chút quỷ dị a!

Hà chỉ mười mấy giây, quả thực là vài phút đồng hồ rồi còn tăng lên.

Nếu không thì, hai đại Chí Tôn đỉnh phong cường giả, cũng không đến mức bị hao tổn hết khí lực.

Hiện tại ngay cả Hồng Quân lão tổ tựa hồ cũng không chống đỡ nổi nữa.

Tên gia hỏa này còn bài tẩy không?

Giờ khắc này, Dương Mi, Thời Thần đều mắt trông mong nhìn về phía Hồng Quân.

Ai có thể nói, tên Hồng Quân thường ngày bị bọn hắn châm chọc không thôi, cư nhiên thành cọng rơm cứu mạng duy nhất sao?

Thảo...

Hồng Quân cũng cảm nhận được ánh mắt hai người, nhịn không được muốn chửi tục.

Chủ yếu là thật sự kiên trì không được nữa.

Cứ tiếp tục như vậy, mọi người thật phải xong đời.

Hắn có thể cảm nhận được năng lượng bàng bạc bên ngoài Tạo Hóa Ngọc Điệp, một khi Tạo Hóa Ngọc Điệp rút đi.

Tuyệt đối sẽ trong thời gian đầu tiên bị diệt sát thành cặn bã.

Thật sự không được, chỉ có thể liều thôi.

Ngay tại lúc hắn nhịn không được muốn triệu hoán ra tam đại phân thân, hốt nhiên trong lòng "lộp bộp" một tiếng. "Không đúng!" Hồng Quân cũng là một kẻ tàn nhẫn, giác sát không đúng, quả đoán ẩn tàng khí tức bản thân.

Phi nhưng không có triệu hoán ra tam đại phân thân, ngược lại đem chúng ẩn tàng càng sâu hơn.

Mặc cho sức mạnh khổng lồ tập kích Tạo Hóa Ngọc Điệp. "Oanh long long!" Một tia đạo tắc chi lực cuối cùng trong cơ thể bị rút cạn. 'Xong rồi sao?' Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ đều mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Hi vọng kỳ tích tịnh không có xuất hiện, Hồng Quân tựa hồ cũng không có nhiều bài tẩy như vậy.

Cũng bình thường, nếu quả thật có bài tẩy, lúc này sẽ không dùng ra sao?

Dù sao, mọi người đều sắp chết rồi a! "Oanh long!" Tại một khắc Hồng Quân lực kiệt, một lực đạo khổng lồ tập tới, bay thẳng hất tung cả Tạo Hóa Ngọc Điệp. "Oanh long long!" Chỗ lọt vào trong tầm mắt, tẫn một mảnh hỏa hồng, mắt thấy ba người sắp bị vô tận hồng quang tập kích... "Ong!" Hốt nhiên một đạo mạc danh chi lực khuếch tán.

Nơi đi qua, hết thảy bạo động chi lực trong nháy mắt bình tức xuống. "Oanh oanh oanh!" Đám hồng quang kia nhìn như chậm chạp, thực tắc nhanh đến cực hạn, hầu như trong chớp mắt, "Vút!" Ức vạn trượng hồng quang di tán, trong nháy mắt ngưng cố tại hư không.

Trong đó kẻ xông ở phía trước nhất là Hồng Quân, đã có thể cảm tri cỗ lực lượng kia xâm nhập vào trong vòng một trượng quanh thân,

một phần vạn giây chần chờ, đều có khả năng làm cho hắn trong nháy mắt bị áp bạo.

Quả thực là quá kinh tâm động phách.

Nhưng tại lúc toát mồ hôi lạnh, hắn cũng rốt cục kiểm chứng suy đoán của mình.

Mẹ kiếp đây căn bản không phải thiên tai, là nhân họa.

Nếu như không có đoán sai, nhất định là tên "Vận Mệnh Đạo Chủ" kia ở trong tối giở trò.

Bao quát năng lượng cả vùng Vô Cực bị dẫn bạo, từng đợt công kích liên tiếp không ngừng, cũng bao quát cuối cùng, sau khi mọi người không còn sức đề kháng, cỗ sức mạnh đột nhiên xuất hiện bình tức bạo loạn kia.

Từ đầu đến cuối đều là Vận Mệnh Đạo Chủ đối với bọn hắn một lần thăm dò.

Đúng thế, là tại một khắc cuối cùng hắn mới hiểu được.

Bởi vì trước đó Dương Mi, Thời Thần nói, loại bạo động này tối đa kéo dài hơn mười giây sẽ đi xa.

Nói cách khác, chỉ cần chống đỡ được mười mấy giây, vụ nổ sẽ đi xa.

Nhưng đâu có giống như trước đó, đuổi theo bọn hắn một đường mà nổ.

Nổ ròng rã có vài phút đồng hồ lâu như vậy.

Một bên Dương Mi, Thời Thần cũng kinh hãi không thôi.

Giây tiếp theo, vạn thiên quang ảnh biến ảo, phía trước xuất hiện một con đường thông thiên đại đạo.

Y hi có thể thấy được nơi tận cùng, có một tòa thần điện phù không khổng lồ. "Hô!" Dương Mi, Thời Thần thấy thế, đều mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Pha có vài phần ý tứ kiếp sau còn sống, hướng về phía Hồng Quân bên cạnh nói: "Hiện tại không có việc gì.

Đạo Chủ lão nhân gia ngài xuất thủ." "May mắn Đạo Chủ tới kịp thời..." Hồng Quân trong lòng cười lạnh.

Đạo Chủ tới kịp thời?

Kịp thời cái rắm.

Căn bản là âm mưu của Đạo Chủ, hai cái tên xuẩn ngốc...

Không đúng!

Chợt, Dương Mi, Thời Thần không nên xuẩn như thế mới đúng.

Hắn lần đầu tiên tới thì không nói, nhưng Dương Mi, Thời Thần lại không phải.

Với sự thông tuệ của bọn hắn, chẳng lẽ nhìn không ra mưu mô bên trong?

Hoặc là dứt khoát là hợp mưu một lần thăm dò... "Hít!" Nghĩ đến đây, Hồng Quân lão tổ mạc danh kinh hãi.

Chỉ cảm thấy thế giới quá hắc ám, khắp nơi đều là kế, khắp nơi đều là quỷ kế.

Một không cẩn thận sẽ ngã vào trong một cái hố to.

Vạn ngàn ý niệm, trong lòng hắn chợt lóe lên rồi biến mất.

Bên ngoài, Hồng Quân lão tổ lại như Dương Mi, Thời Thần, đồng dạng lộ ra ý tứ tim đập nhanh. "Đi thôi!" Dương Mi nói, dẫn đầu bước lên con đường lớn kia.

Hồng Quân lược một do dự, cũng nhanh chóng đi theo. "Vút vút!" Phù quang lược động, vạn trượng hồng mang kinh thiên.

Đợi nhìn lại, bọn hắn đã xuất hiện trước thần điện.

Một tòa thần điện phù không khổng lồ, phía dưới bạch ngọc lát sàn, tung hoành ức vạn dặm chi quang.

Bốn phía có lưu quang phù động, hình thành một đạo kết giới.

Hết thảy vô tự chi lực tàn phá bừa bãi đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Chính trung ương thần điện, treo một bức biển ngạch.

Trên thư "Đạo Cung" hai chữ to.

Tự hình cổ phác, không có bao nhiêu sái thoát, cũng không có bao nhiêu bá đạo, bình bình đạm đạm, nhưng Hồng Quân xem xong, lại tâm thần rùng mình, mạc danh có loại cảm giác hãm nhập trong đó.

Trước mắt phảng phất xuất hiện một con đường đại đạo, quán xuyên cổ kim vị lai, là đại đạo duy nhất của thiên địa, cũng là điểm cuối của hết thảy sinh linh...

Đáy lòng tựa hồ có một thanh âm đang nói cho hắn biết, leo lên đi, leo lên con đường lớn này là đắc đạo.

Hầu như tại lúc ánh mắt mê mang, không chịu khống chế. "Ong!" Trong cơ thể "Tạo Hóa Ngọc Điệp" hốt nhiên khẽ run, một vệt thanh lương chi ý trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân.

Chương 323

"Không..." Hồng Quân trong nháy mắt tỉnh lại.

Đại đạo có tốt nữa, đó cũng là của người khác, không phải của hắn.

Leo lên, đừng nói chứng đại đạo, e rằng ngay cả sinh tử cũng không thuộc quyền chưởng khống của mình nữa.

Trong lòng kinh hãi không thôi.

Hồng Quân lập tức không dám nhìn loạn nghĩ loạn.

Hết thảy bên trong, đều có cạm bẫy, đều có thăm dò.

Một bước đi sai, không còn đường quay lại.

Một bên Dương Mi chú ý tới sự khó chịu của hắn, cười khẽ nói: "'Đạo Cung' hai chữ là do Đạo Chủ lão nhân gia thân thủ viết, nội lý bao hàm đại đạo chân ý, nhìn xem thì có thể, tốt nhất không nên thần niệm thâm nhập..." Thảo!

Hồng Quân lão tổ muốn chửi người.

Mẹ kiếp sao không nói sớm a!

Ta đều xem xong rồi, ngươi mới nói với ta cái này?

Một bên Thời Thần lão tổ trầm giọng nói: "Có lao đạo hữu ở đây chờ một chút, chờ bọn ta đi vào gặp Đạo Chủ xong, sẽ lại làm quyết định." Bởi vì dao thớt, ta là cá thịt, có thể làm sao?

Hồng Quân trước khi tới đây, sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Đương hạ củng thủ nói: "Có lao hai vị đạo hữu." Dương Mi, Thời Thần đều không nói nhảm nữa. "Vút vút!" Đồng thời tiến vào Đạo Cung.

Hồng Quân có vết xe đổ, cũng không dám tùy ý nhìn loạn, động loạn, hắn biết, sau khi bước vào nơi này, e rằng nhất cử nhất động, đều nằm dưới sự giám sát của Vận Mệnh Đạo Chủ.

Làm nhiều sai nhiều, không bằng không làm.

Đương hạ ngồi xếp bằng tại chỗ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, bắt đầu đả tọa.

Hỗn độn tận cùng.

Hầu như sát giác không được thời gian trôi qua.

Cũng không biết qua bao lâu, "Két" điện môn mở ra.

Dương Mi lão tổ thanh âm truyền đến: "Hồng Quân đạo hữu, Đạo Chủ cho mời nhập nội." Cuối cùng cũng đến.

Hồng Quân lập tức đứng dậy, hướng về phía thần cung đi đến!

Khi bước vào cửa cung một khắc kia, phảng phất xông vào một mảnh thế giới khác. "Ong!" Vô tận đạo tắc chi lực hung dũng, suýt chút nữa dìm ngập hắn.

Tịnh không phải cố ý nhắm vào, mà là trong này tràn ngập đạo tắc chi lực vô chủ.

Đối với Thánh nhân Thiên Đạo chi thượng, quả thực là thánh địa tu luyện.

Hồng Quân trong lòng chấn động kịch liệt, dù là hắn cũng bị đại thủ bút của Vận Mệnh Đạo Chủ làm cho chấn kinh.

Nhưng hắn vẫn duy trì đủ sự cảnh giác, tịnh không đi động một tia một hào đạo tắc chi lực, diệc bộ diệc châu (từng bước từng bước) thuận theo bậc đá đi lên, rất nhanh đi tới trung ương đại điện.

Ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy trong điện to lớn không có vật gì, duy có ba tòa vân đài đứng sừng sững.

Tả hữu vân đài ngồi, chính là Thời Thần, Dương Mi.

Một người ngồi chính giữa, lại mơ hồ không rõ, chỉ y hi có thể nhìn ra một cái hình dáng.

Hồng Quân cũng không dám dùng thần niệm dò xét, miễn cho bị đối phương quan thượng danh đầu mạo phạm.

Lập tức hướng về phía chủ vị cúi đầu nói: "Bần đạo Hồng Quân, ra mắt Đạo Chủ." "Đạo hữu không cần đa lễ," Một đạo thanh âm máy móc truyền ra, phân không rõ nam nữ già trẻ, thậm chí không có chút biến hóa cảm xúc nào bên trong.

Chỉ nghe thanh âm kia nói: "Đạo hữu tích nhật cũng là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, nói đến, chúng ta hẳn là bình bối.

Hôm nay đạo hữu tới đây, ngược lại làm cho Đạo Cung của Bản tọa tăng thêm vài phần quang thải." Nếu như có người cười nói ra phen lời này, vậy nhất định là lời lọt tai.

Nhưng Vận Mệnh Đạo Chủ dùng thanh âm máy móc không hàm một tia cảm tình nói ra, lại lộ vẻ biệt nữu vô cùng.

Hồng Quân cường nhẫn da gà, cung thanh nói: "Đạo Chủ khách khí." "Ngồi!" Vận Mệnh Đạo Chủ cũng không phải hạng người khách sáo, tượng trưng hàn huyên vài câu xong, giơ tay chỉ một cái. "Ong!" Trong điện vân vụ thăng đẳng, trong nháy mắt kết thành một tòa vân đài.

Hồng Quân bái tạ xong, liền tại trên vân đài ngồi xuống.

Thoạt nhìn qua, bốn người tịnh không phân cao thấp.

Nhưng Hồng Quân trong lòng lại rõ ràng, Vận Mệnh Đạo Chủ tất nhiên là tồn tại cao cấp nhất.

Dương Mi Thời Thần hơi kém hơn, hẳn là kém nhất.

Hồng Quân vừa mới ngồi xuống, liền nghe Vận Mệnh Đạo Chủ nói: "Nghe Dương Mi, Thời Thần nói, đạo hữu tựa hồ có ý muốn tại Hỗn Độn Ngoại Vực đặt chân?" Hồng Quân tâm thần rùng mình, vội vàng nói: "Chính là như thế.

Không dám lừa gạt Đạo Chủ, Ngô cùng tên Bàn Cổ kia kết xuống tử cừu, hiện tại Hỗn Độn Hải không về được.

Chỉ có thể ký cư tại Hỗn Độn Ngoại Vực, thỉnh Đạo Chủ thu lưu!" Đảo cũng thức thời, làm đủ tư thái khiêm tốn.

Từ đầu đến cuối không có đem mình coi thành tồn tại đồng cấp với Vận Mệnh Đạo Chủ.

Một bên Dương Mi, Thời Thần thấy thế, lại thầm mắng vô sỉ.

Thằng cháu này trước đó ở trước mặt bọn họ cũng là như thế.

Nhưng trải qua chuyến đi Vô Cực, mới biết được, nguyên lai tu vi đạo cảnh chút nào không kém gì hai người bọn họ.

Thập túc một cái hố hàng.

Hồng Quân lại không cảm thấy có vấn đề gì, ta hiện tại không có tư bản, đương nhiên muốn đủ điệu thấp mới tốt.

Biểu hiện quá cao điệu, không phải bị người ta nhớ thương sao?

Điệu thấp mới là phong cách xử sự của hắn.

Vận Mệnh Đạo Chủ tựa hồ cũng không nghĩ tới Hồng Quân đường đường là Thượng Cổ Hỗn Độn Ma Thần, như hôm nay là thiên địa bá chủ, cư nhiên thấp giọng hạ khí như thế, nhất thời có chút trầm mặc.

Dừng một chút, mới chậm rãi nói: "Hỗn Độn Ngoại Vực, tịnh không phải do Ngô độc hữu, nơi này bất quá là một cái cư sở cho những kẻ không bị Đại Đạo vứt bỏ mà thôi.

Đạo hữu nếu nguyện ý tới, bọn ta đương nhiên hoan nghênh." Nhìn xem, chỗ tốt của điệu thấp.

Hồng Quân trong lòng vui vẻ, đương hạ cúi đầu khom người nói: "Đa tạ Đạo Chủ." Vận Mệnh Đạo Chủ không để ý tới tâm tư nhỏ của hắn, thản nhiên nói: "Đạo hữu tới từ Hỗn Độn Hải, bọn ta những năm này đối với tin tức Hỗn Độn Hải lại hoàn toàn không biết gì cả, không biết đạo hữu có thể hay không báo cho biết một số tin tức cụ thể?" Muốn hỏi thăm tình báo?

Tra xét tình hình của Bàn Cổ sao?

Hồng Quân trong lòng thiên tư bách chuyển, trên mặt lại không lộ chút nào dị sắc, cung cung kính kính nói: "Không biết Đạo Chủ muốn biết phương diện nào tin tức?

Bần đạo nhất định biết gì nói nấy, nói không giấu diếm!" "Bàn Cổ... là chuyện thế nào?" Quả nhiên không ngoài sở liệu.

Hồng Quân trong mắt tinh mang chợt hiện, nếu là chuyện khác, hắn khả năng sẽ có chút ít chần chờ.

Nhưng Bàn Cổ là lão đối đầu, hắn hận không thể dẫn phát hứng thú của Vận Mệnh Đạo Chủ, tốt nhất là có thể cùng Bàn Cổ đánh một trận sinh tử.

Từ một màn trước đó có thể nhìn ra, Vận Mệnh Đạo Chủ tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn không thua kém Bàn Cổ.

Đương hạ hắn liền đem một loạt sự tình "Bàn Cổ phục sinh", thao thao bất tuyệt kể ra.

Bao quát Vu Yêu đại quyết chiến, Thập Đại Tổ Vu triệu hoán Bàn Cổ chân thân, chân linh phục tô náo Địa Phủ, cứu Hậu Thổ, bình Yêu tộc, diệt Hải Ngoại cập chí phân cát thế giới, chinh chiến Huyền Hoàng...

Dương Mi, Thời Thần tuy rằng sớm từ chỗ Hồng Quân biết được một số tin tức, nhưng loại tin tức toàn diện kiểu hệ thống này, là lần đầu tiên nghe thấy.

Có một số hắn không hỏi, có một số Hồng Quân cố ý hốt lược (bỏ qua).

Tóm lại lần này nghe xong mới biết được, bỏ lỡ tin tức trọng yếu như vậy.

Đương hạ trong mắt có nộ khí nhìn Hồng Quân.

Hồng Quân lại mặt không đỏ tim không đập, phảng phất không chú ý tới thần thái của hai đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần bá chủ, chỉ nhìn chằm chằm vào "Vận Mệnh Đạo Chủ" ở trung ương nhất!

Đợi sự tình nguyên nguyên bản bản kể xong, hắn mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hướng về phía chủ vị nói: "Đạo Chủ, những gì ta biết tiện là những thứ này.

Bàn Cổ trên người tất có đại bí mật, khả năng có liên quan tới việc cuối cùng có thể hay không chứng 'Đại Đạo'.

Tóm lại..." Hắn vừa đúng lúc đình chỉ đề tài.

Kế sách đã điểm ra rồi, lại cho người ta vô hạn hà tưởng (liên tưởng).

Chương 324

Dương Mi, Thời Thần bị thành công câu lên hứng thú, đó là bí mật quan hệ tới Đại Đạo cảnh a?

Thời Thần lão tổ nhịn không được nói: "Bàn Cổ trên người thật có bí mật chứng 'Đại Đạo'?" Hắn không ngốc, sẽ không dễ dàng tin tưởng lời Hồng Quân, chủ yếu là sự tình quá trọng yếu.

Hồng Quân nghe vậy lại lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, chỉ là một loại suy đoán, một loại khả năng.

Ta cá nhân cho là như vậy." Tuy rằng không có khẳng định, nhưng cũng không có phủ định, thế là đủ rồi.

Dương Mi, Thời Thần hầu như tề xoát xoát nhìn về phía đạo đài trung ương "Vận Mệnh Đạo Chủ"!

Trái tim Hồng Quân tại một khắc này ninh thành một đoàn.

Làm nhiều như vậy vô phi chỉ có một mục đích, đả động Vận Mệnh Đạo Chủ, để Vận Mệnh Đạo Chủ giúp đỡ đối phó Bàn Cổ.

Đây là con đường duy nhất hắn có thể đi trước mắt.

Nhưng muốn cho Vận Mệnh Đạo Chủ xuất thủ, không thể nào bình bạch vô cớ.

Cho nên hắn tung ra một cái dụ nhị (mồi nhử) mà tất cả mọi người đều không thể cự tuyệt, "Đại Đạo cảnh bí mật"!

Bàn Cổ trên người có bí mật Đại Đạo cảnh, hỏi ngươi có muốn biết hay không?

Cho dù chỉ là một phần trăm, một phần nghìn khả năng, hắn tin tưởng cũng nhất định sẽ có người mắc câu.

Bởi vì ở loại cảnh giới này, không được chọn.

Muốn tiến thêm một bước, chỉ có thể không ngừng nếm thử.

Nhưng lần này, chú định thất bại.

Hồi lâu.

Vận Mệnh Đạo Chủ chậm rãi nói: "Bí mật hẳn là có, nhưng không nhất định là bí mật 'chứng Đại Đạo'." Đây là cách nhìn của Vận Mệnh Đạo Chủ.

Bàn Cổ Khai Thiên vẫn lạc, chỉ còn lại chân linh ẩn độn, kết quả lại kỳ tích bàn quy lai, cuối cùng phục sinh, một đường leo lên tới đỉnh phong.

Nếu nói không có bí mật, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng nói chứng Đại Đạo...

Xàm xí!

Hồng Quân trong lòng mạc danh kinh hãi, lão gia hỏa này không tin?

Vì sao?

Đại Đạo cảnh chẳng lẽ không phải là chung cực chi bí mà tất cả Thiên Đạo đỉnh phong truy tầm sao?

Hắn không tin có người có thể chống lại dụ hoặc của việc chứng Đại Đạo.

Nhưng thiên thiên Vận Mệnh Đạo Chủ không tin, trực tiếp dứt khoát vạch trần thái độ.

Bàn Cổ có bí mật, nhưng bí mật lại không phải 'chứng Đại Đạo'.

Vì sao lại chắc chắn như thế?

Chẳng lẽ... "Hít!" Hồng Quân đột nhiên thăng lên một cái ý niệm

đáng sợ.

Trừ phi Vận Mệnh Đạo Chủ đã nắm giữ phương pháp 'chứng Đại Đạo', hoặc là bản thân hắn chính là Đại Đạo cảnh?

Điều này, có khả năng sao?

Khi ý thức được Vận Mệnh Đạo Chủ có khả năng là Đại Đạo cảnh, hắn không kìm được hoảng loạn.

Nhưng rất nhanh, hắn cưỡng ép trấn định lại.

Không có khả năng, không có khả năng là Đại Đạo cảnh.

Nếu như Vận Mệnh Đạo Chủ thật là Đại Đạo Thánh Nhân, cũng không cần phải đợi ở cái quỷ địa phương này, trực tiếp sát nhập Hỗn Độn Hải là được rồi.

Đại Đạo cảnh đó là tồn tại vô địch.

Một bên Thời Thần, Dương Mi không nói gì, có khả năng tin, có khả năng không tin.

Mỗi người đều có phán đoán của riêng mình.

Vận Mệnh Đạo Chủ tịnh không nói nhiều về việc này, thản nhiên nói: "Tố cầu của đạo hữu, Ngô đã hiểu rõ.

Ngày sau nếu có cơ hội, tự sẽ trợ đạo hữu trở lại Hồng Hoang đại thế giới." Hắc!

Câu nói này có thể nói là nói trúng đáy lòng Hồng Quân.

Còn về phần tin hay không, Vận Mệnh Đạo Chủ biết, quá đơn giản.

Nhưng phàm là có chút não đều không khó đoán ra cách nghĩ của hắn.

Hắn cũng chưa bao giờ che giấu cách nghĩ của mình, mọi người

hỗ lợi hỗ huệ mà thôi.

Đương hạ Hồng Quân hướng về phía Vận Mệnh Đạo Chủ bái nói: "Đa tạ Đạo Chủ.

Nếu ta thật có thể trở về Hồng Hoang đại thế giới, định không quên ơn Đạo Chủ." "Ân!" Vận Mệnh Đạo Chủ khẽ gật đầu, chợt thoại phong nhất chuyển nói: "Lần này, Dương Mi, Thời Thần tiến về Hỗn Độn Hải trợ chiến, vốn không có gì đáng trách, bất quá, lại bằng bạch tổn thất tám đại Tiên Thiên đỉnh phong Ma Thần, đại đại suy yếu chiến lực Hỗn Độn Ngoại Vực của ta.

Ngô dục hướng đạo hữu mượn vật một dùng, bổ toàn cái khuyết khẩu này, không biết đạo hữu có thể ưng thuận?" Ân?

Hồng Quân mạc danh kinh hãi.

Chuyện này quả nhiên không dễ dàng cho qua như vậy.

Vận Mệnh Đạo Chủ giờ phút này nhắc tới Hỗn Độn Hải chi chiến, phân minh là đang gõ (cảnh cáo/đe dọa) hắn.

Nhắm vào đồ vật trên người hắn sao?

Chẳng lẽ là Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Hít!

Trong lòng rùng mình một cái, trên mặt lại hào vô dị sắc.

Một bộ lưỡng lặc sáp đao (hết lòng vì bạn) nói: "Hỗn Độn Hải chi chiến, vốn là do ta mà ra, nếu có thể giúp đỡ Đạo Chủ, Bần đạo có gì không cho phép?

Không biết Đạo Chủ muốn mượn vật gì?" Ngàn vạn lần đừng là Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngàn vạn lần đừng là Tạo Hóa Ngọc Điệp...

Hồng Quân lão tổ trong lòng mặc niệm.

Khẩn trương vạn phần.

Nhưng lần này hắn thất sách rồi, Vận Mệnh Đạo Chủ thản nhiên nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp." Nghe được lời ấy, Hồng Quân lão tổ liền thân hình run lên.

Mẹ kiếp thật sự là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Bất quá, toàn thân trên dưới hắn cũng chỉ có một kiện bảo vật này.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp là mạng căn tử của hắn, làm sao có thể đưa cho người khác?

Một bên Dương Mi, Thời Thần tuy rằng không biết Vận Mệnh Đạo Chủ vì sao muốn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân?

Bất quá, Đạo Chủ hành sự tự có chuẩn tắc.

Đương hạ Dương Mi trầm giọng nói: "Đạo hữu, Đạo Chủ chỉ mượn vật dùng một lát, dùng xong, tự nhiên sẽ trả lại cho đạo hữu.

Đạo hữu sẽ không phải cho rằng Đạo Chủ sẽ tham ô pháp bảo của ngươi chứ?" Lời trong sáng ngoài tối, lại đem Hồng Quân bức vào một cái tuyệt cảnh.

Nếu không mượn, vậy thành ra hoài nghi Vận Mệnh Đạo Chủ tham ô pháp bảo.

Nếu mượn thì thật sợ bảo vật bị đoạt.

Tại lúc Hồng Quân tả hữu vi nan, Vận Mệnh Đạo Chủ hoãn thanh nói: "Kỳ thực, mượn hay không mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp không quan trọng, chủ yếu là bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, uẩn hàm ba ngàn đạo tắc.

Là do ba ngàn Ma Thần thái cổ chết dưới búa Khai Thiên hóa thành, đạo hữu nếu có thể đem ba ngàn đạo tắc chi lực bóc tách một bộ phận cho ta, Tạo Hóa Ngọc Điệp không cần cũng không sao." Ba

ngàn đạo tắc chi lực?

Hắn muốn làm gì?

Hồng Quân trong lòng mạc danh kinh hãi.

Năm đó Bàn Cổ Khai Thiên, chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, "Tạo Hóa Ngọc Điệp" xác thực dùng để thừa tái Đại Đạo của ba ngàn Ma Thần.

Cho nên, bên trong Tạo Hóa Ngọc Điệp hàm chứa ba ngàn đạo tắc chi lực.

Nhưng...

Nhìn Vận Mệnh Đạo Chủ ý tứ minh xác, hoặc là giao ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, hoặc là giao ra ba ngàn đạo tắc chi lực.

Chương 325

Lần trước, ngưng tụ ba ngàn đạo tắc chi lực, vốn muốn mượn tay Đế Giang, Chúc Cửu Âm, giúp đỡ luyện hóa, không ngờ, luyện hóa không thành, ngược lại bị đối phương đoạt mất, thật có thể nói là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Nhưng muốn nói trên người hắn không còn ba ngàn đạo tắc nữa sao?

Không, đương nhiên là có.

Nhưng ba ngàn đạo tắc kia sớm đã cùng tự thân hắn dung vi nhất thể, đổi lời nói, hắn đi chính là con đường ba ngàn đạo tắc, Vận Mệnh Đạo Chủ rõ ràng nhìn thấu, cho nên mới sẽ hướng hắn đòi hỏi ba ngàn đạo tắc.

Trải qua do dự, Hồng Quân lão tổ cuối cùng lựa chọn thỏa hiệp.

Kỳ thực, cũng không có lựa chọn tốt hơn.

Nếu như không cho, vậy phải xem hôm nay có thể hay không đi ra khỏi Đạo Cung.

Dương Mi, Thời Thần thì không cần nói, lại muốn cộng thêm một tên Vận Mệnh Đạo Chủ thâm bất khả trắc. "Ong!" Vạn thiên linh quang biến đổi, Bàn Cổ Đại Đạo hiển hiện, bên trong ẩn ước có thể thấy được ba ngàn đạo tắc chi lực lưu chuyển, ngưng tụ thành một cỗ đạo tắc chi lực cường đại vô thất.

Hứa là Đại Đạo hội tụ ba ngàn đạo tắc mà thành, cho nên trước nay chưa từng có cường đại.

Cho dù Dương Mi, Thời Thần hào xưng Không gian vi vương, Thời gian xưng tôn, cũng cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách.

Đây là muốn làm chủ của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần a!

Nhất thời, Dương Mi, Thời Thần nhìn về phía Hồng Quân lão tổ ánh mắt lược hiển bất thiện.

Hồng Quân cười khổ một tiếng, cũng không quản được có thể hay không bị bại lộ.

Hoặc là, sớm tại bên ngoài khi để ngự không gian bạo tạc chi lực thì đã bại lộ rồi.

Cũng không quan tâm bại lộ thêm một lần. "Oanh long!" Đạo tắc chi lực chấn động, Đại Đạo nguyên bản cao vạn trượng, trong nháy mắt bị cắt chém một phần mười.

Đạo cảnh trong nháy mắt uể oải xuống. "Oanh!" Đại Đạo thu liễm.

Một phần mười đạo tắc chi lực bị cắt chém lại trong nháy mắt tản ra, một lần nữa diễn hóa thành ba ngàn Đại Đạo.

Hồng Quân ánh mắt rực cháy nhìn về phía Vận Mệnh Đạo Chủ.

Tử (chết/cố) cắt chém một phần mười đạo tắc, cho dù đạo cảnh tu vi cường đại, lần này cũng bị thương căn cơ, nhưng hắn không được chọn.

Nhưng đây là cực hạn, nếu đòi nhiều hơn nữa, vậy thì phải liều mạng.

Cũng may, Vận Mệnh Đạo Chủ tựa hồ không có ý làm khó bọn họ, khẽ cười một tiếng nói: "Đa tạ đạo hữu khẳng khái tương trợ." Hô!

Hồng Quân mạc danh thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao gạo đã nấu thành cơm, hiện tại có luyến tiếc cũng vô dụng.

Đương hạ, hắn đem diễn hóa Tam Thiên Đạo Tắc chi lực đẩy tới

trước mặt Vận Mệnh Đạo Chủ, gượng cười nói: "Lần này đại chiến Hỗn Độn Hải, đều là vì mọi người.

Nếu có thể giúp được vài vị đạo hữu, đây cũng là chút tâm ý của Hồng Quân ta." Bất quản là thật hay giả, thái độ này cũng khiến người ta nhìn vào thấy thuận mắt.

Ngay cả Dương Mi, Thời Thần nhìn về phía hắn ánh mắt cũng mang theo vài phần thiện ý.

Vận Mệnh Đạo Chủ không nói thêm gì nhiều, thản nhiên đạo: "Đạo hữu có thể tại Hỗn Độn Ngoại Vực tự hành chọn một nơi cư ngụ.

Cụ thể sự nghi, để Dương Mi, Thời Thần giúp đỡ là được!" "Đa tạ Đạo Chủ!" Hồng Quân biết đã đến lúc phải rời đi.

Dương Mi, Thời Thần đồng thời khom người, hướng về phía Vận Mệnh Đạo Chủ thi lễ một cái.

Trên cao đài sớm đã không còn một bóng người.

Ba người lần lượt lui ra khỏi Đạo Cung!

Trải qua việc này, Hồng Quân coi như đã đứng vững gót chân tại Hỗn Độn Ngoại Vực.

Có Vận Mệnh Đạo Chủ hứa khả, lại thêm Dương Mi, Thời Thần bảo giá hộ hàng, hắn có thể tại Hỗn Độn Ngoại Vực đi lại tự như.

Chỉ bất quá, cái giá phải trả có chút lớn.

Tự trảm một phần mười Đại Đạo, muốn khôi phục lại, không biết phải đến ngày tháng năm nào.

"Hạnh khuy, bần đạo sớm có chuẩn bị!" Trong mắt Hồng Quân lóe lên một tia tinh quang ẩn hối.

Thỏ khôn có ba hang, nhưng hắn há lại chỉ đơn giản là ba hang.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa!

Trong khi Hồng Quân an thân lập mệnh tại Hỗn Độn Ngoại Vực, thì Hồng Hoang thiên địa cũng đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lịch trình vài vạn năm biến thiên, Hồng Hoang thiên địa lớn nhỏ so với ban đầu đã khoách trương gấp mười lần có thừa.

Thiên Đạo Bản Nguyên tùy theo đó cũng tăng gia gấp mười.

Phàm là kẻ dùng "Hồng Mông Tử Khí" chứng đạo Thiên Đạo Thánh Nhân, thấp nhất đều có thể thành tựu Ngũ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không còn giống như lúc ban đầu chỉ là Nhất Đoạn, đạo cảnh cường đại nhất cũng tối đa là Nhị Đoạn, Tam Đoạn.

Đây là một bước nhảy vọt về chất.

Đương nhiên, việc này chỉ nhắm vào bốn mươi chín vị Thiên Địa Thánh Nhân.

Nếu dựa vào bản thân chi lực đột phá "Thiên Đạo Cảnh" Thánh Nhân, nhưng cựu vẫn cần phải tu luyện từng bước.

Bởi vì Thiên Đạo Bản Nguyên cường đại gấp mười lần, Đạo Tắc chi lực cũng cường đại hơn, việc cảm ngộ Đại Đạo cũng biến đắc dễ dàng hơn, cho nên tốc độ tu luyện cực nhanh.

Đến tận đây, Thánh Nhân đản sinh tại Hồng Hoang đã đạt hơn ba ngàn người.

Trong đó Cao Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân hơn hai trăm, Trung Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân hơn bảy trăm, Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân tối đa, có hơn một ngàn.

Sở dĩ có thể trong vòng vài vạn năm đản sinh nhiều Thiên Đạo

Thánh Nhân như vậy, phải quy kết vào việc Đế Giang, Chúc Cửu Âm phong ấn "Tứ Thánh", từ trên người bọn họ bóc tách ra ba ngàn đạo tắc.

Bàn Cổ đã lựa chọn cường giả đối ứng đạo tắc để làm phần thưởng, thuận tiện kích thích một đám người nhanh chóng phá cảnh, chứng đạo thành Thánh.

Đáng nhắc tới chính là, kế sau Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Hậu Thổ ngũ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, thì Phục Hy, Minh Hà cũng lần lượt thành tựu Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh.

Nói cách khác, như hôm nay Hồng Hoang đã có thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân.

Các Đại Vu như Khoa Phụ, Miệt Thu, Chúc Dung, Huyền Minh..., thì thuận lợi tấn cấp Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh.

Toàn bộ hình thế Hồng Hoang một mảnh đại hảo.

Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung!

Bàn Cổ vốn đang tự bế mục tham tu Đại Đạo, bỗng nhiên thân hình hơi chấn động.

"Ông!" Sát na mở mắt, trong con ngươi ẩn hiện phong mang bức người chớp động.

Nhưng chưa kịp bộc phát, liền đã được che giấu đi thật tốt.

Hậu Thổ, Nữ Oa đang bàn tọa trong điện tịnh không cảm ứng được.

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên tận đáy lòng.

"Đinh! 【 Hồng Mông Chúa Tể Hệ Thống 】 thành công kích hoạt." "Bảng định túc chủ!" 【 Hồng Mông Chúa Tể Hệ Thống 】 *

Túc chủ: Bàn Cổ! * Tu vi: Đại Đạo Nhất Trọng! * Thân phận: Hồng Hoang Chi Chủ. * Công pháp: Hồng Mông Đại Đạo Quyết (Đại Đạo Cấp): Cấp 1 (0/1000).

Tu chí đại thành có thể siêu thoát Hỗn Độn, thành tựu Hồng Mông Chúa Tể! * Chiến kỹ: Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ (Thiên Đạo Cấp): Viên mãn! * Tích phân: 0 điểm!

"Đinh!

Hệ thống thủ thứ kích hoạt, đang tại thống kê số liệu, số liệu cập nhật trung!" Rất nhanh, sau một trận cường quang chói mắt, trước mắt lại lần nữa phù hiện một tấm bảng diện bản. 【 Hồng Mông Chúa Tể Hệ Thống 】 * Túc chủ: Bàn Cổ! * Tu vi: Đại Đạo Nhất Trọng! * Thân phận: Hồng Hoang Chi Chủ.

Chương 326

* Công pháp: Hồng Mông Đại Đạo Quyết (Đại Đạo Cấp): Cấp 0 (0/1000).

Cộng 108 cấp!

Tu chí đại thành có thể siêu thoát Hỗn Độn, thành tựu Hồng Mông Chúa Tể! * Chiến kỹ: Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ (Thiên Đạo Cấp): Viên mãn (Có thể thôi diễn chí Đại Đạo Cấp)! * Tích phân: 100 vạn điểm! *(Chú 1: Tích phân có thể dùng thôi diễn công pháp!

Đề thăng công pháp!)* *(Chú 2: Túc chủ thân phận là Hồng Hoang Chi Chủ, hệ thống tự động bảng định tất cả Hồng Hoang sinh linh.

Mỗi một sinh linh tấn cấp, đều sẽ tính nhập tích phân.)* *(Chú 3: Túc chủ có thể dùng tích phân hoán đổi bất cứ thứ gì mình muốn.)* Bàn Cổ cũng không phải tay mơ, rất nhanh đã làm quen được với biến hóa của hệ thống. 100 vạn tích phân?

Hẳn là từ thọ mệnh còn dư lại trước đó chuyển hóa mà thành.

Bất quá tỷ lệ chuyển hóa giữa hai thứ này có chút dọa người, hệ thống cập nhật trước đó thọ mệnh thu được gần như cả trăm ức, cư nhiên chỉ chuyển hóa được 100 vạn tích phân?

Bất quá con số chung quy chỉ là một con số, có thể mang lại chỗ tốt trực tiếp hay không mới là trọng điểm.

Nhìn ba dòng ghi chú, Ngô rất nhanh đã có chủ ý.

Thôi diễn "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ"!

"Đinh! 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' trước mắt là Thiên Đạo cấp chiến kỹ, nếu muốn thôi diễn chí Đại Đạo cấp, nhu tiêu hao 10 vạn tích phân, xác định?" Một phần mười tích phân?

Có tiền tùy hứng.

"Xác định!" "Đinh!

Túc chủ thành công tiêu hao 10 vạn tích phân, 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' đang thôi diễn!" Rất nhanh, liền nghe "Đinh" một tiếng.

"Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ thôi diễn hoàn thành." 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 36 cấp (0/1 vạn).

Cộng 108 cấp!

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ tiến giai bản.

Tu chí Thất Thập Nhị Phủ (72 búa) có thể trảm Đại Đạo Đỉnh Phong!

Tê!

Cái khác không nói, chỉ riêng câu giới thiệu cuối cùng kia: tu chí Thất Thập Nhị Phủ có thể trảm Đại Đạo Đỉnh Phong, liền đã thâm thâm chấn động Bàn Cổ.

Hiện tại Ngô cũng chỉ mới là Đại Đạo Nhất Trọng mà thôi.

Thời khắc này Ngô đã minh bạch hậu tục cảnh giới phân chia, Đại Đạo Nhất Trọng chỉ là một cái bắt đầu.

Giống như Thiên Đạo Cảnh, Đại Đạo Cảnh cũng phân chia làm cửu trọng, nhất trọng thấp nhất, cửu trọng cao nhất, trên cửu trọng chính là Đại Đạo Đỉnh Phong.

Mà trên Đại Đạo Đỉnh Phong, tắc là "Hồng Mông Cảnh"!

Thế giới, viễn viễn rộng lớn hơn so với tưởng tượng.

Tâm niệm vừa động, Bàn Cổ tuyển trạch cộng điểm!

“Đinh!

Túc chủ tiêu hao 1 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp đề thăng.” 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 37 cấp (0/3 vạn).

Cộng 108 cấp!

“Đinh!

Túc chủ tiêu hao 3 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp đề thăng.

Chúc mừng túc chủ, học được 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 chi Khai Thiên Đệ Tam Thập Thất Phủ!” 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 38 cấp (0/7 vạn).

Cộng 108 cấp!

Trước mắt có thể thi triển Khai Thiên Đệ Tam Thập Thất Phủ!

“Oanh!” Thức hải vang lên một đạo tạc lôi chi âm.

Ngay sau đó liền thấy đạo vận hiển hóa, phảng phất tái hiện lại tràng cảnh khai thiên tích địa trước kia.

Chỉ bất quá, lần này bổ vào là Hồng Mông.

Ba mươi sáu búa đầu tiên lóe lên một cái, những chiêu thức này Ngô sớm đã thông thạo trong lòng.

Rất nhanh, Ngô vung lên “Đệ Tam Thập Thất Phủ”!

“Oanh long!” Chỉ thấy một búa chém xuống, Hồng Mông nguyên bản dưới ba mươi sáu búa cũng chỉ mới khai tịch được một phần mười, bỗng nhiên nứt ra một cái khe lớn.

Một búa này, hầu như tương đương với lực lượng điệp gia của ba mươi sáu búa trước đó, uy năng so với đệ tam thập lục phủ mạnh hơn

gấp mười lần có thừa. 'Hảo lợi hại!' Bàn Cổ trong lòng kịch chấn.

Lúc này, nếu thi triển ra "Đệ Tam Thập Thất Phủ", những kẻ Thiên Đạo Đỉnh Phong như Dương Mi, Thời Thần, cũng chỉ là chuyện một búa tất sát.

Bất quản bao nhiêu người liên hợp lại, cũng đồng dạng kết cục.

Bàn Cổ ước chừng, huy động "Đệ Tam Thập Thất Phủ", hẳn là đã đạt tới đỉnh phong chiến lực trong Đại Đạo Nhất Trọng.

Nhưng cái Ngô muốn là đối mặt với "Vận Mệnh Đạo Chủ", kẻ đó lại là một gia hỏa thâm không lường được.

Tuy rằng hai bên chưa có chính diện đối đầu, nhưng cảm giác Vận Mệnh Đạo Chủ mang lại cho Ngô là một khi đột phá, tu vi tất nhiên không chỉ đơn giản là Đại Đạo Nhất Trọng.

Dù cho chất lượng sinh linh Hỗn Độn viễn viễn không cách nào so sánh với sinh linh Hồng Hoang, nhưng không chịu nổi đối phương đã tích lũy tinh anh qua mười ức tám ngàn vạn năm.

Hỗn Độn Ma Thần, hung thú cường giả càng là vô cùng vô tận, dù cho súc thủy (giảm bớt) một phần trăm, một phần nghìn, cũng không phải Hồng Hoang có thể so sánh.

Phải mạnh hơn nữa mới được.

Mắt thấy tích phân còn dư lại rất nhiều, Ngô hào không do dự lựa chọn tiếp tục cộng điểm.

"Đinh!

Túc chủ tiêu hao 7 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp đề thăng!" Sau hai tiếng "Đinh" liên tiếp.

"Chúc mừng túc chủ học được 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 chi Khai Thiên Đệ Tam Thập Bát Phủ!" "Ông!" Thức hải chấn

động, rất nhanh, Ngô liền nắm giữ Đệ Tam Thập Bát Phủ (Búa thứ 38). 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 40 cấp (0/30 vạn).

Cộng 108 cấp!

Trước mắt có thể thi triển Khai Thiên Đệ Tam Thập Bát Phủ!

Thời khắc này, chiến lực của Ngô đã có thể chiến Đại Đạo Nhị Trọng.

Chỉ là có thể chiến mà thôi.

Viễn viễn chưa đủ.

Nhưng lúc này, muốn tái đề thăng một cấp cần tốn hao 30 vạn tích phân.

Tích phân còn lại: 69 vạn!

Một lần thì đủ, nhưng căn cứ theo quy luật đã nắm giữ, mỗi đề thăng hai cấp, mới có thể nắm giữ một thức Khai Thiên Phủ pháp.

Nói cách khác, cần phải đem đẳng cấp đề thăng tới 41, mới có thể nắm giữ "Đệ Tam Thập Cửu Phủ"!

Tối thiểu cần 90 vạn tích phân!

Còn thiếu 21 vạn!

Cũng được, tái đẳng vài năm là xong, dù sao hiện tại cũng không vội.

Ngoại trừ 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 ra, còn có một bộ công pháp 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】!

Bộ Hồng Mông Đại Đạo Quyết này, rõ ràng có sự khác biệt với đạo quyết trước đó.

Đạo quyết cường đại mới là căn bản của tự thân, chiến kỹ dù

mạnh nhưng nếu không có tu vi thất phối (tương xứng) thì cũng phát huy không ra.

Bàn Cổ thâm tri điểm này.

Cho nên trực tiếp đem tích phân dư thừa dùng để đề thăng 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】!

Chương 327

"Đinh!

Túc chủ tiêu hao 59.5 vạn tích phân, 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】 thành công tấn cấp." 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】(Đại Đạo cấp): 19 cấp (0/20 vạn).

Cộng 108 cấp! (Chú: Tu chí 20 cấp, có thể đột phá Đại Đạo Nhị Trọng cảnh!) So với 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】, 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】 đề thăng sảo hiển dung dịch (hơi dễ hơn một chút), một cái lấy 1, 3, 7 vô hạn tuần hoàn, một cái lại là 1, 2, 3, 4 tuần hoàn.

Đương nhiên, càng về sau, tích phân cần thiết để đề thăng cả hai đều là con số thiên văn.

Nhìn lại hệ thống mô bản, dĩ nhiên đã phát sinh biến hóa. 【 Hồng Mông Chúa Tể Hệ Thống 】 * Túc chủ: Bàn Cổ! * Tu vi: Đại Đạo Nhất Trọng! * Thân phận: Hồng Hoang Chi Chủ. * Công pháp: 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】(Đại Đạo cấp): 19 cấp (0/20 vạn).

Cộng 108 cấp! (Chú: Tu chí 20 cấp, có thể đột phá Đại Đạo Nhị Trọng cảnh!) * Chiến kỹ: 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 40 cấp (0/30 vạn).

Cộng 108 cấp!

Trước mắt tối cao năng thi triển chí Đệ Tam Thập Bát Phủ, có thể chiến Đại Đạo Nhị Trọng cảnh! * Tích phân: 9.5 vạn điểm!

Nhìn con số 9.5 vạn tích phân đáng thương kia, Bàn Cổ cười khổ.

Đều không làm được gì a!

Hồng Mông Đại Đạo Quyết kém một cấp là được 20 cấp, mỗi 10

cấp hiển nhiên là một cái quan tạp. 20 cấp Hồng Mông Đại Đạo Quyết, năng nhượng Ngô tấn thăng Đại Đạo Nhị Trọng.

Đáng tiếc, cần 20 vạn tích phân, không đủ!

Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ, muốn hoạch đắc Đệ Tam Thập Cửu Phủ, cần 90 vạn tích phân, cái này nhiều đến mức có chút ly phổ.

Trong thời gian ngắn đừng mong đạt được.

Bất quá cũng có một chỗ tốt lớn.

Đó là hệ thống sau khi tấn cấp, nhân số bảng định không còn bị cục hạn.

Như kim toàn bộ "Hồng Hoang sinh linh" đều bị bảng định, thượng chí Tam Thiên Thánh Nhân, hạ chí nhất thảo nhất mộc.

Chỉ cần là sinh mệnh thể, đều cùng Ngô tức tức tương quan.

Bất cứ một sinh linh nào phá cảnh, đều sẽ được tính nhập tích phân.

Tuy rằng Tiên đạo chi hạ năng cung cấp 0.00000001 sau dấu phẩy, nhưng chỉ cần lượng gia tăng, số trị vưu vi khả quan.

Thoáng cái liền trăm năm trôi qua.

Bàn Cổ căn cứ vào tích phân gia tăng trong trăm năm này chia đều, rất nhanh rút ra một kết luận.

Hiện tại mỗi năm năng gia tăng tích phân tại 100-500 không chờ, gia tăng nhiều tự nhiên là có đỉnh tiêm cường giả phá cảnh, gia tăng ít thì là không có đỉnh tiêm cường giả xuất hiện.

Cứ theo đà này, một trăm năm 1 vạn - 5 vạn, một ngàn năm 10 vạn - 50 vạn!

Một vạn năm 100 vạn - 500 vạn!

Miễn cưỡng đi!

Một vạn năm đối với cường giả đẳng cấp này mà nói, chỉ là búng tay mà thôi.

Rất nhanh, liền ba vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang Thánh Nhân số lượng gia tăng đến con số 5000, trong đó Sơ Đoạn Thánh Nhân hơn 3500, chiếm cứ tuyệt đại bộ phận, Trung Đoạn Thánh Nhân 1200, Cao Đoạn Thánh Nhân chừng 300 số.

Bàn Cổ mượn nhờ tích phân tích toản được trong ba vạn năm, thành công đem 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】 đề thăng tới 20 tầng, tu vi tấn cấp "Đại Đạo Nhị Trọng Cảnh"! 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 cũng nắm giữ "Đệ Tam Thập Cửu Phủ", Đại Đạo Nhị Trọng cảnh vô địch.

Thặng dư tích phân không đủ để một lần tính đề thăng Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ, diệc hoặc Hồng Mông Đại Đạo Quyết.

Ngô dứt khoát khởi dụng "Đoái hoán công năng", tiêu hao trăm vạn tích phân, đoái hoán vài vạn phần "Bàn Cổ Tinh Huyết"!

Tinh huyết chất lượng có mạnh có yếu, đỉnh tiêm nhất là "Đại Đạo Tinh Huyết", chỉ có Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả mới có thể phục dụng.

Đi xuống nữa là Cao Đoạn, Trung Đoạn, Đê Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, cùng với Chuẩn Thánh Đỉnh Phong cảnh, đều có tinh huyết tương ứng.

Mục đích chỉ có một, đó là trợ giúp bọn họ nhanh chóng phá cảnh.

Đối với tu giả Chuẩn Thánh Đỉnh Phong chi hạ, cũng có an bài.

Năm ngàn Thiên Đạo Thánh Nhân, định kỳ vì Kim Tiên chi thượng cường giả khai giảng đại đạo.

Kim Tiên chi hạ, Thiên Tiên chi thượng, do Thiên Đế Hạo Thiên mở ra phương tiện chi môn, chỉ cần thỏa mãn tu luyện điều kiện, liền có thể tiến nhập Thiên Đình bảo địa, vô hạn chế thôn thổ linh khí, bài xuất tạp chất, đề thăng tu vi.

Tiên đạo chi hạ, cũng có linh khí vũ định kỳ hàng hạ, phạt mao tẩy tủy, thoát thai hoán cốt cho bọn họ.

Toàn bộ Hồng Hoang tiến nhập vào tu luyện thịnh thế chưa từng có.

Đương nhiên, yếu tố này tuy rằng có thể trong thời gian ngắn tạo ra một nhóm cường giả, nhưng vị miễn có ý "dục tốc bất đạt".

Tu vi đề thăng quá nhanh, dễ dàng tạo thành căn cơ bất ổn.

Lúc này liền dùng tới "Thời Không Chi Thành".

Tấn cấp Thiên Đạo Đỉnh Phong Đế Giang, Chúc Cửu Âm, triệt để luyện hóa "Thời Không Chi Thành".

Tá trợ quy tắc lực lượng, tại bên trong sáng tạo một phương vô cùng thiên địa.

Nội lý có Hỗn Độn Ma Thần, hung thú phồn diễn sinh tức, mỗi cách một đoạn thời gian, sẽ có một nhóm Hồng Hoang cường giả tiến nhập trong đó.

Song phương triển khai sát lục, chân chính huyết nhục bác sát, sinh tử hữu mệnh.

Bất đồng đẳng cấp Hồng Hoang tu giả, đối ứng bất đồng đẳng cấp Ma Thần, thượng chí Thiên Đạo Thánh Nhân, hạ chí Thiên Tiên, Kim Tiên, ứng hữu tận hữu (cái gì cần có đều có).

Toàn bộ Hồng Hoang thể hệ bị chế tạo đến cố nhược kim thang, toàn dân tu luyện.

Cùng lúc đó!

Hồng Quân cũng đang tại Hỗn Độn Ngoại Vực trát căn.

Số vạn năm trôi qua, đại đạo tổn thương do lúc trước cắt chém nghiệp dĩ đã bổ toàn, nhưng hắn lại không cam tâm thất bại như vậy, cho nên một lần nữa quay lại nghề cũ.

Bắt đầu tại Hỗn Độn Ngoại Vực hợp tung liên hoành.

Bằng vào sự bả khống đối với tâm lý Ma Thần, hắn rất nhanh đã lôi kéo được một nhóm tay chân.

Thiên thiên Vận Mệnh Đạo Chủ đối với việc này không hỏi không rằng, khiến một số Ma Thần có thành kiến cảm thấy giận mà không dám nói gì, chỉ có thể mặc cho Hồng Quân tại Hỗn Độn Ngoại Vực tung hoành.

Ngoại Vực phía Bắc, một tòa "Thánh Thành" mới được kiến lập.

Tòa Thánh Thành này cùng "Thời Không Thánh Thành" bị Bàn Cổ cướp đi năm xưa tự nhiên vô pháp đánh đồng.

Nhưng tốt xấu gì cũng là một cái lạc cước điểm.

Hơn nữa, Thánh Thành là "tiêu chí" của Hỗn Độn Ngoại Vực, cũng là trụ cột tâm lý của tất cả Hỗn Độn Ma Thần, hung thú, bất dung hữu tổn.

Giờ phút này, trong đại điện Thành Chủ Thánh Thành.

Chân chính ý nghĩa thượng Thánh Thành Chi Chủ là Dương Mi và Thời Thần đang chia trái phải mà ngồi.

Dương Mi trong mắt ẩn hiện nộ ý nói: "Hồng Quân thật to gan, lôi kéo người cư nhiên lôi lên đầu ta?

Chân đương (thật coi) Thời Không Thánh Thành ta danh đầu là vật trang trí sao?" So sánh ra, Thời Thần lão tổ muốn lãnh tĩnh hơn rất

nhiều.

Hắn đạm mạc nói: “Vô phi chỉ là một ít Thần Tôn, Thần Vương mà thôi, lôi kéo thì lôi kéo, đối với đại cục vô tổn.” “...” Dương Mi lão tổ ngột tự có chút nộ ý đạo: ‘Khả tố phái (cách làm) thật khiến người ta không dám khen tặng.’ Đối với cảnh giới loại này mà nói, một ít Thần Tôn, Thần Vương, tự nhiên sẽ không để vào mắt, dù cho Thần Chủ cảnh cường giả cũng bất quá như thế.

Nhưng Hồng Quân lão tổ lôi kéo người ngay tại địa bàn của bọn họ, thật khiến người ta vô pháp dung nhẫn.

Thời Thần lão tổ không nói thêm gì nữa.

Dương Mi lão tổ nhịn không được bao lâu, liền nói: “Đạo hữu, Đạo Chủ vì sao lại tung dung hắn tại Ngoại Vực giảo loạn phong vân?

Ngoại Vực...” Hắn không có nói hết câu, hiển nhiên có sở cố kỵ.

Chương 328

Thời Thần lão tổ lại giống như minh bạch hắn muốn nói gì, nâng mắt nhìn thoáng qua, thản nhiên đạo: "Đạo Chủ chi tâm, nan dĩ sủy độ.

Bất quá có một điểm khẳng định, mặc kệ Hồng Quân nhảy nhót thế nào, cuối cùng đều nhảy không ra khỏi lòng bàn tay Đạo Chủ." "Đạo Chủ...

Tê!" Bất tri nghĩ tới điều gì, Dương Mi mạc danh kinh tủng.

Kế đó có chút hận ý nói: "Đều do tên Bàn Cổ đáng chết kia, nếu quả như không phải hắn đoạt Thời Không Chi Thành của ta, ta há sẽ bị động như vậy?

Đáng chết!!" Thời Thần lão tổ nhược hữu sở tư đạo: "Thời Không Chi Thành bị đoạt nhất sự, chỉ sợ tịnh phi ý ngoại." Ân?

Dương Mi lão tổ cũng không phải kẻ ngốc, bị điểm một câu, đốn thời hiểu ra.

Hắn ngưng mi nhìn Thời Thần nói: "Sẽ không phải chứ?" Lời thì nói thế, nhưng ánh mắt lại phân minh sung mãn sự bất xác định.

Thời Thần lão tổ nói: "Đạo Chủ lấy Vận Mệnh Trường Hà quán xuyên toàn bộ Ngoại Vực, tam thập lục vực, chỉ cần dùng để liên tiếp tất cả Vực Ngoại Ma Thần võng cách (lưới) mà thôi, chúng ta đều là cá trong lưới.

Ngươi sẽ không phải cho rằng, những năm này chúng ta làm việc, hắn sẽ không biết đấy chứ?" "Tê!" Lần này Dương Mi lão tổ xác thực có chút tâm quý, "Ý ngươi là, Đạo Chủ biết chúng ta trù bị?" Thời Thần bất trứ ngân tích (không để lại dấu vết) gật đầu nói: "Hắn là

biết rõ.

Nếu không, ngày đó Bàn Cổ không khả năng dễ dàng tẩu thoát như vậy.” Bị Thời Thần lão tổ nói như vậy, Dương Mi cũng hiểu ra.

Ngày đó Bàn Cổ đi xác thực quá mức dễ dàng.

Theo lý, Hỗn Độn Ngoại Vực là địa bàn của Vận Mệnh Đạo Chủ, kết quả, Bàn Cổ lại mang theo người ở trong đó diệu võ dương oai, cuối cùng còn bạt tẩu (nhổ đi) Thánh Thành, dương trường (nghênh ngang) rời đi.

Đây không phải là đánh vào mặt Đạo Chủ sao?

Nhưng cuối cùng, Đạo Chủ cũng không xuất hiện.

Chí vu Đạo Chủ không bằng Bàn Cổ?

Khả năng sao?

Người khác không biết, nhưng hai người bọn họ lại biết rõ ràng rành mạch, Vận Mệnh Đạo Chủ là kẻ duy nhất tị khai được Thái Cổ “Khai Thiên Chi Kiếp”, là vô thượng tồn tại.

Thậm chí “Bàn Cổ” năm đó nhìn như tung hoành vô địch, ba ngàn Ma Thần đều chết tại trong tay hắn, nhưng cuối cùng, Bàn Cổ cũng đã chết.

Chỉ là về sau thông qua thủ đoạn bất tri danh nào đó phục sinh mà thôi.

Nhưng theo bọn họ được biết, Vận Mệnh Đạo Chủ trực tiếp là không chết.

Lúc trước Khai Thiên Chi Kiếp, hắn khả năng ném ra ngoài một đạo phân thân, hoặc là dứt khoát phân cắt một bộ phận “Vận Mệnh Đạo Tắc”, man thiên (lừa dối) sát kiếp.

Có chút đáng sợ.

Bất quá, lúc đó Vận Mệnh Đạo Chủ hẳn là cũng bị trọng thương.

Vẫn luôn trốn tại Hỗn Độn Ngoại Vực.

Về sau, hai người bọn họ là kẻ được suất tiên phục sinh, cách thời điểm Khai Thiên đã vài trăm nguyên hội, một nguyên hội là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, đó là cả thượng ức cái năm tháng.

Về sau lục tục lại phục sinh một bộ phận Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ, Sát Lục Ma Thần, Hỗn Loạn Ma Thần...

ước chừng có trên trăm vị.

Minh diện thượng có bốn năm mươi vị là bọn họ biết đến.

Tam Thập Lục Thành, mỗi một thành phía sau tối thiểu đều có một danh Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần tọa trấn.

Không biết còn bao nhiêu kẻ vô pháp cổ lượng nữa.

Dương Mi sai trắc, tối thiểu sẽ có trên trăm vị chi đa, có một bộ phận khả năng tàng tại trong bóng tối.

Tuy nhiên Vận Mệnh Đạo Chủ phục sinh bọn họ, nhưng quan hệ song phương tịnh không đơn giản.

Loại tựa như tòng chúc (phụ thuộc), lại không đơn thuần là tòng chúc.

Mỗi một Ma Thần đều có pháp tắc riêng, tuyệt không chỉ đơn thuần thần phục Vận Mệnh Đạo Chủ đơn giản như vậy.

Chỉ là không có biện pháp phản kháng mà thôi.

Như hắn cùng Thời Thần lão tổ, thân là tích nhật tam thiên Hỗn Độn Ma Thần trung tuyệt đối bá chủ cấp tồn tại, tự nhiên cũng đang

vì thoát khỏi Vận Mệnh Đạo Chủ mà tích cực chuẩn bị.

"Thời Không Chi Thành" là đại bản doanh, cũng là mấu chốt của một loạt mưu hoa.

Khả thiên thiên bị Bàn Cổ cướp đi.

Nguyên tiên hắn cũng không nghĩ nhiều, nhưng bị Thời Thần nói như vậy, đốn thời hiểu ra.

Trong mắt tinh mang chớp động, hồi lâu, hắn nâng mắt nhìn về phía Thời Thần lão tổ nói: "Ý của đạo hữu là, Đạo Chủ khả năng đã sát giác (phát giác), cho nên cố ý mượn tay Bàn Cổ, lấy đi 'Thánh Thành'?" "Tỷ lệ rất lớn, không phải sao?" Thời Thần lão tổ phản vấn một câu.

Dương Mi không nói nữa, duy có mâu quang biến huyễn mạc trắc, do như vân hải phiên cổn, thể hiện nội tâm chấn kinh.

Hảo nửa ngày, hắn mới nhìn về phía Thời Thần lão tổ, cắn răng nói: "Vậy chúng ta... còn tiếp tục sao?" Hai chữ "tiếp tục", đã không thể tránh khỏi mang theo run rẩy.

Nếu quả thật như Thời Thần đoán, kế hoạch đều nằm trong sự chưởng khống của Vận Mệnh Đạo Chủ, vậy tái tiếp tục, sẽ có kết cục gì?

Sẽ bị Vận Mệnh Đạo Chủ trực tiếp xuất thủ thanh trừ sao?

Giờ khắc này, Thời Thần lão tổ biểu hiện càng giống một bậc trí giả, khẽ thở dài một tiếng, thâm thâm nhìn hắn nói: "Dương Mi đạo hữu, ngươi cảm thấy, từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại, chúng ta còn có đường lui sao?" Có đường lui sao?

Dương Mi không cấm tự hỏi sâu sắc.

Khai Thiên sát kiếp trước, tuy rằng đều lưu lại hậu thủ.

Nhưng kẻ chân chính phục sinh bọn họ lại là Vận Mệnh Đạo Chủ.

Nói cách khác, ngay một khắc đó, bọn họ đã cùng Vận Mệnh Đạo Chủ dây dưa không dứt rồi.

Có đường lui sao?

"Không có!" Dương Mi có chủng thâm thâm vô lực cảm.

Từ lúc bắt đầu, đã không còn đường lui.

Vận Mệnh Đạo Chủ phục sinh bọn họ, cũng sẽ không ngây thơ cho rằng là vì muốn tốt cho bọn họ.

Phản chi, Vận Mệnh Đạo Chủ nhất định là đang lợi dụng bọn họ làm việc.

Những năm này minh sát ám phóng (ngấm ngầm điều tra), hắn đại trí đã nắm giữ một số thứ.

Bọn họ, bất quá là công cụ nhân để Vận Mệnh Đạo Chủ thực hiện siêu thoát tối hậu mà thôi.

Một khi đợi Vận Mệnh Đạo Chủ siêu thoát một khắc kia, bọn họ đều phải chết.

Ký nhiên trọng hoạt một đời, ai nguyện ý bạch bạch hy sinh vì người khác?

Tự nhiên là không nguyện.

Dương Mi lão tổ rất nhanh hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Xem ra, chúng ta không có lựa chọn." "Không có lựa chọn!" Thời Thần lão tổ nhận đồng gật đầu.

Hai người đối thị sát na, đều phát ra nụ cười không tiếng động.

Khi chủ đề đã mở ra, hai người phản đảo gỡ bỏ tâm kết, cả người biến đắc khinh tùng chưa từng có.

Dương Mi cũng không còn so đo việc "Hồng Quân" nữa.

Chuyển đề tài, mâu quang chước chước nói: "Vậy tên Hồng Quân kia, chúng ta mặc kệ sao?" "Bất tất quản!" Thời Thần lão tổ vẻ mặt duệ trí nói: "Hồng Quân xuất hiện, đối với chúng ta mà nói là một chuyện tốt." Ân?

Dương Mi lão tổ nhíu mày, toàn tức tự hiểu ra, "Ý của đạo hữu là mượn dùng Hồng Quân phá cục?

Hắn có năng nại đó sao?" "A!" Thời Thần lão tổ cười, "Bất quản hắn có hay không năng nại, sự xuất hiện của hắn, đều sẽ khiến vũng nước đục Ngoại Vực một lần nữa biến đắc hồn trọc.

Nếu thực sự có thể gây ra chút chuyện, tất nhiên sẽ hấp dẫn ánh mắt Đạo Chủ, đến lúc đó chúng ta cũng dễ bề hành sự trong bóng tối.

Nhược vô năng..." Thời Thần lão tổ lược nhất đình đốn.

Dương Mi thời khắc này đã theo kịp tư lộ, mục quang táp táp nói: "Nhược vô năng, cũng vô thương đại nhã, dù sao cục diện cũng sẽ không bỉ hiện tại tệ hơn." "Ân!" Thời Thần lão tổ nhận đồng gật đầu, kế đó thản nhiên nói: "Hồng Quân người này có chút thủ đoạn.

Ẩn nhẫn, mưu lược, so với ta chỉ mạnh không yếu." Nga?

Dương Mi không ngờ, Hồng Quân lão tổ tại trong mắt Thời Thần cư nhiên có đánh giá cao như vậy?

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Hồng Quân lão tổ càng mạnh, đối với bọn họ há lại không phải càng có lợi sao?

Đương hạ phấn khởi nói: "Ký nhiên như thế, chúng ta mặc kệ hắn.

Để mặc hắn hồ nháo là được." Lôi kéo người thì lôi kéo đi, quan ngã thí sự (liên quan gì đến ta).

Thời Thần dừng một chút nói: ‘Cũng không thể toàn bộ phóng nhậm, cái nên quản vẫn phải quản.’ “Cũng đúng!” Dương Mi gật đầu nói: “Vậy cho hắn một cái cảnh cáo, không cho phép sáp túc vào địa bàn của chúng ta là được, nếu không thì quá lộ liễu.” “Chính là cái lý này!” Hai người thuấn tức đạt thành nhất trí.

Chương 329

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Thoáng cái liền mấy ngàn năm trôi qua.

Hồng Hoang Đại Thế Giới, Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung!

Bàn Cổ từ trong ngộ đạo chi cảnh chậm rãi tỉnh lại.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ, trong thời gian bế quan thu hoạch 1372 vạn tích phân!" Một ngàn ba trăm bảy mươi hai vạn?

Bàn Cổ tâm thần một trận hoảng hốt.

Đại Đạo cấp thần niệm thuấn tức biến bố tam giới lục đạo, trực quan nhất là sự đề thăng của Hồng Hoang Thánh Nhân.

Trong vài ngàn năm, từ nguyên tiên là con số năm ngàn, phàn thăng chí sáu ngàn.

Hồng Hoang vạn linh cũng đều có biên độ lớn đề thăng.

Cho nên, mới có thể tại vài ngàn năm nội, thu hoạch cự ngạch tích phân như thế.

Ký nhiên đã có tích phân, đương nhiên là tiên đề thăng thực lực.

Hắn đối với việc đề thăng thực lực luôn có một loại cảm giác khẩn bách bức thiết.

"Đinh!

Túc chủ tiêu hao 100 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp đề thăng!" 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại

Đạo cấp chiến kỹ): 43 cấp (0/300 vạn).

Cộng 108 cấp, trước mắt có thể thi triển Khai Thiên Đệ Tam Thập Cửu Phủ!

"Đinh!

Túc chủ tiêu hao 300 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp đề thăng!

Chúc mừng túc chủ, nắm giữ Khai Thiên Đệ Tứ Thập Phủ!" "Oanh!" Thức hải chấn động, một đạo vô thất đạo vận hiển hóa, tái hiện lại một màn khai thiên tích địa năm xưa, một hồi túc túc diễn hóa chí Đệ Tứ Thập Phủ (búa thứ 40), mới kiết nhiên nhi chỉ (đột ngột dừng lại).

Thời khắc này, Ngô đã thành công nắm giữ tinh túy của búa thứ bốn mươi. 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 44 cấp (0/700 vạn).

Cộng 108 cấp, trước mắt tối cao năng thi triển Khai Thiên Đệ Tứ Thập Phủ!

Có thể chiến Đại Đạo Tam Trọng Cảnh.

Có thể chiến Đại Đạo Tam Trọng Cảnh, đây chính là sự đề thăng lớn nhất lần này.

Bàn Cổ trong mắt phù hiện một tia tiếu ý.

Thặng dư tích phân: 1032 vạn!

Đủ để đề thăng 1 cấp 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】, nhưng 1 cấp không đủ để Ngô nắm giữ Đệ Tứ Thập Nhất Phủ!

Đề thăng hai cấp, lại cần 1700 vạn, minh hiển không đủ.

Lại xem công pháp. 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】(Đại Đạo cấp): 20 cấp (0/30 vạn).

Cộng 108 cấp! (Chú: Tu chí 30 cấp, có thể đột phá Đại Đạo Tam Trọng Cảnh!) Bàn Cổ lược nhất tính toán, vừa vặn đủ.

Đương hạ lựa chọn đề thăng!

"Đinh!

Túc chủ tiêu hao 1010 vạn tích phân, 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】 thành công đề thăng chí 30 cấp!

Chúc mừng túc chủ tu vi đột phá chí 'Đại Đạo Tam Trọng Cảnh'!" Thặng dư tích phân: 22 vạn!

Tái xem số liệu đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất! 【 Hồng Mông Chúa Tể Hệ Thống 】 * Túc chủ: Bàn Cổ! * Tu vi: Đại Đạo Tam Trọng! * Thân phận: Hồng Hoang Chi Chủ. * Công pháp: 【 Hồng Mông Đại Đạo Quyết 】(Đại Đạo cấp): 30 cấp (0/400 vạn).

Cộng 108 cấp! (Chú: Tu chí 40 cấp, có thể đột phá Đại Đạo Tứ Trọng Cảnh!) * Chiến kỹ: 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 44 cấp (0/700 vạn).

Cộng 108 cấp, trước mắt tối cao năng thi triển Khai Thiên Đệ Tứ Thập Phủ!

Đại Đạo Tam Trọng Cảnh vô địch. * Tích phân: 22 vạn điểm! *(Chú 1: Tích phân có thể dùng thôi diễn công pháp!

Đề thăng công pháp!)* *(Chú 2: Túc chủ thân phận là Hồng Hoang Chi Chủ, hệ thống tự động bảng định tất cả Hồng Hoang sinh linh.

Mỗi một sinh linh tấn cấp, đều sẽ tính nhập tích phân.)* *(Chú 3: Túc chủ có thể dùng tích phân hoán đổi bất cứ thứ gì mình muốn.)* Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ, tối cao năng thi triển chí Đệ Tứ Thập Phủ.

Lại cộng thêm Đại Đạo Tam Trọng Cảnh tu vi, đủ để hoành tảo

Đại Đạo Tam Trọng Cảnh vô địch.

Lần này đề thăng, Bàn Cổ cảm thấy rất hài lòng.

Tại trong tính toán của Ngô, Vận Mệnh Đạo Chủ dù nghịch thiên, cũng chỉ tầm Đại Đạo Tam Tứ Trọng.

Hiện tại hai bên đã rất tiếp cận.

Nếu là Đại Đạo Tam Trọng, tuyệt đối sẽ bị Ngô đánh nằm xuống.

Đại Đạo Tứ Trọng Cảnh, cũng chưa chắc không thể đánh một trận.

Tùy theo thời gian trôi qua, Bàn Cổ có thể cảm giác rõ ràng, Hồng Hoang thiên địa phát triển tiệm tiệm đã tiến nhập một cái bình cảnh kỳ (giai đoạn thắt cổ chai).

Lúc đầu chém giết Thập Đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, Thất Thập Nhị Thần Tôn, Tam Bách Thần Vương mang lại để uẩn đã tận số háo tẫn.

Trong thời gian ngắn, Hồng Hoang vạn linh muốn có đột phá lớn hơn nữa là không thể nào.

Một số người có hiểu biết trong thiên địa cũng đã nhận ra điều này.

Một ngày nọ, Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Phục Hy, Minh Hà, ngũ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân đồng thời đến thăm.

Cộng thêm Nữ Oa, Hậu Thổ nguyên bản đang tĩnh tu tại Thần Cung, thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân toàn bộ tụ tề.

"Tham kiến Phụ thần!" Ngũ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong tất cung tất kính triêu trứ Bàn Cổ bái hạ.

Vài ngàn năm thời gian đối với bọn họ mà nói, chỉ là búng tay một

cái.

Nhưng mỗi cách một đoạn thời gian gặp lại, tổng cảm thấy Bàn Cổ càng thêm thâm bất khả trắc vài phần.

Đây là một loại bản năng dự tri.

Đều đứng tại Thiên Đạo Đỉnh Phong cảnh cường giả, bản năng dự tri tự nhiên sẽ không sai.

Vậy chỉ có thể chứng minh một điểm, tu vi của Bàn Cổ tại những lúc bọn họ không nhìn thấy, đang phi tốc tăng trưởng.

Thành Đại Đạo Thánh Nhân xong, cũng có thể đề thăng tu vi nhanh như vậy sao?

Không phải càng về sau càng khó tu luyện ư?

Thôi được rồi, loại chuyện này tại trên người Phụ thần minh hiển là không thích dụng.

"Miễn lễ!" Bàn Cổ nâng tay.

"Ông!" Trong điện vân vụ biến hóa, tự động dâng lên năm tòa vân đài.

Ngũ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong tái bái chi hậu, mới lạc tọa.

Thái Thanh đạo nhân tuy rằng bối phận cao, tư cách già, nhưng lại bỉnh thừa Thái Thượng Vong Tình chi ý, tịnh không tùy ý mở miệng.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm trầm tẩm tại Thời Không Chi Thành, căn bản không có thời gian lý hội chuyện khác.

Minh Hà diệc nhãn quan mũi, mũi quan tâm, nhất tâm toản nghiên Sát đạo.

Nữ Oa, Hậu Thổ dứt khoát ở lì tại Thần Cung, vạn năm không ra, tự nhiên không biết ý định của bọn họ.

Chương 330

Cuối cùng, chỉ có thể do đương kim Tam Giới Chi Chủ, Thiên Đế "Phục Hy" xuất liệt, khom người nói: "Khải bẩm Phụ thần, ngô đẳng lần này đến đây, kỳ thực có một sự tương cầu." Nga?

Bàn Cổ mí mắt hơi nâng, thản nhiên đạo: "Giảng!" "Vâng!" Phục Hy khom người tái bái, sau đó mới nghiêm mặt nói: "Án theo lời Phụ thần, ngô đẳng cùng Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần, sớm muộn sẽ có một trận chiến.

Ý của ta là pháp tắc (cách làm) tốt nhất là có thể tại thời khắc này phát động đại chiến." Ân?

Tê!

Nữ Oa, Hậu Thổ đều hít ngược một hơi lãnh khí.

Nữ Oa cùng Phục Hy nguyên là huynh muội, nói chuyện tự nhiên không có nhiều cố kỵ như vậy, nhịn không được nói: 'Huynh trưởng, huynh có biết mình đang nói gì không?

Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần viễn bỉ trong tưởng tượng của chúng ta cường đại hơn nhiều, hiện tại khiêu chiến bọn họ...' Nàng không có biện pháp tiếp tục nói hết câu.

Thiếu chút nữa là thốt ra hai chữ "tìm chết" rồi.

Tuy rằng như kim Hồng Hoang thiên địa thế lực có trường túc tiến bộ, nhưng cái đó cũng phải xem là so với ai.

So với vạn năm trước, tự nhiên là nhật tân nguyệt dị, phiên thiên phúc địa.

Nhưng so với Hỗn Độn Ngoại Vực thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Bỏ qua thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong không nói, thặng dư toàn bộ cao đoan chiến lực cộng lại, cũng không bằng một vực chiến đấu lực của người ta.

Đánh cái gì mà đánh?

Nữ Oa đệ nhất cá ý niệm là phản đối.

Tương bỉ chi hạ, Hậu Thổ đảo trầm ổn hơn, mục quang tại dư hạ tứ đại Thiên Đạo Đỉnh Phong trên thân đảo qua.

Nàng biết, năm người liên mệ mà đến, hiển nhiên sớm đã làm thương thảo.

Chỉ bất quá hiện tại đứng ra nói chỉ có một mình Phục Hy mà thôi.

Đương hạ nàng trầm giọng nói: "Nữ Oa tỷ tỷ chớ vội nóng nảy, đợi Phục Hy đạo hữu nói xong cũng không muộn." Bàn Cổ tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt cũng rơi vào trên người Phục Hy.

Phục Hy đốn giác áp lực bội tăng, vội vàng nói: "Ngô có ý này, tịnh phi không huyệt lai phong.

Kỳ ý có ba." "Thứ nhất, trước mắt Hồng Hoang vạn linh phát triển, lâm vào bình cảnh.

Ta tại vạn năm trước, chém giết phạm Hỗn Độn Ma Thần tích toản trữ bị, đã tiêu hao không còn một mống.

Cứ tiếp tục như vậy, chính là miệng ăn núi lở, vài vạn năm, vài chục vạn năm, thậm chí vài trăm vạn năm cũng sẽ không có đại đề thăng." "Thứ hai, ký nhiên sớm muộn phải có một trận chiến, vì sao không sấn tảo xuất kích?

Vừa vặn hiện tại sự phát triển của chúng ta lâm vào bình cảnh.

Hiện tại xuất kích, có thể đánh bọn hắn một cái trở tay không kịp.

Một khi hoạch thắng, ta liền có thể đoạt thủ càng nhiều tư nguyên,

tại trong thời gian ngắn đản sinh càng nhiều cường giả.

Tốt hơn là mười vạn năm, trăm vạn năm sau, đợi đối phương chuẩn bị hoàn toàn, chủ động phạm ta." "Thứ ba..." Điểm thứ ba không có tại đệ nhất thời gian nói ra.

Lược tác đình đốn chi hậu, hắn mới triêu trứ Bàn Cổ bái nói: "Ngã cho rằng, mọi người hiện tại khuyết phạp thực chiến.

Tuy rằng có Thời Không Chi Thành tác vi thí luyện, nhưng thí luyện tất cánh chỉ là thí luyện.

Vạn năm trước trận đại chiến kia tích luy kinh nghiệm sớm đã háo tẫn, bất quản Sơ Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng tốt, Trung Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng được, nãi chí vu Cao Đoạn, thậm chí vu ngô đẳng Thiên Đạo Đỉnh Phong, đều nhu yếu thực chiến.

Duy có thực chiến, mới có thể triệt để đem để uẩn chuyển hóa thành thực lực của tự thân.

Không thể chỉ có không cảnh giới!" Trừ bỏ Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Hậu Thổ ra, Phục Hy cùng Minh Hà đều là hậu tục tấn thăng, không có kinh lịch chiến đấu đả ma, tự nhiên có chút hư.

Đi xuống nữa, Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Bát Đoạn, Thất Đoạn, Lục Đoạn, Ngũ Đoạn toàn bộ đều như thế.

Nhu yếu đại chiến ma lệ, duy có như thế, tu vi mới có thể dữ cảnh giới thất phối.

Lúc này, Minh Hà lão tổ cũng khom người bái đạo: "Phụ thần, 'Sát Đạo' của ta, chỉ có tại trong chiến đấu không ngừng mới có thể đề thăng.

Lần đại chiến này nếu khai khải, khẩn thỉnh Phụ thần chuẩn hứa cho ta làm đệ nhất tiên phong." Vị tích nhật Huyết Hải bá chủ, chủ

động thỉnh mệnh, nếu chiến sự khai khải, hắn muốn làm Hồng Hoang đệ nhất tiên phong.

Lời này vừa ra, Đế Giang, Chúc Cửu Âm cũng ngồi không yên.

Hai người đồng thời đứng dậy.

Đế Giang cười ha hả nói: "Minh Hà, muốn làm đệ nhất tiên phong cũng không tới lượt ngươi, đương nhiên là đại ca ta làm trước.

Phụ thần, ngô đẳng thỉnh chiến, ngô nguyện làm Hồng Hoang đệ nhất tiên phong." "Phụ thần, ngô đẳng nguyện chiến!" "Ngô nguyện chiến!" "Nguyện chiến!" Cuối cùng ngay cả Thái Thanh đạo nhân đều đứng dậy, biểu minh thỉnh chiến chi quyết tâm.

Nhị nữ tại thâm thâm chấn hám chi dư, cũng bị Phục Hy ba điều thuyết phục.

Dưới thần thông đạo cảnh của các nàng, dễ dàng minh bạch Phục Hy không có nói dối, trước mắt Hồng Hoang lâm vào phát triển bình cảnh.

Cứ hao tổn như vậy, mười vạn năm, trăm vạn năm cũng sẽ không có quá lớn cải biến.

Ngươi đang tiến bộ, địch nhân hà thường không phải đang tiến bộ?

Một khi đợi Hỗn Độn Ngoại Vực thực sự chuẩn bị xong, chủ động phạm ta, đó mới là diệt đỉnh chi tai.

Hiện tại sát ra ngoài, có thể đánh bọn hắn trở tay không kịp.

Quan trọng nhất là, có "Hỗn Độn Hải" đạo thiên nhiên bình chướng này, tức tiện đánh không lại, cũng có thể lui về Hỗn Độn Hải.

Tuy rằng Bàn Cổ không có nói rõ, nhưng các nàng biết, một khi thực sự đại chiến lâm đầu, chỉ sợ hạn chế của Hỗn Độn Hải sẽ biến

mất.

Hỗn Độn Ngoại Vực vẫn luôn không có nhập xâm, khả năng cũng là đang trù bị, đợi Hỗn Độn Hải hạn chế tiêu thất một khắc kia.

Sự tình mọi người đều tâm tri đỗ minh.

Trầm mặc phiến khắc sau, Nữ Oa, Hậu Thổ tương kế đứng dậy, triêu trứ Bàn Cổ bái đạo: "Phụ thần, ngô đẳng thỉnh chiến!" Dưới trướng, toàn bộ Hồng Hoang ngoại trừ Bàn Cổ ra, thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả có quyền uy nhất, đồng thời thỉnh chiến.

Nhìn bảy người ý chí kiên định, chiến ý chước chước, Bàn Cổ không cấm lộ ra nụ cười.

Ngô từ sớm đã dự liệu sẽ có ngày này.

Trốn ở trong bóng tối hưu dưỡng sinh tức là chủ ý tốt, nhưng đó chỉ là tạm thời.

Đợi ăn no uống đủ, dưỡng túc tinh thần xong, vẫn là phải tiếp tục chiến đấu, duy có dĩ chiến dưỡng chiến mới có thể chân chính cười đến cuối cùng.

Hiện tại thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, chỉ là nói ra tiếng lòng của Ngô mà thôi.

Đương hạ tại trong ánh mắt kỳ đãi của thất thánh, Bàn Cổ thần giác khẽ mở, thản nhiên đạo: "Chuẩn!" "Oanh!" Tuy rằng chỉ có một chữ, nhưng rơi vào trong tai thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, lại không thua gì sấm sét giữa trời quang.

Bởi vì bọn họ thâm tri ý nghĩa đại biểu của một chữ này.

Đại biểu cho việc Hồng Hoang muốn cùng Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần triệt để khai chiến.

Do thử bắt đầu, hòa bình thời đại bất tái.

“Oanh long!” Thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong khí thế sậu nhiên biến đổi, mỗi người trên đỉnh đầu tựa hồ đều có một đạo quang trụ vô hình trùng thiên, khí thế chước chước, chiến dịch thao thiên, trực dục phần hủy Thiên Ngoại Thiên.

Hầu như cùng một thời gian, sáu ngàn Thiên Địa Thánh Nhân đều sát giác được thiên địa gian mạc danh biến hóa.

Bàn Cổ một chữ thốt ra, trực tiếp điện định cơ điệu khai chiến.

Thất đại Thiên Đạo Đỉnh Phong khí thế tương hợp, kích phát “Thiên Đạo Bản Nguyên” tương ứng.

Liên đái sáu ngàn Thánh Nhân đều cảm ứng được đại chiến khí tức.

“Muốn khai chiến rồi sao?” “Sắp khai chiến?” “Rốt cuộc muốn chiến rồi sao?” “Địch nhân lần này là ai, Ngoại Vực Ma Thần sao?” “Ha ha ha, đợi một ngày này đã lâu.” Hạ nhất khắc, nhất ứng Thiên Địa Thánh Nhân đều thích phóng xuất tự thân khí thế.

“Oanh long long!” Thánh Nhân khí tức hám thiên động địa, tối chung ngưng luyện như nhất, một đường chàng phá Tam Thập Tam Thiên phong tỏa, trực nhập Hỗn Độn Hải.

“Oanh long long!” Cự đại tiếng nổ mạnh, tại toàn bộ Hỗn Độn Hải nhấc lên vạn trượng cự lãng.

“Chiến!” Thanh thế như thế, đủ để chấn động tam giới lục đạo.

Một đồn mười, mười đồn trăm.

Cuối cùng, vạn vạn ức Hồng Hoang sinh linh đều biết được tin tức này.

Rốt cuộc muốn bắt đầu phản kích.

Sớm tại hơn vạn năm trước, sau khi Hồng Quân lĩnh Thập Đại

Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần tập kích, tin tức về sự tồn tại của Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần không còn là một bí mật.

Vạn năm qua, Phục Hy cũng tại không tiếc dư lực làm chuyện này.

Đem tin tức Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần, từng bước một quán thâu vào tâm lý tam giới chúng sinh.

Lại thêm một đám Ma Thần, hung thú bị quan áp trong Thời Không Chi Thành, trở thành chứng minh tốt nhất.

Vạn năm trôi qua, Hỗn Độn Ma Thần, hung thú hung tàn bạo ngược, sớm đã thâm nhập nhân tâm.

Càng biết rõ, đám Hỗn Độn Ma Thần, hung thú này đối với Hồng Hoang thiên địa hổ thị đam đam, vô thời vô khắc không muốn công phá Hồng Hoang đại thế giới, sớm muộn có một ngày, bọn hắn cũng sẽ làm như vậy.

Chương 331

Hơn vạn năm, mọi người sớm đã thống nhất cách nghĩ.

Hỗn Độn Ma Thần khả tăng hựu khả hận, duy có giết, diệt, tuyệt bọn hắn, mới có thể bảo đảm Hồng Hoang đại thế giới bình an.

Phủ tắc, tử tử tôn tôn của bọn họ đều sẽ sống dưới bóng ma của Hỗn Độn Ma Thần.

Cứ như vậy, Hỗn Độn Ma Thần thành nhân nhân hảm đả (người người đòi đánh) giác sắc.

Dù là sinh linh không hiểu biết lý lẽ, cũng đối với Hỗn Độn Ma Thần cừu thị vạn phần.

Cho nên, khi thời khắc này biết được sắp công đánh Hỗn Độn Ngoại Vực, Hồng Hoang vạn linh phi đãn không có kinh hoảng thất thố, ngược lại mỗi người chấn phấn vô cùng, từng cái ngao ngao kêu, chiến ý trùng tiêu, hận không thể hiện tại liền sát nhập Hỗn Độn Ngoại Vực.

Cùng lúc đó!

Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung.

"Đinh!

Ngài hoạch đắc đại lượng Hồng Hoang sinh linh ý chí gia trì, tích phân +100!" "Đinh!

Hoạch đắc thiểu bộ phận Hồng Hoang sinh linh ý chí gia trì, tích phân +10!" "Đinh!

Hoạch đắc bộ phận đại Hồng Hoang sinh linh ý chí gia trì, tích phân +70!" "Đinh!

Hoạch đắc cự lượng Hồng Hoang sinh linh ý chí gia trì, tích phân +1000!" "Đinh!

Hoạch đắc hải lượng Hồng Hoang sinh linh ý chí gia trì, tích phân +10000!" Từng đạo thanh âm hệ thống nhắc nhở vang lên bên tai Bàn Cổ.

Chúng sinh ý chí ngưng luyện chưa từng có, trực tiếp hóa thành vô hình chi lực bị hệ thống thu lấy.

Trực chí tiểu nửa ngày sau, cỗ nhiệt triều này mới hạ xuống.

Tổng tích phân +1000 vạn!

Bàn Cổ trong mắt phù hiện một tia tiếu ý.

Ngắn ngủi nửa ngày công phu, gia tăng 1000 vạn tích phân, tốc độ không thể bảo là không nhanh.

Bất quá Ngô cũng biết, loại tính chất ngạch ngoại bạo phát này, tịnh không trì cửu.

Nhưng nhiêu là thế, cũng đủ khủng bố rồi.

Bằng với thu hoạch của vài ngàn năm trước đó.

Càng quan trọng hơn là, giải tỏa tân cừ đạo thu hoạch "tích phân".

Trừ bỏ Hồng Hoang sinh linh phá cảnh ra, sinh linh chi niệm (ý chí) cũng có thể trực tiếp gia tăng "tích phân" sao?

Không biết công khắc Hỗn Độn Ngoại Vực, sẽ hay không gia tăng tích phân?

Bàn Cổ rục rịch.

Án chiếu tình huống trước đó mà xem, rất có khả năng.

Nếu thật là như vậy, Hồng Hoang hoàn toàn không khiếp chiến, ngược lại sẽ càng đánh càng hăng.

Bản thân Ngô, cũng sẽ trong trận đại chiến này thu hoạch vô tận.

Xem ra, Ngô phản đảo có chút kỳ đãi đại chiến tiếp theo rồi.

Quyết định đối với Hỗn Độn Ngoại Vực dụng binh, là một kiện đại sự.

Tuy Đại La Kim Tiên liền có thể đạp nhập Hỗn Độn, nhưng đó cũng chỉ cụ bị năng nại sơ nhập Hỗn Độn mà thôi.

Trong Hỗn Độn, nguy cơ vô cùng, dù cho Thiên Đạo Thánh Nhân tiến vào vẫn có nguy hiểm.

Nhưng một trận chiến này, đánh không chỉ gần là "Thiên Đạo Chi Chiến", đồng dạng cũng có ý tứ ma luyện trung hạ tầng chiến lực.

Nếu mỗi lần tham chiến chỉ có "Thiên Đạo Thánh Nhân", hậu tục binh nguyên bổ sung bất túc, thì ý nghĩa chiến đấu ở đâu?

Rất nhanh, Thiên Đế Phục Hy lại lần nữa mang theo mấy vị Thánh Nhân đến thăm.

Cung thân bái đạo: 'Phụ thần, muốn toàn dân tham chiến, tốt nhất có thể tại trong Hỗn Độn đáp kiến một con đường, có thể để đại quân ta an toàn thông qua Hỗn Độn Hải.

Ngô đề nghị, hợp chúng thánh chi lực tại trong Hỗn Độn cấu kiến một con đường thông đạo, dùng làm nhu cầu tác chiến!' Bàn Cổ nhíu mày, nhìn về phía Phục Hy nói: "Ngươi khả quyết định rồi?

Một khi Chuẩn Thánh chi hạ tham chiến, tất tương tử thương vô số." Lời này không có tí nào khoa đại ý tứ.

Tuy rằng Ma Thần, hung thú tại Hỗn Độn Ngoại Vực cũng có Chuẩn Thánh chi hạ, nhưng đám Ma Thần, hung thú kia từ nhỏ liền sinh hoạt tại Hỗn Độn Ngoại Vực, sớm đã thích ứng ác liệt hoàn cảnh trong đó.

Hồng Hoang chúng sinh thì không như vậy, so với Hỗn Độn Ngoại Vực, nơi đây quả thực là thế ngoại đào nguyên.

Đổi câu nói khác, cũng có thể xưng là dưỡng tôn xử ưu.

Một khi đại phê lượng Kim Tiên, Đại La Kim Tiên xuất chiến, tử thương vô pháp cổ lượng.

Phục Hy hiển nhiên cũng biết sự tình nghiêm trọng tính, nhất thời gian, có chút trầm mặc!

Lúc này, một bên Hậu Thổ nói: 'Phụ thần, hà bất nhượng thiên địa chúng sinh tự làm quyết trạch?' Ân?

Bàn Cổ nhướng mày, nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ nói: "Ta chỉ là thử làm quyết định.

Nhưng kỳ thực, có thể tu thành Kim Tiên giả, tất nhiên tâm chí kiên nghị.

Ta tin tưởng bọn họ đều sẽ có lựa chọn của mình.

Tiếp theo một trận chiến, tàn khốc vô cùng.

Ngô đẳng Thiên Đạo Thánh Nhân, liên đồng Chuẩn Thánh tại nội tất nhiên sẽ tham gia.

Nhưng Đại La Kim Tiên, nãi chí Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên, ba cái đẳng cấp này có tham chiến hay không.

Ngô cho rằng, không nên do chúng ta làm chủ, nên để bọn hắn tự hành lựa chọn." Bàn Cổ thời khắc này đã minh bạch ý tứ của Hậu Thổ.

Để chúng sinh làm chủ vận mệnh chính mình, do chính bọn hắn quyết định có tham chiến hay không.

Nói thật, Chuẩn Thánh chi hạ tham chiến ý nghĩa không lớn, có

hay không đều được.

Nhưng đối với tự thân bọn hắn mà nói, lại là hai loại vận mệnh tiệt nhiên bất đồng.

Nếu lưu tại Hồng Hoang thiên địa, vậy có thể an nhiên vượt qua ngàn trăm vạn năm, trừ phi một ngày nào đó Hồng Hoang phá toái, bằng không hầu như bất tử bất diệt.

Nhưng tu vi muốn đề thăng, về sau cũng không còn dễ dàng như vậy.

Nhược tiền vãng Hỗn Độn Ngoại Vực chinh chiến, tất nhiên tử thương thảm liệt, nhưng tử thương thảm liệt đồng thời, cũng bạn tùy đại cơ duyên.

Bảo bất chuẩn sau một trận chiến, trực thăng Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, thậm chí tấn cấp Thiên Đạo Thánh Nhân cũng vị thường bất khả.

Bàn Cổ rất nhanh gật đầu, nhận đồng đề nghị của Hậu Thổ nói: "Vậy cứ như thế đi, đi thống kê ý dân, lấy sinh linh ý nguyện làm chủ.

Nếu quả có siêu thất thành (hơn 70%) trở lên dám chiến.

Vậy Bản tọa sẽ thân tự xuất thủ, vì bọn hắn chế tạo một con đường thông đạo!" Câu nói sau cùng, Bàn Cổ nói diệc trảm đinh tiệt thiết.

Như kim là Đại Đạo Tam Trọng Cảnh cường giả, "thông đạo" do đích thân Ngô xuất thủ chế tạo, an toàn trình độ tuyệt đối có bảo chứng.

Dù cho đối phương có cường giả tiềm nhập Hỗn Độn Hải, đột tập thông đạo, cũng đừng hòng thành công.

Trừ phi là đẳng đồng với Đại Đạo Tam Trọng Cảnh cường giả.

Nhưng hiện tại, Vực Ngoại có cường giả như vậy sao?

Hiển nhiên không có!

Vận Mệnh "Đạo Chủ" hẳn là vị duy nhất, nhưng ký nhiên hắn đã lựa chọn chập phục, lý đương sẽ không xuất thủ.

Hơn nữa, Bàn Cổ có dự cảm, Vận Mệnh Đạo Chủ đối với việc Hồng Hoang cùng Ngoại Vực Ma Thần bính chàng, phi đãn sẽ không ngăn trở, phản đảo nhạc kiến kỳ thành.

Bởi vì bất quản Hỗn Độn Ngoại Vực cũng tốt, như kim Hồng Hoang thiên địa cũng vậy, đều đã phát triển đến một cái cực hạn.

Song phương duy có hỗ tương thôn phệ, mới có thể tráng đại kỷ thân.

Một khi Hỗn Độn Ngoại Vực đại thắng, phúc diệt Hồng Hoang thiên địa, vậy thì "Vận Mệnh Đạo Chủ" khả năng mượn chuyện này nhất cử siêu thoát, đạt chí Vô Lượng Lượng Cảnh.

Phản chi, nhược Hồng Hoang thiên địa đại thắng, xâm chiếm Hỗn Độn Ngoại Vực, thì "Bàn Cổ" thân vi Hồng Hoang Chi Chủ, diệc khả mượn cơ hội này, phàn đăng đỉnh phong.

Hai bên đều đang đợi cơ hội này.

"Tuân mệnh!" Phục Hy không có nói nhảm dư thừa, cung thân tái bái, phi bôn nhi khứ.

Hồng Hoang vạn linh dám chiến chăng?

Chương 332

Nữ Oa, Hậu Thổ thần tình đều có vài phần mê võng.

Nói thật, việc có để Chuẩn Thánh chi hạ Hồng Hoang sinh linh tham chiến hay không, trong lòng các nàng cũng không có một cái tiêu chuẩn.

Nếu từ tình cảm thượng, đương nhiên hy vọng Hồng Hoang vạn linh có thể an cư nhạc nghiệp, vô ưu vô lự trực chí thiên hoang địa lão.

Nhưng hiện tại cục thế bất đồng.

Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần, hổ thị đam đam, chiến lực viễn siêu Hồng Hoang vạn linh.

Tuy rằng hiện tại không động tĩnh, nhưng không đại biểu Hồng Hoang là an toàn.

Một khi Hồng Hoang bị công phá, đám tu giả Hồng Hoang Chuẩn Thánh chi hạ kia ngay cả dư địa phản kháng cũng không có, sẽ bị đồ lục không còn một mống.

Nhưng nếu sấn cơ hội này sát ra ngoài, mượn Hỗn Độn Hải làm yểm hộ.

Cũng hứa có thể nhân cơ hội này tu vi tiến thêm một bước.

Hoặc hứa sẽ có người chết, nhưng chỉ cần có thể sống sót, tu vi đạo cảnh tất nhiên đại phúc độ dâng lên.

Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Thiên Đạo Thánh Nhân nhất thiết giai hữu khả năng.

Tranh, hoặc có một đường sinh cơ!

Bất tranh, tất tử vô nghi!

Đúng vậy, tất tử vô nghi.

Đừng nhìn hiện tại Hồng Hoang có năm sáu ngàn Thánh Nhân, nhưng đem ra so với Hỗn Độn Ngoại Vực, căn bản chống đỡ không được bao lâu.

Duy có nguyên nguyên bất đoạn dòng máu mới chú nhập, mới có khả năng hoạch đắc thắng lợi cuối cùng.

Nếu nhìn từ điểm này, Hồng Hoang vạn linh tham chiến, là có tất yếu! 'Thôi được, giao cho chúng sinh tự hành quyết định đi!' Nhị nữ trong lòng than nhẹ, không tại việc này thượng rối rắm nữa, song song nhắm mắt, bắt đầu tranh phong đa miểu (tranh thủ từng giây) cảm ngộ Đại Đạo.

Có thể tại đại chiến lâm tiền đề thăng một phần, cũng là tốt.

Cảm thụ nhị nữ chi tâm, Bàn Cổ trong mắt phù hiện một tia tiếu ý. 'Nan đắc, cần miễn như thế.' Thời gian trôi qua cực nhanh.

Phục Hy dùng Thiên Đạo Đỉnh Phong tu vi, chấp chưởng tam giới, sớm đã làm được lệnh hành cấm chỉ, thiên địa như nhất.

Lại thêm nhất ứng Thiên Địa Thánh Nhân thông lực hiệp tác, đỉnh lực phối hợp, Hồng Hoang vạn linh sớm đã tín niệm như nhất, uyển nhược một cái cộng đồng thể.

Cho nên, việc kiểm trắc dân ý, rất nhanh đã có báo cáo xác thiết.

Như kim, Hồng Hoang Thiên Địa Thánh Nhân siêu sáu ngàn số.

Chuẩn Thánh mấy trăm vạn, Đại La thượng ức.

Nếu tính cả Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, túc có ngàn ức chi cự.

Nhưng một bàn bàng đại số lượng như thế, Phục Hy lại tại trong vòng một tháng hoàn thành trắc bình!

Kết quả xuất nhân ý liêu (nằm ngoài dự đoán)!

Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung.

Bàn Cổ cao tọa trên vân đài.

Bốn phía có Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Hậu Thổ, Minh Hà lục đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, Nhân Tộc Tam Tổ, cùng với Miệt Thu, Cú Mang đẳng mười một Tổ Vu... bọn họ đều là Bàn Cổ thân tín đương chi vô quý.

Cũng là một nhóm đỉnh phong Thánh Nhân có quyền thế nhất toàn bộ Hồng Hoang dưới trướng Bàn Cổ.

Trong điện có Phục Hy cúi đầu đứng, cung cung kính kính nói: "Khải bẩm, dân ý kiểm trắc đã có kết quả." Lời này vừa ra, dù là lục đại Thiên Đạo Đỉnh Phong cũng nhịn không được nhìn sang.

Tất cánh, quan hồ Hồng Hoang vận mệnh một trận chiến.

Do bất đắc mọi người không thận trọng.

Phục Hy trầm giọng nói: "Qua thống kê trắc nghiệm, đồng ý tham chiến giả đạt chín thành chi đa.

Trong đó cường liệt tham chiến, tất chiến giả chiếm sáu thành chi số.

Ba thành biểu thị nguyện ý tham chiến.

Dư hạ một thành kia đại bộ phận khí quyền (bỏ phiếu trắng), có thể chiến có thể không chiến.

Chân chính biểu thái không nguyện tham chiến giả, chỉ chiếm thặng dư một phần mười." "Nói như vậy Hồng Hoang khả chiến giả, cao tới chín thành chín?" Không đợi Phục Hy nói xong, Đại Tổ Vu Đế Giang liền bách bất cập đãi nói.

Một đôi mắt phóng xạ ra tinh mang chớp động.

Hạ nhất giây, hắn liền phóng thanh đại tiếu nói: “Ha ha ha, ta biết ngay mà, Hồng Hoang không có nam nhi nào không dám chiến.” Chí vu 0.1 thành bất chiến giả kia, sớm đã bị tự động hốt lược (bỏ qua).

Đám nhuyễn đản (trứng mềm - kẻ hèn nhát) đó, không phối xưng là Hồng Hoang nam nhi.

Kỳ chư Thánh nghe vậy, cũng hoan hỉ mạc danh, nhưng tại hoan hỉ đồng thời, bất miễn nhiều thêm vài phần bi sắc.

Bởi vì một trận chiến này, không biết muốn có bao nhiêu Hồng Hoang vạn linh vẫn lạc.

Vưu kỳ đám nam nhi dám chiến này, khiến người ta đau lòng!

Bàn Cổ đối với kết quả này, cũng có vài phần ý ngoại.

Hỗn Độn Ngoại Vực cục thế hiểm tuấn phi thường, tịnh phi nhất vị lừa gạt mọi người hành sự đại hảo như thế nào.

Phản chi, sớm tại trước đó Ngô đã để Phục Hy đối với dân chúng tiềm di mặc hóa (tác động ngầm), đem chuyện Hỗn Độn Ngoại Vực quảng cáo cho mọi người biết.

Cũng hy vọng đại gia có thể có cái tâm lý dự kỳ (chuẩn bị).

Miễn cho đến lúc đại chiến phát sinh, nhất thời bị dọa vỡ mật.

Như vậy thì khó coi lắm.

Tại dưới tình huống minh bạch mức độ tàn khốc của trận chiến này, cư nhiên có chín thành chín người năng chiến, thậm chí siêu sáu thành muốn cường liệt tham chiến...

Giờ khắc này, Ngô cảm thụ được một loại “trách nhiệm”!

Một Hồng Hoang cảm chiến, thiện chiến như thế, nếu quả như không thể thắng, vậy thật là không có thiên lý.

Trong điện nhất ứng Thiên Đạo Đỉnh Phong, Cửu Đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân diệc tâm triều bành phái, mạc danh chiến ý thao thiên.

Ngay cả một đám tiểu bối Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên đều cảm chiến như thế, thân vi Hồng Hoang tối đỉnh tiêm một nhóm tồn tại, có gì phải sợ?

Bàn Cổ không có lời thừa thãi, chỉ trầm giọng nói: 'Tiếp theo, Ngô sẽ thân tự cấu kiến một con đường chiến thì thông đạo.

Thông đạo này sẽ vượt qua Hỗn Độn Hải, trực đạt Ngoại Vực.' Oanh!

Lời vừa nói ra, tâm thần chư thánh đều kịch liệt chấn động.

Vượt qua Hỗn Độn Hải, đi thẳng đến Ngoại Vực?

Khối lượng công việc xây dựng thông đạo này quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên Bàn Cổ đã nói, chắc chắn là có nắm chắc.

Nhưng Đế Giang vẫn không nhịn được hỏi: "Phụ thần, có làm được không?" Hắn dùng Không Gian chi đạo thành tựu Thiên Đạo đỉnh phong, nên đối với môn đạo bên trong quá rõ ràng.

Chính vì vậy mới cảm thấy không có khả năng.

Hỗn Độn Hải rộng lớn biết bao nhiêu?

Cho dù là Thiên Đạo đỉnh phong muốn đi ngang qua, cũng phải mất mấy trăm năm chi công.

Muốn cấu kiến một con đường thông đạo đi thẳng đến Hỗn Độn Ngoại Vực, quả là chuyện viển vông!

Bàn Cổ liếc mắt một cái, đối với sự nghi ngờ của Đế Giang cũng không quái tội.

Sự thực thì người hoài nghi không chỉ có một mình Đế Giang, chỉ là những người khác không dám nói ra mà thôi.

Bọn hắn lại làm sao biết được sự thần diệu của "Đại Đạo Cảnh"?

Đương hạ, Bàn Cổ cười khẽ một tiếng, nói: "Được hay không được, đến lúc đó sẽ biết." Một câu nói khiến trong lòng các đại Chuẩn Thánh đỉnh phong như bị mèo cào.

Nếu quả thật có thể làm được, đây chính là tráng cử chưa từng có trong lịch sử a!

Không thua gì chuyện Khai Thiên Tích Địa năm xưa.

Đế Giang không nhịn được nói: "Phụ thần, có thể cho phép con đi xem không?" "Ta cũng đi!" "Phụ thần, để con đi cùng đi!" "Thịnh sự bực này, phải nhìn tận mắt mới thỏa!" Một đám Thiên Đạo đỉnh phong nhao nhao lên tiếng, cho dù là Lão Tử thanh tĩnh vô vi, giờ phút này cũng không bình tĩnh được nữa.

Chương 333

Đây chính là đại sự cải viết lịch sử Hồng Hoang a!

Nhân tộc Tam Tổ, Thập Nhất Tổ Vu trong lòng cũng dâng trào cảm xúc.

Cho dù chỉ đứng xem, cũng nhất định được lợi không nhỏ.

Nếu may mắn từ trong đó lĩnh ngộ được một hai phần, vậy thì thật tuyệt vời!

Ánh mắt Bàn Cổ quét qua mặt chúng thánh, cười khẽ nói: "Có thể.

Bất quá, phàm là cảnh giới cao đoạn Thiên Đạo trở lên, đều có thể đến Hỗn Độn xem thử.

Cũng tiện thể làm trợ thủ cho Ngô." Chúng thánh vẻ mặt vui mừng gật đầu.

Làm trợ thủ?

Cao hứng a!

Còn về phần dưới cảnh giới cao đoạn, vậy thì đừng đi, độ nguy hiểm cực cao!

Phục Hy có chút nan nại, hắn cũng muốn đi xem a!

Đây là cơ hội ức vạn năm khó gặp, nghe ý tứ của Bàn Cổ, phân minh là có đại cơ duyên.

Hiện tại hắn cũng là Thiên Đạo đỉnh phong, muốn tiến thêm một bước là ngàn khó vạn khó, chính là thiếu cơ duyên này.

Nhưng thân là Thiên Đế, lại phải thống quản Tam Giới.

Nhất là hiện tại đại chiến sắp tới, các thứ cần bày mưu nghĩ kế,

không thể rời đi a!

Sau mấy lần giằng co, cuối cùng hắn lựa chọn đại cục làm trọng.

Thôi được, lần sau sẽ có cơ hội!

Dù sao đi theo Phụ thần, thiếu không được cơ duyên!

Hắn có thể chứng đạo Thiên Đạo đỉnh phong, cũng là nhờ Bàn Cổ ban cho "Càn Khôn Đại Đạo", nếu không dựa vào chính mình đi từng bước, sợ là đợi mấy ngàn, mấy vạn cái Nguyên hội cũng không nhất định có thể thành.

Phục Hy biết đủ.

Đương hạ chúng thánh chia nhau hành sự!

Bàn Cổ cũng đang tích cực trù bị chuyện "khai tịch thông đạo"!

Tuy nhiên hiện tại đạo cảnh hắn cường đại chưa từng có, nhưng khai tịch một con đường quán xuyên Hỗn Độn Hải, độ khó vẫn không nhỏ.

Trong đó dính đến thời gian, không gian, âm dương, ngũ hành, địa thủy phong hỏa... có thể nói là không gì không bao gồm, bất kỳ một điểm sai sót nhỏ nào cũng có thể dẫn đến thông đạo xảy ra vấn đề.

Phải biết rằng, nơi này phải truyền tống được một đám Kim Tiên yếu ớt vô cùng.

Sơ sẩy một chút, đối với đám Kim Tiên này chính là tai ương ngập đầu.

Hơn nữa còn phải phòng bị có Hỗn Độn Ma Thần lẻn vào phá hoại thông đạo.

Một khi đang truyền tống, có Ma Thần phá hoại, không cần trảm diệt thông đạo đâu, chỉ cần chấn động thông đạo thôi, cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Những thứ này đều phải cân nhắc vào.

Đây quả là một đại công trình!

Thời gian trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã trăm năm trôi qua.

Bàn Cổ cũng rốt cục hoàn thành toàn cục trù tính chung.

Trăm năm này cũng không phí công, chuyện dụng binh đối với Hỗn Độn Ngoại Vực không ngừng lên men.

Hôm nay Hồng Hoang đã sớm toàn dân giai binh, các loại trù tính chung điều độ tiến hành hàng ngày.

Chỉ là số lượng quá to lớn, hiển nhiên không phải công phu mười năm tám năm có thể hoàn thành.

Trong đó cần tiêu hao vật lực nhân lực càng là con số thiên văn.

Cũng may hết thảy có Phục Hy lo liệu, Bàn Cổ thanh nhàn được.

Tại thời gian này, tích phân bay nhanh lên 700 vạn!

Tổng tích phân 1722 vạn!

Mắt thấy rốt cục đạt tới yêu cầu tăng lên Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ, hắn cũng không chút do dự.

Giờ khắc này, có thể tăng lên một điểm là một điểm, như vậy mới có thể bảo đảm vẹn toàn.

Đương hạ lựa chọn tăng lên.

"Đinh!

Túc chủ tiêu hao 700 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp tăng lên!" 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】(Đại Đạo cấp chiến kỹ): 45 cấp (0/1000 vạn) cộng 108 cấp, trước mắt tối cao có thể thi triển Khai Thiên đệ tứ thập phủ!

Đại Đạo tam trọng vô địch.

“Đinh!

Túc chủ tiêu hao 1000 vạn tích phân, 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】 đẳng cấp tăng lên!

Chúc mừng túc chủ, học được Khai Thiên đệ tứ thập nhất phủ!” “Ông!” Thức hải chấn động.

Trọng diễn cảnh tượng khai tịch Hồng Mông.

Trong giây lát, liền nắm giữ tinh túy của Khai Thiên đệ tứ thập nhất phủ!

Trong mắt Bàn Cổ quang mang rực rỡ, phóng xạ ra quang hoa bức người.

Một khắc này, đối với việc tiếp theo khai tịch thông đạo càng có nắm chắc.

Chỉ là khổ tâm tích toàn 1700 vạn tích phân, lại một lần nữa trở lại trước giải phóng.

Tích phân còn thừa: 22 vạn!

Cũng được, tích phân chỉ là một con số, chuyển hóa thành thực lực mới là quan trọng nhất.

Lại nhìn 【 Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ 】! (Đại Đạo cấp chiến kỹ): 46 cấp (0/3000 vạn) cộng 108 cấp, trước mắt tối cao có thể thi triển Khai Thiên đệ tứ thập nhất phủ!

Có thể chiến Đại Đạo tứ trọng.

Có thể chiến “Đại Đạo tứ trọng”, đây chính là thực lực hiện tại!

“Ông!” Quang ảnh biến ảo, thân hình Bàn Cổ trực tiếp biến mất tại trong đại điện.

Cùng lúc đó, Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Giang, Chúc Cửu

Âm, Minh Hà đều có cảm ứng.

Cùng một thời gian, từng đạo thần niệm truyền ra.

Rất nhanh, lấy Nhân tộc Tam Tổ, Thập Nhất Tổ Vu cầm đầu hơn tám trăm cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, nhao nhao độn nhập Hỗn Độn Hải!

Cao cư cửu trọng thiên, Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đế "Phục Hy" vẻ mặt cảm thán. 'Đáng tiếc, có nhiệm vụ tại thân, nếu không thì thịnh sự bực này há có thể bỏ qua?

Cũng được, trước làm tốt sự tình đã.

Cũng đồng dạng là vô lượng công huân!' Đi theo bên cạnh Bàn Cổ, Phục Hy chỉ học được một chuyện.

Đó là chỉ cần đạp đạp thật thật làm việc, chỗ tốt thiếu không được.

Tỷ như hiện tại không phải cũng đã thành Thiên Đạo đỉnh phong sao?

Đương nhiên, cũng có liên quan đến tư chất bản thân cường đại và sự nỗ lực.

Chỉ có thể nói, thiếu một thứ cũng không được!

Cùng một thời gian.

Hỗn Độn Hải thâm xử!

Bàn Cổ hiển hóa ức vạn trượng pháp thân, toàn thân thanh quang lượn lờ, ánh xạ chu tao vạn ức Hỗn Độn hư không.

Tại phía sau hắn, đi sát theo là Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ cùng lục đại Thiên Đạo Thánh Nhân, cùng với hơn tám trăm cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Bàn Cổ nhìn về phía trước vô tận Hỗn Độn.

Chương 334

Trầm giọng nói: "Lát nữa, Ngô sẽ dùng đại thần thông, tại trong Hỗn Độn chém ra một con đường.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm!" "Có đệ tử!" Hai người vội vàng bước ra khỏi hàng.

"Hai người cần lấp đầy quy tắc thời không, gia cố thông đạo!" "Rõ!" Hai người trầm giọng đáp, đây là sở trường của bọn hắn.

"Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ!" "Có!" "Ba người phụ trách trấn áp thông đạo." Thông đạo bị cưỡng ép phá vỡ, tất nhiên sẽ không an phận thủ thường, chức trách của ba người là dùng quy tắc bản thân trấn áp thông đạo dị động.

"Tuân mệnh!" Ba người tề tề ứng mệnh.

"Minh Hà!" "Có!" "Ngươi chưởng sát lục đạo tắc, liền do ngươi dẫn đầu tám trăm thánh, cắt chém hư không, không ngừng đầu nhập vào thông đạo." Đây cũng là một đại công trình.

Cắt chém hư không, đem hư không chi lực dung nhập thông đạo, gia cố thông đạo.

Hiển nhiên, Bàn Cổ sợ đạo tắc chi lực của bản thân Đế Giang, Chúc Cửu Âm không đủ để hoàn thiện thông đạo, cần Minh Hà suất lĩnh tám trăm thánh tương trợ.

Hiểu rõ sự lợi hại trong đó, Minh Hà cùng tám trăm thánh đều tề tề bái hạ: 'Tuân mệnh!' "Bắt đầu đi!" Bàn Cổ trầm quát một tiếng.

"Ông!" Trong tay bỗng nhiên ngưng tụ ra một hư ảnh cự phủ.

Đạo tắc chi lực phun trào, cự phủ trong tay nháy mắt hóa hư vi thực, cao tới ức vạn trượng.

So với lúc trước đại chiến thập đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần trong Hỗn Độn, cường đại hơn không chỉ một chút.

"Oanh long!" Một búa chém xuống.

Dưới ánh mắt kinh hãi của lục đại Thiên Đạo đỉnh phong và tám trăm thánh, vô tận Hỗn Độn hư không trước mắt dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được bị phá vỡ.

Rất nhanh, một con đường tung hoành ức vạn trượng rộng lớn liền xuất hiện tại trước mắt.

Không, nói chưa thể gọi là một con đường, đỉnh đa chỉ là một cái khối phương hình thật lớn.

Chỉ là khối phương hình này, tung hoành đều có ức vạn trượng, quả thực kinh khủng. 'Chẳng lẽ Phụ thần muốn khai tịch một con đường rộng ức vạn trượng?' Chúng thánh đều bị đại thủ bút của Bàn Cổ làm cho chấn kinh.

Chuyện này có thể thành sao?

Tại thời điểm tâm thần run rẩy, Bàn Cổ một bước bước ra.

Xuất hiện tại cuối thông đạo, cự phủ trong tay lại lần nữa chém xuống.

"Oanh long!" Lại một khối vuông tung hoành ức vạn trượng, hoàn mỹ nối tiếp khối vuông trước đó.

Nháy mắt, thông đạo diễn sinh rộng đến hai ức trượng.

"Oanh long long!" Tứ diện vân hải cuồn cuộn, tự có vô tận chi lực đang chen chúc ép vào thông đạo, muốn đem thông đạo nghiền nát.

Cự phủ trong tay Bàn Cổ thích phóng ra từng đạo Khai Thiên chi lực, lao lao phong tỏa tứ diện.

Nhưng theo việc khai tịch thông đạo càng dài, cỗ áp lực kia cũng

sẽ càng mạnh, là cái loại tăng lên gấp bội.

Chỉ sau một cái chần chờ, Đế Giang dẫn đầu phản ứng, quát to: "Tất cả Thánh Nhân, dựa theo kế hoạch của Phụ thần hành sự.

Mọi người không thể giải đãi!" Trong khi nói chuyện, hắn cùng Chúc Cửu Âm dẫn đầu xông ra.

"Oanh oanh!" Hai người, một cái Không Gian Đại Đạo, một cái Thời Gian Đại Đạo phun trào ra.

Tức thì rót vào thông đạo ức vạn trượng dưới chân.

Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng phản ứng lại ngay lập tức.

"Hưu hưu hưu!" Mỗi người phi thân tiến lên, dùng đạo tắc chi lực của bản thân trấn áp thông đạo dị động.

Năm đại Thiên Đạo đỉnh phong phân công hợp tác, thông đạo vốn đang run rẩy không ngừng lập tức ổn định lại.

Minh Hà liên thông cùng tám trăm thánh cũng đều hồi thần.

"Bá bá bá!" Mỗi người đẳng phi hư không, bắt đầu dùng chiến lực mạnh nhất của bản thân cắt chém hư không.

Trong Hỗn Độn cái gì cũng thiếu, duy độc không thiếu "hư không"!

"Oanh long long!" Từng khối hư không to lớn vô cùng bị cắt chém, theo đó liền là vụ nổ kịch liệt.

Cắt chém hư không đương nhiên không đơn giản như vậy, chỉ là cỗ lực lượng bạo tạc kia hơn phân nửa bị chúng thánh cản trở lại.

"Hưu hưu hưu!" Từng khối hư không to lớn vô cùng bị ném vào thông đạo phía dưới.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm vốn đang phụ trách ổn cố thông đạo lập

tức áp lực đại giảm.

Tuy nhiên là Thiên Đạo đỉnh phong, nhưng muốn ổn cố một con đường rộng ức vạn trượng, không biết dài bao nhiêu, vẫn là lực có thua kém.

Hiện tại tốt rồi.

Tại dưới sự liên thủ của hai người, hư không bị cắt chém vỡ vụn, hóa thành không gian chi lực, nhanh chóng lấp đầy các nơi trong thông đạo.

Thông đạo hư ảo vốn chỉ mới bị phá vỡ, nháy mắt trở nên ngưng thực, hóa thành một con đường chân chính.

Cảm ứng được động tĩnh phía sau, khóe miệng Bàn Cổ không khỏi nhếch lên, phác họa ra một độ cong vi diệu.

Những người này quả nhiên không khiến hắn thất vọng.

Như vậy, có thể yên tâm lớn mật đi tới.

"Oanh!" Bàn Cổ một bước bước ra, cự phủ trong tay lại chém.

Thông đạo trực tiếp được nối tiếp tới "mười ức" trượng, cho dù đứng ở góc độ lục đại Thiên Đạo đỉnh phong mà nhìn cũng là không ngắn.

Nhưng so với "Hỗn Độn" chân chính mà nói, ngay cả một phần nghìn cũng chưa đi ra được.

Gánh nặng đường xa!

"Oanh, oanh, oanh!" Bàn Cổ đi tuốt ở đằng trước, nương theo cự phủ chém xuống.

Thông đạo một đường được nối tiếp.

Mười ức trượng!

Hai mươi ức trượng!

Ba mươi ức trượng!

Năm mươi ức trượng!

Bảy mươi ức trượng!

Rất nhanh đã đột phá "trăm ức trượng!" "Oanh long!" Trăm ức trượng tựa hồ là một cái khảm.

Khi đạt tới bước này, toàn bộ Hỗn Độn mạc danh chấn động.

Một cỗ phái nhiên chi lực hãn nhiên giáng xuống.

"Oanh long long!" Thông đạo vốn được nối tiếp bỗng nhiên động mạnh, phảng phất như tao ngộ vô hình chi lực tập kích, tùy thời đều sẽ bị phá vỡ.

Chúng thánh đều hãi nhiên vô cùng.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm càng gia tốc dung nhập thời không chi lực, muốn ổn cố thông đạo.

Nhưng trăm ức trượng đối với bọn hắn quá khó khăn.

Hai người hợp lực trấn áp một con đường mười ức trượng đã là miễn cưỡng.

Cho dù cộng thêm lực lượng của Thái Thanh, Hậu Thổ, Nữ Oa cũng không đủ.

"Oanh oanh oanh!" Cuối cùng ngay cả Minh Hà cùng tám trăm thánh cũng đều đi lên.

Nhưng lực chấn động chẳng những không có yếu bớt, ngược lại càng diễn càng liệt.

Mắt thấy toàn bộ thông đạo đều muốn bị vỡ nát, nỗ lực lúc trước muốn hóa thành hư ảo!

“Oanh!” Bàn Cổ bỗng dưng quát khẽ một tiếng, một chân đạp xuống.

“Oanh long!” Hư không chấn động, phương viên vạn vạn ức Hỗn Độn bỗng nhiên xuất hiện sát na đình trệ.

Thân ở trong đó lục đại Thiên Đạo đỉnh phong và tám trăm Thánh Nhân không có cảm giác quá lớn, chỉ cảm thấy có một cỗ nhu hòa chi lực bao phủ bọn hắn.

Nhưng cỗ vô hình chi lực chấn động hư không lúc trước kia, lại trong nháy mắt tan thành mây khói.

Toàn bộ quá trình nhìn như phồn tỏa phức tạp, thực ra chỉ trong nháy mắt.

Đợi chúng thánh hồi thần lại, hết thảy đã sớm bình yên vô sự, đâu còn lực chấn động nào nữa.

Nhưng trong lòng bọn hắn lại rõ ràng, lúc trước tuyệt đối có lực chấn động.

Chương 335

Đó hẳn là phản phệ theo bản năng của Hỗn Độn Hải.

Kết quả bị Phụ thần một chân trấn áp?

"Tê!" Giờ khắc này, ánh mắt lục đại Thiên Đạo đỉnh phong nhìn về phía Bàn Cổ đã thay đổi. 'Phụ thần rốt cuộc mạnh bao nhiêu?' Ngay cả ý chí Hỗn Độn Hải cũng bị trở tay trấn áp.

Tại thời điểm này, thanh âm Bàn Cổ truyền đến: "Tiếp theo, lực phản phệ sẽ càng ngày càng lớn.

Các ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Tại trong lúc đó, tận khả năng đầu nhập thời không chi lực, ổn cố thông đạo." Chúng thánh tề tề chấn động, rất nhanh ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Nếu như đoán không sai, trăm ức, ngàn ức, vạn ức khả năng chính là tiết điểm.

Một khi đạt tới cái tiết điểm này, sẽ dẫn động Hỗn Độn Hải phản phệ.

Lực lượng phản phệ chỉ sẽ càng ngày càng mạnh.

Ý thức được điểm này, chúng thánh đều diện mục trầm trầm, nhao nhao cung thân nói: "Tuân mệnh!" "Oanh long long!" Đương hạ tám trăm thánh lấy Minh Hà cầm đầu càng thêm ra sức cắt chém Hỗn Độn hư không.

Từng mặt Hỗn Độn hư không bị đánh vỡ, hóa thành thời không chi lực, dung nhập vào thông đạo.

Còn lại năm đại Thiên Đạo đỉnh phong Thánh Nhân mỗi người

quản lí chức vụ của mình.

Rất nhanh, thông đạo hướng về nơi xa hơn lan tràn ra.

Trăm ức trượng!

Ba trăm ức trượng!

Năm trăm ức trượng!

Bảy trăm ức trượng!

Rốt cục, chờ đến lúc ngàn ức trượng, lực phản phệ đúng hẹn tới.

"Oanh long long!" Toàn bộ thông đạo đều đang kịch liệt chấn động.

Bất quá có kinh nghiệm lần trước, mọi người tuy rằng kinh tâm nhưng cũng không hoảng loạn.

Thậm chí tám trăm thánh lấy Minh Hà cầm đầu căn bản không để ý tới cỗ lực chấn động kia, tranh thủ thời gian đang cắt chém hư không, đem càng nhiều hư không chi lực dung nhập trong thông đạo, dùng cái này gia cố lực lượng thông đạo.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm giờ khắc này đều xuất ra bản lĩnh giữ nhà.

Hai người một cái thôi động "Hỗn Độn Chung", một cái thôi động "Thời Không Bảo Kính", thời không chi lực cường đại vô thất liên tục không ngừng rót vào thông đạo dưới chân.

Toàn bộ thông đạo đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên ổn cố, cường đại, không ngừng đối kháng cùng cỗ lực chấn động trong bóng tối kia!

Bàn Cổ tuy rằng người ở phía trước, nhưng đối với cả con đường chưởng khống lại cẩn thận nhập vi.

Lúc trước khi thông đạo dài trăm ức trượng, chúng thánh liên thủ triệt tiêu mười phần năm sáu lực chấn động.

Con đường này diễn sinh đến ngàn ức trượng, dĩ nhiên vẫn triệt tiêu được mười phần ba bốn.

Đây chính là một tiến bộ không nhỏ.

Tuy rằng hắn hiện tại có dư lực, có thể tuỳ tiện phá đi cỗ lực chấn động này.

Nhưng hắn cũng không làm như thế.

Nhóm người trước mắt này tuy là chiến lực đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang, nhưng vẫn như cũ cần ma luyện.

Trước mắt chính là một cơ hội ma luyện tốt!

"Oanh oanh oanh!" Nương theo từng đạo tiếng bạo quát, tất cả Thánh Nhân đều bắt đầu liều mạng.

Thái Thanh đạo nhân xuất ra Thái Cực Đồ, âm dương lưu chuyển, một đạo kim kiều hoành khóa hư không, trấn áp thông đạo dị động.

Nữ Oa thôi động "Tru Tiên Tứ Kiếm", kiếm ý trùng thiên, dung nhập vào thông đạo dưới chân, trợ trưởng sát phạt chi thế của thông đạo.

Hậu Thổ đồng thời thôi phát luân hồi chi lực, đại địa chi lực, tăng cường lực lượng thông đạo.

Minh Hà sát phạt chư thiên, từng khối hư không to lớn vô cùng mảnh vỡ bị ném xuống, trong giây lát liền bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ chuyển hóa, dung nhập vào thông đạo.

Một người chi lực, nghiễm nhiên đuổi kịp toàn bộ tám trăm thánh còn lại.

Tám trăm thánh giờ khắc này cũng liều mạng.

Bọn hắn cũng không phải đến xem kịch, gặp lúc quan trọng, tự nhiên phải cống hiến ra một phần lực lượng của mình.

"Oanh long long!" Từng khối hư không mảnh vỡ to lớn vô cùng bị đầu nhập thông đạo.

Mỗi cái Thánh Nhân đều đang dùng phương thức của mình cống hiến lực lượng!

Mười phần năm, mười phần sáu, mười phần bảy...

Bàn Cổ có thể rõ ràng cảm ứng được lực chấn động tiêu hao! 'Không sai biệt lắm cực hạn rồi.' Trước mắt chỉ là một cái bắt đầu, phía sau mới là khiêu chiến chân chính của đám người này.

"Ông!" Bàn Cổ xuất thủ, trực tiếp phá diệt cỗ lực chấn động kia!

"Hô!" Chúng thánh đều thật dài thở ra một hơi, có loại cảm giác kiếp sau quãng đời còn lại.

Mới vừa rồi bọn hắn gần như siêu thường thấu chi tiềm năng bản thân.

Loại cảm giác này quả thực chua sướng.

"Ân?" Rất nhanh, có người phát hiện không thích hợp.

Khi đạo tắc chi lực trong cơ thể bị tiêu hao trên diện rộng, lại xuất hiện tăng trưởng.

Biến mạnh rồi sao?

Cho nên, việc này có trợ giúp tu luyện tăng lên đúng không?

Khi ý thức được điểm này, chúng thánh lập tức sôi trào.

Đi tới một bước này, cũng đã hao hết tích lũy lúc trước, muốn đi lên nữa là ngàn khó vạn khó.

Thế nhưng công phu một hồi như vậy, dĩ nhiên bù đắp được vạn

năm khổ tu.

Chuyến đi này quá đáng giá.

"Oanh long long!" Đương hạ chúng thánh dường như được tiêm máu gà, lại lần nữa phấn chiến.

Bàn Cổ tay cầm cự phủ, không ngừng huy trảm.

"Oanh long long", Hỗn Độn vỡ vụn, thông đạo dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được biến dài.

Ba ngàn ức trượng!

Năm ngàn ức trượng!

Bảy ngàn ức trượng!

Chín ngàn ức trượng!

Vạn ức trượng!

"Oanh long!" Phản chấn chi lực to lớn đúng hẹn tới.

Có kinh nghiệm hai lần trước, chúng thánh không có hoảng loạn, phản đảo dùng tốc độ so với trước đó càng thêm nhanh chóng bắt đầu động tác.

Thái Thanh đạo nhân, Nữ Oa, Hậu Thổ hợp lực trấn áp "thông đạo".

Minh Hà cùng tám trăm thánh sử xuất ra toàn bộ vốn liếng, cắt chém hư không, đem từng khối hư không mảnh vỡ to lớn vô cùng ném vào trong thông đạo.

"Oanh long long!" Hư không mảnh vỡ bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ, rất nhanh hóa thành thời không chi lực thuần túy, dung nhập vào thông đạo.

Toàn bộ thông đạo dùng tốc độ cực nhanh trở nên ổn cố.

Lực chấn động một đợt mạnh hơn một đợt.

"Oanh, oanh, oanh!" Dường như búa tạ gõ vào đáy lòng chúng thánh, chúng thánh lại không chút sờn lòng, bởi vì bọn hắn biết, hiện tại chịu đủ loại ma nạn, cuối cùng đều sẽ chuyển hóa thành tu vi cảnh giới tăng lên.

Đến lúc đó, hết thảy đều đáng giá.

Vạn ức đối với bọn hắn mà nói là một cửa ải khó.

Mười phần một!

Chương 336

Mười phần hai!

Mười phần ba!

Mười phần bốn...

Khi lực chấn động tiêu hao một nửa, chúng thánh dần dần lực bất tòng tâm.

Trong đó áp lực lớn nhất, nằm ở trên người Đế Giang, Chúc Cửu Âm cùng với Thái Thanh đạo nhân, Nữ Oa, Hậu Thổ - năm đại Thiên Đạo đỉnh phong phụ trách trấn áp thông đạo.

Minh Hà thấy thế, lập tức bạo quát: "Ngừng cắt chém hư không, mọi người cùng nhau xuất thủ, trước trấn áp thông đạo bạo động!" "Rõ!" Tám trăm thánh nghĩa vô phản cố, gần như ngay lập tức bạo phát ra đạo tắc chi lực của bản thân.

Trong đó vưu dĩ Nhân tộc Tam Tổ, Thập Nhất Tổ Vu, Trấn Nguyên Tử, tứ đại cổ tộc thủ lĩnh... một nhóm cường giả Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh biểu hiện chói mắt nhất.

"Oanh long long!" Từng điều đạo tắc chi lực phiêu động, tức thì gia trì phía trên thông đạo.

Thông đạo vốn lung lay sắp đổ đã được hoãn giải.

"Hô!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Thái Thanh đạo nhân, Nữ Oa, Hậu Thổ đang thở phào nhẹ nhõm đồng thời, cũng nhanh chóng thôi động càng nhiều đạo tắc chi lực trấn áp thông đạo.

Đơn độc dựa vào lực lượng của Minh Hà cùng tám trăm thánh, vị miễn quá mức đơn bạc.

Một khắc này, đều dốc hết toàn lực, không chừa lại nửa phần dư địa.

"Oanh long long!" Khủng bố đạo tắc chi lực tàn phá bừa bãi, phản chấn chi lực tiêu hao tới mười phần sáu, đã đạt tới cực hạn của chúng thánh.

"Ông!" Bàn Cổ đi tuốt ở đằng trước hồi thân một quyền đấm ra.

"Oanh long!", hư không nổ tung.

Khí kình khủng bố quét ngang hư không.

Phương viên vạn ức trượng chi địa tận số nổ tung.

Cỗ phản chấn chi lực khủng bố lúc trước lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Bàn Cổ ngoảnh lại nhìn chúng thánh, ý vị thâm trường nói: "Chư vị, trước mắt chỉ mới đi ra một phần trăm mà thôi, con đường tiếp theo còn rất dài.

Nếu như có ai cảm thấy vô lực duy trì, có thể lui ra hiện tại." Hiện tại thông đạo đã khai tịch vạn ức trượng, thế nhưng Bàn Cổ lại nói chỉ mới đi được một phần trăm, vậy thì thông đạo chân chính phải mở tới trăm vạn ức trượng sao?

Ngay cả phản chấn chi lực của thông đạo vạn ức trượng cũng không cách nào triệt tiêu, tiếp theo, mười vạn ức, trăm vạn ức làm sao kháng?

Thậm chí có thể tưởng tượng được đó là phản chấn chi lực kinh khủng bậc nào.

Nhưng, nếu như lui, vậy chẳng phải cỗ phản chấn chi lực kia sẽ trăm phần trăm rơi vào trên người Phụ thần?

Khi nhìn về phía đạo thân hình vĩ ngạn vô thất phía trước, trong

mắt chúng thánh đều nở rộ ra quang hoa chói mắt, không một ai lui bước.

Phía trước, Bàn Cổ đưa lưng về phía chúng thánh nở nụ cười.

Khóe miệng nhếch lên, phác họa ra một độ cong thanh thiển, nhưng tịnh không nói gì, cũng không cần nói nhiều.

Người hiểu tự nhiên hiểu, không hiểu nói nhiều vô ích.

Hiện tại đám Thánh Nhân sau lưng hẳn hiểu!

"Oanh long!" Bàn Cổ kính trực một bước đạp không, lại lần nữa huy động cự phủ khai tịch tiền lộ.

Hậu phương chúng thánh cũng tại đệ nhất thời gian động.

Vẫn duy trì nguyên trận hình: Đế Giang, Chúc Cửu Âm phụ trách dùng Thời Không Đạo Tắc ổn cố "thông đạo".

Thái Thanh đạo nhân, Nữ Oa, Hậu Thổ ba người tắc dùng đạo tắc chi lực bản thân trấn áp "thông đạo" dị động.

Minh Hà cùng hơn tám trăm cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân tắc cắt chém hư không, bảo đảm Đế Giang, Chúc Cửu Âm có "thời không chi lực" dùng mãi không cạn!

"Oanh long long!" Ba bên phối hợp ăn ý, đi sát theo bước chân của Bàn Cổ.

"Thông đạo" một đường hướng về phía trước lan tràn, thẳng đến chỗ sâu trong bóng tối vô tận.

Chờ đến lúc "mười vạn ức trượng"!

"Oanh long long!" Phản chấn chi lực chưa từng có xuất hiện.

Tám trăm cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân đương trường bị đánh bay ra ngoài.

Cho dù Đế Giang, Chúc Cửu Âm chờ thất đại Thiên Đạo đỉnh phong cũng thân hình run rẩy, phảng phất tùy thời đều sẽ bị đánh bay.

"Hống!" Thái Thanh đạo nhân bỗng dưng gào thét một tiếng, đỉnh đầu thanh sắc quang trụ trùng thiên, nháy mắt một phân thành ba, diễn hóa thành ba tôn đạo nhân.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh" chiêu bài bí kỹ.

Giờ khắc này tình huống nguy cấp, cũng không quản được bí kỹ hay không bí kỹ nữa.

"Oanh, oanh, oanh!" Ba tôn hóa thân đều có Thiên Đạo đỉnh phong cảnh chiến lực, chỉ là chiến lực này tịnh không bền bỉ, tối đa chỉ có thể duy trì nửa khắc đồng hồ.

Bởi vì Thái Thanh đạo nhân bản thân là một đạo phân thân, có thể sử xuất loại thần thông "Nhất Khí Hóa Tam Thanh" này là phải nhờ vào việc chia cắt một bộ phận chân thân, nếu không căn bản không có khả năng sử xuất bí kỹ bực này.

Đế Giang cũng bị bức pháp lực toàn khai, "Hỗn Độn Chung" chiến minh không chỉ, tản ra từng đạo phong trấn chi lực cường tuyệt vô cùng.

Chúc Cửu Âm cũng thôi động "Thời Không Bảo Kính", phảng phất cách vạn ức trượng hư không, liên thông "Thời Không Chi Thành" trong Thiên Ngoại Thiên.

Giữa hai bên thành lập một con đường, thời không chi lực liên tục không ngừng phân dũng, vì hắn gia trì chiến lực.

Nữ Oa cũng đem Tru Tiên Kiếm Trận thôi phát đến cực hạn, vạn thiên Hỗn Độn kiếm khí cắt chém hư không, sát phạt vô địch.

Hậu Thổ, Minh Hà không một ai không đem chiến lực bản thân thôi phát đến cực hạn.

“Oanh long long!” Tiếng nổ khủng bố truyền đến, pháp lực của lục đại Thiên Đạo đỉnh phong cường giả đang dùng tốc độ cực nhanh tiêu hao.

Nhưng đã có thể thành Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, tự nhiên không phải Thiên Đạo Thánh Nhân tầm thường có thể so sánh.

Tại tràng lục đại Thiên Đạo đỉnh phong, gần như người nào cũng đều có thần thông, pháp bảo áp đáy hòm.

Đến một khắc này, cũng không quản được giấu dốt hay không giấu dốt nữa, nhao nhao sử xuất ra toàn bộ vốn liếng.

Đạo tắc chi lực trong cơ thể đang tiêu hao đồng thời lại bị bổ toàn nhanh chóng.

Cứ như vậy tuần hoàn phục thủy!

Chỉ là loại phương pháp bổ sung này cũng không có khả năng vô hạn tuần hoàn.

Khi lực chấn động tăng cường đến một cái cực hạn nào đó, cho dù có tu vi Thiên Đạo đỉnh phong cảnh cũng không chịu nổi.

Chỉ nghe được “Oanh long” một tiếng vang thật lớn, Minh Hà lão tổ dẫn đầu bị bức lui.

Tiếp theo là Hậu Thổ!

Hậu Thổ tuy rằng đạo tắc chi lực không yếu, nhưng trong tay tịnh không có chí bảo.

Hiện tại còn lại bốn vị Thái Thanh đạo nhân, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa trong tay phân biệt cầm Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, Thời Không Bảo Kính, Tru Tiên Tứ Kiếm đẳng cấp bậc chí bảo, miễn cưỡng có thể chống đỡ được.

Nhưng cảnh đẹp không dài, “Ông” một tiếng, khi lực chấn động

lại lần nữa tăng cường, tứ thánh tề tề thổ huyết.

Giờ khắc này, lực chấn động vẻn vẹn tiêu hao mười phần bốn mà thôi.

Bàn Cổ hồi thân một quyền đánh ra.

"Oanh long!" Quyền phá hư không, trong vô tận Hỗn Độn phảng phất có một con nộ long phiên quyển, tản ra hung lệ chi khí lẫm nhiên.

"Bành!" Một giây sau, nộ long liền bị đánh tan, thân thể Bàn Cổ cũng có chút nhoáng một cái, khí tức xuất hiện sát na ba động.

Hiển nhiên, thông đạo khuếch trương tới mười vạn ức trượng về sau, cho dù hắn muốn đối phó ý chí chi lực của Hỗn Độn Hải phản phệ, cũng không có nhẹ nhõm như vậy.

Bàn Cổ không có lại tiếp tục khai tịch thông đạo, nhìn về phía chúng thánh nói: "Tranh thủ thời gian khôi phục!" Nói xong!

"Ông!" Vạn thiên Đại Đạo tinh huyết phi sái xuống.

Hiện tại hắn tích trữ không ít điểm tích phân, vừa vặn đổi thành tinh huyết chi lực, vì chúng thánh thoát thai hoán cốt.

"Oanh oanh oanh!" Chúng thánh được Bàn Cổ tinh huyết chi lực tương trợ, nhục thân nguyên bản khô kiệt tức thì trở nên sung doanh.

Đại Đạo thần thông, không thể đánh giá.

"Bàn Cổ tinh huyết" uẩn hàm Đại Đạo chân ý, tự nhiên trân quý vô cùng.

Cho dù Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm chờ lục thánh cũng được lợi không nhỏ, bất quá chỉ hấp nạp một bộ phận nhỏ, thể ngộ đạo tắc chi ý trong đó xong liền không hề cắn nuốt thêm tinh huyết.

Tu vi đến loại tình trạng này, tiến cảnh dĩ nhiên chậm chạp vô cùng.

Nhưng trải qua trước đó phá rồi lập, “Oanh oanh oanh”, đạo cảnh tu vi mấy người đều đạt được tiến bộ nhảy vọt.

Chương 337

Nhất là Thái Thanh đạo nhân, khí tức trên thân càng thêm mờ mịt khó lường.

Ẩn ước trong đó có vài phần Đại Đạo chân ý đầu xạ.

Hậu Thổ, Nữ Oa thiên tư siêu tuyệt, là hai người kế tiếp Thái Thanh đạo nhân tăng lên lớn nhất.

Còn lại Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Minh Hà ở vào nhóm thứ ba.

Còn lại tám trăm thánh càng không cần phải nói, từng cái đạo cảnh tu vi đều tăng lên một đoạn dài.

Khoảng cách một đoạn dài như vậy, nếu muốn khổ tu, không có mấy vạn năm căn bản không có khả năng lĩnh ngộ.

Nhưng hiện tại tựa hồ tịnh chưa tiêu tốn bao nhiêu thời gian.

Chỉ bất quá, đạo cảnh tăng lên là thực sự dựa vào liều mạng đổi lấy.

Trước đó một đường đi tới, vì để kháng cỗ lực chấn động kia, mấy lần hao hết pháp lực, dưới sự tuần hoàn phục thủy, không phá thì không xây được, tự nhiên sẽ có tiến bộ càng lớn.

"Tiếp tục!" Nương theo một tiếng thanh quát.

"Oanh long!" Bàn Cổ một búa chém xuống, lại lần nữa bắt đầu con đường "khai đạo".

Chúng thánh tu vi đạo cảnh đã tăng lên một đoạn dài đều chiến ý mười phần, từng cái ngẩng đầu ưỡn ngực, bắt đầu một vòng lao động mới.

"Oanh long long!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm dùng thời không chi

lực lấp đầy thông đạo, ổn cố thông đạo.

Thái Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ tắc dùng đạo tắc chi lực trấn áp thông đạo, không cho lực chấn động ảnh hưởng người khác.

Tám trăm thánh do Minh Hà cầm đầu chiếu thường cắt chém Hỗn Độn hư không!

Cùng lúc đó!

Hỗn Độn Ngoại Vực, Vô Cực Chi Địa.

"Ông!" Một vệt linh quang nở rộ, vạn thiên Hỗn Độn hư không thốn thốn vỡ vụn.

Một đạo vô hình thân ảnh xuất hiện tại giữa thiên địa.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một cái hình dáng, to lớn vô cùng, cao không biết bao nhiêu vạn vạn lý.

Nhìn về phía "Hỗn Độn Hải", thân ảnh kia mày hơi nhíu lại.

Trong mắt quang hoa hội tụ, toàn bộ khí cơ Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực tựa hồ tại một khắc này bị khiên động, hóa thành một tấm lưới lớn vô cùng.

Dưới mỗi một mắt lưới đều là một tòa đại thành, nội bộ liên tiếp vô tận Ma Thần, Hung Thú sinh linh.

"Ông", một đạo sinh linh chi lực phái nhiên vô danh di tán ra.

Hư không chấn động.

Hỗn Độn Hải bỗng nhiên trở nên phong vân dũng động, tiếp theo một chùm quang trụ thông thiên to lớn hiển hiện ra.

Lờ mờ có thể thấy được quang trụ kia diễn sinh từ sâu trong Hỗn Độn Hải, một đường hướng về Hỗn Độn Ngoại Vực.

"Chuyện gì xảy ra?" Khi quang trụ thông thiên kia xuất hiện thì

chiếu sáng toàn bộ Hỗn Độn Ngoại Vực.

Một đám Hỗn Độn Ngoại Vực cường giả Ma Thần nhao nhao bật dậy, nhìn về đạo quang trụ to lớn diễn sinh ra từ Hỗn Độn Hải kia, người nào người nấy mắt lộ vẻ kinh tủng.

Tuy rằng cách vô tận thời không, nhưng lờ mờ cảm ứng được ý niệm khủng bố trong quang trụ kia.

Phảng phất như nếu chính diện tương đối thì sẽ bị diệt sát thành cặn bã ngay lập tức.

"Thứ gì vậy?" Trên Thời Không Chi Thành mới xây.

Dương Mi lão tổ, Thời Thần lão tổ thân ảnh đồng thời phù hiện.

Tại trong thánh thành sau lưng, một đám cường giả bao quát Thánh Thành chi chủ giờ khắc này đều kinh tủng mạc danh nhìn về phía Hỗn Độn Hải.

Thánh Thành chi chủ hãi nhiên nói: 'Nhị vị Chí Tôn, quang trụ kia là vật gì?' Tuy rằng Thánh Thành chi chủ cũng là Thiên Đạo đỉnh phong cảnh Ma Thần, nhưng giữa Thiên Đạo đỉnh phong với nhau cũng có chênh lệch.

Tỷ như so với Dương Mi, Thời Thần, hai vị này tự nhiên là bá chủ trong bá chủ.

Toàn bộ Thánh Thành làm chủ cũng không phải là cái Thánh Thành chi chủ này mà là Dương Mi, Thời Thần.

Hắn chẳng qua là một con rối bị hai người đẩy lên bề nổi mà thôi.

Đương nhiên, đại bộ phận thời gian Dương Mi, Thời Thần cũng sẽ không đi quản chuyện Thánh Thành, cho nên cái danh Thánh Thành chi chủ này miễn cưỡng cũng coi như có chút danh vọng.

Nghe Thánh Thành chi chủ hỏi, Dương Mi, Thời Thần đều hơi

nhíu mày.

Thân là tồn tại đỉnh tiêm trong Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, cảm tri tự nhiên nhiều hơn so với Ma Thần khác.

Ngừng lại một chút, Dương Mi lão tổ trầm giọng nói: "Có người đang tại Hỗn Độn Hải khai tịch thông đạo.

Thông đạo này một khi khai tịch thành công, sẽ trực tiếp liên thông Hỗn Độn Ngoại Vực!" "Cái gì?" Lời vừa nói ra, mấy tên chúa tể Chuẩn Thánh đỉnh phong cảnh đều chấn kinh.

Tại Hỗn Độn Hải khai tịch thông đạo, đây là chuyện viển vông sao?

Hỗn Độn Hải là địa phương nào bọn hắn còn không rõ ràng ư?

Hiện tại cư nhiên có người muốn tại trong Hỗn Độn Hải cấu kiến một con đường đi thẳng đến Hỗn Độn Ngoại Vực.

Điên rồi sao?

Nếu như người nói lời này không phải là Dương Mi lão tổ, bọn hắn nhất định sẽ cho rằng có người đang ăn nói bừa bãi.

Nhưng người nói lại là Dương Mi lão tổ, tồn tại trong truyền thuyết chỉ đứng sau "Vận Mệnh Đạo Chủ".

Do đó không thể không tin.

Nhìn kỹ đạo quang trụ thông thiên kia, chẳng phải là bộ dáng của một cái "thông đạo" sao?

Chẳng lẽ thật có người tại trong Hỗn Độn Hải cấu kiến thông đạo.

Là ai?

Thánh Thành chi chủ hiểu biết rõ ràng nhiều hơn so với người

khác, không nhịn được nói: "Dám hỏi Chí Tôn, chẳng lẽ là Bàn Cổ làm?" Ngoại trừ Bàn Cổ, hắn tư đi nghĩ lại duy nhất chỉ có vị này.

Nếu như có ai tại trong Hỗn Độn Hải khai tịch thông đạo, vậy khẳng định là Bàn Cổ không thể nghi ngờ.

Dương Mi lão tổ tuy rằng không nhìn thấy người, nhưng trừ Bàn Cổ ra thì còn có thể là ai?

Đương hạ thần tình phức tạp gật đầu nói: "Chính là Bàn Cổ." "Ông!" Thiên biên dị tượng đến nhanh, đi cũng nhanh.

Rất nhanh liền một lần nữa ẩn một vào trong hư vô.

Nhưng toàn bộ Ma Thần đỉnh tiêm ở Hỗn Độn Ngoại Vực lại bị việc này chấn kinh đến tột đỉnh.

Có người tại Hỗn Độn Hải khai tịch một con đường, có thể đi thẳng đến Hỗn Độn Ngoại Vực?

Hắn có mục đích gì?

Hắn muốn làm gì?

Bên trong Thời Không Thánh Thành!

Dương Mi, Thời Thần ngồi đối diện nhau, trên mặt hai người đều nhiều hơn vài phần ngưng trọng.

Dương Mi trầm giọng nói: "Bàn Cổ giờ khắc này tại Hỗn Độn Hải khai tịch thông đạo, chỉ sợ là muốn động thủ đối với Ngoại Vực rồi." "Chuyện sớm hay muộn thôi." Thời Thần lão tổ thần tình phức tạp nói: "Bàn Cổ dục dùng sức một mình tại Hỗn Độn Hải khai tịch thông đạo.

Tu vi của hắn so với năm đó còn muốn cường đại hơn, chỉ sợ đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi." Cảnh giới không thể tưởng tượng nổi...

Dương Mi nghe vậy không khỏi thân hình run lên.

Đối với bọn hắn mà nói, cái gì là cảnh giới không thể tưởng tượng nổi?

Tự nhiên là cái kia 'Đại Đạo Cảnh'!

Bàn Cổ đã là Đại Đạo Cảnh rồi sao?

"Vậy chúng ta..." Hắn không nhịn được có chút kinh tủng.

Nếu như Bàn Cổ là Đại Đạo Cảnh, vậy bọn hắn chẳng phải đều phải xong đời?

Thời Thần lão tổ so ra lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Trầm giọng nói: "Yên tâm đi, một màn lúc nãy phân minh là Đạo Chủ đang đưa ra cảnh kỳ cho chúng ta.

Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là cảnh kỳ, chứng minh Đạo Chủ hẳn là có sách lược ứng đối.

Nếu không thì không chỉ đơn giản là cảnh kỳ như vậy." "Hô!" Dương Mi lão tổ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lại có chút tê da đầu: "Mấy cái gia hỏa này rốt cuộc tu luyện thế nào?" Tại thời kỳ Hỗn Độn, bọn hắn tốt xấu cũng là Ma Thần bá chủ.

Trên đời càng có câu "Thời gian vi vương, không gian xưng tôn" vị liệt đứng đầu tam thiên đại đạo, nhưng vì sao cảm giác sống biệt khuất như thế?

Chương 338

Một cái Bàn Cổ, một cái Vận Mệnh Đạo Chủ.

Nếu suy đoán không sai, hai vị này hiện tại đều là Đại Đạo Cảnh cường giả rồi.

Thời Thần lão tổ thản nhiên nói: "Yên tâm đi, Bàn Cổ quật khởi đối với chúng ta mà nói chưa chắc là một chuyện xấu.

Nếu có thể nắm chắc cơ hội, chúng ta cũng có lẽ có hi vọng." Có hi vọng sao?

Dương Mi lão tổ sắc mặt trầm trầm, rất nhanh hóa thành một vệt ý kiên định.

Nhất định phải có hi vọng.

Nếu không thể mượn cơ hội lần này thành tựu Đại Đạo Thánh Nhân, vậy thì thật sự xong rồi.

Hiện tại Thiên Đạo đỉnh phong sớm đã không đáng tiền, duy chỉ có Đại Đạo Cảnh mới là căn bản để bảo mệnh.

Nhất thời gian, Hỗn Độn Ngoại Vực bởi vì chuyện Bàn Cổ khai tịch thông đạo mà náo động xôn xao.

Lúc này Bàn Cổ cũng ẩn ước cảm giác được.

Hắn dừng động tác bổ chém lại, ngẩng mắt lên, tựa hồ cách ngàn vạn trọng thế giới nhìn về Vô Cực Chi Địa nơi Hỗn Độn Ngoại Vực kia. 'Vận Mệnh Đạo Chủ sao?' Trong mắt Bàn Cổ hiện ra một vệt tinh mang chói mắt!

"Oanh!" Một đạo vô hình cự phủ hư không bổ chém xuống, phía trước ẩn ước truyền đến một tiếng vang thật lớn, lại nghe được

không quá chân thiết.

Ân?

Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ, Nữ Oa, Minh Hà cùng với tám trăm thánh đều ngẩng đầu. 'Xong rồi sao?' Bàn Cổ tịnh không nói nhiều, tiếp tục huy động cự phủ trong tay.

"Oanh long long!", nơi cự phủ đi qua, Hỗn Độn lập tức bị chém ra một cái khe nứt cực lớn.

Ngay sau đó, ức trượng thông đạo nối tiếp.

Hậu phương chúng thánh thấy thế cũng không quản được nhiều, vội vàng đuổi sát theo.

"Oanh oanh oanh!", vô tận thời không chi lực rót vào, nhanh chóng ổn định thông đạo mới.

Đối với Bàn Cổ mà nói, Vận Mệnh Đạo Chủ khuy tham chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ.

Nhìn thì lại có thể thế nào?

Dù sao nên đánh Ngoại Vực thì vẫn phải đánh.

Trận chiến này là chuyện sớm hay muộn.

Bảo không chuẩn, tên Vận Mệnh Đạo Chủ kia còn ước gì hắn hiện tại công đánh Hỗn Độn Ngoại Vực nữa là!

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Bàn Cổ tại trong Hỗn Độn một đường đi tới, hư không thông đạo từ lúc đầu vạn ức trượng, mười vạn ức trượng, hiện tại đã nối tiếp tới bảy mươi vạn ức trượng.

Giờ khắc này, cự ly lúc đầu khai tịch thông đạo đã qua ba ngàn năm lâu.

Nếu như chỉ đơn thuần đi đường, có lẽ đã đến Hỗn Độn Ngoại Vực.

Nhưng khai tịch "thông đạo" hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Đi thêm một bước, áp lực Bàn Cổ phải thừa nhận cũng dần dần tăng lớn.

Cổ đoán chừng, nếu như chỉ là sơ nhập "Đại Đạo Cảnh" tu vi, e rằng phải dừng lại ở đây.

Cũng may trước đó đã tấn thăng đến Đại Đạo tam trọng cảnh, không sợ.

Tiếp tục đi tới!

"Oanh long long!" Bàn Cổ giống như người khổng lồ không biết mệt mỏi, một búa mạnh hơn một búa, hoàn toàn không có ý tứ mệt mỏi.

Đi sát đằng sau là lục đại Thiên Đạo đỉnh phong cùng tám trăm thánh, cũng tại hơn ngàn năm này ma luyện ra một tấm lòng kiên nhận.

Tại trong lúc đó, trong tám trăm thánh những người tu vi không đủ Cửu đoạn Thiên Đạo Cảnh, tu vi không một ngoại lệ đều leo lên một hai đoạn.

Nguyên bản có khả năng chỉ là sơ nhập cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, hiện tại trực tiếp leo lên đến Bát đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu có cơ duyên nghịch thiên, thiên phú cường đại giả, nhất cử trở thành Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cũng chưa biết chừng.

Những người nguyên bản là Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân như Thập Nhất Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ, Trấn Nguyên Tử, tứ đại cổ

tộc thủ lĩnh, Khổ Trúc... tu vi đạo cảnh cũng ổn bộ dâng lên, ẩn ước gian chạm đến biên duyên Thiên Đạo đỉnh phong.

Nhưng tư chất so với nhóm Hậu Thổ, Nữ Oa, Minh Hà hiển nhiên muốn kém một chút, cũng không có nhiều cơ duyên như Minh Hà, cho nên thượng vị phá cảnh.

Nhưng nếu cứ tiếp tục bảo trì như vậy, chờ "thông đạo" thành công khai tịch, trong đám người ít nhất cũng sẽ lại xuất hiện hai ba cái Thiên Đạo đỉnh phong cường giả.

Đến lúc đó, e rằng trong tám trăm thánh không có một cái nào thấp hơn Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đổi lại trước đó, đây là chuyện đều không dám nghĩ!

Lần này không chỉ đơn giản là tám trăm thánh dồn sức muốn tăng tu vi.

Lục đại Thiên Đạo đỉnh phong là Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ, Nữ Oa, Huyền Minh cũng đang mượn cơ hội này ma luyện đạo cảnh bản thân, đều đạt được tiến bộ không nhỏ.

Đương nhiên, cách "Đại Đạo Cảnh" tự nhiên còn một khoảng, nhưng trên cơ sở nguyên hữu lại tiến bộ rất lớn.

Chuyến đi này quá đáng giá!

Rất nhanh, lại mấy trăm năm trôi qua.

Khi thông đạo khai tịch đến chín mươi vạn ức trượng, dù cho Bàn Cổ đạo cảnh tu vi cường đại, tốc độ cũng dần dần chậm lại.

Mỗi khi đi về phía trước một bước, hư không đều sẽ có lực trở cách ngưng nhược thực chất xuất hiện.

Một lần hai lần có lẽ không sao, nhưng mười lần trăm lần, ngàn lần vạn lần tích lũy lại, lập tức hình thành lực lượng kinh người.

“Oanh long long!” Nhục thân Bàn Cổ gần như vô thời vô khắc không phải chịu đựng sự tập kích của ý chí chi lực từ Hỗn Độn Hải.

Đây là sự để chế bản năng của Hỗn Độn Hải đối với việc khai tịch thông đạo.

Nếu coi Hỗn Độn Hải là một chỉnh thể, hiện tại hắn muốn tại trong Hỗn Độn Hải đào ra một con đường, Hỗn Độn Hải có thể mặc kệ sao?

Giống như năm đó Khai Thiên Tích Địa, đồng dạng tao ngộ lực cản cực lớn.

Chỉ bất quá lực cản hôm nay gặp phải gấp mười lần năm đó có thừa.

Đương nhiên, chiến lực của hắn cũng cường đại hơn không chỉ gấp mười.

“Oanh, oanh, oanh!” Phía sau, thất đại Thiên Đạo đỉnh phong và tám trăm Thánh Nhân đều không biết mệt mỏi lao động.

Cũng may là tám trăm thánh kia một đường đi tới, mỗi người tu vi bạo trướng, như hôm nay đã thanh nhất sắc Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu không thì thật không nhất định có thể thích ứng công tác cường độ cao như thế này.

Cắt chém hư không cũng không phải chuyện dễ dàng, mỗi một lần đều sẽ tao ngộ hư không chi lực phản chấn. ‘Sắp rồi!’ Bàn Cổ ngẩng đầu, đã có thể ẩn ước nhìn thấy Hỗn Độn Hải biên duyên.

Hiện tại còn lại mười vạn ức trượng cự ly cuối cùng.

Khai tịch thông đạo đã đi xong chín phần mười, chỉ thiếu một đoạn cuối cùng này.

Tiếp tục!

“Oanh!” Bàn Cổ huy động cự phủ, sau khi hoãn trùng ngắn ngủi, cả người lại lần nữa bạo phát ra thế xung kích lăng lệ vô thất.

“Oanh long long!” Thiên địa chấn chiến, vô tận Hỗn Độn hư không nổ tung.

Trước mắt nháy mắt bị nối tiếp ra một khối lớn.

Bàn Cổ một bước bước ra.

Phía sau thất đại Thiên Đạo đỉnh phong cùng tám trăm thánh nhanh chóng đuổi kịp.

Mỗi người quản lí chức vụ của mình.

Có người trấn áp thông đạo, có người ổn cố thông đạo, có người cắt chém hư không...

Ba bên phối hợp ăn ý, nhanh chóng hoàn thiện thông đạo mới khai tịch.

Như vậy Bàn Cổ có thể chuyên tâm vào sự tình của mình.

“Oanh oanh oanh!” Cự phủ trong tay không ngừng phách trảm, thông đạo dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được hướng về nơi xa lan tràn.

Chương 339

Khi đi đến chín mươi chín vạn ức trượng, đám thất đại Thiên Đạo đỉnh phong Đế Giang, Chúc Cửu Âm không nhịn được nín thở.

Dựa theo quán lệ trước đó mà xem, khi thông đạo đạt tới một trăm vạn ức trượng sẽ là một cái đại khảm.

Đến lúc đó tao ngộ phản chấn chi lực sẽ lớn chưa từng có, một cái không cẩn thận là cả bàn đều thua. 'Nhất định phải chống đỡ!' Chúng thánh trong lòng phát ngoan, thừa dịp còn có một đoạn đường thời gian, gia tốc cấu kiến thông đạo.

Hiện tại thông đạo cấu kiến càng ổn định, lát nữa lực lượng kháng chấn cũng sẽ càng mạnh.

"Ông, ông, ông!" Thông đạo hơi run rẩy, dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên ngưng thực.

Tám trăm thánh thanh nhất sắc lột xác thành Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, hiệu suất tăng lên không phải một chút.

So với lúc đầu, túc túc tăng lên gấp mười.

Nhưng phản chấn chi lực tiếp theo phải đối mặt cũng chỉ sẽ càng mạnh.

Hiện tại làm hết thảy, bất quá là vì tiếp theo càng có nắm chắc mà thôi.

Rốt cục!

Đi đến bước kia.

Phía trước, thấu qua ti ti lũ lũ vân vụ, Hỗn Độn Ngoại Vực rõ ràng có thể thấy được.

Hiện tại, cách việc thông đạo triệt để đả thông, ngưng tụ thành hình chỉ còn lại một bước ngắn.

Bàn Cổ hiển nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của một búa này, cho nên tịnh không tùy ý hạ búa, mà nhanh chóng khôi phục tinh khí thần bản thân, chờ đợi điều chỉnh tới trạng thái tốt nhất.

Phía sau thất đại Thiên Đạo đỉnh phong cùng tám trăm Thánh Nhân cũng biết tính nghiêm trọng của tình huống, đương hạ từng cái bình tức liễm thần, thôn thổ Hỗn Độn linh khí, gia tốc bản thân khôi phục.

Thời gian nhoáng một cái.

Khi Bàn Cổ lại mở mắt, trong mắt bắn ra quang hoa thôi xán vô cùng.

Phảng phất hai chùm quang trụ to lớn, chiếu sáng toàn bộ Hỗn Độn Hải.

Phía sau một đám Thánh Nhân đều trong lòng có cảm giác, mỗi người mặt lộ vẻ kích động, trong mắt phiếm một vệt ngưng trọng chi ý.

"Ông!" Bàn Cổ giơ tay, cự phủ trong tay không chút trở ngại chém xuống.

"Oanh long long!" Một đạo phủ mang diệu mục vô cùng xuất hiện, nơi đi qua hư không thốn thốn nổ tung, ức vạn Hỗn Độn khí lưu phiên quyển, hiển hóa ra một màn khủng bố.

Cùng lúc đó!

Toàn bộ Ma Thần, Hung Thú bá chủ ở Hỗn Độn Ngoại Vực đều đang quan vọng một màn này.

Khi thông đạo khai tịch thành tám mươi phần trăm, cho dù không có Vận Mệnh Đạo Chủ ở trong tối tính toán, thông đạo hư ảnh cũng

đã sớm ánh xạ chư thiên, đầu xạ đến Hỗn Độn Ngoại Vực.

Một đám Ma Thần, Hung Thú bá chủ đều có thể rõ ràng nhìn thấy chùm quang trụ trùng thiên kia, phảng phất như liên thông hai cái thế giới, cho dù chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta có loại cảm giác tê da đầu.

Trơ mắt nhìn thông đạo một đường mạn trưởng, tám mươi phần trăm, tám mươi lăm phần trăm, chín mươi phần trăm, chín mươi lăm phần trăm... chín mươi chín phần trăm!

Khi thông đạo chỉ còn lại một phần cuối cùng là có thể viên mãn, tất cả mọi người đều nín thở!

Thời Không Thánh Thành thượng không!

Dương Mi, Thời Thần nguyên bản ẩn nặc thân hình không biết lúc nào lại lần nữa xuất hiện.

Hai người nhìn về phía Hỗn Độn Hải, trong mắt đều mang theo một vệt ngưng trọng.

Tại Hỗn Độn Hải khai tịch một con đường, nhìn qua không phải là một con đường bình thường, căn bản không tưởng tượng được trong đó có bao nhiêu khó khăn.

Cho dù Bàn Cổ năm đó "Khai Thiên", độ khó chỉ sợ cũng tịnh không cao hơn bao nhiêu.

Sự thực cũng xác thực như thế.

Khi đi đến một bước cuối cùng, Bàn Cổ gặp phải lực cản chưa từng có.

"Oanh long long!" Cự phủ trong tay rơi xuống một nửa, liền có một cỗ phái nhiên vô địch chi lực hoành không, ngạnh sinh sinh ngăn cách cự phủ.

Nếu là lực lượng bình thường có lẽ không làm gì được, nhưng cỗ lực lượng này lại liên thông với chỉnh điều thông đạo gần trăm vạn ức trượng trước đó.

Một khi để một búa này rơi xuống, thông đạo kiến thành, vậy Hỗn Độn Hải sẽ bị quán xuyên.

Ngược lại, nếu Bàn Cổ không thể hạ búa, thông đạo phía sau khi rời khỏi sự duy trì của thất đại Thiên Đạo đỉnh phong cùng tám trăm thánh, dùng không được nhất thời ba khắc sẽ sụp đổ, một lần nữa tán lạc thành Hỗn Độn.

Đấu với Thiên!

Đấu với Địa!

Đấu với Người!

"Oanh!" Bàn Cổ lần đầu tiên sử xuất ra chiến kỹ siêu việt "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ".

"Khai Thiên đệ tam thập thất phủ" - Đại Đạo cấp chiến kỹ.

"Oanh long!" Một búa xuất ra, thiên khung vỡ vụn.

Cự phủ nguyên bản bị cản trở, ngạnh sinh sinh hạ xuống ngàn trượng.

Nhưng cỗ lực cản kia bỗng nhiên gia tăng.

Giờ khắc này, toàn bộ Hỗn Độn Hải đều đang sôi trào không ngừng.

Minh minh trong đó tự có một đạo ý chí cường hoành vô thất đang run rẩy.

Ân?

Bàn Cổ sắc mặt khẽ biến, 'Đại Đạo sao?' Truyền thuyết Đại Đạo

ẩn nặc tại "Hỗn Độn Hải" là thật?

Hắn là tại trong Hỗn Độn Hải khai tịch thông đạo xúc nộ "Đại Đạo".

Hôm nay Đại Đạo ý chí ẩn có ý tứ phục tô.

Chân chính làm hắn rung động là, Đại Đạo thượng vị phục tô lại cho hắn một loại cảm giác không thể địch nổi?

Nếu như Đại Đạo có linh, vậy là đẳng cấp gì?

Đại Đạo cửu trọng cảnh?

Hoặc là trực tiếp Đại Đạo đỉnh phong?

Thứ mà Vận Mệnh Đạo Chủ vẫn luôn kiêng kị chẳng lẽ cũng là Đại Đạo?

Một khắc này, vô số ý niệm tại trong đầu Bàn Cổ bay chuyển.

Rất nhanh hắn ý thức được, tuyệt đối không thể tiếp tục kích thích Đại Đạo.

Nếu như Đại Đạo ý chí tại thời khắc này phục tô, đối với hắn tuyệt không có chỗ tốt.

Hiện tại không phải là lúc phân cao thấp cùng Đại Đạo.

"Oanh!" Bàn Cổ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm.

Khai Thiên đệ tam thập bát phủ.

Khai Thiên đệ tam thập cửu phủ!

Khai Thiên đệ tứ thập phủ!

"Oanh long!" Tuy rằng Hỗn Độn Hải lực cản cực lớn, nhưng Bàn Cổ Đại Đạo tam trọng cảnh phối hợp Khai Thiên đệ tứ thập phủ, đó là chiến lực đủ để trảm diệt Đại Đạo cường giả.

Hỗn Độn Hải tuy mạnh, nhưng trước khi Đại Đạo phục tô cũng

chỉ là vật chết, chỉ là bản năng phản kháng mà thôi.

Nương theo "oanh nhiên" một tiếng vang thật lớn, vô tận Hỗn Độn Hải nổ tung.

Một chùm phủ mang kinh thiên trực tiếp đụng nát Hỗn Độn Hải, hung hăng trảm nhập Hỗn Độn Ngoại Vực.

"Oanh long long!" Một khắc này, toàn bộ Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực đều bị kinh động.

Một đám Thiên Đạo đỉnh phong cảnh Ma Thần chúa tể, Chí Tôn đều bay lên trời, nhìn về phía Hỗn Độn Hải, trong mắt tràn đầy chấn kinh và hoảng loạn.

Từ trong một búa kia, bọn hắn cảm nhận được nguy cơ vẫn lạc.

Trong lòng chỉ có một ý niệm: "Không thể địch nổi"!

Phủ mang đến nhanh, đi cũng nhanh, rất nhanh liền biến mất vô tung.

Nhưng một đám Hỗn Độn Ma Thần, bá chủ lại thật lâu không có hồi thần.

Chương 340

"Đây chính là chiến lực của Bàn Cổ sao?" Tại Thời Không Thánh Thành, Dương Mi lão tổ lẩm bẩm nói nhỏ, nhất thời gian có chút thất thần.

Có chút không dám tin vào mắt mình.

Trước đó hắn cũng đích thân giao thủ cùng Bàn Cổ.

Khi đó Bàn Cổ tuy rằng mạnh, nhưng cũng không mạnh đến tình trạng này a?

Mới bao nhiêu năm?

Mãn đả mãn toán cũng chỉ là mấy ngàn năm mà thôi.

Mấy ngàn năm, có thể có biến hóa lớn như vậy?

Đơn nhìn lực lượng ánh xạ ra trong một búa cuối cùng kia của Bàn Cổ, tuyệt đối là Đại Đạo Cảnh.

Cho dù cách ức vạn trượng chi địa, hắn đều có loại tâm quý thần tư phiêu đãng, tính mệnh bất bảo.

Nếu là mặt đối mặt... không dám tưởng tượng.

Có thể dự kiến, nếu như chính diện tương đối, hắn hiện tại không tiếp nổi một búa của Bàn Cổ!

Thời Thần lão tổ luôn luôn bình tĩnh, giờ khắc này cũng che giấu không được sự chấn kinh. 'Đại Đạo Cảnh... chân chính Đại Đạo Cảnh!' Tuy rằng chưa bao giờ đạt tới cảnh giới này.

Nhưng hắn dám khẳng định, Bàn Cổ tuyệt đối đã bước ra một bước kia, thành chân chính Đại Đạo Cảnh cường giả.

Không đơn giản chỉ vì lực lượng một búa kia ánh xạ ra, càng bởi

vì Bàn Cổ đã thành công khai tịch một con đường tại Hỗn Độn Hải!

"Hô!" Thời Thần lão tổ thật dài thở ra một hơi, trong mắt mang theo vài phần ngưng trọng nói: "Đại chiến sắp tới rồi." Hỗn Độn Hải thông đạo vừa thành, Hồng Hoang chúng thánh tiến khả công lui khả thủ, tiếp theo tất nhiên sẽ quy mô lớn tiến công "Hỗn Độn Ngoại Vực".

Đương nhiên, cái gọi là quy mô lớn tiến công này cũng chỉ hạn vu Hồng Hoang chúng thánh.

So với thế lực Ma Thần ở Hỗn Độn Tam Thập Lục Vực thì quả là chín trâu mất một sợi lông.

Dương Mi chưa bao giờ để Hồng Hoang chúng thánh vào trong mắt, chỉ là ánh mắt trầm trầm nói: "Chiến sự không đáng sợ, đáng sợ là Bàn Cổ!" Một người Bàn Cổ, đỉnh được hơn ngàn vạn cái Hồng Hoang.

Nếu như Bàn Cổ tham chiến... vậy đối với Ma Thần Hung Thú bá chủ ở Hỗn Độn Ngoại Vực mà nói, không thể nghi ngờ là một tràng tai nạn mang tính diệt tuyệt.

Thời Thần phảng phất biết hắn đang lo lắng cái gì, đương hạ lắc đầu nói: "Yên tâm đi, không đến một khắc cuối cùng, Bàn Cổ sẽ không hạ tràng.

Cho dù có Bàn Cổ hạ tràng, đối thủ của hắn cũng không phải chúng ta." Từ thời điểm Bàn Cổ tu vi đột phá Đại Đạo Cảnh, hắn đã thoát ly tầng thứ chiến trường này.

Đối thủ của hắn chỉ có một cái, đó là "Vận Mệnh Đạo Chủ"!

Thời Thần, Dương Mi mười ức tám ngàn vạn năm cũng không uổng phí, tuy rằng không thể bước ra một bước cuối cùng thành "Đại Đạo Cảnh", nhưng lại ẩn ước nắm được mấu chốt đột phá "Đại Đạo

Cảnh".

Vận Mệnh Đạo Chủ, Bàn Cổ!

Hai người phân biệt chiếm cứ Hỗn Độn Ngoại Vực Ma Thần và Hồng Hoang thiên địa chúng sinh, cho nên mới có thể thành "Đại Đạo Cảnh"!

Loại cấp bậc này, tìm kiếm đột phá cảnh giới cao hơn, bản thân hạ tràng ngược lại sẽ làm cho sinh linh chi lực hỗn loạn.

Đến lúc đó, chẳng những không thể tăng lên đạo cảnh tu vi, ngược lại có khả năng để đối thủ nắm lấy cơ hội, triệt để đánh sập bản thân.

Cho nên, hiện tại Vận Mệnh Đạo Chủ, Bàn Cổ đều thuộc về dạng án binh bất động.

Tiếp theo, chân chính muốn chinh phạt chính là Hỗn Độn Ma Thần cùng Hồng Hoang gia cường.

Hỗn Độn Ma Thần thắng, tắc Vận Mệnh Đạo Chủ tiến thêm một bước.

Ngược lại, Bàn Cổ tiến thêm một bước.

Dương Mi lão tổ hiển nhiên minh bạch ý tứ của Thời Thần.

Nhưng chính vì minh bạch, trong lòng mới không khỏi nổi lên một cỗ chua xót.

Vì sao thành Đại Đạo Cảnh không phải là bọn hắn đây?

Tin tức tốt duy nhất là Bàn Cổ trong thời gian ngắn sẽ không tham chiến, cho dù tham chiến, cũng sẽ có Vận Mệnh Đạo Chủ xuất diện chặn đường.

Không có Bàn Cổ, Hồng Hoang chúng sinh có tư cách cùng Hỗn Độn sinh linh đánh một trận sao?

Dương Mi xùy chi dĩ tị.

Cùng lúc đó.

Gần như tại một khắc Bàn Cổ bạo phát Đại Đạo tam trọng chiến lực, triệt để đả thông Hỗn Độn thông đạo kia.

"Ông", một đạo lực lượng rào rạt, nháy mắt tịch quyển thất đại Thiên Đạo đỉnh phong cùng tám trăm Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đó là một cỗ chân ý Hỗn Độn đại viên mãn, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Bởi vì tham dự toàn bộ hành trình cấu kiến Hỗn Độn thông đạo, cho nên mới có cơ duyên này.

"Oanh, oanh, oanh!" Nguyên bản xử tại biên duyên đột phá: Kim Chi Tổ Vu 'Miệt Thu', Hỏa Chi Tổ Vu 'Chúc Dung', Mộc Chi Tổ Vu 'Cú Mang', Vũ Chi Tổ Vu 'Huyền Minh', Ngân Hà Tổ Vu 'Khoa Phụ', tề tề đột phá Thiên Đạo đỉnh phong cảnh.

Miệt Thu, Chúc Dung, Cú Mang, Huyền Minh bốn Tổ Vu, bởi vì được Ngũ Hành lão tổ "Ngũ Hành Đại Đạo", do Hậu Thổ phối hợp một phen tham ngộ, đạo cảnh tu vi đã sớm vô hạn viên mãn.

Lần này sau một phen ma luyện, đạo tắc viên mãn, triệt để tu tới "Thiên Đạo đỉnh phong cảnh"!

Ngân Hà Tổ Vu 'Khoa Phụ', sớm trước kia từng được một điều hoàn chỉnh "Tinh Thần Đại Đạo" do 'Tinh Thần Ma Thần' xếp hạng top 10 lưu lại, tự nhiên cường đại vô cùng.

Chỉ là vẫn luôn chưa từng hoàn toàn đem dung hợp.

Mãi cho đến hôm nay, mới đem Tinh Thần Đại Đạo của Tinh Thần Ma Thần triệt để thôn phệ, sáp nhập vào trong "Ngân Hà Đại

Đạo" của mình, nhất dược trở thành Thiên Đạo đỉnh phong cảnh tồn tại.

Do là đột phá trên cơ sở tiền nhân, cho nên tôn Thiên Đạo đỉnh phong cường giả Khoa Phụ này là thực đả thực không hàm có nửa phần hơi nước.

Thậm chí còn mạnh hơn bốn vị Miệt Thu, Chúc Dung, Cú Mang, Huyền Minh.

Trừ cái đó ra, các Tổ Vu còn lại, Nhân tộc Tam Tổ, tứ đại cổ tộc thủ lĩnh, Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc chi lưu lại đều khiếm khuyết vài phần.

Bất quá cũng triệt để đắp nặn căn cơ "Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh", chờ đến lúc cơ duyên tới, tự có thể hậu tích bạc phát, đem tích lũy hôm nay nhất tịnh chuyển hóa thành thực lực.

Còn lại chúng thánh cũng thu hoạch được chỗ tốt cực lớn.

Cho dù là lục đại Thiên Đạo đỉnh phong nguyên bản: Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Minh Hà, Hậu Thổ, Nữ Oa, Thái Thanh cũng như thế.

Nhất là Thái Thanh đạo nhân, khí tức càng thêm mờ mịt vô tung, Đại Đạo chi ý trên người càng thêm nồng đậm!

Vô tận Hỗn Độn, hai đạo thân ảnh đang cấp tốc phi trì.

Tại phía sau bọn hắn là một cái khe nứt Hỗn Độn khủng bố.

Mắt thấy hai người sắp bị khe nứt thôn phệ.

"Ông!" Một người trong đó bỗng nhiên thân hình cứng lại.

"Đại huynh!" Đạo nhân phía trước kinh kêu lên tiếng, đang muốn phi thân quay lại cứu viện.

Bỗng nhiên "Oanh long" một tiếng, người ở phía sau trên người bỗng nhiên thăng đẳng một đạo khí thế bàng bạc.

“Oanh long long”, nơi đi qua, ức vạn Hỗn Độn khí toàn nổ tung.

Đạo hư không liệt phùng khủng bố kia chưa kịp tới gần, đã bị Hỗn Độn khí toàn sung mãn.

Một giây sau, tiêu tán vô tung!

“Bá!” Quang ảnh chợt hiện, đạo nhân phía trước hiện ra thân hình, không phải ai khác, chính là “Nguyên Thủy đạo nhân”.

Đạo thân ảnh phía sau lại là “Lão Tử” đã xuất tẩu Hồng Hoang.

Nguyên Thủy vẻ mặt chấn kinh nhìn Lão Tử nói: “Đại huynh, lại tăng lên rồi?” Tuy rằng hai người là huynh đệ, nhưng khi nói chuyện, không khỏi nhiều hơn một cỗ chua xót.

Thân là người trong cuộc, Lão Tử cũng một mặt mờ mịt, chính hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cười khổ nói: “Không phải bần đạo thăng cấp...” Nguyên Thủy thần tình cứng lại, trong mắt lập tức tràn đầy phức tạp.

Hiển nhiên Lão Tử rốt cuộc cũng hiểu rõ sự tình.

Cho dù lúc đầu không biết chân tướng, nhưng việc đào tẩu khỏi Hỗn Độn Hải và chuyện Lão Tử phân liệt chân thân cũng chẳng phải bí mật gì.

Nguyên bản cảm thấy Lão Tử có chút lỗ mãng, cư nhiên lại lưu lại một cỗ Đạo thân cường đại bên trong “Tạo Hóa Ngọc Điệp”.

Chẳng lẽ không sợ Bàn Cổ vạn nhất bại trận, sẽ bằng bạch tổn thất một cỗ Đạo thân sao?

Chương 341

Nhưng sự việc tiếp theo phát sinh lại triệt để điên đảo tam quan của hắn.

Lão Tử đạo thân không những không vẫn lạc, phản đảo tại Hồng Hoang thiên địa lăn lộn đến như cá gặp nước.

Về phần vì sao có thể biết được?

Rất đơn giản.

Bởi vì trên đường đào vong, tu vi của Lão Tử cách ba hôm lại đề thăng một lần.

Bởi vì Đạo thân cũng là một bộ phận của chân thân, cho dù chỉ là đã từng, nhưng giữa cả hai vẫn có quan hệ cắt không đứt.

Cho nên khi Đạo thân đề thăng, chân thân cũng sẽ có sở cảm ứng, minh minh trung lĩnh ngộ được rất nhiều thứ.

Như một màn lúc trước!

Nguyên bản bất địch khe nứt Hỗn Độn kia, chỉ có phần chạy trốn.

Nhưng dưới sự tâm thần giao cảm của Lão Tử, nhất cử đánh vỡ gông cùm xiềng xích, thành tựu "Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh".

Khe nứt Hỗn Độn vốn là uy hiếp trí mạng tự nhiên dễ dàng bị gạt bỏ.

Thử khắc Nguyên Thủy trừ bỏ ghen tị thì vẫn là ghen tị.

Đạo thân bực này, Ngô cũng muốn có một cỗ.

Giản trực là gian lận trong tu luyện a!

Nào biết được!

Tâm tư Nguyên Thủy phức tạp, mà thân là người trong cuộc, Lão Tử càng phức tạp hơn.

Hiện tại hắn đều có chút hoài nghi, rời đi Hồng Hoang thiên địa là một quyết định sai lầm.

Nguyên bản, hắn đối với Hồng Hoang thiên địa không coi trọng.

Cho dù có thể dưới sự đột kích của mười đại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần mà bảo tồn, chỉ sợ cũng mười không còn một.

Bàn Cổ cho dù có thắng cũng là thảm thắng, đoản kỳ nội vô pháp động võ nữa.

Lại thêm thế lực Ma thần nhìn thấy tại Hỗn Độn ngoại vực giản trực là mây đen áp đỉnh!

Dưới loại tình huống này, căn bản không có khả năng có đinh điểm hy vọng thắng lợi.

Dưới đủ loại tình cảm phức tạp, cuối cùng Lão Tử lựa chọn rời đi.

Nhưng hiện tại xem ra, phân minh không phải như vậy.

Hồng Hoang thiên địa nếu là thảm thắng, Đạo thân của hắn làm sao lại trong thời gian ngắn, Đạo cảnh tu vi tiếp nhị liên tam đề thăng?

Hắn ẩn ước có thể cảm thụ được một chút tình huống của Đạo thân.

Trước đó khủng hoảng không phải là thảm thắng, mà là đại thắng.

Hiện tại lại một đợt Đại Đạo Cảnh đề thăng, hiển nhiên Bàn Cổ lại làm gì đó rồi.

Nếu không phải tình huống của Đạo thân hắn lại quá rõ ràng, thì muốn đề thăng trên Thiên Đạo Đỉnh Phong nào có dễ dàng như vậy.

Trong lòng Lão Tử ngũ vị tạp trần.

Cuối cùng hóa thành một nụ cười khổ, tốt xấu gì cũng có chiến lực Thiên Đạo Đỉnh Phong, Hồng Hoang không còn mặt mũi quay về, vậy thì tiếp tục tham tác Hỗn Độn đi!

Cũng muốn nhìn xem dưới đáy Hỗn Độn ẩn tàng bao nhiêu bí mật.

Đương hạ huynh đệ hai người kính trực vãng Hỗn Độn thâm xử mà đi! *** Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên!

"Oanh long!" Khi Bàn Cổ mang theo mười một vị Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân, tám trăm Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân hồi quy, toàn bộ "Hồng Hoang" đều chấn động.

Những Thiên Đạo Thánh Nhân này vốn là một phần tử của Hồng Hoang, khi trở về Hồng Hoang một khắc kia, đốn thời cùng khí vận Hồng Hoang "Thiên Đạo Bản Nguyên" tương liên.

"Oanh long long!" Đạo tắc chi lực khủng bố di tán hư không.

Đơn giản tăng thêm năm đại Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả, cũng đủ để Hồng Hoang Thiên Đạo Bản Nguyên phát sinh một lần đại thuế biến.

Nhất thời gian, tử khí đông lai, phúc cái tam giới ức vạn thương khung.

Linh khí vũ như gáo nước trút xuống.

Thảo mộc điên cuồng sinh trưởng, sơn xuyên hiểm trở.

Ngay cả Hồng Hoang thiên địa đều trong sát na khoách trương thêm một phần mười có thừa.

Đây mới vẻn vẹn là biến hóa do năm đại Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả mang đến, khẩn tùy sau đó chính là tám trăm Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Phải biết trước khi rời đi, trong số này chỉ có một bộ phận nhỏ là Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, không đạt tổng số một phần mười.

Nhưng hiện tại, lại là thanh nhất sắc Cửu đoạn Thiên Đạo Cảnh.

Nói cách khác, túc túc có bảy trăm vị tấn thăng đến Cửu đoạn Thiên Đạo Cảnh.

Đơn nhất tự nhiên vô pháp so sánh với biến hóa do Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả mang lại, nhưng không chịu nổi cơ số lớn a.

Khi bảy trăm vị hối hợp thành một, lại một cỗ linh khí vũ bàng bạc hơn trước đó tái độ tịch quyển thiên địa.

Đạo tắc chi lực đột hiển.

"Oanh oanh oanh!" Một chuỗi biến hóa liên tục phản ứng, Hồng Hoang thiên địa rất nhanh có người tấn thăng.

Có khả năng một số người nguyên bản đã đạt cực hạn bản thân, vô pháp đề thăng, nay đột nhiên được cơ duyên, Đại Đạo trần trụi đản lộ tại trước mặt, thuấn thời Đạo cảnh phàn thăng, tu vi bạo trướng.

"Oanh long long!" Thiên địa gian đốn thời dẫn phát một chuỗi phản ứng dây chuyền.

Toàn bộ Hồng Hoang thiên địa lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khoách trương, chỉ sát na công phu liền trướng lớn hơn một nửa có thừa.

Phải biết, hiện tại Hồng Hoang sớm đã vô hạn đại.

Một nửa của trước khi đề thăng, đã nhiên là một con số thiên văn.

"Đinh!

Hồng Hoang sinh linh tu vi đề thăng, túc chủ tích phân +3000!"
"Đinh!

Hồng Hoang sinh linh tu vi đề thăng, túc chủ tích phân +4300!" "Đinh!

Hồng Hoang sinh linh tu vi đề thăng, túc chủ tích phân +500!" "Đinh!

Hồng Hoang sinh linh tu vi đề thăng, túc chủ tích phân +800!" Một chuỗi thanh âm Hệ thống nhắc nhở vang lên bên tai.

Trực chí Hồng Hoang thiên địa hoàn thành lần khoách trương cuối cùng.

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ, Thiên Đạo Bản Nguyên tấn thăng, tích phân +1.000.000!" Một trăm vạn điểm tích phân, tuyệt đối là một lần gia tăng hạn mức lớn nhất.

Nhiêu là Bàn Cổ đã nhìn quen đại tràng diện, thử khắc trong mắt cũng không khỏi hiện lên một mạt hỉ sắc.

Trước sau bất quá một canh giờ, điểm tích phân liền tăng thêm hơn 30 triệu.

Lại thêm lúc khai tịch thông đạo trong Hỗn Độn, năm vị Thiên Đạo Đỉnh Phong cùng tám trăm Thánh tấn thăng mang lại, tổng điểm tích phân đã lũy kế phá đại quan 50 triệu!

Số mục tuyệt đối chấn hám!

Đáng tiếc, hiện tại tu vi của hắn cũng đến một cái bình cảnh. 50 triệu tích phân cũng không đủ để chiến lực hiện tại tiến thêm một bước.

Bất quá cũng không gấp, phản chính hiện tại chiến lực đã đủ dùng rồi.

Tiên toàn (giữ) lấy đã!

Nhân lúc hiện tại toàn dân sôi trào, Bàn Cổ hào không keo kiệt, trực tiếp lấy ra một phần mười tích phân, đoái hoán thành "Tinh Huyết Chi Lực".

"Oanh long long!" Vô tận huyết vũ phiêu phi hạ xuống, từng khỏa huyết châu tinh oánh dịch thấu, cùng linh vũ sảm tạp, biến thành vô thượng "Thánh dược" có khả năng cải hoán thể chất huyết mạch nhất.

Nhất thời gian, Hồng Hoang vạn linh xu chi nhược vụ (đổ xô vào).

Có thể dự kiến, khi một đợt linh vũ này tiêu hóa hoàn tất, toàn bộ Hồng Hoang sẽ phát sinh một lần đẳng phi!

"Bá!" Linh quang sạ hiện, Bàn Cổ kính trực hồi quy Thần Cung đại điện.

Dư hạ chúng Thánh cũng các hồi các xử, duy có vô cùng ân trạch phiêu sái tam giới, miên diên bất tuyệt!

Chương 342

Bách niên thời gian nhất hoảng mà qua.

Bởi vì tám trăm Thánh tề tề tấn thăng Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, ngoại gia tăng thêm năm đại Thiên Đạo Đỉnh Phong mang đến Thiên Đạo tăng phúc, rất nhanh đã tiêu hao sạch sẽ.

Hồng Hoang thiên địa lần nữa dũng hiện một nhóm cường giả, tân tăng Thiên Đạo Thánh Nhân mấy trăm vị, Chuẩn Thánh phá vạn, Đại La mấy chục vạn.

Bàn Cổ do thử thu hoạch hải lượng tích phân.

Nhưng bất quản là 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】 hay 【Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ】, tiếp theo muốn tương đối chỉnh thể thực lực đề thăng, tích phân cần thiết đều là hải lượng.

Nhãn hạ chút tích phân này có chút không đủ nhìn.

Hồng Hoang vạn linh đã trải qua trận đại đề thăng trăm năm trước, đoản thời gian nội cũng không thích dụng ngoại vật đột phá.

Tiên tồn (giữ) lấy đã, tổng sẽ có ngày tích cóp đủ!

Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên Thần Cung!

Bàn Cổ đoan tọa trên vân đài, trong điện có Thái Thanh đạo nhân, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Hậu Thổ, Minh Hà, Phục Hy, Miệt Thu, Chúc Dung, Cú Mang, Huyền Minh, Khoa Phụ, thập nhị Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả.

Lại đi xuống, chính là lục đại Tổ Vu, Nhân Tộc Tam Tổ, Tứ đại Cổ Tộc thống lĩnh, Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc... những cường giả có tính đại biểu trong hàng ngũ Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thử thời!

Có Tam Giới Chi Chủ, Thiên Đế Phục Hy tiến lên bái đạo: "Khải bẩm Phụ thần, Ngô đã tập kết Tam Giới đại quân, từ Kim Tiên bắt đầu đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng kế ba trăm bảy mươi hai ức (37,2 tỷ)!

Trong đó Chuẩn Thánh cường giả mười vạn tám ngàn số lượng, Đại La giả một ngàn tám trăm vạn, Thái Ất Kim Tiên mấy chục ức, Kim Tiên ba trăm ức.

Tùy thời có thể xuất chiến." Ông!

Nhiêu là người trong điện đều là cường giả, thấp nhất cũng có Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân cảnh, nhưng nghe được con số như vậy, nhịn không được trong lòng run lên.

Nhân Tộc đệ nhất lão tổ Hữu Sào Thị nhịn không được nói: "Phục Hy huynh, ngươi tương Tam Giới cường giả toàn bộ điều động một lần?" Phục Hy cũng không ẩn man, thản nhiên nói: "Mười đi bảy tám, ta lưu lại một bộ phận hậu viện quân.

Một khi chiến sự phía trước xuất hiện tổn thương, có thể bảo chứng lập khắc bổ toàn." "Tê!" Chúng nhân không khỏi đảo hút một ngụm lãnh khí.

Trấn Nguyên Tử nói: "Như thế này, Hồng Hoang há chẳng phải không lưu lại một điểm đường lui?" Lần này Hỗn Độn nhất hành, khiến bọn hắn đối với Ngoại vực Ma thần có một cái thô lược hiểu rõ.

Thực tại mà nói, Chuẩn Thánh phía dưới sát nhập Hồng Hoang, cơ bản sinh tử khó liệu.

Cho dù là Chuẩn Thánh cường giả, cũng chỉ kham kham tự vệ mà thôi.

Hiện tại, trực tiếp trưng điều ba trăm ức Kim Tiên.

Có ích lợi gì sao?

Không sợ người đều chết tại Ngoại vực.

Đến lúc đó Hồng Hoang cường giả khả năng xuất hiện đứt gãy.

Phục Hy lược nhất trầm mặc, trầm giọng nói: "Ngô cho rằng, đương đoạn bất đoạn phản thụ kỳ loạn.

Như ngày nay Hồng Hoang vạn linh thanh thế như triều, đều muốn vì Hồng Hoang công khắc Ngoại vực Ma thần xuất một phần lực, nếu không để bọn hắn tham dự, phản đảo bất mỹ.

Huống chi nếu liền chúng ta đều bại, Chuẩn Thánh phía dưới diệc khó độc hoạt!" Hà chỉ Chuẩn Thánh phía dưới khó có thể độc hoạt, ngay cả Chuẩn Thánh, tầm thường Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải theo đó chôn cùng.

Đại Tổ Vu Đế Giang mục quang trầm trầm nói: "Ngô cho rằng Phục Hy chi ngôn hữu lý.

Ngoại vực Ma thần không thể so với thứ khác, sảo hữu bất thận, tiện là kết cục toàn quân phúc một.

Đối phó bọn hắn, chúng ta không thể có nửa điểm tâm lý may mắn.

Duy có toàn quân xuất kích, động dụng nhất thiết sức mạnh có thể động dụng, không phải ngươi chết thì là ta vong.

Làm như vậy, hoặc hứa Hồng Hoang vạn linh sẽ tử thương thảm trọng, nhưng ta càng nguyện ý tin tưởng, người có thể sống sót tất nhiên sẽ được đột phi mãnh tiến đề thăng.

Hiện tại, chúng ta cần thiết không phải lòng thương hại, mà là phải trong thời gian ngắn khoái tốc trưởng thành." Lời của Đế Giang

khiến không ít người trong điện hãm nhập trầm mặc.

Xác thực, thời điểm này cần thiết không phải lòng thương hại.

Thương hại Hồng Hoang vạn linh, nhưng Ngoại vực Ma thần lại sẽ không thương hại.

Cho dù có thể trốn được kiếp nạn trước mắt, khả năng tiêu dao bao lâu đây?

Ba ngàn năm, ba vạn năm, ba mươi vạn năm?

Vô dụng thôi, mộng đẹp sớm muộn sẽ có một ngày bị đánh vỡ.

Dữ kỳ bị động chờ địch nhân sát tới cửa, không bằng chủ động xuất kích, đánh đối phương một cái trở tay không kịp.

Sớm chết tối chết đều là chết, bảo không chuẩn, có một đám tâm chí kiên nghị, cơ duyên thâm hậu chi bối, mượn nhờ trận chiến này đột phi mãnh tiến, nhất cử đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí Thiên Đạo Cảnh, thù vị khả tri!

Cuối cùng, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người Bàn Cổ.

Bất quản nói bao nhiêu, làm bao nhiêu, cuối cùng người đương gia làm chủ tổng quy là Bàn Cổ.

Tất cả, lấy ý tứ của Bàn Cổ làm chuẩn.

Chờ chúng Thánh sảo hứa lãnh tĩnh lại, Bàn Cổ mới đạm mạc mở miệng: "Không cần thiết phải tranh nữa.

Những năm này, Hồng Hoang sinh linh hoạch đắc ban thưởng vô số, cơ duyên vô tận.

Tại trong ngàn năm, vạn năm lấy được, khả năng trước đây kỷ thập vạn năm, mấy trăm vạn năm đều không nhất định sẽ có.

Cơ duyên thường thường nương theo lấy nguy hiểm.

Hồng Hoang sinh linh dựa vào hải lượng tài nguyên, đắp nặn nên tu vi cảnh giới như ngày nay.

Nếu quả như nhậm do tiêu hóa, mười vạn năm, trăm vạn năm cũng không khả năng có tiến bộ lớn hơn.

Nhãn hạ duy có chiến đấu!

Chiến đấu, mới là lựa chọn duy nhất có thể đột phá cực hạn." Cho nên phải tham chiến rồi sao?

Tuy nhiên sớm biết khả năng sẽ là kết quả này, nhưng nghe đến chỗ này, nhất chúng Hồng Hoang Thánh Nhân nhịn không được tâm thần run lên.

Bàn Cổ mặt không biểu tình nói: "Đem ba trăm ức đại quân án theo tỷ lệ, chia làm mười chi!

Ba ngày sau, đạo đại quân thứ nhất suất tiên đạp nhập 'Hỗn Độn thông đạo'!" "Nặc!" "Tuân mệnh!" Khi Bàn Cổ chân chính bắt đầu phát hào thi lệnh, trong điện không một Thánh nào phản bác, phân phân cung thân lĩnh mệnh!

Ba ngày sau!

"Oanh long long!" Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên, phóng nhãn nhìn lại tất cả đều là mật mật ma ma thân ảnh.

Trong đó Tiên, Ma, Thần, Nhân, Long, Phật, Yêu ứng hữu tẫn hữu.

Thử khắc, đều hóa thành hình người, như cùng phàm gian chờ đợi Đế vương kiểm duyệt đại quân một dạng, tề xoát xoát bài liệt thành từng đạo phương trận.

Thân mang thống nhất phục sức, ngang đầu ưỡn ngực, trên người

đều có trùng thiên sát khí.

"Ông!" Hư không linh quang trán phóng, một đạo thân ảnh khôi hoằng hạo đại hiển hiện tại cửu thiên chi thượng.

Diện mục cổ chuyết, một đôi con ngươi sung xích dấu vết tuế nguyệt, phảng phất vượt qua tuyên cổ, hồn thân trên dưới đầu xạ ra một mạt uy lăng trác tuyệt chi thế.

Khi nhìn thấy đạo thân ảnh trên cửu thiên kia, tất cả Hồng Hoang cường giả đều sôi trào.

Từng cái song mục phóng quang, khó nén ý kích động trong mắt.

Bàn Cổ Thần!

Hồng Hoang duy nhất Bàn Cổ Thần!

Bàn Cổ tịnh vị đa ngôn, mục quang tại hạ phương ức vạn Hồng Hoang cường giả trên người quét qua, tùy thủ điểm ra một chỉ.

"Oanh long" hư không tạc liệt, Thiên Ngoại Thiên thượng không sậu nhiên bị phá khai một cái động lớn.

Nội lý ẩn hiện một con đường thất thải, thông vãng vô tận Hỗn Độn hư không.

Chính là tập hợp Bàn Cổ cùng lục đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, tám trăm Thánh háo thời mấy ngàn năm, cộng đồng chú tạo "Hỗn Độn thông đạo".

Thấu qua thông đạo này, có thể trực đạt Hỗn Độn ngoại vực.

Bách niên thời gian, đủ để Phục Hy tương tin tức tán bá thiên hạ, Hồng Hoang vạn linh giai tri.

Thử khắc, hạ phương đệ nhất phê Hồng Hoang tiên khiển quân, đều thần tình chấn phấn, mâu gian lược hiển vài phần thảm thắc, nhưng lại có kỳ phán chi ý, từng cái ánh mắt chước chước nhìn chằm

chằm hư không thông đạo.

Từ nơi này xuyên qua, là có thể trực diện Hỗn Độn ngoại vực Ma thần sao?

“Xuất phát!” Thiên Đế Phục Hy được Bàn Cổ kỳ ý, trong mắt phiếm một mạt túc nhiên.

Đột ngột đại quát xuất thanh!

Chương 343

"Oanh long!" Hạ phương ba mươi mốt ức đại quân thuấn gian khai bạt.

Tại trước đó, sớm đã diễn luyện vô số lần, chỉ là lần này, không còn là diễn tập, mà là chân chính xuất chinh.

"Oanh long long!" Đại quân khai bạt chi xử, đốn hữu một cỗ hùng hồn tráng khoát chi ý.

Một ngàn, một vạn, mười vạn hoặc hứa không cảm thấy gì.

Nhưng khi trăm vạn, ngàn vạn, ức vạn chi số hội tụ thành một, làm ra động tác tương đồng, chấn hám mang lại là vô dữ luân bỉ.

Bàn Cổ chân thân hiển hóa vu Thiên Ngoại Thiên, mục tống nhóm tướng sĩ này rời đi.

Trong đám người "Minh Hà Lão Tổ" sậu nhiên xuất liệt, hướng về phía Bàn Cổ quỳ một chân trên đất đạo: "Phụ thần, Ngô - Minh Hà thỉnh chiến!" "Phụ thần, Ngô diệc thỉnh chiến!" "Ngô thỉnh chiến!" "Ngô thỉnh chiến!" Chỉ trong nháy mắt, Minh Hà, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Miệt Thu, Chúc Dung, Huyền Minh, Cú Mang, Khoa Phụ phân phân xuất liệt, quỳ thỉnh thủ chiến!

Những người này đều có một điểm chung, đó là thanh nhất sắc Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh.

Thử thời, còn bảo trì trấn định cũng chỉ có Thái Thanh đạo nhân, Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy mấy vị.

Bàn Cổ mục quang tại chúng Thánh trên mặt quét qua, trầm giọng nói: "Minh Hà, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Cú Mang, Khoa Phụ!

Thủ chiến, liền do năm vị chủ trì." "Nặc!" Được Bàn Cổ chi

mệnh, năm Thánh đều chấn phấn mạc danh.

Bàn Cổ từ trong đó chọn lựa ra năm cái, cũng không phải bắn tên không đích.

Minh Hà là lão tư cách trong đó, thủ ác Nguyên Đồ - A Tỳ, thân cụ Sát Lục Đại Đạo, tham chiến thế tại tất hành.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm không cần phải nói, thân cụ "Thời Không Pháp Tắc", hai người liên thủ, cho dù đánh với Chí Tôn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cũng có một chiến chi lực.

Về phần Miệt Thu, Khoa Phụ, hai vị Đạo tắc chi lực cũng đều không yếu.

Kỳ trung Cú Mang càng thiện vu tổ chức chiến đấu, bản thân cụ hữu Mộc chi thần thông diệc là hệ phụ trợ hiếm có, có thể phát huy tác dụng không nhỏ trong đội ngũ.

Khoa Phụ "Ngân Hà chi lực" cũng là nguyên hóa, cơ hồ thái (hái) chúng đa Đạo tắc chi lực chi trưởng, vô luận cấp tốc, công kích, độn không đẳng đẳng, đều là giảo giảo giả trong đó, có thể xưng được thượng là một nhân vật toàn năng.

Tổ hợp như vậy đáp phối tại một chỗ, cho dù ngộ hiểm nguy, cũng có thể tại thời gian đầu tiên đào ly.

Chiến đấu mục đích tịnh không phải là vì để người chết, mà là vì cấp một phen ma lệ.

Không được chọn trúng như Miệt Thu, Chúc Dung, Huyền Minh lược lược có chút thất vọng.

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, nhãn hạ đại chiến khai khải, không làm đệ nhất phê sát nhập Hỗn Độn ngoại vực Hồng Hoang cường giả, tiếp theo rất nhanh sẽ có đệ nhị ba, đệ tam ba...

Những Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả bọn hắn, sớm muộn sẽ có lúc phái thượng dụng tràng, vô phi chờ thêm một chút mà thôi.

Sớm đi muộn đi, không phải đều giống nhau sao?

Cũng đều không phải kẻ ngu, tri hiểu đệ nhất phê xuất chiến Thiên Đạo Đỉnh Phong tính nguy hiểm.

Tương so chi hạ, mấy đại Thiên Đạo Đỉnh Phong bị Bàn Cổ tuyển trúng, minh hiển càng thích hợp xuất chiến, an toàn hệ số cũng muốn cao hơn.

Tất cả đều vì Hồng Hoang thắng lợi cuối cùng.

Mấy người mâu quang thuấn gian kiên nghị!

"Oanh long long!" Chúng Thánh không có nửa phần tha đạp.

Cơ hồ sát na Bàn Cổ phân phối hoàn tất, lấy Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Minh Hà, Cú Mang, Khoa Phụ năm đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Thánh Nhân cầm đầu, hạ phương ba mươi ức Hồng Hoang tiên khiển quân bắt đầu phân phê thứ tiến nhập "Hỗn Độn thông đạo".

"Thặng dư nhân đẳng, trảo khẩn thời gian tu luyện!" Bàn Cổ chúc thác một tiếng.

"Ông!" Thân hình tại sát na gian tiêu tán trong hư vô, đã nhiên tiến nhập trong Hỗn Độn!

Nữ Oa, Hậu Thổ đối thị một cái, "bá bá" khẩn tùy kỳ hậu, tiêu thất tại Thiên Ngoại Thiên.

Còn lại Thái Thanh đạo nhân, Phục Hy đẳng chúng Thiên Đạo Đỉnh Phong lại không động, bởi vì biết Phục thần sẽ có an bài tiếp theo.

Về phần Nữ Oa, Hậu Thổ...

Được rồi, hai vị này cùng Phụ thần quan hệ mạc nghịch, tự nhiên

không thể so sánh.

Hơn nữa Hậu Thổ, Nữ Oa Đạo tắc chi lực cường đại, nếu xuất hiện ý ngoại, cũng có thể đệ nhất thời gian thi dĩ viện thủ!

Hiển nhiên, đây mới là nguyên nhân chân chính Phụ thần mang theo nhị nữ!

Hỗn Độn Hải!

Bàn Cổ cùng nhị nữ tịnh kiên đi, lấy tu vi của hắn tự nhiên không cần mượn nhờ "Hỗn Độn thông đạo" xuyên hành.

Chuyến này sở dĩ đi theo, cũng là vì "Hỗn Độn thông đạo" thủ thứ thí hành, phải tị miễn Ngoại vực Ma thần làm phá hoại.

Tuy nhiên nhãn hạ Ngoại vực Ma thần không có biện pháp thông qua Hỗn Độn Hải, nhưng khó bảo toàn vạn nhất.

Tổng chi, khi đại chiến khai khải một khắc kia, tất cả đều có khả năng phát sinh.

Ngoại vực Ma thần cũng sẽ không buông tha bất cứ một cơ hội nào có thể đả kích Hồng Hoang vạn linh!

Nữ Oa mâu quang chước chước nhìn qua phía trước, phảng phất cách trọng trọng Hỗn Độn hư không, nhìn thấy cảnh tượng Ngoại vực.

Một đôi con ngươi thanh lệ nhiều thêm một tia võng nhiên: "Đại thần, chúng ta lần này có thể thắng sao?" Thử khắc, đã xác lập đại chiến cơ điệu.

Bàn Cổ đã nhiên tấn cấp Đại Đạo Cảnh, liền sẽ không tham dự chiến đấu dưới Đại Đạo.

Hoán ngôn chi, đây là một lần tranh phong giữa Hồng Hoang sinh linh cùng Ngoại vực sinh linh, thượng chí Thiên Đạo Đỉnh Phong

cường giả, hạ chí phổ thông sinh linh đều nang quát trong đó.

Nhưng kiến thức Ngoại vực cường đại xong, vị miễn khiến người có chút tuyệt vọng.

Cho dù luôn luôn tâm thái tốt như Nữ Oa, thử khắc đều có chút thích thích nhiên.

"Nhất định có thể." Không đợi Bàn Cổ trả lời, một bên Hậu Thổ liền một mặt kiên định, trầm giọng nói: "Có Phụ thần tại, chúng ta không có khả năng sẽ thất bại." Đây chính là tâm thanh của Hậu Thổ.

Hoặc giả nói, Vu tộc chúng Tổ Vu đều có một cái cộng tính như vậy.

Đối với Bàn Cổ tín nhiệm vô cùng, bằng quản sự tình có bao nhiêu ly phổ, nhưng chỉ cần có Bàn Cổ tại, đó là tất thắng, thiên mệnh tại ngã.

Nữ Oa trong mắt không khỏi phiếm một mạt cười khổ.

Được rồi, cùng Hậu Thổ tranh cái này, hoàn toàn tranh không lại.

Bàn Cổ nghe thân trắc nhị nữ đàm thoại, nhịn không được khẽ cười một tiếng, khẽ nói: "Vô nhu đa tâm.

Nhãn hạ đại chiến thượng vị khai khải, đỉnh đa chỉ là diễn luyện trước chiến tranh mà thôi.

Ta tin tưởng, Hồng Hoang chung quy sẽ hoạch đắc thắng lợi cuối cùng." Tịnh phi là lời an ủi nhị nữ, hắn xác thực có tín niệm như vậy.

Từ một khắc khai thiên tích địa, Hỗn Độn Ma Thần, Hung thú đã trở thành quá khứ thức.

Tuy là Đại Đạo tạo ra đệ nhất phê sinh linh, nhưng hiển nhiên, đệ nhất phê sinh linh tịnh không thể đạt Đại Đạo dự kỳ.

Sở dĩ mới sẽ có "Khai Thiên Sát Kiếp", dùng máu của ức vạn Ma

thần, đúc nên thiên địa mới.

Hoán ngôn chi, tân thiên địa là Đại Đạo vì viên mãn tự thân, trùng tân sáng tạo ra một loại sinh mệnh hoàn toàn mới.

Tương so với Hỗn Độn Ma Thần, tự nhiên muốn hoàn thiện hơn nhiều.

Nhãn hạ Hồng Hoang vạn linh hoặc hứa thực lực luy nhược, nhưng tiềm lực tuyệt phi Hỗn Độn Ma Thần có thể so sánh.

Nhưng nếu nói như vậy thì Hồng Hoang liền tất thắng, cũng không tẫn nhiên.

Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, thượng lưu một đường sinh cơ.

Một đường sinh cơ này không chỉ lưu cho Hồng Hoang chúng sinh, cũng sẽ lưu cho Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu quả như Hồng Hoang vạn linh thật sự không kham tạo tựu, như vậy Hỗn Độn Ma Thần vẫn có cơ hội thủ đại chi (thay thế).

Cũng hứa "Vận Mệnh Đạo Chủ" vẫn luôn khổ khổ truy tầm thời cơ này.

Tổng chi, làm tốt chính mình là được!

Bàn Cổ luôn luôn không tham tâm.

Nhị nữ cũng không biết có nghe hiểu lời hắn hay không.

Phản chính Hậu Thổ đối với lời hắn nói luôn luôn thâm tín bất nghi.

Về phần Nữ Oa đại khái suất là tin, đi được bước nào hay bước ấy, không có đường khác có thể đi.

Nếu vô pháp kế tục đi xuống, vậy liền nhất bại đồ địa, Hồng

Hoang băng tháp.

Đây là sự tình tất cả Hồng Hoang vạn linh đều không nguyện ý nhìn thấy.

Ký nhiên như thử, "Vậy chỉ có thể thắng!" Nữ Oa trong mắt phóng xạ ra một mạt tinh quang trạc mục, tinh khí thần tại thuấn gian bạt cao đến cực hạn.

Ẩn ước gian, khí tức lại có thượng trướng!

Chương 344

Thời gian trôi qua cực nhanh!

Rất nhanh liền mấy chục năm qua đi!

Tuy nhiên cấu kiến "Hỗn Độn thông đạo" tiêu trừ nguy cơ ẩn tàng trong Hỗn Độn Hải, nhưng cự ly giữa Hồng Hoang thiên địa cùng Ngoại vực tịnh không có nhân thử mà súc ngắn.

Cho nên, xuyên hành trong Hỗn Độn thông đạo, nhưng cựu háo phí mấy chục năm thời gian, mới đi đến tận đầu Hỗn Độn Hải.

Thử khắc!

Hỗn Độn thông đạo nội, nhất ứng Hồng Hoang vạn linh cường giả đều thần tình chấn phấn.

Có thể bị bài tại tối tiền diện tự nhiên cũng là giảo giảo giả trong vạn linh, nhãn kiến Hỗn Độn ngoại vực cận tại nhãn tiền, tự nhiên kích động.

Phía trước, Đại Tổ Vu Đế Giang không phải lần đầu đến Hỗn Độn Hải, nghĩa chính ngôn từ đạo: "Chư vị, Hỗn Độn ngoại vực tuyệt không phải nơi lương thiện.

Đến nơi đó, điều đầu tiên nghĩ đến không phải là như thế nào giết địch, mà là phải xác bảo sống sót.

Trong chúng ta, có siêu chín thành chín đều là chiến lực dưới Đại La Kim Tiên.

Chúng sở chu tri, muốn tại Hỗn Độn trung xuyên hành, tối thiểu cũng phải Đại La Kim Tiên chiến lực.

Bất quá điểm này không cần lo lắng, mục tiêu của chúng ta là công

kích Thánh Thành.

Thánh Thành kia thiết hữu kết giới, có thể trở lan Hỗn Độn chi lực tập kích, tại Thánh Thành nội cũng tịnh không toàn là Ma thần cường giả, diệc có đê giai Ma thần, Hung thú dưới Đại La.

Đó chính là mục tiêu của các ngươi.

Dư hạ Đại La, Chuẩn Thánh cũng không cần kiêu ngạo, bởi vì Vực ngoại Ma thần viễn bỉ tưởng tượng muốn cường đại hơn.

Trong đó Thiên Đạo chi thượng Ma thần, Hung thú càng là tầng xuất bất cùng.

Gặp được dù chỉ một cái, các ngươi đều phải hoàn đản.

Cho nên đi vào thời gian đầu tiên, phải tị khai những cường giả Ma thần kia, do Hồng Hoang Thiên Đạo chi thượng Thánh Nhân cường giả phụ trách trở tiệt." "Nặc!" Hạ phương mấy chục vạn cường giả đều tề tề ứng thanh.

Vô nhất lệ ngoại, đều là hạch tâm nhân vật trong một nhóm đại quân, ít nhất dưới trướng cũng có mấy ngàn người.

Nhiều thì không thể cổ lượng.

Đế Giang phản phục đinh chúc mấy lần chi hậu, mới bế chủy không nói.

Nhất hành nhân thuận theo "Hỗn Độn thông đạo" tiền hành.

Ước chừng sau nửa khắc đồng hồ.

"Ông!" Hư không chấn chiến, một đạo phái nhiên chi lực thuấn gian hoành tảo.

"Đến rồi!" Chúng Thánh trên mặt đều nhiều hơn một mạt trầm ngưng.

Thử phiên xuất chiến trừ bỏ năm đại Thiên Đạo Đỉnh Phong cường giả chi ngoại, còn có nhất ứng Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, Trung đoạn, Sơ đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, đệ nhất phê xuất chiến vô nghi đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Luận công sát năng lực hoặc hứa không phải đệ nhất, nhưng thủ đoạn bảo mệnh lại là thiên hạ vô song.

Trận chiến đầu tiên đối với Hỗn Độn ngoại vực Ma thần tác chiến, vụ tất phải đánh cho phiêu phiêu lượng lượng.

Đế Giang phi thân hiển hóa trước mặt mọi người, trầm giọng nói: "Tất cả cường giả dưới Chuẩn Thánh, tập hợp!" "Oanh long long!" Cơ hồ âm thanh hắn vừa dứt, ba mươi ức đại quân thuấn gian kính vị phân minh phân cát thành hai loại.

Trong đó một loại tự nhiên là đại quân dưới Chuẩn Thánh, chiếm cứ chín thành chín.

Dư hạ số vạn, là Chuẩn Thánh cường giả tùy hành trận chiến này.

Đế Giang cũng không phế thoại, kính trực nhìn về phía những tu giả dưới Chuẩn Thánh kia nói: "Chư vị, sảo hậu Ngô sẽ cùng Chúc Cửu Âm liên thủ thôi động 'Thời Không chi lực', mang theo các ngươi thuấn di sấm nhập một tòa Ngoại vực Ma thần cổ thành.

Nhập nội thời gian đầu tiên, phải tìm chỗ yểm thể thật tốt.

Không cần tham công, lấy thích ứng làm chủ!" "Nặc!" Ba mươi ức đại quân tề thanh cao hát.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đối thị một cái, làm huynh đệ vô số năm sớm đã tâm ý tương thông.

Hai người không còn trì nghi, "Ông" đương tức thôi động tự thân Đạo tắc chi lực.

Thời Gian đạo tắc, Không Gian đạo tắc giao hối.

Hư không đốn thời có một dòng "Thời Không Trường Hà" phiêu đãng xuất hiện.

"Xích lạp!" Trát nhãn công phu, liền đem ba mươi ức Hồng Hoang tu giả bao khỏa trong đó.

Dư hạ số vạn Chuẩn Thánh cường giả cũng không nhàn rỗi, phân phân đề khí liễm thần, chuẩn bị tốt tùy thời sát xuất.

"Xuất phát!" Bạn tùy một tiếng lệnh hạ.

"Oanh long!" Đại quân thuấn thời khai bạt.

Nhất ứng Thiên Đạo Thánh Nhân, Chuẩn Thánh cường giả cơ hồ đệ nhất thời gian sát xuất.

"Oanh oanh oanh!" Xuyên qua một đạo bình chướng vô hình, chúng nhân đốn thời đạp nhập Hỗn Độn ngoại vực hư không.

Nhập mục chi xử, hoang vu một mảnh.

Một đạo cuồng loạn vô tự chi lực phả vào mặt.

Chúng nhân hô hấp bất do đắc cứng lại!

Minh Hà trầm giọng nói: "Hỗn Độn ngoại vực sung mãn vô tự chi lực, so với tình hình Hỗn Độn Hải càng thêm ác liệt, lát nữa tất cả mọi người đều phải khẩn cân theo bộ phạt của ta, bất khả tùy ý thoát ly đại bộ đội!" "Rõ!" Phía sau nhất ứng Chuẩn Thánh cản mang đại thanh ứng hòa.

Không cần Minh Hà nói nhiều, bọn hắn cũng biết sự tình nguy hiểm.

Thời điểm này mà rớt lại phía sau, đó là tìm chết.

Đương hạ Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ thi triển Thời Không

đạo tắc, mang đi ba mươi ức tu giả dưới Chuẩn Thánh.

Minh Hà, Cú Mang, Khoa Phụ ba người thì cùng hơn hai ngàn Thiên Đạo Thánh Nhân, hộ trì số vạn Chuẩn Thánh cường giả nhất đồng sát hướng Ngoại vực Ma thần thành!

Sớm tại trước đó, đã tham minh lối ra.

Phía trước mấy trăm vạn dặm chi ngoại, liền có một tòa cổ thành trú trát, đó chính là mục tiêu của bọn hắn!

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tinh thông "Thời Không chi đạo", tốc độ tự nhiên nhanh đến bay lên.

Tuy nhiên Đạo tắc chi lực trung bao khỏa ba mươi ức Hồng Hoang tu giả, nhưng tịnh không thể kéo chậm tốc độ của bọn hắn.

"Xích lạp!" Ức vạn trượng hư không nhất lược, phía trước một tòa nguy nga cổ thành ẩn ước có thể thấy được.

"Sát!" Bạn tùy chấn thiên tê hống thanh, Minh Hà, Cú Mang, Khoa Phụ mang theo nhất chúng Thiên Đạo Thánh Nhân, Chuẩn Thánh sát tới!

"Oanh long!" Người tại bán không, Minh Hà liền hiển hóa cửu thiên vạn trượng Thánh Nhân chân thân, trong tay "Nguyên Đồ - A Tỳ" khí thế kinh thiên, tự hữu ý cát liệt ức vạn Hỗn Độn.

Một giây sau, mãnh địa đối với cổ thành phía trước một kiếm trảm hạ.

"Xích lạp!" Tiếng bạo liệt vang lên, nhục nhãn khả kiến, kiếm quang kia tung hoành ức vạn dặm chi cự, hung hăng hướng về phía cổ thành rơi xuống!

Khắc này, Ma thần trong cổ thành thuấn gian hãm nhập kinh khủng.

“Bất hảo, có địch tập!” “Hồng Hoang Thánh Nhân, giết.” “Nhanh bị chiến!” “Chuẩn bị nghênh địch!” “Sát!” Bạn tùy từng đạo tê hống thanh, “Oanh oanh oanh!” Cổ thành thượng phương sậu nhiên đẳng thành thiên thượng vạn đạo thân ảnh khôi hoằng.

Mỗi một đạo thân ảnh đều tán phát ra khí tức kinh thiên.

Quan kỳ tu vi, cánh là thanh nhất sắc Thiên Đạo Thánh Nhân Cảnh.

Cầm đầu là một tên Cửu đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân, diệc là Ma thần “Thần Chủ Cảnh”.

Khi nhìn thấy đạo kiếm quang khủng bố bên chân trời kia.

“Tê!” Tên Thần Chủ Cảnh Ma thần không khỏi đảo hút ngụm lãnh khí.

Cơ hồ cũng không nói nhảm, huy động trường thương trong tay, mãnh địa nhất thương thứ xuất.

“Oanh long!” Thiên khung tạc liệt.

Thương xuất như long, tán phát thao thiên uy áp.

Nhưng Minh Hà trảm xuất một kiếm kia, càng uẩn hàm ý trảm thần sát tiên khủng bố.

“Xích lạp...

Bành!” Khi hai người tương chàng, đốn thời bạo phát ra cự hưởng kinh thiên.

Thương mang chưa thể trở cách phiến khắc, đương tràng liền bị kiếm quang trảm thành toái phiến.

Kiếm quang khí thế như hồng, ti hào không giảm uy năng.

“Oanh long!” Khi kiếm quang trảm tại cổ thành thượng, nhạ đại cổ thành trực tiếp bị một phân thành hai.

Chương 345

Vô số Ma thần, Hung thú thảm tử dưới một kiếm này.

Nhất thời gian, cổ thành đại loạn.

Vô số đạo thân ảnh trùng thiên, thân ảnh mật mật ma ma, túc có mấy chục vạn chi đa.

Tu vi thanh nhất sắc Chuẩn Thánh trở lên.

"Xích lạp!" Hư không quang ảnh lưu chuyển.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm hợp lực, mãnh địa đem "Thời Không Trường Hà" giá cấu bên trong cổ thành.

"Bá, bá, bá!" Sớm đã nhận được chỉ lệnh, Hồng Hoang vạn linh đại quân cơ hồ đệ nhất thời gian sát ra ngoài.

Đều mão túc kình, gặp người là giết, căn bản mặc kệ là Ma thần hay Hung thú.

"Oanh oanh oanh!" Lưu thủ thành nội Ma thần, Hung thú còn chưa kịp phản ứng, liền làm đao hạ quỷ.

Nhưng trong đó cũng không thiếu một số Ma thần lợi hại, tại đoản tạm trầm tịch chi hậu, rất nhanh phản ứng lại.

"Xích lạp!

Oanh!" Song phương bắt đầu thảm liệt tư sát.

Binh đối binh, tướng đối tướng!

Chuẩn Thánh dưới có Chuẩn Thánh dưới tư sát, Chuẩn Thánh trên cũng có Chuẩn Thánh trên tư sát.

Tòa cổ thành này lâm cận "Hỗn Độn Hải", có lẽ vì khoảng thời

gian trước khai tịch "Hỗn Độn thông đạo" dẫn phát dị tượng, đã nhiên khiến Ngoại vực chúng Ma thần bảo trì túc cú cảnh giác.

Trực quan nhất biểu hiện là, trong ba mươi sáu vực Vực chủ, chỉ cần có tiếp giáp với Hỗn Độn Hải, đều từ dư hạ các nơi thành trì trưng điều binh lực, tận khả năng đề thăng phòng thủ chi lực tại một địa điểm.

Thậm chí gia phái một hai tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Chúa Tể Ma Thần thủ hộ.

Binh đối binh, tướng đối tướng.

Minh Hà một kiếm trảm phá cổ thành xong, "Bá" thân hình kính trực phi lược trường không, rơi tại đầu thành.

Tại trước mặt hắn, chính là thành chủ tòa thành này, một gã Thần Chủ Cảnh cường giả.

Minh Hà hai lời không nói, lại một kiếm trảm hạ.

"Phốc xuy!" Tên Thần Chủ Cảnh cường giả kia, căn bản không có sức hoàn thủ, đương tràng liền bị trảm rớt đầu.

"Hỗn trướng, dám giết Ngô Vực ngoại thành chủ?

Đáng chết!" Bạn tùy một đạo lệ quát thanh.

"Oanh long!" Một đạo khí tức bàng bạc sậu nhiên từ viễn xử thăng lên, Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh.

Không chỉ một đạo, mà là mấy đạo.

"Oanh oanh oanh!" Bạn tùy đệ nhất danh Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần xuất hiện, rất nhanh tứ diện bát phương đều có từng đạo khí tức tương ứng.

Một, hai, ba, bốn, năm... túc túc có chín đạo chi đa.

Cự ly viễn cận bất nhất.

Gần nhất cũng có ba vị.

Miệt Thu tuy nhiên thành tựu "Thiên Đạo Đỉnh Phong" thời gian muộn, nhưng năng lực thống trù lại rất mạnh.

Cảm ứng khí tức thăng đẳng tứ diện bát phương, đương cơ lập đoạn đạo: "Đại gia chia nhau hành động, tại thời gian ngắn nhất công khắc nhãn tiền thành trì!" "Rõ!" Nguyên bản hối tụ bên người hắn nhất chúng Chuẩn Thánh cường giả đốn thời phân tán ra.

"Oanh long long!" Các tự thôi động thần thông chiến kỹ, trực bôn thành nội Ma thần, Hung thú sát tới.

Thử thời, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đã thành công đem ba mươi ức Hồng Hoang đại quân tống nhập thành nội.

Cảm ứng tứ diện thăng lên khí tức, không khỏi bạo quát một tiếng.

"Oanh long!" Hai người liên thủ, thôi động "Thời Không chi lực".

"Xích lạp" ức vạn trượng hư không tạc liệt, một tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần vọt tới trước nhất, chưa kịp phản ứng liền bị một cỗ Thời Không chi lực tập kích.

"Bá!" Lại mở mắt ra, đã thấy Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ sát tới.

Một cái thôi động Tiên Thiên Chí Bảo "Hỗn Độn Chung", trấn áp cửu thiên thập địa.

Một cái thôi động "Thời Không Bảo Kính", phảng phất liên thông Thời Không Chi Thành, đạo tắc chi lực khủng bố di tán.

"Oanh long long!" Tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần kia chưa kịp phản ứng, liền bị ngạnh sinh sinh trấn áp xuống.

“Oanh oanh oanh!” Kịch liệt bạo tạc thanh vang lên, Đế Giang, Chúc Cửu Âm huy động nắm đấm, thanh thanh như lôi cổ, hào không lưu tình hướng về phía não môn tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia mà nện.

Thông Thiên Kiến Mộc Thần Thụ!

Minh Hà đồng dạng tỏa định một tên “Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh” Ma thần.

“Bá!” Một đạo huyết sắc trường hồng kinh thiên, tái xuất hiện thì đã tại ức vạn dặm chi ngoại.

Trong tay “Nguyên Đồ - A Tỳ” chấn động.

“Xích lạp!” Một trắng một đỏ hai đạo kiếm quang thứ mục, trực bôn tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần đang lao tới trảm hạ.

“Oanh!” Tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia chiến lực diệc không yếu, trong tay huy vũ một cây trường thương, mãnh địa hư không trát hạ.

Tức thời, kiếm quang tạc liệt.

Tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia cũng bị bức đảo thối nửa bước.

“Tử!” Minh Hà bạo quát một tiếng, tái độ sát lên.

Hắn tu chính là “Sát Đạo”, tiên hậu lại được “Hỗn Loạn Đại Đạo”, “Sát Lục Đại Đạo”, như ngày nay sớm đã thanh xuất vu lam thắng vu lam, đi ra con đường sát lục hoàn toàn mới.

Cố nhất chiêu nhất thức gian, đều cấp nhân một loại cảm giác sát phạt vô thất, hữu ngã vô địch.

“Oanh oanh oanh!” Tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần kia bị đánh cho lăng bức, bộ bộ hậu thối!

Hiện tại còn lại Miệt Thu cùng Khoa Phụ, hai người nhìn nhau một cái, Miệt Thu trầm giọng nói: "Trở địch vu ngoại, chúng ta liên thủ!" "Hảo!" Khoa Phụ cũng không phế thoại.

Như ngày nay hạ phương cổ thành luân làm chiến trường của bọn hắn.

Binh đối binh, tướng đối tướng, tạm thời sẽ không có nguy hiểm.

Nhưng nếu để đám Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần này sát tiến vào, vậy thì không nhất định rồi.

Hiện tại phải làm là trở chỉ những tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần này nhập cảnh.

Giới thời, hạ phương chiến cục tự nhiên ổn thao thắng khoán, cũng năng đạt được tác dụng luyện binh.

Trận chiến đầu tiên đối với Vực ngoại Ma thần dụng binh, ý nghĩa cực đại.

Hứa thắng bất hứa bại!

"Xích lạp!" Khoa Phụ một bước đạp không, thôi động Ngân Hà chi lực.

Ức vạn tinh thần chi quang tốc biến, hư không câu lặc xuất một con đường mỹ lệ mộng huyễn.

Một giây sau, Khoa Phụ thân ảnh kính trực xuất hiện tại ức vạn dặm chi ngoại.

Quan kỳ tốc độ, cánh cận thứ (chỉ kém) so với tinh thông Thời Không Đại Đạo như Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

"Oanh!" Khoa Phụ tại sát na xuất hiện, liền huy động "Đào Mộc Trượng" trong tay.

"Oanh long!" Một đạo Ngân Hà chi lực bàng bạc bạo phát, do như

thiên trụ đảo tháp, trực bôn tên Hỗn Độn Ma Thần thứ ba đang đuổi tới niễn áp xuống.

Tên Hỗn Độn Ma Thần kia năng tu chí Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh, tự nhiên không phải kẻ yếu.

Nhãn khán Khoa Phụ triều mình sát tới, bất do đắc gào thét một tiếng.

"Oanh" một chiếc thiết bổng cự đại vô cùng hoành không tạp hạ.

Khi hai người tương chàng, đốn thời bạo phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Bành!" Khoa Phụ thân ảnh đương tràng bị tạp bay ra ngoài.

Tuy nhiên cũng tu Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh, nhưng so với tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần đối chiến minh hiển kém hơn một bậc.

Án lý mà nói, Khoa Phụ sở tu Ngân Hà chi lực không yếu.

Khả soa là soa tại, đột phá niên hạn không dài.

Chương 346

Như ngày nay, cũng bất quá ngàn năm thời gian.

Cùng những Chúa Tể Ma Thần dựa vào tuế nguyệt đắp nặn ức vạn năm ở Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh, tự nhiên vô pháp tướng đề tịnh luận.

Nhãn khán tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia muốn thừa thắng truy kích, một gậy nện lên người Khoa Phụ.

"Ông!" Hư không chấn động!

Lại là Cú Mang tại quan kiện thời khắc đuổi tới.

Cổ tay rung lên.

"Ông!" Một căn Thông Thiên Chi Mộc sậu nhiên phù không.

"Oanh long long!" Phổ nhất xuất hiện, liền trình phong trướng chi tư.

Chính là cơ duyên sở đắc "Thông Thiên Kiến Mộc" chi nha (mầm/nhánh).

Đây là thần vật trong truyền thuyết, tương truyền từng liên thông chư thiên vạn giới, Hồng Hoang diệc chỉ là một trong số đó.

Chân giả bất khả tri, nhưng cho dù chỉ là một tiệt chi nha trong đó, cũng cường đại vô cùng.

"Oanh long!" Trát nhãn công phu, Thông Thiên Kiến Mộc chi nha kia liền trướng đến ức vạn trượng cao, trực bôn tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia trấn áp xuống.

"Oanh long long!" Cùng lúc đó.

Ức vạn dặm chi ngoại, Hỗn Độn Hải biên duyên.

Bàn Cổ cùng Hậu Thổ, Nữ Oa thân hình ẩn ước phù hiện, nhưng tịnh vị tiến nhập Hỗn Độn ngoại vực.

Hỗn Độn ngoại vực là địa bàn của "Vận Mệnh Đạo Chủ", Bàn Cổ không muốn sớm như vậy bạo lộ tu vi của mình.

Nhãn kiến đại chiến khai khải, Nữ Oa có chút xuẩn xuẩn dục động đạo: "Đại thần, muốn ta đi qua hỗ trợ sao?" "Không cần!" Bàn Cổ trực tiếp đả tiêu ý niệm của nàng: "Một nhóm xuất chiến gồm năm đại Thiên Đạo Đỉnh Phong, hai ngàn Thiên Đạo Thánh Nhân, ba vạn Chuẩn Thánh, đều đang cấp nhu tràng chiến đấu này giúp ổn cố tự thân Đạo cảnh.

Trừ phi vạn bất đắc dĩ, phủ tắc (nếu không) ai cũng không cần sáp thủ.

Nhãn hạ cục thế thượng hảo!" "Được rồi!" Nữ Oa có chút tiết khí, nhưng Bàn Cổ nói rất có lý.

Hiện tại khơi mào đại chiến, mục đích là vì thối luyện Hồng Hoang chúng tu.

Nếu mỗi lần đều lấy ưu thế áp đảo nghiền ép đối thủ, vậy còn có ý tứ gì?

Không gấp, đánh đánh xem sao đã!

"Oanh long!" Cơ hồ trong lúc hai người nói chuyện, trong tràng Đế Giang, Chúc Cửu Âm triệt để bạo phát.

Chiến lực của bọn hắn vốn cường đại, đơn độc một cái đều có thể độc chiến một tên "Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh" Ma thần không rơi xuống hạ phong.

Như ngày nay nhị hợp nhất, lại thêm bỉ thử Đạo tắc chi lực tương hợp, uy năng sở năng bạo phát càng mạnh.

“Oanh long long!” Trước sau bất quá mấy chục giây thời gian, hai người Đại Đạo tương hợp, kính trực niễn áp tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần trước mắt.

“Bành!” Đế Giang hiển hóa Cửu thiên vạn trượng Tổ Vu chân thân, cao cử “Hỗn Độn Chung” trong tay, mãnh địa hoành không tạp hạ.

Tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia cảm ứng được nguy cơ, muốn hậu triệt.

Đáng tiếc, lại bị Chúc Cửu Âm thôi động “Thời Không Bảo Kính”, một mạt Thời Không chi lực trán phóng, lao lao cố định hắn tại nguyên địa.

“Oanh long long!” Khi “Hỗn Độn Chung” nện xuống sát na, tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần kia đương tràng bị nện cho thất điên bát đảo, pháp lực hoán tán, đầu óc vựng hồ hồ một mảnh.

Một bên Chúc Cửu Âm bắt lấy cơ hội, “Thời Không Bảo Kính” trong tay biến hóa, bằng không huyễn hóa ra một thanh “Thời Không Chi Kiếm” thô to!

“Xích lạp!” Một kiếm trảm hạ.

Thượng tại mê hồ trung Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần, đương tràng bị trảm rớt đầu.

“Ông!” Một điều Đạo tắc chi lực trùng thiên, kỳ gian ẩn ước có thể thấy được thân ảnh tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia.

Không đợi hắn đào độn.

“Oanh, Oanh!” Hỗn Độn Chung, Thời Không Bảo Kính đồng thời trấn áp xuống.

Đạo tắc Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh kia đương tràng liền bị chia

làm hai.

"Hưu hưu!" Phân biệt bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm đoạt được.

Một tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Đại Đạo trân quý phi thường, cho dù cùng tự thân thuộc tính bất hợp, nhưng nếu phá toái chi hậu, hóa vi thuần túy Đạo tắc chi lực dung nhập tự thân, cũng sẽ đối tự thân Đạo cảnh sản sinh cự đại bang trợ.

Nếu có thể học Bàn Cổ một dạng, đem tặng dư cho Thiên Đạo Thánh Nhân có thiên phú, tối thiểu cũng có thể đản sinh một tên Cao đoạn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Cụ thể thao tác thế nào, tự do bọn hắn quyết định.

"Bá!" Hiện tại không phải lúc chia chác, giải quyết đối thủ của mình xong, hai người quả đoán sát hướng tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần đang củ triền với Minh Hà.

Hiện tại, chiến trường Thiên Đạo Đỉnh Phong chi thượng bị khai tịch ba chỗ.

Một chỗ đã giải quyết.

Minh Hà một chỗ, Cú Mang cùng Khoa Phụ một chỗ.

Tương so chi hạ, Minh Hà chiến lực kinh nhân, nếu cùng hắn phối hợp, định có thể tại đệ nhất thời gian chém giết đối thủ.

"Oanh, Oanh!" Hai người hàng lâm sát na, không có đa dư phế thoại, trực tiếp phát động "Thời Không chi lực!" "Oanh long!" Hư không một dòng trường hà phiêu đãng, trực bôn tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần kia trấn áp xuống.

Minh Hà sớm tại trước đó đã cảm tri được động thái của Đế Giang, Chúc Cửu Âm, đối thử tịnh không cảm thấy ý ngoại, phản đảo tại đệ nhất thời gian bão hòa.

“Xích lạp!” Một đạo kinh thiên kiếm quang trảm xuất.

Phối hợp với động tác của Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

“Ông!” Tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần kia thốt bất cập phòng, hạ ý thức hậu thối nửa bước.

Đốn thời lạc nhập trong “Thời Không Trường Hà”.

Trong lòng rùng mình, ý thức bất diệu, bính mệnh thôi động pháp lực.

Nhưng nhậm bằng pháp lực cường đại như thế nào, thử khắc đều như trâu đất xuống biển.

Thời Không chi lực vốn cường đại, huống chi Đế Giang, Chúc Cửu Âm mượn nhờ chi lực của Hỗn Độn Chung và Thời Không Bảo Kính.

Từ vừa mới bắt đầu, đã không có tính công bằng đối chiến.

Muốn chính là tại thời gian ngắn nhất diệt sát đối thủ.

Minh Hà tự nhiên sẽ không buông tha đại hảo chiến cơ này!

“Oanh long!” Trong tay Nguyên Đồ - A Tỳ hai đại hung kiếm bị thôi phát đến cực hạn.

Một đỏ một trắng hai đạo kiếm quang trùng thiên, tán phát hung lệ vô thất kiếm ý.

“Oanh long long!” Một giây sau, hai đạo kiếm quang hoành không trảm hạ!

“Không...” Tên Ma thần bị Thời Không Trường Hà trở cách kia đốn thời phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Trong mắt sung mãn vô tận kinh tủng cùng sợ hãi.

Cho dù Hỗn Độn Ma Thần hung tàn bạo ngược, diện đối tử vong

thuấn gian cũng không khả năng bảo trì đạm định.

"Ông!" Tại kịch liệt tránh trát hạ, Thời Không Trường Hà nguyên bản bao khỏa xuất hiện sát na tùng động.

Nhưng không đợi hắn cao hứng, hốt giác biến thể sinh hàn.

Ngẩng đầu, thấy một mạt hồng quang diệu mục tốc biến.

"Xích lạp!" Trước mắt một mảnh hắc ám.

Huyết quang kinh thiên, tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần kia đương tràng liền bị kiêu thủ.

"Không!" Lại một đạo tiếng rống kinh thiên.

"Nhĩ đẳng đáng chết!" "Dám can đảm chém giết huynh đệ Ngô đẳng, tội đáng vạn chết!" Chậm nửa nhịp, mấy tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần còn lại cũng không nghĩ tới chiến lực đám người Đế Giang như thế bưu hãn, trát nhãn công phu đã tiếp liên chém giết hai đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần.

Thử khắc, trừ bỏ tên Ma thần cuối cùng ly khai giác viễn (ở khá xa) ngoại, đã có ba tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần liên mệ sát tới.

Không chỉ như vậy, tại bất viễn xử có một nhóm Thần Tôn, Thần Vương cấp Ma thần cường giả phong ủng mà đến.

Hiển nhiên thành trì phụ cận, được Vực chủ mệnh lệnh đến trì viện.

Đế Giang diện sắc trầm xuống, đương cơ lập đoạn đạo: "Minh Hà, đi trợ Cú Mang, Khoa Phụ chém giết tên Ma thần còn lại kia.

Mấy cái này, ta cùng Chúc Cửu Âm trước ngăn cản!" "Được!" Minh Hà tâm thần chấn động, cũng không hỏi nhị nhân Đế Giang, Chúc Cửu Âm chi lực như thế nào ngăn được ba đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Cảnh Ma thần.

Hiện tại đương vụ chi cấp, là giải phóng càng nhiều chiến lực của phe mình.

Chương 347

Chỉ cần hợp lực Cú Mang, Khoa Phụ tái trảm một tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần, là có thể giải phóng sơ tam đại Thiên Đạo Đỉnh Phong.

Giới thời, liền là một vòng tư sát mới.

"Sát!" Một bước đạp không!

"Oanh long!" Minh Hà người chưa tới, kiếm quang đã tới.

Nhắm chuẩn không khích, một kiếm phá không!

"Xích lạp!" Vạn trượng hư không tạc liệt, tên Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần đang cùng Cú Mang, Khoa Phụ đối chiến kia chưa kịp phản ứng, liền bị một kiếm trảm trúng vai.

"Phốc xuy" huyết thủy tứ tiễn.

Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần trong miệng phát ra một tiếng thống khổ tê hống, lại đệ nhất thời gian hậu thối, một mặt cảnh giác nhìn về phía Minh Hà.

Bị Đế Giang, Chúc Cửu Âm liên thủ triền trụ, ba đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần thử khắc đang phấn lực tránh trát.

Tuy nhiên "Thời Không Trường Hà" cường đại vô cùng, nhưng ba đại Thiên Đạo Đỉnh Phong Ma thần cũng không phải dễ trêu.

"Oanh long long!" Ba đường Đại Đạo pháp tắc đãng dạng, sở qua chi xử, phá diệt vô tận hư không Hỗn Độn.

Cũng may Đế Giang, Chúc Cửu Âm thủ ác "Hỗn Độn Chung", "Thời Không Bảo Kính" đẳng chí bảo, mới có thể lao lao khiên chế ba đại Ma thần.

Nếu không, ba đại Ma thần sớm đã thoát khốn mà ra.

Nhiêu là như thế, chỉnh dòng Thời Không Trường Hà cũng đang động đãng bất an.

Trong đó một tên Ma thần Chúa Tể đầu sinh độc giác, khí tức cường đại vô thất, cương xoa trong tay càng là phong duệ vô thất.

"Oanh long!" Thường thường một ký cương xoa đâm ra, đều có thể tại trên Thời Không Trường Hà phá khai một đạo lỗ hổng.

Đại bộ phận chú ý lực của Đế Giang liền bị tôn Độc Giác Ma Thần Chúa Tể này khiên dẫn.

Trong tay "Hỗn Độn Chung" hoa quang lưu chuyển, đầu xạ xuất một mạt hổ phách sắc lưu quang.

"Oanh long long!" Một đạo khí tức thương mang vô thất di tán, tự khả trấn áp cửu thiên thập địa!

Mỗi mỗi khi tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể kia muốn thoát khốn mà ra, đều sẽ bị một ký "Hỗn Độn Chung" kịp thời trấn áp trở về.

Như thế tiếp liên số lần, tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể kia phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

"Oanh!" Tại thời điểm này, một đạo kiếm quang minh hoảng hoảng sạ phá hư không!

Ân?

Đế Giang, Chúc Cửu Âm tại đệ nhất thời gian sát giác.

Bất quá hai người tịnh không có trở lan, bởi vì cảm tri được người sát tới là "Minh Hà Lão Tổ".

Bang thủ đến rồi.

Cho dù không có đề tiền thông khí, cũng minh bạch ý đồ của Cú

Mang, Khoa Phụ, Minh Hà.

Minh Hà thử khắc đến đây, hiển nhiên là muốn cùng bọn họ liên thủ, trước trảm một tên Ma thần.

"Tốt!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm trong mắt tinh mang sạ hiện.

"Oanh!" Cơ hồ đồng nhất thời gian, tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể tái độ huy động cương xoa sát xuất.

Lần này, dụng tận toàn lực.

"Oanh long!" Thời Không Trường Hà kính trực bị tê liệt một đạo lỗ hổng.

Ân?

Một giây sau, Độc Giác Ma Thần Chúa Tể lại có chút ngốc trệ.

Bởi vì trở ngại trong tưởng tượng tịnh vị xuất hiện.

Quên rồi?

Hết sức rồi?

Bất quản!

Ý thức đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, Độc Giác Ma Thần Chúa Tể cố không được nhiều như vậy.

"Oanh long!" Thể biểu Đạo tắc chi lực cổn đãng, kính trực xuyên qua "Thời Không Trường Hà".

"Cáp cáp cáp, hai con sâu kiến đáng chết, các ngươi chết chắc rồi!" "Xích lạp!" Không đợi hắn hưng phấn, hốt giác biến thể sinh hàn.

Ngẩng mắt, liền thấy một bó kiếm quang hạo đại hung lệ hoa phá trường không.

Sở qua chi xử, hư không kính trực bị phẫu thành hai nửa.

Minh Hà như ngày nay kiếm đạo tạo nghệ đăng phong tạo cực.

Một kiếm này, không những có truyền thừa của Sát Lục Ma Thần, Hỗn Loạn Ma Thần, Ma Tổ La Hầu, càng có bóng dáng Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ do Bàn Cổ sở truyền tại nội.

Như ngày nay đã bị dung hội quán thông, hóa thành kiếm chiêu của mình.

Một kiếm trảm xuất, đốn hữu trảm thiên chi uy!

"Tê!" Độc Giác Ma Thần Chúa Tể đảo hút một ngụm lãnh khí.

Ý thức được hắn xuất hiện khả năng không phải một cái xảo hợp, mà là đối thủ cố ý thiết kế.

"Gặp ma phiền phức rồi." Nhưng có thể để hắn quay về sao?

Bất nguyện hay không nguyện ý, thì Thời Không Trường Hà kia sớm tại sát na hắn thoát thân ra đã trọng tân phong bế.

Về cũng về không được nữa.

"Chỉ có thể giết!" Độc Giác Ma Thần Chúa Tể trong mắt hung quang dũng động, thuấn tức kiên định tín niệm.

"Oanh long!" Thể nội Đạo tắc chi lực phun dũng, cương xoa trong tay đốn thời phóng xạ ra hồng quang minh diễm diễm, uyển nhược huyết dịch sềnh sệch, lại thấu một mạt hắc ám thâm thúy trầm tịch.

Một giây sau, cương xoa hoành không huy xuất.

"Oanh long long!" Một đường sở qua, phá diệt vô cùng hư không Hỗn Độn.

Khi đạo kiếm quang kia cùng nó tương chàng sát na.

"Bành" cự đại bạo tạc thanh vang lên, quang mang thất thải huyến lạn thuấn gian sung xích chỉnh cái hư không.

Thính giác, thị giác tại đồng nhất thời gian tang thất.

Chỉ y hi có thể cảm ứng được năng lượng ba động khủng bố.

Tràng cảnh bực này phảng phất trì tục ngàn trăm vạn năm, lại tượng chỉ có một thuấn gian.

"Ông!" Chờ thị giác tái độ khôi phục, lại thấy kiếm quang bên chân trời sớm đã phá diệt.

Thủ đại chi là một tên huyết y đạo nhân, tay cầm một trắng một đỏ hai thanh trường kiếm, kiếm thân chiến động, tán phát thao thiên hung lệ chi khí.

Tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể kia, tay cầm cương xoa, trong mắt ẩn hữu vài phần kỵ đạn.

"Oanh long!" Tại nhị giả đối trì chi tế, hạ phương "Thời Không Trường Hà" trung sậu nhiên truyền ra một tiếng bạo tạc kịch liệt.

Ân?

Độc Giác Ma Thần Chúa Tể tiên là sững sờ, kế tiếp tựa hồ ý thức được cái gì, diện sắc sậu biến.

Điệu hổ ly sơn?

"Oanh!" Nhãn kiến bạo lộ, Đế Giang, Chúc Cửu Âm tại một khắc này cũng không còn yểm sức mục đích của mình.

Chúc Cửu Âm toàn lực thôi phát "Thời Không Bảo Kính", minh minh trung phảng phất cấu kiến một đạo thông đạo, liên thông "Thời Không Chi Thành" viễn tại Hồng Hoang Thiên Ngoại Thiên.

Hoán làm người khác, là sự tình không có khả năng.

Hỗn Độn Hải, đủ để trở cách nhất thiết.

Nhưng như ngày nay, Hỗn Độn Hải nội bị đả thông một đạo thông

đạo, có thể trực đạt Hồng Hoang thiên địa, như vậy nhất thiết đều biến thành khả năng.

"Oanh long long!" Vô cùng vô tận Thời Không chi lực dũng hiện, được "Thời Không Chi Thành" gia trì, sức mạnh Chúc Cửu Âm đốn thời bạo trướng một đại tiệt.

Nhất kỷ chi lực, thao tung "Thời Không Trường Hà", ổn ổn áp chế trụ hai đại Ma thần Chúa Tể còn lại bị khốn tại trong sông.

Không xuất thủ Đế Giang cũng không nhàn rỗi, thủ thác "Hỗn Độn Chung".

"Đông!" Bạn tùy một đạo chung minh thanh cự đại.

Chương 348

Hỗn Độn Chung hóa thân ức vạn trượng cao, trực bôn một tôn Ma thần Chúa Tể trong Thời Không Trường Hà trấn áp xuống.

Thời Không Trường Hà vốn là Đế Giang cùng Chúc Cửu Âm liên thủ sở hóa.

Cố, Hỗn Độn Chung lạc hạ sát na, căn bản không có ti hào cách ngại, nhất xuyên mà qua.

"Oanh long long!" Trấn áp chi lực khủng bố trực tiếp tác dụng lên người tên Ma thần Chúa Tể kia.

Tên Ma thần Chúa Tể kia vốn đang để đáng "Thời Không Trường Hà" tập kích, nào ngờ Đế Giang sẽ đột nhiên sát xuất.

Lại thêm "Hỗn Độn Chung" bản thân là chí bảo tập hợp Thời Không chi lực vu nhất thể, có thể xuyên toa hư không.

Chờ sát giác thì đã nhiên bất cập.

"Bành!" Hỗn Độn Chung hung hăng nện lên người tên Ma thần Chúa Tể kia.

Đương tràng tương chi tạp đến nhãn mạo kim tinh, dưới chân một cái lảo đảo, thân tử dao hoảng.

"Thừa dịp ngươi bệnh, đòi mạng ngươi!" Đế Giang cũng là lão thủ, đương nhiên sẽ không buông tha chiến cơ.

"Oanh long!" Cước đạp Thời Không Trường Hà, tả hữu khai cung.

"Phanh phanh phanh" quyền đầu như vũ mạc, trực bôn tên Ma thần Chúa Tể kia lạc hạ.

Duy thính được trận trận trọng quyền kích đả chi thanh truyền xuất.

Ẩn ước giáp tạp từng tiếng thảm khiếu.

Tê!

Thử khắc, tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể thoát xuất Thời Không Trường Hà đã nhiên ý thức được.

Vừa mới đích xác là một cái cạm bẫy.

Chỉ bất quá, cái cạm bẫy này lại không châm đối với hắn, mà là châm đối với hai tên Ma thần Chúa Tể còn lại.

Trong ba người, đương nhiên chiến lực của hắn tối vi cường đại.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm hiển nhiên nhìn ra một điểm này, cho nên mới sẽ cố ý thả hắn ra.

"Đáng chết!" Ý thức mắc lừa, Độc Giác Ma Thần Chúa Tể cũng không còn hứng thú cùng Minh Hà tại đây đối trì.

"Oanh long!" Một bước đạp không, liền muốn hướng về phía Thời Không Trường Hà phóng đi.

Minh Hà sớm tại khi Độc Giác Ma Thần Chúa Tể bị bức xuất Thời Không Trường Hà đã tri hiểu ý đồ của Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Hoán câu nói, tri hiểu nhiệm vụ của mình, chính là triền trụ tên "Ma thần Chúa Tể" này!

Như ngày nay nhãn khán Đế Giang đang nhất lực bác sát tên Ma thần Chúa Tể kia tại quan kiện thời khắc, dung cho gia hỏa này tiền khứ đảo loạn sao?

"Lưu lại đi!" Một tiếng bạo quát.

"Bá!" Minh Hà thân hình trực tiếp đẳng không, uyển nhược một

con huyết sắc trường long phi quyển, thập vạn trượng chi cự nhất xuyên mà qua.

"Oanh oanh!" Trong tay Nguyên Đồ - A Tỳ song kiếm giao chức, hồng bạch tương gian, uyển nhược tại thử khắc hợp vi nhất thể.

Cơ hồ đồng nhất thời gian, một đạo kiếm ý bàng bạc lăng lệ, hung ngoan vô thất sậu nhiên di tán thiên địa.

Cho dù cách rất xa đều cấp nhân một loại cảm giác tâm quý vô thất.

"Tê!" Phía trước Độc Giác Ma Thần Chúa Tể vừa mới mại xuất cước, chỉ giác hậu bối lạnh sưu sưu một mảnh.

Thử khắc, nếu bất quản bất cố, xác thực có thể tại thời gian đầu tiên cản hồi "Thời Không Trường Hà", cứu viện hai đại Ma thần Chúa Tể còn lại.

Nhưng như thế cũng sẽ bạo lộ tại dưới kiếm Minh Hà.

Một kiếm xuống dưới, cho dù có thể bất tử, cũng sẽ mất đi nửa cái mạng!

Làm sao bây giờ?

Nếu không đi, trong tình huống đồng bạn bất địch, khả năng sẽ bị Đế Giang hoạt sinh sinh đánh nổ.

Tất cánh, thân xử trong Thời Không Trường Hà, đồng bạn sẽ chịu Thời Không chi lực trấn áp.

Nhưng nếu đi thì sẽ có nguy hiểm.

Tại dưới loại tình huống này bị trọng thương, cơ hồ cùng tất tử (chắc chắn chết) không phân biệt.

Tại giữa chết đồng bạn và chết mình, hắn rất nhanh tố xuất quyết trạch.

Đương nhiên trước bảo trụ chính mình!

"Oanh long!" Độc Giác Ma Thần Chúa Tể thu hồi nửa bàn chân mại xuất, hồi thân liền một ký cương xoa hoành không sát hồi.

"Oanh long long!" Ức vạn trượng hư không tạc liệt, một đạo ba văn khủng bố thuấn gian khoách tán khai.

Đồng nhất thời gian, Minh Hà uấn nhưỡng đã lâu một kiếm chung vu trảm xuất.

Trong lòng lược lược có chút di hám.

Nếu quả như Độc Giác Ma Thần trọng tình trọng nghĩa một chút, hoặc hứa năng sáng tạo một cái kỳ tích: Một kiếm tương chi bác sát!

Đáng tiếc.

Bất quá cũng không có gì, phản chính mục đích của hắn đạt được rồi.

Chỉ cần thành công khiên chế trụ tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể này, xem như hoàn thành nhiệm vụ.

"Oanh long!" Kiếm quang cùng cương xoa hư không giao hối.

"Oanh oanh!" Hai người đồng thời bị một cỗ phản chấn chi lực cự đại chấn thối.

"Sát!" Tê hống một tiếng, Minh Hà tái độ sát thượng.

Kiếm pháp lăng lệ vô thất, chiêu chiêu bác mệnh, toàn nhiên không cho Độc Giác Ma Thần dư địa phản ứng.

Độc Giác Ma Thần thấy thế cũng tri hiểu, đụng phải ngạnh tra tử (kẻ khó chơi).

Được rồi, việc cứu viện đừng nghĩ nữa.

Đương hạ triệt để tắt tâm tư.

“Oanh long long!” Chuyên nhất môn tâm tư bắt đầu ứng đối Minh Hà tập sát!

Thời Không Trường Hà nội.

“Hống!” Tên Ma thần Chúa Tể còn lại nộ thanh tê hống.

Tuy nhiên không bị công kích, nhưng tao ngộ của đồng bạn lại khiến hắn ý thức được xử cảnh nguy cơ.

Chờ đồng bạn bên cạnh vừa chết, không cần nói, tiếp theo chính là hắn.

Đương hạ bính mệnh thôi phát Đạo tắc chi lực!

“Oanh long long!” Đạo tắc chi lực khủng bố đãng dạng hư không, Thời Không Trường Hà đốn thời nhấc lên trận trận ba đào.

Phía trên, Chúc Cửu Âm, người phụ trách khống chế Thời không trường hà, sắc mặt hơi tái đi.

Mặc dù nhờ vào sức mạnh của Thời Không Bảo Kính, kết nối với "Thời Không Cổ Thành", có thể nhận được sức mạnh thời không gia trì không ngừng nghỉ.

Nhưng sức mạnh này cũng không phải vô cùng vô tận, đặc biệt là hiện tại phải đối mặt không chỉ một, mà là hai Ma Thần Chúa Tể.

Muốn trấn áp cả hai, độ khó không hề tầm thường, chẳng mấy chốc, trán hắn đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Thân hình hơi lảo đảo. "Ông!" Lực trấn áp vốn đang cường đại bỗng chốc đình trệ trong một sát na.

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, tên Ma Thần Chúa Tể bị Đế Giang đấm cho tối tăm mặt mũi cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc. "Không!" Tên Ma Thần Chúa Tể kia gào thét một tiếng, đã phản ứng lại.

Nhưng cơ thể hắn sớm đã thủng trăm ngàn lỗ trong loạt công kích vừa rồi, bây giờ dù có phản ứng lại cũng chẳng ích gì.

Hắn gần như có thể tưởng tượng ra kết cục bi thảm của mình.

Chậm một bước, kết cục bị giết là điều tất nhiên. "Chết!" Hét lớn một tiếng, trong tình huống biết chắc mình sẽ chết, tên Ma Thần Chúa Tể vô cùng cương liệt lựa chọn tự bạo. "Ầm ầm!" Đạo tắc chi lực trong cơ thể nghịch chuyển, toàn thân bốc lên một ngọn lửa vô danh, trong nháy mắt đã bao trùm toàn thân. "Không ổn!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng ý thức được vào ngay khoảnh khắc đó.

Chương 349

"Rút!" Đế Giang hét lớn một tiếng, lập tức dùng "Hỗn Độn Chung" bảo vệ bản thân, cũng không đoái hoài đến việc tấn công tên Ma Thần Chúa Tể kia nữa.

Hắn dùng hết sức xé rách hư không hỗn độn, dùng phép độn bỏ chạy.

Chúc Cửu Âm phản ứng cũng không chậm, lập tức thu hồi quyền khống chế Thời không trường hà! "Vút!" Hóa thành một luồng linh quang, bay thẳng vào hư không.

Cùng lúc hai người bỏ chạy. "Ầm ầm!" Tiếng nổ cực lớn truyền ra, một luồng năng lượng kinh khủng vô song lập tức càn quét toàn trường.

Một Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong tự bạo, uy năng của nó đủ để lay động chư thiên. "Bành!" Thời không trường hà vốn đang giam cầm hai đại Hỗn Độn Ma Thần Chúa Tể lập tức vỡ tan. "Ầm ầm ầm!" Sóng xung kích kinh hoàng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Toàn bộ hư không hỗn độn phải chịu một đòn hủy diệt.

Cũng may là cách cổ thành phía dưới khá xa, nếu không, chỉ riêng vụ nổ này cũng đủ để hủy diệt hàng ức vạn sinh linh trong cổ thành.

Kéo theo đó, ba tỷ Hồng Hoang liên quân đang tấn công cổ thành cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn. "Ầm, ầm!" Thân hình Đế Giang và Chúc Cửu Âm hiện ra giữa hư không cách đó ức vạn trượng, sắc mặt cả hai đều có mấy phần tái nhợt.

Mặc dù tốc độ phản ứng của cả hai rất nhanh, nhưng không ai ngờ tên Ma Thần Chúa Tể kia lại đột ngột tự bạo, mà Thời không

trường hà lại do đạo tắc chi lực của hai người tạo nên.

Vì vậy, khi luồng sức mạnh hủy diệt tất cả quét qua, cả hai người đều tâm thần chấn động, chịu nội thương không nhẹ. "Ông!" Đợi đến khi mọi thứ gió yên sóng lặng, bốn phía chỉ còn lại những cái hố đen ngòm, đó là dư uy sau khi Ma Thần Chúa Tể tự bạo.

Ngay cả độ bền của hư không hỗn độn cũng không thể chống lại một Ma Thần Chúa Tể tự bạo.

Trong thời gian ngắn, đừng mong khôi phục lại như cũ.

Trừ tên Ma Thần Chúa Tể đã tự bạo chết đi, nơi này còn lại bốn Hỗn Độn Ma Thần Chúa Tể khác.

Cú Mang và Khoa Phụ ở khá xa, không bị ảnh hưởng.

Minh Hà và tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể đã thoát khỏi Thời không trường hà từ trước cũng không bị thương.

Ngược lại, tên Hỗn Độn Ma Thần Chúa Tể cũng bị trấn áp trong Thời không trường hà lại gặp xui xẻo.

Đồng bạn tự bạo đã giải thoát cho hắn khỏi khốn cảnh.

Nhưng vì khoảng cách quá gần, bản thân hắn cũng phải chịu thương tổn không thể cứu vãn.

Thấy ánh mắt Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn sang, "Hít!" Hít một hơi khí lạnh, tên Ma Thần Chúa Tể cảnh kia cũng không nói nhiều, quay người bỏ chạy.

Đùa à, khổ cực lắm mới tu luyện đến cảnh giới hiện tại, nếu chết ở đây thì thật không đáng? "Giết!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm không chút do dự. "Ầm ầm!" Cả hai đồng thời thôi động đạo tắc thời không, dưới chân xuất hiện một "thông đạo thời không", kéo dài đến vô tận hư không! "Vụt!" Khi hai người xuất hiện lần nữa, đã ở ngay sau

lưng tên Ma Thần đang bỏ trốn. "Không!" Cảm ứng được nguy cơ sau lưng, trong mắt tên Ma Thần Chúa Tể tràn đầy thống khổ và tuyệt vọng.

Hắn không muốn chết ở đây, nhưng đã không còn đường lui.

Phía trước, đúng là có nhiều Ma Thần Chúa Tể cảnh cường giả đang đến, nhưng việc đó cần thời gian.

Lần này điều động bảy đại Ma Thần Chúa Tể cảnh đã là cực hạn.

Bởi vì các hướng khác cũng cần phòng thủ, ai biết sinh linh Hồng Hoang sẽ tấn công từ nơi nào.

Ban đầu, dưới sự cổ vũ của các Vực chủ, bảy đại Ma Thần Chúa Tể cảnh, dù không thể diệt sát kẻ địch xâm phạm, cũng có thể cầm chân chúng một thời gian.

Như vậy là đủ.

Chỉ cần cầm chân được đối thủ, các cường giả khác sẽ không ngừng kéo đến.

Đến lúc đó, dù Hồng Hoang thiên địa có bao nhiêu người cũng chỉ là đến nộp mạng.

Nhưng ai có thể ngờ, chiến lực của Hồng Hoang Thánh nhân lại cường đại đến thế.

Vừa ra tay đã chém giết ba đại Ma Thần Chúa Tể cảnh bên mình.

Cộng thêm vị vừa tự bạo, hẳn là đã có năm đại Ma Thần Chúa Tể.

Khoảnh khắc này, nội tâm của tên Ma Thần Chúa Tể đã run rẩy.

Hắn đã thực sự cảm nhận được sự đáng sợ của Hồng Hoang Thánh nhân.

Đối phương, dường như cũng không cho rằng ngoài Bàn Cổ ra thì

không có đối thủ nào đáng để coi trọng.

Bất kể là Đế Giang, Chúc Cửu Âm hay Minh Hà, đều là những người xuất chúng trong Thiên Đạo đỉnh phong.

Ngay cả khi đặt trong số các Hỗn Độn Ma Thần ngoại vực, họ cũng tuyệt đối là cường giả.

Thậm chí không yếu hơn những Chí Tôn Ma Thần kia bao nhiêu.

Lần này, hắn đã thực sự biết thế nào là sợ hãi.

Sau một hồi giao đấu, hắn cũng đã nắm được thông tin cơ bản của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Hai vị này, rõ ràng nắm giữ đạo tắc chi lực giống hệt Thời Gian Chí Tôn Thời Thần và Không Gian Chí Tôn Dương Mi trong truyền thuyết.

Thời không chi đạo, đó là tồn tại xếp hạng ba vị trí đầu trong ba ngàn đạo tắc.

Chỉ đứng sau "Vận mệnh" đạo tắc trong truyền thuyết.

Chỉ riêng sự áp chế tiên thiên này đã khiến hắn không thể địch lại.

Huống chi, trong lúc đồng bạn tự bạo, bản thân hắn lại chịu thương thế không thể cứu vãn. "Xong rồi!" Khi Đế Giang và Chúc Cửu Âm đuổi tới, trong lòng hắn chỉ còn lại một ý niệm.

Chạy chắc chắn là không thoát, vậy chỉ còn lại một con đường chết!

Trong tình huống chắc chắn phải chết, hắn có chút thấu hiểu tâm tình của người đồng bạn tự bạo lúc trước.

Dù chết, cũng không thể để đám sâu bọ Hồng Hoang này được lợi. "Cùng chết đi!" Gầm lên một tiếng, tên Ma Thần Chúa Tể vào thời khắc mấu chốt, trực tiếp nghịch chuyển chân nguyên của mình. "Hừ!"

Nào ngờ Đế Giang hừ lạnh một tiếng, chẳng những không tiến mà còn lùi lại.

Đã chịu thiệt một lần, sao có thể chịu thiệt lần thứ hai?

Tự bạo à, ngươi làm được sao?

Phải biết rằng, mỗi một Hỗn Độn Ma Thần trong mắt bọn họ đều là tài phú vô cùng quý giá.

Đặc biệt là loại Ma Thần Chúa Tể cảnh "Thiên Đạo đỉnh phong" này, nếu có thể chém giết, đoạt lấy đại đạo chi lực của hắn, bất kể là dùng để thôn phệ hay tìm người thừa kế thích hợp để kế thừa đạo tắc chi lực, đều là bảo vật vô thượng.

Nhưng nếu tự bạo rồi, thì chẳng còn gì nữa.

Tên Ma Thần Chúa Tể lúc trước tự bạo, trong lòng hai người không biết đau lòng đến mức nào. 'Mẹ nó, tự bạo?

Ngươi đã hỏi ta chưa?' Đế Giang hét lớn một tiếng. "Ầm ầm!" Một quyền đấm xuống.

Cú đấm này không chỉ có "Không gian đại đạo" của bản thân, mà còn có sức mạnh trấn áp cửu thiên thập địa của "Hỗn Độn Chung". "Ầm ầm ầm!" Sức mạnh phong trấn kinh khủng bộc phát.

Ma Thần Chúa Tể vốn đang khí thế hung hăng, một lòng muốn nghịch chuyển đạo tắc chi lực, bỗng nhiên thân hình cứng đờ.

Nguyên thần đạo tắc vốn sắp bị đốt cháy, xuất hiện sự đình trệ trong một sát na.

Lần này, đến lượt tên Ma Thần Chúa Tể muốn tự bạo phải hoảng hốt.

Chẳng lẽ ngay cả tự bạo cũng không làm được?

Không thể nào!

Trong lòng gào thét, Ma Thần Chúa Tể liều mạng thôi động đạo tắc chi lực.

Chương 350

Nhưng sức mạnh trấn áp của "Hỗn Độn Chung" đâu phải chuyện đùa?

Hơn nữa vào khoảnh khắc nghịch chuyển đạo tắc chi lực, pháp lực trong cơ thể sớm đã không còn khống chế được.

Mặc cho hắn dùng hết mọi cách, cũng không thể lay động chút nào. "Ông!" Lúc này, Chúc Cửu Âm cũng mang theo "Thời Không Bảo Kính" giáng lâm.

Vạn thiên sức mạnh thời không hội tụ, trong tay hắn hình thành một thanh thời không bảo kiếm, có thể chém vạn vật hư không. "Ầm ầm!" Một kiếm mãnh liệt chém xuống tên Ma Thần Chúa Tể kia.

Lúc này, Ma Thần Chúa Tể đang bị sức mạnh của "Hỗn Độn Chung" trấn áp, thêm vào đó đạo tắc chi lực trong cơ thể đang chực chờ bùng nổ, cả người dường như bị đóng băng giữa hư không.

Đối mặt với một kiếm từ trên trời giáng xuống, hắn căn bản không có sức phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường kiếm rơi xuống. "Phụt xèo ầm!" Tên Ma Thần Chúa Tể đến chết cũng không thể phát ra một tiếng nào, đầu của hắn đã bị chém đứt.

Máu tươi bắn tung tóe.

Ngọn lửa vô danh vừa được đốt lên liền tắt ngóm.

Một đạo tắc hư ảo hiện ra.

Do lúc còn sống từng nghịch loạn đạo tắc, nên đạo tắc này rõ ràng yếu hơn mấy phần so với Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong bình thường.

Nhưng muỗi dù nhỏ cũng là thịt, huống hồ đây cũng không phải là

muỗi. "Thôn phệ!" Đế Giang trầm giọng quát. "Ầm ầm!" Một quyền đánh ra, đạo tắc chi lực hư ảo kia tức thì bị chia làm hai.

Hai người mỗi người một đoạn, cũng không cất giữ mà trực tiếp hóa nó thành đạo tắc chi lực thuần túy nhất để chữa trị thương thế lúc trước.

Chỉ trong nháy mắt, "Ông!" trên người cả hai đều tỏa ra khí tức cường hãn.

Trận chiến này, không những thương thế khỏi hẳn, mà đạo cảnh của mỗi người đều có sự tăng tiến không nhỏ.

Quả nhiên, lấy chiến dưỡng chiến mới là con đường thăng cấp chính xác nhất. "Giết!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm sau khi hồi phục, không nói hai lời, lao thẳng đến mục tiêu tiếp theo.

Lúc này, một số Ma Thần Thần Tôn cảnh cửu đoạn thiên đạo từ các thành trì gần đó cũng đã đến.

Đại chiến Thiên Đạo đỉnh phong trên hư không, bọn họ không đủ tư cách tham gia, nhưng cuộc chiến ở cổ thành bên dưới thì khác. "Ầm!" Tinh quang trong mắt lóe lên, từng cường giả Thần Tôn cảnh lao thẳng xuống cổ thành bên dưới.

Lúc này, Ma Thần và hung thú trong cổ thành gần như đã bị đại quân Hồng Hoang tàn sát sạch sẽ.

Một mặt là do đánh úp bất ngờ, mặt khác là vì cường giả "Thần Tôn" cảnh duy nhất trong thành đã bị Minh Hà lão tổ tiện tay đánh chết ngay từ đầu.

Dưới tình trạng rắn mất đầu, cư dân trong cổ thành tự nhiên không thể chống lại đại quân Hồng Hoang hung mãnh.

Nhưng khi nhóm cường giả Thần Tôn cảnh cửu đoạn thiên đạo đến nơi, đại quân Hồng Hoang phía dưới lập tức gặp phải sự cản trở

chưa từng có. "Ầm ầm ầm!" Từng Thánh nhân Hồng Hoang cửu trọng thiên đạo bắt đầu bay lên, mỗi người tự chọn đối thủ để nghênh chiến.

Sau sự kiện mở đường trong hỗn độn, số lượng Thánh nhân cửu đoạn thiên đạo của Hồng Hoang đã tăng lên tám trăm người.

Trận chiến đầu tiên này, họ đã mang theo đủ ba trăm vị.

Viện quân Ma Thần Thần Tôn cảnh cũng có số lượng tương đương, song phương gặp nhau, đúng là kỳ phùng địch thủ. "Ầm ầm ầm!" Hư không vang lên những tiếng nổ liên miên không dứt.

Cùng lúc đó!

Thời Không Thánh Thành!

Không Gian Ma Thần Dương Mi, Thời Gian Ma Thần Thời Thần, cùng lúc bay lên không!

Trước mắt hai người, đạo tắc chi lực thời không biến ảo, cùng nhau dệt nên một khung cảnh, chính là trận chiến đang diễn ra ở ngoại vực hỗn độn.

Chỉ khi liên quan đến Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Minh Hà, Cú Mang, Khoa Phụ các Thánh nhân Thiên Đạo đỉnh phong thì mới trở nên mơ hồ không rõ.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ phân biệt được đạo tắc chi lực.

Đặc biệt là khi Chúc Cửu Âm sử dụng "Thời Không Bảo Kính", vốn là trung tâm điều khiển của Thời Không Thánh Thành.

Dù cách ức vạn tầng hư không, hai mắt Dương Mi lão tổ cũng trở nên đỏ rực. "Chết tiệt!" Hắn không nhịn được mà chửi một tiếng.

Thời Thần lão tổ ở bên cạnh lại càng quan tâm đến số lượng Ma Thần Chúa Tể ngoại vực tử vong hơn.

Mới chỉ một lát công phu, đã có năm đại Ma Thần Chúa Tể vẫn lạc.

Ánh mắt hắn trầm xuống nói: "Hồng Hoang Thánh nhân, quả thật không thể xem thường." Dương Mi lão tổ cũng tỉnh táo lại từ cơn tức giận, chỉ là trong mắt vẫn còn một tia âm u.

Hắn nghiến răng nói: "Chúng ta có cần đến đó không?" Mặc dù Thời Không Thánh Thành nằm ở trung tâm ngoại vực hỗn độn, cách nơi giao chiến lúc này ức vạn tầng hư không.

Nhưng hắn và Thời Thần lão tổ, một người nắm giữ không gian đạo tắc, một người nắm giữ thời gian đạo tắc.

Hai người liên thủ, có hy vọng đến nơi trong thời gian ngắn nhất.

Thời Thần lão tổ nghe vậy lại nhướng mày nói: "Hồng Hoang đại quân tấn công, chắc chắn đã chuẩn bị vẹn toàn.

Ngô dám chắc, Bàn Cổ tất nhiên đang tiếp ứng trong tối.

Chiến lực của chúng ta, đối phó với Thiên Đạo đỉnh phong bình thường tự nhiên không sợ, nhưng nếu gặp phải Bàn Cổ..." "Hít!" Dương Mi lão tổ rùng mình một cái, quả quyết nói: "Vậy thôi bỏ đi." Bàn Cổ...

Hắn bây giờ không dám nhắc đến nữa.

Sớm đã từ lúc mở đường trong Hỗn Độn hải, hắn đã biết Bàn Cổ có khả năng đột phá "Đại Đạo cảnh"!

Đó là cảnh giới mà hắn mơ cũng muốn đột phá.

Đạo tắc tu vi của hắn tuy không yếu, ngay cả trong số các Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cũng tuyệt đối là kẻ xuất chúng.

Nhưng đối đầu với Bàn Cổ, hắn không có chút tự tin nào.

Hoàn toàn là đi tìm chết.

Điểm này, năm đó hắn đã có trải nghiệm sâu sắc.

Huống chi bây giờ Bàn Cổ đã thành Đại Đạo Thánh nhân.

Thời Thần lão tổ khẽ trầm ngâm nói: 'Nói thì nói vậy, nhưng bộ dạng cần làm vẫn phải làm.' "Không sai!" Dương Mi lão tổ gật đầu đồng tình.

Thánh thành, trên danh nghĩa là quản lý ba mươi sáu ngoại vực.

Bây giờ cổ thành giáp với Hỗn Độn hải bị tấn công, thánh thành tự nhiên phải có phản ứng.

Trầm ngâm một lát, Dương Mi lão tổ nhanh chóng nói: "Vậy từ thánh thành phái ra ba Ma Thần Chúa Tể cảnh, cũng coi như đại diện cho ý của chúng ta." Ba người...

Thời Thần lão tổ dừng lại một chút, gật đầu nói: "Được!" Ngay lập tức, hai người quyết định xong việc này.

Do Dương Mi, trên danh nghĩa là thành chủ, điều động hai Ma Thần Chúa Tể cảnh, đến cổ thành xảy ra chuyện.

Chỉ là, thánh thành cách cổ thành ở biên giới ngoại vực thực sự quá xa, đợi đến khi họ đến nơi, e rằng chiến sự đã kết thúc rồi.

Nói trắng ra là làm cho có lệ.

Nhưng, khu vực mà cổ thành đó trực thuộc chắc chắn sẽ có một lượng lớn cường giả đến chi viện.

Trong cổ thành!

Chiến sự vô cùng căng thẳng.

Mặc dù đại quân Hồng Hoang đánh bất ngờ, số lượng đông đảo.

Nhưng Ma Thần, hung thú ngoại vực vô cùng hung tàn, sau một hồi bị tấn công chớp nhoáng, đã nhanh chóng tổ chức đội hình phòng

ngự.

Đặc biệt là sau khi có sự gia nhập của các cường giả đi theo các Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong, cục diện của cổ thành đã thay đổi.

Toàn bộ cường giả cao giai Thiên Đạo của Hồng Hoang đều bị kiềm chế. "Ầm ầm ầm!" Sát phạt vô tận!

Mỗi giây mỗi phút, đều có sinh linh vẫn lạc.

Có Ma Thần hung thú ngoại vực, cũng có đại quân Hồng Hoang.

Chương 351

Đế Giang, Chúc Cửu Âm sau khi chém giết đối thủ, nhanh chóng nhắm đến Ma Thần Chúa Tể cảnh tiếp theo. "Ầm ầm!" Hai người trực tiếp thôi động đạo tắc thời không.

Hư không diễn hóa ra một thông đạo thời không khổng lồ, bao trùm xuống tên Độc Giác Ma Thần Chúa Tể đang giao chiến với Minh Hà. 'Khốn kiếp!' Độc Giác Ma Thần Chúa Tể cũng không phải kẻ ngốc, liên tiếp mấy đồng bạn vẫn lạc, hắn đã ý thức được sự nguy hiểm của cuộc chiến.

Đặc biệt là Đế Giang và Chúc Cửu Âm, không chỉ sát phạt mạnh mẽ, đạo tắc chi lực còn huyền diệu khó lường.

Đó là thời không chi đạo a!

Đứng đầu ba ngàn đại đạo. "Xoẹt!" Cây đinh ba trong tay vung lên, trực tiếp phá vỡ ức vạn hư không hỗn độn!

Thông đạo thời không vốn sắp rơi xuống người hắn, lập tức trở nên lỏng lẻo. "Ông!" Thấy tình hình rất tốt, Độc Giác Ma Thần Chúa Tể lại trong lòng kinh hãi, trong cõi u minh dường như cảm nhận được nguy cơ, thân hình theo bản năng lùi lại, "Ầm ầm" tránh được một kiếm đâm xiên của Minh Hà.

Kiếm phá hư không, sát phạt chi lực kinh khủng lan tỏa.

Hít!

Tuy đã tránh được, nhưng Độc Giác Ma Thần Chúa Tể vẫn toát mồ hôi lạnh.

Chỉ một chút nữa thôi là toi mạng.

Cục diện hiện tại, nếu bị thương, tuyệt đối chỉ có một con đường

chết.

Không!

Thậm chí không bị thương, hắn cũng không thể là đối thủ của ba cường giả Thiên Đạo đỉnh phong.

Chủ yếu là đối thủ quá mạnh.

Bất kể là Minh Hà lão tổ hay Đế Giang, Chúc Cửu Âm.

Đều có chiến lực không thua kém cường giả Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, đặt ở ngoại vực hỗn độn, đó chính là cường giả cấp "Chí Tôn".

Bản thân Độc Giác Ma Thần Chúa Tể còn cách cảnh giới "Chí Tôn" một bước.

Sự áp chế về đẳng cấp và số lượng này khiến hắn có chút không thở nổi.

Cứ tiếp tục như vậy, nhất định sẽ bị giết chết. "Xoẹt!" Đúng lúc này, viện binh chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến.

Cách đó ức vạn trượng, hư không đột nhiên nổ tung, một Ma Thần toàn thân khí tức cường hãn vô song đột ngột giáng lâm.

Chính là "Vực chủ" của một tòa cổ thành phụ thuộc, Thiên Đạo đỉnh phong, cường giả Ma Thần cảnh giới "Chí Tôn" chân chính.

Đi cùng hắn còn có hai Ma Thần Chúa Tể cảnh.

Rõ ràng đều là thuộc hạ của "Vực chủ" này.

Cùng lúc đó.

Hỗn Độn hải, tinh quang trong mắt Bàn Cổ lóe lên.

Dường như cách vô tận hư không, ngài đã thấy được tên Chí Tôn Ma Thần xuất hiện trong phạm vi cổ thành.

Lông mày không khỏi nhíu lại.

Hậu Thổ nhạy bén nhận ra, không nhịn được nói: "Phụ thần, có gì không ổn sao?" Bàn Cổ lắc đầu, tinh quang trong mắt lóe lên nói: "Không, chỉ là mấy đứa nhỏ gặp phải đối thủ rồi." Ân?

Hậu Thổ, Nữ Oa đều ngưng mắt nhìn.

Nữ Oa nói thẳng: "Chẳng lẽ Ma Thần có lai lịch gì sao?" Với tu vi của hai nàng, cũng có thể nhìn trộm được vài phần cục diện ở ngoại vực hỗn độn, biết được cổ thành lại có thêm viện binh.

Chỉ là tình huống cụ thể lại không nhìn rõ lắm.

Bàn Cổ thản nhiên nói: "Ế Phong Ma Thần!

Một trong ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần thượng cổ, năm đó xếp hạng có lẽ ngoài ba trăm!

Nhưng nay đã tiềm tu một tỷ tám mươi triệu năm, hiển nhiên đã có thu hoạch khác." Ế Phong Ma Thần?

Ngoài ba trăm?

Mới nghe qua, ngoài ba trăm dường như rất yếu.

Nhưng Hậu Thổ, Nữ Oa lại biết rõ, xếp hạng đó chỉ là đối với Bàn Cổ mà nói.

Đừng nói ngoài ba trăm, ba ngàn Ma Thần hợp lại cũng bị Bàn Cổ giết sạch.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Ế Phong Ma Thần yếu.

Ngược lại, đúng như Bàn Cổ nói, sau một tỷ tám mươi triệu năm, Ế Phong Ma Thần hiển nhiên cũng không dậm chân tại chỗ, dù chỉ tăng trưởng một chút.

Tích lũy trong một tỷ tám mươi triệu năm, đó cũng là một tốc độ

đáng sợ.

Đối với Đế Giang và những người khác, quả thực là một đối thủ mạnh. "Ầm!" Giữa chiến trường, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng đều nhận ra có điều không ổn.

Tốc độ của Ế Phong Vực chủ cực nhanh, một luồng lốc xoáy màu xanh bao bọc toàn thân. "Vụt!" Nơi hắn đi qua, vạn trượng hư không vỡ vụn.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở cách đó ngàn vạn trượng.

Trông giống như dịch chuyển tức thời vậy.

Thân hình liên tiếp chớp động, chỉ trong vài giây, đã xuất hiện ở gần. "Ầm ầm!" Một luồng khí tức bàng bạc vô song lan tỏa ra.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm lúc này cũng không còn để ý đến việc vây giết Độc Giác Ma Thần Chúa Tể nữa.

So với một Độc Giác Ma Thần Chúa Tể, ba bá chủ Ma Thần mới đến rõ ràng khó đối phó hơn nhiều.

Chỉ riêng tên Ế Phong Ma Thần dẫn đầu đã cho họ một cảm giác cường đại vô song.

Hai người lập tức hiểu ra, e rằng đây chính là cường giả Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cấp "Chí Tôn" trong miệng Ma Thần ngoại vực.

Ngay cả hai Ma Thần cấp Chúa Tể đi bên cạnh Ế Phong Ma Thần cũng không hề yếu.

Một trong số đó không thua kém Độc Giác Ma Thần Chúa Tể đang giao chiến với Minh Hà lão tổ.

Người còn lại yếu hơn một chút, nhưng cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Bên mình có năm cường giả Thiên Đạo đỉnh phong.

Hiện tại, Cú Mang và Khoa Phụ đều đang giao chiến với một Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong, hai người chỉ có thể miễn cưỡng không bại, muốn thắng khó như lên trời.

Minh Hà lão tổ cũng bị Độc Giác Ma Thần Chúa Tể cầm chân.

Nói cách khác, hai người họ phải chặn lại ba bá chủ Ma Thần đang tấn công.

Nếu không, cục diện tốt đẹp hiện tại có thể sẽ bị thay đổi ngay lập tức.

Một khi để đối phương rảnh tay một Ma Thần Chúa Tể, hắn có thể làm được quá nhiều việc, bất kể là hợp lực vây giết một Thánh nhân Thiên Đạo đỉnh phong bên mình, hay xuống cổ thành chém giết các Thánh nhân cao giai của Hồng Hoang.

Điều đó sẽ ngay lập tức phá hủy một loạt ưu thế mà họ đã chiếm được trước đó. 'Phải chặn lại!' Hai huynh đệ nhìn nhau một thoáng, lập tức hiểu được ý của nhau. "Ầm ầm!" Giây tiếp theo, Đế Giang và Chúc Cửu Âm cùng lúc tấn công.

Hai người đạp lên "Thời không trường hà", trong nháy mắt vượt qua ngàn vạn trượng.

Cùng lúc đó, tiên thiên chí bảo 'Hỗn Độn Chung', 'Thời Không Bảo Kính' đều được thôi động đến cực hạn.

Một luồng sức mạnh thời không mênh mông lan tỏa ra.

Giống như một tấm màn trời, che khuất cả bầu trời. "Ông!" Lập tức chặn lại đường đi của ba bá chủ Ma Thần do Ế Phong Ma Thần dẫn đầu. 'Ân?' Ba bá chủ Ma Thần đều ngưng mắt nhìn.

Một Ma Thần Chúa Tể mạnh mẽ có đôi cánh sau lưng trầm giọng

nói: "Vực chủ, có cần giết hai con sâu nhỏ này trước không?" Tinh quang trong mắt Ế Phong lóe lên, đặc biệt là khi nhìn vào "Hỗn Độn Chung" trong tay Đế Giang, và "Thời Không Bảo Kính" trong tay Chúc Cửu Âm, hắn khó có thể che giấu lòng tham.

Chương 352

Hắn nhanh chóng quyết định, trầm giọng nói: "Giết hai tên này trước, rồi đi cứu viện cổ thành!" "Vâng!" Hai đại Ma Thần Chúa Tể nhận lệnh, không còn do dự. "Ầm ầm!" Trong tay Song Sí Ma Thần Chúa Tể xuất hiện một cây côn dài, ánh mắt lạnh lùng, cơ thể tỏa ra một lớp ánh sáng màu vàng.

Tu vi của hắn cũng tương đương với Độc Giác Ma Thần Chúa Tể. "Bành!" Đôi cánh rung động, trực tiếp cắt rách hư không.

Cây côn dài trong tay kinh thiên động địa, tỏa ra khí tức ngút trời, mạnh mẽ đập xuống đầu Đế Giang.

Một Ma Thần Chúa Tể khác lại có một cái đuôi màu xanh lam, trên đó ẩn hiện những tia điện hồ, giống như một vị Lôi Tiên, trông vô cùng đáng sợ. "Ầm ầm!" Cái đuôi dài quật mạnh, tựa như cửu thiên thần lôi nổ vang, tấn công về phía Chúc Cửu Âm.

Còn về Ế Phong Ma Thần, hắn không ra tay ngay lập tức.

Dường như chỉ là một lần thăm dò trước khi khai chiến. "Ông!" Đối mặt với cuộc tấn công của Song Sí Ma Thần Chúa Tể, trong mắt Đế Giang lóe lên một tia hung quang.

Hắn cũng không dùng binh khí khác, chỉ nâng "Hỗn Độn Chung".

Một bước đạp không! "Ầm ầm!" Hư không dưới chân nổ tung, thân hình khổng lồ của Đế Giang lại như một quả pháo bắn ra. "Hỗn Độn Chung" trong tay lập tức lớn lên, hóa thành ngàn vạn trượng, che khuất cả bầu trời. "Đông!" Cùng với một tiếng chuông vang, nó trực tiếp đón lấy cây côn dài của Song Sí Ma Thần Chúa Tể.

Khoảnh khắc hai người va chạm. "Bành!" Tiếng nổ cực lớn vang

vọng khắp mười phương hư không.

Một luồng sóng xung kích kinh khủng lập tức lan tỏa.

Thân thể Đế Giang hơi lảo đảo, không để lại dấu vết lùi lại một bước, hóa giải luồng xung kích đó.

Song Sí Ma Thần Chúa Tể ở đối diện, đôi cánh cũng rung động, cắt rách từng đạo hư không. "Vụt!" Vạn thiên xung kích lực tiêu tán vô hình.

Một đòn, hai người ngang tài ngang sức, không ai chiếm được chút lợi thế nào. "Ầm!" Đế Giang nhanh chóng triển khai đợt tấn công tiếp theo, chủ động xuất kích.

Hắn không cần binh khí khác, "Hỗn Độn Chung" chính là binh khí tốt nhất. "Ầm ầm ầm!" Nơi Hỗn Độn Chung đi qua, hư không lập tức biến thành một khối sắt thép.

Tốc độ phi độn của Song Sí Ma Thần lập tức bị hạn chế rất nhiều.

Nhưng tốc độ phi hành chỉ là một trong những ưu thế của hắn, dù tốc độ bị Đế Giang khắc chế, chiến lực của hắn vẫn cường đại. "Ầm ầm ầm!" Cây côn dài kinh thiên, nơi nó đi qua, ức vạn trượng hư không vỡ vụn.

Dù Đế Giang cầm "Hỗn Độn Chung", trong thời gian ngắn cũng không thể làm gì được đối phương.

Bên kia.

Chúc Cửu Âm và Ma Thần Chúa Tể có đuôi cũng bắt đầu giao thủ.

So với lối tấn công cứng rắn, trực diện của Đế Giang, Chúc Cửu Âm uyển chuyển hơn rất nhiều.

Hắn nắm giữ "Thời Không Bảo Kính", sở trường nhất chính là xuyên qua thời không. "Vù vù vù!" Sức mạnh thời không tung hoành

ngang dọc, dệt nên một tấm lưới dày đặc giữa trời đất.

Chúc Cửu Âm ở trong đó, có thể tự do xuyên qua.

Mặc cho "cái đuôi" của tên Ma Thần Chúa Tể kia cường hãn, mang theo sức mạnh sấm sét, nhưng mỗi lần tấn công đều bị hắn tránh được trước một bước. "Ầm ầm ầm!" Hư không nổ tung.

Chỉ thấy sức mạnh sấm sét đầy trời tan đi, nhưng không thể làm tổn thương Chúc Cửu Âm nửa phần.

Lúc này, Đế Giang, Chúc Cửu Âm dường như đang giao chiến với đối thủ của mình.

Thực ra, cả hai đều dành phần lớn tâm thần đặt lên người "Ế Phong Ma Thần".

Bởi vì họ biết rõ, Ế Phong Ma Thần mới là tồn tại mạnh nhất trong ba bá chủ Ma Thần, cũng là kẻ khó đối phó nhất.

Đối phương sở dĩ không ra tay, e rằng đang tìm kiếm sơ hở, chờ đợi cơ hội, một đòn tất sát!

Sự thật quả đúng như vậy.

Ế Phong Ma Thần vừa xuất hiện đã nhắm vào "Hỗn Độn Chung" và "Thời Không Bảo Kính"!

Có lẽ hắn chưa từng thấy Hỗn Độn Chung, nhưng có thể cảm nhận được sức mạnh trấn áp kinh khủng ẩn chứa bên trong.

Còn "Thời Không Bảo Kính" bây giờ sớm đã không còn là bí mật.

Đó là chí bảo vô thượng mà Dương Mi, Thời Thần khổ công bồi dưỡng ức vạn năm, sức mạnh thời không chứa đựng bên trong.

Nếu có được nó, chiến lực chắc chắn sẽ tăng lên một tầm cao mới.

Ế Phong Ma Thần tính toán rất hay!

Nhưng Đế Giang và Chúc Cửu Âm lại nhạy bén hơn hắn tưởng.

Chúc Cửu Âm không cần nói nhiều, trực tiếp mở "thông đạo thời không", trong phạm vi ức vạn dặm dệt nên một tấm lưới thời không.

Chỉ cần ở trong đó, hắn có thể tự do tung hoành, không ai làm gì được.

Đế Giang trông có vẻ lỗ mãng, thực ra tâm tư tinh tế như tóc.

Trong lúc tấn công mạnh mẽ, hắn vẫn luôn giữ lại ba phần dư lực.

Một khi Ế Phong Ma Thần tấn công, hắn chắc chắn có thể phản ứng ngay lập tức.

Đối với Ế Phong Ma Thần, chỉ cần không phải một đòn tất sát, thì không đáng ra tay.

Còn về việc giao chiến với Đế Giang... không cần thiết.

Bây giờ hắn là người tự do, hoàn toàn có thể khống chế toàn cục.

Chỉ cần hắn tham gia vào bên nào, bên còn lại sẽ xuất hiện tình thế một chiều.

Nhưng một khi đã lâm vào, chắc chắn sẽ là cục diện không chết không thôi.

Không chừng sẽ bị hao tổn đến mức nào!

Ế Phong Ma Thần vừa thèm muốn Hỗn Độn Chung và Thời Không Bảo Kính, vừa quan sát cục diện tổng thể.

Bao gồm cả chiến trường của Minh Hà lão tổ và "Độc Giác Ma Thần Chúa Tể".

Hắn liếc nhìn một cái rồi không nhìn nữa.

Chiến lực của Độc Giác Ma Thần Chúa Tể rất mạnh, dù Minh Hà lão tổ cũng lợi hại, nhưng trong thời gian ngắn hai người sẽ không phân thắng bại.

Hơn nữa trong tay Minh Hà lão tổ thực sự không có thứ gì đáng xem.

Hai thanh kiếm?

Thứ gì vậy!

Không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

Khoa Phụ, Cú Mang, hai vị này có chút thú vị.

Đặc biệt là bảo vật trong tay Cú Mang, hắn cũng nhận ra thứ đó, giống với "Thông Thiên Kiến Mộc" trong truyền thuyết, hoặc có ba phần khí tức của Thông Thiên Kiến Mộc.

Rất có thể là một nhánh của Thông Thiên Kiến Mộc.

Trong truyền thuyết, Thông Thiên Kiến Mộc liên thông chư thiên vạn giới, có thể lấy về quan sát một chút.

Không chừng sẽ có thu hoạch!

Vạn thiên ý niệm lóe lên trong lòng hắn.

Cuối cùng, sự chú ý của Ế Phong Ma Thần tập trung vào "Đế Giang".

Chương 353

Món tiên thiên chí bảo "Hỗn Độn Chung" này thực sự quá bắt mắt.

Bản thân hắn khống chế sức mạnh "Ế Phong", tốc độ thiên hạ vô song, sát phạt cũng lăng lệ vô song, chỉ thiếu bảo vật trấn áp.

Hỗn Độn Chung trong mắt hắn, quả thực là tuyệt phối.

Đế Giang có chút gian xảo, không được thì chỉ có thể tấn công mạnh.

Ế Phong Ma Thần rục rịch.

Đế Giang nhạy bén nhận ra, nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì. "Ầm ầm ầm!" Hỗn Độn Chung trong tay được hắn thôi động đến cực hạn, mỗi đòn dường như đều hao hết chín trâu hai hổ.

Thực tế, phần lớn tâm thần và sức lực của hắn sớm đã đặt lên người Ế Phong Ma Thần. 'Tên này tuyệt đối có ý đồ xấu!' Trong lòng kinh ngạc, cũng không khỏi có mấy phần thả lỏng.

Ban đầu hắn sợ Ế Phong Ma Thần không quan tâm, trực tiếp lao xuống cổ thành tàn sát đại quân Hồng Hoang.

Bây giờ xem ra, hắn đã lo xa.

Dù hiện tại bị nhắm vào, nhưng ít ra còn tốt hơn huynh đệ mình bị nhắm vào. 'Nhắm vào thì cứ nhắm vào!

Đối phó lão tử?

Phải xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!' Đế Giang trong lòng hừ lạnh! "Ầm ầm ầm!" Hỗn Độn Chung toàn lực bộc phát, không ngừng trấn áp Song Sí Ma Thần Chúa Tể đang giao chiến với hắn.

Chỉ là, Song Sí Ma Thần Chúa Tể cũng không phải kẻ yếu.

Dù tốc độ phi hành bị trấn áp, nhưng cây côn sắt trong tay vẫn sát phạt vô song. "Ầm ầm ầm!" Mỗi cú đập ra đều có sức mạnh ức vạn quân.

Nơi nó đi qua, hư không vỡ vụn.

Sức mạnh phản chấn kinh khủng lan tỏa. "Ông ông ông!!" Đế Giang sau một hồi tấn công mạnh mẽ, trên người đã xuất hiện những vết máu nhỏ li ti.

Cuối cùng!

Ế Phong Ma Thần ở bên cạnh có chút không nhịn được nữa.

Cũng là do Đế Giang bị thương, khiến hắn cảm thấy có hy vọng có thể hạ gục đối thủ trong thời gian ngắn nhất.

Đã như vậy, liều thôi.

Cứ kéo dài thế này, e rằng sẽ chờ được bá chủ Ma Thần mới đến.

Chí bảo như Hỗn Độn Chung, nếu rơi vào tay bá chủ khác, muốn đoạt lại, không khác gì kẻ si nói mộng! "Ầm ầm!" Vạn trượng hư không nổ tung, Ế Phong Ma Thần quả quyết ra tay với Đế Giang. "Huynh trưởng, cẩn thận!" Chúc Cửu Âm phát hiện hành động của Ế Phong Ma Thần, lập tức hét lên, mắt như muốn nứt ra. "Ầm ầm!" Thời không trường hà dưới chân dao động, lập tức vượt qua ngàn vạn trượng, định đến hội hợp với Đế Giang.

Ân?

Ma Thần Chúa Tể đang giao chiến với hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Thấy Chúc Cửu Âm muốn đi cản Ế Phong Ma Thần, trong mắt lập tức lóe lên hung quang. "Ầm ầm!" Ánh sáng sấm sét ở đuôi lóe lên, giống như cửu thiên lôi tiên, mạnh mẽ đập xuống. "Bành!" Dòng sông

vốn kéo dài ngàn vạn trượng, lập tức nổ tung. "Ầm ầm ầm!" Một đòn thành công, Ma Thần Chúa Tể không có ý định lùi lại.

Ngược lại, hắn từng bước ép sát, cái đuôi biến ảo ra ức vạn ảo ảnh, chỉ có vạn thiên ánh sáng sấm sét lóe lên, dệt thành một tấm lưới khổng lồ, che trời phủ đất, bao trùm xuống Chúc Cửu Âm.

Trước đó Chúc Cửu Âm nhờ "Thời không trường hà", vô số lần tránh được đòn tấn công của hắn, sớm đã khiến hắn bất mãn đến cực điểm.

Nhưng khổ nỗi, Thời không trường hà tinh diệu vô song, Chúc Cửu Âm quyết tâm dây dưa với hắn, hắn cũng không có cách nào.

Bây giờ Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng lộ diện... sao hắn có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này?

Chúc Cửu Âm bất đắc dĩ, vẫn luôn né tránh, cẩn thận đề phòng Ế Phong Ma Thần đột nhiên tấn công.

Không ngờ, Ế Phong Ma Thần lại nhắm thẳng vào Đế Giang?

Dù trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng lại bị Ma Thần Chúa Tể đối diện quấn lấy, không thể làm gì.

Chỉ có thể dùng hết mọi cách để đối chiến. "Ầm ầm ầm!" Sức mạnh thời không diễn biến, hư không dường như ngưng tụ thành một thanh đại kiếm.

Thẳng tắp chém xuống vạn thiên lôi ảnh trước mắt. "Ầm ầm ầm!" Hai bên va chạm, lập tức bùng nổ âm thanh chói tai.

Chúc Cửu Âm nắm "Thời Không Bảo Kính", vung tay là từng dòng Thời không trường hà cuồn cuộn.

Tên Ma Thần Chúa Tể có đuôi kia, thì lại dùng cái đuôi như một thần binh lợi khí.

Quả thực, cái đuôi đó lợi hại vô cùng, cộng thêm sức mạnh sấm sét, sức phá hoại càng kinh người. "Ầm ầm!" Chúc Cửu Âm sơ sẩy một chút là bị sức mạnh sấm sét xâm nhập, cơ thể tỏa ra từng lớp ánh sáng tím, thân thể cứng đờ.

May mà có "Thời Không Bảo Kính" và các chí bảo khác.

Khi thôi động toàn lực, có thể kết nối với "Thời Không Chi Thành", vạn thiên đạo tắc chi lực gia trì, tu vi gần như vô tận. "Ầm ầm ầm!" Chúc Cửu Âm không hề có dấu hiệu suy yếu, ngược lại còn có xu thế càng đánh càng mạnh, dần dần, hắn đã áp chế được Ma Thần Chúa Tể đang giao chiến với mình.

Nhưng áp chế cũng chỉ là áp chế, khác với việc chém giết đối thủ.

Đế Giang, cùng với sự tham gia của Ế Phong Ma Thần, lập tức trở nên nguy cơ trùng trùng.

Ế Phong Ma Thần một tay "Ế Phong chi đạo", cường hãn vô song.

Một khi thôi động, phạm vi ức vạn trượng lập tức gió đen gào thét, hóa thành lốc xoáy khổng lồ, quét sạch mọi thứ.

Tất cả những vật hữu hình và vô hình đều bị nó nuốt chửng!

Đế Giang mấy lần định dùng "Hỗn Độn Chung" xông ra vòng vây, nhưng không có ngoại lệ, đều bị hắn chặn lại. "Đông!" Sau một lần xông ra thất bại nữa, trong mắt Đế Giang phủ một lớp âm u!

Ế Phong Ma Thần phát ra tiếng cười đắc ý, "Tiểu trùng tử, hôm nay là ngày chết của ngươi.

Nếu thức thời thì giao ra bảo vật trong tay.

Không chừng lão tổ tâm tình tốt, có thể tha cho ngươi một mạng!" "Nói bậy!" Đế Giang cũng là một kẻ nóng tính, chỉ là những năm gần đây mới thu liễm lại một chút, lời nói của Ế Phong Ma Thần lập tức

kích động cơn giận trong lòng hắn.

Hắn quát lớn: "Chỉ là ma ngoại hóa, cũng dám khoác lác không biết ngượng?

Xem đây!" Hét lớn một tiếng, "Ầm ầm" Hỗn Độn Chung trong tay, bỗng nhiên tỏa ra ức vạn bảo quang hỗn độn. "Ông" Mang theo uy áp ngút trời, trấn áp xuống Ế Phong Ma Thần. "A!" Ế Phong Ma Thần cười lạnh một tiếng.

Mặc dù thực lực của Đế Giang không yếu, nhưng bây giờ là ba đánh hai.

Bản thân hắn lại là "Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần" truyền thừa từ thượng cổ, theo cách phân chia đẳng cấp của Ma Thần ngoại vực, chính là cấp "Chí Tôn".

Một Chí Tôn Ma Thần, đủ để chém giết hai ba Ma Thần Chúa Tể cảnh.

Đế Giang mạnh thì mạnh, nhưng chưa đạt đến cấp Chí Tôn.

Nhưng bảo vật trong tay hắn thì không tồi.

Trong mắt Ế Phong Ma Thần linh quang lóe lên, "Vụt" thân hóa thành một luồng ế phong. "Hô lạp lạp!" Hư không xung quanh ức vạn dặm, toàn bộ nổ tung, bay lượn xoay tròn, trong nháy mắt diễn hóa thành một cơn bão khổng lồ, quét về phía Đế Giang.

Chương 354

"Ầm ầm!" "Bành!" Sức mạnh trấn áp của Hỗn Độn Chung bộc phát.

Nơi nó đi qua, gió yên sóng lặng, ngay cả sự rung động của hư không cũng bị trấn áp xuống.

Nhưng sức mạnh của ế phong quá mạnh.

Với sức của Đế Giang, chỉ có thể trấn áp một phần trong đó. "Ông!" Sức mạnh ế phong còn lại bộc phát, trực tiếp đánh bay Đế Giang ra ngoài. "Cùng lên, vây giết!" Ế Phong Ma Thần lạnh lùng ra lệnh cho một Ma Thần Chúa Tể.

Tên Ma Thần Chúa Tể đó không nói hai lời, vung trường đao trong tay chém về phía Đế Giang. "Xoẹt!" Ức vạn trượng hư không nổ tung.

Đao khí kinh khủng lan tỏa khắp hư không.

Nhìn thoáng qua, bầu trời hỗn độn dường như bị cắt thành hai nửa.

Một Ma Thần giỏi về đạo chém, bảo đao trong tay là do đạo tắc chi lực của bản thân ngưng tụ thành, chiến lực cường đại.

Cảm nhận được nguy cơ, Đế Giang không kịp chữa trị bản thân, "Ông!" vội vàng giơ Hỗn Độn Chung lên.

Một luồng hỗn độn chi lực trong suốt không màu bộc phát, lập tức lan tỏa ra bốn phía. "Ầm ầm ầm!" Nơi lưu quang đi qua, hư không dường như bị ngưng tụ thành một khối sắt thép.

Nhưng giây tiếp theo, cùng với sự càn quét của đao quang. "Ầm ầm bành!" Vạn trượng hư không nổ tung.

Đế Giang lại một lần nữa thổ huyết! "Đại ca!" Chúc Cửu Âm ở bên kia, phát ra tiếng gầm kinh nộ vô cùng.

Hai huynh đệ sau khi đột phá Thiên Đạo đỉnh phong, lần đầu tiên phải chịu tổn thương lớn như vậy. "Ông!" Chúc Cửu Âm trực tiếp bộc phát toàn lực, dùng "Thời Không Bảo Kính" trong tay làm cầu nối, kết nối với 'Thời Không Chi Thành'. "Ầm ầm ầm!" Vô cùng vô tận sức mạnh thời không, ồ ạt tràn vào cơ thể.

Chỉ trong nháy mắt, đạo tắc chi lực tăng vọt.

Nhanh chóng, hình thành thế càn quét thiên hạ.

Giây tiếp theo, ức vạn sức mạnh thời không trong tay hội tụ, biến ảo thành một thanh "Thời không chi kiếm". "Xoẹt!" Một kiếm chém không.

Lập tức hình thành lực công kích không hề thua kém tên Ma Thần Chúa Tể dùng đao kia. "Ầm ầm ầm!" Nơi thời không chi kiếm đi qua, hư không vỡ vụn.

Tên Ma Thần Chúa Tể vốn phụ trách chặn Chúc Cửu Âm, chưa kịp phản ứng đã bị thời không chi kiếm chém trúng. "Xoẹt ầm!" Cùng với một tiếng vang trầm đục cực lớn, Ma Thần Chúa Tể lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Đây vốn là một cơ hội ngàn năm có một, nếu Chúc Cửu Âm đuổi theo, có cơ hội triệt để trọng thương hắn.

Nhưng Đế Giang hiện đang gặp nguy, đâu còn lo được những thứ đó? "Shaun!" Đạo tắc chi lực dưới chân dao động, trực tiếp mở ra một "Thời không trường hà".

Gần như trong một phần ức vạn của sát na, "Vụt!" dòng sông đó trực tiếp kết nối với chân của Đế Giang.

Chúc Cửu Âm không hề dừng lại, bước lên. "Ông" một luồng lưu

quang biến đổi nhanh chóng, dường như xuyên qua tầng tầng hư không. "Vụt!" Nhìn lại, Chúc Cửu Âm đã xuất hiện trước mặt Đế Giang.

Lúc này, chính là lúc tên Ma Thần dùng đao, lại một đao chém xuống. "Ầm ầm ầm!" Đao mang phản chiếu chư thiên, nơi nó đi qua, trời đất sụp đổ, ức vạn hư không hỗn độn phá diệt.

Trong mắt Chúc Cửu Âm hiện lên một tia ngưng trọng. "Ông!" Hắn lại một lần nữa thôi động Thời Không Bảo Kính trong tay.

Lần này không cứng đối cứng, mà chọn cách né tránh. "Hô lạp!" Hư không mở ra một thông đạo thời không.

Chúc Cửu Âm mang theo Đế Giang ở bên cạnh, "Vụt" hai người trực tiếp chui vào trong đó. "Ầm ầm!" Gần như ngay sau đó, luồng đao mang kinh thiên giáng lâm. "Ầm ầm ầm!" Hư không hỗn độn nổ tung, nhưng đã không còn bóng dáng của Đế Giang và Chúc Cửu Âm. "Khốn nạn!" Ế Phong Ma Thần giận dữ quát một tiếng, không biết là đang mắng Đế Giang, Chúc Cửu Âm, hay là đang mắng tên Ma Thần Chúa Tể không thể chặn được Chúc Cửu Âm.

Lúc này, rõ ràng không phải là lúc tính toán chuyện cá nhân. "Cùng lên!" "Vụt!" Trầm giọng quát một tiếng, Ế Phong Ma Thần dẫn đầu xông lên. "Hô lạp lạp!" Hắn tiện tay vung ra hai lốc xoáy ế phong. "Ầm ầm ầm!" Chỉ trong nháy mắt, chúng như song long phun châu, diễn hóa thành một lốc xoáy ế phong khổng lồ vô cùng.

Nơi nó đi qua, tất cả những vật hữu hình và vô hình đều bị nuốt chửng.

Hướng của nó chính là con đường phía trước của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Cùng lúc đó!

Hỗn Độn hải! "Phụ thần." Hậu Thổ lộ vẻ căng thẳng.

Rõ ràng nàng đã nhận ra sự nguy hiểm của Đế Giang và Chúc Cửu Âm, nếu cứ tiếp tục như vậy, một trong hai người có thể sẽ vẫn lạc.

Ế Phong Ma Thần quá mạnh, một chọi một, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đều chưa chắc là đối thủ của hắn.

Huống chi, bây giờ đối phương còn có hai trợ thủ.

Ưu thế mà các Thánh nhân Hồng Hoang chiếm được ban đầu, lập tức bị phá vỡ.

Nữ Oa ở bên cạnh tuy không nói gì, nhưng sự kiên định trong đôi mày đã bán đứng nội tâm của nàng.

Rõ ràng nàng đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất chiến bất cứ lúc nào.

Bàn Cổ chăm chú ngưng thần, một lát sau, lại lắc đầu nói: "Không vội, đợi thêm chút nữa." Ách...

Hai nàng nhìn nhau, nhưng Bàn Cổ đã yêu cầu, cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Khác với sự lo lắng của hai nàng, Bàn Cổ kiểm soát cục diện tinh diệu hơn nhiều.

Ngài cảm nhận sâu sắc rằng, đây vẫn chưa phải là giới hạn của Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Thường thì trong những tuyệt cảnh như thế này, càng có thể rèn luyện ý chí của con người.

Ban đầu, thiên tư của Đế Giang và Chúc Cửu Âm không phải là tuyệt đỉnh, so với chị em Nữ Oa, Hậu Thổ, còn kém một bậc.

Nhưng không chịu nổi vận khí của họ quá mạnh, lần lượt có được không gian đạo tắc và thời gian đạo tắc phù hợp nhất với bản thân, tu vi tăng vọt.

Sau đó nữa là "Thời Không Chi Thành"!

Tòa cổ thành này giúp đỡ hai người họ khó có thể tưởng tượng.

Chính nhờ tinh hoa đạo tắc thời không mà Dương Mi, Thời Thần để lại trong "Thời Không Chi Thành", mới có thể khiến đạo cảnh tu vi của hai người trong thời gian ngắn tăng vọt lên đỉnh phong.

Sau này nữa, nhóm Thánh nhân phản nghịch do Hồng Quân dẫn đầu bị bắt giữ.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm, một người cầm Hỗn Độn Chung, một người cầm Thời Không Bảo Kính, chiến lực tăng lên đến cực hạn.

Nhưng dưới sự cực hạn này, lại có chút hư ảo.

Nếu không, với cảnh giới của hai người, cầm chí bảo trong tay, hoàn toàn có thể trở thành cường giả cấp "Chí Tôn".

Không giống như bây giờ, bị một Ế Phong Ma Thần xếp hạng ba trăm mấy áp đảo.

Bây giờ, là một cơ hội rèn luyện tuyệt vời.

Chương 355

Nếu có thể khai quật sâu hơn tiềm năng của bản thân, tự nhiên có thể vượt qua cửa ải khó khăn này.

Nếu thực sự không có cách nào khai quật... thì cũng không sao.

Bàn Cổ chú ý đến cuộc chiến ở cổ thành, bên trong có mấy vị đang ở bên bờ vực đột phá.

Trong đó bao gồm Lôi Điện Tổ Vu, cũng như Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc và các cường giả cửu đoạn thiên đạo khác.

Đặc biệt là Lôi Điện Tổ Vu, cùng với Đế Giang, Chúc Cửu Âm, là huynh đệ sinh tử, cùng mẹ sinh ra.

Tình cảm vô tận năm tháng giữa họ, tự nhiên không phải một câu nói có thể diễn tả hết.

Bây giờ thấy trên hư không, Đế Giang, Chúc Cửu Âm đang ở thế yếu, cả hai đều ngửa mặt lên trời gầm thét, từng người bộc phát ra chiến lực uy mãnh vô cùng! "Ầm ầm ầm!" Nơi hai người đi qua, gần như hình thành cục diện nghiền ép.

Mặc dù trong số đối thủ cũng có không ít Ma Thần cửu đoạn thiên đạo, nhưng chiến lực của Lôi Điện Tổ Vu sớm đã tăng vọt đến cực hạn của giai đoạn hiện tại.

Hai người họ chỉ thiếu một cơ duyên.

Thậm chí có thể nói, khoảng cách đến sự viên mãn đạo tắc của bản thân, thực sự chỉ còn một bước nữa. "Đột phá đi!" Trong lòng hai người đều phát ra tiếng gầm thét không lời.

Thậm chí, họ cũng không quan tâm việc làm như vậy có khiến tổn thất thảm trọng hay không, trực tiếp triển khai cuộc tàn sát điên

cuồng.

Trấn Nguyên Tử, Khổ Trúc và các Thánh nhân cửu đoạn thiên đạo khác ở bên cạnh, nhanh chóng nhận ra trạng thái của hai người.

Họ đang ở giới hạn của bản thân, hoặc là tiếp tục chiến đấu cho đến khi kiệt sức, hoặc là phá cảnh, trở thành cường giả Thiên Đạo đỉnh phong. "Ầm, ầm!" Đế Giang, Chúc Cửu Âm bị ba Chúa Tể Ma Thần do Ế Phong Ma Thần dẫn đầu vây công, bị ép phải lùi lại từng bước.

Sau một hồi hoảng loạn ngắn ngủi, hai người nhanh chóng phản ứng. "Ông!" Đế Giang thôi động "Không gian đại đạo", Chúc Cửu Âm cũng đồng thời thôi động "Thời gian đại đạo".

Dưới 'thời không hợp nhất', "Vụt" một thông đạo trường hà ngũ sắc lập tức mở ra, nối thẳng đến vô tận hư không. "Đi!" Đế Giang khẽ quát một tiếng. "Xoẹt!" Hai huynh đệ trực tiếp xé rách hư không, hướng về phía hỗn độn mịt mùng. "Vụt, vụt!" Lôi Đình Ma Thần và một Ma Thần dùng đao khác, gần như cũng không do dự đuổi theo. "Ông!" Phía trước, dòng sông dâng trào, một đạo tắc chi lực kinh khủng mạnh mẽ quét ngược lại. "Ầm ầm!" Như sóng lớn cuồn cuộn, trực tiếp đánh rơi hai Ma Thần Chúa Tể xuống.

Thấy Đế Giang và Chúc Cửu Âm sắp thoát khỏi vòng vây. "A!" Ế Phong Ma Thần cười lạnh một tiếng, tiếp đó, hắn cũng không đuổi theo. "Vụt!" Thân hóa thành một con rồng dài vạn trượng, một cơn cuồng phong cuốn đi, lao thẳng về phía Minh Hà lão tổ.

Lúc này, Minh Hà lão tổ đang giao chiến với Độc Giác Ma Thần Chúa Tể, dựa vào ưu thế tích lũy được trước đó, từng bước vững chắc, dần dần chiếm thế thượng phong.

Nhưng vào khoảnh khắc Ế Phong Ma Thần tấn công. "Ầm ầm!" Một sức mạnh to lớn vô song quét đến. "Ầm!" Minh Hà lão tổ không

kịp đề phòng, lập tức bị hắn đâm bay ra ngoài. "Không!" Đế Giang giận dữ gầm lên, rõ ràng đã chú ý đến tình hình của Minh Hà lão tổ.

Ế Phong Ma Thần cũng không tấn công mạnh Minh Hà lão tổ, so với Minh Hà, rõ ràng hắn coi trọng Đế Giang và Chúc Cửu Âm hơn.

Nói thẳng ra, hắn nhắm vào tiên thiên chí bảo trong tay Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Nguyên Đồ A Tỳ của Minh Hà tuy tốt, nhưng Ế Phong Ma Thần không dùng được.

Lúc này, Ế Phong Ma Thần lạnh lùng nhìn Đế Giang và Chúc Cửu Âm, tuy không nói gì, nhưng ý ngoài lời đã quá rõ ràng.

Hai người nếu dám bỏ chạy, Minh Hà chắc chắn sẽ chết.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm nhìn nhau một cái, hai huynh đệ trong nháy mắt đã đạt được sự nhất trí.

Họ liên thủ, trong số tất cả Thánh nhân Hồng Hoang có mặt, chiến lực mạnh nhất, thủ đoạn bảo mệnh nhiều nhất.

Nếu ngay cả họ cũng không chặn được Ế Phong Ma Thần, các Thánh nhân khác càng không thể.

Vì vậy, bây giờ họ không thể đi.

Nếu không, toàn bộ chiến tuyến của đại quân Hồng Hoang sẽ sụp đổ.

Ma Thần ngoại vực có thể chết bao nhiêu cũng được, có thể tùy ý tàn sát, nhưng Thánh nhân Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang chỉ có vài người.

Thiếu một người, đều là tổn thất khó có thể bù đắp.

Hai huynh đệ trong nháy mắt đã quyết định, 'Ầm ầm!' Dòng sông đứt đoạn.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm vốn đã thoát khỏi vòng vây, trong nháy mắt quay trở lại vị trí ban đầu. "Ầm!" Hai huynh đệ cũng không nói lời thừa, ngay khoảnh khắc xuất hiện, liền lao thẳng về phía "Lôi Đình Ma Thần". "Ầm ầm ầm!" Một người cầm "Hỗn Độn Chung", tiếng chuông vang vọng, tựa như có thế trấn áp bát hoang lục hợp.

Một người nắm "Thời Không Bảo Kính", dưới sự hội tụ của sức mạnh thời không, ngưng tụ thành một thanh "Thời không trường kiếm". "Ầm!" Chém xuống hư không. "Xoẹt ầm!" Lôi Đình Ma Thần không kịp đề phòng, lập tức bị đánh bay ra ngoài. "Phóng tứ!" Ế Phong Ma Thần thấy cảnh này giận dữ, liếc nhìn Minh Hà lão tổ vẫn còn đang mơ màng ở bên cạnh, cuối cùng nghiến răng một cái, quay người tấn công về phía Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Ban đầu, hắn định dùng tính mạng của Minh Hà lão tổ để tiếp tục uy hiếp Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Nhưng xem ra, Đế Giang và Chúc Cửu Âm rõ ràng đã quen thuộc với chiêu trò này.

Hai người họ không nói nửa câu thừa, trực tiếp tấn công mạnh Lôi Đình Ma Thần.

Buộc hắn phải quay lại cứu viện.

Nếu không quay lại, với sự bá đạo của "thời không đạo tắc" mà Đế Giang và Chúc Cửu Âm nắm giữ, hoàn toàn có khả năng cường sát Lôi Đình Ma Thần.

Đến lúc đó, chút ưu thế tích lũy được đều sẽ bị sửa chữa, vậy thì không ổn rồi. "Vụt!" Ế Phong Ma Thần với tốc độ nhanh vô cùng lao đến trước mặt Lôi Đình Ma Thần.

Lúc này, chính là lúc Chúc Cửu Âm thôi động sức mạnh của "Thời Không Bảo Kính", ngưng tụ thành một thanh "Thời không chi kiếm."

"Ầm ầm!" Nơi kiếm quang đi qua, hư không như bị chém thành hai nửa.

Ế Phong Ma Thần cũng không sợ, vung tay là một cây trường mâu đâm ra, "Bành!" Hư không nổ tung, mâu quang kinh thiên.

Mang theo một luồng thế lăng lệ vô song. "Xoẹt!

Ầm!" Khi thời không trường kiếm và trường mâu tiếp xúc, lập tức có tiếng nổ kinh thiên.

Thân thể Chúc Cửu Âm rung lên dữ dội, lập tức bị đẩy lùi.

Ế Phong Ma Thần đang định thừa thắng truy kích, lúc này, Đế Giang lại xông lên. "Ầm ầm!" Hỗn Độn Chung bộc phát, một luồng khí tức kinh khủng trấn áp cửu thiên thập địa lan tỏa. "Ông" Ế Phong Ma Thần rung lên dữ dội, linh quang trên trường mâu lập tức ảm đạm đi.

Đế Giang một quyền đấm xuống. "Bành!" Trường mâu triệt để nổ tung. "Có chút bản lĩnh!" Ế Phong Ma Thần cười lạnh một tiếng, nhìn Hỗn Độn Chung với ánh mắt càng lúc càng khó che giấu sự nóng bỏng.

Hắn nhìn ra rõ ràng, bản thân chiến lực của Đế Giang không mạnh, cũng chỉ ở cảnh giới Ma Thần Chúa Tể bình thường, nhưng "Hỗn Độn Chung" trong tay hắn thì lợi hại rồi.

Nó hội tụ sức mạnh đạo tắc thời không mà thành, bẩm sinh mang theo một luồng sức mạnh trấn áp.

Dưới sự phụ trợ của Hỗn Độn Chung, Đế Giang vốn chỉ có tu vi Chúa Tể Ma Thần, hoàn toàn có khả năng ngang tài cao thấp với Chí Tôn Ma Thần.

Cũng là gặp phải hắn, tốc độ vô song, nếu không thì Chí Tôn Ma Thần bình thường, e rằng thật sự không làm gì được đôi huynh đệ

này.

Vạn thiên ý niệm lóe lên trong lòng hắn.

Chương 356

Lúc này, ý định đoạt lấy "Hỗn Độn Chung" của Ế Phong Ma Thần, càng lúc càng không thể ngăn cản. "Giết!" Một tiếng hét lớn. "Xoẹt!" Vượt qua ức vạn trượng hư không.

Ế Phong Ma Thần trực tiếp giáng lâm trước mặt Đế Giang. "Ầm ầm!" Vạn thiên sức mạnh ế phong hội tụ, trực tiếp ngưng tụ thành một nắm đấm khổng lồ, đấm xuống Đế Giang. "Ầm ầm ầm" Nơi nó đi qua, ức vạn bầu trời sụp đổ, phạm vi ức vạn trượng, dường như đều bị quyền lực kinh khủng bao trùm.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm đều sắc mặt tái nhợt, trong mắt mơ hồ mang theo một tia kinh hãi.

Sau một thoáng sững sờ, hai người nhanh chóng lộ vẻ kiên định. "Vụt!" Gần như không do dự, hai huynh đệ trực tiếp liên thủ. "Ầm ầm!" Đạo tắc thời không thôi động, hư không diễn hóa thành một bánh xe khổng lồ của thời không. "Ầm ầm ầm!" Bánh xe khổng lồ chuyển động, đạo tắc chi lực thời không kinh khủng bộc phát, lao thẳng về phía Ế Phong Ma Thần!

Cùng lúc đó.

Tại Thời Không Thánh Thành xa xôi ức vạn vạn dặm, khi Đế Giang và Chúc Cửu Âm bị ép đến cực hạn, thôi động Thời Không Cự Luân, Thời Gian Ma Thần Thời Thần, Không Gian Ma Thần Dương Mi đều có cảm ứng. "Chết tiệt." Dương Mi không nhịn được mà chửi một tiếng.

Thời Không Cự Luân, là chiêu sát thủ cuối cùng do hắn và Thời Thần lão tổ liên thủ sáng tạo ra. "Thời Không Bảo Kính" càng ngưng tụ tất cả tâm đắc tu đạo của hai người.

Đế Giang, Chúc Cửu Âm có được Thời Không Bảo Kính, không khác gì được Dương Mi, Thời Thần truyền thừa cách đời.

Nếu là môn nhân đệ tử của họ thì thôi, nhưng khổ nỗi hai bên lại ở trong trạng thái thù địch.

Tuyệt chiêu mạnh nhất lại bị đối thủ học được?

Đổi lại là ai, trong lòng cũng không thể vui vẻ.

Lúc này, Dương Mi lão tổ có một thôi thúc muốn giết người.

Thời Thần lão tổ ở bên cạnh cũng không nói nên lời.

Dù hắn có bình tĩnh đến đâu, tuyệt chiêu của mình bị người khác học được, lại còn dùng để đối phó với người của mình, trong lòng vẫn có chút không vui.

Hắn dừng lại một chút, nói: "Có lần tấn công này, vị trí của chúng đã bị lộ.

Dù lần này có thể lui về, cũng sẽ có lần tấn công tiếp theo.

Đến lúc đó... ta có thể chọn một nơi gần để mai phục." "Ý của đạo hữu là...?" Dương Mi lão tổ ánh mắt sáng lên nhìn hắn.

Thời Thần thản nhiên nói: 'Giết người đoạt bảo!

Truyền thừa không thể mất.' Ông!

Tâm thần Dương Mi lão tổ chấn động, nhưng lời nói của Thời Thần lão tổ quả thực đã nói trúng tim đen của hắn.

Truyền thừa không thể mất, bất kể lúc nào, đây đều là sự thật không thể phủ nhận.

Không, đây là việc nên làm. "Thời Không Chi Thành" cùng với "Thời Không Bảo Kính" là nơi chứa đựng truyền thừa, còn cái Thời Không Chi Thành mới xây kia, chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi.

Thời Không Chi Thành đã bị Bàn Cổ đoạt đi, và Thời Không Bảo Kính trong tay Chúc Cửu Âm hiện tại, mới là thứ họ cần. 'Đáng tiếc.' Dương Mi lão tổ có chút tiếc nuối.

Thực ra bây giờ cũng là một thời cơ tốt, nếu vận khí tốt, không chừng có thể đoạt lại Thời Không Bảo Kính.

Nhưng đúng như Thời Thần lão tổ nói, nếu Bàn Cổ đang theo dõi trong bóng tối thì sao?

Vậy xông ra ngoài, chẳng phải là đi tìm chết sao?

Giữa việc không lấy lại được truyền thừa và nộp mạng, không còn nghi ngờ gì nữa, họ đều sẽ chọn cái trước.

Truyền thừa mất đi, không mất mạng!

Nộp mạng mới là chuyện mất mạng. 'Lần sau, đúng vậy, chỉ có thể đợi cơ hội lần sau.' Có lần tấn công này, vị trí mà đại quân Hồng Hoang tấn công đã được xác định.

Dù đại quân Hồng Hoang có thể chọn điểm đổ bộ khác, nhưng cũng sẽ ở trong một phạm vi nhất định.

Chỉ cần trong phạm vi đó, thiết lập phong cấm phòng ngự là đủ.

Chính xác hơn, là mai phục xung quanh.

Đợi cơ hội thích hợp, ít nhất cũng phải đoạt lại Thời Không Bảo Kính.

Còn có 'Hỗn Độn Chung' trong tay Đế Giang, cũng là một tiên thiên chí bảo hiếm có đã dung hợp "sức mạnh thời không".

Trong đó ẩn chứa một luồng sức mạnh trấn áp đặc thù.

Có lẽ, lấy được Hỗn Độn Chung, càng có lợi cho sự tiến bộ đạo tắc của bản thân.

Hoặc là, có thể khiến hắn tiến lên một tầm cao mới?

Vạn thiên ý niệm, lần lượt lướt qua trong lòng hắn, trong mắt Dương Mi lão tổ dần dần có thêm mấy phần quang thái.

Lúc này, cuộc chiến ở cổ thành vẫn đang tiếp diễn.

Minh Hà lão tổ sau một hồi sững sờ ngắn ngủi, nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện.

Rõ ràng, hắn đã bị dùng làm một con bài mặc cả.

Một con bài mà Ế Phong Ma Thần dùng để uy hiếp Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Nếu không phải vì hắn, có lẽ Đế Giang và Chúc Cửu Âm đã thoát khỏi khốn cảnh từ trước.

Nhưng chính vì sự tồn tại của hắn, Đế Giang và Chúc Cửu Âm mới bị buộc phải rơi vào hỗn chiến lần nữa!

Trong khoảnh khắc, trong lòng Minh Hà lão tổ ngũ vị tạp trần.

Một luồng phẫn nộ khó mà kiềm chế dâng lên từ tận đáy lòng.

Sát!

Sát!

Sát!

Trong tâm trí hắn chỉ còn lại một niềm tin duy nhất.

Nhưng hắn vẫn chưa thực sự phát cuồng, hắn biết bây giờ xông lên cũng vô dụng.

Hiện tại, đối thủ mà hắn thực sự cần phải chém giết, như vậy mới có thể thực sự giúp đỡ Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

"Oanh!" Vạn ngàn sát ý hội tụ trong lồng ngực, Minh Hà lão tổ gầm lên một tiếng, lao thẳng tới Độc Giác Ma Thần.

“Mu!” Độc Giác Ma Thần kia cũng cường đại vô cùng, chỉ vì bị Minh Hà lão tổ tích lũy ưu thế từng tầng áp chế.

Trước đó bị Ế Phong Ma Thần làm gián đoạn, hắn lập tức khôi phục lại trạng thái đỉnh phong vốn có của mình.

“Xoẹt!” Trường thương trong tay quét ngang, hư không nứt ra từng tấc.

“Oanh oanh oanh!” Hắn lập tức lao vào tử chiến với Minh Hà lão tổ.

Cả hai có chiến lực cường đại, lần này va chạm đúng là kỳ phùng địch thủ.

Minh Hà lão tổ nén một hơi trong lòng, hắn phải thắng, không thể trở thành gánh nặng của người khác.

Dưới sự chống đỡ của luồng phẫn nộ cổ xưa, chiến lực của hắn được phát huy đến trăm phần trăm.

“Ầm ầm ầm!” Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm trong tay tung hoành.

Trong hư không chỉ thấy một đạo kiếm quang hồng, một đạo kiếm quang trắng giao nhau, tung hoành khắp ức vạn dặm.

Toàn bộ hư không dường như bị cắt ngay ngắn thành hai nửa.

“Vút vút vút!” Vạn ngàn kiếm quang bay múa, phủ kín gần nửa bầu trời.

Chương 357

Độc Giác Ma Thần cảm thấy có chút khó khăn, nhưng trước ngưỡng cửa sinh tử, hắn cũng không thể nghĩ nhiều được nữa.

"Mu!" Hắn đột nhiên gầm lên một tiếng.

"Ầm!" Hắn hiển hóa Ma Thần chân thân cao mấy ngàn vạn trượng.

"Ầm ầm ầm!" Một bước đạp ra, nửa bầu trời sụp đổ.

Trường thương trong tay hắn phảng phất hóa thành cây thương chống trời.

"Oanh!" Một thương quét ngang, chỉ còn lại vô tận những vết nứt đen kịt phủ kín hư không.

Lực bạo tạc kinh khủng tràn ngập khắp không gian ức vạn trượng.

"Oanh oanh oanh!" Chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến người ta tê cả da đầu.

Minh Hà lão tổ mặc kệ tất cả, dưới chân hắn hiện ra một đóa Thập Nhị Phẩm Huyết Liên.

Vô số vết nứt đen kịt lan tỏa, phần lớn đều bị Huyết Liên chặn lại, nhưng vẫn có một phần xuyên qua phòng ngự của Huyết Liên, đánh thẳng vào người Minh Hà lão tổ.

"Phụt!" Huyết quang bắn tung tóe.

Minh Hà lão tổ bị cắt thành một huyết nhân, nhưng hắn vẫn không lùi lại nửa bước.

Ánh mắt hắn kiên nghị vô cùng, phảng phất như thân thể bị

thương không phải là của mình.

"Vút vút vút!" Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh hung kiếm trong tay tung hoành, gian nan mà kiên định tiến về phía mục tiêu trước mắt.

Dần dần, trong mắt Độc Giác Ma Thần hiện lên vài phần kinh hãi.

Tên này thật sự không cần mạng nữa sao?

Lúc này, khí tức của cả hai đã liên kết với nhau, đã đến mức không chết không thôi.

Bây giờ, ai cũng không còn đường lui.

Không sống thì chết!

"Gào!" Dưới áp lực cực hạn này, Độc Giác Ma Thần cũng bùng nổ.

Hắn ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng.

"Ầm!" Trường thương trong tay bùng phát thần uy lẫm liệt, quét ngang về phía Minh Hà lão tổ.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ kinh hoàng vang lên, những vết nứt vốn đã dày đặc trong hư không lại càng trở nên chi chít.

Tầng tầng lớp lớp, cuối cùng hội tụ thành một thế lực bàng bạc.

"Ông!" Giây tiếp theo, tất cả đều nổ tung quanh thân Minh Hà lão tổ.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc, thân hình Minh Hà lão tổ kịch liệt run lên, nhưng hắn vẫn không hề từ bỏ.

Sau một khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi.

"Vút!" Minh Hà lão tổ kiên quyết vung Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm trong tay.

"Xoẹt!" Một luồng kiếm quang chói mắt xuyên phá thương khung.

“Ầm!” cả người hắn nương theo luồng vĩ lực bộc phát trong nháy mắt mà lao về phía trước.

Hắn cứ thế phá tan vô tận hư không, cả người máu tươi đầm đìa, nhưng sau khi trả một cái giá cực lớn, cuối cùng hắn cũng đã lao đến trước mặt Độc Giác Ma Thần.

“Không!” Độc Giác Ma Thần lúc này cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi.

Hắn hét lên một tiếng, thân hình lập tức lùi nhanh, định tránh khỏi đòn tấn công của Minh Hà lão tổ.

Đáng tiếc, Minh Hà lão tổ đã phải tốn hết sức chín trâu hai hổ, thậm chí không tiếc tự thân trọng thương, mới có được cơ hội một đòn này, sao có thể để Độc Giác Ma Thần cứ thế rời đi?

“Chết!” Hắn quát lớn một tiếng.

“Ầm!” Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm hợp nhất.

Trong hư không, một kiếm ảnh khổng lồ vô cùng ẩn hiện, xuyên thủng cả Hỗn Độn.

Bên trong ẩn chứa sát phạt vô tận, trong khoảnh khắc, Sát Đạo của Minh Hà được đẩy lên đến cực hạn.

Hủy diệt, sát phạt, hỗn loạn… tóm lại là hung tàn bá đạo đến cực điểm.

“Xoẹt!” Cuối cùng, một kiếm chém xuống.

“Không!” Độc Giác Ma Thần muốn né tránh, nhưng lại cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương.

Lúc này muốn chạy, rõ ràng đã không kịp.

Trong miệng hắn phát ra tiếng thét kinh hoàng tột độ.

Giữa lằn ranh sinh tử, hắn chỉ có thể dốc toàn lực vung trường thương trong tay nghênh đón.

Sống hay chết, chỉ xem một chiêu này.

"Xoẹt… Oanh!" Trong khoảnh khắc trường thương và thần kiếm va chạm, lập tức bùng nổ một tiếng vang kinh thiên động địa.

"Ầm ầm ầm!" Giây tiếp theo, trường thương nổ tung.

Một đường máu chói mắt xuất hiện trên trán Độc Giác Ma Thần.

Tiếp theo, nó kéo dài thành một đường thẳng, với tốc độ nhanh vô cùng lan đến mọi nơi trên cơ thể Độc Giác Ma Thần.

"Oanh!" Mưa máu bay lả tả, Độc Giác Ma Thần tại chỗ bị chém thành hai nửa.

Một tiểu nhân bằng máu nhỏ xíu phá thể bay ra, định độn đi xa.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân Minh Hà lão tổ đột nhiên tỏa ra một luồng huyết hồng chi quang.

"Ầm!" đạo tiểu nhân bằng máu kia chưa kịp đào thoát đã bị hồng quang bao phủ, trong nháy mắt bị thôn phệ sạch sẽ.

"Hộc… hộc…" Minh Hà lão tổ sau khi cưỡng sát Độc Giác Ma Thần, lúc này cũng không khá hơn là bao.

Hắn thở hổn hển từng ngụm lớn, trên mặt ẩn hiện một vẻ tái nhợt.

Nếu nhìn kỹ, không khó để phát hiện cơ thể hắn đang run rẩy theo một quy luật kỳ dị, phảng phất như một con búp bê sứ vỡ nát, tùy thời đều có thể vỡ tan.

Đúng vậy, lúc này trạng thái của Minh Hà lão tổ tệ đến cực điểm, gần như là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm.

Mặc dù đã thành công chém chết Độc Giác Ma Thần, nhưng trong thời gian ngắn hắn cũng đã mất đi năng lực chiến đấu.

Hử?

Cùng lúc đó, mấy vị Ma Thần Chúa Tể bao gồm cả Ế Phong Ma Thần đồng loạt nhìn qua.

Thấy Độc Giác Ma Thần chết trong tay Minh Hà lão tổ, Ế Phong Ma Thần lập tức nổi giận.

"Lớn mật!" Độc Giác Ma Thần, vực chủ quản lý mười tám cổ thành phụ cận, chiến tướng dưới trướng hắn, cho dù trong số mười tám thành chủ cũng đủ để xếp vào hàng ba vị trí đầu, vậy mà bây giờ lại chết trong tay Minh Hà lão tổ.

Trong lòng hắn bạo nộ, liền định tự mình ra tay chém giết Minh Hà lão tổ.

Hử?

So với sự bạo nộ của Ế Phong Ma Thần, Đế Giang và Chúc Cửu Âm lại lộ vẻ vui mừng.

Minh Hà lão tổ vậy mà lại độc lực chém giết được Độc Giác Ma Thần?

Lợi hại!

Nhưng họ cũng nhìn ra trạng thái của Minh Hà lão tổ không tốt lắm, rõ ràng việc chém giết Độc Giác Ma Thần đã phải trả một cái giá nhất định, e rằng trong thời gian ngắn không thể động võ lực nữa.

Ý niệm trong lòng vừa động.

"Vù!" Hai người gần như đồng loạt lao ra.

Một người thôi động Tiên Thiên Chí Bảo "Hỗn Độn Chung", vạn ngàn Hỗn Độn chi lực tứ tán, nơi nào đi qua, hư không đều ngưng kết

từng tấc.

Đó chính là "Trấn Áp chi lực" độc hữu của Hỗn Độn Chung.

Một người thôi động "Thời Không Bảo Kính", kết nối với thành thời không, nhận được sức mạnh thời không vô biên gia trì.

"Ầm ầm ầm!" vừa ra tay, liền là vô số cự lực thời không, cuồn cuộn như sóng triều, cắt đứt đường đi của Ế Phong Ma Thần.

Ế Phong Ma Thần lập tức bạo nộ: "Muốn chết?

Bản tọa thành toàn cho các ngươi!" Hắn cũng không thèm để ý đến Minh Hà lão tổ nữa.

Dù sao cái chết của Độc Giác Ma Thần đã thành định cục.

Chương 358

Nói thật, Minh Hà lão tổ tuy mạnh mẽ, nhưng Độc Giác Ma Thần so với hắn cũng chỉ ngang tài ngang sức, thậm chí ở một mức độ nào đó còn mạnh hơn Minh Hà lão tổ một bậc.

Nhưng cuối cùng lại chết trong tay Minh Hà lão tổ, chỉ có thể nói tên đó là một phế vật, chết không đáng tiếc.

Báo thù cho một phế vật đã chết, không đáng.

Dù sao Minh Hà lão tổ trong thời gian ngắn cũng đã mất đi chiến lực, không thể ảnh hưởng đến đại cục tiếp theo.

Vậy thì giải quyết hai tên trước mắt này trước!

Trong mắt Ế Phong Ma Thần hung quang chợt lóe, lập tức khóa chặt Đế Giang và Chúc Cửu Âm!

"Ầm!" Trong khoảnh khắc hai tay giao nhau, một cơn lốc đen kịt hình thành.

Mới đầu chỉ là một luồng nhàn nhạt, nhưng rất nhanh, "Vù vù vù" cuồng phong cuốn tới, trong nháy mắt che phủ cả trăm vạn dặm xung quanh.

"Oanh!" Giây tiếp theo, cơn cuồng phong đó lao thẳng về phía Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Nơi nó đi qua, hư không vỡ vụn từng tấc.

Cự lãng do Chúc Cửu Âm thôi động "sức mạnh thời không" hình thành trước đó, trong lúc này, lập tức bị đánh cho tan tác.

Lực phong cấm do Đế Giang thiết lập cũng bị thổi tan cùng lúc.

Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự ngưng trọng trong mắt đối

phương.

So với những lão ma đầu như Ế Phong Ma Thần, họ chung quy vẫn kém một bậc.

Đặc biệt, Ế Phong Ma Thần tinh thông Ế Phong chi lực, tốc độ thiên hạ vô song, vừa hay khắc chế hai người.

Nếu đổi lại là Chí Tôn Ma Thần khác, có lẽ họ có thể dựa vào tốc độ không gian để chu toàn một phen, nhưng ở trước mặt Ế Phong Ma Thần, không thể nào!

"Vút!" Hai huynh đệ liên thủ, cùng lúc thôi động Thời Không đạo tắc.

Hư không phảng phất như bị khai mở một con đường.

"Ông!" Thân hình hai người lập tức biến mất không tăm tích.

"Ầm!" Nơi cơn lốc quét qua, tất cả đều bị hủy diệt vô hình!

Đáng tiếc, đã không còn bóng dáng của huynh đệ Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

"Chết tiệt!" Ế Phong Ma Thần lập tức nổi trận lôi đình, bất luận đạo cảnh tu vi có mạnh đến đâu, cũng không thể thay đổi được tính tình bạo táo dễ nổi nóng của Hỗn Độn Ma Thần.

Trước đó, hắn vẫn luôn kiềm chế, nhưng sau khi Độc Giác Ma Thần bị giết, Đế Giang và Chúc Cửu Âm lại liên tiếp thoát khỏi công kích, hắn đã hoàn toàn nổi giận.

Hắn hét lớn: "Chặn chúng lại!" "Vâng!" Lôi Đình Ma Thần Chúa Tể và Sử Đao Ma Thần Chúa Tể tâm thần chấn động, gần như theo bản năng đáp lại một tiếng.

"Ông ông!" Hai người đồng thời bay lên trời, từ hai phía trái phải lao về phía Đế Giang và Chúc Cửu Âm đang hiện hình trong hư

không.

Để tránh Ế Phong Ma Thần ra tay tàn sát các cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang, Đế Giang và Chúc Cửu Âm không hề nhân cơ hội hiếm có này để đào thoát, chỉ vừa vặn tránh được đòn tất sát của Ế Phong Ma Thần trước đó.

"Ầm!" Đế Giang tay cầm Hỗn Độn Chung, đập mạnh xuống từ trên không.

Kèm theo một tiếng nổ lớn, cái đuôi lấp lóe sấm sét của Lôi Đình Ma Thần lập tức bị đánh bay.

Bên kia, Chúc Cửu Âm cũng không chịu kém cạnh, thôi động Thời Không Bảo Kính, hội tụ vạn ngàn sức mạnh thời không, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm thời không.

"Vút!" Kiếm quang đi đến đâu, hư không tựa như bị cắt thành hai nửa.

"Ầm!" Hắn chém mạnh vào trường đao của một Ma Thần Chúa Tể khác.

Thân hình cả hai đều chấn động.

"Ông!" Giây tiếp theo, Sử Đao Ma Thần bị đẩy lui nửa bước.

"Phế vật!" Ế Phong Ma Thần thấy vậy không nhịn được quát lớn một tiếng.

"Ông!" Cả người hắn bay lên, với tốc độ nhanh vô cùng lao về phía Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Rút kinh nghiệm từ trước, lần này hắn không sử dụng chiêu thức công kích phạm vi lớn, mà theo đuổi tốc độ tuyệt đối.

"Xoẹt!" Hắn lướt qua vạn trượng hư không, vô số luồng toàn phong chi lực nhỏ bé hiện ra bên cạnh, tựa như từng lưỡi đao.

Khi đến trước mặt Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

"Vút vút vút!" Vạn ngàn phong nhận đồng loạt bắn về phía hai người.

"Ầm ầm ầm!" Trong chốc lát, hư không sụp đổ.

Tiếng nổ kinh hoàng vang vọng cửu thiên thập địa.

"Gào!" Đế Giang quát lớn, "Hỗn Độn Chung" trong tay phình to với tốc độ mắt thường có thể thấy, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành mấy ngàn vạn trượng.

"Đong!" Hỗn Độn Chung rung lên, giây tiếp theo, nó vững vàng chắn trước mặt Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

"Ông ông ông!" Vạn ngàn phong nhận chém xuống, khi gặp phải Hỗn Độn Chung, không có ngoại lệ nào đều bị chặn lại bên ngoài.

Mặc dù lực trấn áp của Hỗn Độn Chung rất mạnh, nhưng điểm nổi danh thực sự của bảo vật này lại nằm ở lực phòng ngự kinh người của nó.

Nó từng được xưng là chí bảo phòng ngự đệ nhất Hồng Hoang!

Tuy chiến lực của Hỗn Độn Ma Thần cao hơn Hồng Hoang không chỉ một bậc, nhưng lực phòng ngự kinh người của Hỗn Độn Chung vẫn phát huy đến cực hạn.

Sau một loạt tiếng nổ, "Ông!" vạn ngàn ảo quang tiêu tán vào hư vô.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm xuất hiện trước mặt mọi người một cách hoàn hảo không tổn hao gì.

Ặc… Lôi Đình Ma Thần và một vị Sử Đao Ma Thần Chúa Tể khác không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Họ biết rõ thần thông của vực chủ Ế Phong Ma Thần, nhưng bây

giờ, thần thông của Ế Phong Ma Thần lại bị hai người kia chặn lại.

Hai tên này… Gần như theo bản năng, hai đại Ma Thần Chúa Tể đồng loạt lùi lại nửa bước nhỏ, sợ bị Ế Phong Ma Thần đang bạo nộ liên lụy.

"Chết tiệt, sao có thể!" Ế Phong Ma Thần nổi trận lôi đình, nhưng hắn cũng ngay lập tức ý thức được, vấn đề nằm ở món Tiên Thiên Chí Bảo mà hắn đang nhắm tới. 'Hỗn Độn Chung!' Lòng tham đối với Tiên Thiên Chí Bảo của hắn càng thêm nặng nề.

Nếu có được "Hỗn Độn Chung", e rằng địa vị của hắn ở Hỗn Độn ngoại vực sẽ lập tức tăng vọt một bậc lớn.

Gần như không nghĩ ngợi, Ế Phong Ma Thần ngay tại chỗ hạ lệnh: 'Bất chấp mọi giá, đoạt lấy cái chuông cổ của con sâu nhỏ kia cho ta.' Lôi Đình Ma Thần Chúa Tể và Sử Đao Ma Thần Chúa Tể nghe vậy, đều tâm thần chấn động.

Hóa ra vực chủ đã nhắm trúng chí bảo của đối phương, khó trách cứ bám riết lấy hai người không tha.

Thực ra, hai người họ hoàn toàn có thể kìm chân Đế Giang và Chúc Cửu Âm, để Ế Phong Ma Thần rảnh tay đi giúp đỡ bất kỳ một trong hai chiến trường còn lại, đều sẽ là thế cục tất thắng.

Bởi vì bây giờ mọi người đều đã nhìn ra, Đế Giang và Chúc Cửu Âm rõ ràng là hai vị mạnh nhất trong số các cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang.

Hoặc cũng không hẳn là mạnh nhất, nhưng chắc chắn là khó đối phó nhất.

Bởi vì thân mang "Thời Không đạo tắc", bản thân lại nắm giữ chí bảo thời không tương hợp với thuộc tính, khiến cho chiến lực của họ không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Nói cách khác, Độc Giác Ma Thần chết rất oan uổng.

Tất cả, đều là do lòng tham của Ế Phong Ma Thần gây nên.

Nếu không, Độc Giác Ma Thần căn bản không cần phải chết.

Đương nhiên, những lời này họ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, không ai có gan nói ra.

"Cùng lên!" Một tiếng hét lớn của Ế Phong Ma Thần kéo hai người trở lại thực tại.

Dù là Lôi Đình Ma Thần Chúa Tể hay Sử Đao Ma Thần Chúa Tể, trên mặt đều hiện lên một vẻ ngưng trọng.

Bất kể cách làm của Ế Phong Ma Thần như thế nào, cũng bất kể Độc Giác Ma Thần chết có oan uổng hay không, việc cấp bách bây giờ là trừ khử những cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang này trước.

Nếu không cứ đánh tiếp, e rằng đối phương sẽ có thủ đoạn lật kèo.

"Sát!" Xoẹt!

Lôi Đình Ma Thần và Sử Đao Ma Thần Chúa Tể một trái một phải, lao thẳng đến vây giết Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Ế Phong Ma Thần còn trực tiếp hơn, chọn vị trí trung tâm, phát động xung kích.

Sau khi đến địa bàn Cổ Thành, hắn lần đầu tiên chọn tấn công chính diện.

"Xoẹt, oanh!" Sức mạnh của mấy đạo tắc cường đại giao hội trong hư không, dày đặc chi chít, khiến Đế Giang và Chúc Cửu Âm cảm nhận được một mối nguy cơ chưa từng có.

Nhưng, trong lòng hai người lại có chút may mắn, vì đã thành công

kéo chân được Ế Phong Ma Thần.

Nếu Ế Phong Ma Thần quay đầu đi đối phó những người khác, đó mới thực sự là tai họa ngập đầu.

"Sát!" Hai huynh đệ quát lớn một tiếng, không chút do dự lao về phía ba đại Ma Thần.

Chương 359

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Thời Không Bảo Kính đều được thôi phát đến cực hạn.

Một dòng sông sức mạnh của Thời Không đạo tắc dập dờn trong hư không, dần dần ngưng tụ thành hình.

"Ông!" Công kích của Lôi Đình Ma Thần Chúa Tể đến trước tiên, vạn ngàn sức mạnh sấm sét lan tỏa.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc một cái đuôi đập xuống, cả hư không đều rung chuyển.

Sức mạnh sấm sét tiến thẳng về phía trước, trực tiếp tấn công dòng trường hà thời không do Đế Giang và Chúc Cửu Âm bố trí.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ kinh hoàng truyền ra.

Tiếp theo là trường đao của Sử Đao Ma Thần.

"Bành!" Dòng trường hà vốn đã chịu đòn nặng, lập tức trở nên không chịu nổi sức ép, trong phạm vi mấy ngàn vạn trượng xa gần, xuất hiện những mức độ sụp đổ khác nhau.

Ế Phong Ma Thần thấy vậy, trong mắt lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

"Ông!" Hắn xuyên qua ngàn vạn trượng hư không, cũng không sử dụng thần thông chiến kỹ, mà trực tiếp thôi động sức mạnh đạo tắc của bản thân.

"Vù!" Vạn ngàn Ế Phong chi lực theo thân.

"Ầm ầm ầm!" Hắn mạnh mẽ nhấc chân, đạp xuống dòng trường hà thời không.

Vốn là Ma Thần cấp "Chí Tôn", chiến lực cường đại.

Cộng thêm dòng trường hà thời không trước đó đã chịu công kích của hai đại Ma Thần Chúa Tể, làm sao có thể chống đỡ được động tác tiếp theo?

Mắt thấy "trường hà thời không" sắp hoàn toàn nổ tung, Đế Giang và Chúc Cửu Âm quả quyết buông tay.

"Ầm!" Dòng trường hà đứt đoạn.

Cả hai đều đồng loạt phun máu bay ngược ra ngoài.

Cũng may là họ buông tay sớm, nếu không không chỉ đơn giản là phun máu.

Hai huynh đệ ý thức được nguy cơ, không kịp nói nhảm.

"Ông!" Chúc Cửu Âm thôi động "Thời Không Bảo Kính", một luồng sức mạnh thời không dập dờn trong hư không, tức thì lan tỏa ra ngoài ức vạn trượng.

"Vút!" Hai người bước vào hư không, thân hình lập tức biến mất.

"Muốn đi, không có cửa!" Ế Phong Ma Thần quát lớn.

"Ầm!" Hắn mạnh mẽ đạp một bước, vạn ngàn Ế Phong chi lực hội tụ, trong tay hắn hình thành một thanh cự đao.

Giây tiếp theo, hắn vung cự đao.

"Bành!" Đao mang kinh thiên, khi va chạm với trường hà thời không, lập tức truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

"Ầm ầm ầm!" Chưa chống đỡ được mấy giây, trường hà thời không "ầm ầm" nổ tung.

"Bành!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm vốn đang độn vào thông đạo thời không, bị chặn lại giữa đường, bị ép ra khỏi thông đạo.

"Phụt oanh!" Vạn ngàn sức mạnh thời không cắt xé, cả hai đều bị

thông đạo thời không phản phệ, trên người xuất hiện những vết thương chi chít, máu chảy như suối. 'Cơ hội tốt!' Lôi Đình Ma Thần và Sử Đao Ma Thần Chúa Tể đều sáng mắt lên.

Trước đó Đế Giang và Chúc Cửu Âm quá hung mãnh, nói thật, trong lòng họ có chút e dè, không dám dùng toàn lực, sợ gặp phải sự kiện đột ngột, không bảo toàn được cái mạng nhỏ.

Nhưng bây giờ, Đế Giang và Chúc Cửu Âm bị Ế Phong Ma Thần trọng thương, lập tức khiến họ thấy được hy vọng.

Nếu có cơ hội, ai mà không muốn tự tay chém xuống đầu của một cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang.

Không nói gì khác, đây là công lao lớn!

Cho dù cuối cùng không có duyên với Hỗn Độn Chung của Đế Giang hay Thời Không Bảo Kính của Chúc Cửu Âm, chỉ riêng việc chia sẻ công lao chém giết cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang cũng đủ rồi.

"Sát!" Gần như không chút do dự, hai người lao thẳng ra. 'Khốn kiếp!

Tiểu nhân!' Đế Giang và Chúc Cửu Âm cũng nhìn thấy hành động của hai đại Ma Thần Chúa Tể, không khỏi thầm mắng một tiếng.

Hai tên này trước đó thấy họ, né được thì né, tuyệt không đối đầu trực diện.

Bây giờ thấy họ bị thương, lại bu lại như ruồi bọ.

Mắng thì mắng, nhưng cũng không thể thay đổi được hiện thực, hai huynh đệ nhanh chóng có quyết đoán.

"Vút vút!" Gần như cùng lúc hai đại Ma Thần Chúa Tể lao ra, Đế Giang và Chúc Cửu Âm một trái một phải, lập tức xông ra.

“Ầm!” Đế Giang tay cầm “Hỗn Độn Chung”, đi đầu phát động công kích, đối chiến với Sử Đao Ma Thần Chúa Tể.

Thấy Đế Giang chủ động xông ra, trong mắt Sử Đao Ma Thần Chúa Tể ẩn hiện một thoáng kinh hãi, nhưng nhanh chóng đè nén xuống.

Bây giờ Đế Giang đã là nỏ mạnh hết đà, tưởng là thời kỳ toàn thịnh sao?

Dọa ai thế!

Hắn khinh thường cười một tiếng.

“Vút!” Ma Thần trực tiếp một đao chém ra.

Đao thế lăng lệ hung mãnh, nơi đi qua, hư không lập tức bị cắt ra.

Chỉ thấy một đạo đao mang ức vạn trượng, chiếu sáng cả trời đất, mang theo hàn quang khiến người ta kinh tâm động phách.

Mắt thấy Đế Giang sắp có nguy hiểm đến tính mạng.

“Đong!” Kèm theo một tiếng chuông vang vọng, Hỗn Độn Chung lập tức phình to, hung hăng nghênh đón đao mang.

Trong khoảnh khắc hai bên va chạm, hư không truyền ra một loạt tiếng nổ.

“Ầm ầm ầm!” Ức vạn trượng hư không đều bị hủy diệt.

Chỉ có vô số hắc động hiện ra.

Tất cả vật hữu hình vô hình, đều hóa thành hư vô.

“Sát!” Đế Giang quát lớn, thân hình mạnh mẽ phình to, ngay cả Hỗn Độn Chung cũng phình to thêm vài phần.

Dưới sự bùng nổ điên cuồng, đao mang cuối cùng cũng không chống đỡ nổi.

Nó hơi rung động.

"Bành!" Giây tiếp theo, nó nổ tung.

Đế Giang cũng không khá hơn, thân thể hơi run rẩy, bàn tay cầm Hỗn Độn Chung rỉ ra máu màu tím vàng.

Lẽ ra lúc này nên thừa thắng xông lên, có lẽ sẽ thu được chiến quả bất ngờ.

Đáng tiếc, Đế Giang đã không còn dư lực.

Vừa rồi có thể đẩy lùi Sử Đao Ma Thần đã dùng hết toàn bộ sức mạnh.

Bên kia, Chúc Cửu Âm cũng gặp tình huống tương tự.

Chiến lực của Lôi Đình Ma Thần Chúa Tể cũng cường đại không kém, đuôi dài quét qua, hư không vang lên một loạt tiếng nổ "tí tách".

"Xoẹt oanh!" Trường kiếm thời không do Chúc Cửu Âm thôi động "Thời Không Bảo Kính" ngưng tụ ra va chạm với nó, chưa chống đỡ được mấy giây đã nhanh chóng bị sức mạnh sấm sét bao phủ.

"Bành!" Trường kiếm nổ tung.

Thân hình Chúc Cửu Âm lập tức bay ngược ra ngoài.

Trong mắt Lôi Đình Ma Thần hung quang chợt lóe, ẩn hiện một vẻ phấn chấn.

Gần như không nghĩ ngợi, hắn bay lên lao tới.

"Tích tách!" Một tia sấm sét lóe lên ở đầu đuôi, cho người ta một cảm giác sắc bén vô song, không hề thua kém thần binh lợi khí.

Mắt thấy Chúc Cửu Âm sắp có nguy hiểm đến tính mạng.

"Tặc tử dám!" Kèm theo một tiếng hét lớn.

"Xoẹt!" Bầu trời nổ tung, một đạo kiếm khí cường hãn vô song xé

rách hư không, chém thẳng xuống Lôi Đình Ma Thần.

"Ông!" Động tác của Lôi Đình Ma Thần không khỏi chậm lại trong chốc lát.

Hử?

Ế Phong Ma Thần ở bên cạnh không chỉ xem kịch, ánh mắt hắn hơi lạnh đi.

Chương 360

"Ầm!" Hắn trực tiếp đánh ra một quyền.

Quyền phá hư không.

Một luồng Ế Phong chi lực bùng nổ.

"Bành!" Kiếm quang chưa rơi xuống trước mặt Lôi Đình Ma Thần đã bị một quyền đánh tan.

Ế Phong Ma Thần lạnh lùng nói: 'Tiếp tục.

Bản tọa tự mình trợ trận cho ngươi.' Lời này vừa ra, Lôi Đình Ma Thần và Sử Đao Ma Thần Chúa Tể đều yên tâm.

Có Ế Phong Ma Thần ở đây, hoàn toàn không cần lo lắng bị tập kích, chỉ cần chuyên tâm đối phó với đối thủ của mình là được.

"Oanh!" Sử Đao Ma Thần Chúa Tể lại lần nữa lao ra.

Lần này, hắn đẩy Đao Đạo pháp tắc của mình lên đến cực hạn.

"Ầm ầm ầm!" Nơi hắn đi qua, ức vạn trượng hư không đều bị một luồng đao khí bàng bạc mênh mông bao phủ, trời đất không còn đường thoát.

Trong mắt Đế Giang hiện lên một vẻ trầm ngưng.

Nếu ở thời kỳ toàn thịnh, hắn hoàn toàn có thể cùng Sử Đao Ma Thần Chúa Tể một trận.

Nhưng lúc này, sau những trận đại chiến liên tiếp, lại bị ba đại Ma Thần vây truy chặn đường, đặc biệt trong số đối phương có cường giả như Ế Phong Ma Thần.

Hắn đang ở giai đoạn tinh bì lực tẫn.

Một đao của Sử Đao Ma Thần Chúa Tể khiến hắn có cảm giác nguy cơ sinh tử. 'Mặc kệ, ải này cũng phải xông qua.' Sóng to gió lớn đều đã trải qua, lẽ nào lại gục ngã ở đây?

Không cam tâm!

"Sát!" Cuối cùng, vạn ngàn sự không cam tâm phẫn nộ đều hóa thành sức mạnh công kích.

"Ầm!" Hỗn Độn Chung vốn cao ngàn vạn trượng đột nhiên thu nhỏ, trong tay hắn lại hội tụ vạn ngàn linh quang.

"Vút vút vút!" Quang mang chiếu rọi trời đất. 'Hử?' Sử Đao Ma Thần Chúa Tể có chút mê hoặc.

Tên này đang làm gì?

Hắn có thể nhìn ra, thứ mạnh nhất của Đế Giang chính là Hỗn Độn Chung trong tay.

Nhưng lúc này, dường như đối phương đã thu lại Hỗn Độn Chung?

Giở trò quỷ gì?

Tự tìm đường chết sao?

Mặc dù trong lòng có nghi ngờ, nhưng nếu Đế Giang tự tìm đường chết, hắn cũng không ngại tiễn một đoạn.

Lập tức tốc độ trong tay không giảm mà còn tăng.

"Xoẹt!" Hắn xuyên qua trăm vạn trượng hư không.

Ngay lúc đó.

"Oanh!" Hư không chấn động, một ý chí mênh mông vô song mạnh mẽ quét ra.

Chết!

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể tâm thần không khỏi căng thẳng.

Có chuyện gì?

Nhìn lại tay của Đế Giang, không biết từ lúc nào đã có thêm một cây búa lớn, ngoại trừ vị trí cán búa, những chỗ khác đều có vài phần hư ảo.

Lúc này, cây búa lớn đó đang tỏa ra từng luồng khí tức khiến người ta tim đập nhanh.

Rõ ràng, Đế Giang không từ bỏ chống cự, mà đang ấp ủ một tuyệt chiêu mạnh hơn.

"Bàn Cổ Khai Thiên Phủ!" Sử Đao Ma Thần Chúa Tể hét lớn một tiếng, trong mắt tràn ngập một vẻ hoảng sợ.

Trong khoảnh khắc, hắn nhận ra cây búa lớn đó, cũng như khí tức mà nó tỏa ra.

Đó rõ ràng là bằng chứng cho việc Bàn Cổ năm xưa, dựa vào nó để hoành hành Hồng Hoang, tung hoành vô địch.

Năm xưa mạnh mẽ như ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, đều chết dưới Khai Thiên Phủ.

Cho dù đã qua mấy ức vạn năm, hắn đối với Khai Thiên Phủ vẫn có một nỗi sợ hãi khó nói.

Ế Phong Ma Thần cũng nhận ra, nhưng dù sao cũng là cường giả Chí Tôn, hắn nhanh chóng hồi thần.

Hắn hét lớn: "Khai Thiên Phủ?

Đó không phải chỉ là một đạo hư ảnh thôi sao?

Chỉ có vẻ ngoài!

Dùng hết toàn lực chém hắn.

Hắn không còn bao nhiêu sức nữa đâu.” Sử Đao Ma Thần tâm thần run rẩy, cuối cùng không dám chống lại mệnh lệnh của Ế Phong Ma Thần.

Nhưng cây trường đao chém ra, so với trước đó rõ ràng đã thiếu đi vài phần khí thế dũng mãnh tiến lên.

Đối diện.

Đế Giang vốn đang định liều mạng một phen, thấy cảnh này, con ngươi không khỏi sáng lên. ‘Chiến lực của tên này dường như đã giảm xuống hơn ba thành.

Cố ý nương tay sao?’ Không thể nào!

Hắn nhanh chóng phủ định suy đoán này.

Nếu thật sự muốn nương tay, Sử Đao Ma Thần Chúa Tể cũng sẽ không có những đòn tấn công mãnh liệt trước đó.

Vậy chỉ còn lại một khả năng, “Khai Thiên Phủ” của Phụ thần có tác dụng khắc chế Hỗn Độn Ma Thần.

Đúng rồi.

Mơ hồ, Bàn Cổ năm xưa từng nói, Khai Thiên Phủ khắc chế tất cả Hỗn Độn Ma Thần.

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể trước mắt, không phải là ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần chết dưới Khai Thiên Phủ năm xưa, nhưng cũng chính vì thế, tác dụng khắc chế của Khai Thiên Phủ đối với hắn càng rõ ràng hơn.

Vạn ngàn ý niệm lóe lên trong lòng hắn.

Đế Giang gần như không nghĩ ngợi, cây búa lớn trong tay hiên ngang chém xuống.

“Xoẹt!” Hư không nổ tung.

Búa mang kinh hoàng quét ngang ức vạn dặm thương khung.

Nơi nó đi qua, mênh mông bát ngát, chỉ có một búa bá đạo vô song, chiếu sáng cả thiên vực.

Phàm là thuộc hạ của Hỗn Độn Ma Thần, không ai không tâm thần chấn động.

Cho dù Ế Phong Ma Thần đã cảnh báo, đây không phải là Bàn Cổ Khai Thiên Phủ thật sự, chỉ là một chiến kỹ giả, nhưng thân thể vẫn không tự chủ được mà run lên.

Ngay cả hắn cũng như vậy, các Ma Thần khác càng không cần phải nói.

"Ầm!" Tiếng nổ lớn vang lên.

Đế Giang vốn đã trọng thương, lại thành công đẩy lùi "Sử Đao Ma Thần Chúa Tể".

Hắn có thể cảm ứng rõ ràng, trong khoảnh khắc búa lớn và trường đao tiếp xúc, khí tức của Sử Đao Ma Thần Chúa Tể không hiểu sao lại yếu đi.

Tác dụng của 'Khai Thiên Phủ Pháp', tuyệt đối!

Trong khoảnh khắc, Đế Giang phảng phất như phát hiện ra một đại lục mới, trong mắt đầy vẻ phấn chấn.

Hắn đột nhiên hét lớn: 'Tất cả mọi người, sử dụng 'Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ' để đối địch!' Hử?

Lời này vừa ra, chúng Thánh nhân Hồng Hoang đều ngẩn người.

Nói thật, người có thể chứng đạo thành Thánh, về cơ bản đều có đạo tắc tuyệt kỹ mà mình am hiểu.

"Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ" tuy mạnh mẽ, nhưng không phải ai cũng có thể nắm giữ.

Đại bộ phận chỉ có thể nắm giữ được mấy chiêu trong đó, ý nghĩa không lớn.

Chương 361

Cho nên lúc này, các Thánh nhân Hồng Hoang đều không sử dụng Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ để đối chiến với địch.

Nhưng bây giờ, Đế Giang lại bảo họ sử dụng Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ!

Mặc dù trong lòng có chút kỳ quái, nhưng vì tin tưởng Đế Giang, có mấy vị quả quyết chuyển đổi chiến thuật.

Trong đó bao gồm cả "Chúc Cửu Âm"!

Lúc này Chúc Cửu Âm, đang bị Lôi Đình Ma Thần đuổi đánh.

Mắt thấy cứ tiếp tục như vậy sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng không quan tâm nhiều nữa.

Dù sao chiến lực mạnh nhất cũng vô dụng, thôi thì liều một phen.

Vạn ngàn ý niệm lóe lên trong lòng hắn.

"Vút!" Sức mạnh thời gian hội tụ, thời gian trong tay hắn ngưng tụ thành một cây "thời gian cự phủ".

"Ầm!" Hắn chém một búa về phía Lôi Đình Ma Thần đang lao tới.

Thập Nhị Tổ Vu là lứa đầu tiên tu luyện "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ".

Mặc dù sau này không còn chuyên nghiên cứu nữa, nhưng Chúc Cửu Âm cũng đã nắm giữ đến thức thứ mười tám.

Lúc này bùng nổ chính là thức thứ mười sáu!

Biến hóa của mười sáu thức đầu, hắn đã thuộc nằm lòng, có thể tùy tâm sử dụng.

“Xoẹt!” Một búa chém xuống, hư không tựa như bị phá thành hai nửa.

Lôi Đình Ma Thần đang đuổi sát phía sau, không hiểu sao tim đập mạnh một trận.

“Vút!” Tốc độ đột nhiên giảm xuống.

Chuyện gì vậy?

Nhìn cây búa lớn trong tay Chúc Cửu Âm, trong lòng hắn luôn có một luồng hàn khí bốc lên.

Khác với Sử Đao Ma Thần Chúa Tể, hắn không trải qua Khai Thiên chi kiếp năm xưa, sự đáng sợ của Khai Thiên Phủ, hắn cũng chỉ nghe nói, chưa từng tận mắt chứng kiến.

Cho nên so với Sử Đao Ma Thần Chúa Tể, hắn lại có thêm vài phần bình tĩnh.

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng hắn theo bản năng vung đuôi, vạn ngàn lôi đình chi quang lóe lên, lao tới.

“Xoẹt bành!” Tiếng nổ lớn vang lên.

Cái đuôi vốn dũng mãnh tiến lên, trong khoảnh khắc va chạm với cây búa lớn trong tay Chúc Cửu Âm, Lôi Đình Ma Thần như bị sét đánh, “Vút!” thân thể đột nhiên cứng đờ.

Một luồng sợ hãi từ sâu trong linh hồn dâng lên trong lòng.

Máu huyết đông cứng, pháp lực đình trệ.

“Oanh!” Búa lớn xuyên qua, lại trực tiếp phá vỡ đầu đuôi của hắn.

“A!!!” Một cơn đau kịch liệt khó tả ập đến, Lôi Đình Ma Thần mới bị kéo về thực tại.

Hắn không biết chuyện gì đã xảy ra, mặt đầy kinh hoàng.

Gần như không nghĩ ngợi, hắn rút lui ngay lập tức!

Ặc!

Lúc này Chúc Cửu Âm cũng ngơ ngác.

Chuyện gì vậy?

Vừa rồi tên đó, hình như đã rút lại pháp lực.

Dùng đuôi để đối đầu trực diện với hắn, tìm chết sao?

Bọn họ đều là cường giả Thiên Đạo đỉnh phong, sự khống chế sức mạnh của bản thân đã đạt đến một cực hạn.

Ngay cả Thiên Tiên, Kim Tiên bình thường cũng không phạm phải sai lầm như vậy. 'Khai Thiên Phủ!' Chúc Cửu Âm đột nhiên thân tâm chấn động, ý thức được rồi.

Vạn ngàn ý niệm lóe lên trong lòng.

Hắn nhanh chóng xác định, tuyệt đối là nguyên nhân của "Khai Thiên Phủ".

Chính xác hơn, phải là Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ!

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu được dụng ý trong lời nói trước đó của Đế Giang.

Bởi vì Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với những hung thần Hỗn Độn Ma Thần này.

Gần như không nghĩ ngợi, Chúc Cửu Âm hét lớn: "Tất cả mọi người, sử dụng 'Khai Thiên Phủ Pháp' để ngự địch!" "Oanh oanh oanh!" Một người rồi lại một người.

Vốn là những đối thủ ngang tài ngang sức, nhưng khi Thánh nhân Hồng Hoang chuyển sang giao chiến bằng Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, Hỗn Độn Ma Thần đối diện phảng phất như bị trúng tà, thực lực

giảm mạnh.

Có mấy vị Thánh nhân Hồng Hoang, thậm chí còn nương theo sự bùng nổ trong khoảnh khắc, một lần chém diệt mấy danh đối thủ.

Lần này, tất cả Thánh nhân Hồng Hoang đều sôi trào.

Họ ý thức được tầm quan trọng của "Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ".

Đây tuyệt đối là lợi khí giết địch.

Đặc biệt là đối phó với những Hỗn Độn Ma Thần này, giết một tên chuẩn một tên.

Một truyền mười, mười truyền trăm.

Rất nhanh, cơn gió này đã thổi khắp toàn bộ cổ thành.

Phải biết, không chỉ Thánh nhân mới có thể nắm giữ Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ, Chuẩn Thánh cũng có thể tu luyện!

Chỉ là, họ chỉ có thể tu luyện được một hai thức cơ bản mà thôi.

Nhưng thế là đủ rồi.

Bởi vì Ma Thần đối chiến với họ, đa số đều cùng cảnh giới, không mạnh hơn bao nhiêu.

Khai Thiên Phủ vừa ra, lập tức áp chế ba thành chiến lực của Ma Thần.

Như vậy, họ không chỉ có thể đối phó với Ma Thần cùng cấp, thậm chí còn có thể vượt cấp giết địch.

"Oanh oanh oanh!" Rất nhanh, chúng tu sĩ Hồng Hoang đã thu được thành quả to lớn!

Mấy ngàn Thiên Đạo Ma Thần đi theo Ế Phong Ma Thần đến chi viện, trong thời gian cực ngắn đã vẫn lạc một phần ba.

“Chết tiệt!” Trong mắt Ế Phong Ma Thần tỏa ra một tia hận ý cháy bỏng, hắn lập tức khóa chặt “Đế Giang”!

Đều tại tên chết tiệt này, nếu không phải hắn, sao lại có cục diện như bây giờ?

Ế Phong Ma Thần có cảm giác muốn điên lên.

Không thể để náo loạn như vậy nữa, nếu không, cổ thành sẽ bị đánh xuyên mất.

Trong lòng hắn trở nên tàn nhẫn.

“Ầm!” Ế Phong Ma Thần quả quyết ra tay.

Hắn muốn dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết Đế Giang và Chúc Cửu Âm, tiếp theo là ba đại cường giả Thiên Đạo đỉnh phong còn lại của Hồng Hoang.

Đợi khi chiến lực của các Ma Thần Chúa Tể bên phe mình được giải phóng toàn bộ, tự khắc có thể trong thời gian ngắn nhất cứu vãn cục diện, đồ sát sạch đám Thánh nhân Hồng Hoang kia.

“Sát!” Chiến ý của Ế Phong Ma Thần ngút trời.

Trong mắt Đế Giang mang theo một vẻ trầm ngưng, nhưng đã không còn vẻ suy sụp ban đầu.

“Ầm!” Búa lớn trong tay biến ảo, một luồng sức mạnh bành trướng dâng lên.

Khai Thiên thức thứ mười tám!

Mức độ nắm giữ ba mươi sáu thức của hắn, vượt xa các Thánh nhân Hồng Hoang khác.

Hắn đã tu luyện trọn vẹn đến thức thứ hai mươi, nhưng xa hơn nữa, không phải là chuyện một sớm một chiều.

Ngay cả đạo cảnh, cũng không thể hoàn toàn ngộ thấu.

Lúc này đối mặt với Ế Phong Ma Thần, hắn không có chút lơ là, vừa ra tay đã trực tiếp dùng đến thức thứ mười tám!

Đây cũng là thức mà hắn có mức độ nắm giữ cao nhất!

Chương 362

"Xoẹt!" Một đòn kinh thiên động địa.

Chỉ có ánh sáng của búa lớn chiếu rọi hư không.

Trong khoảnh khắc, dù Ế Phong Ma Thần đã có sự chuẩn bị đầy đủ, cũng không khỏi tâm thần hơi hoảng hốt.

Nhưng hắn nhanh chóng tự nhủ, tất cả những gì thấy trước mắt đều là hư ảo.

Việc hắn cần làm là dùng tốc độ nhanh nhất, diệt sát tên Thánh nhân Hồng Hoang trước mắt này.

"Sát!" Ế Phong Ma Thần quát lớn một tiếng, thanh âm chấn động cửu thiên.

Ức vạn Ế Phong đạo tắc chi lực cuồn cuộn tuôn ra.

"Ầm ầm ầm!" Lập tức bao bọc quanh thân hắn trăm vạn trượng.

Mặc dù làm vậy sẽ khiến đạo tắc chi lực của bản thân tiêu hao nhanh chóng, nhưng chỉ có như vậy, mới có thể giảm thiểu ảnh hưởng của Khai Thiên Phủ Pháp đối với hắn xuống mức thấp nhất.

"Oanh!" Một vòng xoáy Ế Phong cuốn tới.

Vạn trượng búa mang chém xuống.

"Xoẹt bành!" Vòng xoáy vỡ nát, Đế Giang cũng bị đẩy lui nửa bước.

"Vút!" Thân hình Ế Phong Ma Thần không ngừng, căn bản không cho hắn cơ hội nghỉ ngơi.

Trong nháy mắt, hắn lại lần nữa lao tới.

Đế Giang không vội không vàng, lại lần nữa thôi động Khai Thiên Phủ Pháp.

Thức thứ mười chín!

"Xoẹt!" Một đạo búa mang chói mắt và hùng vĩ hơn trước chém ra, bầu trời nổ tung.

"Ầm!" Tiếng nổ kinh thiên.

"Lùi!

Lùi!

Lùi!" Đế Giang bị đẩy lui mấy bước, nơi hắn đi qua, hư không nứt ra từng tấc.

Khí kình kinh khủng lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Nhìn lại Ế Phong Ma Thần đối diện, trong mắt hắn đã có thêm vài phần ngưng trọng.

Tên này, quả nhiên không dễ đối phó như tưởng tượng.

Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ có tác dụng khắc chế Hỗn Độn Ma Thần, điểm này không cần nghi ngờ.

Đáng tiếc, trước đó hắn đã xem nhẹ tầm quan trọng của Khai Thiên Phủ Pháp, số chiêu thức nắm giữ được quá ít.

Đế Giang mơ hồ có cảm giác, nếu có thể nắm giữ đến thức thứ hai mươi ba, có lẽ có thể thực sự đối địch với Ế Phong Ma Thần.

Nếu có thể nắm giữ hai mươi lăm thức, không chừng có thể chém giết Ế Phong Ma Thần.

Nhưng bây giờ hắn chỉ miễn cưỡng khống chế được hai mươi thức mà thôi.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn không khỏi hiện lên một vẻ chua chát.

‘Thôi, liều một phen thử xem, cùng lắm là chết mà thôi!’ Đế Giang cũng là một cường giả thế hệ trước kinh qua trăm trận.

Tự nhiên không thể ở thời khắc quan trọng của trận chiến, bị cảm xúc tiêu cực chi phối.

Rất nhanh, hắn đã điều chỉnh tốt tâm thái của mình.

Ánh mắt sáng rực, lại lần nữa tỏa ra thần thái bức người.

Lúc này, Ế Phong Ma Thần đối diện phảng phất cũng ý thức được.

Trong mắt hắn hiện lên một vẻ âm độc.

Hắn hung hăng nói: “Hết trò rồi sao?

Khai Thiên Phủ Pháp, quả thực tinh diệu.

Đối với bọn ma thần chúng ta mà nói, giống như thiên phạt.

Nhưng ngươi cũng không còn chiêu tiếp theo nữa rồi phải không?” Đế Giang chỉ im lặng, vừa không khẳng định cũng không phản bác.

Ế Phong Ma Thần cười lạnh một tiếng: “Nếu chỉ có thế, vậy thì an tâm đi chết đi!” Chữ cuối cùng vừa thốt ra, “Vút!” thân hình hắn đột nhiên vọt lên.

“Xoẹt!” Vạn trượng Ế Phong chi lực bạo trướng, hình thành một vòng xoáy kinh khủng, chụp thẳng xuống đầu Đế Giang.

“Đại ca!” Chúc Cửu Âm phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa.

Nhưng Lôi Đình Ma Thần ở bên cạnh cũng không phải người chết, gần như ngay lập tức bùng nổ đạo tắc chi lực của mình.

“Ầm!” Vạn ngàn lôi đình điện quang lóe lên, bao vây lấy Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm gầm lên liên tục, điên cuồng thôi động “Thời Không Bảo Kính” trong tay.

“Ầm ầm ầm!” Sức mạnh đạo tắc kinh hoàng bùng nổ.

Vạn ngàn Thời Không đạo tắc cuồn cuộn, phảng phất như muốn xé rách thương khung.

Nhưng không có ngoại lệ, đều bị Lôi Đình Ma Thần chặn lại.

“Oanh!” Đối mặt với một đòn của Ế Phong Ma Thần, Đế Giang mặt không biểu cảm, chỉ thôi động Không Gian đại đạo của mình, búa lớn trong tay lóe lên ánh sáng chói mắt.

“Ầm!” Một búa chém xuống.

“Xoẹt!” Hư không dường như bị cắt thành hai nửa trong chớp mắt.

Một đạo búa mang kinh khủng lan tràn trong hư không.

“Ầm ầm ầm!” Khi va chạm với vòng xoáy Ế Phong, một ý chí bàng bạc lập tức quét ra.

“Ông!” Thân thể Đế Giang đột nhiên kịch liệt run lên.

Giây tiếp theo, hắn bị ném bay ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, Đế Giang có chút tuyệt vọng.

Đáng tiếc, lĩnh ngộ của hắn đối với Khai Thiên Tam Thập Lục Phủ không đủ.

Nếu có thể lĩnh ngộ đến Khai Thiên thức thứ hai mươi ba, đủ để đối địch với Ế Phong Ma Thần.

Bây giờ tất cả đều đã muộn.

“Xoẹt!” Ế Phong Ma Thần tay cầm một thanh hung kiếm đen kịt, ánh mắt lạnh lẽo, toàn thân đầy sát phạt chi thế, mạnh mẽ chém một kiếm về phía Đế Giang.

Mắt thấy Đế Giang sắp chết tại chỗ.

“Oanh!” Bầu trời đột nhiên nổ tung, một đạo huyết hồng kiếm quang chói mắt xẹt qua chân trời.

Minh Hà lão tổ.

Trước đó hắn đột nhiên bùng nổ, với thế mạnh mẽ vô song chém giết Độc Giác Ma Thần Chúa Tể, bản thân cũng chịu tổn thương nặng nề.

Nhưng lúc này, hắn đã chọn thôn phệ đạo tắc chi lực của Độc Giác Ma Thần, lớn mạnh bản nguyên của mình.

Sau khi tu phục ngắn ngủi, không quan tâm chiến lực của mình chưa hồi phục đỉnh phong, hắn vội vàng đến chi viện.

Nếu chậm trễ, e rằng Đế Giang thật sự không chống đỡ nổi.

“Tìm chết!” Khóe mắt Ế Phong Ma Thần liếc thấy Minh Hà đang lao tới.

Hắn lại cười lạnh một tiếng nói: ‘Chặn hắn lại.’ Nếu là lúc khác, hắn không ngại tiện tay trừ khử Minh Hà.

Nhưng bây giờ, hắn đã khóa chặt “Hỗn Độn Chung” trong tay Đế Giang.

Giá trị của việc giết một Minh Hà, trong mắt hắn xa xa không bằng Hỗn Độn Chung.

“Xoẹt!” Sử Đao Ma Thần Chúa Tể nghe vậy, không dám có chút dừng lại, lao thẳng ra.

“Ông!” Trường đao trong tay tung hoành, chém thẳng về phía huyết hồng kiếm khí.

“Ầm!” Trong khoảnh khắc đao kiếm va chạm, thân hình cả hai đồng loạt chấn động.

Giây tiếp theo, huyết hồng kiếm khí ầm ầm nổ tung.

Thân hình Minh Hà lão tổ hơi lung lay, trong mắt tràn ngập một màu huyết hồng.

Chương 363

"Cút ngay!" Hắn quát lớn một tiếng, lại lần nữa lao lên.

"Oanh oanh oanh!" Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh hung kiếm trong tay tung hoành, sát khí bức người.

Cho dù chỉ nhìn từ xa, cũng cho người ta một cảm giác rợn tóc gáy.

Nếu chỉ đơn thuần là Nguyên Đồ, A Tỳ kiếm, tự nhiên sẽ không có uy thế như vậy.

Nhưng Minh Hà đã học hỏi sở trường của trăm nhà, nay đã sớm đi ra con đường của riêng mình.

Ngay cả ba mươi sáu thức Khai Thiên Phủ Pháp do Bàn Cổ truyền lại, cũng đã được hắn dung hợp vào.

Lúc này, nhìn thì có vẻ hắn dùng kiếm, nhưng khi ra tay, lại xen lẫn Khai Thiên chân ý, chính là khắc tinh của Hỗn Độn Ma Thần.

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể đối mặt trực diện với hắn, chỉ cảm thấy tâm thần run rẩy, nhưng vẫn ghi nhớ lời của Ế Phong Ma Thần, bất kể tâm thần dao động thế nào, động tác trong tay lại không hề chậm đi.

"Oanh, oanh, oanh!" Trường đao tung hoành, đao khí lập tức lan tỏa ức vạn dặm.

Bất kể Minh Hà lão tổ lao ra từ phương hướng nào, cuối cùng không có ngoại lệ đều bị hắn chặn lại.

Minh Hà bạo nộ liên tục, nhưng cũng không có kế sách nào.

Trước đó có thể liều mạng giết Độc Giác Ma Thần Chúa Tể, vận

khí đã chiếm phần lớn.

Nay muốn liều mạng giết một Sử Đao Ma Thần Chúa Tể nữa, rõ ràng có chút không thực tế.

Cho dù bây giờ nhìn, hắn dường như đang chiếm thế thượng phong.

"Đại ca!!" Chúc Cửu Âm mắt sắp nứt ra, trơ mắt nhìn Đế Giang dưới những đòn tấn công liên tiếp của Ế Phong Ma Thần, bị đánh đến phun máu liên tục.

Nhưng tình cảnh của hắn cũng giống hệt Minh Hà lão tổ, cho dù nhìn có vẻ điên cuồng vô cùng, nhưng muốn thoát khỏi sự dây dưa của một Ma Thần Chúa Tể, không phải là chuyện dễ dàng.

"Oanh!" Ế Phong Ma Thần một quyền đập xuống, trực tiếp đánh bay Đế Giang ra ngoài.

Lúc này Đế Giang, toàn thân trên dưới đã đầy vết thương, ngay cả đầu óc cũng có chút mơ màng.

Hắn mạnh mẽ không giả, nhưng cũng mạnh có hạn.

Nếu bàn về chiến lực thực sự, hắn còn kém xa Ma Thần cấp "Chí Tôn".

Cộng thêm một phen liều mạng trước đó, tiêu hao cực lớn.

Đối mặt với Ế Phong Ma Thần thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên lực bất tòng tâm. 'Sắp chết rồi sao?' Hắn có thể cảm ứng rõ ràng, năng lượng trong cơ thể đang trôi đi từng giây từng phút.

Việc cần làm nhất bây giờ, là lập tức ngừng chiến đấu, tìm một nơi để tu bổ thương thế.

Như vậy, có cơ hội hồi phục như cũ.

Nhưng bây giờ là thời khắc đại chiến, làm gì có nơi nào như vậy.

“Đại ca!” Một tiếng gầm thét kéo hắn trở về thực tại.

Tầm mắt Đế Giang theo đó di chuyển, nhìn thấy Dược Tư và Cường Lương trong cổ thành.

Dược Tư và Cường Lương đều là cường giả Thiên Đạo cửu trọng, chỉ còn cách một bước nữa là đột phá Thiên Đạo đỉnh phong.

Nhưng vì Lôi Điện pháp tắc mà họ tu luyện, tương đối ít người tu, nên từ trước đến nay, họ chỉ có thể dựa vào cảm ngộ, cho nên tiến cảnh có chút chậm chạp.

Lúc này, Lôi Điện Tổ Vu rõ ràng đã nhìn thấy nguy cơ, đều gầm lên liên tục. ‘Cố lên, huynh đệ!’ Đế Giang phát ra tiếng gào thầm trong miệng.

Nhưng trong lòng hắn lại nhận thức rõ ràng, lần này, có lẽ hắn phải chết rồi.

Nhưng, trước khi chết cũng không thể để cho đám khốn kiếp này được yên. ‘Vực ngoại Ma Thần?

Ha!’ Trong mắt Đế Giang lóe lên một tia lạnh lẽo, cả người trong chớp mắt trở nên kiên định.

“Oanh!” Hư ảnh cự phủ trong tay hắn mạnh mẽ tan biến.

Vào thời khắc cuối cùng, hắn đã từ bỏ việc sử dụng “Khai Thiên Phủ Pháp”.

Mặc dù Khai Thiên Phủ có tác dụng áp chế Hỗn Độn Ma Thần, nhưng cũng phải xem đối thủ là ai.

Trước mặt Ế Phong Ma Thần, trừ phi nắm giữ được Khai Thiên thức thứ hai mươi ba, nếu không, cái gọi là áp chế chỉ là vi hồ kỳ vi.

Không bằng dùng đại đạo mà mình am hiểu nhất, tiến hành một trận tử chiến.

“Ông!” Vạn ngàn linh quang tan biến, Hỗn Độn Chung lại lần nữa xuất hiện trong tay hắn.

Hắn thôi động đạo tắc chi lực còn sót lại trong cơ thể.

“Ầm!” Hỗn Độn Chung rung lên, dường như cảm ứng được sự suy yếu của hắn.

“Lão huynh, giúp ta lần cuối cùng này.” Đế Giang cười, nhẹ nhàng vuốt ve thân chuông.

Hỗn Độn Chung vốn đang rung động không ngừng, dần dần bình tĩnh lại.

Từng luồng lưu quang trong suốt không màu lan tỏa ra.

Nơi nó đi qua, hư không lập tức trở nên sền sệt.

“Giả thần giả quỷ!” Ế Phong Ma Thần thấy vậy, chỉ cười lạnh một tiếng.

Thực ra trong lòng hắn lại có thêm một phần cảnh giác.

Đế Giang tuyệt không phải là hạng tầm thường, càng chiến đấu đến cuối cùng, càng không thể lơ là.

Đây là kinh nghiệm chiến đấu được tổng kết qua vô tận năm tháng.

Có những lúc, chỉ một chút không chú ý, để đối thủ lật kèo tuyệt địa, ví dụ như vậy có rất nhiều.

Nhưng hắn cũng sẽ không vì thế mà mất đi tâm tư liều mạng.

Đế Giang trước mắt rõ ràng đã là đèn cạn dầu, lúc này nếu tha cho hắn, mới thực sự là kẻ ngốc.

Tinh quang trong mắt chợt lóe.

“Ầm!” Vạn ngàn Ế Phong đạo tắc phiêu tán, hư không lập tức

ngưng tụ thành mấy chục vòng xoáy Ế Phong lớn nhỏ khác nhau.

"Vù!" Giây tiếp theo, mấy chục vòng xoáy Ế Phong bay ra.

Nơi chúng đi qua, hư không vỡ vụn từng tấc.

Trời đất đều bị Ế Phong phong tỏa, Đế Giang đã không còn đường lui.

Cũng vào lúc này.

"Đại ca!" Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương quát lớn một tiếng.

"Ầm!" Vạn ngàn lôi quang quanh thân nổ tung.

Dưới áp lực của việc giết chóc liên tục và nguy hiểm của Đế Giang, hắn cuối cùng đã thành công phá vỡ bình cảnh, viên mãn tia đạo tắc cuối cùng.

Tấn cấp "Thiên Đạo đỉnh phong cảnh"!

"Ầm!" Ma Thần đang đối chiến trước mặt hắn, tại chỗ bị nổ thành phấn vụn.

Dược Tư ở bên cạnh vui mừng, vội nói: 'Mau đi cứu đại ca, ta không sao.' Cường Lương không nói hai lời.

"Xoẹt!" Hắn trực tiếp xé rách hư không.

Cả người phảng phất hóa thành một đạo lôi quang, lao thẳng đến chỗ Đế Giang.

Nhưng, khoảng cách giữa họ quá xa.

Mặc dù đối với Thiên Đạo đỉnh phong mà nói, chỉ là chuyện mấy giây, nhưng có những lúc, mấy giây thường là mấu chốt quyết định thắng bại sinh tử.

Đế Giang nhìn thấy cảnh Cường Lương đột phá, trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Dù sao, phe mình lại có thêm một cường giả Thiên Đạo đỉnh phong, cho dù gặp phải bất trắc, cũng không đến mức chiến cục toàn diện sụp đổ.

Giờ hắn có thể yên tâm rồi.

Nhưng yên tâm, cũng không thể thay đổi được khốn cục trước mắt.

Mấy chục vòng xoáy do Ế Phong Ma Thần điều khiển, đã xé rách hư không, bao vây hắn.

Lúc này hắn, không thể trốn, không thể né.

Chương 364

Có lẽ, hắn cũng chưa từng muốn trốn.

Vì sao phải trốn? 'Cho dù chết, ta cũng phải tỏa ra ánh hào quang thuộc về mình!' Trong khoảnh khắc, ánh mắt Đế Giang kiên nghị vô cùng.

Cùng lúc đó.

Hỗn Độn hải!

"Phụ thần!" Hậu Thổ lo lắng đến mức sắp khóc.

Nàng cảm ứng rõ ràng nguy cơ của Đế Giang, đó là nguy cơ sinh tử thực sự.

Nếu lúc này không đi cứu viện, Đế Giang có thể sẽ tiêu vong.

Nữ Oa ở bên cạnh cũng căng thẳng nhìn về phía Bàn Cổ.

Cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang không giống như Ma Thần Chúa Tể ở Vực Ngoại, một nắm là có một đống.

Tính đi tính lại, cũng chỉ có mười mấy vị, chết một người là thiếu một người, lúc đó làm sao tác chiến với Hỗn Độn ngoại vực?

Đặc biệt Đế Giang là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, chiến lực cường hãn vô song.

Một khi Đế Giang chết đi, đả kích đối với Hồng Hoang tất nhiên sẽ lớn chưa từng có.

Trước đó Bàn Cổ có tâm tư mài giũa, có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, không đi nữa Đế Giang sắp chết rồi!

Lúc này, còn chờ gì nữa?

Bàn Cổ mặt không biểu cảm, phớt lờ lời cầu xin của Hậu Thổ.

Hậu Thổ không được Bàn Cổ cho phép, cũng chỉ có thể âm thầm rơi lệ, nhưng không dám vi phạm ý chí của Bàn Cổ.

Mặc dù Bàn Cổ không tỏ rõ thái độ từ chối, nhưng nàng biết rõ ý Bàn Cổ nên đã chọn thuận theo.

Bởi vì trong lòng nàng, không có gì lớn hơn tâm ý của Bàn Cổ.

Cho dù Bàn Cổ bảo nàng đi chết, nàng cũng sẽ không có nửa phần do dự.

Nhưng điều nàng không hiểu là, vì sao Phụ thần không cứu viện đại ca?

Chẳng lẽ thật sự muốn đại ca chết sao!

Trong khoảnh khắc, Hậu Thổ có chút tuyệt vọng!

Bàn Cổ tu vi Đại Đạo cảnh, nhìn xa hơn hai nàng rất nhiều.

Cho dù cách xa ức vạn dặm, hắn cũng có thể nắm bắt rõ ràng khí tức lên xuống trên người Đế Giang.

Mặc dù Đế Giang nhìn như đã đến cảnh giới đèn cạn dầu, nhưng Bàn Cổ lại biết rõ, đó không phải là cực hạn của Đế Giang.

Trong cơ thể Đế Giang vẫn còn ẩn chứa một luồng sức mạnh bàng bạc, đó là sức mạnh đạo tắc đã thôn phệ từ lâu, là năng lượng được tích trữ bằng cách thôn phệ tinh huyết của chính mình.

Luồng sức mạnh đó lúc đó chưa được tiêu hóa, liền tiềm phục theo một cách khác.

Nếu Đế Giang có thể triệt để kích phát luồng sức mạnh đó, và biến nó thành của mình, không chỉ là lật kèo tuyệt địa, mà việc giữ được mạng nhỏ trong tay Ế Phong Ma Thần cũng là chuyện đơn giản.

Ế Phong Ma Thần năm xưa trong ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, xếp hạng ngoài ba trăm, không mạnh lắm.

Hiện tại, là một cơ hội của Đế Giang.

Nếu có thể nắm bắt được, liền có thể cá chép hóa rồng, một lần phá vỡ bình cảnh, từ đó tu vi đạo cảnh đột phá mạnh mẽ.

Nếu không nắm bắt được, vậy thì cho dù được cứu, thành tựu cả đời này của hắn cũng sẽ không quá lớn, chỉ dừng lại ở đây.

Đế Giang không biết những điều này.

Nhưng khi đối mặt với sự lựa chọn sinh tử, hắn lại không chút do dự chọn cách thà chết cũng không để đối phương được yên.

Thậm chí nghĩ rằng, cho dù không thể kéo theo Ế Phong Ma Thần cùng chết, cũng phải trọng thương đối phương.

Chỉ có như vậy, Cường Lương mới có thể thay thế vị trí của hắn, kéo chân đối thủ.

Nếu không, một Ế Phong Ma Thần cường đại vô cùng, cho dù Cường Lương đã đột phá Thiên Đạo đỉnh phong cảnh, cũng không thể là đối thủ của hắn.

Vạn ngàn ý niệm lóe lên trong lòng hắn.

Đế Giang nhanh chóng hạ quyết tâm.

"Ầm!" Vạn ngàn đạo tắc chi lực lan tỏa.

"Hỗn Độn Chung" trong tay hắn trong khoảnh khắc trở nên hư ảo.

"Ông!" Giây tiếp theo.

Đế Giang bước ra một bước, thân thể hơi lung lay, cả người phảng phất như biến mất trong chớp mắt.

Cùng lúc đó, hư không rung chuyển.

“Ầm!” Sắc mặt Ế Phong Ma Thần đột nhiên kịch biến.

Hắn gần như không nghĩ ngợi, bay người lùi lại.

Trên không nơi hắn vừa đứng, đột nhiên nứt ra một lỗ hổng.

Thân ảnh Đế Giang hiện ra, toàn thân máu chảy như suối, trong mắt đầy vẻ điên cuồng, dốc hết sức bình sinh.

“Ầm!” hai tay hắn giơ Hỗn Độn Chung lên, đập thẳng xuống Ế Phong Ma Thần.

Trong khoảnh khắc, hắn đã dốc hết toàn lực.

Mặc dù Ế Phong Ma Thần có tính cảnh giác cao, nhưng một đòn này của Đế Giang quá đột ngột.

Cộng thêm “Hỗn Độn Chung” có lực di hư không.

Cho dù đã sớm nhận ra, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh được.

“Tìm chết!” Khi ý thức được không thể hoàn toàn tránh được, Ế Phong Ma Thần cũng nổi giận.

Một tên tàn huyết, dám đối đầu trực diện với lão tử?

Ai sợ ai!

Hắn quát lớn một tiếng.

“Ầm!” Ế Phong đạo tắc đột nhiên lan tỏa trong hư không!

“Ầm ầm ầm!” Sức mạnh đạo tắc kinh hoàng dâng lên, ức vạn dặm xung quanh đều hóa thành một đống phế tích.

“Ầm!” Lực bạo tạc khổng lồ, tác động trực tiếp lên người Đế Giang.

Đế Giang vốn đã đầy vết thương, lần này trực tiếp vết thương nứt ra, máu tươi phun như suối.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng cắn răng không lùi nửa bước!

“Đại ca!” Chúc Cửu Âm phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

“Ầm ầm ầm!” Thời Không Bảo Kính trong tay thôi động, ức vạn sức mạnh thời không bùng nổ, từng đợt từng đợt công phá Lôi Đình Ma Thần.

Lôi Đình Ma Thần ở trong đó, một phen kinh hồn bạt vía, nhưng hắn biết, lúc này tuyệt đối không thể để Chúc Cửu Âm rời đi.

Nếu không, nửa đời sau của hắn coi như xong.

Lập tức hắn dùng hết toàn bộ bản lĩnh, vạn ngàn sức mạnh sấm sét nổ vang.

“Oanh oanh oanh!” Hắn cứng rắn quấn lấy Chúc Cửu Âm, cho dù bị sức mạnh thời không công phá, linh lực bề ngoài tan biến, nhưng vẫn không lùi nửa bước.

“Đạo huynh!!!” Minh Hà lão tổ cũng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Tuy tình nghĩa của hắn với Đế Giang, không bằng các Tổ Vu khác.

Nhưng bao nhiêu năm nay, cùng sinh cùng tử, không biết đã trải qua bao nhiêu trận đại chiến, sớm đã coi nhau như một thể.

Việc Đế Giang và Chúc Cửu Âm trước đó vì dẫn dụ Ế Phong Ma Thần đi, càng khắc sâu trong tâm trí hắn.

Nay thấy Đế Giang gặp kiếp nạn, cả người lập tức bùng nổ.

“Ầm ầm ầm!” Sức mạnh đạo tắc kinh hoàng lan tỏa trong hư không.

Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm, trong khoảnh khắc, tựa như bị một cự lực vô danh ép lại, muốn ngưng thành một thể.

Chương 365

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể được lệnh kéo chân Minh Hà lão tổ, lúc này có thể nói là một phen kinh hồn bạt vía, thật sự sợ một chút bất cẩn, sẽ thành vong hồn dưới kiếm.

Đám cường giả Thiên Đạo đỉnh phong của Hồng Hoang này thực sự quá mạnh mẽ.

Rõ ràng nhìn như đèn cạn dầu rồi, nhưng trên người dường như lại ẩn giấu vô tận át chủ bài.

Vĩnh viễn không biết khi nào là cực hạn của họ.

Trong lòng chấn động, Sử Đao Ma Thần cũng thôi động đạo tắc chi lực của mình đến cực hạn.

Bất kể thế nào, hắn đều phải kéo chân Minh Hà lão tổ.

Đợi vực chủ thành công chém giết Đế Giang, tất cả sẽ kết thúc!

Chắc chắn, cái chết của Đế Giang sẽ trở thành một sự kiện mang tính bước ngoặt.

Một khi Đế Giang chết, Ế Phong Ma Thần rảnh tay hoàn toàn có thể liên thủ, chém giết càng nhiều cường giả đỉnh phong Thiên Đạo của Hồng Hoang.

Thậm chí là tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Các Thánh nhân Hồng Hoang đang chú ý đến một màn ở chân trời, không ai không phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Đặc biệt là phe Vu tộc, Đế Giang thân là Đại Tổ Vu, là vị vua không ngai thực sự trong lòng tất cả Vu tộc!

Hiện tại, Đế Giang có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng bọn họ lại

không thể làm gì.

Một nỗi khuất nhục, phẫn nộ chưa từng có dâng lên trong lòng.

Tất cả Thánh nhân Hồng Hoang đều bùng nổ.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ kinh khủng vang lên từng đợt, những Vực Ngoại Ma Thần đối chiến với họ lần lượt bị chém!

Thời gian vào khoảnh khắc này phảng phất như ngưng đọng.

Đế Giang thà chết không lùi, gắng gượng chống đỡ áp lực của Ế Phong Ma Thần.

Nhưng cái giá phải trả cũng vô cùng thảm trọng, toàn thân trên dưới, gần như không có một mảnh huyết nhục nào hoàn chỉnh.

Tiên huyết phun trào như suối, pháp lực hao tổn hơn phân nửa.

Lúc này, y chỉ đang gắng gượng chống đỡ bằng một hơi thở cuối cùng.

Hỗn Độn Chung sớm đã mất đi lực xuyên qua hư không, hóa ra nguyên hình, vững vàng chặn trước người y.

Dốc hết sức lực lớn nhất, vì y chống đỡ đòn tấn công của Ế Phong Ma Thần.

Nhưng không có đạo tắc chi lực hùng hậu của Đế Giang làm hậu thuẫn, uy lực mà Hỗn Độn Chung có thể bộc phát ra có hạn.

Căn bản không thể nào thực sự chống lại Ế Phong Ma Thần.

Thấy Đế Giang xác thực đã ở trong cảnh dầu hết đèn tắt, Ế Phong Ma Thần không khỏi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng. 'Tên này, cuối cùng cũng không xong rồi.' Thực tế, Đế Giang có thể chống đỡ một khắc, hắn cũng cảm thấy bất ngờ.

Nhưng thần thoại này đã bị phá vỡ. 'Chết đi!' Hắn quát lớn một

tiếng.

"Ầm ầm!" Ế Phong Ma Thần trực tiếp xuyên qua vạn trượng hư không.

Trong tay vạn thiên linh quang hội tụ, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm đen kịt.

Giây tiếp theo, chém thẳng về phía Đế Giang.

Hắn muốn tự tay chém đi đầu lâu của Đế Giang, như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng.

Trước đây, hắn chưa bao giờ bị một tên chỉ có cảnh giới Chúa Tể quấn lấy lâu như vậy.

Quá mất mặt.

Dù sao hắn cũng là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đường đường.

Điều mà Ế Phong Ma Thần không phát hiện là, Đế Giang nhìn hắn lao tới, khóe miệng lại hơi nhếch lên, tạo thành một đường cong nhỏ bé.

Đối mặt với một đòn chí mạng của Ế Phong Ma Thần, Đế Giang không những không né, ngược lại còn dùng hết sức lực cuối cùng, bước lên phía trước.

"Hửm?" Chính hành động bất thường này của Đế Giang khiến tâm thần Ế Phong Ma Thần không khỏi run lên.

Chuyện gì vậy?

Theo lý, Đế Giang hiện tại khóc lóc thảm thiết, hoặc liều mạng chạy trốn, hắn đều sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao trước ngưỡng cửa sinh tử, người có thể giữ được bình tĩnh quá ít.

Nhưng loại không nói một lời, ngược lại giống như chủ động tìm chết này, lại khiến hắn nảy sinh cảm giác không ổn.

Đế Giang sẽ là loại người chủ động tìm chết sao?

Mặc dù hai người gặp mặt không lâu, trước đó cũng không có giao tiếp.

Nhưng Ế Phong Ma Thần không cho rằng Đế Giang sẽ là loại người chủ động tìm chết đó. 'Vậy thì…' "Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, một âm thanh dày đặc như tiếng sấm cuồn cuộn truyền vào tai hắn.

Ban đầu hắn không để ý, bỗng nhiên trong lòng giật thót, ngẩng mắt nhìn về phía Đế Giang, trong mắt tràn đầy kinh hãi. 'Tự bạo?

Tên này muốn tự bạo!' "Hít!" Cuối cùng cũng hiểu ra chân tướng, Ế Phong Ma Thần sợ hãi.

Hắn gần như không nghĩ ngợi, phi thân lùi mạnh.

Đùa gì thế, một cường giả đỉnh phong Thiên Đạo tự bạo, e rằng Chí Tôn Ma Thần cũng không thể nào chống đỡ được.

Kẻ điên, tuyệt đối là một kẻ điên.

"Ha!" Đế Giang nhìn thấy sự sợ hãi thoáng qua trong mắt Ế Phong Ma Thần, không khỏi cười lớn.

Hóa ra, mạnh như Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần cũng sẽ sợ hãi?

Đây chính là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần sao?

Trong nụ cười mang theo một tia khinh thường, một tia lưu luyến.

Đáng tiếc...

"Ầm ầm!" Đạo tắc chi lực còn sót lại trong cơ thể, trong nháy mắt bị đốt cháy.

Cả tinh khí thần cũng đang nhanh chóng thiêu đốt.

Dưới sự thôi thúc điên cuồng không tiếc thiêu đốt nguyên thần và nhục thân này, cơ thể vốn đã dầu hết đèn tắt lại một lần nữa được một luồng sức mạnh vĩ ngạn vô song lấp đầy.

Đó là sức mạnh đổi bằng tính mạng.

Y sớm đã định sẵn chủ ý, dù phải chết cũng phải trọng thương Ế Phong Ma Thần.

Nay đã thiêu đốt nguyên thần nhục thân, sao có thể cho phép Ế Phong Ma Thần cứ thế đào thoát?

"Ầm ầm!" Thôi động sức mạnh kinh khủng vừa được lấp đầy trong cơ thể, thân hình Đế Giang trực tiếp xé rách trường không.

Với tốc độ còn nhanh hơn cả lúc toàn thịnh trước đây, y lao thẳng về phía Ế Phong Ma Thần.

"Không!" Ế Phong Ma Thần kinh hãi hét lên.

Nếu lúc này bị Đế Giang đuổi kịp, dù không chết cũng tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Hắn gầm lên một tiếng, thôi động Ế Phong đạo tắc của bản thân đến cực hạn.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Xuyên qua ức vạn trượng hư không.

Mọi người chỉ thấy một vệt sáng đen và một vệt sáng đỏ, bắn ra trong hư không.

Tốc độ nhanh đến phi thường.

"Vút vút!" Trong nháy mắt đã biến mất nơi chân trời xa xôi!

"Đại ca!" "Đại Tổ Vu!" Đi cùng với những tiếng gầm giận dữ, trong cổ thành, mấy chục vị Thánh nhân Vu tộc liên tiếp đột phá.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Khí tức trên người họ tăng vọt, trong nháy mắt

đã áp đảo đối thủ.

Không cần bất kỳ thần binh pháp bảo nào, chỉ dùng nhục thân làm chiến lực mạnh nhất.

"Ầm ầm ầm!" Quyền cước giao nhau, cường giả Ma Thần đối chiến với họ tại chỗ liền bị đánh chết.

Chương 366

Nhưng, dù họ bùng nổ thế nào, cũng không thể cứu được Đế Giang. 'Lũ súc sinh đáng chết, giết!' Hét lớn liên tục, một đám Thánh nhân Vu tộc đều bùng phát ra 120% chiến lực.

Lôi Chi Tổ Vu Dược Tư, vốn bị kẹt ở Thiên Đạo Cửu Trọng Cảnh, mãi không thể đột phá, cuối cùng vào khoảnh khắc này đạo tắc đã viên mãn.

"Ầm ầm!" Thành công tiến cấp cường giả đỉnh phong Thiên Đạo.

Nhưng, có ích không?

Không có ích!

Dược Tư hai mắt đỏ như máu, tựa như sắp nhỏ máu.

Trong miệng phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ, "Ầm ầm ầm" phảng phất như hóa thân thành một con lôi đình cự thú, một Ma Thần Thiên Đạo Cửu Trọng Cảnh đối chiến với hắn tại chỗ bị nổ thành tro bụi.

Không chỉ vậy, những tia điện quang kia phảng phất như mọc mắt, lan ra bốn phía, nơi chúng đi qua, tất cả cường giả Hỗn Độn Ma Thần đều bị tê liệt thân hình.

Tu vi yếu hơn một chút thì chết ngay tại chỗ, mạnh hơn một chút có thể miễn cưỡng giãy giụa, nhưng bị dòng điện xuyên qua, thân hình tê liệt, căn bản không thể chống lại sự tấn công của các Thánh nhân Hồng Hoang.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Ba lần năm lượt, một đám lớn đã bị chém giết!

"Hô lạp!" Dược Tư chân đạp một con điện quang cự long, trực tiếp vượt qua hư không, xuất hiện tại chiến trường trên cao.

“Giết!” Hắn quát lớn một tiếng.

“Ầm ầm!” Điện quang nổ tung, lao thẳng đến hai Ma Thần Chúa Tể đang quấn lấy Chúc Cửu Âm và Minh Hà.

Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương tốc độ còn nhanh hơn một bậc.

“Hô lạp lạp!” Lôi long điện quang lấp lóe, mục tiêu đầu tiên là Lôi Đình Ma Thần đang bị hai đại Tổ Vu quấn lấy.

Song phương đều giỏi về sức mạnh lôi đình, lúc này gặp nhau, chính là kỳ phùng địch thủ.

Chúc Cửu Âm quả quyết rút lui.

“Xoẹt” Hư không trước người nứt ra, xuất hiện một dòng sông thời gian.

Nếu nói hiện tại ai có hy vọng đuổi kịp Đế Giang, đó tất nhiên phải là Chúc Cửu Âm.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi Cường Lương, Dược Tư xông lên, họ đã giải phóng chiến lực của Chúc Cửu Âm ngay lập tức.

Mọi người đều không nói gì, nhưng lại ngầm hiểu ý đồ của nhau.

Chúc Cửu Âm không nói nửa lời thừa, sau khi mở ra dòng sông thời gian, ngay lập tức liền dựa vào một chút cảm ứng trong cõi u minh mà truy đuổi.

“Hô lạp!” Xuyên qua ức vạn trượng hư không!

Lúc này.

Khi Đế Giang ôm lòng quyết tử, đi truy tung Ế Phong Ma Thần, bỗng nhiên tâm thần chấn động, trong cõi u minh phảng phất như nhận được một tin tức.

Hửm?

Cảm giác mê hồ nhẹ xuất hiện do thần hồn thiêu đốt nguyên bản lập tức tiêu tan.

Y ngẩng mắt nhìn về phía nơi Ngoại Vực tiếp giáp với Hỗn Độn Hải. 'Thất muội?' Y đã nghe thấy lời triệu hoán của Hậu Thổ.

Viện quân đã sẵn sàng bất cứ lúc nào. 'Đúng vậy, đây không phải là cuộc chiến của một mình ta!

Mà là cuộc chiến của cả Hồng Hoang với Hỗn Độn Ngoại Vực.' Người khác không biết, nhưng y biết Hậu Thổ, Nữ Oa, đúng rồi, còn có Phụ thần...

Trong lòng y bỗng nhiên dâng lên ý muốn cầu sinh mãnh liệt. 'Ta không thể chết!' Không phải vì sợ chết, mà y ý thức được một khi mình tử vong sẽ gây ra đả kích nặng nề thế nào đối với quân tâm Hồng Hoang.

Nếu vì cái chết của y mà khiến vạn linh Hồng Hoang suy sụp, đó thật sự là tội lớn.

Nghĩ đến đây, ý muốn cầu sinh của Đế Giang lập tức dâng trào.

“Vút!” Y trực tiếp từ bỏ việc truy sát Ế Phong Ma Thần, một mạch độn tẩu về phía Hỗn Độn Hải.

“??” Ế Phong Ma Thần vốn đang cuồng cuồng bỏ chạy, phát giác được động thái của Đế Giang, không khỏi ngẩn ra. 'Chuyện gì vậy?' Người chạy trước tiên không phải là mình sao?

Tên này cũng chạy rồi. 'Kỳ quái!' Mặc dù trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn lại theo bản năng đuổi theo. 'Chẳng lẽ tên này nghĩ thông rồi.

Không muốn đồng quy vu tận với mình, hối hận rồi?' Đế Giang chết hay không cũng không sao, nhưng Hỗn Độn Chung kia hắn nhất định phải có!

Nghĩ đến đây, Ế Phong Ma Thần đuổi càng gấp.

Hắn mặc kệ Đế Giang có thể khống chế tự bạo hay không, cho dù không thể khống chế, ta cũng phải đoạt được 'Hỗn Độn Chung'.

Bảo bối đó, hắn đã thèm nhỏ dãi từ lâu!

Thế cục hai bên lập tức đảo ngược, một trước một sau, lao thẳng về hướng Hỗn Độn Hải!

Ặc!

Chúc Cửu Âm đuổi theo sau ngây người. 'Sao lại thế này?' Hướng huynh trưởng đào tẩu, hình như là Hỗn Độn Hải?

Tại sao lại là Hỗn Độn Hải?

Một khắc sau, dường như hiểu ra điều gì, cả người hắn lập tức phấn chấn.

Trước đó Đế Giang rõ ràng đã có ý định đồng quy vu tận, nhưng trong nháy mắt, lại từ bỏ việc kéo Ế Phong Ma Thần chết chung, chuyển hướng đào tẩu về phía Hỗn Độn Hải.

Dựa vào sự hiểu biết của Chúc Cửu Âm đối với Đế Giang, 'Huynh trưởng nhà mình tuyệt không phải người bỏ cuộc giữa chừng'!

Vậy chỉ còn lại một khả năng, 'Là Phụ thần sao?' Ý thức được điểm này, Chúc Cửu Âm lập tức phấn chấn không tả xiết.

Bởi vì nếu thật sự là Phụ thần, điều đó có nghĩa là huynh trưởng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Đây không nghi ngờ gì là kết cục tốt nhất.

Mặc dù đã có suy đoán, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, hắn vẫn không yên tâm.

“Vút vút!” Trực tiếp đuổi theo!

Cùng lúc đó!

Ở rìa Hỗn Độn Hải, Nữ Oa, Hậu Thổ đều đang nóng lòng muốn thử.

Đặc biệt là Hậu Thổ, phẳng phất như cách ức vạn dặm, nhìn thấy Ế Phong Ma Thần đang truy đuổi, toàn thân trên dưới tràn ngập thế sát phạt vô song.

Cũng may có Hỗn Độn Hải che đậy, nếu không thanh thế này sớm đã bị bại lộ.

Bàn Cổ ánh mắt sáng rực, nắm chặt từng phân biến hóa trên chiến trường, trầm giọng nói: 'Lát nữa do Hậu Thổ ra tay, diệt sát Ế Phong Ma Thần.

Nữ Oa, ngươi phụ trách cứu viện!' “Yên tâm đi Đại thần, nói về cứu người, ta nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.” Nữ Oa mặt đầy tự tin.

Thân mang Tạo Hóa pháp tắc, nàng thực sự có đủ tự tin.

Bất kể thương thế nặng đến đâu, chỉ cần còn một hơi thở, nàng đều có thể tạo hóa sinh chi.

Hậu Thổ ở bên cạnh gật đầu mạnh.

Đối với thuật cứu người của Nữ Oa, nàng tự nhiên vô cùng yên tâm.

Hiện tại điều duy nhất nàng cần cân nhắc là làm thế nào để đối phó với “Ế Phong Ma Thần”.

Trước đó mặc dù không tham chiến, nhưng cục diện vốn rất tốt của Hồng Hoang, kết quả lại vì sự xuất hiện của tên này mà trở nên hỗn loạn.

Thậm chí, đại huynh của nàng suýt nữa vì thế mà mất mạng, món

nợ này đều tính lên đầu Ế Phong Ma Thần.

Hửm?

Càng đi sâu vào, Ế Phong Ma Thần dần dần phát giác có điều không đúng.

Dù sao hắn cũng là Chí Tôn Ma Thần, một trong những Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần Chí Tôn còn sót lại từ thời thượng cổ, cảm ứng đối với nguy cơ vô cùng nhạy bén.

Ban đầu không cảm thấy gì, nhưng càng đi sâu, một cảm giác nguy cơ dần dần bao trùm lấy tâm trí.

Chương 367

'Không ổn.' Ế Phong Ma Thần đột nhiên dừng lại.

Hắn ngẩng mắt quét nhìn cảnh vật bốn phía, dường như đang phân biệt điều gì.

Khi cuối cùng nhìn rõ tuyến đường đào tẩu của Đế Giang, hắn bỗng nhiên kinh hãi thất sắc: "Hỗn Độn Hải?" Đúng vậy, hướng Đế Giang đào tẩu chính là Hỗn Độn Hải!

Hắn vậy mà trong lúc không hay không biết, đã đi theo đến rìa Hỗn Độn Hải. 'Hít!' Ế Phong Ma Thần chết điếng, biết cảm giác nguy cơ đến từ đâu.

Ngày đó Bàn Cổ dẫn dắt chúng thánh Hồng Hoang khai phá "Hỗn Độn thông đạo", cảnh tượng đó hắn có tận mắt chứng kiến.

Đặc biệt là nơi hắn thống lĩnh, gần kề Hỗn Độn Hải, tự nhiên cảm thụ sâu sắc nhất.

Hắn không tin, trận chiến đầu tiên do Hồng Hoang chủ động khơi mào, sau lưng lại không có bóng dáng của Bàn Cổ.

Cũng có nghĩa là, hiện tại người có thể đang ẩn thân trong Hỗn Độn Hải chính là Bàn Cổ bản tôn? 'Hít!' Nghĩ đến đây, nửa trái tim của Ế Phong Ma Thần đều lạnh toát.

Trước đó hắn cảm thấy hành động của Đế Giang trước sau bất nhất, chỉ là lúc đó không tìm hiểu sâu.

Bây giờ, rõ ràng là đã nhận được minh kỳ hoặc ám kỳ nào đó. 'Mẹ nó!' Hiểu ra một chút, Ế Phong Ma Thần gần như không nghĩ ngợi, quay đầu bỏ chạy!

Cùng một thời gian, Bàn Cổ với thần niệm bao trùm hư không, đã

sớm một bước động sát được ý đồ của Ế Phong Ma Thần.

"Giết!" Hắn quát lớn một tiếng.

"Ầm ầm!" Sóng lớn vạn trượng cuồn cuộn, hai đạo thân ảnh đột nhiên lao ra khỏi Hỗn Độn Hải.

Người áo đỏ tự nhiên là Nữ Oa, lao thẳng về phía Đế Giang đang độn đào trong hư không.

Còn Hậu Thổ thì ánh mắt lạnh lùng, xuyên qua bên cạnh Đế Giang, "vút" một tiếng đuổi theo Ế Phong Ma Thần.

"Thất…" Đế Giang miệng há ra, định nói gì đó.

"Hô lạp!" Một ngọn lửa dữ dội từ trong bụng dâng lên, thế tự bạo trước đó đã không thể kìm nén được nữa.

Mắt thấy chân hỏa sắp tự bốc cháy, thiêu rụi chân thân.

Nữ Oa đã kịp thời đến.

"Bành!" Một bàn tay lớn bằng bạch ngọc từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập vào người Đế Giang.

Đế Giang thấy cảnh này, lập tức kinh hãi.

Cơ thể của y bây giờ giống như một gói thuốc nổ, bất kỳ một chút kích thích ngoại lực nào cũng có thể trực tiếp gây nổ.

Nữ Oa làm vậy không phải là muốn mạng sao?

Nhưng khốn nỗi, trong một phen truy đuổi trước đó, y sớm đã kiệt sức.

Tâm lực còn lại không bao nhiêu cũng đều dùng để khống chế năng lượng đang bạo tẩu trong cơ thể.

Lúc này, căn bản không thể rút ra thêm chút sức lực nào.

"Ông!" Khi bàn tay bạch ngọc kia hạ xuống người Đế Giang, vụ

nổ lớn trong tưởng tượng không hề xảy ra, ngược lại như gió xuân hóa mưa lành, một luồng năng lượng màu trắng cuồn cuộn dũng mãnh tiến vào, tức khắc dập tắt ngọn lửa đang hừng hực cháy trong cơ thể Đế Giang.

Không chỉ vậy, nơi năng lượng màu trắng kia đi qua, mang theo một luồng lực trị liệu cực mạnh.

"Vù vù vù!" Nhục thân vốn đã thủng trăm lỗ của Đế Giang, vậy mà lại hồi phục với tốc độ nhanh đến lạ thường.

Thậm chí không chỉ nhục thân, cả thương thế trên nguyên thần, thần hồn cũng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"…" Đế Giang mặt mày mờ mịt.

Nữ Oa cười khẽ nói: 'Đế Giang đạo hữu ngay cả ta cũng không yên tâm sao?

Tạo Hóa chi lực của ta, là thứ tốt đấy.

Yên tâm đi, chỉ cần ngươi còn một hơi thở, ta có thể bảo đảm ngươi hồi phục như cũ!' Tạo Hóa chi lực?

Đế Giang trong lòng chấn động mạnh, đương nhiên y hiểu rõ sự lợi hại của Tạo Hóa chi lực, chỉ là trước đây đều nghe nói, hôm nay lại được tự mình cảm nhận.

Đáng tiếc là, với trạng thái hiện tại, dù có muốn nói lời cảm ơn cũng không nói ra được, chỉ có thể nhắm mắt, yên tâm tiếp nhận sự trị liệu của Nữ Oa!

Cùng lúc đó!

Hậu Thổ một đường truy đuổi, nhanh chóng khóa chặt vị trí của Ế Phong Ma Thần.

Chỉ là, tốc độ của Ế Phong Ma Thần rất nhanh, lại thêm trước đó bị dọa sợ, lúc này tự nhiên phát huy đến cực hạn.

Trong một thời gian, Hậu Thổ khó mà đuổi kịp.

Thật trùng hợp, lúc này Chúc Cửu Âm vừa lúc đuổi theo sau. 'Hửm?' Hắn ngẩng đầu liền thấy một màn Hậu Thổ đang truy đuổi gắt gao Ế Phong Ma Thần.

“Cửu đệ?” Hậu Thổ thấy Chúc Cửu Âm cũng mừng rỡ, đang lo làm sao để bắt được Ế Phong Ma Thần.

Chúc Cửu Âm đến có thể nói là đúng lúc.

Nàng lập tức hét lớn: 'Cửu đệ, chặn hắn lại!' “Được!” Chúc Cửu Âm tuy trong chốc lát không hiểu rõ chân tướng sự việc.

Nhưng điều đó không cản trở hắn ra tay, giúp Hậu Thổ chặn đứng Ế Phong Ma Thần.

“Ầm ầm!” Sức mạnh thời không lưu chuyển, Thời Không Bảo Kính trong tay rung động.

Giây tiếp theo, một cột sáng khổng lồ phá không lao tới.

“Hít!” Ế Phong Ma Thần đang lao về phía trước, cảm ứng được khí thế lăng lệ vô song phía trước, chỉ có thể thôi động đạo tắc chi lực của bản thân.

“Hô lạp!” Một cơn lốc ế phong cuộn ra.

“Ầm ầm ầm!” Hai bên va chạm trong nháy mắt, đồng thời tiêu tán vào hư vô.

Nhưng một chút công phu này, cũng đủ để Hậu Thổ phía sau đuổi kịp.

“Ông!” Hậu Thổ đuổi kịp không nói hai lời, giơ tay liền đánh ra một đạo luân hồi chi quang.

“Ầm ầm ầm!” Vạn thiên linh quang hội tụ, hư không diễn hóa ra một bánh xe khổng lồ màu lục, bên trong tràn ngập khí tức mênh mông vô song.

Chính là Lục Đạo Luân Hồi Bàn!

“Thứ gì đây?” Ế Phong Ma Thần kinh hãi hét lên.

Không phải sinh linh Hồng Hoang, tự nhiên không biết Lục Đạo Luân Hồi Bàn là vật gì.

Nhưng luân hồi chân ý vô thượng tràn ngập trong đó, lại khiến hắn một trận tê cả da đầu.

Phảng phất như có một giọng nói đang nói với hắn, nhập luân hồi, có thể siêu thoát.

“Cút ngay!” Phát giác không ổn, Ế Phong Ma Thần quát lớn một tiếng.

“Ầm ầm!” Hắn mạnh mẽ đánh ra một chưởng.

Vạn thiên ế phong đạo tắc chi lực lưu chuyển.

Lấy hắn làm trung tâm, lập tức hình thành một cơn lốc ế phong khổng lồ.

“Hô lạp lạp!” Cuồng phong cuốn qua, nơi nó đi qua, ức vạn dặm xung quanh, tất cả đều hóa thành tro bụi.

“Vù vù vù!” Trong khoảnh khắc gặp Lục Đạo Luân Hồi Bàn, bánh xe khổng lồ màu lục kia phát ra lực hút vô tận.

Dù Ế Phong đạo tắc có cương mãnh vô song đến đâu, cũng không một ngoại lệ đều bị Lục Đạo Luân Hồi Bàn hấp thu.

Chúc Cửu Âm thấy cảnh này, lập tức mừng rỡ.

Ai có thể ngờ, Luân Hồi chi lực của Hậu Thổ vậy mà lại vừa vặn

khắc chế Ế Phong đạo tắc của Ế Phong Ma Thần?

Thực ra, cũng không đơn thuần là nguyên nhân của Luân Hồi chi lực.

Hậu Thổ không chỉ chứng đạo bằng Luân Hồi pháp tắc, bản thân nàng cũng là người chưởng khống Đại Địa chi lực.

Thổ khắc Phong!

Hai người đạo tắc trời sinh tương khắc.

Có lẽ Thổ chi đạo tắc đơn nhất, không bằng Ế Phong đạo tắc của Ế Phong Ma Thần.

Nhưng Lục Đạo Luân Hồi Bàn dung hợp Đại Địa chi lực, lại có công hiệu khắc chế Ế Phong Ma Thần.

Chương 368

Thấy Ế Phong Ma Thần bị khắc chế, Chúc Cửu Âm gần như không nghĩ ngợi.

"Hô lạp!" Vạn thiên thời không đạo tắc hội tụ, trong tay ngưng tụ thành một thanh Thời Không Chi Kiếm.

"Ầm ầm!" Giây tiếp theo, Thời Không Chi Kiếm vung lên, chém thẳng về phía Ế Phong Ma Thần.

Có lợi không chiếm là đồ ngốc, cơ hội tốt như vậy nếu không nắm bắt, thì cũng uổng phí danh hiệu Tổ Vu.

"Hống!" Cảm ứng được nguy cơ, Ế Phong Ma Thần gầm lên một tiếng.

"Ầm ầm!" Ma Thần chi lực trong cơ thể bùng nổ, định gắng gượng ép vỡ "Lục Đạo Luân Hồi Bàn".

Nhưng hắn đã đánh giá thấp sự cường đại của Hậu Thổ.

"Mơ đi!" Phát giác được ý đồ của Ế Phong Ma Thần, Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng.

"Ầm ầm!" Nàng trực tiếp gia tăng đầu ra của Luân Hồi đạo tắc.

Nàng cùng Nữ Oa là một trong những cường giả Hồng Hoang đột phá đỉnh phong Thiên Đạo sớm nhất, thiên phú tài tình tự nhiên không ai có thể bì kịp.

Lúc này dưới sự thôi phát toàn lực, bánh xe màu lục luân chuyển, phảng phất như hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn thực sự.

"Ầm ầm ầm!" Từng đạo khí tức hùng vĩ vô song lan tỏa ra.

Nơi nó đi qua, mang lại cho người ta một cảm giác kinh hồn bạt

vía.

Dù chỉ nhìn từ xa, cũng khiến người ta trong lòng phát lạnh.

Dù Ế Phong Ma Thần bùng nổ thế nào, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi sự kiềm chế của Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Một kiếm mà Chúc Cửu Âm đã tích tụ từ lâu, cuối cùng cũng chém xuống vào lúc này.

"Xoẹt" Thiên khung nổ tung, chỉ còn lại một vệt kiếm ảnh không ngừng phóng đại trên đầu Ế Phong Ma Thần.

"Không!" Ế Phong Ma Thần phát ra tiếng gầm thét phẫn nộ.

Nhưng gầm thét, cũng không có tác dụng gì.

"Ầm ầm ầm!" Thời Không Chi Kiếm hung hăng chém vào Ma Thần chi thân.

"Cạch" một tiếng kiếm nhập vào da thịt vang lên, đi cùng với đó là tiếng kêu gào đau đớn vô cùng của Ế Phong Ma Thần.

Chỉ thấy Thời Không Chi Kiếm hung hăng chém vào cổ của hắn, nhưng đi xuống nữa, lại giống như gặp phải kim cương thiết thạch.

Sắc mặt Chúc Cửu Âm đỏ bừng, mắt thấy chỉ còn một bước nữa là chém giết được Ế Phong Ma Thần, sao có thể từ bỏ vào lúc này?

"Chết!" Hắn quát lớn một tiếng, bất chấp tất cả thôi động "Thời Không Bảo Kính"!

"Ầm ầm ầm!" Hư không phảng phất như xây dựng một thông đạo, liên thông với "Thời Không Cổ Thành" cách ức vạn vạn dặm.

Trong khoảnh khắc, sức mạnh thời không vô song tràn vào.

Pháp lực của Chúc Cửu Âm lập tức được bổ sung.

"Ông ông ông!" Pháp lực trong cơ thể tăng vọt.

Thời Không Chi Kiếm lại một lần nữa phát ra quang trạch rực rỡ vô cùng.

"Không!" Cảm ứng được nguy cơ sinh tử, Ế Phong Ma Thần sợ hãi.

Cứ tiếp tục thế này, hắn thật sự có khả năng sẽ chết.

"Xoẹt!" Giữa lúc sinh tử, Ế Phong Ma Thần quả quyết lựa chọn bảo mệnh.

Hắn từ bỏ việc chính diện đối kháng với "Lục Đạo Luân Hồi Bàn", chủ động cắt đứt một bộ phận thần ma thể.

"Ầm ầm!" Ế Phong Ma Thần phảng phất như hóa thành một cơn lốc khổng lồ.

Khi Lục Đạo Luân Hồi Bàn và Thời Không Chi Kiếm đồng loạt chém xuống, toàn bộ cơn lốc ế phong bị chúng trấn áp.

Nhưng lại có chưa đến một phần ba Ế Phong đạo tắc chi lực, nhân cơ hội trốn thoát ra ngoài.

"Uỳnh uỳnh!" Đại biểu cho một nửa tu vi của Ế Phong Ma Thần, "Ế Phong đạo tắc" tại chỗ bị xóa sổ.

"Đuổi!" Đã đến bước này, không có lý do gì để bỏ qua.

Hậu Thổ quyết đoán ngay lập tức, phi thân đuổi theo.

Chúc Cửu Âm mặc dù chậm nửa nhịp, nhưng Thời Gian đạo tắc rõ ràng nhanh hơn một bước, "vút!" một cái xuyên qua ngàn vạn trượng hư không.

Hắn một tay kéo lấy Hậu Thổ phía trước nói: "Thất tỷ, ta mang tỷ!" "Được!" Tình nghĩa vô số năm tháng của Thập Nhị Tổ Vu, tự nhiên không cần nhiều lời.

Hậu Thổ cũng vô cùng tin tưởng Chúc Cửu Âm.

“Xoẹt!” Chúc Cửu Âm thôi động Thời Không đạo tắc, trực tiếp xé rách một dòng sông thời gian.

Mơ hồ có thể thấy, một dòng sông khổng lồ vô song vắt ngang trời đất, một đầu hiện ra dưới chân Chúc Cửu Âm và Hậu Thổ, đầu kia lại chìm vào hư không vô tận, một đường lan ra theo hướng Ế Phong Ma Thần đào tẩu.

“Đi!” Chúc Cửu Âm hô một tiếng.

“Vút!” Linh quang chợt hiện, thân hình hai người tức khắc biến mất tại chỗ.

Đợi khi xuất hiện lại, đã ở cách ức vạn dặm.

Mặc dù sớm đã biết sự nhanh chóng của Thời Gian chi đạo, nhưng tự mình trải nghiệm một lần, Hậu Thổ cảm thấy phấn chấn không tả xiết. 'Độn thuật thật lợi hại?' “Hắc!” Chúc Cửu Âm cười hiền hậu, trong lòng lại phấn chấn vô cùng.

Hắn lại một lần nữa xé rách hư không, dòng sông thời không lan ra.

“Vút, vút, vút!” Cứ như vậy liên tiếp mấy lần, hai người gắng gượng chặn được Ế Phong Ma Thần đang đào tẩu.

“Uỳnh!” Hậu Thổ bộc phát Đại Địa chi lực, hư không phía trước phảng phất như ngưng tụ thành đồng tường thiết bích.

Ế Phong Ma Thần sau khi hung hăng va vào rồi bị bật ngược lại, lập tức hiện ra Ma Thần chân thân, ánh mắt hung lệ, trên mặt mơ hồ mang theo vài phần kinh hãi nói: “Các ngươi muốn làm gì?

Muốn đuổi cùng giết tận sao?” “Nói nhảm!” Chúc Cửu Âm cười lạnh nói: “Lúc trước ngươi kiêu ngạo, có tha cho chúng ta đâu.

Ế Phong Ma Thần, hôm nay là ngày chết của ngươi!” “Mơ đi!” Ế

Phong Ma Thần nổi giận.

Trước đó hắn thực sự không ngờ, mình sẽ rơi vào tình cảnh này.

Cục diện rõ ràng rất tốt, vì sao trong nháy mắt lại thành ra thế này?

Hiện tại hắn, như chó nhà có tang, bị người truy sát.

Bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng.

Đúng vậy, nguy hiểm đến tính mạng.

Trong trận giao thủ trước đó, chiến lực của hắn đã tổn thất hơn bảy thành.

Bây giờ chẳng qua chỉ là nỏ mạnh hết đà.

Chúc Cửu Âm không nói, Hậu Thổ kia lại đang duy trì chiến lực ở thời kỳ toàn thịnh.

Còn tinh thông "Luân Hồi chi lực", quả thực nghịch thiên vô cùng!

"Ta chết, các ngươi cũng đừng hòng sống tốt!" Ế Phong Ma Thần bị kích phát cơn giận trong lòng.

Hắn gầm lên một tiếng, "ầm ầm" trực tiếp thôi động Ế Phong chi lực còn sót lại, lao lên.

Khí thế hung hãn bộc phát ra trong khoảnh khắc đó, thật sự khiến người ta có vài phần run sợ.

Đáng tiếc, hắn gặp phải Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm.

Tổ Vu vốn chiến thiên đấu địa, từ lúc bắt đầu đã như vậy, bây giờ càng như vậy, sao lại sợ kẻ hung hãn hiếu chiến?

"Giết!" Hai chị em gần như đồng thời lao ra.

"Xoẹt!" Chúc Cửu Âm tay cầm Thời Không Chi Kiếm, chân đạp dòng sông thời gian, đến nơi trước tiên.

Ế Phong Ma Thần gầm lên một tiếng, Ế Phong đạo tắc chi lực trên

người bùng nổ.

"Ầm ầm ầm!" Từng cơn lốc khổng lồ sinh ra, mỗi cơn lốc đều tràn ngập sát phạt chi lực vô song, tựa như có thể nghiền nát vạn vật, phá nát tất cả.

"Xoẹt!" Thời Không Chi Kiếm trong tay Chúc Cửu Âm chém xuống, cũng có hiệu quả không gì cản nổi, nơi nó đi qua, mọi vật cản trở đều bị phá nát.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Liên tiếp phá vỡ ba cơn lốc ế phong.

Mắt thấy sắp lao đến gần Ế Phong Ma Thần.

Ế Phong Ma Thần vốn đang khí thế suy yếu, trong mắt bỗng nhiên lóe lên tinh quang chói mắt!

Chương 369

“Hít!” Hậu Thổ ở phía sau phảng phất như ý thức được điều gì, đột nhiên hét lớn một tiếng, “Cửu đệ cẩn thận!” Ý thức chiến đấu của Chúc Cửu Âm cũng vô cùng mạnh mẽ, gần như ngay lập tức liền phát giác có điều không ổn.

Hắn quả quyết rút lui!

“Ầm ầm!” Cùng lúc hắn lùi ra, một luồng sức mạnh bàng bạc đột nhiên quét ngang.

“Ầm ầm ầm!” Tiếng nổ kinh khủng vang lên.

Một đường nổ xuyên qua hư không vô tận, Chúc Cửu Âm dù đã lùi sớm, cũng bị một luồng cự lực tấn công.

“Uỳnh” Cả người tức khắc bị chấn bay ra ngoài.

Tên này, vậy mà lại ẩn giấu chiến lực?

Mẹ nó!

Chúc Cửu Âm trong lòng lập tức lửa giận bùng cháy, suýt nữa là trúng kế rồi.

So với sự phẫn nộ của Chúc Cửu Âm, Ế Phong Ma Thần lại mang theo vài phần tiếc nuối. 'Suýt nữa thì…' Đáng tiếc!

Chỉ suýt nữa thôi.

Ánh mắt Ế Phong Ma Thần trong nháy mắt trở nên lạnh lùng vô cùng, trong mắt ẩn hiện hàn mang tốc biến.

Thân là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, kinh nghiệm chiến đấu của hắn tự nhiên vô cùng phong phú.

Đặc biệt là sự mài giũa suốt 1.080.000.000 năm, sớm đã rèn đúc

nên một trái tim kiên nhẫn.

Chiến cục hiện tại bất lợi cho hắn, bất kể sát ý trong lòng có vượng thịnh đến đâu, cũng chỉ có thể lựa chọn rút lui.

"Uỳnh!" Gần như trong nháy mắt bức lui Chúc Cửu Âm, Ế Phong Ma Thần quả quyết lựa chọn rút lui.

"Chạy?" Hậu Thổ trong mắt hàn quang tứ phía, gầm lên một tiếng, "ầm ầm!" nàng trực tiếp bước đi trong hư không, đuổi theo.

"Vút!" Một vệt sáng màu vàng đất nở rộ, Chúc Cửu Âm vốn may mắn thoát một kiếp liền bị nàng mang theo bên cạnh.

Ánh mắt Hậu Thổ sâu thẳm nói: "Cửu đệ, tốc độ ngươi nhanh, mang ta đuổi theo tên đó!" "Được!" Chúc Cửu Âm cũng không có lời thừa.

Trận chiến vừa rồi tiêu hao cũng không nhỏ, loại Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần như Ế Phong Ma Thần hiển nhiên không dễ giết như vậy.

Nếu đã vậy, không bằng giao cho Thất tỷ xử lý.

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn thoáng qua, "Vút!" Thời Không Bảo Kính trong tay nở rộ một đạo quang sáng chói.

"Ầm ầm" Hư không phảng phất như bị xé rách, một dòng sông thời gian gợn sóng, một đường lan đến hư không vô tận.

Phía trước, mơ hồ có thể thấy bóng dáng của Ế Phong Ma Thần.

"Đi!" "Vút"!

Hai người hóa thành lưu quang, vượt qua mấy ngàn vạn trượng.

Cứ như vậy liên tiếp mấy lần, đợi lần cuối cùng vượt qua hư không, trực tiếp chặn đường lui của Ế Phong Ma Thần.

“Các ngươi thật sự muốn đồng quy vu tận?” Ế Phong Ma Thần phát giác nguy hiểm, đột nhiên dừng lại, trên mặt đầy vẻ hung lệ.

Một đôi mắt, tràn ngập sự điên cuồng bất chấp tất cả.

Phảng phất như Hậu Thổ, Chúc Cửu Âm dám lại gần, hắn sẽ tự bạo.

Uy năng tự bạo của một Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, cực kỳ đáng sợ.

Hậu Thổ thấy vậy, lại cười lạnh một tiếng, “Trò vặt này, đừng lấy ra lừa người.

Có bản lĩnh, thì đồng quy vu tận với ta!” Nói rồi, nàng căn bản không để ý đến Ế Phong Ma Thần đang ra vẻ mạnh mẽ nhưng bên trong đã yếu ớt.

“Ầm ầm!” Luân Hồi đạo tắc thôi động, hư không xuất hiện một bánh xe ánh sáng khổng lồ màu lục.

“Ầm ầm ầm!” Bánh xe màu lục chuyển động, phát ra khí tức mênh mông vô song.

Thấy dọa dẫm thất bại, Ế Phong Ma Thần bất lực.

“Vút!” Hắn không chút do dự quay người bỏ chạy.

Đùa gì thế, tự bạo?

Không muốn mạng nữa sao?

Năm đó chết dưới Khai Thiên Phủ của Bàn Cổ một lần, khó khăn lắm mới sống lại một đời, lẽ nào lại phải đi tìm chết sao?

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn thoáng qua, Ế Phong Ma Thần chạy càng nhanh hơn.

“Tên này…” Chúc Cửu Âm suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Mẹ nó, sự cương liệt dũng vũ của ngươi đâu rồi?

Trong nháy mắt đã chạy mất tăm?

Một khoảnh khắc nào đó trước đây, hắn có cảm giác bị dọa sợ, lửa giận bùng cháy.

Tư thế này thật đáng ghét.

Hắn hừ lạnh một tiếng, "Vút!" không cần Hậu Thổ phân phó, liền chủ động mở ra "dòng sông thời gian".

"Ầm ầm!" Thân hình hai người xuyên qua hư không, truy đuổi Ế Phong Ma Thần.

Ế Phong Ma Thần gặp phải kẻ cứng rắn như Hậu Thổ, cũng chỉ có thể dùng hết sức bú sữa mẹ để chạy trốn.

Hai bên một đuổi một chạy, nhanh chóng xuyên qua hơn nửa cổ thành.

Mắt thấy Ế Phong Ma Thần sắp chạy vào Ngoại Vực vô tận, Chúc Cửu Âm đột nhiên nổi điên.

"Ầm ầm!" Sức mạnh thời gian bị thôi phát đến cực hạn, "Thời Không Bảo Kính" trong tay nở rộ quang hoa chói mắt.

"Ầm ầm!" Dòng sông thời gian lần này trực tiếp nối liền dưới chân Ế Phong Ma Thần.

"Bành!" Một luồng lực trì trệ dâng lên, thân hình Ế Phong Ma Thần không tự chủ được run lên.

Chính một cái run này, đã làm chậm bước chân của hắn.

"Vút vút!" Lưu quang hiện ra, Hậu Thổ, Chúc Cửu Âm đã một trái một phải bao vây hắn.

"Chết!" Một tiếng quát lớn, Chúc Cửu Âm lao ra trước tiên.

Trong tay vạn thiên linh quang hội tụ, huyễn hóa ra một thanh "Thời Không Chi Kiếm".

"Ầm ầm!" Một kiếm chém về phía Ế Phong Ma Thần.

Ế Phong Ma Thần nghiến răng, "Hô lạp" một vệt đạo tắc chi lực hiện ra.

Ban đầu chỉ là một đạo mờ nhạt, nhanh chóng liền hình thành một cơn lốc khổng lồ, lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Bành" Kiếm quang đi đến đâu, cơn lốc cuồng phong tại chỗ vỡ nát, nhưng động tác của Chúc Cửu Âm cũng vì thế mà chậm lại.

Dù sao trước đó thời gian dài thôi động "Thời Không Bảo Kính", cũng không phải không có tiêu hao.

So với Ế Phong Ma Thần, cũng chỉ là nửa cân tám lạng.

Không đợi Ế Phong Ma Thần thở một hơi, "Ầm ầm" Hậu Thổ trực tiếp lao lên.

Tay trái 'Luân Hồi đạo tắc', tay phải 'Đại Địa chi lực', "Ầm ầm ầm!" hai thứ hợp nhất trong nháy mắt, một bánh xe khổng lồ màu lục, phảng phất như hóa thành thực thể, trực tiếp nghiền ép về phía Ế Phong Ma Thần.

Nơi nó đi qua, hư không từng tấc vỡ nát.

Lực nghiền ép kinh khủng lan ra bốn phía.

Sắc mặt Ế Phong Ma Thần tại chỗ biến đổi.

Nhưng lúc này, chạy không thể chạy, chỉ có thể bị ép nghênh chiến.

"Ầm ầm!" Hắn cưỡng ép thôi động đạo tắc chi lực trong cơ thể.

Vạn thiên hắc quang bắn ra, xen lẫn ý phá nát.

“Ầm ầm ầm!” Hai bên va chạm, giống như máy xay thịt, phát ra âm thanh khiến người ta chấn động đến điếc tai.

Sắc mặt Ế Phong Ma Thần đau đớn khó chịu, nhưng vẫn nghiến răng kiên trì.

Bây giờ là lúc so kè sức chịu đựng, nếu không chống đỡ được, lựa chọn rút lui.

Lập tức sẽ bị bánh xe khổng lồ màu lục kia nghiền thành tro.

Chương 370

Cho nên, dù chết cũng phải chống đỡ.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ khổng lồ, kéo dài hơn mấy chục giây.

Cuối cùng, đi cùng với một tiếng "bành", bánh xe màu lục nổ tung.

Lực nổ kinh khủng, trực tiếp hất bay Ế Phong Ma Thần ra ngoài.

Hậu Thổ được thế không tha người, quát lớn một tiếng, đuổi thẳng theo, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng đất, chém ngang trời.

"Ầm ầm!" Thiên khung nổ tung.

Cùng lúc đó!

Tại nơi gần Hỗn Độn Hải, Nữ Oa liên tục không ngừng rót vào "Tạo Hóa chi lực", rất nhanh, khí huyết sôi trào trong cơ thể Đế Giang đã bình phục.

Hoạt huyết sinh cơ, tái tạo huyết cốt, những thương thế do thiêu đốt nhục thân thần hồn trước đó mang lại, dần dần được chữa lành.

Nhưng, thương thế thần hồn không đơn giản như vậy là có thể hồi phục.

Đế Giang hiện tại mặc dù trông có vẻ không sao, nhưng muốn thật sự hồi phục, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian dài.

Nửa ngày sau, Nữ Oa thu công.

Nàng mặt đầy hài lòng nói: "Không tệ, nền tảng của ngươi tốt, tuy đã thiêu đốt một bộ phận huyết nhục thần hồn, nhưng tổng thể không có gì đáng ngại.

Chỉ là, căn cơ có chút khuyết thiếu, trong thời gian ngắn không thể

động dụng pháp tắc chi lực." "Đa tạ Nữ Oa đạo hữu." Đế Giang trịnh trọng hành lễ với Nữ Oa, đây chính là ân cứu mạng thực sự!

"Hắc!" Nữ Oa cười khẽ một tiếng nói: "Không sao, chỉ là nhấc tay một cái thôi.

Tình hình của ngươi bây giờ không thích hợp tham chiến, trước tiên quay về thông đạo kia chờ đi.

Ta ra phía trước xem sao." "Đạo hữu cẩn thận!" Đế Giang chắp tay, không nói nhiều.

Mặc dù y cũng muốn tham chiến, tốt nhất là có thể tự tay giải quyết tên Ế Phong Ma Thần đáng ghét kia.

Nhưng người nhà biết chuyện nhà, tình hình của y bây giờ, nếu đi, không những không giúp được gì, ngược lại còn là gánh nặng.

Thôi, vinh quang về hưu rồi.

Không thể động dụng đạo tắc chi lực, liền chỉ giữ lại tu vi Chuẩn Thánh.

Quay về Hỗn Độn Hải có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Ý niệm vừa động, "vút" một tiếng, y liền đi về hướng Hỗn Độn Hải.

Lúc này, Hậu Thổ đã dùng sức một mình, hoàn toàn áp chế Ế Phong Ma Thần.

"Ầm ầm ầm!" Đại kiếm do Đại Địa chi lực ngưng tụ trong tay, chém vào hư không.

Mỗi kiếm xuất ra, dường như đều có sức mạnh chẻ núi bổ trời.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ khổng lồ liên miên không dứt.

Ế Phong Ma Thần phía dưới bị chém đến một trận khí tức hoán

tán.

Mỗi một chiêu của Hậu Thổ, đều sẽ tiêu hao đi bản nguyên chi lực còn lại không nhiều của hắn.

Một khi bản nguyên bị hao không hoàn toàn, hắn cũng xong đời.

"Vút!" Đúng lúc này, hư không một vệt linh quang gợn sóng.

Tiếp theo, Nữ Oa một thân váy đỏ xuất hiện tại hiện trường.

"Chậc chậc!" Nhìn Hậu Thổ tay cầm đại kiếm, hóa thân thành bạo lực nữ, nàng không khỏi trêu chọc nói: "Đừng nói, tạo hình bây giờ của muội tử, thật sự không tệ.

Không biết Đại thần nhìn thấy sẽ có cảm thụ gì?" Hậu Thổ phía dưới nghe vậy, chân dưới một cái lảo đảo, đại kiếm trong tay suýt nữa bị ném ra ngoài.

Trước đó tức giận vì Đế Giang bị trọng thương, suýt nữa chết trong tay Ế Phong Ma Thần, sớm đã quên mất tất cả.

Bây giờ bị Nữ Oa nhắc nhở như vậy mới nhớ, Phụ thần đang ở Hỗn Độn Hải quan sát toàn bộ chiến trường.

Cũng có nghĩa là, một màn này, cũng bị bại lộ rồi?

"Vút!" Một khuôn mặt của Hậu Thổ trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Tiếp theo liền vô cùng tức giận, nhìn về phía Ế Phong Ma Thần trước mắt, trong mắt phóng ra hung quang rực rỡ. 'Đều tại tên đáng ghét này, nếu không phải ngươi, ta sao lại bạo lực như vậy?' 'Đáng chết!' Trong lòng thầm hận, ra tay càng không lưu tình.

"Ầm ầm ầm!" Một kiếm chém xuống.

"Bành" Đạo tắc chi lực quanh thân Ế Phong Ma Thần, tại chỗ bị chém nát một nửa.

Chết tiệt!

Ế Phong Ma Thần sắp khóc rồi.

Nữ nhân này điên rồi sao?

Hắn lập tức bất chấp tất cả quay đầu muốn chạy.

Nhưng đã đến bước này, Hậu Thổ sao có thể cho phép hắn chạy thoát?

"Chạy đi đâu!" Nàng quát lớn một tiếng, cũng không quan tâm tư thế có quá bạo lực hay không.

"Ầm ầm!" Một kiếm chém xuống.

Ế Phong Ma Thần sớm đã mất đi ý chí chiến đấu, căn bản không thể chống lại một kiếm này.

"Xoẹt" Trường kiếm xuyên qua cơ thể, tại chỗ bị chém thành hai đoạn.

"Ầm ầm!" Hư không một đạo đạo tắc chi lực hiện ra, chính là bản nguyên đại đạo của Ế Phong Ma Thần.

Hậu Thổ cũng không khách khí, giơ tay liền thu nó vào trong tay.

Trong lòng thầm nghĩ, 'Thiên Ngô tu luyện cũng là 'Phong Hành chi đạo', đạo tắc của Ế Phong Ma Thần rất hợp với hắn, nếu đưa cho Thiên Ngô, không chừng có thể giúp hắn đột phá 'Thiên Đạo đỉnh phong cảnh'!' "Lợi hại a, muội tử!" "Vút!" Lúc này, Nữ Oa cũng hạ thân hình xuống, mặt đầy vui mừng chúc mừng Hậu Thổ: "Một kiếm diệt một vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Truyền ra ngoài, e rằng không dọa chết đám kia." Đám kia, đương nhiên là Vực Ngoại Ma Thần.

Trong nhận thức chung của Vực Ngoại Ma Thần, trời đất Hồng Hoang thực sự đáng sợ chỉ có "Bàn Cổ" một người.

Dù sao, đó là tồn tại có thể dùng sức một mình, đồ diệt ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng trừ Bàn Cổ ra, họ thực sự không coi ai ra gì.

Nhưng lần này, tình hình rõ ràng khác rồi.

Mặc dù lúc Nữ Oa truy đuổi, Ế Phong Ma Thần đã thân thụ trọng thương, nhưng có thể chém giết một vị Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, cũng đủ để chứng minh thực lực của Hậu Thổ.

Hậu Thổ báo được đại thù, lại khôi phục vẻ ôn văn nhã nhặn ngày thường.

Nghe lời trêu chọc của Nữ Oa, không khỏi mặt đỏ lên nói: "Tỷ tỷ hà tất trêu em, chiến lực của tỷ so với em chỉ mạnh chứ không yếu." Hắc!

Nữ Oa cười khẽ một tiếng, không nói nhiều.

Thực tế, sức chiến đấu của nàng quả thực không yếu.

Nếu là trước kia, có lẽ yếu hơn, nhưng từ khi "Tru Tiên Tứ Kiếm" của Thông Thiên rơi vào tay nàng.

Chiến lực đó tuyệt đối có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nữ Oa ước chừng, mình cũng có năng lực chém giết Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần.

Nếu gặp phải Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần yếu hơn một chút, chưa chắc không thể tiêu diệt.

Lúc này, Chúc Cửu Âm đúng lúc cắt ngang cuộc trò chuyện của hai nữ nhân: "Thất tỷ, Nữ Oa đạo hữu, tuy Ế Phong Ma Thần đã bị chém giết, nhưng nơi đây dù sao cũng là Hỗn Độn Ngoại Vực, chúng ta nên giúp các huynh đệ khác, mau chóng chém giết địch thủ mới phải." Trận truy đuổi vừa rồi, đạo tắc chi lực của hắn đã tiêu hao bảy

tám phần, xông lên khó tránh có chút nguy hiểm.

Bây giờ có thêm Nữ Oa, Hậu Thổ, đều ở thời kỳ toàn thịnh, tự nhiên phải lợi dụng hợp lý.

Hai nữ nhân cũng là người biết đại thể, đương nhiên hiểu rõ ý của Chúc Cửu Âm.

Nữ Oa cười khẽ một tiếng nói: "Nếu đã như vậy, muội tử, chúng ta thi một trận, xem ai giết được nhiều hơn." "Được!" Hậu Thổ cười rạng rỡ.

Mặc dù trông có vẻ yếu đuối, nhưng trong xương cũng là một người không chịu thua.

Nếu không, cũng sẽ không có tu vi đạo cảnh như ngày nay.

"Uỳnh uỳnh!" Trong nháy mắt, hai nữ nhân đồng thời đi xa.

Lúc này trên bầu trời cổ thành.

Vực Ngoại Ma Thần và phe chư thánh Hồng Hoang vẫn đang giao chiến kịch liệt.

Chương 371

Do phe Thánh nhân Hồng Hoang có thêm Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Điện Chi Tổ Vu Dược Tư hai đại cường giả đỉnh phong Thiên Đạo, nên thế cục vốn ngang sức lập tức bị phá vỡ.

Sau khi truy đuổi Đế Giang không có kết quả, ý thức được Đế Giang có thể đã được Bàn Cổ cứu, Điện Chi Tổ Vu Dược Tư liền quay lại chiến trường cổ thành.

"Ầm ầm ầm!" Hắn cùng Cường Lương liên thủ, đạo tắc chi lực lôi đình của hai người quấn lấy nhau, hư không vạn lôi sinh sôi, trực tiếp lao về phía "Sử Đao Ma Thần Chúa Tể" phía dưới.

Chiến lực của Sử Đao Ma Thần Chúa Tể tự nhiên mạnh mẽ, nhưng đối mặt với sự hợp lực của Lôi Điện Tổ Vu, có chút lực bất tòng tâm.

Đặc biệt là Cường Lương, Dược Tư đã tu luyện đại đạo của bản thân đến cực hạn, lôi điện, vốn là sức mạnh mạnh nhất giữa trời đất.

Huống hồ thuộc tính hai người tương hợp, đó không đơn giản là một cộng một bằng hai.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ kinh khủng truyền đến, rất nhanh, Sử Đao Ma Thần Chúa Tể đã bị điện cháy ngoài giòn trong mềm.

Ngoài Sử Đao Ma Thần Chúa Tể, bên cạnh còn có một vị Ma Thần Chúa Tể.

Minh Hà Lão Tổ, người trước đó bị trọng thương vì cưỡng sát Lôi Đình Ma Thần, lúc này sớm đã dựa vào tố chất thân thể cứng rắn mà hồi phục lại sức chiến đấu.

"Vút vút vút!" Hai thanh hung kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ trong tay

tung hoành, nơi chúng đi qua, hư không từng tấc vỡ nát.

Kiếm khí kinh khủng lan tỏa hư không, Ma Thần Chúa Tể đối chiến với hắn chỉ có thể miễn cưỡng giao thủ.

Ngoài hai chiến trường này, còn lại hai nơi.

Lần lượt là Khoa Phụ, Cú Mang.

Trong số các cường giả đỉnh phong Thiên Đạo, chiến lực của Khoa Phụ, Cú Mang không phải mạnh nhất.

Nhưng thủ đoạn bảo mệnh của hai vị đều không yếu, Khoa Phụ tinh thông "Ngân Hà chi lực", bất luận tốc độ, tấn công, tự chữa thương đều là lựa chọn tốt nhất, có thể coi là loại hình toàn năng.

Hỗn Độn Ma Thần Chúa Tể đối chiến với hắn tuy mạnh, nhưng Khoa Phụ dựa vào tốc độ nhanh nhẹn vô cùng để chu toàn, nhất thời cũng không đến nỗi thất bại.

Còn Cú Mang, thân là Mộc Chi Tổ Vu, sinh mệnh nguyên lực trong cơ thể gần như vô tận.

Lại thêm trong tay cầm một đoạn cành "Thông Thiên Kiến Mộc", "ầm ầm ầm!" cành Thông Thiên Kiến Mộc khổng lồ đi đến đâu, hư không từng tấc vỡ nát.

Bất kể gặp phải công kích mạnh mẽ đến đâu, không một ngoại lệ, đều bị ngăn cản.

Nhưng tổng thể so sánh, bốn chiến trường này, nơi Cú Mang, Khoa Phụ ở là nguy hiểm nhất.

"Vút vút!" Nữ Oa, Hậu Thổ liếc mắt một cái liền có lựa chọn.

Nữ Oa chọn đối thủ của Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang, đó là một vị Ma Thần Chúa Tể giỏi dùng sức phá khéo, lúc ra tay, uy lực nặng như núi.

“Ầm ầm ầm” mỗi quyền mỗi cước, đều mang lại cho người ta một thế núi lở đất nứt.

Nữ Oa muốn chính là loại tuyển thủ sức mạnh này.

Bởi vì tốc độ của loại người này, thường không ra sao.

“Ầm ầm!” Người còn ở giữa không trung, Nữ Oa đã trực tiếp tế ra “Tru Tiên Tứ Kiếm”.

“Vút, vút, vút!” Bốn thanh cổ tiên kiếm khổng lồ bay lên trời, hư không lập tức bị kiếm khí dày đặc bao phủ.

“Hít!” Cường giả Ma Thần Chúa Tể đang đối chiến với Cú Mang, chỉ cảm thấy trong lòng lạnh toát, ngẩng mắt liền đối diện với kiếm ảnh dày đặc.

Hắn gần như không nghĩ ngợi, quay người bỏ chạy.

Nhưng Nữ Oa sở dĩ chọn hắn, chính là vì tốc độ của hắn chậm.

Lại thêm Cú Mang cũng không phải khúc gỗ, tức khắc hiểu ý của Nữ Oa.

“Ầm ầm!” Một khúc gỗ tròn khổng lồ lao ra, vừa vặn chặn đường lui của Ma Thần Chúa Tể.

“Bành!” Ma Thần Chúa Tể kia gầm lên, cự chùy trong tay hăng hái đập xuống.

Chỉ đập đến mức thân hình Cú Mang run rẩy, lung lay sắp đổ.

Nhưng hắn vẫn nghiến răng kiên trì.

Cuối cùng, khi Ma Thần Chúa Tể định vung chùy lần thứ hai, Tru Tiên Tứ Kiếm hăng hái lao tới.

“Uỳnh uỳnh uỳnh!” Tiếng nổ chói tai.

Cảm nhận được nguy cơ sau lưng, Ma Thần Chúa Tể kia quả

quyết quay người đánh ra một chùy.

Nếu đã không thể chạy, chỉ có thể chính diện ứng đối.

Bây giờ nếu chạy trốn, ngược lại sẽ khiến mình chết rất thảm.

"Ầm ầm!" Ma Thần Chúa Tể chi lực vẫn mạnh mẽ như cũ, Lục Tiên Kiếm vừa lao tới ông ông rung động, cuối cùng bị hắn chặn lại.

Nhưng rất nhanh, Tuyệt Tiên Kiếm liền lao tới.

"Xoẹt!" Hư không lóe lên một đạo bạch quang chói mắt, mang lại cho người ta một ý tuyệt thiên tuyệt địa, diệt tuyệt chúng sinh.

"Uỳnh!" Ma Thần Chúa Tể lại vung một chùy.

Nhưng tính đi tính lại, cũng chỉ có hai tay, hai cái chùy.

Nữ Oa lại có bốn thanh cổ kiếm.

"Ầm ầm!" Giây tiếp theo, Hãm Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm đồng loạt lao ra.

"Hống!" Ma Thần Chúa Tể phát ra tiếng rống kinh thiên động địa, nhưng song chùy bị Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm quấn chặt, nhất thời căn bản không thoát ra được.

Lúc này, Ma Thần chân thân khổng lồ, trở thành tấm bia tốt nhất.

"Uỳnh, uỳnh!" Hãm Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm xuyên qua thân thể hắn.

"Ầm ầm!" Tiếng nổ khổng lồ từ trong cơ thể hắn truyền ra.

Tiếp theo như vạn kiếm xuyên tâm, ngàn vạn đạo kiếm khí đột nhiên nổ tung trong cơ thể hắn.

Kiếm ý kinh khủng, trong nháy mắt xuyên thủng tâm mạch của Ma Thần Chúa Tể.

"Ông!" Trên đầu hắn hiện ra một tiểu nhân ánh sáng, mơ hồ có thể

thấy được dung mạo của Ma Thần Chúa Tể, nhìn đông ngó tây, trong mắt mang theo một vẻ hoảng sợ, khóa chặt hướng sâu trong Ngoại Vực, định độn không đào tẩu.

"Uỳnh!" Cú Mang canh giữ ở một bên sớm đã chờ đợi thời cơ này.

Thông Thiên Kiến Mộc chi nha trong tay đánh ra.

"Bành" một tiếng vang lớn, trực tiếp tiêu diệt thần hồn của hắn.

"Ông!" Cùng với việc Ma Thần Chúa Tể bị giết, đại đạo pháp tắc của hắn lập tức hiện ra.

Bên trong lấp lánh lưu quang bảy màu, mang lại cho người ta cảm giác nặng nề như núi, tựa như 'Sơn Nhạc đạo tắc', hoặc 'Trọng Lực đạo tắc'?

Không quá rõ ràng.

Nữ Oa cười thu lại Tru Tiên Tứ Kiếm nói: "Cú Mang đạo hữu, ta giúp ngươi.

Nhưng giết nửa ngày, đạo tắc thuộc về ngươi." Nói xong, cũng không đợi Cú Mang đáp lời.

"Vút!" Thân hóa quang ảnh, lao thẳng đến chiến trường tiếp theo.

Chỉ có một giọng cười duyên dáng truyền lại trong hư không, "Hậu Thổ muội tử, ta được cái thứ nhất rồi nhé!" Cú Mang cúi đầu cảm kích về hướng Nữ Oa rời đi, nói: "Đa tạ Nữ Oa đạo hữu!" Hắn biết, Nữ Oa có ý nhường nhịn.

Nếu không, nếu không có Nữ Oa, hắn không thể nào đánh giết được Ma Thần Chúa Tể.

Nhưng so sánh, đạo tắc chi lực của Nữ Oa mạnh hơn.

Tạo Hóa và Trọng Lực chi đạo, không có nửa xu quan hệ.

Nàng dứt khoát làm một người thuận nước đẩy thuyền.

Hắn vừa hay đi "Mộc chi nhất đạo", bao dung vạn vật, nếu là "Trọng Lực chi đạo", cũng có thể dính dáng một chút.

Nếu có thể thôn phệ đạo tắc hoàn chỉnh do Ma Thần Chúa Tể để lại, đạo cảnh tu vi tất có thể lên một tầm cao mới!

Lúc này, Nữ Oa cũng đã đến bên cạnh Khoa Phụ.

Ma Thần Chúa Tể đối chiến với Khoa Phụ, tinh thông Sát Lục chi đạo.

Trong tay cầm một thanh trường thương, trường thương đi đến đâu, hư không nổ tung, chỉ có mũi thương đen kịt hàn ý lạnh lẽo.

Nữ Oa đến đây, không nói hai lời.

"Ầm ầm!" Nàng trực tiếp thôi động Luân Hồi đạo tắc.

Hư không lục sắc quang hoa bay ra, lao thẳng về phía Ma Thần trường thương kia.

Hửm?

Chương 372

Đột nhiên có thêm một người, Ma Thần trường thương cũng giật mình.

Nhưng cũng không quá hoảng sợ.

Chiến đấu với Khoa Phụ nửa ngày, ngay cả nửa sợi lông của đối phương cũng không bắt được, trong lòng hắn sớm đã kìm nén một bụng lửa giận.

Bây giờ tựa như gặp phải một kẻ cứng rắn, chính là muốn thử xem thực lực thế nào.

Vạn thiên ý niệm trong lòng hắn thoáng qua.

"Ầm ầm!" Trường thương trong tay hăng hái lao ra.

Hậu Thổ thấy vậy cười.

Tên này, thật thú vị.

Trong mắt lệ sắc chợt hiện, "Ông!" Lục sắc quang hoa vốn phân tán, đột nhiên hợp lại làm một.

"Ông!" Hư không hiện ra một bánh xe ánh sáng khổng lồ màu lục.

"Ầm ầm ầm!" Ma Thần trường thương vốn không cảm thấy gì, chỉ cảm thấy trong nháy mắt trời đất quay cuồng, trước mắt phảng phất như xuất hiện một thế giới khác.

Bốn phía một mảnh hắc ám u sâu, chỉ có một bánh xe ánh sáng khổng lồ màu lục không ngừng phóng đại trước mắt.

"Uỳnh uỳnh uỳnh" Bánh xe khổng lồ đi đến đâu, trời đất trực tiếp bị nghiền thành tro.

Cũng trong cùng một thời gian.

Trường thương trong tay hắn, đã thành công đâm tới.

“Ầm ầm!” Khi hai bên va chạm, một tiếng ma sát chói tai vang lên.

Tiếp theo là tiếng nổ “cạch cạch cạch”.

Thân thể của Ma Thần Chúa Tể trường thương, rung động với biên độ mắt thường có thể thấy được, trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, dần dần biến thành chấn động đến mức khủng bố.

“Không!” Đi cùng với một tiếng kêu kinh khủng vô cùng.

“Ầm ầm!” Bánh xe ánh sáng màu lục trực tiếp nghiền hắn thành tro.

Thậm chí ngay cả thần hồn cũng chưa kịp độn tẩu, đã bị bánh xe khổng lồ màu lục thu đi.

Hồi lâu sau, tiếng nổ ngừng lại, tất cả trở lại như thường.

“Ông!

Trời đất rung động, một con đường đại đạo ngũ quang thập sắc hiện ra trong hư không.

Hậu Thổ nhìn Khoa Phụ một bên, cười nói: “Đại đạo của hắn thuộc về ngươi.” “Thất tỷ, ta…” Khoa Phụ vừa định nói.

Hậu Thổ đã xua tay nói: “Không cần nhiều lời.

Ngân Hà chi đạo của ngươi bao la vạn tượng, vừa hay có thể thôn phệ đại đạo của hắn để trưởng thành.

Đại đạo của ta không hợp với nó!” Ặc!

Khoa Phụ gật đầu.

“Vút!” Hậu Thổ độn không đi!

Thôi được rồi!

Từ chối cũng không được.

Nhưng Hậu Thổ nay đã đi đến một cực hạn của Tạo Hóa đại đạo, trừ phi cùng loại đại đạo, nếu không, đại đạo của Ma Thần khác đối với nàng không có tác dụng gì.

Ngược lại Khoa Phụ thì khác.

Khoa Phụ mới đột phá Thiên Đạo đỉnh phong, chưa đi được bao xa.

Lại thêm Ngân Hà chi đạo, bao la vạn tượng, bao gồm cả tấn công, tốc độ, trị liệu, đa phương diện.

Công sát chi đạo do Ma Thần trường thương trước mắt để lại, cũng có thể bị hắn dung nhập.

Chuyện cảm ơn, nên để trong lòng.

Nói nhiều vô dụng!

Việc cấp bách là trở nên mạnh mẽ trước.

Khoa Phụ hiểu rõ trong lòng, im lặng thu lấy đại đạo của Ma Thần, nhanh chóng cường hóa bản thân!

"Ông!" Lúc này Nữ Oa đã lao đến trước mặt Minh Hà.

Ma Thần đối chiến với Minh Hà trong lòng kinh hãi, gần như theo bản năng rút lui.

Vừa rồi mặc dù cách khá xa.

Nhưng khí tức vẫn lạc của hai đại Chúa Tể Ma Thần, hắn đã cảm ứng được.

Nay thấy Nữ Oa lao tới, không khỏi kinh hãi nói: "Vực chủ đâu?

Các ngươi đã làm gì Vực chủ?" Vực chủ trong miệng hắn tự nhiên là Ế Phong Ma Thần bị chém giết trước đó.

"Vực chủ?" Nữ Oa cười khẽ một tiếng nói: "Ta tiễn ngươi đi gặp

Vực chủ thì sao?" Nói xong, thân hình lại trong nháy mắt tiếp cận.

"Ầm ầm!" Tru Tiên Tứ Kiếm đột nhiên hiện ra.

"Ầm ầm ầm!" Chia làm bốn hướng, lao về phía Ma Thần Chúa Tể.

Minh Hà Lão Tổ cũng không phải kẻ chịu thua, thương thế do cưỡng sát Lôi Đình Ma Thần trước đó tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng lúc này cũng không để Nữ Oa một mình chiếm hết công lao.

Hắn lập tức quát lớn một tiếng, "Ầm ầm!" Hai thanh hung kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ, cũng đồng dạng lao ra.

"Các ngươi đã giết Vực chủ?" Ma Thần Chúa Tể thoáng thả ra khí tức cảm ứng, lập tức phát giác Ế Phong Ma Thần đã vẫn lạc, hét lớn một tiếng, không chút che giấu, lập tức truyền khắp bốn phương tám hướng.

"?" Bốn phía Ma Thần đều kinh hãi thất sắc.

Vực chủ chết rồi?

Sao có thể?

Vực chủ sao lại chết?

Trong một thời gian, trong ngoài cổ thành Ma Thần đều đại loạn.

Lúc này, Ma Thần Chúa Tể kia đã không còn để ý đến hậu quả của việc nói năng không lựa lời.

Đối mặt với sự vây giết song trọng của Nữ Oa và Minh Hà, hắn gần như không nghĩ ngợi, quay người bỏ chạy!

Quá đáng sợ rồi!

Ngay cả Vực chủ cũng bị đám người này giết rồi.

Ở lại còn có ích gì?

Bảo mệnh là quan trọng nhất!

"Hắc!" Nữ Oa cười khẽ một tiếng, khá tán thưởng sự thức thời của tên này.

Đặc biệt là đối phương đã thành công gây ra sự hoảng loạn cho phe Ma Thần, không biết còn tưởng là nội gián do Hồng Hoang phái đi? 'Nhưng, ngươi vẫn không thể thay đổi vận mệnh phải chết!' Trong mắt lệ sắc lóe lên.

"Vút vút vút!" Kiếm khí ngút trời, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm đồng loạt lao ra.

"Uỳnh uỳnh uỳnh!" Ma Thần Chúa Tể kia sớm đã bị dọa mất mật, không lòng ham chiến, vội vàng chống đỡ.

"Ầm ầm!" Trường thương do đạo tắc chi lực hóa thành trong tay tại chỗ vỡ nát.

"A!" Hắn kinh hãi hét lên, trường kiếm xuyên qua cơ thể.

Ma Thần Chúa Tể mặt mày đau đớn, vặn vẹo biến đổi, định bay lên trời bỏ đi.

Nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm đồng căn đồng nguyên, mang đi một thanh, ba thanh còn lại sao lại không theo sát?

"Vút, vút, vút!" Ma Thần Chúa Tể không kịp phòng bị, tại chỗ bị đâm thành con nhím.

Nữ Oa lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ, một luồng đạo tắc chi lực bàng bạc dâng lên.

"Ầm ầm!" Ma Thần Chúa Tể sớm đã thủng trăm lỗ, lập tức nổ tung.

Một luồng sức mạnh hủy diệt lan tỏa ra.

Chương 373

Nơi nó đi qua, hư không từng tấc vỡ nát.

Vạn thiên linh quang dâng trào, hư không hiện ra một đạo bản nguyên đạo tắc.

Nữ Oa nhìn một cái, cười khẽ, tiện tay ném cho Minh Hà Lão Tổ, nói: "Thứ này ta không dùng được, vừa hay thích hợp với ngươi." Minh Hà Lão Tổ đi con đường Sát đạo, bất kỳ đại đạo mang tính công kích nào, đều có thể bị hắn thôn phệ.

"Đa tạ đạo hữu!" Minh Hà vội vàng cúi đầu với Nữ Oa.

Mặc dù không thừa nhận, nhưng Nữ Oa quả thực lợi hại hơn hắn rất nhiều.

Trong lòng Minh Hà cũng không có gì khó chịu, đối phương sớm đã là Thánh nhân trời đất, lúc đó hắn còn chưa phải Chuẩn Thánh.

Cũng là cuối cùng cơ duyên xảo hợp, mới bước lên con đường thành thánh.

Một đường đi đến hôm nay, hắn rất vui vẻ.

Ai sinh ra đã mạnh mẽ?

Chỉ cần nỗ lực, chưa chắc không thể đạt đến cảnh giới của Nữ Oa.

Lần này, đạo tâm của Minh Hà tức khắc kiên định.

Lúc này, Hậu Thổ cũng đã đến chiến trường của Lôi Điện Tổ Vu.

"Thất tỷ!" Thấy Hậu Thổ, Cường Lương và Dược Tư đều mừng rỡ.

Hai người tuy là cường giả Thiên Đạo đỉnh phong, nhưng dù sao

cũng vừa mới đột phá không lâu.

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể đối chiến với họ lại là một kẻ đã ở Thiên Đạo đỉnh phong từ lâu, chiến lực cường đại.

Hai người liên thủ áp chế đối phương không khó, nhưng muốn chém giết thì không dễ dàng như vậy.

Hậu Thổ không nhiều lời vô nghĩa, nói thẳng: "Lát nữa ta sẽ dùng Luân hồi đạo tắc trấn áp hắn, các ngươi song đạo hợp nhất, đánh chết hắn." "Được!" Cường Lương và Dược Tư tức thì mặt mày hớn hở, chuyện bổ đao cuối cùng này, họ vô cùng yêu thích.

Lôi và điện, là một trong những sức mạnh cường đại nhất trên thế gian.

Một người chủ tu "lôi", một người chủ tu "điện", một khi hợp nhất, tự nhiên bá đạo vô song.

"Ầm ầm!" Hậu Thổ trực tiếp thôi động Luân hồi đạo tắc.

Trong hư không, một vệt ánh sáng màu lục lan tỏa, vạn ngàn linh quang hội tụ, trong nháy mắt diễn hóa ra một bánh xe khổng lồ màu lục.

Bánh xe khổng lồ màu lục đi đến đâu, hư không vỡ vụn đến đó.

Vùng đất phương viên ức vạn dặm đều hóa thành tro bụi.

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể biết rõ sự lợi hại, nhất là khi đồng bạn lần lượt bị tiêu diệt, trong lòng sớm đã manh nha ý định rút lui.

Nhưng hiện tại, đâu phải muốn lui là lui được.

Ánh mắt hắn lóe lên vẻ hung ác, "ầm" một tiếng, hắn vung đao chém mạnh.

Ánh đao chiếu rọi hư không, cả bầu trời dường như bị cắt thành hai nửa trong khoảnh khắc.

“Ầm ầm ầm!” Âm thanh bạo tạc kinh hoàng truyền ra.

Cường Lương và Dược Tư đồng loạt biến sắc, Sử Đao Ma Thần Chúa Tể trước đó vẫn luôn ẩn giấu chiến lực.

Mãi cho đến bây giờ, hắn mới bộc phát ra toàn bộ tu vi.

Không đúng, cũng có thể là trước đó hắn đã giữ lại một hai phần lực, đến lúc này mới bắt đầu liều mạng, vì cảm nhận được uy hiếp của tử vong.

Nhưng nghĩ đến việc trước đó hai huynh đệ liên thủ mà vẫn không ép được Sử Đao Ma Thần Chúa Tể dùng toàn lực, cả hai đều cảm thấy nóng mặt. ‘Tên khốn này, muốn chết!’ Cả hai cùng dâng lên một cỗ nộ khí.

“Ầm ầm ầm!” Đạo tắc chi lực trong cơ thể phun trào, cả hai đều nâng sức mạnh của mình lên đến đỉnh phong, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể giáng cho Sử Đao Ma Thần Chúa Tể một đòn chí mạng.

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể cũng cảm nhận được sự thay đổi trong bầu không khí bốn phía, trong mắt mơ hồ lộ ra một tia kinh hãi.

Gay go rồi, hôm nay không cẩn thận, thật sự sẽ ngã xuống nơi này.

Không được, nhất định phải tìm cơ hội chạy thoát.

Ánh mắt Sử Đao Ma Thần lập tức trở nên kiên định.

Nhưng tiền đề để chạy thoát là phải chống đỡ được ít nhất một đợt công kích của Hậu Thổ.

Ngay lập tức, đao thế của hắn càng thêm trầm ổn và sắc bén.

“Ầm ầm!” Mang theo thế lôi đình vạn quân, hắn hiên ngang chém xuống.

Lúc này, bánh xe khổng lồ màu lục cũng được Hậu Thổ thôi động

đến cực hạn.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng nổ kinh hoàng vang lên.

Hai cỗ đạo tắc chi lực sắc bén vô cùng nhưng cũng cường đại không kém va chạm vào nhau trong hư không.

Từng luồng khí tức hủy diệt lan tỏa, dù cách rất xa cũng khiến người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Cuối cùng, theo một tiếng "rắc", sắc mặt Sử Đao Ma Thần Chúa Tể tại chỗ thay đổi, bởi vì hắn nhận ra, đao của hắn đã gãy.

"Không hay rồi!" Trong lòng hắn dâng lên nỗi kinh hoàng không rõ, gần như ngay lập tức, Sử Đao Ma Thần Chúa Tể rút lui.

Đáng tiếc đã muộn, Hậu Thổ sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Gần như cùng lúc bánh xe màu lục làm vỡ nát trường đao, "Ầm ầm!" một luồng đại địa chi lực màu vàng đất đột nhiên tuôn ra, bao phủ khắp hư không.

"Ầm ầm ầm!" Sử Đao Ma Thần Chúa Tể không kịp đề phòng, lập tức bị cuốn vào trong đó.

Dù hắn có dùng hết mọi cách, nhưng đại địa chi lực màu vàng đất kia như một vũng lầy, càng giãy giụa càng lún sâu.

Nếu cho hắn đủ thời gian, đại địa chi lực tự nhiên không thể cầm chân hắn.

Nhưng bây giờ không có thời gian.

Cường Lương và Dược Tư ở bên cạnh đã chờ đợi thời cơ từ lâu.

Ngay khi Sử Đao Ma Thần Chúa Tể bị đại địa chi lực của Hậu Thổ trói buộc, "ầm ầm!" một thanh lôi điện chi kiếm to lớn vô cùng hiên ngang chém xuống.

“Không!” Bị đại địa chi lực trói buộc, Sử Đao Ma Thần lúc này như một tấm bia sống, không thể tránh, không thể chạy.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh lôi đình chi kiếm kia chém xuống.

Lúc này, hắn cũng không còn để ý đến sự trói buộc của đại địa chi lực nữa, vạn ngàn đao khí trong cơ thể phun trào ra.

“Vút vút vút!” Đao ý bay lên không, hướng về phía thanh lôi đình cự kiếm kia mà chém tới, hy vọng có thể làm suy yếu nó một hai phần.

Dưới sự công kích điên cuồng gần như không màng sống chết, uy năng của lôi đình cự kiếm quả thực đã bị suy yếu đi vài phần.

Nhưng đạo tắc đại kiếm do Cường Lương và Dược Tư liên thủ thôi động, tự nhiên không dễ bị tiêu hao như vậy.

Gần như trong nháy mắt, đạo tắc bị tiêu hao của lôi đình đại kiếm lại được bổ sung đầy đủ.

“Ầm ầm!” Không chút trở ngại, nó chém xuống.

“Phập!” Một tiếng kiếm đâm vào da thịt vang lên.

Sử Đao Ma Thần Chúa Tể tại chỗ bị chém thành hai nửa.

“Ầm ầm ầm!” Lúc này, Cường Lương và Dược Tư đem toàn bộ lửa giận trước đó trút ra hết.

Lôi đình cự kiếm tan ra trong nháy mắt, hóa thành vô số tia lôi đình, như từng thanh kiếm sắc, hung hăng đâm vào cơ thể Sử Đao Ma Thần.

Trong nháy mắt, cả người hắn bị đâm thành một con nhím, toàn thân trên dưới đều là những lỗ kiếm.

“Ầm!” Cuối cùng, không chịu nổi gánh nặng, Sử Đao Ma Thần nổ

tung.

Đến lúc chết vẫn tràn ngập sự uất ức vô hạn.

Chiến lực thật sự của hắn, dù không bằng Hậu Thổ, cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Nhưng sau những trận chiến liên tiếp, đạo tắc đã không còn ở trạng thái đỉnh cao, cộng thêm Cường Lương và Dược Tư bổ đao cuối cùng, dù là Chí Tôn Ma Thần chân chính cũng phải ôm hận.

"Ầm ầm!" Sau khi Sử Đao Ma Thần chết, trong hư không vang lên một tiếng nổ, diễn hóa ra một hư ảnh trường đao khổng lồ, chính là Đại đạo của vị Ma Thần Chúa Tể này hiển hóa.

Đao đạo!

Hậu Thổ tiện tay vạch một đường, "Xoẹt!", Đao đạo cường hãn vô song lập tức bị chia làm hai.

Hai luồng Đao đạo hóa thành hai thanh trường đao nhỏ hơn một chút, lần lượt dung nhập vào cơ thể Cường Lương và Dược Tư.

Hậu Thổ bình thản nói: "Lôi điện chi đạo mà hai người tu luyện chủ về sát phạt, nếu có thể thôn phệ Đao đạo, cũng có lợi cho bản thân." Nếu là người ngoài, tự nhiên sẽ không vượt quyền can thiệp.

Chương 374

Nhưng Cường Lương, Dược Tư đều là huynh đệ nhà mình, tự nhiên không có nhiều câu nệ như vậy.

"Đa tạ Thất tỷ!" Cả hai đều vui mừng khôn xiết, cũng không khách khí, lập tức bắt đầu thôi động đạo tắc chi lực của mình để luyện hóa Đao đạo.

Đến đây, tất cả Ma Thần cảnh giới Thiên Đạo đỉnh phong bên phe địch đều đã bị chém giết.

Trước sau cộng lại, đã có hơn tám vị.

Đây tuyệt đối là lần thắng lợi lớn nhất trong lịch sử Hồng Hoang.

Cùng lúc Nữ Oa và Hậu Thổ tàn sát Ma Thần Chúa Tể, ở phía dưới, chư thánh Hồng Hoang cũng bắt đầu cuộc phản công toàn diện.

Khi tin tức Ế Phong Ma Thần thân tử truyền ra, các cường giả Ma Thần còn lại đều mất hết ý chí chiến đấu, từng người một bắt đầu liều mạng bỏ chạy, điều này hoàn toàn hợp ý chư thánh Hồng Hoang.

Một vòng đồ sát mới bắt đầu.

"Ầm ầm ầm!" Rất nhanh, chín thành chín Hỗn Độn Ma Thần bị chém giết tại chỗ.

Cường giả có chiến trường của cường giả, kẻ yếu có chiến trường của kẻ yếu.

Lần này chinh chiến Hỗn Độn ngoại vực, kẻ yếu nhất cũng có tu vi Kim Tiên.

Trong cổ thành, cũng không thiếu Ma Thần hung thú cảnh giới Kim Tiên, đó chính là đối thủ của họ.

Khi các Ma Thần cấp cao bị đồ sát sạch sẽ, vận mệnh của những Ma Thần cấp thấp này cũng có thể thấy trước.

Hỗn Độn Hải!

Sau một phen gian nan trèo đèo lội suối, Đế Giang đã thành công tiến vào Hỗn Độn thông đạo.

Ở một đầu thông đạo, Bàn Cổ đang chờ sẵn.

"Phụ thần!" Đế Giang vội vàng cúi người bái lạy.

Bàn Cổ tùy ý phất tay, ý bảo không cần đa lễ, rồi khẽ cười nói: "Trận chiến này cảm giác thế nào?" Trong mắt Đế Giang hiện lên một tia cười ý: "Cảm giác rất tốt, Ma Thần ngoại vực dường như không mạnh như trong tưởng tượng." "Ừm!" Bàn Cổ gật đầu, nhàn nhạt nói: "Hỗn Độn Ma Thần, vốn là những sinh linh không hoàn chỉnh.

Tuy chúng trời sinh đã sở hữu đạo tắc chi lực, nhưng về mặt vận dụng và cảm ngộ sức mạnh lại có chỗ thiếu sót.

Nếu cảnh giới chênh lệch lớn, tự nhiên có thể dùng sức mạnh nghiền ép.

Nhưng nếu chênh lệch không bao nhiêu, một chút khác biệt nhỏ cũng sẽ bị khuếch đại vô hạn." Nói xong, ngài nhìn Đế Giang một cách đầy thâm ý. 'Hít!' Đế Giang trong lòng không khỏi kinh hãi, ngài đang ám chỉ ta sao?

Về mặt vận dụng và cảm ngộ sức mạnh không đủ?

Trầm mặc một lát, Đế Giang đột nhiên như tỉnh ngộ, quay người bái lạy Bàn Cổ: "Đa tạ Phụ thần chỉ điểm, ngô đã hiểu." "Hiểu là tốt rồi!" Bàn Cổ khẽ cười, không nói thêm gì nữa.

So với Nữ Oa, Hậu Thổ, thiên tư của Đế Giang có phần kém hơn một chút.

Cần phải trải qua vài lần sinh tử nguy cơ, tự nhiên có thể nhìn thấu hư vọng, tiến thêm một tầng nữa.

Có lẽ sau khi trở về lần này, hắn mới thật sự sở hữu chiến lực Thiên Đạo đỉnh phong.

Đế Giang trước kia, mượn sức mạnh của "Hỗn Độn Chung" tương đối nhiều, căn cơ có chút hư phù.

Sau lần này, căn cơ mới thật sự vững chắc, tương lai mới có hy vọng đạt đến Đại Đạo.

Đế Giang cung kính bái lạy lần nữa, sau đó ngồi xếp bằng sang một bên, nhắm mắt lĩnh ngộ những gì vừa thu được.

Trận chiến ngoại vực, dần dần đi vào hồi kết!

Có Nữ Oa, Hậu Thổ dẫn đầu, cộng thêm sáu đại cường giả Thiên Đạo đỉnh phong được giải phóng chiến lực là Minh Hà, Câu Mang, Khoa Phụ, Chúc Cửu Âm, Dược Tư, Cường Lương, rất nhanh đã càn quét sạch sẽ Ma Thần trong toàn bộ cổ thành.

Đại quân Hồng Hoang tuy cũng có thương vong, nhưng so với việc toàn bộ Ma Thần trong cổ thành bị tiêu diệt, đặc biệt là tám đại Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong đã chết, tổn thất này gần như không đáng kể.

"Ầm ầm ầm!" Trừ Nữ Oa, Hậu Thổ được giữ lại để củng cố thành trì, sáu đại cường giả Thiên Đạo đỉnh phong còn lại đều trở về Hỗn Độn Hải, đến trước mặt Bàn Cổ phục mệnh.

"Phụ thần!" Câu Mang kích động nói: "Trận đầu báo tin thắng lợi, chúng ta đã thành công chiếm được một tòa cổ thành của đối phương.

Ngô cho rằng, việc cấp bách hiện nay là nên chỉnh đốn toàn quân, điều động đại bộ đội hậu tục tiến vào, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất, quét sạch một vực!" Một vực có mười tám thành, hiện tại chỉ

mới chiếm được một thành.

Nhưng Vực chủ Ế Phong Ma Thần lại chết trong trận chiến này, ngay cả thành chủ của mấy thành lân cận cũng bị chém giết.

Tính toán kỹ lưỡng, cường giả Thiên Đạo đỉnh phong còn lại trong một vực sẽ không vượt quá mười vị.

Dựa theo chiến tích của trận này, hoàn toàn có thể thừa thắng xông lên, một lần chiếm lấy nó.

Mấy vị cường giả Thiên Đạo đỉnh phong khác tuy không nói gì, nhưng vẻ kích động trong mắt đã nói rõ tất cả.

Rõ ràng, họ cũng giống như Câu Mang, muốn thừa thắng xông lên, chiếm lấy một vực.

Như vậy, họ sẽ hoàn toàn đứng vững gót chân ở ngoại vực.

"Vút!" Đúng lúc này, một bóng người bay lướt đến, không phải ai khác, chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ hiển nhiên đã nghe được đề nghị của Câu Mang, trầm giọng nói: "Phụ thần, ngô cho rằng đề nghị của huynh trưởng không ổn.

Hỗn Độn Ma Thần cường đại, mọi người đều đã thấy.

Trận này chúng ta thắng được, hoàn toàn là do đánh đối phương một trận bất ngờ.

Ưu thế lớn nhất của chúng ta là có thể tùy thời rút về 'Hỗn Độn Hải', dù Ma Thần ngoại vực có truy đuổi cũng không kịp.

Nhưng một khi khống chế một vực, sẽ có quá nhiều ràng buộc.

Một khi mấy vực lân cận liên thủ tấn công, chúng ta dễ dàng rơi vào thế bị động, chạy cũng không thể chạy!" 'Cũng không phải không có khả năng này!' Mấy vị cường giả Thiên Đạo đỉnh phong khác đều

lộ vẻ suy tư.

Sau khi bình tĩnh lại từ sự kích động ban đầu, không ít người cảm thấy lời của Hậu Thổ có lý.

Nhưng cũng có người không cam lòng, không nhịn được nói: "Vậy chúng ta rút lui sao?" Phải biết rằng, hiện tại Vực chủ Ế Phong Ma Thần đã bị giết, ngay cả Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong cũng đã giết được tám người, thậm chí có một số cường giả Ma Thần Thần Tôn cảnh.

Có thể nói, hiện tại một vực này, có hơn phân nửa là trống rỗng.

Nếu không nhân lúc này tấn công, chẳng phải là bỏ lỡ cơ hội tốt sao?

Nếu thật sự làm theo lời Hậu Thổ, thất bại lần này, lần sau, đối phương chiếm cứ thành này rồi, tất nhiên sẽ phái đội hình mạnh hơn đến phòng thủ.

Lúc đó, chưa chắc đã có thể chiếm được lợi thế.

Bàn Cổ ánh mắt sáng rực, trầm mặc một lát rồi nói: "Trước tiên rút về Hỗn Độn thông đạo, sau này lại chiến!" Tầm nhìn của ngài xa hơn chư thánh Hồng Hoang rất nhiều.

Số lượng Ma Thần ở Hỗn Độn ngoại vực nhiều vô kể, gần như vô cùng vô tận, đừng nói là nhóm thánh nhân Hồng Hoang trước mắt, dù có điều động toàn bộ thánh nhân Hồng Hoang đến, cũng không phải là đối thủ.

Trận chiến vừa rồi, Hồng Hoang có thể đại thắng, phần lớn là do may mắn.

Nếu để đối phương có chuẩn bị, đó sẽ là một trận chiến thực sự.

Lúc đó, khó tránh khỏi có tổn thất.

Đã lấy được đủ lợi ích, không cần thiết phải chiến đấu thêm.

Hiện tại mọi người khí thế như hồng cũng là một chuyện tốt, nhưng một khi thu hút một lượng lớn Ma Thần Chúa Tể xuất chiến, đó sẽ là đả kích lớn.

Dù ban đầu mọi người đều phấn chấn không thôi, nhưng Bàn Cổ đã lên tiếng, chư thánh nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thực ra trận chiến này, mọi người đánh cũng có chút mệt mỏi, điều chỉnh lại một chút cũng tốt.

Tác chiến với tần suất cao không phải là chuyện tốt.

Ngay lập tức, mọi người bắt đầu tổ chức đại quân Hồng Hoang rút lui một cách có trật tự.

Nhưng trong đó, vẫn có mấy vị thánh nhân Thiên Đạo đỉnh phong không cam lòng.

Minh Hà lão tổ chính là một trong số đó, hăng hái thử nói: 'Phụ thần, Ế Phong Ma Thần bị giết, một vực cơ bản đã trống, chúng ta sao không nhân cơ hội này đi công phá thêm mấy tòa cổ thành nữa?

Dù Ma Thần ở các vực khác có đến cứu viện cũng cần thời gian.

Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh!' "Đúng vậy, Phụ thần, đây là cơ hội tốt.

Bỏ lỡ lần này, lần sau lại chiến, đối phương tất nhiên sẽ có chuẩn bị, lúc đó muốn đánh sẽ khó hơn nhiều." Mấy vị cường giả Thiên Đạo đỉnh phong lần lượt lên tiếng khuyên nhủ.

Câu Mang trầm tư nói: "Thực ra, chúng ta hoàn toàn có thể để chiến lực cao cấp xuất chiến.

Dù có nguy hiểm, cũng có thể quay về ngay lập tức." So với các cường giả Thiên Đạo đỉnh phong khác, tâm tư của Câu Mang tinh tế

hơn một chút, rất biết phỏng đoán ý nghĩ của Bàn Cổ.

Hắn biết Bàn Cổ xem trọng không phải là chiến quả lớn đến đâu, mà chủ yếu là an toàn đệ nhất, đặc biệt là trong tình huống đã giành được thắng lợi lớn.

Nếu chỉ có chiến lực cao cấp xuất chiến, tính nguy hiểm cũng không lớn.

Thực tế, không chỉ chư thánh, ngay cả Bàn Cổ cũng cảm thấy cứ thế rút lui có chút không cam lòng.

Ngài liền gật đầu nói: "Được, vậy điều động một nhóm cường giả từ Thiên Đạo cao đoạn trở lên, cộng thêm mấy vị Thiên Đạo đỉnh phong, chia thành ba đội, công phá ba tòa cổ thành gần nhất." Vừa rồi thần niệm thăm dò, thành chủ của ba tòa cổ thành gần đây nhất đã chết trong lúc cứu viện ban đầu.

Chương 375

Cũng tức là, ba tòa cổ thành này đều trống.

Lúc này không đánh, quả thực có chút lãng phí.

"Tuân mệnh!" Chư vị Thiên Đạo đỉnh phong nghe vậy, đều vui mừng khôn xiết.

Ngay lập tức, trừ Đế Giang ra, tám vị Thiên Đạo đỉnh phong còn lại bắt đầu chia nhóm.

Minh Hà lão tổ, Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Điện Chi Tổ Vu Dược Tư là một nhóm.

Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Mộc Chi Tổ Vu Câu Mang, Ngân Hà Tổ Vu Khoa Phụ là một nhóm!

Hậu Thổ, Nữ Oa là một nhóm riêng.

Tuy nhìn qua, nhóm của Hậu Thổ, Nữ Oa chỉ có hai người, nhưng sức chiến đấu của nhóm này không hề kém, thậm chí còn vượt qua hai nhóm kia.

Bởi vì đạo tắc chi lực mà hai nàng tu luyện vô cùng cường đại, cộng thêm đạo cảnh tu vi tinh thâm, ở một mức độ nào đó có thể sánh ngang với Chí Tôn Ma Thần, như vậy tự nhiên cường đại vô song.

Đương nhiên, đội hình hai nhóm còn lại cũng không tệ, đi công phá ba tòa cổ thành không có Thiên Đạo đỉnh phong trấn giữ thì dư sức.

Lý do để họ đi trấn giữ cũng là để đề phòng lúc công thành bị thành chủ của các cổ thành khác tập kích.

Một vực có mười tám thành, cũng chỉ mới giết được tám đại Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong.

Cũng tức là, ít nhất còn có hơn mười vị Ma Thần Thiên Đạo đỉnh phong.

Đó đều là những uy hiếp tiềm tàng.

"Ầm ầm!" Ba nhóm sau khi tập hợp đội ngũ của mình, nhanh chóng dẫn theo các thánh nhân Thiên Đạo cao đoạn tiến đến ba tòa cổ thành.

Chư thánh nhân và đại quân Hồng Hoang còn lại, mang theo vật tư cướp được từ cổ thành, bắt đầu rút lui một cách có trật tự.

Vốn dĩ mọi chuyện đều ổn thỏa.

Nhưng đột nhiên, "Ầm!", trời sụp đất lún.

Một luồng sóng ánh sáng trong suốt vô sắc, từ nơi Vô Cực lan tỏa ra, Bàn Cổ trong nháy mắt biến sắc.

Ngài gần như ngay lập tức bước lên phía trước, "Ầm ầm!" một bước vượt ra khỏi Hỗn Độn Hải, ngẩng mắt nhìn về phía Vô Cực, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Từ trước đến nay, ngài vẫn luôn cảnh giác với Vô Cực, bởi vì nơi đó ẩn giấu chúa tể thật sự của Hỗn Độn ngoại vực – "Vận Mệnh Đạo Chủ"!

Trước đó không muốn để chư thánh tiến vào, cũng là để đề phòng Vận Mệnh Đạo Chủ gây chuyện.

Bây giờ xem ra, thật sự đã bị ngài đoán trúng.

Hỗn Độn ba mươi sáu vực, một vực mười tám thành, toàn bộ ngoại vực bị đan thành một tấm lưới khổng lồ.

Lúc này, theo sự khuếch tán của vận mệnh chi lực, tấm lưới khổng lồ này lần đầu tiên hiện ra trước mặt thế nhân.

Tám vị Thiên Đạo đỉnh phong đang tiến đến ba tòa cổ thành, chính

là con mồi.

"Hửm?" Cùng lúc đó, Nữ Oa, Hậu Thổ, Minh Hà, Chúc Cửu Âm và các cường giả Thiên Đạo đỉnh phong khác cũng đều phát hiện ra manh mối.

"Không hay rồi!" Nữ Oa sắc mặt đột biến, quát lên: "Tình hình có biến, mau chóng rút lui!" Nàng cũng không còn giữ thể diện, trực tiếp mở ra "Tru Tiên Tứ Kiếm"!

"Ầm ầm ầm!" Bốn thanh cổ kiếm hư ảnh xông thẳng lên trời.

Hư không dường như có một tấm lưới khổng lồ vô hình bao phủ xuống, cả hai lập tức va chạm vào nhau.

"Ong!" Một luồng ý chí bàng bạc quét ngang, thân thể Nữ Oa run lên dữ dội, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi.

"Tỷ tỷ?" Hậu Thổ ở bên cạnh vô cùng lo lắng.

Nữ Oa là cường giả Thiên Đạo đỉnh phong, chưa kịp đối mặt đã bị đánh bị thương, sức mạnh này chẳng phải quá kinh khủng rồi sao?

Nữ Oa không màng đến thương thế của mình, gào lên: "Nhanh, đưa mọi người đi!" Hậu Thổ tuy lo lắng cho Nữ Oa, nhưng biết rằng so với Nữ Oa, những thánh nhân Thiên Đạo cao đoạn cùng xuất chiến còn nguy hiểm hơn.

Ngay lập tức, nàng cắn chặt răng.

"Ầm ầm!" Hư không hiện ra một bánh xe khổng lồ màu lục, Luân hồi đạo tắc lưu chuyển, "Vút vút vút!", mấy chục cường giả Thiên Đạo cao đoạn ở phía dưới đã bị dọa đến ngây người đều bị hút vào trong đó.

Hậu Thổ không chút dừng lại, "Vút!", bay lên không, chạy thẳng về phía Hỗn Độn Hải.

Nữ Oa cũng cùng lúc quyết đoán thu kiếm, "Vút!", trong nháy mắt đã độn đi rất xa.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra ở hai tòa cổ thành khác.

Chúc Cửu Âm, Minh Hà và các cường giả Thiên Đạo đỉnh phong khác ngay khi phát hiện vấn đề, liền lựa chọn rút lui.

"Ầm, ầm!" Minh Hà tại chỗ bị trọng thương, nhưng đã thành công kéo dài được một khoảnh khắc.

Cường Lương, Dược Tư lôi điện đạo tắc giao hội, cuốn lấy mấy chục thánh nhân Thiên Đạo cao đoạn phá không rời đi.

Bên kia, Chúc Cửu Âm mở ra dòng sông thời gian, hai cường giả Thiên Đạo đỉnh phong Khoa Phụ, Câu Mang ổn định thông đạo, dẫn theo các thánh nhân Thiên Đạo cao đoạn thuộc hạ nhanh chóng rút lui.

Mang mang Hỗn Độn ngoại vực!

Bàn Cổ hiển hóa Đại đạo chân thân cao ức vạn trượng, khí tức Đại đạo trên người lan tỏa, trấn áp hư không, không ngừng ngăn cản sự tấn công của "vận mệnh chi lực".

Tuy ngài không động đậy, nhưng lại trở thành cây kim định hải thần châm trong lòng chư thánh Hồng Hoang.

Nếu không có Bàn Cổ ngăn cản sự tấn công của vận mệnh chi lực, Nữ Oa, Hậu Thổ và các cường giả Thiên Đạo đỉnh phong khác làm sao có cơ hội thoát thân?

Lúc này, Bàn Cổ có thể chắc chắn trăm phần trăm, "Vận Mệnh Đạo Chủ" tuyệt đối sở hữu chiến lực Đại Đạo cảnh.

Không phải Đại Đạo cảnh sơ đoạn bình thường, ít nhất cũng phải là Đại Đạo tứ đoạn trở lên, mạnh hơn ngài một bậc.

"Ầm ầm ầm!" Trong lúc đối đầu với Vận Mệnh Đạo Chủ từ xa,

dòng khí Hỗn Độn vô tận cuộn trào, thân hình Nữ Oa, Hậu Thổ xuất hiện đầu tiên.

Hai nàng nhìn thấy thân hình của Bàn Cổ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, sau đó không nói thêm lời vô nghĩa nào, dẫn theo mấy chục vị Thiên Đạo đỉnh phong nhanh chóng chui vào Hỗn Độn Hải.

Vận mệnh chi lực dù mạnh đến đâu cũng không thể tấn công vào "Hỗn Độn Hải".

"Vút vút!" Tiếp theo, hai nhóm người của Chúc Cửu Âm, Minh Hà cũng cùng lúc quay về.

Mấy vị Thiên Đạo đỉnh phong vừa định nói gì đó, Bàn Cổ lại ánh mắt ngưng lại, "Ầm!", cổ tay hơi nhấc lên, chư thánh không chút sức phản kháng, liền bị ném vào trong Hỗn Độn Hải.

Gần như cùng lúc, ở nơi Vô Cực của Hỗn Độn xuất hiện một luồng sáng.

Ban đầu chỉ là một vệt mờ nhạt, nhưng rất nhanh đã lan ra khắp nơi.

"Vút vút vút!" Ức vạn linh quang bao phủ ba mươi sáu vực.

Một vực mười tám thành, phía trên mỗi một tòa cổ thành đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ ngút trời.

Cuối cùng vạn ngàn ánh sáng tụ lại, ngưng thành một hư ảnh cao ức vạn trượng.

Gương mặt mơ hồ không thể thấy rõ, chỉ có khí tức ngút trời tỏa ra từ trên người, dường như có thể lật đổ cả Hỗn Độn. 'Vận Mệnh?' Bàn Cổ khẽ nheo mắt.

Tuy ngài chỉ có tu vi Đại Đạo tam trọng, nhưng Khai Thiên Phủ thứ bốn mươi mốt đã xuất thế, đủ sức chiến đấu với Đại Đạo tứ

trọng.

Tệ nhất, có Hỗn Độn Hải làm lá chắn, tiến có thể công, lui có thể thủ, nên ngài không hề sợ hãi.

“Bàn Cổ, đây chưa phải lúc quyết chiến!

Ngoại vực, không phải là nơi ngươi có thể ngang dọc.

Lui đi.” Vận Mệnh Đạo Chủ dùng ý niệm truyền âm.

“Ầm ầm ầm!” Theo sau lời nói, toàn bộ ba mươi sáu vực Hỗn Độn đột nhiên hiện ra những luồng linh quang dày đặc.

Các điểm sáng nối thành đường, đường nối thành mặt, trong nháy mắt hóa thành một tấm màn sáng khổng lồ, bao phủ toàn bộ ngoại vực.

“Ong!” Một luồng lực phản chấn cường đại truyền đến, sắc mặt Bàn Cổ hơi thay đổi, nhưng ngài không chống cự, lập tức lùi về Hỗn Độn Hải.

Luồng đại lực trước đó liền tiêu tán.

Nhưng từ nay về sau, Hỗn Độn ngoại vực cũng giống như Hỗn Độn Hải, đã biến thành một nơi cấm địa.

Dù là Thiên Đạo đỉnh phong cũng không được tự ý vào, trừ phi là cường giả cấp Đại Đạo.

Nhưng nếu xuất hiện, sẽ bị xem là xâm lược.

Đến lúc đó, chính là ngày hai bên thật sự xé rách mặt, đại chiến.

Hiện nay, Hồng Hoang chưa có thực lực đó.

Trầm mặc một lát, Bàn Cổ lựa chọn quay về.

Trăm năm sau, Hồng Hoang thiên địa, Tam Thập Tam Thiên ngoại, Thiên Thần Cung!

Chương 376

Bàn Cổ ngồi ngay ngắn trên đạo đài, đạo vận quanh thân hiển hóa, dường như hợp làm một thể với hư không.

Bốn phía, lần lượt ngồi xếp bằng là Thái Thanh, Đế Giang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ, Nữ Oa, Minh Hà, Phục Hy, Miệt Thu, Chúc Dung, Câu Mang, Huyền Minh, Khoa Phụ, Cường Lương, Dược Tư!

Mười bốn vị Thiên Đạo đỉnh phong.

Ra ngoài nữa là Tứ đại Tổ Vu, Nhân tộc Tam Tổ, thủ lĩnh Tứ đại cổ tộc và các chủ nhân thế lực lớn khác.

Bàn Cổ trầm giọng nói: "Chư vị, Vận Mệnh Đạo Chủ đã phong tỏa Hỗn Độn ngoại vực, kế hoạch trước đây của chúng ta muốn mượn Hỗn Độn ngoại vực để luyện binh, cướp đoạt bản nguyên đại đạo của Ma Thần để đề thăng, đã không còn thực hiện được." "Ầm!" Tuy đã có chuẩn bị, nhưng khi thật sự nghe được lời này, các cường giả Hồng Hoang vẫn không khỏi tâm thần chấn động.

Bởi vì thế lực Ma Thần ở Hỗn Độn ngoại vực vô cùng khổng lồ.

Không tính Vận Mệnh Đạo Chủ, ba mươi sáu ngoại vực, một vực mười tám thành, thành chủ mỗi thành đều là Ma Thần Chúa Tể cảnh giới Thiên Đạo đỉnh phong, Vực chủ lại là Chí Tôn Ma Thần.

Cộng lại, họ có 648 vị cường giả Thiên Đạo đỉnh phong.

Còn Hồng Hoang thì sao?

Kể cả Cường Lương, Dược Tư mới tấn thăng, cũng chỉ có mười bốn vị Thiên Đạo đỉnh phong.

Mà đó mới chỉ là thế lực bề nổi của đối phương.

Tiến thêm một bước, có một số suy đoán đã không còn là suy đoán nữa, ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần năm xưa chết trong tay Bàn Cổ, e rằng bây giờ đều đã được Vận Mệnh Đạo Chủ hồi sinh.

Họ mới là kẻ địch thật sự.

Ba ngàn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, vậy đối phương có khả năng có ba ngàn vị bá chủ Chí Tôn (Thiên Đạo đỉnh phong)!

Chênh lệch quá lớn.

Phía dưới, cửu đoạn Thiên Đạo, bát đoạn Thiên Đạo, thất đoạn Thiên Đạo càng không cần nói, số lượng Ma Thần ngoại vực tuyệt đối gấp mười, thậm chí gấp trăm lần Hồng Hoang.

Trước đây còn có ý định từ từ xâm chiếm kẻ địch, lấy chiến nuôi chiến, thôn phệ đạo tắc của Ma Thần ngoại vực để lớn mạnh bản thân.

Nhưng bây giờ Vận Mệnh Đạo Chủ trực tiếp phong tỏa ngoại vực, muốn đi nữa?

Vậy thì toàn diện khai chiến.

Nếu chỉ như vậy thì thôi, nhưng đáng ghét là, Hỗn Độn ngoại vực và Hồng Hoang đã định sẵn sẽ có một trận quyết chiến, người thắng sẽ làm chủ Hỗn Độn!

Trận này đánh thế nào đây?

Trong lúc chư thánh đang chán nản, Bàn Cổ lại ném ra một quả bom tấn khác.

Ngài khẽ cười nói: "Ngô biết các ngươi đang lo lắng.

Nhưng, không cần phải tuyệt vọng.

Phải biết rằng, trong Hỗn Độn ẩn giấu vô số thế giới lớn nhỏ, bên trong có tài nguyên vô tận, chỉ cần tìm được những thế giới này, nguy

cơ tự khắc có thể được hóa giải." Trong trăm năm xuyên qua "Hỗn Độn thông đạo", Bàn Cổ cũng không phải ngồi không, ngài sớm đã suy nghĩ về con đường sau này của Hồng Hoang.

Tìm kiếm những thế giới lớn nhỏ ẩn giấu trong Hỗn Độn vô tận, là câu trả lời tốt nhất mà hệ thống đưa ra.

Gần như lời ngài vừa dứt, Nữ Oa đã không thể chờ đợi mà hỏi: "Đại thần, làm thế nào mới có thể tìm được những tiểu thế giới đó?" "Đơn giản!" Bàn Cổ thần thái tự nhiên nói: "Ngô sẽ xây dựng một thông đạo thời gian, các ngươi chỉ cần đưa phân thân đã được đánh dấu vào, là có thể truyền tống đến Hỗn Độn vô tận.

Nếu gặp thế giới mới, phân thân sẽ cảnh báo, và có thể tự động mở ra thông đạo kết nối.

Đến lúc đó, các ngươi có thể đến thế giới mới, đoạt lấy bản nguyên chi lực, lớn mạnh bản thân." Chư thánh nghe vậy liền vui mừng khôn xiết.

Tuy lần đầu nghe nói đến phương pháp mới lạ như vậy, nhưng đã là Bàn Cổ nói, tất nhiên là khả thi.

Ngay lập tức, chư thánh đều tinh thần phấn chấn, khơi dậy lại ý chí chiến đấu.

Bàn Cổ cũng không nhàn rỗi, bắt đầu bắt tay vào việc xây dựng thông đạo thời gian.

Ngàn năm trôi qua trong nháy mắt.

Thông đạo thời gian cuối cùng cũng hoàn thành, phàm là Đại La trở lên đều có thể đưa phân thân vào.

Dẫn đầu là mười bốn vị Thiên Đạo đỉnh phong, lại có hơn ngàn thánh nhân cửu đoạn Thiên Đạo, hơn tám ngàn cường giả Thiên Đạo, toàn bộ đều truyền tống phân thân đi.

Phía dưới nữa, Chuẩn Thánh đỉnh phong, Chuẩn Thánh, Đại La đỉnh phong, Đại La càng không đếm xuể.

Chỉ một lần đưa vào, số lượng phân thân nào chỉ có ức vạn?

Trong một thời gian, Hồng Hoang người theo như mây.

"Nhanh vậy sao?" Trên Hỗn Độn vô tận, Bàn Cổ đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Các tồn tại khác dường như cũng có cảm giác, lần lượt tỉnh lại từ trong trầm tư.

Từ lúc ức vạn phân thân được đưa vào Hỗn Độn chưa đầy trăm năm, lại có người tìm được thế giới mới?

"Đế Giang!" Bàn Cổ hơi kinh ngạc, thế giới mới mà Đế Giang đang ở, chính là thế giới Tiên Kiếm Nhất quen thuộc của Bàn Cổ!

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt sang, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nhiều người như vậy ở đây, kết quả lại bị Đế Giang giành được vị trí đầu.

Vừa ngưỡng mộ, mọi người cũng không khỏi mong đợi.

Họ đều muốn biết, sự thật có giống như Bàn Cổ Phụ thần nói không, có thể đề thăng tu vi hay không, và rốt cuộc có thể đề thăng được bao nhiêu!...

Bên trong thế giới Tiên Kiếm Nhất, ánh mắt Đế Giang quét qua, thần thức như thủy triều cuốn ra.

Mạnh mẽ bá đạo, không hề thu liễm, đi đến đâu, như thiên uy giáng lâm, áp bức lên đầu tất cả mọi người.

Vô số phàm nhân trong đó, thậm chí không nhịn được mà quỳ rạp xuống đất, cầu xin thần linh.

"!" Tại Thục Sơn, Tửu Kiếm Tiên sắc mặt đại biến, ngay cả hồ lô trong tay cũng sợ đến rơi xuống đất.

Dưới luồng thiên uy cổ xưa đó, cường đại như Tửu Kiếm Tiên, lại không cảm thấy một chút an toàn nào.

Dường như đối phương chỉ cần khẽ động một cái, là có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của mình.

"Rốt cuộc là ai!" Tửu Kiếm Tiên ngây người!

Mạnh như Kiếm Thánh, cũng không cho hắn cảm giác này.

Lẽ nào thế giới này, ngoài Bái Nguyệt giáo chủ ra, còn có một đại ma đầu khác?

Trên đỉnh Thục Sơn, khi luồng khí tức kia quét qua, thân thể Kiếm Thánh đang ở trong đó đột nhiên loạng choạng một cái!

"Khí tức này?" Kiếm Thánh kinh hãi ngẩng đầu.

Là một bậc đắc đạo, Kiếm Thánh sớm đã đem mọi thứ trong trời đất tính toán trong lòng.

Trên thế gian này, sớm đã không có chuyện gì có thể qua mắt được Kiếm Thánh.

Nhưng luồng khí tức cường hãn đột nhiên xuất hiện này, là tồn tại gì?

Tại sao trước đây, đối phương không hề lộ ra một chút dấu vết nào?

Kiếm Thánh nhắm mắt lại, bấm ngón tay, lập tức thôi diễn.

Chỉ trong một khắc, gương mặt Kiếm Thánh đầy vẻ khó tin.

"Không thể nào!?" "Tại sao?!" Kiếm Thánh ngây người!

Trong lần thôi diễn vừa rồi, Kiếm Thánh không tính ra được đối

phương là ai.

Nhưng tuân theo Đại đạo, lại mang theo một tia ý chí muốn giết chết đối phương.

Cũng tức là, Đại đạo của Kiếm Thánh, lại muốn Kiếm Thánh đi giết chết đối phương!

Mà Kiếm Thánh tuân theo là tự nhiên chi đạo, được gọi là vạn pháp tự nhiên!

Giống như Bái Nguyệt lúc này, bất kể giết bao nhiêu người, làm hại nhân gian thế nào, đều là tự nhiên xảy ra, Kiếm Thánh cũng sẽ không đi quản.

Đại đạo không có thiện ác, không có cảm tình.

Mọi thứ dưới gầm trời này, tất cả những chuyện xảy ra, bao gồm sinh lão bệnh tử, nhân gian hủy diệt, toàn bộ đều có ý nghĩa tồn tại của nó.

Kiếm Thánh không cần để ý, thời gian sẽ tự mang mọi thứ đi, sau đó tiến vào một vòng luân hồi tiếp theo.

Đó chính là đạo của Kiếm Thánh, tuân theo mọi sự vận hành tự nhiên của thế gian.

Nhưng bây giờ, đạo đã thay đổi!

Đạo lại sinh ra sát tâm, muốn vi phạm tự nhiên!

Điều này gần như lật đổ toàn bộ quan niệm của Kiếm Thánh về đạo!

"Lẽ nào… ta đã sai từ trước đến nay?" Giờ phút này, cả con người Kiếm Thánh sắp sụp đổ!

Chương 377

Hắn cho rằng, đạo là như vậy.

Kết quả, đạo đột nhiên thay đổi!

Vậy Kiếm Thánh, từ trước đến nay đã tuân theo cái gì?

Phụt!

Kiếm Thánh đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người lập tức tê dại!

Cùng lúc đó, tu vi cả đời của Kiếm Thánh đột nhiên tiêu tán, khí tức ngưng thực nặng nề kia, cũng vào lúc này không ngừng suy yếu.

Mái tóc trắng phiêu dật không ngừng rụng xuống, nếp nhăn trên mặt không ngừng xuất hiện, cả người lập tức già đi ba mươi tuổi.

Kiếm Thánh lúc này, như một người sắp chết!

Đạo tâm của Kiếm Thánh đã tiêu tán, nếu muốn khôi phục đạo tâm, vậy thì phải tuân theo Đại đạo, phải đi giết chết đối phương!

Nhưng, Kiếm Thánh từ trước đến nay tuân theo đạo pháp tự nhiên, đối phương dù cường đại, nhưng có thể xuất hiện ở đây, cũng tự nhiên có đạo lý của nó.

Mọi thứ đều tự nhiên xảy ra, Kiếm Thánh tại sao phải đi giết?

Kiếm Thánh không muốn tự nhiên chi đạo mà mình theo đuổi bao nhiêu năm, lại vì một ý nguyện của Thiên Đạo mà hủy trong một sớm!

"Chuyện gì vậy?" Đế Giang nhận ra sự khác thường của Kiếm Thánh, khiến cho thần thức vốn định tiếp tục tra xét lập tức dừng lại.

Kiếm Thánh ở đây xem ra là người có tu vi cao nhất, thực lực khoảng cấp Chuẩn Thánh.

Nhưng Đế Giang chỉ mới quét qua một cái, Kiếm Thánh dù sợ hãi, cũng không đến nỗi trực tiếp sụp đổ, tu vi tiêu tán hết chứ?

"Vì sự xuất hiện của ngươi, đã ảnh hưởng đến Thiên Đạo, cũng ảnh hưởng đến Đại đạo của hắn!" Một giọng nói nhàn nhạt đột nhiên xuất hiện, Đế Giang quay đầu nhìn lại, trong lòng có chút kinh hãi và tôn kính nói: "Phụ thần!" Đế Giang cũng không ngờ, mình vừa mới đến thế giới mới, Bàn Cổ Phụ thần lại có thể đến ngay lập tức.

Phải biết rằng, trong Hỗn Độn vô tận có vô số thế giới, phân thân của hắn phải trải qua trăm năm, mới may mắn xông vào được đây.

Vậy thực lực của Bàn Cổ Phụ thần, khủng bố đến mức nào?

"Phụ thần, lời vừa rồi của ngài có ý gì…?" Đế Giang cũng có chút mơ hồ.

Vừa là Thiên Đạo, vừa là Đại đạo, rốt cuộc là sao?

"Người này tu hành chính là tự nhiên chi đạo, nhưng vì thân ở một phương thiên địa, nên tự nhiên chi đạo mà hắn tu hành, là tự nhiên chi đạo của phương Thiên Đạo này." Bàn Cổ chậm rãi mở miệng, "Khi Thiên Đạo không có người ngoài xâm nhập, vậy dưới Thiên Đạo, vạn pháp đương nhiên tự nhiên." "Bất kể xuất hiện điều gì, đều ở dưới Thiên Đạo." Đế Giang lập tức hiểu ra, "Ý Phụ thần là, vì sự xuất hiện của ngô, đã khiến Thiên Đạo sinh ra lòng bài xích, ảnh hưởng đến phương Thiên Đạo này?" "Không sai, sự xuất hiện của ngươi, đã khiến phương Thiên Đạo này cảm thấy uy hiếp.

Thử hỏi, một người muốn giết ngươi đứng trước mặt, ngươi có thể tự nhiên được không?" Bàn Cổ cười nói: "Cũng chính vì vậy, Thiên Đạo không còn tự nhiên nữa, hoặc là, khi đối mặt với chúng ta, căn bản không thể tự nhiên!" Đế Giang nghe đã hiểu.

Cũng tức là, Kiếm Thánh cho rằng đạo đã sai, trên thế gian căn

bản không có tự nhiên chi đạo.

Mọi thứ trên thế gian, đều nên có tư tâm, dù là Thiên Đạo cũng không ngoại lệ!

Nhưng Kiếm Thánh tu hành bao nhiêu năm, căn bản không thể chấp nhận kết quả này, mới khiến đạo tâm phản phệ, tu vi cả đời hủy trong một sớm.

"Ngô thấy thiên phú của hắn không tệ, đạo pháp tự nhiên cũng có chỗ độc đáo, thật đáng tiếc!" Đế Giang không nhịn được lắc đầu.

"Không phải!" Bàn Cổ bí ẩn cười, "Chưa chắc đã không phải là một cơ duyên!" "Có thể có cơ duyên sao?" Đế Giang thần sắc kinh ngạc.

Đạo tâm tiêu tán, tu vi hủy hết, ngay cả Thiên Đạo cũng đã từ bỏ Kiếm Thánh.

Dù Kiếm Thánh tuân theo Thiên Đạo, cũng nhiều lắm là khôi phục như cũ!

"Theo ta đi!" Bàn Cổ bước một bước, trong nháy mắt vượt qua trăm dặm, xuất hiện trên đỉnh Thục Sơn.

Ở nơi đó, Kiếm Thánh lúc này mặt mày ngây dại, giống như một ông lão mắc chứng Alzheimer, đâu còn chút phong quang nào của trước kia.

"Phụ thần, ngài để ý hắn?" Đế Giang có chút không hiểu hỏi.

"Có để ý hay không, phải xem cơ duyên của hắn!" Bàn Cổ khẽ cười.

Đế Giang khẽ gật đầu, thần sắc có chút kinh ngạc quét qua Kiếm Thánh một cái.

Đế Giang cũng tò mò, cơ duyên bày ra trước mắt Kiếm Thánh, rốt

cuộc hắn có nắm bắt được hay không.

"Kiếm Thánh!" Bàn Cổ hiện ra thân hình, đồng thời một luồng khí tức Đại đạo mênh mông vô bờ quét ra.

Kiếm Thánh trong lòng kinh hãi, có chút khó tin ngẩng đầu, "… Đạo?" "Đã biết ta là Đạo, sao không mau giết ta đi?" Bàn Cổ khẽ hừ một tiếng, một thanh trường kiếm sắc bén xé toạc hư không, cắm mạnh xuống bên chân Kiếm Thánh.

Trường kiếm khẽ ngân, thân kiếm trong suốt.

Kiếm Thánh nhìn hình ảnh phản chiếu trong trường kiếm, đôi đồng tử không khỏi từ từ trợn lớn, "Không!

Ta không thể giết ngươi!" "Vì sao không giết?

Lẽ nào ngươi muốn vi phạm Đạo?" Bàn Cổ sát khí đằng đằng, uy áp vô tận quét ra.

Ầm!

Thân thể Kiếm Thánh chấn động, cả người suýt chút nữa ngã xuống đất.

Tuy chỉ là khí thế vô hình vô chất, nhưng lại như muốn lấy mạng người.

Kiếm Thánh lúc này chỉ cảm thấy, giây tiếp theo mình sẽ hóa thành tro bụi, cảm giác tử vong, trong nháy mắt bao trùm toàn thân Kiếm Thánh.

"Uy của Đại đạo?" Thân thể Kiếm Thánh run rẩy, quá đáng sợ!

Dưới Thiên Đạo, trong lòng Kiếm Thánh thậm chí không sinh ra nửa điểm ý phản kháng.

Bàn tay phải kia, dường như muốn nghe theo lời Bàn Cổ, lại từ từ hướng về phía trường kiếm.

“Không!” Kiếm Thánh đột nhiên gầm lên, dùng tay trái nắm chặt lấy tay phải.

“Giết!” Một tiếng quát chói tai, chấn động tâm can.

Kiếm Thánh biết, nếu không ra tay nữa, giây tiếp theo mình sẽ chết!

Nhưng… đôi mắt Kiếm Thánh đột nhiên kiên định, hung hăng nhìn chằm chằm Bàn Cổ.

“Ta không giết!” Kiếm Thánh gào lên khàn cả giọng, tự nhiên chi đạo, không cho phép hắn làm chuyện như vậy!

Bất kể là ai, đều không thể ép buộc hắn, dù người đó là Đạo!

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh xuyên thấu linh hồn, một vệt máu đỏ từ xa bay tới, trong nháy mắt nuốt chửng Kiếm Thánh.

Đối mặt với công kích mang tính hủy diệt, Kiếm Thánh lại không né không tránh, trợn to mắt, có chút không phục nhìn về phía trước.

Ngay khoảnh khắc Kiếm Thánh cho rằng mình sắp chết, trời đất lại đột nhiên chấn động, một luồng ánh sáng trắng trong nháy mắt bao trùm toàn bộ không gian.

Giờ phút này, khí thế trên người Bàn Cổ lập tức biến mất, sát ý bao trùm trên người Kiếm Thánh, cũng theo đó tan biến.

“Chuyện gì vậy?” Kiếm Thánh ngây người!

Thiên Đạo không muốn giết hắn nữa?

Hay là, hiện tại hắn, đang ở trong địa ngục?

“Chúc mừng, ngươi đã thông qua khảo nghiệm của Phụ thần!” Đế Giang nở một nụ cười, lại một tên may mắn nữa.

“Khảo nghiệm?

Phụ thần??" Kiếm Thánh hoàn toàn ngây người, lẽ nào mọi chuyện vừa rồi, đều là ảo ảnh?

Nhưng Phụ thần lại là ai?

Lúc này, thân ảnh của Bàn Cổ từ từ hiện ra, "Ngươi có nguyện ý bái nhập môn hạ của ta không?" "Ta nguyện ý!" Kiếm Thánh tuy ngây người, nhưng không ngốc, đâu không biết sự đáng sợ của người trước mắt?

Kiếm Thánh không chút do dự, trực tiếp quỳ xuống đất, "Đệ tử bái kiến Sư tôn!" Kiếm Thánh biết rõ, đạo hạnh của Bàn Cổ trước mắt sâu không lường được, bái nhập môn hạ của ngài, tuyệt đối sẽ được lợi vô cùng!

"Từ hôm nay, ngươi chính là ký danh đệ tử của Bàn Cổ ta!" Bàn Cổ khuất ngón tay một điểm, một dấu ấn lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu Kiếm Thánh.

Cùng lúc đó, Bàn Cổ cũng lập tức trói buộc với Kiếm Thánh!

Bây giờ Kiếm Thánh, không còn thuộc về thế giới Tiên Kiếm Nhất, mà thuộc về thế giới Hồng Hoang của Bàn Cổ.

Sự trưởng thành của hắn, cũng sẽ trực tiếp đề thăng cho Bàn Cổ!

"Đa tạ Sư tôn!" Kiếm Thánh trong lòng mừng như điên.

Hắn cảm nhận rõ ràng, mình đã thoát khỏi sự ràng buộc của phương Thiên Đạo này.

Chờ đợi hắn, sẽ là một thế giới rộng lớn hơn!

"Kiếm Thánh, ngươi có biết vì sao vừa rồi Thiên Đạo lại biến đổi không?" Bàn Cổ hỏi.

"Đệ tử không biết!" Kiếm Thánh lắc đầu, đối với Đại đạo cảm ngộ chưa đủ sâu, hiện tại cũng đang trong trạng thái mờ mịt.

“Bởi vì, ngươi tu hành là Đại đạo dưới ý chí của Thiên Đạo, Đại đạo sẽ thay đổi theo ý chí của Thiên Đạo!” Bàn Cổ cười giải thích: “Nhưng trên Thiên Đạo, lại có một Đại đạo!

Chương 378

Trên Thiên Đạo, mới là Đạo thật sự!" Nghe xong lời của Bàn Cổ, tư duy của Kiếm Thánh chuyển động, một lát sau, Kiếm Thánh đột nhiên mở mắt.

"Ta đã hiểu!" Kiếm Thánh mừng như điên, được Bàn Cổ chỉ điểm, Kiếm Thánh như được khai sáng.

Thực ra tự nhiên chi đạo của Kiếm Thánh không có vấn đề gì, quả thực là vô thượng Đại đạo.

Nhưng vì Kiếm Thánh ở dưới Thiên Đạo, lĩnh ngộ được là tự nhiên đại đạo của phương Thiên Đạo này.

Cũng tức là, dưới phương Thiên Đạo này, Thiên Đạo muốn làm gì, Kiếm Thánh đều phải tuân theo, nếu không tu vi cả đời sẽ hủy hết.

Kiếm Thánh tu hành, thực ra là Thiên Đạo tự nhiên, cùng với Đại đạo tự nhiên nhìn qua không khác biệt bao nhiêu, nhưng chênh lệch trong đó lại lớn đến nhường nào?

Kiếm Thánh lúc này, chỉ cần vòng qua phương Thiên Đạo, trực tiếp lĩnh ngộ Đại đạo tự nhiên phía trên, tự nhiên sẽ hoàn toàn phù hợp với đạo ban đầu của Kiếm Thánh!

Ầm!

Gần như ngay khoảnh khắc Kiếm Thánh tỉnh ngộ, trời đất đột nhiên chấn động, cả thế giới Tiên Kiếm Nhất, lại vào lúc này không ngừng run rẩy.

Trong một thời gian, núi cao sụp đổ, sông ngòi khô cạn, nhật nguyệt mất sắc!

Toàn bộ cảnh tượng như ngày tận thế.

Cùng lúc đó, một luồng kim quang kinh khủng từ Hỗn Độn vô tận xuyên ra, chiếu thẳng lên đỉnh đầu Kiếm Thánh.

Sức mạnh vô cùng vô tận, khiến tu vi của Kiếm Thánh tăng vọt.

Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh… Ngũ đoạn Thiên Đạo thánh nhân!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Kiếm Thánh từ một phàm nhân, trực tiếp trở thành một ngũ đoạn Thiên Đạo thánh nhân!...

Đế Giang ngây người, trong Hỗn Độn, thông qua Huyền Quang Kính nhìn thấy tất cả mọi người đều ngây người!

Tình huống gì đây?

Đây là đại cơ duyên mà Bàn Cổ Phụ thần nói sao?

Chẳng phải… quá kinh khủng rồi sao!

Từ một người bình thường, trực tiếp tấn thăng thành ngũ đoạn Thiên Đạo thánh nhân, chuyện này chưa từng có.

Dù Kiếm Thánh trước đó là cấp Chuẩn Thánh, cũng không thể xảy ra a!

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã xảy ra trước mắt, người tạo ra tất cả, chính là Phụ thần Bàn Cổ!

"Đa tạ Sư tôn chỉ điểm!" Kiếm Thánh trong lòng mừng như điên, đồng thời, đối với Bàn Cổ lại càng thêm tôn kính.

Bởi vì hắn phát hiện, dù là hắn bây giờ, vẫn không nhìn ra được sâu cạn của Bàn Cổ, như bầu trời sao mênh mông!

"Đó đều là cơ duyên của ngươi!" Bàn Cổ khẽ cười.

Nếu Kiếm Thánh lựa chọn thuận theo Thiên Đạo, vậy sẽ mãi mãi bị Thiên Đạo chế ước, từ đó trở thành con rối của Thiên Đạo.

Nhưng bây giờ, Kiếm Thánh kiên trì bản tâm, trực tiếp siêu việt Thiên Đạo, lĩnh ngộ được vô thượng Đại đạo tự nhiên!

Giới hạn của nó, là Đại đạo đỉnh phong!

Một thế giới Tiên Kiếm Nhất nhỏ bé, một phương sinh linh, lại có thể là gì?

Kiếm Thánh nhận ra dị tượng của trời đất, chỉ cần nhấc tay vung lên, mọi thứ trên thế gian liền khôi phục bình tĩnh.

Ngay cả những con sông khô cạn, những ngọn núi sụp đổ, những sinh linh đã chết, đều vào lúc này lần lượt khôi phục.

Sau khi mọi thứ kết thúc, tất cả mọi người đều ngây ngốc đứng tại chỗ, mặt mày mờ mịt.

Bây giờ hoàn toàn không phân biệt được vừa rồi là mộng cảnh, hay là hiện thực.

Cùng lúc đó, Nam Chiếu quốc, Bái Nguyệt giáo.

"…Rốt cuộc là chuyện gì!" Bái Nguyệt giáo chủ thất thanh kêu lên, cả người sắp ngây dại.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, lại liên tiếp xuất hiện hai luồng khí tức mạnh hơn hẳn rất nhiều.

Bái Nguyệt giáo chủ là đại ma đầu lớn nhất của phương thế giới này, bây giờ đột nhiên xuất hiện hai người kinh khủng như vậy, bảo Bái Nguyệt giáo chủ làm sao sống?

Nếu họ muốn ra tay với Bái Nguyệt giáo chủ, Bái Nguyệt giáo chủ còn sống được không?

"Không được!

Phải có chuẩn bị!" Bái Nguyệt hoảng rồi!

“Người đâu!” Bái Nguyệt lớn tiếng gọi.

“Thuộc hạ có mặt!” Một giáo sử lập tức chạy vào.

“Phát động tất cả sức mạnh, truy tra nguồn gốc của hai luồng sức mạnh đó, không truy ra được, mang đầu đến gặp!” Bái Nguyệt lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng!” Giáo sử trong lòng rùng mình, lập tức lui ra ngoài.

“Rốt cuộc là ai?” Bái Nguyệt ngẩng đầu nhìn trời, tất cả sự tự tin trước đây, đều vào giờ phút này biến mất sạch sẽ.

Trước đây, chỉ cần Bái Nguyệt tập hợp đủ năm viên linh châu, là có thể triệu hoán ra Thủy Ma Thú bị phong ấn, vô địch thiên hạ.

Nhưng bây giờ, theo sự xuất hiện của hai luồng khí tức kinh khủng, dù Bái Nguyệt triệu hoán ra Thủy Ma Thú, cũng căn bản không phải là đối thủ!

“Lẽ nào kế hoạch của ta, lại vì vậy mà hủy trong một sớm?” Bái Nguyệt có chút không thể chấp nhận, kế hoạch này hắn đã mưu hoạch bao lâu, mắt thấy Lý Tiêu Dao sắp tập hợp đủ năm viên linh châu.

Nếu thất bại như vậy, ai có thể cam lòng?

“Ngươi nghĩ, ngươi có cơ hội sao?” Giọng nói lạnh lùng của Đế Giang đột nhiên vang lên.

“Ai!” Bái Nguyệt trong lòng chấn động, vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, cả người Đế Giang bao trùm trong bóng tối, căn bản không nhìn rõ diện mạo thật.

Người này có thể vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh Bái Nguyệt, Bái Nguyệt hoàn toàn có thể khẳng định, thực lực của người này tuyệt đối không dưới hắn.

Thậm chí, người này rất có khả năng là một trong hai luồng khí

tức vừa rồi.

Giờ phút này, Bái Nguyệt hoàn toàn hoảng sợ, ngay cả thân thể cũng không nhịn được lùi lại mấy bước.

Chỉ cần Đế Giang có chút động tĩnh khác thường, Bái Nguyệt tuyệt đối sẽ không do dự mà bỏ chạy.

"Người giết ngươi!" Đế Giang lạnh lùng cười, một bàn tay từ từ nhấc lên.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, chưa đợi Bái Nguyệt phản ứng, cả người Bái Nguyệt đã lập tức nổ thành vô số mảnh vụn.

Bái Nguyệt vừa chết, nhân quả chi lực liên quan đến Bái Nguyệt trong phương thiên địa này, liền tiêu tán không còn dấu vết.

Thần giới, Thiên Đế ngồi trên long ỷ thân thể chấn động, cả người đột nhiên ngã ngồi xuống đất.

"Thiên Đế!" Các thần tiên bên dưới thấy vậy, sắc mặt lần lượt đại biến.

"Thiên Đế, ngài… sao vậy?" Các thiên thần có mặt, toàn bộ đều ngây người.

Thiên Đế chí cao vô thượng, lại có thể từ trên long ỷ ngã xuống?

Cảnh tượng như vậy, lần đầu tiên thấy!

"Xảy ra chuyện lớn rồi!" Trong đồng tử của Thiên Đế đầy vẻ kinh ngạc, "Bái Nguyệt đã chết, ngoại vực xâm nhập!" "!" Tất cả mọi người kinh hô.

Bái Nguyệt chết hay không họ không quan tâm, nhưng ngoại vực xâm nhập, lại là điều mà tất cả mọi người không thể xem nhẹ.

Ngoại vực là không gian hỗn độn mà họ không thể đặt chân vào, nơi đó vô cùng vô tận, căn bản không ai biết bên trong có gì.

Nhưng tồn tại có thể từ nơi đó ra, thực lực tuyệt đối trên cả họ!

"Thiên Đế, bây giờ phải làm sao?" Tất cả thiên thần đều hoảng loạn.

Đối với kẻ địch như vậy, căn bản không biết nên xử lý thế nào.

"Ta cũng không biết!" Họ hoảng, Thiên Đế còn hoảng hơn.

Thực lực càng mạnh, càng biết sự đáng sợ trong Hỗn Độn.

Có thể xuyên qua Hỗn Độn, thủ đoạn tầm thường, tất nhiên không thể đối phó.

"Người đâu, đến Ma giới mời Ma Tôn Trọng Lâu đến!" Thiên Đế đột nhiên hét lớn.

Chuyện này liên quan đến cả thế giới, không phải là trách nhiệm của một mình Thần giới.

Muốn chống lại đại địch như vậy, phải tập hợp toàn bộ sức mạnh của Lục giới.

Chương 379

Bất kể là Ngũ Linh Châu, Ma giới, Yêu tộc, hay cả Minh giới, đều là một phần sức mạnh!

"Vâng!" Một thiên thần lập tức đáp lời.

"Đợi đã!" Thiên Đế gọi hắn lại, "Ngươi đi tìm Thiên Yêu Hoàng và Hỏa Quỷ Vương, Trọng Lâu ta tự mình đi một chuyến thì tốt hơn!" Lời vừa dứt, Thiên Đế không để ý đến các thiên thần này, bay một mạch, trực tiếp chui vào Thần Ma Chi Tỉnh.

"Kẻ nào!" Một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên, vô số ma binh ma tướng đao kiếm tương hướng.

"Ta!" Thiên Đế hiện ra thân hình, khí tức toàn thân cuồng cuộn.

Uy áp và khí thế kinh khủng, áp bức đến mức tất cả ma binh ma tướng liên tục lùi lại.

"Thiên Đế, đây là Ma giới, mời ngài quay về!" Ma tướng dẫn đầu cứng rắn bước ra một bước.

"Ta có chuyện quan trọng tìm Trọng Lâu!" Thiên Đế lạnh lùng quét mắt qua, tung áo bào bay lướt đi.

"Chặn hắn lại!" Ma tướng đại nộ, từng người một lập tức lao lên.

Nhưng chưa kịp xông lên, một luồng sức mạnh không thể địch nổi, trong nháy mắt đã quét ngang họ ra.

Nhìn thân ảnh Thiên Đế biến mất, một đám ma tộc lập tức mặt mày khó coi, "Mau thông báo cho Ma Tôn!" Thiên Đế không nói thêm lời vô nghĩa với những người khác, một đường xông thẳng, vượt qua vô số ma tộc, xông vào trong Ma giới.

Đến đây, Thiên Đế không đi nữa, chỉ thấy ngài ngạo nghễ đứng trên hư không, khí tức toàn thân không hề che giấu mà tỏa ra.

Khí thế ngút trời hoàn toàn khác biệt với Ma giới, lập tức thu hút sự chú ý của vô số ma tộc.

Từng người một bay đến, thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm Thiên Đế.

"Thiên Đế!" Một tiếng quát chói tai, một vệt ô quang từ xa bay đến.

Theo sát đó, chính là cặp lưỡi đao sắc bén của Ma Tôn Trọng Lâu!

Đây cũng chính là cách chào hỏi của Ma Tôn Trọng Lâu!

Đồng tử Thiên Đế co lại, không có ý định đối kháng, thân thể nhanh chóng lùi lại.

Mất đi mục tiêu, Trọng Lâu định ra tay, Thiên Đế kinh hãi vội vàng hét lên: "Chậm đã, ta không đến để đánh nhau với ngươi!" "Vậy ngươi đến Ma giới làm gì?" Trọng Lâu có chút bất mãn hỏi lại.

"Có người ngoại vực xông vào Lục giới!" Thiên Đế đáp.

"Lời này là thật?" Trọng Lâu mặt mày kinh hỉ.

"Tự nhiên là thật, nếu không ta sao lại đến Ma giới?" Thiên Đế hỏi lại.

"Tốt tốt tốt, ta đã đợi ngày này, không biết đã đợi bao nhiêu năm rồi!" Trọng Lâu cười lớn.

Từ khi Phi Bồng chuyển thế, Trọng Lâu không còn tìm được đối thủ nào nữa.

Người ngoại vực, thực lực tự nhiên phi thường, vậy chẳng phải Trọng Lâu đã có đối thủ rồi sao?

Giờ phút này, Trọng Lâu kích động đến mức máu trong người đều sôi sục.

"Bình tĩnh lại!" Thiên Đế thần sắc trầm xuống, "Người ngoại vực lần này, không phải chúng ta có thể đối kháng!" "Ha ha ha… ngươi đang đùa sao?" Trọng Lâu cuồng ngạo quét mắt nhìn Thiên Đế, "Trên thế giới này, có người mà bản tôn không thể đối kháng?" "Người này tuyệt đối không thể địch lại, phải hợp sức của Lục giới mới được!" Thiên Đế lập tức hét lên.

Thiên Đạo gửi tin cho Thiên Đế, chính là để Thiên Đế kết hợp tất cả sức mạnh của Lục giới, xua đuổi người ngoại vực.

Ngay cả Thiên Đạo cũng cảm thấy phải đối đãi cẩn trọng, chỉ dựa vào một mình Trọng Lâu, làm sao có thể hoàn thành tráng cử này?

"Bản tôn đi trước một bước!" Trọng Lâu lười để ý Thiên Đế, cả người hóa thành một vệt ô quang, trong nháy mắt biến mất ở Ma giới.

"!" Thiên Đế sắc mặt đại biến.

Thiên Đế nằm mơ cũng không ngờ, Trọng Lâu lại cuồng ngạo như vậy!

Đó là người ngoại vực, có thể tự do xuyên hành trong Hỗn Độn, Trọng Lâu có thể đối kháng?

Lẽ nào hắn không biết, trên thế giới này, vĩnh viễn đều có thiên ngoại hữu thiên?

"Thiên Đế, mời ngài ra ngoài!" Vô số ma tộc cuồng dũng, mấy cường giả ma tộc dẫn đầu, thần sắc băng lãnh nhìn chằm chằm Thiên Đế.

Ma giới, không hoan nghênh Thiên Đế.

"Nếu không muốn Lục giới hủy diệt, vậy triệu tập tất cả mọi

người, chuẩn bị đối kháng con quái vật đó đi!" Thiên Đế quét mắt qua một cái, để lại một câu khuyên bảo rồi quay người rời đi.

Trọng Lâu đã đi, nhưng Thiên Đế cũng sẽ không từ bỏ như vậy.

Ngài cần nhanh chóng trở về Thần giới, chủ trì đại kế đối kháng người ngoại vực.

Thiên Đế trở lại Thần giới, thấy Thiên Yêu Hoàng và Hỏa Quỷ Vương đã có mặt trong thần điện, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Thiên Đế!

Nghe nói có người ngoại vực vào?" Thiên Yêu Hoàng không nhịn được hỏi.

"Không sai!" Thiên Đế lập tức gật đầu.

"Trọng Lâu đâu?" Thiên Yêu Hoàng không nhịn được hỏi.

"Đi tìm người ngoại vực rồi!" Thiên Đế mặt mày bất đắc dĩ cười khổ.

"!

Sao có thể đại ý như vậy!" Thiên Yêu Hoàng sắc mặt đại biến.

Người ngoại vực có thể khiến Thiên Đế coi trọng như vậy, rõ ràng không phải là nhân vật đơn giản.

"Như vậy cũng tốt, vừa hay có thể để hắn đi thăm dò, thực lực của người ngoại vực đó rốt cuộc thế nào!" Hỏa Quỷ Vương nhếch mép.

"Lời này lại nhắc nhở ta!" Thiên Đế khuất ngón tay một điểm, trên thần điện, đột nhiên hiện ra một tấm thủy kính.

Bên trong thủy kính, Trọng Lâu lúc này đang bay nhanh trong Nhân

giới.

"Người đâu?" Trọng Lâu nhíu mày, đôi mắt quét khắp nơi.

"Ngươi đang tìm ta sao?" Giọng của Đế Giang đột nhiên vang lên.

"Hửm?" Trọng Lâu dừng lại độn quang, đôi mắt quét khắp nơi, lại không tìm thấy bóng dáng Đế Giang.

"Giả thần giả quỷ, sao không mau ra đây!" Trọng Lâu đại nộ, Viêm Ba Huyết Nhận trong tay cuồng quét.

Vút!

Hai vệt máu đỏ kinh hồng xoay tròn, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ không gian xung quanh Trọng Lâu!

"Đây là sức mạnh của ngươi sao?" Giọng nói nhàn nhạt lại vang lên, hai vệt kinh hồng của Trọng Lâu, lại bị Đế Giang dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy!

Không thể nào!

Đồng tử Trọng Lâu co lại, gương mặt đầy vẻ kinh hãi.

Trọng Lâu ở Nhân giới tuy không thể phát huy toàn bộ thực lực, đây cũng không phải là sức mạnh mạnh nhất của hắn.

Nhưng, cũng căn bản không thể dùng ngón tay tiếp chiêu một cách nhẹ nhàng như vậy… Thực lực của người ngoại vực?

Trọng Lâu trong lòng tuy kinh ngạc, nhưng không có nửa điểm sợ hãi.

"Lại đến!" Trọng Lâu tức giận gầm lên, lập tức lao về phía Đế Giang.

"Thật không biết tự lượng sức mình!" Đế Giang có chút không kiên nhẫn duỗi ra một ngón tay.

Vút!

Đầu ngón tay một điểm hàn mang đại phóng, ánh sáng chói mắt, trong nháy mắt nuốt chửng tất cả màu sắc.

Trong một thời gian, cả Nhân giới, đều vào lúc này trở nên chói lòa rực rỡ!

Bất kể là mở mắt hay nhắm mắt, trước mắt đều chỉ có ánh sáng trắng chói lòa, không còn gì khác!

Cảm giác mất đi thị giác, khiến tất cả sinh linh trong lòng kinh hãi.

Trong đó có những con dã thú, thậm chí trực tiếp phát cuồng, không mục tiêu chạy loạn khắp nơi.

Quá trình này kéo dài đúng ba giây, ba giây sau, tất cả sinh linh ở Nhân giới, từng người một, toàn bộ đều sợ đến mức nằm rạp xuống đất, mãi không dám đứng dậy.

Quá đáng sợ!

Ba giây vừa rồi, như tử thần giáng lâm, khiến họ không cảm thấy một chút an toàn nào.

Nhân tộc có trí tuệ cao siêu thì khá hơn, nhanh chóng khôi phục.

Nhưng những con dã thú kia, đặc biệt là những con dã thú ăn cỏ nhát gan, đã hoàn toàn điên cuồng, kiệt sức mà chết!

Đây cũng chỉ là uy của một ngón tay của Đế Giang.

Chương 380

Nhìn lại trên hư không, đâu còn bóng dáng Trọng Lâu, ngay cả một cọng tóc cũng không còn!

"…Không thể nào?!" Thiên Đế ngây người, tất cả mọi người đều ngây người!

Ma Tôn Trọng Lâu đường đường là thế, lại bị Đế Giang đánh bại chỉ bằng một ngón tay!

Mà uy của một ngón tay, lại trực tiếp bao trùm cả một giới!

Nhìn lại cả lịch sử Lục giới, ai có thể đạt đến cảnh giới này?

Quá đáng sợ!

"Thiên Đế…" Môi Hỏa Quỷ Vương khẽ run, mở miệng.

"!" Thiên Đế đáp.

"…Còn đánh không?" Hỏa Quỷ Vương sắp hoài nghi nhân sinh rồi.

Đừng nói là Hỏa Quỷ Vương, một trăm, một ngàn người trói lại với nhau, cũng không đủ cho Đế Giang nhét kẽ răng!

Đánh thế nào?

"Ta…" Thiên Đế cười khổ, "Lẽ nào hôm nay, trời thật sự muốn diệt ta?" Thiên Đế ban đầu cho rằng, chỉ cần Lục giới đồng lòng, tập hợp ức vạn sinh linh của Lục giới, chưa chắc đã không có sức đánh một trận.

Nhưng bây giờ, chứng kiến bản lĩnh thật sự của Đế Giang, Thiên Đế mới biết, mình quá ngây thơ!

Thiên Đế không chút nghi ngờ, chỉ cần Đế Giang muốn, một chiêu

là đủ để hủy diệt một giới.

Với thực lực như vậy, không thể dùng số lượng để thắng.

“Về đi!” Thiên Đế đột nhiên phất tay.

“?

Về?

Vậy phải làm sao?” Thiên Yêu Hoàng kinh ngạc.

Trọng Lâu đều bị một chiêu miểu sát, người này không diệt, Thiên Yêu Hoàng ăn không ngon ngủ không yên.

“Chúng ta không phải là đối thủ của hắn!” Thiên Đế lắc đầu, “Xem bộ dạng kia, dường như cũng không phải là kẻ thích giết chóc, tự cầu đa phúc đi!” “Không, ta nghĩ ở lại đây tốt hơn!” Thiên Yêu Hoàng từ chối.

“Ta cũng nghĩ vậy!” Hỏa Quỷ Vương vội vàng nói.

Hai người này, quyết định ăn vạ ở đây không đi!

Thiên Đế hiểu rõ ý tứ, nhưng rốt cuộc vẫn thuộc về ma đầu, bản thân thực lực lại tương đối thấp kém.

Nếu Đế Giang tìm tới tận cửa, chẳng phải là chết chắc rồi sao?

Thiên Đế là người gần với Thiên Đạo nhất, ít nhiều cũng mang lại một chút cảm giác an toàn. "Thôi vậy!" Thiên Đế lắc đầu, lười quản thêm.

Hiện tại Thiên Đế đã dứt bỏ ý định ép lui Đế Giang.

Chỉ cần Đế Giang không ép quá căng, mọi việc Đế Giang làm ở Nhân giới, Thiên Đế đều sẽ không quản nữa.

Nhưng Thiên Đế sao lại không biết, mục đích của Đế Giang là đoạt lấy Bản nguyên chi lực của vị diện này!

Vật này một khi biến mất, toàn bộ vị diện sẽ không ngừng thoái hóa, tất cả yêu ma quỷ thần bên trong đều sẽ triệt để tiêu tán!

Thiên Đế muốn đứng ngoài cuộc, hiển nhiên là không thể!

Cùng lúc đó, tại Nhân giới.

Đế Giang sau khi đánh chết Trọng Lâu, đôi mắt lập tức nhắm lại, lực lượng thần niệm khổng lồ tức thì quét ra.

Đế Giang đến đây không phải để giết người, mà là để đoạt lấy Bản nguyên chi lực của một vị diện, lớn mạnh đạo tắc của mình.

Một lát sau, Đế Giang có chút bất ngờ mở mắt ra, "Không ngờ Bản nguyên chi lực của thế giới này lại ngưng tụ thành năm viên Linh châu!" Cũng có nghĩa là, chỉ cần Đế Giang tìm được năm viên Linh châu, tự nhiên có thể dẫn ra Bản nguyên chi lực của vị diện, sau đó sẽ thôn phệ luyện hóa nó! "Ồ?

Lại có hai viên Linh châu ở cùng một nơi!" Đế Giang vẻ mặt kinh ngạc, "Nhưng ba viên Linh châu còn lại ở đâu?" Đế Giang thật sự kinh ngạc, với thực lực của mình, lại hoàn toàn không thể dò ra tung tích của ba viên Linh châu kia.

Chẳng lẽ Thiên Đạo có cảm ứng, đã chủ động giấu Linh châu đi rồi? "Thôi vậy!

Cứ lấy hai viên Linh châu này trước rồi nói sau!" Đế Giang lắc đầu, tức khắc biến mất tại chỗ.

Nhà của Lưu Tấn Nguyên.

Thân ảnh Đế Giang đột nhiên hiện ra, khí tức khủng bố không chút che giấu quét ra bốn phía.

Ầm!

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, phủ Trạng nguyên to lớn của

Lưu Tấn Nguyên bỗng nhiên sụp đổ, trong chốc lát bụi bay mù mịt.

Mọi người trong phủ hoảng sợ chạy ra, Lý Tiêu Dao vừa xuất hiện, ánh mắt liền lập tức đặt trên người Đế Giang. "Hay lắm!

Hóa ra là ngươi giở trò!" Lý Tiêu Dao buột miệng chửi lớn, sau đó rút trường kiếm ra, "Rốt cuộc là ai, báo danh đi!" "Ngươi không cần biết!" Đế Giang giơ tay phải lên, một bàn tay khổng lồ che trời tức khắc chụp xuống. "Tiền bối chậm đã!" Ngay lúc này, giọng của Tửu Kiếm Tiên đột nhiên vang lên.

Hắn đang ngồi trên hồ lô, từ ngoài trời bay tới. "Người của Thục Sơn?" Đế Giang dừng động tác.

Người này Đế Giang có ấn tượng, là người mạnh thứ hai của Thục Sơn ngoài Kiếm Thánh. "Tại hạ là sư đệ của Kiếm Thánh!" Tửu Kiếm Tiên thầm thở phào một hơi, vội bay xuống mặt đất, ra hiệu cho Lý Tiêu Dao thu kiếm lại. "Hóa ra là sư đệ của Kiếm Thánh!" Đế Giang liếc Lý Tiêu Dao một cái.

Tên nhóc may mắn này, nhặt về được một mạng. "Sư phụ, người này là ai vậy?" Lý Tiêu Dao thu lại trường kiếm, vẻ mặt tò mò.

Ngay cả Tửu Kiếm Tiên cũng phải gọi là tiền bối, vậy phải mạnh đến mức nào? "Không nên hỏi thì đừng hỏi." Tửu Kiếm Tiên lườm Lý Tiêu Dao một cái, rồi cung kính hỏi Đế Giang: "Không biết tiền bối tìm đồ đệ của ta có việc gì?" "Ta cần Thổ Linh châu trên người nó." Đế Giang chậm rãi nói.

Tửu Kiếm Tiên lập tức hiểu ra, "Tiêu Dao, mau giao Thổ Linh châu cho vị tiền bối này!" "Vâng!" Lý Tiêu Dao không dám chậm trễ, vội vàng ném Thổ Linh châu qua.

Đế Giang bắt lấy Thổ Linh châu, thản nhiên hỏi: "Có biết tung tích của Phong Linh châu, Hỏa Linh châu và Thủy Linh châu không?" "Ngũ

Linh châu gần trăm năm nay chưa xuất hiện, có lẽ sư huynh ta biết một hai." Tửu Kiếm Tiên thành thật đáp. "Xem ra ba viên Linh châu kia giấu khá kỹ!" Đế Giang nhíu mày, rồi tay khẽ động, một bàn tay kinh thiên hiện ra.

Bàn tay che trời lấp đất, nơi nó bao phủ, tất cả sinh linh dưới đất đều run lẩy bẩy, vẻ mặt kinh hoàng nhìn lên trời.

Trong số đó có một con nhện tinh, sắc mặt càng kinh hãi tột độ, quay người định bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp nhấc chân, một lực hút khổng lồ đã quét tới, thân thể nó lại không bị khống chế mà bay lên trên. "A!" Nhện tinh gào thét đến khản cổ, trên người đột nhiên xuất hiện từng đạo lôi quang, chính là sức mạnh của Lôi Linh châu!

Thế nhưng, thứ vốn là chỗ dựa để nhện tinh kiêu ngạo, đối mặt với lực hút này lại chẳng có tác dụng gì.

Cảm giác bất lực tái nhợt khiến cả người nhện tinh kinh sợ tột cùng, đôi đồng tử trừng lớn, dần dần lộ ra chân thân.

Ầm!

Nhện tinh còn đang ở trên không, cả thân thể đã nổ tung, Lôi Linh châu bên trong bay ra, rơi vào bàn tay khổng lồ trên hư không. "Không!" Thải Vũ Điệp đột nhiên hét lớn, cũng không quản Đế Giang mạnh mẽ thế nào, cả người không chút do dự bay lên, cố gắng giữ lại tính mạng của nhện tinh.

Thế nhưng, tất cả đã quá muộn!

Nhện tinh chết đến một chút tro tàn cũng không còn, chỉ có viên Lôi Linh châu kia đang tỏa sáng rực rỡ trên hư không. "Hết rồi!

Tất cả đều hết rồi!" Gương mặt Thải Vũ Điệp đột nhiên tái nhợt. "Thải Vũ Điệp?

Yêu quái!" Sắc mặt Lý Tiêu Dao đại biến, vội che chở Lưu Tấn Nguyên sau lưng. "Hay lắm!

Chương 381

Ta cuối cùng cũng biết tại sao thân thể biểu ca lại yếu như vậy, hóa ra đều là do ngươi giở trò!" Lâm Nguyệt Như lập tức hiểu ra, rút trường kiếm, mặt đầy sát ý. "Sự việc không phải như vậy, bên trong có ẩn tình khác." Tửu Kiếm Tiên vừa nhìn bộ dạng của Lưu Tấn Nguyên, lại nhìn thêm một cái, liền hiểu ra mọi chuyện. "Đi!" Đế Giang không có hứng thú quan tâm những chuyện này, quay người định rời đi. "Tiền bối chậm đã!" Thải Vũ Điệp lập tức phản ứng, vội chạy đến quỳ trước mặt Đế Giang, "Phu quân của ta trúng kịch độc, xin tiền bối ra tay cứu giúp, chỉ cần có thể cứu được phu quân, ta nguyện ý trả bất cứ giá nào!" Đế Giang không trả lời, thậm chí không thèm liếc mắt một cái.

Một tiểu yêu như Thải Vũ Điệp, sao có tư cách lọt vào mắt Đế Giang? "Tiền bối!" Thải Vũ Điệp hét lớn, thấy Đế Giang không dừng lại, sắc mặt đột nhiên trở nên hung ác, trong tay một đạo ánh sáng bảy màu bay ra, mục tiêu chính là Đế Giang! "Điên rồi!" Sắc mặt Tửu Kiếm Tiên đại biến.

Nhân vật như Đế Giang, há lại là người như Thải Vũ Điệp có thể chọc vào?

Dùng công kích để ép Đế Giang dừng lại, càng là ngu xuẩn!

Gần như ngay khoảnh khắc giọng nói kia vang lên, Đế Giang đột nhiên xoay người, đôi mắt chợt ngưng lại.

Ầm!

Ánh sáng bảy màu tự vỡ tan, với thực lực của Thải Vũ Điệp, công kích căn bản không thể đến gần Đế Giang. "Tiền bối, xin ngài cứu phu quân của ta!" Thải Vũ Điệp thấy Đế Giang mạnh mẽ như vậy, trong

lòng tức thì mừng như điên.

Đế Giang càng mạnh, càng có khả năng cứu được Lưu Tấn Nguyên.

Đế Giang hứng thú nhìn Thải Vũ Điệp, "Ngươi cho rằng, người có năng lực lớn, thì phải giúp ngươi sao?" Vừa dứt lời, mắt Đế Giang trừng lên.

Ầm!

Thân thể Thải Vũ Điệp đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt hóa thành tro bụi!

Giây phút này, tất cả mọi người đều ngây dại!

Vạn lần không ngờ tới, Đế Giang lại ra tay quyết đoán như vậy! "Thải Vũ Điệp!" Lưu Tấn Nguyên kinh hô một tiếng, cả người lập tức ngất đi. "Hừ!" Đế Giang bất mãn hừ nhẹ một tiếng, quay người bay về phía Thục Sơn.

Lý Tiêu Dao định xông lên, dọa Tửu Kiếm Tiên vội kéo hắn lại, "Không được!" "Chẳng lẽ cứ để vậy sao?

Đó cũng là một mạng người mà!" Lý Tiêu Dao có chút phẫn nộ hét lớn. "Cảnh giới khác nhau, cách nhìn sự vật cũng hoàn toàn khác nhau.

Người này, ngay cả sư huynh ta cũng không chọc nổi!" Tửu Kiếm Tiên cười khổ lắc đầu.

Đối mặt với siêu cấp cường giả như Đế Giang, ngay cả Tửu Kiếm Tiên cũng không dám thở mạnh.

Thải Vũ Điệp thì hay rồi, lại dám cả gan ép Đế Giang dừng lại, chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

Trước mặt nhân vật như Đế Giang, đừng nói một Thải Vũ Điệp, e rằng cả Nhân giới này cũng không được đặt vào mắt.

Đẳng cấp, quá cao rồi!

Trên đỉnh Thục Sơn.

Đế Giang tìm Kiếm Thánh, "Có biết ba viên Linh châu còn lại ở đâu không?" "Linh châu đã mất tích không biết bao lâu, ta cũng không biết." Kiếm Thánh lắc đầu. "Tình hình gì đây?" Đế Giang nhíu mày.

Theo lý mà nói, với tu vi thực lực của Đế Giang, ở Nhân giới nhỏ bé này, đáng lẽ không có thứ gì có thể giấu được hắn. "Ngô biết vị trí của Linh châu!" Đúng lúc này, thân ảnh của Bàn Cổ hiện ra. "Phụ thần!" "Sư tôn!" Đế Giang và Kiếm Thánh vội vàng cung kính hô. "Phụ thần, Linh châu rốt cuộc ở nơi nào, vì sao lại ẩn giấu kỹ như vậy?" Đế Giang có chút khó hiểu hỏi. "Theo Ngô!" Bàn Cổ vẫy tay, thân ảnh Đế Giang và Kiếm Thánh đột nhiên biến mất.

Khi xuất hiện lại, ba người đã ở trong một miếu Nữ Oa có phần cũ nát. "...Nữ Oa?" Sắc mặt Đế Giang kinh hãi, "Nơi này cũng có một Nữ Oa?" "Không sai, nơi này cũng có một Nữ Oa!" Bàn Cổ khẽ gật đầu, chỉ là Nữ Oa này đã chết, thần tượng Nữ Oa này thực ra là hậu nhân của Nữ Oa, Thanh Nhi. "Thật kỳ lạ, thế giới khác nhau, lại có cùng một nhân vật.

Không biết ở thế giới khác, liệu có một Ngô khác không?" Đế Giang không khỏi cảm thán một tiếng. "Đương nhiên có!" Bàn Cổ mỉm cười.

Nơi này không chỉ có Nữ Oa, có Bàn Cổ, vậy thì trên lý thuyết, thế giới mới khác, chưa chắc đã không có một Đế Giang khác. "Nhưng ở đây cũng không có Linh châu." Đế Giang nhíu mày khó hiểu. "Ai nói không có?" Bàn Cổ nhìn thần tượng Nữ Oa, búng ngón tay một cái.

Ong!

Một vệt sáng trắng từ thần tượng Nữ Oa hiện ra, một lát sau,

tượng đá Nữ Oa lại từ từ mở mắt ra. "Sống lại rồi!" Đồng tử Đế Giang co lại. "Các ngươi là ai?" Thanh Nhi nhìn hai người Bàn Cổ, cuối cùng ánh mắt phức tạp dừng trên người Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh này, nàng nhận ra! "Đừng quan tâm ta là ai, mau giao Linh châu ra đây!" Đế Giang không chút do dự nói. "Ngươi không phải người ta cần tìm!" Thanh Nhi trực tiếp từ chối.

Người nàng muốn đợi là Lý Tiêu Dao, chỉ có Lý Tiêu Dao mới có thể cứu vớt thiên hạ. "Tìm chết?" Đế Giang thầm giận.

Người của thế giới này, đều không biết sợ hãi là gì sao! "Ta đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa, thì có quan hệ gì?" Thanh Nhi hỏi lại một câu, sau đó thất vọng nhìn về phía Kiếm Thánh, "Ta không ngờ, ngươi lại biến thành bộ dạng bây giờ!" "Sự tình không giống như ngươi nghĩ, Bái Nguyệt đã chết, hạo kiếp kết thúc rồi!" Kiếm Thánh thản nhiên nói. "Cái gì?!" Thanh Nhi trực tiếp kinh ngạc, vẻ mặt khó tin.

Bái Nguyệt là hạo kiếp của thế gian, là ma đầu mà truyền nhân Nữ Oa phải trừ diệt.

Theo quỹ đạo bình thường, không phải nên do truyền nhân Nữ Oa và Lý Tiêu Dao trừ diệt sao?

Rốt cuộc là chuyện gì? "Ai làm?" Thanh Nhi nhìn Kiếm Thánh. "Không phải ta, là Đế Giang đạo hữu!" Kiếm Thánh chỉ vào Đế Giang. "Hả?" Trong lòng Thanh Nhi càng kinh ngạc.

Bất kể là Đế Giang hay Bàn Cổ, Thanh Nhi đều hoàn toàn nhìn không thấu, khí tức trên người họ cũng khủng bố đến khó tả! "Bây giờ, có thể giao Linh châu ra được rồi chứ?" Đế Giang hỏi lại. "Xin lỗi, trước khi chưa làm rõ thân phận của các ngươi, ta không thể nào giao Linh châu cho các ngươi!" Thanh Nhi lắc đầu. "Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt!" Đế Giang nổi giận, khí tức trên

người cuồng bạo quét ra.

Ầm!

Khí thế ngút trời như cuồng phong, vừa xuất hiện, thiên địa tức thì biến sắc, miếu Nữ Oa cũ nát trong nháy mắt vỡ tan, tất cả mảnh vỡ bay tứ tung.

Ngay cả hoa cỏ cây cối gần đó, vào lúc này cũng bị bật gốc!

Đúng lúc này, một con kỳ lân hoảng hốt bỏ chạy. "Ồ?

Hỏa Linh châu!" Đế Giang mừng rỡ nhìn qua, tay phải chộp vào hư không.

Ầm!

Một bàn tay khổng lồ màu vàng xuyên phá hư không, tức khắc tóm lấy Hỏa Kỳ Lân.

Hỏa Kỳ Lân trong lòng kinh hãi, thân thể không ngừng giãy giụa trong bàn tay khổng lồ, nhưng dù nỗ lực thế nào, cũng không thoát ra được nửa phân! "Đừng giết nó!" Thanh Nhi kinh hãi.

Chương 382

Đế Giang không để ý đến nàng, tay khẽ động kéo Hỏa Kỳ Lân về trước mặt, đồng thời lại dùng sức. "Ngao!" Thân thể Hỏa Kỳ Lân đau đớn, vừa mở miệng, Hỏa Linh châu bên trong tức thì bay ra.

Đế Giang hài lòng mỉm cười, một tay bắt lấy Hỏa Linh châu, "Phụ thần, Linh châu quả nhiên ở nơi này!" "Các ngươi rốt cuộc là ai!" Lúc này Thanh Nhi có chút hoảng sợ.

Thực lực của Đế Giang quá khủng bố, sau lưng Đế Giang, còn có một Bàn Cổ càng khó lường hơn!

Với thực lực của họ, đã vượt qua cực hạn của thế giới này, Ngũ Linh châu đối với họ có thể nói là không có tác dụng tăng cường gì.

Nếu đã như vậy, tại sao lại phải tìm kiếm Ngũ Linh châu? "Ngô là ai ngươi không cần quản, chỉ cần giao ra hai viên Linh châu còn lại, ngô bảo đảm ngươi sẽ không sao!" Đế Giang thản nhiên nói. "Ngươi nghĩ ta sẽ sợ chết sao?" Thanh Nhi hừ nhẹ một tiếng hỏi lại. "Vậy ngươi nghĩ, tính mạng của nó thế nào?" Đế Giang quay sang nhìn Hỏa Kỳ Lân, "Nếu không đủ, vậy ngươi nghĩ cả Nam Chiếu quốc, tất cả sinh linh của một phương thế giới, có đủ không?" "Ngươi đang uy hiếp ta!" Nàng nổi giận. "Uy hiếp ngươi, thì đã sao?" Đế Giang khinh thường cười lạnh. "Ngươi!" Thanh Nhi há miệng, trong lòng tuyệt vọng sâu sắc.

Với thực lực của Đế Giang, Thanh Nhi hoàn toàn không nghi ngờ lời hắn nói.

Đừng nói Nhân gian, cả Lục giới, hắn đều có thể trực tiếp hủy diệt!

Nhưng càng như vậy, Thanh Nhi càng không dám dễ dàng giao ra

Linh châu.

Trời mới biết một kẻ ngay cả sinh linh Lục giới cũng không quan tâm, sẽ dùng Ngũ Linh châu để làm ra chuyện gì? "Giao hay không?" Đế Giang khẽ nhíu mày, "Sự kiên nhẫn của ngô, có hạn thôi!" Đồng thời với lời nói của Đế Giang, bàn tay khổng lồ kia từ từ dùng sức, trong miệng Hỏa Kỳ Lân cũng lập tức phát ra tiếng kêu gào đau đớn. "Kiếm Thánh!

Ngươi cứ đứng một bên nhìn ta bị ức hiếp vậy sao?" Thanh Nhi thất vọng nhìn về phía Kiếm Thánh.

Hai người, trước đây từng là một đôi tình nhân! "Ta bất lực!" Kiếm Thánh khẽ lắc đầu.

Bàn Cổ là Phụ thần, là sư tôn, việc Bàn Cổ muốn làm, Kiếm Thánh lấy gì để ngăn cản? "Được!

Cứ hủy đi!

Hôm nay ta không nói ra tung tích hai viên Linh châu còn lại, ta xem ngươi có thể làm gì!" Thanh Nhi trong lòng quyết tâm, không phục hét lớn một tiếng.

Đế Giang càng muốn, Thanh Nhi càng không cho.

An nguy của thiên hạ thương sinh là quan trọng, nhưng mục đích của Đế Giang, có lẽ còn khủng bố hơn! "Chết!" Đế Giang nổi giận, tay đột ngột dùng sức.

Ầm!

Hỏa Kỳ Lân nổ tung, máu tươi bắn tung tóe, vương vãi khắp đất.

Trong đó không ít máu tươi, thậm chí còn bắn lên tượng đá của Thanh Nhi, khiến lòng nàng càng thêm phẫn nộ. "Phụ thần, ngô sẽ hủy diệt cả Nhân gian, để cho nữ nhân ngu xuẩn này biết cái giá phải trả

khi từ chối ngô!" Đế Giang báo cáo một tiếng. "Không cần, tung tích của Linh châu Ngô biết." Bàn Cổ mỉm cười. "Ở đâu?" Đế Giang kinh hỉ cất tiếng. "Ngươi có thể biết sao?" Thanh Nhi khinh thường nhìn Bàn Cổ, "Đừng ngốc nữa, ta không thể nói ra đâu!" Hai viên Linh châu còn lại, ở nơi mà tất cả mọi người đều không biết, là do Thanh Nhi cố ý làm vậy.

Cũng chính vì thế, Bái Nguyệt trong lòng dù có cấp thiết đến đâu, cũng không thể tìm ra.

Bởi vì nơi đó, chỉ có một mình Thanh Nhi biết! "Hồi Hồn Tiên Mộng, đâu phải chỉ có mình ngươi biết." Bàn Cổ thản nhiên cười. "Cái gì!" Thanh Nhi thất thanh kinh hô, sau đó lập tức lắc đầu, "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào ngươi lại biết thuật này!" Hồi Hồn Tiên Mộng là pháp thuật đặc thù của tộc nhân Nữ Oa, trên thế gian chỉ có tộc nhân Nữ Oa mới biết.

Người khác, làm sao có bản lĩnh đó? "Hồi Hồn Tiên Mộng!" Bàn Cổ đột nhiên vươn một tay ra, năm ngón tay mở ra, thiên địa tức biến. "Không!

Không thể nào!

Ngươi biết Hồi Hồn Tiên Mộng?

Ngươi rốt cuộc là ai!" Thanh Nhi điên cuồng hét lớn, trong lòng kinh hãi tột độ. "Chuyện ngươi không biết, còn nhiều lắm." Bàn Cổ khẽ cười.

Vừa dứt lời, toàn bộ khung cảnh đột nhiên thay đổi.

Nhìn ra xa, chỉ thấy pháp trường ở không xa, người đang quỳ trên đài, chính là Thanh Nhi!

Trên pháp trường, có một vị quốc vương với vẻ mặt phức tạp đang ngồi. "....." Đế Giang ngây cả người, "Không đúng, nàng không

phải đã chết rồi sao!" Theo sau giọng nói của Đế Giang, Bái Nguyệt được dân chúng vây quanh từ từ bước ra.

Vẻ mặt thanh cao, miệng niệm lẩm bẩm, tất cả dân chúng bên cạnh cũng hoan hô theo, lòng dân còn cao hơn cả Hoàng đế! "Chúng ta đang ở mười năm trước!" Kiếm Thánh giải thích một tiếng, để tránh xảy ra vấn đề, hắn đã cố ý thay đổi dung mạo. "Hả?

Mười năm trước?" Sắc mặt Đế Giang hơi đổi...

Quay về quá khứ rồi sao?

Lại có cả thao tác này sao? "Chẳng trách ngô tìm mãi không ra tung tích Linh châu, hóa ra là giấu ở đây, quả nhiên cao siêu!" Đế Giang không khỏi cảm thán.

Nếu không phải Bàn Cổ Phụ thần dẫn đường, Đế Giang không biết phải tìm đến bao giờ.

Nếu không thể thu thập đủ năm viên Linh châu, vậy Đế Giang muốn thôn phệ Bản nguyên chi lực, sẽ phải tốn nhiều thời gian và tinh lực hơn. "Bàn Cổ Phụ thần, tiếp theo con nên làm gì?" Đế Giang hỏi. "Chờ, sau đó cứu nàng, đợi Kim Sí Phượng Hoàng xuất hiện!" Bàn Cổ cười nói. "Bàn Cổ Phụ thần thần cơ diệu toán, mọi việc đều nghe theo sự sắp đặt của Bàn Cổ Phụ thần!" Sắc mặt Đế Giang nghiêm lại.

Thời gian trôi qua, lời lẽ của Bái Nguyệt nhanh chóng dẫn tới dân phẫn, Hoàng đế dưới sự phẫn nộ của quần chúng, bị ép hạ lệnh chém giết.

Mắt thấy Thanh Nhi sắp bị chém, một thanh trường kiếm đột nhiên từ trên trời hạ xuống.

Keng!

Tửu Kiếm Tiên hiện thân, đôi mắt quét nhìn bốn phía, "Nàng không phải xà yêu, ngươi mới là yêu!" Tửu Kiếm Tiên chỉ tay, nhắm

thẳng vào Bái Nguyệt. "Ở cùng với yêu nhân, lại nói người khác là yêu sao?" Bái Nguyệt cười lạnh, "Giết!" Vừa dứt lời, hộ vệ xung quanh ồ ạt xông lên.

Tửu Kiếm Tiên múa kiếm, nơi lưỡi kiếm đi qua, binh khí của tất cả hộ vệ đều bị hắn đánh rơi. "Hừ!" Bái Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, thân hình khẽ động, một chưởng hung hãn đánh tới.

Tửu Kiếm Tiên không cam chịu yếu thế, tay vung trường kiếm, từng đạo kiếm quang cuồn cuộn xuất hiện.

Nhưng những kiếm quang này chưa kịp đến gần Bái Nguyệt, đã kiệt sức mà tiêu tán.

Ầm!

Một chưởng hạ xuống, Tửu Kiếm Tiên rơi xuống đất, chưa kịp đứng dậy, vô số thanh trường đao đã kề vào cổ. "Bệ hạ, xin hãy lập tức chém hai người này!" Bái Nguyệt cung kính nhìn về phía Hoàng đế. "Thân phận người này chưa rõ, chuyện của Hoàng hậu có lẽ còn có ẩn tình, tạm thời giam cả hai lại, tra rõ rồi định đoạt!" Sự xuất hiện của Tửu Kiếm Tiên khiến Hoàng đế thầm thở phào, lập tức tìm một lý do.

Bái Nguyệt nhíu mày, nhưng cuối cùng không nói gì thêm.

Cách làm này, cũng chỉ kéo dài tính mạng của Thanh Nhi thêm vài ngày, đối với kế hoạch không có ảnh hưởng quá lớn.

Quan trọng nhất là...

Chương 383

Bái Nguyệt liếc mắt, nhanh chóng quét qua ba người Bàn Cổ, trong lòng đầy kinh nghi.

Trong số tất cả mọi người ở đây, toàn bộ đều nằm trong tầm kiểm soát của Bái Nguyệt, nhưng ba người này hoàn toàn khác biệt, Bái Nguyệt căn bản không thể nhìn thấu một chút nào!

Bái Nguyệt không hề nghi ngờ, đây tuyệt đối là ba tồn tại có thể miểu sát mình!

Điều này khiến Bái Nguyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ. "...Rốt cuộc là ai?" Bái Nguyệt thầm nghĩ.

Trên đời này, từ lúc nào lại xuất hiện ba tồn tại mạnh mẽ như vậy? "Giáo chủ, cơ hội tốt như vậy, tại sao chúng ta lại bỏ qua?" Tay chân thân cận có chút khó hiểu. "Ít nói nhảm lại, mau đi!" Bái Nguyệt không dám ở đây lâu, vội vàng dẫn người rời khỏi nơi này như chạy trốn.

Cùng với sự ra đi của Bái Nguyệt, đám đông cũng nhanh chóng giải tán, trong đó Thanh Nhi và Tửu Kiếm Tiên bị giam vào ngục. "Đến nhà ngục!" Bàn Cổ vung tay.

Khung cảnh thay đổi, trong nhà ngục, ba người Bàn Cổ hiện ra.

Thanh Nhi kinh ngạc nhìn ba người, "Các ngươi là ai?" "Là bọn ngô cứu ngươi ra ngoài, không cần biết bọn ngô là ai!" Đế Giang đáp. "Không, ta không thể đi!" Thanh Nhi lắc đầu.

Nếu hôm nay rời đi, thế nhân sẽ cho rằng nàng là xà yêu!

Nàng không phải yêu, nàng là hậu nhân Nữ Oa cao quý, không thể để người ngoài hiểu lầm! "Thanh Nhi, đừng chấp mê bất ngộ nữa,

mau đi đi!

Những người bên ngoài đều bị Bái Nguyệt khống chế!" Tửu Kiếm Tiên lo lắng hét lớn. "Đi đi!

Ta đã quyết, nếu thật sự muốn giúp ta, hãy mang Linh Nhi đi!" Thanh Nhi vẻ mặt kiên quyết. "......Thôi được!" Tửu Kiếm Tiên thầm than một tiếng.

Bàn Cổ dẫn mấy người đi ra ngoài, dọc đường gặp phải kẻ địch, tất cả đều chết dưới kiếm của Tửu Kiếm Tiên.

Điều Tửu Kiếm Tiên không biết là, lúc này, Bái Nguyệt đang trốn trong một góc nhà ngục run lẩy bẩy.

Mấy người đi thẳng một mạch, nhanh chóng đến hoàng cung, tìm thấy Linh Nhi và Mỗ Mỗ (vú nuôi).

Đúng lúc này, đại quân hoàng cung kéo tới, Hoàng đế vẻ mặt kinh hoảng đuổi theo, "Mau ngăn chúng lại!" "Mang người đi trước, ta cản lại!" Mắt Tửu Kiếm Tiên ngưng lại, tay cầm trường kiếm lao vào đám đông. "Các vị ân công, chúng ta ngồi phượng hoàng đi!" Mỗ Mỗ triệu hồi phượng hoàng, ôm Linh Nhi vội vàng trèo lên.

Bàn Cổ hài lòng mỉm cười, mang theo hai người ngồi lên lưng nó.

Két!

Kim Sí Phượng Hoàng kêu một tiếng, đôi cánh vàng giang rộng, tức thì bay vút lên cao không.

Phía dưới, Bái Nguyệt nhìn ba người Bàn Cổ rời đi, trong lòng không khỏi thầm thở phào một hơi.

Ba người này, cuối cùng cũng đi rồi!

Lúc này Bái Nguyệt chỉ hy vọng, ba người Bàn Cổ sẽ không bao giờ quay lại!

Bái Nguyệt sao biết được, mười năm sau, chính hắn sẽ chết trong tay Đế Giang, thậm chí không có cơ hội nói một lời. "Ân công, chúng ta đi đâu?" Mỗ Mỗ hỏi. "Đi đâu?" Bàn Cổ cúi đầu trầm tư, năm xưa Lý Tiêu Dao không muốn Linh Nhi bị cuốn vào tranh chấp, cố ý đi một vòng lớn, kết quả lại quay về điểm xuất phát.

Điều này khiến Bái Nguyệt đưa ra khái niệm thế giới là hình tròn.

Cũng chính vì thế, Lý Tiêu Dao không hề thay đổi thời không, khiến mọi thứ lại khôi phục nguyên trạng.

Nếu đã như vậy, nếu thật sự thay đổi triệt để, tất cả câu chuyện liệu có thay đổi không?

Bàn Cổ ý niệm chuyển động, lập tức chỉ xuống phía dưới, "Chúng ta sẽ ẩn cư ở nơi đó!" "Được!" Mỗ Mỗ gật đầu, ra hiệu cho Kim Sí Phượng Hoàng hạ xuống.

Bàn Cổ có thể chắc chắn, nơi đó tuyệt đối không phải Tiên Linh đảo.

Chỉ không biết, cách làm này của Bàn Cổ, rốt cuộc có thay đổi được thời không hay không? "Đa tạ ân công cứu giúp, đại ân đại đức khó lòng báo đáp, viên Phong Linh châu này xin tặng cho ân công!" Mỗ Mỗ cung kính cúi lạy.

Kim Sí Phượng Hoàng hiểu ý, mở miệng ra, Phong Linh châu tức thì bay ra.

Đế Giang mừng rỡ, một tay bắt lấy Phong Linh châu.

Đến bây giờ, đã tập hợp được bốn viên Linh châu, chỉ cần đến trấn Dư Hàng lấy viên Thủy Linh châu cuối cùng, Đế Giang sẽ thu thập đủ năm viên Linh châu! "Bái Nguyệt thế nào cũng sẽ tìm mọi cách để tìm tung tích của các ngươi, trừ diệt hậu nhân Nữ Oa.

Cho nên, vì sự an toàn của Linh Nhi, nhớ kỹ, tuyệt đối không được

rời khỏi đây!" Bàn Cổ lo lắng không thể đảo loạn thời không, cố ý nhắc nhở một tiếng. "Ta biết rồi!" Mỗ Mỗ vẻ mặt ngưng trọng gật đầu. "Vậy bọn ngô đi trước một bước!" Bàn Cổ gật đầu với Mỗ Mỗ, mang theo Đế Giang và Kiếm Thánh tức khắc đến trấn Dư Hàng.

Đúng lúc chạng vạng, trên đường phố trấn Dư Hàng người đi lại thưa thớt, thiếu niên Lý Tiêu Dao đang cầm Thủy Linh châu nhảy chân sáo. "Thủy Linh châu!" Đồng tử Đế Giang co lại.

Bây giờ Đế Giang, cũng chỉ còn thiếu viên Linh châu cuối cùng! "Tiểu tử, lại đây!" Đế Giang cười, vẫy tay với Lý Tiêu Dao. "Ngươi là ai?" Lý Tiêu Dao cảnh giác nhìn Đế Giang. "Đưa viên bảo châu trong tay ngươi cho ta, ta dùng thứ này đổi với ngươi!" Tay Đế Giang khẽ động, tiện tay lấy ra một quả Linh quả.

Linh quả linh khí bức người, một mùi hương thấm vào lòng người, khiến người ta sảng khoái tinh thần, thơm ngon đến chảy nước miếng! "Được!" Lý Tiêu Dao không chút do dự, giật lấy Linh quả, đồng thời đưa Thủy Linh châu cho Đế Giang.

Lý Tiêu Dao cầm Linh quả cắn một miếng, ngay khoảnh khắc thịt quả vào miệng, vô tận linh lực tức khắc chảy vào toàn thân Lý Tiêu Dao.

Ầm!

Thân thể Lý Tiêu Dao chấn động, toàn thân kinh mạch vào lúc này tức khắc được đả thông! "Chuyện gì vậy?" Lý Tiêu Dao ngơ ngác nhìn toàn thân, sau đó vẻ mặt hoang mang rời đi.

Lý Tiêu Dao sao biết được, chính vì quả Linh quả này, đã trực tiếp khiến hắn trở thành người có thiên phú võ học cao nhất thiên hạ.

Thành tựu tương lai của hắn, cũng sẽ không thể lường được! "Linh châu đã tới tay, bọn ngô cũng nên rời đi!" Bàn Cổ mỉm cười, sau

đó vung tay lên.

Rắc rắc rắc!

Mọi thứ xung quanh đột nhiên vỡ tan như gương, vô số vết nứt hiện ra, cuối cùng nổ thành vô số mảnh vụn.

Cùng lúc đó, ba người Bàn Cổ cũng xuất hiện lại trong miếu Nữ Oa.

Lúc này Thanh Nhi đang ở đây, khi nhìn thấy Thủy Linh châu trong tay Đế Giang, sắc mặt tức thì đại biến.

Thanh Nhi biết, hắn đã tập hợp đủ năm viên Linh châu! "Nhìn xem, thật sự cho rằng không có ngươi, bọn ngô không lấy được sao?" Đế Giang khinh thường liếc qua.

Một hậu nhân Nữ Oa nhỏ bé, sao có thể lọt vào mắt Đế Giang? "Tốt!

Tốt lắm!" Gương mặt Thanh Nhi đột nhiên lạnh đi, tiếp đó hét lớn một tiếng, tượng đá trên người nàng lại từng tấc bong ra. "Thanh Nhi!

Không được!" Kiếm Thánh lập tức ngăn cản. "Hừ!

Chung một giuộc với ác nhân như vậy, ngươi cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!" Thanh Nhi hừ lạnh một tiếng, cả thân thể bay vút lên cao, hai tay đột nhiên mở ra, "Ngưng!" Ầm!

Thiên địa vang lên một tiếng trầm đục, bầu trời đột nhiên tối sầm, từng đám mây đen từ hư không ngưng kết lại.

Chương 384

Rẹt!

Một tia chớp xẹt qua hư không, chiếu sáng cả thiên địa trong nháy mắt, rồi lại khiến thiên địa chìm vào bóng tối, vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc đó, từ khắp nơi trong thiên địa, sức mạnh vô tận cuồng dũng tuôn ra, toàn bộ chui vào trong cơ thể Thanh Nhi.

Trong phút chốc, khí tức của Thanh Nhi không ngừng tăng vọt, ánh sáng chói mắt từ trên người quét ra, trong bóng tối, tựa như một vị thiên thần! "Thanh Nhi!

Ngươi điên rồi!" Kiếm Thánh kinh hãi.

Cách làm này của nàng là đang thiêu đốt linh hồn và huyết mạch Nữ Oa!

Tuy có thể nâng cao thực lực, nhưng sau trận chiến này, bất kể thắng bại, nàng chắc chắn sẽ chết! "Ta không quan tâm các ngươi là ai, có mục đích gì, nhưng chỉ cần có hại cho thế gian, ta nhất định phải ngăn cản!" Thanh Nhi vẻ mặt kiên quyết, trong mắt đầy sát ý. "Kiếm Thánh, nếu nàng ta muốn tìm chết, vậy không thể trách ngô!" Thân hình Đế Giang khẽ động, ngạo nghễ đứng trên hư không. "Chết đi!" Thanh Nhi gầm lên, toàn bộ sức mạnh tụ tập quanh thân, trong một khắc dốc toàn lực tung ra.

Ầm!

Một vệt kinh hồng bảy màu xuyên phá hư không, ánh sáng chói mắt của nó tức khắc chiếu sáng cả mặt đất.

Uy áp khủng bố khiến vô số sinh linh bên dưới phải phủ phục xuống đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thế nhưng, đối mặt với một đòn khủng bố như vậy, Đế Giang lại không hề động đậy, hoàn toàn không đặt vào mắt.

Kinh hồng khủng bố quét tới, mắt thấy sắp đánh trúng Đế Giang, một luồng sức mạnh quỷ dị lại đột nhiên xuất hiện trước người hắn.

Cùng lúc đó, vệt kinh hồng trông có vẻ khủng bố kia, khi đến gần Đế Giang trong phạm vi một mét, lại không có dấu hiệu gì mà tiêu tán!

Khi kinh hồng qua đi, mọi thứ trở lại bình tĩnh, Đế Giang vẫn ngạo nghễ đứng trên hư không, toàn thân trên dưới không hề hấn gì. "Sao có thể!" Thanh Nhi vẻ mặt khó tin.

Một đòn toàn lực thiêu đốt linh hồn và huyết mạch Nữ Oa, lại không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho Đế Giang?!

Thực lực của Đế Giang, rốt cuộc mạnh đến mức nào!?

Thanh Nhi tuyệt vọng rồi.

Giờ phút này, nàng có lòng muốn giết Đế Giang, nhưng cũng không còn cách nào.

Sức mạnh toàn thân, đã bị rút cạn trong đòn đánh vừa rồi. "Sao nào?" Đế Giang cười khẩy nhìn Thanh Nhi, "Bây giờ, đến lượt ngô!" "Chậm đã!" Kiếm Thánh lo lắng vội bay lên, "Nàng đã là thân sắp chết, đừng ra tay nữa!" Đế Giang nhíu mày, Kiếm Thánh là ký danh đệ tử của Bàn Cổ Phụ thần, mặt mũi này Đế Giang dường như cũng không thể không cho. "Thôi vậy!" Đế Giang phất tay, có chút nhàm chán quay về bên cạnh Bàn Cổ. "Kiếm Thánh, ngươi nghĩ như vậy ta sẽ tha thứ cho ngươi sao?

Ta nói cho ngươi biết, vĩnh viễn không thể nào!" Thanh Nhi thất vọng trừng mắt nhìn Kiếm Thánh. "Ngươi sẽ không hiểu đâu!" Kiếm Thánh lắc đầu.

Đế Giang giáng lâm một phương thế giới, có nghĩa là nơi đây sẽ

nghênh đón một hạo kiếp chưa từng có trong lịch sử.

Khi đó, không ai có thể ngăn cản, cũng không có năng lực để ngăn cản.

Đạo của Kiếm Thánh là Tự nhiên chi đạo, cũng chính là thuận theo tự nhiên, trong thời gian này sẽ không can thiệp vào Đế Giang, cũng sẽ không cứu bất kỳ ai.

Sống hay chết, hoàn toàn phụ thuộc vào tạo hóa của mỗi người!

Thanh Nhi vốn có thể không cần chết, nhưng lại cứ ra tay chống lại Đế Giang, vậy thì không thể không chết! "Đúng!

Ta không hiểu, không hiểu tại sao năm xưa ngươi lại rời bỏ ta, càng không hiểu tại sao ngươi lại trở nên lạnh lùng như một tảng băng!" Thanh Nhi vừa dứt lời, đột nhiên tức giận công tâm, kinh mạch đã đứt đoạn trong người cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, từ bên trong cơ thể tức khắc nổ tung!

Phụt!

Phụt!

Phụt!

Ừng đạo máu tươi cuồng dũng phun ra, cả thân thể Thanh Nhi cũng vô lực rơi xuống.

Kiếm Thánh một tay ôm lấy thi thể của Thanh Nhi, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thế của Đế Giang và Bàn Cổ không thể ngăn cản, bất kể ai cản đường, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể như vậy. "Sư tôn, con cần phải an táng nàng cho tử tế, đoạn đường tiếp theo, tạm thời không thể đi cùng người!" Kiếm Thánh đột nhiên nói. "Đi đi!" Bàn Cổ phất tay.

Kiếm Thánh gật đầu, ôm Thanh Nhi lập tức bay về phía xa. "Phụ

thần, bây giờ chúng ta đã tập hợp đủ Ngũ Linh châu, có thể bắt đầu dẫn xuất Bản nguyên chi lực rồi!" Đế Giang mặt đầy kích động.

Bản nguyên chi lực của thế giới đầu tiên, cuối cùng cũng có thể bắt đầu thôn phệ! ========== Việc mà Bàn Cổ Phụ thần nói trước đó, cũng sắp hoàn toàn thực hiện.

Không chỉ Đế Giang mong đợi, mà Hậu Thổ và những người khác đang ở Hồng Hoang cũng đều tỏ ra mong chờ.

Đối với họ, đây là phương pháp duy nhất để nhanh chóng nâng cao thực lực, vậy thì có thể nâng cao được bao nhiêu, lại càng trở nên quan trọng!

Đế Giang tay khẽ động, Phong, Thổ, Lôi, Hỏa, Thủy, năm viên Linh châu tức thì bay ra.

Chúng không ngừng xoay tròn trên không, từng đạo Bản nguyên chi lực thuộc về mỗi loại lưu chuyển ra ngoài.

Trong chốc lát, đại địa chấn động, cuồng phong quét qua, mưa như trút nước, sấm chớp lóe lên, dưới làn mưa, khắp nơi trên mặt đất lại đột nhiên bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Cùng lúc đó, năm đạo Bản nguyên chi lực từ các hình thái của mình cuồng dũng tuôn ra, không ngừng hội tụ về các nơi trong hư không.

Trên không trung giao thoa lưu chuyển, Ngũ Linh châu cũng theo đó xoay tròn, cuối cùng toàn bộ nối thành một hàng.

Ong!

Thiên địa chấn động, Bản nguyên chi lực đang phân tán đột nhiên ngưng tụ lại một chỗ, hình thành một sức mạnh kỳ dị vừa tương hỗ thôn phệ vừa tương hỗ diễn sinh.

Đây cũng chính là Bản nguyên chi lực thuần túy và viên mãn nhất của phương thiên địa này!

Cùng lúc đó, trên hư không, dù là ban ngày ban mặt, lại có năm ngôi sao hiện ra.

Giống hệt cách sắp xếp của Ngũ Linh châu, cũng là Ngũ Tinh Liên Châu! "Quả không hổ là Bản nguyên chi lực phân hóa ra Ngũ Linh châu, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy!" Đế Giang mỉm cười, rồi ánh mắt ngưng lại, "Tìm thấy rồi!" Đế Giang tay khẽ động, một bàn tay khổng lồ che trời xuyên phá hư không, đột ngột thò vào bên trong khe nứt không gian.

Bên trong đó, chính là phương hướng nguồn của Bản nguyên chi lực Ngũ Linh châu!

Đế Giang tốn bao tâm tư tìm kiếm Ngũ Linh châu, chính là để tìm ra nơi ẩn chứa Bản nguyên chân chính của phương thiên địa này.

Ầm!

Gần như ngay khoảnh khắc Đế Giang tiếp xúc với Bản nguyên chi lực, toàn bộ Bản nguyên chi lực đột nhiên chấn động, một lực phản kháng mãnh liệt quét ra.

Cùng lúc đó, Lục giới chấn động, đại địa rung chuyển, núi cao sụp đổ, từng vết nứt không gian như mạng nhện, trong khoảnh khắc đã giăng kín cả bầu trời.

Cảnh tượng khủng bố, như thể tận thế, lập tức khiến tất cả sinh linh kinh ngạc đến ngây người. "Rốt cuộc là chuyện gì!?" Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt đầy kinh hãi.

Đang yên đang lành, tại sao thiên địa lại dị biến?

Chẳng lẽ... thế gian thật sự sắp hủy diệt?

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều hoảng loạn, bắt đầu trở nên điên cuồng, có người về nhà bảo vệ gia đình, có kẻ cướp đoạt thức ăn tiền tài, càng có kẻ nằm rạp trên đất cầu xin tha thứ.

Điên cuồng, máu lạnh, sự xấu xa của nhân tính vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ!

Cả Nhân gian, vào khoảnh khắc này triệt để đại loạn! "Rốt cuộc là chuyện gì?" Lý Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt đầy kinh nghi. "Không biết, có lẽ là mấy vị tiền bối kia đang làm ra động tĩnh lớn!" Tửu Kiếm Tiên cười khổ một tiếng.

Trên đời này, người có thể làm ra động tĩnh như vậy, cũng chỉ có họ thôi!

Chương 385

Chỉ không biết tại sao, lúc này Tửu Kiếm Tiên lại đột nhiên cảm thấy ba người kia rất quen thuộc.

Giống như, đã từng gặp ở đâu đó.

Việc Bàn Cổ thay đổi thời không, thực ra đã không thành công, Mỗ Mỗ và Triệu Linh Nhi bị người phát hiện, Tửu Kiếm Tiên cũng đã nhận Lý Tiêu Dao làm đồ đệ.

Khi Bàn Cổ nhận ra hai người họ ở cùng nhau, trong lòng cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Quay về quá khứ tuy có thể thay đổi, nhưng lại không thể thay đổi quỹ đạo của đại thời đại.

Mọi thứ, đều sẽ kỳ diệu khôi phục lại nguyên trạng!

Hành động này, cũng khiến Bàn Cổ triệt để chứng thực đạo lý này. "Sư phụ, ba người họ... rốt cuộc có lai lịch gì?" Lý Tiêu Dao mặt đầy kinh hãi.

Vừa xuất hiện đã gây ra cảnh tượng tận thế cho cả Nhân gian, phải có thần thông lớn đến mức nào?

Đại địch Bái Nguyệt của hắn, e rằng cũng không bằng một ngón tay của họ! "Có lẽ là người từ ngoài trời đến..." Tửu Kiếm Tiên nhìn lên trời, mặt đầy ngưỡng mộ.

Bản nguyên chi lực bị phá hoại, không chỉ ảnh hưởng đến Nhân giới, mà các giới khác cũng giống như tận thế.

Ở khắp nơi trên Thiên giới, vô số vết nứt không gian càng lan ra khắp các ngóc ngách.

Thiên giới yên bình tĩnh lặng, lúc này như một tấm gương vỡ.

Vô số thiên thần ở trong đó, tất cả đều sắc mặt hãi hùng trốn trong góc, run lẩy bẩy nhìn cảnh tượng trước mắt. "Rốt cuộc là chuyện gì!" Thiên Yêu Hoàng kinh hãi hét lớn.

Vốn tưởng trốn ở Thiên giới có thể tránh được thương tổn, kết quả động tĩnh lại trực tiếp ảnh hưởng đến Thiên giới! "Không đúng, linh khí khắp nơi đang điên cuồng trôi đi!" Thiên Đế sắc mặt kinh hoảng hét lớn, "Có kẻ đang thôn phệ Bản nguyên chi lực!" "Cái gì!" Thiên Yêu Hoàng và Hỏa Quỷ Vương vẻ mặt ngây dại.

Thôn phệ Bản nguyên chi lực, chuyện gì vậy? "Bản nguyên chi lực là căn bản của Lục giới chúng ta, một khi Bản nguyên chi lực mất đi, vậy thì sẽ không thể chống đỡ đủ linh lực!" Thiên Đế sắc mặt khó coi hét lên: "Cũng có nghĩa là, đến lúc đó ngoài Nhân giới, tất cả các giới diện khác đều sẽ sụp đổ hủy diệt!" "Cái gì!" Thiên Yêu Hoàng kinh hãi thất sắc.

Các giới diện này toàn bộ sụp đổ, chẳng lẽ tất cả đều phải đến Nhân giới sinh sống? "Không chỉ như vậy, vì linh khí trôi đi, chúng ta sẽ không thể có được sức mạnh như hiện tại, cũng sẽ mất đi năng lực vĩnh sinh!" Thiên Đế giọng điệu ngưng trọng nói tiếp. "Không được, ta tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra!" Thiên Yêu Hoàng không chút do dự hét lớn.

Với tu vi thực lực của hắn, chỉ cần không bị người giết, vĩnh sinh trên thế giới này hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, linh khí trôi đi, ngay cả trăm năm cũng không sống nổi, ai có thể chấp nhận? "Nhất định là người ngoài vực đang thôn phệ Bản nguyên chi lực, phải ngăn cản mọi chuyện xảy ra, phải đi ngăn cản chúng!" Thiên Đế sắc mặt ngưng lại. "....." Thiên Yêu Hoàng và Hỏa Quỷ Vương đột nhiên trầm ngâm.

Thực lực của Đế Giang họ đã thấy, dưới tay Đế Giang, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Dưới tình hình này, lấy gì để ngăn cản?

Nhưng nếu không đi, đợi Đế Giang thôn phệ Bản nguyên chi lực của một phương thế giới, cũng là chờ chết!

Đánh cũng chết, không đánh cũng chết! "Thay vì ngồi đây chờ chết, chẳng bằng xông ra ngoài, chết cũng phải chết trên đường xông pha!" Thiên Đế sắc mặt hung ác đột nhiên hét lên. "Được!

Vậy thì liều một phen!" Thiên Yêu Hoàng và Hỏa Quỷ Vương cũng lập tức gật đầu.

Dù sao cũng là chết, lựa chọn của Thiên Đế, cũng hoàn toàn là hành động bất đắc dĩ.

Đi liều mạng có lẽ còn một tia hy vọng, nếu ngồi yên ở đây, thì không có bất kỳ hy vọng sống nào! "Chúng thiên thần nghe lệnh, tiến đến Nhân giới, ngăn cản ma đầu ngoại vực!" Thiên Đế đột nhiên hét lớn một tiếng. "Tuân lệnh!" Tất cả thiên thần lập tức đáp lời. "Thiên Đế, vậy thì vạn ngàn yêu tộc của ta, cũng toàn bộ nghe mệnh ngươi!" Thiên Yêu Hoàng lập tức nói. "Còn có quỷ tộc của Quỷ giới chúng ta!" Hỏa Quỷ Vương tiếp lời hét lên. "Tốt!

Quỷ, Yêu, Thần, còn có Ma giới, bao gồm cả Nhân gian và những tán tiên kia!" Mắt Thiên Đế lóe lên, trong mắt đầy vẻ quyết tâm, "Hôm nay, hợp sức của Lục giới chúng ta, nhất định phải kéo kẻ ngoại vực kia xuống ngựa!" Thiên Đế vốn không muốn đối địch với Đế Giang, nhưng cách làm này của Đế Giang, hoàn toàn không cho hắn đường sống.

Không còn lựa chọn nào khác.

Chết, cũng phải liều một phen.

Biết đâu, lại thành công thì sao?

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Đế, vô số thiên thần và đại quân ma tộc cuồn cuộn, toàn bộ từ Thiên môn của Thần giới xông vào Nhân gian.

Cùng lúc đó, vô số yêu tộc, quỷ quái, võ giả Nhân tộc, và những tán tiên ẩn thế, cũng nhận được tin tức mà lần lượt xuất hiện.

Trong chốc lát, ở Nhân gian như tận thế, đột nhiên xuất hiện đủ loại tồn tại.

Một mảng đen kịt yêu tộc và quỷ tộc, cũng có những tán tiên ẩn thế đạp không mà đi, những tuyệt thế thiên thần kim quang lấp lánh!

Thần tích và ma quang đan xen trên hư không, khiến Nhân gian vốn đã như tận thế, trở nên càng thêm khủng bố.

Sự xuất hiện của họ, khiến vô số phàm nhân và động vật càng hoảng sợ.

Không biết phải làm sao, chỉ có sự hoảng loạn và tuyệt vọng vô tận! "Sư phụ, rốt cuộc là chuyện gì!" Lý Tiêu Dao nhìn các loại cảnh tượng xuất hiện trên bầu trời, cả người đều ngây dại.

Bất kể là yêu tộc, quỷ tộc hay ma tộc, toàn bộ đều đen kịt một mảng, số lượng kinh người! "Không rõ, chúng ta theo sau xem thử!" Tửu Kiếm Tiên gọi một tiếng, dẫn theo Lý Tiêu Dao đạp lên phi kiếm, theo sau những yêu ma này bay về phía trước.

Ngoài họ ra, những cường giả không rõ nguyên nhân khác, gần như toàn bộ đều theo sau.

Tất cả mọi người đều muốn biết, thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! "Đến rồi!" Bàn Cổ nhướng mày, như có điều suy nghĩ quét mắt ra ngoài.

Bốn phương tám hướng, trong Lục giới, hễ là tồn tại có chút thực lực, gần như toàn bộ đều đang kéo đến đây.

Bản nguyên chi tâm bị lay động, có thể nói là đã động đến miếng bánh của tất cả mọi người.

Họ muốn liều mạng với Đế Giang, cũng hoàn toàn là chuyện trong quá khứ. "Đến rồi thì sao?" Đế Giang cười nói: "Với thực lực của ta, không cần Phụ thần ra tay, một mình ngô cũng có thể hủy diệt toàn bộ bọn chúng!" "Ngươi cứ chuyên tâm thôn phệ Bản nguyên chi lực là được, mọi việc còn lại ở đây, cứ giao cho Ngô đi!" Bàn Cổ cười cười. "Đa tạ Phụ thần!" Đế Giang không từ chối, lập tức nói lời cảm tạ.

Bản nguyên chi lực quả thực không phải thứ tầm thường, trong một thời gian dài như vậy, Bản nguyên chi lực vẫn luôn đấu tranh với Đế Giang.

Với thực lực của Đế Giang, trong thời gian ngắn lại cũng không làm gì được nó. "Đến rồi!" Bàn Cổ ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy ở không xa, một mảng đen kịt cường giả Lục giới, từ bốn phương tám hướng bao vây lại.

Trong đó có Thiên Đế, Thiên Yêu Hoàng, Hỏa Quỷ Vương và những người khác, thân hình lóe lên bay đến trước đại quân.

Khi nhìn thấy Bàn Cổ, sắc mặt họ đều biến đổi.

Vạn lần không ngờ, ngoài Đế Giang ra, lại còn có một đối thủ sâu không lường được như vậy!

Nhưng sự việc đã đến nước này, Thiên Đế không còn đường lui. "Dừng tay!" Thiên Đế đột nhiên hét lớn, khí thế mười phần.

Bàn Cổ hứng thú nhìn hắn.

Biểu hiện trước sau của Thiên Đế, Bàn Cổ đều nhìn thấy hết.

Nếu không động đến mạch sống của Thiên Đế, hắn ngay cả can đảm gặp Bàn Cổ cũng không có.

Sự kiêu ngạo lúc này, cũng không phải toàn bộ đều là giả vờ!

Chương 386

"Ngươi còn không dừng tay, đừng trách ta không khách khí!" Thiên Đế khi nói câu này, cả lưng đã ướt đẫm.

Thiên Đế đang sợ!

Sự mạnh mẽ mà Thiên Đế thể hiện bây giờ, bao gồm cả sự tồn tại của vô số yêu ma sau lưng, đều chỉ để dọa Bàn Cổ và Đế Giang.

Thật sự động thủ, Thiên Đế biết rõ, không có cơ hội nào!

Thế nhưng, Bàn Cổ sẽ bị dọa sao?

Bàn Cổ cười, "Ra tay đi!

Không cần khách khí với Ngô đâu!" "Ngươi tìm chết!" Thiên Đế nổi giận, hét lớn một tiếng, "Tất cả mọi người nghe lệnh, tiến công!" Tiếng gào thét kinh thiên động địa xuyên thấu mây xanh, đại quân yêu ma tiên thần cuồn cuộn, toàn bộ vào khoảnh khắc này xông về phía Bàn Cổ.

Dày đặc, che trời lấp đất, cùng lúc hành động, dao động sức mạnh khủng bố của họ, thậm chí khiến cả không gian không ngừng run rẩy.

So với họ, Bàn Cổ lúc này nhỏ bé như một con kiến.

Nhưng con kiến này, lúc này ngạo nghễ đứng trên đỉnh hư không, trong mắt lại không vui không buồn. "Không biết tự lượng sức mình!" Bàn Cổ thản nhiên nói, tay phải đột nhiên vươn ra, "Chết!" Ầm!

Thiên địa chấn động, núi lở đất nứt, một luồng sức mạnh vô hình lấy Bàn Cổ làm trung tâm, tức khắc quét ra.

Nơi nó đi qua, tất cả yêu ma tiên thần lại gần, bất kể tu vi cao thấp, lại đều không có dấu hiệu gì mà triệt để biến mất!

Giống như, vốn dĩ không tồn tại!

Vừa mới tiếp xúc, tất cả yêu ma tiên thần xông lên đều hoàn toàn hoảng sợ!

Căn bản không nhìn thấy bất kỳ công kích nào, thậm chí ngay cả dao động sức mạnh cũng không cảm nhận được, kết quả là đồng bạn của họ, hàng chục triệu thần ma xông lên phía trước, lại trực tiếp biến mất!

Thần thông khủng bố như vậy, ngay cả đỡ cũng không biết đỡ thế nào, ngay cả chết cũng không biết mình chết ra sao!

Nửa giây chết hàng chục triệu, hàng trăm triệu thần ma, cũng chỉ có thể tồn tại vài giây.

Đánh thế nào đây?

Sau một thoáng kinh ngạc ngắn ngủi, tất cả yêu ma tiên thần, hàng trăm triệu tồn tại đang dày đặc xông lên, lại không chút do dự mà điên cuồng rút lui.

Chiến ý hoàn toàn biến mất!

Tiến lên chỉnh tề, lùi lại cũng chỉnh tề, trông vô cùng hài hước.

Nhưng bây giờ, không có ai chế giễu, ánh mắt của những người quan sát, toàn bộ đều kinh hãi đặt trên người Bàn Cổ.

Uy lực một chưởng, hủy thiên diệt địa!

Trên thế gian này, có thể tồn tại thần thông khủng bố như vậy sao?

Hàng trăm triệu thần ma kia, lại không phải là đối thủ một chiêu của Bàn Cổ?!

Bọn chúng điên cuồng lui lại, nhưng Bàn Cổ lại không có ý định buông tha, sức mạnh vô hình đang nhanh chóng khuếch tán.

Tốc độ của nó cực nhanh, hàng trăm triệu thần ma trên hư không kia, từng vòng từng vòng biến mất! "Cái gì!" Vô số thần ma kinh hô thành tiếng, trong đôi đồng tử trừng lớn đầy vẻ tuyệt vọng.

Sớm biết Bàn Cổ khủng bố như vậy, họ sao lại ngốc nghếch xông lên?

Hàng trăm triệu thần ma, kết quả ngay cả một chưởng của người ta cũng không đỡ nổi!

Sự hối hận sâu sắc, tức khắc lan tràn trên người tất cả thần ma.

Nhưng, trên đời không có thuốc hối hận, khi sức mạnh vô hình quét qua, đầy trời yêu ma tiên thần, liền triệt để biến mất giữa thiên địa!

Khoảnh khắc này, Thiên Đế trốn ở phía sau như bị sét đánh, hoàn toàn chết lặng!

Thiên Đế hoàn toàn chết lặng!

Hắn biết Bàn Cổ và Đế Giang rất mạnh, cũng biết tất cả mọi người cộng lại cũng không phải là đối thủ.

Nhưng, Bàn Cổ mạnh đến mức quá vô lý!

Một chưởng, trong im lặng, hàng trăm triệu thần ma đã biến mất như vậy!

Trong thời gian đó, họ thậm chí còn không biết mình chết thế nào.

Quá đáng sợ!

Đối mặt với kẻ địch như vậy, lại còn ảo tưởng đi dọa đối phương?

Không phải là đang đùa sao?

Sớm biết như vậy, hắn căn bản sẽ không nảy sinh bất kỳ ý định

phản kháng nào.

Thay vì bị Bàn Cổ một chiêu xóa sổ, chẳng bằng ở lại Thiên giới, chờ đợi linh khí hội tụ rồi tan vong!

Nhưng tất cả, đã hoàn toàn muộn rồi!

Trong Lục giới, ngoài Thiên Đế ra, những sinh linh mạnh mẽ còn lại, đã chết không thể chết hơn!

Cùng lúc đó, Lý Tiêu Dao và Tửu Kiếm Tiên đang quan sát từ xa, cả người đều ngây ngẩn đứng tại chỗ.

Lý Tiêu Dao nằm mơ cũng không ngờ, trên thế giới này, lại có người mạnh mẽ khủng bố như vậy!

Cái gọi là ngự kiếm thuật, trở thành đại hiệp cứu thế mà hắn tự cho là đúng, có đáng là gì?

Khoảnh khắc này, Lý Tiêu Dao mới hiểu mình nhỏ bé và bất lực đến nhường nào.

Bàn Cổ ngạo nghễ đứng trên đỉnh hư không, đã hoàn toàn trở thành mục tiêu cuối cùng trong sâu thẳm nội tâm của Lý Tiêu Dao. "Đây là thực lực của thế giới ngoại vực sao?" Tửu Kiếm Tiên mặt đầy hướng về, thế giới đó, rốt cuộc tráng lệ hùng vĩ đến mức nào?

Cảnh tượng xảy ra hôm nay, nhất định sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí của cả thế giới này, cho đến khi thế giới này triệt để tiêu tán...

Sau khi mọi thứ tiêu tán, Bàn Cổ chuyển ánh mắt, đột nhiên đặt trên người Thiên Đế.

Thân thể Thiên Đế run lên, cả người không chút do dự điên cuồng lùi lại.

Thiên Đế, cường giả mạnh nhất thế giới, ngay cả dũng khí đối mặt với Bàn Cổ cũng không có!

Thiên Đế thức thời, Bàn Cổ cũng không tiếp tục truy sát.

Mọi thứ ở đây, ngoài Bản nguyên chi lực ra, không còn thứ gì khiến Bàn Cổ để ý.

Sống hay chết, Bàn Cổ cũng sẽ không đặt vào mắt. "Phụ thần, Bản nguyên chi lực sắp bị ngô khống chế rồi!" Đế Giang mặt đầy vui sướng.

Nhưng một lát sau, đồng tử Đế Giang đột nhiên co lại, "Không hay rồi!" Theo sau giọng nói đó, từ trong khe nứt không gian, đột nhiên xuất hiện một vệt sáng trắng chói mắt.

Ong!

Thân thể Đế Giang chấn động, lại không bị khống chế mà liên tục lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, từ trong ánh sáng trắng, một khối cầu sáng màu trắng lóe lên, tức khắc biến mất tại chỗ!

Không phải thứ gì khác, chính là Bản nguyên chi lực! "Trốn?" Đế Giang tức giận đến phát điên, thân hình khẽ động lập tức đuổi theo.

Đế Giang là Tổ Vu của không gian và tốc độ, bản thân tốc độ đã đạt đến cực hạn.

Chỉ trong nháy mắt, khối cầu sáng Bản nguyên đã ở ngay trước mắt!

Khối cầu sáng Bản nguyên dường như cảm nhận được nguy cơ, ánh sáng trắng của nó bừng lên, lại trực tiếp chui vào hư không, xuyên thẳng đến Ma giới!

Đế Giang hừ nhẹ một tiếng, không chút do dự đuổi theo.

Khối cầu sáng Bản nguyên là Bản nguyên chi lực của một phương thế giới, việc xuyên qua các vị diện lớn hoàn toàn không có trở ngại,

chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành!

Đế Giang tuy có sức mạnh không gian cản trở, nhưng dựa vào thực lực mạnh mẽ và đặc tính của bản thân, cũng không hề chậm hơn chút nào.

Thậm chí, Đế Giang còn nhanh hơn cả khối cầu sáng Bản nguyên!

Đế Giang một đường truy đuổi, từ Nhân giới đuổi đến Ma giới, lại từ Ma giới đuổi đến Thần giới!

Tốc độ của cả hai đều nhanh đến cực hạn, xuyên qua không gian lại đơn giản như uống trà.

Bàn Cổ nhận thấy cảnh này, nhưng không có ý định ra tay giúp đỡ.

Chỉ cần Bàn Cổ muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt khối cầu sáng Bản nguyên trong tay.

Chương 387

Nhưng đây là thế giới mới, nhiệm vụ này cũng thuộc về Đế Giang.

Trong thời gian tới, trăm triệu phân thân kia không biết sẽ tìm thấy bao nhiêu thế giới mới, Bàn Cổ không thể mỗi lần đều tự mình ra tay.

Cuối cùng vẫn cần phải dựa vào họ.

Hơn nữa, sự dị biến của khối cầu sáng Bản nguyên, không chỉ là Thiên Đạo cố ý làm vậy.

Nếu Bản nguyên chi lực tiêu tán, Thiên Đạo cũng sẽ theo đó mà tan rã.

Trước đó, Thiên Đạo phải bảo vệ tốt Bản nguyên chi lực.

Chỉ đáng tiếc, sức mạnh của phương Thiên Đạo này quá yếu, thậm chí không thể ngưng luyện ra hóa thân Thiên Đạo.

Nếu không, công sức mà Đế Giang cần bỏ ra chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Đế Giang và khối cầu sáng Bản nguyên một đuổi một trốn, với thực lực mạnh mẽ của Đế Giang, khoảng cách ngày càng được rút ngắn.

Khoảnh khắc này, Thiên Đạo dường như không thể chịu đựng được nữa!

Cùng với sự truy đuổi điên cuồng của Đế Giang, trên đỉnh đầu hắn, đột nhiên ngưng kết thành từng đám mây đen.

Bên trong mây đen điện chớp sấm rền, một uy áp cực kỳ khủng bố quét xuống, tràn ngập sát cơ! "Yếu quá rồi đấy!" Đế Giang ngẩng đầu nhìn trời, khinh thường búng ngón tay một cái.

Vút!

Một cột sáng xông thẳng lên trời!

Nơi nó đi qua, từng tấc không gian vỡ vụn như gương.

Thiên phạt do Thiên Đạo tạo thành còn chưa hình thành, cột sáng đã xuyên thủng nó.

Ầm!

Mây đen Thiên phạt trông có vẻ khủng bố, tức thì tan thành vô số mảnh vụn như băng cứng.

Cùng với sự bùng nổ của cột sáng, kim quang quét qua, tất cả mảnh vụn theo đó tiêu tán, bầu trời lại một lần nữa khôi phục cảnh tượng tận thế như trước.

Sức mạnh Thiên phạt do Thiên Đạo đường đường giáng xuống, lại bị Đế Giang dễ dàng quét sạch như vậy.

Một phương Thiên Đạo, lấy gì để ngăn cản Đế Giang? "Còn chạy sao?" Đế Giang hừ nhẹ một tiếng, kim quang trên người cuồng dũng tuôn ra.

Nơi kim quang đi qua, không gian xung quanh từng tấc ngưng cố.

Chỉ trong nháy mắt, kim quang của Đế Giang đã bao trùm cả Nhân giới.

Cùng lúc đó, không gian Nhân giới đã bị Đế Giang triệt để phong tỏa.

Trừ khi đối phương có thực lực hoặc sức mạnh không gian mạnh hơn Đế Giang, nếu không sẽ không thể phá vỡ không gian, xuyên qua các vị diện khác.

Lúc này khối cầu sáng Bản nguyên cũng cảm nhận được lực ngưng kết xung quanh, không thể xuyên qua không gian, hoàn toàn

mất đi cơ hội trốn thoát.

Tốc độ của Đế Giang trong cùng một vị diện, tuyệt đối nhanh hơn khối cầu sáng Bản nguyên! "Bây giờ xem ngươi chạy đi đâu!" Đế Giang cười lớn, tay khẽ động, một bàn tay khổng lồ tức khắc chụp tới.

Khối cầu sáng Bản nguyên muốn trốn, nhưng tốc độ của bàn tay khổng lồ quá nhanh!

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, bàn tay khổng lồ đã xuyên qua hư không, trong nháy mắt bao trùm khối cầu sáng Bản nguyên, đột ngột tóm lấy!

Khối cầu sáng Bản nguyên mắt thấy sắp bị bàn tay khổng lồ tóm được, thân hình nó khẽ động, đột nhiên hóa thành vô số điểm sáng, tốc độ cũng đột nhiên tăng lên.

Nhưng nó nhanh, Đế Giang còn nhanh hơn!

Mắt thấy Đế Giang sắp tóm được lần nữa, các điểm sáng Bản nguyên đột nhiên cuồng dũng về phía Thiên Đế đang quan chiến trên hư không.

Đồng tử Thiên Đế co lại, trong lòng vừa mới định bỏ chạy, nhưng thân thể lại không biết vì sao bị cấm cố hoàn toàn, ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy!

Các điểm sáng Bản nguyên không chút do dự, trực tiếp chui vào bên trong Thiên Đế!

Thiên Đế thống khổ hét lớn, cả người không ngừng co giật.

Gương mặt gã thậm chí còn vặn vẹo biến dạng, cuối cùng ngay cả ngũ quan cũng hoàn toàn biến mất!

Giây lát sau, khí tức của Thiên Đế đột nhiên thay đổi, tu vi vốn

không cao của gã cũng vào lúc này không ngừng tăng vọt.

Giờ khắc này, Thiên Đế không còn là Thiên Đế nữa, đã bị Bản nguyên chi lực triệt để đoạt xá, Thiên Đạo cũng mượn Thiên Đế và Bản nguyên chi lực để trở thành Thiên Đế lúc này!

Thiên Đế hiện tại, chính là hóa thân của Thiên Đạo thế giới này!

"Ồ?

Cũng có chút bản lĩnh!" Đế Giang tỏ vẻ bất ngờ nhìn Thiên Đạo.

Thực lực của Thiên Đạo không hề yếu, đủ để sánh ngang với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng thực lực như vậy, ở trước mặt Đế Giang rõ ràng là không đáng kể.

Sau khi Thiên Đạo diễn hóa ra, cũng lập tức cảm nhận được khí tức cuồng bạo trên người Đế Giang.

Gương mặt Thiên Đạo tức thì trở nên khó coi, "Vì sao cứ phải khổ sở ép nhau?" "Ngô lại tại sao không thể khổ sở ép ngươi?" Đế Giang cười.

"Tốt!

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy, thế nào là Thiên Đạo!" Thiên Đạo đột nhiên gầm lên, thiên địa linh khí xung quanh bỗng chốc cuồng dũng đổ về phía gã.

Từ bốn phương tám hướng, Nhân giới, Thần giới, Ma giới... bên trong Lục giới, tất cả thiên địa linh khí, toàn bộ đều cuồng dũng đổ về phía Thiên Đạo.

Thiên Đạo muốn rút cạn toàn bộ linh khí trong Lục giới, nâng bản thân lên đến cực điểm!

Đế Giang lạnh lùng nhìn cảnh này, nhưng không hề có ý định ngăn

cản.

Đế Giang cũng muốn xem thử, giới hạn của Thiên Đạo này rốt cuộc ở đâu.

Mất trọn nửa canh giờ, khắp nơi xung quanh không còn sót lại dù chỉ một tia thiên địa linh khí.

Trong chốc lát, biển cả khô cạn, cây cối héo úa, ngay cả những ngọn núi cao đá cứng cũng vào khoảnh khắc này hoàn toàn hóa thành bụi mịn.

Thế giới không có linh khí, đại địa vỡ nát, tận thế thực sự, khiến vô số sinh linh phải bi ai gào thét.

Cả Lục giới, theo hành động của Thiên Đạo, đã hoàn toàn biến thành một tử giới.

Dù không bị hủy diệt, cũng không thể để cho bất kỳ sinh linh nào tồn tại!

Lúc này khí tức trên người Thiên Đạo, cũng đã ngưng tụ đến cực điểm!

"Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn?" Cảm nhận khí tức trên người Thiên Đạo, Đế Giang không khỏi lộ ra một tia chế giễu.

Cấp bậc này, so với Đế Giang còn kém xa!

"Kẻ ngoại lai ngu xuẩn, ngươi không nên để ta khôi phục đỉnh phong!" Thiên Đạo cảm nhận được sức mạnh đang lưu chuyển trong cơ thể, cả người trở nên tự tin.

Người ngoài Vực thì đã sao?

Giờ đây với thực lực của mình, Thiên Đạo cũng có thể phá vỡ Hỗn độn!

"Đỉnh phong, thì đã sao?" Đế Giang hỏi ngược lại.

“Chết!” Thiên Đạo gầm lên giận dữ, sức mạnh hùng vĩ cuồn cuộn trên người tức khắc tuôn ra.

Nó không ngừng xoay chuyển trong hư không, cuối cùng ngưng tụ thành một điểm.

Một điểm sáng chói lóa mắt, tuy chỉ nhỏ bằng đầu kim, nhưng ánh sáng lại bao trùm cả một vị diện.

Khí thế ngút trời, áp bức khiến tất cả sinh linh đều lộ vẻ khổ sở, một số người và dã thú không chịu nổi, thậm chí còn nổ tung không một dấu hiệu, máu tươi bắn tung tóe!

Một kích toàn lực của Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn, chấn động Lục giới!

Vút!

Nó đã động!

Mục tiêu của điểm sáng chỉ có một!

“Không đáng một kích!” Đế Giang ngạo nghễ đứng giữa hư không, đối mặt với đòn tấn công kinh khủng như vậy, hắn lại không hề có ý định né tránh.

Chỉ thấy hắn thản nhiên giơ tay phải lên, năm ngón tay xòe ra, đứng yên bất động.

Chương 388

Làm gì vậy?

Đây là ý nghĩ trong đầu tất cả mọi người lúc này.

Lý Tiêu Dao, Tửu Kiếm Tiên, Thiên Đạo, cùng với vài người còn sót lại, tất cả đều ngây người.

Một kích toàn lực của Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn, đáng sợ đến mức nào?

Ngay cả cả Lục giới cũng đủ để bị điểm sáng kia triệt để hủy diệt.

Nhưng Đế Giang, lại chỉ giơ một tay lên?

Dường như, Đế Giang căn bản không hề để đòn tấn công đó vào mắt.

Xem thường ai vậy!?

Thiên Đạo nổi giận, sức mạnh trên người tiếp tục gia tăng, thậm chí còn bắt đầu thiêu đốt chính mình.

Thiên Đạo đã bị chọc giận hoàn toàn!

Thiên Đạo muốn dùng toàn bộ sức mạnh, để Đế Giang biết, kết cục của sự tự đại rốt cuộc sẽ ra sao!

Sức mạnh của điểm sáng ngày càng lớn, ánh sáng chói mắt trong nháy mắt nhấn chìm Đế Giang.

Dưới ánh mắt của mọi người, chỉ thấy năm ngón tay đang xòe ra của Đế Giang đột nhiên nắm lại, lại trực tiếp tóm gọn điểm sáng trong tay.

Rầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, không gian xung quanh Đế Giang tầng tầng sụp đổ, trong khoảnh khắc lan ra ngàn dặm.

Tất cả mọi thứ trong phạm vi này đều hóa thành hư vô!

Tuy nhiên, bất kể sức mạnh kia cuồng bạo đến đâu, uy lực của điểm sáng khổng lồ đến mức nào, Đế Giang vẫn vững như bàn thạch ngạo nghễ đứng giữa hư không, ngay cả một vạt áo cũng không hề lay động.

Làm sao có thể?!

Tất cả mọi người đều kinh hãi thất sắc!

Trong đó có Thiên Đạo, thậm chí còn như gặp phải ma, khuôn mặt vốn không có ngũ quan kia trở nên càng thêm khó coi.

Thiên Đạo không thể nào tin được, một kích toàn lực ngưng tụ sức mạnh của cả Lục giới, vậy mà lại không thể gây ra chút ảnh hưởng nào cho Đế Giang!

Đối mặt với kẻ địch như vậy, Thiên Đạo làm sao đánh?

Không có tư cách!

Giờ khắc này, Thiên Đạo không còn là kẻ chúa tể tất cả nữa.

Cảm giác bất lực sâu sắc tức thì lan tràn khắp toàn thân Thiên Đạo.

Thiên Đạo... tuyệt vọng rồi!

"Đây mới là cường giả sao..." Lý Tiêu Dao và Tửu Kiếm Tiên đều ngây dại!

Cứ ngỡ một kích vừa rồi của Bàn Cổ đã đủ kinh khủng, kết quả Đế Giang lại thể hiện ra sức mạnh còn cường đại hơn.

Vậy thực lực thật sự của Bàn Cổ và Đế Giang rốt cuộc mạnh đến

mức nào?

Không biết, chỉ biết rằng, ở thế giới này, không ai có thể ép họ dùng ra sức mạnh thật sự.

Ngay cả Thiên Đạo phối hợp với Bản nguyên chi lực cùng Thiên Đế cộng thêm sức mạnh của Lục giới, ở trước mặt Bàn Cổ và Đế Giang, cũng yếu ớt như một đứa trẻ.

"Nhả Bản nguyên chi lực ra, ngô có thể tha cho ngươi một mạng!" Đế Giang nhàn nhạt mở miệng.

"Không thể nào!" Thiên Đạo lập tức lắc đầu.

Bản nguyên chi lực là căn bản của Lục giới và của Thiên Đạo này.

Một khi Bản nguyên chi lực tiêu tán, vậy thì cả Lục giới sẽ thoái hóa, cuối cùng Thiên Đạo sẽ hoàn toàn bế tắc, trở thành một vật chết không có nửa phần linh trí.

Về cơ bản không khác gì người thực vật.

Thiên Đạo vừa mới có được linh trí hoàn chỉnh, sao có thể chấp nhận kết quả như vậy?

"Nếu đã như vậy, thì đi chết đi!" Năm ngón tay Đế Giang siết lại!

Rầm!

Một tiếng nổ lớn, thân thể của Thiên Đạo đột nhiên nổ tung.

Bản nguyên chi lực trên người nó, cũng vào lúc này lại một lần nữa hiện ra.

Đế Giang giơ tay vẫy, Bản nguyên chi lực không chút sức phản kháng, tức thì bị Đế Giang tóm gọn trong tay.

"Vận mệnh đã định." Đế Giang khẽ cười, há miệng ra, lập tức ném nó vào miệng.

Trong chốc lát, trên người Đế Giang đột nhiên tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt, khí tức trên người cũng vào lúc này không ngừng tăng lên.

Tại Hồng Hoang, trong Hỗn độn vô tận.

Lúc này đang tụ tập vô số cường giả, Bàn Cổ cùng Hậu Thổ và những người khác, đều đang ở trong đó.

Ánh mắt của tất cả mọi người, toàn bộ đều đặt lên người Đế Giang đang nhắm chặt hai mắt ở một góc.

Lúc này Đế Giang đang thôn phệ Bản nguyên chi lực, theo phân thân thôn phệ, tất cả sức mạnh trong đó cũng đều chuyển dời lên trên bản thể của hắn.

Mọi người đều muốn xem, sau khi thôn phệ Bản nguyên chi lực của một thế giới, rốt cuộc sẽ tăng lên bao nhiêu!

Điều này liên quan đến việc tăng cường thực lực trong tương lai, khiến tất cả mọi người đều không thể xem nhẹ.

Ngay cả Bàn Cổ trong số đó, cũng bắt đầu mong chờ.

Thời gian trôi qua, khí tức trên người Đế Giang ngày càng mạnh.

Vô tận linh lực từ quanh người xoay chuyển ra, từ dạng lỏng dần dần ngưng tụ thành thực thể.

Phạm vi ngày càng mở rộng, một đạo khí tức Đại đạo hằng cổ thương lương, cũng vào lúc này theo đó xuất hiện, trong nháy mắt bao trùm cả không gian.

Tất cả những người ở trong đó, đều kinh hãi vội vàng lui ra.

“Các ngươi đoán xem, hắn sẽ tiến triển đến mức nào?” Minh Hà cười hỏi.

“Chỉ là thôn phệ Bản nguyên chi lực của một thế giới, nhiều nhất

là Bán bộ Đại Đạo!" Nữ Oa trầm ngâm đáp.

"Bán bộ Đại Đạo cũng quá kinh người rồi đi?

Đó chỉ là một thế giới của Thiên Đạo Thánh Nhân tam đoạn, làm sao có thể có hiệu quả lớn như vậy?" Chúc Cửu Âm lập tức lắc đầu.

Một Bản nguyên chi lực cấp thấp như vậy, muốn nửa bước chân vào Đại Đạo?

Cũng thực sự quá ngây thơ rồi!

"Ngô cũng cảm thấy không thể nào!" Những người còn lại đều lần lượt lắc đầu.

Thôn phệ một cường giả Thiên Đạo cùng cấp, cũng chỉ tăng lên một phần sức mạnh.

Bản nguyên chi lực của thế giới mới này tuy mạnh, nhưng mạnh hơn nữa liệu có thể mạnh bằng Hỗn Độn Ma Thần cùng cấp?

"Phụ thần, ngài thấy thế nào?" Hậu Thổ đột nhiên nhìn về phía Bàn Cổ.

Trong số những người có mặt, uy tín của Bàn Cổ rõ ràng là cao nhất.

Phỏng đoán của ngài, tất nhiên cũng gần với thực tế hơn.

"Theo Ngô thấy, Đế Giang rất có khả năng sẽ đột phá đến Đại Đạo chi cảnh!" Bàn Cổ cười nói.

"Không thể nào!" Chúc Cửu Âm không chút do dự lắc đầu.

Đế Giang lúc này tuy là Thiên Đạo đỉnh phong, xem ra chỉ cách Đại Đạo chi cảnh một bước chân.

Nhưng một bước chân này, lại xa xôi như trời với đất, xa không thể với tới!

Khoảng cách trong đó, còn lớn hơn từ Thiên Đạo nhất đoạn đến Thiên Đạo đỉnh phong!

Chỉ dựa vào Bản nguyên chi lực của thế giới mới, Đế Giang muốn đột phá đến Đại Đạo cảnh?

Rõ ràng là không thể!

Ngay cả Bàn Cổ có uy tín đến đâu, Chúc Cửu Âm cũng đều cảm thấy không thể nào.

Không chỉ hắn, những người còn lại cũng vậy, toàn bộ đều nửa phần không tin.

Chương 389

Không phải không muốn tin tưởng Bàn Cổ Phụ thần, mà kết quả này, thực sự quá kinh người.

"Các ngươi thực sự đừng không tin, trong Hỗn độn, vạn sự đều có thể!" Bàn Cổ đầy ẩn ý nhàn nhạt cười.

"Phụ thần, nếu thật sự như vậy, vậy chúng ta cũng không cần đi đối phó Hỗn Độn Ma Thần nữa, trực tiếp tìm thế giới mới là xong!" Chúc Cửu Âm cười khổ một tiếng.

"Ngươi cho rằng, thế giới mới dễ tìm như vậy sao?" Bàn Cổ liếc nhìn hắn một cái, rồi lại nói: "Đến nay đã mấy trăm năm trôi qua, các ngươi có tìm được nơi thứ hai nào không?" "..." Mọi người tức thì ngây người.

Đúng vậy, ngoại trừ Đế Giang, bọn họ đều chưa tìm được bất kỳ thế giới mới nào.

Mỗi một người, gần như đều phái ra hàng trăm hàng ngàn phân thân.

Nhưng tìm kiếm đã trăm năm, lại ngay cả một chút dấu vết cũng không có.

Cũng chỉ có Đế Giang là kẻ may mắn, lại có thể nhanh như vậy đã tìm được!

Đừng nói là đột phá đến Bán bộ Đại Đạo cảnh, dù chỉ là nhận được một chút tăng trưởng, đối với những người cấp bậc như họ, cũng đã là vô cùng quý giá.

Nhưng tăng lên cả một đại cảnh giới, thực sự khiến người ta không thể tưởng tượng.

Thấy họ không tin, Bàn Cổ cũng không giải thích nhiều.

Sự thật thế nào, đợi Đế Giang thôn phệ xong Bản nguyên chi lực, tự nhiên sẽ rõ ràng.

Bản nguyên chi lực dường như vô cùng mênh mông, một lần thôn phệ, mất trọn mấy ngày thời gian.

Giờ khắc này, khí tức trên người Đế Giang đã ngưng tụ đến cực điểm.

Khí tức Đại đạo hùng vĩ cuồn cuộn, giống như sóng lớn trên biển, từng đợt từng đợt từ trên người Đế Giang cuộn trào ra.

Đột nhiên, cả người Đế Giang chấn động mạnh, một luồng khí tức còn kinh khủng hơn tức thì dâng lên.

Ầm ầm ầm!

Hỗn độn xung quanh đột nhiên chấn động, sau đó hỗn loạn điên cuồng xoay tròn, trong nháy mắt cuốn đi vạn dặm!

Động tĩnh kinh khủng, trực tiếp khiến tất cả mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Họ điên cuồng lùi lại, tất cả đều kinh hãi nhìn về phía Đế Giang.

Khi cảm nhận được khí tức trên người Đế Giang, sắc mặt của mọi người, như thể gặp phải ma!

"...Lại thật sự đột phá đến Đại Đạo cảnh!" Chúc Cửu Âm khó tin thất thanh kinh hô.

Nằm mơ cũng không ngờ, lời của Bàn Cổ Phụ thần lại thật sự ứng nghiệm!

Đại Đạo cảnh, là cảnh giới mà tất cả mọi người đều muốn đạt tới.

Nhưng, từ khi phát hiện Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ dị thường, họ đã mất đi con đường thôn phệ đạo tắc nhanh chóng này, khiến họ gần như sắp từ bỏ ý nghĩ đó.

Dù sao với thiên phú của họ, muốn chỉ dựa vào bản thân để trở thành cấp bậc đó, khó khăn biết nhường nào.

Nhưng bây giờ, Đế Giang sau khi thôn phệ Bản nguyên chi lực của thế giới mới, lại tăng lên trọn một đại cảnh giới, trực tiếp từ Thiên Đạo đỉnh phong, trưởng thành thành Đại Đạo chi cảnh!

Điều này có nghĩa là, chỉ cần có thể phát hiện một thế giới mới, thôn phệ nó là có thể trực tiếp tăng lên một cảnh giới.

Nếu thôn phệ hai cái, ba cái... mười cái!

Lại sẽ tăng lên đến cấp bậc nào?

Cảnh giới Đại Đạo vốn xa vời không thể với tới, dường như đã ở ngay trước mắt!

Điên rồi!

Tất cả mọi người, vào lúc này đều hoàn toàn điên cuồng!

So với thế giới mới, Hỗn Độn Ma Thần kia có là gì?

Lúc này trong đầu họ, chỉ còn lại ba chữ "thế giới mới"!

Đúng rồi!

Phân thân!

Tất cả những người có mặt, lần lượt ngồi xếp bằng, miệng lẩm bẩm có lời.

Cùng lúc đó, từ trên người họ, đột nhiên phân hóa ra từng đạo từng đạo phân thân.

Tất cả không một ngoại lệ, tức thì chìm vào trong Hỗn độn vô tận.

Phải tìm thế giới mới, phải thôn phệ Bản nguyên chi lực!

Trọn nửa canh giờ, tất cả mọi người đều đang ngưng luyện phân thân.

Cho đến khi không thể ngưng luyện thêm nữa, mới dừng lại.

Nhưng họ không có ý định dừng ở đó, đợi sau khi ôn dưỡng, tất nhiên sẽ lại tiếp tục ngưng luyện phân thân.

Không còn cách nào khác, sự đột phá của Đế Giang, khiến tất cả mọi người đều đỏ mắt ghen tị.

Đế Giang đã đi trước một bước, họ sao có thể tụt lại phía sau?

Bất kể thế nào, đều phải tìm được thế giới mới trong Hỗn độn!

"Đinh!" "Phát hiện túc chủ đã thôn phệ thế giới mới, thôn phệ thành công, nhận được phần thưởng, 70000 vạn điểm tích lũy!" Túc chủ: Bàn Cổ!

Tu vi: Đại Đạo tam trọng!

Thân phận: Chủ nhân Hồng Hoang.

Công pháp: 【Hồng Mông Đại Đạo Quyết】 (cấp Đại Đạo), hiện tại cấp 30 (0/400 vạn).

Tổng 108 cấp! (Chú thích: Tu đến cấp 40, có thể đột phá Đại Đạo tứ trọng cảnh!) Chiến kỹ: 【Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ】 (chiến kỹ cấp Đại Đạo), hiện tại cấp 46 (0/3000 vạn).

Tổng 108 cấp, hiện tại tối đa có thể thi triển đến Khai Thiên đệ tứ thập nhất phủ!

Có thể chiến với Đại Đạo tứ trọng.

Điểm tích lũy: 75122 vạn điểm!

"Phần thưởng 70000 vạn điểm tích lũy?" Bàn Cổ nhướng mày,

trong lòng vui mừng khôn xiết.

Thu hoạch lần này của Đế Giang cực lớn, nhưng Bàn Cổ, thu hoạch còn lớn hơn Đế Giang!

Trọn 70000 vạn điểm tích lũy, đủ để Bàn Cổ tăng liền mấy cấp!

"Tiêu hao điểm tích lũy, tăng cấp Hồng Mông Đại Đạo Quyết!" Bàn Cổ không chút do dự ra lệnh.

"Đinh!

Tiêu hao 400 vạn điểm tích lũy, cấp bậc tăng lên, cấp bậc hiện tại, 31!" "Đinh!

Tiêu hao 500 vạn điểm tích lũy, cấp bậc tăng lên, cấp bậc hiện tại, 32!" ...

"Đinh!

Tiêu hao 4000 vạn điểm tích lũy, cấp bậc tăng lên, cấp bậc hiện tại, 40!" "Đinh!

Công pháp đạt đến cấp 40, tu vi tăng lên, Đại Đạo tứ trọng cảnh!" "Đại Đạo tứ trọng!" Bàn Cổ hài lòng cười.

Bàn Cổ không tiếp tục tăng cấp nữa, về sau, điểm tích lũy cần tiêu hao ngày càng nhiều.

Điểm tích lũy Bàn Cổ nhận được lần này không đủ nhiều, cũng không thể tăng lên Đại Đạo ngũ trọng cảnh.

Thay vì vậy, chi bằng trực tiếp tăng cấp Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ!

"Tiêu hao điểm tích lũy, tăng cấp Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ!" Bàn Cổ lập tức thao tác.

"Đinh!

Tiêu hao 3000 vạn điểm tích lũy, Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ cấp bậc tăng lên, 47!" ...

"Đinh!

Tiêu hao 30000 vạn điểm tích lũy, Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ cấp bậc tăng lên, 50!" "Đinh!

Hiện tại tối đa có thể thi triển đến Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ đệ tứ thập tam phủ, có thể chiến với Đại Đạo ngũ trọng!" "Đinh!

Hiện tại đã tiêu hao 59200 vạn điểm tích lũy, còn dư 15622 vạn điểm tích lũy!" "Điểm tích lũy nhanh hết vậy!" Bàn Cổ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chương 390

Điểm tích lũy đến nhanh, nhưng tiêu hao cũng nhanh không kém.

Nhưng lần này Bàn Cổ, có thể nói là đã có một sự tăng trưởng tột bậc.

Không chỉ cảnh giới tăng lên cả một đại đoạn, ngay cả Khai Thiên Thất Thập Nhị Phủ cũng tăng thêm hai phủ!

Thực lực của Bàn Cổ hiện tại, cũng đủ để sánh ngang với Đại Đạo ngũ trọng cảnh.

Vạn ngàn Ma Thần trong Hỗn độn kia Bàn Cổ tuy không quản nữa, nhưng không có nghĩa là Bàn Cổ muốn từ bỏ.

Hiện tại tạm thời từ bỏ, cũng chỉ vì số lượng đối phương quá đông.

Ngay cả với năng lực của Bàn Cổ, muốn nuốt trọn toàn bộ cũng cực kỳ khó khăn.

Nhưng, đợi thực lực của đám người Bàn Cổ và Đế Giang tăng lên một cảnh giới nhất định, chính là ngày chết của chúng!

Thưởng từ việc thôn phệ thế giới mới rất phong phú, đối với Đế Giang và những người khác mà nói, sự tăng trưởng nhận được cũng không hề nhỏ.

Nhưng thế giới mới quá khó tìm, mấy trăm mấy ngàn năm, chưa chắc có thể tìm được một nơi.

Đối với việc tăng cảnh giới, thực sự quá chậm.

Còn những Hỗn Độn Ma Thần kia, chính là những đạo tắc đang chờ bị làm thịt, ở ngay đó.

Chỉ cần có đủ thực lực, là có thể thôn phệ toàn bộ, khiến Bàn Cổ và những người khác, tất cả đều nhận được sự tăng trưởng khổng lồ!

Một đám người như vậy, Bàn Cổ sao có thể buông tha?

"Phụ thần!" Giọng nói của Đế Giang đột nhiên vang lên, lúc này hắn đã hoàn toàn tấn cấp.

Nhìn sang, đạo tắc trên người Đế Giang vận chuyển tự nhiên, lưu chuyển giữa các kẽ hở mà không hề có một chút nào rò rỉ ra ngoài.

Rõ ràng, sau khi Đế Giang đột phá Đại Đạo nhất trọng cảnh, sự lý giải về đạo tắc đã lên một tầm cao mới.

Hậu Thổ và những người khác ở bên cạnh, tất cả đều ngưỡng mộ nhìn Đế Giang.

Kẻ may mắn đầu tiên ăn cua, khiến họ đều hận không thể thay thế.

Đại Đạo chi cảnh, một phương trời đất hoàn toàn mới, cường giả thực sự siêu việt Thiên Đạo!

Kết quả, vì vận may kém một chút, đã bị Đế Giang giành trước.

"Chúc mừng Đế Giang đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử và những người khác chân thành chúc mừng.

Đế Giang tuy đột phá trước, nhưng sau trận này, đã cho họ hy vọng mới.

Chứng kiến thao tác của Đế Giang, sau khi tìm được thế giới mới, họ cũng đều biết nên đối phó như thế nào.

"Các vị đạo hữu khách khí rồi, cũng không cần vội, Hỗn độn mênh mông như biển, thế giới mới lại nhiều biết bao?" Đế Giang cười nói: "Chỉ cần thời gian trôi qua, các vị tự nhiên cũng có thể tìm được thế giới mới!" "Xin nhận lời chúc của Đế Giang đạo hữu!" Mọi người âm thầm kích động.

Một thế giới mới, có nghĩa là tăng lên một đại cảnh giới.

Lợi ích như vậy, tất cả mọi người đều không thể từ chối.

"Cảm giác thế nào?" Bàn Cổ cười hỏi.

"Phụ thần!" Đế Giang vẻ mặt kích động nói: "Cảm giác... sảng khoái!" Sau khi tấn thăng Đại Đạo chi cảnh, Đế Giang chỉ cảm thấy Đại đạo hồn viên, giơ tay nhấc chân, phảng phất có thể dễ dàng hủy diệt một thế giới.

Những đồng liêu, đạo hữu ngày xưa trước mắt, ở trước mặt Đế Giang cũng đột nhiên trở nên yếu ớt.

Cảm giác này tuy không khiến Đế Giang cuồng ngạo miệt thị, nhưng sâu trong nội tâm, quả thực cực kỳ thỏa mãn.

Ngay cả Đế Giang cũng không ngờ, chỉ mới thôn phệ một thế giới mới, lại trực tiếp khiến hắn đột phá cả một cảnh giới!

"Đế Giang, ngươi cũng đừng quá tự mãn, con đường Đại đạo xa xôi biết bao?" Bàn Cổ nhàn nhạt mở miệng, "Hiện tại ngươi mới chỉ tấn thăng Đại Đạo chi cảnh, trong Đại đạo mênh mông như ngân hà, cũng chỉ là một điểm khởi đầu mới." "Đế Giang hiểu rồi!" Trái tim Đế Giang đột nhiên lạnh đi.

Lời của Bàn Cổ Phụ thần không sai chút nào, Đại đạo lớn biết bao?

Người có thể đạt đến cấp bậc này, ai mà không phải là thiên chi kiêu tử, ức vạn người có một?

Nhưng những thiên tài đỉnh cao ngạo thị thế gian như vậy, trên con đường Đại đạo cũng trải qua trắc trở, tiến bộ chậm chạp.

Khoảng cách đến đỉnh phong Đại đạo thật sự, không biết xa xôi đến mức nào.

Ở trước mặt Bàn Cổ và những người khác, Đế Giang cũng chỉ là một đứa trẻ vừa mới bước lên con đường này, căn bản không đáng nhắc tới.

Những người khác nghe câu nói của Bàn Cổ, cả người đều tức thì cảm thấy không ổn.

Ngay cả Đế Giang, một người ở Đại Đạo chi cảnh, cũng chỉ là một đứa trẻ, vậy họ thì sao?

Chẳng phải còn đang trong bụng mẹ?

"Các ngươi cũng đừng nản lòng, cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, nhất định phải nắm bắt thật tốt!" Bàn Cổ cười nói với mọi người.

"Phụ thần yên tâm, chúng con nhất định sẽ nỗ lực tìm kiếm thế giới mới!" Một đám Thiên Đạo Thánh Nhân thần sắc nghiêm nghị lập tức hét lớn.

Họ còn chưa ra đời, sao có thể không để tâm?

Mọi người ở đây đều không chút do dự, tất cả đều lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu ngưng luyện phân thân mới.

Đột nhiên cảm thấy, mấy trăm phân thân đã phái đi trước đó, có chút quá ít rồi!

Trong thế giới mới, phân thân của Đế Giang sau khi thôn phệ xong Bản nguyên chi lực cũng đã tỉnh lại vào lúc này.

"Phụ thần!" Đế Giang thấy Bàn Cổ đang hộ pháp bên cạnh, lập tức cảm tạ, "Đa tạ Phụ thần đã hộ pháp cho Đế Giang!" "Không sao, đây là thế giới mới đầu tiên, đợi đến thế giới mới tiếp theo, Ngô sẽ không đồng hành nữa!" Bàn Cổ nhàn nhạt mở miệng.

"Lần này cũng may có Phụ thần tương trợ, không thì Đế Giang

không biết phải làm đến khi nào!" Đế Giang trong lòng cảm khái.

Phụ thần quả không hổ là Phụ thần, mọi người đều lần đầu đến thế giới mới, nhưng Bàn Cổ lại có thể một mắt nhìn thấu tất cả.

Không chỉ biết được vị trí của Ngũ Linh Châu, thậm chí còn có thể thông qua hậu duệ của Nữ Oa, trực tiếp thi triển ra Hồi Hồn Tiên Mộng.

Những điều này, đều là Đế Giang không thể có được.

Từ đó cũng đủ để thấy, dù Đế Giang cũng đã ở Đại Đạo chi cảnh, nhưng khoảng cách với Bàn Cổ Phụ thần, vẫn lớn như vực sâu.

"Đúng rồi Phụ thần, giới này nên xử lý thế nào?" Đế Giang đột nhiên hỏi.

Cùng với sự hủy diệt của Thiên Đạo, sự biến mất của Bản nguyên chi lực, ngoài Nhân giới ra, các giới khác đều đã sụp đổ và hủy diệt.

Ngay cả Nhân giới cuối cùng còn lại, lúc này cũng biển cả khô cạn, núi cao sụp đổ, sinh linh thế gian, chết thương quá nửa!

Cảnh tượng ở Nhân giới thê thảm, nhưng bây giờ Nhân giới đã bị chiếm lấy, thuộc về vật của Hồng Hoang.

Chỉ cần Đế Giang và Bàn Cổ, bất kỳ ai trong hai người, đều có thể tùy lúc tái tạo lại mọi thứ.

Thậm chí khôi phục lại cảnh tượng phồn vinh ngày xưa!

Chỉ là vì Bản nguyên chi lực đã biến mất, hai người cứ cách vài vạn năm, lại cần phải thi pháp lại một lần.

"Kiếm Thánh ở thế giới này, xem cách nhìn của ngươi!" Bàn Cổ giơ tay vung lên.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, Kiếm Thánh đang ở trước mộ Thanh

Nhi, đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

"..." Kiếm Thánh trước tiên giật mình, sau khi thấy Bàn Cổ lập tức hiểu ra, trong lòng kinh hãi lập tức nói: "Đệ tử bái kiến sư tôn!" "Bọn Ngô sắp phải rời đi, thế giới này, ngươi thấy nên xử lý thế nào?" Bàn Cổ hỏi.

Đế Giang liền nói tiếp: "Nếu ngươi muốn, ngô có thể thi pháp, khôi phục mọi thứ lại như cũ!" Kiếm Thánh ngẩng đầu nhìn quanh, nhìn thấy cảnh tượng thê thảm khắp nơi ở Nhân giới, trong lòng cũng cảm khái muôn vàn.

Đế Giang rút đi Bản nguyên chi lực, vốn đã đưa Lục giới đến bờ hủy diệt.

Kết quả Thiên Đạo nhúng tay vào, trực tiếp đẩy nhanh tốc độ đó.

Nhân gian lúc này, đủ để hình dung bằng hai chữ địa ngục nhân gian!

"Đa tạ ý tốt của Đế Giang đạo hữu và sư tôn, Kiếm Thánh xin lĩnh ý!" Kiếm Thánh chắp tay nhàn nhạt mở miệng, "Đệ tử tu luyện là Tự nhiên chi đạo, nếu giới này có đại kiếp như vậy, đó cũng thuộc về vận mệnh của nó!" "Ta cho rằng, giới này không cần quản nữa, sau này sẽ phát triển đến đâu, cũng hoàn toàn là tạo hóa của nó, cũng là Tự nhiên chi đạo!" Kiếm Thánh lắc đầu, không hề có ý định thay đổi.

Đây cũng là đạo của Kiếm Thánh, vạn pháp tự nhiên, nên như thế nào, thì cứ như thế đó.

Thời gian trôi qua, khi thời đại mạt pháp hoàn toàn kết thúc, cũng có nghĩa là vị diện này sẽ tái tổ hợp lại.

Trải qua ức vạn năm thậm chí còn lâu hơn, tự nhiên sẽ lại sinh ra Bản nguyên chi lực và Thiên Đạo mới, lúc đó sẽ lại xuất hiện sinh linh, lại xuất hiện cảnh tượng phồn vinh như xưa.

Đối với giới này mà nói, há chẳng phải là một loại tân sinh?

"Nếu ngươi đã thấy vậy, thì cứ để nó tự sinh tự diệt đi!" Bàn Cổ khẽ gật đầu.

Về lý thuyết, khi một giới lại có được Bản nguyên chi lực, là có thể thôn phệ lại lần nữa.

Chỉ là Bản nguyên chi lực tự sinh ra quá chậm, mỗi lần đều không biết phải trải qua bao nhiêu ức vạn năm.

Thời gian dài như vậy, Bàn Cổ đương nhiên không đợi được.

Chương 391

Nhưng đây cũng là một nguồn tài nguyên dự phòng của Bàn Cổ, sau vô số năm, có lẽ có thể mang đến bất ngờ.

Để nó tự nhiên vận hành, lợi ích đối với Bàn Cổ cũng lớn hơn.

"Tự nhiên chi đạo của Kiếm Thánh, ngô lại có hứng thú!" Đế Giang tỏ vẻ bất ngờ.

Tự nhiên chi đạo, khác biệt với tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân bao gồm cả Đế Giang.

Đạo tắc kỳ lạ như vậy, Đế Giang tuy không phải lần đầu nghe thấy, nhưng người có thể đạt đến cấp bậc của Kiếm Thánh, lại chỉ có một mình!

Đế Giang cũng muốn xem, tương lai của Kiếm Thánh, rốt cuộc sẽ đi đến đâu.

"Chúng ta cũng nên đi rồi!" Bàn Cổ nhắc nhở một tiếng.

"Đợi đã!" Bên dưới đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Lý Tiêu Dao và Tửu Kiếm Tiên đang ngự kiếm bay lên.

Hai người ban đầu không biết làm thế nào để giao tiếp với Bàn Cổ, bây giờ thấy Kiếm Thánh, lập tức biết cơ hội đã đến!

"Sư huynh, huynh sắp đi, sao không mang theo cả ta?" Tửu Kiếm Tiên vẻ mặt mong chờ hét lên.

Lý Tiêu Dao liền mở miệng, "Còn có ta!" Sau khi chứng kiến thực lực kinh khủng của Bàn Cổ và Đế Giang, họ mới biết, thế giới mà họ thấy, chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Bên ngoài, còn có một thế giới rộng lớn hơn.

Tửu Kiếm Tiên và Lý Tiêu Dao theo đuổi thực lực, sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy?

"..." Kiếm Thánh do dự.

Lý Tiêu Dao và Tửu Kiếm Tiên đều thuộc về giới này, theo lẽ tự nhiên, họ nên ở lại đây cùng giới này hủy diệt.

Nhưng bản thân Kiếm Thánh cũng thuộc về giới này, Kiếm Thánh có thể rời đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến sự vận hành của giới này, dường như cũng có thể mang người rời đi?

Hiện nay là thời đại mạt pháp, linh lực hoàn toàn biến mất, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tất cả sinh linh ở đây.

Đợi Lý Tiêu Dao và Tửu Kiếm Tiên tiêu hao hết linh khí trong cơ thể, họ sẽ mất đi toàn bộ sức mạnh, hoàn toàn thoái hóa thành người bình thường.

Đối với người bình thường không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với Tửu Kiếm Tiên đã theo đuổi "Đạo" cả đời, đây là một đả kích vô cùng nặng nề.

Tín ngưỡng cả đời đột nhiên không còn, tàn khốc biết bao?

"Sư tôn, con có thể mang họ đi không?" Kiếm Thánh quay đầu nhìn Bàn Cổ.

"Không vấn đề!" Bàn Cổ khẽ gật đầu.

Hồng Hoang rộng lớn, chứa thêm hai người tự nhiên không ảnh hưởng gì.

Lý Tiêu Dao kinh hãi lập tức hét lên: "Sư bá, còn có Triệu Linh Nhi, Nguyệt Như..." "Tiêu Dao!" Kiếm Thánh ngắt lời Lý Tiêu Dao, "Làm người không thể tham lam, nếu muốn đi, thì theo ta và sư tôn rời

đi, nếu còn quyến luyến không quên, thì ở lại giới này đi!" Lần này Kiếm Thánh đã phá lệ rồi, sao có thể để Lý Tiêu Dao tham lam không biết chán?

"Ta..." Lý Tiêu Dao khó xử.

Một bên là người yêu, một bên là biển sao rộng lớn hơn, nơi mơ ước của mọi nam nhân.

Chọn một trong hai, bất kể cái nào, đều khiến người ta khó lòng từ bỏ.

"Tiêu Dao, chuyện này phải thận trọng!" Tửu Kiếm Tiên vỗ vai Lý Tiêu Dao.

Lúc này Tửu Kiếm Tiên không khỏi cảm khái, may mà mình ở giới này cô gia quả nhân.

Không thì với trách nhiệm trên vai một người đàn ông, Tửu Kiếm Tiên cũng khó lòng buông bỏ tất cả, để theo đuổi đạo của mình.

Tửu Kiếm Tiên sao biết được, thực tế ông cũng không phải là cô gia quả nhân!

Chỉ là hiện tại Tửu Kiếm Tiên còn bị giấu trong trống, ở thời điểm này, thậm chí còn chưa gặp mặt con gái ruột của mình.

Đối với ông mà nói, đến Hồng Hoang, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Thế giới này tan vỡ, ở lại đây, một thân tu vi không còn, lại phải chịu đựng mọi khổ nạn của thời đại mạt pháp.

Cây cỏ còn khó sống, con người lấy đâu ra lương thực?

Sự tàn khốc thật sự, vào lúc này mới dần lộ ra.

"Thôi, lần này, ta không đi nữa!" Lý Tiêu Dao thầm thở dài.

Bất kể là Linh Nhi hay Nguyệt Như, Lý Tiêu Dao đều không thể

buông bỏ.

Lần này Lý Tiêu Dao cũng vốn định đi cứu Linh Nhi, bây giờ Kiếm Thánh đã đi, linh khí sẽ tiêu tan, chính là thời cơ tốt nhất để đón Linh Nhi về.

Dù Lý Tiêu Dao cũng muốn rời đi, nhưng trách nhiệm nói với hắn, không thể đi!

"Vậy thôi!" Kiếm Thánh phất tay, Lý Tiêu Dao chỉ cảm thấy ánh sáng lóe lên, cả người tức thì xuất hiện trong Thục Sơn.

Lý Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn, trước mắt chính là Tỏa Yêu Tháp!

Chỉ là linh khí trên Tỏa Yêu Tháp không còn, tất cả yêu tộc trong đó, cũng vào lúc này thần sắc kinh hoảng không ngừng trốn chạy.

Ở trong Tỏa Yêu Tháp, họ căn bản không biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thấy Lý Tiêu Dao, tức thì vui mừng, nhe nanh múa vuốt lao đến.

Lâu lắm rồi, họ chưa được nếm mùi vị của người sống!

"Tìm chết!" Lý Tiêu Dao rút trường kiếm, không chút yếu thế lao vào...

Kiếm Thánh không quan tâm đến chuyện tiếp theo, bất kể Lý Tiêu Dao sống chết, hay có cứu được Linh Nhi ra không, đều không liên quan gì đến Kiếm Thánh.

"Chúng ta nên về rồi!" Bàn Cổ giơ tay vung lên, trời đất tức thì xoay chuyển.

Trong bốn người, phân thân của Đế Giang lại một lần nữa lao vào Hỗn độn tìm kiếm thế giới mới.

Bàn Cổ thì mang theo Kiếm Thánh và Tửu Kiếm Tiên, xuyên qua từng tầng Hỗn độn.

Trong nháy mắt năm mươi năm trôi qua, dưới sự dẫn dắt của Bàn Cổ, Kiếm Thánh và Tửu Kiếm Tiên, cuối cùng đã trở về Hồng Hoang.

Vừa mới trở về thế giới Hỗn độn bên ngoài Hồng Hoang, Kiếm Thánh và Tửu Kiếm Tiên, tức thì nhìn thấy từng vị Đại Đạo Thánh Nhân đang ngồi xếp bằng.

Cùng với vô số Đại La Kim Tiên ở xa hơn.

Thấy cảnh này, hai người trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Họ biết thế giới ở đây rộng lớn hơn, nhưng nằm mơ cũng không ngờ, cường giả ở đây lại nhiều đến thế!

Đừng nói là Tửu Kiếm Tiên, ngay cả Kiếm Thánh thực lực đã tăng mạnh, ở đây cũng trở nên cực kỳ bình thường.

Khí tức trên người từng vị cường giả kia, rõ ràng đều mạnh hơn hắn rất nhiều!

Tửu Kiếm Tiên còn thảm hơn, lúc này mặt đầy cười khổ, trong lòng vừa hưng phấn vừa lo lắng.

Ở thế giới Tiên Kiếm, Tửu Kiếm Tiên là cường giả đỉnh cao.

Chỉ cần vài người kia không ra tay, Tửu Kiếm Tiên có thể tùy ý làm bậy, tiêu dao thế gian.

Nhưng ở đây, Tửu Kiếm Tiên lại trở thành tồn tại cấp thấp nhất, gặp ai cũng phải cẩn thận hành sự.

Từ đỉnh cao rơi xuống chân núi, khiến Tửu Kiếm Tiên đột nhiên cảm thấy không tự tại.

"Sư đệ, cũng đừng quá nản lòng, vũ đài càng lớn, có nghĩa là cơ hội cũng càng lớn!" Kiếm Thánh an ủi một tiếng.

"Ta hiểu rồi!" Tửu Kiếm Tiên gật đầu mạnh mẽ.

Hệ thống tu luyện ở đây hoàn thiện hơn, chỉ cần có cả thiên phú và nỗ lực, Tửu Kiếm Tiên cũng chưa chắc không thể lại một lần nữa đứng trên đỉnh núi!

"Cẩn thận một chút, nhớ kỹ, kỳ ngộ càng lớn, nguy hiểm cũng càng lớn!" Kiếm Thánh lại một lần nữa nhắc nhở.

"Sư huynh cũng đa bảo trọng!" Tửu Kiếm Tiên khẽ gật đầu.

"Đi đi!" Kiếm Thánh khẽ vung tay, thân hình Tửu Kiếm Tiên tức thì bay đi.

Giây lát sau, Tửu Kiếm Tiên đã đến trong Hồng Hoang.

Bầu trời rộng lớn hơn nhiều so với thế giới Tiên Kiếm, lần đầu đến đây, Tửu Kiếm Tiên không khỏi có chút mờ mịt.

Thế giới lớn như vậy, nên đi đâu về đâu?

Không ai biết thành tựu tương lai của Tửu Kiếm Tiên sẽ ra sao, đối với cả thế giới Hồng Hoang.

Sự gia nhập của Tửu Kiếm Tiên, cũng chỉ như ném một hạt cát vào biển lớn, nhỏ bé không đáng kể.

"Sư tôn, họ đang làm gì vậy?" Kiếm Thánh tò mò hỏi.

Hàng ngàn hàng vạn siêu cấp cường giả ở đây, bất kể thực lực cao thấp, từng người lại đang làm cùng một việc.

Chương 392

Lẽ nào đây là phương thức tu luyện độc đáo?

"Họ đang ngưng luyện phân thân, đến Hỗn độn tìm kiếm thế giới mới, từ đó thôn phệ Bản nguyên chi lực, hoàn thiện đạo tắc!" Bàn Cổ cười nói: "Kiếm Thánh ngươi cũng có thể giống họ, cũng có thể hoàn thiện đạo tắc!" Từ khi Kiếm Thánh trở thành ký danh đệ tử của Bàn Cổ, liền đã ràng buộc với Bàn Cổ.

Tu vi của Kiếm Thánh tăng lên, cũng mang lại cho Bàn Cổ 100 vạn điểm tích lũy thu lợi.

Đệ tử này, thu nhận không hề lỗ.

"Tìm kiếm thế giới mới ta có hứng thú, nhưng thôn phệ Bản nguyên chi lực, không phù hợp với đại đạo của ta!" Kiếm Thánh lắc đầu.

"Ngươi tự lựa chọn là được!" Bàn Cổ gật đầu không để ý.

Vạn pháp tự nhiên của Kiếm Thánh tuy cũng có thể dựa vào đó để hoàn thiện đạo tắc, nhưng quả thực trái với Tự nhiên chi đạo.

Nếu không thể thoát khỏi nó, Kiếm Thánh có khả năng sẽ rơi vào tâm ma, thậm chí còn có thể xuất hiện hậu quả tu vi thụt lùi.

Kiếm Thánh rốt cuộc không thuộc về thế giới này, thế giới quan của hắn, cũng hoàn toàn khác với Đế Giang và những người khác.

Ít nhất trong mắt Đế Giang và những người khác, sẽ không có một chút lòng thương hại nào.

Thời gian trôi nhanh, từ khi Đế Giang tìm thấy thế giới mới, đã trôi qua trọn một ngàn năm.

Trong ngàn năm này, tất cả mọi người lại không biết đã phân hóa ra bao nhiêu phân thân.

Đặc biệt là những Thiên Đạo Thánh Nhân kia, không chỉ phân thân đông đảo, tốc độ di chuyển trong Hỗn độn cũng vượt xa người thường.

Theo lý mà nói, xác suất tìm thấy thế giới mới cũng lớn hơn người thường!

Nhưng dù vậy, ngàn năm trôi qua, lại vẫn chưa tìm thêm được một thế giới mới nào.

Điều này không khỏi khiến họ cảm thán Hỗn độn rộng lớn, thế giới mới xa xôi.

Nhưng không ai từ bỏ, ngàn năm đối với người thường là dài.

Nhưng đối với những người này, cũng chỉ là một cái búng tay.

Thậm chí họ còn cảm thấy, không tìm được thế giới mới hoàn toàn là vì phân thân quá ít, phạm vi tìm kiếm quá nhỏ.

Thực tế, so với Hỗn độn mênh mông, ức vạn phân thân, quả thực có chút không đáng kể.

"Ồ?" Bàn Cổ vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở mắt, "Có người tìm thấy thế giới mới!" "Ai?" Một đám đại năng đang ngưng luyện phân thân, tất cả đều ngưỡng mộ mở mắt.

"Nữ Oa!" Bàn Cổ cười nhìn sang.

Gần hai ngàn năm trôi qua, cuối cùng cũng có người tìm được thế giới mới!

Chỉ không biết, thế giới mới lần này, rốt cuộc sẽ là cấp bậc nào?

Bàn Cổ nhắm mắt lại, theo phân thân của Nữ Oa, tức thì đem toàn bộ thần niệm của mình theo sau.

Chỉ một cái liếc mắt, thế giới mà phân thân của Nữ Oa giáng lâm, liền lọt vào mắt Bàn Cổ.

"Ồ?

Lại là thế giới Bạch Xà?" Bàn Cổ vẻ mặt kinh ngạc, thế giới này không phải nơi nào khác, chính là thế giới của Bạch Xà Bạch Tố Trinh!

Lúc này nàng đã tu luyện hai ngàn năm, lại được Quan Âm đại sĩ điểm hóa, đang định thoát khỏi ma đạo, độ kiếp thành tiên.

Ý niệm của Bàn Cổ khẽ động, tức thì xuất hiện trong thế giới mới.

"Phụ thần!" Nữ Oa thấy Bàn Cổ xuất hiện bên cạnh, kinh ngạc lập tức hành lễ.

Bàn Cổ khẽ gật đầu, sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới Bàn Cổ, chính là khách sạn Bán Bộ Đa nổi tiếng trong thế giới Bạch Xà.

Khách sạn này nằm ở nơi giao giới giữa Nhân giới và Ma giới, người vào khách sạn này, bất kể là người, yêu, tiên, ma, đều không được giết chóc.

Đây là nơi bảo địa cho phàm nhân trốn tránh yêu ma, cũng là nơi ẩn náu cho yêu ma trốn tránh truy sát.

Lúc này Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên, đang ở trong động phủ Bạch Xà trong Ma giới.

Thấy cảnh này, Bàn Cổ cũng tức thì hiểu được dòng thời gian ở đây.

Đây là nơi Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên sơ ngộ, vì Tiểu Thanh thi pháp quá độ, dẫn đến nhân gian gặp họa.

Hứa Tiên trong đó, lại vô tình lạc vào Ma giới, được Bạch Xà thu lưu trong phủ.

Dù vậy, tình cảnh của Hứa Tiên cũng không hề an toàn.

Ma giới khác với nhân gian, đây là địa bàn của Ma Đạo Thánh Quân.

Bất kể là ai, muốn ra vào Ma giới, đều phải được sự đồng ý của Ma Đạo Thánh Quân.

Hứa Tiên ở lại Ma giới một khi bị Ma Đạo Thánh Quân phát hiện, tất nhiên không thoát khỏi vận mệnh bị giết!

"Phụ thần, thế gian này lại cũng có Thiên đình và Phật, người và yêu ở đây, dường như cũng hoàn toàn khác với thế giới Hồng Hoang của chúng ta!" Nữ Oa ngẩn ngơ.

Hành động của Bạch Tố Trinh vì cứu Hứa Tiên mà giữ hắn lại trong phủ, là điều Nữ Oa không thể lý giải.

Một con yêu, vì sao phải trả giá bằng tính mạng, để bảo vệ một con người?

Trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn, mạng người tuy không phải là không đáng tiền, nhưng trong mắt nàng, quả thực đều không đáng kể.

Chỉ có thực lực tuyệt đối, đại đạo vô thượng, mới là thứ nàng thực sự quan tâm và theo đuổi.

Nhưng tình hình trước mắt, dường như cũng là một loại nào đó trong đại đạo?

"Giúp nàng ta không?" Bàn Cổ hỏi.

"Hành động của Bạch Tố Trinh kia, lại khiến ngô sinh lòng thương hại." Nữ Oa do dự một lúc, "Chứng kiến cảnh này, trong lòng

ngô có chút cảm ngộ, dường như chạm đến một đại đạo mới...” “Cứ làm những gì ngươi muốn, nhưng không được quên mục đích của chuyến đi này!” Bàn Cổ khẽ gật đầu.

“Nữ Oa hiểu rồi!” Nữ Oa trong lòng rùng mình.

Thôn phệ Bản nguyên chi lực có thể tăng lên cả một cảnh giới, nặng nhẹ thế nào tự nhiên nàng rõ.

Nữ Oa thân hình khẽ động, tức thì xuất hiện trong động phủ Bạch Xà ở Ma giới.

“Ai?” Nữ Oa không che giấu hành tung, tức thì bị Bạch Tố Trinh phát giác.

Một bóng trắng một bóng xanh, trong nháy mắt đã bao vây Nữ Oa, thần sắc cảnh giác nhìn chằm chằm vào nàng.

Bạch Tố Trinh thấy Nữ Oa nửa người nửa rắn, thần sắc cũng không khỏi ngẩn ra, “Ngươi cũng là xà yêu?” Nữ Oa cười nói: “Chỉ là khác với nhân loại thôi!” Vừa dứt lời, Nữ Oa thân thể khẽ động, thân rắn ở nửa dưới tức thì hóa thành hai chân, cả người trở nên không khác gì con người.

“Ngươi muốn làm gì?” Sự cảnh giác trong lòng Bạch Tố Trinh càng thêm sâu.

“Giúp ngươi!” Nữ Oa nhàn nhạt mở miệng.

“Ngươi?

Giúp ta?” Bạch Tố Trinh phẳng phất không tin vào tai mình.

Một yêu tộc, sau khi biết ở đây giấu một con người, lại không định ăn thịt?

Hoặc là dâng cho Ma Đạo Thánh Quân?

“Ngươi có vẻ bất ngờ?” Nữ Oa cười hỏi ngược lại.

"..." Bạch Tố Trinh thần sắc ngẩn ra.

Đúng vậy, nhân loại và yêu tộc, thực tế đều là sinh linh của cùng một thế giới.

Sự khác biệt thực ra không lớn, chỉ là vì một số yêu tộc và một số nhân loại, mới khiến hai bên thủy hỏa bất dung.

Yêu loại có yêu tốt, nhân loại cũng có người xấu.

Tốt xấu, không nằm ở chủng tộc, mà nằm ở chính bản thân!

Bạch Tố Trinh là yêu xấu sao?

Nếu không vì lòng dạ không nỡ, phải đi dọn dẹp hậu quả cho Tiểu Thanh, Bạch Tố Trinh đã sớm đắc đạo thành tiên!

Bây giờ vì bảo vệ Hứa Tiên, lại khiến Bạch Tố Trinh gần như rơi vào tuyệt cảnh.

Ở trong ma đạo đối địch với Ma Đạo Thánh Quân, tuyệt đối là một hành động không khôn ngoan!

"Vậy là Tố Trinh hiểu lầm!" Bạch Tố Trinh vẻ mặt áy náy.

"Muốn để Hứa Tiên sống sót, thì sớm mang hắn rời đi." Nữ Oa thần sắc do dự nói: "Ở đây càng lâu, khả năng bị phát hiện tự nhiên càng lớn!" "Ta hiểu!" Bạch Tố Trinh thần sắc ảm đạm, "Nhưng trên đường đi đều là các loại yêu ma, khí tức nhân loại của Hứa Tiên quá lớn, sợ rằng vừa ra ngoài, sẽ bị phát hiện ngay!" Đây là Ma giới, những kẻ ở đây đã lâu, sớm đã quên mất mùi vị của con người.

Hứa Tiên một khi bị phát hiện, tất sẽ thu hút sự chú ý của vô số yêu ma!

"Nhưng nếu không mạo hiểm một lần, thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện!" Nữ Oa lắc đầu.

Chương 393

Đây rốt cuộc là địa bàn của Ma Đạo Thánh Quân, muốn qua mắt được tai mắt của hắn, gần như là chuyện không thể.

Bạch Tố Trinh há chẳng phải không hiểu đạo lý này, nghe câu nói đó, lông mày cũng lập tức nhíu chặt.

"Hay là, cứ thử xem!" Lúc này, Hứa Tiên và Bát Lưỡng đột nhiên đi ra.

Hai người biết rõ sự nguy hiểm của nơi này, Hứa Tiên cũng biết, một khi bị người ta phát hiện ở đây, sẽ mang đến cho Bạch Tố Trinh vô vàn phiền phức.

"Vậy thì thử!" Bạch Tố Trinh cắn răng.

Lời của Nữ Oa không sai, tiếp tục ở lại đây, cũng chỉ làm tăng nguy cơ bị phát hiện.

Một khi đợi Ma Đạo Thánh Quân phát hiện ra Hứa Tiên, muốn rời khỏi Ma giới, sẽ trở nên vô cùng khó khăn.

Thực lực của Ma Đạo Thánh Quân, ngay cả Bạch Tố Trinh tu luyện hai ngàn năm, cũng căn bản không phải là đối thủ!

"Đi!" Bạch Tố Trinh dẫn theo một đoàn người, lập tức đi ra ngoài.

Ma giới không có ban ngày, chỉ có bầu trời và mặt đất đen kịt.

Đường đi không hề dễ dàng, Hứa Tiên và Bát Lưỡng đi chậm, Bạch Tố Trinh vừa lo vừa sợ, đôi mắt không ngừng quét qua khắp nơi.

Đúng lúc này, Hứa Tiên và Bát Lưỡng đang đi bỗng đồng tử thay đổi, cả người đổi hướng, lập tức chạy về phía xa.

“Không hay rồi!

Trúng huyễn thuật, mau ngăn lại!” Bạch Tố Trinh thần sắc đại biến.

Tiểu Thanh biết chuyện nặng nhẹ, tức thì đến trước mặt Hứa Tiên và Bát Lưỡng.

Chỉ thấy nàng cong ngón tay điểm một cái, hai vệt thanh quang tức thì chui vào đầu hai người.

Nhưng theo ánh thanh quang lóe lên, thanh quang chui vào cơ thể hai người, lại bị bật mạnh ra ngoài!

“Không được, tu vi của đối phương sâu hơn ta, ta không thể phá giải thuật pháp của nó!” Tiểu Thanh kinh hãi, vội vàng kéo hai người lại.

Với sức mạnh của Tiểu Thanh, Hứa Tiên và Bát Lưỡng tức thì bị kéo lại tại chỗ.

Nhưng họ vẫn không ngừng giãy giụa, muốn tiếp tục đi về phía trước!

“Cửu Vĩ Yêu Hồ, còn không mau mau hiện hình!” Bạch Tố Trinh thần sắc khó coi nhìn quanh.

“Ha ha ha ha...” Xung quanh lập tức vang lên một trận cười duyên đáng sợ.

Ngay sau đó, ở khắp nơi, đột nhiên xuất hiện từng cái đuôi hồ ly màu trắng.

Đuôi hồ ly lúc ẩn lúc hiện, mỗi lần biến hóa nhanh chóng, đều tất sẽ gây ra vô số sương trắng.

Trong nháy mắt, một khoảng không gian đã bị sương trắng hoàn toàn bao phủ.

“Hừ!

Cửu Vĩ Yêu Hồ, tốt nhất ngươi đừng xen vào chuyện của người khác!” Bạch Tố Trinh đại nộ, khí tức cấp bán tiên trên người tức thì bùng nổ.

Rầm!

Ánh sáng trắng lóe lên, từng lớp sương trắng tức thì tan đi.

Theo Bạch Tố Trinh cong ngón tay điểm một cái, vô số lưu quang cuốn ra.

Đợi tất cả kết thúc, sương trắng biến mất, Hứa Tiên và Bát Lưỡng, cũng từ trong mê hoặc tỉnh lại.

Hai người ngơ ngác nhìn xung quanh, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi nhìn thấy ở không xa, một con Cửu Vĩ Yêu Hồ cao đến ba mét, thần sắc đều đại biến!

“Đừng sợ, tỷ tỷ của ta có thể đối phó!” Tiểu Thanh vội vàng an ủi hai người.

Hứa Tiên hai người gật đầu, sợ đến mức không dám thở mạnh.

“Cửu Vĩ Yêu Hồ, còn không mau đi?” Bạch Tố Trinh cong ngón tay như kiếm, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm Cửu Vĩ Yêu Hồ.

“Bạch Tố Trinh, ngươi nghĩ ta thật sự sợ ngươi sao?” Cửu Vĩ Yêu Hồ nhìn Hứa Tiên hai người liếm liếm lưỡi, “Kẻ thấy có phần, ngươi mang đi một người, để lại một người.” “Không thể nào!” Bạch Tố Trinh lập tức lắc đầu.

“Hắc hắc hắc, Bạch Tố Trinh, đừng quên, đây là Ma giới!” Cửu Vĩ Yêu Hồ cười lạnh một tiếng, “Nếu ta đem chuyện này nói cho Thánh quân đại nhân, ngươi nghĩ, ngươi có cơ hội sống sót không?”

“Ngươi dám!” Bạch Tố Trinh đại nộ.

Nơi này cách cửa Ma giới một khoảng không xa, một khi bị Ma Đạo Thánh Quân biết được, tình cảnh của họ sẽ rất nguy hiểm!

“Ta có dám không?” Cửu Vĩ Yêu Hồ cười hỏi ngược lại.

Bạch Tố Trinh đương nhiên biết nó dám!

Yêu ma không có nhân tính như vậy, chuyện gì cũng làm được!

Nhưng bất kể là Hứa Tiên hay Bát Lưỡng, đều là một mạng người, dù chỉ giao ra một người, Bạch Tố Trinh cũng tuyệt đối không đồng ý.

Bạch Tố Trinh nhíu chặt mày, kiếm chỉ điểm một cái, tức thì ra tay!

Chỉ thấy một vệt bạch quang cuốn ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến trước mặt Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ kinh hãi thất sắc, chín cái đuôi trắng sau lưng lập tức chắn ngang trước người.

Rầm!

Bạch quang bắn tung tóe, Cửu Vĩ Yêu Hồ sức mạnh không bằng, liên tục lùi lại mấy bước.

“Tốt lắm!

Ta thấy ngươi thật sự muốn chết!” Cửu Vĩ Yêu Hồ gầm lên giận dữ, lập tức phát ra một tiếng hồ minh chấn trời.

Đây là phương thức báo tin của Cửu Vĩ Yêu Hồ, tiếng này có thể truyền đi ngàn dặm!

“Không mau đi!” Bạch Tố Trinh kinh hãi.

Tiểu Thanh hiểu ý, mang theo Hứa Tiên và Bát Lưỡng điên cuồng

chạy trốn.

"Trốn?

Quá ngây thơ rồi, ở lại cho ta!" Cửu Vĩ Yêu Hồ hét lớn một tiếng, chín cái đuôi sau lưng, tức thì phóng đại vô số lần.

Trong nháy mắt, cả một khoảng trời, đều bị chín cái đuôi hồ ly hoàn toàn che khuất.

Dưới đó, sương trắng còn dày đặc hơn cuộn ra, khiến không gian vốn đã không sáng sủa, hoàn toàn trở nên không thể nhìn thấy gì.

Ngay cả đạo hạnh của Tiểu Thanh cũng hoàn toàn mất phương hướng, huống chi là Hứa Tiên hai người.

"Cửu Vĩ Yêu Hồ, hôm nay ta tất giết ngươi!" Bạch Tố Trinh bay lên trời, lập tức chiến đấu với Cửu Vĩ Yêu Hồ trong hư không.

Một thân tu vi của Bạch Tố Trinh đã đạt đến Bán tiên chi cảnh, có thể nói đã đạt đến đỉnh phong của yêu tộc.

Chỉ thấy kiếm chỉ của Bạch Tố Trinh chỉ đến đâu, vô số bạch quang liền tuôn ra đến đó.

Nơi nó đi qua, từng lớp sương trắng lần lượt tan đi, để lộ ra Cửu Vĩ Yêu Hồ đang ẩn náu trong đó.

Cùng với sự xuất hiện của Cửu Vĩ Yêu Hồ, vô số bạch quang như tìm thấy mục tiêu, lần lượt bắn tới.

Cửu Vĩ Yêu Hồ thần sắc đại biến, lập tức lại ẩn thân hình vào trong sương trắng.

Mất đi thân ảnh của Cửu Vĩ Yêu Hồ, bạch quang tức thì không có mục tiêu, lại bắt đầu di chuyển khắp nơi.

Cửu Vĩ Yêu Hồ giảo hoạt như con lươn, căn bản không giao thủ chính diện với Bạch Tố Trinh.

Bạch Tố Trinh tự biết Cửu Vĩ Yêu Hồ khó đối phó, đối phương không đánh, nàng càng không đánh.

Nhưng khi Bạch Tố Trinh muốn lui đi, một ảo ảnh đuôi hồ ly khổng lồ lại đột ngột vỗ xuống.

Bạch Tố Trinh ánh mắt lóe lên, kiếm chỉ điểm một cái.

Ong!

Ảo ảnh đuôi hồ ly như bị cản trở, tức thì đứng yên trong hư không không thể tiến thêm.

Cùng với việc Bạch Tố Trinh lại một lần nữa phát lực, ảo ảnh đuôi hồ ly lập tức tan rã, hóa thành vô số bạch quang tiêu tán trong sương trắng.

Ảo ảnh đuôi hồ ly tuy tiêu tán, nhưng một khuôn mặt của Bạch Tố Trinh lại trở nên cực kỳ khó coi.

Con Cửu Vĩ Yêu Hồ này tuy không giao chiến chính diện với nàng, nhưng cũng không muốn để Bạch Tố Trinh rời đi.

Bạch Tố Trinh đương nhiên biết mục đích của nó, là muốn cầm chân Bạch Tố Trinh, cho đến khi người của Ma Đạo Thánh Quân đến.

Nếu thật sự đến lúc đó, Bạch Tố Trinh pháp lực có cao cường đến đâu, cũng căn bản không thể mang Hứa Tiên rời khỏi Ma giới.

Thậm chí ngay cả tính mạng của Hứa Tiên cũng không thể bảo toàn.

Chương 394

"Vị đồng đạo này, mong hãy giúp ta một tay!" Bạch Tố Trinh lập tức nhìn về phía Nữ Oa.

Một thân tu vi của Nữ Oa Bạch Tố Trinh không thể nhìn thấu, cũng tuyệt đối không kém Bạch Tố Trinh!

Nữ Oa nhàn nhạt gật đầu, giơ tay lập tức vung lên.

Rầm!

Trời đất chấn động, một màn sáng bảy màu, đột nhiên từ trên trời nghiêng xuống.

Ánh sáng rực rỡ ngay khi tiếp xúc với sương trắng cuồn cuộn, bất kể là ma khí hay vụ khí trong đó, lại đều trong nháy mắt theo đó biến mất.

Trong chốc lát, không gian dưới ánh sáng bao phủ, tức thì trở nên thuần khiết tường hòa, tựa như nhân gian.

"..." Bạch Tố Trinh hoàn toàn ngây người.

Thần thông này, sức mạnh này, làm sao có thể là một xà yêu có thể thi triển được?

Không có dao động sức mạnh, lại ở đâu có nửa phần yêu khí tồn tại?

Quan Âm đại sĩ, cũng chưa chắc có thể tịnh hóa triệt để ma khí trong Ma giới đi?

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Yêu thuật bị phá, Cửu Vĩ Yêu Hồ thần sắc đại biến, sợ đến mức liên tục lùi lại hơn trăm mét, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn chằm chằm Nữ Oa.

Quá đáng sợ rồi!

Không gian bị Nữ Oa quét qua, ma khí bên ngoài lại không thể chảy vào!

Không gian không có ma khí, hoàn toàn là tịnh thổ?

Uy năng gì thế này!?

Cả người Cửu Vĩ Yêu Hồ sắp bị dọa ngốc rồi!

Trong Ma giới, từ khi nào lại có một siêu cấp đại năng như vậy?

"Còn không mau đi?" Nữ Oa hỏi ngược lại.

"À!

Được!" Bạch Tố Trinh thần sắc ngẩn ra phản ứng lại, mang theo Tiểu Thanh mấy người lập tức chạy về phía cửa Ma giới.

Lúc này, Cửu Vĩ Yêu Hồ sao còn dám đi cản đường?

Nữ Oa không giết Cửu Vĩ Yêu Hồ, đã là phúc ba đời tu được của nó!

Trên đường đi, chính lúc Bạch Tố Trinh định quay đầu cảm tạ, lại phát hiện Nữ Oa không biết đã biến mất từ khi nào, không còn thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

"Vị tiền bối vừa rồi đâu?" Bạch Tố Trinh hỏi.

"Vừa nãy còn ở đây mà, ta cũng không biết nữa!" Tiểu Thanh vẻ mặt kinh ngạc, sau đó hỏi: "Tỷ tỷ, người đó rốt cuộc là ai, sao lại có thần thông như vậy?" "Không biết, có lẽ là một vị tiên nhân nào đó của thượng giới chăng?" Bạch Tố Trinh lắc đầu.

Thực lực Nữ Oa thể hiện ra quá kinh khủng, ngoài tiên nhân thượng giới, Bạch Tố Trinh thực sự không nghĩ ra là ai.

Nữ Oa đương nhiên không phải tiên nhân thượng giới, hiện tại

Nữ Oa tuy chỉ là một trong vạn thiên phân thân của bản thể, nhưng một thân thực lực cũng có thể sánh với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tiên nhân của thế giới cấp thấp này, sao có thể so sánh với Nữ Oa?

"Ồ?

Ma Đạo Thánh Quân đã biết chuyện này rồi!" Nữ Oa ngẩng đầu nhìn đi.

Ánh mắt nàng xuyên thấu hư không, tức thì đến một tòa ma cung khổng lồ.

Chỉ thấy trong ma cung, một ma ảnh kinh thiên cuốn ra.

Dưới ma ảnh, là vô số yêu ma đủ loại.

"Như vậy cũng tốt, ngô cũng muốn biết, vì một người mới quen, ngươi rốt cuộc có thể làm đến mức nào!" Nữ Oa như có điều suy nghĩ gật đầu, đi theo Bạch Tố Trinh suốt đường.

Tốc độ của Ma Đạo Thánh Quân cực nhanh, Thánh quân chưa đến, dao động ma khí xung quanh đã sôi trào trước một bước.

Những ma khí này còn đáng sợ hơn sương trắng, ngay khi tiếp xúc với cơ thể, một luồng sức mạnh cực kỳ kinh khủng liền tác động lên toàn thân.

Giống như một cơn cuồng phong tát vào mặt, áp bức đến mức gần như muốn ngã, quần áo trên người càng điên cuồng bay về phía sau, dường như sắp bị xé rách.

"Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?" Tiểu Thanh kinh hãi thất sắc.

"Chạy!" Bạch Tố Trinh thần sắc khó coi, kiếm chỉ đẩy một cái.

Ong!

Từ trên người Bạch Tố Trinh, một màn sáng trắng tức thì hiện ra, bao phủ cả bốn người.

Trong nháy mắt, áp lực trên người tức thì tiêu tán.

Nhưng tiếp theo, một tiếng "phanh phanh" còn kinh khủng hơn tức thì vang lên, kích thích tim của mỗi người.

Ngẩng đầu nhìn, màn sáng ban đầu dưới sự va chạm của ma khí lúc sáng lúc tối, phảng phất như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

"Đừng ngẩn ra nữa, ta không kiên trì được lâu đâu, trốn ra ngoài trước đã rồi nói!" Bạch Tố Trinh vẻ mặt ngưng trọng hét lớn.

Nếu chỉ có một mình, đối phó với thần thông của Ma Đạo Thánh Quân tự nhiên không có vấn đề.

Nhưng bây giờ mang theo nhiều người như vậy, Bạch Tố Trinh sao có thể dễ dàng?

"Giá mà vị thượng tiên vừa rồi ở đây thì tốt rồi!" Tiểu Thanh không nhịn được cảm thán một tiếng.

"Thượng tiên có thể giúp ta một lần đã là đại ân đại đức, sao có thể cầu xin quá nhiều?" Bạch Tố Trinh liếc Tiểu Thanh một cái.

"Ta biết rồi!" Tiểu Thanh le lưỡi.

"Ha ha ha..." Một trận cười lớn theo đó vang lên, ngay sau đó, là một giọng nói khàn khàn thê lương, "Bạch Tố Trinh, ngươi nghĩ ngươi có cơ hội không?" "Ma Đạo Thánh Quân!" Sắc mặt Bạch Tố Trinh trầm xuống, "Hai người vô cớ xông vào Ma Giới, không thể nể mặt ta mà tha cho một lần sao?" "Bạch Tố Trinh, bản tọa thấy ngươi thật sự chấp mê bất ngộ.

Là yêu đạo, đi tu tiên đạo kia thì cũng thôi, kết quả lại học theo tiên nhân lo chuyện bao đồng ư?" Ma Đạo Thánh Quân khinh hừ một

tiếng, “Bạch Tố Trinh ngươi là cái thá gì, bằng gì phải nể mặt ngươi?” “Nếu đã như vậy, vậy hai chúng ta không thể không chiến rồi!” Ánh mắt Bạch Tố Trinh lóe lên, hai tay thi pháp, toàn thân đột nhiên bừng lên vạn trượng quang mang.

Dưới ánh bạch quang, Tiểu Thanh và hai người kia đều kinh hãi nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, ba người chỉ cảm thấy một luồng cự lực ập tới, một trận cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt lập tức bao trùm toàn thân.

“Tiểu Thanh, nhất định phải mang họ rời khỏi Ma Giới!” Giọng nói của Bạch Tố Trinh vang lên bên tai ba người.

“Tỷ tỷ!

Muốn đi thì cùng đi!” Tiểu Thanh hoảng sợ hét lớn.

Giờ phút này, sao nàng lại không hiểu ý đồ của Bạch Tố Trinh!

“Tìm chết!” Ma Đạo Thánh Quân thấy Hứa Tiên hai người bay đi, một bàn ma thủ kinh thiên lập tức chộp tới.

“Đừng!” Bạch Tố Trinh thất thanh hét lên, cả người trong nháy mắt hóa thành một con mãng xà trắng khổng lồ, mạnh mẽ chắn ngang trước ma thủ.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, ma quang nổ tung, trong chớp mắt đã nhấn chìm bạch mãng.

Thân ở trong đó, Bạch Tố Trinh chỉ cảm thấy khí huyết cuộn trào, toàn thân xương cốt như muốn vỡ vụn.

Một luồng lực phản chấn cực lớn xung kích khiến Bạch Tố Trinh bay ngược ra ngoài.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, Bạch Tố Trinh nặng nề đập xuống mặt đất, khiến cả mặt đất lõm thành một cái hố khổng lồ.

Trong hố, từng luồng ma khí không ngừng bốc lên, từng đợt dư chấn không ngừng xung kích bên trong cơ thể Bạch Tố Trinh.

Nàng không màng đến thương thế của mình, nhìn về phía xa.

Khi thấy ba người Tiểu Thanh đã khuất vào trong ma môn, Bạch Tố Trinh mới thầm thở phào một hơi rồi quay đầu lại.

Chỉ cần Hứa Tiên và người kia rời khỏi Ma Giới, dù Bạch Tố Trinh có chết cũng đáng.

"Bạch Tố Trinh, ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Bóng ma kinh thiên cuồn cuộn, một bàn ma thủ nanh vuốt đáng sợ, sát khí đằng đằng trừng mắt nhìn Bạch Tố Trinh.

"Đã lạc vào Bạch phủ của ta, theo đạo của ta, không thể không cứu!" Bạch Tố Trinh không chút sợ hãi đối mặt với Ma Đạo Thánh Quân.

Cách làm của Bạch Tố Trinh trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng cũng chính vì vậy, nàng mới được Quan Âm Đại Sĩ ưu ái, thậm chí may mắn có được tiên đan, có cơ hội nhập tiên tịch.

"Dùng tính mạng của ngươi để cứu hai phàm nhân không hề liên quan?" Ma Đạo Thánh Quân cười khẩy, "Người cũng sắp chết rồi, cứu được nhiều đạo hơn, lập được nhiều công đức hơn thì có thể thế nào?" "Không thể thế nào, nhưng ta không hổ thẹn với lòng!" Bạch Tố Trinh không chút do dự nói.

"Được, được, được!

Hôm nay bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi, để ngươi không hổ thẹn với lòng!" Ma Đạo Thánh Quân vừa dứt lời, từ trên hư không, một bàn tay khổng lồ che trời liền ngưng tụ.

Chương 395

Ma khí trên đó cuồn cuộn, to đến vạn trượng.

Vừa thành hình, một luồng uy thế cực kỳ đáng sợ liền cuồng dũng ập xuống, dù Bạch Tố Trinh có hai nghìn năm tu vi cũng bị áp chế đến không thể động đậy mảy may.

Bạch Tố Trinh hiểu rõ, Ma Đạo Thánh Quân đã hoàn toàn khóa chặt mình, một đòn này không thể tránh né.

Nhưng với thực lực của Bạch Tố Trinh, làm sao có thể đỡ được Ma Đạo Thánh Quân?

Thân xà khổng lồ của Bạch Tố Trinh lao lên trời, không chút do dự nghênh đón.

Ầm!

Cự chưởng hạ xuống, thân thể Bạch Tố Trinh chấn động, toàn bộ thân xà trong nháy mắt bị ma khí nhấn chìm, chớp mắt đã bị đánh sâu xuống lòng đất.

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn, ma khí từng tầng từng tầng cuồn cuộn bốc lên, tựa như nước sôi sùng sục, vô cùng đáng sợ.

Hơn nửa phút sau, ma khí mới dần tan đi, lộ ra một cái hố sâu khổng lồ đến cả nghìn mét.

Trong hố sâu, lúc này có vô số nhiệt khí và ma khí bốc lên, cho thấy dư chấn vừa rồi uy mãnh đến mức nào.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trong hố sâu có một con mãng xà khổng lồ dài trăm mét.

Chỉ là lúc này, con mãng xà trông cực kỳ thê thảm, vảy trên người đã bong ra hoàn toàn, máu tươi đỏ thẫm nhuộm khắp thân.

Đầu xà nằm trên đất không chút tinh thần, đôi mắt nhắm mở liên tục, khí tức yếu ớt, dường như có thể chết bất cứ lúc nào.

Tu vi hai nghìn năm của Bạch Tố Trinh tuy lợi hại, nhưng Ma Đạo Thánh Quân là chí tôn của Ma Giới, thực lực của hắn còn mạnh hơn tiên nhân bình thường.

Chỉ dựa vào một mình Bạch Tố Trinh, sao có thể là đối thủ của Ma Đạo Thánh Quân?

Có thể đỡ được một chiêu của hắn đã là chuyện hiếm có!

"Bạch Tố Trinh, bây giờ ngươi cảm thấy, việc mình làm có ý nghĩa không?" Bóng ma đen kịt của Ma Đạo Thánh Quân cuồn cuộn, lộ ra một đôi đồng tử khổng lồ như đèn lồng, trừng trừng nhìn Bạch Tố Trinh.

"Đương nhiên có, ít nhất, họ còn sống!" Bạch Tố Trinh yếu ớt nói: "Ta tuy chết, nhưng ta vẫn là bán tiên chi yêu, còn ngươi, cả đời là ma, vĩnh viễn không thể đắc đại đạo!" "Ha ha ha ha..." Ma Đạo Thánh Quân đột nhiên cười lớn, "Ma thì sao lại kém tiên?

Bản tọa thân là chủ của Ma Giới, quản lý hàng ức vạn yêu ma, tùy tâm sở dục, chẳng phải sảng khoái hơn tiên nhân sao?" "Ma là ma, dù sảng khoái thế nào cũng là ma đầu gây họa nhân gian, người người hô đánh!" Bạch Tố Trinh nói tiếp.

"Được, được, được!

Hôm nay bản tọa cho ngươi xem, cái gì gọi là ma!" Ma Đạo Thánh Quân khinh hừ một tiếng, bàn ma thủ kinh thiên kia lại bắt đầu ngưng kết.

Theo ma thủ dần thành hình, trong mắt Bạch Tố Trinh không khỏi

lộ ra một tia tuyệt vọng.

Vừa rồi một đòn đã đánh cho toàn thân xương cốt của nàng gần như vỡ vụn, bây giờ thực lực mười phần không còn một, lấy gì để chống đỡ?

Lẽ nào Bạch Tố Trinh thật sự phải chết ở đây?

Dù vậy, Bạch Tố Trinh vẫn không hối hận.

Hứa Tiên tình cờ vào Bạch phủ, điều đó đã định trước Bạch Tố Trinh không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đây là nhân quả thuộc về nàng, cũng là việc nàng phải làm.

Đúng lúc này, tất cả mọi thứ trong trời đất đột nhiên ngưng đọng.

Bàn tay khổng lồ kinh thiên trong hư không ngừng ngưng kết, ma khí cuồn cuộn cũng không còn chuyển động, ngay cả Ma Đạo Thánh Quân cũng bị định hình tại chỗ.

"Chuyện gì vậy?" Bạch Tố Trinh ngây người.

Mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng bất động, như thể thời gian đã ngưng đọng.

Nhưng trên đời này, thời gian làm sao có thể ngưng đọng?

Vậy tại sao Bạch Tố Trinh lại có thể cử động?

Đúng lúc này, hình bóng của Nữ Oa đột nhiên hiện lên trong đầu Bạch Tố Trinh.

Nếu có người làm được việc này, thì không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Nữ Oa ra tay tương trợ!

"Bạch Tố Trinh đa tạ thượng tiên lần nữa cứu mạng!" Bạch Tố Trinh kinh hỉ bái tạ, sau đó thân mình chuyển động hóa thành hình người, lê tấm thân mệt mỏi, lập tức đi về phía lối ra của Ma Giới.

Ma Đạo Thánh Quân tuy ở Ma Giới uy thế vô địch, nhưng hắn lại không muốn rời khỏi Ma Giới.

Chỉ cần Bạch Tố Trinh chạy thoát ra ngoài, mọi thứ sẽ an toàn!

May mắn là, Ma Đạo Thánh Quân phía sau vẫn đứng yên tại chỗ, mãi đến khi Bạch Tố Trinh ra ngoài mới hoàn toàn khôi phục hành động.

Cùng lúc đó, bàn tay khổng lồ kinh thiên kia cũng theo sự khôi phục của mọi thứ mà mạnh mẽ đập xuống.

Ầm!

Đại địa chấn động, ma khí tuôn trào, cả vùng đất dưới sức mạnh kinh hoàng trực tiếp lún sâu xuống cả nghìn mét!

Ma khí bên trong cuồn cuộn dâng lên, khí tức sức mạnh bàng bạc khủng bố đến cực điểm.

Tuy nhiên, sau khi làm xong tất cả, Ma Đạo Thánh Quân lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Dưới đòn tấn công của hắn, bóng dáng của Bạch Tố Trinh lại biến mất!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Ma Đạo Thánh Quân không khỏi ngây người, rõ ràng vừa rồi Bạch Tố Trinh còn ở đó, sao lại đột nhiên biến mất?

Trước và sau chỉ chưa đầy nửa giây, một Bạch Tố Trinh trọng thương, làm sao có thể né tránh thần thông của Ma Đạo Thánh Quân?

Ma Đạo Thánh Quân thật sự mơ hồ!

Về việc không gian tĩnh lặng vừa rồi, do Nữ Oa thi pháp quá lợi hại, hắn cũng hoàn toàn không nhận ra.

“Thánh quân!” Lúc này, bên cạnh lập tức có vạn ngàn yêu ma chạy như điên đến.

Trong đó có một yêu ma đầu mọc sừng độc đứng ra, “Thánh quân, vừa rồi... ngài đứng yên tại chỗ không động đậy?” “Hả?” Ma Đạo Thánh Quân kinh ngạc hỏi lại.

“Vừa rồi, thuộc hạ thấy, thánh quân cùng với thần thông của ngài, cả không gian, tất cả mọi thứ đều đứng yên bất động!” Yêu ma sừng độc thành thật đáp.

“Lời này là thật?” Ma Đạo Thánh Quân lại kinh ngạc hỏi.

“Tất cả chúng thuộc hạ đều tận mắt thấy, Bạch Tố Trinh kia cũng chính là lúc đó chạy thoát!” Yêu ma sừng độc đáp.

“Bản tọa biết rồi!” Miệng Ma Đạo Thánh Quân nói bình thản, nhưng trong lòng lại dấy lên sóng to gió lớn.

Không gian tĩnh chỉ?

Đây là thần thông gì?

Dù cho Ma Đạo Thánh Quân đã sống mấy chục, cả trăm vạn năm, cũng chưa từng thấy qua thần thông bực này.

Không gian tĩnh chỉ hoàn toàn khác với pháp thuật tĩnh chỉ.

Tuy có chút tương đồng, nhưng sự khác biệt lại như trời với đất!

Người có thể thi triển thần thông như vậy, rốt cuộc là ai?

Đằng sau Bạch Tố Trinh, lẽ nào có siêu cấp cường giả?

Quan Âm Đại Sĩ?

Một cái tên hiện lên, Ma Đạo Thánh Quân không chút do dự lắc đầu.

Quan Âm Đại Sĩ tuy lợi hại, nhưng đây là Ma Giới, Quan Âm Đại

Sĩ thật sự có vào, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của Ma Đạo Thánh Quân.

Lẽ nào là Phật Tổ đích thân đến?

Ma Đạo Thánh Quân không biết nữa, lúc này thật sự không đoán ra được là ai.

Hoặc có thể, hắn căn bản không biết, trong thế giới này, rốt cuộc ai có thể sở hữu thần thông đáng sợ như vậy.

Dù sao, Ma Đạo Thánh Quân chưa từng nghe qua!

"Thánh quân, bây giờ chúng ta làm sao?" Yêu ma sừng độc hỏi.

"Người đã chạy thoát khỏi Ma Giới, đánh đường hồi phủ!" Ma Đạo Thánh Quân nhàn nhạt nói.

Lúc này không phải là vấn đề đuổi hay không đuổi Bạch Tố Trinh, Ma Giới xuất hiện một tồn tại mạnh mẽ như vậy, Ma Đạo Thánh Quân phải làm sao để củng cố địa vị của mình!

"Truyền lệnh xuống, triệu tập toàn bộ yêu ma, hội hợp tại ma cung!" Nữ Oa ra tay, khiến Ma Đạo Thánh Quân cả người đều không ổn.

Người có thể trực tiếp định hình hắn tại chỗ, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết hắn!

Chương 396

Trong tình huống như vậy, Ma Đạo Thánh Quân cũng phải làm gì đó, đồng thời cũng cần bảo vệ an nguy tính mạng của mình.

Đội quân yêu ma hùng hậu quay trở về, Ma Đạo Thánh Quân cũng không dám ở lại tại chỗ, hóa thành một bóng ma cực tốc lao đi.

Mới đi được nửa đường, Ma Đạo Thánh Quân đột nhiên dừng lại, một đôi đồng tử như đèn lồng lập tức trừng lớn.

Dưới chân hắn, chính là vùng không gian bị Nữ Oa triệt để tịnh hóa!

Lúc này tuy đã qua hơn nửa canh giờ, nhưng ma khí bên ngoài lại không thể xâm nhập vào bên trong.

Ở đó, không có một tia ma khí nào.

Thậm chí theo thời gian trôi qua, mặt đất còn nở ra những đóa hoa cỏ xinh đẹp.

Những hoa cỏ này không phải là giống loài của Ma Giới, mà là linh hoa linh thảo hấp thu thiên địa linh khí!

"Cái gì!" Ma Đạo Thánh Quân lại một lần nữa sững sờ.

Thực lực của Ma Đạo Thánh Quân tuy không yếu, nhưng lại không thể so với những cường giả đỉnh cao như Phật Tổ.

Họ đều muốn giết Ma Giới thánh quân cho hả dạ, thậm chí hủy diệt cả Ma Giới.

Nhưng họ đều không làm được, nguyên nhân lớn nhất là vì đây là Ma Giới, ma khí sẽ xâm thực tiên lực và phật lực.

Dưới tình huống này, chiến đấu lực của họ sẽ giảm mạnh, ngược

lại không đấu lại Ma Đạo Thánh Quân.

Nhưng bây giờ, Ma Đạo Thánh Quân lại thấy, ở nơi đầy rẫy ma khí, lại có thể tịnh hóa ra một không gian thuần khiết!

Xem ra, dù trải qua ngàn trăm năm, cũng không thể bị xâm thực.

Bản lĩnh này, tuyệt đối vượt xa Quan Âm Đại Sĩ và Phật Tổ!

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Ma Đạo Thánh Quân đâu còn dám ở lại, thân hình run lên, hoảng hốt bỏ chạy.

Quá đáng sợ!

Lúc này, Ma Đạo Thánh Quân quyết định, trong vòng nghìn năm, tuyệt đối không ra khỏi ma cung nửa bước.

Còn về Bạch Tố Trinh và đám nhân loại kia, so với mạng nhỏ của mình, có đáng là gì? … Nữ Oa nhìn Bạch Tố Trinh biến mất, cùng với Ma Đạo Thánh Quân vội vã bỏ chạy, trên mặt lại lộ ra vẻ suy tư.

Vừa rồi Nữ Oa vẫn luôn quan sát Bạch Tố Trinh.

Nữ Oa cũng không ngờ, vào thời khắc then chốt cuối cùng, Bạch Tố Trinh lại thật sự vì cứu Hứa Tiên mà tự đẩy mình vào hiểm cảnh.

Nếu không phải Nữ Oa ra tay, lúc này Bạch Tố Trinh sợ đã là một cỗ thi thể, chết không thể chết hơn.

Mấy câu nói cuối cùng của Bạch Tố Trinh cũng khiến Nữ Oa cảm động không nhỏ.

Lúc này, Nữ Oa thậm chí còn nảy sinh ý định thu đồ.

Bạch Tố Trinh xả thân thủ nghĩa, trong mắt Ma Đạo Thánh Quân và những người khác tự nhiên là ngu xuẩn đến cực điểm, nhưng thực tế, đó cũng là một loại đại đạo.

Trong đó mang máng có cảm giác "ta không vào địa ngục thì ai vào

địa ngục", đó chính là đạo của Bạch Tố Trinh, lòng mang thương cảm, lúc then chốt thậm chí không tiếc hy sinh!

Đạo như vậy, thường có thể tích lũy công đức cho bản thân.

Bạch Tố Trinh tuy là xà yêu, tuy chưa thành tiên, nhưng lúc này không có chút xà tính nào, thậm chí phật pháp còn cao hơn cả đệ tử Phật môn bình thường!

Một thân yêu quái có thể làm được đến bước này, quả thật có chút hiếm có.

"Chỉ tiếc, tu là tiểu đạo, với giác ngộ của ngươi, cũng không cần phải bái dưới Phật môn!" Nữ Oa nhàn nhạt cười, thân mình khẽ động lập tức đi theo.

Phụt!

Thoát khỏi Ma Giới, khí huyết Bạch Tố Trinh cuộn trào, một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra.

Gương mặt kia cũng trong nháy mắt trở nên trắng bệch không còn giọt máu, yếu ớt ngã xuống đất.

Uy lực một đòn của Ma Đạo Thánh Quân vừa rồi quá đáng sợ, nếu không phải Bạch Tố Trinh có tu vi bán tiên, lần này sợ đã bỏ mạng ở đó rồi.

"Không biết họ thế nào rồi?" Bạch Tố Trinh ngẩng đầu nhìn về phương xa, trong mắt đầy lo lắng.

Nơi này là giao giới giữa Ma và Nhân, tuy không nguy hiểm như Ma Giới, nhưng vẫn có đủ loại ngưu quỷ xà thần, cũng không an toàn.

Đặc biệt là pháp lực của Tiểu Thanh còn thấp, lại không đủ trầm ổn!

"Không được!

Ta phải nhanh chóng đuổi theo!" Bạch Tố Trinh hít sâu một hơi, đứng thẳng dậy, lập tức đuổi về phía trước.

Bạch Tố Trinh chưa chạy được bao xa, liền thấy ba người Tiểu Thanh đang vội vã chạy về phía mình.

"Tỷ tỷ!" Tiểu Thanh thấy Bạch Tố Trinh thì mừng rỡ, vội vàng tiến lên đỡ lấy, "Tỷ bị thương thế nào rồi?" "Còn sống là may rồi!" Bạch Tố Trinh lắc đầu, sau đó có chút lo lắng hỏi: "Không phải ta bảo các ngươi mau chạy sao?

Lại quay lại làm gì?" "Em cảm giác tỷ tỷ ở gần đây, nên quay lại!" Tiểu Thanh đánh ra một luồng yêu khí, tạm thời ổn định thương thế trong cơ thể Bạch Tố Trinh.

"Ai da!" Bạch Tố Trinh bực mình lườm Tiểu Thanh một cái, "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải nhanh chóng đến Bán Bộ Đa!" "Được!" Tiểu Thanh biết chuyện nặng nhẹ, đỡ Bạch Tố Trinh đi trước dẫn đường.

"Bạch tiểu thư, lần này thật sự xin lỗi, suýt nữa đã hại đến tính mạng của cô!" Hứa Tiên mặt đầy áy náy nói.

"Hứa công tử không cần như vậy, cứu người cứu thương là chức trách của ta, đã thấy thì không có lý do gì không quản." Bạch Tố Trinh lắc đầu, không để chuyện này trong lòng.

Hứa Tiên ngẩn ngơ nhìn Bạch Tố Trinh, một trái tim rung động.

Một người phụ nữ tốt như vậy, đi đâu mà tìm?

Bốn người tiếp tục đi về phía trước, phải nhanh chóng đến khách sạn Bán Bộ Đa!

Tuy nhiên, ông trời lại không để họ dễ dàng như vậy.

Mắt thấy sắp đến khách sạn Bán Bộ Đa, từ xa đột nhiên chạy ra

một con nhân sâm tinh!

Phía sau nhân sâm tinh là hai hòa thượng một già một trẻ.

Không phải ai khác, chính là Pháp Hải cùng đồ đệ của hắn là Thập Thiên!

"Nhân sâm tinh, đừng chạy về phía này!" Tiểu Thanh hoảng sợ thất thanh.

Nhân sâm tinh chạy về phía này, chẳng phải là dẫn Pháp Hải và Thập Thiên đến sao?

Bây giờ Bạch Tố Trinh thân mang trọng thương, căn bản không có bao nhiêu chiến lực.

Gặp phải Pháp Hải, tuyệt đối không có kết quả tốt.

Chỉ tiếc là, nhân sâm tinh vốn định dẫn lửa chiến đến chỗ Bạch Tố Trinh, nghe lời Tiểu Thanh, sao có thể để ý?

Mắt thấy nhân sâm tinh ngày càng gần, Tiểu Thanh không khỏi hoảng hốt, "Tỷ tỷ, bây giờ chúng ta làm sao?" "Chúng ta chạy cũng không thoát được rồi!" Gương mặt Bạch Tố Trinh cũng cực kỳ khó coi.

Mới vừa thoát khỏi miệng cọp Ma Đạo Thánh Quân, không ngờ lại rơi vào nồi lẩu của Pháp Hải.

Bây giờ Bạch Tố Trinh thân mang trọng thương, lại có Hứa Tiên và Bát Lưỡng kéo chân sau, căn bản không chạy thoát khỏi Pháp Hải!

"Đi trước một bước!" Nhân sâm tinh lướt qua hai người Bạch Tố Trinh, cười khẩy một tiếng rồi độn tẩu đi xa.

Pháp Hải và Thập Thiên đang đuổi theo cũng dừng bước, chăm chú nhìn bốn người Bạch Tố Trinh.

"Thiên niên xà yêu?" Pháp Hải thấy tu vi của Bạch Tố Trinh cao

thâm, lại thân mang trọng thương, trên mặt lập tức vui mừng.

So với Bạch Tố Trinh, nhân sâm tinh chỉ là một con tôm tép nhỏ, bắt được cũng không có cảm giác thành tựu gì lớn.

Nhưng Bạch Tố Trinh thì hoàn toàn khác, yêu quái này có tu vi đến ngàn năm, ở nhân gian cực kỳ hiếm thấy.

Thân ở nhân gian, với yêu pháp của nó, càng không biết sẽ mang đến tai họa lớn thế nào cho nhân gian.

Giết chết Bạch Tố Trinh, cống hiến cho nhân gian cũng lớn hơn!

"Lão hòa thượng, tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng!" Tiểu Thanh không chút do dự mắng.

"Chỉ là một con xà yêu trăm năm, cũng dám kiêu ngạo trước mặt bản thiền sư?" Pháp Hải trừng mắt, sau đó quay sang nhìn hai người Hứa Tiên, "Hai người còn không mau đi?

Lẽ nào phải đợi bị nó ăn thịt mới biết chạy sao!" "Xà yêu?" Hứa Tiên ngơ ngác nhìn hai người Bạch Tố Trinh, "Ta không biết cao tăng nói gì, nhưng tính mạng của ta là do họ cứu, nếu không có họ, ta đã sớm chết rồi!" "Xà yêu sao lại cứu người?" Pháp Hải căn bản không tin, "Xem ra ngươi đã bị xà yêu mê hoặc tâm trí, tin tưởng nó vô điều kiện rồi!" "Thập Thiên!" Pháp Hải đột nhiên hét lớn, "Cùng vi sư ra tay hàng yêu!" "Vâng!" Thập Thiên đáp một tiếng, miệng niệm chú, trên người lập tức hiện ra từng luồng phật quang.

"Tỷ tỷ, làm sao bây giờ?" Tiểu Thanh lập tức hoảng hốt.

Thân ở Ma Giới, người của Phật môn thực lực sẽ giảm mạnh.

Nhưng ở phàm gian, pháp thuật của yêu tộc lại bị tiên pháp và phật pháp hoàn toàn khắc chế!

Pháp Hải tuy chỉ tu luyện mấy chục năm, nhưng thực lực tuyệt

đối mạnh hơn Tiểu Thanh rất nhiều.

“Ngươi mang Hứa Tiên và Bát Lưỡng đến khách sạn Bán Bộ Đa trước, ta cản hắn!” Bạch Tố Trinh lập tức hét.

Chương 397

"Nhưng..." Tiểu Thanh mặt đầy do dự.

"Còn không mau đi!" Bạch Tố Trinh lập tức hét lớn.

"Vâng!" Tiểu Thanh thầm than một tiếng, có chút bất đắc dĩ liếc nhìn hai người Hứa Tiên.

Giờ phút này, Tiểu Thanh hận không thể bóp chết hai người này.

Lần này đến lần khác, đều vì họ mà hai chị em rơi vào hiểm cảnh.

Nhưng Tiểu Thanh lại không dám không nghe lời Bạch Tố Trinh!

Tiểu Thanh mang theo hai người Hứa Tiên đang định rời đi, Thập Thiên đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở ra.

"Tật!" Một tiếng quát lạnh, một vệt kim quang từ tay Thập Thiên cuồng dũng lao ra.

"Tìm chết!" Tiểu Thanh đại nộ, thanh quang trong tay cũng lưu chuyển.

Hai luồng sáng vừa tiếp xúc trong hư không, thanh quang chỉ lóe lên một cái đã bị kim quang triệt để nuốt chửng.

Kim quang không hề tiêu tán mà tiếp tục lao về phía Tiểu Thanh.

Sắc mặt Tiểu Thanh khẽ biến, mang theo Hứa Tiên và Bát Lưỡng lập tức bỏ chạy.

"Chạy đâu?" Thập Thiên cười lạnh, không chút sợ hãi đuổi theo.

Hai người một đuổi một chạy, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Lúc này, Pháp Hải và Bạch Tố Trinh vẫn đứng yên tại chỗ.

Pháp Hải tự tin Thập Thiên có thể giải quyết thanh xà, còn Bạch Tố Trinh bị Pháp Hải nhìn chằm chằm, có lòng muốn giúp nhưng bất lực, chỉ có thể đứng nhìn lo lắng.

"Bạch Tố Trinh này thật nhiều khổ nạn, mới vừa thoát khỏi Ma Giới, lại rơi vào tay Phật môn!" Nữ Oa có chút bất đắc dĩ cảm thán, "Tên hòa thượng này thật không có mắt nhìn, phật pháp tinh thâm, gần đến cảnh giới bán tiên như Bạch Tố Trinh mà lại hoàn toàn không nhìn ra?" "Không, tên này lại là khí vận chi tử của dòng thời gian này!" Nữ Oa liếc nhìn Pháp Hải, sau đó lại nhìn về phía Hứa Tiên ở xa.

Trong khoảnh khắc Pháp Hải xuất hiện, giữa thiên địa cũng đột nhiên sinh ra một luồng khí vận chi lực.

Khí vận chi tử do thiên đạo diễn hóa, mỗi một khoảng thời gian, ở mỗi một thế giới, đều sẽ tồn tại khí vận chi tử.

Ví dụ như Dương Tiễn, Na Tra thời kỳ Phong Thần, hay như Tôn Ngộ Không, Trư Bát Giới thời kỳ Tây Du.

Những người này đều là đại diện của khí vận chi tử.

Khí vận chi tử cũng có nghĩa là, họ là nhân vật chính tuyệt đối của một thời kỳ.

Một khi hoàn thành ma luyện, tất sẽ nhận được khí vận gia thân, lợi ích vô cùng!

Nữ Oa muốn thôn phệ bản nguyên chi lực của thế giới này, hoặc là giống như Đế Giang, dựa vào bản nguyên chí bảo để tìm.

Hoặc là làm rối loạn khí vận chi tử trong đó, giúp họ hoàn thành khảo nghiệm của thiên đạo, trong khoảnh khắc thiên đạo gia thân khí vận chi lực, đi dò tìm nơi tồn tại của bản nguyên chi lực, sau đó thu lấy!

Còn có một loại nữa đơn giản và thô bạo hơn, chính là cưỡng ép rút lấy bản nguyên chi lực!

Nữ Oa cũng không ngờ, Bạch Tố Trinh mà mình đi theo lần này, lại cũng là một trong những khí vận chi tử!

Nữ Oa thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy lúc này Pháp Hải tế ra kim bát, dưới ánh phật quang rực rỡ, chiếu rọi khiến sắc mặt Bạch Tố Trinh trắng bệch, dưới chân một cái đuôi xà lúc ẩn lúc hiện, một bộ dáng như sắp lộ ra chân thân.

"Tu vi ngàn năm, cũng chỉ có vậy thôi sao?" Pháp Hải cười lớn, miệng niệm chú, mạnh mẽ hét lớn, "Nam mô A Di Đà Phật!" Ầm!

Kim quang càng thịnh, mạnh mẽ quét xuống.

Bạch Tố Trinh kinh hô một tiếng, cả người trong nháy mắt bị kim quang bao phủ.

"A!" Bạch Tố Trinh đau đớn hét lớn, phật quang thiêu đốt, khiến bản thân vốn đã trọng thương của nàng toàn thân kịch liệt đau đớn.

Dần dần, yêu thân của Bạch Tố Trinh hiện ra, trong kim quang đau đớn không ngừng cuộn mình.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, lúc này vảy trên người Bạch Tố Trinh từng mảng bong ra, cộng thêm thân xà đau đớn quằn quại, cả con xà trông cực kỳ thê thảm.

Đối với tất cả những điều này, Pháp Hải lại không hề động lòng, tay cầm kim bát giơ cao, miệng không ngừng niệm "Nam mô A Di Đà Phật"!

Theo từng tiếng phật âm hạ xuống, kim quang ngày càng mạnh, thân xà của Bạch Tố Trinh lại càng ngày càng nhỏ.

Đợi đến khi Bạch Tố Trinh nhỏ hơn kim bát, đó cũng là lúc nàng

thân tử!

"Ta vốn muốn xem tiềm lực của ngươi, nhưng phật pháp của thế giới này, cũng quá khắc chế yêu tộc rồi đi?" Nữ Oa chau mày hiện thân, ánh mắt nhàn nhạt quét qua người Pháp Hải, "Còn không dừng tay?" Pháp Hải lập tức mở mắt, khó chịu nhìn Nữ Oa, "Ngươi là ai?" Nữ Oa thấy hắn không dừng tay, cũng lười đợi thêm, lập tức giơ tay vẫy một cái.

Vút!

Gió nổi lên, kim quang trong hư không lập tức tiêu tán, kim bát trong tay Pháp Hải cũng bị một lực lớn đánh bay ra ngoài.

Sắc mặt Pháp Hải đại biến, thân mình khẽ động vội vàng chộp lấy kim bát, sắc mặt khó coi lập tức trừng mắt nhìn.

"Hóa ra là đồng đảng của xà yêu!

Tốt, tốt, tốt!" Pháp Hải giận quá hóa cười, "Hôm nay bần tăng sẽ thu cả hai ngươi, trả lại sự thanh tĩnh cho nhân gian!" Pháp Hải vừa dứt lời, chiếc cà sa sau lưng lập tức bay ra, theo phật chú của Pháp Hải niệm lên, cà sa ngày càng lớn, chớp mắt đã bao phủ phạm vi mấy trăm mét.

Phật quang chói mắt từ trên cà sa quét xuống, chiếu rọi cả một vùng không gian thành màu vàng kim.

Cùng với những tiếng phật âm của Pháp Hải trong hư không, nơi đây dường như là thánh địa của Phật môn, trang nghiêm lạnh lùng.

Dưới ánh phật quang, thân thể vốn đã đau đớn của Bạch Tố Trinh không khỏi càng thêm đau đớn.

Chỉ thấy thân xà dài hơn trăm mét đã gần như cuộn thành một vòng.

Vết thương vốn sắp lành trên người cũng vào lúc này không ngừng nứt ra, bắt đầu bắn ra từng tia máu tươi.

"Hợp!" Pháp Hải cong ngón tay điểm một cái.

Hô!

Gió lớn nổi lên, chiếc cà sa trăm trượng lập tức hợp lại từ trên xuống, mục tiêu chính là Bạch Tố Trinh và Nữ Oa.

Nữ Oa ngẩng đầu liếc một cái, trong tay quang mang lóe lên.

Ầm!

Một cơn gió cuồng bạo hơn quét ra ngoài, cả bầu trời phật quang, cả chiếc cà sa bao bọc trong đó, đều trong sát na bay ra ngoài.

Phật pháp mà Pháp Hải tỉ mỉ thi triển, trong nháy mắt bị Nữ Oa phá giải!

Sau khi làm xong một động tác, Nữ Oa bước một bước về phía trước, một chưởng nhẹ nhàng lại một lần nữa đánh ra.

Ầm!

Thân thể Pháp Hải chấn động, cả người liên tục lùi lại, bay ra xa đến cả nghìn mét.

Nữ Oa không hề làm hắn bị thương, cũng không tiếp tục ra tay, chỉ nhàn nhạt nhìn Pháp Hải, "Cút." Một chữ "cút" nhẹ như mây bay gió thoảng, rơi vào tai lại cực kỳ chói tai.

Pháp Hải biết, nữ nhân trước mắt này, căn bản không hề coi Pháp Hải ra gì!

Nhưng trải qua trận chiến vừa rồi, Pháp Hải rõ ràng biết, Nữ Oa vừa rồi đã thủ hạ lưu tình.

Nếu không, chỉ riêng khả năng khống chế lực đạo đẩy lùi hắn

nghìn mét mà không làm bị thương, cũng đủ để xé Pháp Hải thành vô số mảnh vụn!

"Ngươi rốt cuộc là ai!" Pháp Hải sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn Nữ Oa.

Sức mạnh của Nữ Oa không có tính nhận dạng cao, Pháp Hải nhất thời cũng không biết là người, yêu, hay là thần phật.

"Ngươi không cần biết ngô là ai!" Nữ Oa lại nói, "Nhưng nếu ngươi còn không rời đi, ngô tuyệt đối sẽ không lưu thủ nữa!" Pháp Hải sắc mặt phức tạp liếc nhìn Bạch Tố Trinh một cái, cuối cùng cắn răng, thu hồi cà sa rồi độn tẩu đi xa.

Bên kia, Thập Thiên đang giao chiến với Tiểu Thanh cũng bị Pháp Hải gọi đi.

Không còn cách nào khác, thực lực của Nữ Oa thực sự quá mạnh, Pháp Hải biết mình căn bản không có chút sức lực nào để chống đỡ.

Muốn giết Bạch Tố Trinh, cũng phải đợi Nữ Oa không có ở đây mới có thể động thủ!

"Sư phụ, người vừa rồi là ai?" Thập Thiên mặt đầy kinh hãi hỏi.

Vừa rồi tuy đang giao thủ với Tiểu Thanh, nhưng động tĩnh bên này vẫn hoàn toàn lọt vào mắt hắn.

Chỉ thấy, sư phụ Pháp Hải một thân thần thông, lại bị Nữ Oa nhẹ nhàng thổi bay hết.

Trong lúc đó, Pháp Hải như một đứa trẻ, mặc cho Nữ Oa sắp đặt.

Thực lực như vậy, Thập Thiên cả đời mới thấy!

"Vi sư cũng không biết từ đâu chui ra!" Gương mặt Pháp Hải khó coi đến cực điểm.

Lần này không những không thu yêu thành công, ngược lại còn

mất hết mặt mũi!

“Sư phụ, bây giờ chúng ta làm sao?” Thập Thiên hỏi.

Chương 398

"Còn có thể làm sao, một con đại yêu ngàn năm như vậy, lẽ nào để nó gây họa nhân gian?" Pháp Hải lườm Thập Thiên một cái, "Trước tiên ẩn nấp trong bóng tối, đợi nữ nhân kia biến mất, ta lập tức ra tay!" Bây giờ Bạch Tố Trinh đang trong tình trạng bị thương, cơ hội tốt như vậy, Pháp Hải sao có thể bỏ qua?

Hơn nữa, Pháp Hải thân là đệ tử Phật môn, vốn dĩ đã coi việc trảm yêu trừ ma là trách nhiệm của mình.

Bất kể khó khăn gian khổ thế nào, Pháp Hải cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Đây là tín ngưỡng của Pháp Hải!

Bên kia, theo cà sa và phật quang tiêu tán, thân xà to lớn của Bạch Tố Trinh dần dần yên tĩnh lại.

Đau đớn tuy không còn, nhưng vết thương bắn ra trên người lại không ngừng chảy máu tươi.

Trận chiến trước đó với Ma Đạo Thánh Quân, Bạch Tố Trinh đã bị nội thương quá nặng.

Nếu không, Bạch Tố Trinh dù bị phật pháp của Pháp Hải khắc chế, cũng không đến nỗi nhanh chóng rơi vào thế hạ phong như vậy.

Xà yêu tu luyện hai ngàn năm, cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện bắt nạt!

"Đứa trẻ đáng thương!" Trong mắt Nữ Oa không khỏi lộ ra một tia thương hại, lập tức giơ tay vẫy một cái.

Ánh sáng bảy màu lóe lên, từng vết thương trên người Bạch Tố Trinh vào lúc này đều lành lại, ngay cả vô số vảy bong ra cũng nhanh

chóng mọc lại, mang theo ánh sáng bảy màu nhàn nhạt!

Nữ Oa cố ý để lại khí tức trên người nàng, từ nay về sau, Bạch Tố Trinh không chỉ phòng ngự mạnh hơn, khả năng tự chữa lành cũng mạnh hơn trước gấp trăm lần không chỉ.

Giống như vết thương trước mắt, Bạch Tố Trinh chưa đến nửa ngày là có thể trực tiếp khôi phục như cũ.

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, tự nhiên phi thường, đối với người như Bạch Tố Trinh, càng là một cơ duyên to lớn.

Đây cũng là sự khác biệt giữa Nữ Oa và Đế Giang.

Chỉ cần vừa mắt, Nữ Oa không chỉ cứu người mà còn giúp người.

Nhưng nếu Đế Giang ở hiện trường, sợ rằng căn bản sẽ không coi Bạch Tố Trinh ra gì, thậm chí có khi còn một chưởng đánh chết!

Tính cách khác biệt, cũng khiến họ đi trên những đại đạo khác nhau.

Một lát sau, Bạch Tố Trinh hơi mở mắt, "Đây là đâu?" "Đây là chỗ nào, ngươi quên rồi sao?" Nữ Oa cười hỏi.

"Thượng tiên!" Nghe giọng nói, Bạch Tố Trinh lập tức phản ứng, sau đó thấy cơ thể mình đã khôi phục như cũ, trong lòng mừng rỡ lập tức hóa thành hình người.

"Tố Trinh đa tạ thượng tiên nhiều lần cứu mạng, đại ân đại đức, Tố Trinh sợ khó có thể báo đáp!" Bạch Tố Trinh trực tiếp quỳ xuống trong hư không, mặt đầy cảm kích kêu lên.

Lúc này, Bạch Tố Trinh cũng đột nhiên phát hiện sự khác thường của cơ thể, đối với sự cảm kích Nữ Oa, không khỏi càng sâu sắc hơn.

"Đứng lên đi!" Nữ Oa hài lòng gật đầu, Bạch Tố Trinh biết lễ nghi, hiểu thiện ác, quả thật là một nhân tài có thể đào tạo.

Bạch Tố Trinh đứng dậy, nhìn Nữ Oa trước mắt đang đánh giá mình, lập tức có chút căng thẳng, sợ mình có chỗ nào không tốt.

"Bạch Tố Trinh, hôm nay ngô có ý thu ngươi làm ký danh đệ tử, ngươi có bằng lòng không?" Nữ Oa đột nhiên nói.

"Thu ta làm đồ đệ?" Bạch Tố Trinh không khỏi sững sờ, đầu óc trống rỗng.

Thượng tiên mạnh mẽ như Nữ Oa, lại muốn thu mình làm đồ đệ?

Đây là chuyện Bạch Tố Trinh chưa bao giờ nghĩ tới, dù nghe thấy rõ ràng bên tai, phản ứng đầu tiên trong đầu cũng là hoài nghi!

"Sao?

Không bằng lòng?" Nữ Oa hỏi.

"Bằng lòng, Tố Trinh sao có thể không bằng lòng!" Bạch Tố Trinh phản ứng lại, trong lòng cuồng hỉ, vội vàng lại bái phục xuống đất, "Đệ tử Bạch Tố Trinh ra mắt sư phụ!" "Tốt, tốt, tốt, đứng dậy đi!" Nữ Oa mặt đầy hài lòng cười nói.

"Sư phụ, đệ tử còn chưa biết danh hào của sư phụ?" Khi nói câu này, hai tai Bạch Tố Trinh lập tức vểnh lên.

Bạch Tố Trinh cũng muốn biết, Nữ Oa trước mắt này, rốt cuộc là vị đại tiên nào trong truyền thuyết.

Dưới ánh mắt mong đợi của Bạch Tố Trinh, Nữ Oa nhàn nhạt cười, "Ngô danh, Nữ Oa!" Hai chữ Nữ Oa vừa thốt ra, một luồng khí tức hồng hoang nặng nề, tang thương liền theo đó xuất hiện.

Bạch Tố Trinh chỉ cảm thấy thân thể chấn động, hai chữ Nữ Oa liền khắc sâu vào trong đầu.

Cái tên này Bạch Tố Trinh không biết, ngay cả một chút truyền thuyết liên quan cũng không có.

Nhưng Bạch Tố Trinh có một loại trực giác, tất cả mọi thứ trên thế gian này, đều không phải là đối thủ của Nữ Oa.

Nữ Oa dường như là thần sáng thế, vừa có thể sáng thế, cũng có thể hủy thế!

Cảm giác này rất kỳ diệu, nhưng cái tên này, lại dường như mang theo những thông tin này!

"…Ta rốt cuộc đã bái nhân vật nào làm sư phụ a!" Bạch Tố Trinh trong lòng cảm khái, vẻ vui mừng trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Sư phụ càng mạnh, đại biểu cho con đường sau này của Bạch Tố Trinh sẽ càng bằng phẳng.

Trước kia chỉ giao lưu vài lần với Quan Âm Đại Sĩ, đã khiến phật pháp của Bạch Tố Trinh càng thêm tinh thâm, thậm chí trực tiếp đạt đến cảnh giới bán tiên.

Nữ Oa còn lợi hại hơn Quan Âm Đại Sĩ, vậy thành tiên còn khó khăn gì?

"Đã trở thành đệ tử của ngô, lễ ra mắt là phải có!" Nữ Oa trong tay khẽ động, một chiếc gương liền xuất hiện trong tay Bạch Tố Trinh, "Đây là một món đồ chơi nhỏ, có thể công có thể thủ, tuy không đặc biệt lợi hại, nhưng dùng để phòng thân cũng đủ rồi!" "Đa tạ sư phụ!" Bạch Tố Trinh lập tức bái tạ.

"Được rồi, ngươi nên đi hoàn thành chuyện của mình, vi sư đi trước một bước!" Nữ Oa vừa dứt lời, cũng không đợi Bạch Tố Trinh có cơ hội nói chuyện, trực tiếp biến mất tại chỗ.

"Sư phụ!" Bạch Tố Trinh kinh hãi, nhưng quay đầu nhìn lại, đâu còn bóng dáng Nữ Oa?

"Thực lực của sư phụ thật sâu không lường được, chỉ là chưa kịp hỏi, ta rốt cuộc khi nào mới có thể đắc đạo thành tiên?" Bạch Tố

Trinh cười khổ lắc đầu.

Hai ngàn năm tu luyện, vô số lần cứu người cứu thương, Bạch Tố Trinh là vì đắc đạo thành tiên, triệt để thoát khỏi thân yêu, trở thành tiên nhân trên thiên giới!

Nhưng bao nhiêu năm qua, mắt thấy Bạch Tố Trinh sắp cầu chứng đại đạo, kết quả lại sóng này chưa yên sóng khác lại tới.

Cứ thế này, ngược lại khiến Bạch Tố Trinh cảm thấy, con đường đến thành tiên ngày càng xa vời.

Bạch Tố Trinh cất chiếc gương Nữ Oa cho, trong lòng cũng không quá để ý.

Bây giờ điều Bạch Tố Trinh quan tâm, là Tiểu Thanh đã mang theo hai người Hứa Tiên chạy trốn!

Bạch Tố Trinh thân mình khẽ động, lập tức bay đi.

Bạch Tố Trinh đi một mạch, nhưng không hề thấy bóng dáng Tiểu Thanh, khiến gương mặt nàng ngày càng khó coi.

"Lẽ nào đều bị tên hòa thượng kia bắt đi rồi?" Bạch Tố Trinh trong lòng trầm xuống.

Điều này cũng không phải là không có khả năng, cao nhân như Nữ Oa, có ra tay cứu hay không hoàn toàn là xem có vừa mắt Bạch Tố Trinh không.

Nhưng những người khác, Nữ Oa hoàn toàn không có nghĩa vụ phải cứu!

Trong lòng lo lắng, sức mạnh trên người Bạch Tố Trinh đột nhiên bùng phát, tay chộp một cái, một dải lụa trắng quét ra.

"Bạch tỷ tha mạng!" Trong bóng tối, một bóng người nhỏ bé chạy trốn ra, mặt đầy kinh hãi hét lớn.

“Ngươi có thấy muội muội của ta không?” Bạch Tố Trinh lạnh mặt hỏi.

“Bạch tỷ, ta vừa thấy muội muội cô vào Bán Bộ Đa!” Bóng người nhỏ bé nghe chỉ hỏi chuyện, trong lòng lập tức thầm thở phào một hơi.

Bạch Tố Trinh thân là đại yêu hai ngàn năm, danh tiếng ở gần đây rất cao.

Trừ một số rất ít tồn tại, những yêu ma khác về cơ bản đều phải nể mặt Bạch Tố Trinh ba phần.

“Hóa ra đã vào khách sạn Bán Bộ Đa rồi!” Bạch Tố Trinh khẽ gật đầu, không để ý đến hắn nữa, lập tức lao về phía khách sạn Bán Bộ Đa.

Khi Bạch Tố Trinh đến gần, cũng nhanh chóng cảm nhận được khí tức trên người Tiểu Thanh.

Nhìn ra xa, khách sạn Bán Bộ Đa không lớn, cũng có vẻ hơi cũ nát.

Nhưng khách sạn cũ nát này, lại dung nạp ngưu quỷ xà thần của mấy giới, có thể nói là người nào cũng có.

Lúc này, ba người Tiểu Thanh cũng đang ngẩn ngơ trước một chiếc bàn ngoài khách sạn.

“Các ngươi ở đây?” Bạch Tố Trinh đi tới hỏi.

“A?” Tiểu Thanh trước tiên kinh ngạc, sau đó vui mừng kêu lên: “Tỷ tỷ không sao rồi!” “May được cao nhân cứu giúp, may mắn thoát được một kiếp!” Bạch Tố Trinh cười đáp.

Lúc này Bạch Tố Trinh cũng thật may mắn, đi suốt một chặng đường, mỗi lần nguy cấp đều nhờ Nữ Oa ra tay mới được sống.

Nếu không, Bạch Tố Trinh làm sao có thể thoát khỏi tay Ma Đạo

Thánh Quân?

"Vị cao nhân kia thật lợi hại!" Tiểu Thanh cảm thán.

"Thấy Bạch tiểu thư không sao, ta yên tâm rồi!" Hứa Tiên cũng thầm thở phào một hơi.

Sự nguy hiểm trên đường đi, Hứa Tiên đã cảm nhận một cách chân thực.

Nếu không phải Bạch Tố Trinh mấy lần liều chết cứu giúp, Hứa Tiên và Bát Lưỡng sợ đã sớm chết ở Ma Giới!

Vừa cảm thán trong lòng, ánh mắt Hứa Tiên nhìn Bạch Tố Trinh trở nên thân thiết hơn.

Chương 399

Nhìn một lúc, trên mặt Bạch Tố Trinh đột nhiên xuất hiện một vệt hồng.

Giờ phút này Hứa Tiên mới phản ứng lại, có chút ngượng ngùng quay đầu đi.

Bạch Tố Trinh điều chỉnh lại sắc mặt, cười đáp: "Hứa công tử không cần như vậy, là người của nhân gian, tự nhiên phải hộ tống về nhân gian!" "Dù sao, lần này thật sự phải đa tạ hai vị!" Hứa Tiên chắp tay với hai người, "Trước đó lão hòa thượng kia nói hai vị là yêu, chuyện này, dù có đánh chết Hứa Tiên, cũng tuyệt đối không tin!" "Đúng vậy, đúng vậy, người tốt như vậy, rõ ràng là hoạt bồ tát, sao có thể là yêu?" Bát Lưỡng cũng vội vàng hét lớn.

"Hai vị thật biết nói chuyện, hoạt bồ tát thì không dám nhận!" Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh nhìn nhau, hai người trên mặt đều lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ.

Thân là yêu, có thể được người ta gọi là hoạt bồ tát, là vinh hạnh lớn đến nhường nào.

Tất cả, cũng đều là nhờ nỗ lực của bản thân!

"Tỷ tỷ, ta dường như đã thể hội được niềm vui trong đó rồi!" Tiểu Thanh nghịch ngợm lè lưỡi.

"Cứ tiếp tục đi như vậy, sớm muộn gì một ngày, chúng ta đều sẽ đắc đạo thành tiên!" Bạch Tố Trinh vỗ vai Tiểu Thanh.

"Em biết rồi!" Tiểu Thanh lập tức gật đầu.

Có thể thành tiên, ai lại muốn làm yêu?

Tu vi của Tiểu Thanh tuy nông cạn, nhưng trong lòng cũng có cùng

một ý niệm.

"Tỷ tỷ mau nhìn, kia là ai!" Tiểu Thanh đột nhiên khẽ kêu.

Bạch Tố Trinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở bên ngoài khách sạn không xa, hai hòa thượng một già một trẻ đang đi bộ đến.

Không phải ai khác, chính là Pháp Hải và đồ đệ Thập Thiên bị Nữ Oa đuổi đi trước đó!

"Hắn tới đây làm gì?" Bạch Tố Trinh chau mày.

Pháp Hải thân là đệ tử Phật môn, vốn dĩ đã ở phe đối lập với yêu tộc.

Đến đây, tuyệt đối không phải người tốt!

Cùng lúc Pháp Hải hai người vào khách sạn Bán Bộ Đa, vô số ánh mắt bên trong đều lập tức trừng tới.

Pháp Hải bắt yêu nhiều năm, đắc tội với yêu ma càng không biết bao nhiêu.

Lúc này trong khách sạn Bán Bộ Đa, có không ít "người quen cũ" của Pháp Hải!

"Pháp Hải!" Đột nhiên một tiếng quát lạnh, một con vượn khổng lồ toàn thân mọc đầy lông vàng đột nhiên bước ra, "Nơi này không hoan nghênh ngươi, cút ra ngoài!" "Đúng vậy, nơi này không hoan nghênh ngươi!" Càng nhiều yêu ma cùng đứng dậy, hơn hai mươi yêu ma đứng cùng nhau, khí thế cực kỳ kinh người.

"Bần tăng đang tự hỏi các ngươi trốn đi đâu, hóa ra là trốn trong khách sạn Bán Bộ Đa." Đối mặt với sự hung hăng, Pháp Hải lại không hề sợ hãi, ngược lại cười tủm tỉm nhìn họ.

"Còn không ra ngoài, chúng ta nhất định sẽ để ngươi chết ở đây!" Một đám yêu ma lập tức hét lớn.

“Đừng quên, đây là khách sạn Bán Bộ Đa, các ngươi dám động thủ sao?” Pháp Hải cười hỏi.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều khẽ biến.

Đúng vậy, không được động thủ là quy củ của khách sạn Bán Bộ Đa, ai cũng không thể vi phạm.

Trốn ở đây, cũng chính là vì quy tắc đặc biệt này.

Bây giờ tuy kẻ thù gặp mặt, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể ngồi một bên trừng mắt.

“Bần tăng lần này không tìm phiền phức của các ngươi, các ngươi cũng tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng!” Pháp Hải khinh hừ một tiếng, có chút bất mãn nói: “Nếu không, các ngươi cho rằng bần tăng thật sự sợ các ngươi sao?” Vừa dứt lời, Pháp Hải mạnh mẽ vung chiếc cà sa trên người.

Thấy cảnh này, đám yêu ma lần lượt sợ hãi lùi lại mấy bước.

Sự mạnh mẽ của Pháp Hải họ đã tận mắt chứng kiến, đừng thấy đông người, nhưng tất cả gộp lại, thật sự chưa chắc là đối thủ của sư đồ Pháp Hải!

Pháp Hải thấy họ lùi lại, thu hồi ánh mắt rồi quay sang Bạch Tố Trinh, “Chúng ta lại gặp nhau rồi!” “Ngươi đến đây làm gì!” Bạch Tố Trinh mặt đầy cảnh giác nhìn Pháp Hải.

Xem ra, rõ ràng là nhắm vào mình!

“Hai ngươi gây họa cho nhân loại, bần tăng sao có thể không theo?” Pháp Hải trực tiếp đi đến trước mặt Bạch Tố Trinh, một đôi mắt chăm chú nhìn nàng, “Bây giờ không có nữ nhân kia ở đây, bần tăng ngược lại muốn xem, ngươi có thể chạy đi đâu!” “Lão lừa trọc này thật âm hồn không tan!” Tiểu Thanh ở bên cạnh buột miệng chửi.

“Tu vi không sâu, khẩu khí lại không nhỏ!” Pháp Hải lườm một cái, trong mắt hung quang đại phóng, “Nếu không phải nơi này gọi là khách sạn Bán Bộ Đa, hôm nay bần tăng nhất định sẽ chém giết ngươi tại đây!” “Lão lừa trọc, tốt nhất mau chóng rời đi, nếu không đợi ta tung tin ra ngoài, e rằng kẻ thù của ngươi sẽ đến không ngớt!” Tiểu Thanh đột nhiên cười, “Ngươi có thể đánh mười, hai mươi người, lẽ nào có thể đánh năm mươi, một trăm người?” Sắc mặt Pháp Hải khẽ biến, lập tức trở nên khó coi.

Lời của Tiểu Thanh không sai chút nào, kẻ thù của Pháp Hải không ít.

Đặc biệt nơi này gần Ma Giới, yêu ma ở đây càng nhiều.

Tùy tiện triệu tập một số yêu ma, Pháp Hải có mạnh đến đâu, nhất thời cũng khó chống lại.

Thấy Pháp Hải bị lép vế, Tiểu Thanh sảng khoái cười lớn, “Sao không tiếp tục kiêu ngạo đi!” Tiếng cười lớn của Tiểu Thanh khiến Pháp Hải cực kỳ khó chịu, nhưng lại không thể phản bác.

Những yêu ma xung quanh, lúc này cũng lập tức phản ứng.

Đánh không lại, lẽ nào không thể gọi người sao?

Chỉ cần số lượng yêu ma đủ nhiều, đừng nói là Pháp Hải, ngay cả tiên nhân thật sự cũng có thể xử lý!

Thấy cảnh này, Pháp Hải chau mày, lập tức hét với Hứa Tiên: “Nơi này ngươi nên biết, người ở đây chắc cũng đoán ra được đại khái, còn không mau cùng ta rời đi?” Mục đích Pháp Hải đến đây là muốn mang Hứa Tiên và Bát Lưỡng đi.

Thân là người Phật môn, Pháp Hải giống như Bạch Tố Trinh, đều coi việc cứu người là trách nhiệm của mình.

Ở khách sạn Bán Bộ Đa, dù là Pháp Hải hay Bạch Tố Trinh, đều

không thể động thủ.

Pháp Hải cũng nhân tiện cứu Hứa Tiên đi trước, để tránh bị hai người Bạch Tố Trinh làm hại.

"Tại sao tôi phải đi cùng ông?" Chưa đợi Hứa Tiên mở miệng, Bát Lưỡng đã mặt đầy bất mãn trừng mắt nhìn Pháp Hải.

Bạch Tố Trinh vì cứu họ mà mấy lần suýt mất mạng.

Ai thật lòng tốt với mình, sao lại không biết?

"Bần tăng đã nói bao nhiêu lần rồi, họ là yêu, bất cứ lúc nào cũng sẽ hại tính mạng của các ngươi!" Pháp Hải chau mày, có chút lo lắng hét lớn.

Thời gian cấp bách, nếu tiếp tục đợi, yêu ma xung quanh sợ sẽ càng ngày càng đông!

"Ta thấy ông mới là yêu ấy?" Bát Lưỡng sắc mặt bất mãn trừng mắt nhìn Pháp Hải.

"Đúng vậy, ngươi mới là yêu, tính mạng trên tay ngươi, không có một trăm cũng có tám mươi!" Yêu ma xung quanh lập tức lên tiếng hét lớn.

Yêu không phải tất cả đều là kẻ giết chóc, trong đó không ít yêu ma, số mạng trên tay thật sự chưa chắc đã nhiều bằng Pháp Hải.

Chỉ là Pháp Hải mượn danh nghĩa bắt yêu, vì dân trừ hại, nhưng thực tế, có phải là hại hay không, Pháp Hải sao có thể quan tâm?

Trong mắt hắn, yêu ma là đại danh từ của cái hại!

"Lũ yêu ma các ngươi, cũng dám gọi bần tăng là yêu?" Pháp Hải lập tức đại nộ.

"Ta thấy ngươi là yêu!" Bát Lưỡng cũng hét theo.

“Thật sự không đi?” Pháp Hải lại hỏi.

“Tự nhiên không đi!” Hứa Tiên cuối cùng cũng mở miệng.

“Được!

Vậy sinh tử của các ngươi, bần tăng cũng không quản được nữa!” Pháp Hải vung tay áo, gọi Thập Thiên một tiếng, lập tức đi ra ngoài.

Bây giờ tình hình này, không cho phép Pháp Hải ở đây lâu.

Đi ra khỏi cửa, sự thật giống như Pháp Hải dự liệu, xung quanh quả nhiên có thêm không ít yêu ma.

Nhưng Pháp Hải dù sao cũng là người phật pháp tinh thâm, đi suốt một chặng đường, yêu ma trong bóng tối lại không một kẻ nào dám ló mặt.

Nguyên nhân là vì không có nắm chắc hạ được Pháp Hải.

Pháp Hải cũng không dám ở đây bắt yêu, mang theo Thập Thiên nhanh chóng rút khỏi nơi này.

Nhưng Pháp Hải không hề có ý định từ bỏ, sau khi rút khỏi khách sạn Bán Bộ Đa, Pháp Hải mang theo Thập Thiên lại lặng lẽ ẩn nấp, trốn ở bên ngoài khách sạn, cẩn thận quan sát động tĩnh của Bạch Tố Trinh và những người khác.

Bất kể Hứa Tiên hai người nghĩ thế nào, Pháp Hải cũng tuyệt đối không để họ rơi vào tay Bạch Tố Trinh.

Con Bạch Tố Trinh này, Pháp Hải cũng đã quyết tâm phải giết, dù Phật Tổ có đến cũng không cản được!

“Tỷ tỷ, Pháp Hải kia xem ra sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta, lúc này sợ đang ở bên ngoài chờ chúng ta rồi!” Tiểu Thanh mặt đầy lo lắng hỏi: “Chúng ta nên làm gì?” “Không cần lo lắng, bây giờ Pháp Hải đang đau đầu trốn tránh yêu ma, chúng ta rời đi bây giờ là đúng

lúc!” Bạch Tố Trinh cười nói.

“Nhưng… thương thế của tỷ tỷ?” Tiểu Thanh mặt đầy do dự.

“Yên tâm đi, thương thế của ta đã hoàn toàn khôi phục!” Bạch Tố Trinh cười cười.

“Cái gì!

Khỏi rồi?” Tiểu Thanh mặt đầy khó tin.

Trước đó Bạch Tố Trinh bị thương nặng thế nào, Tiểu Thanh sao lại không biết.

Khôi phục nhanh đến mấy cũng phải mất ít nhất nửa tháng.

Chương 400

Kết quả mới chưa đến nửa canh giờ đã hoàn toàn khôi phục?

Lừa quỷ à!

Tiểu Thanh căn bản không tin!

"Thật sự khôi phục rồi, lần này ta lại gặp vị thượng tiên kia, cũng chính là người đã cứu ta!" Bạch Tố Trinh nhắc đến Nữ Oa, trên mặt lập tức hiện ra vẻ tôn kính.

"Hóa ra là vậy!" Trên mặt Tiểu Thanh lập tức lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Giống như Bạch Tố Trinh, vừa được Quan Âm Đại Sĩ điểm hóa, lại được thượng tiên thần bí cứu giúp.

Tiểu Thanh thì chỉ có một mình Bạch Tố Trinh.

"Được rồi, việc không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ rời đi, cũng tiện đưa Hứa công tử nhanh chóng về nhân gian!" Bạch Tố Trinh đứng dậy.

Mấy người kia lập tức hiểu ý, đi theo Bạch Tố Trinh ra ngoài.

Điều Bạch Tố Trinh không biết là, Pháp Hải căn bản không hề đi.

Trong khoảnh khắc Bạch Tố Trinh xuất hiện, lập tức bị Pháp Hải phát giác.

Pháp Hải cũng không dám động thủ ở đây, lặng lẽ đi theo Bạch Tố Trinh suốt một chặng đường.

Trên đường tuy có không ít yêu ma, nhưng Bạch Tố Trinh thân là bán tiên, những yêu ma kia căn bản không dám có nửa phần ý đồ xấu.

Hữu kinh vô hiểm, sau một canh giờ, bốn người Bạch Tố Trinh

cuối cùng cũng đi ra khỏi biên giới nhân gian.

Xuất hiện trước mắt là bầu trời trong xanh và chim hót hoa thơm.

Giờ phút này, sự u ám bao trùm trước mắt cũng trong khoảnh khắc tan biến.

"Hứa Tiên ở đây xin đa tạ hai vị tiểu thư!" Hứa Tiên lập tức bái tạ.

"Đúng vậy, đúng vậy!

Bát Lưỡng không biết nói chuyện, nhưng đại ân đại đức của hai vị, Bát Lưỡng nhất định sẽ báo đáp!" Bát Lưỡng cũng gật đầu lia lịa.

Sự nguy hiểm trên đường đi họ biết, Bạch Tố Trinh mấy lần xả thân cứu giúp, cũng đã hoàn toàn cảm động hai người.

"Được rồi, đây là nhân gian rồi, hai người mau mau rời đi đi!" Bạch Tố Trinh cười xua tay.

"Nhưng…" Hứa Tiên do dự một lúc rồi nói: "Bạch tiểu thư và ma đầu kia đã kết thù oán, lúc này sợ không thể quay về được nữa rồi?" "…" Bạch Tố Trinh có chút bất đắc dĩ gật đầu.

Ma Giới là thiên hạ của Ma Đạo Thánh Quân, Bạch Tố Trinh đã kết oán với hắn, tự nhiên cũng không còn chỗ cho nàng ở Ma Giới.

"Nếu đã như vậy, Hứa Tiên thỉnh cầu hai vị đến nhà ta ở, ta cũng tiện báo đáp ơn cứu mạng của hai vị!" Hứa Tiên mặt đầy chân thành thỉnh cầu.

"Như vậy không tốt lắm đâu?" Bạch Tố Trinh mặt cười đỏ ửng.

Một nữ tử, sao lại tiện đến nhà một nam tử ở?

"Hứa công tử không phải là muốn lấy thân báo đáp chứ?" Tiểu Thanh nghịch ngợm đột nhiên kêu lên.

“Con bé này!” Bạch Tố Trinh lập tức lườm Tiểu Thanh một cái.

Đúng lúc này, gương mặt Hứa Tiên lại lập tức đỏ bừng.

“Được rồi, được rồi, đi cùng chúng ta đi!

Dù sao các ngươi cũng tạm thời không có chỗ nào để đi mà?” Bát Lưỡng xua tay nói.

“Bạch Tố Trinh!

Lẽ nào ngươi không biết, người và yêu khác biệt, không thể kết hợp sao!” Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên, bóng dáng của Pháp Hải và Thập Thiên từ trong bóng tối từ từ bước ra.

Họ đi rất chậm, như thể hoàn toàn không sợ Bạch Tố Trinh sẽ chạy thoát.

“Hắn chưa đi!” Sắc mặt Bạch Tố Trinh lập tức trầm xuống.

Ai cũng không ngờ, sư đồ Pháp Hải hai người lại đi theo suốt!

Không sợ bị yêu ma phát hiện, sau đó bị vây công sao?

“Bạch Tố Trinh, muốn thành đại sự, sao có thể không làm chuyện mạo hiểm?” Pháp Hải nhàn nhạt cười, mặt đầy tự tin đi đến trước mặt mấy người, “Hôm nay có bần tăng ở đây, hai ngươi, định sẵn phải chết ở đây!” “Vị cao tăng này, không biết vì sao nhất định phải bắt họ?” Hứa Tiên dang hai tay trực tiếp chắn trước mặt Bạch Tố Trinh, mặt đầy cảnh giác trừng mắt nhìn Pháp Hải.

“Bần tăng đã nói vô số lần, họ là yêu!” Pháp Hải chau mày, “Nhưng bần tăng cũng không trách ngươi, với yêu pháp của Bạch Tố Trinh, thi chủ không nhìn ra cũng là bình thường!” Pháp Hải nói xong, lại nhìn về phía Bạch Tố Trinh, “Hôm nay, bần tăng sẽ cho ngươi thấy bộ mặt thật của Lư Sơn!” Vừa dứt lời, chiếc cà sa trên người Pháp Hải trong nháy mắt bay ra.

Cà sa gặp gió liền lớn, chớp mắt hóa thành trăm trượng, trực tiếp bao phủ cả một vùng hư không.

Cùng lúc đó, vô tận kim quang trong nháy mắt quét xuống.

Vút!

Ánh sáng kịch liệt tuôn ra, loại lực lượng khắc chế bẩm sinh đó, lập tức khiến sắc mặt Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh đại biến.

Không dám chậm trễ, vội vàng thúc giục yêu thuật, một luồng ánh sáng trắng và một luồng ánh sáng xanh trong nháy mắt hiện ra.

Tuy nhiên, yêu pháp tuy không tồi, nhưng phật quang lại quá khắc chế yêu ma chi lực.

Chỉ một lát sau, sự khó chịu trên người khiến họ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đặc biệt là thân yêu của họ, dường như có thể hiện hình bất cứ lúc nào.

Bạch Tố Trinh đã như vậy, Tiểu Thanh lại càng thê thảm hơn!

Cứ tiếp tục như vậy, Bạch Tố Trinh có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng Tiểu Thanh chắc chắn không thể chống đỡ được.

Ánh mắt Bạch Tố Trinh lóe lên, thân mình lập tức bay lên không.

Bạch Tố Trinh kiếm chỉ điểm một cái, hư không đột nhiên bùng phát vô tận bạch quang.

Bạch quang lưu chuyển ra bốn phía, từng đạo từng đạo nhập vào trong cà sa.

Theo bạch quang nhập vào, phật quang lập tức giảm yếu đi một chút, nhưng phật quang vẫn rực rỡ!

Với pháp lực của Bạch Tố Trinh, hoàn toàn đủ để đấu với Pháp

Hải một trận bất phân thắng bại.

Nhưng Pháp Hải chỉ muốn làm hai người hiện hình, lại có pháp khí Phật giáo trong tay, Bạch Tố Trinh gần như không có cách nào.

Mắt thấy Tiểu Thanh sắp hiện hình, sắc mặt Bạch Tố Trinh hoảng hốt, quay tay lấy ra pháp bảo Nữ Oa cho.

"Nguyên Dương Kính?" Bạch Tố Trinh liếc nhìn mấy chữ trên gương, pháp lực thúc giục, lập tức chĩa chiếc gương vào phật quang trong hư không.

Ầm!

Từ thân kính, đột nhiên bùng phát kim quang chói mắt.

Nó còn thuần túy hơn cả phật quang, chỉ trong một sát na, phật quang tiêu tán, cà sa bị hủy.

Tất cả mọi thứ trong trời đất, chỉ còn lại kim quang rực rỡ, cùng với uy thế kinh thiên của pháp bảo!

"Sao có thể!" Pháp Hải sắc mặt khó coi kinh hô.

Chiếc cà sa này là chí bảo truyền thừa của Kim Sơn Tự, pháp khí của các đời trụ trì Phật môn.

Bao nhiêu năm qua, theo sự gia trì phật pháp của từng vị đắc đạo cao tăng, chiếc cà sa này sớm đã sản sinh phật tính, là khắc tinh của vạn yêu trong thiên hạ.

Ngay cả đối mặt với Ma Đạo Thánh Quân trong truyền thuyết, Pháp Hải cũng có nắm chắc dùng nó để khắc chế một hai!

Thật là một món pháp bảo đáng sợ, vậy mà có thể trực tiếp thiêu hủy cà sa đắc đạo của Kim Sơn Tự!

Đây là sức mạnh gì chứ?

Lại là pháp bảo cấp bậc nào?

Còn nữa...

Bạch Tố Trinh rõ ràng đã bị thương nặng, vì sao lại hồi phục như lúc ban đầu?

Lẽ nào...

Trong đầu Pháp Hải, bóng hình người phụ nữ kia lại đột nhiên hiện lên.

Pháp Hải không nhận ra, thậm chí chưa từng nghe nói tới.

Nhưng người phụ nữ kia chỉ đứng đó, tuy chỉ nhẹ nhàng ra tay một lần, nhưng cảm giác mang lại cho Pháp Hải còn đáng sợ hơn cả Quan Âm Đại Sĩ.

Pháp Hải cũng không biết, Bạch Tố Trinh rốt cuộc có bối cảnh lớn đến đâu, mà lại có cao nhân như vậy tương trợ!

Không chỉ Pháp Hải kinh ngạc, ngay cả Bạch Tố Trinh đang cầm Nguyên Dương Kính trong tay lúc này cũng không khỏi ngây người.

Uy lực của Nguyên Dương Kính hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của nàng!

Chương 401

Chỉ một kích đã hủy đi cà sa, đây là chuyện Bạch Tố Trinh chưa từng dám nghĩ tới.

Có pháp bảo này trong người, Bạch Tố Trinh thậm chí còn có lòng tin đi chiến một trận với Ma Đạo Thánh Quân kia!

Nhưng bảo vật này tuy lợi hại, nhưng tốc độ thôn phệ pháp lực cũng cực kỳ nhanh.

Bạch Tố Trinh mới chỉ đơn giản vung ra một kích, vậy mà đã trực tiếp nuốt chửng gần một nửa pháp lực của nàng.

Cũng có nghĩa là, Bạch Tố Trinh chỉ có thể sử dụng pháp bảo này hai lần trong thời gian ngắn!

Nhưng chỉ hai lần, uy lực phát huy ra cũng đủ để Bạch Tố Trinh đối kháng với tất cả kẻ địch.

Tùy tiện ban cho một món pháp bảo đã có uy lực như vậy, Nữ Oa phải ở cảnh giới nào chứ?

Bạch Tố Trinh không biết, nhưng bây giờ có bảo vật này trong tay, nàng hoàn toàn không đặt Pháp Hải vào mắt.

"Không đi sao?" Bạch Tố Trinh xoay mặt kính, trực tiếp nhắm vào Pháp Hải.

"Bần tăng muốn xem xem, ngươi rốt cuộc mạnh đến đâu!" Pháp Hải không chịu thua, tay vừa động, kim bát và phật châu lập tức hiện ra.

Kim bát bay lên trời, trong nháy mắt hóa thành khổng lồ trăm trượng úp xuống.

Phật châu trong tay thì không ngừng xoay chuyển, đồng thời miệng niệm chú, từng đạo phật quang từ trong phật châu chảy ra, chiếu rọi cả người Pháp Hải như một vị Phật Tổ.

"Hừ!" Bạch Tố Trinh hừ lạnh một tiếng, tay cầm Nguyên Dương Kính đột ngột đẩy tới.

Oanh!

Kim quang lại xuất hiện, ánh sáng chói mắt trong nháy mắt tràn ngập cả không gian.

Kim bát còn chưa rơi xuống đã bị dư ba của kim quang đánh bay ra ngoài.

Chưa kịp rơi xuống đất, trên thân bát đã xuất hiện từng vết nứt, sau đó vỡ tan thành vô số mảnh vụn.

Sắc mặt Pháp Hải thoáng qua một tia đau lòng, trong lòng tức giận, một chưởng mạnh mẽ đánh ra.

"Phục Ma Ấn!" Oanh!

Một bàn tay khổng lồ màu vàng cuốn ra, không hề yếu thế lao về phía kim quang.

Tuy nhiên, hai bên vừa mới tiếp xúc, toàn lực một kích của Pháp Hải đã bị nhấn chìm trong kim quang trong nháy mắt, không gây ra một gợn sóng nào.

Kim quang quét qua, thẳng tắp đánh vào trước người Pháp Hải.

Những lớp phật quang trên người hắn chỉ chống cự được chưa đến nửa giây.

Oanh!

Kim quang bắn ra tứ phía, điên cuồng xạ về bốn hướng.

Thân hình Pháp Hải cũng vào lúc này bay ngược ra ngoài.

Bay xa đến trăm mét, Pháp Hải mới nặng nề rơi xuống đất.

Chưa kịp đứng dậy, hắn đã phun ra từng ngụm máu tươi, toàn thân trở nên suy nhược, đau đớn không chịu nổi.

Kinh mạch và xương cốt toàn thân Pháp Hải đều đã vỡ nát dưới kim quang!

"Sư phụ!" Thập Thiên kinh hãi, vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy thảm trạng của Pháp Hải, Thập Thiên suýt nữa đã khóc.

Từ khi Thập Thiên quen biết Pháp Hải, chưa bao giờ thấy hắn rơi vào tình cảnh này.

"Vi sư không sao, mau đỡ vi sư dậy, chúng ta mau chạy!" Pháp Hải lo lắng hét lên.

Thập Thiên không dám chậm trễ, vội vàng đỡ Pháp Hải dậy, kéo hắn chạy về phía xa.

"Có đuổi theo không?" Pháp Hải lo lắng hỏi.

"Không có, hình như nàng ta không có ý định truy sát chúng ta!" Thập Thiên lắc đầu.

"Vậy thì tốt, dừng lại nghỉ ngơi!" Pháp Hải vẻ mặt đau đớn ngồi xuống đất, lập tức vận công điều dưỡng.

Trận chiến vừa rồi, vết thương của Pháp Hải thật sự quá nặng.

Nếu không phải vì pháp lực của Pháp Hải cũng không thấp, e rằng hắn đã giống như mấy món pháp khí kia, trực tiếp vẫn lạc tại đây.

Dù vậy, một trận chiến này Pháp Hải cũng tổn thất nặng nề.

Vết thương tạm không nói, chỉ riêng pháp khí đã mất đến hai món!

Hai vật này đều là bảo vật trấn tự của Kim Sơn Tự, giờ lại mất

trong tay hắn, Pháp Hải làm sao đối mặt với tiên sư?

Mất đi pháp khí, cũng tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của Kim Sơn Tự!

Lúc này trong lòng Pháp Hải cũng không phục, Bạch Tố Trinh rõ ràng chỉ là một con yêu, vì sao lại có pháp bảo lợi hại như vậy?

Từ xưa tà không thắng chính, nhưng bây giờ Pháp Hải lại bị Bạch Tố Trinh áp đảo.

Nếu để Bạch Tố Trinh gây hại nhân gian, thì thiên hạ thương sinh phải làm sao?

Pháp Hải trong lòng vừa có ý niệm, lập tức mở to mắt, "Thập Thiên!

Sắp xếp đi, mời tất cả phật môn trung nhân trong ngũ hồ tứ hải, toàn bộ tập trung tại Kim Sơn Tự, thương thảo đại kế hàng yêu!" "Vâng!" Thập Thiên khẽ gật đầu.

"Sao còn không mau đi?" Pháp Hải nhíu mày.

"Sư phụ, người bị trọng thương, đệ tử sao có thể rời đi?" Thập Thiên hỏi lại.

"Vi sư không sao, đám tiểu yêu thông thường không làm gì được vi sư, mau đi đi!" Cuối cùng, Pháp Hải đột nhiên quát lớn.

Thập Thiên không dám cãi lời, nhìn sâu vào Pháp Hải một cái, có chút không tình nguyện chạy đi.

Nhìn bóng lưng Thập Thiên rời đi, gương mặt Pháp Hải mới giãn ra.

Thua một lần trong tay Bạch Tố Trinh, Pháp Hải cảm thấy đặc biệt oan uổng.

Nếu không phải vì người phụ nữ kia xuất hiện, Bạch Tố Trinh đã

sớm bị Pháp Hải thu vào trong kim bát.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, kim bát không còn, cà sa cũng không có, lại rước lấy một thân thương tích!

Pháp Hải không cam lòng, sao có thể để Bạch Tố Trinh được yên?

Bất kể là vì dân trừ hại hay vì tư niệm trong lòng, Pháp Hải tuyệt đối sẽ không buông tha Bạch Tố Trinh.

Lần này, Pháp Hải cũng phải triệu tập đệ tử phật môn trong thiên hạ, muốn liên hợp sức mạnh của tất cả phật môn, cùng nhau bắt lấy Bạch Tố Trinh!

Pháp Hải không tin, tất cả đệ tử phật môn hợp lại, có thể không đánh thắng được một con yêu Bạch Tố Trinh?

"Bạch Tố Trinh, bần tăng sớm muộn gì cũng sẽ quay lại!" Pháp Hải nhìn sâu về phía sau, sau đó lập tức nhắm chặt hai mắt, tĩnh tâm hồi phục.

Điều Pháp Hải không biết là, lúc này xung quanh hắn đã tụ tập không ít yêu ma.

Giống như Pháp Hải, chúng đều lặng lẽ theo sau, chuẩn bị đợi Bạch Tố Trinh và Pháp Hải lưỡng bại câu thương rồi mới ra tay giết địch.

Bây giờ Pháp Hải đang bị thương nặng, Thập Thiên lại rời đi, cơ hội của chúng cuối cùng cũng đã đến!

Chỉ thấy trên bãi cỏ, một ma ảnh gần như hư ảo lặng lẽ tiến về phía trước.

Hắn rất cẩn thận, đi cũng rất chậm.

Mất mấy phút sau, ma ảnh mới đến trước mặt Pháp Hải, sau đó giơ ma trảo hung hăng đâm xuống.

Mắt thấy sắp đâm trúng Pháp Hải, đôi mắt đang nhắm chặt của hắn đột nhiên mở ra, phật châu trong tay mạnh mẽ đón đỡ.

Ma ảnh kinh hãi, nhưng muốn lùi lại đã không kịp!

Ma trảo và phật châu vừa va chạm, thân thể ma ảnh như bị điện giật co rụt lại, sau đó không chút do dự liên tục lùi về sau.

"Yêu ma to gan, dám tập kích bần tăng!" Pháp Hải sắc mặt khó coi tức giận hét lớn.

Thực ra lúc này trong lòng Pháp Hải cũng đã hoảng hốt, nếu không phải trước khi chết hắn cảm giác được một tia khác thường, lần này Pháp Hải thật sự đã chết ở đây!

Vết thương trên người không chỉ làm thực lực Pháp Hải bị tổn hại, mà ngay cả năng lực cảm tri cũng suy giảm vô hạn!

"Hắc hắc, Pháp Hải, bây giờ ngươi thân mang trọng thương, đồ đệ cũng không có ở đây, ngày chết của ngươi đã đến!" ma ảnh cười quái dị.

"Chỉ bằng ngươi?" Pháp Hải khinh thường cười lạnh.

Pháp Hải tuy thân mang trọng thương, nhưng dựa vào pháp lực còn sót lại trên người, cộng thêm uy lực của pháp khí, dù không giết được ma ảnh, cũng hoàn toàn có thể tự vệ!

"Ngươi tưởng chỉ có một mình ta sao?" ma ảnh cũng cười lạnh.

Chương 402

Lời này vừa dứt, từ xung quanh đột nhiên xuất hiện đủ loại yêu ma.

Cẩn thận đếm lại, vậy mà có đến hơn năm mươi tên!

Nhiều yêu ma như vậy, đừng nói là Pháp Hải bị thương nặng, ngay cả Pháp Hải thời kỳ toàn thịnh, đối phó cũng cực kỳ khó khăn.

Giờ khắc này, một gương mặt của Pháp Hải cũng trở nên khó coi.

Pháp Hải cuối cùng cũng cảm nhận được, khi bị thương mà gặp phải truy sát thì tuyệt vọng và không cam lòng đến mức nào.

Nếu Pháp Hải ở thời kỳ toàn thịnh, bọn chúng sao dám làm loạn?

Nhưng đáng tiếc, tất cả đều không có nếu như, lúc này Pháp Hải xác thực đã bị thương nặng, cũng xác thực bị truy sát!

Với thù oán ngày xưa với Pháp Hải, bọn chúng tuyệt đối sẽ không có chút lưu tình nào.

"Hết cách rồi sao?" ma ảnh cười lớn nói: "Gây sự với ai không tốt, lại cứ đi chọc vào Bạch Tố Trinh kia, lẽ nào ngươi không biết, ngay cả Ma Đạo Thánh Quân cũng vì nàng ta mà bế quan không ra ngoài sao?" "Chuyện gì vậy?" Pháp Hải trực tiếp kinh ngạc.

Ma Đạo Thánh Quân là nhân vật cỡ nào, đó là cường giả cùng cấp bậc với Quan Âm Đại Sĩ.

Thực lực của hắn thậm chí còn vượt xa Quan Âm Đại Sĩ.

Một người như vậy, vì sao lại vì Bạch Tố Trinh mà bế quan không ra ngoài?

Lẽ nào?

Trong đầu Pháp Hải đột nhiên hiện lên bóng hình của Nữ Oa.

Nếu nói ai có thể dọa Ma Đạo Thánh Quân không dám lộ diện, nhất định là nàng ta!

Đáng ghét!

Nghĩ đến đây, trong lòng Pháp Hải lại khó chịu.

Lại là nàng ta!

Một người không biết từ đâu xuất hiện, vậy mà lại giúp đỡ Bạch Tố Trinh như vậy.

Nếu nàng ta vẫn luôn âm thầm bảo vệ, thì ai có thể đối phó được Bạch Tố Trinh?

Đến lúc đó triệu tập toàn bộ đệ tử phật môn, Nữ Oa vừa xuất hiện, chẳng phải cũng sẽ toàn bộ thất bại sao?

Pháp Hải lắc đầu vứt bỏ chuyện này, lúc này không phải là lúc suy nghĩ những chuyện đó.

Việc cần làm trước mắt của Pháp Hải là làm sao thoát khỏi tay đám yêu ma này!

"Huynh đệ, đừng nói nhảm với tên lừa trọc này nữa, trước hết giết hắn rồi nói!" ma ảnh đột nhiên hét lớn.

"Giết!" Tiếng gầm giận dữ rung trời vang lên, tất cả yêu ma, vào giờ khắc này toàn bộ lao về phía Pháp Hải.

"Tìm chết!" Pháp Hải trong lòng tuy kinh hãi, nhưng bề ngoài không có chút hoảng loạn nào, tay vừa động, trong nháy mắt giật đứt dây phật châu.

Hưu hưu hưu!

Ba mươi sáu hạt phật châu, hóa thành ba mươi sáu luồng kim

quang bắn ra.

Thấy vậy, đám yêu ma sắc mặt kinh hãi, từng tên đều không dám chống cự mà lùi lại né tránh.

Những yêu ma không kịp né tránh, trong khoảnh khắc bị phật châu đánh trúng thân thể, gần như tức thì hóa thành một vũng máu, một mạng toi đời!

Những yêu ma còn lại thấy vậy, đâu còn dám đối đầu với phật châu, sợ hãi lần lượt lùi ra sau.

Thế công hung hăng, bị Pháp Hải một chiêu đã đẩy lùi.

Sau một trận chiến, từ hơn năm mươi yêu ma ban đầu, cũng chỉ còn lại bốn mươi tên!

Lúc này sắc mặt của đám yêu ma này đều cực kỳ khó coi, không ai ngờ rằng, Pháp Hải thân mang trọng thương, vậy mà có thể bộc phát ra uy năng như vậy.

Điều này khiến chúng ném chuột sợ vỡ bình, nhất thời không dám tiến lên nữa.

"Mọi người đừng hoảng!" ma ảnh đột nhiên hét lớn, "Pháp Hải đã là nỏ mạnh hết đà, vừa rồi có thể là công kích cuối cùng của hắn, chúng ta xông lên lần nữa, bắt lấy Pháp Hải!" Ma ảnh vừa dứt lời, nhưng lại không có một yêu ma nào dám xông lên.

Không có cách nào, ai cũng quý mạng mình, bắt nạt kẻ yếu thì ai cũng nhanh hơn ai.

Nhưng nếu phải đi nộp mạng, ai lại tình nguyện lên trước?

"Không có gan lên sao!" Pháp Hải hừ lạnh một tiếng, trên mặt không có nửa phần sợ hãi.

"Được!

Ta muốn xem xem, Pháp Hải ngươi có bản lĩnh gì!" ma ảnh cười lạnh, trong nháy mắt lao tới.

Đồng tử Pháp Hải co rụt lại, mắt thấy ma ảnh sắp đến gần, hắn liền lăn một vòng, vừa vặn tránh được đòn tấn công của ma ảnh.

Thấy cảnh này, ai mà không biết Pháp Hải đã không còn sức chống cự?

Đám yêu ma vừa rồi còn sợ hãi không dám tiến lên, toàn bộ lại xông tới.

Thấy cảnh này, trong mắt Pháp Hải không khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Giờ khắc này, Pháp Hải xác thực không còn chút pháp lực nào, cũng không có phương pháp bảo mệnh.

Càng lúc càng gần, sự không cam lòng trong lòng Pháp Hải càng nhiều.

Nếu không phải vì người phụ nữ kia, Pháp Hải sao lại rơi vào tình cảnh này?

Ngay lúc Pháp Hải tuyệt vọng, từ trên hư không, đột nhiên có vô tận phật quang chiếu xuống.

Hầu như cùng lúc đó, tất cả yêu ma đang xông về phía Pháp Hải đều dừng lại động tác, lần lượt ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên hư không, một nữ tử đoan trang chân đạp liên đài, đầu đội hào quang đang từ từ hạ xuống.

Phật quang kia, cũng chính là từ trên người nàng chiếu rọi ra.

"Quan Âm Đại Sĩ!

Mau chạy!" một yêu ma kinh hô một tiếng, hoảng hốt cuồng chạy.

Chỉ trong nháy mắt, đám yêu ma vừa rồi còn kiêu ngạo, không còn lại một tên nào!

"Pháp Hải đa tạ Quan Âm Đại Sĩ cứu mạng!" Pháp Hải thầm thở phào một hơi, trong lòng vô cùng may mắn.

Nếu Quan Âm Đại Sĩ chậm thêm nửa giây, hôm nay Pháp Hải đã phải bỏ mạng ở đây!

"Pháp Hải, sao ngươi lại rơi vào tình cảnh này?" Quan Âm Đại Sĩ nhíu mày.

"Là vì Bạch Tố Trinh!" Pháp Hải hận hận nói.

"Bạch Tố Trinh?" Quan Âm Đại Sĩ càng kinh ngạc.

Quan Âm Đại Sĩ từng có duyên gặp Bạch Tố Trinh vài lần, với thực lực của nàng ta, sao có thể đánh Pháp Hải ra nông nỗi này?

"Là nàng ta!" Pháp Hải sắc mặt khó coi nói: "Cũng không biết con tiện tỳ đó từ đâu có được một món pháp khí, chỉ cần vừa ra tay, cà sa và kim bát của đệ tử, toàn bộ đều bị hủy hết!" "Ồ?" Quan Âm Đại Sĩ càng nhíu mày chặt hơn.

Pháp khí Phật môn chuyên khắc chế yêu tộc.

Bạch Tố Trinh tuy đã là cảnh giới bán tiên, nhưng đó cũng chỉ là tâm cảnh, trước khi trở thành tiên nhân, trong cơ thể đều là yêu pháp.

Trong tình huống bị khắc chế, Bạch Tố Trinh vậy mà có thể dùng pháp bảo đánh hủy pháp khí Phật môn?

Vậy thì, đó rốt cuộc là pháp bảo cấp bậc nào?

"Rốt cuộc là chuyện gì!" Quan Âm Đại Sĩ có chút lo lắng hỏi.

Chuyện này quá kỳ lạ, Quan Âm Đại Sĩ cũng phải điều tra cho rõ ràng.

Pháp Hải không dám chậm trễ, vội vàng kể lại toàn bộ sự việc.

Đặc biệt là chuyện liên quan đến Nữ Oa, Pháp Hải gần như biết gì nói nấy, ngay cả những phỏng đoán của mình cũng nói ra hết.

Nghe xong những lời này, sắc mặt Quan Âm Đại Sĩ lập tức trầm xuống.

Người có thể khiến Bạch Tố Trinh trong nháy mắt hồi phục thương thế, ban cho một món pháp bảo như vậy, rốt cuộc là ai?

Dù Quan Âm Đại Sĩ kiến thức rộng rãi, nhất thời cũng không biết Nữ Oa này là thần thánh phương nào.

"Nàng ta xuất hiện ở đâu?" Quan Âm Đại Sĩ lại hỏi.

"Không biết, đệ tử cũng là lần đầu gặp!" Pháp Hải lắc đầu.

"Thật kỳ lạ, lẽ nào thế gian có người đột nhiên đắc đạo?" Quan Âm Đại Sĩ lẩm bẩm, sau đó tay vừa động, từ trong tịnh bình của nàng lập tức bay ra một giọt tịnh thủy.

Tịnh thủy vừa rơi vào cơ thể Pháp Hải, thân thể gần như sắp chết của hắn, lập tức như một kỳ tích mà không ngừng hồi phục.

Chương 403

Chỉ trong chớp mắt, Pháp Hải không chỉ hồi phục như cũ, pháp lực của hắn so với trước đó thậm chí còn tinh thâm hơn!

"Đa tạ Quan Âm Đại Sĩ!" Pháp Hải trong lòng mừng như điên.

Có được tạo hóa này, trên người có tịnh thủy, đối với việc tu luyện sau này của Pháp Hải có thể nói là làm ít công to!

"Mau trở về Kim Sơn Tự đi, ta phải đi điều tra chuyện của người phụ nữ kia!" Quan Âm Đại Sĩ phất phất tay, thân hình vừa động liền bay về phía nhà Hứa Tiên.

Quan Âm Đại Sĩ tuy chưa gặp Nữ Oa, nhưng từ miêu tả của Pháp Hải xem ra, người này rõ ràng không phải tầm thường.

Thế gian đột nhiên xuất hiện một cường giả như vậy, cũng không cho phép Quan Âm Đại Sĩ không quan tâm. ...

"Quang Thế Âm?" Nữ Oa vẫn luôn theo sau Bạch Tố Trinh nhíu mày.

Ngay khoảnh khắc Quan Âm Đại Sĩ xuất hiện, Nữ Oa đã lập tức phát giác.

Xem ra, hình như đến tìm phiền phức?

Nghĩ đến đây, Nữ Oa khinh thường cười một tiếng, Nữ Oa không giết quá nhiều người, nhưng không có nghĩa là Nữ Oa không sát sinh.

Nếu Quan Âm Đại Sĩ này dám hồ đồ, Nữ Oa cũng không ngại tiễn nàng ta về Tây Thiên.

"Nhưng tiến triển hiện tại, xác thực có chút chậm!" Nữ Oa lẩm bẩm, "Xem ra phải thêm một tay, để Bạch Tố Trinh mau chóng đắc

đạo, sau đó hấp dẫn Bản nguyên chi lực của một phương xuất hiện!" Nói xong, Nữ Oa thân hình vừa động, nhanh chóng biến mất tại chỗ.

Muốn đẩy nhanh tiến độ, tự nhiên phải để Bạch Tố Trinh mau chóng kết hôn với Hứa Tiên.

Chỉ có sau khi kết hôn, lại trải qua đủ loại ma nạn, cuối cùng vào ngày cả hai cùng đắc đạo, tất nhiên sẽ có thiên địa công đức giáng xuống.

Đến lúc đó, Nữ Oa tự nhiên có thể biết được vị trí của Bản nguyên chi lực, sau đó trực tiếp rút ra!

Tiền Đường, trong nhà Hứa Tiên.

Hứa Tiên cùng hai tỷ muội Bạch Tố Trinh vừa về đến nhà, trong đầu Bạch Tố Trinh liền truyền đến giọng nói của Nữ Oa.

"Tố Trinh, có nguyện ý gả cho Hứa Tiên không?" "A?" Bạch Tố Trinh mặt xinh đỏ bừng, lén nhìn Hứa Tiên một cái.

Sau nhiều ngày chung sống, Bạch Tố Trinh nhận ra, Hứa Tiên này rất khác với người thường.

Tâm địa thiện lương, biết phân biệt phải trái, tuy tư chất bình thường, không thể đại phú đại quý, nhưng phẩm chất như vậy, lại vừa vặn là điều Bạch Tố Trinh yêu thích.

Khắp thiên hạ, người như Hứa Tiên, e rằng cũng khó tìm được mười người.

"Không nguyện ý sao?" Nữ Oa cười hỏi.

"Tất nhiên là không phải!" Bạch Tố Trinh lập tức lắc đầu.

Nghe vậy Hứa Tiên tò mò nhìn sang, "Không phải cái gì?" "Không có gì." Bạch Tố Trinh lắc đầu, trong đầu lại đột nhiên truyền đến giọng nói của Nữ Oa.

Bạch Tố Trinh chỉ suy nghĩ một lát, liền đỏ mặt nhìn về phía Hứa Tiên, "Hứa công tử, xem ra ta cũng không có nơi nào để đi, lại không thể ở nhờ lâu dài, hay là, chúng ta thành thân đi?" "A?

Thành thân?" Hứa Tiên cũng trực tiếp ngây người, một gương mặt lập tức đỏ bừng.

"Được đó!

Ta thấy hai người là trời sinh một đôi!" Bát Lưỡng ở một bên lập tức hùa theo.

Nghe lời của Bát Lưỡng, Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên đều trở nên ngượng ngùng.

Mãi mấy giây sau, Hứa Tiên mới ấp úng nói: "Nếu Bạch tiểu thư không chê, Hứa Tiên tự nhiên nguyện ý!" "Vậy thì tốt, vậy chúng ta hôm nay thành thân!" Bạch Tố Trinh lập tức nói.

"Nhanh vậy sao?" Hứa Tiên lại lần nữa ngây người.

"Tiểu Thanh, còn không mau đi bố trí?" Bạch Tố Trinh ra hiệu một tiếng.

"Ta đi ngay!" Tiểu Thanh đáp một tiếng, vui mừng chạy ra ngoài.

Bát Lưỡng cũng phản ứng lại, vội vàng đi thông báo cho bạn bè thân thích.

Nhất thời, trong nhà chỉ còn lại Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh hai người.

Vừa rồi còn hăng hái đòi thành thân, lúc này lại đều căng thẳng đến mức không nói được một lời.

Trầm mặc hồi lâu, Hứa Tiên mới cẩn thận hỏi: "Không biết vì sao Bạch tiểu thư lại muốn thành thân với ta?" "Phẩm tính của Hứa công tử là điều Tố Trinh hiếm thấy trong đời, người tốt như vậy, Tố Trinh

thật sự không muốn bỏ lỡ!" Bạch Tố Trinh cười nói.

"So với phu nhân, ta có đáng gì đâu?" Hứa Tiên cười khổ.

Nghe hai chữ "phu nhân", mặt Bạch Tố Trinh lại đỏ bừng.

Thời gian trôi qua, dưới sự chi tiêu hào phóng của Tiểu Thanh, các phòng trong nhà nhanh chóng được trang trí đèn lồng kết hoa.

Những người bạn bè thân thích cũng lần lượt kéo đến.

Bạch Tố Trinh và Hứa Tiên thay xong y phục, dưới sự thúc giục của mọi người đi ra ngoài.

Tuy là hôn lễ tổ chức vội vàng, nhưng nhìn chung không hề đơn giản, ngược lại giống như đã chuẩn bị long trọng.

Trong ngoài nhà Hứa Tiên, lúc này cũng đã ngồi đầy người, tiếng pháo và tiếng kèn vang lên không dứt.

Các vị khách khứa uống rượu ngon, ăn thịt tươi, khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ.

Mắt thấy hôn lễ sắp kết thúc, từ trên hư không, một trận phật quang chói mắt đột nhiên chiếu xuống.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, khi thấy Quan Âm Đại Sĩ, tất cả đều vui mừng lập tức quỳ xuống bái lạy.

Đồng thời, họ cũng lén nhìn Hứa Tiên một cái, trong lòng đầy vẻ ngưỡng mộ.

Lúc kết hôn mà được Quan Âm Đại Sĩ chúc phúc, còn gì vinh dự hơn?

Bạch Tố Trinh không giống những người khác, trong lòng lập tức trầm xuống, không khỏi có chút căng thẳng.

Người và yêu khác biệt, hai người kết hôn là trái với thiên hòa, lẽ

nào Quan Âm Đại Sĩ đến để ngăn cản?

"Bạch Tố Trinh!" Quan Âm Đại Sĩ thấy cảnh này, sắc mặt lập tức lạnh đi, "Đi theo ta!" Lời vừa dứt, Quan Âm Đại Sĩ giơ tay vung lên, cả người Bạch Tố Trinh lập tức bay lên, theo sát Quan Âm Đại Sĩ rời đi.

Hai người nhanh chóng biến mất trên hư không, lúc này các vị khách mới bắt đầu không ngừng chúc mừng Hứa Tiên.

Nhìn những gương mặt tươi cười của họ, sắc mặt Hứa Tiên lại âm trầm xuống.

Thân phận của Bạch Tố Trinh, Hứa Tiên thực ra cũng đã có chút đoán mò, bây giờ Quan Âm Đại Sĩ tìm đến, e rằng lành ít dữ nhiều! ...

"Bạch Tố Trinh, ngươi có biết, người và yêu khác biệt, sao có thể kết hôn với nhân tộc?" Quan Âm Đại Sĩ ngữ khí lạnh băng nói.

"Quan Âm Đại Sĩ, Tố Trinh và Hứa công tử tình đầu ý hợp, mong Đại Sĩ thành toàn!" Bạch Tố Trinh sợ hãi lập tức muốn quỳ xuống đất.

Nhưng chưa kịp quỳ xuống, một luồng sức mạnh vô hình đột nhiên nâng cả người Bạch Tố Trinh lên.

Cảm nhận được điều này, Bạch Tố Trinh sắc mặt sững sờ, còn Quan Âm Đại Sĩ đối diện, sắc mặt lại trong nháy mắt lạnh đi.

Quan Âm Đại Sĩ sao lại không nhìn ra, Bạch Tố Trinh vốn định quỳ xuống, nhưng lại bị người khác ngăn cản!

"Là ai!" Quan Âm Đại Sĩ quét mắt nhìn xung quanh.

"Đệ tử của ngô, sao có thể quỳ gối?" Cùng với một giọng nói vang lên, bóng hình Nữ Oa từ từ hiện ra.

Trên người Nữ Oa không có phật quang, cũng không có bất kỳ

biểu hiện bên ngoài nào.

Cả người giống như một người bình thường, nhưng một người bình thường như vậy, lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng tường hòa.

Cảm giác này, thậm chí còn có sức hút hơn cả phật quang của Quan Âm Đại Sĩ!

"Sư phụ!" Bạch Tố Trinh vừa thấy Nữ Oa, lập tức bái lạy.

"Nhớ kỹ, sau này trừ ngô và Phụ thần, bất kể là ai, đều không đáng để ngươi quỳ xuống!" Nữ Oa lạnh lùng nói.

"Đệ tử khắc cốt ghi tâm!" Bạch Tố Trinh trong lòng rùng mình đáp lời.

"Khẩu khí cũng không nhỏ, xem ra, ngay cả ta cũng không thể bái?" Quan Âm Đại Sĩ không khỏi tức giận.

Nói những lời như vậy trước mặt nàng, chẳng phải là hoàn toàn không coi Quan Âm Đại Sĩ ra gì sao?

Là vị Bồ Tát được nhân gian hương khói nhiều nhất, địa vị của Quan Âm Đại Sĩ trong Phật giáo ngày càng cao, hiện nay thậm chí đã lọt vào top năm.

Một Quan Âm Đại Sĩ như vậy, bằng gì không thể để Bạch Tố Trinh quỳ gối?

"Ngươi là thứ gì?" Nữ Oa hờ hững nhìn Quan Âm Đại Sĩ.

Thứ gì?

Hai chữ này, như một tiếng sét giữa trời quang, trực tiếp vang vọng trong đầu Quan Âm Đại Sĩ, chấn động đến mức Quan Âm Đại Sĩ cũng có chút ngẩn ngơ!

Chương 404

Bao nhiêu năm qua, thế nhân và vô số tiên nhân, ngay cả Phật Tổ, đều đối xử với Quan Âm Đại Sĩ bằng lễ.

Kết quả bây giờ, người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này, lại gọi Quan Âm Đại Sĩ là thứ gì?

Sau khi Quan Âm Đại Sĩ ngẩn người, theo sau là ngọn lửa giận ngút trời!

Phật quang tường hòa sau lưng nàng, vào lúc này cũng đột nhiên biến thành sát khí ngập trời, toàn bộ nhắm vào một mình Nữ Oa.

"Hôm nay ta không quan tâm ngươi là ai, đã dám vũ nhục ta, ta liền muốn ngươi chết!" Quan Âm Đại Sĩ lời vừa dứt, tay lập tức cầm lấy cành dương liễu.

Từng giọt tịnh thủy trên cành dương liễu bắn ra, mục tiêu chính là Nữ Oa!

Tịnh thủy này là vật thuần khiết nhất trong trời đất, là một trong những thứ độc đáo nhất thế gian.

Dù dùng để chiến đấu, uy năng vẫn vô cùng!

Đối với Nữ Oa không biết từ đâu xuất hiện này, Quang Âm Đại Sĩ cũng không quá để vào mắt.

Mạnh hơn nữa, có thể mạnh hơn Quan Âm Đại Sĩ sao?

Hầu như khi ý niệm này của Quan Âm Đại Sĩ vừa mới nảy sinh, chỉ thấy Nữ Oa nhẹ nhàng giơ tay, mấy giọt tịnh thủy liền đứng yên giữa không trung.

Không chỉ như vậy, Nữ Oa thậm chí còn nhẹ nhàng bắt lấy chúng

trong tay, thích thú quan sát.

"Sao có thể!" Quan Âm Đại Sĩ kinh hãi thất sắc, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Sức mạnh tịnh thủy do Quan Âm Đại Sĩ tung ra, vậy mà bị Nữ Oa bắt lấy trong tay như đồ chơi?

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, chỉ cần Nữ Oa muốn, cũng có thể tùy lúc bắt Quan Âm Đại Sĩ trong tay mà chơi đùa sao?

Rốt cuộc là ai!?

Lúc này Quan Âm Đại Sĩ thật sự đã kinh hãi.

Pháp lực cao thâm như vậy, ngay cả Phật Tổ đích thân đến cũng không thể nào dễ dàng như thế.

Lẽ nào Nữ Oa trước mắt, còn lợi hại hơn Phật Tổ?

Nhưng sao có thể?!

Phật Tổ là trần nhà của thế giới này, là sự tồn tại mạnh mẽ nhất.

Trên thế gian, trong vô số năm qua, chưa từng có ai đánh bại được Phật Tổ, chỉ có vô số ma đầu bị Phật Tổ phong ấn hoặc đánh giết.

Nữ Oa này, Quan Âm Đại Sĩ có thể hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng thực lực lại khủng bố như vậy!

Rốt cuộc là ai?!

Sau khi kinh hãi trong lòng, Quan Âm Đại Sĩ không chút do dự, thân hình vừa động liền muốn bỏ chạy.

Bất kể thế nào, người trước mắt này, đều không phải là người mà Quan Âm Đại Sĩ có thể giết được.

Trước khi bị giết, cũng phải bỏ chạy!

Chỉ đáng tiếc, chưa kịp chạy thoát nửa mét, thân thể Quan Âm Đại

Sĩ đột nhiên đứng yên bất động.

Bất kể Quan Âm Đại Sĩ dùng sức thế nào, cũng không thể động đậy được một ngón tay.

Sức mạnh khủng bố cường đại, khiến gương mặt Quan Âm Đại Sĩ hoảng sợ đến cực điểm.

Bạch Tố Trinh nhìn thấy trong mắt, mà kinh hãi trong lòng.

Bạch Tố Trinh nằm mơ cũng không ngờ, Quan Âm Đại Sĩ cao cao tại thượng, được vô số người kính ngưỡng, lúc này trong tay sư phụ Nữ Oa, lại không thể động đậy nửa phần!

Vậy thực lực của Nữ Oa, rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Trong lòng kinh ngạc, trên mặt Bạch Tố Trinh lập tức vui mừng, trong lòng cảm thán sự chính xác khi bái sư.

"Đã đến rồi, sao lại vội vàng đi như vậy?" Nữ Oa cười nhìn về phía Quan Âm Đại Sĩ.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Quan Âm Đại Sĩ mặt đầy kinh hãi hỏi.

"Ngươi có biết Bản nguyên chi lực ở đâu không?" Nữ Oa hỏi.

"Bản nguyên chi lực?

Ngươi không phải người của giới này!" Quan Âm Đại Sĩ kinh hô thành tiếng, sau đó một gương mặt lập tức trở nên tuyệt vọng.

Người từ ngoại giới, thực lực lại mạnh mẽ như vậy, đó không chỉ là kiếp nạn của Quan Âm Đại Sĩ, mà là kiếp nạn của cả thế giới!

Dù Phật Tổ đích thân đến, e rằng cũng không phải là đối thủ của Nữ Oa.

"Ngươi chỉ cần nói cho ngô biết vị trí của Bản nguyên chi lực!"

Nữ Oa nhíu mày.

"Ta không biết, dù ta biết, cũng tuyệt đối sẽ không nói cho ngươi, tên giặc này!" Quan Âm Đại Sĩ lớn tiếng mắng.

"...Sự cuồng nộ bất lực sao?" Nữ Oa đột nhiên cười.

"Ngươi!" Quan Âm Đại Sĩ nghe vậy đại nộ, "Sĩ khả sát bất khả nhục!

Muốn động thủ thì động thủ, đừng nói nhảm!" "Nếu đã như vậy, ngô sẽ thành toàn cho ngươi!" Nữ Oa bàn tay kia nhẹ nhàng động một cái, cả người Quan Âm Đại Sĩ lập tức bay ngược đến dưới thân Nữ Oa, đầu tự động áp vào tay Nữ Oa.

Sưu hồn!

Oanh!

Quan Âm Đại Sĩ chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, vô số ký ức đang không ngừng trôi ra ngoài.

Quan Âm Đại Sĩ nào không hiểu đối phương đang làm gì, thần hồn của nàng lúc này cũng kịch liệt giãy giụa.

Nhưng đáng tiếc, chênh lệch giữa Quan Âm Đại Sĩ và Nữ Oa quá lớn.

Sự giãy giụa của nàng không có bất kỳ tác dụng nào.

Chỉ trong chốc lát, cả người Quan Âm Đại Sĩ biến thành da bọc xương, hoàn toàn không còn bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào.

Vì sự giãy giụa của nàng, Nữ Oa cũng không khách khí rút sạch toàn bộ thần hồn.

Bạch Tố Trinh ở một bên xem mà kinh hồn bạt vía, một vị đại Bồ Tát, Quan Âm Đại Sĩ được vô số người kính ngưỡng, vậy mà lại chết một cách dễ dàng trong tay Nữ Oa như vậy...

Thật đáng sợ!

Cùng lúc đó, sau khi rút lấy thần hồn của Quan Âm Đại Sĩ, Nữ Oa đã biết được tất cả bí mật của nàng.

Về chuyện người ngoại giới, cũng biết rõ ràng.

Hóa ra, sớm từ kỷ nguyên trước, nơi này đã có một người ngoại giới đến.

Người này tự xưng là Hồn Thiên Ma Thần, vừa đến giới này đã bắt đầu tàn sát bừa bãi, sau đó tìm kiếm tung tích của Bản nguyên chi lực.

Chỉ đáng tiếc, sự coi trời bằng vung của hắn đã nhanh chóng dẫn đến sự vây công của tam giới.

Nhân, Ma, Thiên, tam giới cùng ra tay, cuối cùng phải trả cái giá đồng quy vu tận, mới chém giết được Hồn Thiên Ma Thần tại đây.

Hiện tại Như Phật Tổ, cũng chính là một đệ tử Phật môn may mắn sống sót lúc đó.

Trải qua tu luyện lâu dài, Như Phật Tổ mới trở thành Phật Tổ, và phát dương quang đại Phật môn, trở thành thế lực hùng mạnh nhất trong tam giới.

Như Phật Tổ, cũng chính là trần nhà của tam giới hiện tại.

Điều đáng tiếc là, Nữ Oa không biết được vị trí của Bản nguyên chi lực, muốn biết thêm, e rằng chỉ có thể đi tìm Như Phật Tổ kia.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa bất đắc dĩ lắc đầu.

Vốn dĩ Nữ Oa định đợi Bạch Tố Trinh đắc đạo, trực tiếp dẫn ra vị trí của Bản nguyên chi lực.

Kết quả trong thời gian này, lại bị Quan Âm Đại Sĩ xen vào một tay.

Quan Âm Đại Sĩ muốn để đệ tử của Nữ Oa là Bạch Tố Trinh quỳ xuống, đùa sao?

Bất kể Bạch Tố Trinh hiện tại yếu đuối thế nào, dù chỉ là một phàm nhân, nhưng chỉ cần trở thành đệ tử của Nữ Oa, liền vượt lên trên tất cả mọi người trên thế gian!

Trên thế giới này, chỉ có người khác quỳ bái Bạch Tố Trinh, tuyệt đối không thể có ai để Bạch Tố Trinh đi bái người khác!

"Sư phụ!" Bạch Tố Trinh thấy Nữ Oa tỉnh lại, lập tức cung kính gọi.

"Nhớ kỹ lời của ngô, trừ ngô và Phụ thần, những người khác đều không thể bái, dù là trời và đất, cũng tuyệt đối không được!" Nữ Oa vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Đệ tử hiểu rồi!" Bạch Tố Trinh mơ hồ biết được nguyên do.

Ý của Nữ Oa là, trời và đất, đều hoàn toàn không được đặt vào mắt.

Cũng chỉ có Phụ thần kia, mới là sự tồn tại cùng cấp bậc với nàng!

Chương 405

Phụ thần trong miệng sư phụ, rốt cuộc là ai đây?

“Con về trước đi, ngô có việc phải làm!” Nữ Oa phất phất tay, thân hình vừa động liền bay về phía Tây Thiên.

Nếu Phật Tổ biết chuyện này, Nữ Oa cũng lười phải chờ đợi.

Nếu Như Phật Tổ biết chuyện này, Nữ Oa tự nhiên có thể trực tiếp đi lấy Bản nguyên chi lực.

Nếu không biết, Nữ Oa lại quay về sắp xếp cho Bạch Tố Trinh đắc đạo, cũng hoàn toàn kịp. ...

Tây Thiên, Đại Lôi Âm Tự.

Nhìn ra xa, nơi này khắp nơi đều lưu chuyển phật quang màu vàng.

Từng tôn La Hán, Bồ Tát và Phật thân hình cao lớn đứng ở các nơi.

Người đứng đầu trong đó ngồi xếp bằng, thân hình to lớn nhất, tuy nhắm chặt hai mắt không nói một lời, nhưng uy thế mười phần, khiến người ta không nhịn được muốn cúi đầu lạy.

Vào lúc này, Như Phật Tổ vẫn luôn nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở to, biểu cảm vạn năm không đổi, cũng đột nhiên biến thành kinh hãi.

Chư Phật có cảm giác, lần lượt kinh ngạc nhìn sang.

Sự khác thường của Như Phật Tổ, không biết bao nhiêu vạn năm chưa từng thấy.

Lẽ nào trên thế gian, lại xuất hiện đại yêu?

Trong lòng vừa có ý niệm, từng vị Phật và Bồ Tát, đều lập tức bấm ngón tay, cố gắng tính ra nguyên do.

"Không cần tính nữa!" Như Phật Tổ đột nhiên mở miệng, "Quan Âm Đại Sĩ... chết rồi!" "Cái gì!" Tất cả mọi người kinh hãi quay đầu nhìn lại.

Quan Âm Đại Sĩ, tồn tại mạnh mẽ xếp hạng năm trong Phật môn, cường giả đỉnh cao nhất thế gian.

Nhưng một nhân vật như vậy, vậy mà lại chết?

"Lẽ nào Quan Âm đã đến Ma giới?" có vị Phật hỏi.

"Không, bị một người thần bí giết chết!" Như Phật Tổ sắc mặt khó coi đến cực điểm, "Người này, ta cũng không tính ra được!" "Cái gì!" Chư Phật lại kinh ngạc.

Thực lực của Như Phật Tổ mọi người đều rõ, ngay cả người mà Như Phật Tổ cũng không tính ra được, phải có thực lực mạnh đến đâu?

"Kiếp nạn của thế gian, e rằng lại sắp đến!" Tất cả mọi người thầm thở dài.

Quan Âm Đại Sĩ bị giết, Như Phật Tổ không thể suy diễn.

Từ đủ loại dấu hiệu đều đủ để chứng minh, tu vi thực lực của người này, tuyệt đối ở trên ngài.

Ngay cả Phật giáo cũng không phải đối thủ, trên thế gian còn ai sẽ là đối thủ?

"Chuyện đó tạm gác lại, các ngươi trước hết mau chóng đóng cửa Phật môn, phong ấn nơi này, trong vạn năm không được ra ngoài!" Như Phật Tổ đột nhiên nói.

"Cái gì?

Đóng cửa Phật môn?

Vạn năm không ra ngoài?" Chư Phật trực tiếp ngẩn người.

Nhân gian có kiếp nạn, là người trong Phật môn, không phải nên xuất sơn hàng yêu, trả lại sự thanh tĩnh cho nhân gian sao?

Kết quả...

Như Phật Tổ lại nói với họ, phải đi đóng cửa Phật môn, vạn năm không ra ngoài!

Chẳng phải là muốn mặc kệ nhân gian sao?

Điều này hoàn toàn đi ngược lại với Phật pháp!

"Còn không mau đi!" Như Phật Tổ nhíu mày.

"Vâng!" Chư Phật không dám từ chối, vội vàng thi pháp đóng cửa Phật môn.

Cùng với từng trận tiếng động lớn, Đại Lôi Âm Tự trên đỉnh núi, đột nhiên biến mất trong đỉnh núi.

Ánh sáng trong Lôi Âm Tự, cũng chỉ còn lại phật quang ngập trời, không còn ánh sáng mặt trời nữa!

Vì đóng kín trong một không gian nhỏ, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Từ nay, sẽ không thấy ánh nắng, không thấy trăng sáng, suốt ngày không có phân biệt ngày đêm!

Thấy sự khó hiểu trên mặt chư Phật, Như Phật Tổ trong lòng cũng khẽ thở dài.

Nếu Phật giáo có năng lực, tự nhiên không muốn đóng cửa Phật môn, mặc kệ nhân gian.

Nhưng đối thủ thực sự quá mạnh, mạnh đến mức ra trận, không

chỉ là đi nộp mạng mà thôi.

Thay vì uổng phí tính mạng, không bằng tạm thời ẩn mình!

Oanh!

Đại Lôi Âm Tự đột nhiên rung chuyển mạnh, vô số phật quang bên trong, đều trong nháy mắt hỗn loạn bắn ra tứ phía.

Phật quang chiếu đến đâu, tất cả mọi thứ trong Đại Lôi Âm Tự, đều vào lúc này nổ tung.

Từng tia lửa theo đó hiện ra, biến Đại Lôi Âm Tự tường hòa, trong nháy mắt trở nên hỗn loạn không chịu nổi, như một ngôi miếu hoang!

"To gan lớn mật!" Chư Phật đột ngột đứng dậy, giận dữ trừng mắt!

Là thế lực lớn nhất trong giới này, Phật giáo từ trước đến nay chỉ đi tìm phiền phức cho người khác.

Khi nào đến lượt người khác đến thánh địa Phật giáo gây chuyện?

Dưới ánh mắt của mọi người, Nữ Oa từ hư không bước ra, từng bước một, như đang đi trên bậc thang.

Điều quan trọng nhất là, Nữ Oa có thể làm ra cảnh tượng thần kỳ như vậy, trên người lại không có một chút dao động nào.

Bình thường như một người bình thường!

"Giết!" Chư Phật tức giận.

Người kiêu ngạo không phải chưa từng thấy, nhưng kẻ dám kiêu ngạo ở thánh địa Phật giáo, từ trước đến nay chỉ có một con đường chết.

Bất kể Nữ Oa là ai, càng không quan tâm mục đích gì.

Kẻ xâm phạm Phật môn, giết không tha!

Chư Phật xông lên trời, từ trên người mỗi người, vô tận phật quang cuồng dã tuôn ra.

Như từng đạo cầu vồng vàng, trong phật quang vàng rực tường hòa, ẩn chứa vô tận sát khí.

Dày đặc, chỉ trong một chớp mắt, Nữ Oa đã bị trọn vẹn ba mươi đạo phật quang bao phủ.

Tuy nhiên, Nữ Oa đang ở trong tuyệt sát, lại không vui không buồn, không biểu cảm nhẹ nhàng giơ tay.

Oanh!

Một tiếng động trầm vang, lấy Nữ Oa làm trung tâm, không gian xung quanh đột nhiên sụp đổ từng tầng như một tòa nhà cao tầng.

Nơi nó đi qua, từng đạo phật quang đều tan biến, chỉ còn lại tiếng "oanh oanh" của không gian sụp đổ.

Chư Phật kinh hãi, trong khoảnh khắc thấy cảnh này, sao lại không hiểu, người này căn bản không thể địch lại!

Sức mạnh của Nữ Oa, hoàn toàn vượt qua nhận thức của họ!

Chư Phật lùi lại!

Nhưng đúng lúc này, họ mới kinh hãi phát hiện, thân thể của mình căn bản không chịu sự khống chế.

Không chỉ không thể lùi lại, thậm chí không thể ngăn cản việc tiến lên.

Dưới ánh mắt của họ, họ và không gian đang không ngừng sụp đổ ngày càng gần!

Giờ khắc này, chư Phật hoàn toàn hoảng sợ.

Chẳng phải là, trơ mắt nhìn mình đi nộp mạng sao?

Là Phật, có hàng tỷ người kính ngưỡng, có tuổi thọ vô cùng.

Họ đều không muốn chết!

Chỉ đáng tiếc, vào lúc này, họ phát hiện ngay cả cơ hội mở miệng cầu xin cũng không có.

Chương 406

Họ căn bản không thể khống chế một chút nào của cơ thể, trừ đôi mi mắt!

Khi không gian sụp đổ ngày càng gần, từng cặp đồng tử của chư Phật, vào lúc này không ngừng mở to, trong mắt đầy kinh hãi và hối hận.

Oanh!

Chư Phật cuối cùng cũng gặp phải không gian sụp đổ, tuy là chư Phật, tuy sức mạnh không yếu, nhưng dưới không gian sụp đổ, như những con kiến, căn bản không thay đổi được gì, trong nháy mắt tan biến trong không gian.

Không gian không dừng lại ở đó, nó tiếp tục đi xuống, từ hư không rơi xuống mặt đất, sau đó là lòng đất!

Giờ khắc này, những Bồ Tát và La Hán xung quanh chưa tiến lên, toàn bộ đều kinh hãi nhìn về phía Nữ Oa.

Nằm mơ cũng không ngờ, chư Phật đáng kính nhất, trọn vẹn hơn ba mươi vị Phật Đà, vậy mà lại chết một cách bất lực trong tay Nữ Oa.

Từ đầu đến cuối, Nữ Oa thậm chí không thèm liếc mắt nhìn một cái!

Uất ức!

Suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người.

Họ cuối cùng cũng hiểu, vì sao Phật Tổ lại bảo họ đóng cửa Phật môn, vì sao lại mặc kệ chúng sinh.

Gặp phải kẻ địch như vậy, không đóng cửa Phật môn, thì còn có thể làm gì?

Ngay cả chư Phật trước mặt Nữ Oa cũng không đỡ nổi nửa chiêu, cả Phật giáo xông lên, cũng chỉ là uổng phí tính mạng.

Trong đó, không có một chút ý nghĩa nào tồn tại.

Chỉ đáng tiếc, họ đã đóng cửa Phật môn, kết quả đối phương lại đến!

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Không còn sự kiêu ngạo và tự hào của Bồ Tát La Hán trước đây, chỉ còn lại nỗi sợ hãi vô tận!

Họ đều không muốn chết!

Nữ Oa không nhìn họ, chỉ kiêu hãnh đứng trên đỉnh hư không, hờ hững nhìn Phật Tổ.

"Không biết tiền bối giá lâm hàn xá, có việc gì?" Phật Tổ đứng dậy cung kính cúi chào, về chuyện Nữ Oa tru sát chư Phật, một chữ cũng không dám nhắc tới.

Lúc này Phật Tổ cũng giống như những La Hán Bồ Tát kia, chỉ còn lại nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vô tận!

Cảm giác bất lực này, khiến Phật Tổ như quay lại mấy vạn năm trước, kiếp nạn trời đất tối tăm!

"Ngoan ngoãn hơn Quan Âm kia nhiều!" Nữ Oa hờ hững cười.

Quả nhiên!

Phật Tổ trong lòng rùng mình, Quan Âm Đại Sĩ quả nhiên chết trong tay người này!

Điều này khiến trong lòng Phật Tổ càng không dám ôm chút may

mắn nào.

Người ngoại giới bước ngang hư không, không cần nghĩ cũng biết tuyệt đối ở trên ngài.

Đòn đánh giảm chiều không gian này, Phật Tổ căn bản không có ý định thử nghiệm.

Nữ Oa hỏi: "Bản nguyên chi lực của giới này, rốt cuộc ở đâu?" "Không biết tiền bối có nghe Quan Âm Đại Sĩ kể về đại chiến thượng cổ không?" Phật Tổ vẻ mặt cẩn thận hỏi.

"Không nghe, sưu hồn!" Nữ Oa ánh mắt lóe lên.

"Không giấu gì tiền bối, về chuyện này, vãn bối cũng đã kể lại nguyên vẹn cho Quan Âm, những gì ta biết, ta đã nói hết!" Phật Tổ trong lòng kinh hãi, không dám chậm trễ lập tức nói.

"Vậy là, ngươi cũng không biết?" giọng nói Nữ Oa đột nhiên lạnh đi.

"Cũng không hẳn là không biết..." Phật Tổ rụt cổ, "Có lẽ Ma Đạo Thánh Quân biết một chút." "Ma Đạo Thánh Quân?" Nữ Oa nhíu mày, tên lần trước mình tha mạng sao?

"Không sai, người này tính tình nhát gan, đã tồn tại ở giới này không biết bao nhiêu vạn năm, sống lâu hơn vãn bối không biết bao nhiêu, có lẽ biết một chút gì đó!" Phật Tổ khẽ gật đầu.

"Thật sao?" Nữ Oa cẩn thận quan sát Phật Tổ.

Dưới sự chú thị của Nữ Oa, Phật Tổ lập tức căng thẳng.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi từ trán xuống.

Lưng áo sau lưng càng ướt đẫm một mảng, ướt sũng vô cùng nổi bật.

"Nếu ngươi đã không biết, ngô cũng không làm khó ngươi." Nữ

Oa hờ hững nói, “Ngô ở giới này một ngày, ngươi bế quan một ngày, hiểu chưa?” “Hiểu rồi!” Phật Tổ lập tức gật đầu.

Khi Nữ Oa biến mất khỏi nơi này, Phật Tổ như được đại xá, một mông ngồi phịch xuống bồ đoàn, cả người không còn chút hình tượng nào.

Một đám La Hán Bồ Tát bên dưới nhìn thấy, một cảnh tượng buồn cười, nhưng không ai có thể cười thành tiếng.

Tất cả mọi người có mặt đều biết rõ, họ vừa trải qua một trận sinh tử!

Chỉ cần ở đâu đó có chút gì khiến Nữ Oa không hài lòng, tất cả mọi người, đều sẽ phải chết!

“Ma Đạo Thánh Quân?

Tên đó thật sự có thể biết sao?” Nữ Oa trong mắt không khỏi lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Khi biết chuyện này, trong lòng Nữ Oa đầy hy vọng.

Nhưng đáng tiếc, Phật Tổ không biết chuyện này.

Mặc dù Nữ Oa không sưu hồn, nhưng từ sắc mặt biểu cảm của Phật Tổ, Nữ Oa đủ để xác định, Phật Tổ tuyệt đối không lừa dối.

Dưới sự sống chết, ai lại thật sự giống như Quan Âm Đại Sĩ, ngu ngốc bỏ mạng?

Nhìn Phật Tổ, ngay khi biết tin về Nữ Oa, liền trực tiếp đóng cửa Phật môn, chuẩn bị sẵn tâm lý để Nữ Oa tùy ý làm loạn.

Đối mặt với siêu cấp cường giả như vậy, trong tam giới, căn bản không ai có thể ngăn cản!

Khách sạn Bán Bộ Đa.

Lần nữa đến đây, nơi này đã hoàn toàn thay đổi.

Nhìn ra xa, khách sạn Bán Bộ Đa lại chật ních yêu ma, dày đặc đến mấy trăm tên!

Nữ Oa quét mắt qua, trong nháy mắt đã hiểu nguyên do.

Hóa ra, lúc này cánh cổng Ma giới, đã bị Ma giới triệt để đóng lại.

Đám yêu ma ở khách sạn Bán Bộ Đa, phần lớn đều là những kẻ từ Ma giới ra ngoài nhưng không thể quay về.

Nữ Oa thân hình vừa động đến nơi giao giới Ma giới, cong ngón tay điểm một cái.

Oanh!

Ma giới rung chuyển, một thông đạo không gian khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa một bước bước vào trong, trong nháy mắt biến mất khỏi nhân giới. ...

Ma cung, phủ đệ của Ma Đạo Thánh Quân.

Khi cánh cổng Ma giới bị mở ra, Ma Đạo Thánh Quân vẫn luôn trốn trong vực sâu vạn trượng, kinh hãi lập tức mở to hai mắt.

“Chuyện gì vậy?

Ta đã thi triển bí pháp, theo lý mà nói trong ngàn năm cũng không ai có thể mở ra mà!” Ma Đạo Thánh Quân lập tức hoảng sợ.

Thông đạo không gian do Ma Đạo Thánh Quân đóng từ bên trong, muốn thông qua, tất phải có pháp lực vượt qua Ma Đạo Thánh Quân!

Trong tam giới, có năng lực này, cũng chỉ có vài người.

Đợi đã!

Lẽ nào?

Ma Đạo Thánh Quân đột nhiên nghĩ đến vị cường giả tối cao kia!

Chưa kịp có bất kỳ hành động nào, bóng hình Nữ Oa đã xuất hiện trước mặt Ma Đạo Thánh Quân.

"Trốn ta sao?" Nữ Oa hờ hững nhìn hắn.

"A?" Ma Đạo Thánh Quân vừa thấy Nữ Oa, sợ hãi liên tục lùi lại, một mông trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Người này, vậy mà lại xuất hiện trước mặt mình không hề báo trước!

Vậy thì người mở thông đạo Ma giới, gần như có thể xác định rồi!

"Ngươi có biết vị trí của Bản nguyên chi lực không?" Nữ Oa hỏi.

Chương 407

"Vãn bối không biết." Ma Đạo Thánh Quân lắc đầu, sau đó vẻ mặt cẩn thận tiếp tục nói: "Nhưng sớm từ vô số năm trước, cũng có một người tìm kiếm Bản nguyên chi lực!" "Có phải là vị thượng cổ kia không?" Nữ Oa nhíu mày.

"Không sai!" Ma Đạo Thánh Quân cung kính gật đầu, "Nhưng thực tế, tất cả chúng ta đều không biết Bản nguyên chi lực là vật gì, càng đừng nói đến vị trí của Bản nguyên chi lực!" "Không có một chút tin tức nào?" biểu cảm Nữ Oa lạnh đi, sát ý lập tức hiện ra.

"Ta..." Ma Đạo Thánh Quân thân thể run lên, suy nghĩ kỹ hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng, "Trận chiến năm đó, thực ra vị đại năng thượng cổ kia không hề chết!" "Ồ?" Nữ Oa ánh mắt lóe lên.

Đây có thể là một tin tức lớn.

Hắn đã tìm kiếm ở đây lâu như vậy, không chừng thật sự biết vị trí của Bản nguyên chi lực.

Chỉ cần tìm được hắn, tự nhiên có thể hỏi rõ ràng!

Bàn Cổ phỏng đoán, Hồn Thiên Ma Thần năm đó, tất định là vừa đoạt xá thành công đã vội vàng hành động, mới dẫn đến sự vây công của tam giới.

Nếu không, một khi Hồn Thiên Ma Thần hoàn toàn hợp đạo, tất cả mọi người trong cả vị diện cộng lại, cũng căn bản không phải là đối thủ của Hồn Thiên Ma Thần.

Sự nóng vội của Hồn Thiên Ma Thần, cũng khiến hắn phải trả cái giá xứng đáng.

Hắn chính là hóa thân của Thiên Đạo, thất bại rồi, chỉ cần Thiên

Đạo của phương này không diệt, về mặt lý thuyết hắn liền bất tử bất diệt!

Một tia tàn hồn bị phong ấn ở đây mấy vạn năm, cũng không hề chết đi.

"Phụ thần, vậy hắn có biết vị trí của Bản nguyên chi lực không?" Nữ Oa lại hỏi.

"Không biết, cũng đa phần có chút manh mối!" Bàn Cổ vuốt cằm, "Ngô thấy, nếu chúng ta đã không có manh mối, chi bằng trực tiếp thả hắn ra ngoài, một khi hắn xuất thế, tất sẽ đi tìm Bản nguyên chi lực kia!" Nữ Oa mắt sáng lên, "Đợi hắn tìm được Bản nguyên chi lực, chúng ta lại bắt hắn!" "Không sai, như vậy so với chúng ta tự tìm dễ dàng hơn nhiều!" Bàn Cổ hờ hững cười.

Hai người nói như vậy, Ma Đạo Thánh Quân bên cạnh lại sợ đến toát mồ hôi hột.

Vậy mà... muốn thả Hồn Thiên Ma Thần kia ra?

Đó là Hồn Thiên Ma Thần, tồn tại khủng bố năm đó suýt nữa đã hủy diệt cả tam giới.

Ma thần này một khi tái xuất, tất sẽ lại gây ra một trận huyết vũ tinh phong trong tam giới.

Ma Đạo Thánh Quân tuy cũng là một đại ma đầu, cũng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nhưng so với Hồn Thiên Ma Thần, hắn cảm thấy mình còn chẳng là gì!

"Hình như ngươi không mấy vui vẻ?" Nữ Oa đột nhiên quay đầu lại.

"Không dám, không dám!" Ma Đạo Thánh Quân kinh hãi vội vàng

lắc đầu.

Đùa sao, đứng trước mặt mình là hai sự tồn tại siêu cấp có thể khiến mình biến mất bất cứ lúc nào.

Ma Đạo Thánh Quân trong lòng một vạn lần không muốn, nhưng hắn đâu dám thật sự nói ra?

Trừ phi Ma Đạo Thánh Quân không muốn sống nữa!

"Nếu đã nguyện ý, vậy thì để ngươi phối hợp diễn một vở kịch!" Bàn Cổ nhếch miệng cười.

"Diễn kịch?" Ma Đạo Thánh Quân tò mò nhìn về phía Bàn Cổ.

Ma Đạo Thánh Quân là lần đầu tiên nhìn thấy Bàn Cổ.

Khi nhìn Bàn Cổ, Ma Đạo Thánh Quân chỉ cảm thấy Bàn Cổ mênh mông như tinh không.

Còn Ma Đạo Thánh Quân, ngay cả một hạt bụi trong tinh không cũng không bằng!

Người này, còn khủng bố hơn cả Nữ Oa rất nhiều!

"Nếu chúng ta bị Hồn Thiên Ma Thần phát hiện, tất nhiên hắn sẽ có chút cảnh giác, cho nên, cần ngươi đi thả hắn ra, và phải cho hắn một động cơ!" Bàn Cổ khẽ gật đầu.

Là người ngoại giới, chỉ cần Hồn Thiên Ma Thần hồi phục một chút thực lực, tất nhiên có thể nhìn ra một hai.

Còn hiện tại, sau khi bị ma trận tập kích, cả người hắn đã rơi vào hôn mê.

"Không vấn đề gì!" Ma Đạo Thánh Quân không dám từ chối, lập tức gật đầu.

"Phần thưởng cho ngươi!" Bàn Cổ tay vừa động, một luồng kim

quang trong nháy mắt chui vào cơ thể Ma Đạo Thánh Quân.

Chỉ trong một chớp mắt, khí tức trên người Ma Đạo Thánh Quân đột nhiên tăng vọt, thực lực của hắn lại từ Kim Tiên đỉnh phong ban đầu, trực tiếp tăng vọt lên Đại La đỉnh phong!

Sức mạnh mênh mông cuồn cuộn lưu chuyển trong cơ thể, khiến Ma Đạo Thánh Quân cả người lưng yêu, vào lúc này cũng thẳng tắp lên.

Theo sau đó, là sự sợ hãi và kính sợ sâu sắc.

Ma Đạo Thánh Quân đã dừng lại ở Kim Tiên đỉnh phong không biết bao nhiêu vạn năm.

"Sư phụ!" Thập Thiên vừa thấy Pháp Hải, lập tức chạy tới.

"Đứng lại!" Pháp Hải ánh mắt trừng lên.

Nghe vậy Thập Thiên lập tức dừng lại, nước mắt trong mắt cũng bị ép ngược vào trong.

Chỉ là gương mặt kia vì bi thống, mừng rỡ lại sợ hãi mà trở nên vô cùng hài hước.

"Pháp Hải, Thập Thiên là một đứa trẻ, đừng quá hà khắc!" Nhất Chính đại sư cười đi tới.

"Nhất Chính đại sư không biết đó thôi, Thập Thiên là người mà bần tăng bồi dưỡng để kế nhiệm!" Pháp Hải cười cười, sau đó hành lễ với một đám đại sư, "Nhờ các vị đồng đạo hậu ái, mới có thể hôm nay tụ họp tại Kim Sơn!" "Pháp Hải đại sư khách sáo rồi, mọi người đã là đồng đạo, tự nhiên lấy hàng yêu trừ ma, cứu vớt chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, nay chúng sinh có nạn, chúng ta sao có thể ngồi yên không quản?" Nhất Chính đại sư cười hỏi lại.

"Được!

Hôm nay bần tăng liền muốn trừ con xà yêu này!" Pháp Hải vừa nhắc đến Bạch Tố Trinh, một gương mặt lập tức nghiêm túc, "Thực không giấu gì các vị, trong chuyến đi này, cà sa truyền thừa và kim bát truyền thừa của Kim Sơn Tự bần tăng, toàn bộ đều bị hủy trong tay con yêu này!" "Cái gì!" Tất cả các đại sư sắc mặt đại biến.

Kim Sơn Tự là ngôi chùa đỉnh cao nhất, pháp khí truyền thừa trong đó, tự nhiên là vật đỉnh cao nhất trong tất cả pháp khí.

Ngay cả pháp khí của Kim Sơn Tự cũng bị hủy đi, vậy pháp lực của con xà yêu kia phải cao thâm đến mức nào?

"Lẽ nào là vạn năm đại yêu?" Nhất Chính đại sư nhíu mày chặt.

Vạn năm đại yêu gần như đã đạt đến cảnh giới tiên nhân, dù chân tiên giáng lâm, cũng chưa chắc là đối thủ!

"Bần tăng sẽ không nhìn lầm, Bạch Tố Trinh kia có hai ngàn năm tu vi, nhưng trên tay con yêu này có một trọng bảo, chỉ một kích, pháp khí của bần tăng liền trực tiếp hủy diệt!" Pháp Hải cười khổ một tiếng, sau đó ánh mắt ngưng tụ, "Nhưng không sao, bảo vật này uy lực tuy lớn, mỗi lần thôi động tiêu hao pháp lực tự nhiên cực cao!" Pháp Hải tiếp tục nói: "Chỉ cần chúng ta liên thủ, trước hết làm cạn kiệt pháp lực của nó, tự nhiên đủ để bắt được nó!" "Vậy còn chờ gì nữa?

Chuyện không nên chậm trễ, sớm khởi hành, cũng có thể sớm giúp phàm gian tránh khỏi tai họa!" Nhất Chính đại sư trong lòng rùng mình, lập tức nói.

Một con đại yêu có thực lực như vậy, ở phàm giới sẽ mang đến nguy hại quá lớn!

"Bần tăng cũng chính có ý này, vậy chúng ta lập tức khởi hành, mục tiêu, Tiền Đường!" Pháp Hải quát lớn một tiếng, sát khí lập tức

hiện ra.

Đại hội trừ yêu lần này, cộng thêm Pháp Hải, trọn vẹn tập hợp được mười ba vị đại sư!

Môn nhân đệ tử của họ càng nhiều đến hơn trăm người!

Pháp bảo trong tay Bạch Tố Trinh có lợi hại đến đâu, lại có thể giết được bao nhiêu người?

Pháp Hải lời vừa dứt, tất cả mọi người không có chút do dự nào, thuê xe ngựa lập tức lên đường.

Đoàn xe ngựa hùng hậu từ Kim Sơn Tự xuất phát, nhanh chóng tiến về Tiền Đường.

Chưa đến nửa ngày, cổng thành Tiền Đường đã xuất hiện trong tầm mắt của Pháp Hải.

"Sư phụ, lần này chúng ta có mấy phần nắm chắc?" Thập Thiên cẩn thận hỏi.

"Chín thành!" Pháp Hải thốt ra hai chữ.

"Chúng ta nhiều người như vậy, cũng chỉ có chín thành sao?" Thập Thiên trong lòng kinh ngạc.

"Nếu như người kia không xuất hiện, ta sẽ có mười thành nắm chắc!" Pháp Hải vừa nghĩ đến bóng hình Nữ Oa, thân thể không nhịn được run lên.

Đó là sự tồn tại mà Pháp Hải không thể khống chế được, lúc này Pháp Hải chỉ hy vọng, trước khi giết chết Bạch Tố Trinh, Nữ Oa đừng xuất hiện!

Cùng lúc cột sáng vàng óng hạ xuống, tất cả cà sa giữa hư không đều chịu ảnh hưởng đầu tiên.

Chỉ thấy chúng khẽ run lên một cái, rồi lập tức bị cột sáng vàng

óng hoàn toàn nhấn chìm.

Cùng lúc đó, tất cả các đại sư đều cảm nhận được liên kết với pháp khí của mình đã hoàn toàn biến mất!

Nói cách khác, uy lực một đòn của Nguyên Dương Kính vậy mà đã phá hủy toàn bộ pháp khí!

Quá đáng sợ!

Các đại sư nhìn nhau, tất cả đều bất giác lùi lại.

Thấy bộ dạng đó, hơn trăm hòa thượng ở vòng ngoài cũng phản ứng lại, liên tục lùi về sau.

Cùng lùi lại còn có vô số quần chúng vây xem.

Từ lúc Bạch Tố Trinh hiện ra chân thân, họ đã kinh hãi lùi xa mấy trăm mét.

Oành!

Chương 408

Cột sáng vàng óng giáng xuống mặt đất, uy lực kinh khủng trực tiếp đập mặt đất thành một cái hố khổng lồ.

Sức mạnh dư chấn còn lại bắn ra tứ phía, mỗi nơi đi qua đều tất yếu gây ra những vụ nổ kinh hoàng.

Trong phút chốc, trong phạm vi trăm mét, từng tiếng nổ vang lên liên tiếp không dứt.

Ánh lửa và bụi bặm xen lẫn, trong nháy mắt đã nhấn chìm mọi thứ bên trong.

Ngay cả con mãng xà trắng khổng lồ kia cũng tạm thời biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

"Bao vây nơi này lại, đừng để nó chạy thoát!" Pháp Hải kinh hãi lập tức hét lớn.

Lời vừa dứt, các hòa thượng kia cũng lập tức phản ứng, trong nháy mắt đã bao vây toàn bộ bốn phía, đồng thời tay bắt pháp quyết, tùy thời chuẩn bị tiến công.

"Pháp Hải đại sư, Bạch Tố Trinh quả nhiên thực lực cao cường, nếu để một mình ai trong chúng ta đối mặt, e rằng tính mạng khó giữ!" Nhất Chính đại sư sắc mặt khó coi nói.

"Cho nên ta mới triệu tập mọi người, cùng nhau diệt trừ đại địch thế này, nếu không đợi nó đánh bại từng người chúng ta, nhân gian sẽ không còn ai có thể ngăn cản được nữa!" Pháp Hải vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, sau đó lại nói: "Yêu này thực lực quá cao, chúng ta phân tán tấn công, mọi người đều cẩn thận một chút!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, lập tức phân tán ra.

Lúc này, tất cả ánh lửa và bụi bặm cuối cùng cũng lắng xuống.

Bên trong đó, con mãng xà trăm mét của Bạch Tố Trinh lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người.

"Ra tay!" Pháp Hải lập tức hét lớn một tiếng.

Giọng nói vừa dứt, hai mươi mấy vị đại sư đều lần lượt tế ra pháp khí trong tay.

Phật châu, thiền trượng, bát tử kim...

đủ các loại pháp khí bay ngập trời.

Phật quang tỏa ra bốn phía, mỗi món đều uy thế bất phàm!

Bạch Tố Trinh nhìn pháp khí ập tới, trong lòng càng lúc càng hoảng hốt.

Pháp lực của nàng không yếu, nhưng người ở đây quá đông, nàng căn bản không thể địch lại.

Nguyên Dương Kính tuy lợi hại, nhưng một đòn vừa rồi đã rút đi gần một nửa pháp lực của nàng.

Bây giờ, nàng cũng chỉ có thể thi pháp thêm một lần nữa mà thôi!

Trước mặt Bạch Tố Trinh chỉ còn lại hai lựa chọn.

Một là bị pháp khí đánh bị thương, bị giết chết hoặc bị trấn áp.

Hai là dùng Nguyên Dương Kính giết chết toàn bộ, sau đó đoạt lại Hứa Tiên từ tay các hòa thượng, từ đó cao chạy xa bay!

Nếu là người bình thường, tự nhiên sẽ chọn phương án thứ hai.

Nhưng Bạch Tố Trinh tu chính là thiện đạo, muốn cứu khổ cứu thế!

Chuyện giết người không chỉ đi ngược lại con đường nàng tu luyện, mà cũng là điều nàng không hề muốn làm!

“Kính xin các vị cao tăng thành toàn!” Hứa Tiên dập đầu thật mạnh xuống đất, “Nếu không, hôm nay Hứa Tiên ta sẽ chết tại đây!” Thấy vậy, một đám đại sư nhìn nhau, đều không khỏi lộ vẻ khó xử.

Không thể thả Bạch Tố Trinh ra, cũng không thể để Hứa Tiên chết ở đây.

“Pháp Hải đại sư, ngài thấy thế nào?” Nhất Chính đại sư hỏi.

“Nếu ai cũng như ngươi, vậy ta có cần hàng yêu trừ ma nữa không?” Pháp Hải lắc đầu, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Nếu ngươi thật sự muốn tìm cái chết, vậy cứ chết đi cho xong, yêu ta tuyệt đối sẽ không thả ra!” Pháp Hải nói xong, không quay đầu lại mà ngồi vào xe ngựa.

Chỉ trong chốc lát, xe ngựa đã vòng qua Hứa Tiên mà lao đi.

Xem ra, hắn thật sự không màng đến sống chết của Hứa Tiên.

Thấy cảnh này, các đại sư khác cũng bất đắc dĩ lắc đầu, lần lượt lên xe ngựa.

“Hứa Tiên, nương tử của ngươi đang ở trong tay Pháp Hải đại sư, nếu ngươi muốn nương tử khá hơn một chút, hãy mau đến Kim Sơn Tự, quỳ ở đây không có chút tác dụng nào đâu!” Nhất Chính đại sư thầm thở dài nói.

“Ta...” Hứa Tiên mở miệng, cuối cùng không tự sát, vội vàng chạy đi thuê ngựa.

Nhìn bộ dạng của Hứa Tiên, Nhất Chính đại sư không khỏi thán phục Pháp Hải.

Xem ra, Pháp Hải sớm đã biết Hứa Tiên không thật sự cầu chết.

Nếu không, lỡ gặp phải người tính tình cương liệt, ngay khoảnh khắc Pháp Hải rời đi đã tự vẫn rồi!

Thân là đệ tử Phật môn, mỗi khi hại chết một người vô tội, đều sẽ

tăng thêm nghiệp lực cho bản thân.

Nghiệp lực quấn thân, đối với người tu tập Phật pháp, gần như là tổn thương chí mạng. ...

Trên hư không.

Nữ Oa nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

Nữ Oa đoán được Bạch Tố Trinh ban đầu sẽ không làm hại những kẻ được gọi là "đại sư".

Nhưng điều Nữ Oa không ngờ là, Hứa Tiên dù biết rõ Bạch Tố Trinh là yêu mà vẫn quỳ xuống cầu xin.

Điều này cũng cho thấy, tình yêu của Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh đã có thể vượt qua cả chủng tộc, gần như vượt qua tất cả.

Chỉ tiếc là, thế giới này tuy tương đối thiện lương, nhưng bất kể là thế giới nào, vĩnh viễn đều là cường giả vi tôn.

Hứa Tiên không có thực lực, lấy gì đi đòi người từ tay Pháp Hải?

Bao gồm cả nguyên tắc hàng yêu của Phật môn, cũng chẳng qua chỉ là chế độ do kẻ bề trên của Phật giáo đặt ra mà thôi.

Nếu thực lực của yêu tộc đủ mạnh, thì hoàn toàn có thể ngược lại, dùng yêu để hàng Phật!

"Cũng không biết bên Phụ thần thế nào rồi?" Nữ Oa bất giác ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Chuyện bên phía Bạch Tố Trinh, dưới sự dẫn dắt của Nữ Oa, mọi thứ đều đang đi đúng quỹ đạo.

Chỉ cần chờ thêm một thời gian, Bạch Tố Trinh tự nhiên sẽ hoàn thành khảo nghiệm, cùng Hứa Tiên song song đắc đạo.

Bây giờ Nữ Oa không biết, bên kia Hồn Thiên Ma Thần rốt cuộc thế nào rồi. ...

Kim Sơn Tự.

Pháp Hải dẫn một đám người rầm rộ đến trước Lôi Phong Tháp.

"Chư vị, hôm nay ta muốn thi pháp phong ấn Bạch Tố Trinh, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Pháp Hải tại đây kính xin mọi người, nhất định không được để xảy ra nửa điểm sai sót!" Pháp Hải vẻ mặt nghiêm túc hô.

"Pháp Hải đại sư yên tâm, chúng ta sớm đã nghiên cứu trên đường đi, lần này do Pháp Hải đại sư làm đạo phong ấn thứ nhất, sau đó do mấy vị đại sư chúng ta ở bên cạnh phụ trợ!" Nhất Chính đại sư cười nói.

Nhưng Pháp Hải không cưỡi ngựa, dưới ma khí ngút trời, tất cả động vật sớm đã sợ vỡ mật.

Pháp Hải và mọi người đi suốt một đường, bất kể sinh vật nào nhìn thấy cũng đều mặt mày kinh hoàng.

Điều này cũng khiến nội tâm hắn càng thêm kiên định, dù có chết, cũng nhất định phải nỗ lực đánh ma đầu này trở về ma giới!

Mối nguy hại của Hồn Thiên Ma Thần đối với phàm gian thực sự quá lớn!

Chỉ riêng khí thế ngút trời đã khiến cả nhân gian gần như tê liệt.

Nếu hắn còn làm thêm chuyện gì nữa, cảnh tượng sẽ thế nào?

Khi tiếp tục tiến lên, họ nhanh chóng thấy được những việc Hồn Thiên Ma Thần đã làm.

Con sông do máu tươi chảy thành, thành trì tan hoang, thi thể đầy đất, khiến sắc mặt mọi người đều trở nên cực kỳ khó coi.

Hồn Thiên Ma Thần làm việc thật quá đáng!

Một tòa thành trì, có biết bao nhiêu vạn người?

Kết quả dưới tay Hồn Thiên Ma Thần, ngay cả một người sống cũng không còn!

"Đáng ghét!" Pháp Hải buột miệng chửi lớn.

"Pháp Hải đại sư nói không sai, một ma đầu như vậy, dù có chết cũng nhất định phải ngăn cản!" Sắc mặt của Nhất Chính đại sư và những người khác cũng trở nên phẫn nộ.

Đệ tử Phật môn, trước nay luôn lấy lý niệm cứu khổ cứu thế, từ bi làm trọng.

Nhưng bây giờ, đại ma đầu này lại tùy ý tàn sát bá tánh như vậy!

Hành động này không khác gì đâm kim vào tim họ.

"Đuổi theo!" Pháp Hải hét lớn một tiếng, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Càng đuổi theo, sắc mặt hắn càng thêm phẫn nộ.

Chương 409

Bởi vì hắn phát hiện, đi suốt một đường, vậy mà không thấy một sinh linh nào còn sống.

Chỉ có thi thể và máu tươi đầy đất, toàn bộ cảnh tượng vô cùng huyết tinh.

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!" Pháp Hải bi phẫn hét lớn.

Dù có chết cũng phải ngăn cản hắn!

Hồn Thiên Ma Thần dường như nghe thấy tiếng gào của hắn, vậy mà dừng lại tại chỗ lẳng lặng chờ đợi.

Pháp Hải và mọi người không hề lùi bước, dù biết rõ phía trước là con đường chết, họ vẫn ngẩng cao đầu lao tới.

Về điểm này, giác ngộ của họ còn cao hơn cả vị Phật Tổ kia!

Khi Nữ Oa xuất thế, Phật Tổ vì để Phật giáo tránh khỏi tai họa đã lựa chọn lánh đời.

Rất nhanh, Pháp Hải và mọi người đã xuất hiện trong tầm mắt của Hồn Thiên Ma Thần.

Nhìn ma ảnh kinh thiên trên hư không, Pháp Hải và mọi người chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

Trong đó, Pháp Hải còn giơ cao Nguyên Dương Kính trong tay, vẻ mặt ngạo nghễ hét lớn: "Ma đầu to gan, ai cho phép ngươi tùy ý làm càn ở đây?" "Ha ha ha ha..." Hồn Thiên Ma Thần nghe vậy, không nhịn được mà cười phá lên.

Nếu lời này do Phật Tổ nói, Hồn Thiên Ma Thần sẽ không cảm thấy gì.

Nhưng lời này lại phát ra từ miệng một đệ tử Phật môn ngay cả Bán Tiên cũng chưa tới, Hồn Thiên Ma Thần sao có thể nhịn được?

Hồn Thiên Ma Thần thậm chí còn không biết, mấy con kiến cỏ trước mắt này, dựa vào cái gì mà đuổi theo hắn?

"Yêu nghiệt to gan, Phục Ma Ấn!" Pháp Hải thấy Hồn Thiên Ma Thần không coi mình ra gì, lập tức nổi giận kết ấn.

Oành!

Phật quang vàng óng cuồng cuộn tuôn ra, một bàn tay khổng lồ màu vàng lớn mấy mét đột nhiên hiện ra, một chưởng hung hãn đánh về phía Hồn Thiên Ma Thần.

Thế nhưng, một chưởng này chưa kịp đến gần Hồn Thiên Ma Thần đã bị ma khí cuồn cuộn quanh thân hắn ngăn cản bên ngoài, căn bản không thể tiến thêm nửa phân!

Kim quang và ma khí không ngừng giao tranh thôn phệ giữa không trung, tiếng nổ và tia lửa lần lượt hiện ra.

Trong thời gian ngắn, Pháp Hải và mọi người dựa vào uy lực bộc phát từ Nguyên Dương Kính vậy mà có thể ngang tài ngang sức với Hồn Thiên Ma Thần.

Nhưng chỉ kéo dài được một lúc, pháp lực của Pháp Hải và mọi người quá thấp, căn bản không đủ để kích phát hoàn toàn Nguyên Dương Kính.

Khi pháp lực của họ cạn kiệt, kim quang chỉ hơi ảm đạm đi một chút đã lập tức bị ma khí nuốt chửng sạch sẽ.

Con sóng ma khí khổng lồ cũng vào lúc này đột nhiên ập xuống, lập tức cuốn phăng tất cả mọi người, bao gồm cả Pháp Hải.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, sóng ma khí khổng lồ ập xuống, lực lượng kinh khủng hết đợt này đến đợt khác, cứng rắn ép cả mặt đất lún xuống cả ngàn mét!

Sóng ma khí kéo dài trọn nửa phút, khi mọi thứ kết thúc, xung quanh đã sớm bị sóng ma khí xóa sổ hoàn toàn.

Tại trung tâm vụ nổ, một cái hố sâu đến cả ngàn mét hiện ra.

Bên trong hố chỉ còn lại thi thể của một mình Pháp Hải, các đại sư khác đều đã biến mất không tung tích, ngay cả thi thể cũng không lưu lại.

"Bảo vật này lại kinh người đến thế?" Hồn Thiên Ma Thần vẻ mặt kinh ngạc nhìn tấm Nguyên Dương Kính kia.

Hồn Thiên Ma Thần là thực lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vừa rồi tuy chỉ là một đòn tiện tay, nhưng đối với đám người Pháp Hải ngay cả Bán Tiên cũng chưa tới thì đã đủ kinh khủng.

Vậy mà một đòn kinh khủng như thế lại bị họ liên thủ dùng Nguyên Dương Kính đỡ được một nửa!

Thậm chí, ngay cả thi thể của Pháp Hải cũng được Nguyên Dương Kính bảo tồn hoàn hảo không chút tổn hại.

Đủ loại dấu hiệu này đều cho thấy, Nguyên Dương Kính tuyệt đối không phải vật đơn giản.

Hồn Thiên Ma Thần giơ tay ra hiệu, Nguyên Dương Kính lập tức bay vào tay hắn.

Vừa mới cảm nhận một chút, vẻ mặt Hồn Thiên Ma Thần lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Vật này... tiên thiên chi khí thật nồng đậm!" Hồn Thiên Ma Thần ngẩng đầu nhìn lên hư không, cảm giác được vật này không phải thứ

mà thế giới này nên có.

Chẳng lẽ là tiên thiên chi bảo từ Hỗn Độn rơi xuống nơi này?

Nhưng bất kể lai lịch thế nào, giờ phút này nó đều bị Hồn Thiên Ma Thần thu nhận rồi!

Được trọng bảo, Hồn Thiên Ma Thần rất vui vẻ, đang định rời đi thì trong cái hố khổng lồ kia đột nhiên truyền đến một tiếng động lạ.

Cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy Pháp Hải kia vậy mà loạng choạng đứng dậy lần nữa.

Mặc dù Pháp Hải hiện tại rất suy yếu, nhưng hắn lại nắm chặt nắm đấm, đôi mắt lạnh lùng trừng trừng nhìn Hồn Thiên Ma Thần.

Cùng lúc đó, từ sau lưng Pháp Hải đột nhiên bùng lên một ngọn lửa vô danh, theo ngọn lửa bùng cháy, khí tức của Pháp Hải vào lúc này không ngừng tăng cao.

Bán Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Kim Tiên đỉnh phong!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Pháp Hải vậy mà trực tiếp nâng tu vi của mình lên đến Kim Tiên đỉnh phong!

Lúc này, một luồng khí tức Thiên Đạo quen thuộc cũng vào khoảnh khắc này từ trên người Pháp Hải tuôn ra.

Cảm nhận được sức mạnh kinh khủng trong cơ thể, thân thể Pháp Hải đột nhiên bay lên, lơ lửng giữa hư không xa xa đối mặt với Hồn Thiên Ma Thần.

"Ồ?

Khí vận chi tử?" Hồn Thiên Ma Thần có chút bất ngờ nhìn Pháp Hải, "Không ngờ chấp niệm của ngươi lại sinh ra liên kết với Thiên Đạo, đốt cháy cả khí vận chi lực!" "Thú vị, thú vị, với thiên phú của ngươi, nếu có thể sống sót, thành tựu sau này tất sẽ không thể lường

được!" Hồn Thiên Ma Thần có chút tán thưởng nhìn Pháp Hải, "Hay là bái vào dưới trướng bản tọa, bản tọa tất sẽ bồi dưỡng ngươi thành cường giả thứ hai trong trời đất này, chỉ sau bản tọa!" "Bái dưới trướng một yêu nghiệt?

Ngươi đang đùa sao?" Pháp Hải khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Hôm nay ta, Pháp Hải, dù có chết cũng tuyệt đối không thể nào thỏa hiệp với ngươi nửa phần!" "Tốt, tốt, tốt, hôm nay bản tọa sẽ cho ngươi xem, thế nào mới gọi là cường giả chân chính!" Hồn Thiên Ma Thần nổi giận, ma khí cuồn cuộn lập tức dâng trào.

Ầm ầm ầm!

Tiếng gầm thét cuồng bạo từ trong ma khí vang vọng ra, ma khí ngút trời đang luân chuyển không ngừng, trong nháy mắt đã bao vây toàn bộ Pháp Hải.

Không ngừng xoay tròn, không ngừng áp sát về phía Pháp Hải.

Ma khí chưa đến, uy áp kinh khủng của nó đã ập tới trước một bước.

Pháp Hải lúc này tuy ở cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong, nhưng chênh lệch với Hồn Thiên Ma Thần vẫn như trời với vực.

Bên trong ma khí cuồn cuộn, Pháp Hải như một chiếc thuyền con trên biển lớn, yếu ớt đến mức có thể lật úp bất cứ lúc nào.

"Phục Ma Ấn!" Pháp Hải không cam chịu yếu thế gầm lên một tiếng, toàn bộ sức mạnh trên người hắn đều bị rút ra vào khoảnh khắc này.

Ánh vàng rực rỡ cuồng cuộn tuôn ra, dần dần hình thành một bàn tay Phật che trời giữa hư không.

Trong phút chốc, Phật quang tỏa ra bốn phía, nhuộm một nửa bầu trời thành màu vàng rực rỡ.

Thế nhưng, cùng với sự xoay tròn của ma khí, màu vàng nhanh chóng bị màu đen nhấn chìm, ma khí ngút trời còn cuồng bạo hơn cả Phục Ma Ấn cũng vào lúc này tràn ngập xung quanh Pháp Hải, phong tỏa toàn bộ không gian.

"Phá!" Pháp Hải hét giận một tiếng, sau đó cả thân thể đều nhập vào bên trong Phục Ma Ấn.

Phục Ma Ấn không ngừng tiến về phía trước, nhưng khi vừa lọt vào trong ma khí đang xoay tròn, toàn bộ thân thể hắn không khỏi chấn động, vậy mà tạm thời bị kẹt lại bên trong.

Ngay sau đó là càng nhiều ma khí hơn.

Ma khí vô cùng vô tận không ngừng nhấn chìm, khiến một đòn toàn lực của Pháp Hải ngay cả việc tiến lên nửa phân trong ma khí cũng không làm được!

Bên trong Phục Ma Ấn, Pháp Hải sắc mặt khó coi không ngừng thúc giục pháp lực trong cơ thể, không ngừng kích phát tiềm năng của mình.

Nhưng bất kể hắn làm gì, đều căn bản không thể khiến Phục Ma Ấn di chuyển được chút nào.

Ngược lại còn bị ma khí ngút trời không ngừng thôn phệ, uy năng của bàn tay khổng lồ cũng ngày càng yếu đi, mắt thấy sắp hoàn toàn biến mất.

Pháp Hải biết, mình căn bản không đỡ nổi một đòn này!

Dù có được kỳ ngộ, dù có đốt cháy cả linh hồn và khí vận chi lực, hắn vẫn không phải là đối thủ một chiêu của Hồn Thiên Ma Thần.

Nhưng Pháp Hải không hề lùi bước, hắn vẫn tiếp tục kiên trì, muốn chờ đợi đến khoảnh khắc cuối cùng của cái chết.

Trước lúc đó, bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì cũng không thể khiến hắn thỏa hiệp nửa phần!

"Tiểu tử, có những lúc không có thực lực chính là không có thực lực, tâm trí có kiên định đến đâu cũng vẫn vô dụng!" Hồn Thiên Ma Thần cười nhạt, tu vi Kim Tiên đỉnh phong, dựa vào cái gì mà kiêu ngạo trước mặt Hồn Thiên Ma Thần?

Khí thế có đủ, khẩu hiệu có hô to, đánh không lại vẫn là đánh không lại!

Mắt thấy Pháp Hải sắp bị ma khí hoàn toàn nuốt chửng, từ trên đỉnh hư không, đột nhiên có một giọt nước rơi xuống.

Giọt nước tuy nhỏ, nhưng uy lực của nó lại vô cùng lớn.

Nơi nó đi qua, ma khí cuồn cuộn vậy mà trong sát na đã biến mất sạch sẽ!

Khi giọt nước rơi xuống người Pháp Hải, sức mạnh và linh hồn đã khô kiệt của hắn, vậy mà vào lúc này lại dần dần hồi phục!